

Chuế Tế (Ở Rể)

Contents

Chuế Tế (Ở Rể)	11
1. Q.1 - Chương 1: Ở Rể Tô Gia	11
2. Q.1 - Chương 2: Thơ Và Cờ	16
3. Q.1 - Chương 3: Lão Tổ, Tiểu Tỳ Và Cậu Ấm	21
4. Q.1 - Chương 4: Người Không Quan Hệ	27
5. Q.1 - Chương 5: Gà Mái Xuống Sông	29
6. Q.1 - Chương 6: Gió Sớm Giang Ninh	34
7. Q.1 - Chương 7: Thư Viện Dự Sơn	37
8. Q.1 - Chương 8: Hồ Diên Lôi Phong	41
9. Q.1 - Chương 9: Hình Dáng Tương Lai	45
10. Q.1 - Chương 10: Trăng Sáng Bao Giờ Có	50
11. Q.1 - Chương 11: Trên Thuyền Hoa	56
12. Q.1 - Chương 12: Hội Thơ Chỉ Thủy	60
13. Q.1 - Chương 13: Bên Trong Quy Hạc Viên	64
14. Q.1 - Chương 14: Thêm Dầu Vào Lửa	67
15. Q.1 - Chương 15: Nhận Thức Muộn Màng	71
16. Q.1 - Chương 16: Nhiếp Vân Trúc	74
17. Q.1 - Chương 17: Khí Trường	81
18. Q.1 - Chương 18: Tự Treo Cành Đông Nam (1)	84
19. Q.1 - Chương 19: Trung Thần	94
20. Q.1 - Chương 20: Suy Đoán	97
21. Q.1 - Chương 21: Thu Hết Đông Sang	102
22. Q.1 - Chương 22: Thu Hết Đông Sang (hạ)	105
23. Q.1 - Chương 23: Tiện Mồm	108
24. Q.1 - Chương 24: Biểu Tỷ	112
25. Q.1 - Chương 25: Thay Đổi Nhanh Chóng	115
26. Q.1 - Chương 26: Khảo Thí Học Vấn	119
27. Q.1 - Chương 27: Cao Mấy Tầng Lầu	122
28. Q.1 - Chương 28: Già Lam Vũ (thượng)	126
29. Q.1 - Chương 29: Già Lam Vũ (hạ)	131
30. Q.1 - Chương 30: Đàm Tiếu	136
31. Q.1 - Chương 31: Phức Tạp	140
32. Q.1 - Chương 32: Bước Đầu Tiên (thượng)	143
33. Q.1 - Chương 33: Bước Đầu Tiên (hạ) (phần Đầu)	146
34. Q.2 - Chương 34: Chuyện Ngày Tết	152
35. Q.2 - Chương 35: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (1)	155
36. Q.2 - Chương 37: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (3)	159
37. Q.2 - Chương 38: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (4)	162
38. Q.2 - Chương 39: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (5)	167
39. Q.2 - Chương 40: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (6)	171
40. Q.2 - Chương 41: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (7)	177

41. Q.2 - Chương 42:	Suốt Đêm Ròng Cá Rộn (8)	181
42. Q.2 - Chương 43:	Đánh Cuộc	184
43. Q.2 - Chương 44:	Xe Đẩy Nhỏ	188
44. Q.2 - Chương 45:	Mảnh Khóe Đơn Giản	191
45. Q.2 - Chương 46:	Người Quen Cũ	195
46. Q.2 - Chương 47:	Tư Vị Chuyện Ngày Xưa	199
47. Q.2 - Chương 48:	Không Thể Lấy Yếu Thắng Mạnh	202
48. Q.2 - Chương 49:	Hơi Thở Mùa Xuân	206
49. Q.2 - Chương 50:	Sống Chung Kỳ Quái	211
50. Q.2 - Chương 51:	Nảy Sinh	214
51. Q.2 - Chương 52:	Bắt Đầu (phần Đầu)	218
52. Q.2 - Chương 53:	Vui Mừng (phần Đầu)	223
53. Q.2 - Chương 54:	Nhấn Nhíp	228
54. Q.2 - Chương 55:	Chấn Nhíp (trung)	232
55. Q.2 - Chương 56:	Chấn Nhíp (hạ)	235
56. Q.2 - Chương 57:	Sau Lưng, Trước Mắt	239
57. Q.2 - Chương 58:	Hai Tỷ Đệ	242
58. Q.2 - Chương 59:	Giết	245
59. Q.2 - Chương 60:	Gió Táp Mưa Sa.	249
60. Q.2 - Chương 61:	Tình Thế Như Ván Cờ	252
61. Q.2 - Chương 62:	Mỗi Câu Và Dây Câu	255
62. Q.2 - Chương 63:	Ý Đồ	258
63. Q.2 - Chương 64:	Lục Lạc Chuông, Ngày Mai Gặp	262
64. Q.2 - Chương 65:	Quang Cảnh Cuộc Vui	266
65. Q.2 - Chương 66:	Cầm Kỵ	269
66. Q.2 - Chương 67:	Kỳ Vọng, Đánh Cuộc	273
67. Q.2 - Chương 68:	Quảng Cáo, Bố Cục	276
68. Q.2 - Chương 69:	Chuông Gió, Mỗi Ngày Gặp Nhé.	279
69. Q.2 - Chương 70:	Ninh Lập Hằng Tàn Nhẫn.	283
70. Q.2 - Chương 71:	Lữ Lương	286
71. Q.2 - Chương 72:	Cơn Mưa	289
72. Q.2 - Chương 73:	Thư Sinh Yếu Ốt	294
73. Q.2 - Chương 74:	Tâm Như Mãnh Hổ (1)	297
74. Q.2 - Chương 75:	Tâm Như Mãnh Hổ (2)	300
75. Q.2 - Chương 76:	Tâm Như Mãnh Hổ (3)	305
76. Q.2 - Chương 77:	Tâm Như Mãnh Hổ (4)	309
77. Q.2 - Chương 78:	Trên Núi	312
78. Q.2 - Chương 79:	Tha Sơn Chi Thạch (thượng)	315
79. Q.2 - Chương 80:	Tha Sơn Chi Thạch (hạ)	319
80. Q.2 - Chương 81:	Chờ Đợi	322
81. Q.2 - Chương 82:	Tình Hình Thiên Tai	326
82. Q.2 - Chương 83:	Có Lẽ Sẽ Không Lấy Chồng	329
83. Q.2 - Chương 84:	Gửi Gắm Hai Thứ	332
84. Q.2 - Chương 85:	Mưu Tính	334
85. Q.2 - Chương 86:	Bối Phận, Xưng Hô	338
86. Q.2 - Chương 87:	Cửa Sổ	341
87. Q.2 - Chương 88:	Những Vì Sao Soi Chiếu	344
88. Q.2 - Chương 89:	Tiểu Thiên	347
89. Q.2 - Chương 90:	Đồng Trụ	351
90. Q.2 - Chương 91:	Đồ Vong Ôn Phụ Nghĩa	354
91. Q.2 - Chương 92:	Cảnh Cáo (thượng)	358
92. Q.2 - Chương 93:	Cảnh Cáo (hạ)	362
93. Q.2 - Chương 94:	Lịch Sử Và Đồ Háo Sắc	366
94. Q.2 - Chương 95:	Thời Cuộc (thượng)	370

95. Q.2 - Chương 96: Thời Cuộc (trung)	373
96. Q.2 - Chương 97: Thời Cuộc (hạ)	378
97. Q.2 - Chương 98: Nho	383
98. Q.2 - Chương 99: Một Ngày Của Tô Đàn Nhi (thượng)	386
99. Q.2 - Chương 100: Một Ngày Của Tô Đàn Nhi (hạ)	389
100. Q.2 - Chương 101: Phòng Tắm	392
101. Q.2 - Chương 102: Lòng Dạ Hẹp Hòi	395
102. Q.2 - Chương 103: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Lầu Yến Thúy	399
103. Q.2 - Chương 104: Mỉm Cười	402
104. Q.2 - Chương 105: Vấn Vương (thượng)	405
105. Q.2 - Chương 106: Vấn Vương (hạ)	409
106. Q.2 - Chương 107: Thêm Loạn	413
107. Q.2 - Chương 108: Muốn Làm, Cứ Làm	417
108. Q.2 - Chương 109: Bái Sư	420
109. Q.2 - Chương 110: Đóng Cửa Thành	425
110. Q.2 - Chương 111: Liên Hoàn	428
111. Q.2 - Chương 112: Tình Thế Nguy Hiểm	431
112. Q.2 - Chương 113: Bắt Đầu...	436
113. Q.2 - Chương 114: Tâm Tình (thượng)	439
114. Q.2 - Chương 115: Tâm Tình (hạ)	443
115. Q.2 - Chương 116: Phai Màu	448
116. Q.2 - Chương 117: Thư Sinh Khó Hiểu	452
117. Q.2 - Chương 118: Vân Trúc Và Nguyên Cẩm Nhi Đánh Cuộc	456
118. Q.2 - Chương 119: Hai Người Hầu Nhỏ (thượng)	461
119. Q.2 - Chương 120: Hai Người Hầu Nhỏ (hạ)	464
120. Q.2 - Chương 121: Sóng Ngầm	467
121. Q.2 - Chương 122: Cuộn Chảy	471
122. Q.2 - Chương 123: Uống Rượu	476
123. Q.2 - Chương 124: Mở Màn	480
124. Q.2 - Chương 125: Vô Đề	483
125. Q.2 - Chương 126: Cuối Cùng Cũng Hiện... Thủy Triều Đen	487
126. Q.2 - Chương 127: Thời Đại Mới	491
127. Q.2 - Chương 128: Sân Nhỏ Ven Sông	495
128. Q.2 - Chương 129: Dấu Hiệu Của Ác Mộng	499
129. Q.2 - Chương 130: Chuyện Vẫn Chưa Xong	503
130. Q.2 - Chương 131: Bóng Đêm	506
131. Q.2 - Chương 132: Gươm Sắc Hiện	509
132. Q.2 - Chương 133: Rừng Minh	516
133. Q.2 - Chương 134: Ngửa Bài	521
134. Q.2 - Chương 135: Dương Mưu (thượng)	527
135. Q.2 - Chương 136: Dương Mưu (hạ)	530
136. Q.2 - Chương 137: Lật Tay Làm Mưa	533
137. Q.2 - Chương 138: Mặt Mũi Địch Thủ	537
138. Q.2 - Chương 139: Đổi Một Bài Từ	545
139. Q.2 - Chương 140: Ai Cũng Hải Lòng	549
140. Q.2 - Chương 141: Lưới Trời	554
141. Q.2 - Chương 142: Giao Thác	562
142. Q.2 - Chương 143: Định Phong Ba (1)	566
143. Q.2 - Chương 144: Định Phong Ba (2)	570
144. Q.2 - Chương 145: Định Phong Ba (3)	575
145. Q.2 - Chương 146: Tâm Sự Trong Lòng	581
146. Q.2 - Chương 147: Chủ Mưu	586
147. Q.2 - Chương 148: Giết Hết	591
148. Q.2 - Chương 149: Dao Hiện	594

149. Q.2 - Chương 150:	Niềm Vui Bất Ngờ	598
150. Q.2 - Chương 151:	Bắn Phát Trúng Mất, So Với Danh Nhân	602
151. Q.2 - Chương 152:	Mưa Gió Tạm Lặng	606
152. Q.2 - Chương 153:	Đốt Nhà (thượng)	610
153. Q.2 - Chương 154:	Đốt Nhà (hạ)	613
154. Q.2 - Chương 155:	Động Phòng (1)	617
155. Q.2 - Chương 156:	Buổi Sáng Tốt Lành	620
156. Q.2 - Chương 157:	Ánh Sáng Và Bóng Tối (1)	622
157. Q.3 - Chương 158:	Dự Âm	625
158. Q.3 - Chương 159:	Dự Báo	628
159. Q.3 - Chương 160:	Sáng Sớm	632
160. Q.3 - Chương 161:	Huyết Mạch	635
161. Q.3 - Chương 162:	Tổng Hợp Triệu Chứng Trước Hôn Nhân Của Chu Bội	642
162. Q.3 - Chương 163:	Đầu Xuân, Khiêu Chiến	645
163. Q.3 - Chương 164:	Chuyện Ngoài Ý Muốn	648
164. Q.3 - Chương 165:	Bổng Nhiên Giao Chiến	653
165. Q.3 - Chương 166:	Loạn Chiến	657
166. Q.3 - Chương 167:	Hắc Thương, Tính Kế, Nguyên Cẩm Nhi Bạch Điều Trong Sóng	660
167. Q.3 - Chương 168:	Dạ Thoại	664
168. Q.3 - Chương 170:	Đệ Tử	668
169. Q.3 - Chương 171:	Lý Sư Sư	671
170. Q.3 - Chương 172:	Nghi Hoặc, Bí Ẩn	674
171. Q.3 - Chương 173:	Chuyện Lúc Trước	677
172. Q.3 - Chương 174:	Mưa Xuân	681
173. Q.3 - Chương 175:	Tiểu Viện Ngày Trước	685
174. Q.3 - Chương 176:	Bạn Cũ Tình Cờ Gặp Lại	690
175. Q.3 - Chương 177:	Phác Thảo	694
176. Q.3 - Chương 178:	Phác Thảo	697
177. Q.3 - Chương 179:	Miếu Sơn Thần (1)	702
178. Q.3 - Chương 180:	Miếu Sơn Thần (2)	705
179. Q.3 - Chương 181:	Thích	709
180. Q.3 - Chương 182:	Lặng Lẽ	712
181. Q.3 - Chương 183:	Sắp Xếp	716
182. Q.3 - Chương 184:	Đầu Người	716
183. Q.3 - Chương 185:	Gặp Lại (1)	716
184. Q.3 - Chương 186:	Gặp Lại (2)	719
185. Q.3 - Chương 187:	Gặp Lại (4,3)	719
186. Q.3 - Chương 188:	Tiểu Ninh Với Ninh Lập Hằng	719
187. Q.3 - Chương 189:	Đình Viện	719
188. Q.3 - Chương 190:	Phúc Hắc	719
189. Q.3 - Chương 191:	Quái Thơ	719
190. Q.3 - Chương 192:	Đẩy Tay	719
191. Q.3 - Chương 193:	Tịch Mịch Sa Châu Lãnh 1	719
192. Q.3 - Chương 194:	Tịch Mịch Sa Châu Lãnh (2)	723
193. Q.3 - Chương 195:	Nói Lời Từ Biệt (1)	727
194. Q.3 - Chương 196:	Nói Lời Từ Biệt (2,3)	729
195. Q.3 - Chương 197:	Hạt Giống	734
196. Q.3 - Chương 198:	Đi Chung Đường	739
197. Q.3 - Chương 199:	Bến Tàu Thường Châu	743
198. Q.3 - Chương 200:	Nhấn Nhục Chịu Đựng	745
199. Q.3 - Chương 201:	Phần Trư Cật Hồ (full)	749
200. Q.3 - Chương 202:	Đom Đóm Vờn Bay (1,2)	753
201. Q.3 - Chương 203:	Hàng Châu (1)	758
202. Q.3 - Chương 204:	Tâm Tình Phúc Tập (full)	763

203. Q.3 - Chương 205: Tiền Hi Văn	768
204. Q.3 - Chương 206: Y Hà Viên	773
205. Q.3 - Chương 207: Gia Sự	777
206. Q.3 - Chương 208: Sơ Lộ	782
207. Q.3 - Chương 209: Trời Quang	788
208. Q.3 - Chương 210: Đưa Một Hộp Tầm	791
209. Q.3 - Chương 211: Tỷ Muội (full)	795
210. Q.3 - Chương 212: Ngủ Một Tối	800
211. Q.3 - Chương 213: Biến Cố (1-2)	803
212. Q.3 - Chương 214: Biến Cố (3-4)	807
213. Q.3 - Chương 215: Biến Cố	812
214. Q.3 - Chương 216: Biến Cố	816
215. Q.3 - Chương 217: Biến Cố (5)	820
216. Q.3 - Chương 218: Biến Cố (6)	823
217. Q.3 - Chương 219: Biến Cố (8)	827
218. Q.3 - Chương 220: Biến Cố (8)	832
219. Q.3 - Chương 221: Đêm Lửa (1)	840
220. Q.3 - Chương 222: Đêm Lửa (2)	844
221. Q.3 - Chương 223: Đêm Lửa (3)	847
222. Q.3 - Chương 224: Đêm Lửa (4)	852
223. Q.3 - Chương 225: Đêm Lửa (5)	858
224. Q.3 - Chương 226: Khả Năng Cho Phép	862
225. Q.3 - Chương 227: Vây Thành (1)	867
226. Q.3 - Chương 228: Vây Thành (2)	869
227. Q.3 - Chương 229: Vây Thành (3)	871
228. Q.3 - Chương 230: Vây Thành (4)	875
229. Q.3 - Chương 231: Vây Thành (5)	879
230. Q.3 - Chương 232: Vây Thành (6)	882
231. Q.3 - Chương 233: Anh Hùng Đa Cố Mưu Phu Bệnh (1)	885
232. Q.3 - Chương 234: Anh Hùng Đa Cố Mưu Phu Bệnh (2)	888
233. Q.3 - Chương 235: Đường Về Nhà (1)	892
234. Q.3 - Chương 236: Đường Về Nhà (2)	896
235. Q.3 - Chương 237: Đường Về Nhà (3)	901
236. Q.3 - Chương 238: Đường Về Nhà (4)	905
237. Q.3 - Chương 239: Đường Về Nhà (5)	909
238. Q.3 - Chương 240: Đường Về Nhà (6)	911
239. Q.3 - Chương 241: Đường Về Nhà (7)	912
240. Q.3 - Chương 242: Hàng Châu Sau Khi Rơi Vào Tay Giặc	916
241. Q.3 - Chương 243: Làm Lại Nghiệp Cũ	919
242. Q.3 - Chương 244: Hai Người Trên Cỏ Đảo	922
243. Q.3 - Chương 245: Nhu Mạt	926
244. Q.3 - Chương 246: Việc Nhỏ Ở Thư Viện	931
245. Q.3 - Chương 247: Huyền Động	936
246. Q.3 - Chương 248: Dã Tâm	939
247. Q.3 - Chương 249: Đột Phá Khẩu	942
248. Q.3 - Chương 250: Lâu Thư Vọng	946
249. Q.3 - Chương 251: Chết Cho Người Xem	950
250. Q.3 - Chương 252: Phải Có Tín Ngưỡng	955
251. Q.3 - Chương 253: Lập Trường	958
252. Q.3 - Chương 254: Gia Nhập	961
253. Q.3 - Chương 255: Cương Lĩnh	964
254. Q.3 - Chương 256: Nữ Nguyên Soái	967
255. Q.3 - Chương 257: Người Không Thú Vị	971
256. Q.3 - Chương 258: Bèo Nước Gặp Nhau	976

257. Q.3 - Chương 259: Trong Lòng Xao Động	979
258. Q.3 - Chương 260: Khí Phách Cửa Lưu Tây Qua	982
259. Q.3 - Chương 261: Lá Thu	987
260. Q.3 - Chương 262: Mưa Núi	993
261. Q.3 - Chương 263: Văn Nhã Biến Chất	997
262. Q.3 - Chương 264: Nhiều Chuyện	1001
263. Q.3 - Chương 265: Mật Hội	1004
264. Q.3 - Chương 266: Từ Chối Khéo Léo, Lốp Sóng Trùng Điệp	1008
265. Q.3 - Chương 267: Đường Hẹp	1011
266. Q.3 - Chương 268: Từ Tử Cục Đến Tử Cục (1)	1016
267. Q.3 - Chương 269: Tầng Phong	1019
268. Q.3 - Chương 270: Đêm Lạnh (1)	1022
269. Q.3 - Chương 271: Nhìn Cảnh Đường Phố Như Kết Thúc	1028
270. Q.3 - Chương 272: Sóng Gió Chưa Qua Phong Ba Lại Tới	1031
271. Q.3 - Chương 273: Máu, Lửa, Dao, Thương	1035
272. Q.3 - Chương 274: Đoạt Danh Tiếng	1038
273. Q.3 - Chương 275: Cô Gái Chăn Cừu	1042
274. Q.3 - Chương 276: Sương Sớm	1049
275. Q.3 - Chương 277: Sương Sớm (2)	1053
276. Q.3 - Chương 278: Bắt Đầu Những Việc Nhỏ Bên Dưới Bức Màn Sắt Khắc Nghiệt	1058
277. Q.3 - Chương 279: Chuyện Phiên Phức	1061
278. Q.3 - Chương 280: Giá Lạnh	1066
279. Q.3 - Chương 281: Nhìn Thấy Con Gián Cũng Không Sợ Nữa Rồi	1068
280. Q.3 - Chương 282: Vì Một Tiếng Cười, Nam Nhi Ngang Dọc	1076
281. Q.3 - Chương 283: Thất Kinh	1078
282. Q.3 - Chương 284: Thiên Nam Bá Đạo Độc Thủ Vô Hình	1083
283. Q.3 - Chương 285: Trường Ca Quân Tiên Phong Cuộn Cuộn Nổi Lên	1089
284. Q.3 - Chương 286: Rắn Gia Thúy Hoa Ngậm Máu Phun Người	1092
285. Q.3 - Chương 287: Đồng Chí, Người Nhà.	1096
286. Q.3 - Chương 288: Phu Thê Đêm Trò Chuyện Về Hà Sơn Thiết Kiếm	1099
287. Q.3 - Chương 289: Nơi Vô Chủ Lữ Lương Đã Thay Đổi	1103
288. Q.3 - Chương 290: Cái Lưới Lớn	1105
289. Q.3 - Chương 291: Đại Thế Nho Nhỏ Cuộn Cuộn Xoay Dòng	1109
290. Q.3 - Chương 292: Sợ Nhất Kẻ Bị Bệnh Thần Kinh	1113
291. Q.3 - Chương 293: Ta Tới Đón Người	1118
292. Q.3 - Chương 294: Dẫn Nàng Đi Ngắm Pháo Hoa	1123
293. Q.3 - Chương 295: Khói Lửa Bao Quanh	1128
294. Q.3 - Chương 296: Hoàng Hà Dục Độ Băng Tắc Xuyên	1131
295. Q.3 - Chương 297: Hai Ba Chuyện Trong Vây Thành	1136
296. Q.3 - Chương 298: Mùa Đông	1141
297. Q.3 - Chương 299: Cuộc Âm Sát Không Hợp Thời	1143
298. Q.3 - Chương 300: Ta Thích Hấn	1149
299. Q.3 - Chương 301: Nghị Hôn Nghị Gả	1154
300. Q.3 - Chương 302: Thông Tri Tái Hôn	1159
301. Q.3 - Chương 303: Một Trăng Phong Hoa Tuyết Nguyệt	1164
302. Q.3 - Chương 304: Nói Đến Chuyện Cũ Tàu Hỏa Nhập Ma	1167
303. Q.3 - Chương 305: Hùng Quan Mạn Đạo Bát Bách Hồ Minh	1172
304. Q.3 - Chương 306: Vô Sĩ Phẫn Bội, Một Tiếng Thở Dài	1180
305. Q.3 - Chương 307: Hoa Sen Đau Đến Thấu Lòng Cũng Không Khóc	1184
306. Q.3 - Chương 308: Tạm Biệt Hà Sơn Thiết Kiếm (1)	1192
307. Q.3 - Chương 309: Tạm Biệt Hà Sơn Thiết Kiếm (2-3)	1195
308. Q.3 - Chương 310: Tạm Biệt Hà Sơn Thiết Kiếm (4+5)	1200
309. Q.3 - Chương 311: Ổn Áo Náo Nhiệt	1206
310. Q.3 - Chương 312: Đánh Giá Sai, Bỏ Nào, Hiểu Lầm	1209

311. Q.3 - Chương 313: Tính Cách Bất Đồng, Yêu Thế Nào Đây?	1216
312. Q.3 - Chương 314: Như Cùng Nàng Tiên Thế Qua Môn	1217
313. Q.3 - Chương 315: Cẩm Nhi Cô Nương	1221
314. Q.3 - Chương 316: Mùa Xuân Ấm Ấp	1225
315. Q.3 - Chương 317: Võ Kịch Gia Đình.	1228
316. Q.3 - Chương 318: Dốc Lòng	1231
317. Q.3 - Chương 319: Đêm Xuân Cùng Lồng Đèn Khổng Minh	1235
318. Q.3 - Chương 320: Hoa Xuân Tháng Ba Dàn Bùng Tỉnh	1239
319. Q.3 - Chương 321: Ác Niệm	1244
320. Q.3 - Chương 322: Náo Loạn Khiến Người Thương Tâm	1248
321. Q.3 - Chương 323: Gia Sự	1254
322. Q.3 - Chương 324: Gia Sự (2)	1254
323. Q.3 - Chương 325: Gia Sự (3)	1254
324. Q.3 - Chương 326: Gia Sự (4)	1259
325. Q.3 - Chương 327: Trời Đầy Mây (1)	1262
326. Q.3 - Chương 328: Trời Đầy Mây (tiếp)	1265
327. Q.3 - Chương 329: Mưa Bão (1)	1268
328. Q.3 - Chương 330: Mưa Bão (2)	1271
329. Q.3 - Chương 331: Mưa Bão (3)	1274
330. Q.3 - Chương 332: Mưa Bão (4)	1278
331. Q.3 - Chương 333: Mưa Bão (5)	1282
332. Q.3 - Chương 334: Mưa Bão (6)	1286
333. Q.3 - Chương 335: Mưa Bão (7)	1290
334. Q.3 - Chương 336: Mưa Bão 8	1290
335. Q.3 - Chương 337: Tre Cũ Nhà Mới	1290
336. Q.3 - Chương 338: Chuyện Xưa Thủy Bá	1290
337. Q.3 - Chương 339: Ổ Riêng	1290
338. Q.3 - Chương 340: Lang Đạo	1290
339. Q.3 - Chương 341: Phó Thác (1)	1290
340. Q.3 - Chương 342: Rối Loạn	1290
341. Q.3 - Chương 343: Đi Và Ở	1290
342. Q.3 - Chương 344: Trước Khi Lên Đường	1290
343. Q.3 - Chương 345: Trước Khi Lên Đường	1290
344. Q.3 - Chương 346: Ảo Giác Thính Giác	1290
345. Q.3 - Chương 347: Hành Trình Việc Nhỏ	1290
346. Q.3 - Chương 348: Hành Trình Việc Nhỏ (2)	1290
347. Q.3 - Chương 349: Hành Trình Việc Nhỏ	1290
348. Q.3 - Chương 350: Tranh Luận Dữ Dội	1290
349. Q.3 - Chương 351: Màn Mưa	1290
350. Q.3 - Chương 352: Điệp Ảnh Trùng Trùng	1290
351. Q.3 - Chương 353: Nhân Sinh Lộ Trách Sở Vị Duyên Phận (1)	1290
352. Q.3 - Chương 354: Nhân Sinh Lộ Trách Sở Vị Duyên Phận (2)	1290
353. Q.3 - Chương 355: Hình Ninh Quang Ảnh (1)	1290
354. Q.3 - Chương 356: Hình Ninh Quang Ảnh (2)	1290
355. Q.3 - Chương 357: Tính Kế Sau Lưng	1290
356. Q.3 - Chương 358: Tính Kế Sau Lưng(1)	1290
357. Q.3 - Chương 359: Tính Kế Sau Lưng(2)	1290
358. Q.3 - Chương 360: Chính Diện, Phản Diện	1290
359. Q.3 - Chương 361: Chính Diện, Phản Diện(2)	1290
360. Q.3 - Chương 362: Một Tia Hi Vọng (1)	1290
361. Q.3 - Chương 363: Một Tia Hi Vọng (2)	1290
362. Q.3 - Chương 364: Đêm Tối Thê Lương (1)	1290
363. Q.3 - Chương 365: Đêm Tối Thê Lương (2)	1290
364. Q.3 - Chương 366: Gián Điệp (1)	1290

365. Q.3 - Chương 367: Chuyện Vụn Vặt Trong Chuyến Đi (1)	1290
366. Q.3 - Chương 368: Chuyện Vụn Vặt Trong Chuyến Đi (2)	1290
367. Q.3 - Chương 369: Cổ Đô(1)	1290
368. Q.3 - Chương 370: Cổ Đô (2)	1290
369. Q.3 - Chương 371: Tâm Nguyên Thiên Hạ (thượng 1)	1293
370. Q.3 - Chương 372: Tâm Nguyên Thiên Hạ (thượng 2)	1293
371. Q.3 - Chương 373: Tâm Nguyên Thiên Hạ (hạ)	1293
372. Q.3 - Chương 374: Tâm Nguyên Thiên Hạ (hạ) 2	1293
373. Q.3 - Chương 375: Sơ Lâm (1)	1293
374. Q.3 - Chương 376: Sơ Lâm (2)	1293
375. Q.3 - Chương 377: Sắc Đêm (1)	1293
376. Q.3 - Chương 378: Sắc Đêm (2)	1293
377. Q.3 - Chương 379: Người Tốt Và Kẻ Giả Gái	1293
378. Q.3 - Chương 380: Khóc Lóc Đề Đề	1293
379. Q.3 - Chương 381: Nghiệp Hỏa (1)	1293
380. Q.3 - Chương 382: Nghiệp Hỏa (2)	1293
381. Q.3 - Chương 383: Nghiệp Hỏa (2)	1293
382. Q.3 - Chương 384: Nghiệp Hỏa (3)	1293
383. Q.3 - Chương 385: Nghiệp Hỏa (3)	1293
384. Q.3 - Chương 386: Nửa Ngày	1293
385. Q.3 - Chương 387: Tâm Loạn	1296
386. Q.3 - Chương 388: Vị Ương (1)	1300
387. Q.3 - Chương 389: Vị Ương (2)	1303
388. Q.3 - Chương 390: Vị Ương (2)	1305
389. Q.3 - Chương 391: Vị Ương (3)	1309
390. Q.3 - Chương 392: Vị Ương (4)	1309
391. Q.3 - Chương 393: Đoản Bản	1309
392. Q.3 - Chương 394: Mê Hoặc Và Mờ Mịt (1)	1309
393. Q.3 - Chương 395: Mê Hoặc Và Mờ Mịt (2)	1309
394. Q.3 - Chương 396: Tiểu Tự	1309
395. Q.3 - Chương 397: Phong Khởi 1	1309
396. Q.3 - Chương 398: Phong Khởi 2	1309
397. Q.3 - Chương 399: Hang Hổ 1	1309
398. Q.3 - Chương 400: Hang Hổ 2	1309
399. Q.3 - Chương 401: Chỉ Trích 1	1309
400. Q.3 - Chương 402: Chỉ Trích 2	1309
401. Q.3 - Chương 403: Chỉ Trích (3)	1309
402. Q.3 - Chương 404: Tức Giận (1)	1309
403. Q.3 - Chương 405: Tức Giận (2)	1309
404. Q.3 - Chương 406: Thiên Cổ Nhất Thân (1)	1309
405. Q.3 - Chương 407: Thiên Cổ Nhất Thân (2)	1309
406. Q.3 - Chương 408: Căn Dẫn (1)	1309
407. Q.3 - Chương 409: Căn Dẫn (2)	1309
408. Q.3 - Chương 410: Bắc Vọng Sơn	1309
409. Q.3 - Chương 411: Bệnh Thần Kinh	1309
410. Q.3 - Chương 412: Nguyên Nhân, Sát Niệm	1309
411. Q.3 - Chương 413: Nguyên Nhân, Sát Niệm 2	1309
412. Q.3 - Chương 414: Chỉ Một Chữ Tình 1	1309
413. Q.3 - Chương 415: Chỉ Một Chữ Tình 2	1309
414. Q.3 - Chương 416: Nguyên Bảo Chi	1309
415. Q.3 - Chương 417: Ngốc Nghếch 1	1309
416. Q.3 - Chương 418: Ngốc Nghếch 2	1309
417. Q.3 - Chương 419: Quách Dực Sư	1314
418. Q.3 - Chương 420: Mật Ngữ Trung Ngôn	1314

419. Q.3 - Chương 421: Mật Ngữ Trung Ngôn 2	1314
420. Q.3 - Chương 422: Âm Mưu Và Thù Hận	1314
421. Q.3 - Chương 423: Thành Chu Hải	1314
422. Q.3 - Chương 424: Thành Chu Hải 2	1314
423. Q.3 - Chương 425: Đêm Nay Có Sao Trời 1	1314
424. Q.3 - Chương 426: Đêm Nay Có Sao Trời 2	1314
425. Q.3 - Chương 427: Chương 427	1314
426. Q.3 - Chương 428: Chương 428	1314
427. Q.3 - Chương 429: Chương 429	1314
428. Q.3 - Chương 430: Chương 430	1314
429. Q.3 - Chương 431: Chương 431	1314
430. Q.3 - Chương 432: Chương 432	1314
431. Q.3 - Chương 433: Chương 433	1314
432. Q.3 - Chương 434: Chương 434	1314
433. Q.3 - Chương 435: Chương 435	1314
434. Q.3 - Chương 436: Chương 436	1314
435. Q.3 - Chương 437: Ngọa Hổ Tướng Hành	1314
436. Q.3 - Chương 438: Chương 438	1317
437. Q.3 - Chương 439: Chương 439	1317
438. Q.3 - Chương 440: Chương 440	1317
439. Q.3 - Chương 441: Chương 441	1317
440. Q.3 - Chương 442: Ác Niệm Đông Thắng (5)	1317
441. Q.3 - Chương 443: Ác Niệm Đông Thắng (6)	1319
442. Q.3 - Chương 444: Chương 444	1322
443. Q.3 - Chương 445: Chương 445	1322
444. Q.3 - Chương 446: Chương 446	1322
445. Q.3 - Chương 447: Chương 447	1322
446. Q.3 - Chương 448: Ác Niệm Đông Thắng (11)	1322
447. Q.3 - Chương 449: Ác Niệm Đông Thắng (12)	1325
448. Q.3 - Chương 450: Chương 450	1328
449. Q.3 - Chương 451: Chương 451	1328
450. Q.3 - Chương 452: Chương 452	1328
451. Q.3 - Chương 453: Chương 453	1328
452. Q.3 - Chương 454: Chương 454	1328
453. Q.3 - Chương 455: Chương 455	1328
454. Q.3 - Chương 456: Chương 456	1328
455. Q.3 - Chương 457: Chương 457	1328
456. Q.3 - Chương 458: Tâm Chiến (1)	1328
457. Q.3 - Chương 459: Tâm Chiến (2)	1330
458. Q.3 - Chương 460: Tâm Chiến (3)	1333
459. Q.3 - Chương 461: Tâm Chiến (4)	1335
460. Q.3 - Chương 462: Chương 462	1338
461. Q.3 - Chương 463: Cung Đả Giương Lên Không Thu Về! Ép Sát Từng Bước! (1)	1338
462. Q.3 - Chương 464: Chương 464	1341
463. Q.3 - Chương 465: Chương 465	1341
464. Q.3 - Chương 466: Chương 466	1341
465. Q.3 - Chương 467: Ta Giết Tới Đây! (2)	1341
466. Q.3 - Chương 468: Chương 468	1343
467. Q.3 - Chương 469: Chương 469	1343
468. Q.3 - Chương 470: Chương 470	1343
469. Q.3 - Chương 471: Chương 471	1343
470. Q.3 - Chương 472: Nhân Tâm Như Hối Nguyệt Quang Đàn Thành (5)	1346
471. Q.3 - Chương 473: Hoa Nở Mộng Tàn, Kẻ Dịch Của Toàn Thiên Hạ	1348
472. Q.3 - Chương 474: Hồng Y Nghiêng Thành 1	1351

473. Q.3 - Chương 475:	Hồng Y Nghiêng Thành 2	1351
474. Q.3 - Chương 476:	Hồng Y Nghiêng Thành 3	1351
475. Q.3 - Chương 477:	Hồng Y Nghiêng Thành 4	1351
476. Q.3 - Chương 478:	Kéo Tơ Kết Lưới 1	1351
477. Q.3 - Chương 479:	Kéo Tơ Kết Lưới 2	1351
478. Q.3 - Chương 480:	Kéo Tơ Kết Lưới 3	1351
479. Q.3 - Chương 481:	Thiện Ác Hữu Chung Hoàn 1	1351
480. Q.3 - Chương 482:	Thiện Ác Hữu Chung Hoàn Thành Nhất Kiếm (2)	1351
481. Q.3 - Chương 483:	Thiện Ác Hữu Chung Hoàn Thành Nhất Kiếm (3)	1353
482. Q.3 - Chương 484:	Đòn Cuối Cùng	1356
483. Q.3 - Chương 485:	Trăng Sáng Sao Thừa, Ô Thước Khó Bay	1356
484. Q.3 - Chương 486:	Khi Yên Quay Về, Trăng Ngập Lầu Tây	1360
485. Q.3 - Chương 487:	Ác Mộng Cuối Cùng Cũng Hết, Lạnh Lẽo Thở Dài!	1363
486. Q.3 - Chương 488:	Trần Thế Khổ Ái, Bò Đè Ở Đâu?	1373
487. Q.3 - Chương 489:	Thăng Quan Phát Tài Vui Mừng Chạy Khắp Nơi	1375
488. Q.3 - Chương 490:	Mưa Tầm Mưa Tã, Sắc Trời Xẩm Tối!	1380
489. Q.3 - Chương 491:	Chuyện Phúc Tạt Lúc Mới Đến	1383
490. Q.3 - Chương 492:	Đột Nhiên Quay Đầu, Biến Thành Một Đồng Đội Heo	1390
491. Q.3 - Chương 493:	Hỗn Loạn Sát Cục, Một Mạch Chạy Trốn	1395
492. Q.3 - Chương 494:	Sơn Động Vô Danh Một Đêm Thu Mát Mẻ	1398
493. Q.3 - Chương 495:	Suy Nghĩ Trong Rừng, Ngẫu Nhiên Gặp Mặt	1401
494. Q.3 - Chương 496:	Thiết Tí Vô Địch, Ước Hẹn Ba Quyền!	1403
495. Q.3 - Chương 497:	Bóng Đêm Như Cũ, Thầy Trò Khác Xưa!	1411
496. Q.3 - Chương 498:	Thước Cửa Văn Nhân, Dao Cửa Võ Nhân	1414
497. Q.3 - Chương 499:	Lòng Người Khó Tĩnh, Ly Biệt Khó Rời	1419
498. Q.3 - Chương 500:	Tặng Chàng Một Nguyên Ước, Ghi Nhớ Đến Năm Sau	1425
499. Q.3 - Chương 501:	Nam Bắc Cùng An, Thiên Hạ Đại Hảo	1428
500. Q.3 - Chương 502:	Số Mệnh Trôi Dạt Hỗn Loạn Như Dây Cung	1431
501. Q.3 - Chương 503:	Mùa Đông Ấm Ấp, Nhà Nhỏ	1435
502. Q.3 - Chương 504:	Vấn Đề Tình Cảm (hạ)	1446
503. Q.3 - Chương 505:	Niên Quan Khúc Điều	1456
504. Q.3 - Chương 506:	Trách Nhiệm Và Đôi Vai	1459
505. Q.3 - Chương 507:	Trách Nhiệm Gánh Vác	1462
506. Q.3 - Chương 508:	Sấm Mùa Xuân Chợt Vang	1474
507. Q.3 - Chương 509:	Cát Chảy Nước Trôi Cổ Mộng Hoang Đồ	1477
508. Q.3 - Chương 510:	Bá Đạo Lại Cầu Viện Kinh Sư	1481
509. Q.3 - Chương 511:	Mùa Xuân Ấm Ấp, Họ Hàng Bằng Hữu Gần Xa	1485
510. Q.3 - Chương 512:	Tiếng Sấm	1489
511. Q.3 - Chương 513:	Một Trò Chơi Mọi Người Đều Vui	1491
512. Q.3 - Chương 514:	Chuyện Phiền Toái	1495
513. Q.3 - Chương 515:	Hệ Thống Báo Động Trước	1499
514. Q.3 - Chương 516:	Kẻ Thù Khổng Lồ (1)	1503
515. Q.3 - Chương 517:	Kẻ Thù Khổng Lồ (2)	1505
516. Q.3 - Chương 518:	Tổng Vĩnh Bình	1507
517. Q.3 - Chương 519:	Người Xấu	1512
518. Q.3 - Chương 520:	Tình Nghĩa	1516
519. Q.3 - Chương 521:	Đi Tìm Bảo Tàng Thánh Công Đi, Chàng Thanh Niên!	1520
520. Q.3 - Chương 522:	Đương Thì Minh Nguyệt Tại Tầng Chiếu Thái Vân Quy	1524
521. Q.3 - Chương 523:	Người Nhà, Bạn Qua Thư Từ	1529
522. Q.3 - Chương 524:	Đêm Gặp Ngụy Hiểm	1536
523. Q.3 - Chương 525:	Ba Loại Phương Pháp Luận Tìm Đường Chết	1539
524. Q.3 - Chương 526:	Ba Loại Phương Pháp Luận Tìm Đường Chết (2)	1542
525. Q.3 - Chương 527:	Chém Giết Yêu Nhân Ma Giáo	1545
526. Q.3 - Chương 528:	Tro Tàn (1)	1552

527. Q.3 - Chương 529: Tro Tàn (2)	1556
528. Q.3 - Chương 530: Tro Tàn (3)	1559
529. Q.3 - Chương 531: Tro Tàn (4)	1563
530. Q.3 - Chương 532: Tro Tàn (5)	1568
531. Q.3 - Chương 533: Tro Tàn (6)	1572
532. Q.3 - Chương 534: Tro Tàn (kết)	1577

Chuế Tế (Ở Rẻ)

Giới thiệu

Sự đối lập mà hài hòa gần như hoàn hảo. Nhân vật chính hưởng thụ nhân sinh, mọi việc đến đi tùy c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chue-te-o-re>

1. Q.1 - Chương 1: Ở Rẻ Tô Gia

Gã tỉnh lại trong mơ màng, nhìn thấy là một tấm màn màu trắng, trên đầu cảm thấy vẫn còn đau, không biết là đang trong hoàn cảnh nào, gã nhắm mắt lại suy nghĩ thật lâu rồi mới khẽ thở dài một cái.

Ta không có chết.

Vậy bây giờ là đang bị giam lỏng sao?

Gã vén chăn lên ngồi dậy, xem ra là đã hôn mê rất lâu, thân thể vẫn còn lóng ngóng. Gã cúi đầu nhìn, quần áo kiểu cách khá kỳ lạ, chất vải cũng rất kém, đến khi đứng xuống sàn mới phát hiện còn có nhiều thứ kỳ cục.

Phòng ốc kiểu cũ, giường bàn ghế cũng là kiểu cũ, tuy chất liệu cùng chế tác đều không tệ nhưng toàn bộ căn phòng đều trang trí theo kiểu cổ, cũng có mấy món đồ sứ trông rất đẹp nhưng không hề có một thiết bị điện tử nào cả. Cậu đang làm cái trò gì vậy, Đường Minh Viễn? Nhớ tới kẻ đeo kính, gã thầm mắng 1 câu, thế rồi...

Cánh tay này cũng thay đổi sao... nó không hề giống tay của mình.

Gã nhìn hai cánh tay nhợt nhạt một lát, rồi ngồi xuống trước bàn cởi quần áo trên người, thân thể này... không hề có vết đạn. Đang chơi trò gì vậy? Mình nhớ rõ là có rất nhiều đạn bắn về phía mình mà, trước sau gì đều có hết, chẳng lẽ là giải phẫu chỉnh hình? Không đúng, thân thể này cũng không giống như của mình, tất cả dấu hiệu đều cho thấy điều này, đặc biệt khi gã nhìn vào trong gương đồng, thấy cái bóng của mình trong gương thì càng thêm khẳng định.

Đường Minh Viễn, cậu đang làm trò gì vậy? Từng là một trong những người nắm tài lực kinh tế đứng đầu thế giới, từ hai bàn tay trắng có thể dựng nghiệp tới như vậy đương nhiên gã sẽ không bởi vì một ít chuyện lạ mà gục ngã, dưới sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật hiện đại, chỉ sợ bất luận khả năng gì cũng đều có thể

xảy ra. Cải biến thân thể của mình, chỉnh hình toàn bộ sao? Tại sao phải làm như vậy? Mục đích là gì? Muốn cho gã chấp nhận mình là một người khác để rồi không tranh giành sao? Thằng này trước giờ hay do dự thiếu quyết đoán, để bảo vệ mạng sống của mình mà làm ra chuyện như vậy cũng không phải là không thể, nhưng vì sao lại bố trí một căn phòng như vậy?

Đầu quần quanh bằng vải vẫn còn đau nhức, gã mở cửa phòng. Ánh mặt trời chói chang chiếu tới làm cho gã vô thức giơ tay lên che một chút, đây là lầu hai của một căn nhà gỗ, từ cửa nhìn ra là từng tòa từng tòa tiểu viện nối với vườn hoa san sát, các khu nhà lầu rải rác theo kiến trúc nhà vườn Tô Hàng, hồ nước cùng non bộ trải dài trước mắt.

Không có nhà cao tầng, không nhìn thấy bất cứ đặc thù nào của xã hội hiện đại.

Gã hít sâu một hơi rồi thở ra. Vô cùng bạo tay, Đường Minh Viễn phải tốn bao nhiêu tiền mới làm được như vậy? Gã nhìn thêm vài lần, rồi xoay người bước sang một bên, lập tức có một giọng nói vang lên:

- Cô gia, ngài...

Ặc, diễn viên quần chúng sao?

Lúc này tâm tình của gã không được tốt, không có hứng thú dây dưa cùng mấy người này. Gã đưa mắt nhìn nha đầu xinh đẹp đang từ phía trước đi tới, rồi giơ tay chỉ chỉ. Từng là người thành lập và nắm quyền một đế chế tài chính khổng lồ nên khi gã biểu hiện ra cổ khí thể này, dẫu chỉ là một ánh mắt, một động tác đã khiến cô gái mặc trang phục nha hoàn lập tức giật mình, đứng sững lại ngập ngừng nói:

- Cô gia, ngài đã tỉnh...

Gã lướt qua ả nha hoàn vài bước rồi mới quay trở lại, lười biếng cầm lấy áo choàng đang trên tay nha hoàn có vẻ như là đưa cho gã, sau khi mở ra thì hơi bực bội: “Thứ này mặc thế nào?” Nghĩ lại giọng nói của nha hoàn hình như là ở vùng Giang Chiết, gã bèn đổi giọng:

- Cái này mặc làm sao?

- Cô, cô gia, để em giúp ngài...

Nha hoàn bắt đầu vội vã giúp gã mặc áo choàng, đôi mắt nghi hoặc nhìn gã. Hắc, diễn không tồi... Vừa mặc, ả nha hoàn vừa hô xuống phía dưới:

- Cô gia đã tỉnh, cô gia đã tỉnh...

Tiếp theo, có rất nhiều người bắt đầu từ các viện khác xung quanh tiến lại.

Mặc áo choàng xong, gã rời đám nha hoàn trẻ, băng qua sân, đầu cũng không quay lại mà đi ra ngoài.

Cuối cùng... vẫn bị ngăn lại...

o0o

Mười ngày sau, gã ngồi trên hành lang nhìn pháo hoa trên bầu trời, thở dài một hơi.

Về sau cũng được đi ra ngoài, thành phố lớn như vậy nhưng lại không tìm được bất cứ dấu vết gì của thế giới hiện đại. Bất luận kiến trúc, con người hay hồ nước giả sơn đều nói cho gã đây đang là thời cổ đại. Không thể nào khác được, cho dù gã dốc hết toàn bộ tài lực để chế tài chính của gã cũng không thể nào làm ra cái thế giới cổ kính kè đến như thế, đó là bao nhiêu diễn viên cơ chứ, không thể đóng hoàn hảo đến như vậy được. Đây không phải là thế giới Truman, gã cũng không phải là từ khi sinh ra đã bị chìm trong ảo tưởng của hội chứng ấy.(1)

Gã cũng đã hiểu sơ sơ thân phận hiện tại của mình, gã gọi Ninh Nghị, tự Lập Hằng, hiện mang thân phận của người đi ở rể ột phú thương họ Tô ở Giang Ninh. Cái thân phận này tuy cũng chẳng về vang gì, nhưng sự nó là như vậy, không có cách nào thay đổi. Mà cho dù là ở rể, nhưng qua mấy ngày quan sát vừa rồi cũng thấy, nội tình cũng có đôi chút phức tạp.

Nhà họ Tô là một trong những phú thương nổi danh của Giang Ninh. Quản lý đại phòng (2) của Tô gia hiện nay là Tô Bá Dung không có con trai, chỉ có một cô con gái tên là Tô Đan Nhi, vị thê tử này cho đến

giờ gã vẫn chưa gặp mặt. Nghe nói trong ngày kết hôn, Tô gia xảy ra vấn đề ở một nhóm vài, Tô Đàm Nhi bèn lập tức chạy đi giải quyết. Nói đơn giản là, nàng không ưng ý cái đám cưới này nên đã đào hôn.

Còn về gã - tên là Ninh Nghị, nghe nói gia gia của gã cùng với thái công Tô gia quan hệ rất tốt, đã từng ước định chỉ phúc vi hôn (3), ai ngờ sinh con ra đều là nam, vì vậy mà chỉ phúc vi hôn được truyền xuống đời sau. Gia đình Ninh Nghị bất ngờ xuống dốc, đến đời Ninh Nghị thì cha mẹ đều mất cả. Tuy gã có đọc một ít sách, cũng tính là văn nhân nhưng tài học của gã trên thực tế sợ là con số không tròn trĩnh. Được cái gã là người thành thật, nên được Tô thái công coi trọng mà trở thành con rể. Lúc đầu Ninh Nghị có nguyện ý hay bị ép buộc, đến giờ gã cũng không có cách nào truy vấn, chỉ là hình như cũng có nhiều người không bằng lòng với chuyện gã đi ở rể. Ngày kết hôn đầu tân nương bỏ chạy, hôn lễ vẫn được yêu cầu tiếp tục tiến hành, sau đó nghe nói là có một vị công tử nhà giàu có tình ý với Tô Đàm Nhi đã ngầm đập một viên gạch vào đầu gã, làm cho gã ngất mất mấy ngày mới tỉnh lại.

Mấy ngày giả dạng bị gạch ném cho thành hồ đồ vừa qua, gã đã gặp rất nhiều người trong nhà họ Tô, Tô thái công cũng gặp một lần, nội tình phức tạp nhưng với gã thì chỉ cần liếc qua đã thấy. Sức khỏe của Tô thái công rất tốt, hiện là người nắm quyền chân chính của Tô gia. Người đời nói giàu ba đời thì xem cách ăn, giàu bốn đời thì xem cách mặc, giàu năm đời thì xem chuyện văn chương, bây giờ đến đời mấy chị em huynh đệ của Tô Đàm Nhi cũng đã tính là giàu đến đời thứ năm, nhưng tình hình lại là tốt xấu lẫn lộn, người có thiên phú kinh doanh không kém cạnh ai lại là Tô Đàm Nhi, một nữ nhi.

Nếu như mấy vị đại ca, nhị ca lợi hại hơn một chút, nếu như Tô Đàm Nhi không phải là con gái của đại phòng, nếu như Tô Đàm Nhi không có thiên phú cùng thích kinh doanh, có lẽ tất cả chuyện sẽ không phải như vậy. Nhưng hiện tại, thái công Tô gia rõ ràng là đã quyết định bồi dưỡng Tô Đàm Nhi trở thành người nối nghiệp cho nên mới lựa chọn một người tới ở rể như gã. Cũng có thể là còn vài phần tình nghĩa đời trước, nhưng có lẽ chủ yếu là bởi thấy tính cách Ninh Nghị thành thật, mọi người dễ dàng bắt nạt.

Cũng bởi vậy nên gã mới thành người đi ở rể, mấy phòng còn lại tự nhiên là mất hứng. Những người này trước đây rất nhiệt tình giới thiệu đối tượng cho Tô Đàm Nhi, chỉ hy vọng một gã công tử nhà giàu nào đó cưới nàng về, biến nàng thành người ngoài thì sẽ không còn uy hiếp. Nào ngờ Tô thái công dùng một cái ước định chỉ phúc vi hôn ép một người tới ở rể, gã tự nhiên trở thành một cái đinh trong mắt người chi khác. Bị đá ném buổi tối hôm đó, có phải là do người ngoài làm hay không cũng là chuyện khó xác định.

Nhớ lại chuyện đời trước..

Ám chiến thương trường đấu đá lẫn nhau, cả đời của gã hình như đều gắn liền với việc này. Cho đến khi thành lập lên một đế chế tài chính thật lớn cũng vẫn phải đề phòng nội đấu, nhưng cuối cùng vẫn bị huynh đệ của mình lên đấm một đao mà chết. Hôm nay lại thấy việc này nên không khỏi cảm thấy buồn cười, thật không muốn lại tiếp xúc mấy thứ này nữa, huống chi là mấy chuyện nhảm nhí như vậy...

Gã cũng tính làm cho rõ mọi chuyện rồi gom ít bạc mà rời đi. Tuy rằng đối với chuyện đi ở rể nhà người gã không có khái niệm gì và cũng không để ý tới danh phận, nhưng luôn bị người nhìn chằm chằm khiến gã cũng cảm thấy có đôi chút khó chịu.

Nhưng cái thế giới này, đến giờ gã vẫn còn chưa hiểu rõ ràng cho lắm.

Nam Kinh được gọi là Giang Ninh ở trong thời Tống, nhưng đây cũng không phải triều Tống. Điều là gã nghi hoặc nhất trong mấy ngày vừa qua chính là vấn đề lịch sử, gã nhận ra lịch sử ghi trong sách sử của thời đại này so với của thế giới tương lai hình như có chút sai biệt. Triều đại này gọi là Vũ, cũng định đô ở Lâm An như thời Nam Tống, sự sai khác một vài chi tiết lịch sử bắt đầu từ thời nhà Tùy, tới đời Đường thì đã có sự khác biệt rất lớn. Sau khi chư hầu triều Đường hỗn chiến thế cục giống như thời Ngũ Đại thập quốc, tiếp theo là tới triều Vũ. Nhiều danh nhân cùng thi từ được lưu truyền hơn, nhưng cũng bớt đi một ít. Ví dụ như kẻ sáng tác ra rất nhiều thơ hay, được ca tụng là thi tiên Lý Bạch lại bị chết trẻ khi so kiếm cùng người ở Trường An, còn Đỗ Phủ khi làm quan bởi quá cổ hủ mà làm hư chuyện nên bị hoàng đế chém đầu... Mấy chuyện này là do gã rất vất vả mới tìm được, trong sách sử cũng chỉ ghi chép sơ sài.

Chuyện này là sao? Cơ học lượng tử? Thế giới song song?

Ý nghĩ này khiến gã không khỏi cảm thấy rất thần kỳ.

Cũng như triều Tống, triều Vũ rất phồn hoa, nói không chừng tương lai rồi sẽ bị dân tộc thiểu số chinh phục như triều Tống. Biết rõ lịch sử đã bị rối loạn hoàn toàn, gã cũng lười suy nghĩ những chuyện này, việc cần phải làm bây giờ là thu liễm toàn bộ, đợi khi đã quen thuộc cái thế giới này thì sẽ trốn đi, rồi làm nghề buôn bán, bôn ba du lịch khắp nơi. Những chuyện khác thì tới đâu tính đến đó vậy.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì có tiếng huyền não từ bên ngoài truyền vào, hôm nay là vốn là ngày lễ hội, gã cũng mới từ tương lai tới chưa lâu nên đoán là đã lại xảy ra chuyện gì. Không được bao lâu thì tiểu Thiên, người đầu tiên mà gã nhìn thấy sau khi sống lại một đường chạy đến, khuôn mặt tròn đỏ hồng hồng:

- Cô gia, cô gia, tiểu thư đã trở về, tiểu thư đã trở về.

Gã cũng đã đoán trước được thế tử của mình tất có ngày sẽ trở về, không có chuyện chỉ vì một trạng phu chó chui gầm chạn như gã mà nàng phải bỏ đi vĩnh viễn. Mười ngày nửa tháng trống rỗng vừa qua cũng đủ để cho nàng thấy được đó là một lời cảnh cáo. Vị tiểu thư này tính cách mạnh mẽ, gã không oán giận gì cả. Tiểu Thiên tới gọi rồi kéo gã đi luôn xuống dưới, từ tiền đình đi đến hậu viện là thấy một đám người từ xa xa đang tới, thiếu nữ dẫn đầu mặc áo choàng màu hồng nổi bật trong đám người hẳn đó là nàng.

Xung quanh thiếu nữ lúc này là mấy vị huynh đệ nhị phòng, tam phòng, tỳ nữ và quản sự của Tô gia. Thiếu nữ đi đầu dáng vẻ uyển chuyển thướt tha, khuôn mặt trái xoan, mái tóc dài thẳng tới lưng được dùng dây thắt lại, vừa nói cười cùng mọi người vừa đưa áo choàng màu hồng cho kẻ hầu ở bên. Khi tới gần nhìn thấy Ninh Nghị cùng Tiểu Thiên, đầu tiên là hơi tỏ ra chú ý một chút rồi nghiêng mình nhẹ:

- Tướng công.

Không biết đây có phải là lần đầu tiên hai người gặp mặt hay không, nhưng sắc mặt của Tô Đàm Nhi lại rất tự nhiên, tựa như ngày cưới chưa từng xảy ra chuyện, cứ như là vợ chồng đã thành hôn được nhiều năm rất tự nhiên vịn tay của Ninh Nghị rồi quay ra cười nói với người khác:

- Nhị ca, huynh vẫn muốn bộ da hổ trắng, Đàm Nhi lần này đã tìm được cho huynh rồi, huynh không được lại trách muội nha...

Ninh Nghị hứng thú nhìn cô gái ở bên đang nói cười cùng mọi người giải quyết mọi chuyện thầu đáo, từng lời từng lời khéo léo toát ra ám chỉ, mình vì bọn họ mà phải làm việc này việc khác. Sau đó về mặt nhu thuận xoay sang Ninh Nghị:

-Tướng công, chúng ta trở về thôi.

Nàng dẫn theo ba tỳ nữ, cùng Ninh Nghị tiến về tiểu viện cũ.

Thiếu nữ xinh đẹp này hoàn toàn đậm chất con gái của vùng sông nước Giang Nam. Một phen hành động vừa rồi, tuy rằng cũng có một chút áp chế nhưng cũng cho thấy loại khí tức như tranh như ảnh này đã được nàng dung hợp hoàn mỹ vào trong lời nói cùng hành động. Lấy cơ sở khách quan hay góc độ chuyên nghiệp mà xem thì cũng không khỏi có vài phần thưởng thức. Bất quá khi loại tư thái này lại nhằm vào gã thì gã cảm thấy hơi chút buồn cười.

Một đường cùng đi vẫn là ân cần thăm hỏi, trông thì như là vô cùng thân thiết nhưng thực chất vẫn là giữ một khoảng cách. Ninh Nghị cũng thản nhiên trả lời vài câu. Lúc tới tiểu viện, thấy không có ngoại nhân Tô Đàm Nhi mới tự nhiên buông tay:

- Tướng công thương thế vẫn chưa lành, mấy ngày nay hãy nghỉ ngơi cho tốt. Nếu như có chuyện gì, chỉ cần phân phó Thiên nhi là được..

Tiểu viện này tổng cộng có hai tòa lầu nhỏ, trước phòng tân hôn trên tầng hai lầu đối diện còn dán chữ hỉ màu đỏ, có lẽ là khuê phòng của Tô Đàm Nhi trước đây. Ninh Nghị từ khi tỉnh lại tới giờ vẫn ở một tòa lầu khác, chưa bao giờ đi tới bên đó. Tô Đàm Nhi nói xong liền xoay người, dẫn theo nha hoàn trở về gian phòng của mình, Ninh Nghị cũng chỉ là cười vẩy vẩy tay xem như tạm biệt. Trong lòng cũng đã rõ, nếu tương lai muốn ở đây, tình trạng này đại khái sẽ còn kéo dài rất lâu nữa.

Vậy cũng tốt, ta không động đến cô, cô cũng đừng tới làm phiền ta. Nếu như có thể vẫn thanh nhàn không bị những chuyện lục đục trong gia tộc này liên lụy tới, chuyện mình có đi hay không cũng không thành vấn đề. Cuộc sống có đại vốn nhàn nhả.

Ở bên kia, Tô Đàn Nhi đã về tới khuê phòng.

Gian phòng này cũng không có chỗ nào đặc biệt, ít nhất đối với tính cách cùng hành động của chủ nhân nó mà nói, nhìn từ chỗ nào cũng đều thấy rõ đây là một khuê phòng thiếu nữ vô cùng bình thường: các loại trang sức, nữ trang xanh xanh đỏ đỏ, ngoài trừ nữ hồng (4) ít một chút, sách nhiều một chút, nhưng cũng là trong giới hạn bình thường.

Thiếu nữ năm nay mười tám tuổi vừa kết hôn đứng ở bên cửa sổ một lúc, tháo dây cột tóc trên đầu, nhìn về phía nam nhân đang ngồi ngắm pháo hoa ở nhà lầu đối diện khe thở dài một cái rồi mới đóng cửa sổ lại:

- Hạnh nhi, em tới đây. Quyên nhi, em đi gọi Thiên nhi tới đây.

Chốc lát sau, khi Thiên nhi tiến vào gian phòng là lúc Hạnh Nhi đang bận rộn theo chỉ thị của tiểu thư sắp xếp lại đồ đạc cho căn phòng tân hôn trở về với trước lúc nó được trang trí, Tô Đàn Nhi thì đang dùng khăn lau mặt, đợi nàng lau mặt xong, tiểu Thiên vội bước tới, cầm lấy chiếc khăn thả vào trong chậu nước:

- Tiểu thư.

- Hôm nay cô gia thế nào?

- Dạ, thương thế của cô gia đã tốt hơn rồi, thế nhưng lại rất xa lạ với một số chuyện, đại phu nói có thể là do trên đầu bị thương nên đã quên đi một ít chuyện cũ.

- Quên mất chuyện cũ?

- Vâng, đại phu nói là như vậy.

Tiểu Thiên gật đầu.

- Hôm nay cô gia đi loạn khắp nơi, tiểu Thiên có kêu người đi theo. Nghe nói cô gia cũng không đi tìm ai, chỉ là đi khắp nơi trong nội ngoại thành nhìn ngó, giống như là... đã quên đi rất nhiều chuyện vậy.

- Cứ để kệ vậy đi. Còn có chuyện gì khác không?

- Cô gia hôm nay chạy bộ.

- Chạy?

- Vâng, trời còn mờ sáng cô gia đã đi ra ngoài chạy dọc sông Tần Hoài, nói là rèn luyện thân thể. Còn nữa, ở trong phòng, người cũng làm những động tác rất kỳ quái...

Hai tay tiểu Thiên chống về phía trước, trên khuôn mặt tràn ngập nghi hoặc:

- Cô gia nằm trên mặt đất như thế này, rồi chống người đẩy lên, nói đó cũng là rèn luyện thân thể, nô tỳ cảm thấy rất kỳ lạ.

Tưởng tượng thấy mấy cái động tác này, trên mặt chủ tử ba người trong phòng đều là dấu chấm hỏi, sau đó Tô Đàn Nhi mới lắc lắc đầu:

- Rèn luyện thân thể... mặc kệ đi, còn có gì không?

- Không có chuyện gì nữa cả. Hôm nay cô gia có gặp qua đại lão gia, lão gia, đại thiếu gia, nhị thiếu gia, lần nào cũng rất hòa thuận... Ừm, cô gia đối với ai cũng đều rất nhẹ nhàng, ngoại trừ... đúng rồi...

- Cái gì?

- Thiên nhi cũng không biết có phải là ảo giác hay không. Ngày tỉnh lại, cô gia từ trong phòng đi ra ánh mắt rất dọa người... Không phải, cũng không phải là dọa người, như là rất có... rất có...

Tiểu nha hoàn ngửa đầu tìm từ mô tả:

- Dáng vẻ rất uy nghiêm, giống như đại lão gia... Hình như cũng không phải, thế nhưng người chỉ nhìn thoáng qua, Thiên nhi ngay cả động cũng không dám nữa, có thể là... có thể là Thiên Nhi nhìn lầm thôi...

Lời nói của tiểu cô nương càng ngày càng nhỏ, Tô Đàn Nhi suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười. Lúc trước khi gia gia nói muốn cho Ninh Nghị ở rể, nàng kỳ thực cũng nhìn qua người này, thậm chí còn phải người điều

tra nữa. Sở dĩ gia gia lựa chọn y, thứ nhất là bởi vì đời trước có ước định, thứ hai cũng vì tính cách của y thực sự không mạnh mẽ, bản thân mình có thể dễ dàng trấn áp. Nhà gã nghèo rớt mồng tơi, tuy nói là thư sinh nhưng đọc sách cũng không nhiều, thậm chí ngay cả khí thế cao ngạo của thư sinh cũng không có nói chi tới cái gì uy nghiêm chứ, chắc là ảo giác thôi. Bị người đánh nên cứng cổ lên, nên tiểu Thiên mới bị dọa mà thôi. Nhưng mà..

Ngẫm lại lúc mới gặp mặt vừa rồi nói chuyện với nhau cũng không nhiều lắm, người kia hình như không giống như trước đây. Khi mình tới nắm tay nói chuyện cứ tưởng sẽ ngượng ngùng luống cuống tay chân, ai ngờ đầu gã vẫn tự nhiên như gió mà bước.

- Cũng tốt, chắc trong lòng gã đã hiểu rõ rồi. Vậy cũng được, an an phận phận, lão gia cũng đáp ứng rồi, ta cũng cứ... như vậy thôi.

Nàng thở dài:

- Nhưng mấy người các em nên đối với cô gia cung kính một chút, chuyện của ta cùng cô gia, các em cũng không được nói bậy bạ với người ngoài. Cho dù thế nào đi chăng nữa, chỉ cần không làm ra chuyện gì tổn hại tới Tô gia, y vẫn là tướng công của ta, hiểu chưa?

Có những lúc tưởng rằng tương lai rất đẹp, nhưng là đến cuối cùng lại phải nhận mệnh, đặc biệt là nữ nhân lại càng như vậy. So với những nữ nhân cùng cảnh ngộ khác nàng đã tốt hơn rất nhiều, về chuyện này, tạm thời cứ là...

chấp nhận thôi...

2. Q.1 - Chương 2: Thơ Và Cờ

Thời gian trôi qua.

Thấm thoát, gã đã đi tới thế giới cổ đại này được ba tháng, thời tiết cũng chuyển dần từ xuân sang hè. Lâm viên, giả sơn, lầu các, sân vườn, đường phố, thuyền hoa... đầu Ninh Nghị đã dần quen với thế giới cổ đại nhưng rất nhiều lúc vẫn cảm thấy tẻ nhạt.

Có lẽ là trước kia đã quen vội vàng rồi, bây giờ không có máy tính, không có công việc, không có chuyện gì để làm khiến tay chân ngứa ngáy. Nhà họ Tô khá vui khi thấy nhịp sống an phận của gã, dù sao thì nguyên nhân chính của việc trước đây quyết định chọn gã ở rể, là bởi cho Tô Đàm Nhi một lý do ở lại nhà mình mà không phải gả ra ngoài, vì cái “lý do” này mà tốt nhất là tỏ ra an phận. Đương nhiên, chung quy mà nói gã vẫn còn đang hưởng thụ sự tẻ nhạt này. Đi dạo mỗi ngày ngắm nhìn nhân tình thế thái cổ đại, nhìn phụ nữ cổ đại, trong đầu nghĩ ngợi những chuyện đầu đầu. Nghĩ nhiều nhất là việc nếu tự mình làm một chuyện nào đó ngẫu nhiên nhìn thấy trên đường thì có thể tăng lợi nhuận lên bao nhiêu lần, kiếm tiền ra sao.

Làm ông chủ quá lâu thói quen ăn vào máu mất rồi... Gã cười mỉm chính mình như thế, do đó mấy việc này chỉ là ngẫm nghĩ chơi, rồi cho nó lắng đọng ở đâu đó trong não.

Ngược lại với sự nhàn nhã của gã, thê tử trên danh nghĩa Tô Đàm Nhi hiển nhiên là bề bộn công việc. Nhưng dù cho có bận bịu như thế nào chăng nữa, nàng cũng luôn về nhà ăn cơm đúng giờ. Từ ý nghĩa của việc này mà nói, cổ đại cũng có chỗ tốt của cổ đại, nữ nhân đầu thế nào cũng không thể tùy tiện như nam nhân được. Lui một bước mà nói, nhịp độ công việc thời cổ đại cũng không ép người thở không ra hơi như thời hiện đại. Ngày ngày công mấy tính, cười mấy bay bay tới chỗ này chỗ kia, cùng lúc xử lý rất nhiều thông tin hay vấn đề. Trong thời đại tin tức không bùng nổ, một mệnh lệnh phát ra ở đầu này đầu kia vẫn còn chưa tiếp nhận được, nên những kẻ cuồng việc cũng không sinh ra, ai cũng có thời gian ngơi nghỉ.

Có lẽ bởi coi mình là nam nhân thành thật chất phác, nên trong mỗi buổi ăn chung khơi gợi đề tài nói chuyện cũng đều là nàng. Bởi trao đổi thông tin làm cho không khí thoải mái nên Ninh Nghị cũng nói qua loa cùng nàng vài câu. Gã lặn lội trong thương trường nhiều năm, nên từ lâu đã dưỡng thành bản lĩnh thuận miệng nói ra cũng không khiến đối phương cảm thấy nhàm chán, thủ đoạn cao hơn Tô Đàm Nhi nhiều lắm. Vì vậy mỗi lần ăn cơm cùng nhau, Ninh Nghị đều nhớ tới hai nhân vật trong bộ phim “Ông bà Smith”.

(1)

Ăn cơm xong, nếu như trời mưa, đa phần mọi người đều ở trong phòng riêng của mình. Tô Đàn Nhi đọc sách, thỉnh thoảng cũng đánh đàn, thuê nữ hồng. Gã thì đơn giản là đọc sách viết chữ, nếu không thì ngồi ngơ ngẩn, đôi khi lại kiếm một tờ giấy vẽ lên đó sơ đồ kinh doanh mà trước đây thường làm, giả thiết thị trường chứng khoán các loại, rồi lại cảm thấy vô nghĩa... Trừ phi có chuyện gấp, Tô Đàn Nhi mới ngồi xe ngựa ra ngoài. Nếu như thời tiết tốt, Ninh Nghị sẽ ra ngoài đi dạo, còn Tô Đàn Nhi cũng sẽ đi xem cửa hàng phân xưởng trong thành, hai người mỗi người một ngả.

Tỳ nữ tên tiểu Thiên vẫn đi theo gã, đại khái mấy tháng vừa rồi là thị nữ chuyên chăm lo cho gã, đây cũng là Tô Đàn Nhi an bày. Vì thấy được tiểu Thiên có ý tạo quan hệ tốt với gã, lúc thu dọn đồ đạc trong phòng luôn thao thao nói chuyện nhà, hoặc là kể lể tiểu thư giờ đang đi chỗ nào, làm chuyện gì, hiên nhiên là nàng rất bội phục và yêu mến tiểu thư của mình. Tô Đàn Nhi đối với kẻ dưới đích xác là rất tốt. Ninh Nghị đáp lại, đại để cũng là gật đầu cười cười. Mỗi khi ra ngoài thì tiểu cô nương này luôn luôn đi theo sau gã, những lúc gã cảm thấy không muốn đi hay mỏi chân thì ghé quán trà ở ven đường nghỉ ngơi ăn một ít quà vặt, tiểu cô nương sẽ lấy chút bạc vụn từ trong túi tiền tinh xảo ra trả tiền, điều này khiến cho gã cảm nhận được sinh hoạt của cậu ấm trong thời cổ đại đại loại là như thế.

So với hiện đại cũng chả khác mấy, gã đi mua đồ cũng không tự tay quẹt thẻ... Ặc, hình như đã rất nhiều năm chưa đi mua đồ rồi.

Dạo này, gã thích ở bên sông Tần Hoài xem người ta đánh cờ.

Bên sông có một đoạn phố không quá náo nhiệt, nằm ở ngoại ô, vị trí hơi khuất nẻo nên không có cửa hàng lớn nào cả. Trên đường phần lớn là một ít tiểu thương đang có việc phải đi, người đi đường cũng không nhiều lắm. Dưới một thân cây ven sông thường có một ông lão bầy cờ, thỉnh thoảng cũng có vài ông lão khác tới xem, hiếm hoi mới có một vài thư sinh ghé tới. Cạnh đó có một quán trà, lần đó là do gã cùng tiểu Thiên đi đường mệt mỏi nên dừng nghỉ chân, vừa uống trà vừa xem một chút. Kỹ nghệ của hai ông lão đều rất cao khiến gã trầm nghĩ:

không hổ là cổ đại, tùy tiện hai lão đầu đã mạnh đến vậy.

Sau lần đó gã vẫn thường ghé lại, một ông lão là cố định còn đối thủ thì thường thay đổi, nhưng bởi xem lâu nên cũng nhận ra một số người quen mặt, kỳ nghệ thường rất cao.

Dạng lao động trí lực như vậy đại để cũng là một trong những thú tiêu khiển hiếm hoi mà gã có thể tìm được ở thế giới này. Trên thực tế sông Tần Hoài lúc đó được công nhận là dải đất phần hoa tươi đẹp nhất khu vực, thuyền hoa kỹ trại thành đàn, trời vừa quá chiều là chuyển thành một ngày không đêm. Đi dạo mỗi ngày gã cũng thường nghe được những chuyện phong lưu gì đó, chỉ là mọi việc đều phải có chừng mực, gã đã là kẻ ở rể của Tô gia thì đành tuyệt duyên với loại tiêu khiển này. Chẳng qua đời trước gã cũng đã trải qua đủ mọi trò chơi bởi xa xỉ, nên giờ tự nhiên cũng không có nhiều hứng thú.

Ngày hôm sau khí trời âm u, nhưng xem ra đến khi mưa còn lâu lắm, gã cùng với Tiểu Thiên đi đến quán trà, lại gặp hai ông lão đang đánh cờ, một kẻ trông như gia đình đi tới nói mấy câu với một ông lão, lão nhân đó gật đầu:

- Tần công, nhà ta có việc gấp, ván cờ này...
- Trước mắt chưa phân thắng thua, xem như là hòa có được không?
- Vậy quá tốt...

Hai người nho nhã nói vài câu từ biệt, sau đó một lão nhân rời đi, ông lão bầy cờ cũng bắt đầu dọn cờ, Ninh Nghị tay cầm chén trà uống một ngụm, đứng dậy:

- Thôi không xem nữa, tiểu Thiên trả tiền đi.

Tiểu Thiên đang lấy túi tiền ra, lão nhân phía sau đã mở miệng:

- Vị công tử này gần đây đều tới xem cờ, chắc là có tâm đắc với kỳ đạo, có nguyện đánh một ván với lão hủ không?

Không có đối thủ, đành tùy tiện bắt lấy một người.

“Ài...” Ninh Nghị ngẩn người nhìn sắc trời.

- Một ván.. được không?!

Gã ngồi xuống phía đối diện với lão nhân. Trong lúc phụ thu cờ tự nhiên cũng có mấy câu như “công tử là nhân sĩ phương nào”..., Ninh Nghị cũng thuận miệng trả lời vài câu. Thu cờ xong thì đoán chọn quân, Ninh Nghị cầm quân trắng đi trước. Gã cũng không khách khí, cầm quân cờ phóng tới.

- Chà, khai cục này...

Lão nhân liếc gã một cái, sau đó nhúu mày hạ cờ theo.

Cứ ông một quân, ta một quân như vậy hạ xuống khoảng chừng mười quân, lão nhân nhúu mày lại càng sâu, nghi hoặc mở miệng:

- Xin hỏi kỳ nghệ của công tử là học theo người nào vậy?

- Xem kỳ phổ và tự mình diễn giải.

- À, thảo nào...

Nói xong những lời này, lão nhân cũng không nói thêm gì nữa, hai người yên lặng đánh cờ dưới tàng cây ở bờ sông. Tiểu Thiên ngồi ở một bên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, nàng thực sự không hiểu cờ vậy, chỉ thấy càng đánh lão nhân suy nghĩ càng lâu, nếp nhăn trên trán lại càng sâu, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Ninh Nghị hoặc là ngẫu nhiên lắc lắc đầu, thanh thế quân trắng càng lúc càng lớn, quân đen dần dần bị dồn vào thế tất bại.

Chừng một canh giờ sau, lão nhân buông cờ nhận thua, ngẩng đầu lên quan sát Ninh Nghị. Ninh Nghị vẫn một bộ dáng thản nhiên như là cảm thấy mọi thứ đều rất thú vị.

- Cờ nghệ của công tử ... cao siêu, chỉ là về thủ đoạn đánh cờ, hình như có chút...

Lão nhân đắn đo dùng từ, Ninh Nghị thu dọn bàn cờ, ngược lại cười cười:

- Chơi cờ chỉ là cầu thắng, như là hai quân đối chọi nhau, sao phải phân biệt thủ đoạn?

- Hạ cờ là cách học của người quân tử...

- Lão nhân gia cảm thấy chơi cờ có thể nhìn thấy tính cách của một người, có phải không?

Ninh Nghị thuận miệng nói, đem từng quân cờ thu lại:

Lão nhân ngẩn người trầm ngâm, sau đó cũng lắc đầu cười cười, với tay thu dọn quân cờ:

- Cũng không phải là đúng.

Dọn xong bàn cờ, nhìn thấy trời âm u như muốn đổ mưa, Ninh Nghị cùng Tiểu Thiên quay về Tô phủ. Trên đường đi, tiểu Thiên thấy ánh mắt của gã như có chút khác lạ, nhin không được hỏi:

- Cô gia thắng sao?

- A, sau này chắc là không thể lại qua xem đánh cờ rồi.

- Vì sao vậy?

- Người không nhìn thấy ông ấy coi ta là người xấu sao?

- Đánh có một ván cờ đã thấy cô gia là người xấu?

Tiểu cô nương quay lại nhìn một cái:

- Có phải là do cô gia thắng cho nên ông ấy tức giận... tu dưỡng của lão công công đó thật kém mà.

Lời này tất nhiên cũng chỉ là thuận miệng nói chơi mà thôi, lão nhân đó cũng là người có tu dưỡng, tự nhiên sẽ không vì chuyện này mà tức giận. Chỉ là thời này quan niệm chơi cờ vậy phải chừng mực, bằng hữu đánh cờ phải quang minh chính đại, điểm đến thì dừng, một vài thủ pháp hùng hổ dọa người hay những nước cù nhẩy làm mất phong độ không được dùng bừa bãi. Nhưng trong mắt Ninh Nghị đánh cờ đơn giản chỉ là so

đầu trí tuệ, hơn nữa thông tin giữa hai bên cũng không cân bằng, mặc dù kỹ nghệ của lão nhân cũng cao, nhưng vẫn bị mấy tiểu thủ đoạn liên hoàn của Ninh Nghị đánh cho toàn quân tan rã, coi như là thỏa mãn cái cảm giác người hiện đại ức hiếp người cổ đại của Ninh Nghị.

Về đến nhà cũng vừa lúc Tô Đan Nhi từ bên ngoài trở về. Tiểu nha hoàn tên là Hạnh nhi đang kêu gọi người đưa vải vóc tới phòng của tiểu thư, có lẽ là hàng mới, màu sắc rất rực rỡ. Thấy bọn họ trở về, Quyên nhi ở trên lầu lại ôm một cái hộp gỗ thật lớn chạy xuống:

- Cô gia, cô gia, tiểu thư nghe nói cô gia rất thích chơi cờ, cho nên hôm nay nhìn thấy trên phố đã mua về tặng cho cô gia nè.

Trên thực tế là có người tặng quà nhưng Tô Đan Nhi lại không dùng được, thuận tay cầm trở về, là một cái hộp cờ vậy. Ninh Nghị bị dọa hết hồn:

- Vậy nàng thay ta cảm ơn nương tử đi.

- Cô gia tự mình cảm ơn đi.

Tiểu cô nương cười hì hì, lại chạy lên trên lầu. Ninh Nghị lắc lắc đầu, ôm hộp cờ vậy trở về phòng, ở đây không ai biết, vậy đánh với ai đây?

Quyên Nhi trở về phòng, mấy người mang hàng cũng đi ra khỏi viện, nàng nhái giọng của Ninh Nghị:

- Tiểu thư, cô gia nói là ‘Thay ta cảm ơn nương tử’.

Thế là nàng bị Tô Đan Nhi đang ngồi xem sổ sách tiện tay gõ vào trán một cái. Chủ tớ mấy người đều cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tuy là có tôn ti nhưng thân thiết như tỷ muội. Bởi Tô Đan Nhi đang lúc bận rộn nên cũng không có trêu đùa nhiều. Xem xong sổ sách, Tô Đan Nhi lại nhìn sang đồng vải vóc, lúc này Thiên nhi, Hạnh nhi cũng đi vào. Thấy Thiên nhi, nàng cười cười nói:

- Hôm nay lại cùng cô gia ra ngoài xem người đánh cờ à?

- Vâng.

Thiên Nhi lắc lắc đầu cái đầu nhỏ:

- Xem không hiểu.

- Ta cũng không thích cờ vậy.

Tô Đan Nhi cũng lắc đầu, đi đi về về vội vàng cả một buổi sáng, bây giờ mới có chút thời gian nghỉ ngơi, thuận tay nàng cầm một tờ giấy trên bàn, nhíu mày hỏi Thiên Nhi:

- Bài thơ này thật là cô gia viết sao?

Tờ giấy này là do Thiên Nhi lúc sáng tiện tay cầm về, bây giờ liếc qua một cái, xác nhận:

- Đúng vậy, em nhìn thấy cô gia viết mà, còn nói là luyện chữ nữa.

Tô Đan Nhi nhíu mày nhìn thêm mấy lần mới chịu buông xuống. Bài thơ này là lúc sáng Thiên nhi tiện tay cầm về, lúc đó Tô Đan Nhi đang chuẩn bị ra ngoài, trở về mới có thời gian xem. Lúc này Hạnh Nhi ở phía dưới cũng chưa kịp nhìn, thấy vẻ mặt tiểu thư biểu cảm nổi hứng tới đọc cùng. Cả ba ả nha hoàn đều được học qua thơ văn toán số, lúc này cầm bài thơ lên khuôn mặt cũng nhăn thành hình cái bánh bao.

”Tam ngẫu phù bích trì...

Phiệt khả hữu ái tự,

lộ châu thấp sa bích,

mộ u hiếu tịch tịch...” (2)

Nghĩa là gì vậy ?

Ở phòng bên kia, Ninh Nghị đứng ở trước bàn dọn lại đồng giấy, chuẩn bị bỏ đi hoặc là đem đốt. Ngày hôm qua, gã luyện chữ viết mười trang giờ mới phát hiện là thiếu một tờ, nghĩ nghĩ một lát, cũng là lắc đầu cười:

Các người nếu có thể đọc hiểu được mới là chuyện lạ...

Sau đó, trời lại nổi lên sấm chớp.

Mưa rào mùa hạ thường tới rất nhanh, sấm vang ầm trời, bầu trời tối đen như là đã đến hoàng hôn. Nhưng thời tiết này mà mở tung hai cánh cửa sổ, ngắm nhìn một mảnh lâm viên dinh thự trong mưa cũng rất có ý vị. Từ trong này nhìn ra, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy cảnh Tô Đàn Nhi cùng với mấy ả nha hoàn ở trong phòng đối diện đi đi lại lại. Chỉ một lát sau, trong lúc Ninh Nghị đang mở hộp cờ vây ở trên bàn ra xem thì Thiên nhi cầm mấy tấm vải màu đi tới:

- Cô gia, tiểu thư nói đây là tơ lụa vừa mới đưa tới, bảo nô tỳ tới đo đạc cho cô gia, làm một bộ y phục. Cô gia thích màu nào?

- Tùy.

- May quần áo mới không thể tùy tiện được.

Tiểu cô nương lăm lăm nhỏ giọng nói, cầm lấy thước dây đo chiều cao Ninh Nghị. Ninh Nghị nhìn cơn mưa to ở bên ngoài, sau đó lại nhìn sang tiểu cô nương ở bên người.

- Buổi chiều có việc gì không?

- Không có việc gì cả.

- Vậy tới đánh cờ đi.

- Nô tỳ không biết đánh cờ vậy.

- Không biết đánh cờ, vậy ta sẽ dạy cho em đánh Ngũ Tử Kỳ. (3)

“Ngũ Tử Kỳ?” tiểu cô nương ngẩng đầu lên nhìn gã, trong mắt hiện lên vẻ mê muội, chưa từng nghe nói tới loại cờ này nha...

Vậy là trong cái tiểu viện vốn yên tĩnh từ xưa đến giờ, quá buổi trưa thường có thể nghe thấy tiếng tiểu cô nương reo hò vui vẻ. Tuy ngày thường vẫn giữ được vẻ yên tĩnh bình thản, nhưng Tô Đàn Nhi mười tám tuổi, ba ả nha hoàn bên người nàng chỉ mười bốn mười lăm, gặp mấy chuyện thú vị, đều khó mà cầm lòng được. Trong phòng bên kia, Tô Đàn Nhi ngồi ở trước cửa sổ đọc sách, hai tiểu nha đầu Hạnh nhi cùng Quyên nhi thì ngồi thêu thùa trên băng ghế, thỉnh thoảng lại nghe trong tiếng mưa truyền tới tiếng reo vui: “Em thắng em thắng” từ phòng đối diện, không tránh khỏi hiếu kỳ mà ngẩng đầu nhìn sang. Liên tục mấy lần, Hạnh nhi đã bị kim đâm vào ngón tay, vừa đưa ngón tay vào trong miệng mút vừa nghi hoặc nhìn sang bên kia:

Nha đầu Thiên nhi này, đang làm cái gì vậy...

(1) Phim Ông bà Smith (Mr. and Mrs. Smith): sản xuất năm 2005, do Brad Pitt và Angelina Jolie đóng.

(2) Đây là những câu tiếng Anh kiểu Tàu (Chinese English). Khi đọc tiếng Trung những từ này nó sẽ được nghe thành:

Tam ngẫu phù bích trì - Săn ẩu phú bì chí - Son of bitch.

Phiệt khả hữu ái tư - Fá kẻ yóu ài sī - F*ck your ass.

Lộ Châu thấp sa bích - Lùzhū shī shā bì - LZ is a bitch (LZ: viết tắt của chữ landing zone).

Mộ u hiểu tịch tịch - Mù yōu xiǎo jí jí - Do you tiểu jj.

(3) Ngũ Tử Kỳ là loại cờ để giải trí, bàn cờ và quân cờ giống như cờ Vây, gồm 2 người chơi, ai đặt được 5 quân cờ cùng màu liên tục nhau thành một hàng trước tiên sẽ thắng, thường được biết đến với tên gọi cờ Carô.

3. Q.1 - Chương 3: Lão Tổ, Tiểu Tỳ Và Cậu Ấm

Thời gian tẻ nhạt trôi qua, mà nói theo kiểu lịch sự thì là nhàn hạ trôi qua. Thời gian này trời mưa liên tục, mây trôi đánh cờ cùng tiểu cô nương, luyện bút lông, đọc cổ văn... mặc dù không thể so được với tiểu thuyết hay các trò giải trí thời hiện đại, nhưng xưa nay gã vốn là người nhàn nại, nên vẫn chịu được sự nhàm chán ấy. Đã đi tới cổ đại, mở một quyển sách không có dấu ngắt câu, đọc nửa ngày làm cho rõ ý tứ của mỗi câu mỗi chữ, đối với gã thì cũng không coi là đau khổ.

Đương nhiên, mấy tháng vừa qua cũng nảy sinh một số chuyện lộn xộn.

Chú rể mới, hơn nữa lại là đi ở rể, luôn luôn là người không có địa vị gì trong thời đại này. Tình hình của Tô gia kỳ thực phức tạp hơn so với dự đoán. Người chân chính nắm quyền trong Tô gia là Tô Đàm Nhi vẫn còn có gia gia, được mọi người gọi là lão thái công. Lão thái công có ba người con thân sinh, chia làm đại phòng, nhị phòng và tam phòng. Về đối ngoại thì nắm quyền là đại phòng, chính là Tô Bá Dung phụ thân của Tô Đàm Nhi.

Tô Bá Dung chỉ có một cô con gái là Tô Đàm Nhi, trước giờ nàng thể hiện năng lực kinh thương xuất sắc, hơn hẳn đám nam đình của hai phòng kia, điều này khiến cho quan hệ trở nên phức tạp. Nam nhân ở hai phòng còn lại luôn hi vọng sẽ có một ngày Tô Đàm Nhi bị gả ra ngoài như một gáo nước hắt đi, lúc đó bọn họ sẽ có cơ hội thừa kế Tô gia. Nhưng hôm nay lại nảy ra một tên đến ở rể đập tan cái hi vọng đó của bọn hắn, vậy nên nếu ngày thường gặp nhau, dẫu châm chọc khiêu khích còn có thể kiềm chế nhưng lương nguyệt là không thể thiếu.

Ngoại trừ ba phòng dòng chính này, Tô lão thái công cũng có các huynh đệ tỷ muội, Tô thị nhất tộc bây giờ như một cái cây lớn tỏa ra cành nhánh xum xuê. Chỉ tính riêng những anh em họ của Tô Đàm Nhi đã không dưới ba bốn mươi người. Bất kể là thân sơ tốt xấu, đối với kẻ đi ở rể như gã, hơn phân nửa là không thân thiện, đương nhiên nếu thân thiện mới khiến gã lo lắng. Mỗi buổi tối, toàn bộ gia tộc một họ này tụ lại ăn chung bữa cơm với nhau, lúc này tình hình mới trở nên gượng gạo. Gã chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên đếm cừu, ngoại trừ nhạc phụ nhạc mẫu, hai di nương cùng Tô Đàm Nhi, nói chung là không ai nguyện nói chuyện với gã, không khí rất nhàm chán. Mà chuyện mấy người này nói cũng chẳng có gì hay ho, khiến gã cảm thấy buồn tẻ, chỉ là ăn một bữa cơm...về phòng ăn cho khỏe.

Đương nhiên gã không sợ cảm giác nhàm chán vì bị cô lập, gã đã đủ từng trải để ngày ngày thoải mái đối mặt với hết thảy mọi tình huống. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đương nhiên chẳng ai thích hay tìm kiếm cái loại cảm giác này, bây giờ gã đang say sưa xem cờ vây, nhưng nếu được lựa chọn, dĩ nhiên gã sẽ chọn xoa mặt được cùng mọi người sẽ vui hơn.

Ít nhất cho tới giờ, chuyện tranh giành lợi ích, mưu đồ đấu đá vẫn chưa lây lan tới gã. Đương nhiên nếu tiếp tục ở lại chốn này thì sớm muộn gì cũng sẽ có sóng gió, nhưng chắc chuyện cũng không lớn. Tô thái công, Tô Bá Dung đều còn khỏe, một gia tộc nhỏ thì dẫu có loạn đến mấy cũng chỉ tới một mức độ nào đó mà thôi. Gã bây giờ sống nhờ Tô gia, nên vấn đề khẩn cấp trước mắt đương nhiên là chuyện kiếm việc làm.

Sau khi gã tỉnh lại, bởi vì đầu bị thương, gã lại cố tình tỏ vẻ mất trí nhớ nên phải gác lại rất nhiều chuyện. Sau này khi đã dần khôi phục, tuy Tô gia cũng không trông chờ gì vào gã, nhưng nếu thật không làm gì thì cũng hơi kỳ, gần đây đã có người nhắc đến vấn đề này. Về chuyện này gã cũng không rõ ràng cho lắm, nếu làm kinh doanh thì chắc sẽ là làm chương quỹ hay kế toán của một chi nhánh nào đó.. đương nhiên là chuyện làm giám sát càng dễ xảy ra hơn, những việc này kỳ thật là không cần thiết và gã cũng không muốn tiếp tục tiếp xúc với chúng, nhìn thái độ của nhạc phụ thì xem ra có ý định để gã làm tiên sinh ở một trường tư của Tô gia, bản thân gã cũng có thể dạy học hay nghiên cứu, dù sao thì hình tượng trước đây của gã trong lòng mọi người là một thư sinh một sách nghèo mặt rệp.

Chuyện này sau khi đề xuất lên đã bị Tô lão thái công tạm thời bác bỏ, nói là đợi qua một thời gian để tự gã xem mình muốn làm cái gì. Nhưng theo cách nhìn của Ninh Nghị, đại khái là có vẻ như sau một thời gian nữa sẽ đi dạy học. Tô lão thái công cũng đã nói chuyện với gã mấy lần, nói chung là nhắc lại giao tình của đời trước và kể chuyện trong nhà, lão nhân gia có thể phát triển cả một đại gia tộc, tất cũng là kẻ tinh minh hơn người, với lại nhận thấy khí chất gần đây của gã không giống như kẻ một sách lúc trước nên mới kéo dài thời gian ra hơn một chút.

Đương nhiên bây giờ gã cũng không cần tận lực giấu mình, gã không muốn mình mang hình ảnh của một chàng thư sinh ngốc nghếch, thời gian còn dài, che dấu không phải là biện pháp tốt, gã vẫn đang dùng tư tưởng của người đi du lịch để quan sát tất cả mọi thứ. Tất nhiên có thể dựa vào khí phách toát ra qua hành vi mà đoán được một phần tính cách, nhưng nếu chỉ dựa vào đó để phán định một người là hợp với kinh doanh hay với dạy học, là người tốt hay người xấu thì cũng giống như dùng cờ vây để đánh giá nhân phẩm người chơi, điều đó căn bản là không thể. Chỉ cần không làm ra những chuyện vớ vẩn, cho lão thái công thêm thời gian quan sát đến phát chán, nói chung rồi cũng sẽ bố trí cho gã đi dạy học thôi.

Tuy đời trước không phải là học sinh giỏi toàn diện, nhưng tới nơi đây gã vẫn đọc hiểu được cổ văn, thân phận trước của gã cũng chẳng phải là nhà đại nho nên cũng may không có ai đặt kỳ vọng cao vào gã. Nếu là dạy học, nói theo kiểu bảo thủ là bắt học sinh lắc lư tụng văn thơ thì cũng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, lúc nổi hứng lên đem tri thức hiện đại ra dọa người cũng không có vấn đề gì, cứ vậy coi như là danh chính ngôn thuận ở lại Tô gia. Nếu phải rời đi, với tình hình không quen biết một ai như bây giờ thì tốt nhất là đừng nghĩ tới. Với tình thế hiện tại, nếu muốn cuộc sống tốt hơn thì phải có đôi chút quan hệ, cổ đại là như thế. Dẫu cho đã từng lập nên một tập đoàn thương mại, nhưng gã không tự cho rằng mình đến cổ đại cầm mấy lượng bạc là có thể “tung hoành thiên hạ”. Dù thế nào đi chăng nữa thì Tô gia chính là bến cảng tránh mưa gió tốt nhất bây giờ.

Mấy ngày liên tục mưa cũng chính là mấy ngày ở nhà, đôi khi thấy chủ tớ ba người bên tiểu lâu đối diện mặc áo tơ vôi vàng ra ngoài, cũng có lúc thấy được bóng dáng các nàng trở về trong mưa. Khắp cả hành lang lầu các, đình đài lâm viên, đâu đâu cũng thấy mưa phùn rải rác gội rửa sạch sẽ đá xanh đá trắng. Các nàng vừa từ bên ngoài trở về, y phục hoặc xanh nhạt hoặc trắng nõn hoặc đỏ tươi, thật đúng là có khí chất cung nữ thời cổ, khác hẳn với nữ nhân hiện đại, dẫu có ăn mặc, trang điểm hay ra vẻ thế nào thì nữ nhân hiện đại vẫn toát ra vẻ giả tạo cùng mùi tiền, chỉ có nhìn thấy những lúc này mới có thể cảm thấy khung cảnh như là trải rộng ra từ bức tranh thủy mặc. Từ bên ngoài về, các nàng tránh màn nước dưới mái hiên, đứng bên cầu thang phỉu nhẹ nước vẩy vào y phục rồi mới lên lầu.. Đến khi sắc trời tối lại, lại thấy từng ngọn đèn tỏa ánh sáng thành một vệt dài từ lầu xuống sân. Quảng sáng hoặc đỏ sẫm, hoặc vàng đục, có cố định có chuyển động, toát ra khí tức của một đại trạch viện cổ kính trong đêm tối.

Đương nhiên, đây vốn là một đại trạch viện thời cổ đại.

Luật chơi cờ năm quân rất đơn giản, muốn tinh thông cũng không khó. Tiểu Thiên rất nhanh đã học xong và trở thành một cao thủ, mấy ngày sau Ninh Nghị chơi lại với nàng cục diện đã thành thua nhiều thắng ít. Trò giải trí này “truyền nhiễm” với tốc độ cực nhanh tới tiểu lâu đối diện. Chẳng vạng ba ngày sau, Ninh Nghị thấp đèn đọc sách, tiểu Thiên ghé qua vài lần xác định gã không có gì phân phó mới rời đi. Ninh Nghị vừa mới cầm quyển sách lên thì thấy hành lang có người đi lại, tiện mắt nhìn xuống, thấy dưới hành lang tiểu viện có thiếu nữ đang nâng bàn cờ đi về phía tiểu lâu đối diện, sau đó cùng Hạnh Nhi, Quyên Nhi đi vào một gian phòng. Khi ánh đèn sáng lên liền nhìn thấy cảnh chơi cờ bên trong. Thỉnh thoảng có người hoa tay múa chân nhảy nhót không ngừng, nha đầu tiểu Thiên đại khái là đang lú lo dạy lại cách chơi cho hai tỷ muội, thật không khỏi có cảm giác buồn cười.

Mưa lớn kéo dài nhiều ngày rồi mới tạnh. Tuy lúc trước có nói với Tiểu Thiên rằng sẽ khó mà trở lại xem cờ vây ven sông Tần Hoài được nữa, nhưng đó chỉ là một câu nói đùa. Quả nhiên lần quay lại này lão giả họ Tần kia lập tức nhận ra chào hỏi gã.

Không lâu sau, ván cờ lão nhân này chơi cùng bằng hữu cũng kết thúc, lão cười đi tới chỗ Ninh Nghị. Trước tiên là màn giới thiệu bằng hữu của lão, sau đó tự nhiên là cảnh Ninh Nghị cùng người kia chào hỏi lẫn nhau, cuối cùng khi đã kết thúc màn lễ nghi cơ bản, lão bèn mời gã trình bày cách đánh giá về ván cờ. Tuy không đến mức quan trọng, nhưng sau mỗi một ván, nếu có nước hay cùng bạn cờ nghiên cứu một phen cũng là điều cần thiết. Nó cũng giống như mấy lời nói sau mỗi ván:

- nếu ta mà không đi nước đấy chắc sẽ không thua...

Lão nhân để gã tham dự có thể coi là đã chấp nhận trình độ cờ vây của gã, cuối cùng là đưa ra lời mời.

- Không biết Ninh công tử có hứng thú chơi lại một ván không?

Ninh Nghị cười, gật đầu đáp ứng. Vừa thu cờ lão nhân vừa cười vừa nói chuyện.

- Mấy ngày ở nhà vì trời mưa, ta cùng mấy vị hảo hữu phân tích lại ván cờ kia, Ninh công tử quả là diệu thủ, tính toán sâu xa. Vì thế lão hủ đã ngứa ngáy trong lòng nhiều ngày, hôm nay mưa vừa tạnh liền xuất môn, quả nhiên công tử tới ha ha...

Tuy ngày đó ít nhiều chê bai cách chơi cờ của Ninh Nghị là thiếu “quân tử”, nhưng dù sao thì lão cũng không hề để bụng. Đối với kỳ thủ mà nói, đột nhiên gặp được thủ pháp mới mẻ độc đáo như vậy thì càng lâu lại càng nhớ kỹ, càng thôi diễn, càng có chút “canh cánh trong lòng”. Cứ vừa nói chuyện phiếm vừa chơi cờ như vậy, lão nhân lại thua tiếp ván nữa. Sau khi cùng lão nhân thôi diễn lại một phen, Ninh Nghị lại chơi thêm ván nữa cho tới khi thấy sắc trời không còn sớm thì mới trở về nhà.

Ngày hôm sau lại tiếp tục tới, cứ như vậy không lâu, vấn đề “công việc” trong tương lai của gã rốt cục cũng đã được xác định.

Đường phố bên này phong cảnh cũng tốt, cây cối rậm rạp che khuất mặt trời. Nơi đây không có cửa hàng lớn, ngoại trừ quán trà cổ định, buổi sớm cũng có mấy hàng quà sáng hoặc quầy thực phẩm tới đây bán hàng, xung quanh phòng ốc thưa thớt, dọc sông có một vài nhà xây theo kiểu một phần vươn ra mặt nước thành lầu thủy tạ, thi thoảng lại thấy có người xuống bờ sông giặt quần áo.

Gia cảnh của lão giả họ Tần hẳn là không tệ, lại thêm học vấn uyên bác, kiến thức rộng rãi. Cứ bảo người cổ đại thường cổ hủ, nhưng lão nhân này không phải như thế, tuyệt không thấy mở miệng ra là chỉ hồ giả dã (1) hay hơi một tí là thánh nhân đã dạy thế này thế khác, khi nói chuyện khi gặp việc rất biết biến hóa, nhưng nếu tinh tế suy ngẫm cũng vẫn thấy không rời xa đạo Khổng Mạnh, đây mới là người theo đạo Khổng Mạnh chân chính.

Nếu bỏ đi cái lớp áo khoác biến tướng vì giới thống trị, phần cốt lõi của học thuyết Khổng Mạnh vẫn là đạo lý nhân sinh mà cổ nhân đúc kết, còn về phương diện triết học thì nó phù hợp với mọi đối tượng. Ninh Nghị xem như có thể nói chuyện được với lão nhân này, nên đôi lúc chuyện phiếm cũng không phải quá kiêng kỵ. Có vẻ như trước đây vị lão nhân này đã từng làm quan, bây giờ cáo lão, ngày ngày nhàn rỗi đi bầy cờ. Lão ở ngay gần đây, có một thê tử hơn năm mươi và một tiểu thiếp rất xinh đẹp ước chừng hơn ba mươi thỉnh thoảng mang bữa trưa cho lão. Ninh Nghị cũng đã gặp mặt đủ cả hai người.

Lão nhân cũng có vài bạn cờ xác định, đại để đều là những lão giả có học vấn, có gia cảnh giàu có, cũng có vẻ thanh liêm. Ban đầu Ninh Nghị chỉ ngồi ngoài xem, sau dần dần cũng tham dự bàn luận vài câu. Tất cũng có những người có thân phận phê bình quan điểm của một tiểu bối như gã, thí dụ như có một lão giả họ Đồng đối với mọi tiểu xảo, thủ đoạn của gã đều phê bình chê bai, thái độ góp ý kiên cường nên Ninh Nghị cũng mặc kệ. Cái cạ cùng những lão nhân loại này, chung quy mà nói là một điều cực kỳ vô nghĩa.

Hàng ngày ngồi bên quán trà đương nhiên phải ăn uống chút gì đó, lâu dần cũng quen với cả nhà chủ quán. Tiểu Thiên nhàn rỗi nên thỉnh thoảng cũng bỏ lơ ba la với con gái chủ quán ngồi kế bên, một thời gian sau con gái chủ quán thẹn thùng hỏi thăm gia cảnh Ninh Nghị, sau khi biết Ninh Nghị là kẻ đi ở rể trong nhà họ Tô nàng lập tức lộ ra thần sắc thất vọng. Bởi xem ra, Ninh Nghị hẳn phải là một công tử gia cảnh rất tốt, ngày ngày dẫn nha hoàn dạo chơi khắp nơi, hơn nữa gã lại có thể tán ngẫu mọi chuyện với Tần lão, đôi lúc lại nói những thứ người ngoài nghe không hiểu, điều này chứng minh gã là một người có học vấn, nếu có thể gã được cho gã thì... đáng tiếc gã lại là một kẻ đi ở rể!

Sau khi đánh cờ đương nhiên sẽ nói vài chuyện phiếm, ban đầu là lúc tạo bầu không khí hữu hảo thân tình, sau hai tuần thì coi như là quen biết. Lão nhân đôi khi thấy Ninh Nghị nói những lời “ly kinh phản đạo”(2), nhưng có lẽ bởi những lời gã thuận miệng nói ra lại khiến người khác tính ngộ nên tạm coi chúng chỉ là khác biệt về phong tục, còn Ninh Nghị lại không câu nệ tiểu tiết, nên hai người vừa chơi cờ vừa nghị luận một phen, sau một tháng thì tập trung vào vấn đề thân phận của gã.

Đối với thân phận của mình, Ninh Nghị chưa bao giờ che giấu, trước đó cũng đã nói qua, khi đó lão nhân chỉ “à” lên rồi gật đầu coi như là nhận thức bạn cờ, nhưng lúc này mọi người đã nói chuyện được với nhau, miễn cưỡng có thể coi là bạn hữu vong niên, ý tứ của việc nhắc lại chuyện này tự nhiên là không còn như trước.

- Người cũng có thể tính là “bất học hữu thuật”(3), chuyện nhà người đi ở rể .. thật sự là đáng tiếc..

Ninh Nghị không đọc nhiều kinh sử các đời, chỉ gượng đỡ bằng các kiến thức học đường là không đủ nên

không được tính là xuất thân chính quy. Về phương diện này Tần lão lại có thể coi là đại nho, hai bên tiếp xúc lâu như vậy tất nhìn thấu điểm này, vậy nên lời đánh giá “bất học hữu thuật” thực tế là lời khen rất lớn, nhưng Ninh Nghị cũng chỉ cười cười.

- Ở rể có gì không tốt chứ? Lão huynh xem, mỗi ngày đệ đều đi uống trà, đánh cờ, tiền thì có tiểu Thiên trả, đãi ngộ ăn ở cũng không tệ, vài ngày nữa đi làm lão sư dạy một đám học sinh, rất nhẹ nhàng, cuộc sống của đệ hết ăn lại nằm, thật không tệ.

Nói thì nói thế, nhưng ở thời đại này thân phận kẻ đi ở rể còn thấp hơn thân phận chính thê nhà người ta. Thê tử nhập môn xong, sau khi qua đời có thể đưa linh vị vào từ đường cúng bái, còn người ở rể tư cách tiến vào từ đường cũng không luôn, chả khác gì tiểu thiếp, thực sự là bị người đời đánh giá thấp đi mấy lần, về cơ bản là đã cắt đứt con đường danh lợi, chỉ có thể phụ giúp mà dốc sức cho Tô gia. Kiếp trước Ninh Nghị đã tận hưởng mọi thứ xa xỉ, nhưng người trẻ tuổi thông thường sao có thể có được tâm tình như vậy, Tần lão đại để thấy được tài học của gã mà không khỏi bóp cổ tay tiếc hùi.

- .. Huống hồ họ Tô lại là một thương nhân, thương nhân thì trục lợi, nên tuy cũng được cái tiếng tốt nhưng dấu cho cậu có tài có đức đi chẳng nữa thì chuyện công danh lợi lộc sợ là vẫn không đến phần.

Lời này của lão nhân là vì gã mà phân tích sâu hơn nữa. Chưa nói tới thái độ của ngoại giới với một kẻ đi ở rể, dẫu Ninh Nghị thực sự có tài thì nhà họ Tô cũng không hy vọng gã đi thi đoạt lấy công danh. Lúc trước chọn gã tới ở rể là bởi thấy gã là một con mọt sách, Tô lão thái công lại là người trọng nghĩa, nhớ tới ước định với trưởng bối Ninh Nghị, mà gã dẫu không có được bao nhiêu kiến thức nhưng vẫn được coi là có chút văn khí, nếu chọn gã ở rể Tô Đàn Nhi vẫn có thể chần trệ được. Ngay cả Ninh Nghị cũng nhận ra, con mọt sách kia kỳ thực trước đây cũng là nguyện ý, không có lòng oán hận Tô gia nên gã cũng chỉ cười cho qua chuyện. Chẳng qua, trong lúc vô tình ngồi ở bên nghe lão nhân gia nghị luận thị phi về Tô gia, tiểu Thiên lại đỏ mặt, không nhịn được mà nói chen vào.

- Lão.. lão gia gia, từ khi cô gia đến Tô gia tới nay, tiểu thư chưa từng bạc đãi. Tiểu thư là người rất tốt, sau này cũng sẽ không bạc đãi cô gia!

Về mặt tiểu nha đầu khấn trương, chăm chú tới mức rối loạn. Từ nhỏ nàng đã sống cùng Tô Đàn Nhi, tình như tỷ muội, tuy lúc này không chắc hiểu được thâm ý của lão nhân, nhưng cũng biết đại khái là lão nhân đang bình luận không hay về Tô gia. Bình thường trong gia đình, khi chủ nhân trò chuyện cùng người ngoài thì tiểu nha hoàn không có quyền cắt ngang, nhưng bởi người ở rể có thân phận đặc thù nên có kẻ nể mặt mà cũng có nha hoàn chẳng coi ra gì. Tiểu Thiên đi theo Tô Đàn Nhi nên được giáo dục rất tốt, đương nhiên không phải là hạng người thứ hai, chỉ là nàng khấn trương chuyện danh dự của tiểu thư, thậm chí là danh dự của Tô gia nên không biết lấy đâu ra dũng khí để nói ra được mấy lời hàm ý phản bác lại, hai tay ở trước thân xiết chặt lại, trông rất căng thẳng.

Xưa nay tiểu Thiên luôn lặng lẽ ngồi bên, ngoan ngoãn hiểu chuyện, Tần lão vốn đã quen với hình ảnh như vậy nên lúc này hơi ngẩn người, còn Ninh Nghị cũng nhìn tiểu Thiên vài lần, cuối cùng bật cười vươn tay hạ một con cờ.

- Ha ha, lão đầu huynh ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng nên lần này đã đắc tội với tiểu Thiên rồi. Nếu lời này của huynh truyền tới họ Tô, người bị thiệt chính là đệ.

Lão nhân cũng nở nụ cười:

- Ha ha, lỡ lời lỡ lời, tiểu Thiên cô nương thông minh hiểu chuyện, mấy lời vừa rồi của lão hủ tịnh không có ý chỉ trích Tô gia, nhưng đúng là lão hủ lỡ lời vọng ngôn luận chuyện nhà người, xin lỗi xin lỗi..

Lão khoát đạt xin lỗi tiểu Thiên một phen. Tiểu Thiên cũng không hẳn là đã nổi giận, nhưng đúng là nàng có căng thẳng, cái vẻ khấn trương trên mặt mãi tận cho đến lúc Ninh Nghị rời đi vẫn không bớt, thậm chí còn có vẻ tăng thêm mấy phần. Cúi đầu đi theo sau Ninh Nghị, thân thể yếu kiêu bé nhỏ tựa như vì chuyện này mà trầm mặc, như nhỏ đi một chút. Ninh Nghị bất đắc dĩ đành bĩu môi quay đầu an ủi:

- Sao rồi nào? Vẫn còn tức giận ư?!

Lời còn chưa nói hết đã thấy nàng so vai rụt cổ, khoe miệng xệ ra, nước mắt thánh thót như chuỗi ngọc đứt dây lần xuống.

Xem ra câu chuyện đã trở thành nghiêm trọng.. Ninh Nghị ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng buông lời:

- Có chuyện gì thế?

- Tiểu Thiên...

Tiểu nha đầu ghen ngào ngẩng đầu nhìn gã:

- Mặc dù tiểu Thiên là một tiểu nha hoàn chuyện gì cũng không hiểu nhưng không bao giờ nói luyên thuyên những chuyện như thế này. Nếu những lời cô gia mà truyền ra ngoài, ấy chỉ do tiểu Thiên, chỉ do tiểu Thiên... không giữ phận..

Tiểu Thiên run rẩy đôi vai, càng thêm ghen ngào. Ninh Nghị nhìn nàng một lát, vốn cứ nghĩ cả quãng đường vừa rồi tiểu nha đầu không vui vì chuyện lão đầu, đầu ngờ lại bởi câu nói đùa của mình mà cảm thấy oan ức, sau cũng không nhận được mà bật lên cười thành tiếng.

- Cô gia... người vẫn... cô...

Tiếng ghen ngào của tiểu nha đầu còn chưa nói hết đã tắt ngúm, Ninh Nghị đột nhiên vươn tay tóm lấy hai bên má nàng kéo thành cái bánh bao. Lúc này đến lượt tiểu nha đầu sững người tại chỗ, hai con mắt tròn tròn như đèn lồng, chớp chớp hai lần. Ninh Nghị buông tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ xuống bả vai của nàng:

- Đi thôi.

rồi xoay người rời đi.

Sững người một lát, tiểu nha đầu mới cất bước chạy theo, mặt đỏ dừ cùng vẻ đầy kinh hãi:

- Cô gia, cô gia, huynh...

Nàng tính phản đối hành vi vừa rồi của Ninh Nghị. Trên thực tế, việc này có thể coi là lớn mà cũng có thể coi là nhỏ, trong mấy tháng vừa qua hai người gần như dính với nhau từ sáng tới tối, tiểu Thiên đã từng đo người Ninh Nghị để may quần áo, giúp gã mặc quần áo còn nhiều hơn, tiếp xúc thân thể thật sự là có nhưng đều có thể coi là vô tình đụng chạm.

Giai đoạn lịch sử mà Ninh Nghị đến đây về cơ bản đã rẽ sang một hướng khác, nhưng triều Vũ cực kỳ giống với triều Tống, dòng chảy thời gian cũng không khác biệt, nên tới thời đại này giữa nam nữ cũng đã có rất nhiều điểm cần ý tứ. Là một nha hoàn, tiểu Thiên đâu có muốn hầu hạ người cũng không thể như nữ nhân bình thường, sau khi Tô Đàn Nhi được gả cho Ninh Nghị, phận là một trong ba nha hoàn, chuyện tiểu Thiên trở thành tiểu thiếp thị tẩm cho Ninh Nghị gần như là chuyện đương nhiên, nên cũng không có vấn đề gì. Chỉ là thân phận bây giờ của Ninh Nghị là kẻ ở rể nhà họ Tô, bởi vậy mọi chuyện nhất thiết đều phải do Tô Đàn Nhi định đoạt.

Thân phận của kẻ đi ở rể luôn thấp hèn, theo quan niệm dân gian, một nam tử mà có chút ý chí hay cốt khí đều sẽ không thềm đi ở rể, đó cũng bởi địa vị của kẻ ở rể trong rất nhiều gia tộc thực sự không khác gì với nô lệ, phần lớn thân nhân người nữ coi kẻ đi ở rể không khác gì một đứa ở. Đương nhiên, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, nếu vợ chồng tình cảm tốt hoặc người ở rể có chút bản lĩnh, vậy cũng có thể xoay xở cho riêng mình được một vị trí, điều này cũng không quá khó hiểu.

Trong nhà họ Tô, Tô lão thái gia luôn nhớ đến giao tình đời trước nên thực sự chiều cố tới Ninh Nghị, người trong nhà cũng không dám công khai khinh bỉ gã. Tuy Tô Đàn Nhi đã từng bày tỏ thái độ phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng lúc này đối đãi với Ninh Nghị cũng bằng thái độ nhẹ nhàng. Dù như vậy, hoặc giả như trong tương lai quan hệ giữa hai người có phát triển thành phu thê thật sự đi chăng nữa, thì khả năng ngày sau nàng cho phép Ninh Nghị thân mật với Thiên nhi cũng không cao. Mặc dù cả ba ả nha hoàn đều theo Tô Đàn Nhi từ nhỏ, nhưng sợ là đâu có chết già thì sau này Tô Đàn Nhi cũng không giải phóng cho ba tiểu nha đầu này, nhiều khả năng là đem gả các nàng ột hạ nhân trung thành có tiền đồ nào đó, đồng thời trói các nàng cả đời ở lại với Tô gia.

Đương nhiên đây chỉ là màn suy luận ác ý đùa cho vui, chưa chắc Ninh Nghị đã nghĩ sâu xa đến thế, mà tiểu nha đầu tất cũng không nghĩ tới mức quá phức tạp như vậy, nhưng đâu nàng có không tức giận thì cũng có mấy phần thẹn thùng, lúc này mặt đỏ tía tai phồng mang trợn má xông lên, cố gắng tìm ra được câu từ mô tả hành vi xấu xa của Ninh Nghị, nhưng cuối cùng cũng chỉ nói:

- Cô gia, huynh bắt nạt người ta!

- Ồ.

Ninh Nghị gật đầu một cái, nhún vai:

- Bắt nạt thì bắt nạt, muội tính sao đây?

- Tính sao..

Thiên nhi mở trừng hai mắt, sau đó lại nổi giận:

- Dù Thiên nhi nghe không hiểu đi chăng nữa..

- Ha ha..

Đứng ven đường, Ninh Nghị tỏ ra thoải mái phá lên cười vui vẻ.

Lúc vừa mới tới đây, tâm tình thực ra vẫn còn âm u mù tối, nhưng nhàn tản lâu như vậy, tâm tình u tối dần dần cũng nguôi ngoai, cảm giác về cổ đại bắt nạt người khác, dùng cờ vây khi phụ một lão học giả, còn bây giờ thì bắt nạt một đứa tiểu nha đầu,.. kì thực là khá thú vị.

Cứ như vậy một đường về nhà, tiểu Thiên phía sau theo sát nói chuyện, ban đầu còn có chút thẹn thùng, sau đó là to nhỏ chuyện nọ chuyện kia, sôi nổi cho tới một con phố tương đối tấp nập cách Tô gia không xa, đột nhiên có một người bước tới chào hỏi, cản hai người đứng lại.

Gia nhân trong nhà họ Tô khá đông, hàng ngày trở về từ bên ngoài gã cũng thường gặp vài người, có kẻ sẵn lòng chào hỏi Ninh Nghị, nhưng cũng có kẻ không để ý tới gã, thỉnh thoảng cũng bắt gặp Tô Đan Nhi từ phía bên kia đường trở về nhà, cửa hàng vải chỗ đó là của nhà họ Tô. Gã nam nhân vừa mới bước ra khỏi cửa hàng tuổi tác ước chừng hai mươi, tay cầm quạt giấy, dáng dấp tài tử phong lưu, từ xa đã chấp tay cười ha hả:

- Ninh huynh, thật là tấu xảo.

Sau đó y dẫn hai tên sai vặt ở phía sau bước tới.

Đoán chừng là người quen với chủ trước của bộ thân thể này, nhưng lúc này Ninh Nghị lại không nhận ra là ai. Ánh mắt nghi hoặc của gã quét qua, tiện thấy xe ngựa của Tô Đan Nhi đang dừng ở một chỗ không xa ven đường, trong tiệm vải có một đứa nhỏ lắc lắc đầu nhìn về phía gã, sau đó chạy tọt vào trong. Đó là Hạnh nhi, ả nha hoàn thường đi theo Tô Đan Nhi, thấy Ninh Nghị cùng tiểu Thiên nên ả lập tức chạy đi gọi Tô Đan Nhi.

Gã nam nhân kia cười cười tiến lại, tuy Ninh Nghị không biết tên của y nhưng ứng phó những chuyện loại như thế này lại vô cùng đơn giản. Khi gã vừa chuẩn bị tươi cười chào hỏi, Thiên nhi từ phía sau đã kéo kéo chéo áo của gã:

- Cô gia, đó là Tiết công tử của hãng vải Đại Xuyên.

Trong giọng nói pha chút thẳng thốt.

Ninh Nghị lập tức có phản ứng, tuy chưa từng gặp mặt nhưng cái tên của người này đúng là gã đã từng được nghe.

Sau khi đi tới thời đại này giả vờ mất trí nhớ, gã đã hỏi thăm được một chút thông tin về thân phận trước đây của chính mình, vẫn tất mà nói là sống một cuộc đời đơn giản. Nhưng câu chuyện do đám gia nhân như Thiên nhi cùng Hạnh nhi kể lại luôn có một chút né tránh, tỷ như chuyện buổi tối ngày Tô Đan Nhi chạy mất, hay chuyện gã bị người đập gạch vào đầu.

Nhưng dẫu có là cấm kỵ, thì sau mấy tháng chuyện cần phải biết Ninh Nghị cũng đã biết. Kể lần trước lén lút dùng gạch đập vào đầu gã hẳn chính là Tiết Tiến của hãng vải Đại Xuyên đang đứng trước mặt, xem ra tâm thần lúc này của tiểu Thiên không được yên cũng bởi sợ Ninh Nghị nổi giận làm ra chuyện không hay rồi lại chịu thua thiệt.

Bất quá Ninh Nghị cũng chẳng để cho chút lo lắng nào thể hiện ra trên vẻ mặt, lúc này gã chỉ gật đầu cười:

- Ô, Tiết công tử sao. Xin chào!

Nụ cười của gã tự nhiên, thái độ bình thản. Phía đối diện Tiết Tiết bất ngờ hơi ngẩn người, sau khi nhìn sang hai tên tùy tùng ở bên xong mới cười trở lại:

- Nghe nói hôm kết hôn Ninh huynh không cẩn thận nên bị thương, thậm chí còn ảnh hưởng tới trí nhớ. Ngày ấy tiểu đệ cũng ở đó, bởi có việc nên đã sớm rời đi, sau lại bận rộn nên chưa thể tới thăm viếng. Vậy sao.. thật sự là mất trí nhớ? Chẳng lẽ Ninh huynh thật sự không nhận ra tiểu đệ?

Phía đối diện, Ninh Nghị tựa hồ như có hơi ngượng ngùng, lộ ra nụ cười bồi tội đầy vẻ thành khẩn cùng áy náy:

- Chuyện lúc trước, thực sự là.. a, Tiết huynh thứ lỗi, thứ lỗi..

Ánh mắt Tiết Tiến phức tạp cùng hồ nghi nhìn gã. Đúng lúc này ở phía trước cửa tiệm, Tô Đàm Nhi đang cau mày bước nhanh ra ngoài.

(1)Chi hồ giả dã: những câu văn trù tượng, khó hiểu, tối nghĩa.

(2)Lý kinh phản đạo: những lời đi ngược lại đạo nghĩa thường thấy

(3)Bất học hữu thuật: không học mà tự biết.

4. Q.1 - Chương 4: Người Không Quan Hệ

Trên con đường đầy người qua lại, Tô Đàm Nhi dẫn Quyên nhi cùng Hạnh nhi, Ninh Nghị dẫn theo Thiên nhi, và Tiết Tiến với hai tên chạy vặt theo phía sau đang vui vẻ nói chuyện.

Giang Ninh là vùng đất trù phú phồn vinh, nghề dệt phát triển. Có ba nhà kinh doanh vải được coi là lớn nhất vùng lần lượt là hãng vải Tô Thị, hãng vải Đại Xuyên của nhà họ Tiết và hãng Ô Thị. Mục đích chính của Tiết Tiến lần này là bàn với Tô Đàm Nhi việc hợp tác kinh doanh tại Hoài Nam. Nhưng lúc này Tô Đàm Nhi mới chỉ là một quản lý nhỏ trong Tô gia, phần lớn việc kinh doanh ngoài Giang Ninh vẫn do nhị thúc và tam thúc của nàng phụ trách nên nàng khuyên Tiết Tiến tới bàn với Nhị thúc Tô Trọng Nham. Nhưng Tiết Tiến tỏ ra là sẽ dễ nói chuyện hơn nếu có người quen, nên gã hy vọng Tô Đàm Nhi sẽ có mặt trong buổi tiệc bàn chuyện kinh doanh với Tô Trọng Nham sắp tới, vân vân... Chuyện cứ thế nói qua nói lại.

Việc Tiết Tiến có tình ý với Tô Đàm Nhi mọi người đã sớm biết, nhà họ Tiết cũng đã từng đề cập đến chuyện hôn sự, nhưng thứ nhất là bởi Tô lão thái gia không thích Tiết Tiến, thứ hai là nhân tài Tô gia ngày càng điêu linh nên không thể gả Tô Đàm Nhi ra ngoài được, hơn nữa dù sao hai bên cũng là đối thủ cạnh tranh. Chuyện hôn nhân không thành, mà ngày trước nhân lúc hỗn loạn bởi Tô Đàm Nhi đang thành thân lại bỏ chạy, Tiết Tiến lại lên đập ngất Ninh Nghị rồi bỏ trốn. Bởi không có chứng cứ rõ ràng, mà truy cứu chuyện tai tiếng này cũng rất phức tạp nên cuối cùng cũng đành bỏ mặc.

Chuyện cũng đã lâu, lại thêm chuyện Tô Đàm Nhi làm cô dâu chạy trốn trong ngày cưới, nhưng Tiết Tiến vẫn chạy tới tìm nàng, xem ra là vẫn chưa từ bỏ ý định. Dẫu bây giờ Tô Đàm Nhi đã là gái có chồng không thể tái giá tới nhà họ Tiết, nhưng nàng xinh đẹp, thông minh lại tài giỏi, bất kể nam nhân nào tự coi mình có chút bản lĩnh đều thích chinh phục tuýp phụ nữ như vậy. Bất ngờ gặp Ninh Nghị đang trên đường về nhà, tuy lúc trước đã đập Ninh Nghị một phát nhưng gã chẳng coi cái loại mọt sách như vậy vào đâu nên chủ động chạy tới chào hỏi, chuẩn bị làm nhục Ninh Nghị một phen.

Tô Đàm Nhi khi đi ra cũng đã đoán được ý nghĩ của Tiết Tiến. Đối với Ninh Nghị đơn giản là nàng không ghét, hơn nữa người ta còn là trưởng phu của nàng, tóm lại là cả đời này của nàng đã buộc cùng một chỗ với Ninh Nghị. Tiết Tiến không có bản lĩnh gì đáng kể, cùng một dạng với nhị thúc tổ và tam thúc tổ Tô gia nên nàng rất chán ghét, nhưng vô luận thế nào gã cũng được nhà họ Tiết hậu thuẫn, làm ăn là làm ăn, tình cảm yêu ghét cá nhân phải gạt qua một bên.

Ngay sau khi Hạnh nhi thông báo Tô Đàm Nhi đã vội xuất hiện, nàng sợ Ninh Nghị nổi khí phách thư sinh không chịu nổi khiêu khích lại xung đột cùng đối phương, rồi lớn dần lên thành chuyện của hai nhà Tô - Tiết. Cảm tình của nàng dành cho Ninh Nghị còn xa mới tới mức sẵn sàng hy sinh lợi ích gia tộc để trút

giận giúp trưởng phu, nhưng bỏ mặc thì cũng không được. Đây là tướng công của nàng, tướng công có xung đột mà nàng lại bỏ mặc thì không phải là người có phẩm hạnh. Dầu chưa xung đột nhưng khuyên giải cũng rất khó. Tuy mấy tháng ở chung Ninh Nghị rất hòa nhã, nhưng nam nhân mà, mấy chuyện linh tinh kiểu này là rất khó cản. Hai bên còn chưa thuộc hết tính của nhau, nếu yêu cầu gã nhượng bộ, ai mà biết được gã có nghĩ mình có quan hệ gì đó cùng Tiết Tiến hay không, sinh ra hiểu lầm thì dở. Nàng hy vọng có thể khiến mọi chuyện trở nên tốt đẹp, mặc dù Ninh Nghị đúng là qua ở rể nhà nàng, nhưng nàng vẫn mong có thể tận lực tránh cho gia đình có những chuyện không yên về sau, thật là đau đầu.

Ai ngờ đi ra mới thấy Ninh Nghị đang rất tự nhiên cùng đối phương nói chuyện mất trí nhớ, liếc qua là biết ngay cả cái tên Tiết Tiến y cũng chả có xúc cảm gì... Chẳng lẽ mấy tháng vừa rồi thực sự không một ai nhắc tới chuyện này trước mặt y sao? Nàng hơi nghi hoặc nói lảng sang truyện khác, rồi lát sau cáo từ Tiết Tiến cùng Ninh Nghị dẫn mấy nha hoàn lên xe ngựa.

- Được rồi, hội thơ Bộc Viên trong đêm hội hoa đăng Tàn Hoài tiết trung thu mọi người đều có thể đưa gia quyến đi cùng, nghe nói Ninh huynh uyên bác, không biết có thể cùng Đàn Nhi muội tham gia không?

Thấy hai người sắp rời đi, Tiết Tiến ở bên lớn tiếng hỏi, lúc này đã đầu tháng tám, sắp đến Trung thu, trên sông Tàn Hoài có vô số tiết mục không chỉ dành cho nam mà còn cho cả nữ tham gia nữa, Hội thơ Bộc Viên xưa nay danh tiếng lớn vô cùng. Vô luận là thời đại nào đi chăng nữa, phú quý sinh lễ nghĩa luôn là chuyện rất bình thường, tuy nói là thơ nhưng các tiết mục biểu diễn khác cũng rất nhiều, những năm trước Tô Đàn Nhi cũng thường tham gia, lúc này nàng vừa hạ rèm xe vừa nói:

- Chuyện đó nói sau đi.

- Ủ, nói chuyện sau...

Nhìn xe ngựa rời đi, Tiết Tiến im lặng đứng, trong lòng lập tức nổi nghi hoặc, nhìn sang tùy tùng bên cạnh:

- Các người thấy họ Ninh kia đến cùng là mất trí nhớ thật hay giả? Không phải là giả vờ đó chứ?!

Gã buồn bực mãi không thôi.

Gã vốn đã có ý nhắc nhở Ninh Nghị “Ta đã đánh ngươi nhưng ngươi chả làm gì ta được” thậm chí còn cố ý nói: “Vừa qua có người phao tin đồn tiểu đệ ngày đó đánh lén Ninh huynh, huynh không tin đó chứ?” Nói như vậy chính là để chọc giận đối phương, ai dè Ninh Nghị ngôn ngữ thành khẩn bình thản, cũng không có vẻ liều mạng gì cả, một quyền của gã nghiễm nhiên thành đám vào không khí khiến gã thấy mê mang, cảm giác mình diễn xuất như vậy mà đối phương vẫn bàng quan như khán giả, một chút phản ứng như dự đoán cũng không thật là khó chịu.

Lúc này trên xe ngựa, Tô Đàn Nhi cũng đang nghi hoặc nhìn Ninh Nghị ở phía đối diện, lúc này trong xe chủ yếu là tiếng trò chuyện của ba nha hoàn, bọn họ lú lo thảo luận Tiết công tử kia xấu xa cỡ nào, vô lễ ra sao, tuy một câu cũng không nhắc đến Tô Đàn Nhi nhưng thực tế nghe được lại thấy bóng gió một chủ đề nổi bật: “Tiểu thư cùng người kia không quan hệ.” Ninh Nghị thỉnh thoảng cũng cười nói chọc thêm vào.

Thực tế trong lòng gã cảm thấy hành vi của ba nha đầu này rất là đáng yêu, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, nếu ở xã hội hiện đại, mấy cô bé ở tuổi này đã tùy hứng tới mức độ nào. Chốc lát sau, chỉ nghe Tô Đàn Nhi nói:

- Tướng công... thực sự đã quên gã họ Tiết kia rồi sao?

Ninh Nghị gật đầu:

- Chính xác là không nhớ.

- Thế nhưng... hẳn là đã nghe nói qua chứ...

Tô Đàn Nhi nghi hoặc nhìn gã, gã quay mặt qua nhìn thoáng lại, hai người nhìn nhau trong chốc lát:

- Ý, không phải là nương tử muốn ta đánh y đấy chứ?

Tô Đàn Nhi nhìn vào con mắt chớp chớp vài cái của y dần dần nhoẻn miệng cười. Khác hẳn với những lần trước, nụ cười tươi tắn rực rỡ lần này có chứa một chút cảm giác thoải mái nhẹ nhõm, tướng công của mình quả nhiên vẫn hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Nghĩ như vậy nhưng tự đáy lòng nàng lại hơi có chút mất

mát, nàng không thích người chỉ thuần túy là một con một sách, cũng không thích một người thực sự có tâm cơ, chỉ là đến nay hai người vẫn còn chưa quen tính nết của nhau nên việc này cũng khó có thể biết chính xác.

Xe ngựa chạy qua một cây cầu nhỏ gần đại môn nhà họ Tô, Tô Đàm Nhi quay ra phía ngoài nhìn một chút :

- Nói vậy.. Hội thơ Bộc Viên trung thu này tương công thực sự muốn đi ư?
- Nếu nói thì từ thì ta cũng không rành lắm.
- Cũng không cần quá rành, chủ yếu là đi xem biểu diễn, thưởng thức hoa đăng mà thôi.

Tô Đàm Nhi nói xong, Quyên Nhi ở bên liềm mạng gật đầu :

- Đúng vậy đúng vậy. Cô gia, có rất nhiều thứ biểu diễn đó.

Hạnh Nhi ở bên cũng phụ họa :

- Hoa đăng cũng rất đẹp, nhưng đẹp nhất là pháo hoa...
- Nói không chừng Lan tiểu thư cũng sẽ biểu diễn...
- Nghe hát...

Ba nha hoàn lúu rúu nói về các tiết mục trong hội hoa đăng. Gần đây không có trò gì vui, bọn họ hiển nhiên rất chờ mong dịp sắp tới, Ninh Nghị cười gật đầu :

- Ủm, nếu như vậy đến lúc đó mọi người có thể cùng đi xem.

Lễ trung thu còn mười mấy ngày nữa mới đến. Vài ngày sau, Tô Trọng Kham tới báo, kêu gã tới báo danh ở thư viện Dự Sơn cách Tô gia không xa, chuẩn bị làm một vị tiên sinh dạy học nhàn nhã.

5. Q.1 - Chương 5: Gà Mái Xuống Sông

Buổi sớm mùa thu, phương đông mờ mờ sáng, sương mù trắng bạch bao trùm cả thành phố cổ, từng chiếc từng chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài chậm chậm trôi trong sương mù dày đặc như điện ngọc cung quỳnh phiêu phù phía chân trời.

Chìm trong sương thu dày đặc, Ninh Nghị vừa rên rẩm vừa chạy dọc theo bờ sông Tần Hoài, lịch tập buổi sáng đã được cố định, dầu sao thì gã cũng có nhiều thời gian. Hai bên đường lớn là kiến trúc gạch gỗ cổ kính nhấp nhô, có đủ loại cây cối, thuyền hoa trôi dọc sông, thỉnh thoảng lại thấy thuyền công hay nữ nhân một mỗi trong sương mù xuất hiện nơi đầu thuyền.

Thành Giang Ninh đang vào tiết giao mùa đẹp nhất trong năm, cái vẻ ồn ào náo nhiệt phồn hoa sau một đêm bỗng nhiên tan hết, ngày mới đầy sức sống bắt đầu. Sau khi mở cửa thành, những người trồng rau vội vàng vàng, các nhà cung cấp lục tục tiến vào rồi tỏa đi các chợ. Lượng người không nhiều nhưng mang đến cảm giác cuộc sống thật tươi mới. Đôi khi cũng bắt gặp được một ai đó mặt mũi một mỗi, chân thấp chân cao vội bước ven đường, thậm chí áo quần mũ mào xộc xệch, hơn phân nửa là những kẻ qua đêm trong thanh lâu, buổi sáng có việc nên vội rời đi. Các cửa hàng cũng đã thoáng mở cửa, lúc này đám ăn mày vẫn chưa thức giấc.

Hạnh phúc thường đến từ những điều bất hạnh, gọi là phồn hoa cũng bởi có sự so sánh đó. Đối với người từng trải qua cuộc sống nơi thành thị hiện đại như Ninh Nghị, Giang Ninh có phồn hoa hơn nữa cũng chỉ vậy mà thôi. Nhưng những chuyện đó đều không quan trọng, cái vị cổ kính tự nhiên kia mới là chân thật nhất, cuộc sống ở nơi đây phần lớn là những người dễ dàng hài lòng, thu hoạch vừa đủ ấm no là có thể tươi cười rạng rỡ.

Thi thoảng Ninh Nghị và Tần lão nói về những chuyện như thế này, Giang Ninh là một tòa thành rất tốt nhưng cũng có ăn mày ở khắp mọi nơi kết bè kết lũ, hiện tượng bán trẻ em, bán phụ nữ cũng không hiếm thấy. Đương nhiên ở đây có nhiều phú hộ, nếu có thể đưa con cái vào một phủ đệ không tệ nào đó để làm tiểu nha hoàn, vậy ngày sau cũng khỏi lo chuyện ăn chuyện mặc, xem như là tổ tiên tích đức. Tần Hoài vốn là chốn trăng hoa, cuộc đời những cô bé xinh tươi nghèo khổ cũng có nhiều ngã rẽ. Nếu tương lai có thể

học được văn thơ ca hát, gặp được tú bà có lòng tốt thì hoặc trở thành danh kỹ bán nghệ không bán thân, hoặc may mắn hơn có thể được gả làm tiểu thiếp ột nhà đại phú hộ nào đó. Nhưng phần lớn số phận không tốt, chỉ còn nước bán thân cả đời, tới lúc tuổi già phai sắc tú bà mới thương thả tự do cho. May mà nơi đây hơn những nơi khác ở chỗ tự hình thành một quy tắc, nếu như giữ được quy tắc này thì kẻ xấu số cũng có thể tà tà mà sống qua một đời, đương nhiên mọi chuyện cũng chỉ là tương đối, đó là:

kỹ nữ về già nếu không có tiền sẽ được điểm phường thu dụng để làm những việc lật vạt mà không ném ra đường.

Sống ở nơi đây ít ra vẫn còn lương tâm cùng một chút phúc lợi. Nếu không phải ở những thành thị như Giang Ninh, Dương Châu thì những điều này chưa chắc đã được bảo đảm.

Chăn ngựa cũng là một loại công việc, những năm sau này nghề chăn ngựa nổi danh thiên hạ ở Dương Châu bắt đầu từ thời Minh. Thực tế lúc này cũng có nghề dạng đó nhưng quy mô chưa lớn, dù sao ở dải đất gần với trắng hoa này thì đó sự chọn lựa tốt nhất. Số mệnh và cuộc sống của những cô bé chăn ngựa này so với những người bị bán vào thanh lâu làm kỹ nữ thì còn tốt hơn rất nhiều. Về sau nếu có cơ hội thì chỉ ít các nàng còn có thể học cầm kỳ thi họa, làm thơ, ca hát. Ngày sau nhiều khả năng bước lên được hàng ngũ danh kỹ.

Mỗi khi đến mùa lũ chắc chắn sẽ có người gặp nạn, thu hoạch mùa màng bị giảm sút. Chẳng may gặp phải năm mùa màng thất thu, ví dụ như vỡ đê Hoàng Hà hoặc thiên tai gì đó thì đô thành lại căng thẳng mất một thời gian. Quân đội phải gác cổng thành để ngăn nạn dân chạy vào, tri phủ triệu tập các phú thương để thương nghị. Thực tế là phát động quyên góp tài lực, mọi người chung tay đóng góp bát cơm bát cháo..

Số người chết công trong mùa đông cũng phải dựa vào mùa màng. Mùa màng tốt thì chết ít, mùa màng không tốt thì khỏi nói cũng biết. Ăn mỳ rất khó qua được mùa đông, nếu trời có tuyết rơi, đến ngày hôm sau sẽ thành một đồng ồm nhau đông cứng mà chết. Nhìn riết thành quen mắt.

Những chuyện thế này gặp nhiều mãi thành quen, thỉnh thoảng Tần lão cũng nói:

- Đây không phải là thời đại tốt.

Thời đại tốt thì cũng có, những năm đầu của triều Vũ có thể coi là thời thái bình thịnh trị, ca hát mừng Vũ Hằng Đế, Vũ Huệ Tông hùng tài đại lược vân vân.. Ninh Nghị nghe xong đầu vầng mắt hoa. Bất kỳ triều đại nào cũng có cảnh ca múa mừng thời đại thái bình, triều Vũ lúc này cực giống với cuối thời Bắc Tống, xa chốn Giang Nam tương đối giàu có và đông đúc này là một số thế lực nông dân đang nổi dậy, trộm cướp, thổ phỉ tuyệt không hiếm. Phía bắc là Đại Liêu do họ Da Luật thống trị mấy lần xâm phạm biên giới. Cứ phạm biên là lại nghị hòa, mấy năm trước ký hiệp ước xưng huynh gọi đệ, đương nhiên Liêu huynh Vũ đệ, nhưng ký thì cứ ký mà đánh thì cứ đánh, xâm phạm biên giới quy mô nhỏ chưa từng dừng lại.

Ninh Nghị tuyệt không vì những chuyện này mà lo lắng, mối nhục Tịnh Khang(1) còn chưa xảy ra, mà bởi hoàng đế khác nhau nên nếu xảy ra khẳng định kết quả cũng khác, hoàng thượng vẫn chưa dời đô tới Giang Ninh, quốc lực của quốc gia này còn, nếu muốn đánh vẫn có thể cố gắng chèo chống. Dẫu triều Vũ có rập khuôn lại hình thức của Nam Tống mà dời đô, thì chẳng phải là Nam Tống cũng chống đỡ được một thời gian dài đó sao?! Còn chuyện nước Kim đánh tới, chính mình hẳn đã xong đời từ lâu.

“Bốn trăm tám chục chùa Nam quốc, nhiều ít lâu đài lẫn khói mưa” (2)

Nhưng đó là chuyện Nam Tống – Ài, còn chuyện này chỉ có vẻ bề ngoài giống thời Nam Tống thôi..

Ninh Nghị trầm nghĩ một chút, không thấy có kết quả gì bèn gạt qua một bên. Quân làm gì, dẫu có là Nam Tống đi chăng nữa thì cuộc sống vẫn không có gì vướng mắc.

Gã không có ý định cứu vớt dân tộc Trung Hoa hay là tới cổ đại kiến lập một sự nghiệp ngàn đời, gã vốn đã mệt mỏi, không còn đủ lòng nhiệt huyết nữa. Từ lâu đã quen thuộc với rất nhiều bất công, rất nhiều đen tối. Dẫu người đời có đau khổ cũng không khiến gã đồng tình hay chia sẻ, không phải là không có, mà là không đủ. Còn mấy cái việc làm hoàng đế tạo ra sự nghiệp ngàn đời, chuyện kẻ chỉ sống sáu mươi năm lại lo chuyện một trăm hai mươi năm hoàn toàn là ấu trĩ. Nhưng cũng phải nói, những lúc nhàm chán, ví dụ như lúc vừa chạy xong mồ hôi đầm đìa mà đứng lặng nghỉ ngơi ven sông Tần Hoà, Ninh Nghị sẽ vô thức suy nghĩ về những điều kia, xem ra cũng có chút ít tích cực.

Nếu thật sự muốn làm chuyện gì đó, thân phận kẻ ở rể dẫu có phiền phức nhưng cũng không quá lớn. Thời đại này cơ hội kinh doanh có ở khắp mọi nơi, đồ ăn chưa có bột ngọt, phương pháp chế bột ngọt gần ít nhiều cũng biết. Nói thì đơn giản nhưng trong thực tế sẽ có đôi chỗ phức tạp, có điều bỏ ra một năm đại khái là vẫn có thể sản xuất được, rồi thu thập vài món ăn mới, làm một khu ẩm thực theo kiểu nấu ăn hiện đại, nhiều ít cũng kiếm được một mớ.

Thời đại này không có âm nhạc. Một kẻ có thể tải hàng loạt nghe hàng loạt bài hát mới mỗi ngày, bỗng tới sinh hoạt trong thế giới cổ đại thì có thể tưởng tượng ra nó buồn chán đến nhường nào. Những thứ thanh lâu biểu diễn không hẳn là đã hay, danh kỹ hát không hẳn là dễ nghe, nếu ai đó nghe không vào bỗng nhiên nghe được một bài hơi đạt tiêu chuẩn tất sẽ cảm thấy thư thái. Vậy nếu có thể làm một khu giải trí thì cũng rất có cơ hội, ca khúc vũ đạo, các loại hình giải trí, ca từ bài hát hiện đại nói chung là không dùng được, nhưng đem làn điệu chuyển về cổ điển một phen hẳn không thành vấn đề, tinh giản một chút, làm cho phong cách vũ đạo phù hợp với triết lý của thời đại này, hoặc là chép lại một số bài thơ rồi đưa cho người hát.

Gã cũng vì buồn chán tới phát bệnh nên mới nghĩ đến chuyện ăn uống giải trí phóng túng thế này.

Về phần thoát ly đời sống ăn chơi phóng túng, mấy cái chuyện bỏ ra mấy chục năm làm ra một khẩu pháo đặt nền tảng cho cách mạng công nghiệp, hoặc tạo phản làm hoàng đế để sau hai trăm năm người dân có thể cười mấy bay đi lại,.. dù thế nào đi chăng nữa thì chính mình cũng không được hưởng thụ, chỉ bằng mở khu ẩm thực với khu giải trí còn có ý nghĩa hơn nhiều.

Gió sớm se se lạnh, lúc này gã đang đứng trên tầng đá gia cố thân đề ở khúc sông uốn cong, vừa nhặt đá vơ vẩn ném xuống nước, vừa nghĩ loanh quanh mấy chuyện này.

Kỳ thực mà nói, những việc này tạm thời không cách nào làm được.

Là người đi ở rể nhà họ Tô, chuyện mở thanh lâu cơ bản là dừng nghĩ, chỉ có thể coi nó là kế hoạch cho tương lai sau này. Tô gia mở xưởng vải mà mình lại đi mở quán rượu tất sẽ phiền phức. Có lẽ trước tiên nên trợ giúp vài điểm cho xưởng vải của Tô gia để chứng minh giá trị của mình, sau đó.. Chà, sau đó mình tất sẽ bị chuyển tới làm chủ quỹ của xưởng vải, lại chứng minh năng lực, kết quả lại quay về với cái nghề cái nghiệp đời trước, tiếp theo dùng vốn để mở một tửu quán. Dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người chứng minh cho bọn họ thấy món này lợi nhuận rất khá. Tiếp theo đó là tìm người chế ra một loạt các thiết bị, động não làm thí nghiệm, chế ra dây chuyền sản xuất, mà lý do để làm như vậy vắn vện chỉ bởi vì mình rất nhớ cái vị bột ngọt trong mỗi bữa cơm, đây chẳng phải là chuyện trước nay vẫn làm mình đau hết cả trứng đó sao..

Miệng ngâm nga giai điệu bài Caribbean blue, Ninh Nghị không khỏi bật cười với những ý nghĩ của mình. Bắt tay vào làm có lẽ sẽ không phiền toái như vậy, nhưng mới nghĩ đến đã thấy là rất thú vị, hay là mua luôn vài trăm cân rong biển về nghiền ra cô lại. Rong biển có lẽ dễ mua, nhưng nếu làm thực nghiệm theo hướng này, một mặt bọn họ sẽ nói mình lãng phí, mặt khác, tất sẽ có người cảnh cáo mình quân tử là phải rời xa nhà bếp..

Ngâm nga xong đoạn đầu bài Caribbean blue, chuyển sang đoạn sau quên mất nên đổi sang bài “Một con vịt”, vừa lúc hát đến đoạn “gặp hồ nước nó bì bà bì bôm” lần hai, thì phía sau truyền đến tiếng gà kêu quang quác.

Caaa ca ca ca ca..

Quááác quác quác quác quác..

Hai thứ tiếng, một là tiếng nữ nhân, hai là tiếng gà mái. Quay đầu lại nhìn, thấy ẩn hiện trong sương mù một con gà mái đang chạy loạn giữa những hàng cây bên kia đường, phía sau là một bóng nữ nhân váy xám, tay cầm dao kiên nhẫn truy đuổi con gà mái. Một người một gà quay cuồng trong sương mù, lúc ẩn lúc hiện.

Ninh Nghị đứng dưới gốc cây ven sông, héch cằm nhìn một màn rượt đuổi.

Về lý mà nói, giả tiếng gà là để cho gà cảm thấy an toàn mà dụ nó chạy đến, nhưng bây giờ gà đã bị dọa thành như vậy, có kêu ca ca như vậy liệu có ích gì, gọi tỷ tỷ cũng là vô dụng.

Trong lòng ngẫm nghĩ, mắt nhìn một màn người gà đại chiến, đúng lúc gã đột nhiên nhận ra vóc người nữ nhân kia không tệ, thì con gà mái đột nhiên chuyển hướng chạy vọt về phía bên này, vượt qua người Ninh Nghị nhảy thẳng xuống sông.

Cô gái kia cũng bước thấp bước cao khẩn cấp chạy tới. Vốn là sương mù rất đậm, Ninh Nghị đứng khuất sau một thân cây nên không dễ thấy, cô gái kia hẳn là không chú ý xung quanh, mắt thấy phía trước chính là bờ sông, nàng liền vung dao chém xuống. Một chém dùng sức rất mạnh, miệng cô gái kia còn “hừ” ra một tiếng, nhưng căn bản chém không tới cây, mà con dao lại tuột tay bay vào trong nước.

Ninh Nghị bị khí thế của nhất chém kia dọa cho hết hồn, sau mới phát hiện thân hình cô gái đã nghiêng hẳn ra ngoài, cánh tay thò ra phía sông múa loạn, theo bản năng gã hô lên một tiếng: “Này!” rồi duỗi tay chop tới tóm được một tay của cô gái. Cô gái kia xoay người, tay kia vô thức tóm lấy Ninh Nghị, Ninh Nghị chuẩn bị dùng sức kéo nàng trở về, hòn đá dưới chân bỗng lỏng ra..

- Aaa.. cô..

Một tiếng kinh hô ngăn ngửi.

Ầm..

Sau đó là tiếng nước kịch liệt, tiếng quẫy ầm ầm, sương mù dày đặc trên mặt sông sôi lên một trận.

Kỹ năng bơi của Ninh Nghị đời trước cũng không tệ, nhưng đáng tiếc kỹ năng bơi này lại không phát huy được. Thân thể này nguyên bản là của một thư sinh văn nhược, kỹ năng bơi không có chỗ dùng, trước đó cơ thể lại còn bị thương, tuy Ninh Nghị đã điều trị mấy tháng và tiến hành rèn luyện nhưng thể lực tăng lên chỉ được chút xíu. Cô gái kia hình như lại không biết bơi, hai người liều mạng quẫy lộn ở nơi không sâu lắm nhưng mấy lần Ninh Nghị cố trấn tĩnh định nói chuyện đều bị đối phương chìm vào trong nước.

- Cô.. ùng ục ùng ục

- Này.. ùng ục ùng ục ùng ục..

- Đùng.. ùng ục ùng ục ùng ục ùng ục ùng ục..

từng có nhiều người thủy tính tốt hiệp nghĩa xông ra đều bị người sắp chết đuối nhào nhau cùng chết..

Cũng không biết phải mất bao lâu, Ninh Nghị mới kéo được cô gái lên bờ khoảng mười mét. Cả người gã ướt đầm chật vật không thể tả. Gã nằm xoài trên bờ, ới ra vài ngụm nước rồi mới hoàn hồn trở lại, rồi sau đó tới xem cô gái được cứu. Cô gái đã uống no nước ngất xỉu, không còn động tĩnh.

- Này!

Ninh Nghị vỗ vỗ lên mặt cô gái vài lần nhưng vẫn không có phản ứng, tóc cô gái dài như rong nước, trông thê lương không gì sánh nổi.

- Tam ngẫu phù bách trì.. cô sống ở ven sông Tần Hoài mà không biết bơi là sao..

Ninh Nghị bắt đắc dĩ hít vào mấy hơi, rồi đặt cô gái ra chỗ đất bằng, bắt đầu dựa vào kỹ thuật trước đây đã học qua tiến hành cấp cứu.

Cho dù đối phương là nữ nhân, việc cấp cứu này cũng không phải bởi vì xấu đẹp, mà càng không phải bởi vì một người đẹp áo tắm. Lúc này quần áo trên người cô gái nhăn nhúm, đầu tóc rối bời tựa như ma nước trong truyền thuyết, trông tệ không thể tả. Ninh Nghị lo lắng, liên tục ép mấy lần nơi ngực cô gái để nàng ộc bớt nước ra rồi tát vào mặt nàng nhưng vẫn không thấy có phản ứng. Gã bèn giữ lấy hai bên gò má đối phương tiến hành hô hấp nhân tạo.

Làm được một lần, cô gái kia mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Đang lúc Ninh Nghị định cúi xuống hà hơi lần nữa thì trên mặt vang lên một cái chát, trong bầu không khí tĩnh lặng này tiếng bập tạch vang to không gì sánh nổi. Cô gái kia bật khóc nức nở, lên tiếng nói thê lương:

- Kể xấu xa, người.. hức.. người định làm gì..

Đồng thời ôm ngực liều mạng lui về phía sau. Lúc này quần áo toàn thân nàng bó sát, đôi chân thon dài đập trên mặt đất thê lương đơn bạc, trông rõ ra mấy phần cảm giác đáng thương hại.

Nếu lúc này có người đi ngang qua, nói không chừng vì một màn này mà đánh cho Ninh Nghị một trận.

- Cũng biết là như vậy..

Ninh Nghị nghiêng đầu gạt gù, hạ vai thả dài ra một hơi rồi ngồi bệt xuống mép đường. Hai người ở bờ sông trông mắt to nhỏ một trận, Ninh Nghị vẫy tay:

- Không sao chứ?

Cô gái trừng mắt nhìn gã, không nói lời nào.

- Không sao là tốt rồi.

Gã tự hỏi tự trả lời, rồi dùng sức bò dậy. Ninh Nghị bấu môi, xoay người bỏ đi, gió mát thổi tới, thực sự là lạnh quá.

Phía sau, cô gái co mình lại, đưa mắt nhìn thân ảnh của gã từ từ biến mất nơi góc đường..

Cô nàng đáng thương, đã mất gà lại gãy dao, toàn thân ướt đầm trở về, Ninh Nghị hả hê nghĩ. Dưới tình huống này, gió mát là một chuyện hết sức đau khổ, nhưng nghĩ đến tình cảnh của người khác, nỗi thống khổ của gã cũng giảm được vài phần.

Đối với việc nhỏ, tự gã luôn có phương thức rộng rãi khoát đạt để xử lý. Nếu mọi chuyện đã không thể thay đổi, vậy cũng chẳng có cách nào khác hơn là tạm thời làm ình hài lòng hơn một chút.

(1)Tĩnh Khang (niên hiệu của vua Khâm Tông thời Tống, Trung Quốc, 1126-1127)

(2) Nguyên văn: “Nam triều tứ bách bát thập tự, đa thiếu lâu đài yên vũ trung.” Đây là hai câu cuối trong bài Giang Nam xuân của Đỗ Mục:

Hán Việt:

Trích:

Thập lý oanh đề lục ánh hồng

Thủy thôn sơn quách tửu kỳ phong

Nam Triều tứ bách bát thập tự

Đa thiếu lâu đài yên vũ trung

Dịch nghĩa:

Trích:

Mười dặm đường chim oanh hót, lá xanh chen hoa đỏ

Xóm bên sông, quách trên núi, gió thổi cờ quán rượu

Thời Nam Triều có bốn trăm tám mươi chùa

Nhiều ít lâu đài trong khói mưa

Nguyễn Phước Hậu dịch thơ:

Trích:

Mười dặm oanh trong lá hót hoa

Xóm sông thành núi gió tung cờ.

Bốn trăm tám chục chùa Nam quốc

Nhiều ít lâu đài lẫn khói mưa.

hoasontrang.us/tangpoems/...hi.php?loi=491

6. Q.1 - Chương 6: Gió Sớm Giang Ninh

Nguyên bản kế hoạch của Ninh Nghị là chạy một vòng ở ngoài rồi đi thẳng tới thư viện Dự Sơn, nhưng lúc này toàn thân ướt đẫm, gã không thể làm gì khác hơn là quay trở về nhà thay quần áo. Lúc này đã là thượng tuần tháng tám âm lịch, cảm giác toàn thân ướt nhẹp trên đường trở về nhà tuyệt không dễ chịu, tổ chất thân thể còn chưa tăng được bao nhiêu, không chừng ngày mai phát bệnh. Cũng may là gã đi không xa thì gặp được người quen, là tiểu thiếp của Tần lão từng gặp qua mấy lần.

Ninh Nghị chạy bộ ở ngoài đương nhiên là không chọn những phố xá sầm uất, con đường gã quen thuộc nhất là đường đến chỗ chơi cờ cùng Tần lão. Tiểu thiếp của Tần lão tên là Vân Nương, hơn ba mươi tuổi, trước đây cũng là nữ tử phong trần nhưng tuyệt không có vẻ lẳng lơ, mấy lần Ninh Nghị gặp mặt đều là lúc nàng mang bữa trưa đến cho Tần lão. Dung mạo cử chỉ đoan trang đứng đắn, trong khi trò chuyện cùng Tần lão còn có thể tiếp được vài lời văn thơ. Lúc này Vân Nương đang mặc trang phục nông phụ váy trắng trâm canh (1), trên tay là một giỏ mây, bên trong là một số rau quả tươi vừa mới hái ở gần đây, gặp được Ninh Nghị giữa đường nàng tỏ ra kinh ngạc.

Sau khi thoảng chào nhau, Vân Nương hỏi chuyện gì xảy ra, Ninh Nghị chỉ chỉ xuống sông Tần Hoài không xa nói:

- Rớt xuống sông.

Vân Nương khẽ cười cười rồi không hỏi nữa, chỉ là mời Ninh Nghị theo nàng về nhà:

- Mùa thu gió lớn, công tử mà cứ dạng này trở về, không chừng mai nhiễm phong hàn mất. Ninh công tử là bạn của lão gia vậy chớ nên khách khí. Lúc này lão gia cũng đang ở nhà.. A, hôm qua còn nhắc mấy hôm nay chưa thấy công tử tới chơi cờ đấy.

Ninh Nghị chơi cờ ở ven đường với Tần lão nên biết đối phương ở đâu đó quanh đây, nhưng cụ thể ở đâu thì chưa từng tới. Lúc này theo Vân Nương tiến vào cửa liền thấy trong phòng khách, một lão nhân đang cầm xem một quyển cổ giản, thần thái lão nhân nghiêm túc, thậm chí tỏa ra một cỗ uy nghiêm mơ hồ, hoàn toàn khác với lúc đánh cờ ở bờ sông. Thấy có người tiến vào, lão ngẩng đầu hí mắt nhìn vài giây rồi cổ nhin cười. Vân Nương vừa cười vừa đi tới, còn chưa kịp nói lão đã gạt đầu, chuyện quan trọng nhất phải làm gì lúc này quả thực chỉ cần liếc qua đã hiểu.

- Kêu tiểu Hồng đi chuẩn bị nước nóng. Vân Nương, người lấy một bộ quần áo của Đại Lang.. haha, Lập Hằng tiểu hữu, người gặp phải chuyện gì vậy?

An bài xong công việc, lão nhân mới cười lớn thành tiếng, tiếng cười sảng khoái hả hê tựa như lúc đánh cờ ăn lời được một quân. Những ngày đánh cờ vừa qua cũng đã khá thân thuộc, ngày thường lão nhân không khách khí mà gọi gã là Lập Hằng tiểu tử. Hôm nay đại khái thấy gã chật vật mới cười mà gọi gã là tiểu hữu, vẻ mặt tỏ ra khá hài lòng. Ninh Nghị cũng đành cười khổ xua xua tay, dù sao ở đây cũng có tiểu thiếp của người ta, gã cũng không thể phóng túng mà nói:

“Lão đầu ông cười trên sự đau khổ của người khác!”

So với đại viện của thành Giang Ninh là Tô gia, trạch viện của Tần gia không lớn, mức độ phú quý cũng không bằng nhưng có thể coi là một gia đình giàu có, trước sau bố trí ngăn nắp, tòa nhà tràn ngập khí tức nho nhã sinh động, tạo ra cảm giác bình an trong tâm hồn. Tuy buổi sớm Vân Nương phải tự mình đi hái rau quả, nhưng kỳ thực trong nhà vẫn có vài nha hoàn và hạ nhân. Nếu nuôi được vài hạ nhân thì kinh tế gia đình hẳn là không tệ.

Vợ cả của Tần lão là một phụ nhân tương đối nhã nhặn và bình dị. Trước kia xuất thân là nhà nông nhưng cũng không có tính cách khắt khe và tính toán thường thấy. Bà bây giờ hơn năm mươi, bình thường quản lý cả gia đình, chăm sóc cây quả. Vườn rau mà Vân Nương vừa tới hái là do Tần phu nhân dẫn người trong nhà tự tay khai khẩn, bản thân Tần lão cũng phải động tay động chân, có lẽ vì tính tình như vậy nên mới quản lý tòa nhà này ngăn nắp gọn gàng như thế. Tình cảm giữa Vân Nương và Tần phu nhân cũng tốt, dưới chế độ đa thê, phu thê ba người bọn họ cũng có thể được coi là gia đình kiểu mẫu.

Ninh Nghị tắm nước nóng, thay đổi trang phục xong, Tần phu nhân mới nhìn từ trên xuống dưới rồi tỏ ra vui vẻ:

- Lão gia, Ninh công tử mặc bộ quần áo này vào trông có mấy phần giống Đại Lang.

Ninh Nghị nhìn lại bộ y phục, đúng là kiểu cách dành cho người trẻ tuổi, vải vóc cũng mới, lúc này mới nghĩ ra là y phục của con trai Tần lão. Hai con trai của lão nhân đều ở bên ngoài. Nghe phu nhân nói vậy, Tần lão gật đầu một cái rồi mới hỏi vì sao Ninh Nghị rút xuống sông. Ninh Nghị đem mọi chuyện phát sinh lúc trước lần lượt kể ra, lão nhân lại được một phen phá lên cười ha hả.

- Tiểu tử nhà ngươi làm ô uế sự thanh bạch của người ta, thực sự là đáng hận mà.

- Lời này đúng là trả đũa nha

- Ha ha.. nhưng mà.. trả đũa? Câu này có gắn với điển tích gì không?

-

Cùng người có học vấn nói chuyện đúng là không tiện, không có việc gì cũng hỏi điển cố, nếu là lúc chơi cờ, Ninh Nghị sẽ cười mà giải thích một phen, nhưng lúc này chỉ nói:

- Chuyện nói ra rất dài dòng.

Một lát sau chuẩn bị xong bữa sáng, Tần phu nhân và Vân Nương mời Tần lão và Ninh Nghị dùng bữa. Trong lúc ăn, Ninh Nghị kể lại cảm nhận về tiến trình học ở thư viện Dự Sơn mấy ngày vừa rồi. Với Tần lão mà nói, cái tiến trình của Ninh Nghị chỉ đáng dành cho đám mầm non, tất không tránh được cười mắng Ninh Nghị vài câu, sau đó chuyển sang chuyện tết trung thu sắp tới.

- Hội thơ Bộc Viên à? Sáu cái thuyền của nhà họ Bộc cũng khá thú vị, nhưng tham dự lại toàn là kẻ chả biết làm thơ, nếu nói tới chỗ tài tử đồ xô vào, phải nói tới hội thơ Chỉ Thủy của họ Phan..

- Ủ, tài tử.. là mấy người rất có tài sao?

- Ha ha, là đại tài hay tiểu tài thì cũng khó phán xét, nhưng tài thơ đúng là có một chút. Hội thơ trung thu hàng năm, thư viện Chỉ Thủy vẫn cho ra đăm bài rất khó. Họ Phan ba đời hàn lâm, nếu có một thân tài học mà muốn thành danh thì nên đi tới nơi đó..

Đêm trung thu ở tần Hoài, tài tử đấu văn, giai nhân thi hát, có rất nhiều hội thơ lớn nhỏ, thường thì các hội thơ ngầm thi đấu với nhau, hội thơ này có được bài thơ hay, hội thơ khác lại xuất ra bài tốt hơn nữa. Thường thì đêm đó khắp nơi sôi sục, rồi trong mấy tháng hoặc mấy năm sau đó trở thành giai thoại. Mấy chuyện này tất cũng có bàn tay thương nhân hay quan phủ ngầm thúc đẩy phía sau, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì danh tiếng có được của khúc sông Tần Hoài này chính là bởi bầu không khí sôi sục đó.

Hội thơ Bộc Viên và hội thơ Chỉ Thủy có thể xem như là hai hội thi có sức ảnh hưởng lớn nhất dạo gần đây. Hội thơ Bộc viên tuy có danh là vậy, nhưng thực tế lại do sáu chiếc thuyền lớn kết lại mà thành, cả đêm phiêu phù trên sông Tần Hoài uống rượu ngâm thơ, ngắm pháo hoa cùng đèn lồng hai bên sông, ngoài ra trên thuyền còn có các tiết mục biểu diễn.

Bộc gia vốn là phú thương, nhưng bởi địa vị của thương nhân thấp kém nên sau khi có tiền thì tính dựa dẫm vào các văn nhân. Chỉ tiếc là chuyện như vậy không phải chỉ vài năm hay mười mấy năm là làm được. Tình hình gia tộc của bọn họ còn tốt hơn cả Tô gia, tuy mấy năm vừa rồi cũng xuất ra được vài văn nhân có chút tài hoa, nhưng trong mắt thế nhân vẫn chẳng phải là dòng dõi có học thức. Hội thơ Bộc Viên trên sông Tần Hoài nổi danh nhờ long trọng, xa hoa, náo nhiệt, kẻ tới tham dự hơn nữa là những thương nhân có cùng bối cảnh hoặc có quan hệ với Bộc gia tụ tập xem náo nhiệt như Tiết Tiên hay Tô Đan Nhi, còn nói văn nhân làm thơ, hơn một nửa là lấy cớ đến lập quan hệ bàn chuyện làm ăn, chất lượng thơ vàng thau lẫn lộn. Mặc dù nó xa hoa nhất trong các hội thơ, nhưng lời thơ so với các hội thơ đỉnh cao thì tuyệt đối không thể sánh được.

Hội thơ Chỉ Thủy mới đúng là nơi tài tử tụ hội đứng đầu của cả một dải Tần Hoài. Phan gia chủ sự hội thơ là dòng dõi học thức chân chính, ba đời hàn lâm, thế hệ này có Phan Minh Thân làm Hàn Lâm học sĩ kiêm Lễ Bộ thị lang. Hội thơ do nhà lão mở ra là nơi những kẻ đọc sách muốn cầu công danh đập diu tấp nập. Đương nhiên, nếu muốn có được tư cách tham gia hội thơ, bản thân cũng phải có tài học nhất định, hoặc có bối cảnh quan hệ đầy đủ mới được. Ngoại trừ một số tài tử đã thành danh được mời, trước mỗi dịp trung thu hàng năm có không ít tài tử tới Phan phủ đưa danh thiếp, tặng thơ chính mình làm để mong

được chọn. Còn ở bên ngoài, có rất nhiều danh kỹ nơi thanh lâu coi chuyện được mời tham gia hội thơ Chỉ Thủy làm vinh hạnh, so với chuyện hội thơ Bộc Viên hàng năm đều dốc một số tiền lớn để thỉnh người là hoàn toàn khác biệt.

- Nếu muốn tham gia, Lập Hằng tiểu hữu có thể chuẩn bị bài thơ gì đó, bên phía Phan gia cũng ta có mấy bạn đánh cờ, nếu người muốn có thể lấy được tám thiệp.

Tần lão nói xong nhìn Ninh Nghị đang ngồi ở phía bàn đối diện, không ngờ Ninh Nghị lại cười lắc lắc đầu:

- Không hiểu thơ từ, đi Bộc viên xem nào nhiệt thôi.

Thấy gã hơi hợt nhẹ nhàng cự tuyệt, Tần lão cũng không nói thêm gì nữa. Ăn sáng xong mặt trời đã lên cao, Ninh Nghị cáo từ đi đến thư viện Dự Sơn. Tiền gã tới cửa rồi nhìn theo gã tới tận xa, Vân Nương mới đến bên Tần lão cười hỏi:

- Lão gia, chẳng lẽ Ninh công tử thật sự không hiểu thơ từ sao?

- Tiểu Vân nói tiếp đi?

Vân Nương nháy nháy mắt:

- Gạt người?

- Ha ha, thực sự là y có biết hay không ta cũng không rõ. Nếu mấy ngày đầu mà gã nói vậy, ta hẳn sẽ tin. Nhưng giờ thì khó nói lắm.

Tần lão lắc đầu cười cười:

- Cả đời ta gặp qua rất nhiều người, thanh niên mua danh chuộc tiếng hay có thực tài ta đều gặp. Cùng là có học vấn, có những người theo đạo Khổng Mạnh thì công bằng chính trực, khiêm tốn hiếu lễ nghĩa. Lại có những kẻ thì cá tính mạnh mẽ, vô cùng thẳng thắn, phong lưu không vướng bận nhưng vẫn có thực tài, mỗi lần đều làm cho người đời kinh diễm không ngớt. Nhưng bất kể là dạng nào cũng chỉ đến như vậy, duy có tiểu tử họ Ninh này quả thực làm ta không hiểu nổi.

Lúc ban đầu đánh cờ, ta cảm thấy gã đi con đường điên cuồng, mỗi nước đi đều là hùng hổ dọa người nhưng cũng đủ để khiến người suy nghĩ, nên nghĩ gã là một thiếu niên lỗ mãng nhưng tài trí mẫn tiệp, vì vậy không nói chuyện quá nhiều. Nhưng đánh cờ lâu dần mới phát hiện, kỳ đạo của gã lúc thì chính diện, lúc thì kỳ lạ vượt ngoài dự liệu, hoàn toàn không bị trói buộc bởi những cái chung. Sau một thời gian chuyện phiếm cũng cảm thấy mặc dù Ninh tiểu tử nói chuyện tùy tiện, nhưng trong lòng lại là bình đạm ôn hòa, thỉnh thoảng lại có những thuyết pháp khiến người tỉnh ngộ, nghe thì mới mẻ nhưng vẫn không tách rời đại đạo.

Nhớ mấy ngày trước gã nói chuyện đi dạy học, thuận miệng đề cập tới vài câu:

- Dạy học không phải là dạy người làm như thế nào, mà phải là dạy người vì sao làm thế.

- Các thánh nhân, hiền triết xưa viết sách giảng đạo, chính yếu nhất là giảng về việc đối nhân xử thế, quy luật vận động của thế nhân, trời đất, phải hiểu rõ những thứ này rồi mới biết phải làm như thế nào, đó mới là người đọc sách thực sự. Lúc đó gã nói rất tùy tiện, nếu là một kẻ nông cạn nghe được hẳn là chộp cho gã cái mũ bị khùng, nhưng mà.. đạo lý, đạo lý này hoàn toàn chính xác. Thấy núi thì là núi, thấy nước thì là nước, thấy núi không phải núi, thấy nước không phải nước, lại có thể trở lại thành thấy núi là núi, thấy nước là nước đó mới gọi là hiểu sách. Ừm, lời của gã không được đem đi nói lung tung, bằng không lại mang cho người ta nhiều phiền toái.

- Thiếp biết rồi.

- Thời gian quen biết cũng chưa lâu, đưa ra kết luận còn quá sớm. Nhưng trong lúc chơi cờ gã cũng tức cảnh làm vài câu, mấy câu đó rất hay, trước đây ta chưa từng nghe qua. Nếu chỉ luận thơ từ, nói gã là người không hiểu.. ta cũng không tin.

Tần lão xoay người đi vào, Vân Nương đi sát theo:

- Vậy sao Ninh công tử phải dấu tài, dù có làm sao..

- Bởi thế nên mới khó hiểu, nhưng cũng có một điểm minh bạch..

Nói tới đây Tần lão khẽ cau mày, sau đó lại lắc đầu, nhẹ giọng thở dài:

- Dạng người như tiểu Vân nói là người trẻ tuổi có tài học, hoặc có thể giàu tài, hoặc có thể giàu dốt, có thể chịu được tịch mịch, nhịn được mê hoặc nhất thời. Những kẻ dạng này đều là hy vọng tương lai có nhiều thành tích, đến một ngày cá vượt long môn, lên như điều gặp gió. Nhưng mà, bất kỳ ai trong số nhân vật loại này cũng đều không chọn thân phận đi ở rở trong một nhà thương nhân trước khi thành danh lập nghiệp. Từ cổ chí kim, làm một kẻ đi ở rở có mấy người có thể kiến công lập nghiệp? Ài, nếu thực sự là gã có tài, vậy thực là đáng tiếc..

Nói đến chuyện này, Tần lão vẫn cứ cảm thấy có chút tiếc hận. Nam nhân ham muốn công danh lợi lộc hay có dã tâm mới là chuyện bình thường. Như mấy ngày vừa tiếp xúc, nếu Ninh Nghị có dã tâm dù chỉ một chút thì gã cũng sẽ không đến một nhà thương nhân ở rở. Lúc này chưa khai dân trí⁽²⁾, rất dễ dàng phân biệt người chưa được dạy dỗ cùng người đã được giáo dục và có đọc sách. Chưa nói tới chuyện gã có tài hay không, chỉ riêng cái khí độ ăn nói của gã, tùy tiện làm việc gì đó cũng không đến nỗi phải chết đói, vậy cần gì phải chạy tới nhà người ở rở cơ chứ?

(1) Nguyên văn: bổ y kinh sai: váy trắng trâm cành mạn, ý chỉ quần áo xuề xòa mộc mạc.

(2) Dân trí: Trình độ hiểu biết của nhân dân.

7. Q.1 - Chương 7: Thư Viện Dự Sơn

Ngay khi Tần lão cho rằng, gã có vài phần tài năng như vậy mà đi ở rở nhà thương nhân, thiếu chí hướng thật là đáng tiếc, Ninh Nghị đã đón nắng sớm trong lành tiến vào thư viện Dự Sơn, gã dự định dành trọn buổi sáng để chuẩn bị cho đám nhỏ học Luận Ngữ.

Thư viện Dự Sơn không phải được mở ở nơi có tên là Dự Sơn, mà nó là học đường riêng của nhà họ Tô. Nó thường thu nhận những người có quan hệ với gia tộc, nhưng học đường không tính là lớn vì người tới học cũng không nhiều. Dự Sơn là tên một ngọn núi ở quê nhà họ Tô.

Thư viện Dự Sơn nằm cách Tô phủ không xa, chỉ bằng một con đường không ồn ào náo nhiệt. Khung cảnh nơi đây khá đẹp và yên tĩnh, tường trắng ngói xám vây quanh, một phiến rừng trúc nhỏ, một cái bảng hiệu “Thư viện Dự Sơn” do một vị đại nho nào đó được mời viết cũng làm nơi đây có thêm vài phần không khí đèn sách.

Toàn thư viện tổng cộng có bốn mươi chín học sinh, bảy lão sư bao gồm cả thư viện trưởng Tô Sùng Hoa. Theo tỷ lệ mà nói thì có thể thấy lực lượng giáo viên khá hùng hậu. Tô Sùng Hoa cũng chính là người của Tô gia, từ nhỏ đã đậu cử nhân, ra làm quan mấy năm nhưng không có thành tích gì, thậm chí còn có lời đồn y phạm phải mấy chuyện không tốt, ngoài ra còn có hai vị lão sư đã từng làm quan dùng lương ôi tổi. Ngoài lão sư và học sinh còn có mấy nữ đầu bếp và người hầu, tạp dịch.

Tô gia đã đầu tư rất nhiều cho thư viện này, nhưng hoặc bởi các lão sư đều không đáng tin cậy, hoặc do tư chất đám học sinh đều ngu dốt nên thư viện vẫn mãi chưa tạo dựng được thành tích gì. Một số học sinh trước khi học xong nhận thấy mình vô vọng với khoa cử, hầu hết đều gia nhập các cửa hàng nhà họ Tô, bởi vậy thoát nhìn cái thư viện này như một học viện kỹ thuật. Nếu trong nhà có đứa nhỏ có khả năng đi theo con đường làm quan, phần lớn sẽ chuyển đến học viện tốt hơn trước mười hai tuổi.

Ninh Nghị giảng dạy ở đây đã được ba ngày, Tô Sùng Hoa đối xử với gã khá tốt, không bởi cái thân phận ở rở mà làm khó dễ gì gã. Kể đã lẫn lộn rất lâu trong xã hội đến mức thành tình như lão cũng không cần phải làm mấy chuyện vớ vẩn như vậy. Cân nhắc chuyện Ninh Nghị không có chút tài học gì – tất cả mọi người đều nói như vậy – nên lão phân cho gã dạy hơn mười đứa trẻ mới nhập môn không lâu. Đám trẻ này tổng cộng có mười sáu đứa, tuổi từ sáu đến mười hai, thậm chí còn có hai tiểu cô nương tóc bím, bởi các nàng đều là thân thích của Tô gia nên cũng muốn dạy một chút chữ nghĩa. Vị thầy giáo trước đó đã dạy xong Hiếu Kinh, bây giờ chuyển sang Luận Ngữ. Lịch dạy Luận Ngữ được cố định vào buổi sáng, buổi chiều dành cho dạy lễ, nhạc, xạ, ngự, toán học các loại, toán học là chủ yếu, phần còn lại phụ thuộc vào năng lực cùng tâm tình của thầy giáo.

Ở những trường học chính quy, lịch học sẽ được lập quy củ và chi tiết hơn, nhưng hiển nhiên thư viện Dự Sơn không có được những điều kiện như vậy. Với Ninh Nghị mà nói, dạy Luận Ngữ kỳ thực là một chuyện đơn giản, tất nhiên gã không thể nhớ tất cả hay nhớ câu nào ở chính xác vị trí nào ..., nhưng nếu chỉ cần đọc và giải thích đơn giản thì quá dễ. Bất luận người hiện đại nào chỉ cần đã học lên cao và có chút thời gian nghiên cứu đều có thể giải thích về tương đối về Luận Ngữ, tất nhiên là kiểu nói tung tung không có căn cứ.

Dẫu là cổ đại thì bậc đại nho chân chính nghiên cứu tứ thư ngũ kinh vẫn rất sâu sắc, trình độ sâu không lường được, thậm chí một danh kỹ viết cổ văn cũng có thể khiến một giáo sư thời hiện đại xấu hổ. Nhưng đại đa số người đọc sách không có cơ hội tiếp xúc với trình độ giáo dục cao hơn, thường sau khi đọc xong một quyển Luận Ngữ là thôi không đọc đến sách Mạnh Tử. Tiêu chuẩn của lão sư cấp thấp còn đơn giản hơn, nói trắng ra là chỉ cần dạy người biết chữ là được. Vị lão sư tiền nhiệm trước của Ninh Nghị chính là một người như vậy. Y rung đùi gật gù dạy một đám trẻ con, nếu có thắc mắc gì sẽ giải thích hàm nghĩa cơ bản nhất của đoạn văn, rồi sau đó bắt học sinh nghiêm túc học thuộc lòng hoặc chép lại một đoạn. Đây chính là bài kiểm tra, nếu không làm được thì đánh.

Chuyện đơn giản! Ninh Nghị cũng không định cải cách nhiều, một canh giờ trước gã cho đám học sinh gật gù đọc Luận Ngữ - thực ra đọc sách liên tục hai giờ đối với Ninh Nghị là việc rất thống khổ, nhưng đám nhóc này cũng đã quen rồi. Sau hai giờ, Ninh Nghị bắt đầu giảng giải nội dung đoạn trước, rồi thuận miệng thêm thắt dẫn chứng cho phong phú, lúc kể chuyện xưa, lúc nói thực tế, coi như cho đám nhóc này thư giãn một chút.

Đám trẻ này rất dễ dạy, tuy mới chỉ dạy ba ngày mà Ninh Nghị đã có thể cảm nhận rõ ràng cái uy của lão sư. Đám nhóc này không hề quậy phá hay đùa nghịch, rất là đáng yêu, bọn chúng trân trọng cơ hội đi học, không nghịch ngợm không gây gổ với nhau, nếu vì có chuyện rắc rối mà đánh sưng mông con nhà người ta cũng là chuyện bình thường, nơi đây quả thực là thiên đường của các lão sư. Ninh Nghị dạy học rất thoải mái, cả ba ngày vừa qua, mỗi ngày giảng giải kinh thư, kể chút chuyện xưa là đám trẻ này đã thỏa mãn lắm rồi, mà giảng giải những điều này Ninh Nghị thậm chí không cần chuẩn bị giáo án, cứ thế mà làm tới.

Hôm nay bắt đầu giảng Luận Ngữ tới đoạn “phú quý là ham muốn của con người.” (1) từ cách thức đặt được của cải giảng tới đạo thương nhân. Trong đó lại chen một ít thuyết pháp “Đạo của quân tử ái tài” (2) cùng một ít giải thích. Đời trước, Ninh Nghị làm nghề này, nếu chỉ dùng cổ văn để biểu đạt hay diễn giải một đoạn, gã cũng thừa đủ để đứng giảng bài cho sinh viên đại học thời hiện đại. Nhưng lúc này trước mắt là một đám nhóc tuổi chưa đến mười hai, sau khi thuận miệng nói vài câu gã bèn dừng lại, chỉ đưa vài ví dụ nhỏ để trêu chọc một phen, rồi nói đến hội thơ Bộc Viên, nhắc đến sáu thuyền hoa kết mảng, nhắc đến trận chiến Xích Bích, sau đó bắt đầu kể cho đám trẻ nhóc câu chuyện về trận đánh Xích Bích.

Thời đại này nói đến Tam Quốc chủ yếu vẫn là “Tam Quốc Chí” của Trần Thọ. Bộ này Ninh Nghị chưa từng đọc nên gã kể về bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa thời hiện đại, là tác phẩm văn chương thú vị được trau chuốt và tự sướng hết mười phần. Tám mươi vạn đại quân của Tào Tháo xuôi nam đến Chu Du đánh Hoàng Cáo, kể liên hoàn, thuyền cỏ mượn tên,.. một đám hài tử ngày thường chưa nghe được bao nhiêu cổ sự mặt đỏ bừng bừng, hưng phấn, thỉnh thoảng hô to: “Tiên sinh, tiên sinh, tiếp nữa đi..” kể được hơn nửa đám nhóc này mới yên tĩnh lại, bởi viện trưởng Tô Sùng Hoa đã đi tới bên phòng học, mặt không biểu tình, hai tay chấp sau lưng đứng nhìn. Nhưng dù như vậy cũng không thay đổi được vẻ hưng phấn trên mặt đám nhóc.

Ninh Nghị tiếp tục nói, dĩ nhiên không vì chuyện nhóc này mà phân tâm, gã tiếp tục kể cho tới gần trưa mới xong đoạn hỏa thiêu đoàn thuyền. Tô Sùng Hoa vẫn đứng ở bên ngoài nghe, cũng không rõ thái độ của lão đến cùng là như thế nào. Ninh Nghị giảng xong cổ sự, mới viết xuống giấy bài Xích Bích hoài cổ (3) của Đỗ Mục mà gã ưa thích:

Kích nằm trong cát sắt chưa tiêu

Tay rửa hiện lên dấu vết triều

Gió đông không giúp Chu Công Cẩn

Đồng Tước đài kia tỏa nhị Kiều (4)

Trên lớp không có bảng đen, muốn viết thứ gì cũng rất bất tiện. Hôm nay Ninh Nghị đối với công việc lão sư này có chút yêu thích và nhiệt tình, vừa viết gãi vừa nghĩ có lẽ mình nên “phát minh” ra cái bảng trắng, đầu có dùng bút than để viết cũng tốt hơn là dùng bàn cát. Sau khi gãi viết xong, một đám học sinh vội vàng chép lại vào giấy. Đi ra ngoài cửa, Tô Sùng Hoa bước lên chào, mặt cũng lộ ra nụ cười.

- Hiền chất tài cao, không ngờ lại nghiên cứu sâu lịch sử tam quốc Ngụy Tấn. Cố sự vừa rồi là lấy từ Tam Quốc của Trần Thọ có phải không?

Nếu Tần lão ở đây, nói không chừng còn mắng cho Ninh Nghị vài câu, chê gãi bịa chuyện vớ vẩn, dạy hư học sinh. Trên thực tế Tam Quốc chí không đặc sắc đến như vậy, ví dụ như tiết “thuyền cỏ mượn tên” thật ra là thuyền của Tôn Quyền xuất môn đi loanh quanh bị tên bắn, một bên thân thuyền bị gãi tên quá nhiều suýt lật úp nên Tôn Quyền hạ lệnh quay đầu, để cho sườn bên kia đón tên, thuyền mới cân bằng mà rời đi được. Ninh Nghị chỉ xem qua Tam Quốc diễn nghĩa với phim truyền hình, Tô Sùng Hoa xào hợp lại chưa đọc qua Tam Quốc chí, nên vừa rồi mới tưởng cố sự này ở trong sách, nghe thích quá. Lúc này bước tới tán tụng “gãi học thức uyên bác”, kể chuyện xưa làm người mê mẩn.

Chẳng qua, sau vài lời tán tụng cũng bóng gió khuyên gãi vài câu, đại loại là không nên khách khí với đám học sinh như vậy. Nếu lúc này Ninh Nghị khoảng năm mươi sáu mươi tuổi đối phương tất sẽ không nói như vậy, nhưng hiện tại trông mặt gãi cùng lắm chỉ hai mươi, mép lún phún ria, cần nghiêm khắc với đám hài tử này một chút, để lộ ra uy nghiêm giữa thầy và trò. Hiên nhiên là lão không hài lòng với việc Ninh Nghị kể chuyện Tam Quốc trong giờ giảng Luận Ngữ, đặc biệt lại kể câu chuyện dầy về sinh động nơi trà quán như thế. Ninh Nghị khiêm tốn gật gật đầu nghe, lúc quay đầu đi thì làm như chưa từng nghe thấy..

sau đó Tô Sùng Hoa mời gãi ở lại thư viện ăn trưa. Giải thích một chút, các nhà nghèo, quán nhỏ bình thường mỗi ngày ăn hai bữa, có những hộ hai bữa cũng không có, nhưng tài sản của Tô gia hùng hậu nên thêm được một bữa, nhưng cũng chỉ là bữa phụ, đôi khi chỉ là một cái bánh ngọt thay thế. Ninh Nghị khéo léo từ chối lời mời của đối phương, đi thẳng về nhà thay quần áo rồi đưa cho tiểu Thiên, dự tính giặt sạch để để trả lại Tần lão, chuyện ngã xuống sông gãi cũng không nói với nàng, tránh cho nàng giặt mình mà tìm một đồng thuốc bắt gãi uống. Một ngày Ninh Nghị đi thư viện vừa rồi, không phải hôm nào tiểu Thiên cũng đi theo, buổi sáng rảnh rỗi nàng thường làm những việc khác.

Đến buổi chiều lại tới bờ sông Tần Hoài chơi cờ. Tần lão xem ra là một lão quái nhân, trước đây Ninh Nghị cảm thấy lão quá nửa đã từng làm quan, sáng nay tới nhà đối phương nên càng thêm khẳng định. Phong cách bày biện trong nhà có rất nhiều chỗ người bình thường không thể có, lại thêm tầm mắt cùng phong độ ăn nói, người như vậy mà ngày ngày lại chạy tới bờ sông bày cờ, quả thực cũng là kỳ quái.

Hôm nay lúc đến đã thấy có một lão giả khác đang ở đó cùng Tần lão chơi cờ, lão giả họ Khang, tuổi tác xấp xỉ cùng Tần lão, gia cảnh giàu có, biểu hiện ra dáng lão thái gia: ra ngoài ăn mặc vàng xanh rực rỡ, lại dẫn thêm hai tên sai vặt và hai nha hoàn mở đường. Người này dáng vẻ nghiêm khắc, lời nói tương đối hà khắc nhưng kỳ nghệ rất cao. Mỗi khi thấy Ninh Nghị phê bình nước đi của y thì “Quả là hạ lưu”, “Không chút phong độ quân tử”, “Xem chừng đây đưa đến chết”, “Tiểu bối ghê tởm”, nhưng vừa quay đầu đã tiếp thu góp ý, sửa chữa lại đôi chút rồi cùng Tần lão đại chiến. Kỳ thật Tần lão còn inh hơn y, sau khi tiếp nhận cách nghĩ mới đã cải biến tới mức không còn dấu vết như xưa.

Từ khi tới nơi này Ninh Nghị đã gặp được không ít người, từ đứa trẻ chưa được giáo dục cho tới người đã được dạy dỗ, gãi thấy rất nhiều kẻ có tư tưởng xơ cứng. Đúng là cổ hủ cũng tốt mà đôn hậu thì cũng được, nhưng tầm mắt và phương thức tư duy hoàn toàn không linh hoạt được như người hiện đại, chỉ khi tiếp xúc với giới cao tầng mới thấy không hề kém cạnh. Tỷ như Tần lão, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại tiêu hóa những điều mà lão thấy mới mẻ một cách tự nhiên, nghiền ngẫm cách nghĩ cùng nguyên lý của nó. Còn lão đầu họ Khang này miệng đầy lễ nghĩa liêm sỉ nhưng lúc hạ cờ vẫn là tâm ngoan thủ lạt, không câu nệ mọi chuyện. Đương nhiên, nếu không phải là mấy người như Ninh Nghị và Tần lão thì cũng nhìn không ra điểm ác độc trong lòng lão, mà đó chỉ là so sánh với Tần lão mà thôi, so với người bình thường còn inh hơn nhiều lắm.

Tần lão cũng mấy bạn cờ dạo này hay nghiên cứu nước cờ của Ninh Nghị, dù sao những nước đi mới lạ này mới thấy lần đầu, rất có giá trị nghiên cứu. Đối với lão nhân Ninh Nghị cũng không nhún nhường, đôi khi mặc kệ Khang lão phì râu trừng mắt, lâu lâu lại hỏi hột vài câu:

- Lão đầu ông nói một đằng làm một nẻo, không phải người tốt.

Hoặc..

- Nước cờ này ông dám hạ không, ông cứ hạ xem! Hạ đi thì biết!

Thường ngày hầu như chẳng quần thân phận tiểu bối, gã thoải mái tranh luận cùng Khang lão, hai người tại chỗ chơi cờ tranh luận to nhỏ âm ỹ một hồi, Tần lão ở bên thì cười lên ha hả. Nếu là đánh cờ cùng Khang lão, lão sẽ nói “Lập Hằng nói rất có lý”, còn nếu đối thủ là Ninh Nghị, hai lão sẽ về hòa đồng thanh chê nước cờ này không quang minh chính đại.

Nhưng dù châm chọc âm ỹ nhưng tuyệt không có ác ý, lúc đầu xác thực là Khang lão coi Ninh Nghị như một tiểu bối vô tri để dạy bảo, nhưng sau cũng hiểu ra gã đích thực có tư cách làm đối thủ của mình, đối phương cũng hoàn toàn tự nhiên không đặt mình vào vị trí tiểu bối mà.

Bất kể thế nào, mỗi lần Khang lão đến đều có một bình trà ngon đưa tới, lão kêu hạ nhân tự tay mang trà cụ, lá trà, nước, còn nha hoàn thì ngồi ở bên pha trà châm nước. Lần này Ninh Nghị tới đây cũng không khách khí, tự mình cầm một chén rồi chuyển ghế ngồi ở bên bàn cờ, lâu lâu nhấp một ngụm:

- Ý, Khang lão sắp thua rồi.

Lão đầu đang âm thầm tính cờ, lông mày nhíu lại:

- Thăng nhóc miệng còn hôi sữa biết thắng thua cái gì, uống trà của lão phu mà còn dám nói loại lời này.. Hừ, lão phu đã có diệu kế...

Lão giơ tay định hạ cờ, Ninh Nghị ho khê một tiếng, tay của lão nhân lập tức dừng lại, hồ nghi nhìn mấy lần rồi thu lại. Ninh Nghị lại uống một ngụm trà:

- Chén trà này thực giá trị.. ừm, trà này là trà gì vậy?

- Tiểu tử cô lậu quả văn, thực là phung phí của trời. Đã nghe thấy tên Tử Duẩn chưa?

Tần lão cũng đang ở bên thưởng thức trà, lúc này cười nói:

- Cổ Chữ Tử Duẩn (5), trà ngon. Chỉ là đun nước giữa đường thật có chút đáng tiếc, sớm biết hôm nay lão mang trà này tới thì ván cờ này đã đưa về nhà đánh.

Khang lão không thèm để ý, rót cục cũng đã quyết định, đuổi tay hạ cờ:

- Trà chính là dùng để uống. Mọi người kỳ hứng đang cao, lại là cùng chung chí hướng, cùng uống trà này, đó mới là điều trọng yếu nhất. Trà chỉ là vật chết, vì muốn thấy ông vui vẻ mà ta mới lấy ra, ông cảm thấy có thể chấp nhận được thì nó mới có giá trị, tiếc làm gì những thứ đang có!

- Lời này của Khang lão xem ra cũng có khí khái, y như một đại nhân vật.

- Đại nhân vật gì, lão phu..

- Lão phu ơi, ông thua rồi.

- Hả..

Ninh Nghị cười vỗ vỗ bả vai của lão rồi đứng lên. Lúc này phong cảnh ven sông khá thoáng, gã bưng chén trà đi ra, phía sau là tiếng cười đắc thắng của Tần lão. Khang lão nói:

- Há có thể như vậy..

- Ha ha, vốn là vì Minh công hôm nay mang đến trà ngon nên ta tính đối lừa một phen thả ột ván, nhưng bởi những lời khí khái lắm liệ này, quần tử tương giao đúng phải là như vậy, cho nên lão hủ đành không muốn làm kiêu, ha ha ha ha ha..

Khang lão hiển nhiên rất bất mãn chuyện mình đã mang trà đến mà còn thua cờ, nhưng dù sao thua là thua nên vẫn phải nhận. Lão gọi Ninh Nghị rồi mọi người bày lại ván cũ, sau đó cùng với Tần lão hạ ván cờ mới. Trong lúc đánh cờ Tần lão kể chuyện buổi sớm Ninh Nghị cứu người ngã xuống sông rồi bị đánh một bạt

tai, Ninh Nghị lại không tránh khỏi một tràng cười hả hê trên sự đau khổ của người khác. Sau đó nghe hai lão nhân nói tới chuyện gần đây phương bắc lại bị người Liêu xâm phạm.

Cuối thu, ánh mặt trời vẫn còn chói chang nhưng buổi chiều gió đã se lạnh thổi dọc sông Tần Hoài, thời gian cũng không còn sớm, mọi người chia tay trở về nhà.

Bởi hôm đó hóng gió cả chiều, sáng hôm sau thức dậy, Ninh Nghị cảm thấy đầu óc có chút mê man như cũ, không biết có phải là bị cảm hay không nữa.

(1) Theo Khổng Tử, một người quân tử (đàng hoàng) phải hội đủ 5 đức tính (gọi là ngũ thường): Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín.

Nói về Nhân, Khổng Tử nói: “Giàu và sang, người ta ai cũng muốn, nhưng chẳng phải đạo mà được giàu sang thì người quân tử chẳng thèm. Nghèo và hèn, người ta ai cũng ghét, nhưng nếu chẳng phải lỗi đạo mà phải nghèo hèn thì người quân tử chẳng bỏ. Người quân tử mà bỏ đức nhân thì làm sao được gọi là quân tử? Người quân tử dù trong một bữa ăn cũng không làm trái điều nhân, dù trong lúc vội vàng cũng theo điều nhân.” (Luận Ngữ, Thiên IV, Lý Nhân)

(2) Nguyên văn “Quân tử ái tài thủ chi dĩ đạo”

(3) Nguyên văn Hán Việt Bài “Xích Bích hoài cổ” của Đỗ Mục:

Chiết kích trầm sa thiết vị tiêu,

Tự tương ma tấy nhận tiền triêu.

Đồng phong bất dữ chu lang tiện,

Đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều.

Dịch nghĩa:

Mũi kích gãy nằm trong cát, sắt chưa mòn hết

Tự tay mình mài rửa, đã nhận thấy dấu vết triều đại vừa qua

Nếu không có gió đông thuận tiện cho Chu Du (thì đã bị thua Tào Tháo trong trận chiến Xích Bích)

Thì cảnh xuân thâm nghiêm của đài Đồng Tước đã khóa chặt hai nàng Kiều. (vì Tào Tháo rất thích cướp vợ của các tướng bại trận của mình, cũng như Điều Thuyền của Lã Bố.. nhị Kiều là 2 chị em đánh đàn rất giỏi. 1 người lấy Chu Du và một người lấy Tôn Sách)

(4) Bản dịch thơ của Lương Cao Cường

(5) Cổ Chử Tử Duẩn: một loại danh trà tiến vua nổi tiếng của vùng Thái Hồ. Trong thời bắc Tống, trà này được coi là loại cống trà tốt nhất từ thời Đường.

8. Q.1 - Chương 8: Hồ Diên Lô Phong

Đối với thân thể hiện tại Ninh Nghị cũng không có bao nhiêu tự tin, chẳng qua tốt xấu gì cũng đã rèn luyện mấy tháng, tuy ngũ tạng vẫn còn hơi chóng mặt, nhưng đẩy cửa đón gió sớm đầu óc cũng dần tỉnh táo lại.

Lúc này trời còn chưa sáng, toàn bộ thành Giang Ninh đều đang chìm trong bóng tối. Nhưng đã gần đến bình minh, từ lâu hai nhìn ra, xa gần đây đó trong thành, kể cả mấy tiểu viện của Tô gia cũng đã có vài ánh đèn phập phồng. Gã thấy bọn hạ nhân trong tiểu viện đi đi lại lại, vang lại tiếng nói chuyện mơ hồ, ở nơi xa hơn bên ngoài tường viện, trên những con đường dài hẹp đang chìm trong bóng tối cũng đã nhìn thấy ánh đèn mờ mờ hắt ra từ những ngôi nhà.

Trên tầng hai của tiểu lầu đối diện, ánh đèn dầu thấu qua song cửa hắt ra, phủ lên mặt sân một tầng ảm áp. Ba tiểu nha hoàn xưa nay vốn dậy sớm, Tô Đan Nhi thì lúc sớm lúc muộn nhưng hôm nay xem ra cũng dậy sớm. Nơi cửa sổ lầu hai bên kia lộ ra thân ảnh thiếu nữ đang soi gương trang điểm, bóng dáng xem ra

rất bận rộn. Khi Ninh Nghị bước xuống lầu, Quyên nhi đang từ hành lang tiểu lầu bên kia đi qua, nàng hơi khụy gối hành lễ, nhẹ giọng chào hỏi:

- Cô gia đã dậy.
- Quyên nhi dậy sớm thế.

Sau đó, một cửa sổ ở lầu dưới mở ra, lộ ra khuôn mặt gấp gáp của Thiên nhi:

- Cô gia đừng xuống, để em mang nước tới.
- Ài, không cần. Ta tự đi tới là được.

Tô gia có một nhà bếp chung nên trong các tiểu lầu không có nhà bếp riêng, tuy nhiên trong phòng nhỏ dưới lầu vẫn có nơi đun nước và rửa mặt, bởi vì khi cần tắm rửa vào mùa đông thường sẽ dùng bồn tắm có đun lửa ở dưới, mà loại bồn tắm này không tiện bố trí tại lầu trên. Đạo này tiểu Thiên đã thích ứng với lịch dậy sớm rèn luyện của Ninh Nghị, vừa định mang nước nóng lên thì Ninh Nghị đã đi xuống. Gã là một người hiện đại, không câu nệ những tiểu tiết thế này, dầu tự mình đun nước cũng chẳng có vấn đề gì. Mấy hôm trước dậy sớm, lúc xuống lầu ngồi đợi đun nước, gã nhàm chán ngồi xỏm bên cạnh bếp lò châm củi khiến cho chân tay tiểu Thiên có chút luống cuống. Lúc ăn cơm Tô Đàm Nhi phải uyển chuyển nói:

- Tướng công không cần phải làm những việc này.

Tiểu Thiên bên cạnh cúi đầu như làm sai chuyện gì, còn gã lại chỉ cười cười nói không sao.

Mấy chuyện lỗ mãng hay khăng khăng thể hiện cách nghĩ riêng của mình, hoặc chuyện phạm vào mấy điều kiêng kị gã sẽ không làm, nhưng gã cũng không cố gắng thu liễm để biến mình hoàn toàn thành một “cổ nhân”, nếu không việc tới nơi này sống còn có gì thú vị nữa.

Giả như sau này mọi người sống với nhau được nhiều năm, nếu như thật sự trở thành vợ chồng, vậy chuyện mình thu liễm hay những chuyện nhỏ nhặt thế này chẳng lẽ không thể cho đối phương từ từ thích ứng?! Vậy nên mấy chuyện lật vật biểu hiện ra bên ngoài đó gã không quan tâm quá nhiều. Chuyện mình tình cờ vào bếp nhóm lửa, trên lớp học tiếp tục giảng giải cổ sự cho đám học sinh đều không thay đổi. Trong lúc nói chuyện tình cờ dùng mấy từ hiện đại người khác không hiểu cũng không phải là chuyện cần chú ý quá mức.

Ở trước mặt Tần lão, đôi khi cũng có thể nói chuyện về quan điểm cấp tiến, cho dù nó có hơi có chút ly kinh phản đạo(1) cũng không có sao. Lão đầu này đã từng làm quan, có kiến thức lại thức thời, không câu nệ tiểu tiết. Mọi người là bạn cờ, không có lợi ích ràng buộc, cũng như lão đầu đó nói, thân là kẻ ở rể trong nhà thương nhân, muốn tiến thêm thu lấy chút công danh là rất khó. Tình hình lúc này chính là “quân tử chi giao đạm nhược thủy”(2), mọi người cũng sẽ không làm điều có hại cho nhau. Thời gian đánh cờ lâu nay, Tần lão suy đoán về gã, gã làm sao lại không suy đoán ngược lại chứ.

Đã kết giao làm bằng hữu vậy thì không còn gì quan trọng. Đôi khi tình cờ nói một hai câu vượt trước cả nhận thức, thấy bộ dáng đắm chiêu suy nghĩ của đối phương cũng thỏa mãn trong lòng một chút. Đối với gã mà nói thì đây chỉ là chuyện phiếm, những nhận thức này kỳ thực bây giờ không phải không có, chỉ là cách nói khác nhau mà thôi. Tất nhiên nếu là mấy chuyện nhạy cảm gã sẽ không động chạm tới.

Ở lầu dưới đánh răng rửa mặt, thời đại này đã có bàn chải và bột đánh răng, chỉ là chất lượng rất kém, sau đó rời khỏi viện, thông qua lối nhỏ hướng tới cửa bên để ra ngoài. Dọc đường gà bắt đầu gáy, phương đông mơ hồ lộ ra ánh sáng le lói, gã tình cờ gặp mặt nha hoàn hay quần sự trong sân đều lên tiếng chào, hỏi han...

Rời khỏi Tô gia, gã dọc theo con đường cũ chậm chậm chạy, vừa chạy vừa nghĩ hôm nay khi giảng bài nên nói chuyện gì, rồi lại nhớ mấy bài hát Trung Quốc mà mình thuộc. Có mấy ca khúc gã không còn nhớ trọn vẹn, hoặc không phù hợp với văn hóa của thời đại này. Mấy trò giải trí ở thời đại này quả thực quá thiếu thốn. Không chừng sau một thời gian ngắn mình sẽ còn quên nhiều hơn nữa, gã cảm thấy nên chép ra những bài còn nhớ rõ. Nghĩ nghĩ một lúc lại nghĩ tới thơ từ, trước đây lúc đi học gã không phải là học sinh giỏi, mấy bài thơ còn nhớ cũng không nhiều lắm, chẳng qua sau mấy chục năm đọc sách, vẫn nhớ được không ít danh ngôn. Đây chính một cái vốn liếng không tệ, sau này mà quên mất thì quả là đáng tiếc.

Chạy được non nửa đường gã mới cảm thấy thân thể có vấn đề. Hôm qua ngã xuống nước đúng là có ảnh hưởng không tốt, nhưng dù sao việc chạy thể này để đổ mồ hôi cũng là một biện pháp trị liệu không tồi,

nên gã tiếp đi tới.

Sương mù lững lờ trôi trong thành, quang cảnh không khác nhiều so với ngày hôm qua, khi tới chỗ hôm qua bò ra khỏi nước, gã nghe thấy tiếng động thuyền đến cách đó không xa, dường như từ phía mặt nước. Phóng tầm mắt nhìn, hình như ở đó có một bóng người đang đưa, trông như là đang chèo chống một con thuyền nhỏ.

Bước chân của gã chậm lại, nghi hoặc đi tới gần. Chiếc thuyền nhỏ đang lay động kịch liệt trên mặt nước, trên thuyền là thân ảnh một nữ nhân đang chống cây gậy trúc thật dài, hình như đứng không vững. Ngay khi Ninh Nghị nhìn tới, chiếc thuyền lắc lư làm nữ nhân kia ngã vào trong thuyền ầm một cái. Cũng không biết có phải là cô gái sáng hôm qua hay không? Ngày hôm nay nàng khoác một chiếc áo màu phấn hồng, vóng người dong dỏng thướt tha rất đẹp, chỉ là đáng về lúc bò dậy sau cú ngã có mất đi đôi chút phong cách.

Thuyền nhỏ trông trơn trượt rất mạnh, cô gái kia từ từ cẩn thận đứng dậy, một tay nhẹ bám vào mép thuyền, lúc ngẩng đầu lên tóc mai hơi toán loạn, thoáng nhìn thân ảnh nam nhân đang đứng trên bờ xem cuộc vui, nhất thời nàng trợn to hai mắt lộ ra chút bối rối. Lúc này Ninh Nghị mới nhận ra, một đầu của cây gậy trúc dài loằng ngoằng kia buộc một cái túi lưới, bên trên nó vẫn còn dính bùn cát. Sau khi cẩn thận đứng dậy, tay cô gái kia lấy ra một con dao.

- Ý, đúng là con dao ngày hôm qua..

Chiếc áo choàng tuy đẹp nhưng hơi cũ kỹ, cô gái này thủy tính kém nên hơi chút đã phải chống thuyền, rõ ràng nhằm lúc sáng sớm không người tới đây mò dao, là do ngượng ngừng sao? Có lẽ cuộc sống trước đây của cô nương này cũng không tệ lắm, nhưng hoàn cảnh bây giờ đã xuống dốc. Ninh Nghị nhìn đi nhìn lại mấy lần mới đưa ra kết luận như vậy. Gã vốn không quan tâm tới người xa lạ, nhưng cô gái kia tựa hồ hơi bối rối, muốn chống thuyền cập bờ nhưng luống cuống làm thuyền vẫn chỉ loanh quanh trên mặt nước, nàng lại đứng không vững, vài lần thiếu chút ngã nhào. Sau đó..

- Hắt xì..

Ninh Nghị đang chuẩn bị rời đi, miệng hắt hơi một cái, cô gái trên thuyền cũng hắt hơi một cái rồi ầm một cái ngã nhào vào trong thuyền. Lúc bò dậy nàng có chút khó xử trừng mắt nhìn về phía bên này, Ninh Nghị cũng cảm thấy không tự nhiên, héch miệng nói:

- Gà cũng chết đuối rồi, cô còn đi mò cây dao làm cái gì..

Giấy lát yên tĩnh.

- Gà quay về rồi.

- Hử?

Ninh Nghị vốn là hỏi cho có. Thực ra gã cười một điệu trông khá là đều, nhưng đã đánh sai phản ứng của đối phương, sau khi lời nói từ giữa sông truyền tới, Ninh Nghị cũng hơi bất ngờ mà ngẩn người.

- ..Gà không chết. Trần gia... Trần đại thẩm đã tìm được nó.

Đối phương giải thích.

- A..

Ngày hôm qua cô gái này đuổi gà tới sát sông rồi còn còn lôi cả Ninh Nghị xuống nước, sau đó không thấy gà nữa. Xem ra con gà cũng lợi hại, vẫy vùng một trận rồi lại nổi lên, người dân ở đây tự nhiên biết nàng đánh mất gà lại đuổi về hộ. Trong lòng Ninh Nghị than thở một phen, chốc lát sau lại nói:

- Có thể đưa cái gậy kia tới đây không?

Thuyền nhỏ cách bờ một đoạn, cái gậy kia vốn là có thể đưa tới nhưng xem chừng cô gái không đủ sức, mất thăng bằng làm thuyền trơn trượt muốn lật, thử mấy lần nhưng đầu gậy phía bờ vẫn chìm dưới nước. Ninh Nghị với tay lại không tới nên chỉ đành đi dọc theo sông một đoạn mới tìm được một cây gậy trúc ở ven bờ, gã đứng trên bờ đưa cây trúc ra kéo cô gái với thuyền nhỏ vào.

- Cảm tạ công tử.. chuyện ngày hôm qua, lúc đó thiếp thân vừa mới tỉnh lại, có chút..

Cô gái này không phải là người không biết phân biệt thị phi, sau khi lên bờ lập tức cảm ơn, đồng thời xin lỗi Ninh Nghị vì chuyện ngày hôm qua lỡ tay đánh người đã cứu mình một bạt tai, đại để thấy nàng có vẻ khó nói. Ninh Nghị đối với việc này không chút để ý, phất tay một cái:

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Ta còn phải chạy tiếp đây, đi trước.

Xoay người hất xì một tiếng, gã mặc kệ cô gái ở phía sau hỏi một câu cổ quái: “Chẳng lẽ công tử bị người ta truy đuổi?” mà một đường chạy thẳng. Báo ân cũng phiền toái chả kém báo thù, đầu tiên là nói những lời sáo rỗng: đối phương nói một loạt những lời cảm kích khiến mình phải khiêm tốn một hồi, lễ nghi giữa nam với nữ lại rất phiền phức. Cần gì chứ, bây giờ mình đang bị cảm, chạy bộ ra mồ hôi mới là thực tế.

Con đường này chạy đi chạy lại đã nhiều lần, tới điểm dự tính lại quay đầu, nửa đường trở về mới phát hiện ra nơi ở của cô gái kia. Đó là một tòa tiểu lâu hai tầng ở ven sông trông rất tách biệt. Ngay bờ sông là một đài nhỏ vươn dài ra trên mặt nước, trông có vài phần không khí trang nhã, nhưng nếu chỉ thuần để ở thì e là không thực dụng lắm, mùa đông hẳn sẽ khá lạnh. Lúc này cô gái đang đứng bên một vườn rau nhỏ bên ngoài tiểu lâu, vườn rau được hàng rào vây quanh. Con gà mái nàng đuổi hôm qua lúc này đang ở trong đó, cô gái cầm dao do dự nửa ngày mới đi vào vườn tay bắt con gà mái. Con gà dấy giụa điên cuồng, nàng lại chặt vật lui ra, vội vàng đóng kỹ hàng rào trở lại.

Chắc chắn là cô gái kia chưa từng làm qua việc này, có lẽ do quen sống trong tiểu lâu kia, sợ là có liên quan tới công việc giải trí của mấy nữ tử phong trần nổi tiếng sông Tần Hoài. Có những người thuộc hàng ngũ danh kỹ sau khi chuộc thân sống một mình, ở trong những tiểu viện xa hoa nói là hoàn lương, thật ra khách vãng lai lượt ghé thăm, làm gái làng chơi như cũ, thậm chí về sau không bị người khác bài bố còn hết giá cao hơn nhiều. Nhưng cô gái này trông ra tướng mạo xinh đẹp, không biết sao lại suy bại đến mức phải tự tay giết gà thê này?

Ninh Nghị vừa nhìn vừa đi tới, cô gái lại đi vào lần nữa, lần này tay đã nắm được con gà nhưng lúc quay người gà lại giãy dụa chạy trốn, lông bay tán loạn. Trong khi cô gái còn bối rối, con gà đã bay ra khỏi hàng rào, không để ý bị Ninh Nghị bắt được. Lần này nó bị nắm chặt hai cánh không thể giãy dụa được nữa, cô gái thấy Ninh Nghị bỗng sững sốt hồi lâu, đại loại muốn nói lời cảm ơn và xin lỗi. Ninh Nghị xòe tay ra:

- Đưa dao đây.

- O..

Ninh Nghị không đợi nàng hết ngơ ngác, với tay nắm lấy cán dao, bên ngoài bờ rào vốn cũng đã chuẩn bị một cái bát đặt trên mặt đất, Ninh Nghị đi tới bên rồi ngồi xổm xuống, bàn tay nắm đôi cánh lại nắm thêm đầu con gà đang giãy dụa, để cho nó lòi cái cổ ra, rồi sau đó nhẹ quơ quơ dao.

- Công.. vị công tử này..chuyện đó..quân tử..

- Quân tử cái đầu của cô, đã đun nước sôi chưa?

-.. Đã đun.

- Tốt.

Ninh Nghị không phí lời, một dao cắt cổ gà, bắt đầu nhỏ máu vào trong bát, sau khi chảy hết máu gà cũng hết giãy dụa, gã để xuống đất, gác dao trên miệng bát rồi đứng dậy.

- cầm vào nhà bếp nhúng nước sôi mà nhổ lông, sau đó mổ ra làm sạch nội tạng. Mà quên, cô biết nấu không đó?

Cô gái chần chừ.

- Được rồi, nhờ ai đó giúp đỡ một chút, ví dụ như đại thẩm gì giúp cô tìm con gà về đó, giết con gà không dễ, đừng có lãng phí. Ngoài ra cũng nên đi gặp đại phu, e là cô cũng bị cảm.. Ta cũng bị cảm đây này. Thôi đi trước, không cần cảm tạ ta đâu, chắc ta “hoạt lôi phong”(3).. hắt xì..

Gã xoay người chậm chậm rồi đi, cô gái đứng sau nhìn theo, đợi khi gã rời đi hẳn mới hơi phản ứng: “Hoạt.. Lôi.. Phong? Hoạt hay là Hô? Hô Lôi Phong.. lạ thật..” Trên đời này không có họ Hoạt, nhưng nghe gần

như là họ Hồ, cô gái lẩm nhẩm trong miệng hồi lâu, cảm thấy phải chăng đối phương là dân tộc ít người, hoặc là họ Hồ Diên, có lẽ là Hồ Diên Lô Phong, cái tên này nghe có vẻ thô bạo, chắc là vậy.

Trước đây vì điều kiện công việc nên có thể coi là giao thiệp khá nhiều, nhưng người này gặp mình toàn vào lúc mình đang chẳng ra làm sao cả, hành vi cùng cách nói chuyện rất gọn ghẽ, mấy kỹ năng giao tiếp ứng đối ngày xưa không dùng được. Dù sao Ninh Nghị cũng đã chạy mất, Nàng nghĩ một lát rồi đành hậm hực nhắc con gà, bưng bát tiết đi về phía nhà bếp..

Buổi sáng cùng ngày đến thư viện Dự Sơn dạy, cảm giác không khỏe trong thân thể đã trở nên kịch liệt, dạy xong trên đường về nhà nôn mửa mất một lần, coi như thân thể chuyển biến xấu. Lần này tiểu Thiên có đi theo nên sau khi về đến nhà, gã được coi là mắc trọng bệnh, như thông thường được đưa lên lầu nằm giường chăm sóc.

Theo kinh nghiệm sống ở nơi đây, đại khái phải mất một hai ngày mới khỏi bệnh được..

(1) những lời không giống với đạo nghĩa thường thấy.

(2) Dịch: Giao tình giữa bậc quân tử nhạt như nước lã”. Xuất phát từ Trang Tử - Sơn Mộc, chỉ sự giao tình giữa các bậc hiền giả.

Phù dĩ lợi hợp giả, bách cùng họa hoạn hại tương khí dã; dĩ thiên thuộc giả, bách cùng họa hoạn hại tương thu dã. Phù tương thu chi dữ tương khí dĩ viễn hĩ, thả quân tử chi giao đàm nhược thủy, tiểu nhân chi giao cam nhược lễ. Quân tử đàm dĩ thân, tiểu nhân cam dĩ tụyệt, bỉ vô cố dĩ hợp giả, tắc vô cố dĩ ly.

Dịch (Lê Anh Minh dịch)

Vì lợi mà hội tụ, đến khi nghèo túng, hoạn nạn, tai họa, thì sẽ bỏ nhau. Vì thiên tính mà hội tụ, đến khi nghèo túng, hoạn nạn, tai họa, thì sẽ giúp nhau. Giữa đoạn tuyệt và tương trợ khác biệt rất lớn. Sự giao du của người quân tử thì nhạt như nước lã; sự giao du của kẻ tiểu nhân thì ngọt nồng như rượu ngọt mới cất. Nhưng cái nhạt của người quân tử sẽ dẫn đến thân tình, còn cái ngọt nồng vô vấp của kẻ tiểu nhân sẽ dẫn đến tuyệt giao. Hội tụ vô cố thì sẽ ly tan vô cố.

(3): ý là “ta cũng trùng gió”, nhưng cô gái lại nghe thành tên. Giữ nguyên tiếng Hán để thấy được điều này.

9. Q.1 - Chương 9: Hình Dáng Tương Lai

Chạng vạng tối, ánh tà dương nhuộm đỏ bầu trời nhấn cả nửa thành Giang Ninh chìm giữa những rặng mây chiều ảm áp. Từ bên ngoài trở về, Tô Đàn Nhi gặp tiểu Thiên và nghe chuyện Ninh Nghị bị cảm nhiễm phong hàn. Nàng vừa hỏi tiểu Thiên về chẩn đoán của đại phu, vừa dẫn ba ả nha hoàn đi tới tiểu viện của Tô thái công.

Hôm nay nàng có việc quan trọng cần trình bày với gia gia, nếu bệnh tình của Ninh Nghị không đáng lo ngại lắm tất không cần phải vội đến thăm. Sau khi nàng tiến vào tiểu viện lập tức nhận ra tam thúc Tô Vân Phương và tam tẩu cũng đang ở nơi đây, ngoài ra còn có con gái thứ hai của họ, thường gọi là thất nha đầu, đang ngồi trước mặt gia gia liếng thoắng kể cổ sự. Xung quanh là mấy ả nha hoàn đang đứng hầu.

- ...Sau đó Chu Du liền đánh cho Hoàng Cái một trận...

Tô Đàn Nhi chọn một cái ghế rồi lặng lẽ ngồi xuống, cùng gia gia và tam thúc tam tẩu nghe nữ hài kể chuyện. Chuyện đang được kể là Tam quốc chí, nghe rất hay. Không lâu sau thì chuyện cũng được kể xong, cô bé lập tức đứng dậy hướng nàng hành lễ:

- Nhị tỷ!

- Tiểu Thất giỏi quá, biết kể cả cổ sự. Có phải là nghe được trong lúc đi từ lâu không với cha không?

- Không phải ạ, là tiên sinh ở học đường giảng cho bọn em nghe.

- À..

Tô Đàn Nhi chần chừ một lát rồi hỏi:

- Là vị tiên sinh nào vậy?
- Là Nghị ca ca ạ, Nghị ca ca biết rất nhiều thứ.

Mặc dù Cái tiếng “ở rể” đối với người ngoài thật khó nghe, ăn nhờ ở đậu nhà vợ, địa vị thấp kém, thế nhưng trong gia đình vợ, mọi người đều xem chàng rể như anh em trong nhà, bởi vậy nên tiểu Thất chỉ gọi Ninh Nghị là huynh trưởng chứ không gọi là tỷ phụ. Nghe cô bé nói xong, Tô Đàn Nhi khẽ mỉm cười, đang ngẫm nghĩ về câu chuyện thì nghe được giọng của tam thúc Tô Văn Phương ở bên cất lời hỏi:

- Gần đây Y đang dạy “Luận ngữ” có phải không?

Thất nha đầu gật đầu đáp:

- Vâng, đúng là “Luận Ngữ”, chúng con học đến chỗ lý nhân...

Thần sắc cô bé có vẻ khấn trương, mỗi lần hỏi đến chuyện học hành câu tiếp theo thường là bắt nàng đọc một đoạn sách thuộc lòng nào đó.

Nhưng lần này phụ thân nàng lại không hỏi câu thuộc lòng quen thuộc, Tô Văn Phương chuyển sang nói với Tô Đàn Nhi:

- Trong lúc giảng Luận Ngữ có nhắc đến Tam Quốc, mặc dù bọn nhỏ thích nghe chuyện xưa, nhưng thân là tiên sinh nên lấy học thức làm đầu, dẫn chứng phong phú cũng tốt, chỉ là mức độ vừa phải thôi. Đàn nhi nên nhắc nhở Lập Hằng một phen.

Đây là khiển trách rất nghiêm khắc, Tô Đàn Nhi trong lúc nhất thời cũng chỉ biết gật đầu tán thành. Lão thái công bên cạnh lại cười cười mà nói:

- Không cần phải quan trọng hóa vấn đề như vậy, chỉ mất có mấy ngày đã có thể làm cho học trò yêu thích, tự nhiên cũng có thể dạy bọn chúng ham mê học hành, đám con nít này đã giao cho nó thì là chuyện của nó. Lão tam ngươi lại không biết rõ nguồn căn, sao biết Luận Ngữ và Tam Quốc không có liên hệ? Làm sao biết Lập Hằng không có thâm ý ở trong? “Bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính” (1), đạo lý này mấy huynh đệ các ngươi đã được học từ lâu, chớ có mà hươu tay múa chân vi phạm đó!

Trên thực tế Tô Đàn Nhi cũng biết đang dạy Luận Ngữ mà bàn chuyện Tam quốc thật có vẻ không hợp, nhưng Tô lão thái công lại cảm thấy vui vẻ, lão không xem trọng học thức của Ninh Nghị vì đã biết trước học thức của gã vốn không cao, lão là nhìn ở góc độ khác để đánh giá câu chuyện này.

Tình hình Tô gia sắp tới rất phức tạp, ba hệ phái của Tô gia bao gồm lão đại Tô Bá Dung, lão nhị Tô Trọng Kham, lão tam Tô Văn Phương mỗi người quản lý một hướng kinh doanh, luận cả về thủ đoạn lẫn tư chất, Tô Bá Dung đều nhỉnh hơn đôi chút. Bây giờ lão thái công Tô Dũ còn sống, cục diện gia đình vẫn là anh em hòa thuận, nhưng nhìn xa một chút, đời thứ ba đều là một phường giá áo túi cơm, chỉ có con gái Tô Bá Dung, Tô Đàn Nhi là xuất sắc hơn cả. Sau mấy năm ròng cân nhắc, Tô Dũ dự định đem gia nghiệp của Tô gia giao hết cho nàng, dĩ nhiên, việc này cũng là một chuyện hết sức phiền toái.

Bắt gà mái gáy thay gà trống chắc chắn sẽ gặp phải rào cản rất lớn, nếu lúc này trong số nam nhân của Tô gia có thể miễn cưỡng tuyển ra một người đủ sức gánh đáng trọng trách thì khỏi phải bàn, đằng này nhìn tới nhìn lui không có lấy một mống. Mà Tô Đàn Nhi hành sự không nóng không lạnh, thủ đoạn tương đối xuất chúng, vừa có năng lực lại vừa có dã tâm, thật có phong độ người lãnh đạo. Cho nên Tô thái công mới chọn một số công việc bên trong phần kinh doanh mà Tô Bá Dung quản lý giao cho nàng đảm nhiệm, xem như là thử thách chính thức. Cũng không phải là khảo nghiệm năng lực của nàng, mà là trực tiếp cho phép nàng sử dụng tài lực của phụ thân tới áp đảo và hợp nhất hai chi còn lại để xem nàng có thể phát huy đến trình độ nào.

Tô Đàn Nhi đối mặt với áp lực tạm coi là một chuyện, ý nghĩa chính của việc Ninh Nghị đi ở rể chính là để Tô Đàn Nhi có thể tiếp tục lưu lại nhà họ Tô. Lão thái công rất coi trọng mối quan hệ với tổ tiên của Ninh gia, bởi vậy cũng chiều cổ cho Ninh Nghị. Bây giờ xem ra mâu thuẫn ở Tô gia vẫn chưa bộc phát, Tô Đàn Nhi muốn vượt qua những người khác, muốn thu phục bọn họ cũng không phải là chuyện không thể. Ngày nào lão thái công còn sống thì ai cũng đừng mong chống lại ý lão.

Nhưng nếu như sau này mâu thuẫn bộc phát, bản thân lão thái công khi ấy đã về trời, những người này muốn đối phó với Đàn Nhi thì chẳng dễ vốn bị mọi người xem nhẹ, Ninh Nghị, chính là điểm mấu chốt, ngầm can thiệp hay đánh tiếng mượn người làm vài chuyện chẳng phải là quá đơn giản sao. Tô lão thái công chính vì nhìn thấy điểm này mới giao cho Ninh Nghị công việc dạy học. Thư viện Dự Sơn vốn là nơi có nhiều con cháu họ Tô theo học, nếu Ninh Nghị có thể dạy tốt, được bọn tiểu bối kính trọng thì vị thế của gã khi có tranh chấp quả thật không nhỏ, ít nhất là với cái danh lão sư, người khác muốn động đến gã cũng phải cân nhắc cho kỹ.

Bởi vậy nên nếu Ninh Nghị chiếm được sự yêu thích của bọn trẻ thì còn gì bằng. Tô lão thái công lập tức hỏi rõ tình hình giảng dạy của Ninh Nghị, cô bé lập tức kể một cách rôm rả, đồng thời hỏi Tô Đàn Nhi:

- Nhị tỷ, tỷ biết ngày mai tiên sinh sẽ giảng chuyện gì không?

Tô Đàn Nhi cười cười:

- Ngày mai sợ là không được. Tướng công đang nhiễm phong hàn, hôm nay bắt đầu ở nhà tĩnh dưỡng, ngày mai e rằng không lên giảng được.

- Cái gì?

Lão thái công hơi nghi hoặc, Tô Đàn Nhi bèn đem mọi việc nghe được từ chỗ tiểu Thiên thuật lại một lần. Cô bé nôn nóng hỏi:

- Vậy em có thể đi thăm Nghị ca ca không?

Tô Đàn Nhi lắc đầu khuyên:

Bệnh phong hàn truyền nhiễm, tiểu Thất tốt nhất là chờ Nghị ca ca của em khỏe hơn rồi hãy đi thăm.

Đợi đến lúc vợ chồng tam thúc cùng cô bé rời đi, Tô Đàn Nhi mới cùng gia gia nói chuyện một chút rồi trở lại tiểu viện của mình. Lúc nàng đến thăm, Ninh Nghị đang ngồi trên giường uống thuốc, vẻ mặt trông rất khó coi. Tô Đàn Nhi thăm hỏi vài câu, vốn cũng muốn đề cập đến việc gã giảng cổ sự, nhưng thấy gã nhiễm bệnh nên đành thôi không nói.

Tô Đàn Nhi có năng lực, thâm tâm cũng muốn lấy thân phận nhi nữ mà làm nên đại sự, nhưng mặt khác, nàng cũng là một nữ hài chịu ảnh hưởng của gia giáo. Tuy nàng không thích hôn nhân xếp đặt nhưng vẫn tuân theo lệnh trưởng bối, cố gắng ở chung với Ninh Nghị. Từ đó có thể nhìn ra, tuy là có cá tính nhưng gia giáo rất cuộc vẫn là gia giáo.

Nàng hy vọng Ninh Nghị có thể tạo được uy nghiêm trong lúc dạy học mà không cần dùng đến tiểu xảo để lấy lòng đám học trò, đó chỉ là hành động của phường tinh ranh nhiều thủ đoạn. Nàng muốn Ninh Nghị trở thành một người thâm nho chính thống, dẫu có chút cổ hủ, mặc dù không có học thức cao thâm, cũng hy vọng gã không đi lệch khỏi “chính đạo”. Đương nhiên, trước mắt mà nói, khi chưa tìm hiểu đối phương đủ lâu, nàng sẽ không dễ dàng đưa ra kết luận, trong thâm tâm nàng tự hứa sẽ nỗ lực hiểu được tướng công của mình.

Kỳ thực hình tượng gã cũng đã rất rõ ràng. Một thư sinh bình thường, học thức không cao, kiến thức cũng không nhiều, tâm địa tốt, bụng dạ rộng rãi. Đây là dạng phu quân mà nàng muốn hứa gả một đời.

Lúc này vẫn còn có thể thư thả, nhưng thời gian có hạn, sẽ có một ngày hai người phải cùng tiến cùng lui, huống chi nàng còn phải cùng gã sinh con đẻ cái. Chỉ cần gã không phải là phường đại gian đại ác, những chuyện này tất sẽ phải đến. Tương lai vốn đã định như vậy, khó có thể cải biến. Trong lòng nàng tuy vẫn còn một ít kỳ vọng nho nhỏ, nhưng cụ thể là điều gì, chính bản thân nàng cũng không mấy rõ. Ở lâu mới biết lòng người, hy vọng tiếp xúc lâu ngày sẽ giúp nàng thêm hiểu rõ phu quân của mình, nhưng quả thật khó mà tin y có thể mang đến điều gì ngạc nhiên vượt khỏi dự liệu của nàng.

Triều Vũ – năm Cảnh Hàn thứ bảy, cuối thu. Tại trang viện của nhà họ Tô trong thành Giang Ninh, một thiếu nữ tử thanh lệ đứng dưới mái hiên ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, tay nhẹ nhàng ve vuốt sợi tóc mai, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt trong suốt bình tĩnh và hờ hững cùng một chút bất đắc dĩ. Từng trận gió thổi qua sân làm tung bay tà áo tú lệ màu xanh nhạt. Đây chính là người mới vừa trở thành phu nhân trên

danh nghĩa không lâu, tiểu thư Đan Nhi. Lúc này nàng đang dùng bộ dạng này để đón nhận cuộc hôn nhân của chính mình.

Bất quá mà nói, việc này cũng không chiếm hết toàn bộ tâm tư của nàng lúc này, nàng còn có một số chuyện khác phải suy nghĩ, phải làm. Dẫu đôi lúc cuộc sống thường ngày cũng phải bận tâm một chút, nhưng rồi nó cũng sẽ tự động đi trên con đường của chính nó. Nếu như mọi chuyện đều dựa theo quỹ tích hiển nhiên mà phát triển, sau mấy chục năm nữa, có một ngày nàng lại ra hiên nhà ngẩng đầu hóng gió, sẽ chợt nhớ lại thời điểm này nhiều năm về trước. Đường như năm tháng đã đưa nàng tới một nơi nào đó, nhưng bây giờ mọi thứ vẫn nơi đây, không cần phải nghĩ nhiều đến chúng.

Ngay tại cái khung cảnh tràn đầy khiến ai đó quên mất thời gian thì tiết Trung Thu đến.

oOo

Bệnh tới như núi sập, bệnh rời như rút tơ. Thời đại này không có thuốc đặc trị, thân thể gã lại vốn suy yếu, rèn luyện chưa được bao lâu đã nhiễm phải phong hàn, đã đến Trung Thu mà Ninh Nghị vẫn phải nằm lì trong phòng, chỉ có thể đọc tiểu thuyết cổ ngữ giết thời gian.

Dựa theo kinh nghiệm đời trước của Ninh Nghị, bệnh tình này vẫn có thể ra khỏi phòng dạo loanh quanh trong tiểu viện, nhưng đây là thời kỳ cổ đại, điều kiện chữa bệnh vốn không tốt, nếu có ai đột nhiên lâm bệnh thì tất phải có người chăm sóc, và việc phòng ngừa là rất quan trọng. Lúc này đang là cuối thu, tiết trời trở lạnh, tiểu Thiên cứ khẳng khẳng cấm gã bệnh nhân không an phận rời khỏi phòng, Ninh Nghị cũng đành thông cảm với nỗi khổ tâm của nàng.

Thôi thì cũng đành, gã cũng không phải là người hiếu động, chỉ cần lâu lâu mở cửa sổ thay đổi chút không khí là được, dẫu chỉ nhiều đó cũng đủ làm khuôn mặt tiểu Thiên trở nên khó coi, Ninh Nghị cảm thấy buồn tẻ bèn tiêu thời gian vào việc giảng giải cho nàng, thay đổi không khí cũng có chỗ tốt đối với người bệnh.

Chạng vạng tối, Ninh Nghị khoác thêm một cái áo, cùng theo đám Tô Đan Nhi ra ngoài dự tiệc. Dù sao chỉ là cảm mạo phong hàn, gã không muốn bỏ lỡ đại tiệc Trung Thu của gia đình. Từ trên xuống dưới Tô gia, từ chủ nhân đến quần sự, tên sai vặt, ả nha hoàn, hộ viện...tổng cộng cả mấy trăm người đang tại phòng khách chính và mấy tòa đại viện lằng xằng sắp đặt từng cái bàn bát tiên, náo nhiệt đến rối tinh rối mù.

Ninh Nghị trước kia cũng từng dự qua mấy cái yến tiệc quy mô lớn, thí dụ như tiệc cuối năm của công ty, quy mô cũng chẳng thua kém gì. Nhưng không thể không thừa nhận, xã hội càng hiện đại thì khoảng cách tình cảm giữa người và người càng lớn. Bây giờ gã đang sống trong không khí cổ đại, mặc dù bên trong Tô gia không có được mấy người đối xử thật lòng với một chàng ở rể như gã, nhưng tại đây gã vẫn cảm nhận được một thứ tình cảm rất thân thiết. Ở ngoài đốt pháo bùng bùng đẹt đẹt, trẻ nhỏ chạy tới chạy lui, tiếng đám đông la hét, tiếng chuyện phiếm liên miên, còn gã cùng Tô Đan Nhi đến chào hỏi mọi người.. Trong thâm tâm gã thật sự yêu thích cảm giác này.

Tà dương còn chưa khuất, dạ tiệc đã bắt đầu đưa món. Trong bầu không khí náo nhiệt sáng lên bởi những ánh đuốc cùng chiếc đèn lồng mới thắp, trời dần dần chuyển mình vào đêm, các loại âm thanh vang lên bất tận, tiếng sáo quỳên đầu rượu, tiếng người say lè nhè, tiếng lão thái công gia chủ chúc mừng con cháu, tiếng mấy đứa trẻ ngâm thơ tự làm. Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi ba ả nha đầu cũng rất vui vẻ, các nàng được sắp xếp ngồi không xa đám nha hoàn, chạy tới chạy lui cười nói lú lú, có khi lại chạy tới báo cáo chuyện gì đó với Tô Đan Nhi, thỉnh thoảng cũng bắt chuyện với Ninh Nghị

- Cô gia cô gia, các nàng hiện đang bàn luận chuyện người giảng cổ sự đó...

Ninh Nghị chẳng qua ngẫu hứng giảng qua mấy cổ sự trên lớp, không ngờ từ đám tiểu bối lại truyền tới cả đám nha hoàn lẫn sai vặt, càng ngày càng lan rộng.

Ài, thời đại thiếu thốn các trò tiêu khiển là như vậy đấy!

Đại tiệc bắt đầu sớm, cho nên trời vào đêm chưa lâu đã chuyển sang tàn, nhưng vì là đêm Trung Thu nên đương nhiên mọi người vẫn tiếp tục thưởng trăng. Lão thái công và Tô Bá Dung cùng mọi người trò chuyện một chút, sau đó lão thái công trở về tiểu viện nghỉ ngơi. Con cháu Tô gia lại kéo tới tiểu viện của lão tán gẫu, đại khái là phải nói chuyện với Tô lão thái gia mới được. Một số người trẻ tuổi muốn đi chơi cũng phải

tuân theo trình tự này. Còn Tô Bá Dung huynh đệ ba người, mỗi người quản sự một nhóm của mình, sau khi phát lì xì xong thì tận lực thay phiên nhau tâm sự dăm lời phế phủ cùng bọn chúng.

Lão thái công năm nay đã ngoài bảy mươi nhưng thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh, tinh thần quắc thước, Ninh Nghị và Tô Đan Nhi trong lúc ăn cơm cũng đã cùng lão chào hỏi qua, lúc này lại tới nghe lão thái công dặn dò mấy lời dạng như: “ các con sau này phải giúp đỡ lẫn nhau”, rồi thúc giục “con bệnh” Ninh Nghị sớm về nghỉ ngơi, dẫu rằng lúc này thần sắc Ninh Nghị đã trở nên bình thường, chỉ là cổ họng vẫn còn hơi rất.

Nếu như là ở hiện đại, thân thể tuổi hai mươi dẫu không cần uống thuốc cũng có thể tự khỏi cảm mạo, bây giờ lại bị lão nhân thất thập cổ lai hy dặn dò chăm sóc sức khỏe như một đứa trẻ, trong lòng Ninh Nghị có chút khổ tâm. Nhưng chuyện đã như vậy gã cũng không có biện pháp gì, mấy tháng trước cường độ rèn luyện thân thể không lớn, vên vên chỉ là mấy động tác thể hình căn bản, bởi vậy không có mấy tác dụng với thân thể thư sinh yếu đuối. Sắp tới đây mình phải đem hệ thống các bài tập rèn luyện cơ thể thực hành mỗi ngày mới được!

Một đường trở lại tiểu lâu, Tô Đan Nhi theo Ninh Nghị tiến vào gian phòng của gã, một chút trầm mặc sau khi dặn dò Ninh Nghị nghỉ ngơi cho tốt, rồi Tô Đan Nhi ám chỉ nàng sẽ rời nhà vào buổi tối để tham dự hội thơ Bộc Viên.

Bất luận Ninh Nghị có sinh bệnh hay không, Tô Đan Nhi nhất định sẽ tham dự hội thơ Bộc Viên. Bởi vì đối với nàng mà nói, mục đích chủ yếu vẫn là cùng những người khác thiết lập quan hệ, bàn chuyện làm ăn. Về chuyện này, dẫu Ninh Nghị có mất hứng, hay thậm chí có xảy ra tranh cãi nàng cũng không thay đổi ý kiến. Chỉ là phen làm thê tử, tại thời điểm tương công lâm bệnh mà lại xuất đầu lộ diện bên ngoài, quả là có chút kỳ cục.

Nhưng Ninh Nghị có thể hiểu được việc này, gã chỉ thấy chuyện này có chút thú vị. Tiểu thê tử của gã một mặt chắc chắn sẽ không từ bỏ công việc làm ăn của Tô gia, mặt khác lại tận lực vun đắp cho cuộc hôn nhân, dù cho hiện tại vẫn chỉ là hữu danh vô thực và nàng đang giữ quyền chủ đạo. Nữ nhân cổ đại ơi, nỗ lực này thật sự khiến gã cảm thấy rất khả ái.

Thường thức một phen nỗ lực của Tô Đan Nhi, không muốn làm cho nàng phải nhọc lòng suy nghĩ, Ninh Nghị liền cười bảo nàng mau rời đi cho sớm. Đợi đến lúc Tô Đan Nhi chuẩn bị rời khỏi và căn dặn tiểu Thiên chiếu cố cho gã cẩn thận, gã mới giật mình nói:

- Ô, không cần đâu, cứ để tiểu Thiên vui vẻ một chút, ta không có việc gì, đọc sách một chút sẽ ngủ.

Hội thơ Bộc viên diễn ra nhộn nhịp trên sân khấu gồm sáu chiếc thuyền hoa kết lại, dọc theo đường đi còn có thể thưởng thức toàn bộ sự rực rỡ của những ánh đèn hoa trên sông Tần Hoài. Chứng kiến khung cảnh này, dù là ai chẳng nữa cũng đều có cảm giác hưởng thụ. Mấy ngày hôm trước tiểu Thiên còn phần khởi giới thiệu cho gã bao nhiêu thú vui của hội thơ lần này, bởi vì trước đây mỗi lần tham gia hội thơ Tô Đan Nhi đều đưa ba người các nàng cùng đi. Ninh Nghị rất có cảm tình với Thiên nhi, không muốn vì mình mà làm tiểu nha đầu này mất hứng, nhưng Tô Đan Nhi vẫn không nói gì, Thiên nhi mỉm cười lắc đầu:

- Em không đi đâu, ở nhà hầu cô gia đọc sách.

Nếu xét về mặt tình cảm, Tô Đan Nhi xem ba nha hoàn như muội muội, thân thiết hơn nhiều so với Ninh Nghị. Nhưng dù sao nha hoàn vẫn là nha hoàn, chỉ là người hầu, tiểu Thiên là người hiểu chuyện nên nàng cũng không cần nhiều lời. Ninh Nghị phí hết nước bọt vẫn không thể lay chuyển được tiểu Thiên, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Hai người đứng tại hành lang lầu hai nhìn theo bóng dáng của ba nàng rời đi, từ nơi này phóng tầm mắt ra ngoài, trạch viện của Tô gia trải rộng ra xa, kéo dài đến tận hè phố, toàn bộ thành Giang Ninh một mảnh san sát nối tiếp nhau, đèn đuốc rực rỡ, khung cảnh náo nhiệt. Lúc này nếu tìm được một chỗ trên à nhìn xuống, khung cảnh cổ đại huy hoàng này sẽ có một phong vị rất khác, chỉ là ngày hôm nay không có cơ hội để thưởng thức.

- Cô gia, chúng ta vào đi thôi.

Tiểu Thiên cười nói,

- Người cũng giảng cố sự cho tiểu Thiên nghe có được không?
- Mang ghế ra đây ngồi ta sẽ giảng cho nghe...
- Vậy em không nghe nữa.

Tiểu Thiên hé miệng, sau đó lại lắc lắc đầu:

- Nơi này gió lớn lắm, mau đi vào thôi...
- Không có việc gì, người xem này, đâu có gió, hơn nữa ta mặc nhiều áo như vậy...nếu thấy chưa yên tâm thì đội thêm cái mũ...Từ nơi này nhìn ra ngoài cũng thú vị lắm, cứ như vậy đi, mang ghế ra đây, ta sẽ kể cho người nghe chuyện Tây Du Ký...Bằng không thì kể Tây Sinh Ký cũng được."

Nếu gã đã nói như vậy, Thiên nhi cũng chỉ có thể nghe theo, hai người mang ghế ra ngồi trên bình đài, Tô gia lúc này đã không còn náo nhiệt như trước, thỉnh thoảng có thể trông thấy vài người chuẩn bị xuất môn, xa xa tiếng pháo, tiếng chiêng trống, tiếng la hét vẫn truyền đến. Đêm Trung Thu tuy là thời điểm dành cho người thân, nhưng trên thực tế các loại gặp gỡ xã giao cũng không ít, số người giống như Tô Đoàn Nhi cũng không hiếm, hội đèn lồng, tiệc rượu, hội thơ đủ loại...người bình thường chưa chắc đã muốn ở nhà, đi ra ngoài xem múa rồng, múa lân, đoán đèn lồng mới thấy hết được sự náo nhiệt.

Mà lúc này tại nhiều nơi trong thành, các tiết mục cũng đã nối tiếp nhau bắt đầu, có hội thơ đã treo lên bài thơ thứ nhất, rồi tiếp theo là vài thanh lâu bắt đầu cất lời ca xướng những bài được tuyển, mấy hội thơ lớn nhất mọi người vẫn đang lục đục kéo tới. Lúc Tô Đoàn Nhi rời khỏi phủ cũng là lúc đám danh nhân tụ tập tại hội thơ Chỉ Thủy ở Phan phủ. Ngày hôm nay Tần lão, người hay cùng đám người Ninh Nghị đánh cờ tại bờ sông Tần Hoài cũng mặc trang phục khác hẳn ngày thường, khi lão cùng tiểu thiếp Vân Nương vừa rời khỏi xe ngựa lập tức có tùy tùng chạy tới nghênh tiếp:

- Tần công giá lâm, Phan phủ trên dưới thật lấy làm vẻ vang...

Người này chính là đương kim gia chủ của Phan gia, Phan Quang Ngạn, đồng thời cũng là đại huynh của Lễ bộ thị lang kiêm Hàn lâm học sĩ Phan Minh Thần. Phan Quang Ngạn tài học bất phàm, am hiểu hội họa, đặc biệt là đại hành gia về vẽ tranh tiên hạc, người đời thường tôn xưng là Hạc ông. Mặc dù như thế, trước mặt Tần lão y vẫn tỏ ra rất tôn kính. Hai người tuổi tác xấp xỉ, Tần lão vội vã cười đáp lễ:

- Không dám, không dám! Hạc ông nếu cứ đa lễ như vậy, lần sau ta sẽ không dám đến nữa...
- Ha ha, Tần Công lúc nào cũng hài hước...Đúng rồi, Minh công cũng đã đến...

Hai người hàn huyên một lúc rồi đi vào bên trong.

Không lâu sau, hội thơ Chỉ Thủy khai mạc. Chiếc thuyền lớn tạo thành bởi sáu chiếc thuyền hoa liên kết lại vốn đậu tại khu vực náo nhiệt nhất ven sông Tần Hoài cũng bắt đầu rời bến, thi từ lớp lớp từ các nhóm tụ hội truyền ra, khắp thành là lời ca tiếng hát, là tiếng phách nhạc trong ánh đèn hoa, không khí phong nhã càng trở nên nồng hậu, đêm Trung Thu náo nhiệt của thành phố này chính thức bắt đầu.

(1) Dịch nghĩa: không ngồi đúng vị trí thì không thể bàn chính sự.

10. Q.1 - Chương 10: Trăng Sáng Bao Giờ Có

Trên sông Tần Hoài thuyền hoa nhẹ lướt, hai bên bờ sông đèn đuốc rực rỡ. Trong đêm Trung thu Giang Ninh sẽ không đóng cổng thành, cơn náo nhiệt và cuồng hoan kéo dài suốt đêm đến tận rạng sáng ngày hôm sau mới kết thúc. Lúc này các đường phố trong thành đều đã rất đông đúc, sau khi ăn cơm tối xong mọi người đi ra khỏi nhà. khắp phố lớn hẻm nhỏ đều hướng về miếu Phú Tử, Minh Viễn lâu là con phố trung tâm phồn hoa nhất vùng. Trên đường hoa đăng giăng khắp nơi, như những đốm lửa mệnh mông cuộn cuộn bất tận. Đám bán hàng rong cao giọng mời hàng, từng đội múa lân múa rồng đi qua đi lại khua chiêng gõ trống, lại thêm các đoàn tạp kỹ tụ tập nơi đầu phố. Từ trong thanh lâu kỹ viện vắng vắng truyền ra tiếng ca như mời gọi khách, loáng thoáng nhìn thấy bóng người ca múa bên trong, thỉnh thoảng lại có người ra ra vào vào rất là náo nhiệt.

Đêm nay những cô gái thanh lâu hơi có danh tiếng đều đã có nơi có chốn, ở trong đại sảnh tuy hiếm nhưng vẫn còn chỗ để ngồi. Trên đường phố thì thoảng lại truyền tới tin tức về một bài từ mới của một công tử ở hội thơ nào đó, đây là một trong những mục quan trọng nhất đêm nay, đôi lúc có thể nghe thấy một danh kỹ nào đó trong thanh lâu xướng bài từ đó lên, nhiều khi lại có tin về một bài từ hay từ một hội thơ khác truyền đến. Các tài tử cùng nhau so tài cao thấp, các giai nhân lại phủ lên những tài hoa này thêm một phần hơi thở mỹ lệ, phần lớn mọi người đều là thưởng đèn hoa, xem nhiệt náo. Chỉ bằng bầu không khí náo nhiệt này cũng có thể cảm nhận chút di vận từ thời Ngụy Tấn, thời Đường phồn vinh cũng chỉ như vậy mà thôi.

Tới thời nhà Đường, thơ từ đã bắt đầu hưng thịnh, phát triển đến nay cũng đã được mấy trăm năm. Lúc chuyện phiếm với Ninh Nghị, Tần lão nói mấy câu “Đại tài hay tiểu tài cũng khó nói” là bởi vì tầm mắt của bọn họ đã vượt qua lề lối thông thường. Thực ra, giới cao tầng cũng đã nhận thấy thơ từ chỉ là vô dụng, cho nên tiêu chuẩn lấy sĩ tử một trăm năm gần đây liên tục bị thay đổi, chế độ khoa cử lúc thì loại thơ từ khỏi tiêu chuẩn lúc lại cho vào, không ngừng cân nhắc nhưng vẫn chưa quyết định được.

Nhưng dấu giới cao tầng suy nghĩ thế nào đi chăng nữa thì địa vị của thơ từ trong xã hội vẫn được nâng cao lên đến đỉnh điểm. Nếu một ai đó có thể sáng tác ra một bài thơ hay thì dù đi đến đâu cũng sẽ không thiếu sự tôn kính cùng đãi ngộ, tác phong văn sĩ đã trở thành một biểu tượng của thời đại này. Từ thời nhà Đường đến nay văn hóa thơ ca đã thấm sâu vào các tầng lớp trong xã hội, trở thành một điểm nhấn trong lịch sử văn học, vô số các những bài thơ nổi tiếng như sao trời cát biển đã đóng vai trò quan trọng tô đậm nét văn hóa người Hán.

Trong thành Giang Ninh lúc này, tại những trung tâm buôn bán náo nhiệt phồn hoa như hẻm Ô Y, miếu Phu Tử, các thương gia đều treo lên các bảng đề thơ của mình. Từng bài từng bài từ các hội thơ dần dần xuất hiện, thỉnh thoảng có người lớn tiếng ngâm nga, đôi khi lại vang lên lời xướng của cô nương được mời đến biểu diễn. Trên đường phố, nơi quán trà, trong tửu lâu, từng nhóm lớn nhóm nhỏ tụ tập, đám văn nhân sĩ tử gật gù đắc ý bình luận những bài thơ hay, đoán xem thơ của ai sẽ được ngâm xướng nhiều nhất. Dưới bầu không khí này, cho dù là dân đen chưa từng đọc sách cũng có thể cảm nhận được phần nào ý cảnh mà những người ở bên thảo luận đánh giá, niêm lên mình một chút phong thái văn nhã.

Sáu chiếc thuyền hoa của hội thơ Bộc viên đã sớm rời bờ, chậm rãi thả trôi trên đoạn sông xinh đẹp náo nhiệt nhất. Dẫu vậy, nó vẫn tiếp tục đón khách, hơn mười chiếc thuyền nhỏ tiền hô hậu ủng như đàn cá nhỏ bơi theo hai bờ Tần Hoài, thỉnh thoảng đưa người sang thuyền lớn, đôi khi lại truyền thơ hay đưa người từ thuyền lớn đi qua. Người lên thuyền sẽ truyền các bài từ mới hoặc đưa tin tức về sự kiện gì đó, ví dụ như chuyện một đại nhân vật hứa gả con gái cho ai đó trong yến hội, hay là một nhân vật thành danh khen ngợi bài thơ của lớp trẻ.

Các bài thơ của hội thơ Bộc viên vẫn thường truyền ra ngoài, mấy năm trước còn có người mua thơ để đổi phó với những dịp như thế này, nhưng nay đã không cần nữa, đã có tiền vậy mời luôn một vài tài tử chân chính đến. Tuy vẫn không thể sánh với những hội thơ nổi danh nhất như hội thơ Chỉ Thủy hay hội thơ Lệ Xuyên, nhưng bởi được lắng xê nhiệt tình nên danh tiếng cũng dần dần phát triển.

Hội thơ tiết Trung thu thường sẽ lấy trăng làm đề, nhưng tất nhiên không có dành trọn đêm chỉ để tả trăng, số người trong hội thơ cũng có giới hạn, gia chủ có vai vế nên mọi người thường cùng bàn luận để ra một vài đề mục. Các hội thơ là nơi văn nhân tụ tập nên thường ngoài sáng trong tối so tài cao thấp với nhau. Như hai hội thơ Chỉ Thủy và Lệ Xuyên, sau khi được nghe đề mục của bên kia, thường sẽ có một người nào đó phát biểu:

“Nói đến chủ đề này, tiểu sinh cũng có tình cờ có một bài..”

Sau đó tỏ vẻ bình thản luận bàn một phen với mọi người, bề ngoài tuyệt không lộ ra cái vẻ hiếu thắng. Thơ phú khi cùng tới một tầm cao thì sẽ khó phân cao thấp, nhưng nếu chênh lệch quá nhiều thì vừa đọc là biết ngay.

Lúc này vẫn chưa tới thời điểm sôi động nhất, hội thơ kéo dài đến rạng sáng. Chân chính thơ hay không phải ngẫu nhiên mà có, hầu hết mỗi vị văn nhân đều đã chuẩn bị một vài bài đắc ý, nhưng bởi thấy tài hoa của mình còn chưa đủ, không muốn bị bêu xấu trước mặt người khác nên không đưa ra sớm. Những đòn sát thủ chân chính phải đợi các tài tử giỏi nhất xuất ra, thông thường đến nửa đêm mới bắt đầu. Nếu trong

đêm nay có thể thu được danh tiếng, tích được danh khí, thì con đường làm quan ngày sau hẳn rất thuận lợi.

Trời dần chuyển về khuya, trăng đã lên đến đỉnh đầu nhưng không khí trong thành vẫn còn náo nhiệt. Trong tiểu lâu nhỏ nhỏ của Tô Gia, Ninh Nghị và tiểu Thiên đã trở về phòng. Ở nơi đây vẫn có thể thấy được một ít náo nhiệt, bên ngoài gió đã nổi lên.

Tiếng náo động ở ngoài loáng thoáng truyền vào trong, chủ tớ hai người cũng tính mở một dạ hội Trung thu nhỏ nhỏ. Do không nhớ rõ một số tiểu tiết trong Tây Sương ký, lại nghĩ kể Tây Sương ký hóa ra thành dạy thiếu nữ đi trộm tình, cho nên cuối cùng Ninh Nghị đành kể cho tiểu Thiên một đoạn Tây Du ký. Sau đó tiểu Thiên hát cho gã nghe hai tiểu khúc cùng với múa biểu diễn một điệu mà nàng không thạo lắm, nghe nói là tự học sau khi xem được ở một cuộc biểu diễn nào đó. Tô Đàm Nhi không hề có ý định tặng đi ba ả nha hoàn hay dùng để lấy lòng người khác, bởi thế nàng chỉ cho ba nha hoàn đọc sách, thêu thùa, giúp đỡ nàng quản lý người hầu mà không dạy cho các nàng về nhạc khí và ca múa. Vậy nên tiểu Thiên miễn cưỡng có thể hát được nhưng múa thì không, chỉ là khi múa lên trông cũng mềm mại khả ái.

Tiểu Thiên thích chơi cờ năm quân, nhưng Ninh Nghị vẫn còn đang bệnh, tốt hơn hết vẫn nên tránh loại hoạt động trí óc này. Sau khi tiểu Thiên múa hát xong Ninh Nghị dạy nàng một trò ảo thuật đơn giản, cầm một con cờ trong tay rồi làm cho nó biến mất, sau đó lại từ đầu tóc hoặc túi áo đối phương lấy ra, trò này khiến cho tiểu nha đầu hốt hoảng. Ninh Nghị cười giảng cho nàng nguyên lý, đợi tiểu Thiên vựng về thực hành lại vài lần, Ninh Nghị mới nói:

- Ta muốn đi ngủ, thời gian còn sớm, tiểu Thiên qua hội thơ Bộc viên chơi đi.. Đúng rồi, thiếp mời để ngay trên bàn...

- Chờ cô gia ngủ xong em mới đi.

Tiểu Thiên cười nói.

- A, vậy hát cho ta nghe một bài, được không?

- Dạ được, cô gia muốn nghe bài nào?

Các ca khúc thời này đa số đều là thi từ, mỗi bài đều có cách hát cố định, chỉ là đến thời hiện đại những cách hát này đều đã thất truyền. Ca khúc tiểu Thiên hát được cũng không nhiều, hai người chọn bài trong tuyển tập thơ đặt trên giường để hát.

- Vịnh Ngư Tử. . .

- Bài này tiểu Thiên không biết.

- Thế bài Úc Giang Nam thì sao?

- Bài này thì biết.

Tiểu Thiên hưng phấn chuẩn bị hát.

- Thôi bỏ đi, bài này ta không thích.

- Vậy Niệm Nô Kiều thế nào, cô gia muốn nghe không?

- Bài Thủy điệu ca đầu (1) này cũng hay. Ồ,... Thủy điệu ca đầu...

- Bài này tiểu Thiên cũng biết.

“Biết hát khúc Thủy điệu?”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút.

- Chà, tiểu Thiên cũng biết thật nhiều bài nha.

- Vậy hát bài này ư?

- Ài,... hay là hát một bài khác, cũng là Thủy điệu ca đầu...

Ninh Nghị nhàn rỗi đến phát chán, thực tế là gã đang nghĩ đến bài Trăng sáng bao giờ có (2) do Vương Phi hát (3), nhưng hình như Tô Thức của thời đại này vẫn chưa viết ra. Gã kêu tiểu Thiên đem giấy bút đến, nằm sấp ở trên giường xiêu xiêu vẹo vẹo mà viết ra bài thơ để tiểu Thiên hát cho nghe, tiểu Thiên đọc đến sáng long lanh cả hai mắt:

- Cô gia sáng tác à?

Hử, Ninh Nghị ngẫm nghĩ, thấy vẻ mặt mong đợi của tiểu Thiên bèn nhún nhún vai.

- Là ta làm, em cầm lấy. Nhanh hát đi..

Tiểu Thiên cầm bài thơ nhìn một lát, dựa theo nhịp điệu mà bắt đầu hát, tiểu nha đầu hát cũng nhẹ nhàng uyển chuyển, nhưng do không chuyên nghiệp, quá xơ cứng nên phải hát lại một lần, dấu vậy ý cảnh vẫn rất hay. Sau khi nghe xong, Ninh Nghị cười cười:

- Để ta dạy em hát kiểu khác.

- A?

Tiểu Thiên chớp chớp đôi mắt.

- Còn có cách khác?

- Đúng vậy, ta hát một câu em hát theo một câu nhé. Ta biết là em rất hiếu học, haha , thực ra chủ yếu là do ta muốn nghe.

Mặc dù hơi nghi hoặc nhưng có thứ để học khiến tiểu Thiên lập tức cao hứng, nàng là người đi theo Ninh Nghị lâu nhất nên dần dần cũng biết được cô gia có nhiều điểm thần bí thú vị. Tiếp đó dưới sự chỉ bảo của Ninh Nghị, tiểu Thiên dựa vào giai điệu mới mà học từng câu từng cú của bài Thủy điệu ca đầu cho bằng hết.

- Trăng sáng bao giờ có? Nâng chén hỏi trời cao...

- Trăng sáng bao giờ có? Nâng chén hỏi trời cao...

- Chẳng hay trên đây cung khuyết,...

- Chẳng hay trên đây cung khuyết,...

- Ồ, cũng không tệ... Đêm đó nhằm năm nao?

- Ồ, cũng không tệ... Đêm đó nhằm năm nao?

- ...

- Hi hi, cô gia hát câu tiếp theo đi nào...

Dù thế nào thì một lát sau Ninh Nghị cũng đã có thể thỏa mãn một chút hoài niệm vì được nghe lại một ca khúc hiện đại. Sau này nếu có thể, có lẽ nên chép hết các ca khúc hiện đại về dạy riêng cho tiểu Thiên, hoặc sau này đi tìm một người chuyên phổ nhạc biểu diễn, rồi giao cho lời cùng phổ của nó, dấu hát riêng mình nghe cũng tốt lắm rồi, không đưa ra đại chúng chắc chẳng sao cả .

- Cảm thấy thế nào? Dễ nghe không?

- Rất là dễ nghe...

Bài thơ có cách hát cố định, những ca khúc dạng này ở cổ đại thường có cùng cách hát, phần nhiều là âm đơn sắc. Nói về độ uyển chuyển và biến hóa thì không thể sánh bằng các ca khúc hiện đại. Bài ca này nhịp điệu cũng nhẹ nhàng, không quá khác so với thời đại này, nếu là hát bài Chuột Yêu Gạo, tiểu Thiên nếu không buồn nôn thì cũng bị hù chết. Lúc này, ánh mắt tiểu nha đầu nhìn về gã đã tràn đầy kính nể và ngưỡng mộ.

- Cô gia còn biết sáng tác...

Ninh Nghị cười:

- Bài hát này hát riêng cho ta là được rồi, đừng có hát lung tung khắp nơi. Một tiểu nha đầu như người lại dám loạn đổi cách hát, nếu bị bắt gặp không chừng sẽ bị người khác nói là không hiểu chuyện, biết chưa?

- Dạ.

Tiểu Thiên nâng tờ giấy kia lên, gật gật đầu.

- Tốt rồi... ngủ ngon.

Ninh Nghị leo lên giường tiến vào trong chăn. Một lát sau quay đầu lại phát hiện tiểu Thiên vẫn cứ ngồi ở cái ghế cạnh giường mà nhìn gã, giống như ngồi canh gã ốm mấy ngày trước. Gã khẽ vẫy vẫy tay :

- Ta không sao, đi đi.

Lúc này tiểu Thiên mới phản ứng, mau chóng đứng lên đi ra phía cửa.

- Này, cầm cái thiệp mời ở trên bàn, không khéo không lên được thuyền đấy...

Hô hoán một trận, đợi đến lúc tiểu Thiên thổi tắt đèn cầm thiệp mời đi ra đóng cửa lại, Ninh Nghị mới ngáp một cái thật lớn. Tiếng huyền nào ở trong thành vẫn mơ hồ truyền đến, chút ít ánh sáng chiếu lên khung cửa cũng đủ để chứng tỏ sự náo nhiệt bên ngoài, gã cười cười:

- Một đêm rồng cá rộn ư..

Rồi chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Thiên dựa lưng vào cây cột của gian phòng ngậy ngốc nhìn một hồi lâu, xác nhận Ninh Nghị thật sự đã ngủ rồi mới đi xuống lầu, về gian phòng của mình châm đèn, lấy bút mực, nài nài bài thơ có chữ viết xiên xẹo của gã trên bàn, rồi nắn nót chép lại một lần. Nét chữ của tiểu nha đầu rất nhỏ, có một chút gì đó tươi đẹp. Nàng xem đi xem lại bài thơ Ninh Nghị viết mấy lần rồi đỏ mặt giấu nó vào tầng cuối của ngăn kéo, lén lút như một tên ăn trộm.

Sau đó nàng đi ra khỏi sân, thấy trên đường không một bóng người mới chạy một mạch ra cửa lớn, tới chỗ quản sự tìm đến một cỗ xe cùng phu xe nhàn rỗi, cao hứng chạy đến hội thơ Bộc viên để xem náo nhiệt.

Còn trẻ mà, chung quy vẫn là thích náo nhiệt.

(1) Tên Hán Việt là Thủy diệu ca đầu. Giải thích về cái tên “Thủy diệu ca đầu” như sau:

Trích:

Thủy diệu ca đầu - , còn có tên là Đài thành du - , Nguyên hội khúc - , Khải ca - , Giang Nam hảo - , Hoa phạm niệm nô - , gồm 2 phiên. “Khâm định từ phổ - ” viết rằng: “Thủy diệu là đại khúc của người đời Đường, đã là đại khúc ắt có ca đầu (lời ca), sau đó bỏ lời của diệu này đi, điền lời mới.” Sáng tác từ theo diệu này bắt đầu từ Lưu Tiềm - đời Tống.

Nguồn: machuong.thivien/index.php?topic=69.0

(2) Tên bài hát này được lấy bởi câu đầu trong bài thơ Thủy diệu ca đầu của Tô Đông Pha.

Trích:

Nguyên văn Hán Việt:

Minh nguyệt kỷ thời hữu ?

Bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khùng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thắng hàn.
Khởi vũ lộng thanh ảnh,
Hà tự tại nhân gian.
Chuyển chu các,
Đề ý hộ,
Chiếu vô miên.
Bất ưng hữu hận,
Hà sự trường hướng biệt thời viên(*).
Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,
Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,
Thử sự cổ nan toàn.
Đán nguyện nhân trường cửu,
Thiên lý cộng thiên quyên (**).

Các ghi chú dưới đây là ghi chú của nhà thơ Nam Trân: .360plus.yahoo.com/hm2003c/...mid=626&fid=-1

(*) Nhớ Tử Do (em của ông).

(**) Tiếng thuyền quyên này nghĩa gốc trở mọi người đẹp, không riêng đàn bà, ở đây trở Tử Do. Chính là thiên, ta quen đọc là thuyền.

Nguyễn Chí Viễn dịch thơ:

Trích:

Trăng sáng bao giờ có?
Nâng chén hỏi trời cao
Chẳng hay trên đây cung khuyết
Đêm đó nhằm năm nao?
Rắp định cười mây lên đến
Chỉ sợ lầu quỳnh điện ngọc
Cao ngất lạnh lòng sao?
Đứng múa với thanh ảnh
Trần thế khác chi đâu.
Xoay gác đỏ
Luôn song lựa
Rọi tìm nhau
Chẳng nên cừ hận
Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau
Người có buồn, vui, ly, hợp
Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết
Tự cổ vẹn toàn đâu

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngàn dặm dưới trăng thâu.

11. Q.1 - Chương 11: Trên Thuyền Hoa

Gần tới nửa đêm, thành Giang Ninh dần tiến vào giai đoạn sôi động nhất, xe ngựa từ Tô phủ chạy tới đây, xuyên qua con phố chật hẹp đầy người qua lại, càng gần tới hẻm Ô Y tốc độ càng chậm lại.

Trên đường tới đây, thấp thoáng bên ngoài chính là vô số ánh lửa bập bùng sôi động. Vén rèm nhìn ra, con đường ngày thường yên tĩnh lúc này trở nên cực kỳ náo nhiệt, khi gần tới khu trung tâm của hẻm Ô Y, con đường phía trước chỉ thấy đầu người trùng trùng điệp điệp, xe ngựa như sa vào sinh lầy một bước cũng khó tiến. Một đội múa lân đang khua chiêng gõ trống kéo tới gần, xà ích trẻ tuổi không còn cách nào khác phải dừng xe lại.

- Tiểu Thiên tỷ, phía trước không ổn cho lắm.

Thiếu niên này e là còn lớn hơn tiểu Thiên một hai tuổi nhưng vẫn gọi nàng là tỷ. Tuy mấy tháng vừa qua tiểu Thiên chạy tới chạy lui quanh quần bên người Ninh Nghị nhưng nàng vẫn là một trong ba tỷ muội được Tô Đàn Nhi rèn giũa nhiều năm. Tô Đàn Nhi sau này có thể chấp chưởng Tô gia, mà ba ả nha hoàn này là tay chân thân tín nhất. Quần sự lớn, quần sự nhỏ cũng phải nể mặt nể mũi. Đây cũng là lý do chính tại sao một ả nha hoàn lại có thể điều động được xe ngựa. Thiếu niên này mới gia nhập Tô phủ không lâu, sau khi đã ký khế ước bán mình hai mươi năm nên nhiều ít cũng biết thân phận của nàng, tự nhiên đối với nàng phải cung kính, đồng thời gã cũng có chút hiếu kỳ nhìn thiếu nữ so ra tuổi còn nhỏ hơn mình này.

- Thấy rồi, ta sẽ xuống xe ở đây, người quay trở lại thôi.

Tiểu Thiên vén rèm chủ động bước xuống xe ngựa, nàng quay đầu nở nụ cười nhìn xà ích rồi phát phát tay nói:

- Cảm ơn nha.

- Đệ, đệ tên Đông Trạ

Thiếu niên lấy hết dũng khí lắp bắp nói ra tên của mình, sau đó ngẩng đầu lên:

- Phía trước đông lắm, để đệ đưa tỷ đi.

- Đông Trạ ca.

Tiểu Thiên khom người cảm tạ, sau đó phát tay xoay người:

- Không cần. Không sao đâu.

Nàng như bướm bướm bay tới sóng người, có thể thấy cánh tay nhỏ vun vẩy lên trong không trung mấy lần, rồi bị cơn sóng trùm lên biến mất không thấy.

Tiểu Thiên vốn đã lui tới khắp nơi trong thành Tô Châu nhiều lần nên rất quen thuộc, luận về bất cứ mặt nào: từ xã giao, làm việc, xử lý tình huống.. năng lực của tiểu Thiên đơn thuần khả ái cũng cao hơn gã thiếu niên nông thôn Đông Trạ kia rất nhiều. Huống chi ở nơi có bao nhiêu người tập trung thế này, gần như không thể xuất hiện tình huống có ai đó làm khó một tiểu cô nương đi khắp phố tham gia náo nhiệt. Các công tử bột, thiếu gia, lưu manh du đảng thời này đúng là không ít, nhưng cũng không dễ dàng đụng phải.

Những tiếng huyền náo ồn ào xuyên qua đoàn múa rồng cuộn cuộn, tiếng ca mịm mờ lả lướt từ một thanh lâu bên cạnh truyền ra, những âm thanh này tập trung lại làm đoạn phố sôi trào. Một lát sau, có một người tay gương tờ giấy từ phía đầu đường phóng tới:

- Hội thơ Lệ Xuyên, bài vịnh trúc mới của Đường công tử Đường Dục..

Sau đó dán tờ giấy lên một tấm bảng bình thơ trước một cửa hàng, xung quanh đầu người cuộn cuộn xúm lại, một lão giả đẩy xe bán trà, trứng luộc cùng bánh crepe cười tách ra khỏi đoàn người, tiểu Thiên cũng vội tách ra khỏi chiếc xe đó, mỉm cười hướng về phía trước cùng xem náo nhiệt.

Sau khi liếc được vài câu thơ, tiểu Thiên lại vội vã theo dòng người chảy xuôi về đầu phố phía bờ sông, hẻm Ô Y cách đầu phố không xa, ngõ nhỏ và hẹp nhưng tràn đầy một bầu không khí náo nhiệt, hào khí. Ánh đèn rực rỡ, người người nhốn nháo, khi tới gần sông mới có thể thấy miếu Phú Tử, nơi sôi động nhất.

Đây là đoạn phố dọc theo bờ sông trông như chuỗi ngọc, rực rỡ nhất của cả thành Giang Ninh, trên đường treo đầy hoa đăng tinh xảo. Sáu chiếc thuyền hoa liên kết của hội thơ Bộc Viên tuy thả dạo dọc sông Tần Hoài cả đêm nhưng nhất định phải ghé qua nơi đây. Bởi đã có kinh nghiệm tham gia hội thơ nên tiểu Thiên chạy thẳng tới đây, nàng tìm tới tòa lầu ngắm cảnh do nhà họ Bộc xây dựng, trình thiệp mời. Đối phương lập tức gọi người đưa tới một con thuyền nhỏ, mà lúc này chiếc thuyền hoa xanh vàng rực rỡ như lâu đài trên mặt nước kia cũng đã xuất hiện ở đoạn sông Tần Hoài. Nổi bật trên nền của rất nhiều thuyền hoa khác, nó đang từ từ hướng bên này tiến tới.

Bờ sông có vô số thuyền nhỏ: cái cập bờ, cái rời đi. Một chiếc thuyền nhỏ cũng nhẹ nhàng rời bến, trong ánh đèn thấp thoáng hướng tới chiếc lầu thuyền kết bè giữa sông mà tiến tới, đầu thuyền một tiểu cô nương đan nhẹ hai tay vào nhau, đứng đó, đầu ngẩng nhìn chiếc thuyền hoa trước mặt. Ánh đèn hoa đăng trên thuyền hoa dần dần soi tỏ khuôn mặt trái xoan đáng yêu hơi mơ màng với chiếc khăn bịt đầu. Tiếng nhạc tự bờ sông truyền tới, e là một hồi ca vũ lại đã vừa kết thúc, nàng cũng không cảm thấy tiếc rẻ gì, có thể tới đây du ngoạn đã là quá tốt rồi, nếu có thể học thêm được mấy bài từ.. nàng nhớ tới vẻ say mê nghe hát của cô gia lúc buổi tối.. ừm, cô gia nhất định sẽ rất thích.

Trên thuyền hoa, tiếng ca hát dần dừng lại, một tràng pháo tay nhiệt liệt liên vang lên. Sau đó, các bài xuất sắc của các hội thơ khác được mấy con thuyền đưa tới, lại diễn ra một hồi bình luận tung hô. Hội thi thơ không phải là một nhóm văn nhân ngồi đó viết thơ với bình phẩm, mà nó bao gồm rất nhiều tiết mục ngay từ khi thuyền hoa thả dạo: Nào là nghe từ nghe khúc, đoán đèn ngắm phong cảnh.., đều tạo nên bầu không khí hào hứng cùng cảm ngộ cho tất cả mọi người, lúc này đang tiến vào giai đoạn mấu chốt nhất của đêm hội, tuy nói là cuồng hoan đêm nay có thể kéo dài tới quá giờ sủ, nhưng thực tế mọi năm sau giờ tỵ hội thơ sẽ dần vắng bóng người.

Lý do chủ yếu là phần lớn lão nhân gia đều già hoặc trung niên sức khỏe kém, mà hơn nữa số thi nhân không có sức khỏe dồi dào, đại đa số cũng đã tụ hội suốt cho tới bây giờ, đến lúc này tinh thần cũng khó chống đỡ nổi nên phần lớn đều trở về nhà ngơi nghỉ. Trong văn đàn, có chút danh phận đều là những người như vậy, muốn được dương danh muốn được chú ý trong đêm nay, quan trọng nhất vẫn là được những người này để mắt đến. Sau khi bọn họ rời đi, hội thơ sẽ chuyển thành màn tài tử-giai nhân hội ngộ, từ giờ tỵ trở đi giao lưu giữa tài tử-giai nhân mới trở thành chủ đề, hội thi trở thành một trường tán gái náo nhiệt. Ở xã hội này mà nói: việc giao lưu giữa các tài tử-giai nhân cũng có thể được coi là một trò phong nhã nhưng nó không thể trọng yếu được như phần trước đó. Trong thời đại này, kêu tài tử bất kỳ chọn giữa danh và sắc, bọn họ đều sẽ chọn dương danh đầu tiên.

Bởi vậy, lúc này là lúc các bài thơ hay liên tục xuất ra, trước đó cũng đã truyền tới một ít, đêm nay cũng có được mấy bài vịnh nguyệt kinh tài tuyệt diệu, tờ giấy trắng trước mặt Tô Đàn Nhi cũng đã sao lại được vài bài, giờ nàng đang ngồi cạnh một người quen là nữ quyến của Ô phủ thì thầm trò chuyện.

Nàng thực sự yêu thơ-từ dù cho bản thân nàng tại phương diện này cũng không am hiểu nhiều lắm, nhưng thi nhân trong thời đại này như là minh tinh trong thời hiện đại, có nữ hài tử nào không ôm đôi chút lãng mạn trong lòng?! Vì không am hiểu, nên đối với thi từ nàng lại càng thêm khát khao càng thêm yêu thích, bất kỳ một vị tài tử nào tùy tiện múa bút khoe tài cũng khiến cho nàng tâm động.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ là một phần trong cuộc sống tinh thần, giống như đại đa số nữ nhân hiện đại hâm mộ Lưu Đức Hoa, tuy là yêu thích đó nhưng nàng cũng không biểu lộ ra ngoài rõ rệt, tướng công Ninh Nghị của nàng hẳn cũng chẳng giỏi thi từ, điều này nàng đã minh bạch ngay từ lúc mấy câu “Tam ngẫu phù bích trì, phiệt khả do ái tư” vô tình được đọc, hà huống tướng công cũng đã rất thẳng thắn, nhưng chuyện này cũng không sao cả..

Một lát sau, tiểu Thiên theo chân một nữ tỳ dẫn đường bước tới.

- Tướng công ngủ rồi sao?
- Dạ, đã ngủ rồi ạ.
- Quyên nhi, Hạnh nhi đâu rồi, chuyện kêu bọn họ chèn thêm đệm thế nào rồi?
- Dạ xong tiểu thư, em đã xem qua.. Xin chào Ô tam tiểu thư.

Sau khi hành lễ với nữ quyền Ô phủ ở bên, tiểu Thiên mới chậm chậm đi tới hai tiểu nha đầu ở gần đó. Lúc này Quyên nhi cùng Hạnh nhi đang cùng nhau ngồi trước một cái bàn nhỏ, trên bàn bày đầy các loại hoa quả bánh trái, tiểu Thiên len vào giữa ngồi, ba nha đầu vui vẻ cười chen chúc thành một khối.

Cách đó không xa, Tô Đan Nhi cùng nữ quyền Ô phủ đã đứng dậy đi đi lại lại. Những trường tụ hội dạng này thông thường đều là tách ra nam tân, nữ quyền, ở giữa còn có bình phong ngăn cách nhưng đương nhiên là không quá nghiêm ngặt. Những người được hội thơ Bộc Viên phát thiệp mời cũng không phải chỉ là những văn anh tiểu thư chưa cưới hỏi, cơ bản đều là phu thê cùng gia quyền, nên tuy cũng phân cách và mọi người cũng giữ lễ tiết nhưng ở những chỗ đi lại phu thê vẫn có thể gặp mặt nói chuyện. Khi Tô Đan Nhi đưa nữ quyền Ô phủ tới mép thuyền ngắm một mảnh đèn đuốc trên bờ, phu quân của đối phương cũng bước tới. Ô phủ là hăng vải lớn nhất Giang Ninh, hai bên đều quen biết từ trước, sau vài câu hàn huyên rồi lại chuyển sang trao đổi tin tức vãn vác. Tô Đan Nhi vốn định tránh đi để phu thê bọn họ tâm tình mấy câu, ai dè vừa mới nói được mấy câu, Tiết Tiến cùng mấy tên công tử phe phẩy quạt giấy đã tiến tới. Bọn họ đội khăn học sĩ, thay trang phục thương nhân thường ngày bằng trang phục học sinh, lúc này gió đêm thổi tới, trông rất có vài phần phong độ quạt lông khăn chít – a nhầm, là phong độ quạt giấy khăn chít.

Đêm nay Tiết Tiến cũng đã xong ra gậy dựng danh tiếng, bài từ vịnh nguyệt vừa mới viết xong cũng được mọi người phụ xướng, cũng được tính là một trong những người làm được thơ tối nay. Lúc này đi tới, nam nhân nhà Ô Phủ lập tức chấp tay cười nói:

- Tiết huynh đại tài, đêm nay sợ là sẽ chiếm được ưu ái của Khởi Lan tiểu thư, thật đáng chúc mừng.

Khởi Lan là danh kỹ hiếm có của vùng Tần Hoài mấy năm vừa qua, nàng bán nghệ chứ không bán thân, được xưng là tài mạo song tuyệt, bởi có chút quan hệ nên lần này Bộc gia mới có thể với được nàng. Đêm nay nàng sẽ chọn và xướng lên những bài mà nàng yêu thích nhất, đương nhiên bản thân nàng cũng đã có vài tiết mục riêng, thời khắc nàng chọn và xướng lên các bài từ thường là lúc hội thơ sôi động nhất.

Ấn trong chuyện này còn có nhiều điều phức tạp, không thuần túy quyết định bởi tài hoa, nhưng tài hoa đúng là chiếm phần lớn ảnh hưởng. Bài từ của Tiết Tiến không tệ, bối cảnh gia đình của y cũng có, bởi vậy khả năng nó trở thành bài áp trục là rất lớn. Mà nếu y được chú ý ở đây, mấy tháng sau e là cũng có thể có cơ hội thân cận với Khởi Lan cô nương, được mời đi dự tiệc hay cùng đàm thi luận văn.., đó cũng là những chuyện tạo ra rất nhiều danh tiếng, còn nếu như có thể tiến thêm một bước thu được Khởi Lan tiểu thư, phá thân của nàng thu vào nội phòng, ấy càng chứng minh mị lực nam nhân của gã đã đạt tới cực đỉnh.

Vùng sông Tần Hoài ung dung cũng đã được mấy trăm năm, loại cố sự như vậy hàng năm đều có, sớm muộn gì nó cũng sẽ thành câu chuyện được truyền tụng. Nam nhân trong câu chuyện tự nhiên là danh tiếng rực rỡ, sau này mỗi khi báo danh mọi người cũng đều ca tụng là tài tử phong lưu, tên tuổi thêm vài phần.

Lúc này, được người khách lệ, đương nhiên Tiết Tiến làm ra một phen khiêm nhượng, nữ nhân nhà Ô phủ ở bên cũng cười nói:

- Thi từ của Tiết công tử thực sự đã khiến thiếp thân có mấy phần cảm động.

Tô Đan Nhi cũng thích bài đó, mở miệng ca ngợi vài câu. Kỳ thực chỉ là mấy lời sáo rỗng tán tụng lẫn nhau nơi đầu môi chót lưỡi, với những người quen thuộc như nữ nhân nhà Ô gia hay như Tô Đan Nhi, tất cả đều rõ bài từ của đối phương hơn nửa là mua được từ một vị danh gia nào đó rồi mang tới đây gây dựng danh tiếng.

Tiết Tiến cười rạng rỡ, lại khiêm nhượng nói vài câu, song phương trò chuyện một phen, rồi Tiết Tiến nói:

- Đáng tiếc Ninh huynh chưa từng tới đây, bằng không với bầu không khí thế này nhất định có thể xuất ra tuyệt tác..

Tô Đàn Nhi nhú nhú mày. Mấy người ở đây nói chuyện hưng phấn tới mức khiến một vị chủ nhà Bộc gia tuổi trung niên cũng phải đi tới, y là đệ đệ của gia chủ Bộc gia, tên Bộc Dương Dụ, cũng đã từng đậu cử nhân, có chút tài hoa. Y đi lại khắp nơi chào hỏi mọi người, lúc này xen vào cười hỏi mọi người đang nói chuyện gì, Tiết Tiến lập tức đàm giao một phen: nói tướng công Ninh Nghị của Tô Đàn Nhi vốn là chuẩn bị đến, nhưng đáng tiếc lại đúng vào mấy ngày phong hàn, thật là quá đáng tiếc, bằng không với tài hoa của Ninh Nghị hẳn là sẽ có này nọ.

- Ta xem ra không hẳn là như vậy. Nghe nói gã Ninh Nghị kia tuy cũng có mấy năm đọc sách, nhưng chẳng qua chỉ là một gã tầm thường, có tới hay không cũng thế.

Phía sau có người mở miệng nói.

Tiết Tiến cười quay đầu trở lại:

- Phùng huynh, người không nên nói loạn, phong thái khí độ của Ninh huynh ta đã được chứng kiến, Tô gia vất vả từ ngàn người chọn trăm, tiếp mới chọn được Ninh huynh..

Phu quân Ninh Nghị của Tô Đàn Nhi không tài hoa, người Ô phủ có giao tình với Tô Đàn Nhi đều biết, nên khi nói chuyện tuy có hỏi đến sức khỏe của Ninh Nghị nhưng tuyệt không đề cập chút nào đến chuyện thơ văn, lúc này thấy đối phương biểu diễn, hai người Ô gia lập tức minh bạch ý nghĩ của Tiết Tiến. Trước đây Tiết Tiến theo đuổi Tô Đàn Nhi, đến cửa cầu hôn mà không có kết quả nên vì chút oán khí còn sót mà gở thủ đoạn, thành thật mà nói kỹ thuật biểu diễn quá lộ liễu, nhưng hiệu quả vẫn không suy giảm. Nếu câu chuyện cứ tiếp tục như vậy, ngày mai khó tránh khỏi việc lan truyền lời bình phẩm chuyện Tô Đàn Nhi cười phế vật. Nữ nhân nhà Ô gia đánh mất cho tướng công muốn gã cắt đứt câu chuyện, gã nam nhân cũng nhận thấy nhưng lại hơi chần chờ, không rõ đang suy nghĩ chuyện gì. Tô Đàn Nhi mỉm cười, vừa chuẩn bị mở miệng thì tiểu Thiên từ bên cạnh nàng xông tới.

- Đúng vậy, cô gia viết thơ rất giỏi.

Nàng vốn đang đùa giỡn cùng Hạnh nhi và Quyên nhi, tính lặp lại kỹ xảo ảo thuật hô biến mà Ninh Nghị đã dạy nàng nhưng bánh ngọt lại rơi xuống mặt nền, sau đó ba người cũng nhận ra tình huống ở bên này. Quyên nhi Hạnh nhi nói gã công tử Tiết gia kia không có ý tốt, sau khi suy nghĩ một chút Thiên nhi lúc này mới xông tới:

- Đêm nay cô gia còn làm thơ đấy.

Lời này của tiểu nha đầu vừa nói ra, Tiết Tiến ở bên kia cùng Tô Đàn Nhi bên này đều ngẩn người. Qua một lát Tiết Tiến mới cười rộ lên:

- Ô, Ninh huynh cũng xuất ra đại tác sao? Quá tốt rồi, vừa hợp lúc lấy ra ọi người cùng đọc.

Gã toàn thân một vẻ kinh hỉ, trong lòng nở rộ như hoa, tài học của Ninh Nghị thế nào từ lâu gã đã nghe ngóng, đọc sách nhiều năm như vậy, thơ hẳn có thể viết, nhưng viết ra cái dạng gì thì đúng là khó nói, mới vừa rồi cũng chỉ dám cho cái ả tiểu Thiên vô tri thưởng thức. Nếu theo tình hình trước đây, có lẽ sẽ có vài người có lời bông đùa và hiệu quả sẽ không lớn. Nhưng nếu coi một bài thơ tồi như là một đại tác phẩm ọi người ở đây “bình luận”, hiệu quả sinh ra như thế nào thì sau hôm nay nó cũng hoàn toàn chứng thực.

- Dạ, vâng.

Tiểu Thiên gạt đầu, lấy từ trong y phục ra một tờ giấy đã được gấp cẩn thận, miệng thao thao giải thích:

- Lúc tối cô gia không được khỏe, muốn nghe tiểu Thiên hát nên tiểu Thiên mới lấy một quyển thơ để cô gia chọn một bài. Không ngờ cô gia lại nói không thích bài nào, nên tự tay viết ra một bài. Ừm, chính là bài này, là tiểu Thiên đã chép lại..

Không thích bài nào, nên tự tay viết một bài.. Khẩu khí thật lớn, Tô Đàn Nhi cùng Bộc Dương Dụ ở bên đều nhú mày, chỉ có Tiết Tiến là cười rộ rỡ và thành khẩn thêm chút nữa. Tiểu Thiên nói xong bèn giao tờ giấy lại cho Tô Đàn Nhi đang đầy vẻ nghi ngờ bất định, Tô Đàn Nhi nhìn tờ giấy, xác thực có chữ rồi lại nhìn tiểu Thiên, sau đó mới chính thức quay lại tờ giấy, khẽ hé môi lặng yên lẩm nhẩm dòng chữ ghi ở trên đó.

Lắm nhắm được một lúc, tốc độ đọc của đôi môi khẽ chậm dần, ánh mắt lại dần trở nên phức tạp, cuối cùng như chợt tỉnh, lại nhìn tiểu Thiên một cái rồi mới tiếp tục lắm nhắm đọc tiếp bài từ. Phía trước Tiết Tiến cười, vươn cổ tên nhìn một chút, tuy không thấy gì nhưng gã vẫn rất vui vẻ..

Ngâm đọc thì được gì, trước sau gì người chẳng phải đưa ọi người xem, đến lúc đó ta đọc giúp người là được. Ha!

Tựa như trò ác kịch đã sắp thành công, gã hài lòng nghĩ.

Trong chốc lát, nơi thân thuyền bùng lên ngọn đuốc, trong ánh sáng thấp thoáng mỹ lệ, Tô Đan Nhi đưa bài từ ra phía trước.

- Thỉnh Bộc Dương thế thúc cho lời bình..

Dĩ nhiên Bộc Dương Dụ đã thấu được mảnh khoe, lúc này cũng gật đầu cười cười. Lão cực kỳ yêu thích cô tiểu thư trông như nhu nhược mà thực tế chẳng kém một đấng tu mi nhà họ Tô này, nên dẫu nàng có một kẻ hôn phu đi ở rể không tài cán thì cũng là chuyện bình thường, mà ngược lại Tiết Tiến càn rỡ cay nghiệt mới khiến người ta không thích. Lão lập tức quyết định, dẫu bài từ không tốt cũng phải nói vài lời ca ngợi, tận lực giảng hòa. Lão tiếp nhận bài từ, cúi đầu nhìn lại, trong lòng đã nghĩ xem đến cùng là nên đánh giá thế nào.

Khói lửa bốc lên, mọi người xung quanh đang đợi lão cất lên lời bình thứ nhất, Tiết Tiến nho nhã mỉm cười, khiêm cung ăm ắp. Tô Đan Nhi nhìn gã một cái, ánh mắt lại liếc sang tờ thư trên tay Bộc Dương Dụ, rất nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới.

Trong ánh lửa rực sáng, ánh mắt phức tạp khó nói..

12. Q.1 - Chương 12: Hội Thơ Chỉ Thủy

Quy Hạc viên, Phan phủ, hội thơ Chỉ Thủy cũng đã bắt đầu.

Tiếng nhạc ngân nga, từng bài từ được mọi người chuyển đi chuyển lại, giọng ca nữ nhẹ nhàng ngâm nga những bài xuất sắc nhất đêm nay. So với hội thơ Bộc Viên, bầu không khí nơi đây nghiêm túc hơn bởi có nhiều nhân vật quan trọng, nhưng các màn biểu diễn vẫn làm cho bầu không khí sôi động mà không mất đi vẻ tao nhã.

Quy Hạc viên là một khu vườn được trang trí tinh mỹ, như lâm viên có một phong vận tự nhiên, các hong non bộ giả sơn, lang viện đình đài từng khối từng khối được trang trí đèn hoa. Lúc này mọi người đang tụ tập, yến hội tổ chức giữa vườn, nữ nhân ngồi một bên, thư sinh một bên, chủ nhân cùng những lão giả uyên bác có danh có tiếng ngồi cùng một bên. Không có sân khấu chuyên dụng mà ca vũ được bố trí biểu diễn đây đó trong vườn sao cho thật tự nhiên, tạo cho người xem có ấn tượng sâu sắc. Tham gia hội thơ, phần nhiều là người có danh tiếng khá thịnh, hiển nhiên có không ít tư tâm hàm chứa trong đó.

Trong hội thơ hiển nhiên cũng có: đồ đệ, biểu diễn, ngắm trăng, thậm chí cũng không ít cao nhân uyên bác lên phát biểu; như chủ nhân Phan Quang Ngạn, thậm chí là tri phủ Giang Ninh sau lúc khai mạc cũng tới nói những lời có cánh như “Chư vị chính là tài năng lương đồng quốc gia..”, để chứng minh vị thế của hội thơ Chỉ Thủy. Đương nhiên, bởi đêm nay là một đêm cuồng hoan, đề phòng trong thành phát sinh chuyện, tri phủ vẫn phải tọa trấn ở nha môn theo thông lệ, không thể ở lâu nên vội vã rời đi sớm.

Trong hội thơ, nếu tài tử nào có được tác phẩm xuất sắc, đa phần sẽ tự đứng dậy giới thiệu ọi người bình luận. Cách mỗi đoạn thời gian lại có người đưa tới những bài từ chất lượng, chuyển tay giấy tiên ọi người cùng đọc. Nếu có bài thật hay, hoặc có cách nhìn mới lạ cũng có người đứng lên ngâm xướng một phen rồi cùng bình luận với mọi người. Đám người Phan Quang Ngạn tất nhiên sẽ có bình.

Tần lão ngồi hơi nghiêng, người ăn mặc sang trọng ngồi bên cạnh lão là Khang Hiên, chính là người hay đầu võ mồm cùng Ninh Nghị. Tên chữ của lão là Minh Dẫn nên rất nhiều người gọi lão là Minh công. Bối cảnh của lão phức tạp, phú quý không thiếu, kể cả xét trên phương diện tu dưỡng văn học và nho học thì cũng xứng đáng với hai tiếng Minh công mà mọi người gọi. Trong mấy chục tài tử ở đây có vài ba kẻ đã từng được lão dạy dỗ, gọi lão bằng thầy. Khang lão là người luôn nghiêm khắc, mọi người thường ngày có

đôi chút sợ hãi, nhưng đêm nay lão vẫn chưa phê bình ai, kỳ thực chất lượng hội thơ Chỉ Thủy đêm nay đã đủ cho lão thỏa mãn.

Lúc này Khang lão đang cùng Tần lão trao đổi, đến giờ này thơ thực sự hay cũng đã xuất ra, hai người đang thì thầm bàn luận về chuyện đó.

- Thu phân nhất dạ đình, Âm phách tối tinh huỳnh. Hảo thị sinh thương hảo, Từ khán lịch yếu minh. Tần không nghi tẩy sắc, Vạn quái tưởng tiềm hình. Tha tịch vô tương loại, Thần kê bất khả thính.. (1)

Tần công, bài “Trung thu đối nguyệt” của Lý Tần bên hội thơ Lệ Xuyên này đúng là tài hoa hơn người, tuy nói “văn vô đệ nhất”, nhưng ta e bài thơ này sẽ làm náo động đêm nay.

- Lại kiểu âm hồn quỷ quái, xem ra là đi con đường không chính đạo nhưng cũng tạo được cảm giác khí khái, làm cho tâm tư khuấy động, không một chút quỷ quyệt. Bài thơ này có hơi hướm thời Đường, Lý Tần Lý Đức Tân (2) quả thực đã gia nhập hàng ngũ đại gia rồi. Nhưng Minh công ông vốn nghiêm khắc kỷ luật, hội thơ hôm nay thực ra cũng được mấy bài hay, à, như bài mới làm này chẳng hạn.

Tần lão cười cầm lấy một bài:

- “Bích thiên như thủy, trạm ngân hoàng thanh thiển, kim ba rừng triệt. Nghi thị hằng nga tương bảo giám, cao quả nghiêm hàn cung khuyết. Lâm diệp ngâm thu, liêm long như họa, đan quế hương phong phát. Niên niên kim tịch, hữu lâu thử hưng thanh tuyệt..” (3) Ông cũng không nên bắt công mới phải?

- Ha hả, ta với ông đều không phải người chăm, chỉ là tùy tâm bình thưởng nào có chuyện bắt công được. Ồ, bài từ này đúng là không tệ..

- Theo cách nhìn của ta, hai bài hay nhất tối nay đều ở chỗ này.

Tần lão luôn luôn kín đáo, tối nay hầu như không đưa ra lời bình công khai, chỉ khi chuyện phiếm với bằng hữu mới đưa ra nhận xét. Trên thực tế, Tào Quan Tào Tông Thần của hội thơ Chỉ Thủy và Lý Tần Lý Đức Tân của hội thơ Lệ Xuyên lúc này đúng là hai nhân vật nổi trội hàng đầu trong những tài tử nổi danh ở Giang Ninh. Phần lớn mọi người ở dưới kia cũng lấy thơ từ của bọn họ để đối chiếu, mặc dù nói “văn vô đệ nhất” nhưng chỉ là những lời tranh hơi trên đầu lưỡi.

Lúc này mọi người đang bình thơ luận phú, Phan Quang Ngạn đang nói cười cùng với Tào Quan. Một lát sau có người đưa tới mấy bài thơ mới, chia làm ba ọi người chuyền xem.

Thơ thực sự có thể đăng đường nhập thất tới lúc này căn bản là không còn nữa, nhưng bài hay thì vẫn còn, mọi người vừa vui vẻ bàn tán vừa chuyền tay, có một tờ chuyền tới chỗ Tần lão cùng Khang lão. Tần lão cầm lên nhìn, rồi nở nụ cười.

- Hả? Sao thế?

Khang Hiền hỏi.

- Ha hả, không ngờ bên hội thơ Bộc Viên cũng có một bài không tệ, ông xem thử xem.

- Ồ? Bộc Viên.

Khang lão cũng nở nụ cười cầm bài thơ lên đọc một lần, rồi lại nhìn xuống cái tên “Tiết Tiến” ký ở dưới rồi lắc đầu thả xuống:

- Trung bình, cũng tạm coi được nhưng không có gì mới mẻ.

Lúc này ở dưới có người hô lên:

- Chư vị, không ngờ bên Lệ Xuyên lại ra thêm được một bài hay, theo suy nghĩ của tại hạ, bài này quả thực cũng không tệ lắm.

Có người nhận ra ý nên hô lớn:

- Vậy đọc lên xem nào.

Người kia gật đầu một cái, rồi bắt đầu:

- Bài này sáng tác trên khúc Thủy điệu, mời các vị nghe: “Thu vũ tinh như thủy, nguyệt kính bất an đài. Úc cô cao xử trướng mạc, ngữ tiểu thoát phân ai..” (4)

Đọc đến đây, tựa như cảm nhận được điều gì y quay đầu lại nhìn Phan Quang Ngạn cùng các lão đại gia đang ở trên đài, một lão giả lúc này bất ngờ đứng dậy, tay cầm giấy vôi và tiến đến chỗ Phan Quang Ngạn, ngón tay gõ gõ vào tờ giấy, miệng như đang lầm nhẩm đọc thơ. Lão giả này cũng có giao tình với hai lão Tàn Khang, thấy vậy Phan Quang Ngạn đứng dậy đón, lão giả đang tiến đến bèn đặt tờ giấy xuống, cất giọng không lớn nói với mấy người xung quanh:

- Mời chư vị lại xem bài thơ này.

Đây cũng là một bài thơ sáng tác theo khúc Thủy điệu, thấy trên đài có chuyện, người đang đọc thơ kia hơi ngẩn người, Phan Quang Ngạn nhận ra bèn mỉm cười vẩy vẩy tay, ra hiệu hãy ngâm tiếp mà không lập tức đọc tờ giấy. Đợi cho người kia ngâm xong và ngồi xuống trở lại, lão mới vui vẻ bình luận vài câu rồi cầm tờ giấy tiến lên đọc. Sau một lát miệng cũng lầm nhẩm, mày nhíu lại, mọi người dưới đài kể cả mấy nữ nhân cũng hướng bên này chờ đợi.

- Hạc ông, nếu là bài thơ hay vậy ngâm luôn đi, bao nhiêu người ở đây đang chờ. Thật không công bằng chút nào cả.

Bụng dạ Phan Quang Ngạn cũng rất rộng rãi, là người đứng đầu mọi người Tào Quan vừa cười vừa nói, mọi người xung quanh cũng cười vui vẻ, trong nhất thời bầu không khí hòa hoãn trở lại. Phan Quang Ngạn cười cười:

- Cũng là một bài Thủy điệu ca đầu.. vậy để ta xướng lên ọi người cùng nghe:

Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

”Cung khuyết trên chính từng,

Đêm nay là đêm nào?”

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Lời thơ bài Thủy điệu ca đầu vang lên nơi đình viện, chưa ngâm được một nửa những người có mặt nơi đây đã hoàn toàn lặng tiếng. Phan Quang Ngạn vốn là văn đàn đại nho, lúc này án theo làn điệu tập trung ngâm nga, giọng ngâm tuy không nhanh nhưng rất hợp với từ ngữ cùng ý cảnh, một hơi liền lạc.

Mọi người ngồi đây vốn đều xuất khẩu thành thơ, mới chỉ nghe đến đó đã thấy ý cảnh của bài thơ này kỳ ảo, đại khí, cổ xưa. Thơ văn thuở ban đầu đơn giản, nhưng bây giờ văn đàn hưng thịnh, các loại thơ từ không khỏi truy cầu sự phức tạp, phải có luận điệu cùng giai điệu. Nếu là thơ vịnh nguyệt, vậy không một chữ nguyệt xuất hiện mới là thơ hay. Bài từ này nhập đề ngay từ lúc mở đầu “Mấy lúc có trăng thanh?”, nhưng phối hợp với câu tiếp lại khiến cho ý cảnh trở nên mênh mang, mà sang tới đoạn “Cung khuyết trên chính từng” thì ý cảnh đã mở ra hoàn toàn tự nhiên, không một chút nào đột ngột, từ dòng suối róc rách đã trở thành cao sơn lưu thủy. Đến câu tiếp theo “Ta muốn cưỡi gió bay lên vút” thì đã trực tiếp chuyển hóa nửa ý cảnh mênh mang nhưng khuyết thiếu của câu trên trở thành trường giang sông rộng tuôn trào vào biển lớn một cách kỳ ảo không chút gượng ép. Mới chỉ có vài câu đã khiến cái thần khí trở nên mênh mang sáng khoái như đang ở tiên cung lầu ngọc.

Từ triều Đường tới nay, sau mấy trăm năm phát triển, tác phẩm có ý cảnh phóng khoáng sâu xa cũng rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ đại đa số các tác phẩm đều đi theo hướng biến hóa phức tạp tới cùng tận, cũng có những bài đạt tới mức phản phác quy chân, hoặc giản đơn hoặc phức tạp mỗi bài một đặc điểm, nhưng ý cảnh có thể đạt tới như bài này không có được bao nhiêu, ý cảnh bài này nương theo thơ mà biến hóa phát

triển, chuyển hóa cử trọng nhược khinh tự nhiên chí cực. Cho dù là trong thời Sơ Đường thịnh thế, văn thơ phóng khoáng như thiên mã hành không cũng không thể có phong cách phóng khoáng mà không rời xa chủ đề đến được như thế, chỉ bằng mấy câu đầu bài Thủy điệu ca đầu này đã triển lộ tấn tuyệt khí độ của một bậc đại gia. Phan Quang Ngạn ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn đám tài tử ở phía dưới rồi mới đọc tiếp nửa dưới:

Trăng quanh gác tía,
Cuối xuống cửa son,
Dòm kẻ thao thức,
Chẳng nên ân hận,
Sao cứ biệt li thì trăng tròn?
Đời người vui buồn li hợp,
Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,
Xưa nay đâu có vạn toàn.
Chỉ nguyện đời ta trường cửu,
Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên
Chỉ nguyện đời ta trường cửu,
Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

(Dịch thơ: Nguyễn Hiến Lê)

Sau khi đọc xong một lượt, Phan Quang Ngạn lại thì thầm lặp lại câu cuối rồi nhìn mọi người, xung quanh không ngừng có người gật gù tán thưởng, thật lâu sau mới tán thán:

- Hay tuyệt!

Lúc này trong vườn mọi người nhìn nhau vài lần, có người thì thầm lẩm nhẩm ngâm lại, yên tĩnh dị thường. Thực tế là những bài từ khác cũng chỉ được một thời gian, nhưng mị lực của bài Thủy điệu ca đầu này truyền lưu cả ngàn năm mà không phai nhạt. Đời sau thậm chí còn có lời bình: “Vịnh Trung thu, tự khi Thủy điệu ca đầu xuất thế, các bài khác đều bỏ.” Ở đây mọi người đều là cùng thời, bọn họ nghiên cứu văn thơ mấy chục năm, thậm chí cả đời, lúc vừa nghe xong đột nhiên cảm thấy cũng chính là loại khí thế như vậy.

Trong bầu không khí như vậy, Khang lão ở bên đưa tay cầm lấy tờ giấy tiên, đầu tiên là đọc một lần rồi chậm rãi gật đầu. Một lát sau lại đọc lại, tựa như có gì đó đáng chú ý mà mở trừng hai mắt “ồ” lên một tiếng, sau đó lại nhíu mày như đang suy nghĩ chuyện gì, vẻ mặt rất sống động. Nhận ra bộ dáng của lão, vốn đang chìm trong bài từ, Tần lão quay đầu trở lại:

- Chuyện gì thế?

- A.. Ngài lại nhìn xem.

Lão đưa tờ giấy tiên tới, Tần lão hí mắt đọc từng chữ từng chữ, từ câu “Mấy lúc có trăng thanh?” cho tới đoạn “Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên” vẫn chưa phát hiện có chỗ nào không ổn. Đúng là tuyệt diệu, lão thở ra một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu sau đó ánh mắt mơ màng ngừng lại một chút.

Phía dưới bài từ vẫn còn vài chữ, nhưng bởi mọi người vẫn còn đang cảm nhận bài thơ, mới vừa rồi Phan Quang Ngạn đọc cũng không chú ý.

Ở phía dưới tờ giấy tiên có dòng đề tên, không ngờ viết bảy chữ.

Tô phủ.

Ninh Nghị.

Ninh Lập Hằng.

Tần lão ngẩn người rồi liếc nhìn Khang lão, lát sau phá ra cười.

- Ha ha...

Trong tiểu lâu ở Tô phủ, Ninh Nghị đang bò dậy uống nước đột nhiên hắt xì một cái rõ to, thiếu chút nữa thì bị sặc. Gã mơ màng quay trở lại ngủ, kéo chăn thật kín.

Dào, không phải cảm mạo lại nặng thêm đấy chứ..

(1) Tạm dịch nghĩa: Tiết thu một đêm dưng, âm phách vàng rực nhất, cả một đời dâu bể, dường như mờ mờ lộ, tầng không như tẩy sắc, vạn quá muốn ẩn hình, tịch liêu quên pháp tướng, tiếng gà như không nghe..

(2) Lý Tần: (818-876) tự Đức Tân, người Thọ Xương, Mục Châu (nay là Lý Gia, Kiến Đức, Trung Quốc), đỗ tiến sĩ năm Đại Trung thứ 8 (854)

(3) Tạm dịch nghĩa: Trời xanh như nước, đầm nước bạc vàng xanh, sóng vàng rất rõ, cứ tưởng Hằng Nga là bảo giám, trên cao nơi cung khuyết, lá rừng mùa thu, rủ như tranh vẽ, gió đưa hương quế thơm, khuya đêm hàng năm, cùng tòa nhà nổi bật..

(4) Tạm dịch nghĩa: Mưa thu trong như nước, gương trăng không yên ả. Cô độc nơi cao xứ, giọng cười xa bi ai..

13. Q.1 - Chương 13: Bên Trong Quy Hạc Viên

Cùng lúc đó, bên trong những căn phòng hậu viện Phan phủ, mấy cô gái tham dự biểu diễn thì đang trang điểm hoặc nghỉ ngơi, khu vườn diễn ra hội thơ Chỉ Thủy cách các nàng vẹn vẹn một bức tường, chỉ cần nhìn qua tấm rèm cuối đường là có thể thấy một màn náo nhiệt.

Phần lớn những kỹ nữ tới đây tham dự buổi biểu diễn đêm nay đều có danh tiếng nhất định ở dải Tần Hoài, hầu hết trong số họ đã có sự ủng hộ riêng của mình. Nếu là hội thi thơ bình thường, chỉ cần một người trong số các nàng cũng có thể chủ trì toàn cục, nhưng ngày hôm nay thì không. Người tới hội thi thơ Chỉ Thủy không chỉ có nam giới mà còn rất nhiều người mang theo bạn đi cùng, ví như Tần lão dẫn theo tiểu thiếp Vân nương, một người rất am hiểu thơ-từ. Hay nhiều người mang theo thê thất hoặc là tiểu thư khuê tú nhà nào đó. Bởi vậy chắc hẳn các nàng không thể trở thành nhân vật chính được, thậm chí trong lúc biểu diễn, hướng ra phía ngoài nhằm thu hút ánh mắt cũng không được.

Thế nhưng dù là đi ca múa biểu diễn, chỉ cần có tài năng xuất sắc cũng có thể lưu lại ấn tượng sâu đậm. Đối với những nữ nhân như các nàng, lúc bình thường có một đám nam nhân ở bên thì tỏ ra cạo ngạo, hơi chút rụt rè. Nhưng những nơi thế này, các nàng đành im lặng bàng quan, rụt rè và cạo ngạo chỉ là mảnh khé, danh khí mới thực sự là thứ trọng yếu nhất.

Tối nay tại nơi này, hai cô gái có tiếng tăm lớn nhất là Nguyên Cẩm Nhi của Kim Phong lâu và Lục Thái Thái của Dẫn Xuân các. Giờ này trong một gian phòng, Nguyên Cẩm Nhi đang giương gương đồng quay qua quay lại nhìn khuôn mặt sau khi trang điểm, nha hoàn Khẩu Nhi đứng bên nhìn xem, miêng liếng thoảng cười nói với nàng:

- Tiểu thư, vừa nãy tỷ ra ngoài biểu diễn, Tào công tử luôn luôn nhìn tỷ đó, hai mắt không chớp lấy một cái luôn.

Nguyên Cẩm Nhi mỉm cười, nghiêng liếc nhìn nàng, nói:

- Ta ra ngoài biểu diễn, dĩ nhiên bọn họ sẽ nhìn về phía ta, có gì lạ đâu. Ngược lại Khẩu Nhi lại chỉ nhìn thấy mỗi mình Tào công tử mới khiến ta thấy kỳ lạ đó nha.

- Tiểu thư kia, thật mà!

Khẩu Nhi nhú nhú mày, mặt đỏ lên tỏ vẻ phản đối.

- Người ấy nhìn không chớp mắt..

- Nếu em không luôn nhìn hấn, sao biết được hấn nhìn ta không chớp mắt.

Nguyên Cẩm Nhi tiếp tục cười, trêu ghẹo, tiểu nha hoàn lúng ta lúng túng, vênh môi lên...làm như không để ý tới nàng nữa, thế nhưng một lát sau lại nhích tới gần:

- Tiểu thư, đầu thơ tối nay ai có thể giành khôi thủ? (1)

Nguyên Cẩm nhi quay đầu lại, trên mái tóc đính một đóa hoa nhỏ:

- Văn vô đệ nhất, đầu thơ không có tiêu chuẩn chính thức, sao biết được ai đứng đầu. Nha đầu người lại thích quan tâm tới mấy chuyện này à. Dù sao thì bài nào được truyền xướng nhiều nhất có lẽ sẽ dành khôi thủ.

Nàng mở mấy tờ giấy tiên trên bàn ra.

- Thơ của Vương công tử, Tịch công tử, còn có Tào công tử yêu dấu của em nè, “Bích thiên như thủy, trạm ngân hoàng thanh thiên”. chà, bài này có khi là hay nhất đó, em cao hứng chưa. Ngoài ra còn có Lý công tử, Đường công tử bên Lệ Xuyên nữa.

Tiểu nha hoàn bĩu môi:

- Ai mà thích Tào công tử chứ?

- Ủa, ghét y sao?

Ánh mắt Nguyên Cẩm nhi linh động nhìn sang.

- Không có à, Khấu Nhi là vì tiểu thư mà suy nghĩ đó. Tào công tử thích tiểu thư, hôm nay tiểu thư và y cùng nhau tới đây, nếu được Tào công tử tương trợ, hoa khôi Tần Hoài năm sau e rằng sẽ nằm trong tay tiểu thư rồi, có khi trong kỳ thi cao trung xuân năm sau, Tào công tử...”

Cô bé thao thao bất tuyệt, Nguyên Cẩm Nhi cười rộ lên, nhéo mũi nàng một cái:

- Hiểu rồi..

Sau đó cầm bài từ Tào Quan viết lên xem. Giữa nàng và Lục Thái Thái, nàng thì thiên về đàn tranh, Lục Thái Thái thiên về đàn tỳ bà, về giọng ca thì nàng hát tốt hơn, bài từ này là bài mà nàng định lát nữa sẽ ra hát. Vừa nhìn vừa thầm xướng lên khe khẽ, trên miệng nhẹ nhẹ nở nụ cười, thoạt nhìn có vẻ hạnh phúc vì được một đại tài tử theo đuổi.

Thật ra hơn phân nửa kỹ nữ chuyên nghiệp trên sông Tần Hoài đều tự than thân trách phận, phần lớn không hoàn toàn là thật, có ngụy tạo nhưng cũng chỉ ở những chi tiết nhỏ, nói các nàng đều có cảnh đời long đong trên cơ bản là không sai, dẫu có là danh kỹ như Nguyên Cẩm Nhi, Lục Thái Thái thì cũng vậy. Bởi các nàng được học văn thơ nên rất ngưỡng mộ các bậc tài tử giỏi giang, nhưng dù thỉnh thoảng có câu chuyện, danh kỹ vì mến tài mà gả cho thư sinh nghèo thì thực sự chỉ là số ít trong số ít. Hôm nay nàng nhận lời mời của Phan phủ, ngồi chung xe với Tào Quan đến đây trông rất thân mật, bản thân nàng cũng thật sự bội phục Tào Quan, nhưng nói đến chuyện có thích hay không, có đến mức như Khấu Nhi nói không, chính nàng cũng mơ hồ không rõ. Đối với các nàng, thoạt nhìn thì trông như sao quanh trăng sáng(2), nhưng cơ may lựa chọn chân chính vốn không nhiều.

Nhưng nếu không nghĩ nhiều đến mấy điều này. Trong hội thi thơ tối nay cũng đem lại cho bản thân không ít thu hoạch.

Nàng xướng đi xướng lại bài từ, một lát sau Khấu Nhi từ cửa vào.

- Tiểu thư, tiểu thư! Hình như lại có bài thơ hay, chúng ra đi xem đi.

- Hả?

Nàng cười buông tờ giấy tiên xuống, đi ra cùng Khấu nhi, xuyên qua rèm cửa hành lang tới bên kia đã thấy mấy cô nương đang tụ tập, Lục Thái Thái cũng đã tới, nàng nhẹ giọng hỏi:

- Các vị tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?

Rồi đứng tựa rèm quan sát, ngay lúc này nàng nghe được giọng ngâm “Cát chén hỏi trời xanh” từ phía bên kia vang tới, lúc trước Phan Quang Ngạn đã đọc một lần, đây là lần thứ hai do một vị học trò ngâm lại.

Bầu không khí hội thơ lúc này thật có đôi chút kỳ quái, giống như thoáng tĩnh lặng trước khi bùng nổ. Mọi người đang làm thơ ngâm thơ hăng hái nhiệt tình, nói cười liên miên, bây giờ lại bỗng như bị thứ gì đó áp chế. Tất cả đều chìm trong dư vị của bài từ kia, rồi đám nữ nhân cũng lấy được một bản sao, xúm lại đọc một lần, rồi lại đọc thêm một lần nữa, Nguyên Cẩm Nhi ngẩng đầu vừa lúc chạm phải ánh mắt của Lục Thái Thái.

- Hội thơ Bộc viên.

- Sao có thể...

- Tô phủ, Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng là ai vậy?

- Chưa từng nghe nói...

Không giống với bên ngoài từng tốp thư sinh đang chìm đắm ở trong bài từ, đám nữ nhân sau khi hiểu được ý nghĩa bài từ, điều quan tâm trước hết chính là người làm ra nó, mấy người nhìn kỹ dòng lạc khoản (3) vài lần, hỏi lẫn nhau nhưng chưa ai từng nghe tới cái tên này. Lúc này ở bên ngoài cũng đã có người hỏi:

- Mọi người cảm thấy bài từ này thế nào?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

- Bài từ này...

- Bài từ này rốt cuộc là người phương nào làm ra chứ?

Nhất thời không ai đưa ra bình luận gì, chỉ có người ngậm gật đầu, thốt lên:

- Tuyệt diệu!

Sau khi lẩm nhẩm đọc thơ người kia xem tới lạc khoản:

- Tô phủ, Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng, có ai biết người này là ai không?

Một hồi yên tĩnh.

- Nhưng nếu là họ Ninh, vậy sao lại ghi danh ở Tô phủ?!

- Là Tô phủ nào chứ?

- Hội thơ Bộc viên, không phải hăng buôn vải Tô thị chứ

- Chẳng lẽ người này là một trong những quản sự của Tô phủ sao?

- Từ trước đến nay chưa từng nghe nói đến người này nhỉ...

Mọi người nhất thời đưa mắt nhìn nhau, thảo luận sôi nổi, nhưng đối với cái tên này tất cả đều cảm thấy mờ昧, chưa ai nghe thấy. Sau cùng Phan Quang Ngạn phải gọi người chép thơ ở bên ngoài tới, người này không phải là người hầu mà là đệ tử ký danh, có chút tài hoa, nghe sư phụ hỏi thì vừa cười vừa nói những điều y biết.

- À, nghe nói người này là người đi ở rể Tô phủ, mới tới nhà họ Tô được vài tháng, là hôn phu của nhị tiểu thư Tô Đan Nhi. Tại hạ còn nghe được mấy chuyện đồn thú vị, nghe nói hôm nay Ninh Lập Hằng bị cảm mạo nên không xuất hiện ở hội thơ Bộc Viên. Đêm nay y ở tại phủ tỉnh dưỡng mới đọc bài từ này ột ả tiểu tỳ nghe. Vấn đề tự mình tiêu khiển, ai ngờ trong hội thơ có người nói y không biết làm thơ, ả tiểu tỳ nghe thấy bèn lấy bài từ này ra. Ha hả, bên đó nói như vậy, tại hạ cũng chẳng rõ thật giả.

- Tô phủ... Người ở rể?

Lời vừa nói ra, không chỉ có mấy người ở đây mà đám nữ nhân sau rèm cũng ngơ ngác nhìn nhau, sau đó vang lên tiếng bình luận lao xao.

- Chưa từng xuất hiện?
- Chuyện này cũng quá kỳ kỳ đi à nha...
- Ta thực sự chưa bao giờ nghe nói qua, một người ở rể lại có tài học đến thế này!
- Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng, đúng là chưa từng nghe nói qua bao giờ..

Bên rèm cửa, tiểu nha hoàn Khấu Nhi nghi hoặc nói:

- Không phải là người này muốn dương danh ở hội thơ Bộc Viên nên mua thơ đó chứ?

Chuyện mua thơ để dương danh trong hội thơ hàng năm cũng không phải là điều xa lạ. Nhưng mọi người đều biết, dù có là mua cũng không thể mua được bài từ chất lượng như vậy. Sau khi biết được thân phận của đối phương, mọi người đều hoài nghi trong lòng: nếu thật sự có tài như thế sao lại phải đi ở rể? Lúc này phía bên kia cũng có người lên tiếng nghi ngờ.

- Việc này e rằng rất khó làm cho người ta tin phục.
- Chắc lần này Tô phủ muốn dương danh nên mua bài từ đó thôi?!

Lời này tuy không lớn, giọng điệu người kia cũng chỉ có ý thăm dò, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy. Sau một thoáng yên tĩnh, có người liền tỏ ra đồng ý:

- Chuyện này.. cũng có thể...

Lúc đầu mọi người bị bài từ này làm cho rung động, không suy nghĩ quá nhiều, nhưng sau đó bị mấy cái tin “kẻ đi ở rể” “vô danh tiểu tốt” truyền tới, tin này so với bài từ thì có sự đối nghịch rất lớn nên tạo thành phản ứng ngược rất mạnh, ý niệm nghi ngờ trong đầu dù rất nhỏ cũng nhanh chóng lớn dần lên. Ở trong đây, tuy vẫn có một vài người trầm ổn chưa đưa ra bình luận, nhưng buổi hội thơ tối nay vốn có rất nhiều người ôm lòng so đấu, một phần trong số đó theo bản năng nói ra. Đúng nào lúc này, một giọng nói nghiêm nghị từ trên bục đột nhiên truyền xuống:

- Tử Hưng! Câm miệng!

Người vừa nói tên là Ngu Tử Hưng, y bị tiếng quát làm cho giật mình, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy Khang lão tay cầm bút lông nhìn hẩn, ánh mắt nghiêm túc không giận mà uy, mọi thảo luận liền dừng lại. Nhất thời toàn trường trở nên tĩnh lặng.

(1) Khôi thủ: Người dẫn đầu .

(2) Nguyên văn: “chúng tinh phủng nguyệt” (nôm na là như ánh trăng sáng được hằng hà sa số ánh sao vây quanh)

(3) Lạc khoản: chữ ký ở dưới bài thơ, bức tranh.

14. Q.1 - Chương 14: Thêm Dầu Vào Lửa

Hội thơ Chỉ Thủy.

Khang Hiền đột nhiên lên tiếng quát, trong sân lập tức yên tĩnh lại. Ngu Tử Hưng từng có một khoảng thời gian theo học Khang Hiền, lúc này thấy lão sư vốn nghiêm khắc nổi giận mà không biết vì sao, nhất thời hoảng sợ vội vã chấp tay cúi đầu:

- Minh.. Minh sư ...

Khang Hiền là bậc thầy “lý học”(1), bối cảnh cũng rất sâu, tuy đệ tử không nhiều nhưng danh tiếng của lão những người ngồi đây đều rõ. Ánh mắt lão lúc này đảo qua toàn trường rồi dừng trên người Ngu Tử Hưng, xem ra là muốn dạy bảo đệ tử:

- Những lời này người có thể tùy tiện nói ra sao?

Toàn trường bỗng chốc trở nên im lặng, Khang Hiền thả bút lông xuống rồi lại nhìn tới:

- Ta hỏi người, hôm nay có mấy trăm bài thơ, nếu bài này viết lách xằng bậy, không đáng để coi, không đáng xếp hạng thì người sẽ làm sao?

Lời này vừa nói ra, Ngu Tử Hưng đã rõ được ẩn ý trong đó, thân thể gã chấn động, giọng nói gượng gạo mà hành lễ :

- Đệ tử... đệ tử tất sẽ bỏ qua không quản tới nó nữa.

- Vậy... Trước kia người đã từng gặp gỡ Ninh Lập Hằng? Đã từng biết người này, từng nghe thấy tên, từng gặp được hần, biết được nhân phẩm hần ư. Trước đây người từng nghe được những lời bình phẩm không hay về hần sao?

- Đệ tử... Đệ tử xin nghe.

Nói tới đây cũng đã đủ, Khang Hiền cười cười:

- Nếu đã biết đạo lý rồi thì ngồi xuống đi... Mọi người, hội thơ hôm nay có rất nhiều tác phẩm xuất sắc, ta mới vừa cùng Tần công bình luận, ví dụ như bài này...

Lão lên giọng, bắt đầu bình luận một tác phẩm của hội thơ, từng câu từng câu giải thích rõ ràng. Lão vốn uyên bác, lúc bình thơ lại tận lực nói ra, tuyệt không thối phồng, chỉ nói sự thực, những bài này quả thật rất xuất sắc, hai bài của Ngu Tử Hưng cũng được đánh giá rất cao.

Lần nói chuyện này tốn rất nhiều thời gian, cuối cùng Khang Hiền mới đặt tờ giấy có ghi bài Thủy điệu ca đầu lên trên bàn:

- Bây giờ, mời chư vị lại bình luận bài Thủy điệu ca đầu này một phen xem sao?

Lão vừa nói xong, Tào Quan đang ngồi đứng dậy:

- Minh công cảnh tỉnh, đệ tử xin nghe. Nói ra thật xấu hổ, bài từ này quả nhiên tuyệt diệu, lời văn đẹp đẽ, ý cảnh sâu sắc, đệ tử không thể nào sánh kịp. Vừa rồi trong lòng nổi nên chút đố kỵ, may nhờ Minh công chỉ giáo mới có thể tỉnh ngộ. Trong hội thơ sôi nổi hôm nay, có thể thấy được những câu từ hay đến thế này thực là may mắn. Tuy nhiên, vừa rồi tại hạ mới làm được vài câu, mong được cùng mọi người bình luận một phen. Ha ha, tuy chỗ kia là châu ngọc, nhưng các vị ở đây đều rất tài hoa, không biết có vị nào nguyện ý bù đắp những chỗ khuyết thiếu cho bài thơ này không, không thể để cho uy danh của hội thơ Chỉ Thủy đi xuống được.

Những lời này vừa nói xong, Khang Hiền lập tức nở nụ cười:

- Phong thái quân tử hần phải là như vậy.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, bầu không khí trong trường lại lập tức sôi động. Có người cười nói:

- Tông thần, huynh mới được vài câu đã dám vọng ngôn. Tại hạ cũng làm một bài, chuyện lấy lại thể diện cho hội thơ phải do tại hạ mới đúng.

Tiếp theo là những trận thi thơ đấu từ kịch liệt, mọi người đều không muốn thua trận nên còn sôi động hơn lúc trước rất nhiều. Khang Hiền nhìn cảnh này mỉm cười rồi nâng chén trà lên uống, Tần lão bên cạnh cũng cười cười.

- Ha ha, vì sao Tần công cười?

- Ài, Minh công làm việc này thật không độ lượng chút nào, Lập Hằng tiểu hữu chẳng qua thắng ông có mấy ván, ông lại đặt y lên trên giàn lửa. Người quân tử mà thù dai như vậy là không tốt. Sau này gặp lại, y không tìm ông tính sổ mới là chuyện lạ đó.

Mặc dù nói vậy nhưng Tần lão vẫn cười vui vẻ, còn có vẻ háo hức chờ xem náo nhiệt. Vốn văn vô đệ nhất, bình thơ cũng không có tiêu chuẩn, nhưng đến một mức độ nào đó lời đồn thổi sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn, Thủy điệu ca đầu tuy rằng thực sự rất xuất sắc, không thể khiến tất cả đều “tự nhận thua kém”, cũng

không thể khiến “mấy bài là đồ bỏ đi”, ấy vậy mà Khang Hiền lại dùng mấy câu để ám chỉ: các người tự thấy mình không sánh được, việc đầu tiên nghĩ tới lại là hủy đi nhân phẩm của người ta, đây không phải là phong thái của bậc quân tử.

Chuyện đêm nay ở Tần Hoài truyền ra ngoài sẽ không chỉ có làm thơ, việc Khang Hiền trong hội thơ răn dạy mọi người chắc chắn cũng sẽ được truyền đi, kết quả thế nào thực khó mà tưởng tượng. Sau khi Tần công nói như vậy, nụ cười đầy vẻ hài lòng trên mặt Khang Hiền vẫn không đổi.

- Ô hay. Lão phu là tiếc cho kẻ tài hoa nên muốn giúp y thành danh, nếu gặp lại y phải cảm kích lão phu mới đúng. Tần công, ông nghĩ như vậy không phải là lòng dạ tiểu nhân sao?! Thường nói quân tử lòng dạ rộng rãi, tiểu nhân cân đo đong đếm, phải mở rộng tấm lòng ra mới được.

Trước đây hai người chưa từng tận mắt chứng kiến tài hoa của Ninh Nghị ra sao, nhưng đánh giá gã tuyệt đối không đơn giản. Lúc này bài từ đã làm bọn họ kinh động, may nhanh chóng hiểu được nên mới ở chỗ này cười nói vài câu, bên cạnh có một lão giả đi tới:

- Chẳng lẽ Ninh Lập Hằng này là...

Lão cũng thường đi đến bờ sông đánh cờ cùng Tần lão, từng gặp qua Ninh Nghị một lần, lại thấy đối phương họ Ninh nên đoán được. Vừa lúc Phan Quang Ngạn tiến tới, nghe được câu này bèn cười nói :

- Ninh Nghị này chẳng lẽ là người cùng Minh công...

Khang Hiền nở nụ cười, nhỏ giọng nói:

- Chính là tiểu hữu của ta, Tần công và Đỗ công. Bài từ này chắc không phải giả mạo. Tuy nhiên người này ít khi xuất hiện, cũng là bằng hữu, quân tử kết giao trong như nước(2), không nên suy nghĩ nhiều, xin Hạc lão thay ta bảo mật không để chuyện này truyền bá ra ngoài.

Phan Quang Ngạn lập tức tỉnh ngộ, liền nở nụ cười.

- Thì ra là như vậy.

oOo

Nếu biết trước tất cả những gì phát sinh trong thành Giang Ninh đêm nay, không biết Ninh Nghị có vì tìm lại cảm giác thời hiện đại mà dạy tiểu Thiên hát hay không. Dù sao gã bị cảm nên suy nghĩ hơi lung tung, tinh thần mệt mỏi, lại chưa tham gia hội thơ bao giờ nên không thể nào ngờ tới.

Đã quá nửa đêm, lúc này Ninh Nghị vẫn đang ngủ nên tất cả mọi chuyện đều không hay biết. Xe ngựa dần chạy qua con phố náo nhiệt, tốc độ rất chậm rãi, trên đường đầy nhóc những đoàn người chen chúc chơi đùa như trước, ánh lửa từ ngoài chiếu vào xe, Tô Đàn Nhi nhìn tiểu Thiên đối diện, trên tay nàng đang cầm tờ giấy chép bài Thủy điệu ca đầu, còn tiểu Thiên cúi đầu mắt chớp chớp, môi mím lại.

Chuyện xảy ra đêm nay nàng cảm thấy thật ly kỳ, đến bây giờ trong đầu vẫn có cảm giác nghĩ không thông. Bài từ trên tay đến cùng có bao nhiêu phân lượng, dấu năng lực thường thức thơ từ của nàng không phải quá xuất sắc, nhưng mới liếc qua liền thấy chấn động trong lòng. Thật không dám tin thứ này lại nhận được từ tay tiểu Thiên, những chuyện về sau đã chứng minh nàng vẫn còn đánh giá thấp bài từ này.

Có thể thấy tên xấu xa Tiết Tiến kinh ngạc khiếp sợ thực sự rất vui. Rồi chuyện Bộc Dương Dụ mời nhóm phu tử (3) tới bình giảng càng làm cho nàng cảm thấy được coi trọng. Là một nữ thương nhân, nàng hiểu được tầm quan trọng của sự coi trọng này.

Người đời đều nói thương nhân trục lợi nên địa vị luôn nằm dưới chót của xã hội. Tuy rằng dùng tiền có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, có thể nâng địa vị cao lên một chút nhưng vẫn không thể tránh khỏi kỳ thị. Các thiên tai lớn bé hàng năm bọn họ đều xuất tiền xuất lực, vậy mà vẫn không đạt được cái danh lương thiện. Gia gia đầu tư tiền của vào học đường chính là muốn Tô gia có một nhóm văn nhân, cho dù hao tài tốn của thì chí ít cũng phải tiến vào hàng ngũ kẻ sĩ, tâm tình mong mỏi này nàng đã chứng kiến từ nhỏ.

Nhà họ Bộc cũng là như thế, và xem ra bọn họ đã có chút thành quả. Hàng năm bỏ ra rất nhiều công sức để chuẩn bị hội thơ Bộc Viên, đến giờ cũng gọi là thu được trái ngọt, xem như đã đặt được một chân vào tầng lớp nhân sĩ, chỉ là muốn bước nốt chân còn lại thì vẫn còn một khoảng cách khá xa. Mỗi khi nhắc tới

hội thơ Bộc Viên là mọi người nghĩ ngay đến chuyện giàu xổi. Bài từ này được bọn họ coi trọng như vậy, xem ra là nó có chỗ tốt. Nhưng mà... có mấy người nói bài này có thể sánh với mấy bài của nhóm Tào Quan Lý Tần, điều này làm sao được chứ.

Trình độ của nàng không cao, đối với thơ ca chỉ là yêu thích và sùng bái, vì cách biệt khá xa nên có cảm giác hơi đối nghịch. Lúc chưa được gả đi nàng có mấy lần tham gia hội thơ, được thấy những văn nhân có tiếng làm thơ tả cảnh tại chỗ, cảm thấy thơ thật hay, cảm giác khiến người ta say mê. Mấy người Tào Quan, Lý Tần đều là những đại biểu cho sĩ tử Giang Ninh lúc bấy giờ, tuy gia gia muốn trong nhà có một vài tài tử nhưng chưa từng dám mơ có được một người có thể sánh với bọn họ, mà bài ca trên tay mình đây... lại là do tiểu Thiên đưa đến, lại còn nói do phu quân “không có tài hoa” của nàng làm ra. Trước đây rõ ràng y chỉ sáng tác được cái loại thơ “Tam ngẫu phù bích trì, phiệt khả do ái tư”.(4) Bài thơ đó tuy không hiểu nhưng không giống thế này, hay là ... còn có ẩn tình.

Trong lòng nàng, vừa bởi danh tiếng của những văn nhân vốn sùng bái như Tào Quan Lý Tần mà có chút choáng váng, vừa bởi là một thương nhân nên nàng vẫn luôn tỉnh táo, sẵn sàng ứng phó với tất cả những gì ngoài dự liệu, chờ đến khi xuống thuyền nàng mới đi sâu làm rõ những nghi ngờ trong lòng. Nhìn thân thể dường như cuộn nhỏ lại của tiểu Thiên, nàng bật cười:

- Thực sự là do cô gia viết sao?

Đối với tiểu Thiên, dĩ nhiên nàng không chút hoài nghi.

- Dạ.

- Ủ.. Tiểu Thiên, em kể lại một lần chuyện lúc em ở cùng cô gia tối nay được không

- Vâng.

Tiểu Thiên gật đầu rồi bắt đầu kể lại những việc xảy ra sau khi các nàng rời đi, đầu tiên là kể chuyện xưa, sơ lược mấy câu về Tây Du Ký, chỉ nói đó là chuyện về một con khỉ yêu quái, về sau nó học được các phép thần thông biến hóa.

- Đó... biến hóa như thế này này... đầu tiên giấu hạt ngọc này trong tay...

Tiểu Thiên vừa nói vừa biểu diễn ảo thuật lại một lần nữa, lúc ở trên thuyền định khoe với hai tỷ muội nhưng thất bại, lúc này lại thất bại lần nữa khiến nàng chán nản vô cùng, nhưng sau đó là nói đến chuyện ca hát và làm thơ.

- Nó là một kiểu hát khác sao?

Tô Đan Nhi nhíu mày hỏi.

- Vâng, rất êm tai.

Thiên nhi gật đầu rồi lại hạ giọng nói:

- Cô gia bảo không được ra ngoài hát lung tung, bằng một tiểu nha đầu như em mà sửa cách xưng hô, mọi người sẽ nói tiểu Thiên không hiểu chuyện.

Thực ra có người nói là không hiểu chuyện hay không, chuyện ấy tiểu Thiên đều hiểu rõ, nhưng ở trước mặt tiểu thư tất nhiên không dám giấu diếm. Không lâu sau, dưới yêu cầu của Tô Đan Nhi, tiểu nha đầu hắng giọng một cái rồi dùng “cách xưng hô mới” hát từng câu từng chữ bài Thủy điệu ca đầu, lời ca trong xe du dương vang vọng.

sau hát xong, Quyên Nhi cùng Hạnh Nhi vẫn còn như mê như say:

- Thật là êm tai...

Tô Đan Nhi dựa vào thùng xe trầm mặc hồi lâu, rồi mở miệng hỏi:

- Tiểu Thiên, em theo cô gia lâu nhất, em cảm thấy cô gia thực sự là người thế nào..

Tiểu Thiên nghĩ một hồi rồi nói:

- Cô gia người, cô gia người... Tiểu Thiên cảm thấy cô gia không giống như con một sách, Huynh ấy... rất hài hước, đôi khi thích nói giỡn, thế nhưng lại có lúc tạo ra cảm giác trầm ổn, giống như mọi chuyện đều dễ dàng giải quyết ... Khi nói chuyện cũng không giống như mấy phu tử kia, không xoắn ra mấy cái chi hồ giả đã kia(5), sau đó..., sau đó.. không .., có vẻ không giống trước đây cho lắm...

Tô Đàn Nhi nghe xong chỉ khẽ gật đầu.

Rẽ qua con phố phía trước là đã tới Tô phủ.

(1) Lý học: Phái triết học duy tâm đời nhà Tống và nhà Minh, Trung Quốc

(2) Nguyên văn: “Quân tử như thủy chi giao” Xuất phát từ Trang Tử - Sơn Mộc, chỉ sự giao tình giữa các bậc hiền giả.

Phù dĩ lợi hợp giả, bách cùng họa hoạn hại tương khí dã; dĩ thiên thuộc giả, bách cùng họa hoạn hại tương thu dã. Phù tương thu chi dĩ tương khí dĩ viễn hĩ, thả quân tử chi giao đạm nhược thủy, tiểu nhân chi giao cam nhược lễ. Quân tử đạm dĩ thân, tiểu nhân cam dĩ tuyệt, bỉ vô cố dĩ hợp giả, tắc vô cố dĩ ly.

Dịch (Lê Anh Minh dịch)

Vì lợi mà hội tụ, đến khi nghèo túng, hoạn nạn, tai họa, thì sẽ bỏ nhau. Vì thiên tính mà hội tụ, đến khi nghèo túng, hoạn nạn, tai họa, thì sẽ giúp nhau. Giữa đoạn tuyệt và tương trợ khác biệt rất lớn. Sự giao du của người quân tử thì nhạt như nước lã; sự giao du của kẻ tiểu nhân thì ngọt nồng như rượu ngọt mới cất. Nhưng cái nhạt của người quân tử sẽ dẫn đến thân tình, còn cái ngọt nồng vô vậ của kẻ tiểu nhân sẽ dẫn đến tuyệt giao. Hội tụ vô cố thì sẽ ly tan vô cố.

(3) Phu tử: nhà giáo, hiền triết.

(4) xem bài thơ ở chương 2

(5) nhưng câu nói khó hiểu, triết lý sáo rỗng...

15. Q.1 - Chương 15: Nhận Thức Muộn Màng

Xe ngựa tiến vào Tô phủ từ cửa bên, vừa lúc gặp được đoàn người của nhị thúc uống rượu say tới bảy tám phần quay trở về. Tô Đàn Nhi được hỏi mấy câu về chuyện tối nay, đại loại là hội thơ có thật vui không... Tô Đàn Nhi vẫn thông thả ứng đáp.

Đến lúc này đã có rất nhiều bài từ được truyền lan trong thành, Thủy Diệu Ca Đầu tất nhiên là tác phẩm xuất sắc, nhưng muốn tạo thành chấn động hoặc đạt được mỹ danh quán tuyệt đêm nay tạm thời là không thể. Mấy câu giáo huấn của Khang Hiền bên hội thơ Chỉ Thủy vẫn còn chưa lan truyền, trong con mắt của bình dân, những bài từ tuyệt tác nhìn chung là chênh lệch không đáng kể. Mọi người đều đánh giá bài từ này tuy hay, nhưng so với đám Tào Quan cùng Lý Tần thì cũng chỉ suýt soát. Có lẽ bởi những người này thấy vị tài tử kia không danh tiếng nên bọn họ mới đánh giá thấp bài Thủy diệu ca đầu, chỉ những người có tài học chân chính mới nhận ra độ sâu sắc của bài từ này đã tới mức phản phác quy chân, cảm nhận được chênh lệch.

Đêm nay Tô Trọng Kham chỉ cùng người bàn chuyện làm ăn, chơi gái, uống rượu,... thơ phú lão vốn không mấy quan tâm, những chuyện liên quan tới Ninh Lập Hằng tất nhiên chưa truyền đến tai lão. Thúc cháu hai người đứng nói chuyện vài câu rồi tách ra, bốn người chủ tớ Tô Đàn Nhi một đường trở lại tiểu viện. Ngoại trừ đèn lồng lớn còn sáng trước cửa viện, trong sân đã hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ánh trăng như nước trên trời cao chiếu xuống.

Tô Đàn Nhi nhìn về phía gian phòng đang chìm trong bóng tối ở lầu hai vài lần, tiểu Thiên hỏi:

- Tiểu thư có muốn em đi gọi cô gia..

- Không cần. Tướng công đã ngủ, không cần đánh thức. Thiền nhi chuẩn bị nước ấm. Hạnh nhi Quyên nhi, các em đi ngủ sớm đi.. Thiền nhi, nếu em còn tỉnh táo thì kể cho ta nghe cổ sự mà cô gia kể cho em có được không?

Thiền nhi cười gật đầu, ở bên Quyên nhi cùng Hạnh nhi cũng vội phản ứng.

- Tiểu thư tiểu thư, chúng em không mệt.

- Chúng em cũng muốn nghe.

Nàng hơi bực bội nhìn hai đứa nha đầu một chút, rồi cười nói:

- Vậy thì cùng nghe. Ài, Nói đến lại nhớ, lâu lắm rồi chưa được nghe kể chuyện.

- Nhớ hồi bé tiểu thư cầm sách giảng chuyện xưa cho chúng em..

- Đúng đúng rồi, em còn nhớ mà..

Mấy nữ hài tử lú lo, sau đó Tô Đàn Nhi lên lầu, Quyên nhi với Hạnh nhi cùng đi giúp Thiền nhi đun nước ấm, bưng bồn gỗ và khăn mặt lên.

Nơi thành thị đèn đuốc xa xa dần an tĩnh, trong sân tiểu viện tĩnh lặng, ngọn đèn vàng bập bùng trong phòng hắt lên cửa sổ lầu hai bóng hình chủ tớ ở trong đang chuyện trò nói cười khe khẽ.

Không biết đã được bao lâu, đêm đã rất khuya ba ả nha hoàn mới đi ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa lại rồi đi xuống lầu. Trở lại gian phòng của mình, sau khi đóng cửa Thiền nhi liền nhẹ nhàng tựa cửa, hai tay ôm ngực, ngẩng đầu hít sâu một hơi, trên khuôn mặt hồn nhiên có thêm phần thần sắc phức tạp, là hài lòng, là nghi hoặc, là sợ hãi, là ước mơ,...

Tô Đàn Nhi đã dạy cho nàng rất nhiều chuyện. Bởi vậy, trong lòng nàng tự nhiên cũng không hoàn toàn thuần túy. Cũng có những tâm tư nho nhỏ, chẳng qua những tâm tư nho nhỏ này đều là suy nghĩ về của những người thân yêu bên cạnh, như tiểu thư, như Tô gia, hoặc như bây giờ còn thêm vào cả Ninh Lập Hằng nữa.

Trước đây nàng có thể vì họ Tô mà phản bác Tần lão ở chỗ đánh cờ ven sông. Đoạn thời gian này đi theo Ninh Nghị, tuy tính tình của Ninh Nghị đậm bạc nhưng sinh hoạt ngày thường vẫn có những niềm vui thú riêng. Những chuyện đã làm, tuy rằng không phải là chính sự gì nhưng gã vẫn làm nhẹ nhàng thanh thoát như người lòng đầy hoài bão. Ninh Nghị cư xử hòa nhã với nàng, nàng tự nhiên cũng rất thích.

Mặt khác, đối với tiểu thư tình cảm của nàng không chỉ là mến mộ mà còn có cảm kích cùng tâm tình báo ân các loại, có thể coi là vô cùng vô cùng yêu quý. Nàng rất rõ nỗi khổ trước đây của tiểu thư, cũng biết rõ tiểu thư yêu thích thứ gì. Bây giờ nếu tiểu thư đột nhiên phát hiện cô gia không phải là con một sách như lời đồn thổi, tất sẽ nghĩ đến chuyện thực sự cùng cô gia thành vợ thành chồng. Nếu bọn họ yêu thương lẫn nhau, hai bên tự nhiên mà tiến tới đương nhiên là tốt nhất. Chuyện nàng muốn làm cũng không nhiều, để tiểu thư biết được chuyện của cô gia, lại để cho cô gia biết được tiểu thư là người tốt, đó chính là nhiệm vụ của nha hoàn thiếp thân như nàng.

Nàng biết tiểu thư yêu thơ phú, chỉ là những thứ trước đây cô gia viết ra không thể dùng được, thậm chí đôi khi nàng còn cảm thấy chắc cô gia cố ý đùa cợt mới viết ra những thứ kia. Đêm hôm nay thấy cô gia sáng tác ra bài Thủy Diệu ca đầu, Tuy nàng không học nhiều nhưng cũng đủ để phát hiện bài từ này câu cú rất tuyệt. Chợt phát hiện được bảo bối, nàng lập tức cầm đi tới hội thơ Bộc Viên, ý định tìm thời điểm thích hợp đưa cho tiểu thư đọc, rồi sau lại thấy Tiết Tiến mò tới, hiểu được chuyện gì sắp xảy ra chuyện nàng mới thuận nước đẩy thuyền mà lấy bài thơ ra. Cho dù hể nào bài từ này cũng rất tuyệt, không hay mới là chuyện lạ.

Chỉ là nàng không ngờ được, trong con mắt của mọi người, bài từ này lại hay đến mức ấy.

Nếu trước đó nàng có được khái niệm chính xác, chắc chắn nàng sẽ không lấy bài từ này ra tùy tiện như vậy. Bây giờ nghĩ lại, cứ tưởng là để cho tiểu thư thấy được tài văn chương của cô gia, ai ngờ lại phản tác dụng – xem ra tiểu thư cũng bị dọa khiếp, lúc trên thuyền bộ dáng không thể ngờ khiến nàng cũng thấy chột dạ. Vốn là muốn dành cho tiểu thư một bất ngờ nho nhỏ, ai biết bất ngờ quá lớn, chính mình cũng bị dọa khiếp..

Ài, chuyện này làm sao bây giờ..

Lửa đèn như hạt đậu bập bùng, cơn buồn ngủ chưa tới, tiểu Thiên hai tay nâng cầm ngồi cạnh bàn suy nghĩ. Trên tay nâng chính là nguyên bản bài Thủy điệu ca đầu do Ninh Nghị viết cho nàng, khiến nàng phải nhìn đi nhìn lại.

Cô gia ơi, người có tài là tốt lắm rồi, chẳng cần cao tới mức này đâu.. mấy chuyện thế này, ngày mai tiểu Thiên làm sao nói cho người biết được đây cơ chứ..

Quả nhiên là cô gia sai rồi.

Nàng bĩu môi, vươn ngón tay nhẹ nhẹ chọc vào tờ giấy hai lần. Lúc nhìn tới câu cuối cùng, sắc mặt dần dần lại đỏ, sau đó cầm tờ giấy lên cẩn thận gấp lại rồi cất vào tầng đáy của ngăn kéo.

Thổi tắt ngọn đèn, trên mặt nàng càng lúc càng nóng, càng nóng càng xoa, rồi chậm rãi chìm dần vào trong giấc ngủ.

“Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.. hi”

oOo

Buổi sớm, sương trắng tràn ngập thành Giang Ninh, những hạt sương mù long lanh bắt đầu tà tà bay trên mặt đất lộ ra tia nắng ban mai tươi đẹp.

Trải qua một giấc, Ninh Nghị cảm thấy thân thanh khí爽, tinh thần đã khôi phục gần như hoàn toàn. Nghỉ thêm một ngày nữa, hôm sau là có thể lên lớp rồi. Ngày hôm nay làm gì nhỉ? Chắc là đưa người gỗ với bao cát từ hộ viện qua đây, cái thân thể này đã yếu đuối nhiều năm, không rèn luyện triệt để một phen là không được.

Quản sự quản lý hộ hình như là họ Trương, căn cứ vào bầu không khí nhà họ Tô bây giờ mà đoán thì Tô lão thái công vẫn còn chiều cổ mình, chỉ là cần phải suy tính xem chuyện đem người gỗ, bao cát các loại vào trong viện có làm cho Tô Đàn Nhi các nàng bị chấn động quá lớn không?! Một kẻ thư sinh chạy bộ còn không xong, đột nhiên nói muốn luyện võ công, phỏng chừng các nàng sẽ nghĩ mình hoang tưởng.

Muốn cho các nàng hiểu được mình có đôi chút khác biệt với người thường, có lẽ phải từ từ mới được, chuyện này có vẻ hơi nhanh. Trong lòng Ninh Nghị ngẫm cân nhắc những điều này. Sau đó, trong lúc húp bát cháo thịt buổi sáng, gã thấy hình như Tô Đàn Nhi cứ nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt có vẻ kỳ quái.

Liếc qua liếc lại mấy lần, một lát sau Ninh Nghị buông bát, cùng thê tử nghỉ hoặc nhìn nhau một lúc:

- Có chuyện gì à?

- Không có.

Tô Đàn Nhi khẽ cười nhẹ, lắc lắc đầu.

- Chỉ là, thấy tinh thần của tướng công sáng nay rất tốt thôi.

- Ồ, bệnh tình xem ra đã khỏi, khục.. cổ họng hình như vẫn còn hơi rát, chắc qua hôm nay là ổn, mai có thể đi tới thư viện được rồi.

- Sức khỏe không có vấn đề gì là được rồi. Mấy hôm tới đây, e rằng tướng công sẽ rất bận rộn đó.

- Bận rộn?

- Vâng.

Tô Đàn Nhi gật đầu một cái, không giải thích nhiều, cái miệng nhỏ vô cùng ôn nhu húp cháo. Nghi quá, Ninh Nghị cảm thấy khóe miệng nàng sao giống nụ cười của nàng Mona Lisa đến thế..

Vậy có chuyện gì đây? Thư viện giao cho ta thêm công việc ư? Trong đầu Ninh Nghị quay cuồng những suy đoán về ẩn ý trong lời nói của đối phương, mãi cho đến lúc trở về phòng, tiểu Thiên rụt rè đi tới khai báo với gã chuyện tối ngày hôm trước, rốt cục gã mới hiểu được tâm tình ẩn hàm trong ánh mắt thê tử.

- Dạ, thật có lỗi với cô gia. Tiểu Thiên chỉ là muốn.. chỉ là muốn cho tiểu thư đọc mà thôi, ai ngờ cái tên Tiết Tiến kia quá ghê tởm..

Ninh Nghị hơi trợn mắt há mồm nghe nàng nói, rồi vẻ mặt cũng bình tĩnh trở lại, sau một thoáng suy nghĩ liền bật cười thú vị.

-Ồ, không sao đâu. Chuyện cũng không lớn.

Thấy gã không tức giận, Thiên nhi cao hứng gật đầu nói:

- Đúng rồi, cô gia tài hoa..

“Cốc”

Ngón tay Ninh Nghị gõ lên trán của nàng một cái.

- Ai nói ta có tài?! Sau này không được nói với người khác như vậy.

.. Dạ.

Tiểu nha đầu thoáng chần chờ rồi nhẹ gật đầu.

“Xem ra, hôm nay hẳn ta không ra ngoài được!”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười:

- Xem ra phải ốm thêm mấy ngày nữa mới được...

Ánh nắng chiếu qua song cửa, Ninh Nghị cầm lấy một quyển truyện rồi đi trở lại giường, giả bộ bệnh phải nằm bệt một chỗ. Một lát sau vẫy vẫy tay, lúc này tiểu Thiên mới hết thấp thỏm trong lòng, vui vẻ chạy tới góc phòng lấy hộp cờ vây cùng bàn cờ dùng để chơi cờ năm quân mang tới.

Đêm qua Trung thu nhiều người ngủ muộn nên sáng nay cũng lười dậy khỏi giường, thành Giang Ninh đại khái phải mất nửa canh giờ mới nhộn nhịp lại như mọi ngày. Đến tận quá trưa, chuyện xảy ra ở hội thơ Chỉ Thủy mới dần lan tỏa, ảnh hưởng của bài Thủy điệu ca đầu mấy ngày sau mới tạo nên cơn chấn động trong thành Giang Ninh, rồi theo thời gian càng ngày càng lan rộng..

16. Q.1 - Chương 16: Nhiếp Vân Trúc

Sau Trung thu, thời tiết ở thành Giang Ninh nắng ráo được hai ngày rồi chuyển sang âm u, trên đường phố gió thu se lạnh cuốn lá vàng khiến cho thành thị náo động thêm phần hiu quạnh.

Đương nhiên, trong con mắt của phần lớn người dân thành thị vẫn là cái dáng vẻ thường ngày. Mùa thu vốn là như vậy, nước sông vẫn một màu xanh ấy, thuyền hoa vẫn là như cũ, vẫn tiếng thuyền chèo khuấy nước, tiếng liễu rủ lao xao, gió cuốn lá rụng lên rồi lại thả xuống sông, theo sóng nước dập dềnh mà trôi về phương xa. Đường phố người ngựa lại qua, áo xanh, kiệu nhỏ, muôn vẻ những người buôn bán dạo. Đường to ngõ hẹp, thềm đá dài dài, cầu gỗ xiu xiu bắc qua dòng nước chậm chậm trôi. Trên bờ thềm đá, vẫn thiếu nữ đang ngồi giặt áo, vẫn cảnh chuyện phiếm nói cười, trà lầu yến tiệc, tửu quán thơm hương.

Đại đa số mọi người vẫn hỏi hã bận rộn vì sinh nhai, hiển nhiên đó là một phần không thể thiếu của cuộc sống. Nhưng nếu tới nhàn đình, hay ngồi trà quán, hay ở quán cóc ven đường mà vô tình nhắc tới những lời đồn thú vị gần đây, chắc chắn không thể thiếu được chuyện đêm Trung thu mấy ngày trước. Mà trong đó, được nhắc tới nhiều nhất lại chính là xuất xứ của bài Thủy Điệu ca đầu cùng chuyện lý học đại gia Khang Hiền tức giận mắng mọi người trong hội thơ Chỉ Thủy.

Một vở kịch phải có mở có kết, có nguyên nhân bắt đầu để diễn biến dẫn tới kết thúc, tình tiết và diễn biến phải khiến người xem cảm thấy phù hợp và ngóng trông. Thơ cũng vậy, nếu chỉ là văn thơ thể hiện chí ở bốn phương của một vị tài tử nào đó thì mọi người cũng nghe đã mòn, nhưng nếu trong thơ còn có giai nhân, thơ sẽ được tăng thêm mấy phần hấp dẫn, mà bài Thủy Điệu ca đầu này lại hội đủ những điều kiện như vậy. Mọi người yêu thơ, nhưng cũng thích những sự tích như thế. Mấy ngày qua, từ thanh lâu, tửu quán tới

bàn trà, khi các cô nương xuất hiện, không thể không thiếu khúc “Mấy lúc có trăng thanh?” cùng những lời bình về những điểm diệu kỳ trong bài thơ.

Tin tức về tác giả của bài thơ đến nay vẫn còn trong suy đoán, chưa có nguồn tin nào đáng tin cậy được truyền bá.

Tô phủ, Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng, người đi rể ở Tô phủ.

Mấy câu răn dạy của Khang Hiền trong hội thơ Chỉ Thủy đã khẳng định Thủy Diệu ca đầu là kiệt tác, nhưng trong lòng người dân vẫn còn nghi hoặc: vậy sao trước đây danh tiếng của y không có, sao phải đi ở rể trong một nhà thương nhân. Và quan trọng nhất là: bài ca này của y liệu có phải là mua được hay đạo văn từ đâu đó không?! Đây chính là sự tình được các nhà bàn luận quan tâm nhất.

Lời gièm pha nhiều hơn so với khen ngợi, khuynh hướng trong lòng mọi người thường là như vậy. Lời đồn văn nhân đi mua thơ đổi lấy danh tiếng không phải là không có, khi nhắc đến mọi người đều có chiều hướng suy đoán như vậy. Dù sao đi chăng nữa, thân phận của người ở rể vốn thấp kém, thậm chí có thể nói là không có cốt khí, không biết nhục nhã, từ bỏ tổ tông. Những người có chút ngạo khí đều không làm như vậy.

Nhưng mấy ngày này cũng có giả thuyết nói: Nhị tiểu thư Đan Nhi của Tô phủ thiên tư quốc sắc, ôn nhu phóng khoáng, Ninh Nghị vừa gặp đã thương, bởi tương tư sâu nặng mà cam nguyện ở rể. Nhưng trong thời đại trọng nam này, người tin tưởng câu chuyện này đã ít lại càng ít. Trong cái xã hội chơi gái thành phong trào, phụ nữ chỉ là hàng hóa, một nữ nhân đạt được tới mức độ này ai có thể tin tưởng?! Lui lại một bước mà nói: kể cả có người tin tưởng, nhưng nếu người kia vô tài bất học thì chẳng nói làm gì, đằng này lại có thực tài mà vẫn chịu đi ở rể, vậy thật là một chuyện đáng để cho trời giận người chê, uống ột thân nam nhi, uống cho công đọc sách thánh hiền, thậm chí là uống cho kiếp làm người.

Ở thời đại này, mọi người vẫn thích dạng chuyện: nam nhân kim băng đề danh, vinh quy về cưới nữ tử. Chuyện vì một nữ nhân mà vứt bỏ tương lai như vậy thật khiến mọi người không thể chấp nhận được.

Bởi vậy, mấy ngày gần đây, suy đoán của mọi người thường thiên về mặt trái của nó, trong đó ở rể chính là nguyên nhân. Đương nhiên bây giờ còn chưa xuất hiện kết luận. Sau khi suy đoán xong, tâm lý mọi người vẫn giữ lòng hiếu kỳ đợi tin tức mới. Còn về chất lượng bài Thủy Diệu ca đầu cùng tài hoa của tác giả, mọi người vẫn tiếp tục kinh thán, độ nóng của nó vẫn tăng hàng ngày: trong mấy ngày qua, những từ ca ngợi nó vẫn không ngừng phát triển. Trong đợt đấu thơ Trung thu lần này, danh tiếng cùng lời phẩm bình về nó vượt xa những bài còn lại, tình huống này đã nhiều năm chưa từng xuất hiện.

Nơi náo nhiệt nhất sông Tần Hoài là miếu Phu Tử - khu vực trường thi thơ, cùng với các quán thanh lâu bên bờ sông đối diện. Lúc này mới qua buổi trưa, những chỗ này vẫn chưa mở rộng cửa nhưng mọi người cũng đã thức dậy rời giường. Đi dạo ở dưới phố đã có thể thấy một vài cô nương trên lầu hoặc một mình tựa cửa, hoặc đang chuyện phiếm chơi đùa, từ trong tường viện mơ hồ truyền ra tiếng sáo trúc thoang thoảng.

Những tiếng nhạc này phát ra do những cô nương đã học nhạc lý vài năm đang luyện tập, các tiểu cô nương này được thanh lâu an bài theo sư phụ học tập một cầm khúc. Lúc này, trong nội viện của Kim Phong lâu, khóa học dạy đàn đã sắp kết thúc, mấy cô bé vẫn còn đang chăm chú biểu diễn khúc nhạc vừa được truyền thụ, vị nữ sư phụ vẩy vãi, chải tóc, y phục mộc mạc đang ngồi ở trước cái bàn nhỏ, nghiêng cằm nghe đàn.

Nàng ước chừng hai mươi tuổi, tuy ăn mặc mộc mạc không sánh được với những màu sắc rực rỡ của gái thanh lâu, nhưng diện mạo của nàng cực kỳ xuất chúng: khuôn mặt trái xoan thanh nhã, đôi mi thanh tú, khí chất thanh thoát. Nàng ngồi đó lặng lẽ nghe đàn, thân ảnh làm cho người ngắm cảm giác như đang ngắm bức tranh thủy mặc, so với những bé gái học đàn ở dưới thì xuất chúng vượt hơn nhiều lắm.

Dựa theo qui trình thường ngày, đợi cho khúc nhạc được đàn xong nàng sẽ chỉ điểm thêm một lần cuối. Buổi học hôm nay cũng chỉ tới đây, nhưng ngay khi lúc nàng đang chuẩn bị thu dọn đồ, mấy bé gái ngồi dưới nhìn nhau vài lần, rồi một bé cười nói:

- Vân Trúc tỷ, Vân Trúc tỷ, tỷ có thể dạy chúng em hát bài Thủy Diệu ca đầu được không?

- Gì cơ? Thủy Diệu ca đầu..

Cô gái được gọi là Vân Trúc hơi ngẩn người rồi nhướn mắt nhìn các nàng phía dưới một lượt, không rõ vì sao các nàng lại muốn học bài ca vừa được cô bé nhắc tới.

- Mấy hôm vừa rồi khách nhân đều thích nghe bài này..

- Chính là bài trong đêm trung thu..

- Chúng em cũng rất thích.

Cô gái nghe tới đó mới hiểu:

- Trung thu? Lần trung thu này có ra được một bài thơ hay sao?

- A? Vân Trúc tỷ, tỷ còn chưa biết sao?

- Đạo này có việc nên tỷ không để ý tới trung thu..

Cô gái mỉm cười, chỉ là ẩn dưới nụ cười này có chút mệt mỏi. Nhưng e rằng mấy nữ hài tử trước mắt này chưa thể nhìn ra được.

Tiếp theo mấy cô bé riu rít lấy ra quyển sách có chép bài Thủy Diệu ca đầu, cô gái ngồi đó mấp máy môi đọc từng câu từng chữ, nàng thực sự nhận ra chỗ hay của bài thơ này. Chỉ một chốc lát sau, thần tình của nàng trở nên chăm chú, trong lúc đó mấy nữ hài tử ở dưới bắt đầu kể lại lịch của bài thơ đêm đó.

- Đáng tiếc người kia lại tới nhà người ta ở rể.

- Đúng vậy, là một người ở rể..

- Bây giờ mọi người đều nói bài ca này là do mua mà có..

- Nhưng lời ca thực sự rất hay nha..

“Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:”

Lúu lú lo lo, các cô bé ngồi ở dưới mỗi người một lời kể lại lai lịch cùng bối cảnh, rồi xướng lên lời bài hát. Tuy âm luật của các cô bé mới dừng ở mức đang học, nhưng do các đàn chị trong Kim Phong lâu ngày nào cũng xướng bài này nên hát nó không khó. Sự thực là trong lâu cũng đã có khúc phổ dành cho bài Thủy Diệu ca đầu này, các cô bé đã học các phép gảy, tự mình cũng có thể đàn, nhưng nếu được người dạy dỗ thì mới là tuyệt nhất.

“Người ở rể ư.”

Sau khi Vân Trúc xem xong, nghe mọi người giảng giải xong mới cười nói:

- Nói như vậy, Thủy Diệu ca đầu này hẳn là các em đều đã thuộc?

- Chúng em cũng đã gảy theo, nhưng có những chỗ đàn không hay..

- Ừm, khúc nhạc học xong mới gảy được, Thủy Diệu ca đầu này có một số điểm đặc biệt, khi hát nó lên cũng có thể biến hóa đơn giản mấy chỗ, ta sẽ dẫn các em biểu diễn một lần, rồi mới giảng giải..

Nghe vậy, các cô bé lại trở về ngồi trước đàn, Vân Trúc nhìn quanh một vòng, ngón tay ấn lên dây dao cầm, khuôn trăng nở nụ cười nhẹ nhàng u nhã như sương như khói, rồi đầu ngón tay khẽ gảy một cái.

- Mấy lúc có trăng thanh?

Tiếng đàn khắp nơi vang lên trong phòng, đồng diễn nhiều người là việc mà phần lớn mọi người chưa quen thuộc, đáng lẽ phải hỗn loạn, nhưng nhờ có tiếng đàn ưu mỹ ổn định nhất dẫn dắt mà dàn nhạc đã thành giai điệu, tuy to nhỏ khác nhau nhưng ý cảnh mỗi tiếng đàn vẫn hoàn toàn đồng hóa với các tiếng nhạc còn lại. Tiếp theo, chất giọng ngọt ngào dẫn xướng mọi người cũng vang lên, nếu lúc này có người tinh nghề tới chơi, hẳn sẽ nhận thấy đạo nhạc cũng chất giọng này xuất sắc hơn so với tuyệt đại đa số các cô gái trong Kim Phong lâu nhiều lắm, thậm chí so với người đứng đầu Kim Phong lâu bây giờ là Nguyên Cẩm Nhi cũng không thua kém chút nào.

Chất giọng của Nguyên Cẩm Nhi đi theo hướng nhẹ nhàng hoạt bát linh hoạt, còn chất giọng này lại như êm đềm như dòng nước chảy xuôi khiến tâm hồn người nghe thanh thản lắng đọng. Sau khi tiếng đàn vang lên, một vài cô nương ở xung quanh cũng hướng về, từ xa xa mà nghe nhạc. Đến lúc khúc ca kết thúc mới có ai đó thốt lên:

- Là Vân Trúc tỷ..

- Giọng ca của Vân Trúc tỷ vẫn hay như ngày nào..

Hoặc bội phục hoặc đổ kỵ. Không bao lâu, buổi học kết thúc, các cô bé vẫn tự mình luyện tập. Cô gái áo quần mộc mạc cầm túi nhỏ bước ra khỏi phòng, xuyên qua hành lang, chào hỏi qua loa cùng mấy người quen cũ rồi tới phòng ma ma nhận phí giảng bài. Trên đường rời đi, nàng gặp Nguyên Cẩm Nhi ở hành lang ngoài.

- Vân Trúc tỷ.

- Cẩm Nhi muội muội.

- Mới vừa rồi muội ở trên lầu nghe được Vân Trúc tỷ hát. Quả thật là bài Thủy Diệu ca đầu này phải do Vân Trúc tỷ hát mới hay, Cẩm Nhi vẫn cảm thấy mình không đồng điệu, hát lên nghe cũng chưa đạt.

Nguyên Cẩm Nhi năm nay mười bảy tuổi, tính tình lanh lẹ hoạt bát, hai bên hàn huyền vài câu rồi nàng mới thu lại nụ cười sán lạn, nhẹ giọng hỏi:

- Vân Trúc tỷ, Hồ Đào muội muội thế nào rồi?

- Mấy ngày nay đã khỏe hơn rồi, chắc mất thêm mấy ngày nữa bệnh tình mới khỏi hẳn.

- Vậy cũng tốt..

Nguyên Cẩm Nhi gật gật đầu, nhìn quanh thấy không có người, nàng mới lấy từ trên người ra một gói nhỏ:

- Vân Trúc tỷ, em biết tính tình của tỷ, nhưng Hồ Đào muội muội không ngờ phát bệnh, hẳn là cần gấp. Ở đây có chút tiền mong được tỷ tỷ thu nhận, lúc trước tỷ tỷ chiếu cố cho Cẩm Nhi, trong lòng Cẩm Nhi vẫn nhớ..

Nàng muốn đưa túi tiền nhỏ đặt vào tay đối phương, nhưng Vân Trúc từ chối. Tuy rằng rất cảm động, nhưng cuối cùng nàng vẫn không nhận lấy.

- Bệnh tình của Hồ Đào đúng là đã tốt lên rồi, nếu không tỷ tỷ nhất định sẽ lấy để chống đỡ. Cẩm Nhi muội muội nên tích góp tiền bạc, nếu có một ngày nào đó có thể chuộc thân cho chính mình, thì lúc đó mới tự do tự tại được..

- Muội không có được tâm tính như tỷ tỷ.

Hai người vừa mới đề cập tới tiếng lòng, viền mắt đã hồng lên đôi chút. Nguyên Cẩm Nhi lấy ngón tay gạt khóe mắt, nở nụ cười:

- Bây giờ Cẩm Nhi đã tới dạng này, cũng định là tìm lấy một nam nhân nào đó dựa dẫm, tiền bạc ở bên người kỳ thực cũng không có nhiều chỗ sử dụng. Huống hồ cũng không nhiều, muội còn có..

- Nếu có thể gặp được tài tử nào ưng ý..

- Cẩm Nhi mới là người không nơi nương tựa không tích góp, chỉ có thể dựa vào miệng lưỡi, lời ngon tiếng ngọt mà kiếm miếng ăn. Vốn là mệnh: làm thiếp, làm tỳ, vẫn muốn là tìm một ai đó có tiền tài có địa vị để dựa vào, cũng may bây giờ có được chút danh, muốn gả đi cũng không quá khó..

Mỗi người một chí hướng riêng, dọc đường đi ra hai người tâm sự với nhau, nhưng cuối cùng vẫn phải chia tay tại cửa bên của Kim Phong lầu. Nguyên Cẩm Nhi cười vẫy tay, mãi cho đến khi bóng dáng của đối phương biến mất mới hạ tay xuống.

Cũng có chút ước ao, cũng có chút thở dài, nàng cũng không rõ tâm tình của chính mình cho lắm.

Cô gái được gọi là Vân Trúc tỷ tên là Nhiếp Vân Trúc, mấy năm trước cũng là một trong những cô gái danh giá nhất Kim Phong lầu; tài đàn, giọng hát, văn thơ, thư họa đều là nhất tuyệt, chỉ là nàng tâm tính đậm

bạc, những lần Tần Hoài thi tuyển hoa khôi nàng cũng không chịu tham gia, bởi vậy danh khí thủy chung không vào hàng nổi nhất. Hai năm trước, sau khi tích góp đủ tiền bạc, nàng tự chuộc thân ình cùng nha hoàn Hồ Đào rồi tìm một nơi định cư. Cho tới hôm nay, thỉnh thoảng vẫn có người tới Kim Phong lâu hỏi hàng.

Các nữ nhân thanh lâu khác, dầu có chuộc thân cũng thường giữ quan hệ cùng khách quen, vẫn cùng tài tử tham gia các hội thơ hội văn, nhưng Vân Trúc lại khác, hầu như nàng đoạn tuyệt với những con người trong dĩ vãng. Sau hai năm không xuất hiện, nàng cũng đã nhạt phai trong thế giới thanh lâu đơn bạc: chào khách đến-tạm biệt khách đi, chỉ là vẫn nhận làm người dạy đàn, coi như là kiếm một chút phí sinh hoạt.

Thực sự thì tiền kiếm được bằng việc dạy đàn không nhiều, nếu nàng không dạy, trong lâu cũng có rất nhiều người có thể đảm nhiệm được. Hai năm trước, sau khi chuộc thân nàng vẫn còn dư chút tiền bạc, nhưng tới bây giờ nghe đồn tình hình không được tốt lắm. Chủ tỳ hai người trước đó cả đời sinh hoạt trong thanh lâu, Hồ Đào tuy cũng là người hầu nhưng có nhiều chuyện liên quan đến đời sống vẫn không hiểu. Sau hai năm, tiền bạc cũng đã cạn, các nàng chỉ có thể nhận làm một số việc trong thanh lâu. Gần đây nghe nói Hồ Đào phát bệnh, cuộc sống của hai người xem chừng không ổn, cảm kích trước sự chiếu cố trước đây nên Nguyên Cẩm Nhi mới xuất ra chút tiền giúp đỡ. Lượng tiền tuy không nhiều, nhưng không ngờ đối phương vẫn không chịu nhận.

Nữ nhân mà! Trên thế giới này làm gì có được bốn chữ tự do tự tại! Thanh lâu cứ tưởng phong quang.

“ Ngủ lành, chàng trẻ ganh đua,

Biết bao the tấm chuốc mua tiếng đàn.” (1)

Ai tính trước được, có lẽ cuối cùng kết cục vẫn chỉ là số tỳ phận thiếp, liệu có ai dám cưới một nữ nhân thanh lâu về làm chính thê mà chờ với đợi?! Vân Trúc tỷ tâm tính cứng cỏi, bằng như chính mình nếu tự chuộc thân ra ngoài, một nữ nhân yếu đuối không có chỗ dựa trong cõi đời này, sợ là kết cục cuối cũng vẫn chỉ là trở lại với thanh lâu mà thôi vậy.

Nàng nhẹ thở dài một tiếng, xoay người rời đi..

oOo

Sau khi rời khỏi được điểm, Nhiếp Vân Trúc bỏ tiền dư vào túi áo sát trong người.

Thêm vào tiền bán cây trầm cũng có thể chi tiêu thêm một thời gian. Điều khiến nàng yên tâm nhất chính là: bệnh tình của Hồ Đào cuối cùng đã khỏi, đây là điều mừng nhất.

Hai năm rời khỏi thanh lâu vừa rồi, hai người cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm sống độc lập. Tuy lúc còn bé Hồ Đào sống rất cơ cực, nhưng đã ở thanh lâu nhiều năm nên động lại chỉ là ký ức, có thể nấu cơm luộc đồ đã là quá tốt rồi. Cuộc sống tạm bợ của hai chủ tớ cũng đã được một thời gian, tuy có làm một số công việc công nhật như dạy đàn ở Kim Phong lâu, nhưng tới nay vẫn là thu không đủ chi. Cho tới bây giờ, tuy tiền bạc còn lại không nhiều, nhưng chỉ cần Hồ Đào khỏe trở lại, hai chủ tớ cùng làm việc vẫn có thể cân bằng thu chi được.

Một tay cầm túi vải nhỏ, tay kia xách gói thuốc đã được bao kỹ, nàng cúi đầu một đường đi về nhà, luôn chú ý đến chỗ số tiền trong túi nhỏ trên người. Sau khi cùng Hồ Đào thoát ra ở riêng đã hai lần bị móc túi ở chốn đông người, giờ nhớ lại mới cảm thấy tiếc. Một đường rời khỏi đại lộ Chu Tước, người đi dần dần thưa thớt, lúc này tâm tình cảnh giác mới được buông lỏng. Bốn phía vẫn là những cửa hàng tạp hóa như cũ, khi sắp chuyển mình qua phố, một bóng người phía trước đột nhiên thoáng qua khóe mắt.

Ồ..

Nàng ngẩng đầu lên nghi hoặc mà nhìn. Đạo thân ảnh kia đã khuất nơi ngõ rẽ. Mang theo tâm tình nặng trĩu rảo bước tới chỗ ngã tư, rốt cục nàng mới thấy rõ được đạo thân ảnh.

Đúng là y rồi..

Ở ven đường cách đó không xa, một nam nhân đơn bạc văn nhâ đang đứng ở trước mấy cửa hàng, trên tay cầm một tấm gỗ lớn. Gã vừa nhìn mấy cửa hàng tạp hóa, vừa vung vẩy tấm gỗ, sau đó gật gật đầu rồi tiến vào một cửa hàng lớn.

Xem ra là y muốn mua than hoa.

Nhiếp Vân Trúc suy nghĩ một chút rồi tiến tới..

(1) Nguyên văn: “Ngũ Lăng niên thiếu tranh triền đầu, Nhất khúc hồng tiêu bất tri số” Đây là hai câu trong bài Tỳ Bà Hành của Bạch Cư Dị. Ngũ lăng là nơi đặt lăng tẩm của vua quan và người quyền quý tới đời nhà Đường, nên Ngũ Lăng niên thiếu là chỉ các công tử nhà giàu. Có nhiều bản dịch thơ, nhưng phần nhiều là ở thể lục bát. Dạng thất ngôn không có nhiều, dưới đây là bản dịch thơ của Bằng Đình tuân thủ thể thơ của nguyên tác:

Canh khuya tiễn bạn bến Tầm Dương
Hiu hắt hơi thu hoa lá vương
Khách tựa mạn thuyền chủ xuống ngựa
Nâng ly luống hận thiếu đào nương
Say nào người được sầu ly biệt
Man mác trăng sông dải ánh sương
Chợt tiếng đàn ai trên sóng vắng
Bỗng quên trở gót ngại lên đường
Lần theo tiếng nhạc tìm ai dạo
Cung bậc ngừng im tơ trúc buông
Cặp mạn thuyền hoa mong ngó mặt
Mâm bày đèn thấp chúc quỳnh tương
Nài van mời mọc càng e ấp
Nửa mặt đàn che nửa mặt buồn
Sửa trục chỉnh giây vài tiếng dạo
Đã nghe uyên võ cổ gào ương
Rỉ rên tơ gọi u hoài trúc
Thân thể ngậm ngùi phả mấy hương
Dù dặt mây chau tay nhấn phím
Nào nề tâm sự hận vương vương
Nấn êm vuốt nhẹ đàn thêm khúc
Đứt ruột thương ôi nỗi đoạn trường
Giây vũ ào ào mưa chính đổ
Giây văn thắm thĩ giọng người thương
Thấp cao trầm bổng tình lưu mãi
Mâm ngọc vang rền hạt ngọc buông
Oanh yến dưới hoa lồng tiếng hót
Non cao nước bỗng đổ xuôi nguồn
Nhạc ngưng nước lạnh dòng ngưng bật

Ngưng bắt niềm tơ trúc vẫn vương
Nhạc dứt cho sầu lên bát ngát
Tơ chìm ăn đứt thừa tơ đương
Nước bình bạc vỡ tràn lai láng
Thiết kỵ gươm đao rộn chiến trường
Tạm dứt tơ đàn tay búng nhẹ
Bốn giây xé lụa tiếng còn vương
Đông tây thuyền bến im sào cẩu
Đáy nước thu ngời ánh nguyệt gương
Gỡ vuốt trầm ngâm đàn xếp lại
Tâm tư xin gửi khách qua đường
“Vốn xưa quê quán miền đô hội
Dưới xóm yên hoa thuộc giáo phường
Tuổi mới mười ba tay đã nhuần
Xé hồ cung bác nói cung thương
So tơ tuyệt kỹ đều khâm phục
Điểm phấn hoa khôi cũng phải nhường
Công tử vương tôn vung vãi của
Chất cao chồng lụa thắm the hương
Gỗ tan lược bạc hòa xanh phách
Rượu đắm quần hồng đêm bút cương
Năm quyến theo năm cười cợt mãi
Gió trăng xuân bắt đổi thu buồn
Mẹ trăm tuổi hạc em biên thú
Sớm lại chiều qua lạt phấn hương
Xe ngựa lối xưa rêu biếc phủ
Đời chiều thân gửi khách thương buồn
Người ham lợi lộc khinh ly biệt
Mãi miết buồn trà tận viễn phương
Bến vắng neo thuyền ly phụ mãi
Quanh thuyền trắng nước lạnh màn sương
Nửa khuya gặp nửa hồn xuân mộng
Lã chã châu hoen lớp phấn mòn”
Nhạc đã khiến lòng đây bịn rịn
Nghe lời tâm sự lại càng thương
“Bên trời hai đứa mình luân lạc

Hạnh ngộ can chi phải bạn đường
Năm ngoái tạ từ nơi cửa khuyết
Bệnh nằm đất trịch xứ Tầm Dương
Tầm Dương quê kệch không đàn địch
Thiếu cả cung vui lẫn nhạc buồn
Kề cận Bồn giang sông bãi thấp
Lau vàng trúc võ lớp quanh tường
Tai nghe nào tiếng nào thanh lịch
Máu hạ quyên gào vượn khóc thương
Xuân thắm bờ hoa thu dãi nguyệt
Từng phen độc ả muốn say cuồng
Sáo thôn địch nội dù không thiếu
Khổ nổi nghe ra giọng lú lờng
May được đêm nay nàng dạo phím
Tưởng như tiên giới khúc Nghê Thường
Xin vì ta nắn buông lần nữa
Ta sẽ vì nàng soạn một chương”
Thông cảm lòng đây lòng đấy hẳn
Nhạc dần lan tỏa với trầm hương
Nhặt khoan thê thiết càng thê thiết
Khắp tiệc ai mà chẳng xót thương
Dám hỏi mắt say nào đắm lệ
Giang Châu Tư Mã vật đắm tuôn

17. Q.1 - Chương 17: Khí Trường

Hai năm trước khi chủ tớ Nhiếp Vân Trúc, Hồ Đào rời Kim Phong lâu. Hai người phải cố gắng bươn chải làm đủ loại công việc kiếm sống. Mặc dù thân nhau như tỷ muội nhưng chủ tớ vẫn cứ là chủ tớ, phần lớn việc nhà đều do Hồ Đào đảm trách, Nhiếp Vân Trúc chỉ làm một số chuyện đơn giản. Hàng ngày thuê thùa gấm vóc, có khi thuê mấy đôi hài, lâu lâu lại đi Kim Phong lâu dạy đàn để duy trì cuộc sống gia đình. Nàng lựa chọn việc thuê thùa vì ưa thích, nên sản phẩm tạo ra có chất lượng nhưng lại tốn quá nhiều thời gian và chi phí, kết quả là kiếm không được bao nhiêu tiền.

Tháng trước Hồ Đào ngã bệnh, Nhiếp Vân Trúc không thể không đảm nhiệm việc nhà, phải nấu ăn mấy món đơn giản, giặt giũ quần áo, dù trước đây không quen làm những việc phải làm, chỉ là không được sạch như Hồ Đào giặt. Trước trung thu mấy ngày, nàng có mua một con gà mái để bồi bổ thân thể cho Hồ Đào, đến lúc muốn cất tiết lại nhốt gà vào trong một cái sọt rồi chọc liên tục vào nó.

Bắt được gà mà không dám giết, lại để gà chạy mất, đuổi theo bị té xuống sông, dao cất tiết gà bị mất, còn khiến cho người có lòng hảo tâm kéo mình lên bờ phải chịu liên lụy: người ta vớt mình lên, vậy mà phản ứng đầu tiên của mình sau khi tỉnh lại là đánh đối phương một bạt tai. Ngày thứ hai tới mò dao, lại để đối phương nhìn thấy, còn giúp mình giết gà..

Xưa nay nàng vốn là cô gái thông dong bình tĩnh, nhiều năm trong thanh lâu cũng gặp phải rất nhiều dạng người, hình tượng bản thân nàng vẫn luôn được coi trọng. Ai ngờ lần này tất cả những chuyện mất mặt đều bị người khác chứng kiến, nghĩ mà thấy xấu hổ. Mấy ngày trước nàng sinh bệnh như Hồ Đào, may mà nhiễm phong hàn không nặng, nhưng cũng phải sau Trung thu mới khỏe lại. Vị ân công kia đến tên mình cũng quên hỏi. Hồ Diên Lô Phong.. không biết có phải là Hồ Diên Lô Phong không, ai ngờ hôm nay ở chỗ này tình cờ gặp lại.

Trước đây, Nhiếp Vân Trúc từng gặp gỡ qua rất nhiều người, nam nhân trẻ tuổi này khoảng hai mươi, xem ra cũng có chút văn khí. Nhưng ngẫm lại hành động người này có vẻ khác thường, lời nói hay hành vi cũng vậy, trông cứ có vẻ như hồ hững tùy hứng. Từ lúc cứu mình, bị mình ột bạt tai cho đến sau này giúp mình giết gà, lúc nói chuyện, khi rời đi đều là như vậy. Lúc này Nhiếp Vân Trúc đi theo thấy gã hình như muốn mua than củi, nhưng sau khi gã nhìn than củi rồi trò chuyện cùng ông chủ vài câu thì dường như không phải.

Thời tiết đã cuối thu, mùa đông dần đến, phần lớn mọi người đều muốn mua than, nên cũng có nhiều nơi bán. Cửa hàng này buộc than lại thành từng túi từng túi, nam tử kia sau khi nói chuyện cùng ông chủ cửa hàng, liền đem một túi than đổ xuống mặt đất, cầm cái túi ngồi xổm mà chọn từng viên từng viên. Than được gã chọn không nhiều, gã lại còn vẽ trên mặt đất vài lần rồi mới cho vào trong túi. Chủ quán cũng không giận, chỉ hiếu kỳ dò hỏi vài câu rồi kệ cho gã lựa chọn.

Quan sát một lát, Nhiếp Vân Trúc mới từ phía sau tiến tới, đến ngang đối phương thì dừng lại, khom người xuống:

- Ân công?

- Hả?"

Nam tử quay đầu liếc một cái, liền nhận ra nàng:

- Ô, là cô à, trùng hợp nhỉ.

Tay gã lúc này vẫn chuyên tâm chọn than củi.

Hành động và lời nói gã đều có chút kỳ quái. Văn hóa Nho gia tới giờ đã phát triển đến đỉnh điểm, các loại lễ nghi ứng đối khá là phức tạp. Nam nhân bình thường khi gặp một nữ nhân đi tới, không thể không đứng thẳng ghìm hơi, dùng dáng vẻ tao nhã để đợi, phong cách nho nhã này đã trở thành thói quen của toàn xã hội. Nhưng cách nói chuyện tùy ý: “Ồ, là cô à, trùng hợp nhỉ..” này Nhiếp Vân Trúc lần đầu tiên gặp phải, nhưng vẫn có cảm giác rất tự nhiên.

Nàng hơi sững sờ, mở to hai mắt, sau đó thu gấu váy ngồi xuống bên cạnh.

- Ân công..

- Ài, chẳng qua chỉ là giết con gà mà thôi. Chuyện chẳng to tát gì, không cần gọi ta là ân công.

Nam tử cười phát tay một cái, thuận miệng nói.

- Chẳng lẽ trong lòng ân công chỉ nhớ được chuyện giết gà, mà không nhớ chuyện vớt thiếp từ dưới sông lên sao?

- A..

Đối phương ngẩn người rồi mới có phản ứng trở lại. Nhiếp Vân Trúc không nhận được mà bật cười, hai người lúc này ngồi song song trước đống than củi, Nhiếp Vân Trúc nghiêng đầu nhìn gã:

- Thiếp thân tên là Nhiếp Vân Trúc.

Nàng hơi dừng lại một chút, xác định đối phương có vẻ nhớ được cái tên này rồi mới hỏi:

- Danh tính của ân công có phải là Hồ Diên Lô Phong không?

- Hô.. Hồ Diên Lô Phong..

Nhất thời, vẻ mặt nam tử như là bị co rút vài lần, trông rất phức tạp, rồi sau đó bật cười:

- Ha ha, Ninh Nghị.

Gã nói rõ hơn:

- Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng.

Nghe tới cái tên này, Nhiếp Vân Trúc cũng ngây ngẩn cả người.

“Bài Thủy điệu ca đầu..”

“Người đó tên Ninh Nghị, tự Lập Hằng..”

“Ồ rở ở Tô phủ..”

“Có lẽ là hạng người bỏ tiền mua thơ để mua danh chuộc tiếng..”

Cảm giác kinh diễm khi đọc bài thơ trong Kim Phong lâu đến giờ vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, lúc đám nữ hài bàn tán cũng loáng thoáng nhắc tới Ninh Nghị-Ninh Lập Hằng. Vốn nàng chỉ hân thưởng câu từ, chưa kịp tiêu hóa sức hút của bài thơ nên không tiện bàn luận xôm tụ với mọi người. Bởi vậy cái tên kia đối với nàng mà nói là vô vị, không đáng để nhớ tới. Nhưng lúc này, đầu óc của nàng lại thêm một lần choáng váng.

Nàng sững sốt hồi lâu rồi mới có phản ứng:

- Ninh công tử.. mua chỗ than củi này về làm gì vậy?

- Ủ, để viết chữ thôi.

Ninh Nghị gõ gõ tấm ván gỗ được sơn trắng xuống đất, sau đó cầm một mẩu than viết xuống một chữ Nhiếp. Đại khái gã định thuận tay viết cái tên Nhiếp Vân Trúc vừa nghe, nhưng sau khi viết xong nét cuối của chữ Nhiếp thì dừng lại một chút, đoán chừng viết tên người ta như vậy có vẻ hơi mạo phạm nên gã thoáng đổi sang viết hai chữ Ninh Nghị.

Chữ được viết theo kiểu chữ Khải, bút lực hùng hồn mạnh mẽ, viết xong nét cuối cùng mẩu than cũng bị nén vỡ. Nhiếp Vân Trúc có hiểu biết nhất định về thư pháp nên trong lòng thoáng so sánh, thủ pháp cầm than củi cùng cầm bút lông khác nhau, nếu tự mình cầm than mà viết, nét chữ nhất định kém xa tít tắp. Gã có thể dùng than củi mà tiện tay viết thành như vậy thì lý giải về thư pháp sợ đã là chuyên gia rồi.

Ở thời đại này, thơ từ và thư pháp vẫn còn có điểm chung. Phần lớn những người có tạo nghệ thâm hậu trong thư pháp được xưng tụng là đại Nho, nếu có kém cũng không kém bao nhiêu. Người có thể viết ra chữ như vậy, việc sáng tác ra bản Thủy điệu ca đầu cũng chẳng có gì phải nghi ngờ.

“Quả nhiên phần lớn lời đồn là không thể tin được.”

Nhiếp Vân Trúc trầm nghĩ.

Nàng nào có biết, Ninh Nghị chỉ nhìn thấy người khác dùng bút lông, còn viết chữ nghệ thuật bằng phấn hay bằng bút máy gã đã luyện qua. Về sau có được thân phận và địa vị nên tâm cảnh cũng được tôn lên, chữ viết ra có thêm phần khí thế. Lúc này nhìn hai chữ kia thấy đã thụt lùi đôi chút, nhưng tổng thể cũng đủ để khiến nhiều người thán phục.

Luyện chữ cũng không phải một sớm một chiều mà thành, mấy chữ khó lão sư viết cũng không thể để đám học sinh khổ luyện bút lông cả ngày.

- Lên lớp giảng bài, có thể dùng bảng trắng này viết chữ. Chữ viết rồi có thể lau, dùng bàn cát nét viết không rõ ràng, lại phải quét tới quét lui. Hơn nữa bàn cát đặt ngang làm học sinh nhìn cũng mệt, bảng này có thể dựng lên hoặc treo thẳng.

- Lớp học.. học đường? Ninh công tử là tiên sinh ở học đường sao?

- Ủ, một học đường nho nhỏ. Dạy mấy đứa học sinh ngốc đọc sách viết chữ ấy mà..

- A.. Ninh công tử, mẩu than này có được không?

Trong thanh lâu quán xá đều phải học tập nghệ thuật giao tiếp sao cho có thể xã giao một cách tự nhiên nhất. Chỉ cần có chuẩn bị, Nhiếp Vân Trúc tự tin có thể trò chuyện tự nhiên với bất kể người nào mà không cảm thấy lúng túng. Lần nói chuyện này cũng rất tự nhiên, nhưng sự tự nhiên này không phải từ nàng mà ngược lại: là do thái độ của đối phương. Hai người cùng chọn những viên than, chỉ chốc lát đã đầy cái túi vải nhỏ, hai tay cũng đen thui. Lúc trả tiền Ninh Nghị trả mười văn tiền cho cái túi than.

- Chủ quán rất hiểu chuyện, chừng ấy than cái mà chỉ thu mười mấy văn.

Ra tới cửa, Nhiếp Vân Trúc bình luận.

- A, làm phiền người ta cũng là không tốt. Chắc là nghe ta nói sẽ dùng nó trong học đường nên mới cho chọn lựa đấy, dùng thân phận lão sư đi gạt người đúng là tốt thật.

- Lần sau công tử muốn mua, chi bằng mua vài túi về nhà mà chọn. Biết đâu trong nhà lại cần dùng, cũng tiết kiệm được số tiền này.

- Ha ha, lần sau ta sẽ không tới chọn nữa, để đám học sinh tự mình chọn mấy viên phù hợp mang tới học đường thôi.

Chốc lát sau, hai người rửa tay ở bến sông Tần Hoài. Một người ôm tấm ván gỗ và túi than củi, một người cầm túi vải cùng gói thuốc, một trước một sau cùng đi tới. Nhiếp Vân Trúc lại nói đến chuyện ngã xuống sông được gã cứu, Ninh Nghị chỉ phất tay một cái ý nói không phải chuyện lớn gì, hời hợt mà cho qua chuyện.

Hai người thỉnh thoảng lại trò chuyện vài câu, bầu không khí tự nhiên tới mức lạ kỳ. Hai người cùng đi một đoạn, chậm sau một bước chân, Nhiếp Vân Trúc nghĩ đến ý cảnh của bài Thủy Diệu ca đầu rồi chợt cảm thấy: chắc chỉ có người hào hiệp thông dong tới bậc này mới có thể viết ra lời thơ hay tới vậy.

Cứ như vậy đi tới chỗ khúc cua của bờ sông, Ninh Nghị mới dừng lại nói lời từ biệt. Sóng bên sông dập dềnh, liêu một màu xanh ngắt, một tòa trà lầu cùng mấy tiểu điểm tọa lạc. Bên cạnh trà lầu có một cái bàn cờ nhỏ, hai lão già đang ở đó an nhàn đánh cờ, một người toàn thân tơ lụa, khá là cao quý.

Nàng hướng về đối phương hành lễ rồi nói lời từ biệt, nói được mấy câu thì hơi ngừng một lúc rồi cất bước mà đi. Đối phương cũng tiến về chỗ không xa phía trước, chính là hướng tới bàn cờ ở bên trà lầu. Hai vị lão nhân hình như có quen biết với gã, cười nói mấy câu, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng của gã truyền đến:

- Mấy ngày nay bị hai vị làm hại thật thê thảm.. Buổi sáng hôm nay, Ngu Tử Hưng lại chạy đến tìm ta..

Nàng định bước tiếp nhưng cuối cùng vẫn quay đầu lại. Nam tử đang ngồi ở đó xem cờ, tay cầm chén trà nhẹ nhàng uống một hớp. Giữa hai người chưa gặp mặt nhiều, không cần nói nguyên do, thành Giang Ninh to như vậy, ngày sau có gặp lại hay không cũng là chuyện khó nói. Đối phương nói chuyện như một người không màng tới công danh lợi lộc, so với những tài tử danh sĩ mà nàng đã gặp thì quả thực là hiếm thấy, một đường tự do tự tại, hào hiệp phóng khoáng, không lễ nghi phiền phức khiến người đời cảm thấy vướng bận, phiền hà. Đơn giản là có khí khái văn nhân. Văn nhân bây giờ mở lời ra là quân tử, nhưng phong thái quân tử hẳn phải là thế này mới đúng.

Có thể sau này sẽ không còn gặp lại, đối phương cũng không ghi nhớ những “ân tình” kia trong lòng, chẳng qua bóng hình này, có lẽ nàng sẽ mãi ghi tạc trong lòng.

Ninh Nghị Ninh Lập Hằng..

Nhiếp Vân Trúc cứ mang theo suy nghĩ đó mà đi về nhà

18. Q.1 - Chương 18: Tự Treo Cành Đông Nam (1)

Từ đêm trung thu đó khi khúc Thủy diệu ca bị tiểu Thiên vô tình làm lộ, liền mấy ngày nay Ninh Nghị vẫn giả đồ bị bệnh nằm nhà đọc sách, rảnh rỗi thì cùng tiểu Thiên chơi cờ năm quân. Hôm nay mới lần đầu tiên đi ra ngoài, buổi sáng lên học đường giảng bài, xế chiều đi lấy tấm ván gỗ đặt người ta sơn trắng, sau đó tiện thể mua vài cục than, thẳng một đường đến đây vừa vặn gặp hai người Tần lão và Khang lão.

Đối với thơ từ, Ninh Nghị cứ tiện là mở miệng ngâm nga không chút ngại ngùng. Gã biết những bài thơ đó ở thế giới này là một loại vốn liếng rất quý hiếm, nếu ngày sau không chịu nổi nhàm chán mà muốn làm việc gì, cần chút danh tiếng hỗ trợ, khi đó xuất ra một bài hản sẽ thu được tiếng tăm không nhỏ. Nhưng hiện tại, nếu chỉ vì thỏa mãn một chút hư vinh mà lấy ra dùng thì rất là vớ vẩn.

Tài tử văn nhân thời đại này nói chuyện đều dẫn kinh trích sử, nếu muốn thu lấy ít danh tiếng chắc hẳn không tránh được chuyện bị người ta suy xét, so sánh này kia. Vậy nên dù hôm nay có nôn nóng lấy hết vốn thơ Đường thơ Tống lặn lưng ra thì cũng chẳng đủ. Bây giờ nếu có mấy cuốn sách như Luận Ngữ hay Cao Học nằm trước mặt, gã đều có thể trình bày lý luận linh tinh một hồi, thậm chí có thể nêu lên không ít ý tưởng mới lạ, nhưng về mấy phương diện khác thì không có gì. Bài thơ kia để lộ ra quá sớm, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, với tính tình của gã thì cũng thoải mái tiếp nhận thôi.

Đối với gã vấn đề này không có gì lớn, đi đường vòng hay đường thẳng, phương thức giải quyết vấn đề đều luôn thiên biến vạn hóa. Hôm trước, mấy vị Tô lão thái công và Tô Bá Dung kêu gã cùng Tô Đàn Nhi đến dò hỏi một phen, gã tùy tiện bịa ra câu chuyện rằng bài từ này không phải do mình viết, đầu ngõ trời đưa đất đẩy thế nào mà...

Tô lão thái công nhìn gã hồi lâu, rồi cười nói:

- Chuyện đã đến nước này, đối với bên ngoài phải bí mật mới được...

Lão nhân gia tinh minh, chuyện tin hay không đều rất khó nói. Nhưng nếu thực sự gã là một đại tài tử thì trên lập trường của Tô gia cũng hơi khó xử, trước mắt mọi người là đang đoán xuôi đoán ngược.

Đâu có tài tử nào đi ở rẻ mà thư thái như gã: không làm việc nhiều, không phải chịu trách nhiệm. Mọi người cũng không chờ mong nhiều ở gã nên không hề có áp lực, lại được lão thái công chiếu cố, cuộc sống thế này mà muốn thoát ra thì đúng là thẳng góc. Không dễ mới có được mấy tháng nhàn hạ. Nếu không gặp phải chuyện gì lớn, cái thân phận ở rẻ này gã kiên quyết giữ lấy. Trong lòng nghĩ như vậy tự nhiên cảm thấy khá là lý thú, chỉ là nếu nói với người khác, sợ ngay cả tiểu Thiên cũng không chịu tin gã..

Mấy ngày vừa qua nhất định đã có lời đồn, đại khái gã cũng có thể tự đoán được sơ bộ, chỉ khi tiểu Thiên kể với gã tình huống ở hội thơ Chỉ Thủy lúc đó, gã mới bị cái tên Khang Hiền dọa cho hết hồn, cuối cùng nhin không nổi bật cười. Trước đây đã biết lão đầu này không đơn giản, chỉ không ngờ tên tuổi lại lớn như vậy.

Sau mấy ngày nghỉ ngơi, mấy chuyện kia bị gã ném qua một bên, quay lại với nhịp sống bình thường. Ai ngờ lúc giảng bài sáng nay lại bị người tới tận thư viện Dự Sơn tìm kiếm, người tìm đến là kẻ đã bị Khang lão khiển trách Ngu Tử Hưng, cùng vài tên văn sĩ tới xin lỗi.

Nói theo một nghĩa nào đó, Ngu Tử Hưng bị Khang lão răn dạy giữa hội thơ đã khiến thanh danh y tổn thất mất bảy tám phần, thực sự là tai bay vạ gió. Thế nhưng Khang lão tiếc tài nên sau khi rời khỏi hội thơ đã gặp riêng dặn dò, chỉ bảo cho y tới đây xin lỗi, sau này khi việc truyền ra y còn có thể gỡ lại được ít danh tiếng. Dù sao thì việc dám nhận lỗi, biết sửa sai cũng một hành động đẹp.

Bên kia là có ý mà đến, Ninh Nghị cũng phối hợp diễn xuất một phen, cả bọn còn mời gã tới để tham dự hội học sinh tài tử gì gì đó, tất nhiên Ninh Nghị cũng thuận miệng từ chối. Sau khi từ biệt với mấy tên tài tử kia mới đi lấy cái băng trắng.

- Phẩm chất Tử Hưng cũng không tệ, tài học tuy không kiệt xuất nhưng cũng thuộc nhóm nổi bật.

Khang Hiền cười nói:

- Bài Thủy điệu ca người viết thực sự hay, e là vài mùa trung thu nữa, Tần Hoài cũng khó có người làm được bài thơ vịnh nguyệt tốt như vậy. Không ngờ tiểu tử vô học như người mà biết làm thơ cơ đấy.

- Ta đã nói rồi, thực sự không hiểu thơ từ gì đâu.

Ninh Nghị uống một ngụm trà rồi tiếp:

- Lúc nhỏ có một đạo sĩ áo quần rách rưới tha phương đi ngang trước cửa nhà, ngâm bài thơ này. Ta nghe xong liền nhớ, chuyện là vậy đó...

Lúc giải thích với Tô lão thái công gã cũng nói thế. Tần lão cười phá lên:

- Người nói như vậy sợ là thằng nhóc ba tuổi cũng không tin.

Khang Hiền cũng nói:

- Tên này bại hoại quá mức, đáng đánh đòn...Cái danh tài tử chẳng tốt sao, nhìn cô nương vừa rồi xem, từ dáng vẻ đến khí chất đều rất tốt, vừa rồi đồng hành trò chuyện với người cũng rất vui vẻ, nếu mỗi nhân duyên mà thành thì...tiểu tử nhà người phải cảm kích lão phu đây..

Với thân phận ở rể như Ninh Nghị, muốn mơ tưởng tới người phụ nữ khác không phải là chuyện đơn giản, thực ra Khang Hiền chỉ là tiện thể trêu chọc gã mà thôi. Khi Ninh Nghị nói ra chuyện cứu người trước đây thì hai lão mới hiểu rõ mọi việc. Lúc này, ván cờ vừa xong, ba người ngồi nghỉ ngơi, Tần lão cầm lấy chén trà gạt gù, nhất thời hứng thú với câu chuyện.

- Viết chữ? Nói vậy là người muốn dùng miếng than này viết lên bảng để dạy học ư?

- Vâng. Bàn cát mỗi lần viết được ít chữ quá, làm như vậy thật là phiền phức, chung quy không bằng lấy cái này viết, vừa thuận tiện vừa dễ nhìn.

Nói về chuyện dạy học, hiện nay trên lớp toàn dùng bàn cát để viết chữ, thường thì viết một chữ lại phải lắc phẳng một lần, lão sư chỉ có thể diễn giải cho học sinh cách viết mà thôi. Phần lớn tri thức đều được truyền tải bằng miệng, yêu cầu học sinh phải tập trung tinh thần nghe giảng, sau khi lão sư giảng xong phải tự động ghi nhớ và hiểu lấy. Nếu không phải là học sinh thực sự thông minh hoặc có tinh thần tự giác học tập, vậy việc bắt kịp tiến độ học tập thực sự rất khó.

Phương pháp dạy học này đã kéo dài cả ngàn năm, đối với những người như Tần lão và Khang lão hẳn sẽ ko cảm thấy có vấn đề gì. Học vấn vốn là thứ cao quý, vậy muốn làm người cao quý mà không chịu khổ thì sao có thể, đây coi như là một loại thử thách vậy.

Tần lão cầm lấy một viên than viết lên tấm bảng trắng, sau đó nhíu mày:

- Bàn cát thì mềm mại, dùng cành cây viết lên cũng giống như cầm bút lông mà viết. Trong khi, than củi lại rất khó viết, cái tiến kiểu này sợ không thích hợp.

Vừa rồi Nhiếp Vân Trúc chỉ chú ý chữ viết trông ra làm sao, còn Tần lão thì khác, cầm viên than vạch hai vạch lão đã thấy được sự khác biệt nên đưa ra thắc mắc. Làm một vị tiên sinh đứng lớp mà không lấy kỹ thuật viết chữ bằng bút lông làm trọng, chuyện này nói lớn thì cũng được mà nhỏ rồi cũng xong. sau đó Khang lão cũng tới thử, cau mày nói:

- Việc này nên thận trọng một chút.

Nếu Ninh Nghị là đệ tử của lão, nói không chừng đã bị lão mắng ột trận, bắt dừng lại, nghiêm khắc cảnh cáo tính nghiêm trọng trong việc này.

Dĩ nhiên Ninh Nghị có thể hiểu được lo lắng của bọn họ, gã cười cười, ngồi xổm xuống cầm một miếng than củi:

- Vấn đề này cũng không lớn, viết chữ là để hun đúc tính tình, hướng hồ những chữ này gần như tương đồng với viết bằng bút lông, nếu dùng để ghi chép sao không nghĩ thoáng hơn một chút, coi như là thêm một cách viết nữa?!

Gã nói xong chìa tay viết mấy chữ: (1)

“Tay trắng muốt, rượu vàng rót (2), hai cái oanh vàng kêu liêu biếc” (3)

Câu này viết bằng lối chữ khải (4), sau đó đổi thành thể chữ lệ. (5)

“Ngoài đình cổ, ven đường xưa, (6) một hàng cò trắng vút trời xanh”. (7)

Hai hàng vừa viết xong, kiểu chữ chuyển sang thành Tống thể (8):

“Ba ngọn thanh sơn trời khuất nửa”. (9)

Thế chữ Tống đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, Tần lão và Khang lão liếc mắt nhìn nhau. Những vấn đề thế này, phương thức đánh thẳng vào cảm nhận luôn có hiệu quả tương đối tốt. Trước đây khi chào hàng sản phẩm, Ninh Nghị luôn ưa thích phương thức đánh thẳng vào cách nhìn của đối phương, gã viết luôn một hàng bay bướm theo dạng Sáu Kim thể (10):

“Một vùng Bạch Lộ nước chia đôi.”

Tiếp phía dưới lại chuyển thành chữ thảo (11): “Tây bắc có giai nhân, tự treo cành đông nam.”

Sau đó là lối chữ nghiêng in đậm: “Muốn trông xa vạn dặm, tự treo cành đông nam.” (12)

Cái bảng trắng to lớn như vậy cuối cùng cũng viết xong, gã vừa thu lại cục than hỏi thế nào? Tần lão và Khang lão đã cười mắng luôn:

- Chữ thì có thể xem được, thơ từ thì quá tệ...

- Bôi nhọ văn chương, quá thất vọng ..

- Tính tình tiểu tử ngươi cũng quá mức bại hoại, thứ này cũng tính là thơ từ ư...

Miệng thì nói vậy nhưng ánh mắt của hai người vẫn không rời khỏi tấm bảng gỗ màu trắng, miệng lẩm nhẩm đọc lên thành tiếng rồi cũng cho ra lời bình phẩm.

- “Tây bắc có giai nhân..” thực sự là bất học vô thuật, rõ ràng là câu “Phương bắc có giai nhân, Tuyệt thế mà đơn chiếc”(13) này xuất phát từ Hán thư, thế mà câu tiếp lại là “tự treo cành đông nam”, haha.. chẳng lẽ người cảm thấy tây bắc vẫn với đông nam sao..

- Khang lão anh minh.

- Nếu ngươi là đệ tử của ta, không thể không gọi người quét người vãi côn, tùy tiện bêu xấu lây đến cả danh tác của tiên hiền. “Muốn trông xa vạn dặm”, lại vẫn là tự treo cành đông nam. Ngươi không sợ Vương Chi Hoán hóa thành ác quỷ tới tính sổ với ngươi sao?! Câu nào cũng “tự treo cành đông nam”, bài Khổng tước đông nam phi (14) này thật không may, bị ngươi lấy cái cành đông nam kia đem đi giải trí.

- Haha, chỉ là đột nhiên có một ngày cảm thấy nếu đem thơ từ chấp vá một phen cũng có thể tạo ra một phong vị khác. Chẳng lẽ Khang lão không cảm thấy sao?

“Tây bắc có giai nhân, tự treo cành đông nam”

“Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, tự treo cành đông nam” (15)

“Núi trống vắng tanh người, tự treo cành đông nam” (16)

“Xưa nay thánh hiền đều bật tiếng, chỉ đành tự treo cành đông nam” (17)

“Xưa nay hỏi có ai không chết, chỉ bằng tự treo cành đông nam” (18).

Khang lão lắc đầu:

- Chuyện động đến tiên hiền cần phải nghiêm túc.

Trong giọng nói có mấy phần buồn cười, mấy phần cảnh giác. Tần lão ở bên lại đang xem mấy chữ, đột nhiên nói một câu:

- Ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Khang lão liền tiếp lời:

- Chung quy cũng phải là “tự treo cành đông nam.”

Nói xong rồi phá lên cười.

Sau đó Tần lão cầm cục than chỉ chỉ mấy từ của câu đầu:

- Tuy cũng là chấp vá, không biết xuất xứ nhưng ta đoán là Lập Hằng sáng tác từ trước. Haha.. “Tay trắng muốt, rượu vàng rót..” câu tiếp phía sau không hợp. Câu “Hai cái oanh vàng kêu liêu biếc, một hàng cò

trắng vút trời xanh” hẳn là một câu.. Còn câu “Ba ngọn thanh sơn trời khuất nửa, một vùng Bạch Lộ nước chia đôi” này ý cảnh tuyệt hay, hẳn là ở một bài thơ khác..

Lão lấy cục than khoanh vài vòng, cô lập hai câu “Tay trắng muốt, rượu vàng rót” cùng câu “Bên đình cổ, ven đường xưa”, hơi nhìn một chút rồi vạch ở giữa một cái, đại để là hai câu này không cùng một bài. Khang Hiền cũng gật đầu: “Hẳn là hai bài” rồi nhìn Ninh Nghị. Ninh Nghị tỏ ra khá bối phục, nếu ở trong tình huống tương tự mà gã đọc mười hai từ này, có lẽ sẽ nhận định chúng là những câu thuộc cùng một bài thơ. Dù sao thì nó cũng cân xứng, câu cú dài như nhau, cũng cùng nhịp chuyển điệu, mười hai từ này không dễ phân chia nhưng hai người trước mắt đây chỉ dựa vào trực giác là phân tách được chúng.

- Vậy là bốn bài thơ, không biết là đã có toàn bài hay chỉ là tàn câu?

Tần lão nhìn sang Ninh Nghị, cất tiếng hỏi.

(1) Đưa chú thích này lên đầu nhằm giải thích về câu “tự treo cành đông nam” Nguyên văn: “Tự quả đông nam chi.” nhằm giúp độc giả dễ hiểu hơn vì cả phần thơ trên đều liên quan đến câu này: Đây là một câu trong bài Tiêu Trọng Khanh thê, một bài văn vần theo dân ca đời Hán. Theo thói quen lấy câu đầu của bài thơ làm tên, Bài này còn có tên là Khổng tước đông nam phi (Chim khổng tước bay về hướng đông nam). Năm Kiến An đời Hán mạt, tiểu lại phủ Lư Giang là Trọng Khanh có vợ họ Lưu, vì bị mẹ Trọng Khanh đuổi, thê không tái giá. Bị nhà bức ép, nhảy xuống nước tự vẫn. Khanh nghe tin, cũng tự thắt cổ ở cây trước sân. Có người thời đó thương tâm, làm thơ thuật lại. Bài ca này được chia làm 4 đoạn: Đoạn 1 kể về cuộc sống của Lan Chi khi làm dâu nhà họ Tiêu đến khi bị đuổi, - Đoạn 2 kể việc Lan Chi bị đuổi và cảnh chia tay với Trọng Khanh, - Đoạn 3 kể từ khi Lan Chi về nhà đến khi bị anh mình ép gả cho nhà quan Thái thú, - Đoạn 4 kể từ khi Lan Chi bị buộc tái giá đến khi nàng và Trọng Khanh tự tử.

Câu “Tự quả đông nam chi” (tự treo (cổ) ở cành phía đông nam) là một câu thuộc đoạn 4, tả Tiêu Trọng Khanh tự tử:

Nguyên văn Hán Việt (trích):

”Bồi hồi đình thụ hạ

Tự quả đông nam chi”

Diệp luyện hoa dịch thơ: (nguồn: Thivien)

”Cây bên đình bước tới

Hướng cành đông nam treo”

Hướng “đông nam” trong câu thơ này cũng khớp với câu mở đầu “Khổng tước đông nam phi” (chim khổng tước bay về phương nam), lại lấy tứ từ câu: “Hồ mã tê bắc phong, Việt diệu sào nam chi” (Con ngựa Hồ thấy gió bắc thì hí, con chim Việt làm tổ chọn cành nam), ý của câu này là không quên nguồn gốc, còn trong bài ca thì là không quên vợ cũ (nên tự tử).

(2) Hai câu mở đầu của bài Thoa đầu Phượng do Lục Du sáng tác. Bài từ Thoa đầu phượng được Lục Du sáng tác trong một hoàn cảnh đặc biệt: ban đầu Lục Du lấy người em họ (con cậu) là Đường Uyển, hai người rất tâm đầu ý hợp, nhưng thân mẫu của Lục Du lại không ưa Đường Uyển, lại nghe thêm những lời gièm pha nên bà buộc hai người phải ly hôn. Về sau, Lục Du lấy Vương Thị, Đường Uyển cũng tái giá, lấy Triệu Sĩ Trình. Mấy năm sau, vào mùa xuân, hai người tình cờ cùng đi chơi vườn Thắm, ngẫu nhiên gặp nhau. Đường Uyển lấy tình anh em họ, gửi rượu và dĩa vị mời Lục Du. Lục Du vô cùng thương cảm, vung bút đề lên bức tường trong vườn Thắm bài Thoa đầu phượng này. Đường Uyển sau khi đọc được bài này trong lòng rất đau khổ, làm một bài từ cũng theo điệu Thoa đầu phượng họa lại. Sau đó nàng đau buồn, lâm trọng bệnh mà qua đời.

Nguyên văn Hán Việt:

Hồng tô thủ,

Hoàng đằng tử,

Mãn thành xuân sắc cung tường liễu.
Đông phong ác,
Hoan tình bạc.
Nhất hoài sầu tự,
Kỷ niên ly tác!
Thác! Thác! Thác!
Xuân như cữu,
Nhân không sầu,
Lệ ngân hồng ấp giao tiêu thẩu.
Đào hoa lạc,
Gian trì các.
Sơn minh tuy tại,
Cầm thư nan thác.
Mạc! Mạc! Mạc!”
Nguyễn Xuân Tảo dịch thơ (nguồn: thivien):
Tay trắng muốt,
Rượu vàng rót,
Cây liễu cung sân xuân cách bức.
Gió đông dữ,
Tình thấm lỗ.
Một mối tơ sầu,
Bao năm tan vỡ.
Dở! Dở! Dở!
Xuân như trước,
Người gây rạc,
Ngấn lệ đỏ ngầu khăn lụa ướt.
Hoa đào rữa,
Lầu gác trở.
Non thê còn kia,
Tờ hoa khôn ngỏ.
Chớ! Chớ! Chớ!

(3) Câu trong bài Tuyệt cú tứ thủ kỳ 3 của Đỗ Phủ:

Nguyên văn Hán Việt:

Lưỡng cá hoàng ly minh thủy liễu,
Nhất hàng bạch lộ thượng thanh thiên.
Song hàm Tây Lĩnh thiên thu tuyết,

Môn bạc Đông Ngô vạn lý thuyền.

Tân Đà dịch thơ:

Hai cái oanh vàng kêu liễu biếc,

Một hàng cò trắng vút trời xanh.

Nghìn năm tuyết núi song in sắc,

Muôn dặm thuyền Ngô cửa rập rình.

(4) Chữ khải (khải thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

(5) Chữ lệ: là thư thể thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ 3 và 2 TCN.

(6) Hai câu mở đầu trong bài Tống Biệt của đại sư Hoàng Giác.

Nguyên văn Hán Việt:

Trường đình ngoại, cổ đạo biên

Phương thảo bích liên thiên

Văn phong phù liễu dịch thanh tàn

Tịch dương sơn ngoại sơn

Thiên chi nhai,

Địa chi giác

Tri giao bán linh lạc

Nhất học trọc tửu tận dư hoan

Kim tiêu biệt mộng hàn

.

Mr.Lookluck dịch thơ:

Ngoài đình cổ, ven đường xưa

Cỏ xanh tới chân trời

Gió chiều thổi liễu buồn reo rất

Tà dương trôi lại trôi

Nơi chân trời,

Nơi góc bể,

Tri kỷ sắp chia ly

Một bình rượu cay uống cho cạn

Miền đêm mơ chớ buồn.

(7) Xem ghi chú (3)

(8) Tống thể là một dạng kiểu chữ trong in ấn. Kiểu chữ này được phát minh từ thời nhà Tống, do đó có tên gọi như vậy. Vì là kiểu chữ trong in ấn do đó nó không thuộc về thể loại thư pháp. Kiểu chữ này có các nét chính sau: các nét sổ dây, các nét ngang nhỏ, cuối mỗi nét ngang (hay cả hai đầu nét ngang) có một tam giác nhỏ, còn được gọi là “vẩy cá”. Kiểu chữ Tống thể có các nét chính như vậy vì thời nhà Tống để in người ta phải khắc các con chữ lên bản gỗ. Các nét ngang nằm dọc theo thớ gỗ nên dễ khắc, do vậy mà

chúng có bề rộng nhỏ. Các nét sổ không theo thớ gỗ, nên khó khắc và dễ bị hỏng, do vậy mà người ta phải để dày. Cuối mỗi nét ngang có cái vẩy cá cũng với mục đích là để nét ngang được bền, lâu hỏng. Tham khảo thêm tại đây donga01.blogspot.com/2010/03/tong-trong-in.html

(9) Câu trong bài Đăng Kim Lăng Phượng Hoàng đài (Đến Kim Lăng lên đài Phượng Hoàng) của Lý Bạch:

Nguyên văn Hán Việt:

Phượng Hoàng đài thượng phượng hoàng du,

Phượng khứ, đài không, giang tự lưu.

Ngô cung hoa thảo mai u kính,

Tần đại y quan thành cổ khâu.

Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại,

Nhị thủy trung phân Bạch Lộ châu,

Tổng vị phù vân năng tế nhật,

Trường An bất kiến sử nhân sầu.

Khương Hữu Dụng dịch thơ:

Đài Phượng Hoàng cao, phượng đến chơi,

Phượng đi, đài vắng, dải sông trôi!

Cung Ngô hoa cỏ che đường lối,

Đời Tần cân đai hoá núi đồi.

Ba ngọn thanh sơn, trời khuất nửa,

Một vùng Bạch Lộ nước chia đôi.

Chỉ vì mây nổi che vầng nhật,

Chẳng thấy Trường An nào dạ người.

(10) Kiểu chữ “sấu kim thể” được sáng lập bởi Tống Huy Tông. Gọi là Sấu Kim thể vì kiểu viết của Huy Tông thanh mảnh tương tự như sợi vàng, xoắn và đảo ngược. Tham khảo thêm về Tống Huy Tông tại đây: vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BB%91ng_Huy_T%C3%B4ng

Ảnh minh họa kiểu chữ Sấu Kim thể: readfree/bbs/attachme...d60e24ec21.jpg

(11) Chữ thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo () (chữ thảo viết liền cuồng) của Hoài Tố (, khoảng 730-780)

(12) Một câu trong bài Đăng Quán tước lâu (Lên lầu Quán Tước) của Vương Chi Hoán. (nguồn thivien)

Nguyên văn Hán Việt:

Bạch nhật y sơn tận,

Hoàng hà nhập hải lưu.

Dục cùng thiên lý mục,

Cánh thương nhất tầng lâu.

Mailang dịch thơ:

Mặt trời theo núi lặn,

Hoàng Hà hướng biển sâu.

Muốn trông xa vạn dặm,

Lại bước lên tầng lầu.

(13) Lời trong bài Bắc quốc giai nhân của Lý Diên Niên. Tham khảo tại đây: vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%B...C4%90%E1%B

Nguyên văn Hán Việt:

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập,

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc.

Giai nhân nan tái đắc.

Về sau, cụm từ “khuynh thành khuynh quốc” đã trở thành điển cố để hình dung người đẹp

(14) Xem ghi chú (1)

(15) Câu trong bài Tĩnh dạ tứ (Cảm nghĩ đêm yên tĩnh) của Lý Bạch

Nguyên văn Hán Việt

Sàng tiền minh nguyệt quang,

Nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt,

Đê đầu tư cố hương.

Tương Như dịch thơ:

Đầu giường ánh trăng rọi,

Ngõ mặt đất phủ sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,

Cúi đầu nhớ cố hương.

(16) Câu trong bài Lộc trại (Trại hươu) của Vương Duy

Nguyên văn Hán Việt:

Không sơn bất kiến nhân

Đản văn nhân ngữ hưởng

Phản cảnh nhập thâm lâm

Phục chiếu thanh đài thượng

Trần Trọng San dịch thơ:

Núi trống vắng tanh người,

Chỉ nghe vọng nói cười.

Nắng vào trong núi thẳm,

Lên đám rêu xanh soi.

(17) Câu trong bài Tương tiễn tửu (Mời rượu) của Lý Bạch

Nguyên văn Hán Việt (trích):

Cổ lai thánh hiền giai tịch tịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Hsol dịch thơ (trích): (ưu ái cựu smod TTV nhá)

Xưa nay thánh hiền đều bật tiếng

Duy còn bợm rượu mãi lưu danh

Xem toàn bài do hsol dịch tại đây: thivien/viewpoem.php?ID=146

(18) Câu trong bài Quá linh đình dương (Qua biển Lênh Đênh) của Văn Thiên Tường.

Nguyên văn Hán Việt:

Tân khổ tao phùng khởi nhứt kinh,

Can qua liêu lạc tứ châu tinh.

Sơn hà phá toái phong phiêu nhứt,

Thân thể phù trầm vũ đả bình.

Hoàng Khủng than đầu thuyết hoàng khủng,

Linh Đình dương lý thán linh đình.

Nhân sinh tự cổ thù vô tử,

Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh.

Trần Trọng San dịch thơ:

Cay đắng do từ một sách kinh,

Bốn năm quạnh quẽ cảnh đao binh.

Bông tung gió: vỡ tan sông núi;

Gió đập bèo: chìm nổi kiếp mình.

Ghềnh Sợ Hãi kể niềm sợ hãi,

Biển Lênh Đênh than nỗi lênh đênh.

Xưa nay hỏi có ai không chết?

Hãy để lòng son chiếu sử xanh!

Ghi chú thêm là hai câu cuối “Xưa nay hỏi có ai không chết? Hãy để lòng son chiếu sử xanh!” có lẽ do Trần Trọng San dịch quá hay nên không/chưa tìm thấy người dịch lại, chỉ thấy trích dùng (có hoặc không có ghi chú tên người dịch). Nguyên văn Hán Việt của câu này cũng được Nguyễn Công Trứ đưa vào bài thơ “Chí nam nhi” nổi tiếng của mình.

Vòng trời đất dọc ngang ngang dọc

Nợ tang bồng vay trả, trả vay

Chí làm trai nam bắc đông tây,

Cho phỉ sức vẫy vùng trong bốn bể

Nhân sinh tự cổ thù vô tử,

Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh

Đã chắc ai rằng nhục rằng vinh

Mấy kẻ biết anh hùng thời vị ngộ
Cũng có lúc mây tuôn sóng vỗ,
Quyết ra tay buồm lái trận cuồng phong
Chí những toan xẻ núi lấp sông
Làm nên đáng anh hùng đầu đầy tỏ
Đường mây rộng thênh thênh cử bộ,
Nợ tang bồng trang trắng vỗ tay reo,
Thanh thời thơ túi rượu bầu

19. Q.1 - Chương 19: Trung Thân

- ...Cũng không biết là có cả bài, hay chỉ là mấy câu?

Ven sông Tần Hoài, Tần lão mở miệng hỏi Ninh Nghị, Khang Hiền bên cạnh lại thở dài:

- “Ba ngọn thanh sơn trời khuất nửa, một vùng Bạch Lộ nước chia đôi...” Dù chỉ là tàn cú, nhưng cũng đã đạt đến phong thái đại gia rồi...

Ninh Nghị nhìn mấy câu thơ, cười rộ lên:

- Ô, tàn cú.

Rồi gã phỉ phỉ tay:

- Không hiểu thi từ..

- Tiểu tử này không thành thật, bằng không hôm nay lại có được mấy bài thơ hay..

Nói thì nói thế, thi nhân làm thơ chỉ làm được tàn câu cũng là chuyện bình thường, hai người không nói tiếp nữa mà chuyển sang lĩnh vực thư pháp. Đây là một lĩnh vực riêng, thơ viết ra cũng có thể nói là do người khác sáng tác, nhưng không thể nói chữ là do người khác viết ra được, huống hồ mấy kiểu chữ ở phía trên rõ ràng là tự cấu thành một hệ thống, hai người đều là cao nhân trong việc này, tự nhiên có thể nhìn ra môn đạo trong đó.

Đối với những đại gia thư pháp như bọn họ mà nói, từng chữ dùng bút viết ra đều có cái hồn trong đó, những chữ viết bằng than này tuy còn chưa tới trình độ đại gia, nhưng công lực cũng đã hiển lộ rõ ràng. Giống như Nhiếp Vân Trúc, thời đại này không ai nghĩ lại có người ở nhà chuyên luyện thứ bút pháp dạng này, kẻ có thể dùng mẩu than mà viết ra được như vậy trình độ hẳn là còn cao hơn nữa, đặc biệt là những loại thư pháp trước đây chưa từng thấy lại càng có giá trị cao tới mức khó mà định lượng.

Xét đến mấy chữ nghiêng đậm viết ở cuối, tuy mới lạ nhưng giá trị tham khảo chẳng được mấy, chỉ có thể coi như một trò giải trí. Nhưng mấy chữ “Ba ngọn thanh sơn trời khuất nửa, một vùng Bạch Lộ nước chia đôi” viết theo dạng Tống thể và Sáu Kim thể kia mới đúng là thứ làm cho bọn họ phải tán thưởng rất nhiều, vì trong nó ẩn chứa rất nhiều môn đạo.

Hai kiểu chữ này đúng là xuất hiện từ thời Tống, quý tích của triều Vũ cũng như triều Tống, văn nhân đông đảo, Nho học phát triển mới sản sinh ra nhiều thứ mới mẻ, hai kiểu chữ này không thể nghi ngờ là vừa mới lạ lại vừa phù hợp với phong tục và thẩm mỹ của thời đại.

Vượt trước thời đại một bước là thiên tài, vượt trước hai bước thông thường được coi là kẻ điên, hai kiểu chữ này vừa vặn có nền tảng cơ sở của thời đại, xem như là lượng biến thành chất, đạt được hiệu quả thẩm mỹ đột phá. Lúc Ninh Nghị viết ra cũng không có chủ định trước chuyện này, nếu có thì chỉ là muốn làm cho đối phương kinh ngạc khi nhìn nhận vấn đề mà thôi. Với cách tư duy của gã, không thể tính là chủ động thi thố, các suy tính phức tạp đã xử lý xong từ trong tiềm thức, giờ chỉ thể hiện ra theo cách đơn giản nhất mà thôi. Những thứ liên quan tới văn hóa này không đáng kể để mà dấu dốt, kiểu chữ nghiêng đậm

không cần cứ kia vừa đủ để chứng minh ngày thường gã hay giải trí vớ vẩn bằng những trò gã có hứng thú, cũng vừa đủ để duy trì ấn tượng của kiểu chữ Tổng thể cùng Sáu Kim thể, khiến ấn tượng kinh diễm này diễn ra một cách tự nhiên không quá lộ liễu.

Trong lúc hai người nghị luận về thư pháp, Ninh Nghị chủ yếu là giữ im lặng, chỉ thỉnh thoảng nói vài điểm then chốt mà gã biết. Hai người này thực sự là đại hành gia, kiến thức cơ bản hơn gã không biết bao nhiêu lần, chỉ bằng ít nói giấu dốt là hơn. Mấy ngày qua gã nhàn tản vô vị, cũng đầu tư nâng cao kỹ năng thư pháp, thỉnh thoảng nghe được mấy lời cũng thấy có nhiều lợi ích.

Nếu là dạng học sinh tài tử thông thường, sợ là không được học từ những bậc thầy có trình độ như hai người đây. Đương nhiên, thái độ của hai người đều là như đang dạy học, nói chung là như giảng giải và phân tích cho đệ tử nghe, học sinh bình thường mà nghe quá nhiều chỉ sợ cũng là vô ích. Nhưng năng lực quy nạp, biện luận, chỉnh lý của Ninh Nghị rất mạnh mẽ, đối với kiến thức uyên bác của hai người này cũng chỉ là bội phục, không đến nỗi sùng bái mù quáng nghe theo, thậm chí còn tìm ra một vài điểm không quan trọng.

Lần thảo luận thư pháp này kéo dài ước chừng nửa canh giờ, thỉnh thoảng mấy người lại cầm mẫu than viết viết vẽ vẽ lên tấm bảng trắng, tay đen thui một mảng, tiếp đó ra bờ sông rửa tay. Tần lão và Khang lão lúc này cũng không bàn tới chuyện bút pháp của bút than với bút lông nữa, với trình độ mà Ninh Nghị biểu hiện ra, đổi mới đôi chút trong một thư viện nho nhỏ tất không cần bọn họ góp ý. Đương nhiên, nếu như muốn phát triển mở rộng ra ngoài, chuyện này hẳn có vấn đề. Ninh Nghị phỉ phỉ tay, sau đó vẩy những hạt nước trên tay thuận miệng nói:

- Thật ra thì than củi viết vẫn không tốt lắm, ta tính qua mấy ngày nữa đi kiếm ít thạch cao làm vài cây bút phấn để sử dụng. Đến lúc đó chỉ cần sơn đen tấm bảng, bên trên viết chữ màu trắng, rõ ràng hơn nhiều so với chữ viết bằng than củi, lau chùi cũng đơn giản hơn.

- Thạch cao?

Khang lão ngờ vực hỏi:

- Bút phấn là cái gì?

- Thạch cao sau khi nung qua lửa thì cho thêm nước rồi khuấy lên, rồi ngưng kết thành thỏi trong khuôn đúc. Nó có thể dùng để viết chữ và không mờ như than củi, cầm trong tay cũng không bắn như thế này.

thạch cao Triều Vũ cũng đã có, Khang lão suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Đúng thế, thạch cao sau khi nung khô xác thực có thể dùng để viết... A, chuyện này khỏi cần nhờ ai, để lão phu dạy đám người làm chế cho người là được. Không biết yêu cầu hình dạng cụ thể lớn nhỏ thế nào và còn có gì cần chú ý không?

Ninh Nghị vốn biết Khang Hiền nhà to nghiệp lớn, nếu lão đã mở miệng tất cũng không chối từ, gã lập tức khoa tay múa chân phác họa phần viết một phen. Quy trình làm phấn viết vốn đơn giản, dù cho không làm, lấy một khối vôi đóng rắn trong lò miễn cưỡng cũng có thể viết chữ được, nên điều muốn nói cũng không nhiều:

- Có thể kêu thợ thủ công làm thử vài lần, hoặc là trộn chút đất sét, tốt nhất là cố gắng tìm ra tỉ lệ pha trộn sao cho thích hợp nhất để viết.

- Chuyện này lão phu đương nhiên hiểu. A Quý.

Khang lão mỗi lần ra khỏi nhà đều có bốn gã người hầu, hai nam hai nữ lúc nào cũng ở gần đó, lúc này gọi tới một người:

- Lời Ninh công tử người đã nghe được, sau khi trở về hãy phân phó xuống làm.

Người nọ liền khom người nói:

-Vâng.

- Ha ha, vừa rồi chỉ toàn luận chữ, trà nguội mất rồi....

Lúc này ba người tay cầm than nên không tiện rót trà, bây giờ thời gian đã không còn sớm, cũng không còn bao nhiêu tâm tư chơi cờ, mấy người ra quán trà ngồi một lát, nha hoàn của Khang Hiền lại rót trà mới. Tấm ván gỗ màu trắng vẫn còn để ở bên, đề tài tự nhiên vẫn loanh quanh chuyện con chữ. Một lát sau, bình luận của Tần lão bình chuyển sang phong cách một số bậc thầy thư pháp đương đại, lão vốn am hiểu thư pháp, một hơi bình luận hoa rơi nước chảy, tiện thể trêu chọc kiểu chữ của Khang Hiền một phen, Khang Hiền cười mắng:

- Thể chữ Lệ với cuồng thảo, lão phu có lẽ không bằng ông, nhưng nếu luận về chữ Khải thì ông thua xa lão phu lắm lắm.

Tần lão cười nói:

- Đấy gọi là thuật nghiệp phải có chuyên công, Minh công cả ngày lấy đạo quân tử dạy người, chữ Khải nếu kém không khỏi mất đi tính tín phục. Chỉ vì muốn dạy người cho thuận tiện mà luyện chữ Khải tới cảnh giới như vậy, Minh công đáng làm “sử thượng đệ nhất nhân...”

Cười giong như thể chốc lát, Tần lão ngẫm lại, chuyển sang đề tài khác:

- ... chữ viết của Lập Hằng khiến lão phu nhớ tới một người, người này cũng là họ Tần, rất tài hoa, trước kia lúc ở Đông Kinh cũng quan hệ chữ nghĩa với lão phu, tài ăn nói cực kỳ xuất chúng mà viết chữ cũng rất đẹp, phong cách của y cũng giống phong cách câu “Ba ngọn thanh sơn trời khuất nửa” của Lập Hằng, có thể coi là Nhan cân Liễu cốt (1)... Tiếc là nét chữ của y năm đó còn chưa thoát khỏi khuôn mẫu cũ, giờ đây cũng không biết ra sao.

Khóe mắt Ninh Nghị khẽ giật giật, không ngờ Khang Hiền ở bên lại nở nụ cười:

- Lời Tần công nói, chẳng lẽ là người vừa mới nhậm chức ngự sử trung thừa Tần Cối Tần Hội Chi?

Tần lão gật đầu:

- Chính là người này, mấy năm trước người Liêu xuôi nam, từng bắt đi cả nhà của y, song người này hữu dũng hữu mưu, thâm nhập vào nơi hổ sói, vẫn có thể giả trá cùng người Liêu (2), năm trước, thừa cơ người Liêu tấn công Sơn Dương, y dẫn người nhà về nam. Haiz... Bây giờ y đã là ngự sử trung thừa rồi sao?

- Bản thông báo tháng trước đã truyền tới chuyện này. Từ khi quay về đến giờ y rất được trọng dụng, đặc biệt là trong thời khắc nguy nan vẫn không quên vợ cả. Nghe nói lúc ấy ở nước Liêu, người Liêu vốn muốn giam giữ vợ y, hai người hao tổn tâm huyết diễn một vở kịch hay mới có thể cùng nhau trốn về nam, trên đường chạy trốn bị người Liêu phát hiện, cũng nhờ mấy tên đầy tớ trung thành liều chết đoạn hậu mới đào thoát thành công, đủ thấy ngự phê cũng có ý... Ai, cũng vì chiến sự tiền tuyến bất lợi, sự tích của y mới lại càng trân quý. Nhưng bây giờ trong triều cũng không phải hoàn toàn tán thưởng, chuyện y về nam bị hoài nghi rất nhiều, cho rằng chuyện này khả nghi, sợ là có điều quái lạ khác..

Tần lão suy nghĩ, lắc đầu:

- Việc này cũng khó nói, nhưng chuyện đoán mò vô căn cứ không phải là hành vi của quân tử, dựa vào lão phu ngày đó chứng kiến, người này đoạn chính ngay thẳng, là người công minh chính trực, yêu quốc yêu dân tuyệt không phải là giả vờ, sau này ra sao phải xem hành động thực tế mới biết được. A... Lại nói tiếp, Hội Chi lão gia cũng đang ở Giang Ninh, sau này nếu y đến, Lập Hằng cũng nên gặp, nói không chừng có thể cùng chung tiếng nói...

Ninh Nghị nháy nháy mắt, tiếp đó có chút phức tạp mà sờ sờ mũi, qua một lát rốt cuộc bật cười, gật gật đầu lấy lệ.

Tần lão và Khang lão không thấy có gì không ổn, Khang Hiền nâng tách trà lên uống một ngụm, nhìn về phía Ninh Nghị:

- Có điều là Lập Hằng tài hoa như thế, chẳng lẽ thật không một chút ý niệm công danh gì sao?

Nói về thời gian gặp mặt, Ninh Nghị cùng hai người lui tới cũng chưa lâu, hình như Khang Hiền đã từng nói, chẳng qua chỉ là giao tình trong như nước giữa những bạn cờ, cùng nhau nói chuyện phiếm (3), nhưng nhìn chung vẫn nhân đều nung nấu ý tưởng vì nước vì dân, vì thiên địa tu tâm, vì dân sinh mà sống, vì kế thừa học thức tiên hiền, vì vạn thế mở thái bình, nếu không thì cũng là học văn tập võ luyện nghệ để ra sức

cho hoàng đế, đây đều là những chuyện nghiêm nhiên khỏi cần bàn luận. Bây giờ trông Tần lão mỗi ngày nhàn nhã chơi cờ, Khang Hiền cũng lộ ra là người phú quý rảnh rỗi, nhưng trong đó cũng có ẩn tình phức tạp.

Những ngày tiếp xúc vừa qua, từ bài Thủy điệu ca đêm trung thu tới chữ viết rồi bút phần, đối với hai lão mà nói, chuyện Ninh Nghị có tài khỏi cần bàn luận, nghi vấn cũng là dần dần lớn. So với ngày xưa khi có lần Tần lão thở vắn than dài đáng tiếc cho chuyện gã đi làm một kẻ ở rể, lúc đó chỉ là thở dài mà không nghi vấn, nhưng lần này ý nghĩa của vấn đề đã không còn giống như trước nữa.

Lần này nói chuyện cả chiều là về những con chữ, ý đồ phủ nhận cái danh tài tử của Ninh Nghị rất rõ ràng, không phải là nói giỡn hay thuận miệng cho có lệ. Thế gian sao lại có người không có ý tưởng công danh cơ chứ, hẳn là có ẩn tình gì đó. Mà thân phận của hai người này đều không đơn giản, nếu Khang Hiền đã hỏi với thái độ như vậy, hẳn đã thực sự động lòng mến tài. Điều này có nghĩa là.. tỏ thái độ sẵn sàng động thủ hỗ trợ.

Gió thu vi vu hiu hắt từ bờ sông thổi xao xác cành liễu, Tần lão nhắc chén trà, chậm chậm thổi lá trà trong chén, nhướn mắt nhìn sang, hiển nhiên cũng đang hiểu kỳ đợi câu trả lời của Ninh Nghị. Cảm nhận được hàm nghĩa trong câu hỏi, Ninh Nghị nhàn nhạt lắc đầu.

- Ta biết nói ra không ai tin, nhưng mà.. có một số việc thực sự không muốn làm. Tài tử cũng tốt, thanh danh cũng tốt, công danh cũng được nhưng không muốn tranh giành. Điều này.. là sự thật.

(1) Nhan cân Liễu cốt: Nhan: Đời Đường có hai đại hành gia về thư pháp là Nhan Chân Khanh và Liễu Tông Nguyên, lập ra hai thể chữ là Nhan thể và Liễu thể. Cân chỉ khí lực, cốt chỉ cốt cách đặc biệt.

Nhan cân Liễu cốt: ý chỉ chữ viết có khí lực như của Nhan Chân Khanh, có cốt cách sắc sảo như Liễu Tông Nguyên.

(2) Nguyên văn: hư dữ ủy xà: ý là lịch sự nhưng không chân thành, lá mặt lá trái.

(3): Nhại lại câu: “Quân tử giao tình trong như nước”. ý là giao tình giữa những bạn cờ, chuyện phiếm không vồ vập nhưng lại như giao tình của những người quân tử.

20. Q.1 - Chương 20: Suy Đoán

- Tại hạ biết nói ra không ai tin, nhưng mà.. có một số việc thực sự không muốn làm. Tài tử cũng tốt, thanh danh cũng tốt, công danh cũng được nhưng không muốn tranh giành. Điều này.. là sự thật.

Tuy giọng điệu Ninh Nghị hờ hững, nhưng trong giọng nói ẩn chứa sức thuyết phục không thể nghi ngờ, gã nghiêm túc trả lời vấn đề này. Không chút gượng ép khổ tâm mà rất thẳng thắn và chân thành. Lúc này gã cùng lắm mới hai mươi tuổi, từng là một tên văn nhân ngốc nghếch. Nếu là con một sách như trước kia, đứng trước mặt Tần lão Khang lão e rằng nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, nhưng giờ phút này khí chất của gã phối hợp với bộ dáng vô cùng tiêu sái, không chút vướng bận làm mọi người không thể không chú ý. Đường như khí chất này là ở trên một người trung niên khoảng bốn mươi lăm tuổi, chín chắn vững vàng, sâu sắc ổn trọng, lời nói nặng ngàn vàng, chân thành tin cậy.

Chính vì như vậy nên câu trả lời của gã càng làm cho hai người nghi hoặc. Đối diện với người như Khang lão mà có thể nói ra những lời như vậy, hàm ý tuyệt đối không đơn giản. Huống hồ với kiểu quan hệ thế này, Khang lão cũng không định giao dịch hay cần gã báo đáp gì, nếu người bình thường thì sẽ ngu ngốc thấy tự mãn hoặc là chối phất đi, nhưng Ninh Nghị hẳn không phải là loại người đó, đối phương nghi ngờ làm gã có chút bất đắc dĩ, cười khổ, nói:

- Ài, tại hạ cũng biết việc này làm mọi người hoài nghi, chỉ là...

Gã nhẹ đưa ngón tay chỉ lên trán.

- Chắc hai vị không biết, mấy tháng trước tại hạ từng bị đánh vào đầu, hôn mê mấy ngày sau mới tỉnh lại. Chuyện ngày trước quên đến sáu bảy phần, vậy nên đường công danh trước mắt rất khó để bụng, còn

chuyện lưu luyến thanh lâu trên thuyền hoa với một đám tài tử ngâm thơ viết phú, được các cô nương yêu mến ta cũng không có nhiều hứng thú. Vậy nhưng đám trẻ con bên thư viện kia lại khiến ta thấy thú vị, thỉnh thoảng kể cho bọn chúng vài cổ sự, tranh cãi này nọ, còn không thì tới bờ sông này chơi cờ uống trà, đầu óc cảm thấy thư thái dễ chịu, một vài ý nghĩ thú vị cũng sẽ dần kéo đến. Cuộc sống được thế này là đã thỏa mãn rồi, về việc bị người đời khinh thường cần gì phải quan tâm, tương lai thế nào sao có thể biết được. Ý tốt của Minh công ta sẽ cân nhắc kĩ.

Gã chấp tay thi lễ, cúi đầu:

- Việc này tại hạ xin ghi nhớ trong lòng.

Những lời này dĩ nhiên có thật có giả, đương nhiên không thể đem hết sự thật nói rõ với bọn họ, đành đem chuyện bị người ta đánh vào đầu, bị mất trí nhớ để bao biện thoát khỏi nghi vấn, như lật mặt một thành mặt sáu, mặt hai thành năm của con xúc xắc là biện pháp tốt nhất. Câu chuyện tự trở nên hợp lý, không cần phải giải thích thêm, làm cho đối phương như ăn phải thứ gì nhạt nhẽo mà không bận tâm dò hỏi, thấy trở ngại thôi không quan tâm nữa.

Quả nhiên, hai người Khang lão Tần lão còn hơi nghi hoặc, Ninh Nghị liền nói qua việc mất trí nhớ mới làm đối phương như bình tĩnh. Khang Hiền lắc đầu cười cười:

- Không ngờ lại có việc này. Thì ra sau khi bị mất trí nhớ, suy nghĩ lại có chút cổ quái.

Sau đó Khang lão không nhắc lại mấy chuyện kia nữa. Uống xong chén trà, Ninh Nghị cầm lấy băng trắng và than củi, từ biệt đi tới thư viện Dự Sơn. Khi bóng dáng gã khuất khỏi con đường phía xa, Khang lão mới thở dài:

- Chuyện này thật không thể ngờ tới, bị đánh một trận lại làm cho tâm tính biến đổi thành đạm bạc. Trong những người trẻ tuổi, có được tâm tính như thế này thật là hiếm thấy, chỉ tiếc ột thân tài hoa.

Tần lão cười hài, uống ngụm trà, nói:

- Hiện tại hấn cùng lắm hai mươi tuổi đầu, ngày sau phát triển thế nào sao có thể nói chắc được. Với tài hoa của hấn, nếu gặp phải chuyện gì thì tốt nhất cũng nên tránh đi. Nhưng chuyện hôm nay lại làm ta thấy phải suy nghĩ... Minh công, con người Lập Hằng này có phải thật thà quá mức không.

Khang Hiền nhíu mày:

- Người này đúng thực là như thế. Nhìn những câu thơ hấn tiện tay ghi ra đều rất hay, cứ như xuất khẩu thành thơ, vậy mà làm như không quan tâm tới. "Cây bên đình bước tới

Hướng cảnh đông nam treo"(1)

- Thư pháp thì cũng hạ bút thủ đúng niêm, lai(2). Nhiều phương diện đều đạt đến trình độ cao vậy mà dường như gã chỉ coi là thú tiêu khiển thường ngày. Mấy chuyện này ở trong mắt gã còn không thú vị bằng viên phấn viết bảng kia...

Tần lão gật đầu, nói:

- Thành thật thì cũng tốt thôi, nhưng nếu thành thật quá mức sợ rằng sau này sẽ mang lại phiền toái. con người Lập Hằng tuy cũng có phần hiểu đạo lý: tránh nặng tìm nhẹ. Nhưng dù sao tuổi trẻ khí thịnh, trong một vài việc vẫn còn khá kiêu ngạo. Hấn không muốn kể lại những khảo nghiệm học sinh của mình, nhưng trước mặt tôi và ông lại không cố gắng che giấu. Đại khái là như thế. . .

Lão suy tư một hồi rồi cười nói:

- Chuyện này không nên suy nghĩ nhiều, chúng ta chẳng qua dùng quân cờ kết bạn, quan tâm quá nhiều cũng không nên, biết được suy nghĩ của hấn rồi. Sau này mọi chuyện diễn ra thế nào, ngồi quan khán vậy.

Mấy ngày tiếp theo, cái tên Ninh Nghị dấy lên hồi sóng gió lớn, nhỏ trong thành Giang Ninh, nhìn thấy Thủy Diệu Ca Đầu tự nhiên sẽ có đủ loại nhận định và suy đoán về người này. Phần lớn nhận định đều đơn giản, nhưng quan hệ càng gần gũi càng dần trở nên phức tạp. Ví như Khang lão Tần lão, nhiều người khác trong Tô gia hay họ hàng thân thích xa gần..., gần hơn nữa không thể nghi ngờ là Tô thái công. Sau đó là Thiền Nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi.

Mấy ngày này Hạnh nhi thường dùng Ngân dăm cộng thiên quyen(3) để trêu ghẹo hai người, Thiên nhi còn có chút chuẩn bị tâm lý, còn Quyen nhi có thể nói là kiểu gì cũng dính, mỗi lần là mặt đỏ tới tận mang tai, khuôn mặt mắc cỡ như bình trà nhỏ bị nung nóng, lén lút cùng Thiên nhi oán trách:

- Tại sao Cô gia lại viết ra những lời này chứ...

Mấy ngày nay, nàng vừa thấy Ninh Nghị liền thấp đầu trốn biệt. Trong những người này, tâm tình phức tạp nhất có lẽ là Tô Đàm Nhi, nói một cách công bằng, điều làm cho nàng quan tâm nhất. không phải là phu quân có bao nhiêu tài hoa, mà là tính cách cổ quái của gã làm cho nàng không thể hiểu rõ.

Nguyên nhân nàng gả cho Ninh Nghị vì đối phương là một người giản đơn, mình có thể dễ dàng bắt nạt. Mặc dù thành thân, nhưng đối phương ở rể nơi đây làm nàng càng không bị chê trách khi tham dự vào sự nghiệp của Tô gia. Tuy hiện tại cuộc hôn nhân này vẫn chỉ là hữu danh vô thực, nhưng trong lòng nàng ít nhiều cũng đã đón nhận đối phương, còn lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vậy mà lúc này nàng chợt phát hiện, chính mình hoàn toàn nhìn không thấu phu quân.

Đương nhiên vấn đề lúc này cũng có chút đầu mối, phu quân xem ra không màng danh lợi, không giống như người trong lòng có quỷ, Tô Đàm Nhi là một nữ tử thông minh điềm tĩnh, chưa hẳn vì chuyện này mà hoang mang. Nhưng mà sau khi xử lý các việc ngoài cửa hiệu, trong lòng cứ mãi suy tư không dứt, ở thời đại này, dù là cô bé thông minh và cá tính hơn nữa, khi đã gả cho người khác, ai mà không thật sự quan tâm đến phu quân của mình chứ?

Mấy ngày nay, nàng vẫn bận rộn quản lý rất nhiều cửa hiệu tơ lụa tại Giang Ning, lúc rảnh rỗi liền bảo Quyen nhi đến con phố Ninh Nghị từng sống trước đây để tìm hiểu tin tức, đã thế trong lúc giao thương nếu tình cờ gặp người quen nàng cũng bị hỏi:

- Vị Ninh Nghị Ninh Lập Hằng kia là hôn phu của nàng sao?

Sau đó liền tán thưởng Thủy Diệu Ca Đầu một phen.

Sau khi kết hôn vốn cũng định mang phu quân đến gặp mặt người quen một lần, để khẳng định thân phận mình là người phụ nữ đã có chồng, lúc nói chuyện làm ăn sẽ thuận tiện hơn. Thế nhưng thời điểm kết hôn, chỉ vì tính cách trẻ con của nàng mà Ninh Nghị bị người ta đánh ngất, từ đó về sau hai người giữ thái độ đúng mực, tới bây giờ cách hai bên chung sống với nhau giống như đã được định hình sẵn, chỉ lúc ăn cơm trong nhà mới trò chuyện đôi câu. Tuy thái độ nàng đối với Ninh Nghị khá tự nhiên, nhưng dù sao cũng đã thành thân, như thế vẫn còn đôi chút dè dặt và kiêu ngạo. Vì thế nên tới bây giờ, ngoại trừ lần tham gia hội thơ Bộc Viên, đến giờ nàng chưa cùng Ninh Nghị đi ra ngoài tham dự sự kiện gì mới. Hiện tại nàng lại càng khó đề xuất.

Chuyện hỏi thăm khắp mọi nơi, sưu tầm các tin tức có liên quan đến Ninh Nghị thực sự cũng đã làm một lần trước khi kết hôn, phần lớn là do phụ thân và gia gia sai người đi làm, nàng và mấy nha hoàn có xem xét lại, đồng thời còn để Thiên nhi, Quyen nhi nghe ngóng tin tức có liên quan tới Ninh Nghị, khi đó tin tức thu được gã chỉ là một con một sách đơn giản, học vẫn không tính là cao, đương nhiên cũng không phải là một tên ngốc chỉ lo đọc sách không thức thời, nếu không sao lại đồng ý đề nghị ở rể Tô gia. Thời đại này một nam nhân muốn đến ở rể nhà khác đại khái là đã thừa nhận số mệnh.

Thế nhưng tin tức Quyen nhi tìm hiểu được sau này so với trước đây có chút khác biệt.

Phần lớn đánh giá vẫn như trước kia, ấn tượng Ninh Nghị trong khu phố kia không đậm nét lắm. Có nhiều gia đình sau khi Quyen nhi phải nhấn mạnh nhiều lần: nam tử ở tại nhà nào, học ở đâu thì đối phương mới nhớ ra:

- À, đúng là có một người như vậy.

Hoặc là nói:

- Thằng ngốc đọc sách kia ư, nghe nói là đi ở rể nơi nào rồi, đến tiểu viện cũng bán đi.

- Chắc là cảm thấy đi thi cũng không được công danh.

Những câu nói như vậy chiếm đa số.

Nhưng cũng có hai ba người nói:

- Ô, Lập Hằng ư, ta sớm đã biết tài học gã kinh người, chỉ là luôn biết điều, tính tình cũng ổn trọng, không muốn so đo với người khác. Còn mấy tên tài tử kia, trong bụng không được mấy chữ lại thích huênh hoang khoác lác, loại đấy gọi là thùng rỗng kêu to. Chắc cô nương nghe được bài Thủy Diệu Ca Đầu kia mới đến hỏi thăm đúng không?

- Ở rể, ở rể vì có hôn ước chẳng, đứa bé Lập Hằng này rất thành thực, có hôn ước nhất định sẽ tuân theo...

-Từ tam thẩm sát vách cho đến Ngưu nhị bá đầu hẻm đều nói như vậy, nô tỳ cho bọn họ năm mươi văn tiền...

Tuy nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, nhưng bản lĩnh tìm hiểu tin tức của Quyên nhi tuyệt đối không thể khinh thường, lúc này ngẫm lại thấy buồn cười, nói ra ý kiến của mình:

- Nhưng mà nô tỳ cảm thấy tất cả bọn họ đều nghe xong khúc Thủy Diệu Ca Đầu kia mới nói như vậy, không có giá trị gì mấy. Đáng tiếc thầy dạy cô gia lúc trước là Trâu phu tử đã qua đời năm ngoái, nô tì cũng đi hỏi thăm một chút, sư nương cô gia hầu như không nhớ đến cô gia, chỉ sau khi nô tỳ nói rõ mục đích mới dễ nói chuyện hơn. Gia cảnh góa phụ nhà Trâu phu tử có vẻ không tốt lắm, nô tỳ tự chủ trương đưa ra hai quan tiền, nói một chút về chuyện biết ơn những ngày trước, lấy danh nghĩa cô gia mà đưa.

- Như vậy là đúng lắm...

Tô Đàn Nhi gật đầu, sau đó nở nụ cười, nhưng kèm theo đó là nghi hoặc nồng đậm như cũ. Thu thập tin tức không phải người ta nói gì mình cũng tin, tuy rằng lần này thu được một vài chuyện tốt, nhưng tin tức trên căn bản vẫn không khác so với trước đây. Đến khi Quyên nhi điều tra một hướng khác, xem ra suy đoán cũng đúng được phần nào, làm Tô Đàn Nhi dần dần hiểu được một cách sơ lược.

- Lúc cô gia ra bờ sông chơi cờ có quen biết với mấy lão nhân, sợ là không phải người thường... Hiện tại có thể biết được chắc chắn một người, chính là người nói chuyện với cô gia hôm hội thơ Chỉ Thủy, Khang lão gia tử...

- Ừm?

Những chuyện trước khi Ninh Nghị mất trí nhớ có thể xác nhận được, vậy thì nếu xảy ra chuyện gì chính là sau khi mất trí nhớ, chuyện trước đây Ninh Nghị đi ra bờ sông chơi cờ, quen biết mấy người bạn nàng cũng biết, chỉ là không tìm hiểu gì thêm, giờ đây nghe được tin này làm nàng sợ hết cả hồn, phu quân mình có thể quen biết với nhân vật cờ này, không biết là do may mắn hay do chuyện gì khác, tin tức phản hồi sau đó càng làm nàng kinh ngạc.

Từ trong hội thơ Chỉ Thủy truyền ra tin nói rằng Khang Hiền chính là bậc thầy về Lý học(4), tài nghệ trên mọi phương diện đều làm cho người người phải tôn kính. Đằng sau còn ẩn chứa một ít bối cảnh. Thực ra không không phải cố gắng che giấu gì, chỉ là không tiện nói ra mà thôi, muốn tìm hiểu liền biết được.

Khang Hiền Khang Minh Doãn không những là bậc thầy về thư pháp, là thái đầu của Lý học, đồng thời còn một thân phận khác: Chính là phò mã công chúa Thành Quốc, là hoàng thân quốc thích. Tuy nói Vũ triều quân thúc rất nghiêm hoàng thân quốc thích, phò mã không được tham dự vào chuyện quốc gia đại sự, làm quan trong triều, nhưng hiện nay công chúa Thành Quốc là cô cô của đương kim thánh thượng, vậy ra Khang Hiền này chính là chú của thánh thượng. Dù chỉ là một người nhân tản không có phận sự, nhưng thân phận cao quý không thể tả, căn bản không phải là người mà một gia đình thương nhân như Tô gia có thể với tới.

Khi tin tức này lộ ra liền mang tới chấn động khó nói nên lời, Tô Đàn Nhi nhất thời như đang nằm mơ, nhưng sau giây lát rung động, một chút đầu mối tương đối rõ ràng cũng dần bày ra trước mắt.

- Rốt cuộc, cô gia làm sao lại có thể quen biết với loại nhân vật bậc này cơ chứ, em lại nghe Thiên nhi nói bọn họ gặp nhau rất tự nhiên, tiện tay đặt quân cờ xuống liền trở nên quen biết.

Quyên nhi nghi hoặc, trở nên hơi bối rối, nói:

- Nhưng mà tính ra, thân phận Khang lão gia tử so với thân phận cô gia... thật là...

Lời tiếp theo Quyên nhi không dám nói ra, nhưng vậy với nàng cũng đã đủ rồi. Đạo kinh thương lúc tiếp xúc với đủ loại tin tức, mỗi phút mỗi giây đều phải lược bỏ dần đi, đôi khi có chút đầu mối khiến người ta khó mà tin tưởng, song một khi các đầu mối khác đều bị loại bỏ, cái còn lại chính là kết quả chính xác.

Thân phận phu quân và Khang lão gia tử...đều là người ở rể ...

Đối với Tô Đàn Nhi, tuy đáp án này lúc thường sẽ có chút lạ lùng, nhưng có lẽ là đáp án chấp nhận được nhất.

Có lẽ phu quân hạ cờ rồi quen biết đối phương chứ vẫn chưa biết thân phận của người đó, nhưng thật sự hai người có điểm tương đồng. Thân phận phò mã tưởng chừng tôn quý, cưới được công chúa, trên thực tế cũng là ở rể hoàng thất. Với tài hoa kia của ông ấy nhưng cả đời không thể làm quan, không thể mở ra khát vọng trong lòng. Vậy nên ông ấy thấy phu quân như vậy liền có ý tương trợ cũng không khó hiểu, khó trách lão tại hội thơ Chỉ Thủy chặn lời nói mọi người, dương danh phu quân.

Khúc Thủy Diệu Ca Đầu kia phu quân nói do đạo sĩ đi qua trước cửa làm, không những gia gia không tin, mình cũng tuyệt đối không tin, bởi vì chắc chắn tiểu Thiên sẽ không gạt mình, đạo sĩ kia ngâm một bài thơ, chẳng lẽ lại xưng lên sao... Hoặc nếu phu quân thực sự ngẫu nhiên nghe được, hoặc là do Khang lão gia tử kia làm đều rất khó nói, hiện tại nàng cũng không lưu tâm nhiều, dù sao nghi ngờ trước đó ở khắp mọi nơi, hiện tại sắp xếp lại đã tìm thấy một con đường sáng tỏ thông suốt, vì thế đối với một số việc không cần phải chú ý quá nhiều.

Tính cách phu quân thật ra rất đậm bạc, nói chuyện và làm việc đều không làm người khác chán ghét, còn tài hoa cao hay thấp nàng cũng không quan tâm lắm, thấp thì tốt hơn, chàng ở rể tại đây, mình cũng đỡ ngại ngùng, cao thì quả là một điều đáng vui mừng. Hội thi thơ đêm trung thu không ngờ lại có màn kịch như vậy, nếu là mưu tính của vị Khang Hiền kia, nói không chừng là do lão nhân gia nhất thời cao hứng đùa vui thôi.

“Để lão phu bày người cách dọa nường tử và người nhà người nhảy dựng lên nhé...”

Nếu thế cũng không phải không có khả năng, tính tình phu quân mình vốn hồ hững, nhưng mới từng này tuổi chưa chắc đã an phận ở rể, tuy gia gia không hà khắc với chàng, mình cũng không muốn chàng chịu kỳ thị, nhưng thân phận ở rể thỉnh thoảng chịu chút khinh thường cũng không tránh được, người khác chắc sẽ nghĩ chính gã muốn níu giữ quá khứ, bởi vậy muốn hiển lộ tài hoa một phen nên cũng không khó hiểu.

Nếu nói như vậy, chẳng lẽ phu quân muốn thuận phục tiểu nữ, không chịu an phận ư...

Có một số chuyện đã quyết thì sẽ không thay đổi, đây vốn là tiền đề rồi. Trước nay nàng đối với việc kén rể hay xuất giá đều không có ý kiến gì, chỉ là muốn tiếp quản cơ nghiệp Tô gia này, việc này mới là việc chính, vì thế nên vị hôn phu của nàng chỉ có thể ở rể.

Trong nàng thâm nghĩ như vậy, nhưng đối với những suy đoán này không thấy chán ghét chút nào, thậm chí còn hơi yêu thích. Không lẽ có khả năng như vậy sao.

Đang trên đường về nhà, nàng nhẹ nhàng mỉm cười ảm áp.

Nụ cười ấy rất kín kẽ, ngay cả Quyên nhi, Hạnh nhi trong xe ngựa cũng không có phát hiện...

(1) Xem chú thích chương 17

(2) Luật làm thơ Đường

(3) Câu thơ cuối trong bài Tiên Xích Bích Phủ của Đông Pha: được Nguyễn Hiến Lê dịch là: bay ngàn dặm cùng với thiên quyên- thiên quyên chỉ gái đẹp nói chung.

(4) Phái triết học duy tâm thời nhà Tống và nhà Minh, TQ

21. Q.1 - Chương 21: Thu Hết Đông Sang

Hàn lộ (1) tháng chín qua đi, nhiệt độ không khí hạ xuống rõ rệt, những cơn mưa lớn thi nhau đổ xuống khiến cho thành Giang Ninh như thể chìm trong một màn sương mù mênh mang. Mưa cuối thu không ồn ào như mưa mùa hạ mà dường như mang theo một thoáng hơi lạnh mùa đông, từng chút từng chút thấm vào trong quần áo.

Lúc đi ngang qua con ngõ nhỏ đối diện cây cầu gỗ, Ninh Nghị tiện tay phủi phủi vệt nước đọng trên trường bào. Trong những ngày mưa như thế này mà mặc trường bào thì quả thực có chút bất tiện, dù sao những việc này Tiểu Thiên vẫn giỏi hơn nhiều. Nếu phải ra ngoài lúc trời mưa, nàng sẽ không mặc váy mà mặc áo thêu hoa văn màu xanh nhạt cùng với quần dài, trên đầu vẫn trùm một cái khăn xinh xắn như thường lệ, chân đi giày thêu xanh nhạt. Nàng bận y phục đến là nhẹ nhàng, vừa này chậm lại phía sau có lẽ là do mưa đổ, bây giờ nàng đang cầm cây dù giấy dầu băng qua từng vũng nước đọng trên đường, tựa như con chim én đang bay đến.

- Cô gia, cô gia, chờ em một chút.

- Làm gì vậy?

- Mua vài thứ ấy mà.

Chạy đến trước Ninh Nghị, Tiểu Thiên cười cười lấy ra một quyển sách nhỏ, nói:

- Vừa này đi ngang qua cửa tiệm kia thấy cuốn sách này mới ra, đoán chắc là cô gia chưa xem nên em dừng lại mua.

Đó là một quyển tiểu thuyết thoại bản(2) mới xuất hiện trên thị trường, tên là “Quỷ hồ kỳ duyên”. Loại tiểu thuyết như vậy ở thời này khá phổ biến, hành văn cũng tương đối dễ hiểu, có cái nói về truyền thuyết trong lịch sử, cái thì kể lại những chuyện tình trong dân gian, đặc biệt là loại truyền thuyết về tình yêu pha chút yêu mị hoang đường thì khá nhiều, một vài truyện ra đời rất được chào đón, được kể lại trong các quán trà quán rượu. Ninh Nghị gần đây xem các loại tiểu thuyết như vậy cũng không phải là ít, thành ra Tiểu Thiên cũng biết, thỉnh thoảng nhìn thấy quyển nào mới thì lại mua mang về cho Cô gia.

Tính giải trí của loại tiểu thuyết này so với mấy câu chuyện hiện đại tất nhiên là không bằng nhưng tính ra vẫn khá nổi trội so với những thể loại khác trong thời này, lúc buồn chán có thể đọc chơi, dù sao cũng là cổ văn, có thể giúp bản thân dung hòa dần với phong tục thời đại này. Ninh Nghị mỉm cười nhận lấy, Tiểu Thiên bước theo phía sau, vừa đi vừa nói chuyện.

- Hồi trưa người kia nói thật là khó chịu, tiểu Thiên thật muốn mắng hấn một trận.

- Ủ...

- Chuyện gì cũng không biết, toàn là đoán mò, lại còn dám khoác lác trong tửu lâu mình là tài tử gì đó nữa, người như vậy đi thi tú tài chần chẫn là không đậu nổi.

- Ủ...

- Xem Cô gia kìa, đây là tiểu Thiên bắt bình dùm cho huynh đó, ai bảo người kia dám nói xấu huynh.

- Có liên quan gì đâu?

- Sao lại không liên quan, người này...Hừ, thôi được rồi, biết là Cô gia không thèm để ý mấy người kể chuyện tầm thường kia, nhưng tiểu Thiên nghe xong thấy cũng không được thoải mái, dù sao vẫn là bôi nhọ thanh danh Cô gia. Nếu ngay lúc đó Cô gia mà viết một bài thơ mắng lại thì tiểu Thiên sẽ mang thẳng qua đó đập một phát lên đầu hắn.

- Úi, nhưng hắn không nhận ra ta.

Ninh Nghị mở một trang tiểu thuyết ra.

- Ta ngồi bên cạnh hắn mà.

- Thì vậy nên mới tức!

Từ hội thi thơ tết Trung thu tới nay đã gần hơn một tháng, dư luận bàn tán về khúc Thủy Diệu Ca Đầu đến nay đã thay đổi hoàn toàn. Trong vòng mười ngày đầu, bình luận về lời bài thơ gần như đạt đến đỉnh cao, những hiểu kỳ và nghị luận liên quan đến Ninh Nghị trong khoảng thời gian này cũng là nhiều nhất... Sau đó dư luận liền nhanh chóng chìm xuống, chiều hướng dư luận bắt đầu hướng về các tầng nghĩa đặc biệt bên trong.

Việc truyền bá dư luận trên phố dù sao cũng mang tính nóng hổi và nhất thời. Với người dân lao động, khoảng mười ngày sau Trung thu bọn họ còn có thể học đòi văn vẻ một chút, sự quan tâm đến chuyện xảy ra trong hội thi thơ sẽ dần bị thay thế bởi những chuyện đời thường. Đời sống vội vã gấp gáp làm cho tần suất nhắc đến chuyện này ngày càng ít đi, bình thường cũng không còn nghe bàn đến chuyện này nhiều nữa..

Nhưng những nghi vấn và tán thưởng lại bắt đầu xuất hiện ở các nhóm văn nhân sĩ tử, ảnh hưởng của bài thơ Thủy Diệu Ca Đầu vẫn không ngừng lan rộng thông qua miệng lưỡi hay là thư tín của đám văn nhân sĩ tử, nhưng nghi vấn và suy đoán về Ninh Nghị lại chỉ dừng lại trong phạm vi Giang Ninh mà thôi. Ví dụ như một tên sĩ tử ở Đông Kinh nghe xong Thủy Diệu Ca Đầu sẽ tán thưởng không ngớt, nhưng lại chẳng biết Ninh Nghị là ai, mà có khi còn không hay Ninh Nghị là người viết bài thơ này... và lại cũng chẳng cần để tâm vì dù sao gã cũng ở xa tít.

Vũ triều tương tự như Tống triều, Nho học đạt đến đỉnh cao, văn nhân sĩ tử chiếm tỉ lệ tương đối lớn trong xã hội. Từ “tương đối lớn” này cũng chỉ đúng cho ngàn năm trước thôi, mặc dù đây là triều đại văn nhân đông đảo nhất từ trước tới giờ, nhưng so với thời hiện đại của Ninh Nghị thì tỷ lệ này vẫn chẳng đáng vào đâu, bởi vậy nên không quá một tháng thì mọi chuyện gần như đã yên bình trở lại. Như trưa nay, lúc ăn cơm bên ngoài Ninh Nghị vô tình nghe được vài tên văn nhân thừa cơ nói mấy điều không tốt về mình. Mấy chuyện này thỉnh thoảng vẫn còn xảy ra.

Ngày ấy, sau khi gã nói suy nghĩ của mình cho Khang lão và Tần lão, Khang lão cảm thấy hôm Trung thu đó việc mình ra tay đổ thêm dầu vào lửa quả thực có vẻ hơi thừa. Sau khi lão trợ giúp Ninh Nghị, một số học sinh nghe tiếng bèn tìm tới Ninh Nghị xin chỉ giáo. Mấy tháng gần đây, lời mời từ các hội rất nhiều nhưng tất cả thiệp mời đều bị Ninh Nghị bỏ qua, còn những người thực sự tới xin lĩnh giáo thì chỉ vờ vờ có ba nhóm, một nhóm tự mình tới chào hỏi, còn hai nhóm kia tới gặp Ninh Nghị đang giảng luận ngữ cho bọn nhỏ, liền đưa ra đề tài:

- Thường nói chỉ cần hiểu được một nửa cuốn Luận Ngữ (3) là đã có thể trị thiên hạ, hôm nay nghe Ninh huynh giảng ý này, tin rằng trình độ ắt hẳn phải rất cao thâm, không biết câu abc... này phải giải thích thế nào?

Việc này là do tư duy theo thói quen, thấy đối phương đang nói về cái gì thì liền tìm lời nói về cái đó. Đối với loại chữ Khải trong Tứ thư(4), Ninh Nghị từng xem qua mấy lần nên vẫn có chuẩn bị, lại được hun đúc trong thời đại bùng nổ tri thức thời hiện đại, dù có thuận miệng nói ra một chút triết lý cũng khiến người ta phải suy nghĩ là điều đương nhiên, đối phương nhất thời khó mà bắt bẻ được. Những người đó khi đến chắc chắn đã có chuẩn bị vài vấn đề hóc búa, chỉ có điều với phong độ và khả năng của Ninh Nghị thì đến nữ tử như Nhiếp Vân Trúc còn bị hấn thuyết phục, sá gì đám thư sinh này. Giải đáp xong một đoạn Luận Ngữ mà vấn đề cốt lõi vẫn chưa giải thích rõ, Ninh Nghị đối phó một hồi rồi bỏ đi, người ngoài cảm thấy gã uyên bác, cao thâm khó dò, sau đó ngẫm lại thì thấy phần lớn vấn đề vẫn chưa được giải đáp.

Cứ như vậy từng hội, từng nhóm đến khiêu khích, rồi cũng có cá nhân tới, một gã dở hơi tên là Lý Tần mỗi ngày đều tới, nói rằng cảm thấy rất hứng thú với những cổ sự Ninh Nghị thuận miệng kể nên tới đợi nghe. Mấy ngày trước, sau giờ học hấn đến hỏi Ninh Nghị vài vấn đề, chủ yếu là muốn lĩnh giáo Ninh Nghị về mấy cổ sự kia, trên thực tế những vấn đề đó đều không rời ‘Luận Ngữ chi nghĩa’. Hấn không có gây hấn gì, Ninh Nghị nói với hấn hơn nửa canh giờ, sau đó thì không còn thấy đến nữa.

Có rất nhiều người nói Ninh Nghị là ăn không ngồi rồi, không học vấn không nghề nghiệp, lại có người hoài nghi rằng khi nhắc đến khúc Thủy Diệu Ca Đầu không chừng gã lại chuốc lấy ô danh. Thực sự nếu như Ninh Nghị muốn rửa tiếng oan, chứng minh mọi việc là đúng thì bất kỳ lúc nào, gã chỉ cần nói một tiếng là làm được. Có điều, lúc này gã không để mấy chuyện như thế ở trong lòng.

Trong những nghi vấn bên ngoài, loáng thoáng có lưu truyền tin đồn liên quan đến việc đạo sĩ ngâm thơ bị Ninh Nghị đạo thơ, nhưng không có nhiều người tin vì việc này không thể tra xét. Thế nhưng những việc

này đều đúng với tính toán của Ninh Nghị từ lâu, sau khi nghe qua liền chỉ cười một tiếng mà không để tâm đến nữa.

Về chuyện phần viết bảng, nửa tháng sau ngày nói chuyện với Khang Hiền, gã đã chế ra được một ít, chất lượng cũng không đến nỗi tệ lắm. Vậy là quá trình bảng trắng thay thế thành bảng đen chỉ mất vùn vùn có mười ngày đã xong, kể từ đó lúc lên lớp cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Hiệu quả cụ thể nhất thời vẫn chưa biểu hiện ra nên quá trình đi dạy của gã vẫn như trước: đọc sách, diễn giải, kể chuyện xưa, chỉ có vậy thôi, nhưng ngược lại nhiệt tình hình học tập của đám con nít tăng lên rất rõ rệt.

Chuyện này ở lớp học làm bầu không khí trở nên hăng hái hơn, e là thời đại này cũng không gặp được nhiều tình huống như vậy, đám học trò rất thích thú còn phần lớn lão sư thì lắc đầu. Tô Sùng Hoa lại nói bóng nói gió một hồi buộc Ninh Nghị phải giảng giải chỗ hay của phương pháp học này với hắn một lúc thì hắn mới không nói nữa. Với lại bây giờ Ninh Nghị đã là một tài tử nổi tiếng, có hào quang từ khúc Thủy Diệu Ca Đầu kia nên hắn cũng không tiện quản, hơn nữa thư viện vẫn mãi không có gì tiến triển cả mà có khi còn tệ hơn, thôi thì kệ gã đi, nhìn có vẻ cũng được.

Gã cứ buổi sáng giảng bài, buổi chiều đi dạo hoặc qua chỗ Tần lão đánh cờ như trước, đương nhiên phải là lúc trời không mưa mới được.

Phần lớn thời gian tiểu Thiên vẫn đi theo hắn, đồng thời cũng tới nghe giảng bài. Nàng rất thích những câu chuyện xưa Ninh Nghị kể, có cả những câu chuyện hoang đường kỳ quái, khi trở về nàng có thể giảng giải khoe khoang với hai vị tỷ muội. Ninh Nghị cảm thấy nàng theo mình rất sát, chắc là do ý của Tô Đan Nhi, chuyện chính mình viết khúc Thủy Diệu Ca Đầu còn có thể tưởng tượng ra thì chuyện này gã thông cảm được, dù sao cũng chẳng hề gì.

Đương nhiên việc làm gã khá nghi ngờ chính là việc thê tử của mình thực sự muốn tìm ra lý do để giải thích việc mình viết khúc ca kia. Bởi vì trong mấy ngày đầu, lúc cả nhà ăn cơm thì ánh mắt đối phương nhiều lần liếc nhìn, sau đó liền tránh đi ngay. Nàng lại tiếp tục chuyên tâm vào công việc, mỗi ngày xe ngựa đến rồi đi, lúc dùng cơm, nói chuyện đều khôi phục thái độ như trước đây, trong lời nói cũng không có ý tứ thăm dò gì, việc này ngược lại làm Ninh Nghị cảm thấy có chút hứng thú. Cuối cùng nàng chắc cũng tìm được cái gì để chấp chận và lý giải cho chuyện này... mà cũng không rõ nữa.

Ngoại trừ những sinh hoạt giống như trước đây, thỉnh thoảng Ninh Nghị cũng hỏi thăm tin tức liên quan đến võ công hay nội công. Tô gia có một nhóm hộ vệ, nghe nói có người khổ luyện công phu rất cao, nhưng mà cũng chỉ bằng trình độ ngành khí công trong quân đội hiện đại, có thể dùng đầu chân nứt gạch đá. Còn về nội công thần bí, theo như hắn biết thì thời đại này cũng có, có thể là các cao thủ trong một số ít đại môn phái nổi tiếng, nhưng mà muốn đi học cũng rất khó khăn.

Gần đây, Ninh Nghị bắt đầu thu thập tin tức về lĩnh vực này, gã cảm thấy rất hứng thú với vấn đề đó. Ở thời đại này làm quan cũng tốt, kinh doanh cũng ngon, mà tạo phản cũng được, chẳng qua đều là trò đùa ở hiện đại, là tác động qua lại giữa người với người mà thôi. Hiện tại chỉ có võ công là mới mẻ với gã, nếu quả thật có cơ hội, gã thực sự muốn tiếp xúc một lần xem thử nội công là như thế nào, chỉ hy vọng không phải lừa bịp như thời hiện đại. Gã cũng không tham lam, chỉ cần đứng tại chỗ nhảy lên một trượng là được, đương nhiên nếu như được... hai trượng gã cũng không chê đâu.

Muốn luyện võ công thì trước hết cần phải có một thân thể tốt, giờ nếu tìm đại hiệp gì đó đến dạy mình cũng chưa chắc ăn, tự mình làm đến nơi đến chốn mới là tốt nhất. Vậy là cứ mỗi buổi sáng trời không mưa, gã bèn dậy tập luyện từ tinh mơ, duy trì như trước. Đồng thời, gã có ý định tăng cường độ lên mấy lần nữa để mang lại hiệu quả tối ưu. Gập bụng, hít đất, chạy cự li dài. Hôm trước, lúc chạy qua căn nhà Nhiếp Vân Trúc hiện đang ở, nữ tử mặc y phục mộc mạc đứng phía ấy bỗng nhìn thấy gã. Nàng đợi gã chạy đến gần liền vén áo thi lễ:

- Ninh công tử!

Toàn thân Ninh Nghị mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, miễn cưỡng lắm mới rặn ra được một nụ cười trên mặt, phát phát tay, hít ha không nói nên lời, sau đó... cứ như vậy chạy đi...

...Để lại Nhiếp Vân Trúc đứng đó sững sờ hồi lâu.

Thật ra nàng cũng phải đắn đo mãi mới quyết định bước ra chào...

(1) Hàn Lộ: Một trong 24 tiết trong năm.

(2) Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

(3) Luận Ngữ: sách chép lời nói và hành động của Khổng Tử và một số học trò.

(4) Chữ Khải trong Tứ Thư

22. Q.1 - Chương 22: Thu Hết Đông Sang (hạ)

Hôm ấy biết rõ thân phận của Ninh Nghị, Nhiếp Vân Trúc cũng thôi không nghĩ tới việc báo đáp ân tình nữa. Thành Giang Ninh rộng lớn mà hai người chỉ trao đổi danh tính với nhau nên khó mà có cơ hội gặp lại, thế nhưng mấy ngày sau, nàng phát hiện mình đã nhầm.

Buổi sáng sớm hôm đó, nàng tỉnh dậy, nghe có tiếng bước chân đang chạy trên con đường cạnh nhà, mở cửa sổ ra lập tức thấy bóng dáng Ninh Nghị từ xa chạy đến. Lúc này nàng mới nghĩ lại: dù mình không ngã xuống sông làm liên lụy Ninh công tử thì sáng nào công tử cũng chạy tới chạy lui trên con đường này thôi.

Thời trọng văn khinh võ, đặc biệt ở trong giới văn sĩ thì người rèn luyện thân thể lại càng ít. Lần đầu tiên gặp gỡ còn tưởng gã bị người khác truy đuổi, sau mới nhận ra vị Ninh công tử khác người này thực sự đang rèn luyện thân thể, đã thể thao đường chạy bộ xem ra không ngừng tăng lên mỗi ngày, nàng thấy hơi khó hiểu nhưng cũng rất bội phục.

Vào sáng sớm, tất nhiên không thể ngày nào cũng trùng hợp thấy đối phương chạy qua, nhưng số lần gặp vẫn tương đối nhiều. Nhiếp Vân Trúc cân nhắc xem có nên ra ngoài chào hỏi đối phương hay không, sau đó lại cảm thấy mình như vậy là làm cao. Những người gặp mặt trước đây đều là những kẻ có ý đồ nên trong lòng rất cảnh giác, ngày ấy Ninh công tử không chỉ cứu mình mà còn thể hiện rõ không chút mưu đồ vụ lợi, vốn lẽ mình nên chào hỏi qua lại một cách tự nhiên, lúc này nghĩ lại tự cảm thấy bản thân đúng là hơi quá đáng.

Trong lòng nàng vui vẻ, lại tự châm biếm mình vài câu. Sáng sớm hôm nay nàng vẫn thấy Ninh Nghị chạy ngang qua bên đi ra ngoài chào hỏi, ai dè đối phương chỉ vẫy vẫy tay, không có ý dừng lại mà chạy tiếp. Nàng sưng sốt ngây người một lát, phía sau là nha hoàn Hồ Đào vừa khỏi bệnh đi ra:

- Kia là ai vậy? Tiểu thư quen sao?

Rồi bĩu môi:

- Thật không có lẽ nghĩa gì cả...

Nhiếp Vân Trúc liền bật cười nhẹ nhàng.

- A, phong cách giao tiếp của người quân tử, thái độ như thế có lẽ là Ninh công tử coi mình như bằng hữu mà cư xử chẳng..

Hàn lộ, tiết sương giáng(1), lập đông(2) qua đi, gã lại nâng cao cường độ rèn luyện, trải qua mấy tháng tập luyện nên thân thể bắt đầu được cải thiện, bên ngoài nhìn vào chưa thấy gì khác nhưng bên trong thân thể coi như khỏe mạnh như những người lao động bình thường.

Thời đại này đa số người đọc sách chỉ toàn ngồi đọc sách, thức ăn không đủ dinh dưỡng nên phần lớn có thể trạng yếu đuối so với người hiện đại, tuy nói trong lục nghệ (3) của người quân tử có bắn cung, nhưng cơ bản lục nghệ này cũng chỉ là khẩu hiệu, cùng một dạng với khẩu hiệu: Giáo dục phát triển toàn diện đức-trí-thể-mỹ thời hiện đại. Tổ chất thân thể Ninh Nghị trước đây cũng như vậy, thân thể yếu đuối suốt hai mươi năm, sau nửa năm có thể khôi phục lại như trước đã là rất tốt rồi.

Vào mỗi buổi sáng, gã chạy dọc theo sông Tần Hoài, thỉnh thoảng lại chào hỏi Nhiếp Vân Trúc nên cũng coi như là sơ giao. Tuy chuyện nàng ngã xuống sông hay giết gà có vẻ vụng về, nhưng gặp thêm vài lần gã cũng nhận ra nàng không phải là hạng người có suy nghĩ chậm chạp, thực tế gã đã nhận ra từ lúc đi và

trò chuyện với nàng sau lần mua than củi. Nàng ăn mặc giản đơn nhưng trông khá tinh tế, thân hình dong dỏng cao gợi cảm. Đôi khi thấy nàng trước cửa, đôi khi lại thấy nàng trong bếp vấy tay với gạo, miệng cười hô Ninh công tử. Phòng bếp ở kế tiểu lâu có cửa sổ mở ra phía đường, nhiều lúc nàng ở trong đang lúi húi thái rau hoặc nhóm bếp chọt ngẩng đầu cười vui vẻ, có lúc nàng bưng chậu gỗ đi ra sân phơi đồ nước, thấy Ninh Nghị chạy tới liền vẩy tay chào hỏi. Buổi sớm gió lớn, lúc thổi qua sân phơi cuốn tung quần áo, nắng mai từ đường chân trời phía sau lưng nàng chiếu rọi, tựa như là tiên thiên giáng trần. (4)

Ở cùng nàng còn có một nha hoàn, người hơi lùn trông không xinh lắm. Ninh Nghị đoán có lẽ trước đây ở nha đầu này bị bệnh.

Đến tháng mười, hai bên mới tính là có trò chuyện đôi chút. Buổi sáng hôm đó khi ra khỏi cửa vẫn chưa uống nước, lại chạy nhiều thêm một đoạn nên khi trở về toàn thân gầy đầy mồ hôi, cổ họng khát muốn chết, gã liền dừng lại xin nàng chén nước để uống, hàn huyên vài câu. Ngày thứ hai chạy về thì Nhiếp Vân Trúc đang ở đó, chạy qua luôn cũng bất tiện nên dừng lại nghỉ ngơi một lát, về sau dần dần trở thành thói quen.

- Tính tình Ninh công tử cũng thật là kỳ nha, mỗi ngày đều chạy dài như vậy không thấy mệt sao?
- Mệt mới có hiệu quả, ta cũng chỉ chạy bộ thôi chứ có gì đâu mà kỳ.
- Vân Trúc từ nhỏ đã ở trong Kim Phong lâu.. cũng đã thấy qua không ít văn nhân tài tử, nhưng thật sự chưa từng thấy có ai như Ninh công tử...

Lúc nói câu này ánh mắt của nàng liếc qua Ninh Nghị, chỉ là Ninh Nghị đã sớm đoán được nàng từng trải qua một thời gian như vậy, nên có chút kinh ngạc với việc nàng thẳng thắn thừa nhận, nhưng gã cũng không để lộ ra mặt. Một lát sau Nhiếp Vân Trúc mới nghi ngờ hỏi:

- Chẳng lẽ công tử định gia nhập quân đội
- Ồ, với thân thể này làm sao có thể ra chiến trường được. Thư sinh vô dụng, dài lưng tốn vải, ăn no lại nằm thôi, nên rèn luyện một chút cũng giúp thân thể khỏe hơn.
- Thư sinh vô dụng dài lưng tốn vải ăn no lại nằm? Người khác nghe được lời này, sợ là họ sẽ chỉ trích công tử đấy.

Mỗi ngày Ninh Nghị dừng lại nơi này không lâu, chỉ tán gẫu với nhau vài ba câu, nhưng sau một thời gian gã cũng dần biết được thân phận của Vân Trúc. Trước đây, nàng sinh hoạt trong thanh lâu một vài năm, sau đó cùng nha hoàn chuộc thân rồi mua ngôi tiểu lâu ven sông trông rất lãng mạn này, bởi không hiểu rõ cuộc sống đời thường, nên cũng nhiều tình huống dở khóc dở cười xuất hiện. (5)

Có lẽ Nhiếp Vân Trúc cảm thấy tính cách của gã kì lạ, nhưng dưới con mắt của Ninh Nghị: tính tình của nàng cũng kỳ cục không kém. Phỏng chừng khi còn bé nàng là con gái nhà quan lại, rồi mới bị bán vào thanh lâu; sau khi chuộc thân, do không muốn đi lại con đường cũ nên cuộc sống mới có đôi điều quần bách. Tính cách của cô bé này có một chút gì đó cố chấp kiên cường.

Một hôm vào cuối tháng mười, khi Ninh Nghị cùng tiểu Thiên đi qua chợ thực phẩm phía đông thì nhìn thấy nàng từ xa.

Lúc đó rất đông người chen chúc ở góc bán thực phẩm, Ninh Nghị cùng tiểu Thiên leo lên tiểu lâu từ xa nhìn lại, thấy Nhiếp Vân Trúc với tỷ nữ Hồ Đào đều ở đó, chỉ là hai người đang ở cách nhau vài mét, cứ như là tới đây mua thực phẩm hay có người quen bán hàng trong chợ. Nhiếp Vân Trúc vẫn trong một bộ trang phục giản dị, trên đầu quấn một cái khăn đội hơi xuề xòa. Nàng ngồi xổm hỗ trợ cắt tiết gà ở sau một quầy bán thịt. Một tay cầm con gà mái, tay kia cầm chiếc dao phay cắt cổ con gà rồi kê vào chiếc bát đặt trên mặt đất để lấy máu. Xem chừng nàng cảm thấy buồn nôn, nên hơi nghiêng đầu né ra xa một chút nhưng hai tay vẫn xiết chặt, sau khi máu ngừng chảy nàng ném con gà mái vào trong nồi nước sôi đang được đun bên cạnh rồi thỏa mãn đứng lên. Sau đó, tựa hồ như thấy ai đó nên ngoái đầu liếc một cái, đại khái chỉ như là vô tình nhìn qua, không biết có thấy Ninh Nghị hay không nữa.

- Cô gia, chuyện gì vậy?

Nàng để ý thấy Ninh Nghị đứng ở bậc thềm nhìn sang phía chợ, tiểu Thiên nghi hoặc hỏi.

Ninh Nghị lắc đầu:

- Không có gì, chúng ta đi vào thôi.

Gã mỉm cười rồi xoay người bước vào trong.

Thời đại này hiếm thấy có người mua cả một con gà, dù có mua cũng thường là đem về nhà nuôi thêm vài ngày rồi mới thịt, chuyện bán gà xong còn thịt giúp người mua xem ra chỉ ở những phố chợ trong thành lớn như Giang Ninh mới có thể thấy được, chủ gánh gà kia có cách làm khá mới mẻ.

Hôm sau ngồi ở trên bậc thềm của tiểu lâu ven sông nghỉ ngơi, Nhiếp Vân Trúc hỏi:

- Sáng qua công tử có nhìn thấy thiếp tại chợ đông không?

- Có. Nhưng cô làm gì mà chạy tới chỗ đó giết gà thế?

- Nhị Ngưu của Triệu gia và Hồ Đào đều có ý với nhau.

Nhiếp Vân Trúc cười cười chỉ về một căn nhà phía xa.

- Cả nhà y bán đồ ăn phía bên kia, muối và Hồ Đào thỉnh thoảng đi qua nên biết mấy người trong chợ, ngày hôm trước lúc qua đó mua đồ, thấy Lưu thẩm bán gà bận bịu quá nên muối mới nói để muối giúp, sau đó là vụng bắt gà làm thịt đó.

Nàng mỉm cười vui vẻ làm Ninh Nghị ngẩn cả người, một lát sau cũng cười cười lắc đầu:

- Cần gì phải như vậy.

Nhiếp Vân Trúc xuất thân từ thanh lâu, mới từng này tuổi đã có thể tự mình chuộc thân, có thể thấy những ngày kia nhất định phải rất cố gắng, một cô nương chưa phải làm những việc nhàn nhai, nhiều phương diện e rằng so với mấy tiểu thư khuê tú có khi còn được nuông chiều hơn. Từ sau khi chuộc thân đến giờ xem ra đời sống có chút khó khăn, nhưng so với những gia đình bình dân vẫn tốt hơn rất nhiều. Việc thịt gà không tính là chuyện lớn, nhưng không ngờ tính cách nàng lại bướng bỉnh đến vậy, vừa thấy có cơ hội là khẳng khái đòi học cho bằng được.

- Có thể học được nhiều điều mới, thiếp rất vui và thích.

Nhiếp Vân Trúc nhìn xa xăm cười nói, lát sau lại nhìn về Ninh Nghị.

- Đúng rồi, ngày mai Ninh công tử qua nơi này nhớ dừng lại được không?

Qua đây dừng lại nghỉ chân vốn đã thành thói quen, không cần nói ra. Nếu nàng nói ra chắc hẳn là có lý do. Ninh Nghị hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nhiếp Vân Trúc cười lắc đầu:

- Ngày mai tới đây là biết.

Ngày hôm sau, Ninh Nghị dừng lại nghỉ chân, Nhiếp Vân Trúc bưng bát từ trong nhà đi ra, trong bát có mấy chiếc bánh rán vừa mới rán xong.

- Công tử chắc chưa ăn sáng, đây là mấy cái bánh bột ngô, công tử nếm thử xem mùi vị thế nào..

Thường ngày Ninh Nghị chạy bộ xong rồi mới ăn điểm tâm, lúc này nghi ngờ nhìn nàng vài lần, ngồi nghỉ trên bậc thang rồi bắt đầu ăn:

- Thế hả ?

Nhiếp Vân Trúc thấy gã như vậy nở nụ cười rất tươi, liền ngồi xuống bên cạnh:

- Ninh công tử thấy mùi vị thế nào?

- Cũng không tệ.

Ninh Nghị gật đầu một cái.

- Bánh này, công tử thấy nếu đem đi bán...

- Hả, nàng dự định bán bánh rán...

Nhiếp Vân Trúc cười cười:

- Trước đây ngoại trừ những khi bán sắn giúp vui hay nâng khăn hầu người, muối và Hồ Đào không thua kém người ta cũng chỉ có việc này, hồi ở Kim Phong lâu Hồ Đào có học qua một ít, biết làm vài hương vị khác nhau, ăn cũng được lắm... Vậy nên bọn muối dự định làm một chiếc xe đẩy nhỏ, thuận tiện bán mấy loại trà nước luôn.

Đối với mấy việc buôn bán này Ninh Nghị không có hứng thú gì. Dĩ nhiên trên thực tế Nhiếp Vân Trúc cũng không phải muốn dò hỏi ý kiến của gã, cô nương này tính cách cứng cỏi, thoáng nhìn có vẻ xinh đẹp mềm yếu nhưng thực ra rất có chủ kiến, sau khi rời khỏi thanh lâu liền đoạn tuyệt tất cả quan hệ với những khách trước đây. Thấy thường ngày, việc giết gà là cần thiết, mấy chuyện ghê tởm này trước kia tránh xa thì nay cố gắng học cho bằng được, bây giờ lại muốn làm cái việc không phù hợp chút nào với khí chất của nàng. Những điều này làm Ninh Nghị cảm thấy thú vị.

Đầu tháng mười một, trong tiểu viện Tô gia, Ninh Nghị chuyển phòng, vì trời trở lạnh nên gã và Tô Đàm Nhi chuyển từ lầu trên xuống lầu dưới, lúc này cái lạnh mùa đông đã bắt đầu xuất hiện, buổi tối cả gia đình tề tựu trong phòng khách của Tô Đàm Nhi, Lửa than trong lò khiến căn phòng trở nên ấm áp. Ninh Nghị tiếp xúc với Tô Đàm Nhi càng lúc càng nhiều... bắt đầu cảm thấy...

(1) vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10)

(2) (tiết bắt đầu mùa đông vào khoảng tháng mười âm lịch)

(3) Lục nghệ (người xưa chỉ: lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán)

(4) Nguyên văn: Lạc thần lăng ba dã tự: lướt sóng như là nữ thần sông Lạc. Bài Lạc Thần phú (bài phú về nữ thần sông Lạc) là bài phú nổi tiếng của cửa Tào Thực. Lấy cảm hứng từ một câu trong bài thơ này mà Kim Dung sáng tác ra bộ pháp Lăng ba vi bộ, lấy vẻ đẹp của nữ thần sông Lạc để mô tả vẻ đẹp của Vương Ngọc Yến (thần tiên tỷ tỷ) trong mắt Đoàn Dự. Trích đoạn:

(5) Nguyên văn: dã bãi liễu bất thiếu ô long đẳng đẳng : Nghĩa: nên đã gặp phải không ít các chuyện Ô Long. Ô Long ở đây là tên của bộ truyện tranh hài Ô Long Viện của tác giả người Đài Loan Au Yao Hsing. Đã xuất bản tại Việt Nam. Tham khảo thêm tại đây: autinh.com/forum/tong-...ull-t7323.html

23. Q.1 - Chương 23: Tiệp Mềm

Bắt đầu từ đầu tháng mười một Âm lịch, không khí lạnh giá bao phủ khắp thành Giang Ninh. Trong mấy ngày mừng tám mừng chín, tuyết rơi khắp trời như chiếc áo lông ngỗng trắng phau phau nhẹ lặng lẽ trùm lên tòa thành cổ.

Tuyết đọng chưa đủ dày để cản người ra khỏi cửa, nhưng dựa theo thông lệ từ trước, nếu tuyết bắt đầu rơi thì sẽ kéo dài tới tận đầu xuân sang năm, ít nhất là còn rơi trong hai ba tháng tới nữa mới dừng, thời tiết như vậy khiến những người dân nghèo khổ khó mà ra khỏi cửa. Có những nơi, mọi người còn không có quần áo ủa đông. Khi tuyết rơi nhiều bao phủ cả ngọn núi thì chỉ có thể bọc chăn làm tổ trên giường cả ngày. Vậy nên, đối với tuyết đại đa số người trong thời đại này, mùa đông không phải là quãng thời gian dễ chịu.

Trong những thành lớn như Giang Ninh thì tương đối khá hơn một chút, dù sao thì thương nghiệp phát triển, những người có gia cảnh giàu có cũng không ít. Mấy ngày tuyết rơi đầu mùa, học đường vẫn mở. Dĩ nhiên mấy học sinh ở ngoại thành sẽ không tới được, đó cũng là chuyện bình thường. Ở chỗ tiên sinh giảng bài có một chậu than nho nhỏ, còn đám học sinh chỉ có thể dựa vào cửa sổ chặn lại chút gió. Cũng may chúng đều ở tuổi sức khỏe dồi dào nên vấn đề cũng không lớn, hai nữ sinh mỗi người có một cái lò giữ ấm rất đẹp được ôm vào trước ngực. Vốn các bệ trên trong nhà không cho các nàng trở lại học đường, nhưng các nàng không muốn bỏ qua buổi giảng cố sự của Ninh Nghị nên vẫn cứ đến nghe bài giảng.

Sạp cờ của Tần lão từ khi thời tiết trở lạnh tự nhiên không thể mở, Ninh Nghị cũng chủ động tới nhà lão mấy lần, đương nhiên số lần tới không nhiều lắm, nhưng đối với người già, thỉnh thoảng có người tới nhà

bái phỏng chuyện trò đã là tốt lắm rồi. Có lần tới thì gặp được Khang Hiền, lão đầu đó mang mấy bức cổ họa tới bình phẩm, sau khi nhờ Tần lão giám định thì đóng con dấu lên.

Sau khi tuyết rơi dày, Ninh Nghị đắp một người tuyết trong sân Tô phủ. Mỗi khi đêm về, cảnh sắc của cả tòa phủ trở nên cực kỳ mê hoặc. Đứng ở lầu hai nhìn ra xung quanh thấy các chấm sáng lung linh, ấm áp đẹp xinh hắt ra từ những căn tiểu viện, nét cổ kính lộ rõ ra phong cách phương đông. Những quãng sáng xinh xắn kia như bước ra từ tranh vẽ, nếu có máy chụp hình hẳn là Ninh Nghị sẽ chụp lấy vài kiểu làm kỷ niệm. Chỉ là trên lầu gió thổi mạnh, mới đứng được một lát đã nghe thấy tiếng tiểu Thiên đi lên gọi.

Những buổi tối thế này, ngồi trong phòng khách dưới lầu sưởi ấm lại càng có ý vị, nói chuyện phiếm, hạ ván cờ, đọc trang sách... Tô Đàm Nhi cùng mấy ả nha hoàn thì lựa chọn mẫu vải, thêu thùa may vá. Quan hệ giữa Ninh Nghị cùng mấy chủ tớ Tô Đàm Nhi tự nhiên không tồi, ngồi một chỗ đánh cờ năm quân, thỉnh thoảng Hạnh nhi vui thích lấu lỉnh kể mấy lời đồn thú vị phát sinh, rồi đôi lúc mấy tiểu nha đầu lại tranh luận nội dung cổ sự mà Ninh Nghị vừa kể một phen. Hồ yêu đánh nhau với đại tướng quân ai mạnh hơn ai, Hạ Hầu tướng quân chợt mất có hay không có râu quai nón, hoặc giả là những nữ yêu tinh bị giết có vô tội hay không..., nội dung bàn luận không bao giờ hết. Đôi khi cũng chạy tới hỏi Ninh Nghị, nhờ gã phán xử thắng bại.

Dần dần Tô Đàm Nhi cũng thích cờ năm quân vì quy tắc chơi rất đơn giản, cứ vài ngày một lần nàng điều tra sổ sách, cần người ngồi bên gẩy bàn tính, ba ả nha đầu thỉnh thoảng qua hỗ trợ. Nếu đánh cờ cùng Ninh Nghị, cũng sẽ thông thả kể mấy chuyện lý thú trong nhà, đơn giản mà biểu lộ sự quan tâm lẫn nhau.

Buổi đêm thi thoảng cũng có người tới hái phỏng, sau khi tuyết rơi, mấy học sinh của Ninh Nghị bên học đường nhiều khi tới thỉnh an, thực tế là muốn nghe chút cổ sự. Vả lại Tô Đàm Nhi cũng thích nghe những chuyện này, cầm kim khâu thêu thùa một bên vừa tiện nghe kể chuyện.

Thỉnh thoảng cũng có huynh đệ tỷ muội tới, trẻ tuổi thì gọi Tô Đàm Nhi là “nhị tỷ”, đa phần là do thiếu tiền làm việc gì đó, tới đây kể khổ với nàng để kiếm chút bạc. Tô Đàm Nhi đối với những người này không tệ, chỉ cần bọn họ có chừng mực thì nàng sẽ giúp, muốn một trăm quan vậy có thể cho từ sáu mươi đến tám mươi quan, chỉ là phải chịu nghe Tô Đàm Nhi than phiền thuyết giáo một phen. Bạc vào tay cũng đủ cho bọn họ mấy đêm uống rượu trên sông Tần Hoài.

Tất nhiên những người này nói ra chỉ là cái cớ, thực tế như thế nào cho dù là anh em họ hay kẻ ít quen thuộc là Ninh Nghị cũng đều có thể thấy rõ ràng. Tô Đàm Nhi vẫn cứ kiên trì, mặc kệ đối phương tìm cái cớ gì nàng đều tỏ ra hoàn toàn tin tưởng, đưa ra đôi lời khuyên chân thành với đề tài đó, rồi căn dặn đối phương không nên tiêu tiền vô tội vạ các loại. Nếu là huynh trưởng, nàng cũng hạ mình xuống, biểu lộ ra hình tượng của một muội muội nhu thuận, lâu lâu chọc ghẹo vài câu:

“Cô nương Xuân Phong viện lần trước khi nào mới trở thành chị dâu của muội đây..”

Nàng giúp mọi người tới mức hồ đồ, đợi đến khi người đó rời đi, nàng thu hồi ngân phiếu vào cái hộp nhỏ, nét mặt tươi vui xinh xắn kể với Ninh Nghị mấy chuyện thú vị trước đây về người anh em họ này, tất cả đều là lời hay ý đẹp, tự hào và tràn trề tình thân.

Ninh Nghị ở bên quan sát những cảnh này, cảm thấy thú vị, tình thân có lẽ là cũng có, chỉ là gã đã rõ ràng vì sao nói đời thứ ba của Tô gia đều là vô dụng. Chuyện kết hôn của Tô Đàm Nhi phải kéo dài mất mấy năm, tính ra tới năm nay nàng đã mười chín thành gái lỡ thì, nhưng trong con mắt của Ninh Nghị tự nhiên không phải như vậy. Thê tử bắt đầu nắm giữ đại phòng Tô gia của gã trên thực tế vẫn còn hình dạng và tư thái của một thiếu nữ, thậm chí lúc nói chuyện hay mỉm cười còn có chút ngây ngô, nhưng trong hành động đều chặt chẽ đúng mực, xác thực là không thể khinh thường.

Có thể tụ tập đánh cờ mỗi ngày, kể cổ sự, nói chuyện trong nhà, bầu không khí giữa Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi cũng tốt hơn hẳn so với lúc mỗi ngày chỉ ăn cùng nhau một bữa cơm. Sau đó Tô Đàm Nhi đề xuất Ninh Nghị thỉnh thoảng đi ra ngoài cùng nàng, hái phỏng mấy nhân vật quan trọng

Họ Tô kinh doanh vải vóc khá lớn, có những lệ thuộc nhất định tới những thương nhân, tổ chức làm ăn lâu dài hoặc ngắn hạn. Thỉnh thoảng khi Tô Đàm Nhi đi hái phỏng người khác bàn chuyện làm ăn, nếu có nam nhân đi cùng thì sẽ tốt hơn. Thực tế là việc hái phỏng này trong những năm trước chưa quá quan trọng, cuối năm nay, chuyện hai người tới chúc tết từng nhà đã trở nên cực kỳ cần thiết. Tô Đàm Nhi lúc này mới,

thực tế là hy vọng Ninh Nghị có thể sớm làm quen với việc này. Đương nhiên, mấy ngày sau nàng rất hài lòng khi phát hiện, tại phương diện thể hiện ra bên ngoài, Ninh Nghị nhìn rất xứng hợp.

Ninh Nghị tỏ ra không có hứng thú với chuyện làm ăn của mấy người này, khi mọi người bàn chuyện làm ăn thì gã ở bên giả vờ giả vịt uống trà, xem tranh chữ hay cười ngây ngốc. Nếu phải chào hỏi bắt chuyện, lập tức đối đáp qua loa, lơ đãng tránh đi, thể hiện ra dáng dấp của một con mọt sách. Tô Đàn Nhi dẫn gã đến đây, kỳ thực cũng chỉ mong gã có thể tự nhiên ứng phó với người khác sao cho đừng bị ách cảm. Những người này nhiều ít đều có quan hệ làm ăn với Tô gia, biết Ninh Nghị đi ở rể nên cũng không làm khó dễ gã. Đương nhiên cũng có người nghe được danh khí của Ninh Nghị, tìm cách nói chuyện thơ văn với gã, loại chuyện phiếm vớ vẩn này cũng chẳng phải thách đố gì, Ninh Nghị tất nhiên có thể nhẹ nhàng ứng đối.

Muốn báỉ phỏng nhà nào, hộ nào, thông thường là trước một ngày hoặc là trong lúc đi đường Tô Đàn Nhi sẽ vui vẻ kể cho Ninh Nghị bối cảnh của nhà đó, là những người thâm niên trên thương trường từng chiều cổ cho Tô gia, là đồng bạn hợp tác hiện tại, hoặc là loại gió thổi chiều nào ngã theo chiều đó. Về phương thức ứng xử, nàng cực kỳ hòa hợp với Ninh Nghị. Những lúc ra về, nàng thường cười nói với Ninh Nghị về thành quả của chuyến này, gởi lên vài câu bông đùa hoặc trách móc nho nhỏ đại loại như: Đúng là lão hồ ly, nói thể nào cũng không lay động được.

Phần lớn chuyến đi đều nhàm chán như vậy, đương nhiên thỉnh thoảng cũng có vài chuyện nho nhỏ xem vào, thí dụ như ngày mười bốn tháng mười một ở Xuyên môn xảy ra chuyện khiến Ninh Nghị cảm thấy.. bản thân mình nhầm nhối đến cực độ..

oOo

- .. Huynh đệ Hạ gia kinh doanh tơ tằm quy mô không nhỏ, tuy hai huynh đệ bọn họ cũng có bản lĩnh nhưng không chắc chắn gì cả. Lần trước đã bàn xong với bọn họ chuyện làm ăn, lần này lại nghe thấy hợp tác cùng Tiết gia rồi. Hôm nay tới đây chỉ là cho trọn lễ nghĩa mà thôi..

Trên xe ngựa, Tô Đàn Nhi vừa lần hạt vòng vừa nói.

Ninh Nghị gật gù:

- Nói vậy có nghĩa là diễn qua loa một chút là được?

- Haha, tướng công tùy ý vài câu là được.

Nàng cười đeo vòng hạt vào cổ tay, ngẩng đầu lên rồi nghiêng đầu đưa tay chỉnh lại mấy gợn tóc sau đầu:

- xong việc rồi, buổi chiều tướng công có việc không?

- Ta tính đi dạo phố sách phía đông thành, tìm mua cuốn sách cổ thời Đường.

- Vậy thiếp thân sớm cáo từ rồi đi cùng tướng công nha.

- Tuyệt

Bản thân biết chuyến làm ăn này không thành, chỉ vì nghĩ đến câu “buôn bán không thành nhân nghĩa vẫn còn” nên tới báỉ phỏng một lần mà thôi, như Ninh Nghị nói, làm cho có lệ là được rồi. Chẳng qua vốn muốn hòa khí nên diễn một màn cho có lệ, nhưng lại có con ruồi cứ vè vè qua lại cũng làm ăn diễn đó mất vui. Buổi chiều đi tới Hạ gia báỉ phỏng không chỉ có Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị, ngoài ra còn có hai thương hộ khác. Một trong hai huynh đệ Hạ gia, lão đại Hạ Quân được Tô Đàn Nhi tôn là lão đầu ngành dệt đón tiếp mọi người trong một khu sảnh bên cạnh lâm viên, mấy lò lửa lớn giữ ấm xung quanh, từ nơi đây cũng có thể trông thấy cảnh tuyết rơi bên ngoài, khi bắt đầu nói chuyện, bầu không khí khá là lịch sự tao nhã. Cùng làm chủ nhà hôm nay còn có con của lão là Hạ Đình Quang.

Người chủ sự của Hạ gia tổng cộng có hai người, ngoài Hạ Quân ra là lão nhị Hạ Phong, đây mới là người có tài kinh thương. Tô Đàn Nhi vốn tới đây chào hỏi, tiệc trà được một hồi nàng bèn cùng ba ả nha hoàn tới lâm viên thưởng tuyết, bất ngờ gặp Hạ Phong ở bên kia đi tới. Từ bên này nhìn sang thấy mấy người đang nói chuyện. Bởi trong sảnh vắng người, Hạ Đình Quang đây đưa với Ninh Nghị về mấy bài thơ, đại khái y không tin Ninh Nghị có tài nên muốn kiểm tra gã. Nhưng đáng tiếc bản thân y tài hoa cũng không nhiều, Ninh Nghị biểu diễn vài câu, đối phương đã riu rít bỏ lơ ba la, lời nói ám chỉ mình có giao tình với đại tài tử Tiết Tiến, thuận miệng đọc mấy bài Tiết Tiến mới sáng tác ra để Ninh Nghị bình luận.

Thằng này cũng là loại bị thịt.. Trong lòng Ninh Nghị cảm thấy chán ngắt, phụ thân Hạ Quân của Hạ Đình Quang cũng cảm thấy thằng con mình nói chuyện vô nghĩa, đành mở miệng hỗ trợ vài câu. Ninh Nghị tự nhiên cũng phải tiếp lời:

- Nghe Đàn Nhi nói, quy mô kinh doanh tơ tằm của Hạ gia khiến người người bội phục, chủ yếu là vùng Thọ Châu chăng?

- Hạ Quân nhú mày, Hạ Đình Quang lại phá lên cười:

- Thế huynh thật là, nhà ta kinh doanh chủ yếu ở một dải Lư Châu, Sào Hồ. Ngày sau thế huynh nếu có xuất môn du ngoạn, cẩn thận không lạc đường..

Ninh Nghị ngẩn người, một lát sau mới gật đầu một cái:

- Ồ, thì ra là như vậy.. Lư Châu cách Thọ Châu cũng không xa, tơ tằm vận chuyển qua lại..

Không biết bên kia Hạ Quân nghĩ tới điều gì, cau mày hỏi:

- Vì sao hiền chất lại bỗng nhiên nhắc đến Thọ Châu?

- Cũng chẳng có gì. Chẳng phải Tiết gia có một nhà xưởng ở Thọ Châu sao? Hình như do Nghiêm đại chương quỹ phụ trách, lần trước có nghe nói qua.. Ừm, vậy nên hiền chất mới nghĩ là cơ nghiệp của Hạ phủ là ở Thọ Châu..

Hạ Đình Quang cười lớn:

- Thế huynh không hiểu chuyện thì đừng nói lung tung. Nghiêm đại chương quỹ rõ ràng phụ trách Lư Châu, mấy vị thúc bá đang ngồi đây đại thể đều biết cả. Không tin huynh thử hỏi mấy vị thúc bá xem, haha..

Nghe y nói như vậy, người của hai cửa hàng cũng cười ồ lên chứng thực. Ninh Nghị gật đầu cười một cái:

- Không hiểu chuyện này, thỉnh thoảng nghe được vài tin tức vụn vặt, lời đồn..

Tất cả mọi người đều biết thân phận ở rể của gã, cho nên đối với việc này cũng không thấy kỳ lạ. Nhưng Hạ Quân lại trầm giọng nói:

- Không biết những tin tức vụn vặt mà hiền chất nói là từ đâu mà đến?

Ninh Nghị thấy vẻ mặt lão nghiêm túc, cũng hơi tỏ ra suy nghĩ một chút, rồi mờ mịt lắc đầu:

- Hiền chất chỉ là.. thỉnh thoảng nghe có người tán ngẫu vài câu. Hic.. cũng không rõ ràng cho lắm. Ah. Để thế thúc chê cười, chuyện kinh thương Đàn Nhi còn hiểu một chút, tại hạ không hiểu. Đối với Tiết gia cũng không có gì kiến giải, lại còn lẫn lộn Lư Châu với Thọ Châu, haha..

Gã diễn một phen cho có lệ, nhưng mọi chuyện sau đó trở nên hơi cổ quái, Hạ Quân cau mày suy nghĩ chuyện trọng yếu nào đó, rồi gọi một tên quân sự tới dặn dò vài câu. Ninh Nghị nhú nhú mày, thuận miệng mà nói, không lẽ là đoán trúng sao..

Những ngày theo Tô Đàn Nhi chạy tới chạy lui vừa qua, mặc dù không có hứng thú về việc bàn chuyện làm ăn với người ngoài, nhưng trong lòng gã cũng chậm chậm phác họa một nét khái quát: nhà ai kinh doanh cái gì, toàn bộ đại cuộc này hoạt động ra sao.. Những chuyện này cho dù không tận lực suy nghĩ thì cũng lơ mơ xuất hiện trước mặt gã. Thọ Châu mà vừa mới nói có một ít khả năng, vốn chỉ là mượn đề tài để nói chuyện với Hạ Đình Quang, nhưng qua mấy ngày nói chuyện vừa rồi gã mơ hồ cảm thấy kinh doanh của họ Tiết hình như có biến động, trọng điểm ở Lư Châu có vẻ muốn chuyển sang Thọ Châu. Mà ở Thọ Châu vốn cũng có một thương hộ kinh doanh tơ tằm đối địch với Hạ gia, thương hộ này có lẽ sẽ can dự vào.. Những chuyện này gã cũng chỉ là mơ hồ không nắm chắc, chẳng qua chỉ là nhạy cảm thấy được điểm then chốt trong đó mà thôi. Nhưng lấy kết quả ra xét, thì có lẽ mình đã nói trúng một điểm gì đó..

Không lâu sau đó bọn họ cáo từ ra về, khi Ninh Nghị cùng Tô Đàn Nhi đang chào Hạ Quân chuẩn bị lên xe ngựa, Hạ Phong từ phía sau bước vội tới, mặt mũi nghiêm túc đánh mắt với Hạ Quân:

- Xin thế chất nữ xin dừng bước. Chuyện liên quan tới tơ tằm vụ xuân, không biết mấy vùng xung quanh đây Tô gia định thế nào? Hôm nay thế chất nữ tới đây, có chuyện làm ăn về đợt tơ tằm vụ xuân muốn thương nghị cùng chất nữ.

Tô Đàn Nhi quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc không hiểu vì sao lại có biến hóa như thế. Quay lưng về phía bên kia, Ninh Nghị vô vị liếc mắt.

“Mẹ.. Tiện mồm..”

24. Q.1 - Chương 24: Biểu Tỷ

Chỉ dùng một câu nói quyết định được hướng đi của một vụ làm ăn, dẫu có là Ninh Nghị ở kiếp trước phối hợp với hệ thống phân tích thông tin siêu cường và một đoàn phụ tá, cũng phải trong hoàn cảnh vô cùng đặc biệt mới xuất hiện kỳ tích như vậy. Còn muốn thay đổi một quyết sách kinh doanh đã định của đối phương, nếu không sử dụng hết mọi khả năng ở nhiều mặt thì cũng chỉ là chuyện hoang đường viển vông. Chỉ là tình hình lúc này lại không giống thế.

Ninh Nghị có thể cảm nhận được những chuyện này một phần cũng bởi gã nhạy cảm, đối với họ Hạ, việc này chính là lợi ích của chính họ. Ninh Nghị chỉ tùy tiện đoán được một hai, còn lại nhiều khả năng bọn họ cũng đang hoài nghi, dường như trước khi Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị tới bãi phỏng, bọn họ đang nửa tin nửa ngờ. Mà lúc Ninh Nghị thuận miệng nói một câu, nhất thời thành tín hiệu ám chỉ “Tô gia đã hiểu rõ tình hình.” Trái lại Tô Đàn Nhi hoàn toàn không nhận ra việc gì, chỉ cho rằng vụ làm ăn với Hạ gia thất bại mà thôi.

Chuyện xảy ra làm Ninh Nghị cảm thấy bất đắc dĩ, cho rằng cái dạng phản xạ có điều kiện này của mình quá dư thừa đi, đúng là cái máu làm ăn nhập vào người rồi, trốn cả đời cũng không thoát khỏi suy tính. Tô Đàn Nhi ở bên tràn đầy nghi hoặc, nhưng sự tình có biến chuyển tất nhiên là chuyện tốt. Nàng đi vào bàn chuyện làm ăn, dự định đến phố sách phía đông thành của Ninh Nghị không thực hiện được. Tối chạng vạng tối mọi người mới cùng nhau trở về, lúc trên xe Tô Đàn Nhi vẫn tỏ ra khó hiểu.

Cứ như vậy qua thêm vài ngày, tới gần tháng mười hai Tô gia lại dần trở nên náo nhiệt. Tuy tuyết vẫn rơi nhiều nhưng cũng đã tới dịp khóa sổ cuối năm, một số chương quỹ của Tô gia ở lân cận Giang Ninh cũng bắt đầu tụ tập trở về đối chiếu sổ sách và tính toán lợi nhuận. Ngoài ra cũng có một số họ hàng thân thích đến chuẩn bị lễ mừng năm mới, người ra ra vào vào cổng phủ mỗi ngày khá đông đúc.

Phụ hộ trong thành Giang Ninh cũng khá đông nên cảnh tượng này hằng năm không phải là hiếm. Mấy ngày này, Tô Đàn Nhi vừa phải lui tới nhà họ Hạ, vừa phải hạch toán cuối năm, lại thêm ứng phó với các người thân lâu nay ít gặp tới, ba ả nha đầu Thiên nhi, Hạnh nhi Quyên nhi cũng bận rộn không ngừng. Hôm nay một mình quay về, thấy trong hoa tuyết bay bay có một đoàn xe ngựa dừng ngoài cửa lớn, Tô Đàn Nhi bèn cho xe ngựa chuyển sang đi cửa hông. Lúc này cửa chính đang có mấy gia đình vận chuyển bốn năm cái rương lớn đi vào, nàng liền cùng Hạnh nhi đứng ngoài cửa đón tiếp.

Hôm nay Tô Đàn Nhi khoác một cái áo lông chồn trắng như tuyết, cổ áo xấp mềm như bông làm nổi bật đôi gò má xinh xắn, xem ra có mấy phần thiếu nữ ngây thơ cùng nét chính chắn hình thành qua nhiều năm tháng. Hiện tại trong giới thương nhân Giang Ninh nàng cũng được coi là có chút danh khí, trước khi kén rể kết hôn đã có không ít lần cải trang làm nam nhi, nhưng lại không thể che giấu được thân phận nữ nhi của mình. Người ngoài nhìn vào thấy không giống thương nhân, mà cảm thấy hẳn là khuê tú của một đại thế gia thư hương⁽¹⁾ nào đó, những khi đàm phán làm ăn nàng cũng không biểu hiện nhiều tài năng, nhưng chỉ sau một thời gian ngắn nhìn toàn bộ cục diện, người đời mới thâm than nữ nhân này lợi hại. Thậm chí còn có ý kiến cho rằng, nếu nàng là nam nhi thì e rằng Ô gia không phải là nhà đứng đầu về ngành vải ở Giang Ninh nữa.

Trong thời đại trọng nam khinh nữ này, thân phận của Tô Đàn Nhi vẫn còn nhiều bất tiện, thực ra một phần nam nhân khi bàn chuyện làm ăn với phái nữ cũng có chút không thích ứng, tỏ ra hoặc khó hiểu hoặc khinh thường hoặc thích thú. Nàng nghiêm nghị với người ngoài cũng vì cố gắng làm cho sự bất tiện này trở thành lợi thế của chính mình. Theo như Ninh Nghị thấy, ở nàng có một vẻ khiến cho người ta phải cảm thông yêu quý muốn che chở, đương nhiên người ngoài không cảm thấy được sự cảm thông này. Nếu là người của Tô phủ, phần lớn cũng đã thích ứng với khí chất này của Nhị tiểu thư, đó chính là mặt khôn khéo, tinh tế, yếu đuối của nàng, nhưng cũng là người đã đưa đại phòng Tô gia trở nên vững mạnh như hiện nay. Thấy nàng đứng bên ngoài, chỉ chốc lát quân sự ở gần đó liền chạy tới.

- Mấy người các người sao không mau tránh ra, không thấy Nhị tiểu thư trở về sao?!

Lão quản sự xua tay bảo mọi người nhanh chóng tránh ra, Tô Đàm Nhi cười bước tới:

- Không cần không cần, Tề thúc, cứ để bọn họ vào trước, đã mang vào được một nửa, mang trở ra lại mất công, vào trước vào trước đi..

Nàng đã có lời, vị quản sự được gọi là Tề thúc cũng ấy người chậm rãi khuôn đồ vào. Lúc này Tô Đàm Nhi mới hỏi:

- Tề thúc, sao không đem những vật này vào từ cửa hông?

- Tam lão gia mua về một số đồ trang trí, to có nhỏ có, nói là dùng để mừng năm mới. Mấy cái đồ này định đặt trước sảnh, bởi vì đoán là trong thời gian ngắn không có người tới nhà nên giục người sớm mang vào. Đúng rồi, Nhị tiểu thư, Tổng tri châu đại nhân vừa đến, đang ở tầng thư lâu khảo nghiệm học vấn của đám học sinh..

-Ồ, tri châu đại nhân tới?

Họ Tô kinh doanh lâu nay, tuy chưa được coi là gia tộc thư hương, nhưng cũng có lui tới với đủ loại quan viên. Dù không có thân thiết lắm, nhưng riêng với tri châu Tống Mậu của Thân Châu thì có quan hệ rất tốt. Vợ cả của Nhị lão gia Tô Trọng Kham vốn là anh em họ với Tống Mậu, trong nhà họ Tống cũng đã từng có mấy vị quan nhỏ. Khi Tống Mậu nhậm chức Tô phủ cũng đã trợ giúp rất nhiều, bởi vậy bây giờ Tống Mậu được coi như là một trong những chỗ dựa thân thiết nhất của Tô gia. Tuy ảnh hưởng của tri châu không tới được Giang Ninh, nhưng việc kinh doanh của Tô phủ tại Thân Châu đúng là có khá nhiều thuận lợi.

Về phần Tống Mậu có thể đảm nhiệm chức vị tri châu, học thức chính mình rõ là cực kỳ xuất chúng. Những năm gần đây Tô phủ muốn phát triển về phương diện học vấn, nên mỗi dịp cuối năm khi Tống Mậu đến báỉ phỏng, Tô lão thái công thường bố trí cho đám học sinh trẻ tuổi trong nhà tụ tập, tìm vài người đọc sách kiểm tra tài học cùng tiến bộ của đám hài tử một phen. Tống Mậu nổi tiếng ngay thẳng, tuy hàng năm kiểm tra học vấn không có nhiều lời khen, nhưng với kiến thức của lão, những lời nói ra thực rất đáng tin cậy.

Có được chỗ dựa như vậy, hàng năm khi lão tới Giang Ninh báỉ phỏng các quan viên cũng thường tiết lộ quan hệ với Tô gia, chuyện này đối với việc kinh doanh của Tô gia đương nhiên rất là tốt. Nhưng dù sao quan hệ giữa Tống Mậu và Nhị thúc vẫn tốt nhất, nên sau khi nghe thấy, Tô Đàm Nhi chỉ gật gật đầu, không hề tỏ ra quá mừng rỡ. Chuyện kiểm tra tài học gì đó, năm nào mà chả thực hiện, xem ra Tô gia tạm thời chưa có số mệnh xuất ra văn nhân, huống chi ở học đường phu quân cũng chỉ là dạy cho có. Các phu tử dạy học trước đây hận không thể dùng cả ngày để dạy, phu quân lại chỉ bắt bọn trẻ học có một canh giờ, thời gian còn lại dùng vào việc giảng giải cổ sự. Nghe thì rõ là dễ nghe, nhưng đối với học vấn thì thực sự không biết sẽ đem lại bao nhiêu lợi ích, chỉ hy vọng lần này không bị trách là tốt rồi.

Cái rương lớn lắc qua lắc lại mãi cũng chuyển vào được bên trong. Sau đó Quyên nhi vốn đang ở trong phủ bỗng chạy ra thở hổn hển.

- Tiểu thư đã về. Biểu lão gia cùng Biểu tiểu thư đến, biểu tiểu thư đang chờ tỷ đấy.. À. Tịch chương quỹ và La chương quỹ cũng vừa mới đến, chuyện Hạ gia đã sắp xếp ổn thỏa nên tới đây báo tin vui. Hi, tiểu thư à, vậy có phải là song hỷ lâm môn hay không đây?!

Tô gia có rất nhiều họ hàng, nhưng được Quyên nhi gọi như vậy xem chừng chỉ có một. Khi còn bé Tô Đàm Nhi là con một của dòng đại phòng duy nhất, Tô Bá Dung không có con trai, đối với đứa con một “không dùng được” này cũng có đôi chút oán hận, tuy không đến nỗi thường xuyên đánh chửi, nhưng lúc nóng lúc lạnh thì không tránh khỏi. Sau khi hiểu chuyện, cô bé Tô Đàm Nhi trầm mặc mất một thời gian, sau đó cũng nhanh chóng tỉnh ngộ vui vẻ trở lại. Bạn hữu của nàng ngoại trừ ba ả nha hoàn Thiên nhi Quyên nhi Hạnh nhi, đại khái cũng chỉ có trưởng nữ của chương quỹ Giang Ninh lúc đó, biểu thúc Tô Vân Tùng.

Con gái của Tô Vân Tùng tên là Đan Hồng, sinh trước Tô Đàm Nhi nửa tháng, khi còn bé tính hoạt bát hiếu động như con trai, khi càng lớn lên lại càng dịu dàng. Sau này Tô Vân Tùng được phân đi quản lý nơi khác nên đưa theo con gái rời khỏi Giang Ninh, Hàng năm trở về tỷ muội vẫn hoan hỷ tụ lại một chỗ mà ôn lại chuyện xưa và bàn mấy chuyện trong tương lai. Năm ngoái vị biểu tỷ này lấy chồng, hôn phu của nàng

là một chàng quý trẻ tuổi của Tô gia, sống khá hạnh phúc. Năm nay khi Tô Đàm Nhi kết hôn thì nàng sinh con nên không đến được. Lúc này nghe tin tỷ đến, Tô Đàm Nhi vui vẻ hẳn lên:

- Quá tốt rồi, biểu tỷ bây giờ ở đâu?

- Ở bên đó đó, vừa mới hàn huyên một hồi cùng Tịch chương quý và La chương quý. Thiên nhi cũng đang ở đó.

Tô Đàm Nhi suy nghĩ một chút:

- Được! Vậy ta đi trước! Phía trước là phòng thu chi, giờ Quyên nhi và Hạnh nhi đem mấy sổ sách này qua đó giao cho lão chủ quản ở đó nhé.

Hạnh nhi đi phía sau ôm một chồng sổ sách, Tô Đàm Nhi sau khi phân phó một phen thì chia tay hai ả nha hoàn. Nàng nắm chặt chiếc áo lông chồn trắng bạc trên người, mím mím cười nhắm phía nội viện đi đến.

oOo

Hai nữ nhân mà tụ tập một chỗ tất sẽ có những chuyện chẳng đoán trước được. Hai cô nàng đều mới có chồng, lại lâu ngày không gặp mặt, tám chuyện chắc hẳn sẽ liên quan tới chồng mình.

Xuyên qua từng tòa từng tòa tiểu viện, qua con đường tuyết đọng trong vườn hoa, chưa tới tiểu viện của mình Tô Đàm Nhi đã thấy Biểu tỷ cách biệt lâu nay. Đường như trùng hợp với cái tên của nàng, cô gái xinh đẹp dịu dàng sau khi kết hôn vẫn một thân áo đỏ dịu dàng. Sau không ít lời hỏi han, nàng đề cập đến chuyện của Ninh Nghị trước.

- Tỷ tỷ thật muốn sớm được gặp muội phụ đây. Đáng tiếc lúc muội kết hôn lại vào dịp đi lại bất tiện, sau cũng nghe được một vài chuyện. Thế... sao rồi? Muội phụ của tỷ thực sự là người thế nào?

Cùng bạn chí thân tám về phu quân của mình, lại không thể nói cho qua chuyện, Tô Đàm Nhi hơi ngượng nghịu:

- Khó nói lắm. Khi tới đây Hồng tỷ chưa gặp Lập Hằng ư?

- Không. Vốn tưởng là ra ngoài cùng muội, nhưng hỏi tiểu Thiên hóa ra không phải. Mới rồi bất ngờ gặp Tịch Quân Dục cùng La chương quý..

Tô Đàm Nhi nghĩ một chút:

- A! Tổng tri châu cũng vừa tới, đang ở tầng thư lâu kiểm tra kiến thức đám học sinh. Lập Hằng giờ là tiên sinh của học viện, chắc là đang ở đó.

- Mấy năm trước, tỷ cứ tưởng bác cả sẽ chọn Tịch Quân Dục làm rể...

Biểu tỷ vốn tinh ý, thấy Tô Đàm Nhi nhíu mày nghi hoặc nên cười xòa nói tiếp:

- Thôi không nói những lời này nữa. Tỷ tỷ cũng đã hỏi thăm một số tin tức về muội phụ, ở Hàng Châu ngày nào tỷ cũng được nghe bài Thủy Diệu Ca Đầu. Vốn cứ tưởng trùng tên trùng họ với muội phụ, sau mới biết là người một nhà.. nhưng thành thật mà nói, tới nơi đây lại nghe được mấy lời xì xào..

Tuy những lời đàm tiếu về Ninh Nghị không phổ biến rộng rãi trong xã hội, nhưng kẻ có quan tâm sẽ tìm được đủ mọi kiểu đáp án. Hơn nữa với thân phận của nàng, sau khi tới đây dĩ nhiên cũng biết không ít về mối quan hệ hình thức giữa Tô Đàm Nhi và Ninh Nghị. Tỷ muội tình thâm, nàng thực sự quan tâm tới Tô Đàm Nhi về phương diện này, lúc này nàng nói đồng nói tây một hồi rồi mới hỏi:

- Lời đồn chẳng thể tin được hoàn toàn, muội phụ Lập Hằng có tài hoa hay không, năng lực ra sao chưa cần bàn đến vội.. Chuyện muội muội nghĩ thế nào mới là điều tỷ muốn biết.

Dù sao nàng cũng là người từng trải nên giọng điệu khôn khéo khi hỏi câu này. Dù sao cũng phải biết ý của Tô Đàm Nhi mới có thể nói góp vào được. Tô Đàm Nhi trầm mặc giây lát, sau đó cúi đầu cười.

- Tỷ tỷ cũng biết cách nghĩ của Đàm Nhi trước kia đấy. Tương công người.. tài học thế nào cũng thật khó nói. Nhưng tính chàng đằm đằm, nếu nói có thích hợp hay không, thì đúng là thích hợp làm phu quân của Đàm Nhi nhất.

Biểu tỹ nhìn nàng vài lần rồi cười nói:

- Câu này nghe như chấp nhận số mệnh ấy nhỉ..

- Trước đây lúc rảnh rỗi cũng mơ mộng, hy vọng vị hôn phu tương lai văn võ song toàn, là người tốt tính không ngăn muối kể thừa gia nghiệp. Dẫu sao thì đó chỉ là mơ mộng hão huyền. Đạo gần đây muối bỗng thấy, nếu quả thực cứ như thế này cũng không tồi. Tương công người.. đúng là có chút tài, nhưng tính tình hồ hững, đôi khi còn làm ra mấy việc hơi kỳ lạ, nhưng được cái không che giấu lỗi lầm, không giấu diếm, làm việc gì cũng quang minh chính đại.

Nàng vừa nói vừa ngẩng đầu lên, hoa tuyết đầy trời đang từ không trung rơi xuống.

- Lúc thành thân, muối nghĩ đến tương lai, lòng thấy sợ hãi, buồn phiền mới quyết định rời bỏ Giang Ninh. Lúc trở về cũng phải cẩn thận hạ quyết tâm lắm. Nhưng bây giờ, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không có vấn đề gì. Tuy nói thế có vẻ như là chấp nhận, nhưng thực sự là.. không ghét..

Hoa tuyết lát phất bao phủ toàn bộ đại trạch Tô gia, rơi chậm chậm phủ thành Giang Ninh toàn một màu trắng. Lúc này trên con đường có hai cô gái một đỏ một trắng đang bước đi. Sau một phút trầm mặc, cô gái dịu dàng nở nụ cười, chuyển sang đề tài khác.

- Nói vậy có nghĩa là, không biết kinh doanh..

- Không.. Hic, chàng không quan tâm..

- Không có tài văn chương..

- Cũng không có, nhưng mà.. A, có dạy học được chút chút. Chỗ chỗ khảo thí phía trước có học sinh của chàng, sợ là sẽ bị mất mặt..

- Ha, nói như vậy.. tướng công của tỹ thắng rồi!

- Đâu, đâu có kiểu so như vậy..chỉ là muối không bằng thôi.

Tiếng cười nói râm ran tan trong bầu trời tuyết rơi trắng xóa. Ánh mắt quét qua một dải tiểu viện, nhìn tới tầng thư lâu nằm trước đại trạch viện của Tô phủ. Lúc này, nơi đó lò sưởi tỏa hơi ấm ra xung quanh, cuộc kiểm tra kiến thức trong gia tộc đã tiến hành được non nửa..

(1) Thư hương : nhà dòng dõi Nho học, chỉ người có ăn học đẳng hoàng.

25. Q.1 - Chương 25: Thay Đổi Nhanh Chóng

- Thực ra thì từ lúc sắp đến Giang Ninh, tỹ đã nghe người ta nói về sự lợi hại của muối rồi. Người ta còn nói mấy ngày gần đây, muối chỉ cần thuận tay một cái đã hạ bệ được Hạ gia. Cái năng lực có thể trở tay làm mây, lật tay làm mưa như của muối thật đúng là khó mà lường được. Cha tỹ nói, nguồn cung cấp vốn của Hạ gia cũng không phải là thứ quan trọng nhất, nhưng hai năm qua ông ấy đã hợp tác cùng Tiết gia, thật sự là không nghĩ ai có đủ khả năng để làm thay đổi cục diện này. Hôm nay Đàn Nhi muối nắm được họ, vậy việc điều phối nguồn cung cấp ở mấy vùng phụ cận vào dịp xuân tới có thể linh hoạt hơn nhiều.

Trên đường đi, biểu tỹ nghị luận những chuyện này với Tô Đàn Nhi. Bởi vì bản thân nàng là con của gia đình làm nghề buôn bán, hôm nay được gả cho phu quân là chủ quỹ của Tô phủ nên cũng quen thuộc với mấy chuyện như thế này, nếu giả như có chuyện khẩn cấp, có khi nàng cũng có thể giúp đỡ được phần nào trong công việc của chủ quỹ. Nghe nàng nói như thế, ngược lại Tô Đàn Nhi nở nụ cười.

- Hồng tỹ đừng nói chuyện này nữa, đến bây giờ chúng ta cũng còn chưa hiểu được lý do vì sao mà lúc ấy Hạ phủ lại thay đổi ý định. Hơn nữa việc của Hạ gia vẫn còn đang trong quá trình thảo luận, cũng không biết đã có quyết định cuối cùng hay chưa.

- Có rồi, lúc tỹ mới vừa gặp Tịch Quân Dục và La chủ quỹ, bọn họ liền báo tin vui mà.

Nói đùa với nhau vài câu, hai cô gái tiến vào tiểu viện phía trước. Đây không phải là nơi mà Tô Đan Nhi và Ninh Nghị thường ở, nhưng cũng chỉ cách nhau vùn vùn một bức tường. Ngày bình thường, nơi này dùng để tiếp đãi những khách xa có mối quan hệ với Tô Đan Nhi, nhưng nếu ngẫu nhiên có việc gì đó khẩn cấp, nơi này cũng sẽ được trưng dụng để làm nơi triệu tập quần sự nhằm thương nghị đối sách. Lúc Tô Đan Nhi và Tô Đan Hồng đi vào thì Thiên Nhi đang vừa bưng khay trà vừa tươi cười nói chuyện với hai người chưởng quỹ, thấy nàng đến liền vội vàng tiến lại.

Hai người chưởng quỹ kia một già một trẻ, người già họ La, xem như là một nguyên lão của Tô gia. Trước kia khi Tô lão thái công còn trẻ thì ông ấy từng làm một tên học việc ở nhà họ Tô, sau đó đi theo Tô Bá Dung rồi được phân tới giúp đỡ cho Tô Đan Nhi. Ông là người hành sự ổn trọng và lão luyện, hiện là một trong những người dưới quyền được Tô Đan Nhi tin tưởng nhất. Còn nam tử trẻ tuổi bên cạnh tên là Tịch Quân Dục, trông có vẻ không lớn hơn Tô Đan Nhi bao nhiêu. Y sở hữu một tướng mạo nho nhã, anh tuấn, ẩn hàm một cảm giác tự tin. Trên thương trường y là một người rất có năng lực, từ khi làm chưởng quầy tại Tô phủ đến nay đã giúp đỡ cho Tô Đan Nhi vài vụ làm ăn khá lớn. Nghe nói là Ô gia đã từng mời người này qua bên đó nhưng bị y cự tuyệt. Hiện tại y chính là cánh tay phải đắc lực nhất của Tô Đan Nhi. Không hiếm người hoài nghi, một khi mà nàng chính thức lên nắm quyền, người tên Tịch Quân Dục này sẽ lập tức được đề bạt lên làm đại chưởng quỹ một phương.

Biểu tỷ cũng đã biết hai người này từ trước, sau khi chào hỏi nhau xong thì tùy ý ngồi xuống trong phòng khách. Sau đó Tịch Quân Dục liền lấy từ trong người ra một bản kế ước, rồi cười thuật lại những chuyện trọng yếu cho Tô Đan Nhi.

- Đã thảo luận về vụ làm ăn cùng với Hạ gia rồi, nói thật chứ ta không nghĩ là mọi chuyện lại thuận lợi đến như vậy. Bên phía Hạ gia cũng rất sáng khoái. Về cơ bản thì giá cả sẽ vẫn như thông lệ hằng năm. Nhưng có lẽ sang năm giá tơ sống sẽ tăng, nên nếu cứ tính như thế này thì chẳng khác gì chúng ta đã ép bên họ nửa phần. Kế ước đã ký, chuyện này coi như đã định rồi.

- Thế là tốt rồi. Tịch chưởng quỹ và La chưởng quỹ vất vả quá.

Tịch Quân Dục lắc đầu cười, có vẻ rất phong độ.

- Thật sự là không dám kể công chuyện này, mọi cơ hội làm ăn đều là do một tay tiểu thư nắm bắt.... Nhưng nói lại thì, thực ra nếu ngày đó tiểu thư không đến nhà, chưa biết chừng Hạ gia cũng tự đi tìm chúng ta rồi, thì ra là những ngày này bọn họ đã sớm nghi ngờ bên phía Tiết gia có hành động. Đại khái là vì hôm ấy tiểu thư đã phát biểu cái gì đó, bởi thế cho nên lần này mới có thể thuận lợi như vậy.

Thiếu nữ khoác áo lông chồn trắng nhìn bản hợp đồng kia, sau đó lắc đầu cười cười:

- Thực sự thì điều này đã sớm được dự đoán từ trước, chỉ là không biết tại sao bên kia bỗng nhiên hạ quyết tâm, thật đúng là kỳ lạ.

Tịch Quân Dục cười vui vẻ, phát phát tay nói:

- Thực ra thì mấy ngày này cũng ta đã tiến hành phân tích những hành động bên phía Tiết gia, sau đó đưa ra một kết luận. Tin tức Tiết gia muốn vứt bỏ Lư châu để chuyển trọng tâm về Thọ châu ... Ha ha, mười phần là giả. Gần đây đúng là bọn hắn có điều chỉnh một chút, thoát nhìn thì có vẻ như vậy nhưng thực sự là không phải. Ngược lại Hạ gia không được thông báo chuyện này, mà người của họ xưa nay luôn nổi tiếng mẫn cảm và thận trọng trong buôn bán. Mấy chuyện này ta cũng không biết nhiều lắm, nhưng La lão lại rất tinh tường đó.

La chưởng quỹ khẽ gật đầu:

- Đúng là như thế. Trước kia Hạ gia làm ăn rất khó khăn. Nhớ lúc đó Hạ gia vì sợ có rủi ro nên đã từ bỏ một cuộc làm ăn trị giá gần năm vạn quan tiền. Người ngoài đều tưởng bọn họ không có khí phách, nhưng chẳng ai ngờ chỉ nửa năm sau, chính phi vụ làm ăn đó đã kéo theo mấy thương hộ bị liên quan. Nếu như ngày đó Hạ gia cũng tham gia vào, chỉ sợ là đã phá sản từ lâu. Tính cách của Hạ Quân chính là như thế, thà lợi nhuận ít đi một chút nhưng lại có thể giảm rủi ro đến mức thấp nhất. Cũng vì như vậy nên ở hiện tại, mặc dù Hạ gia không phải là giàu nhất nhưng lại là nhà ổn định nhất.

Lão nói xong rồi cười rộ lên:

- Chỉ là lần này thật đúng là vô cùng nhạy cảm, nếu chúng ta nói chuyện với bọn họ chậm hơn vài ngày nữa, chưa biết chừng bọn họ sẽ biết rõ hết thấy mọi chuyện. Vậy thì cái kế ước kia cũng thất bại rồi.

Tịch Quân Dục nói tiếp:

- Cũng bởi như thế nên lúc bàn điều kiện ta mới phải làm ra vẻ cái gì cũng không biết, chỉ cố biểu lộ ra vẻ thực sự mong muốn thỏa đàm. Cái tên Hạ Quân kia cứ nghĩ chiếm được lợi của chúng ta mà cười thầm trong bụng kia. Ha ha, chỉ sợ thêm mấy ngày nữa, người của Tiết gia muốn chửi cả mẹ hán lên ấy.

Vấn đề này vốn rất thú vị, trong việc làm ăn ai cũng cho là mình chiếm được chỗ tốt. Nghĩ đến biểu hiện của Tiết gia sau khi hiểu rõ vấn đề này, mấy người trong phòng đều cười vui vẻ, chỉ là đối với nguyên nhân gây ra sự việc này thì vẫn rất mờ mịt.

Nói đùa với nhau vài câu, La chương quý kia dường như có suy nghĩ gì đó, vẻ tươi cười trên mặt hán bỗng chợt tắt. Tô Đàn Nhi cảm nhận được sự biến hóa này nên cười hỏi một câu. La chương quý hết nhìn Tịch Quân Dục lại quay sang nhìn Tô Đàn Nhi, có vẻ muốn nói lại thôi. Một lát sau, hán tùm tùm cười.

- Về cuộc làm ăn lần này, ngược lại hôm qua ta có nghe nói tới một chuyện.

- Hử?

- Hôm qua tại quán rượu bên chợ Đông, ta có gặp Lưu chương quý của Tập Tổ phường. Chuyện phiếm một lúc rồi nói đến chuyện Hạ phủ.

Nghe hán nói tới Lưu chương quý của Tập Tổ phường, Tô Đàn Nhi khẽ gật đầu:

- Ủ, đúng vậy. Ngày đó hán đã từng ở Hạ phủ, chỉ là cùng chương quý của Hưng Khánh phường đi trước một chút. Hán có biết gì về việc này à?

- Nói đến việc này cũng thật kỳ quái, lão hủ không rõ lắm có phải thật sự là như thế không nữa. Hôm qua Lưu chương quý nói ngày ấy tiểu thư đi cùng với cô gia đến, sau khi tiểu thư đi thưởng tuyết trong vườn, Hạ Đình Quang thực có chút bất kính với cô gia, lời nói rất khiêu khích ...

Hán nói đến đây thì Tô Đàn Nhi nhú mày:

- Việc này ta cũng không chú ý lắm ...

- Ừm, tất nhiên là Hạ Đình Quang không dám lỗ mãng trước mặt tiểu thư rồi. Tính tình của cô gia cũng rất tốt, lời nói đúng mực, cử chỉ thông dong. Tuy chỉ nói vài câu đơn giản nhưng Hạ Đình Quang cũng không tìm được cơ hội gì, ngược lại về sau cái tên đó cứ nói lung tung cả lên. Cô gia liền thuận miệng nói một câu, hỏi rằng ... có phải trọng tâm của Hạ gia ... là tại Thọ châu hay không ...”

- A...

Tô Đàn Nhi hơi sững sờ, trao đổi ánh mắt nghi hoặc cùng Biểu tỷ. Tịch Quân Dục vốn đang mỉm cười thì ánh mắt bỗng ngưng tụ lại, sau đó mặt không đổi sắc, điều chỉnh lại tư thế ngồi.

- Về những lời cụ thể, nghe nói cô gia chỉ đề cập đơn giản đến chuyện Tiết gia ở Thọ Châu. Lúc ấy Hạ Đình Quang còn mải mai cô gia không hiểu tý nào về nghiệp kinh doanh vải, nói sinh ý nhà mình không nằm ở Thọ Châu mà ở Lư Châu. Lúc đó cô gia mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói rằng trước đây cũng không hiểu những việc này, chỉ là tiện miệng nhảm lẫn. Theo như những gì mà Lưu chương quý nói, thần sắc của người không giống như đang giả vờ, có lẽ tùy ý đề cập đến thôi. Chỉ là sau khi người nói xong chuyện của Tiết gia và Thọ châu, vẻ mặt của Hạ Quân liền trở nên rất phức tạp, sau đó còn nói gì đó với quần sự ... Nếu như việc này là thật, lão hủ cảm thấy có khi chính lần “làm bữa mà trúng” của cô gia mới là nguyên nhân thành công của vụ làm ăn này...

Mấy người trong phòng lặng im hồi lâu, chỉ có Tiểu Thiên ở bên cạnh đang bưng khay trà là có vẻ mặt bình thường. Một lát sau, Tịch Quân Dục mới chậm rãi mở miệng:

- Chẳng lẽ là ... cô gia nhìn thấu những việc này ... nên cố ý hay sao?

Vừa nói gã vừa chú ý đến vẻ mặt của mỗi người.

Lông mày Tô Đàn Nhi càng nhíu chặt hơn, sau đó nhìn về phía La chường quỹ. Dù sao nàng và Biểu tỷ cùng Tịch Quân Dục cũng chỉ là những người trẻ tuổi mười chín đôi mươi, thành ra cách nhìn nhận và đánh giá không thể nào bằng được La lão đã sống hơn vài chục năm được ...Nhưng chỉ thấy La chường quỹ lắc đầu.

- Theo ta thấy thì ... cũng chưa hẳn là như thế đâu. Vừa rồi Tịch Quân Dục cũng nói việc Tiết gia muốn dùng Thọ châu thay cho Lư châu chính là giả, điều đó dĩ nhiên đã loại trừ được khả năng người ngoài có thể biết được tin tức. Hơn nữa cứ cho là thật đi thì toàn bộ chuyện này cũng được giữ kín, chúng ta cần bản không phát giác được sự không ổn bên trong cũng là vì chính Hạ gia đã có liên quan trong đó rồi, đối với những chuyện càng hiểu rõ càng thêm miễn cưỡng, hơn nữa bản tính của Hạ Quân vốn cũng rất cẩn thận nên mới phát sinh những chuyện này. Nghe nói cô gia không có hứng thú với buôn bán, những ngày qua đi ra ngoài cùng tiểu thư cũng chỉ nghe một số người ngoài nói năng linh tinh. Nếu nói có người chỉ nhìn về bên ngoài và vài câu nói linh tinh liền có thể nắm bắt được sự việc, muốn làm cho Hạ Quân phát giác nên mới nói ra câu nói kia, vậy người này thật sự...

La lão ngẫm lại, lắc đầu:

- Thật sự làm cho người ta khó mà tin được.

Mấy người vốn rất quen thuộc với thương trường nên tự nhiên hiểu được cái khả năng này hảo huyền đến mức nào, nếu như tất cả chuyện này đều do dự tính, vậy kẻ có thể làm ra những chuyện này chắc cũng không phải là người. Chỉ là mọi người không thể tưởng tượng được lúc đó, Ninh Nghị hoàn toàn thuận miệng nói một câu không suy nghĩ mà thôi. Một lát sau, Tô Đàn Nhi bật cười:

- Trùng hợp như vậy, nếu có thể nhiều hơn vài lần nữa thì tốt quá.

Mọi người nở nụ cười phụ họa theo, sau đó ngẫm lại thì cũng thấy giải thích như thế này là hợp lý nhất rồi. Cứ trò chuyện như thế một lúc nữa, bàn lại sự việc một cách tỉ mỉ, thống kê chi tiết tình hình tài chính cuối năm, kê khai các khoản này kia. Sau đó La lão còn đề cập tới chuyện Tô Văn Tùng, tán gẫu một chút rồi mới cáo từ. Đúng lúc này, Quyên nhi thở hồng hộc băng qua từng mảng tuyết đọng chạy vào tiểu viện, gần tới nơi còn xém té ngã một phát.

Dường như có việc gì gấp nên Quyên nhi mới vội vã vậy, lúc này tay vịn cả vào cây cột ở cửa thở hổn hển. Nàng không kịp hành lễ, trên mặt mang theo nét tươi cười. Sau khi nhìn quanh mọi người một lượt thì hơi thất vọng:

- Tiểu, tiểu thư ... tiểu Thiên, cô gia, cô gia ...

Tô Đàn Nhi một thân áo trắng vừa cười vừa đi ra ngoài cửa, hỏi sao lại chạy gấp thế, thậm chí còn đưa tay vỗ vỗ lưng giúp nàng dễ thở hơn. Sau khi nghe được nguyên do thì mới bật cười:

- Sao thế? Cô gia à ... lúc này sợ là đang ở phía tầng thư lâu bên kia, không phải nói Tổng tri châu khảo thí học vấn mọi người bên đó sao, giờ có lẽ chàng đang ở đó đấy.

- Không, không có đâu ...

Quyên nhi lắc đầu.

- Vừa rồi Quyên nhi chạy ở bên kia tới đây. Đại lão gia, đại lão gia bảo đi gọi cô gia qua bên đó đấy ...

- Hả ...

Sắc mặt Tô Đàn Nhi nghiêm túc lại:

- Có chuyện gì thế?

- Sợ không phải là muốn tìm người để mắng đấy chứ? ...

Biểu tỷ tiến lại, Ở phía sau nhẹ cười. Lúc này trên đường đi đã nghe Tô Đàn Nhi kể về phương pháp dạy học của Ninh Nghị. Hơn nữa thời gian được gã dùng để nói chuyện tào lao trên trời dưới biển, đây rõ ràng là đang lung lạc tâm tính của đám con nít kia. Từ xưa đến nay, nghiêm sư xuất cao đồ, đòn roi được hiểu từ. Vậy dạy học như thế thì có thể đạt được bao nhiêu thành tích chứ.

Quyên nhi bên cạnh thì cổ sức lắc đầu, bộ ngực dưới lớp áo xanh nhạt phập phồng liên tục:

- Không phải...không phải... Tri châu lão gia khen bọn tiểu Hắc tử rất có hiểu biết, tiểu thư, tiểu thư, không phải đâu ...”

Trong lòng có một số việc đã suy đi tính lại rất nhiều lần, lúc này Tô Đan Nhi còn chưa nghe thấy lời mà tiểu nha đầu vừa nói. Nàng cau mày nghĩ, không biết rốt cuộc mình có nên làm gì, hay là cứ dứt khoát nói chàng đi vắng đi. Qua hồi lâu, một vài thông tin mới truyền tới, tiểu nha đầu đang ở phía trước lôi kéo nàng, ra sức lắc đầu.

“Ui ... À?”

26. Q.1 - Chương 26: Khảo Thí Học Vấn

Không lâu trước đó tại tầng thư lâu cạnh Tô phủ, lò sưởi nóng hừng hực, bầu không khí khá là nghiêm túc. Lúc này toàn bộ những người được coi là có học vấn trong Tô gia đều đã tụ tập về đây, địa vị tối cao hiển nhiên là đương nhiệm tri phủ Thân Châu, Tổng Mậu Tổng Dư Phồn. Người này xuất thân tiến sĩ, lúc còn là thường dân đã được coi là tài trí hơn người. Bởi biết hàng năm lão đều tới nên các tiên sinh đã đốc thúc đám học trò chuẩn bị sẵn sàng từ trước.

Có tiền không thể mua được học vấn, nhưng có tiền có thể mua được sách, bởi vậy tòa tầng thư lâu này của họ Tô thực sự rất lớn và trang nghiêm. Nếu như hỏi Tô lão thái công có nguyện vọng gì, thì ông ấy hi vọng sẽ có một ngày Tô phủ trở thành dòng dõi thư hương chân chính. Đời sau khi người học vấn sâu rộng lớp lớp xuất hiện, đám hậu nhân đó thấy tòa tầng thư lâu này ắt sẽ phải nhớ tới lão, một thương nhân già bỏ cả đời nỗ lực gây dựng cái nền móng này – Đây là những suy nghĩ thực sự nghiêm túc. Khi người ta về già thường rất hứng thú với những chuyện như thế này.

Tại tầng thư lâu lúc này, phần kiểm tra cố định lúc đầu đã xong. Chẳng qua là cho những học sinh lớn làm một bài luận, mấy đứa bé hơn thì nhắc lại lời tiên hiền và diễn giải bằng cách hiểu của mình. Trong thời đại này, các loại tài liệu dạng đáp án tham khảo tuyệt đối không có, vì thế không ai có thể khẳng định ý tứ của từng câu từng chữ trong Luận Ngữ, mỗi người đều có kiến giải riêng. Cách nhận định nhìn chung là một quá trình đánh giá cảm tính. Đương nhiên, chỉ cần là người có kiến thức thì sẽ nhìn ra rất nhiều thứ trong đó, ví như chuyện các tiên sinh dạy học như thế nào, có máy móc không, hay học sinh có năng lực sáng tạo, có suy nghĩ riêng của mình không...

Nhưng kiểm tra học lực năm nay so với những năm trước có chút khác biệt.

Sau khi kiểm tra sơ bộ xong, lúc này một đứa trẻ khoảng chừng chín mười tuổi trong tầng thư các bị gọi ra trả lời câu hỏi của Tổng Mậu. Có thể thấy thằng bé đang cực kỳ căng thẳng, nói năng lắp bắp, đối với câu trả lời xem ra không có bao nhiêu tự tin, nhưng nhìn chung vẫn cố gắng nói tiếp.

- Luận Ngữ... Ung Dã Trung nói...Tri giả nhạo thủy, nhân giả nhạo sơn, tri giả động, nhân giả tĩnh, tri giả lạc, nhân giả thọ...(1) ý là.. kẻ trí muốn hiểu sự biến hóa của vạn vật, thật giả... vì vốn kẻ trí tìm hiểu sự biến hóa là bởi truy cầu cái cội rễ, cái bản chất mà tất cả mọi thứ đều quy về, kỳ thực cũng có thể lấy nhất biến ứng vạn biến, người nhân nghĩa hay kẻ trí, vốn là một thể...Tiên sinh nói...tiên sinh nói, người nhân nghĩa mà không hiểu biết cũng không phải là người nhân nghĩa chân chính. Kẻ trí mà không hiểu biết, thứ biết được chẳng qua chỉ là bàng môn tả đạo...ừ...rồi sẽ có một ngày cũng chịu thiệt thòi...

Thằng bé chỉ khoảng chín tuổi, xem ra cũng thật thà chất phác, lời lẽ nói ra vẫn còn hơi gượng gạo. Nó nói cả buổi vẫn là tiên sinh nói thế này, tiên sinh nói thế kia xen lẫn vài lời giải thích linh tinh. Nếu thật sự đang trong kỳ thi hẳn sẽ bị đánh rớt, tuy nhiên lúc này không giống như thế. Tổng Mậu năm nay gần bốn mươi vốn là một người ngay thẳng hiền lành, lúc này vừa nghe vừa gật gật đầu.

- Tuân Tử từng nói: “Thiên cử vạn biến, kỳ đạo nhất dã”(2). Trang Tử cũng từng nói: “Bất ly ư tông, vị chí thiên nhân”(3). “Vạn biến cũng không xa rời gốc rễ” chính là ý như vậy. Tiểu Hắc tử, câu nói này là tiên sinh dạy cho người sao?

Nghe câu hỏi này, tiểu Hắc tử vốn đang hồi hộp thoáng vui lên một chút bởi đáp án tương đối đơn giản, gật gật đầu:

- Vâng. Hồi.. bẩm tri châu đại nhân, tiên sinh từng nói, “Tung hoành bất xuất phương viên, vạn biến bất ly kỳ tông.” (4)

- “Tung hoành bất xuất phương viên, vạn biến bất ly kỳ tông..” Một câu này là quá đủ..

Tổng Mậu gật đầu một cái, sau đó cười nói:

- Cách giải thích ý nghĩa của câu “trí giả lạc thủy” vừa rồi cũng là do tiên sinh của người dạy sao?

Tiểu Hắc tử gật đầu:

- Tiên sinh từng tiện nói qua một chút. Học sinh.. học sinh cũng không nhớ được đầy đủ.

- Người có hiểu không?

Đứa bé ngẫm nghĩ, lắc đầu một cái, sau đó lại chậm chậm gật đầu:

- Hiểu.. hiểu được một ít.

- Haha.. có hiểu là tốt rồi.

Tổng Mậu vui vẻ cười:

- Nói vậy, những lời giải thích ấy câu hỏi này, tất cả đều do tiên sinh của người nói sao?

Thằng bé gật đầu một cái rồi lại lắc đầu:

- Tiên sinh...tiên sinh từng giảng đoạn này, nhưng...nhưng không nói cụ thể như vậy, đây là...một phần do học sinh tự đoán...

Tổng Mậu nhìn thẳng bé hết lắc đầu lại gật đầu, rồi tự mình gật gật cười, trao đổi mấy điều với đám người Tô Sùng Hoa ngồi quanh. Tô thái công vốn đang ngồi bên xem, lúc này cũng tự thấy có gì không đúng:

- Tri châu đại nhân, đây là..

- Chúc mừng Tô thế bá, tôi vừa khảo nghiệm qua cậu bé kia, thấy tương lai có thể có thành tựu đấy.

- Hả!

Có được lời bình như vậy của Tổng Mậu không phải là chuyện dễ dàng, trong lòng Tô thái công mừng rỡ nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài quá nhiều, chỉ tiếp tục nhìn xem sự tình phát triển. Tổng Mậu nhìn mấy phu tử xung quanh cùng vài tiên sinh trong học viện, rồi chấp tay với Tô Sùng Hoa:

- Tô huynh, không biết vị tiên sinh dạy cậu bé tiểu Hắc tử này là vị nào..

Mấy vị tiên sinh của thư viện Dự Sơn trước đây lão đã có tiếp xúc nhưng không nghĩ ra ai thích hợp, lúc này ánh mắt nhìn về mấy người mới. Tô Sùng Hoa hơi do dự, liếc qua Tô thái công rồi mới trả lời:

- Hình như là không có ở đây. Tiểu Hắc tử và Trọng Minh lúc trước đều là học sinh của Lập Hằng.

Tô thái công hơi kinh ngạc rồi lộ ra vẻ kinh hãi. Thần sắc trên mặt Tổng Mậu cũng hơi động, lão lật qua lật lại mấy bài kiểm tra trước mặt, đọc qua rồi chọn lấy năm tờ đưa cho lão sư bên cạnh để chuyển đến cho Tô thái công và Tô Sùng Hoa:

- Tô huynh xem thử, học sinh làm mấy bài này phải chăng đều là do một tay người kia dạy dỗ?

Tô Sùng Hoa nhìn tên rồi gật đầu. Lúc này Tổng Mậu mới quay sang giải thích với Tô thái công:

- Cùng là một đề, cùng một người dạy, cùng một chương trình học nhưng năm bài này lại có sự khác biệt, mỗi bài đều có thêm sở ngộ của riêng mỗi người.

Cũng chẳng cần phải nói nhiều, tuy Tô thái công không có bao nhiêu học thức, nhưng nghe đến đây cũng rõ được hàm ý trong lời của đối phương. Sau đó Tổng Mậu nhìn mọi người xung quanh, rồi quay ra hỏi Tô Sùng Hoa:

- Lập Hằng mà Tô huynh nói, phải chăng là Ninh Nghị tác giả bài Thủy Điện Ca Đầu, Ninh Lập Hằng?

- ... Đúng là người này.

- Người này đại tài. không biết là ai, xin mời lên đài cùng ngồi với tôi mới phải, sao có thể để đứng dưới được?

Lúc này trên đài đều là những người trung niên và người lớn tuổi. Ninh Nghị hẳn phải có mặt ở đây, nếu không ở trên đài vậy chắc đang đứng lẫn lộn trong đám gia nhân, thân thuộc ở phía dưới. Tô lão thái công đưa mắt nhìn xuống phía dưới đài, mắt lão không tinh lắm nên hỏi Tô Bá Dung:

- Lập Hằng ở đâu?

Tô Bá Dung cũng đang tìm, liền lắc lắc đầu:

- Hình như.. không có mặt ở đây.

Nửa sau của buổi khảo thí trực tiếp, đa phần học sinh được gọi ra là những đứa tuổi tương đối lớn. Hai đứa trẻ được gọi lần này tuy còn hơi căng thẳng, nhưng mọi người vẫn nhìn thấy nét thông minh hiểu biết nơi chúng, cảm thấy như được nở mày nở mặt một phần. Khi mấy vị trên đài rỉ tai thì thầm với nhau, đám người đứng dưới xem cũng đang xì xào bàn tán. Quyên nhi tới xem nào nhiệt thì đang động viên một học trò của Ninh Nghị:

- Em thấy tiểu Hắc tử cùng Trọng Minh có lợi hại không? Nếu lát nữa được gọi ra kiểm tra, em nhớ phải trả lời cho tốt đấy nhé, không thể để mất mặt tiên sinh của em được.

Mấy đứa bé này thường xoắn lấy Ninh Nghị để nghe giảng cổ sự nên quen thân với Thiên nhi cùng Quyên nhi, lúc này mặt như muốn khóc:

- Quyên nhi tỷ, em sợ lắm. Ngồi trên đó là tri châu lão gia đấy.

- Đúng, nhưng không phải là châu của chúng ta, không giết em đâu mà sợ, em xem người ta hòa ái như vậy. Bọn Hắc tử cũng sợ... nhưng nếu em làm mất mặt, tỷ sẽ không tha cho em.

Lời còn chưa dứt, Tô Bá Dung ở phía trên đã phát hiện ra Quyên nhi, lão cười ha hả gọi nàng:

- Cô gia nhà người đâu?

Khi nàng được phái ra ngoài tìm Ninh Nghị, trong sảnh đường sau lưng nàng, Tống Mậu đang hứng thú hỏi chuyện Ninh Nghị lên lớp kể cổ sự, kêu tiểu Hắc tử kể lại một lần.

oOo

Sau khi bớt thở gấp, nàng kể lại câu chuyện sinh động như thật với mấy người Tô Đàn Nhi, mọi người cảm thấy hơi ngạc nhiên. Sau đó Quyên nhi mới hỏi Thiên nhi:

- Thế đến cùng là cô gia đi đâu? Đại lão gia cùng mọi người vẫn đang chờ ở đó, lúc này ta tới tiểu viện tìm cũng không thấy.

Thiên nhi cũng tỏ ra đôi chút khổ sở:

- Có lẽ là.. hình như cô gia ra ngoài từ sáng sớm.. ta cũng không rõ ràng cho lắm..

oOo

Đay học mấy tháng ở thư viện Dự Sơn, chuyện kiểm tra học lực cuối năm Ninh Nghị đã nghe được từ chỗ tiểu Thiên, nhưng với tính của gã vốn không để nó ở trong lòng. Khi kể cổ sự ấy đứa nhỏ trên lớp, mọi người nghi ngờ, cười giễu, chê bai, Tô Đàn Nhi khó hiểu và không thích, gã cũng không để trong lòng. Mấy chuyện này cần gì phải giải thích, nhưng nếu tiểu Thiên có hỏi cách nhìn của gã đối với buổi khảo thí hôm nay, thì chắc là gã sẽ thuận miệng trả lời:

“Nếu chuyện này mà còn không qua được, vậy thôi thôi làm nữa.”

Chuyện cần làm bây giờ không nhiều, kết quả cũng chỉ là chờ đợi mà thôi. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cái tâm không màng danh lợi cũng có, nhưng điều đó không phải là nhân tố chính quyết định hành vi của gã. Đối với những người thông thái hoặc có khả năng thấu hiểu, lại có quan niệm nhân sinh riêng kiểu như Tản lão Khang lão, trong lúc nói chuyện phiếm có thể nói chen vài câu, rồi nhìn về mặt đối phương mà

ngầm sướng trong lòng. Nhưng nếu khả năng lý giải của đối phương kém, nói ra lại làm đối phương mắng mình ly kinh phản đạo! Đó chẳng phải rước vạ vào thân sao?

Hôm nay nếu ở nhà, Ninh Nghị có đến xem buổi kiểm tra hay không cũng khó mà nói được. Nhưng dù thế nào thì sáng nay gã đã ra ngoài, hoàn toàn không biết chuyện đang diễn ra. Gần đây Tô gia bề bộn công việc, gã cũng muốn làm mấy việc. Nhân hạ quá lâu, đã đến lúc phải kiểm gì đó thú vị để làm, tương lai có thành quả hay không cũng khó nói, nhưng ít ra cũng có thể chứng minh:

Trong cái thời đại đáng sợ ngay cả bột ngọt cũng không có này, gã - chủ tịch một tập đoàn lớn của thời hiện đại vẫn phải vì cuộc sống hạnh phúc và tương lai tương sáng mà lặn lội một thời gian.

Xem ra, chả khác nào con lợn đang lặn lội.

tuyết lát phát rơi đầy trời, gã vừa nghĩ lan man vừa dọc theo con đường phủ đầy tuyết băng qua ngã tư đường. Một thân trường bào xanh nhạt, một cây dù giấy, nếu như lạc vào trong tranh vẽ, thân ảnh này phối với con đường heo hút đầy tuyết trông cũng có vài nét thư sinh cổ vận. Hai bên đường lớn không thiếu những hàng quán mở cửa, trên đường người người qua lại vội vàng. Một chiếc xe ngựa từ phía sau vượt qua mấy quán nhỏ nơi ngã tư, đứng sau một cái xe đẩy lặn lội trong đó là một cô gái đội khăn, mắt hơi nhướn lên nhìn về người đang đến. Ninh Nghị vẫy vẫy tay, bên kia lộ ra một nụ cười thẹn thùng ngượng ngịu.

Khí chất của Nhiếp Vân Trúc kia thật không phù hợp chút nào với việc mở quán bán hàng này. Ninh Nghị đã biết chỗ này từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên gã tới đây đi dạo.

(1) Nghĩa: kẻ trí thích nước, người nhân nghĩa thích núi, kẻ trí thì động, người nhân nghĩa thì tĩnh, người có trí thì vui vẻ, người nhân nghĩa thì sống lâu..

(2) Nghĩa: Trời có vạn biến, nhưng đạo chỉ có một.

(3) Nghĩa: (Kẻ) không rời xa gốc rễ thì gọi là Thiên nhân.

(4) Nghĩa: Ngang dọc không ra ngoài giới hạn, vạn biến không rời xa gốc rễ.

27. Q.1 - Chương 27: Cao Mấy Tầng Lâu

- Kinh doanh vẫn tệ như trước.

Nơi ngã tư gió tuyết bay bay, Ninh Nghị vừa ăn chiếc bánh rán cầm trên tay, vừa mở miệng cười nói. Nhiếp Vân Trúc ở bên cạnh nhìn những chiếc bánh ế trên xe, miệng hơi mấp máy rồi phỉ phỉ tay tỏ ra bất đắc dĩ, nàng nói:

- Tuyết rơi nhiều quá, không ai tới mua cả.

- Đã bảo muối rồi, kêu đợi tới đầu xuân hãy mở hàng, có đúng không nhỉ? Giờ thì đành phải chịu thôi.

- Muối nghĩ mãi mới ra, một khi đã quyết thì phải làm ngay lập tức. Nếu đợi thêm mấy tháng nữa chẳng biết mình có lười đi hay không nữa. Đâu có ai biết được lúc đó mình sẽ nghĩ ra cái gì chứ?

- Hắc, ta thấy muối chẳng qua là muốn thử cảm giác mở một quán nhỏ nó ra sao mà thôi..

Từ lúc Nhiếp Vân Trúc mở quán đến bây giờ Ninh Nghị mới tới lần đầu, nhưng buổi sớm nào hai người đều đứng trước bậc thang tiểu lâu nói chuyện với nhau một lúc, bởi dù trời có tuyết rơi thì Ninh Nghị vẫn kiên trì rèn luyện hàng ngày. Quan hệ giữa hai người bây giờ cũng thân mật hơn xưa, chuyện Nhiếp Vân Trúc bán hàng không tốt Ninh Nghị cũng biết, mấy ngày trước đã an ủi một lần, sau một lúc cũng khó tránh nói thêm vài câu trêu ghẹo.

Đúng như gã nói, Nhiếp Vân Trúc mở quầy bán hàng không phải do cuộc sống bức bách, dẫu đó cũng là một nguyên nhân, mà nguyên nhân chính ấy là nàng đang nỗ lực thích ứng với cuộc sống bình thường. Tài lực trong nhà chưa quần bách tới mức phải đi giặt gấu vá vai, chí ít là trong khoảng thời gian này nàng vẫn còn vui vẻ thoải mái.

- Hôm qua muội trông thấy bên đường có mấy người bị té ngã, sau đó thiếu chút nữa đã đánh nhau, nói tiêu cục gì gì đó...Mấy hôm trước nữa thì biển hiệu của cửa hàng bên kia bị rơi xuống, suýt nữa đã đập trúng người ta...Vốn Hồ Đào tới đây cùng với muội, nhưng vừa rồi Nhị Ngưu cũng mới tới đây nên muội bèn kêu hai đứa bọn nó đi mua chút gạo với mỳ. Muội cố tình liệt kê ra vài thứ, đại loại là bắt bọn nó phải đi tới tận chợ Đông, coi như là cho bọn chúng thêm chút thời gian.

Ninh Nghị ăn bánh rán, Nhiếp Vân Trúc ở bên cạnh thì thao thao bất tuyệt về những chuyện mình bắt gặp mấy ngày hôm nay, Ninh Nghị cũng tán gẫu với nàng vài câu. Qua một lúc không thấy ai ghé quầy bánh mua hàng, Ninh Nghị cười phải mấy bông tuyết trên người:

- Thôi thu quầy thôi. Thời điểm có thể bán được nhiều nhất là buổi sáng sớm, đến giờ này còn phải bám mặt ra đường làm gì nữa..

Gã cầm lấy cái ghế băng nhỏ ném vào trong xe đẩy, Nhiếp Vân Trúc xua xua tay:

- Không không, nói không chừng còn bán được thêm vài cái, mà...Muội không đẩy nổi cái xe này. Đạo này tuyết lớn, sớm tối mỗi ngày đều là do Nhị Ngưu tới đẩy...

- Ta có thể đẩy được mà.

- Ninh Công tử...Huynh đúng thật là chẳng giữ gìn hình ảnh gì cả, nào có văn nhân tài tử nào làm việc này chứ...

“Hình với chả ảnh..”.

Ninh Nghị cười:

- Chuyện mấy ngày trước ta nhờ muội đến nay chắc cũng đã có kết quả, bây giờ đang rảnh thật thích hợp để xem thành quả ra sao. Nếu không tồi, chưa biết chừng nó có thể cứu vãn được cái quầy hàng này của muội đấy.

- Chẳng qua chỉ là trứng vịt muối, huynh còn cho thiếu muối.

Nhiếp Vân Trúc bĩu môi cười một câu, nhưng bởi câu nói kia của Ninh Nghị nên cũng không phản đối thêm, nàng đi tới quầy bà lão bán bánh ngọt kế bên nhờ mấy câu, rồi quay lại thu dọn đồ đạc cùng Ninh Nghị. Một lúc sau, nàng lại tỏ ra sâu xa và đặc ý, nói với Ninh Nghị mấy câu đạo lý của riêng mình:

- Kỳ thực, muội cùng Hồ Đào không quen làm mấy chuyện này. Muốn có một ngày có thể bán chạy hàng để kiếm được tiền, tất nhiên phải mất một khoảng thời gian tìm tòi thích ứng. Bởi vậy muội nghĩ, nếu như bắt đầu vào mùa đông, mỗi ngày làm một ít cũng chỉ hao chút gạo tốn chút công, nói không chừng sang xuân là có thể kiếm được tiền. Nếu sang xuân mới bắt đầu thì lãng phí cũng lớn mà lại phải đợi tới mùa hè mới quen, vậy nên muội mới quyết định làm sớm.

- Muội hiểu biết cũng nhiều nhỉ.

Ninh Nghị cười cười:

- Ta thấy, thật ra hẳn là muội muốn gả Hồ Đào đi cho sớm thì có?

- Đúng là có nghĩ đến chuyện này.

Hai người, người kéo kẻ đẩy chiếc xe dọc theo con đường tuyết đọng trở về nhà. Nhiếp Vân Trúc khẽ cười:

- Mấy năm trước, tất nhiên là hai tỷ muội chỉ nghĩ đến chuyện nương tựa vào nhau mà sống, nhưng không thể cứ mãi như vậy được. Bây giờ em nó đã tìm được nơi nương tựa, muội cũng mừng cho em nó. Ài, trước đây lúc em ấy mới hẹn hò với Nhị Ngưu vẫn định giấu muội chuyện này, về sau khi Nhị Ngưu can đảm tới cầu thân thì muội mới biết, em ấy sợ muội đơn độc không đủ sức lo cho bản thân nên mãi không chịu cưới. Một khi muội đã coi nó là đứa em, tất nhiên không thể làm liên lụy tới em nó quá lâu mới phải.

- Haha, chỉ sợ tương lai muội và Hồ Đào đều được gả cho Nhị Ngưu...

Nhiếp Vân Trúc cũng không ngại kiểu đùa như vậy, lúc này nàng hé miệng cười, giống như chăm chú suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói:

- Chắc là không được. Nhị Ngư là một người tốt, tính tình thuần phác đôn hậu, nhưng khi nói chuyện với muội thì không chen lời vào được. Nếu muội cưới Nhị Ngư, mấy năm đầu có thể tương kính như tân nhưng qua mấy năm sau sợ là sẽ bị đánh mắng. Đến lúc đó, Hồ Đào sẽ là người khó xử nhất.

- Khoảng cách...

Ninh Nghị gật đầu một cái.

Hai người một đường đi tới xuyên qua khu phố sầm uất tỏa hơi nóng bừng bừng, qua những căn tiểu viện tường phủ từng mảng tuyết, đến bên sông Tần Hoài cây nở hoa băng, thuyền hoa thuyền lầu cập sát bờ, từng chuỗi băng kết lại như thủy điện long cung. Người đi đường dần dần thưa thớt, hai người mỗi người một câu tán ngẫu tựa như cặp vợ chồng trẻ kinh doanh quầy bán bánh đang trên đường về nhà: tướng công là một thư sinh hủ nho thân thể không thường xuyên lao động, cái loại mà đi trợ giúp vẫn phải khoác trường bào thật đẹp, còn nương tử là người chịu khó hiền lành, ngày ngày bán bánh kiếm chút tiền hỗ trợ tiêu pha chờ tới ngày tướng công đỗ đạt, được một chức quan làm rạng danh tổ tông...

Sau khi đi qua một con đường, phía sau có tiếng xe ngựa đang lao tới rất nhanh, xa phu trên xe quơ roi:

- Giá, giá...Tránh ra, tránh ra...Đừng cản đường..

Ninh Nghị và Nhiếp Vân Trúc đẩy xe dạt vào bên lề, khi xe ngựa chạy qua, phu xe còn trừng mắt nhìn gã. Gã thở dài một hơi, rồi mở miệng nói:

- Chuyện này .. ta .. làm .. không .. được.. rồi.

Nhiếp Vân Trúc cúi đầu hé miệng cười khẽ.

Trong miệng ư ử ngâm nga giai điệu một bài hát nào đó, Ninh Nghị đẩy xe tiếp tục bước, Nhiếp Vân Trúc ở phía sau nhìn tấm lưng kia một lúc, rồi vội vàng đuổi theo, bám vào một bên xe cùng đẩy với hắn.

- Thường nghe thấy Ninh công tử ngâm nga những câu này, không biết nó là làn điệu gì vậy?!

- Hát xẩm, một loại hát xẩm của người Thượng...Ừ...Dân ca..

Ninh Nghị tìm từ mô tả, Nhiếp Vân Trúc cười khẽ:

- Là dân ca quê hương sao, cái này trước đây cũng đã được học.. Hey.. Chàng ơi sao còn chưa tới.. Hóp.. nhưng những câu này không giống với làn điệu của Ninh công tử cho lắm..

Nàng khe khẽ ngâm lên một câu, chất giọng êm ái dễ nghe trong veo như nước. Dẫu sao ở ngoài đường không phải là nơi hát xướng, nên chỉ mới khẽ ngâm một câu nàng đã hơi đỏ mặt, rồi che miệng bật cười.

Ninh Nghị gật gật đầu, liếc nhìn nàng một cái:

- Đúng rồi, muội đàn hát rất giỏi có phải không?

Những lần nói chuyện trước đây, tuy Nhiếp Vân Trúc không tỏ ra vướng mắc gì khi tự xưng lấy sắc mê người, nhưng tất nhiên Ninh Nghị có thể nhận ra nàng không thích những chuyện như vậy nên cũng ít đề cập tới chúng. Từ khi tới đây gã chưa từng đi thanh lâu sở quán, nên tuy ít nhiều đoán được Nhiếp Vân Trúc thuộc hàng ngũ danh kỹ, nhưng không biết chính xác được “danh” của nàng cao tới mức nào. Cho tới tận bây giờ, nhìn chung đã không còn quan hệ gì nữa nên mới hỏi ra những điều này, Nhiếp Vân Trúc gật đầu:

- Dạ, đúng là có bỏ công sức luyện tập một thời gian.

- Nói vậy tức là rất ghê gớm? Cao thủ à?

- Híc.. Đại khái là vậy...

Tất nhiên người khác không thể hỏi những câu giống như Ninh Nghị được, Nhiếp Vân Trúc cảm thấy thú vị bật lên cười, rồi cố gắng gật đầu nghiêm trang:

- Vâng, thiếp thân là cao thủ!

- Uầy, cao tới mức nào?

Cái vẻ cố gắng nghiêm trang bị phá vỡ trong nháy mắt:

- Cao chừng mấy tầng lầu thôi..

Nhớ ngày trước Ninh Nghị trêu đùa, Nhiếp Vân Trúc cũng trả lời như thế:

- Mà thật ra cũng chẳng để làm gì?

Cứ cười nói như vậy, chả mấy chốc chiếc xe cũng đi ngang qua trước cổng phủ Tần lão, không ngờ hôm nay Khang Hiền tới đây, khi cỗ kiệu dừng lại ở ven đường cũng là lúc Tần lão bước ra ngoài cổng. Hai người đứng ở đó nhìn với ánh mắt kinh ngạc rồi phá lên cười mà không biết nói cái gì. Ninh Nghị vẫy tay hỏi thăm, Khang Hiền hướng sang nói:

- Lập Hằng, chuyện gì thế? Có cần giúp đỡ không?

Mấy tùy từng của lão ở ngay bên cạnh, nếu cần giúp đỡ thì tất nhiên lúc nào cũng có.

Ninh Nghị dừng xe cách mấy mét lắc lắc đầu:

- Không có chuyện gì.

Sau đó chỉ vào người con gái ở bên cạnh:

- Nhiếp Vân Trúc.. đây..Tần lão, Khang lão.. Bọn ta rảnh rồi thường chơi cờ ở bến sông..

Giới thiệu đơn giản, Nhiếp Vân Trúc vén gấu áo thi lễ. Sau khi hai bên chào hỏi xong, Ninh Nghị lại hỏi:

- Khang lão cũng ở lại đây sao?

Khang Hiền gật đầu:

- Có mang đến một vài đồ tốt, chiều nay tụ tập ở đây. Nếu Lập Hằng không có việc gì thì lát nữa có thể cùng Nhiếp cô nương thưởng thức chút thư họa.

Ninh Nghị nở nụ cười:

- A, đúng lúc quá. Lát nữa tại hạ cũng có một vài thứ tốt muốn mang tới. Lúc đó mời mọi người cùng nghiên cứu.

- Vậy quá tốt rồi.

Sau khi nói xong những lời này, Ninh Nghị liền cáo từ, đẩy xe đi tiếp. Mãi đến chỗ rẽ phía trước, nụ cười của Nhiếp Vân Trúc mới dừng lại:

- Chuyện công tử vừa hỏi về âm luật vừa nãy..

-Ồ. Là ta đang nghĩ, nếu như ta có một số bài có thể hát được, không biết liệu mọi người có thể giúp phổ nhạc cho chúng hay không?

Nhiếp Vân Trúc gật đầu một cái, lộ ra một nụ cười tự tin:

- Không thành vấn đề, đặc biệt là chuyện này. Các loại thi từ xướng khúc đều được, dân ca mà công tử mới nhắc đến cũng vậy. Nếu Vân Trúc không phổ được, e là trong thành Giang Ninh này cũng không có mấy người có thể làm được.

- Oa, thực sự là cao tới vài tầng lầu nha..

Lúc này Ninh Nghị mới đánh giá được sơ sơ trình độ của đối phương, gã liếc mắt nhìn tỏ ra cách nhìn đã khác.

- Đúng vậy, ít nhất phải bốn năm tầng lầu. Cao tới mức ngã chết người cơ đấy.

- Vậy an tâm rồi.

Ninh Nghị ngẫm nghĩ, rồi bổ sung:

- Nhưng mà, lời ca có đôi chỗ quái lạ, cũng chỉ là hát lên ột vài người nghe là được, sợ là không đủ thanh nhã. Mọi người nên chuẩn bị tâm lý.

Nhiếp Vân Trúc gật đầu:

- Dạ.

Sau đó, cũng vừa đúng lúc tới gần tiểu lâu ven sông.

28. Q.1 - Chương 28: Già Lam Vũ (thượng)

Dừng xe ở chiếc lán nghiêng trước tiểu lâu, gã giúp khuân một số đồ đạc vào. Khi đặt chân vào trong phòng Ninh Nghị bỗng nghĩ tới một câu:

Đặng đường nhập thất.

Cảm giác tà ác nổi lên, không tránh khỏi cười gian trong lòng.

Tuy sáng sớm mỗi ngày hai người đều tán ngẫu một đôi câu, nhưng đây là lần đầu tiên Ninh Nghị tiến vào tiểu lâu.

Tòa tiểu lâu này dựng sát bờ sông, xung quanh không có nhiều nhà cửa, chỉ lưa thưa vài bóng cây tạo nên một bầu không khí u tĩnh trang nhã. Mùa hè hẳn là khá mát mẻ, nhưng vào mùa đông sẽ rất lạnh. Dù có gia cố tường ngoài để che chắn nhằm ngăn bớt những cơn gió lùa, nhưng bởi chủ nhân đã đi vắng hơn nửa ngày, khi vào nhà sẽ có cảm giác còn lạnh hơn bên ngoài. Đồ vật trong phòng khách không nhiều nhưng bài trí tương đối trang nhã. Hôm nay khách tới nhà dường như làm Nhiếp Vân Trúc hơi bối rối, chạy tới chạy lui tìm thứ này thứ kia. Nhưng nước trà cũng đã nguội, lại không tìm được đồ gì để ăn, cuối cùng đành mời Ninh Nghị ngồi chơi, xách một bếp lò đi ra ngoài rồi lấy ít than lửa từ lò trên chiếc xe đẩy bỏ qua.

Nàng đặt lò than nhỏ ở trong phòng cách Ninh Nghị không xa, sau đó nhắc ấm trà để lên:

- Phù.. một lát nữa là được.

Ninh Nghị thú vị bật cười, nụ cười này khiến Nhiếp Vân Trúc cảm thấy hơi ngại ngùng, sau đó nàng chợt nhớ ra mấy quả trứng vịt muối nên chạy vào trong phòng, lấy ra hai cái hũ đặt lên bàn trước mặt Ninh Nghị:

- Dù sao cũng..dựa theo lời hướng dẫn của Ninh công tử mà làm, có thể ăn được hay không thì không biết..

Lúc nàng mở quầy bán bánh kia cũng muốn tiện bán thêm chút trà nước, trứng luộc với trứng muối. Hôm trước nàng nói với Ninh Nghị về chuyện này, gã bỗng nảy ra vài ý định nên nhờ nàng làm mấy thứ đang bày trước mặt đây, tiền do Ninh Nghị bỏ ra. Quá trình chế tạo gần giống với trứng muối, chỉ là dùng nước vôi và tro từ gỗ cây nhãn, muối cũng không cho nhiều như làm trứng muối. gã nói là làm thí nghiệm nên yêu cầu nàng nghiêm ngặt bám sát tỷ lệ, đến lúc này đã được hơn hai mươi ngày, xem chừng cũng đã đến lúc xem thành quả thế nào.

Nhiếp Vân Trúc cũng có ít hứng thú với phương pháp ướp trứng vịt muối kì lạ này, nhưng lúc này nàng còn hứng thú hơn với những bản nhạc mà Ninh Nghị vừa nói dọc đường. Nàng chán ghét việc lấy sắc mê người, nhưng không ghét bỏ những kĩ năng trong nghề mà bản thân có. Một người có thể viết ra bài từ đẳng cấp như Thủy Diệu Ca Đầu, không biết ca khúc thường ngày làm y thích thú ngâm nga thực sự là như thế nào. Tuy ngày thường nàng không hỏi, nhưng trong lòng dĩ nhiên rất tò mò. Lúc này nàng bưng một bồn nước sạch tới trước Ninh nghị, một cái bát sứ, rồi mang từ trong nhà ra một cây cổ cầm, giấy cùng bút mực, không nói không rằng ngồi xuống phía đối diện.

Ninh Nghị lấy một quả trứng vịt từ trên bàn nhúng vào trong nước rồi kỳ cọ sạch sẽ, thấy vẻ mặt đối phương gã không khỏi bật cười, gật gù nói:

- Được rồi, ta hát uội nghe, muội chép lại lời. Tuy ta hát không hay nhưng cảm được cười đó, bài này có tên là “Già Lam Vũ”.. ừm, chính là Già Lam Vũ..

Hoa tuyết lả tả rơi, từng lời ca văng vẳng từ trong tiểu lâu truyền tới.

Từ bỏ chốn phồn hoa,nương nhờ nơi cửa Phật,gạt bỏ chuyện thế nhân

Giấc mộng lạnh lẽo, vòng đời chuyển xoay, nợ tình vẫn vương

Nếu lặng yên phó mặc, sinh tử đều như nhau
Dù là 1 vòng luân hồi hay chỉ là 1 kiếp luân hồi
Tháp phù đồ đổ nát, xua tan linh hồn ai
Nỗi đớn đau theo ánh đèn tro rơi vào nơi cửa tháp
Hãy để tôi chờ đợi lần nữa, chờ đợi lịch sử đổi thay
Chờ đợi hương rượu nồng nàn, chờ đợi nghe em tấu 1 khúc đàn tranh...
Một tiếng đàn từng nhẹ nhàng vang lên.

oOo

Tô phủ.

Cuộc khảo thí trong Tàng thư lâu đã kết thúc nhưng vẫn chưa thấy Ninh Nghị xuất hiện. Sau khi tán gẫu vài câu với mấy người Tô lão thái công, Tống Mậu trở về tiểu viện phía trong mà Tô phủ đã thu xếp sẵn, phân phó tùy tùng là quản gia Tống Khai sửa soạn lễ phẩm cùng một vài món đồ để lão chuẩn bị đi ra ngoài.

Lão tới Giang Ninh lần này hơi có chút cập rập, nhất là mấy ngày đầu này đi báỉ phỏng, ai trước ai sau cũng phải suy nghĩ. Đang đắn đo vài chuyện thì Tống Khai tiến vào:

- Lão gia, Văn Hưng thiếu gia cầu kiến.

Tống Mậu gật gật đầu:

- Cho nó vào đi.

Tô Văn Hưng là con trai của Tô Trọng Kham, là nam đinh đứng hàng thứ năm trong đời thứ ba của Tô gia, Bảng xếp hạng này không chỉ giới hạn trong tam phòng của Tô gia, mà còn bao hàm cả anh em họ hàng trong đó. Nhưng Tô Văn Hưng là con thân sinh của Tô Trọng Kham và chính thê, Tống Mậu là cậu ruột của y nên từ bé y đã rất được nuông chiều. Chuyện y đến đây lúc này, Tống Mậu đã dự liệu được từ trước.

Lời đồn đời thứ ba của Tô gia toàn bất tài được lưu truyền rộng rãi, nhưng nếu chỉ dựa vào bề ngoài mà xét, Tô Văn Hưng năm nay hai mươi ba tuổi cũng có thể coi là rất ra dáng ra vẻ. Sau khi gã bước vào cửa liền hành lễ thỉnh an Tống Mậu. Tống Mậu tươi cười, đứng trước mặt y cất lời nói trước:

- Văn Hưng, cái người sáng nay cháu nói là hạng mua danh chuộc tiếng, chính là Ninh Nghị Ninh Lập Hằng?

- Vâng thưa cậu, đúng là người này. Gia cảnh của hần trước đây bọn cháu đã điều tra, suốt hai mươi năm chỉ là một con một sách vô danh, cái gì cũng không biết. Nếu chẳng phải nhà hần chỉ có bốn bức tường, sao lại phải đến Tô gia chúng ta ở rể?

Tống Mậu cười nói:

- Ta lại thấy không giống như vậy.

- Về cái bài Thủy diệu ca đầu hôm trung thu, y đã thú nhận trước mặt phụ thân và gia gia là nghe được từ một đạo sĩ. Chỉ là gia gia nghiêm khắc căn dặn không cho truyền ra ngoài nên bọn cháu cũng không tiện công khai việc này..

Trong lòng Tô Văn Hưng phiền muộn, lúc này đứng trước mặt người cậu ruột luôn yêu thương mình, không nhận được thao thao bất tuyệt xả hết ả ức. Tống Mậu cười cười, tay vỗ nhẹ vai gã hai cái:

- Chuyện có đáng tin hay không vẫn chỉ là năm mươi năm mươi. Nếu thực sự y là người mua danh chuộc tiếng, mượn thơ gạt người thì cậu sẽ thăm dò một phen..

- Nhưng hôm nay trên Tàng thư lâu cậu lại còn ca ngợi hần, nếu vậy...

Sáng hôm nay Tô Văn Hưng đã nói chuyện về Ninh Nghị cho Tống Mậu nghe. Mới vừa rồi tại Tàng thư lâu, lúc đầu Tống Mậu còn chưa biết Ninh Nghị là thầy dạy đám trẻ kia nên nói tốt cho gã cũng không sao, nhưng sau khi biết rồi mà vẫn khen không dứt miệng khiến Tô Văn Hưng cảm thấy hơi buồn bực, sợ là cấp

thêm danh tiếng cho đối phương. Mặc dù bây giờ Ninh Nghị chỉ là thân phận của người đi ở rể, nhưng danh tiếng của gã dù sao cũng sẽ trở thành lợi thế cho Tô Đàn Nhi.

Thấy đứa cháu nhắc tới chuyện này, Tống Mậu âm thầm lắc đầu, sau đó vỗ vỗ bả vai của gã:

- Văn Hưng, cháu chắc chắn sẽ tiếp quản chuyện kinh doanh từ phụ thân. ta đã sớm nói với cháu rồi, ánh mắt phải nhìn xa hơn một chút, đừng thấy người khác có chút danh mà không phục. Bây giờ ở nhà họ Tô, tuy vị hôn phu của Đàn Nhi chỉ là ở rể nhưng gia gia của cháu sẽ không để cho ai động đến y đâu. Nếu y thật sự có tài học thì tạm thời cháu cũng không làm được gì, vậy sao không mượn hoa hiến phật xây dựng quan hệ với y cho tốt, tìm ra nhược điểm của y. Nếu y là người mua danh chuộc tiếng vậy hẳn sẽ có ngày lộ ra mặt chuột. Cháu nâng y lên càng cao, y sẽ té càng nặng, vậy sao trước khi y bị té, cháu không đùn đẩy y một phen?

Khuôn mặt Tống Mậu vuông chữ điền trông cũng đoan chính, lúc này lại thêm ngữ khí chân thành nói mấy lời, ngừng lại giây lát rồi tiếp:

- Bây giờ ta có chuyện phải đi, mấy lời vừa rồi Văn Hưng cháu nên tự ngẫm nghĩ, cư xử sao cho phải. Đến buổi tối, ta sẽ tới thăm phụ thân cùng mẫu thân cháu... vậy, ta đi nhé.

- Cháu biết, cháu biết rồi...

Tô Văn Hưng kính cẩn hành lễ:

- Tại lúc vừa rồi cháu cũng phân vân...

Tống Mậu cười cười, đẩy cửa đi ra.

o0o

Khi Tống Mậu từ trong tiểu viện đi ra, có một bóng người cũng đang tiến vào Tô phủ từ cửa hông.

Cùng đến với La chương quỳ, nhưng lúc này Tịch Quân Dục lại không cùng trở ra ngoài. Sau khi những tin tức từ Tàng thư lâu truyền tới, gã còn hàn huyên với mấy người một lát rồi mới cáo từ. Phủ viện họ Tô rất lớn, gã tới đây cũng không phải lần đầu, lúc bình thường vẫn hay đi dạo quanh một vòng, vì như thế nên có thể biết rõ Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị hiện đang ở trong hai tòa tiểu lâu khác biệt.

Tuyệt lớn bay tán loạn, gã đứng đó, ánh mắt nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi mới xoay người rời đi, xuyên qua mấy tòa tiểu viện đọng đầy tuyết, lúc sắp tới cửa bên đột nhiên nghe được một thanh âm không xa truyền đến:

- Tịch chương quỳ, thật là tẩu xảo!

Thực tế đây không phải là lần đầu “tình cờ”, hôm nay tâm tình của Tịch Quân Dục có đôi chút bức bối, gã hơi nhú mày nhưng vẫn hướng về phía bên kia chấp tay thi lễ:

- Thất thiếu gia, thật là tẩu xảo.

Kẻ đang đi tới là một công tử trẻ tuổi ăn mặc cầu kỳ, trên tay cầm một chiếc quạt giấy, một người trẻ tuổi với khuôn mặt non nớt và vui vẻ, là người thuộc tam phòng trong Tô gia, Tô Văn Quý cười cười tiến lại:

- Tịch chương quỳ cực khổ rồi, hôm nay tình cờ vừa lúc gia phụ thiết yến tại Dẫn Xuân lâu, không biết Tịch chương quỳ..

- Ha ha, tạ ơn ý tốt của thất thiếu gia cùng tam lão gia, Quân Dục còn có chuyện quan trọng trong người, yến hội này sợ là không cách nào tới được.

- Tịch chương quỳ, lần nào ông cũng nói như vậy sao..

- Chứ không phải lần nào Thất thiếu gia cũng mời như vậy à?

- Vậy cũng được.

Tô Văn Quý nghiêm nghị:

- Tịch chương quỳ, ta biết ông thâm thích nhị tỷ.

Tịch Quân Dục vẫn bình tĩnh, cười nhạt:

- Câu này đúng là có chút mới mẻ.

- Tịch chương quỹ, ông không cần phải chối, trong nhà chỉ cần là người có chút để ý đều nhìn thấy chuyện này.. Thành thật mà nói, trước đây chúng ta đều cho rằng nhị tỷ sẽ chọn ông, ngày trước phụ thân ta cũng từng nói:

- Nếu là chọn Tịch Quân Dục, vậy sẽ rất phiền toái.

- Bây giờ chuyện không cần phải giấu ông làm gì nữa, mọi người đều biết năng lực của ông, các mối làm ăn của nhị tỷ hơn nữa là do ông khởi xướng. Dù cho Nhị tỷ cũng tốt, đại bá tốt mà gia gia cũng vậy, nhưng cuối cùng mọi người vẫn không chọn ông.

Dù sao thì cũng đã nói ra rồi, Tô Văn Quý vung vẩy cây quạt giấy trên tay tiếp tục:

- Không ai hiểu được vì sao bọn họ lại chọn Ninh Nghị, ông đừng bảo ta nói nói những lời khó nghe hay ta đang lỵ giẩn. Những chuyện này nếu ta không nói ra ông cũng sẽ nghĩ như vậy thôi. Mới vừa rồi, Ninh Nghị đâu không xuất hiện cũng tạo nên danh tiếng, chuyện này ông có biết không? Gia Gia rồi sẽ trọng nó hơn trước, mà nó chẳng qua chỉ là một thằng đi ở rể..

Tịch Quân Dục nghe cho hết đoạn sau, rồi hờ hững cười cợt:

- Thất thiếu gia, ta biết đến bây giờ bọn họ vẫn chưa viên phòng(2), đều là phân phòng mà ngủ, trông thì là phu thê nhưng thực ra chỉ là người dưng nước lã. Chỉ cần bọn họ chưa viên phòng, chuyện ở rể chỉ là một trò đùa không hơn không kém.

- Rồi sẽ có ngày viên phòng! ta và ông đều biết tính cách của nhị tỷ, một khi chị ấy đã chấp nhận ở chung vậy sẽ có một ngày viên phòng. Tỷ được dạy dỗ rất cẩn thận từ nhỏ, những chuyện phá vỡ đạo làm vợ chắc chắn tỷ ấy sẽ không làm. Một khi tỷ ấy đã chấp nhận..

- A, Thất thiếu gia. Cậu trắng trợn bình luận về tỷ tỷ của mình như vậy..

Tịch Quân Dục lắc lắc đầu bước về phía trước. Tô Văn Quý ở sau nghiêng răng:

- Dẫu có nói thế nào thì chuyện cũng là như vậy! Tịch Quân Dục ông cũng biết rằng tỷ tỷ sớm muộn gì cũng sẽ chấp nhận thằng kia thôi. Với bộ dạng này của ông, căn bản không thể nào..

Lời còn chưa dứt, Tịch Quân Dục đột nhiên quay đầu bước nhanh tới. Y vốn đã cao, giờ lại toát ra khí thế mãnh liệt, lộ ra khuôn mặt âm trầm của những năm lần lộn trên thương trường. Gió tuyết bị cuốn lên, khí thế đúng là có mấy phần dọa người. Y nhìn chằm chằm vào Tô Văn Quý một lúc, sau đó cười lạnh, lắc lắc đầu:

- Thất thiếu gia, đừng ngây thơ..

Tịch Quân Dục thường xuyên vào phủ thương nghị, Tô Văn Quý cũng thường tới đây chờ đợi, mấy lần “xảo ngộ” trước đây mọi người đều hòa khí nói mấy lời khách sáo. Vậy nhưng Tô Văn Quý chưa từng nhìn thấy sắc mặt loại này của kẻ luôn lộ ra vẻ thông dong hờ hững, tính toán kỹ càng như Tịch Quân Dục.

Lúc này gã hơi sững sờ, sau đó mở miệng nói tiếp:

- Tịch, Tịch chương quỹ. Nếu như ông về phe ta lập tức sẽ là đại chương quỹ của Tô gia, tài nguyên của tam phòng Tô gia mặc ông điều phối. Chỉ cần ông kinh doanh cho tốt, bất kể ông có yêu cầu gì, nếu chúng ta có thể làm được tất sẽ đáp ứng cho ông. Nhị tỷ dù sao cũng là nữ nhân, nếu tương lai tỷ ấy không được tiếp quản đại phòng, ông muốn chiếm nàng cũng sẽ có nhiều biện pháp.. phụ thân ta nói ông là người thông minh, mọi người ai cũng biết ông là người thông minh. Thành ý của phe chúng ta nói thêm lời thừa là không cần thiết, mong ông suy nghĩ cho kỹ..

(1) Già Lam Vũ chính là bài pháo hoa dịch lãnh(pháo hoa dễ tàn) của Châu Kiệt Luân.

Pháo hoa dễ tàn

Từ bỏ chốn phồn hoa,nương nhờ nơi cửa Phật,gạt bỏ chuyện thế nhân
Giấc mộng lạnh lẽo,vòng đời chuyển xoay,nợ tình vẫn vương
Nếu lặng yên phó mặc,sinh tử đều như nhau
Dù là 1 vòng luân hồi hay chỉ là 1 kiếp luân hồi

Tháp phù đồ đổ nát,xua tan linh hồn ai
Nỗi đớn đau theo ánh đèn tro rơi vào nơi cửa tháp
Hãy để tôi chờ đợi lần nữa,chờ đợi lịch sử đổi thay
Chờ đợi hương rượu nồng nàn,chờ đợi nghe em tấu 1 khúc đàn tranh

Mưa mật mù,cổ hương khuất sâu trong cổ cây
Tôi nghe nói em vẫn mãi cô đơn
Cánh cổng lăm lem bám chặt gốc cổ thụ già
Vách đá chơi vơi vang vọng “lại đợi chờ”

Mưa mật mù,cổ hương chìm sâu trong những cổ cây
Tôi nghe nói em vẫn đợi nơi thành trì cô đơn
Tiếng sáo du mục nơi ngoại ô lạc vào nơi thôn dã
Duyên phân gieo vào lòng đất đậm hoa kết trái chính là đôi ta

Tuổi thanh xuân rôm rả tiếng cười, người người khát khao

Sử sách ấy nhẹ nhàng, đặt bút viết thật không ngoa

Pháo hoa dễ tàn, đời người dễ tan

Em tự hỏi sao tôi không về tìm ra sự thật

()

(bản dịch của Tracy)

mời các bạn nghe bài hát ở đây

mp3.zing.vn/bai-hat/Phao-hoa-.../IW69WEEA.html

(2) viên phòng: bắt đầu cuộc sống vợ chồng thực thụ.

29. Q.1 - Chương 29: Già Lam Vũ (hạ)

- Tịch, Tịch chương quỹ. Nếu như ông về phe ta lập tức sẽ là đại chương quỹ của Tô gia, tài nguyên của tam phòng Tô gia mặc ông điều phối. Chỉ cần ông kinh doanh cho tốt, bất kể ông có yêu cầu gì, nếu chúng ta có thể làm được tất sẽ đáp ứng cho ông. Nhị tỷ dù sao cũng là nữ nhân, nếu tương lai tỷ ấy không được tiếp quản đại phòng, ông muốn chiếm nàng cũng sẽ có nhiều biện pháp.. phụ thân ta nói ông là người thông minh, mọi người ai cũng biết ông là người thông minh. Thành ý của phe chúng ta nói thêm lời thừa là không cần thiết, mong ông suy nghĩ cho kỹ...

Trong gió tuyết vang lên những lời vốn đã được Tô Văn Quý chuẩn bị kỹ càng. Trong số những chương quỹ của đại phòng Tô gia, Tịch Quân Dục luôn là người nổi bật với tài thông minh tháo vát. Tuy nói kinh lịch vẫn chưa bằng mấy lão nhân, nhưng nếu nói trong tương lai y có thể đẩy Tô gia lên tới lưng chừng trời thì cũng không có mấy người hoài nghi, thậm chí phần lớn mọi người còn nói:

- Tịch Quân Dục đọc sách là để đi thi trạng nguyên, họ Ô đã từng bỏ số tiền lớn để mời nhưng y vẫn không đáp ứng. Y ở lại Tô gia, kỳ thực chỉ vì nhị tiểu thư Tô Đan Nhi mà thôi.

Cũng bởi vậy nên từ khi Tô Đan Nhi kết hôn, Tô Văn Phương và Tô Văn Quý vẫn cố gắng tiếp cận đối phương bày tỏ thành ý. Tô Văn Quý vốn tự biết năng lực mình không đủ, nhưng lại trên danh nghĩa Tô Vô Kỳ với ý là chiêu hiền đãi sĩ, hậu hĩnh những người có năng lực nên luôn cố gắng thể hiện - Ta đây biết mình không có năng lực, vậy ta chỉ muốn giao mọi việc cho người có năng lực thực hiện - Thái độ này cũng chiếm được không ít lời khen ngợi từ người ngoài

Nhưng lúc này sau khi nghe xong câu nói của gã, Tịch Quân Dục lại cứ như vậy nhìn gã một lúc rồi vỗ mạnh lên vai gã, dưới ánh mắt nghi hoặc của Tô Văn Quý mà lắc đầu than:

- Thất thiếu gia, đừng ngây thơ..

- Đây là cơ hội tốt nhất của ông.. Ông chắc chắn biết rõ lời tôi nói có phải thật hay không.

Không nắm rõ ý định của đối phương, Tô Văn Quý bị thái độ đó làm cho bối rối. Cú vỗ vai của Tịch Quân Dục dùng sức rất mạnh, gã cũng chỉ có thể gượng đáp bằng những lời này. Một lát sau lại thấy Tịch Quân Dục thở dài.

- Ài, Thất thiếu gia, chiêu hiền đãi sĩ, rộng bụng đãi người là việc tốt. Tôi biết đây là do Tam lão gia dạy cho cậu, nhưng nếu không biết cách quản lý thì cũng chẳng nên gơ tay múa chân làm gì, đây vốn cũng là một biện pháp khá hay. Nhưng cậu có biết không? Kẻ chân chính biết dùng người là kẻ chắc chắn phải kiểm

soát được hành động của người mình dùng, nếu có một ngày hai thủ hạ của cậu có ý kiến trái ngược nhau, nhưng ngay cả năng lực quyết đoán cùng uy vọng cậu đều không có, vậy cậu dùng người như thế nào đây?!

Nhìn nam tử trước mắt, Tịch Quân Dục bỗng cảm thấy buồn cười. Tô Văn Quý nghĩ một lát:

- Chí ít thì.. chuyện này đối với ông chẳng phải là một chuyện tốt sao?!

Tịch Quân Dục lắc lắc đầu:

- Tịch Quân Dục ta tuyệt không bao giờ đứng chung một chỗ với người thất bại.

Nói xong câu đó y xoay người rời đi.

Nhìn kẻ rời đi, Tô Văn Quý chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng như hiểu ra:

- Ông nổi giận rồi! Rất giận là đằng khác.

- Có câu nói này cũng tính là có chút tiến bộ.

Tịch Quân Dục hờ hững nói, sau đó không quay đầu lại, phát phát tay đánh tan một bông tuyết trong không trung:

- Tĩnh lại đi Thất thiếu gia. Các cậu đấu không lại Tô Đàn Nhi đâu. Ngay từ lúc bắt đầu, nàng đã không để các cậu vào trong mắt.

Gió tuyết xoáy tròn, Tô Văn Quý trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh áo sẫm nhanh chóng rời đi. Một lát sau mới cau mày kìm nén được giận dữ, trong lòng thầm nghĩ sau bao lần tiếp xúc, dường như lần này là lần đầu tiên thấy Tịch Quân Dục thất thố nổi giận, xem ra là có chút cơ hội. Nhưng bởi mấy câu nói của Tịch Quân Dục mà tâm tình khó chịu vẫn không ép xuống được. sau đó tiện tay đâm một quyền vào một cái cành cây bên cạnh.

Khí lực của gã vốn không mạnh, ngày thường đánh một quyền như vậy chắc cũng đau tay. Lúc này đã chuẩn bị tốt tâm tình chịu đau, nghiêng rặng vung vẩy cánh tay trên không mấy lần. Đang thở dài một hơi thì bỗng thấy trên cổ toàn lạnh lẽo, bả vai cũng đầy tuyết đọng. Bực bội ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lập tức chuyển sang kinh ngạc, ngoác miệng ra, thần sắc trở nên kinh dị.

Từ xa nhìn lại, bóng người ở dưới gốc cây kia đâm ra một quyền, cây kia nghiêng ngã mấy lần, rồi... Rầm.. Rào..

Hai màu xanh trắng lẫn lộn phủ xuống một thân ảnh, hai cái tay cùng một cái chân vung vẩy giãy dụa trong đồng tuyết.

Một lát sau, ở một nơi nào đó truyền đến tiếng nha hoàn hô réo:

- Người đâu.. người đâu.. Thất thiếu gia bị tuyết vùi mất rồi..

oOo

Tuổi thanh xuân rôm rả tiếng cười, người người khát khao

Sử sách ấy nhẹ nhàng, đặt bút viết thật không ngoa

Pháo hoa dễ tàn, đời người dễ tan

Em tự hỏi sao tôi không về tìm ra sự thật.

Ngàn năm sau bao kiếp thâm tình có còn ai chờ đợi.

Còn chuyện Ngụy thư Lạc Dương Thành, sử sách đã ghi, sao có thể không là sự thật!

Nếu em có thể bước qua cánh cửa tiền kiếp

Để cùng hồng trần, cùng anh phiêu bạt suốt đời...

Dây đàn nhẹ rung, từng tiếng từng tiếng uyển chuyển như nước. Giọng nữ ca nhỏ nhỏ, có mớ mẫm, có trầm tư, có nghi hoặc. Trong cách hát của mình, nàng kết hợp giữa kỹ thuật hát đơn âm của ca khúc thông

thường với cách ngân nga luyến láy mà Ninh Nghị vừa mới hướng dẫn, khúc điệu không cao, mềm mại đầy đặn thuần như hơi rượu ủ lâu năm chưa uống.

Trong bầu không khí đàn ca ấy, một gã nam nhân tử tử mĩ mĩ bóc từng chút từng chút vỏ trứng, màu hổ phách của quả trứng theo những mẫu vỏ lã chã rơi mà dần xuất hiện. Tại một nơi đồng niên đại với Tống triều, trong tiếng nhạc, trứng bắc thảo lần đầu tiên xuất hiện. Tiếp theo là đặt nó vào chén sứ để trước mặt, trong lòng trắng màu hổ phách dường như có hoa văn ẩn hiện. Nghe Nhiếp Vân Trúc hát bài “Già Lam Vũ” theo một phong cách khá lạ kỳ, Ninh Nghị ẩn ước như cảm thấy một hơi cổ vận.

Mặc dù thân ở thời đại này, nhưng nhiều lúc chứng kiến mọi thứ vẫn thấy cuộc sống quá đơn giản và buồn chán. Thường ngày đi ra bờ sông Tần Hoài nhìn mấy chiếc thuyền lâu kia không đẹp như trên tivi, trên đường vẫn còn nhiều thứ bẩn thỉu dơ dáy. Nhưng loại cổ vận này chính là một tâm cảnh đặc biệt, giống như hàng đêm gã nhìn ánh đèn trong tiểu viện Tô gia, như ngày ấy dạy tiểu Thiên hát “trăng sáng bao giờ có”, như lúc an nhàn trong tiểu lầu nhìn cơn mưa to bất chợt, tất cả đều làm gã liên tưởng đến tương lai sau này, cảm giác cổ vận tự xuất ra từ chính nội tâm mình. Dù sao gã cũng là một con người hiện đại, tâm tình lặng lẽ cảm nhận hơi thở của thời gian, như thơ như rượu.

Lặng yên sau khi hát xong, Nhiếp Vân Trúc muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Nàng chưa từng nghe qua bài dân ca nào như vậy, mấy bài thường hát trong những nơi thanh nhã cũng không có kiểu hát kì lạ như thế này. Hàng ngàn năm qua nhạc khúc đều đi theo con đường đơn âm, mặc dù ngàn năm sau các bài tình ca mang âm hưởng dân gian đều được cải biến do trải qua nhiều thời kỳ thăng trầm, nhưng nếu nói về biến hóa thì còn xa mới bằng các loại tiết tấu kết hợp phức tạp của âm nhạc hiện đại. Trong khúc hát vừa rồi, với trình độ của Nhiếp Vân Trúc dĩ nhiên có thể cảm nhận được sự ảo diệu và biến hóa mà bài hát mang lại, nói theo một cách nào đó, từ một loại nhạc khúc đơn giản bỗng nhiên thay thế thành một loại giai điệu thâm ảo. Điều này nghe có vẻ hơi kỳ quái, nhưng thực sự nó đã khơi gợi và đánh động trong tâm hồn nàng.

Mặt khác, về phần ca từ thì hơi đơn giản, đôi chỗ hình như có chắp vá...Nàng đoán có lẽ Ninh Nghị tùy ý thêm vào, giống như tùy ý nói vài câu, không chút quan tâm đến lời bài hát nó ra thế nào nên mới thành một ca khúc như thế. Nhưng dù như vậy cũng làm người ta phải kinh dị, mấy từ ngữ nông cạn rời rạc kia vẫn mang đến một chút ý cảnh như có như không, giống như việc chỉ đùa vui một chút mà bỗng nhiên hạ bút thành văn. Trước đây Nhiếp Vân Trúc chưa bao giờ nghĩ sẽ bị một khúc hát làm cho lúng túng, rối loạn trong lòng.

- Kiểu hát này của công tử chỉ là tùy ý chắp vá thôi sao?

Tuy làm người ta khó mà tin, nhưng nghĩ mãi thấy chỉ có thể là như vậy, nếu thực sự quen với âm luật, sợ là mấy điệu hát dân gian đã không biến ra thế này.

- Nghe thế nào?

- Kỳ quái, nhưng rất thú vị.

Nhiếp Vân Trúc nghĩ một chút, lựa lời cười nói:

- Thế nhưng...sợ chỉ có thể tiêu khiển thường ngày, hoặc hát lúc vài ba bạn hữu tụ tập với nhau, ừm...là vì...

Thấy nàng hơi khó nói, Ninh nghị bật cười:

- Không dùng được chốn thanh nhã, ha ha.

Rồi ngừng lại một chút.

- Đây vốn là sở thích của riêng ta thôi, bản thân nghe cũng cảm thấy khá thú vị.

Tính Ninh Nghị luôn hiền hòa dễ chịu, Nhiếp Vân Trúc đã sớm quen thuộc, lúc này thấy thái độ của gã làm mất đi những nghi ngờ và rối loạn trong lòng nàng. Dù sao cũng chỉ là một khúc ca cổ quái, hát lên có thể khiến tâm tình người ta trở nên vui vẻ. Bản thân nàng nghiên cứu âm luật rất sâu, không ít lần bảo thủ tuân theo những quy tắc quan trọng, nhưng lúc này đối với chuyện trước mắt lại không cảm thấy lạ kỳ, chỉ cảm thấy đối phương nên là như vậy mới phải.

- Thực ra nghe rất êm tai.

Nàng gật đầu cười.

- Chỉ là muối trước nay chưa từng nghe qua, nên muốn phổ nhạc cả bài này chắc là phải tìm hiểu mấy ngày...

Ninh Nghị gật đầu cười:

- À, dĩ nhiên, ta đâu có cần gấp, thực ra được nghe nhiều hơn một lần là tốt rồi, vừa rồi nghe cũng rất hay.

- Công tử quá khen, thật ra nhiều chỗ hát còn chưa tới...

Nhiếp Vân Trúc đáp, sau đó nhìn vào quả trứng vịt nằm trong chén.

- Trứng vịt muối sao lại thành như vậy?

- Đây gọi là trứng muối, muối đặt tên là trứng phỉ thúy, trứng mã não, trứng phú quý hay cái gì cũng được... Một hũ này uội dùng thử, một hũ ta cầm về. Sau này mang ra bán đắt một chút, cái này là độc nhất vô nhị khắp thiên hạ đó, không còn chỗ nào khác có đâu...

Ninh Nghị cười giới thiệu trứng muối một phen, gã vốn nhờ Nhiếp Vân Trúc muối hai hũ, tổng cộng là năm mươi quả, nhưng lúc này chỉ cầm đi một hũ. Dù sao gã làm việc này cũng vì muốn ăn trứng, còn lại ai bán mà chẳng được. Nhiếp Vân Trúc am hiểu về âm luật, sau này còn nhờ đến nàng phổ nhạc, đây xem như là đầu tư trước vậy.

Nhẹ nhàng từ chối qua lại một lúc, cuối cùng Nhiếp Vân Trúc cũng nhận lấy. Đang rảnh nên hai người hàn huyên thêm hồi lâu, Nhiếp Vân Trúc tìm dây thừng và ít rơm dưới bếp bó cái hũ lại, Ninh Nghị nhắc lên vai rồi cáo từ rời đi. Nhiếp Vân Trúc tiến gã ra trước cửa, sau đó liền quay trở vào phòng.

- Mưa mật mù, cổ hương chìm sâu trong những cỏ cây

Nhẹ giọng mờ mẫn cất lên tiếng ca, Nhiếp Vân Trúc tới bên bàn nhìn lời bài hát trên trang giấy, sau đó cầm lấy trứng muối trong chén đưa lên miệng, hàm răng khê cắn một miếng, nhẹ nhàng nhai, miệng vẫn ngân nga từng câu hát kia.

Lời bài hát cổ quái chưa từng nghe thấy, mùi vị trứng muối cũng chưa từng ăn qua. Mọi thứ cứ thấm dần vào lòng nàng. Lúc này Ninh Nghị ở đây thì tâm hồn tĩnh lặng, sao giờ đây bỗng trở nên rối bời.

- Chờ đợi hương rượu nồng nàn, chờ đợi nghe em tấu 1 khúc đàn tranh...

- Mưa mật mù, cổ hương chìm sâu trong những cỏ cây...

- Tiếng sáo du mục nơi ngoại ô lạc vào nơi thôn dã, duyên phận...

- Tôi nghe nói em vẫn mãi cô đơn...

- Nhuộm hồng trần theo tôi lưu lạc một đời...

Giọng ê a hát khê, trong đầu nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ cảnh vừa nãy hai người cùng nhau đẩy xe về. Nàng đặt quả trứng trong tay xuống, đi tới nhẹ mở cửa sổ, hoa tuyết bên ngoài thổi lướt qua gương mặt. Nàng đứng đó nhìn về nơi phía xa con đường, trông theo hình ảnh một trường bào màu xanh cầm cây dù giấy dầu, trong gió tuyết chậm chậm bước đi cho đến khi chỉ còn lại một hình ảnh mơ hồ.

- Nhuộm hồng trần...

Trong lòng âm âm vang vọng, cảm giác như đang đứng tại cánh cửa hồng trần, bộ ngực nhấp nhô lên xuống, dòng suy nghĩ cứ như thủy triều tràn khắp. Khi thì cảm thấy ý cảnh bài hát hợp đến khó tả, khi thì lại thấy một cái gì đó khác. Thùng thùng thùng, thùng thùng thùng, trống ngực gõ thành thịch. Sau đó lại cảm thấy như mình đang suy nghĩ quá nhiều.

- Ninh công tử là chính nhân quân tử, chỉ tiện tay viết xuống mấy câu thôi...Nhiếp Vân Trúc à...

- Nhiếp Vân Trúc, Nhiếp Vân Trúc, Nhiếp Vân Trúc...

Thân ảnh phía xa đã biến mất từ lâu trong gió tuyết, nàng đóng cửa lại, miệng mấp máy, quay về ngồi xuống bàn, tự thấy mình đúng là suy nghĩ quá nhiều.

Nàng đưa tay chống má, nghiêng đầu xem mấy lời bài hát kia. Nhỏ tiếng hát vài câu rồi nằm xoài xuống, cầm tựa trên hai cánh tay, nghiêng đầu nhìn sang quả trứng muối cần đỡ để cách đó không xa. Một chùm ánh sáng len qua khe cửa chiếu đến vật màu hổ phách làm ráng lên một màu óng ánh.

Nàng cứ nằm nhoài như vậy mà kinh ngạc nhìn màu sắc óng ánh kia hồi lâu, ánh sáng mờ ảo trong phòng với thiếu nữ tựa như là...

(1) Già Lam Vũ chính là bài pháo hoa dịch lãnh(pháo hoa dễ tàn) của Châu Kiệt Luân.

Pháo hoa dễ tàn

Từ bỏ chốn phồn hoa,nương nhờ nơi cửa Phật,gạt bỏ chuyện thế nhân

Giấc mộng lạnh lẽo,vòng đời chuyển xoay,nợ tình vẫn vương

Nếu lặng yên phó mặc,sinh tử đều như nhau

Dù là 1 vòng luân hồi hay chỉ là 1 kiếp luân hồi

Tháp phù đồ đổ nát,xua tan linh hồn ai

Nỗi đớn đau theo ánh đèn tro rơi vào nơi cửa tháp

Hãy để tôi chờ đợi lần nữa,chờ đợi lịch sử đổi thay

Chờ đợi hương rượu nồng nàn,chờ đợi nghe em tấu 1 khúc đàn tranh

Mưa mịt mù,cổ hương khuất sâu trong cổ cây

Tôi nghe nói em vẫn mãi cô đơn

Cánh cổng lăm lem bám chặt gốc cổ thụ già

Vách đá chơi vơi vang vọng “lại đợi chờ”

Mưa mịt mù,cổ hương chìm sâu trong những cổ cây

Tôi nghe nói em vẫn đợi nơi thành trì cô đơn
Tiếng sáo du mục nơi ngoại ô lạc vào nơi thôn dã
Duyên phân gieo vào lòng đất đâm hoa kết trái chính là đôi ta

Tuổi thanh xuân rôm rả tiếng cười, người người khát khao
Sử sách ấy nhẹ nhàng, đặt bút viết thật không ngoa
Pháo hoa dễ tàn, đời người dễ tan
Em tự hỏi sao tôi không về tìm ra sự thật

()

(bản dịch của Tracy)

mời các bạn nghe bài hát ở đây

[mp3.zing /bai-hat/Phao-hoa-.../IW69WEEA.html](http://mp3.zing/bai-hat/Phao-hoa-.../IW69WEEA.html)

30. Q.1 - Chương 30: Đàm Tiểu

Xe ngựa rời khỏi Tô phủ, Tống Mậu vén rèm lên nhìn gió tuyết bên ngoài, sau đó quay đầu bảo Tống Khai kiểm tra lại tặng phẩm lần nữa cho kỹ.

- Viên nhân sâm lần trước mua được... tiếp đó là bức tranh chữ của bậc thầy Lâm Phủ Đồng viết.... À, nhân sâm để qua một bên, không cần quá để ý. Tần sư phụ thích nhất là tranh chữ nên chắc chắn sẽ ưa thích bức tranh này...

Tống Khai đi theo Tống Mậu đã nhiều năm, là một người cẩn thận chu đáo, những việc này đã được phân phó từ trước nên khó mà có sai sót gì. Sở dĩ Tống Mậu bảo hắn kiểm tra lại là vì rảnh không có việc gì làm. Nghĩ tới cuộc đối thoại cùng Tô Văn Hưng vừa rồi làm y có chút cảm khái. Người cháu ngoại này năng lực không đủ, tầm nhìn hạn hẹp làm y ngán ngấm. Hiện tại cũng chẳng có chút hy vọng gì.

Mặc dù Tống Mậu và Tô gia qua lại khá gần gũi, nhưng y đối với người cháu ngoại này không có bao nhiêu tình cảm máu mủ ruột thịt. Bản thân y và cô em họ đang làm nhị phu nhân Tô phủ cũng chẳng qua lại nhiều. Trước đây lúc trở mình, Tô gia đầu tư lượng lớn tiền của giúp đỡ y trong lúc khó khăn, ơn nghĩa này vẫn luôn ghi nhớ ở trong lòng, nhưng đó chỉ là đối với Tô thái công và Tô gia nói chung mà thôi.

Thời gian qua đi, bây giờ y đã là tri phủ Tri Châu. Tô phủ ngày trước xem như là trợ lực quan trọng sau lưng y, nhưng hiện tại cũng chỉ là thêu hoa dệt gấm mà thôi. Tương lai nếu chi thứ Tô gia có thể lên nắm quyền, việc này sẽ mang lại cho y ít nhiều lợi ích, nhưng kỳ thật cũng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa. Dù sao Tô Văn Hưng và y là bà con thân thích, nếu Tô Văn Hưng có thể nắm giữ Tô gia, lợi ích của mọi người sẽ cùng tăng lên một chút. Mặc dù trên thực tế, với tư chất của người cháu trai này, ai biết hắn có thể quản được Tô gia hay không. Ngày sau nói không chừng còn làm liên lụy đến chính mình.

Nếu như Tô Đàm Nhi nắm giữ Tô Gia, cô bé này vừa có năng lực lại hiểu được thời thế, với thân phận ở Tri Châu của y, đối phương nhất định sẽ cố gắng nịnh bợ. Cho nên trên thực tế nguồn trợ lực này cũng không có nhiều thay đổi. Mà bởi vì sự hiện hữu của mình, nếu không lấy được quyền quản lý Tô gia thì muội muội và cháu trai vẫn giữ được thân phận, có chút quyền hành, không lo chuyện cơm áo vì mối quan hệ giữa mình và Tô gia. Việc này đối với người không đủ năng lực như Tô Văn Hưng chưa hẳn đã là không tốt.

Trong đầu y đang do dự không biết nên lựa chọn như thế nào. Đương nhiên hiện tại Tô lão thái công còn khỏe mạnh nên luôn quan tâm giữ gìn quan hệ trong gia tộc, thân thiết gần gũi với muội muội và cháu trai.

Danh tiếng của khúc Thủy Diệu Ca Đầu kia y đã sớm nghe qua, tuy nhiên tin tức gần đây nghe được lại có chút kỳ lạ. Nếu thật là loại mua danh chuộc tiếng, Tống Mậu sẽ vì thỉnh cầu của cháu trai, thuận tay đem việc này vạch trần. Chuyện này để buổi tối rồi tính, y xem qua quà tặng một chút, lắc lắc đầu, ném chuyện này qua một bên.

Nhìn vẻ mặt của y, Tống Khai bên cạnh cười đưa danh sách quà tặng qua:

- Lão gia, Tần Công từ quan đã nhiều năm, nhưng gần đây nghe nói thế cuộc phương Bắc rất phức tạp, Kim Liêu giao tranh không ngừng. Nghe phong phanh Triều đình muốn mời Tần Công phục chức, lão gia thấy Tần công có đồng ý không ?

Tống Mậu lắc đầu, ngừng một lát rồi nói :

- Sợ là rất khó. Việc ngày đó Tần sư phụ rời đi còn có nhiều uẩn khuất. Chuyện hòa ước Hắc Thủy (1), tất cả tội danh đều do một mình ông gánh chịu, mà thực ra là chịu tội thay cho người khác. Nếu bình thường có lẽ còn có thể, nhưng với tình thế hiện nay việc phục chức lại e rằng rất khó...

Mấy trăm năm gần đây, quốc lực Vũ triều suy yếu. Người Liêu liên tục xâm phạm biên giới, Vũ triều đã lần lượt cầu hòa hai lần. Ký hiệp ước khiến cho người người phẫn nộ. Sáu mươi năm trước hòa ước Thiên Uyên(2) trao lại chủ quyền một cách nhục nhã, việc này hầu như chặt đứt ý chí và khả năng thu hồi mười sáu Châu U Vân của Vũ triều. Rồi sáu năm trước với hòa ước Hắc Thủy, cống phẩm đáng ra phải bị loại bỏ thì ngược lại tăng lên gấp hai lần, việc này giống như đâm một nhát thật sâu vào trái tim của bao nhiêu nhân sĩ yêu nước.

Ngày đó Liêu quân nam hạ. Lúc bấy giờ, Lại bộ thượng thư là Tần Tự Nguyên kiên quyết chủ chiến, thậm chí ông còn đích thân ra tiền tuyến để đốc chiến. Nhưng sau đó chiến trận ở tiền tuyến liên tiếp lâm vào thế bất lợi, phái chủ hòa chiếm lợi thế. Sau khi Triều Đình quyết định nghị hòa, Tần Tự Nguyên vốn đã nản lòng thối chí, từ tiền tuyến rong ngựa suốt đêm chạy về kinh tiếp nhận sứ mạng đi nghị hòa.

Nghe nói, ngày hôm đó lúc ông đi lên Kim Loan điện, chiến bào trên người vẫn chưa cởi, râu tóc rối loạn, dáng vẻ phong trần, giáp trụ tàn tạ, trên tay còn thụ thương trông cực kỳ bi tráng. Mọi người tưởng rằng ông sẽ lấy cái chết để can gián, một vị quan mới nhậm chức khi đó vội vàng bảo người giữ ông ấy lại, ai ngờ ông không hề phản ứng mà lại xin gánh vác trách nhiệm nghị hòa- cái việc cầu xin đáng xấu hổ này.

Trong triều tất nhiên cũng có người lên tiếng phản đối, nói ông ở tiền tuyến đốc chiến không tốt, sao có thể gánh vác trọng trách nghị hòa. Đây rõ ràng là muốn phá rối từ bên trong, phá vỡ kế hoạch nghị hòa. Nhưng chỉ cần là người hơi hiểu biết đều hiểu, mấy trận chiến thất bại đó đều không hoàn toàn do vị thượng thư này. Sau khi thảo luận hai ngày, triều đình thật sự giao trách nhiệm nghị hòa cho ông.

Sau đó tổng động viên toàn Hắc Thủy đóng góp, vì cống phẩm hằng năm gần như lại tăng lên gấp bội. Thế nhưng suy xét đến tình cảnh của Vũ Triều, người Liêu đồng ý nếu tiền bạc vãi vóc không đủ có thể thay thế bằng gốm sứ, trân châu. Giờ đây hòa ước Thiên Uyên đã được mười hai năm, Liêu quốc trở nên hưng thịnh, nhu cầu đối với những vật phẩm này cũng nhiều hơn. Sau khi đàm phán đạt thành, tuy lúc ấy các quan viên khác không có ý truy tội ông, nhưng Tần Tự Nguyên đã tâm tàn ý lạnh, nhận hết trách nhiệm về thất bại trong trận chiến và trách nhiệm nghị hòa. Sau khi ngồi xong một tháng trong thiên lao, ông buồn bã từ quan ra đi, cũng không trở về quê cũ mà chỉ nói : “Ta đã mang tiếng xấu ngàn đời, không còn mặt mũi về quê quán gặp mọi người.” Rồi ẩn cư ở Giang Ninh. Cho đến hôm nay vẫn chưa rời khỏi.

-... Cho dù triều đình có thật sự mời sư phụ nhận lại chức, nhưng với tâm tính của người trong mấy năm gần đây...chắc sẽ không xuất thế đâu.

Tổng Mậu nghĩ đến rồi lắc đầu, trong xe yên lặng chốc lát, Tổng Khai bỗng nghĩ ra điều gì, nhỏ giọng nói :

- Lão gia, nghe nói Tần công năm đó rất có khả năng, nhiều lúc làm việc không câu nệ tiểu tiết, nhưng xưa này chưa ai dám dùng việc đó để phê bình ông ấy. Những năm gần đây, Kim Liêu tranh đấu không ngừng, tiểu nhân nghe một vài người nói : chuyện hòa ước Hắc Thủy là do năm đó triều đình nhìn thấy Kim quốc ngày càng hưng thịnh, lại nhiều lần xin được buôn bán với Liêu quốc không thành, vậy nên trù tính lấy một lượng lớn hàng quý hiếm làm mồi nhử, dẫn động hai nước tranh đấu. Trước hòa ước Hắc Thủy vài năm, giữa hai nước Tống Kim đều ngầm có trao đổi hàng hóa. Sau hiệp định Hắc Thủy sáu năm trước, triều đình không chỉ tiến cống Liêu quốc mà còn lên lút đưa đi một lượng lớn đồ sứ quý báu, thậm chí là son phấn đến Kim quốc. Có người nói, triều đình còn tuyển chọn một số đồ vật trong cung để tặng ra ngoài. Đến năm thứ hai, phân nửa..”

Tổng Mậu nhíu mày:

- Việc này người nghe ai nói?

- Trong nhà Tứ thiếu gia từng có lần đàm luận với người ta về việc này, đây là suy đoán của riêng bản thân Tứ thiếu gia...

- Lão tứ!

Tổng Mậu thở dài.

- Lấy nguồn lực của cả quốc gia để chằm ngòi một canh bạc lớn . Cách nghĩ này thực sự quá hoang đường, không lo làm việc đàng hoàng, cả ngày chỉ biết ngồi đoán mò... Nhưng dù việc này là đúng hay sai cũng không được nói với người khác đấy

- Tiểu nhân hiểu rõ.

Trong lúc nói chuyện, xe ngựa cũng đã đến nơi. Thật ra Tổng Mậu và Tần Tự Nguyên không phải là quan hệ thầy trò. Chỉ là năm đó Tần Tự Nguyên quản lý Bộ Lại, có ít quan hệ với Tổng Mậu. Sau khi đối phương từ chức, vì hòa ước Hắc Thủy nên không nhiều người tiếp tục qua lại với Tần Tự Nguyên, nhưng chỉ cần tới Giang Ninh Tổng Mậu đều luôn lấy thân phận đệ tử đến đây một chuyến.

Theo quan niệm sống của y, mấy thứ thù hoa dật gấm không bằng giúp người khi hoạn nạn. Hai người con trai Tần Tự Nguyên hiện nay ở trong quan trường, tuy chức nhỏ hơn tứ phẩm nhưng Tần Tự Nguyên ngày đó đã gánh tội thay cả một nhóm người. Có ông sau lưng, tương lai bọn họ nhất định sẽ được trọng dụng, đặc biệt trong tình huống hiện nay, vài năm nữa việc Tần Tự Nguyên phục chức cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Sau khi ẩn cư Giang Ninh, Tần Tự Nguyên sống đạm bạc trong một cái thư hương tiểu viện đơn sơ. Tổng Mậu dùng thân phận đệ tử đưa danh thiếp, sau một lát liền được mời vào. Khi y tiến vào mới nhận ra trong này đang có một vị khách khác. Người này ăn mặc cầu kỳ, tuy Tổng Mậu chưa bao giờ gặp qua nhưng y đoán thân phận của người này chắc không tầm thường. Sau khi Tần Tự Nguyên giới thiệu, Tổng Mậu mới biết được thân phận của đối phương.

Thành Quốc phò mã công chúa - Khang Hiền, Khang Minh Doãn. Người này mặc dù trong triều đình không lớn, nhưng ông là dượng của đương kim thánh thượng, ở trong giới nhà nho lại rất có danh tiếng. Nếu có thể làm quen, đối với con đường làm quan của Tổng Mậu tất nhiên là có nhiều trợ giúp. Tổng Mậu liền vội vàng lấy lễ học trò chào hỏi.

Trước đây Tần lão và người học trò này cũng không có nhiều quan hệ, nhưng mấy năm gần đây Tổng Mậu đều đến thăm, đương nhiên cũng thân thiết hơn một chút. Tần Tự Nguyên và Khang Hiền đang thưởng thức tranh chữ, vừa lúc gặp Tổng Mậu tới liền kéo vào xem cùng. Tổng Mậu được sủng ái mà lo(3), tuy y có chút tài hoa nhưng so với hai người này vẫn còn kém rất nhiều, không dám nói xen vào, chỉ đứng một bên kính cẩn nghe hai người đàm đạo, thỉnh thoảng được hỏi đến Tổng Mậu mới mở miệng trả lời. Trong lòng y lúc này đang suy nghĩ :

“Qua mấy ngày nữa có lẽ nên đến thăm phủ thành quốc Công Chúa một chuyến .”

Đang lúc này, có tiếng bước chân ở ngoài truyền vào, sau đó lại nghe thấy giọng tiểu thiếp của Tần công là Vân Nương vang lên:

- Bọn họ đang ở thư phòng xem tranh, công tử lúc này đi vào là thấy... A, đây là...

Tần lão và Khang Hiền đang nghiên cứu một cuộn tranh dài, Khang Hiền vừa chăm chú nhìn vừa thuận miệng nói:

- Hẳn tới rồi, không biết có vật nào đáng để lão phu giật mình không ...

Tần lão cười cười. Tiếp đó, có người đẩy ra cửa phòng đang khép hờ đi vào.

Người này và Khang, Tần hai người rất quen thuộc, y mặc trường bào màu xanh, trên tay mang theo một cái hũ. Điều làm Tống Mậu giật mình chính là, dáng vẻ người này chỉ khoảng hai mươi tuổi. Người ấy tiến tới, tươi cười đang muốn lên tiếng nói chuyện thì thấy Tống Mậu nên cũng hơi ngẩn người. Tống Mậu đoán người này chắc là con cháu của hai người Khang, Tần. Y đang muốn tự giới thiệu, Tần lão đã mở miệng :

- Ha ha, Lập Hằng tới rồi, làm quen với nhau một chút, vị này là đệ tử của lão phu trước đây, Tống Mậu - Tống Dư Phồn...

Người trẻ tuổi kia vừa cười vừa chấp tay:

- Tống huynh, rất hân hạnh.

Sau đó Tống Mậu nghe Tần lão nói:

- Dư Phồn, đây là người bạn trẻ của ta và Minh công...

- Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng.

khóe mắt Tống Mậu hơi giật, lập tức nở nụ cười chất phác:

- Ninh công tử... Chẳng lẽ là người sáng tác bài “Minh Nguyệt khi nào có” Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng? Ha ha, nghe danh đã lâu.

Hàn huyền vài câu, sau đó Khang Hiền tự nhiên hướng Ninh Nghị mở lời.

- Vừa rồi nói có đồ vật tốt đem tới, chẳng lẽ là đồ bên trong cái hũ này?

- Ha ha, dĩ nhiên.

Ninh Nghị đem cái hũ đó đặt trên bàn :

- Đúng lúc có Tống huynh ở đây, hôm nay chúng ta cùng nếm thử trứng muối này nhé.

Khang Hiền hơi sững sờ, sau đó tựa hồ có chút dở khóc dở cười, lắc đầu nói :

- Vừa rồi lão phu còn tưởng sẽ gặp được cái gì kỳ vật, không ngờ chỉ là chút thức ăn. Ninh Nghị tiểu tử này, không phải lão phu khoe khoang, nhưng thiên hạ ngày nay những món điểm tâm lão phu chưa từng nếm qua thật không nhiều, người hôm nay sợ là muốn xấu mặt rồi... Ồ, nhìn hình như là trứng vịt muối, tuy hơi khác nhưng đem nó bóc ra thì vẫn là trứng vịt muối mà thôi, chẳng lẽ lại có thể bóc ra đóa hoa hay sao.

Ninh Nghị cười phá lên :

- Vậy bóc ra đóa hoa cho ông xem...

Tống Mậu đối với trứng ngọt trứng mặn không có nhiều hứng thú, hiện nay y nắm giữ Tri châu, nhưng trước mặt hai người này vẫn luôn giữ ý tứ. Lúc này nhìn thấy mấy người nói cười, lại thấy vị tiểu thiếp Vân nương từ bên ngoài bưng vào một bồn nước sạch và mấy bộ bát đĩa. Nhìn có vẻ rất quen thuộc đối với Ninh Nghị. Nghĩ đến cảnh hôm nay chứng kiến ở tầng thư lâu, trong lòng vẫn còn chấn động không ngừng...

(1) Hòa ước Hắc Thủy: chưa tìm được chú thích.

(2) Hòa ước Thiên Uyên: Mùa đông năm 1004, quân Liêu xâm phạm bờ cõi Đại Tống, bao vây Doanh Châu ở Hà Bắc rồi mau chóng tiến quân tới tấn công Biện Châu, Thiên Châu, triều đình kinh hãi, phái chủ hòa

là bọn Vương Khâm Nhược, Trần Nghiêu Sư chủ trương thiên đô, riêng Khấu Chuẩn lại chủ trương Chân Tông lâm trận nghênh chiến, phản đối dời đô về phía nam. Tháng 11, Chân Tông tới ngự giá thân chinh ở Thiên Châu (nay là Bộc Dương, Hà Nam). Khấu Chuẩn dùng kế rước vua đứng trên cửa lầu bắc thành Thiên Châu dùng lời lẽ khích lệ đốc chiến, binh sĩ xa gần hô vang như sấm, khí thế gấp bội. Tướng Tổng Trương Hoàn Xạ giết chết Chủ Soái quân Liêu là Thát Lãm. Sau đó hai bên thỏa thuận ký minh ước Tổng - Liêu ở Thiên Uyên mà sử gọi là Hòa ước Thiên Uyên, buộc quân Khiết Đan

phải lui về phương bắc.

(3) Nguyên văn là thụ sủng nhược kinh: Nôm na là được yêu quá mà sợ.

31. Q.1 - Chương 31: Phức Tạp

Từ lúc Tổng Mậu ly khai đến giờ, Tô Văn Hưng liền một mực chờ đến tối.

Sở dĩ tâm trạng Tô Văn Hưng cấp bách như vậy cũng không phải bởi bản thân hắn. Mà vì trước đó, hắn đã lỡ khoắc lác với bạn bè huynh đệ rằng: Chỉ cần cậu của hắn đến, chắc chắn có thể đem bộ mặt thật của tên văn sĩ mua danh chuộc tiếng – Ninh Nghị vạch trần. Đây là lý do tại sao ngay khi thấy Tổng Mậu ở Tàng Thư lâu lớn tiếng khen Ninh Nghị, Tô Văn Hưng liền vội vàng chạy đến dò hỏi.

- Ta thấy cậu của người chắc là không muốn tham gia vào chuyện này, người không nghe thấy ở Tàng Thư Lâu y đã nói gì sao...lúc nói những lời đó... rõ ràng y còn chưa biết Ninh Nghị chính là lão sư. Lời đã nói ra không thể thu trở về, y lỡ khen người khác là đại tài nên giờ cũng không thể làm khác. Lão Ngũ người cũng đừng dọa người... Hừ, thật không hiểu cái tên Ninh Nghị này đến cùng là đã làm gì mà luôn làm người khác phải kinh ngạc. Đừng nói kiếp trước hắn là một kẻ lừa bịp chuyên nghiệp nha...

Trời đã xế chiều, vài tên nam tử trẻ tuổi ngồi tán gẫu trong lương đình(1) ở nội viện. Nhóm người này coi như đều là người của nhị phòng Tô gia...Lại nói, nếu Tổng Mậu không đến, lúc này Tô Văn Hưng cũng không thể trở thành trung tâm của bọn hắn. Bình thường, họ gọi đây là chia sẻ lợi ích, là đồng minh, nhưng trên thực tế đây chẳng qua là một đám bạn bè ăn chơi trác táng. Bởi vì có quan hệ thân thích nên mới gần gũi hơn một chút.

Cùng là người nhị phòng Tô Gia nên được che chở kiếm chỗ tốt, ăn chơi lêu lổng. Ngoài việc giả dạng tài tử đi trên hoa gheo nguyệt, bọn hắn ít nhiều cũng lo lắng cho vận mệnh của nhị phòng trong tương lai. Dựa theo tỉ lệ mà nói, tuy Tô Đan Nhi tỏ vẻ thấu đáo mọi việc, đồng thời có tư thái mạnh mẽ làm cho phần lớn thế hệ trẻ tuổi của Tô gia bảo trì trung lập. Thế nhưng nếu thật sự so sánh, thì Tô Đan Nhi cuối cùng cũng là phận nữ, phần đông mọi người vẫn đứng về phía nhị phòng hoặc tam phòng. Đương nhiên, những người này đứng về phía ai cũng không có bao nhiêu ý nghĩa. Hiện nay, tam phòng Tô Gia trên cơ bản chưa có địa vị gì, một khi thật sự tranh đấu, bọn họ cùng lắm là chỉ phô trương thanh thế mà thôi.

Đương nhiên, trước khi trở thành thành viên quan trọng của Tô gia, bọn hắn có thể giả vờ trò tiểu xảo nhỏ để đả kích một chút khí thế của đối phương. Với đám trẻ tuổi rảnh rỗi không làm gì là giả dạng tài tử đến thanh lâu uống rượu này, người bỗng nhiên có được danh tiếng – thứ mà bọn họ muốn cũng không thể có được - đồng thời còn là phụ quân của Tô Đan Nhi, tất nhiên nhìn thế nào cũng thấy gai mắt.

Nếu bọn hắn có danh khí như vậy, mấy gian phòng tốt nhất trên sông Tần Hoài kia có cái nào là không thể đi. Vậy mà cái thằng này ngay cả thanh lâu cũng không đi, thật quá lãng phí. Đã thế, trên cơ bản cái thanh danh này của hắn còn là giả... Quả thật không thể nhìn được.

Nhưng oán hận thì mặc kệ oán hận, bình thường gặp nhau trợn mắt một cái cũng chẳng được gì, nếu thật sự muốn đả kích y sợ là rất khó. Khi Ninh nghị nói với Tô thái công rằng cái bài hát kia không phải do mình làm, Tô Trọng Kham và Tô Văn Phương cũng ở đó nên đều biết chuyện này. Nhưng Tô thái công đã xuống nghiêm lệnh không được truyền ra ngoài, còn ai dám lấy thân phận Tô gia đi chứng minh việc này? Lặng lẽ thả ra vài lời đồn cũng được, nhưng có mấy người đi tin lời đồn? Ở trong nhà cũng không có lời giải thích rõ ràng, người ta đã sớm tự thừa nhận! Người này thật sự rất là thông minh, không chút sợ hãi, hết lần này đến lần khác làm nhiều người lầm tưởng y cố ý giấu diếm.

Bọn hần là người của Tô Gia, không thể chạy ra ngoài vì đại nghĩa diệt thân, ở trong nhà cũng không thể đích thân đi tố cáo, cục tức này khó mà nuốt trôi được. Lần này Tống Mậu đến chính là thời điểm tốt nhất, y ở tận Tri Châu nên không biết rõ việc này. Chỉ cần y quang minh chính đại vạch trần việc Ninh Nghị mua danh chuộc tiếng, Tô thái công cũng không thể làm khó một người không hiểu rõ như y. Mà đến khi tin tức truyền ra, bọn hần chỉ cần tỏ ra dứt khoát phân rõ giới tuyến với đối phương. Nói không chừng, tương lai đến thanh lâu còn có thể than thở với mỹ nhân nào đó như:

- Phu quân của nhị tỷ ta thật là, lúc trước ta còn tưởng hần là người tài giỏi, ai ngờ...àì...

Bởi thế khi Tống Mậu vừa đến, sau khi bàn luận một phen bọn hần liền xúm lại bảo Tô Văn Hưng vào nói chuyện. Trước nay Tống Mậu rất yêu quý Tô Văn Hưng, việc này mọi người đều biết. Sau khi nói chuyện với Tống Mậu xong, Tô Văn Hưng liền đi ra kiêu ngạo nói:

- Xong!

Không lâu sau trong tầng thư lâu, thấy cảnh Tống Mậu lớn tiếng khen Ninh Nghị, bọn họ liền xì mũi coi thường Tô Văn Hưng. Dù sao, Tống Mậu từ trước đến giờ nổi danh là người trung hậu cương trực, lúc ở Tầng Thư Lâu tán dương Ninh Nghị từ đáy lòng làm kế hoạch của bọn họ nhìn chung là đi tong.

- Các người thì biết gì, lúc đó Ninh Nghị không có ở hiện trường, muốn kiếm chuyện với hần thì biết nói gì nào? chẳng lẽ nói hần dạy học không tốt? Đây là cậu ta mượn hoa hiến phật, đầu tiên cho hần ít chỗ tốt, đợi đến lúc hần trở về không cảnh giác, trong bữa tiệc tối nay sẽ khảo nghiệm hần một phen. Hần muốn từ chối cũng không được.

Sau khi từ phòng cậu đi ra, Tô Văn Hưng nhớ về lời Tống Mậu, cảm thấy được thâm ý sâu sắc, tức thì hiểu rõ ở trong lòng. Ra sức giải thích với mọi người một phen, chẳng qua lúc này đã chạng vạng tối, cũng có đôi người hoài nghi nhưng cuối cùng bọn họ vẫn còn phần nào tin tưởng Tô Văn Hưng.

- Chuyện này đối với cậu của Văn Hưng dễ như trở bàn tay, y không giúp Văn Hưng thì giúp ai? Văn Điền người không cần lo lắng nhiều.

- Muốn vạch trần Ninh Nghị, đầu tiên phải tiếp cận hần, khen ngợi hần. Đợi đến buổi tiệc tối nay mặc sức dò hỏi một chút, bản chất đối phương sẽ bị lộ ra ngay. Trước đây, ở bên ngoài có mấy vị tài tử mở yến tiệc muốn mời Ninh Nghị tham dự, hần đều qua loa vài câu rồi từ chối, đó không phải là tại vì không quen biết hay sao. Lúc này Tri Châu đại nhân lên tiếng cổ vũ, hần vô luận như thế nào đều phải tỏ vẻ thân cận một chút, khi đó là lúc ra đòn sát thủ. Văn Điền, suy nghĩ của Tri Châu đại nhân làm sao có thể đơn giản giống như người được.

Nói ra những lời này chính là lão nhị trong nhóm, Tô Văn Khuê. Tuy giáng vẻ hơi gầy yếu nhưng có chút tài hoa, hần xem tiểu thuyết thoại bản nhiều quá, còn tưởng mình giống như Gia Cát Lượng. Gặp chuyện lớn nhỏ gì cũng nêu lên mấy điểm mấu chốt, thế nên lời nói hần có sức thuyết phục hơn Tô Văn Hưng nhiều. Lúc này lên tiếng làm Tô Văn Điền đang hơi buồn bực cũng xấu hổ nở nụ cười.

- Ha ha, ta cũng vì nghe mọi người trong nhà thường ca tụng tên Ninh Nghị kia có nhiều tài hoa, nên cảm thấy lo lắng thôi.

- Tài hoa cái gì, chúng ta đã điều tra qua, hần chẳng qua chỉ là một tên một sách mà thôi.

Tô Văn Khuê hơi nhú mày nói:

- Theo ta thấy, những hành động của Ninh Nghị đều do nhị muội sau lưng thao túng. Đến cuối buổi tiệc tối hôm nay, nếu Tri Châu đại nhân trực tiếp truy hỏi, nhị muội hần sẽ mở miệng giải nguy, hoặc là nói Ninh Nghị mang bệnh trong người, hoặc là làm ra vài việc gì đó khác. Tri Châu đại nhân không phải là người dễ lừa gạt, chúng ta lúc đó lại ở bên cạnh thêm dầu vào lửa làm tên Ninh Nghị kia không xuống đài được. Tóm lại lần này vạch trần được hần, tương lai có thể ở trước mặt mọi người cùng hần phân rõ giới hạn. Đến lúc đó có thể danh chính ngôn thuận hạ bệ con cờ này của nhị muội

Mọi người vui vẻ gật đầu, trao đổi vài câu, Tô Văn Điền hỏi:

- Văn hưng, không biết chiều nay Tri Châu đại nhân đi đâu vậy, nếu là bị người khác mời ở lại dùng bữa, sợ là sẽ bỏ lỡ cơ hội này.

Tô Văn Hưng lắc đầu:

- Ta cũng không rõ lắm, chắc là đi thăm viếng vị sư phụ nào đó thôi.
- Vậy người kia chắc hẳn cũng là một đại nhân vật...

Văn Điền cười nói :

- Văn hưng, người xem nếu có một ngày y có thể mang chúng ta cùng đi, vậy thật là tốt biết bao? Nếu được chỉ điểm mấy câu...
- Hừ, Văn Điền người này thường không chịu chuyên tâm đọc sách, người ta chỉ điểm vài câu người có thể hiểu sao?
- Mấy vị tiên sinh trong Dự Sơn Thư Viện đều là người tài trí tầm thường, ta chuyên tâm đọc sách phỏng có tác dụng gì? Mấy đại nhân vật kia dĩ nhiên là khác biệt rồi. Nhớ tới trước đây, Tô Văn Điền ta từng làm một bài thơ khiến ấy bóng hồng của Nghênh Xuân Lâu khen ngợi không dứt. Nếu được những nhân vật lớn kia chỉ điểm thêm, tất nhiên có thể đại công cáo thành...

Ngày thường Tô Văn Điền vốn ngu ngốc, hết lần này tới lần khác tự mình có tài văn chương. Khi đến lầu xanh vui chơi thường thích ra vẻ tài tử, nếu không phải vì hắn có nhiều tiền, sợ là chẳng ai thèm để ý đến. Bọn họ thậm chí mắng một câu “ngu dốt”, rồi cũng chẳng buồn bàn cãi thêm. Lát sau, một tên người hầu chạy đến báo tin, Tống Mậu đã về.

- ... Tri châu đại nhân và cái tên Ninh Nghị kia cùng nhau trở về. Hai người nhìn giống như quen biết đã lâu, nói chuyện rất vui vẻ.
- Nên là như vậy.

Tô Văn Khuê đứng lên, sắc mặt trầm tĩnh như nước, vỗ quạt xếp vào tay.

- Tri Châu đại nhân đã bắt đầu xuất chiêu. Bằng không với thân phận ở rể của Ninh Nghị, lại là văn bối, dù cho có chút tài hoa, Tri Châu đại nhân cũng không cần tỏ ra thái độ như vậy. Chuyện tối nay sẽ không thể khác được. Mọi người chuẩn bị đi.

Bên trong lương đình, bóng dáng người kia trông có vẻ hờ hững cao ngạo làm sao, bày mưu tính kế giống như mọi thứ trên thế gian đều nằm rõ trong lòng bàn tay. Mấy người bọn hắn đều vì thế mà phục lăn, dồn dập đồng ý, chiến ý dâng trào.

OoOoO

Từ bên ngoài trở về, Ninh Nghị hiển nhiên không biết trong nhà có một đám người đang ngấm ngầm bày mưu tính kế nhằm hãm hại hắn. Ở Tần phủ, khi biết mình có quan hệ thân thích với Tống Mậu, Ninh Nghị hơi giật mình, nhưng sau đó liền điều chỉnh bình thường trở lại, chỉ là chuyển cách xưng hô từ Tống huynh thành Tống thúc mà thôi.

Tống Mậu nhìn có vẻ chất phác nhưng thực ra rất khôn khéo. Đối với Ninh Nghị, có quan hệ với những người khôn khéo thì không có áp lực gì, đặc biệt là khi đã hiểu rõ tình huống của đối phương. Chỉ là sau khi về đến Tô phủ, vài việc khác lại làm hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

Những người chứng kiến hắn cùng Tống Mậu về Tô phủ hẳn không nhiều, đây cũng không phải việc gì lớn, hai người đi đến cửa phủ liền mỗi người mỗi ngã. Ninh Nghị mang theo hũ trứng muối, một mạch đi thẳng về hậu viện. Không lâu sau, khi đến giữa đường liền thấy tiểu Thiên đang đứng đợi. Tiểu Nha đầu hắn đã đợi hồi lâu. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn thấy hắn liền gọi một tiếng “Cô gia” rồi cười chạy đến, thoạt nhìn có chút phấn khích.

- Ha ha, hôm nay không có việc gì sao? Đúng rồi, uội cái này...

Tiểu Thiên là người gần gũi với hắn nhất trong Tô phủ. Trông thấy nàng, tất nhiên là phải có một quả. Giỏ trứng vừa mới đưa lên, đang quơ quơ vài cái đã bị Tiểu Thiên ôm vào trong lòng. Nàng đầu óc đơn giản, chắc cho rằng Ninh Nghị bảo nàng cầm giúp đồ vật này.

- Cô gia ...cô gia, huynh nghe ta nói nào, huynh hôm nay rất là nổi tiếng đấy.

- Ừm.

Ninh Nghị đã sớm đoán trước nên không có bao nhiêu ngạc nhiên.

- Ta biết, là việc khảo thí ở Tàng Thư lâu đúng không, bọn Hắc tử như thế nào rồi? Lão thái công khen bọn chúng như vậy, tiểu Thiên ngươi cảm thấy ta làm tiên sinh ra sao? khen bọn hắn hơn phân nửa là khen ta đó.

- Đúng, đúng!

Tiểu Thiên ra sức gật đầu, vì danh khí Ninh Nghị mà vui mừng :

- Ngoài chuyện ở Tàng Thư Lâu còn có chuyện khác nữa. cô gia thật lợi hại, một câu nói liền có thể giúp tiểu thư đạt thành thỏa thuận với Hạ gia... Đáng tiếc, Tiểu Thiên lúc đó đang theo tiểu thư ngắm cảnh tuyết, không thấy được biểu tình của Hạ lão gia lúc nói chuyện với cô gia, nhất định rất là thú vị nha ... Hôm nay, tiểu thư nè, Biểu tiểu thư nè, Tịch chương quý nè, lúc nghe thấy việc này đều nhận không được mà kinh ngạc, chỉ có tiểu Thiên là không cảm thấy kỳ quái ... Chỉ là cô gia cái gì cũng biết, thật quá lợi hại. Nghe nói, lúc nào sẽ đến gặp tiểu thư ...

Trong hoa tuyết bay lượn xung quanh, Thiên nhi như con gà mẹ nhỏ bé ôm lấy đàn con của mình, vừa đi vừa riu rít không ngừng. Ninh Nghị trầm mặc nghe một lát, sau đó mới thở dài một hơi.

- Tiểu Thiên, đến cùng là việc gì liên quan đến Hạ gia, có thể nói lại một lần từ đầu tới đuôi cho ta nghe được không.

OoOoO

(1) Lương đình : chòi nghỉ, đình nghỉ mát, nghỉ mệt...

32. Q.1 - Chương 32: Bước Đầu Tiên (thượng)

Đám đông náo nhiệt ồn ào, ánh lửa trong đêm soi sáng Tô phủ, ngôi xanh cong cong tô vẽ mái hiên tòa nhà. Hoa tuyết nhẹ rơi liên bị sức nóng không khí cuốn phẳng hoặc hòa tan đi mất.

Dạ tiệc hôm nay đã bắt đầu, trên hành lang kéo dài bên cạnh khu nhà chính bài trí hai mươi sáu cái bàn tròn đủ quy cách, nhân số hơn hai trăm người, thế nhưng đây cũng chỉ là một bữa tiệc tối mùa đông bình thường của Tô phủ. Mấy mùa khác thì ít hơn, nhưng càng gần đến cuối năm, tần suất yến hội càng trở nên dày đặc.

Chủ hệ ba phòng của Tô phủ có rất nhiều bà con thân thích, một ít nguyên lão và chương quỹ làm việc cho Tô gia cũng đã vào ghế. Bàn tròn ở trung tâm đương nhiên là dành cho Tô thái công, Tổng Mậu và các lão nhân cùng thế hệ, thêm vào mấy vị chủ nhà là Tô Bá Dung, Tô Trọng Kham. Mấy bàn bố trí lân cận cũng có chủ ý nhất định, là dành cho những người có cống hiến quan trọng đối với Tô gia, ví như trưởng thư viện Dự Sơn Tô Sùng Hoa, đại chương quỹ quản lý tài sản Tô Văn Tùng và một số chương quỹ khác nữa. Dù là trực hệ thuộc ba phòng thì vẫn chỉ những quan sự chân chính mới có địa vị ngồi vào mấy chỗ này.

Nếu Tịch Quân Dung được mời tới đại để cũng là ngồi vào đây.

Về phần Tô Đàm Nhi, bây giờ tuy nàng quản lý rất nhiều việc của phòng lớn, nhưng dù sao cũng là phận nữ nhi nên không thể có chính danh, đành ngồi với Ninh Nghị ở một cái bàn xa hơn. Hai người không trò chuyện nhiều, về mặt cũng bình thường nhưng suy tư trong lòng thế nào thì rất khó nói.

Bắt đầu từ những bàn này, mọi người ngồi đã không cần câu nệ quá nhiều quy củ. Tại một cái bàn vuông phía sau, Tô Văn Hưng, Tô Văn Khuê ngồi chung một chỗ, thỉnh thoảng tâm mang ý xấu nhìn sang bên bày.

Lúc này Tô Đàm Nhi và Ninh Nghị không thể ngờ, trong một buổi tiệc bình thường như vậy lại có người mang tâm tư này kia chú ý tới bọn họ, đồng thời mãi đến cuối tâm tư kia vẫn không thả lỏng.

- Tỷ nữa nhắc chần mấy vị Tổng tri châu sẽ đi qua đó để tán dương gã Ninh Nghị kia. Một khi Tổng tri châu mở lời, mọi người phải lập tức để ý mà mở màn trò hay.

Trong chuyện này, Tô Văn Khuê tự nhận nhìn không thấu, đặc biệt là trong mấy đoạn đàm luận lúc đầu, Tống Mậu có nhắc đến Ninh Nghị một lần. Sau khi nói phương pháp dạy học của gã, ý nghĩ này càng thêm chắc chắn. Khi yến tiệc đã bắt đầu được một lúc, các bàn xung quanh cũng bắt đầu sôi nổi. Sau một lúc nữa, Tống Mậu cầm lấy ly cùng với Tô Trọng Kham đi chúc rượu mấy bàn xung quanh.

Với thân phận tri châu của Tống Mậu, nếu ngồi yên tại vị trí trung tâm thì cũng chẳng sao cả, nhưng y trước nay chu đáo, không vì cái chức tri châu mà tự mãn mà luôn đặt bản thân vào vị trí như người nhà của Tô gia. Việc tự mình đến bắt chuyện mấy bàn lân cận như thế xem ra là vô cùng nỗ lực mọi người. Sau đó y bỗng vô tình hướng qua Tô Đan Nhi và Ninh Nghị bên này, trông thấy liền nói mấy câu:

- Tô gia có hai người Đan Nhi và Lập Hằng...

- Ta qua...

Tô Văn Hưng cầm lấy một ly rượu đi đến, vừa tới gần thì thấy Tống Mậu và Tô Trọng Kham xoay người đi. Hắn ngẩn người, đành quay đầu trở về.

- Thế nào rồi...

- Không biết nữa, cậu chỉ thuận miệng nói vài câu...

- Với thân phận tri châu của đại nhân vốn không nên nhiều lời, có thể ông ấy cảm thấy thời cơ vẫn chưa tới chăng.

Nét mặt Tô Văn Khuê âm trầm suy nghĩ một chút.

- Có lẽ phải đợi đến khi nhị muội và Ninh Nghị qua chúc rượu xong mới hỏi mấy câu để khảo nghiệm hần.

Ánh lửa bập bùng, Yến hội vẫn ồn ào tiếp diễn, bóng người qua lại, mấy đứa nhỏ đùa giỡn, tiệc rượu ăn uống linh đình. Ngược lại những người trong lòng có chuyện thì lại chẳng có tâm tình ăn uống. Chốc lát sau Tô Đan Nhi và Ninh Nghị đứng lên, bọn hần cũng cầm ly rượu lẫn vào đám đông tiến gần lại bàn bên kia. Tô Đan Nhi và Ninh Nghị kính rượu xong trở về, Tô Văn Hưng và Tô Văn Khuê cũng nghỉ hoặc quay về, hết nhìn Ninh Nghị lại nhòm sang Tống Mậu, chớp chớp mắt rồi lại bàn luận một trận. Không lâu sau cặp Tô Đan Nhi và Ninh Nghị đứng trò chuyện với Tống Mậu gần đó, Tô Văn Khuê đẩy đẩy Tô Văn Hưng, Tô Văn Hưng tiến tới...rồi lại cầm ly rượu quay về...

Tiệc rượu dần dần tàn.

Nếu dựa theo quy củ nghiêm ngặt, phải đợi sau khi lão thái công rời đi mấy người còn lại mới được phép ra về, thế nhưng lão thái công vui thích ở lại trò chuyện với các bạn hữu, cảnh tượng rất náo nhiệt. Nhìn thời gian cũng khá khuya rồi liền cười phát tay:

- Ai có việc, ăn no uống say rồi thì tự tản đi, tản đi, ha ha.

Vốn mấy cậu nhóc hiếu động cũng đã bắt đầu ngủ gật, có người uống say nôn mửa nằm nhoài trên bàn. Lão thái công nói lời này xong, bầu không khí càng trở nên thoái mái, có người rời khỏi, cũng có người nán lại bàn lão thái công vẫn an người, tán gẫu đôi câu chuyện. Đám người Tô Văn Khuê sắc mặt u ám tàn tạ. Bởi vì Tống Mậu tới đây nên Tô Văn Hưng khoác lác hết mấy ngày nay, lúc này không còn chút mặt mũi nào nữa. Hôm nay có muốn liêu cũng không liêu nổi.

- Cái gì, đừng có giỡn nhé.

- Cậu người ngay từ ban đầu đã không có ý định khảo thí gì hần...

- Bảo án binh để cậu người giúp, biết vậy nói thẳng ra không phải là xong rồi sao, lúc đó còn nói cái gì mà tối nay nhất định sẽ...

Bên kia Tống Mậu đã đứng dậy, dường như đang cười nói đại loại như: “Tửu lượng không đủ...” Đại khái là muốn cáo từ, Tô Đan Nhi và Ninh Nghị cũng đang chào hỏi lão thái công. Lúc Tống Mậu chuẩn bị đi qua cũng là lúc Đan Nhi và Ninh nghị bắt đầu quay người muốn đi. Sắc mặt Tô Văn Hưng đen kịt, đột nhiên đứng bật dậy:

- Chờ một chút!

Thanh âm ồn ào trong nháy mắt bị lời kia át xuống, sau đó lại bắt đầu lớn trở lại, nhưng cũng có nhiều người đã chú ý tới hẳn. Dĩ nhiên Tống Mậu không biết những lời kia là nói với mình, y đứng ở cửa vào thoáng nhìn sang. Đàn Nhi và Ninh Nghị cũng nghi hoặc nhìn, sau khi trông xung quanh rồi quay người tiếp tục rời đi. Lão thái công nghiêng đầu nhìn Tô Văn Hưng, chớp chớp mắt.

-Ồ, Văn Hưng hả, mấy đứa nói gì bên đó? có chuyện gì sao?

- Con...con...ơ...không có gì ạ...

Hắn nói câu này xong rồi hậm hực ngồi xuống.

Chỉ lát sau, hắn lại đứng dậy lần hai, chạy theo hướng Tống Mậu vừa ly khai.

oOo

Rời khỏi buổi tiệc trở về phòng, Tống Mậu uống một hớp trà tỉnh rượu đã chuẩn bị sẵn, sau đó rửa mặt lại.

Rượu uống cũng không nhiều, từng đó đối với y chỉ đủ để súc miệng. lúc này đầu óc vẫn tỉnh táo như cũ, y ngồi xuống bàn lấy ra quyển thiếp mời để một bên, sau đó mài mực, rút vài tờ giấy đặt lên, bút lông trên tay bày ra tư thế chuẩn bị viết, trong lòng thầm cân nhắc.

Thu hoạch hôm nay tương đối khá.

Nguyên bản hôm nay chỉ là đến bái phỏng Tần sư theo thông lệ, không có nhiều mong đợi. Đối với đạo làm quan của y vốn vẫn phải bái phỏng rất nhiều người, dù không biết sẽ đem lại kết quả gì nhưng tạo lập mối quan hệ tốt là điều đương nhiên. Vì tình thầy trò đối với Tần Tự Nguyên, y hoàn toàn không mong chờ gì, chỉ đơn giản là đánh một canh bạc, nếu ngày sau Tần công phục khởi tự nhiên sẽ nhớ tới mình một chút, còn nếu ông không thể phục khởi thì bản thân vẫn còn có liên hệ với hai con trai ông ấy. Mức độ qua lại này không tính là thân tình, nhưng chính y cũng chẳng ngờ ngày hôm nay sự thân tình đó ít nhiều đã tiến thêm một chút

Hôm nay bên trong Tần phủ, biểu hiện của Ninh Lập Hằng và hai vị lão nhân kia thực sự dọa y nhảy dựng lên. Thì ra không phải là con cháu lui tới, khó trách lúc Tần sư giới thiệu gã là người bạn nhỏ của ông và Minh công, trong lòng y chấn động liên hồi. Việc này cũng không tồi, sau khi y nói ra quan hệ của mình với Tô gia, thái độ của Tần sư đối với y có chút thay đổi, không còn thuần túy là quan hệ xã giao bình thường giữa sư phụ và đệ tử nữa. Loại quan hệ gần gũi này làm y rất thỏa mãn.

Đã thế, y còn nhận thức được Khang Hiền Khang Minh Doãn.

Tống Mậu nghĩ đến mấy chuyện này, trên tờ giấy đầu tiên viết xuống vài chữ: “Khang Công Minh duẩn tứ giám” rồi dừng bút. Nghĩ mấy ngày tới tính đi gặp Minh công, y cân nhắc lại từ ngữ trong tám thiếp, sau đó tại cụm “tứ giám” hạ một chữ “đạo” thay thế cho chữ “tứ”. Từ “đạo giám” này thích hợp với phẩm hạnh các nhân vật lớn, là cách dùng trọng vọng của các học giả.(1)

Mấy từ ngữ này chỉ là tiểu tiết, nhưng lúc này thì y rất quan tâm đến chúng. Về chuyện Ninh Nghị có phải là kẻ mua danh chuộc tiếng hay không, sau khi trò chuyện cùng gã ở tần phủ mấy ý nghĩ đó đều bay biến hết. Nói một cách công bằng, với địa vị trước mắt của y thì không đến mức phải sợ Tần Tự Nguyên, cũng không ngại Khang Minh Doãn. Về phần quan hệ tương giao bình hòa giữa Ninh Nghị và hai người này, y cũng chẳng lấy gì làm sợ hãi. Nếu thực sự muốn, Ninh Nghị cũng chỉ là một tên tiểu nhân vật đối với y.

Nhưng cần gì chứ.

Dù sao nhị phòng tiếp quản Tô gia cũng tốt, mà cô bé Tô Đàn Nhi kia tiếp quản cũng tốt. Những thứ bản thân đạt được vẫn không có gì khác biệt, vậy thì cần gì chứ. Từ sau lúc kia, việc cần quyết định đã hoàn toàn rõ ràng. Tên Ninh Nghị này đến cùng có mua danh chuộc tiếng hay không đều tốt, mình vốn không cần thiết phải vạch trần gã, cũng chẳng nhất thiết phải dò xét gã làm cái gì.

Về chuyện cháu trai một lòng muốn làm đối phương mất mặt...Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi. Nếu đã quyết định như vậy, y sẽ không quan tâm đến nữa.

Chốc lát sau, Tống Khai vào thông báo:

- Văn Hưng thiếu gia xin gặp.

Y gật gật đầu:

- Cho nó vào đi.

Ánh mắt chăm chú nhìn tờ giấy nằm phía trước, sau đó bắt đầu viết...

o0o

Gió tuyết thổi qua, cảnh tuyết trong đêm mang theo mấy phần cô tịch trống trải. Xa xa vọng tới tiếng chuông chùa ngân nga.

Yến hội nơi đó cơ bản cũng đã tàn, từ ban công lầu hai bên cạnh nhìn sang, ánh lửa đang chập chờn lụi tắt. Ninh Nghị đứng đó thơ thẩn nhìn ngắm ánh sáng lấp lờ trong đại viện Tô gia. Chìm giữa màn tuyết, nhiều ngọn đèn từ những gian phòng bên trong tiểu lầu lung linh xao động, trông vô cùng có linh tính.

Tiếng bước chân vọng đến từ cầu thang bên kia, chưa cần nhìn đã biết là ai. Tiếng bước chân này với thanh âm tiểu Thiên thường đi gọi gã xuống không giống nhau, bước chân tiểu Thiên hoạt bát hơn, bước chân này thì thanh nhã và êm ái, có lẽ nói là ung dung và êm ái thì đúng hơn.

Nghiêng nghiêng đầu, bóng người áo trắng dần hiện lên trong tầm mắt. Gã chỉ thấy một góc áo lông chồn vì đang đứng sát cây cột. Thân ảnh kia đi đến bên kia cột gỗ liền ngừng lại, đồng dạng tựa vào lan can nhìn ra ngoài sân.

Hai người cùng nhau lặng lẽ nhìn hồi lâu. Nghiêng đầu ngó qua là một cô nương xinh đẹp, trên mặt còn mang vài nét ngây ngô. Không lâu sau, rốt cuộc Tô Đàm Nhi cũng mở miệng:

- Tướng công thích đứng đây ngắm cảnh à.

- Không phải rất đẹp sao?

Ninh Nghị cười cười. Biết thời điểm giữa bài của hai người đã đến.

.....

- Tướng công là một quái nhân.

- Hả?

(1) Nguyên văn cũng chính là “duẩn tử giảm”, một cách mời bình dân viết trên thiệp. Sau khi chuyển thành “duẩn đạo giảm” thì nâng lên thành trang trọng hơn.

33. Q.1 - Chương 33: Bước Đầu Tiên (hạ) (phần Đầu)

- Tướng công là một quái nhân.

- Hả?

Hoa tuyết nhẹ rơi, phu thê hai người đứng bên cây cột nhìn ngắm những căn tiểu viện xung quanh. Tô Đàm Nhi hơi thấp đầu xuống quay đi, miệng khẽ nở nụ cười.

- Thực ra... Cũng không phải riêng tướng công kỳ quái đâu, hồi nhỏ Đàm Nhi cũng rất thích đứng trên lầu này nhìn ngắm mọi thứ. Tướng công có cảm thấy góc nhìn nơi này rất tuyệt không.

Nàng chìa tay chỉ ra phía xa.

- Đó là tiểu viện của cha mẹ... Nhị di nương... Chỗ của gia gia thì hơi khuất một chút... Bên kia là Tam thúc... Còn đèn lồng đó là chỗ của đám văn nhân.

Trong màn đêm Tô phủ, Tô Đàm Nhi chỉ chính xác từng chỗ một, thậm chí là từng bóng người cầm đèn lồng qua lại trong tiểu viện. Nàng chỉ như rất quen thuộc, rồi bỗng thoáng suy tư.

- Hồi nhỏ thiếp không ở chỗ này nhưng vẫn thường thích đến đây chơi, ngồi trên lầu nhìn tới nhìn lui. Mỗi lần bà vú tìm không thấy thiếp là liền chạy qua đây kiếm, thiếp ở trên này thấy bà tới thường trốn vào bên

trong, hì hì, mỗi lần trốn một chỗ. Bà vú gốc lăm, có một lần thiếp thay đổi chỗ trốn khiến bà tìm hoài không thấy, đứng ở bên ngoài gọi mãi...

- Mỗi lúc bà vú đi tìm đều nói là trời có gió lớn hoặc đã đến giờ ăn cơm rồi. Chắc tướng công không biết chứ hồi nhỏ thân thể của thiếp rất tốt, hóng gió chẳng khi nào sinh bệnh. Thiếp thích chạy tới chạy lui, đuổi đánh nhau như bọn con trai...nhưng sau này bọn họ không chơi với thiếp nữa. Về chuyện ăn cơm, đôi khi thiếp không cảm thấy đói, hỏi vú tại sao mà vú cũng chẳng biết. À, lúc mẫu thân sinh thiếp, phụ thân nói muốn có một bé trai để kế thừa gia nghiệp, nhưng rốt cuộc lại là bé gái. Người nói vậy cũng tốt, nhà có được một tiểu thư khuê các, nhưng thực ra thiếp thấy thiếp chẳng giống một tiểu thư khuê các gì cả.

Nàng ngẩng mặt lên cười, nụ cười vô cùng thuần khiết. Dù cho học vấn nàng không cao, nhưng bất kể dung mạo hay cử chỉ ít nhất cũng đều trên cái mức “giống một một tiểu thư khuê các”

- Cho nên về sau... Ừm, về sau khi thiếp có được một căn tiểu viện riêng của mình, thiếp liền mang theo tiểu Thiên các nàng về đây. Tướng công hẳn không biết lúc mới chuyển đến thiếp ở căn phòng bên này, bởi vì nó khá khuất tăm tối. Thế nhưng một thời gian sau thiếp liền chuyển qua bên kia, tướng công có biết tại sao không?

- Muội không nhìn thấy mọi người, mọi người cũng không nhìn thấy muội?

Ninh Nghị thuận miệng đáp làm Tô Đan Nhi trầm mặc một lúc.

- Trước kia tướng công...có lý tưởng hoài bão gì không?

- Ta à...

Ninh Nghị suy nghĩ chuyện trước kia hồi lâu.

- Ta muốn xây những ngôi nhà (1)

- Hả?

Đáp án này hiển nhiên làm Tô Đan Nhi có chút bất ngờ, lát sau nàng mới nói.

- Xây nhà? tương tự như thợ hồ á?

- Ha ha. Ninh Nghị ngẩng đầu cười nói:

- Không sai, đại loại giống như thợ hồ, thợ mộc...Ừm, gần gần như vậy.

- Thật chưa từng nghe qua.

Tô Đan Nhi lăm lăm, Ninh Nghị nhẹ gõ gõ ngón tay trên lan can mấy lần rồi lấy ra một quả trứng muối đã rửa sạch, đưa qua cây cột gỗ.

- Đúng rồi, muội ném thử xem.

- Trứng vịt hả?

Tuyết vẫn rơi, hành lang uốn lượn phản xạ chút ánh sáng nhưng vẫn không thể nhìn thấy điểm khác biệt trên vỏ trứng. Tô Đan Nhi cũng không chú ý nhiều, cầm quả trứng vịt nhẹ nhàng gõ mấy cái lên lan can rồi từ từ bóc vỏ, lột vài mảnh rồi dừng lại.

- Khi còn bé thiếp... muốn làm một diễn viên ảo thuật... Ài, tất nhiên chỉ là suy nghĩ mà thôi. Thỉnh thoảng cứ vài năm trong nhà lại mời đoàn kịch tới biểu diễn, lúc còn bé nhìn thấy thật thần kì, cứ tưởng rằng sau khi học được là có thể lên trời xuống biển như thần tiên vậy. Sau này thiếp cũng học được một ít, giống như hôm trước tướng công dạy tiểu Thiên ấy, chàng xem thử nè.

Nàng duỗi tay trái ra, bông tuyết rơi vào trắng tinh óng ánh như phát ra ánh sáng. Đầu ngón tay thon nhỏ khéo léo vừa lột vỏ trứng lúc này di nhẹ nhẹ, từng tia bụi lả tả rơi xuống như những sợi dây nhỏ mỹ lệ đẹp đẽ. Đây đại khái là bí quyết học được của một diễn viên nào đó... Biểu diễn xong xuôi, nàng bật cười khúc khích, có chút hài lòng.

- Tất nhiên cha mẹ sẽ không cho thiếp đi làm diễn viên đâu. Lúc đó còn nhỏ quá nên có nhiều thứ chưa hiểu, dần dần lớn hơn thiếp mới biết mọi người có chút không vui. Phụ thân muốn một đứa con trai, sau

này người cười thêm hai di nường nhưng không ai có thể sinh uội một đứa em trai, em gái. Đôi lúc gặp mặt phụ thân...bỗng nhiên cảm thấy...

Bởi vì chuyện này hơi khó nói nên Tô Đan Nhi dừng lại một lúc, hít sâu một hơi, nói:

- Ngược lại... kể từ khi đó trở đi, thiếp bắt đầu cảm thấy rất kì quái... Vì sao con gái không thể kế thừa gia nghiệp chứ. Rõ ràng bọn họ làm cái gì muội cũng đều làm được, lúc đến học đường học văn thơ thiếp cũng cải nam trang, mặc dù biết là sẽ bị nhận ra nhưng dù thế nào thiếp cũng không đi ra, đánh cũng không ra mà mắng cũng không ra, nhất định ngồi đó nghe cho hết tiết học. Cũng may trong nhà mình có mở học đường... sau này gia gia cũng có lên tiếng... Cho nên bọn tiểu Thiên mới có thể lên học đường nghe giảng bài, chuyện đó cũng là do thiếp kiên quyết mới được.

Vừa nói chuyện, nàng vừa chậm rãi lột vỏ trứng, lúc này bỗng cười cười như vừa mới phát hiện được gì đó.

“Ồ” một tiếng, nàng giơ quả trứng muối đã lột một nửa lên, ánh sáng ngọn đèn chiếu chiếu lộ ra hào quang màu hổ phách của lòng trắng trứng cùng với hoa văn bên trong.

Ninh Nghị xoay người tựa vào lan can, nói:

- Trứng muối đó, ăn thử đi.

- Ừ!!

Trước kia chưa từng thấy qua loại trứng vịt như thế này. Tô Đan Nhi dẫn đo rồi đưa quả trứng lên miệng cắn một miếng, sau đó tiếp tục câu chuyện.

- Thiếp biết những lời này có lẽ tướng công không thích nghe, nam nhân đều không thích nghe người ta nói mấy chuyện nữ tặc(2). Thiếp xưa nay cũng chưa từng nói với người khác, thế nhưng thiếp cảm thấy... nhất định phải nói mấy lời này cho tướng công nghe, dù cho tướng công không thích...

- Đan Nhi muốn nói, Đan Nhi không phải là một nữ nhân độc đoán ngang ngược, ương ngạnh cậy quyền. Ở chung cùng tướng công nửa năm, muội cảm thấy tính tướng công có thể nghe được những tâm tư cổ quái này. Tương lai Đan Nhi thực sự muốn ... Muốn quản lý tốt Tô gia, chỉ là có chút tâm tình. Đan Nhi và tướng công là vợ chồng, ước định đến đầu bạc răng long. Đan Nhi không hy vọng tướng công giống như những người khác, có nhiều khúc mắc đối với thiếp thân... Nếu... Nếu như...

Nàng dẫn đo lựa chọn từ ngữ, Ninh Nghị cười nói:

- Nếu như ta thật sự đi làm thợ hồ.

Tô Đan Nhi nghi nghi, cười nói:

- Thiếp cũng muốn làm diễn viên biểu diễn ảo thuật.

- À, thật ra...

Ninh Nghị lấy từ trong người ra một tờ giấy được xếp gọn, khua qua khua lại vài lần rồi mở ra đưa cho Tô Đan Nhi.

- Đọc cái này xem.

Ánh sáng không đủ, hình vẽ bằng bút lông trên tờ giấy có chút cổ quái, trông hơi giống một cái đồ án mơ hồ không rõ ràng. Tô Đan Nhi nghi hoặc nhìn Ninh Nghị, sau đó cầm lấy bản vẽ kia hứng ít ánh sáng nhàn nhạt nhìn kĩ lại.

Trên tờ giấy này vẽ mấy vật có hình dạng cổ quái, rất nhiều đường nét xem hoàn toàn không hiểu được, thứ này nhìn ra có mấy phần giống như chữ của các dân tộc phía Tây, người Ba Tư, người Hồ... Nhìn một lúc lâu, Tô Đan Nhi đành thừa nhận xem không hiểu, ngẩng đầu lên nói:

- Tướng công, đây là... bản vẽ?

(1) Đây là ước mơ của Ninh Nghị từ thời hiện đại, có nói rõ ở chương 1

(2) Chuẩn mực đạo đức phụ nữ.

Nàng không xem hiểu được bản vẽ nhưng phần nào có thể đoán được thứ này thuộc về lĩnh vực gì. Trong nhà có xưởng dệt tơ, dĩ nhiên nàng cũng từng xem qua các loại bản vẽ máy dệt trong nhà, nhưng khó mà có thể phân biệt bên nào phức tạp hơn.

Thời đại nho học này trọng văn nhân xem thường nghề thủ công, dù thế nào Tô Đàn Nhi cũng không ngờ tướng công thường ngày sống đạm bạc lại nghiêm túc nghiên cứu những thứ này, vậy nên mới có nhiều hành vi làm người khác khó hiểu. Trên thực tế thì Tô gia cũng có người chuyên môn nghiên cứu cải tiến máy dệt, nhưng căn bản chỉ xem như thợ sửa chữa. Thợ thủ công vào thời điểm này có địa vị xã hội rất thấp, mặc dù có khuếch đại danh xưng thành thợ chế tác thì người ngoài cũng không hiểu được. Tuy rằng nhiều năm sau, những công việc chế tác cần sử dụng rất nhiều kiến thức vật lý, nhưng ở thời đại này, cái chân chính gọi là chế tác không hoàn toàn giống như thế. Bọn họ nghiên cứu quy luật bên trong sự vật theo hướng triết học nhân sinh, nếu phát triển về mặt vật lý thực tiễn thì bị coi là kỹ xảo bàng môn tà đạo, người người khinh thường.

Chẳng qua với tư cách là một thương nhân, Tô Đàn Nhi hiểu rõ sự quan trọng của những người thợ này nên dĩ nhiên không có thành kiến gì. Ninh Nghị cười cười:

- Đôi lúc buồn chán quá nên mới làm, không biết sau hai ba năm nữa có thể thành công không.

Tô Đàn Nhi nói:

- Thực ra trong nhà cũng có mấy vị sư phụ tâm đắc với những chuyện này, chẳng qua...

Nàng không kỳ thị mấy việc này, nhưng dù sao địa vị của thợ thủ công khá thấp, nếu tướng công cả ngày đến trao đổi với họ về mấy vấn đề này, mấy lão nhân đáng kính nhà họ Tô không hài lòng rất có thể sẽ khiển trách gã. Lúc này nàng muốn nói nhưng lại thôi...Được cái Ninh nghị cũng lắc đầu:

- Cũng không cần gấp gáp đâu, chỉ là bản thân không làm gì nên thích suy nghĩ mấy chuyện thôi.

- Không biết những bức vẽ này của tướng công rốt cuộc là dùng để làm gì vậy?

Ninh Nghị dừng một chút:

- À, lúc này cũng khó giải thích.

Gã nhìn qua vật trong tay Tô Đàn Nhi, nàng thấy vậy liền có phản ứng, nhìn quả trứng còn non nửa trong tay.

- Chẳng lẽ... Thứ này cũng là do tướng công...

- Ừm, nói chung là... đúng.

Tô Đàn Nhi sững sốt hồi lâu, sau đó đưa nửa quả trứng còn lại bỏ vào miệng, nhai chậm chậm rồi nuốt xuống. Ninh Nghị phóng ánh mắt nhìn tiểu viện xa xa, hai tay Tô Đàn Nhi cầm lấy thành lan can, cúi đầu không biết đang suy nghĩ việc gì. Một lúc sau nàng bỗng lặng lẽ mỉm cười, nụ cười có như có chút bưng bít, lại có cảm giác như chính mình mới làm mấy chuyện dư thừa.

- Thật ra, tướng công đã sớm biết Đàn Nhi muốn nói gì lúc đến đây rồi đúng không?

Trong giây lát, Ninh Nghị gật đầu:

- Đại khái cũng đoán được một ít.

- Tướng công không phải con một sách.

- Hả!

- Tướng công kể cổ sự tại học đường là có thâm ý riêng.

- Chuyện đó thực ra chỉ là thuận miệng kể thôi.

Tô Đàn Nhi phớt lờ gã, ánh mắt xa xăm tiếp tục nói:

- Thủy Diệu ca đầu cũng không phải là do đạo sĩ xướng.

....

Tướng công thực sự là người có tài học.

- Khục, cái này... thật không có....

Tô Đàn Nhi đã có một ít nhận định ở trong lòng, lúc này nàng suy nghĩ một lát rồi kiên định nghiêng đầu nhìn sang, đại khái là về vấn đề:

- Thế nhưng ngày đó tướng công ở Hạ phủ chẳng lẽ thực sự nhìn thấu suy tính của Hạ gia, cũng như đoán được sự tình trong nhà họ Tiết?

Ninh Nghị và nàng nhìn vào nhau trong chốc lát.

- Nếu ta nói là đúng, muội sẽ tin sao?

- Nếu tướng công sinh ra đã hiểu chuyện như thế, vậy thì kinh nghiệm Đàn Nhi tích lũy mấy năm nay xem ra hoàn toàn vô dụng rồi.

Tô Đàn Nhi nhăn mũi, cười lên rõ tươi, hiển nhiên là đã tìm được đáp án. Điểm này nàng nhìn chung vẫn rất tự tin, sự tự tin này kỳ thực cũng có căn cứ. Trên thực tế mà nói Ninh Nghị không hoàn toàn đoán đúng hết, gã chỉ trùng hợp đưa một đoạn thông tin không trọn vẹn gắp đúng vào suy tính của Hạ gia thôi. Đường như Tô Đàn Nhi nghĩ như vậy, đương nhiên Ninh Nghị cũng không cần thiết phải giải thích thêm.

- Tướng công là một quái nhân.

Nàng tổng kết.

- Nương tử cũng vậy mà.

- Hi.

Tô Đàn Nhi hài lòng mỉm cười.

- Đàn Nhi yên tâm rồi.

Tuyết lạnh lẽ rơi phủ khắp tòa thành Giang Ninh, trong cuộc sống tất bật trăm bề, tiếng cười cười nói nói từ một góc phòng vọng qua khung cửa sổ, vợ vẫn tan dần trong trời đất.

Vũ triều, mùa đông năm canh hàn thứ bảy. Thời gian phẳng phất như một bức tranh sâu sắc trong màn tuyết trắng xóa cả khung trời.

oOo

Trong tiểu viện Tổng Mậu.

Ngọn đèn dầu trong phòng lay động khiến hình ảnh in trên khung cửa đung đưa theo, một nam tử trẻ tuổi tiến vào. Bên trong căn phòng là một trung niên nam tử, thoát nhìn có vẻ đôn hậu cương trực ngồi bên bàn, vừa viết chữ vừa nói chuyện cùng đối phương, thế nhưng nội dung câu chuyện đang nói sợ là không có chữ nào lọt vào trong tai y.

Hiển nhiên Tô Văn Hưng không dám chất vấn cậu hấn, lúc này chỉ dám nói vài câu với hy vọng đó y có thể cho hấn một lời giải đáp.

Không biết đã trải qua bao lâu, tiếng chuông ngân vang từ xa truyền lại. Tổng Mậu buông bút lông xuống rồi ngẩng đầu lên xếp tờ giấy.

- Thiếp mời này vẫn chưa viết xong, sau khi trở về viết tiếp vậy.

Y cười nói, xoay người về đưa cháu trai không làm mình yên lòng, sau đó đi tới bên cạnh hấn, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Văn Hưng, cháu cảm thấy muốn đánh bại muội muội Đàn Nhi, nắm giữ Tô gia có bao nhiêu khó khăn.

Trong lòng Tô Văn Hưng vốn đang suy nghĩ chuyện tình Ninh Nghị, nhưng khi nghe đến vấn đề này liền nghiêm túc suy nghĩ rồi nói:

- Không dám dối cậu, muội muội Đan Nhi nàng ấy... thực sự có năng lực xuất chúng, nếu nàng ấy chấp chưởng đại phòng, cháu ... một chút lòng tin cũng cũng không có.

Lời này nói ra có chút khó khăn, nhưng ở trước mặt cậu rõ ràng nên thật thà là tốt nhất. Tô Văn Hưng vừa nói xong, Tống Mậu lắc lắc đầu, vỗ vai hắn:

- Cháu suy nghĩ nhiều quá, nhưng có một việc vĩnh viễn không được quên, muội muội Đan Nhi của cháu...chỉ là thân phận nữ nhi.

- Cháu...Cháu hiểu, nhưng những chuyện nàng làm, thực sự...

- Cháu à, vậy sao bọn cháu đều muốn đánh bại nàng?

Tống Mậu cười cười.

- Hôm nay Tô gia đều là dưới quyền lão thái công, mà dù lão thái công qua đời thì vẫn còn có những huynh đệ của người, tuy là chi phụ nhưng lời nói cũng rất có trọng lượng. Cháu thử nghĩ xem, nếu Tô Đan Nhi nắm giữ Tô gia, vào thời điểm nàng một mình chân chính lên nắm quyền, với thân phận nữ nhi phải chịu bao nhiêu áp lực to lớn là từ bên ngoài. Tuy lão thái công cho nàng cơ hội hiện tại là làm công việc quản lý, nhưng dù sao cũng chỉ là một cánh tay mặt của đại bá cháu. Cháu cảm thấy áp lực phải chịu từ Tô gia so với áp lực đến từ bên ngoài nếu tương lai nàng nắm giữ Tô gia, cái nào lớn, cái nào nhỏ.

Tô Văn Hưng mê mang một lúc.

- Ý cậu là...

Cháu ấy, năng lực không cần vượt qua nàng, cũng không cần đánh bại nàng trên thương trường. Chỉ cần không để nàng yên ổn tiếp nhận lấy Tô gia, sát nhập nhị phòng, tam phòng hoặc vượt lên trên nhị phòng, tam phòng là được, đây chính là cách phá cục. Dù gì thì nàng cũng là thân nữ nhi, năng lực của phải cao hơn bọn cháu mấy chục lần mới có thể làm được chuyện mấy đứa làm, vậy nên cháu chỉ cần duy trì nguyên trạng như hiện tại là được. Văn Hưng à, cháu nghĩ nhị phòng tam phòng sẽ an phận để cho nàng sát nhập sao?

Tất nhiên Tô Văn Hưng hiểu được, lúc này có chút hưng phấn:

- Đúng, sao mà thế được, chúng ta há lại ngồi yên chờ chết ư!

Chuyện này là một trận chiến mà chỉ cần ngồi yên tất thắng.

- Đạo lý này phụ thân cháu rất rõ, tam thúc của cháu cũng biết nhưng bọn họ sẽ không nói rõ ra đâu, vì sợ mấy đứa nhỏ các người mất đi ý chí. Hôm nay cháu hiểu được đạo lý ẩn trong đó cũng nhớ không được nói lung tung, tốt nhất là luôn toàn lực ứng phó với mọi việc xảy ra, hiểu chưa?

Tống Mậu vỗ vỗ vai hắn:

- Đi thôi, cùng cậu đến ôn chuyện cũ với cha mẹ cháu.

- Vâng!

Tô Văn Hưng gật đầu, đang muốn đi theo nhưng chợt nhớ đến chuyện kia liền nói:

- Nhưng cậu ơi, tên Ninh Nghị kia chính là hôn phu của muội muội Đan Nhi, muốn phá rồi nàng thì đây không phải là cơ hội không thể tốt hơn sao?

- Chuyện này...

Tống Mậu đi tới bên kia, cầm lấy chén trà nguội uống một hớp cho tỉnh rượu, trong đầu cân nhắc từ ngữ. Người có thể vui vẻ chuyện trò cùng Tần Tự Nguyên, Khang Hiền, mẹ nó chứ, dù không quan ý có tài học thật hay không, nhưng một tiểu tử như người há có thể dễ chơi hắn?

Kinh nghiệm nhiều năm quan trường giúp y biết chuyện gì nên bỏ qua. Cũng không muốn nặng lời, y quay lại nhìn bộ dáng đứa cháu trai, nhớ đến chút cảm tình trong mấy nay gần đây, buông tiếng thở dài.

- Chuyện này...Dù cháu ra ngoài gặp chuyện gì, cậu muốn cháu đừng quan tâm đến tên Ninh Nghị kia nữa, bất kể hắn có tài học hay không, cậu muốn cháu biết để...

Y dừng một chút rồi nói ra câu không muốn nói nhất trong buổi tối hôm nay.

- Để đỡ tự rước lấy nhục.

34. Q.2 - Chương 34: Chuyện Ngày Tết

Bạo trúc thanh thanh từ cự tuế, tổng bả tân đào hoá cự phù.

Bầu không khí sôi động, hỗn loạn nhốn nháo dịp cuối năm mãi tận khi ra giêng vẫn chưa dứt. Dẫu mang thân phận người ở rể, nhưng có những chuyện gã không thể né tránh. Năm trước Tô Đàn Nhi hi vọng Ninh Nghị sẽ cùng đi bái phỏng, thuận tiện xem xét mấy dự tính, tìm hiểu mối quan hệ tương giao giữa đại phòng nhị phòng, họ hàng thân thích, các thương hộ, chủ hộ với nhau...

Nếu là họ hàng trong nhà thì Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị sẽ tự mình đến, còn nếu người ngoài thì phần lớn là đi theo Tô Bá Dung. Dù gì thì hiện tại Tô Đàn Nhi vẫn chưa chính thức tiếp nhận đại phòng, năm trước chỉ bàn chuyện làm ăn, còn chuyện đi này tượng trưng cho sự coi trọng và thành ý đối với người ta, nên dĩ nhiên phải Tô Bá Dung dẫn đi.

Cuối năm trước, sau khi bái phỏng một số người, tri châu Tống Mậu liền rời khỏi Giang Ninh. Nhưng bởi vài lời tán dương của y mà địa vị của Ninh Nghị ở Tô phủ hiện tại càng được coi trọng. Về phần bọn hạ nhân, tuy trước kia không có chuyện vượt quyền lấn chủ nhưng số người tiếp xúc với gã cũng không nhiều, phần còn lại thì tỏ ra lạnh nhạt thờ ơ. Dù bây giờ bọn họ đã thân thiện hơn không ít, nhưng mấy chuyện này đối với Ninh Nghị ngược lại là có cũng được, mà không có cũng không sao.

Ở phương diện còn lại, mấy tên tam thiếu gia, tứ thiếu gia...ngũ, lục thiếu gia đều có ánh mắt không mấy thiện cảm, đối đãi lạnh lùng và luôn luôn cảnh giác với gã. Dĩ nhiên bọn hắn cũng chẳng làm được gì, vì lão thái công rất coi trọng Ninh Nghị. Trong cuộc khảo thí ở tàng thư lâu, phân lượng của Ninh Nghị rõ ràng là quá lớn.

Mọi người trong Tô gia đều biết khúc mắc trong lòng lão thái công, ông hy vọng Tô gia có thể xuất ra một ít văn nhân, làm tiền đề bỏ đi hai chữ thương nhân kia.

Thương nhân có nhiều tiền thì sao? Một khi xảy ra chuyện cũng không giữ được bản thân, mặc cho bọn quan lại kia xoa nắn tròn méo. Văn nhân thì khác, chỉ cần có công danh, dù nghèo túng cũng có khả năng tự mình phản bác. Tuy triều Vũ lấy võ dương danh, dùng võ lập quốc, nhưng sau đó trải qua bao phen loạn lạc, triều đình mới rút ra được bài học - dùng sĩ phụ trị thiên hạ.

Tương tự như triều Tống ở chỗ của Ninh Nghị. Hậu đãi sĩ phu, trọng văn khinh võ...

Ninh Nghị làm cho lão thái công thấy được niềm hy vọng ấy, dĩ nhiên càng được coi trọng. Đặc biệt hôm chúc tết, rõ ràng lão thái công trò chuyện với Ninh Nghị lâu hơn người khác rất nhiều, ai ai cũng thấy rõ. Tâm sự lão nhân gia chủ yếu là về mấy chuyện học đường, chuyện đọc sách... Ninh Nghị cũng thuận miệng bóng gió về cách giáo dục và âm nhạc. Lão thái công không hiểu lắm mấy thứ này, chỉ đơn giản nghĩ “Còn bồng xuất hiếu tử, nghiêm sư xuất cao đồ” thôi. Lão quen thuộc với việc quản lý Tô gia nên cũng biết điều, không khoa tay múa chân xen vào chuyện môn của người khác, vui vẻ nghe hết rồi mới nói:

- Nếu bọn chúng không nghe thì phải dạy, nhưng dạy như thế nào thì tùy cháu.

Sau đó lại cảm thán:

- Tử An huynh có đứa cháu thật tốt...

Người đang được nói tới chính là gia gia của Ninh Nghị.

Hiện tại thân thể lão thái công cũng không tệ, sinh lực dồi dào. Mặc dù lúc này ông không quản thúc đám con cháu nhiều, có vẻ hiền hòa dễ tính, nhưng sức ảnh hưởng tới gia tộc này tuyệt đối không hàm hồ. Hiện nay ở Tô gia, không ai dám nói năng lung tung mấy chuyện thế này trước mặt lão. Sau lần nói chuyện đầu tiên nhân dịp xuân về, ánh mắt khinh bỉ, lời ong tiếng ve về Ninh Nghị vẫn không thiếu, thậm chí là còn nhiều hơn trước, nhưng muốn động đến gã nhằm gây thêm phiền toái cho Tô Đàn Nhi, hủy đi hi vọng của đại lão gia, e là chẳng còn được mấy người.

Chỉ là, tuy hiện tại học đường đã đóng cửa, nhưng đôi lúc tình cờ gặp Tô Sùng Hoa lại cảm thấy một tia cảnh giác trong ánh mắt đối phương, điều này làm Ninh Nghị hơi buồn cười.

Nhưng chỉ là cảm nhận hơi khác biệt mà thôi, với Ninh Nghị thì mấy sự thay đổi này có hay không cũng được, không cần thiết lưu ý quá nhiều. Mấy tên lâu la không làm được việc gì to tát, có trộn mắt vắt óc suy tính thì cũng chỉ làm người ta nhìn bằng nửa con mắt thôi.

Ngày ngày gã đi tới chỗ này chỗ kia, thỉnh thoảng gặp gỡ vài thương nhân có mối quan hệ làm ăn với Tô gia. Biết được danh tiếng của Ninh Nghị, họ liền gọi mấy đứa nhỏ đọc sách đến làm quen thân thiết một phen. Việc này mang thiện ý, mà dù sao đối phương cũng chẳng đọc qua được mấy bài thơ bài văn, gã tiện thể đùa nghịch một trận vậy.

Từ khi khúc Thủy Diệu Ca Đầu truyền lưu sau đêm trung thu, nhìn chung Ninh Nghị chưa từng làm nhân vật chính trong các chủ đề thảo luận. Hiện nay, tuy khúc Thủy Diệu Ca Đầu vẫn còn được hát mỗi ngày, nhưng nghị luận về gã dường như đã tắt dần. Mà nếu có nói tới cũng là dạng: Cái tên mới hai mươi tuổi ở rể Tô phủ, dạy học ở chỗ thư viện Dự Sơn chẳng chút nổi danh. Nghe nói gã làm cái bảng đen cổ quái gì đó, hầu như không hề qua lại với đám văn nhân tài tử. tuy có vẻ sống như một ẩn sĩ kỳ quái, nhưng nhiều người lại coi gã là một người có tính cách kỳ cục mà thôi.

Mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

Những văn nhân tài tử thành danh không hứng thú với mấy chuyện khác, ru rú ở nhà cũng có nhiều, chỉ là mấy người như vậy muốn tạo nên những câu chuyện lừng lẫy thì rất hiếm thấy.

Từ sau buổi trò chuyện tối hôm ấy, quan hệ giữa gã và Tô Đan Nhi đã gần gũi hơn rất nhiều. Trước đây Tô Đan Nhi coi Ninh Nghị như con một sách, khi nào cũng có ý chỉ đạo. Sau khi phần nào hiểu được ý, nàng liền lơ lửng đi nhiều. Nhận thức hai người đều là “quái nhân” khiến nàng cảm thấy rất vui, chính vì Ninh Nghị không ngại nàng xuất đầu lộ diện, nên đôi lúc nói chuyện làm ăn nàng cũng thoải mái hơn. Những khi gặp vấn đề nan giải nàng liền cùng Ninh Nghị tìm cách giải quyết, hơn nữa còn hỏi: “Tướng công cảm thấy thế nào?”

Đó chính là sự thỏa mãn trong tâm hồn khi có người cùng chia sẻ với mình, bởi vì thật ra có quá ít người thấu hiểu và tiếp nhận nàng. Dù nhiều lúc cũng có thể nói chuyện với bọn tiểu Thiên, nhưng chuyện này thì không giống, có thể nói chuyện làm ăn với người am hiểu như Ninh Nghị, tất nhiên sẽ thoải mái hơn.

Lâu lâu Ninh Nghị lại ulla vào trêu ghẹo vài câu hoặc là biểu lộ sự tán thưởng. Tô Đan Nhi cảm thấy thật mát lòng mát dạ. Loại biểu hiện này không liên quan tới năng lực cao hay thấp, người có năng lực đôi lúc vẫn cảm thấy nhiều áp lực, suy nghĩ trong lòng chỉ có chính mình mới biết, còn người ngoài đều không ai hiểu. Vậy nên khi nàng chia sẻ cùng người khác, nói ra bí mật trong lòng liền khiến áp lực đang gánh bồng giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên phần lớn cuộc thảo luận không thể thoát khỏi mấy chuyện phiếm. Tối đến về nhà ăn cơm, chơi cờ năm quân, kể cổ sự. Lúc này Tô Đan Nhi cũng buông lỏng tâm tình, lắng nghe mấy chuyện Ninh Nghị kể mà không khỏi cảm thấy buồn cười, thỉnh thoảng để cho gã ba hoa một chặp, hoặc khoe khoang vài nước cờ...

Thực ra tiểu Thiên cực kỳ có thiên phú chơi cờ carô nên thắng rất nhiều. Ninh Nghị thấy khó khăn, liền bình tĩnh không vội tấn công, chỉ cần đối phương có hai quân cờ ở gần nhau là lập tức chặn lại, cứ chặn như thế tới mức làm tiểu Thiên cảm thấy ngột ngạt. Sau khi đã xếp được một mảng lớn trên bàn cờ, gã thừa dịp nàng không chú ý liền triển khai phản công.

Phong cách đánh cờ của gã rất mất nét làm ba tiểu nha đầu chịu không nổi. Ban đêm trong lòng mang ám ức, lâu lâu lại vọng ra tiếng phản đối của Thiên nhi, Quyên nhi hoặc Hạnh nhi:

- Cô gia xấu quá.

Năng lực học tập của Đan Nhi là giỏi nhất, đồng dạng chính là tính kiên nhẫn, nhiều lúc nàng mím môi chặn tới chặn lui với Ninh Nghị tới phát chán, xem ai chịu được lâu hơn. Có lần hai người bày đầy cả bàn cờ, đánh tới khi hòa. Ba tiểu nha đầu ngồi bên xì xào bàn luận, bảo tiểu thư giống yêu quái thành tinh. Tình huống này diễn ra được hai ngày thì Ninh Nghị đành bắt buộc dĩ cười nói:

- Ta và muối tội gì phải tự giết nhau như vậy...

Tô Đàn Nhi đang nghiêm túc ngăn cản, rồi cuộc nhện không được bật cười, rồi tiếp tục vui thích chặn cản Ninh Nghị.

Sau lần đó, giữa hai người hình thành một quy tắc ngầm, đấu cờ với nhau không dùng đến loại hạ sách thử thách kiên nhẫn này nữa.

Có khi Tô Đàn Nhi hỏi Ninh Nghị muốn làm gì, gã thường khoa tay múa chân một phen.

- Ờ thì, muốn có một cái ống sắt truyền dẫn, ở đây sẽ dẫn nước làm lạnh...Nhưng yêu cầu là phải có axit mạnh, ta cũng cần đề cao nồng độ của a-xít sun-phua-rít... a-xít mạnh ấy. Vấn đề là không có dung môi, nên ta không thể tăng nồng độ của nó. nhưng nếu không thể tăng nồng độ a-xít thì cũng rất khó tạo ra dung môi. Chuyện này cũng giống như chuyện trứng sinh gà hay gà sinh trứng ấy. Chỉ là, muốn chế tạo thủy tinh e cũng không dễ dàng gì...ủa, muối nghe hiểu không?

Nàng đã hỏi thì Ninh Nghị cũng tiện trả lời. Nhưng Tô Đàn Nhi vốn chỉ thuận miệng hỏi một câu, lúc này liền vô cùng sững sốt:

- Ồ..ý .tướng công... đến cùng là muốn...làm gì ạ!

- À, làm thứ đồ để ăn thôi, nàng cứ hiểu nó đại khái gần gần giống muối vậy đó. Ừm, súp rong biển, hương vị súp rong biển rất ngon đúng không. Chúng ta nấu một trăm cân rong biển thành nước rồi lọc bỏ bã, đem phơi khô sẽ được một thứ gần giống như muối, dù độ tinh khiết không cao, nhưng trộn chung với đồ ăn hương vị sẽ rất ngon...đó chính là thứ ta muốn nói tới.

- Hả...súp rong biển á...lấy tinh hoa một trăm cân rong biển để làm gia vị...Vậy thứ đó có thể làm được bao nhiêu thức ăn.

- Chắc đủ làm một đĩa...

Ninh Nghị chớp chớp mắt.

- Vì tiêu hao quá lớn nên ta mới tìm một phương pháp khác đây này.

- ...À há!

Tô Đàn Nhi gật gù đầu, một tay bẹo lấy má, cảm thấy hơi đau đau.

- Chỉ tùy tiện tạo ra một chút liền có thể sánh với tinh hoa trong một trăm cân rong biển, nghe có vẻ lợi hại thế, nhưng súp rong biển ăn cũng đâu ngon lắm đâu...

- Tướng công đích thị là quái nhân...

Cuối cùng nàng cũng thật thà nói ra cảm tưởng.

Thứ Ninh Nghị muốn làm, chính là bột ngọt.

Trước đây gã từng có kinh nghiệm về việc này, ít nhất cũng hiểu rõ quy trình sản xuất bột ngọt trong công nghiệp, nhưng thực ra cái quy trình này chẳng giúp ích được gì. Mấy thứ như dung môi a-xít mạnh, chất xúc tác, chủng vi sinh vật, thủy tinh, ngăn lạnh, khống chế nhiệt độ...ở ngàn năm sau thì rất đơn giản, còn ở triều Vũ này thì hoàn toàn là chuyện hoang đường viễn vông. Với lại ngoại trừ biết rõ quy trình sản xuất hiện đại, gã cũng chỉ biết bột ngọt trong lịch sử được chiết suất từ rong biển. Khó khăn hiện tại là gã không hề biết đến phương pháp điều chế cơ bản. Nếu làm từng bước mà tạo thành được a-xít glutamic(1) thì gã đã khơi mào được nửa cuộc cách mạng công nghiệp rồi.

Dĩ nhiên khoan tay chịu trời không phải là tính cách của gã. Cái thứ bột ngọt này bất kể thế nào cũng phải thử một phen, mấy tháng này gã đã phác thảo được quá trình cơ bản, lúc rảnh rỗi ngồi suy nghĩ mấy phương pháp thay thế. Năm trước gã cũng đã đi hết mấy cái chợ trong thành Giang Ninh, cân nhắc trình độ phát triển của thời đại này, thậm chí còn tìm cả “Mộng Khê bút đàm”(2) về nghiên cứu một phen.

Tuy nhiên, như gã đã nói với Tô Đàn Nhi, chuyện này chỉ là đùa nghịch trong lúc rảnh rỗi. Vài năm tới gã không trông mong sẽ đạt được thành quả gì, cũng không đặt mục tiêu rõ ràng. Một sản phẩm tổng hợp

bỗng nhiên xuất hiện, ý nghĩa có thể lớn có thể nhỏ, vậy nên trước mắt chỉ là thử nghiệm mà thôi. Ngoại trừ mấy việc này, trong thời đại này gã không tìm được mấy việc đủ thú vị để làm.

Tuy nhiên có một chuyện làm gã rất có hứng thú, nếu so với bột ngọt, gã thấy còn mang lại nhiều hứng thú hơn.

Học võ công.

Đêm ngày mười lăm tháng Giêng, gã cùng với mấy nàng Tô Đàn Nhi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên gã thực sự gặp được một cao thủ võ lâm trong truyền thuyết. Tuy không siêu như trong phim ảnh, nhưng đúng thực...là cao thủ...

35. Q.2 - Chương 35: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (1)

Pháo nổ đi đùng, đèn đuốc như rồng bay phượng múa.

Dựa theo thông lệ của triều Vũ trước nay thì ngày mười ba tháng giêng là ngày bắt đầu lên đèn, tới ngày mười bảy thì hạ xuống, tổng cộng là năm ngày Nhiên Đăng(1).

Múa lân múa rồng diễn ra khắp thành, người người cuồng hoan suốt đêm không ngủ, trong lễ hội này, dĩ nhiên náo nhiệt nhất chính là ngày mười lăm. Tuyệt còn chưa tan mà các hội đèn lồng, hội thi thơ đã bắt đầu hoạt động, thậm chí còn quy mô hơn cả đêm trung thu trước đó.

Sự náo nhiệt đêm nay cũng không do thi thố nảy lửa như hội thơ đêm trung thu, nhưng phần lớn là gặp gỡ thân tình trong bầu không khí giao mùa. Nếu nói tới hôm trung thu, mọi người vui thích thưởng thức phong thái đám văn nhân tài tử, chờ xem tư thế các thần tượng khi so đấu với nhau, vậy thì đêm nay, mọi người chủ yếu quây quần bên gia đình, bên bạn bè, nói lời chúc tụng lẫn nhau, cùng ăn tết Nguyên Tiêu, đoán đèn(2), dạo phố đêm... Sau đó mới xem đến các văn nhân tài tử ở đài cao Yên Vũ lâu.

Nguyên nhân về việc này khá là phức tạp. Tuyệt rơi nhiều phũ kín đường xá làm khách nhân đi lại giảm thiểu, một số sĩ tử sau khi xa quê cả năm trời về thăm nhà...Những hội thi thơ vẫn mở nhưng không nổi bật như đêm trung thu mọi khi. Các hội thơ Bộc viên, hội thơ Chỉ Thủy không chính thức tổ chức trong tết Nguyên Tiêu mà thường là do học sinh của thư viện Lệ Xuyên phụ trách. Thật ra Lệ Xuyên chính là trường dạy làm quan của Giang Ninh. Nếu Phan phủ không tổ chức hội thi thơ trung thu thì chất lượng học sinh của bọn họ là cao nhất.

Tuy nhiên, dù không nhiều hội thơ chính thức cử hành, nhưng đám văn nhân tài tử vẫn có thể đi dự yếu hội, trao đổi vài kiệt tác trong thời điểm đất trời giao duyên này. Một số học sinh Lệ Xuyên cũng phân tán đến các yến hội, xuất vài bài thơ để kiếm ít danh tiếng...

Nói chung trong đêm nay, bầu không khí mừng vui đón năm mới vẫn hoàn toàn lấn át hết mọi thứ xung quanh.

oOo

Đêm về trên thành thị phồn hoa, giờ hội(3),tiếng chuông ngân vang xa gần. Ninh Nghị và tiểu Thiên vừa ăn ít quả bánh vừa ăn chè trôi nước ở ven đường Chu Tước, xung quanh là những chiếc đèn hoa đăng gắn câu đối sáng rực cả một góc phố như ban ngày.

Tối nay, Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi theo Tô Bá Dung tới dự tiệc một gia đình trước nay có tương giao với Tô phủ. Sau khi cơ bản xong hết mọi lễ nghi, hai vợ chồng cáo từ đi trước, bảo là đến phố Chu Tước dạo chơi, trên thực tế cũng không hoàn toàn đúng như thế.

Mấy chương quỹ dưới trướng Tô Đàn Nhi đang bàn chuyện làm ăn trong Minh Tú lâu gần đó, nàng muốn biết kết quả nên trên đường đi dạo tiện ghé qua quán trà đối diện Minh Tú lâu ngồi, vừa nghe xướng hát vừa đợi báo cáo. Ninh Nghị và nàng vừa nghe vừa đùa giỡn với nhau, đến khi thấy chương quỹ Tịch Quân Dung tới báo cáo sơ bộ kết quả, gã liền đứng dậy đi dạo loanh quanh một lúc.

- Ta đi một vòng phố Chu tước xem có gì ngon không, ăn thử mỗi thứ một ít...
- Nhớ mua về cho thiếp với ghen...

Tô Đàn Nhi cười ngọt ngào nói với gã. Lúc đó tiểu Thiên vừa tới liền tiện thể đi theo Ninh Nghị, khi xuống lầu nàng ngoái đầu nhìn lại, thấy Tô Đàn Nhi đã thu ánh mắt “mây trôi nước chảy” kia về, bắt đầu bàn chuyện với chương quỹ. Trước tết Tô Đàn Nhi có dẫn Tịch Quân Dung về Tô gia bàn chuyện làm ăn mấy lần nên Ninh Nghị cũng đã gặp qua. Y vừa có dã tâm vừa có năng lực, chỉ là bộc lộ ra bên ngoài hơi nhiều, chưa biết ẩn hàm đi, nhưng nhìn chung khá là xuất sắc. Người này làm Ninh Nghị nhớ đến nhiều người thời trẻ mình đã từng gặp qua, bằng hữu cũng có mà đối thủ cũng có, nhưng đến phút cuối, người làm gã kinh ngạc nhất lại là Đường Minh Viễn nhu nhược kia. Kể lúc nào cũng chỉ ở phía sau mình, nghĩ đến lại thấy chút mỉa mai.

o0o

Một phút sau, gã và tiểu Thiên đã dọc theo con đường chính đi qua một loạt hàng quán. Ven đường vẫn còn tuyết đọng, gió nhẹ thổi từ bên sông Tần hoài qua hơi se lạnh. Con phố vô cùng nhộn nhịp, múa lân múa rồng, hội đèn lồng, xiếc ảo thuật, bếp lò trong những hàng quán phả ra từng đợt hơi nóng hừng hực.

Tiểu Thiên không ăn gì nhiều, nàng mua một cái lồng đèn nhỏ cầm trong tay, trên đó có in hình một con mèo trên trán viết chữ “Vương”, chắc là để ám chỉ đây là một con hổ chăng.

- Cô gia, cô gia, cái đồ đèn “mật tiên hoàng liên”(4) kia làm sao giải?
- Chắc có lẽ là “đồng cam cộng khổ”?(5)
- Cô gia, cô gia, “hoàng quyền ấu phụ, ngoại tôn tề cử”(6) là cái gì?
- Ủ, câu này không biết thì rất khó, đây là câu Tào Tháo hỏi Dương Tu, đáp án là “tuyệt diệu hảo từ”.(7)
- Cô gia, câu này khó quá. “Một hình một thể, bốn chân tám đầu, Nhất bát ngũ bát, phi tuyền ngưỡng lưu...”(8) Đây là con gì vậy?
- ...Làm sao ta biết.
- Té ra cô gia cũng không biết à...
- Ha ha, đằng kia có hai người đoán trúng kìa, muội đi hỏi thử xem?
- Cô gia biết rồi phải không??
- ...Lại đây ăn bánh trôi nước...ăn xong ta mới nói rõ là vật gì.
- A, thì ra là một đồ vật!

Tiểu Thiên không chút vội vã, ăn hết bánh trôi nước lại tiếp tục chiến đấu tới mấy hàng quán tiếp theo. Món đậu hũ nấm vị ngược lại làm nàng rất thích, mua cả nửa chén để ăn từ từ, đèn lồng nhỏ lung linh ngời sáng. Một lát sau, nàng bỗng không đầu không đuôi nói một câu:

- thật ra tiểu thư rất vất vả.
- Hử?
- Vừa rồi...vừa rồi ở trên trà lâu, tuy cô gia rời đi, nhưng thực ra...người hiểu rõ rất nhiều thứ đúng không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút chăm chú. Ninh Nghị ngẫm nghĩ, gật đầu cười:

- Ở đó nói không tiện, dù sao tiểu thư của muội đang bàn công việc, ta ở lại cũng chẳng biết làm gì, có khi lại bị phản tác dụng.
- Quả nhiên cô gia cũng biết...

Tiểu Thiên gật gù, quan sát Ninh Nghị, nửa muốn nói nửa không, nhưng cuối cùng cũng nói:

- Sao cô gia không giúp tiểu thư?
- tiểu thư của muội lợi hại lắm, không phải lo lắng đâu.

Tiểu Thiên ngẫm nghĩ, sau đó cười nói:

- Gần đây tiểu thư rất vui.

- Ừm..ờ...

- Vì cô gia đó, trước nay tiểu thư rất kiệm lời đối với người khác...ý, cũng có nói...Nhưng không tới mức bàn chuyện làm ăn cũng thấy vui vẻ, đã thế lại còn được nghe cô gia kể cổ sự nè, đánh cờ nè...Vậy nên tiểu Thiên muốn... nếu cô gia sẵn lòng giúp đỡ tiểu thư, chắc hẳn người sẽ rất hạnh phúc. Cô gia biết đấy, tiểu thư...tiểu thư cũng là phận nữ nhi như muối, làm việc bên ngoài luôn bị người dèm pha. Tuy ngoài miệng tiểu thư không nói gì, nhưng trong lòng hẳn có rất nhiều tâm sự.

Tiểu Thiên thật tâm suy nghĩ cho Tô Đan Nhi, dồn nhiều dũng khí lắm mới dám nói ra những lời này. Nàng sợ mình “được đăng chân lên lên đăng đầu”, vượt quá bốn sự nha hoàn làm Ninh Nghị không vui, cứ một chút lại lên lên liếc Ninh Nghị. Thấy thế, gã chợt thò tay bẹo má nàng, làm khuôn mặt bành ra như cái bánh nướng.

- Mấy tuổi thì Thiên nhi tiến Tô phủ?

- Kỳ cục quá.

Thiên nhi bối rối giây lát, miệng lầu bầu, khoa tay múa chân cố phòng thủ, đợi tới khi Ninh Nghị buông tay quay người đi, nàng mới chầm chậm theo sau, nói thêm một câu:

- Thiên nhi bị bán vào đó từ khi bốn tuổi.

- Bốn tuổi, nhỏ thế...

- Quyên nhi cũng thế, Hạnh nhi thì lớn hơn bọn muối một tuổi là năm tuổi. Khi đó tiểu thư được tám tuổi.

Tiểu Thiên không chút khó chịu, hiền hòa cười.

- Khi đó tiểu Thiên còn nhỏ quá, người môi giới không thích, lại vừa đúng lúc Tô phủ cần mấy tiểu cô nương nên muối được chọn, lúc đầu nhà vốn muốn bán ca ca cơ.

- Ngày thường chưa từng nghe muối nhắc đến người nhà nhỉ.

- Tiểu Thiên đã bán vào Tô phủ thì chính là người của Tô phủ, sao lúc nào cũng nói về họ được.

Tiểu Thiên thấp đầu xuống tư lự.

- Thực ra mấy chuyện hồi nhỏ tiểu Thiên không nhớ nhiều lắm, chỉ nhớ nhà rất nghèo. Tiểu Thiên có một đệ đệ mới sinh không lâu đã bị chết đói, khi đó nhà định bán ca ca, nhưng ca ca có thể phụ giúp được ít công việc nên cuối cùng đành bán muối, hai mươi lăm năm đổi lấy ba mươi lăm lượng bạc.

- Thật ra, được làm nha đầu thị phòng cho tiểu thư chính là phúc phận của muối, dù là bao nhiêu năm cũng được. Bây giờ, mỗi năm tiểu Thiên gửi về nhà mười lượng bạc, năm trước ca ca kết hôn cũng có viết thư uội, bảo là lấy được cô nương xinh nhất xóm, họ Thị tên Sửu...Ừm, năm trước tiểu Thiên có về thăm nhà một chuyến, tháng ba tới đây cũng định về nhà xem mặt chị dâu...

Có nhiều điều kể ra là chuyện bình thường trong xã hội này, vậy nên tiểu Thiên nói ra ngược lại cũng không quá thương tâm, càng nói càng vui vẻ hơn. Một lát sau, nàng hơi chột dạ, lí nhí:

- Vậy cô gia...

Ninh Nghị cười:

- Vậy nên Đan Nhi tựa như là tỷ tỷ của muối đúng không?

- Vâng

Cô bé vội vàng gật đầu, sau đó liền lắc đầu.

- Tiểu Thiên chỉ là một nha hoàn, không dám nghĩ như thế.

- Đan Nhi vẫn thường nói chuyện làm ăn với muối, cũng thường chia sẻ công việc với mấy chủ quỹ. Thế muối bảo ta giúp chắc gì đã tốt hơn.

- Nhưng, nhưng mà...cô gia..cô gia không giống với họ...

- Ủ, thôi đừng suy nghĩ nhiều quá, sở dĩ tiểu thư nhà muội có thể nói mấy chuyện đó với ta là bởi vì ta coi như không hiểu, không biết về việc buôn bán. Nếu như ta thực sự giúp, vậy thành ra ta đã nhúng tay vào công việc làm ăn mất rồi.

Tuy bản thân nàng trước mặt Tô Đàn Nhi biểu hiện rất đơn thuần, nhưng tiểu Thiên không hề ngu ngốc, thậm chí còn rất thông minh. Nàng vì Tô Đàn Nhi mà suy nghĩ trù tính, Ninh Nghị cũng không quản nhiều vì việc đó vốn rất bình thường. Lúc này hai người đang len lỏi trong đám đông đi về phía trước, Ninh Nghị cười nói:

- Tiểu thư của muội lợi hại hơn muội nghĩ nhiều, nếu nàng không lợi hại, mấy người kia đã không giúp, không vì nàng mà ra sức rồi. Nhưng muội bảo ta lợi hại cũng làm ta rất cao hứng đấy..., chỉ là không nên....ý!

Ninh Nghị chợt ngừng nói, đằng sau vang lên tiếng tiểu Thiên:

- Cô gia thực sự rất lợi hại mà.

Dưới ánh đèn hoa đăng rực sáng, Ninh Nghị hơi nhíu mày, nghi hoặc nhìn bàn tay trái của mình. Mé ngoài ngón cái dính một vết đỏ tươi sền sệt còn chưa khô. Đây là...máu?

Dính từ chỗ nào....

Gã nghi hoặc quay đầu nhìn lướt qua, đám đông nườm nượp, thanh âm ồn ào lẫn át mọi thứ.

Cuối đường Chu Tước là một đầu hoàng long đang nhảy múa theo nhịp trống từng từng từng, hình thành một khu vực náo nhiệt ở trung tâm. Mấy tên nha dịch lẫn trong đó dường như đang tìm kiếm cái gì.

Trong khoảnh khắc, huyết quang chợt bắn ra tung tóe.

(1) lễ hội treo đèn trong năm ngày

(2))Một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.

(3) Khoảng chín giờ tối.

(4) và (5): Cái mật tiên hoàng liên là uống mật tiên (ngọt) pha thêm hoàng liên (đắng), chơi chữ gọi là đồng cam cộng khổ.

(6) và (7) Câu này là cách chơi chữ trong một cuộc nói chuyện của Tào Tháo:

Tháo đọc tám chữ đề rằng: “Hoàng quyền, ấu phụ, ngoại tôn, tê cữu”.

Tháo hỏi Sái Diệm rằng:

- Nàng có biết ý tám chữ ấy là thế nào không?

Diệm nói:

- Tâu đại vương, tám chữ ấy tuy là cha thiếp để lại, nhưng thiếp thực là không biết ý ra làm sao.

Tháo ngảnh lại hỏi các mưu sĩ, cũng không ai trả lời được. Bỗng có một người bước ra thưa rằng:

- Tôi hiểu được nghĩa ấy rồi.

Tháo trông ra thì là quan chủ bạ Dương Tu. Tháo nói:

- Người đừng nói vội, để ta nghĩ đã!

Bèn từ giã Sái Diệm, dẫn chúng ra đi. Lên ngựa đi được ba dặm. Tháo sực nghĩ ra, cười bảo Dương Tu rằng:

- Người thử nói đi, xem có hợp ý với ta không?

Tu thưa rằng:

- Đó là câu ẩn ngữ: Hoàng quyền nghĩa là sợi tơ có sắc vàng, chữ sắc chấp với chữ ti thì thành chữ Tuyệt. Ấu phụ nghĩa là con gái nhỏ, con gái nhỏ thì là thiếu nữ, chữ thiếu chấp với chữ nữ thành chữ Diệu. Ngoại tôn nghĩa là cháu ngoại, cháu ngoại thì là con người con gái, con gái là chữ nữ tử, chữ nữ chấp với chữ tử thành chữ Hảo. Tề cửu là cái cối giã hành, chịu cay là chữ thụ tân, chữ thụ chấp với tân thành ra chữ Từ. Nói tóm lại thì là bốn chữ “Tuyệt Diệu Hảo Từ” nghĩa là “Lời lẽ hay tuyệt diệu”.

Tháo thất kinh, nói rằng:

- Người nói chính hợp ý ta!

36. Q.2 - Chương 37: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (3)

Từng chùm từng khóm hoa đăng cháy hừng hực trên đường, quanh xác con ngựa kia, máu tươi đã chảy thành một ao nhỏ, máu loang trên đất, thấy người nằm, các thứ đồ vật hỗn tạp rải rác khắp nơi...

Lúc cô gái áo đen hướng theo một con đường rời đi, mấy tên nha dịch bộ khoái căn bản không dám có chút ngăn trở.

Ninh Nghị muốn âm thầm theo sau, nhưng lúc này chợt phát hiện ra tiểu Thiên đang cố sống cố chết ôm lấy gã. Thực ra hai người chênh nhau chỉ khoảng một cái đầu, nhưng hiện tại tiểu Thiên vòng tay ôm sát người nên cảm giác cô nàng hơi nhỏ bé. Lúc gã nhìn xuống thì thấy tiểu Thiên đang méo máo ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nàng ôm Ninh Nghị hô hoán hồi lâu, lời kéo không nhúc nhích một tý, bộ dạng như sắp khóc đến nơi. Khi ánh mắt nàng chạm phải Ninh Nghị, mắt miệng đột nhiên tròn ra sững sốt trong giây lát, cử chỉ rất đáng yêu, sau đó liền cúi gằm đầu xuống.

Ninh Nghị bấu môi, vỗ vỗ bờ vai nàng, nói:

- Đi thôi.

- Vâng.

Tiểu Thiên vội vã buông tay ra. Ninh Nghị hướng về lối rẽ đi tới, tiểu Thiên đi theo được vài bước bỗng nhận ra, lắc lắc đầu:

- Không đúng, cô gia muốn đi đâu vậy?

- Xem náo nhiệt...

- Không được!

Tiểu Thiên đột ngột nhảy dựng lên, nắm lấy áo Ninh Nghị:

- Đừng đi cô gia, nữ tặc kia rất lợi hại, thôi chúng ta đi ăn cái gì nha..., tiểu thư vẫn đang đợi đó...

- Không có chuyện gì đâu, ta chỉ đứng xa xa xem chút thôi...

- Không được, mà nữ tặc kia cũng chạy thoát rồi...

- Nào có dễ vậy chứ... ầy, mà nếu cô gái đó chạy mất thì ta cũng biết nhìn ai đây...

“Xoạt” một tiếng, tiểu Thiên bỗng ôm lấy Ninh Nghị từ phía sau, hai tay thít thật chặt, đập hũ trong tay vẩy cả lên thân gã, từ sau lưng Ninh Nghị, nàng liều mạng quấy:

- Không được a, không cho cô gia đi...

Ninh Nghị đứng đó, nhất thời lặng im, “âm thầm hỏi trời cao”, sau đó nhìn ra xung quanh:

- Tiểu Thiên, muội ôm ta vậy còn thể thống gì.

Vừa rồi trong lúc hỗn loạn, tất cả mọi người đều chú ý tới trận giao chiến, Ninh Nghị che chở ôm lấy nàng trái lại không ai chú ý đến. Lúc này vừa nghe câu nói của gã, tiểu Thiên bỗng giật mình, thân thể cứng đờ như điện giật, lập tức buông tay ra nhưng vẫn nhanh chóng túm chặt chéo áo của gã, khuôn mặt nhỏ xinh

đỏ bừng. Ninh Nghị nở nụ cười, đưa tay vuốt đầu, vò rối tung tóc nàng lên rơi cả cái khăn trùm đầu, bung ra hai cái bím tóc đuôi ngựa xinh xinh, Tiểu Thiên nhe miệng, Ninh Nghị cất bước đi về phía trước:

- Không sao đâu mà, chỉ nhìn xem đến cùng là xảy ra chuyện gì thôi.

- Cô gia a...Đừng đi mà...

Lúc này đầu đường đã có mấy tên Vũ Liệt quân áo xanh tới. Cô bé nắm chéo áo Ninh Nghị, đành nhắm mắt đưa chân đi sát theo sau, biểu tình lo lắng muốn khóc, bao khăn trùm đầu bị rơi ra, nàng đưa tay giữ cổ buộc lên, trông rất là đáng yêu.

Trong trận chiến vừa rồi, cô gái áo đen kia toàn thân đầy máu, trên đường tẩu thoát nhất định sẽ khiến người kinh hãi. Trông thấy ở đầu góc đường gần đó đang diễn ra một trận hỗn loạn nên Ninh Nghị và tiểu Thiên rẽ qua một nhánh khác. Không có cảnh tượng người đi đường hoảng sợ, có lẽ cô gái kia đã trốn vào một trạch viện, cửa hiệu nào đó hoặc nhanh chóng cải trang thành người khác rồi. Lúc này ở trong mấy quán trà đã có người bàn luận về trận chiến bên đường Chu Tước vừa xảy

- ...Nghe nói nữ thích khách kia ám sát Tổng đô Úy Vũ Liệt quân Tổng Hiến tại Phi Yến các, tuy không thành công nhưng trước khi đi đã giết chết mười mấy người, chắc chắn, máu chảy thành sông luôn...Mới này lại đánh nhau thêm một hồi bên đường Chu Tước, hiện tại vẫn chưa tìm thấy. Nhưng lực lâm cao thủ tới bậc này thì làm sao bọn họ lưu lại nổi...

Vũ Liệt quân cảnh vệ quanh vùng Giang Ninh, danh tiếng không tính là tốt. Đô Úy Tổng Hiến kia đến cùng là người như thế nào không ai biết rõ, chỉ có điều làm quan thì có mấy ai tốt đẹp, thế nên dân chúng được dịp bàn luận với cảm giác hả hê. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, xem ra chưa hẳn là đã không thể bắt được, len lỏi giữa dòng người là những bộ áo chên màu xanh, đây chính là tổ chức tinh nhuệ nhất trong Vũ Liệt quân, tuy số lượng không nhiều nhưng vẫn đang truy lùng tung tích nữ nhân kia. Ninh Nghị thoáng quan sát tuyến đường tìm kiếm của bọn họ, tùy ý đi theo.

Lúc này tiểu Thiên đã thả lỏng, đi theo Ninh nghị, chậm về phía sau vài bước, vừa giữ giữ cái khăn trùm đầu lỏng lẻo kia, vừa xụ mặt hờn dỗi:

- Cô gia tìm không thấy cô gia tìm không thấy cô gia tìm không thấy...

Liên quan đến vụ ám sát ở Phi Yến Các, trận đánh nhau ở phố Chu Tước chỉ là chuyện nhỏ phát sinh trong đêm, lan truyền trong phạm vi nhất định và truyền bá ở một bộ phận người dân. Vậy nên với địa vị của Vũ Liệt quân cũng không phong tỏa thành và đường phố giữa thời điểm ngày mười lăm tháng giêng để tìm người. Trong thời đại này, tin tức cơ bản được lan truyền bằng miệng với nhau, vậy nên đại đa số mọi người vẫn đang tiếp tục hoạt động ăn mừng như cũ.

Cách hẻm Ô Y khoảng một con phố là Cựu Vũ lâu, chính là một trong những quán rượu có quy mô lớn nhất do đại phú hào Giang Ninh là Bộc gia sở hữu. Tòa nhà cao năm tầng chiếm diện tích khá lớn, tuy nói là tửu lâu thế nhưng những thứ để giải trí hầu như không gì không có, từ sau khi Bộc gia bắt đầu đẩy mạnh phát triển về phương diện đệ tử thư hương, một phần sản nghiệp cũng được dành để tạo bầu không khí thanh nhã, tòa nhà này chính là một chỗ kinh doanh rất tốt.

Cả tửu lâu có kiến trúc xoay ra bốn phía hình chữ khẩu(𠂇), trung tâm là sân vườn rộng rãi nên không lo về vấn đề ánh sáng. Ở giữa là hòn non bộ giả sơn cùng với các loại hoa thơm cỏ lạ, bày trí gọn gàng nhưng rất là tinh tế. Lúc cần thiết, mấy thứ này có thể dời đi để tạo nên một cái sân khấu tạm thời. Bên ngoài tửu lâu là tường gạch vây quanh một khu phòng ốc cùng với cỏ cây xanh rì, đứng trên cao nhìn xuống làm khách nhân cảm thấy rất thích thú. Trên tửu lâu ngập tràn bầu không khí đèn sách bởi các loại văn tự thơ tranh, bình phong nổi tiếng, đồ sứ, đồ sơn mài được bài trí vân vân và vân vân.

Vì toàn nhà này Bộc gia đã bỏ ra rất nhiều vốn liếng, nhưng danh khí nó đem lại cũng không phụ sự kỳ vọng. Người có tiền, có gia thế, có tài văn chương thường đến nơi đây mở tiệc chiêu đãi khách khứa một cách trọng thể, đồng dạng là tri phủ đại nhân hoặc các quan lớn, khi cần mời khách ở ngoài phủ cũng thường chọn chỗ này. Dĩ nhiên, đạo lý đầu tiên phải là có tiền mới được, chứ mấy văn nhân thanh bạch thì chỉ khi có người mời mới tới được đây. Tòa nhà này chính là nơi tiền tài và văn nhã đi kèm với nhau.

Hôm nay Bộc gia mở tiệc chiêu đãi rất đông tài tử, dù sao hiện nay tiết trời vẫn chưa ấm lại, mặt sông lại gió lớn, không thích hợp tổ chức trên sáu chiếc thuyền. Lần tụ hội này thực ra cũng gần tương tự với hội thi thơ Bộc Viên, đứng đầu là Bộc gia Bộc Dương Dật, y dựa theo kiểu mẫu của hội thi thơ Bộc Viên mời tới rất nhiều người, chỉ là lần này không ai mang theo gia quyến, tới đây lại được cô nương đứng hàng thứ bốn dải Tần Hoài là Ý Lan tiếp đón. Hai ba năm nay, danh kỹ Ý Lan được coi như chiêu bài chính của Bộc gia.

Bầu không khí trong buổi tiệc tuy có vẻ trầm hơn hội thơ đêm trung thu, nhưng tính ra những bài thơ lại có phần chất lượng hơn. Ngoại trừ Tiết Tiên và vài tài tử có quan hệ với Bộc gia từ trước, hôm nay còn một vị có danh tiếng khá lớn. Người này trong hàng ngũ trẻ tuổi Giang Ninh danh tiếng ngang với vị Tào Quan nghiêm cẩn ổn trọng kia, nhưng tính tình cởi mở, làm thơ cũng thường thiên mã hành không, được tôn phong là người đi đầu trong thể loại thơ Đường, đây cũng chính là người tham dự hội thơ Lệ Xuyên trong đêm trung thu – tài tử Lý Tần.

Lý Tần có danh tiếng lớn tới mức Bộc gia khó mà mời tới, nhưng dù sao đều là người trẻ, cao thấp thế nào cũng khó mà đánh giá được. Người ngoài khi nói tới Bộc gia một phần là bởi mùi tiền nên hạ thấp xuống vài phần, nếu so với hội thơ Chỉ Thủy, hội thơ Lệ Xuyên thì chất lượng tài tử nơi này thấp hơn hẳn một bậc. Lần này Lý Tần đến đây dự tiệc làm mọi người rất bất ngờ, nhưng thực ra việc mời được y không phải là do tài lực của Bộc gia, mà do năm trước y từng đến thư viện Dự Sơn nghe Ninh Nghị kể cổ sự, gặp mặt quen biết với Tô Sùng Hoa. Không ai nghĩ mặt mũi họ Tô lại lớn tới mức độ này. Ngày bình thường mở tiệc chiêu đãi thì không tính vào đâu, nhưng giữa tết nguyên tiêu thế này có thể mời được Lý Tần đến, Bộc gia liền cảm thấy nở mày nở mặt.

Mặc dù mấy tài tử khác thấy Lý Tần tới gần như chiếm hết danh tiếng của mình, nhưng cũng may y khá ít xuất hiện, hôm nay chỉ tiện tay làm thơ, dù là thơ hay cũng không che bớt hào quang người khác. Y đùa giỡn với mọi người, tự hạ mình xuống để tỏ bày thành ý, không bao lâu liền làm người ta cảm thấy mình và đối phương là bạn chứ không phải thù, cùng nhau tiến thoái. Ý Lan là người chuyên nghiệp trong lĩnh vực giao tiếp, tất nhiên sẽ không quá thân cận với Lý Tần, trái lại đối đãi với y có chút xa cách. Mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nàng chỉ biểu hiện vừa đủ để kiểm soát được tình huống, giữ bầu không khí sôi động, hòa nhã vui vẻ.

Thơ làm ra trong Hội thơ Lệ Xuyên và mấy hội thơ kia luôn được mọi người liên tục tụ tập bình luận, hứng thú làm thơ của mấy người đây cũng rất nhiều, tuy thơ làm ra chưa sánh được với bên Lệ Xuyên, nhưng Lý Tần thỉnh thoảng trêu đùa mấy tài tử Lệ Xuyên kia vài câu cũng làm bọn họ thấy bên đó cũng thường thôi. Yến tiệc ăn uống linh đình, thỉnh thoảng lại phạt rượu, bình thơ, Ý Lan cô nương đánh đàn ca múa, thời gian cứ thế trôi nhanh tới giờ hội(1) canh ba. Bộc Dương Dật đi qua tán gẫu với Lý Tần, tiện thể nói đùa với Tô Sùng Hoa, Tiết Tiên vài câu.

Chỉ chốc lát lại nói đến khúc Thủy Diệu Ca Đầu đêm trung thung năm trước, sau đó là tới Ninh nghị. Bộc Dương Dật thực ra đã sớm muốn mời Ninh Nghị tới hội thơ này nhằm tăng thêm chút không khí. Tô Sùng Hoa cười nói về tình trạng Ninh Nghị ở Tô gia, rồi nói đến việc được Tổng Mậu tán thưởng khi khảo thí trường học năm trước. Thật ra trước kia thái độ y đối với Ninh Nghị cũng bình thường, nhưng bây giờ trong lòng bỗng cảnh giác, e sợ đối phương có thể dùng danh tiếng để đoạt lấy thư viện Dự Sơn. Dù sao y điều hành thư viện đã nhiều năm không khởi sắc, Ninh Nghị vừa đến đã dạy được học trò giỏi, điều này đối với y là rất mất mặt, rồi lại thấy Tô thái công coi trọng Ninh Nghị nên trong lòng chợt lo lắng. Dù vậy nhưng biểu hiện của y chỉ như đang bàn luận về tiểu bối, thái độ rất bình thản.

- Nói phét đó, ta không tin.

Gần đây Tiết gia và Tô gia không được hòa thuận, lúc này Tiết Tiên cũng không hề che dấu.

- Năm trước ta còn nghe nói, khúc Thủy Diệu Ca Đầu kia là do hần nghe được từ một đạo sĩ, hứ... hần chỉ ăn cắp làm của riêng thôi...

- Ha ha, sao mà Tiết huynh biết rõ thế.

Tiếng Tiết Tiên vừa ngừng thì một thanh âm khác từ bên kia vọng đến, là người của Ô gia. Trong ba nhà buôn vải ở Giang Ninh thì Tiết gia và Tô gia đang có xung đột, nhưng với tư cách là nhà đứng đầu, quan hệ của Ô gia với hai nhà này cũng không tệ. Người lên tiếng là nhị thiếu gia Ô gia Ô Khải Hào, Tô Đan Nhi

và Tiết Tiết đều có quen biết. Lúc lễ mừng năm mới, Tô Đoàn Nhi bái phỏng Ô gia, Ninh Nghị và y cũng từng gặp nhau một lần, lúc này y cười nói:

- Câu chuyện đạo sĩ này, nói ra không có mấy ai tin đâu.

Bộc Dương Dật gần đó cũng cười nói:

- Ta cũng không tin, đối với lão đệ Lập Hằng, ta ngược lại còn ngưỡng mộ từ lâu, Tô sơn trưởng, lần sau không biết có thể giúp ta mời hắn tới không.

Sau đó đề tài lại dời qua tên tuổi của Ninh Nghị, mọi người bông đùa hồi lâu, Ý Lan biểu diễn một điệu múa, Ô Khải Hảo ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài này giờ bỗng cười rồi vòng vo nói chữ:

- Bộc Dương huynh, nói ra thực sự là trùng hợp, người chúng ta bàn luận này giờ hình như đang loanh quanh dưới lầu. Tô sơn trưởng, Lý huynh, Tiết huynh, lần trước ta chỉ gặp qua Lập Hằng có một lần, không thể khẳng định chắc chắn, các vị đến xem xem...

Lời này của hắn gần như cả nửa căn phòng đều nghe thấy, lập tức liền có người cảm thấy hứng thú tụ lại.

- Khiến Ô huynh cảm thấy thú vị, không biết là người phương nào?

- Lập Hằng? không lẽ chính là...

Không lâu sau, nghị luận về chuyện này đã lan khắp toàn bộ đại sảnh tầng hai. Đứng bên trong khung cửa sổ, Ô Khải Hảo và mấy người nhìn về hướng kia, đưa tay chỉ:

- Chư vị nhìn xem, hình như đúng là hắn, nha đầu đi bên cạnh đó không phải là nha hoàn của Đoàn Nhi muội muội sao?

Dưới lầu, bên cạnh hòn non bộ giả sơn, Ninh Nghị và tiểu Thiên đang buồn tẻ đi dạo, dưới dàn hoa đang đánh giá bốn phía xung quanh...

37. Q.2 - Chương 38: Suốt Đêm Ròng Cá Rộn (4)

Đêm nguyên tiêu, Cựu Vũ Lâu.

Vào tối trung thu bốn tháng trước, khúc Thủy Diệu Ca Đầu vừa xuất hiện đã làm kinh diễm cả Giang Ninh, thậm chí có người còn nói: vì sự xuất hiện của nó, hội thi thơ Giang Ninh mấy năm tới cũng khó tìm được một bài thơ trung thu hay như vậy. Tối bây giờ, bài thơ “Trăng Sáng bao giờ có” này vẫn được xướng lên ở mọi chỗ tiệc tùng, tụ hội... Thời gian bốn tháng không đủ để làm nhạt đi sự chấn động mà khúc ca này mang đến, thậm chí theo thời gian càng lúc lại càng lan xa. Tại Đông Kinh, Dương Châu... bài thơ này cũng được truyền xướng liên tục, tiếng tăm rất lớn. Thế nhưng theo thời gian trôi, ban đầu quanh phạm vi Giang Ninh cũng có thảo luận về tác giả của bài thơ, nhưng dần dần đã bị lãng quên, lâu ngày không có tin gì mới, mấy suy đoán về việc sao chép thơ hoặc bình luận những mặt xấu của đối phương cũng chỉ được vài lần, sau đó không ai còn tâm tình để đề cập tới.

Trong đêm nguyên tiêu, đám người Bộc Dương Dật cùng Tô Sùng Hoa nhắc đến Ninh Nghị cũng chỉ thảo luận trong phạm vi nhỏ. Nếu như đưa chủ đề đó ra ọi người cùng bàn thì cũng chẳng ích gì. Người nói người ta là ẩn sĩ, là cuồng sinh, thế nhưng người ta dạy học cả ngày, không rảnh mà quan tâm đến mấy cái chuyện đó, bởi vậy nên mấy người tụ bên cửa sổ nhìn xuống, đa phần đều không rõ đến cùng là đang xảy ra chuyện gì. Ý Lan ở kia vừa mới ca múa xong, lúc này đang ngồi nghỉ gần đó, cười nói lú lo với mấy tài tử, thấy tình huống bên này bèn nhỏ giọng hỏi thăm mấy người

Toàn bộ người tụ tập tại hiện trường đều có tình trạng này, sau khi bàn tán một hồi mới có người ngộ ra:

- Hình như lúc này Ninh Nghị Ninh Lập Hằng đang ở dưới lầu.

- Ninh Lập Hằng, người sáng tác bài Thủy Diệu Ca Đầu hả?

- Ngay cả người này Bộc gia cũng mời được đến?

- Tô gia chẳng qua chỉ là một hãng buôn vải, Bộc Dương gia lại là nhà giàu nhất Giang Ninh, sao lại không nể mặt được, chỉ là... ngược lại, nghe nói người này mua danh chuộc tiếng...

- Hắn không mấy khi tham dự những bữa tiệc như vậy đâu, vậy mà nghe đâu ăn nói cũng rất có khẩu khí.

Đám đông nho nhỏ bàn luận, Ý Lan cũng chỉ cười nghe. Khúc Thủy Diệu Ca Đầu này nàng từng hát rất nhiều lần, chẳng qua với mấy cuộc tụ hội này, dĩ nhiên nàng sẽ không biểu hiện sự tò mò ra ngoài, chỉ là tán gẫu đôi câu với mấy người, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía Bộc Dương Dật bên kia.

Bên cửa sổ, mấy người Tô Sùng Hoa đều nhận ra Ninh Nghị phía dưới, Tiết Tiến cười cười:

- Đây không phải là tiểu Thiên thì là ai nữa, phía trước nhất định là Lập Hằng.

Bộc Dương Dật ngằm nhìn qua Tô Sùng Hoa, Tô Sùng Hoa liền cười rộ lên:

- Quả nhiên là Lập Hằng và nha đầu tiểu Thiên.

Tiết Tiến thò đầu ra nhìn nhìn:

- Không biết bọn họ đang đi đâu thế, gọi y lên đây nhé.

Ô Khải Hào nói:

- Trông như đang có việc.

Mấy người nói vậy làm Bộc Dương Dật nhất thời đắn đo. Một lát sau, Tô Sùng Hoa lại cười nói:

- Vừa hay gặp dịp, gọi hắn tới một chuyến cũng không sao. Đêm nguyên tiêu mấy khi mà có, chắc chỉ tùy ý đi dạo thôi...

Tô Sùng Hoa là bậc trên của Ninh Nghị, y đã nói như vậy Bộc Dương Dật mới đưa ra quyết định, thấy bộ dáng Tiết Tiến dường như đang muốn gọi người liền vội vàng nói:

- Sao thế được, sao thế được, với tài học của Ninh huynh đệ, tất nhiên phải do ta tự mình đi mời, chớ vị đợi chút.

Ô Khải Hào đứng bên nói:

Ta với người cùng đi.

Hai người liền cáo lỗi mọi người xung quanh một phen, đẩy cửa xuống lầu, trong gian phòng nhất thời xôn xao bàn luận về chuyện Ninh Nghị tới đây, những suy đoán liên quan tới tài học của gã giờ phút này lại tiếp tục được đẩy lên cao trào. Tiết Tiến cười lạnh, nói vài câu với mấy người quen gần đó, thỉnh thoảng cảm thấy ngờ vực nhìn sang Tô Sùng Hoa: lão già này giờ trò gì vậy... Tô Sùng Hoa không có cảm tình gì với hắn, chấp tay sau đít, mỉm cười thờ ơ mà bắt chuyện với Lý Tần...

- Cô gia lạc ...mất... rồi!...Cô gia tìm ...không... thấy...

Đứng giữa gian nhà dưới lầu, lời nói tiểu Thiên trầm bổng du dương như hát, trong âm điệu ít nhiều có chút hả hê, nhưng phần lớn chính là sự yên lòng bởi Ninh Nghị không tìm ra nữ tặc kia. Trên đoạn đường tới đây, khăn trùm đầu của nàng không quần lên được nên đành cúi luôn phía bên kia xuống, lộ ra hai cái bím tóc xinh đẹp hình sừng dê. Vừa đi, bím tóc nảy qua nảy lại, giống như một tiểu nha hoàn lanh lợi hiểu chuyện.

Ninh Nghị hiểu nổi băn khoăn trong lòng của nàng, lúc này vừa cười vừa quay đầu lại, tiểu Thiên tưởng cô gia lại muốn đưa tay lộng loạn tóc nàng, nhanh nhẹn nắm hai bím tóc, vội vã lui về phía sau vài bước, nhe miệng cười rất thỏa mãn.

- Ai nói ta bị mất đầu?

- Cô gia mất đầu là cái chắc.

Tiểu Thiên vừa nói vừa cười, Ninh Nghị liếc mắt.

- Chúng ta cứ đợi xem.

Nói rồi bèn nhìn qua một chỗ khác.

Thực ra gã vẫn chưa mất dấu, chỉ là hiểu được sự lo lắng trong lòng tiểu Thiên. Nàng tưởng mình mất dấu rồi nên mới yên tâm, thôi thì như vậy cũng tốt cho nàng hơn. Lúc này bầu không khí trong tòa tử lâu đã trở nên rất náo nhiệt, xem ra người người hân hoan, vui vẻ hòa ái, dù vậy, có rất nhiều chi tiết tưởng chừng rất nhỏ nhặt vẫn không thoát khỏi tầm mắt của Ninh Nghị.

Một số tên Vũ Liệt quân lần theo đến đây, bọn họ dựa theo con đường mà nữ tặc kia có khả năng tẩu thoát mà tiến hành bày binh bố trận, gã và tiểu Thiên nhất nhất theo sát theo sau với khoảng cách không xa. Ở bức tường phía sau tử lâu có một bãi tuyết đọng sụt xuống bất thường, trước cửa chính, hai tên Vũ Liệt quân đang thương lượng với bọn hộ vệ tử lâu, lúc này mới được phép đi vào. Mới vừa rồi, Ninh Nghị và tiểu Thiên đã đảo quanh được nửa vòng, chú ý tới một căn phòng chứa đồ linh tinh hoặc là phòng nghỉ ngơi có vẻ như bị người phá cửa mà vào. Ninh Nghị cố tình nói mấy câu với tên sai vặt, bảo hắn chú ý tới tình huống đó, gã sai vặt kia tựa hồ cũng hơi hoang mang, theo sát một tên chủ sự thưa chuyện, trên tay cầm thứ đồ màu đỏ.

Rất có thể đó là một miếng vải nhuộm máu, khả năng đối phương đã thay mới cả bộ quần áo. Trùng hợp gặp thấy sự kiện này, lại hiểu rõ một số tình huống trước nay, nếu báo quan hay làm ra hành động gì khác ở đây cũng đều đụng chạm tới với tử lâu, nhất là sợ sẽ ảnh hưởng tới sinh ý đêm nay. Vậy nên, chưa nói đến việc người ở đây không biết chuyện bên đường Chu Tước hoặc Phi Yến các, dù cho biết có thích khách, chỉ cần không quan hệ gì tới mình, đợi nàng tự động rời đi là được. Nếu điều sai nha, quân đội tới đây, không chỉ riêng sinh ý đêm nay bị mất sạch, mà khả năng còn bị gánh thêm trách nhiệm liên đới. Bởi vậy nên tạm thời tử lâu chỉ có thể tự mình điều tra, đề cao cảnh giác.

Sau khi hai tên Vũ Liệt quân xuất hiện, lại có hai tên khác từ cửa đi vào, bọn hắn để ý những vị trí khả nghi xung quanh, quân sự tử lâu cũng gọi mấy người lại, căn dặn một phen, sau đó mấy gã sai vặt tản ra, đồng dạng thần nhiên dò xét những thứ bất thường. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, Ninh Nghị chỉ cần theo sau những người này nhìn xem thế cục, yên lặng làm một con chim sẻ tốt là đủ rồi.

Từ khi nghe nói về sự thần kỳ của môn nội công, Ninh Nghị luôn muốn mở mang kiến thức một phen, sau nửa năm trời, lúc này mới nhìn thấy một người có chân tài thực học, đương nhiên gã tuyệt đối không thể bỏ qua. Diễn biến tiếp theo thế nào thì rất khó nói, nhưng chỉ cần có cơ hội tất sẽ có biện pháp thích hợp, mọi thứ đều tùy cơ ứng biến. Chỉ là... xảy ra một chuyện gã không hề ngờ tới, trên đường đi lên lầu hai, gã – người tự xưng là chim sẻ lại bị hai gã thợ săn chặn đường.

- Ninh huynh, tiểu Thiên, thật là tình cờ quá.

Trên cầu thang, có người bỗng nhiên nở chào hỏi hai người, chính là Ô Khải Hào đã từng gặp qua, liền sau đó, một nam tử trẻ tuổi khác cũng tới chấp tay chào:

- Lập Hẳng hiền đệ, ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ Bộc Dương Dật.

Lần đầu tiên Ninh Nghị gặp người này, nhưng tên tuổi đã từng nghe qua, chính là người nối nghiệp Bộc Dương gia.

Sau đó Ô Khải Hào liền lảo liên giới thiệu hỏi han một chặp, lúc này Ninh Nghị mới biết trên đó đang diễn ra hội thi thơ Bộc viên, tất nhiên gã không định tham gia:

- Thật có lỗi, có lỗi, tại hạ vẫn còn chuyện quan trọng, không tiện tham dự hội thơ, hai vị thịnh tình...

Lời khách sáo còn chưa dứt, Ô Khải Hào đã thân thiết cầm tay gã, tỏ thái độ rất thân thiện và phóng khoáng:

- Đã đến rồi, như thế nào lại không đèn ngồi một lúc, ta thấy hình như hiền đệ cũng đang muốn đi lên lầu, chẳng lẽ trên lầu có người mời hiền đệ? Ha ha, không sao không sao, chậm trễ chút đỉnh chứ gì, chỉ cần Bộc Dương huynh thông báo một tiếng là được, hưởng hồ trong hội thơ còn có mặt mấy người Tô sơn trưởng, Lý Tần Lý Đức Tân. Ai cũng đều ngưỡng mộ tài học của hiền đệ, nếu hiền đệ qua cửa mà không vào thì không phải với đạo hữu hảo rồi... Chỉ cần hiền đệ tạm thời xuất hiện là được, nếu thật sự có việc gấp cần đi trước, chắc mọi người sẽ thông cảm thôi, ha ha, lại nói, Bộc Dương huynh nhắc tới việc này đã lâu...

Ô Khải Hào thân mật kéo Ninh Nghị lên lầu, Bộc Dương Dật thì tao nhã lịch sự, khéo léo tiếp chuyện cạnh bên. Hội thơ vẫn đang diễn ra, khi Ninh Nghị lên lầu, tất cả bỗng quay đầu nhìn sang. Tiểu Thiện cũng cao hứng phấn khích, bị ánh mắt của gã quét qua liền mím môi lại làm nét mặt bớt hớn hở, đôi mắt hồn nhiên chớp chớp.

Nha đầu này...

Tâm tư của Tiểu Thiện vừa nhìn liền biết, gã quay đầu thoáng quét qua gian phòng, bất chợt thấy khuôn mặt tươi cười của Tiết Tiến nằm trong đó. Nửa năm qua gã lui tới với nhóm Tàn lão, tự mình cũng hiểu được nhiều chuyện, nếu chỉ trong một tình cảnh nhỏ thôi thì không sao, nhưng trước mắt thật không phải lúc. Gã quay đầu nhìn vị trí vài tên Vũ Liệt quân áo xanh rồi lại lướt qua tình hình của cái đám sai vặt, hơi chút cau mày.

Tiếp đó là đủ kiểu chào hỏi, làm quen. Tài tử trong phòng khoảng mấy chục người, không có ấn tượng thì nhiều, có ấn tượng thì chẳng được bao nhiêu, thật sự nhận biết chỉ có bọn Lý Tần, Tiết Tiến, Tô Sùng Hoa. Đến khi Bộc Dương Dật giới thiệu, danh kỹ Ý Lan đã nghe tiếng từ lâu cũng đứng dậy hành lễ, nói: “Ngưỡng mộ đại danh công tử đã lâu” thế này thế kia... Cô gái này khoảng mười tám tuổi, cao ráo trông khá xinh xắn, Ninh Nghị cũng chấp tay:

- Hạnh ngộ.

- Thật sự tại hạ đang có chuyện quan trọng trên người, hôm nay không tiện ở lâu, chừ vị...

Cơ hội chớp mắt sẽ trôi qua... Tuy chuyện này chưa hẳn có thể xem là cơ hội, nhưng đối với Ninh Nghị, cùng một đám thư sinh nói chuyện phiếm luận thơ, thậm chí còn tham dự mấy cái tranh đấu võ vẫn thế này thì làm sao mà thú vị bằng võ công. Ninh Nghị cũng không phải kiểu người theo chủ nghĩa lãng mạn mà muốn đột phá cực hạn của nhân loại, nếu chỉ thuần túy theo đuổi lực lượng, trước đây gã cũng ít nhiều hiểu rõ phương pháp huấn luyện của bộ đội đặc chủng, dồn hết sức luyện một thân ngạnh khí công ngược lại không phải là không thể. Gã đã gặp qua rất nhiều thứ, cái gì ở thời cổ đại này có, ngàn năm sau đều có, nhưng duy nhất chưa từng thấy qua đó là nội công. Ngay lập tức gã trực tiếp mở miệng cáo từ, nói chưa dứt lời liền có người cất tiếng.

- Ninh công tử một thân tài học, ngày đó tại hội thơ Bộc viên một bài Thủy Diệu Ca Đầu kinh diễm bốn phương. Hôm nay nhân dịp nguyên tiêu Bộc Dương gia cũng tổ chức hội thơ, sao công tử không lưu lại một kiệt tác, để bọn ta sau này nhắc tới cùng có chút thơm lây.

- Đúng vậy, nếu Ninh công tử có thể để lại một đại tác, ngày sau tất thành giai thoại.

Đây xem như là khiêu chiến trắng trợn, Ninh Nghị khẽ cau mày:

- Để khi khác, hôm nay tại hạ thực sự có việc trong người.

- Có việc gì gấp cứ nói ra, có khi bọn ta lại giúp được Ninh huynh.

- Không sai, quân tử thoả mái vô tư, nếu thật Ninh huynh thực có việc gấp, cứ nói đừng ngại.

Sau đó liền có người nhỏ giọng nói:

- Chẳng lẽ hẳn xem thường chúng ta...

- Quá mức cuồng vọng...

- E rằng đồn đại là thật...

Tiếng nói không to, nhưng vừa vắn đủ truyền vào tai mọi người, với thân phận người ngoài cuộc, Khởi Lan nhìn xem một màn này, hiểu rõ tâm lý cầu tài như khát nước của Bộc Dương gia. Danh khí của Ninh Nghị đang còn lập lờ nước đôi, nhưng Bộc Dương Dật vẫn ôm ấp hi vọng đối với gã, dù sao đám nhị thể tổ mua danh chuộc tiếng cũng nhiều lắm, nếu như đối phương thật sự có tài, lôi kéo được chính là thu hoạch lớn, chỉ là theo tình hình hiện tại sợ là không có chuyện tốt tới bậc này. Đáng diệu Ninh Nghị vẫn tỉnh như thường, nhú nhú mày có chút thờ dãi.

Gã nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tên áo xanh nam tử đang từ hành lang đối diện đi qua, đầu còn chưa kịp ngoảnh về thì Tiết Tiến đã đột ngột đến trước, chắn ngang tầm nhìn gã.

- Ninh huynh, cho phép tiểu đệ nói một lời công đạo, huynh như vậy là không đúng rồi.

Tiết Tiên cười bốn cợt.

- Khúc Thủy Diệu Ca Đầu đêm trung thu đã đủ để chứng minh Ninh huynh có đại tài, buổi gặp gỡ hôm nay mọi người nhắc đến tên huynh đều là thật lòng ngưỡng mộ, miệng khen không dứt. Người ngoài nói Ninh huynh mua danh chuộc tiếng, ăn cắp bản quyền bài Thủy Diệu Ca Đầu, tiểu đệ trước giờ vẫn không tin. Hôm nay chúng ta đang nói tới huynh thì huynh đến, chuyện này đúng là trời định, là duyên số! Tiểu đệ cũng biết không phải cứ thuận miệng là làm được thơ hay, nhưng Ninh huynh có thể ở đây một chấp, đợi khi có cảm hứng tùy tiện làm một bài, không nhất định là một bài tuyệt hay như khúc Thủy Diệu Ca Đầu. Chỉ cần một bài thôi, nếu sau này trên đường gặp được tên nào dám lấy việc này chỉ trích huynh, tiểu đệ chắc chắn sẽ cho hắn một bạt tai! Kêu mười mấy hai mấy tên gia đình đánh hắn! kéo hắn vào nha môn tố cáo tội phỉ báng thanh danh người khác, để Tri phủ đại nhân mặc sức hành hạ! Ha ha, như thế chẳng phải sáng khoái sao!

Tiết Tiên khoa tay múa chân nói, Ninh Nghị nhìn hắn diễn trò mà bật cười.

- Nói chung, chúng ta đang ở độ tuổi tận hưởng lạc thú, chứ vị huynh trưởng hiền tài đang ở đây, lại có Ý Lan nổi danh tiếp đãi, trước thịnh tình nồng hậu như thế còn có việc gì gấp hơn chứ? Nếu thật sự có việc gấp, tất cả tổn thất đệ chịu! Nếu cần nhận lỗi, đệ sẽ đi chịu tội cùng huynh luôn, như vậy có được không?

Hắn nói xong lời này, cả sảnh đường liền xì xào bàn tán, một thanh âm vang lên:

- Lập Hằng, nếu tất cả mọi người đã nói như vậy, người cũng không nên từ chối nữa. Người trẻ tuổi biết giấu tài là tốt, nhưng thỉnh thoảng vẫn nên hiển lộ chút ít tài năng, hôm nay cứ thoải mái biểu hiện đi, thế nào?

Ninh Nghị quay đầu lại.

Âm thanh chậm rãi từ Tô Sùng Hoa phát ra. Lúc này vẻ mặt y cười ôn hoà, có vẻ rất cao hứng bởi thư viện Dự Sơn xuất ra được một tiểu bối như thế. Ninh Nghị nhìn qua, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, sau đó khóe miệng nhếch lên, nụ cười kia trong mắt Tô Sùng Hoa dường như vừa có mấy phần uy nghiêm giống Tô thái công lúc nổi giận, vừa có chút gì đó quý dị khó nói. Tô Sùng Hoa hoàn toàn không rõ nét mặt này là có ý gì.

Tô Sùng Hoa nỗ lực duy trì nụ cười, may mà Tiết Tiên bên kia cũng nói phụ vào.

- Ninh huynh, phản ứng của huynh là có ý gì vậy? Thành thật mà nói, gần đây đệ có nghe một tin đồn đang xôn xao về việc chính miệng huynh nói với trưởng bối Tô gia rằng, khúc Thủy Diệu Ca Đầu kia là do hồi nhỏ huynh nghe được từ một đạo sĩ vân du bốn phương ngâm xướng. Tiểu đệ vốn không tin, phẩm chất Ninh huynh cao thượng, há lại có thể như thế! Nhưng thực sự đệ không thể chống lại lời đồn thổi của đám đông. Ninh huynh, nếu chuyện này là thật thì tiểu đệ đã nhìn lầm huynh rồi, nếu hôm nay huynh thật phải đi thì hãy đi qua người đệ đệ này! Tiểu đệ tuyệt không ngăn trở! Chỉ xem như là đã nhận lầm người!

Lời này của hắn chẳng có gì hợp lý, chẳng qua là trông có vẻ quang minh lỗi lạc, nhưng nếu Ninh Nghị rời đi thật, ngày hôm sau cái tiếng đạo văn sẽ gắn chặt với tên tuổi gã. Lời vừa nói xong, trong phòng lớn có chút yên tĩnh, mọi người đều đang đợi Ninh Nghị phản ứng, Bộc Dương Dật muốn giải vây nhưng trong lúc nhất thời không biết nên nói gì. Liền đó, chỉ thấy Ninh Nghị quay người lại, chậm chậm bước đến gần Tiết Tiên, miệng nhàn nhạt nói một câu:

- Được thôi.

Tiết Tiên quay đầu lại đang muốn nói gì, đã thấy Ninh Nghị đi thẳng tới bên một cái bàn trà nhỏ, cầm bút lông lên. Cuộc tụ tập này vốn là hội thơ, giấy và bút mực đều luôn sẵn sàng, bàn trà nhỏ đó vẫn có một người đang ngồi, trên mặt đang nở nụ cười hả hê, lúc này đột nhiên cứng đờ, Ninh Nghị mài đầu bút lông vào giữa khay mực, dừng lại một giây.

Tầm mắt xuyên qua mọi người, nhìn về hướng Tô Sùng Hoa bên kia, ngay bên cạnh cái bàn cách Tô Sùng Hoa không xa, một cô thị nữ áo đen đang rót rượu, trời đang lạnh nên cô thị nữ này ăn mặc cũng tương đối kỹ càng, nhưng đường nét của thân ảnh đó lại làm Ninh Nghị mơ hồ nhận ra...

Không thể tưởng tượng được... đúng là không mất giấu mà...

Tiểu Thiên nghe xong mấy lời của đám Tiết Tiến thì hơi tức giận, nhưng giờ phút này lại có chút kinh hãi tiến lại. Bọn Lý Tần lúc cũng theo đến, bút lông ngậm trong mực hai giây đồng hồ rồi hạ xuống tờ giấy.

- Tốt thôi, hôm nay ngày lễ Nguyên Tiêu, chư vị đã có thịnh tình như vậy tiểu đệ cũng không dám giấu dốt, đành bêu xấu vậy!

Ánh mắt dõi theo bóng lưng người thị nữ kia, bút lông viết loạt xoạt trên giấy, nhưng dù sao không phải viết bằng bút máy, nên tuy viết theo lối phá cách nhưng cũng không tính là nhanh. Lý Tần ở bên cạnh nhìn, chốc chốc lại đọc lên những chữ đã viết.

- Thanh Ngọc án... Nguyên tịch...

Giọng điệu của hắn trong trẻo nên toàn bộ người trong phòng đều nghe được rõ ràng, chốc lát sau, sắc mặt và bộ dáng mọi người dần trở nên ngưng trọng, câu tiếp theo:

- Gió đêm xuân thả... Hoa thiên thụ

Câu thứ nhất “Thanh Ngọc án”..., hào khí lan tỏa ra...

Tiết Tiến, Tô Sùng Hoa lập tức thay đổi sắc mặt...

38. Q.2 - Chương 39: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (5)

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở.

Tầng hai Cự Vĩ lâu, âm thanh trong trẻo từ Lý Tần truyền đến tai mọi người. Trên bàn trà cạnh đó, Ninh Nghị xoạt xoạt nâng bút viết nhanh. Câu đầu tiên vừa xuất hiện lập tức làm nhiều người thay đổi sắc mặt, người thì nghiêm mặt trầm ngâm, cẩn thận chờ đợi câu tiếp, kẻ lại nhíu mày, trong lòng nổi lên một cảm giác bất an.

Ngồi trong đám người, Tô Sùng Hoa có khuynh hướng cho rằng tên Ninh Nghị này chỉ có chút tài mọn. Chuyện Thủy Diệu Ca Đầu từ một đạo sĩ gì đó dĩ nhiên y không tin, mặt khác y lại tương đối rõ hoạt động của Ninh Nghị mỗi ngày tại thư viện Dự Sơn, phương pháp dạy học của gã thật ra chỉ là kẻ linh tinh như trò hề. Đọc qua một chút kinh, sử, tử, tập(1) thì còn được, nhưng muốn nói là có tài học thì thật làm y khó mà tin được. Dù cho ngày trước chính miệng Tống Mậu nói Ninh Nghị dạy học rất có nghề, nhưng đối với Tô Sùng Hoa điều này chẳng qua chỉ là một thủ đoạn nho nhỏ, trong nhất thời có thể lập chút công danh, sau này cũng chưa chắc đã làm nên trò trống gì.

Thật ra y cũng chẳng có ý kiến với việc Ninh Nghị không có lý tưởng, ý định Tô lão thái công ngay từ đầu đã rất rõ ràng. Với tư cách là một người từng trải chốn quan trường, y tự thấy khả năng tiếp nhận mấy câu chuyện lộn xộn của mình rất tốt, chỉ là mua một bài thơ để đạt được cái danh tài tử mà thôi, đổi lại năm đó nếu là mình chắc cũng sẽ không khách khí. Vậy nên y chưa bao giờ có ý kiến với cách dạy học của Ninh Nghị, nhưng được Tống Mậu khích lệ thì lại khác, đã thế trong ngày tết, lần đầu tiên gã được lão thái công trực tiếp nói chuyện về việc dạy học, điều này chính là một sự uy hiếp nồng đậm.

Trước nay Ninh Nghị làm việc ít khi xuất hiện, cũng không qua lại với nhiều người nên chẳng có gì để chê trách. Là một thành viên Tô gia, sau khi Tô lão thái công lên tiếng mà muốn đẩy hắn xuống đài hầu như hoàn toàn không có khả năng. Nhưng đêm nay đúng thật là cơ hội tốt, hắn vô tình đi dạo tới nơi này, có muốn không đẩy cũng không được. Chỉ vừa nghĩ đến liền lập tức đưa ra quyết định, y mở miệng bảo Bộc Dương Dật kêu hắn lên, chỉ cần hắn tới đây mình sẽ lấy tư cách trưởng bối bảo hắn làm một bài thơ, hắn liền không thể chối từ. Huống chi còn có Tiết Tiến đổ dầu vào lửa, xung quanh thì nhiều văn nhân như vậy. Có câu nói: “văn nhân tương khinh”(2), Trung Thu người xuất ra một bài liền áp đảo hết danh tiếng mọi người, sau đó lại không có động tĩnh gì khác thì ai mà phục được.

Kỳ thực suy tính của y cũng đồng dạng với ý định của bọn Tô Văn Hưng vào cái ngày Tống Mậu đến Tô phủ lần trước, chính là muốn nhờ người ngoài vạch trần nội tình của gã. Tô Sùng Hoa định làm cho Ninh Nghị thân bại danh liệt trong đêm nay, mọi việc diễn ra sau đó đều y như dự đoán. Giữa lúc mọi người xì

xào bần tán không đồng ý cho gã rời đi, màn biểu diễn khoa trương của Tiết Tiến lại thêm vào vừa hợp lý. Câu nói kia của Ninh Nghị chính là một điểm nhấn, một bước ngoặt mà gã đã tự đẩy mình vào.

Vậy nhưng ánh mắt tùy tiện kia của Ninh Nghị làm Tô Sùng Hoa cảm thấy bất ngờ, rồi sự dứt khoát sau đó của gã bỗng làm y hồi hộp, không lẽ mình tính toán sai? Khi những từ ngữ đầu tiên xuất hiện, y bỗng hiểu, bày bố đặc ý nhất của mình đã phản ngược lại chính mình.

Quá dứt khoát.

Có thể suy nghĩ khác nhau nhưng y và Tiết Tiến đều cảm nhận được cùng một điểm, thái độ thông dong của Ninh Nghị chứng minh hẳn ở phương diện này sẽ không có trở ngại. Câu thơ đầu tiên xuất hiện mọi người vẫn chưa thực sự nhận diện được. Đương nhiên, chỉ một câu chưa thể nói lên được gì nhiều, cũng không thể nói tốt hay không, song sau khi Lý Tần đọc tiếp “Rụng như mưa, sao rực rỡ.” thì đường nét ban đầu của câu chữ đã xuất hiện trước mắt mọi người, một nét bi tráng và mỹ lệ ẩn hiện theo từng con chữ trải rộng ra.

- Xoạt xoạt xoạt.

“Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rợn.”

Về trên đã thành, Tô Sùng Hoa ngồi đó khẽ thở dài, cầm chén rượu trước mặt lên uống một ngụm, nhắm nghiền mắt, biết rõ cái kế hoạch đêm nay đã tan thành bọt nước. Cảm giác này giống như cái cảm giác tính kế người khác trong quan trường nhưng không thành. Trừ tính hoàn toàn sai lầm, thật không dễ chịu.

Bây giờ y mới thật sự cảm thấy mình nhìn không thấu tên tiểu tử trước mắt. Ở bên kia, miệng Tiết Tiến hơi há ra, biểu lộ sự kinh ngạc, chớp chớp mắt không nói nên lời. Toàn bộ đại sảnh là một tràng tĩnh lặng, có người lẩm nhẩm lại câu thơ, âm thanh ồn ào ở bên ngoài vọng vào.

Nếu như nói khúc Thủy Diệu Ca Đầu hôm trung thu mở ra từng chút từng chút một, từ câu đề(3) bình thần, sử dụng bút pháp khai mở sự thâm thúy một cách từ từ mà thanh thoát làm người đọc không cảm thấy đột ngột. Vậy thì bài này, mở đầu không chút âm ờ mà hoàn toàn bộc phát ra, như du sơn họa thủy, múa bút phóng khoáng, khi vừa bắt đầu đã dùng những từ ngữ đẹp đẻ nhất để triển khai ý cảnh.

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rợn.

Chỉ một khổ thơ, sự ví von trong nó gần như đã đặc tả được toàn bộ cảnh đêm hôm nguyên tiêu một cách vô cùng tinh tế, dường như cảnh tượng náo nhiệt đó được cô đọng lại biết bao nhiêu lần, đặt ngay trước mắt mọi người.

Bầu không khí trong đại sảnh bỗng trở nên ngưng trọng. Ninh Nghị dừng bút, quay đầu lại nhìn, dáng vẻ như đánh giá phản ứng của mọi người, nhưng thực tế là đang chú ý đến thị nữ áo xanh đi qua đi lại kia. Vừa rồi gã một bên vừa viết thơ, một bên vừa quan sát hành vi của cô gái. Nàng nghi hoặc nhìn thoáng qua bên này rồi chuyên chú rót rượu, lúc này hơi nghiêng người tựa vào một cây cột, ánh mắt quan sát hành lang ngoài cửa sổ. Toàn bộ đại sảnh, ngoại trừ Ninh Nghị ra có lẽ cũng không còn ai chú ý đến nàng.

Ninh Nghị quay lại, bút lông khua khua trong nghiên mực, thấp giọng lẩm bẩm.

- Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Bên kia Lý Tần không nghe rõ.

- Hả ?

Thấy Ninh Nghị hạ bút xuống mới hiểu được.

“Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ..”

Vẫn đang viết, ánh mắt Ninh Nghị liếc qua, thị nữ áo xanh kia đang xoay người rót rượu, gã thân nhiên chuyển hướng nhìn qua bên khác, trên hành lang, hai tên nam tử áo xanh đang quanh quẩn quan sát nơi này. Bộc Dương Dật tựa hồ có phát hiện, đi qua hỏi dò, thương thảo với một gã có vẻ có địa vị tham dự hội thơ. Bọn họ đứng ngoài cửa ra vào nhỏ giọng nói, mọi người đang tập trung nghe thơ nên tất nhiên không ai để ý.

Ninh Nghị giương bút viết câu kế tiếp.

“Phảng phất hương bay, cười nói rộn.”

Hai gã áo xanh được trang bị đầy đủ chung quy vẫn không dám quấy nhiễu bữa tiệc có nhiều văn nhân như vậy, bọn họ nhỏ giọng trao đổi, sau đó xoay người đi đến hành lang bên kia, trên đường còn nhìn qua cửa sổ vào trong này. Ninh Nghị viết xong một câu rồi ngừng lại, hai người khuất khỏi cửa sổ, cô gái áo xanh bưng bầu rượu vòng một vòng đi ra cửa tiếp rượu ấy bàn lân cận, đợi một chốc, hẳn là đang tính toán thời gian hai người đó lên tới lầu ba.

- Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Thanh âm Lý Tần vang lên, ánh mắt Ninh Nghị luôn ngằm dõi theo động tĩnh của cô gái. Lúc này nàng ung dung đi ra cửa, nhìn về đầu kia của hành lang, xác nhận bọn nam tử áo xanh đã đi mất, chuẩn bị cất bước thì bỗng nhiên một câu ” Bỗng quay đầu lại” vừa vắn vang lên. Nàng như chú ý tới cái gì, thân hình bỗng khựng lại, nhìn sang bên này, dường như có chút kinh hãi. Ninh Nghị thân nhiên thu hồi ánh mắt, tập trung viết những câu cuối của bài thơ.

Sau khi hạ nét cuối cùng, Lý Tần cạnh bên cũng thở dài, nhìn lướt qua xung quanh:

“Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó”

Những lời này vừa xong tất cả đều yên tĩnh, sau đó liền có người thở dài.

- Hay...

Bên kia gian phòng, danh kỹ Ý Lan sớm nghe xong trong mắt bỗng ánh lên những tia sáng kỳ dị, nghe xong câu “Bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó” thì không tự chủ được mà đứng lên, vừa muốn nói vừa muốn bước qua bên này, nhưng lập tức thấy có vẻ không thích hợp, nhẹ cắn cắn môi dưới, tay vân vê cái khăn tay, nghiêng đầu nhìn qua bên. Hầu hết mọi người vẫn đang nghiền ngẫm đoạn ý cảnh này, Ninh Nghị đặt bút xuống, Lý Tần cẩn thận cầm tờ giấy lên quơ quơ, đọc lại một lần nữa rồi mới đưa cho Mộc Dương Dật bên cạnh, hẳn nhìn Ninh Nghị với ánh mắt khó tả, thở dài, sau đó lui một bước, làm một tư thế như vái chào.

Từ ngữ đoạn thơ đầu hết sức phồn hoa, ngòi bút sắc bén khắc họa sự sôi nổi đêm nguyên tiêu khiến người người phải thán phục, mặc dù chỉ mới nửa bài nhưng cũng đã khiến người ta phải kinh ngạc tán thán thơ hay. Thế nhưng tới về sau không ngờ lại dùng chính ý cảnh phồn hoa đó để lộ tả, về đầu nhập thể, về sau thoát tục, hai cái trái ngược đối ứng nhau tạo nên một sự đánh động khó nói nên lời. Mọi người đang ngồi, có người vẫn đang ước đoán, người hiểu được thì ẩn ước thở dài, ánh mắt phức tạp. Ý cảnh này đặt ở trước mắt dường như cuốn người ta vào.

Đương nhiên cũng có mấy người chú ý tới động tĩnh của người khác trước, ví như Tiết Tiến chú ý tới việc Ý Lan bên kia đứng dậy đầu tiên. Hắn vừa nãy nói mấy lời, thời điểm này bị bài thơ trực tiếp biến thành một trò cười. Lúc này không ai còn lòng dạ để ý tới hắn, nhưng nhất thời cũng có chút phần uất khó tả, dù sao vừa rồi hắn mới giằng co với Ninh Nghị. Sau một lát, nhịn không được nói ra:

- Vậy... vậy có sao người phải nói với trưởng bối trong nhà rằng Thủy Diệu ca đầu là do một đạo sĩ sáng tác? Ninh Nghị đặt bút xuống, trong lòng tính toán khoảng thời gian cô gái áo xanh kia biến mất ở ngoài cửa sổ. Gã đối với loại người như Tiết Tiến chẳng coi ra gì, lúc này nghe hắt lên tiếng, cười nhìn qua:

- Tiết huynh nghe chuyện này từ đâu vậy?

Tiết Tiến ngẩn người:

- Tuy là tin vớ vẩn, nhưng rất đáng tin cậy, người... Người rốt cuộc có nói như vậy hay không?

Ninh Nghị nhìn hắt vài giây, nháy nháy con mắt, cười rộ lên:

- Đúng là có nói, nhưng với bậc trí giả cũng chỉ là lời đồn, chắc là Tiết huynh nghe thiếu nửa câu rồi.

Hai người đối thoại, giọng nói của Tiết Tiến hơi cao, nhưng Ninh Nghị lại nhàn nhạt mở miệng, thanh âm không vang xa như Lý Tần, chẳng qua những lời này vừa ra, Tô Sùng Hoa bên kia cũng trợn tròn mắt, hiển nhiên không tưởng tượng được gã lại nói như vậy. Về mặt Tiết Tiến kinh ngạc, còn chưa kịp nói thì Ninh Nghị đã hướng chung quanh chấp tay:

- Tại hạ thực sự còn có chuyện quan trọng trên người, tuyệt không dối gạt, giờ này xin tạm biệt, hẹn gặp lại.

Lúc này xem ra không còn ai dám ngăn cản, có người còn chấp tay thi lễ, nói:

- Ninh huynh có việc hãy nhanh đi.

Hoặc là

Không sao không sao...

Tiết Tiến trừng mắt:

- Người...

Lời vừa thốt ra, Ninh Nghị vỗ vỗ vai của hắn, vẻ như muốn nói gì đó, đám người Lý Tần, Ô Khải Hào, Bộc Dương Dật ngưng thần lắng nghe, hai giây sau.

- Đạo sĩ kia hôm ấy...

Chỉ nghe được Ninh Nghị nói:

- ... Ngâm hai bài.

Lời này không hạ giọng xuống. Ninh Nghị trịnh trọng nói xong rồi gật đầu xoay người rời đi, mặt Tiết Tiến nhất thời đỏ bừng lên, nói không ra lời. Tiểu Thiên ở sau lưng đang cố ghi nhớ lời vừa rồi, lúc này cười cười, vội vàng theo sau ra, hai người một trước một sau biến mất khỏi hành lang.

Tràng cảnh bỗng chìm vào yên tĩnh, mọi người tạm thời không tìm ra chủ đề. Lý Tần nhìn bài thơ kia, mở miệng cười nói:

- Với bài thơ này, đêm nguyên tiêu khó có bài nào qua được.

Bộc Dương Dật nhẹ gật đầu, phỉ phỉ tờ giấy kia, than thở:

- Thơ hay...

Sau đó bắt đầu truyền nhau đọc. Bên kia, Ý Lan quay đầu nhìn Ninh Nghị cùng Tiểu Thiên khuất khỏi cửa sổ, chán nản ngồi xuống, một lát sau, bắt đầu cười nói bắt chuyện với mọi người như thường, vận động khơi lại bầu không khí, gây chút náo động vậy trong khi đợi bản thơ kia truyền tới.

Nửa canh giờ sau, bài Thanh Ngọc Án này bắt đầu truyền ra các nơi trong Giang Ninh...

(1) Cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập.

(2) Ý nói những văn nhân tài tử thường so đo, khinh khi lẫn nhau.

(3) Câu đề: trong thơ còn gọi là khởi thủ.

Một bài thơ có: đề, thực, luận và kết.

Bài thơ Thanh Ngọc Ấn - Tác giả: Tân Khí Tật - , Trung Quốc.

- Bản hán việt.

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hoả lan san xứ.

.

- Dịch thơ: Điệp Luyến Hoa

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó

Nguồn: thivien

39. Q.2 - Chương 40: Suốt Đêm Rồng Cá Rộn (6)

Cô gái đi ra ngoài phòng rót nước, trái ngược với vẻ đèn đuốc sáng rực phía trước làm nổi lên vẻ phồn hoa đêm Nguyên Tiêu, một tiểu viện đèn tắt tối thui nằm phía sau Kim Phong lâu. Bài trí của tiểu viện cũng có thể coi là tinh xảo, nói chung nếu không phải là thuộc diện nổi danh đầu bảng của Kim Phong lâu thì

không được ở trong tiểu viện như thế này. Chuyện vào ngày lễ Nguyên Tiêu nhộn nhịp như hôm nay mà tiểu viện này không thắp đèn đúng là hiếm thấy.

Thật ra thì phần lớn đèn đuốc trong tiểu viện này vừa mới được thổi tắt đi không lâu. Đã gần đến giờ Tý, người muốn tới đây thăm bệnh cũng không nhiều. Nhiếp Vân Trúc nhìn một chút rồi chuyển thân trở lại gian phòng. Chủ nhân của tiểu viện, Nguyên Cẩm Nhi đang nằm trên giường nhìn ngọn đèn dầu đến xuất thần, tiếp đó nàng bật cười thành tiếng. Nhiếp Vân Trúc cũng cười cười, khuôn mặt giãn ra ngồi trở lại đầu giường.

Theo lý mà nói, Nhiếp Vân Trúc không nên đến đây tối nay, mặc dù cứ cách vài ngày nàng lại tới dạy đàn một lần, nhưng nàng đã rời khỏi Kim Phong lâu nên ngày lễ và đặc biệt là ban đêm đều không tiện đến nơi này. Nhưng lần này là ngoại lệ. Đêm nay nàng và Hồ Đào cùng nhau xem đèn lồng trên phố, sau đó gặp được một cô gái ở Kim Phong lâu học đàn cùng nàng, cô ta ra ngoài là để hốt thuốc cảm mạo phong hàn cho Nguyên Cẩm Nhi. Nhiếp Vân Trúc nghe xong mới bảo Hồ Đào đến thăm một chuyến, biết được Nguyên Cẩm Nhi muốn gặp nàng, nhìn thời gian thấy không còn sớm, lúc này hai nàng mới từ cửa sau Kim Phong lâu tiến vào.

Nguyên Cẩm Nhi hiện giờ đang là chiêu bài vàng của Kim Phong lâu, tuy nhiễm bệnh nhưng những ngày này muốn đóng cửa tạ khách cũng rất khó. Lúc trước cũng đã có mấy người tới thăm, xác nhận xong Nguyên Cẩm Nhi đúng là có bệnh mới rời khỏi sau vài câu trò chuyện. Hôm nay Tào Quan - người được ca tụng là Giang Ninh đệ nhất tài tử cũng tới thăm hai lần, y hiện giờ đang ở bên ngoài cùng một đám tài tử uống rượu phú thê. Nhiếp Vân Trúc tiến vào là lúc y gửi nha hoàn Khẩu nhi của Nguyên Cẩm Nhi đưa vào trong một bài thơ vịnh mỹ nhân đang bệnh. Nguyên Cẩm Nhi cũng chỉ cười cười mà nhận, rồi kêu Khẩu nhi ra ngoài đáp tạ.

- Nói thật nhé, Tào Quan này cũng đúng là tài hoa xuất sắc... Muội muội tính sao đây?

Ra dấu hai tỷ muội muốn nói chuyện riêng tư, Nguyên Cẩm Nhi bảo Hồ Đào đi ra ngoài rồi mới đưa bài thơ cho Nhiếp Vân Trúc xem, Nhiếp Vân Trúc đọc một lượt rồi để xuống. Nguyên Cẩm Nhi hay Nhiếp Vân Trúc, cả hai đều đã gặp qua nhiều tài tử, loại thơ thuận tay viết ra này tuy có thể thấy được sự tài tình, hay tạo cảm giác kinh diễm, nhưng cũng có chút khó là phải quan tâm bệnh tình của Nguyên Cẩm Nhi, Nguyên Cẩm Nhi cười lắc đầu.

- Kỳ thật là bệnh nhẹ thôi, uống một hai thang thuốc chắc sẽ khỏe, chỉ là trúng phong hàn vào đúng kỳ nên toàn thân bủn rủn không còn chút sức lực, muốn cất giọng hát thì còn khó hơn nữa. Cũng may hôm nay ma ma nhận lời vì muội mà chặn bớt khách, sợ là bên kia ma ma phải sút đầu mẻ trán.

- Tâm ma ma vẫn tốt như xưa.

Nhiếp Vân Trúc gật gù đầu, Kim Phong lâu nơi này có kỷ luật, có nhân từ, lương tâm ít nhiều cũng có, nếu như ở nơi khác, sợ là năm xưa nàng cũng không chuộc thân nổi. Sau đó nàng nở nụ cười, nói lảng sang chuyện khác:

- Chuyện muội muội cùng Tào Quan thế nào?

Nguyên Cẩm Nhi gần đây cùng Tào Quan qua lại khá thân, nàng nhiều ít cũng biết.

- Có thể thế nào chứ, chỉ được tiếng là tài tử với giai nhân mà thôi. Chẳng phải tỷ tỷ cũng đã nói sao, dấu sao y cũng có tài học. Đối với Nguyên Cẩm Nhi mà nói, Tào Quan, Lý Tần thì có gì khác biệt? Đối với Tào Quan mà nói, là Nguyên Cẩm Nhi hay Lục Thái Thái, đại khái cũng chả có gì khác nhau.

Tuổi của Nguyên Cẩm Nhi nhỏ hơn Nhiếp Vân Trúc, ngày thường cũng tràn trề sức sống, mọi người mến mộ nàng chủ yếu bởi nàng cởi mở và hoạt bát, nhưng hôm nay nàng lại lộ ra vẻ lười biếng chán nản. Nhiếp Vân Trúc lấy khăn lông lau mặt cho nàng:

- Đừng nói như vậy, y đã chọn muội mà không phải là Lục Thái Thái vậy hẳn là tình cảm nghiêng về phía muội nhiều hơn rồi.

- Muội đã nói rồi, muội muốn tìm một nhà có gia thế, có thể nuôi Cẩm Nhi như nuôi heo. Hi, hi ..., Tào Quan không có tiền, cho nên không thích lắm.

- Nếu thật nuôi muội thành heo, sợ là lập tức bị đuổi ra khỏi cửa.

Nhiếp Vân Trúc vỗ vỗ mặt nàng.

- Tào Quan tài hoa như vậy thì chuyện sau này đồ cao trung chắc là không có vấn đề, đến lúc đó không phải có thể nuôi Cẩm Nhi muội như nuôi heo sao?

- Tài tử trong thiên hạ nhiều lắm, cái gì Giang Ninh đệ nhất tài tử ấy chỉ là lời đồn, đồ cao trung chả lẽ lại dễ đến như vậy sao? Huống chi trong nhà nếu không chuẩn bị tiền, nếu chỉ dựa tiền sĩ, muốn được bổ nhiệm vào vị trí khuyết thiếu nào đó cũng phải đợi, rồi đợi, đợi chẳng biết đến khi nào ...

Nguyên Cẩm Nhi nằm yên nói chuyện, rồi hơi hé miệng suy nghĩ:

- Vân Trúc tỷ, tỷ nói xem, nếu Cẩm Nhi cũng chuộc thân rồi cùng tỷ đi bán trứng bắc thảo thì thế nào?

Nhiếp Vân Trúc cười rộ lên:

- Muội bị bệnh phát ngốc rồi sao?

Thỉnh thoảng nàng có ghé qua đây tán gẫu với Nguyên Cẩm Nhi vì thế Nguyên Cẩm Nhi lúc này cũng biết chuyện nàng làm cái xe bánh nướng, gần đây lại trêu ghẹo cái gì trứng bắc thảo, chỉ là hình dạng của nó thì vẫn chưa nhìn thấy.

Nguyên Cẩm Nhi suy nghĩ một lúc, cười khúc khích:

- Không phải à, nhưng Hồ Đào cũng sắp thành thân. Sau khi em ấy thành thân, Vân Trúc tỷ tất sẽ cảm thấy cô đơn, vừa hợp với chuyện Cẩm Nhi tới giúp, Vân Trúc tỷ ca ngợi trứng bắc thảo tốt đến mức như vậy, hẳn là thu nhập sẽ ổn định. Cẩm Nhi coi như có chỗ để dựa vào rồi.

- Cả ngày chỉ mơ đến chuyện được người ta nuôi thành heo, bây giờ lại nói muốn đi làm, có lẽ là bệnh quá hồ đồ rồi.

Nhiếp Vân Trúc chỉ cười, nàng đương nhiên biết lời Nguyên Cẩm Nhi nói chỉ là bông đùa, chỉ là ý tưởng bộc phát mà thôi.

- Cái gì mà thu nhập ổn định chứ! Tỷ cũng mới bán được vài hôm, mấy ngày trước còn bị lỗ vốn. Hơn nữa, sợ là khó có thể lấy chồng, sắp thành bà cô rồi đây. Cẩm Nhi nên tìm đại tài tử vừa có thể nuôi muội thành heo vừa có thể thương muội ấy...

- Có thể làm nữ chương quý cũng uy phong mà...

Nguyên Cẩm Nhi mơ màng nói. Sau đó hai người bàn luận về các tài tử như Tào Quan, Lý Tần. Kỳ thật tài tử năm nào cũng có, mỗi năm một nhiều hơn, hai người quen biết cũng không ít. Nguyên Cẩm Nhi lúc này đang bệnh lại vào đúng kỳ nên mồm miệng cũng hơi độc địa, Nhiếp Vân Trúc cũng là rộng bụng lắng nghe, một lát sau cũng nói tới Ninh Nghị.

- Bài Thủy điệu ca đầu thật hay, đáng tiếc người như thế lại đi ở rể nhà buôn, mà bài từ này có lẽ là mua được....

Nhiếp Vân Trúc nhẹ nhàng nói:

- Muội không biết Ninh Lập Hằng, sao biết là mua?

Nguyên Cẩm Nhi cười mồm mím:

- Nếu Vân Trúc tỷ có hứng thú có thể đến góc tường phía trước nghe thử xem, hôm nay tết Nguyên Tiêu, đám tài tử kia nhất định lại nói chuyện nghi ngờ bài từ đó là mua mà được.

Nhắc đến Ninh Nghị cũng chỉ vài câu, Nhiếp Vân Trúc không nói ý kiến của mình mà Nguyên Cẩm Nhi cũng chỉ thuận miệng bình luận đến mà thôi, nói chuyện thêm một lát thấy hơi mệt, Nhiếp Vân Trúc cầm ly tới bảo nàng uống một tí nước:

- Nghỉ một tý, tốt nhất là có thể ngủ một giấc.

Nguyên Cẩm Nhi ôm lấy chân nhưng không ngủ, bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng náo nhiệt của yến hội. Nhiếp Vân Trúc ngồi ở bên giường cùng nàng, rồi ôm cây cổ cầm ở bên đặt lên trên chân, thuận tay gảy vài âm, được một lúc cất tiếng hát khe khẽ:

“Bên đình cái, ven lối mòn

Ngát cỏ biếc chân mây...”

Giọng hát của nàng dịu dàng uyển chuyển, chỉ là thuận miệng thông thả hát nhưng lại khiến cả không gian thêm phần hư ảo che đi tiếng huyền náo bên ngoài. Nguyên Cẩm Nhi nhìn sang bên, Nhiếp Vân Trúc nhìn lại cười cười:

”Liều buồn hát theo cơn gió chiều

Nắng lụi núi chập trùng.”

- Vân Trúc tỷ, đây là nhạc khúc gì thế?

Tiếng đàn thông thả tình tang, Nhiếp Vân Trúc cười nhưng không đáp, không lâu sau lại hát:

”Trời mệnh mông,

Đất một góc,

Tri kỷ sắp chia ly...”

Bài Tống Biệt (1) này là bài hát thứ hai mà Ninh Nghị năm trước đưa cho nàng, gần đây Nhiếp Vân Trúc cũng đang luyện tập (2), lời hát đã xong nhưng tiếng đàn vẫn vang lên rất lâu mới dừng lại.

Nguyên Cẩm Nhi ngờ vực hỏi:

- Giống như là điệu Nguyễn lang quy (3), nhưng câu đầu tiên ở đoạn trên phải bảy từ mới đúng, đoạn dưới hơi lạ, gieo vần vốn phải là thanh bằng nay đổi thành thanh trắc (4), sao có thể như vậy nhỉ... Nhưng đúng là cách hát của Vân Trúc tỷ thật dễ nghe...

Nàng suy nghĩ, mở to mắt:

- Hay là Vân Trúc tỷ đang nghiên cứu cải tiến sang làn điệu mới? Chỉ là... làm như vậy cũng có chút... chệch, cứ coi là trò đùa thôi vậy...

Phần lớn những người như Nguyên Cẩm Nhi tiếp xúc với bài hát cũng chỉ hát sao cho tròn vành rõ chữ. Chỉ riêng Nhiếp Vân Trúc là đã đăng đường nhập thất có thể xưng là bậc thầy, nàng đúng là có tư cách để cải sửa làn điệu. Đương nhiên, để ọi người chấp nhận thì rất khó, song lần này cũng không phải là công khai. Có thể là Nguyên Cẩm Nhi thấy thật sự dễ nghe, nhưng bởi cách hát này quả thực quá mức thần kỳ nên sau một hồi kinh ngạc cũng chỉ nghĩ là sáng tác giải trí, sau đó mới nhớ đến ý cảnh trong lời bài hát.

- Tuy đơn giản nhưng ý cảnh trong bài này thật là hay, đáng tiếc không phải là một bài từ, chỉ có thể gọi là đoản thơ. Tài hoa của Vân Trúc tỷ khiến Cẩm Nhi hâm mộ thực đấy.

- Không phải tỷ sáng tác... Cẩm Nhi đừng cựa quậy nữa, nghỉ ngơi cho thật tốt đi.

- Vân Trúc tỷ gặp được ý trung nhân rồi sao?

- Chớ suy nghĩ lung tung, chẳng ai thềm lấy đây.

- À, cứ tưởng đã là cô nương nhà nào rồi cơ chứ... Ừm, cái loại thơ ngắn giải trí này, cũng như...

Bài Tống Biệt này thực ra là chú ý về mặt gieo vần mà không trọng giai điệu, cũng không phải là bài thơ, ý cảnh tuy hay nhưng chỉ có thể gọi là trò chơi câu chữ. Nàng nghĩ như thế, còn Nhiếp Vân Trúc cũng không giải thích nhiều, chỉ cười rồi nhét nàng vào trong chăn. Đúng lúc này, có tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, đó là Khấu nhi và Hồ Đào. Về mặt Khấu nhi hơi khấn trương, cầm trên tay một bài thơ:

- Tiểu thư tiểu thư, có bất ngờ có bất ngờ, sợ là lần này Tào công tử phải thua mất...

Khi Khấu nhi ở bên giường hầu hạ Nguyên Cẩm Nhi trước lúc Nhiếp Vân Trúc tới, hai chủ tớ đã bàn về rất nhiều bài thơ trong đêm nay. Ấn theo số lượng mà nói, tác phẩm hay bên Lệ Xuyên hiển nhiên là nhiều

nhất. Nhưng xét về cá nhân mà nói, đêm nay Tào Quan thể hiện rất tốt, có mấy kiệt tác được mọi người khen ngợi, Lý Tần đến Bộc Viên dự tiệc cũng chỉ biểu hiện trung dung. Vì thế theo đánh giá của Khấu nhi, trong nhiều hội thơ của đêm nay, xem chừng tiếng tăm của Tào Quan sẽ vững ngôi đầu bảng, bây giờ nàng ta chạy xộc vào như vậy, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện. Nguyên Cẩm Nhi khó hiểu hỏi:

- Sao thế?

- Bên Bộc Viên lại có bài thơ tới, lần này mọi người đều bị dọa sợ, bầu không khí bên ngoài rất quái lạ...

Mặc dù lần này không phải sáu thuyền kết thành mảng, nhưng hội thơ của Bộc Dương gia trong tiết Nguyên Tiêu vẫn được gọi là hội thơ Bộc Viên.

- Bộc Dương gia... thì sao?

Tuy nói mục tiêu sau này là được người ta nuôi thành heo, nhưng dấu sao thì đã từng giao thiệp với nhau lâu như vậy nên rốt cuộc Nguyên Cẩm Nhi vẫn hi vọng Tào Quan thanh danh rạng rỡ, lúc này nghi hoặc mà tiếp nhận tờ thơ.

Nhiếp Vân Trúc ở bên bắt ngờ nở nụ cười:

- Xem ra Lý Tần Lý công tử cuối cùng vẫn nhịn không được...

Năm tháng trước, Bộc Dương gia xuất hiện một thốt ngựa ô khiến mọi người vô cùng kinh ngạc. Có lẽ lần này là Lý Tần sau một đêm ẩn mình đã thăng hoa mà cho ra một bài kiệt tác chấn nhiếp mọi người. Phong cách của gã Lý Tần này gần đây có dấu hiệu đi theo hướng tà dị, cái kiểu ẩn mình như vậy đôi lúc lại khiến người khác cảm thấy rất là kinh diêm.

Nghe tiểu thư nói như vậy, thần sắc Hồ Đào lộ vẻ phức tạp, tựa như đang có chuyện không biết có nên nói hay không, còn Khấu nhi thì liều mạng lắc đầu:

- Không phải không phải, không phải Lý công tử mà là Ninh Nghị Ninh Lập Hằng đó, gã lại làm một bài từ vịnh tiết Nguyên Tiêu...

- Ặc?

Nhiếp Vân Trúc ngăn người, nàng vội vã xúm vào đọc tờ thơ. Khấu nhi ở bên bắt đầu kể chuyện sống động như thật:

- Ngoài kia có lời đồn rất là thú vị, nghe nói gã Ninh Nghị này hôm nay vốn không có ý định đến tham gia hội thơ, nhưng lúc dạo phố bị người nhìn thấy nên bị mời vào, lại thêm một đám người làm khó dễ y...

Lúc này Nhiếp Vân Trúc đang chăm chú đọc tờ thơ, khi đọc được phân nửa thì những tạp âm đó đã không lọt vào tai được nữa.

Nàng với Ninh Nghị qua lại đã nhiều ngày, bọn họ tuy không phải giao thiệp vì tài học nhưng tài thơ của Ninh Nghị, Nhiếp Vân Trúc cũng đã nghe nói. Giữa hai người cũng không đề cập tới tài học hay thơ từ gì đó, chỉ lấy thân phận bằng hữu thông thường mà giao thiệp với nhau, nhưng nếu nói trong lòng Nhiếp Vân Trúc không có mong đợi hay nghi ngờ gì cả hiển nhiên là không đúng.

Với nàng mà nói, bài từ trước mắt chính là một con người khác của Ninh Nghị mà nàng chưa từng tiếp xúc.

"Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ."

...

Nguyên Cẩm Nhi thì thầm đọc thành tiếng cho đến tận dòng lạc khoản cuối cùng:

Tô phủ.

Ninh Nghị.

Ninh Lập Hằng.

(1) bài Tổng Biệt của đại sư Hoàng Nhất:

- Về tác giả - đại sư Hoàng Nhất: tuvienhuequang.com/doi-song/c...oang-nhat.html

- Nghe bài hát: youtube.com/watch?v=hqEoznkqqpw

Nguyên văn Hán Việt:

Trường đình ngoại, cổ đạo biên

Phương thảo bích liên thiên

Văn phong phù liễu địch thanh tàn

Tịch dương sơn ngoại sơn

Thiên chi nhai,

Địa chi giác

Tri giao bán linh lạc

Nhất học trọc tửu tận dư hoan

Kim tiêu biệt mộng hàn.

Mr.Lookluck dịch thơ:

Bên đình cái, ven lối mòn

Ngát cỏ biếc chân mây

Liều buồn hát theo cơn gió chiều

Nắng lụi núi chập trùng

Trời mệnh mông,

Đất một góc,

Tri kỷ sắp chia ly

Vui cạn nốt tới ly cuối cùng

Giấc buồn đêm mình ta.

(2) Nguyên văn: “thôi xao” - thường được dùng với nghĩa cân nhắc dụng từ cho thơ ca. Xem giai thoại để biết thêm chi tiết:

vi.wikipedia.org/wiki/Gi%E1%B...4%90%E1%BA%A3o

(3) Nguyễn lang quy: Theo “U Minh lục”, vào năm Vĩnh Bình thứ 5 đời Hán Minh Đế, có hai chàng Lưu Thần và Nguyễn Triệu vào núi Thiên Thai, gặp hai cô gái dung mạo tuyệt trần nên ở lại nửa năm, lúc về tới nhà cháu chắt đã đến đời thứ 7. Tên điệu từ lấy ý nghĩa từ đó. Bắt đầu thấy sáng tác từ từ Lý Hậu chủ Lý Dục của Nam Đường.

Toàn bài gồm 2 đoạn, 9 câu 47 chữ. Tất cả các câu của đoạn đầu đều vần với nhau, câu 2, 3, 4, 5 của đoạn sau vần với nhau và dùng thanh bằng (những chỗ bôi đậm là chỗ gieo vần). Cụ thể như sau:

bằng bằng bằng trắc trắc bằng bằng,

bằng bằng bằng trắc bằng.

trắc bằng bằng trắc trắc bằng bằng,

bằng bằng trắc trắc bằng.

bằng trắc trắc,

trắc bằng bằng,

bằng bằng trắc trắc bằng.
bằng bằng bằng trắc trắc bằng bằng,
bằng bằng trắc trắc bằng.

40. Q.2 - Chương 41: Suốt Đêm Rong Cá Rộn (7)

Trong gian phòng của Nguyên Cẩm Nhi ở phía sau Kim Phong lâu, Khấu nhi đang thuật lại câu chuyện sống động như thật đã phát sinh cách đây không lâu trong Cựu Vũ lâu:

- ...Sau đó, lúc Ninh công tử kia viết xuống bài thơ này, những người chung quanh đều tròn tròn mắt, tên Tiết Tiến kia vốn muốn làm khó dễ Ninh công tử còn hỏi: “Không phải người nói Thủy Diệu ca là do một đạo sĩ làm sao?” Thế là Ninh công tử bèn nói cho hắn biết... Ha ha ha ha... Ninh công tử nói, vị đạo sĩ kia hôm đó... Hô hô hô hô... Ngâm, ngâm hai bài... Ha ha ha ha ha ha...

Những lời này vừa nói xong, Nguyên Cẩm Nhi đang nằm trên giường đột nhiên phá ra cười ngả nghiêng:

- Vân, Vân Trúc tỷ, gã này hài hước thật...

Vân Trúc vẫn đang cầm bài thơ để xem, nàng quen biết Ninh Nghị nên trong đầu không khỏi tái hiện lên tình cảnh mà Khấu nhi miêu tả. Với cái tính cách không câu chấp của Ninh Nghị chuyện này cuối cùng cũng đã xảy ra, nghĩ đến nàng cũng không nhịn được cười.

Khấu nhi kỳ thật vẫn có chút tâm tư ủng hộ Tào Quan, sau khi kể xong thì cảm thấy vui vẻ nhưng chỉ sau chốc lát lại chuyển thành thấp thỏm không yên:

- Tiểu thư, Nhiếp tỷ tỷ, bài thơ này... Thật sự hay như vậy sao? Sắc mặt của bọn người Tào công tử ở phía trước thật sự rất kỳ quái, tiểu thư trước đây có nói rằng so đầu thơ từ không có chuẩn mực, Tào công tử vẫn thường lợi hại nhất, chẳng lẽ thật sự không sánh bằng...

Nguyên Cẩm Nhi cười cười nhìn thoáng qua bài từ kia, sau khi trao đổi ánh mắt với Nhiếp Vân Trúc mới khẽ lắc lắc đầu:

- Căn cứ vào tình huống mà Khấu nhi muội nói, qua hết đêm nay, cái danh Giang Ninh đệ nhất tài tử e rằng sẽ được mọi người đội lên trên đầu Ninh công tử kia rồi. Đáng tiếc... gã lại là người ở rể nhà thương nhân.

Nàng lại nhú nhú mày:

- Nhân vật bậc này rốt cuộc là tại sao mà đi ở rể, chẳng lẽ bị họ Tô bức bách sao?

Trước đây bởi vì cái thân phận người ở rể này mà nhiều người hoài nghi bài thơ của Ninh Nghị là sao chép được, nhưng đến lần này sợ là không còn ai dám nghi ngờ nữa, câu bông đùa đạo sĩ ngâm hai bài kia hiển nhiên không ai chịu tin. Nguyên Cẩm Nhi ngờ vực, Hồ Đào đứng ở bên cạnh lưỡng lự rất lâu mới kéo kéo ống tay áo của Nhiếp Vân Trúc, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, Ninh công tử này chẳng lẽ thật sự là Ninh công tử kia?

Giọng nàng không lớn, nhưng Nguyên Cẩm Nhi và Khấu nhi bên cạnh đều nghe được rõ ràng, trừng to hai mắt:

- Vân Trúc tỷ... quen gã Ninh Nghị kia?

Vân Trúc suy nghĩ, tiện tay gảy gảy dây cổ cầm, sau một vài nốt được đánh ra mới mở miệng nói:

- Nếu tỷ nói y chính là tác giả của ca khúc mới vừa rồi, Cẩm Nhi sẽ nghĩ như thế nào?

- Ồi giời...

Nguyên Cẩm Nhi sững sờ hồi lâu, bản nhạc kỳ quái nhưng dễ nghe đã làm cho tâm trí của nàng tản mạn lâng lâng. Bài Thanh Ngọc Ấn trước mặt là thuần túy đại khí tới cực điểm, song cái “Bên đình cái, ven lối mòn” kia đúng là ly kinh phản đạo, không theo một khuôn mẫu nào cả.

- Nếu thật như lời Vân Trúc tỷ nói, vậy đúng là ... có chút kì lạ...

- Nhiếp tỷ tỷ, tỷ thực quen biết gã Ninh công tử à? Y rốt cuộc là dạng người gì, nói cho chúng muội biết đi...

Khẩu nhĩ nhích lại gần, Nhiếp Vân Trúc nhìn bài từ trong tay nghĩ sơ qua mới khẽ ngẩng đầu lên, tầm mắt chuyển sang góc phía hông phòng.

Đúng thế, rốt cuộc y là dạng người gì nhỉ...

Bây giờ nghĩ lại, mình cũng khó mà hình dung được, lúc mới gặp thì mình té sông còn kéo y té theo, cứ mình lên lại bị mình đánh ột bạt tai mà cũng không biện giải. Sau này khi quen biết thì tỏ ra không câu thúc, sáng nào cũng chạy tới chạy lui, lúc dừng lại tán gẫu vài ba câu. Mặc dù sớm đã nghe nói tài danh của y, nhưng nhất cử nhất động của đối phương tuyệt không cũng tỏ ra là thư sinh, thường ngày nàng để ý thấy cũng có đôi chỗ cổ quái.

- Chỉ là giết con gà mà thôi, khỏi cần cảm ơn.

- Bút than... Dùng để viết chữ...

- Rèn luyện thân thể mà... Học trò dài lưng tốn vải, ăn no lại nằm.

- Nếu như có thể học một chút võ công gì gì đó... như những kẻ lợi hại xông pha giang hồ ấy...

- Bài Già lam Vũ... tuy không được xếp vào loại thanh nhã, nhưng ta thích nghe.

- Trứng bắc thảo... Cô muốn gọi là trứng phú quý hay trứng phỉ thúy đều được...

Nếu như nói những lời này với người xa lạ, nói không chừng sẽ khiến cho người ta cảm thấy kẻ này cuồng ngạo gì đó, nhưng khi tiếp xúc qua, nàng chỉ cảm thấy thoải mái, cảm giác thoải mái hoàn toàn không giống như khi gặp các tài tử tao nhã khác. Cuồng ngạo là cái thứ chỉ xuất hiện trong tình huống vô cùng đặc ý với một thứ nào đó. Nhưng nàng lại cảm giác đối phương thật không đặc ý với bất kỳ thứ nào, cũng không tỏa ra cảm giác bề nghệ chúng nhân, mà chỉ tạo ra cảm giác nhẹ nhàng như mây như gió khiến người ta thích. Đối phương không tỏ ra chán ghét cái gì, nhưng cũng không có cái gì khiến y say mê. Song cũng phải nói, trong mấy tháng tiếp xúc vừa qua, dù đối phương chưa từng thật sự ở trước mặt nàng biểu hiện ra một mặt tư thái phong lưu, và nàng cũng chưa từng nhắc đến, nhưng không thể phủ nhận, ở trong lòng nàng vẫn còn có chút chờ mong.

“Trăng có từ bao thuở, nâng chén hỏi trời cao...”

Trong lòng Nhiếp Vân Trúc thật cũng có mong đợi nho nhỏ, người có thể làm ra bài từ như thế tài hoa rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào. Tuy lúc nói chuyện cùng gã Ninh Nghị tùy ý tiêu sái kia cảm thấy thoải mái, nàng cũng tin tưởng đây mới là phần người thật hơn của đối phương, nhưng nàng vẫn mong có được một ngày có thể biết được một cái phần văn nhân của Ninh Nghị.

Mãi cho đến lúc này, khi nhìn thấy bài Thanh Ngọc Án, trong đầu dựng lại tình cảnh lúc đối phương viết bài thơ: mọi người chế giễu, ngăn trở, làm khó dễ, mà gã vẫn thông dong lấy nụ cười nhẹ nhàng thoải mái ứng phó... Nếu lúc ấy mình có thể ở đó thì hay biết mấy...

Nghe Khẩu nhĩ hỏi, nhìn bài thơ kia, trong lòng nàng bỗng hiện ra ý nghĩ mãnh liệt như thế. Gian ngoài kia, hoa đăng đêm Nguyên Tiêu sáng trưng như ban ngày, gã ở trên lầu nói có chuyện gấp, không biết là chuyện gì, không biết lúc này đang ở nơi đâu, mấy thứ này, bỗng nhiên nàng đều rất muốn biết...

Một lát sau, Nhiếp Vân Trúc mới đè nén ưu tư này xuống được.

oOo

Tiếng chuông báo hiệu giờ Tý đã điểm, Ninh Nghị vẫn đang cùng tiểu Thiên trên đường trở về, trong miệng tiểu Thiên đọc tới đọc lui bài Thanh Ngọc Án, thỉnh thoảng mở miệng hỏi:

- Cô gia cô gia, cái gì cái gì tơ liễu vàng rủ ấy nhỉ?

Ninh Nghị trả lời câu một, tâm tình của gã hơi buồn bực, bởi vì sau khi viết xong bài thơ người vẫn mắt dẫu.

Lúc vung tay hoa bút viết chữ gã cũng biết bài thơ này thật đúng là hợp thời điểm, đặc biệt là dưới tình huống gã đang theo dõi sát sao nữ thích khách kia. Nhưng không biết có phải do quá hợp thời, hay là do câu cuối cùng, “Bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó,” dẫn tới sự chú ý của nữ thích khách hay không, khiến cho lúc này gã cùng tiểu Thiên đuổi theo tìm kiếm xung quanh vài vòng mới phát hiện, nữ thích khách kia rốt cục đã biến mất hoàn toàn khỏi phạm vi theo dõi của gã.

Có lẽ là bởi vì bài thơ này quá chuẩn xác nên đã làm bại lộ hành tích, đúng là không ngờ được, không biết nếu đổi thành “Bỗng quay đầu lại, người không đứng dưới đèn lửa tàn” có thể tốt hơn một chút hay không... Gã mông lung nghĩ lại đôi chút.

Nếu nữ thích khách kia thực nảy sinh cảnh giác với mình, mà mình lại cố chấp tiếp tục truy theo, đó chính là chuyện có hại lại vô tích sự. Chuyện đã không thành vậy dứt khoát buông tay, gã cùng với tiểu Thiên đi dạo trong chốc lát rồi cùng nhau chuyển hướng trở về, dọc đường tiểu Thiên vẫn còn vì chuyện vừa rồi mà hưng phấn không thôi, hung hăng mô tả vẻ mặt kinh ngạc của tên Tiết Tiến, hai tay chống nạnh, chí cao khí ngạo cười nói:

- Hừ, xem xem từ nay về sau còn ai dám nói xấu cô gia nữa.

Ninh Nghị cười cười:

- Haiz, nói xấu nữa cũng vô ích thôi...

- Vì sao ạ?

- Vì đạo sĩ chỉ ngâm có hai bài á.

“Hi hi...” Tiểu Thiên cười rộ lên.

Vô luận như thế nào, vấn đề người ngoài nói gã mua thơ, đến thời điểm này cơ bản xem như là đã được giải quyết.

Có một số việc - ví như chuyện đêm nay - trông thì như bất ngờ nhưng trên thực tế chưa hẳn là không có tính toán. Ngay từ đầu, Ninh Nghị thấy rằng phương pháp giải quyết lý tưởng chuyện này cũng chính là phương cách tương tự. Gã không phải là người thanh khiết gì mấy, tự biết những bài thơ mang đến nơi đây chính là một loại tài nguyên chiến lược, sau này có chuyện có thể mang ra dùng. Chẳng qua là trước mắt cũng không có chuyện gì, lấy ra để thu hoạch chút hư vinh cũng không tệ, nếu tiểu Thiên đã để lộ chuyện gã cũng không cần phủ nhận, chuyện có thể giải quyết vậy cứ để cho nó tự nhiên.

Loại chuyện như kết giao cùng đám tài tử hàng ngày kiếm chút danh khí từ trước đến giờ gã chưa hề nghĩ tới. Nếu đã là tiện tay làm vậy phải là chuyện đơn giản, gã đã để mọi chuyện trầm lắng cả năm tháng, ngâm lại cũng có lúc tưởng không qua, một lần vừa rồi có thể giải quyết xong mọi chuyện. Hôm nay gã thật tâm muốn đuổi theo nữ thích khách, trong lòng gã cái danh tài tử có cũng được mà không cũng chẳng sao, nó đã tới cửa thì tiện tay cầm lấy, không giống như vô công tí nào. Ai ngờ đầu lại phát sinh chuyện bất ngờ đến vậy, bọn người Tiết Tiến, Tô Sùng Hoa đã ép gã đến thế gã cũng thoải mái mà thuận thế đẩy thuyền.

Tính toán những chuyện này có lẽ không cụ thể như vậy, gã cũng không thật sự nghiêm túc tìm cách vượt qua. Chẳng qua trước đây từng trải đã thành thói quen, lúc đùa vui hay lúc nhàn hạ vẫn có thể thông dong không một chút kiêng kỵ, tỷ như lúc chuyện phiếm cùng bọn người Tần lão, Khang lão, Nhiếp Vân Trúc chẳng hạn; Nhưng chỉ cần cảm nhận được uy hiếp, dù cho là nhỏ đi chăng nữa, những ứng đối tưởng như tùy ý này cũng đã được cân nhắc đắn đo tới lui nhiều lần trong tiềm thức, thậm chí là mấy chục lần, khiến những lúc nhàm chán gã phải cười mắng mình cả đời không tránh được chuyện tính kế.

Con đường vô công tạm thời vẫn không có hi vọng gì, chuyện thơ từ nhiều ít cũng tính là giải quyết xong đôi chút, đi được một hồi, tiểu Thiên chợt nói:

- Cô gia, tiểu Thiên không thích bài thơ này...

- Sao?

- Còn “giữa đám tìm người trăm ngàn độ”,... Cô gia, cô gia vừa mới đuổi theo nữ phi tặc đấy.

Ninh Nghị ngăn người bật cười, tiểu Thiên mím môi:

- Cô gia, tí nữa muội sẽ méc tiểu thư, cô gia sắp gặp phiền toái lớn rồi...

- Ủ, biết rồi.

Ninh Nghị gật gật đầu, cười hướng phía trước đi. Tiểu Thiên từ phía sau theo tới:

- Cô gia à, muội sẽ nói cho tiểu thư thật đó...

- Biết rồi...

Tiểu Thiên nhiều ít là mến Ninh Nghị, nhưng loại chuyện như thế này nàng cũng không thể vì Ninh Nghị mà giấu diếm Tô Đàn Nhi, hơn nữa không hi vọng giữa Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi có khúc mắc trong lòng, trong lúc nhất thời ưu tư lựa chọn giữa “trung thành với tiểu thư” và “vì cô gia, vì gia đình hài hòa mà giấu diếm”. thấy đáng về thờ ơ như không của Ninh Nghị, cảm thấy mình khổ não như vậy có vẻ thừa thãi, hận không thể nhào tới cắn gã một cái.

- Cô-ô-ô-ô-ô-ô-ô-ô

gia-a-a-a-a-a-a-a à.....

- Biết rồi biết rồi... Thơ viết như thế nhưng đâu cứ phải là tình nàng, huống chi rốt cuộc cũng là không tìm được đó sao... Đi đi, nhanh một chút...

Khi hai chủ tớ đang trên đường người truy kẻ đuổi ầm ĩ, trong tiểu trà lâu, sau khi Tô Đàn Nhi đàm xong chuyện làm ăn cũng nhận được bài thơ Thanh Ngọc Ẩn, cũng đã biết hết thấy chuyện phát sinh ở bên hội thơ Bộc Viên. Lúc này nàng chống cằm ngồi đó, ánh mắt diêm tĩnh nhìn vào không khí, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì. Ở cạnh bên cửa bàn, hai ngón tay Tịch Quân Dục nhẹ nhàng gõ, ánh mắt bình thản nhìn nhìn bài thơ chép trên tờ giấy, có lẽ chỉ có người hiểu rõ ý nhất mới có thể phát hiện một ít âm u nơi đáy mắt.

Vốn bàn chuyện làm ăn xong, Tô Đàn Nhi sẽ đợi Ninh Nghị cùng tiểu Thiên trở về, ý cũng có thể ở đó cùng Tô Đàn Nhi thảo luận tiếp kế hoạch buôn bán. Dẫu sao cũng là đêm Nguyên Tiêu, ít nhiều cũng có thể đề cập đến một số chuyện vụn vặt khác. Ý hợp tác với Tô Đàn Nhi đã nhiều năm, có một vài thứ không phai được, bầu không khí lúc ý nói chuyện cũng không tệ, nhưng bài thơ này vừa đến, lại thêm tiểu Quyên kể về lời đồn, lúc Tô Đàn Nhi yên tĩnh trở lại, ý đã biết rõ hết thấy đều bị vui dập tơi bời hoa lá rồi. Dẫu có nói tiếp thì Tô Đàn Nhi cũng sẽ chỉ giả bộ mỉm cười chăm chú nghe, còn trên thực tế đã không còn ý nghĩa.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Nghị cùng tiểu Thiên đi tới, Tô Đàn Nhi nở nụ cười gật gật đầu với ý:

- Tướng công đã đến, nếu như không có chuyện trọng yếu gì khác, Tịch chương quỹ hầy về trước đi. Chuyện hôm nay, vất vả cho người rồi.

- Vậy ta cáo từ trước.

Tịch Quân Dục mỉm cười chấp tay hành lễ, rồi lại chấp tay chào Ninh Nghị. Khi chuẩn bị xuống lầu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tô Đàn Nhi nhoẻn miệng cười chỉ tờ giấy trên bàn ở trước mặt, tiểu ý tràn đầy trong ánh mắt, động tác ăn ý như là giữa bạn bè thân thiết. Ý cũng là ăn ý với Tô Đàn Nhi nhưng chỉ là trên trường buôn bán, người như Tô Đàn Nhi trông thì nhu nhược ôn hòa, nhưng thực tế nhiều lúc chăm chú tới đáng sợ. Lúc phối hợp ăn ý hoàn thành chút làm ăn nào đó cũng cảm thấy rất có thành tựu, nhưng chưa bao giờ ý thấy nàng lại nở nụ cười như vậy.

Ninh Nghị cầm lấy giấy thơ lên nhìn, cũng nở nụ cười, miệng giải thích gì đó, đại khái phát hiện quần áo đối phương có chút rối loạn, Tô Đàn Nhi cười vươn tay, giúp gã kéo cổ áo trường bào...

(1) Nguyên bản có hai tên, trong đó có một tên là Già Lam vũ, tên thứ hai sang tiếng Việt dịch thành “Pháo hoa dễ lạnh”

41. Q.2 - Chương 42: Suốt Đêm Ròng Cá Rộn (8)

Lúc xe ngựa băng qua đường phố trở về Tô phủ, bên ngoài rèm, chợ đêm vẫn náo nhiệt như trước. Tô Đàm Nhi ngồi ở trong buồng xe cúi đầu sắp xếp lại một số hóa đơn, hộp gỗ nhỏ đựng hóa đơn thì để ở bên cạnh. Tư thế thiếu nữ khép chân ngồi có vẻ thực nhã thanh tú, hiển nhiên so với ba tiểu nha đầu thì nàng biểu hiện thành thực hơn rất nhiều. Người có thói quen ra lệnh đều có loại khí chất này, nàng vừa sắp xếp các thứ vừa trò chuyện cùng Ninh Nghị.

- ... Xem tình hình này... Buổi sáng ngày mai có lẽ phải đến thỉnh an gia gia, thiệp thì không ra cửa đâu, sáng mai sau khi tướng công tập thể dục xong thì hãy mau chóng trở về... Đúng rồi, sáng mai bên nhà bếp có chuẩn bị bánh phở mà tướng công thích ăn đó...

Hôm nay Nguyên Tiêu, buổi tối thật ra cũng đã nói qua vài lời cùng lão thái công, nhưng đã có chuyện “Thanh Ngọc Ấn” này, ngày mai đại khái lại phải đến gặp người. Tô Đàm Nhi nói xong, nhin không được lại bật cười.

- Tướng công mỗi lần đều bất ngờ như thế, quá dọa người.

Hơn một tháng nay sau khi cùng Ninh Nghị tìm được tiếng nói chung, nàng đã không còn nhìn gã bằng ánh mắt như trước nữa, nhưng bài thơ đêm nay vẫn vượt ra ngoài dự liệu của nàng, lúc mới xem nàng cũng phải ngây ngẩn một lúc lâu, nghĩ không biết bản lĩnh của gã tướng công cổ cổ quái quái này của mình đến cùng là tới mức nào. Chẳng qua sau khi chạm mặt cùng gã, nàng cũng không tỏ ra là bị kinh ngạc chút nào, lúc này vừa sắp xếp hóa đơn vừa nhỏ giọng trò chuyện, thái độ an nhiên. Đương nhiên, việc không nhìn tới Ninh Nghị mà lẳng lặng thu dọn đồ đạc, cũng chỉ là phương pháp nhỏ để nàng tận lực không để ỉnh quá đa tình tự dao động.

Như thế một đường trở về Tô phủ, vượt qua từng căn viện, Tô Đàm Nhi còn phải đến bên đó gặp phụ thân, đại khái là có một ít chuyện buổi tối đã đàm thỏa với người ta. Nàng xoay người lại nói với Ninh Nghị:

- Tướng công bây giờ còn chưa đi ngủ sao?

Ninh Nghị gật đầu, Tô Đàm Nhi cười nói:

- Đợi tí nữa trở về, thiệp có ít đồ cho tướng công.

- Cái gì thế?

Tô Đàm Nhi chớp chớp mắt:

- Có chỗ hấp dẫn.

Chuyện muốn nói với Tô Bá Dung cũng không nhiều, chỉ chốc lát sau, Ninh Nghị đứng trên hành lang ở lầu hai hóng gió đã có thể nhìn thấy đoàn người Tô Đàm Nhi đốt đèn lồng ở xa xa từ trong căn viện kia đi ra. Khoảng cách xa, bóng người có vẻ nhỏ, ánh sáng của đèn lồng thỉnh thoảng biến mất ở phía sau tường cây, sau đó lại từ góc quanh hiện ra. So sánh náo nhiệt đại khái muốn thua cửa hông ở phía đông một chút, nửa đêm xe ngựa đều từ bên kia trở về, ánh đèn hội tụ ở nơi đó, sau đó từng đốm li ti tản về khắp nơi trong Tô phủ.

Tiểu viện ngược lại vẫn yên tĩnh như trước, đại phòng nhân khẩu không vướng, một vùng này không náo nhiệt, lại một lát nữa, Tô Đàm Nhi cùng ba nhỏ nha đầu đều trở lại, phía dưới vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Tiểu Thiên hô lên, từ dưới lầu chạy qua, giữa đầu trông thấy Ninh Nghị, híp mắt lại làm ra mặt bánh bao, sau đó chạy ulla vào trong gian phòng nhỏ nấu nước nóng. Tô Đàm Nhi đi lên, nâng ở trên tay một bao quần áo, nhẹ nhàng mà đi tới một bên cột, đặt bao quần áo lên lan can.

- Giữa đám tìm người trăm ngàn lần, bỗng nhiên quay đầu... Người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó...

Nàng vừa nhỏ giọng vừa ung dung thông thả đọc ra, một lát sau liếc mắt nhìn Ninh Nghị, mới cười rộ lên:

- Tiểu Thiên nói tướng công đang tìm một nữ thích khách lợi hại.

- Đúng vậy, đáng tiếc là mất dấu rồi.

- Vậy tướng công vì sao còn viết dưới lửa tàn đứng đó?”

Ninh Nghị nhún vai:

- Có biện pháp nào, thơ chỉ có thể viết như thế ... Vẫn không biết viết cái gì cho phải, bỗng nhiên quay đầu, người không thấy, không gieo vần.

Nữ thích khách chạy mất, hần thực ra cũng rất tiếc nuối.

Tô Đàn Nhi dịu dàng che miệng, nhào người nằm lên bao quần áo cười đến nỗi không dừng lại được, sau đó mới nói:

- Thỉnh thoảng nghe tướng công kể chuyện xưa, thiếp cũng có chút cảm giác mơ hồ, tướng công chẳng lẽ thật có hứng thú với những chuyện lục lâm hiệp khách kia à?

- Cũng không muốn làm hiệp khách gì, chẳng qua là cảm thấy hứng thú với các loại khí công nội công kia thôi.

Ninh Nghị cũng không che dấu, lắc đầu, sau đó chỉ chỉ dưới lầu:

- Vèo! Từ phía dưới có thể nhảy lên trên đây, tiếp đó một quyền có thể đánh thủng tường, nghe nói có dạng người như thế, cho nên cảm thấy thú vị, hôm nay cùng tiểu Thiên trông thấy nữ thích khách kia, cũng rất lợi hại, chắc hẳn thực sự có loại bản lĩnh này, trong lúc bất chợt phát lực, không giống người bình thường.

Tô Đàn Nhi gật gật đầu:

- Thiếp cũng đã được nghe nói đến. Chẳng qua là mấy năm nay đi nơi khác, do bọn cảnh hộ viện theo cùng, thỉnh thoảng cũng có nghe nói một ít chuyện về cao thủ võ lâm, nhưng tướng công nói những thứ này lại không nhiều, dù cho đúng là quan phủ truy bắt hung nhân, kỳ thật cũng chỉ là chút ít hán tử tam đại ngũ thô, làm gì cũng chỉ biết dùng tay chân không biết dụng óc, ngoài ra cũng có lưu phái về đạo thiên sư, nhưng cũng chỉ có vài trò ảo thuật gạt người, thiếp thân học qua chút ít, do đó không tin. Nói cái gì mà nội công chân lực, sau khi luyện thành giống như tiên nhân, thật sự quá ít, vả lại nghe nói là phải luyện từ nhỏ, mười mấy năm mới thành công, dù hôm nay tướng công có tìm được thì sợ cũng hơi chậm rồi ...

Càng nói nàng lại càng cười rộ lên, nhìn vẻ mặt Ninh Nghị mà có chút cảm giác vui sướng khi người gặp họa. Nàng không nghe lời truyền miệng, loại chuyện thú vị này, nếu nàng có cơ hội, cũng muốn đến xác thực chứng thật mới có thể mất hi vọng, tướng công tất nhiên cũng sẽ không nghe một chút liên từ bỏ. Đối với việc “giữa đám tìm người trăm ngàn lần” kia, nàng chỉ cho là tướng công lúc ấy tìm người, hứng chí liên tưởng nên cũng không để ý, chuyển chủ đề sang hướng khác.

- Vừa rồi nghe tiểu Thiên nói đến, lúc ấy tướng công ở Cự Vĩ lâu, trừ Tiết Tiến ra, Sùng Hoa thúc lại cũng ở đó? Thúc ấy khi đó bảo tướng công đừng chối từ, triển lộ một chút tài học của mình?

Tô Đàn Nhi là nhân vật bậc nào, vừa nghe tiểu Thiên nhắc tới tình cảnh lúc ấy, tự nhiên liền hiểu rõ tâm tư của Tô Sùng Hoa. Bây giờ nàng biết được đáp án từ trong vẻ tươi cười đó của Ninh Nghị thì quay đầu đi, bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó quay đầu lại nói:

- Tướng công nghĩ thế nào?

- Hả?

- Nếu tướng công cảm thấy không hứng thú với cái thư viện nhỏ kia, ngày mai thiếp sẽ nói chuyện cùng Sùng Hoa thúc.

Tô Đàn Nhi cười nói:

- Còn nếu tướng công thích cái thư viện nhỏ đó, ngày mai thiếp tìm đến gia gia nói chuyện.

Sơn trưởng của thư viện Dự Sơn là Tô Sùng Hoa, nhưng thật ra vẫn do Nhị thúc Tô Trọng Kham âm thầm quản lý. Địa vị của ông ở Tô gia tương đối siêu nhiên, nhưng người bình thường vẫn sẽ cho rằng là thiên về nhị phòng nhiều hơn một chút. Trước kia Tô Đàn Nhi tự nhiên sẽ không hỏi những chuyện này từ Ninh Nghị, nhưng bây giờ nếu Ninh Nghị thật có hứng thú, nàng cũng có nắm chắc có thể xin gia gia cho hẳn tiếp quản thư viện kia. Nhưng Ninh Nghị cười lắc lắc đầu:

- Tùy tiện dạy vài chữ là được rồi, nhiều chuyện phiền hà quá không chịu nổi, nàng cũng biết ta thường ngày không thích mời xã giao thế này thế nọ.

Tô Đàn Nhi gật gật đầu:

- Bên kia thiệp đã nói với Sùng Hoa thúc rồi... Thật ra mà nói, Sùng Hoa thúc dạy trẻ nhỏ tuy không tốt nhưng xử lý việc vẫn rất lợi hại, thúc ấy làm sơn trưởng, tướng công ở đó cũng nhân nhĩ thông dong. Đúng rồi, cái này cho tướng công...

Nói xong, cầm bọc quần áo đến đưa cho Ninh Nghị.

- Cái gì thế?

- Một ít quần áo mũ giày vớ.

Tô Đàn Nhi nói xong, cười xoay người đi xuống lầu, Ninh Nghị nhìn nhìn:

- Thế à.

Cầm bọc quần áo xuống lầu, đến trên mặt bàn mở ra, đúng là chút quần áo, giày vớ, hắn cầm lên xem, tiểu Thiên ở bên ngoài gõ cửa, sau đó bưng chậu gỗ đựng nước ấm lên lên lút lút đi vào, vừa đóng cửa lại:

- Cô gia rửa mặt. Í, tiểu thư đem quần áo cho cô gia à?

- Ừ.

Ninh Nghị đi tới rửa mặt, tiểu Thiên ở bên cạnh dùng ngón tay chọc chọc lưng hắn:

- Cô gia, cô gia, tiểu thư có nhắc tới chuyện nữ thích khách với cô gia không?

- Mọi người nói tất cả mọi chuyện cho tiểu thư biết?

- A? Có vấn đề gì ạ?

Ninh Nghị rửa mặt xong quay đầu lại, thấy vẻ mặt đang lo lắng của tiểu Thiên liền cười:

- Đã bảo rồi, mọi người đang suy nghĩ gì thế?

- Cô gia nghĩ đi, nếu tiểu thư không nói cho cô gia, không phải đại biểu tiểu thư để bụng chuyện này sao, vậy tiểu Thiên không nên nói rồi.

Tiểu Thiên lúc này thở phào nhẹ nhõm một hơi, nở nụ cười:

- Nhưng tiểu Thiên đã sớm biết, tính cách của tiểu thư không phải như thế... Song lần sau cô gia đừng có viết câu chữ dễ khiến người ta hiểu lầm như vậy nữa, tiểu Thiên vừa rồi phân vân rất lâu, chỉ sợ tiểu thư hiểu lầm, nhưng lại không dám giải thích cho tiểu thư biết cô gia không có quan hệ gì với nữ thích khách kia hết, viết chữ chắc không phải chỉ nàng, nếu như giải thích, tiểu thư ngược lại sẽ nghĩ nhiều, nhưng nếu không giải thích tiểu thư ngược lại suy nghĩ vẫn vơ, sau đó thì sao....A....

Tiểu nha đầu ở bên cạnh lú la lú ló, Ninh Nghị không nhịn được cười nữa, cốc vào trán nàng một cái:

- Mà mọi người nghĩ nhiều quá đó.

Tiểu Thiên bưng lấy trán:

- Đúng vậy đó, làm nha hoàn thì phải nghĩ đến mọi vấn đề mới được, tiểu Thiên rất thông minh, hi...

Tiểu nha đầu đêm nay vốn lo lắng Ninh Nghị chạy đi tìm nữ thích khách bị thương kia, nhưng để sau rồi nói thì cũng không muộn. Sau khi nói xong lại bắt đầu xoắn xuýt quan hệ của Ninh Nghị cùng Tô Đàn Nhi, bấy giờ rốt cuộc cũng yên lòng, tự sướng tự khen mình một câu, lại hỏi:

- Cô gia đã thử quần áo mới chưa?

- Chưa, ngày mai thử.

- Không được, toàn bộ những thứ này là tiểu thư làm cho cô gia.

- Ặc?

Ninh Nghị sững sờ, nhìn đồng quần áo này ...

- Vải vóc dường như mấy tháng trước đã gặp qua rồi...

- Tiểu thư bắt đầu làm vào mấy tháng trước đó.

Tiểu Thiên lấy chiếc trường sam mở rộng ra bắt đầu ước lượng với dáng người của Ninh Nghị.

- Vải mới của tháng sáu năm ngoái, khi đó tiểu Thiên còn giúp cô gia đo kích cỡ đó, tiểu thư nói mỗi năm phải làm cho cô gia hai bộ quần áo mới được, nhưng tiểu thư ngày thường bận việc nên làm cũng không nhanh, gián đoạn liên miên, vốn năm ngoái là có thể làm xong cho cô gia nhưng kết quả là mấy ngày trước mới sửa xong áo trong, tới ngày Nguyên Tiêu rồi...

- Làm hai ba bộ à.

Ninh Nghị chỉ chỉ tủ treo quần áo bên cạnh.

- Đó là chức nương trong phủ làm, có một bộ là tiểu Thiên cùng Quyên nhi, Hạnh nhi tỷ làm. Bộ này là do tiểu thư tự tay làm đó... Đúng rồi, cô gia ngồi xuống, thử giày.

Ninh Nghị cười cười, nhìn trường bào kia, tiểu Thiên ngồi xổm ở dưới đất đổi giày cho hắn, nhỏ giọng nói:

- Cô gia... Cô gia có còn nhớ rõ ngày ngày thành thân tiểu thư bỏ đi không?

Ninh Nghị nhìn nàng:

- muội lại đang suy nghĩ vấn đề gì đây?

- Không có a, thật ra thì tiểu Thiên cảm thấy tiểu thư rất tốt, mặc dù ... mặc dù lần bỏ đi đó đối với cô gia mà nói có một chút gì đó không tốt, nhưng tiểu thư khi đó cũng không biết cô gia là hạng người gì. Thời điểm tháng sáu rất bận rộn, tuy là thế nhưng sau khi người nghĩ kỹ, cũng quyết định làm quần áo cho cô gia, vì là người một nhà. Người nói nếu người đã là thê tử của cô gia, hằng năm tự tay may cho cô gia hai bộ quần áo giày vớ suy cho cùng cũng là điều nên làm, kỳ thật tài may của tiểu thư không tính là giỏi lắm, nữ công của muội cùng Quyên nhi, Hạnh nhi tỷ cũng không được tốt lắm, bộ y phục kia của cô gia có nhiều chỗ là mời chức nương làm hộ. Nhưng tiểu thư thì không như thế, có đôi khi còn làm bộ như rất vô tình mà từ chức nương trong phủ cùng trong tiệm nói chuyện, sau đó hỏi chút bí quyết, bởi vì tiểu thư không muốn bị người chê xấu, Quyên nhi cùng Hạnh nhi tỷ còn bàn thêm vào mấy ý tưởng độc đáo. Cho nên làm suốt hơn nửa năm, những thứ này mới hoàn thành xong...

Ninh Nghị nở nụ cười, nhìn quần áo kia, sau đó nhìn tiểu Thiên đang ngồi xổm ở đằng kia một hồi lâu, thò tay tức giận vỗ đầu nàng:

- muội lúc nào cũng nói tốt cho tiểu thư nhà muội trước mặt ta ...

Lần này tiểu Thiên cũng không trốn tránh, ngẩng đầu lên, đáng yêu và tự tin mà cười:

- Bởi vì tiểu thư thật sự rất tốt.

- Biết rồi biết rồi...

- muội giúp cô gia thu quần áo lại.

Đêm đã khuya, chỉ chốc lát sau tiểu Thiên liền rời khỏi, còn Ninh Nghị ở trong phòng xem vài trang sách. Lúc đứng dậy đẩy cửa sổ ra, ánh đèn vẫn còn đang tỏa sáng trong cửa sổ gian phòng đối diện. Bóng dáng Tô Đan Nhi đang ở nơi đó vui đùa chỉnh lý biên lai sổ sách, ghi chép vài thứ, hình bóng từ trên cửa sổ chiếu ra ngoài, chuyên tâm và nghiêm túc. Thời điểm đầu năm và cuối năm đúng là lúc mà thương hộ bận rộn nhất, tình hình này, đại khái còn phải kéo dài thêm một thời gian nữa....

42. Q.2 - Chương 43: Đánh Cuộc

Nguyên Tiêu qua đi, những cuộc thăm viếng tiệc tùng không còn nhiều lắm, tất cả mọi thứ dường như bắt đầu thoát ra khỏi bầu không khí sôi động ngày tết, trở về với nếp sinh hoạt thường ngày như trước đây.

Bài thơ Thanh Ngọc Ẩn được truyền bá với tốc độ khó mà tưởng tượng nổi, hầu như chỉ sau vài ngày, khắp các trà lâu tửu quán đều nghe mọi người nghị luận về câu chuyện này. Đối với Ninh Nghị, ngoài thừa nhận tài học thì những suy đoán về việc gã đi ở rể lại được thảo luận càng nhiều hơn, đến lúc này đã không còn ai nói gã sao chép, ăn trộm thơ nữa. Một nhóm người thậm chí còn ca ngợi, gán cho gã danh hiệu Giang Ninh đệ nhất tài tử. Tuy nhiên cũng có một bộ phận cho rằng tính cách người này cổ quái, cậy tài khinh người, uống phí ột thân tài học, dần dần xuyên tạc gã trở thành... một loại gọi là cuồng sinh.

“Một hành động phá cách” (1) có thể giải quyết được vấn đề nhưng nhất định sẽ mang theo vài tác dụng phụ, chẳng qua cái tác dụng phụ này cũng chính là thứ mà Ninh Nghị chờ mong. Sau này những lời soi xét từ bên ngoài về cơ bản sẽ ngừng lại, gã cũng yên tâm mà dạy học, đôi khi rỗi rãi thì nghiên cứu sử dụng mấy hóa chất, gần đây kiếm được một số ống nghiệm, thỉnh thoảng ôn luyện lại vài phản ứng hóa học đơn giản.

Lúc này xảy ra một chuyện khá là thú vị, sáng sớm ngày mười sáu gã vẫn ra ngoài chạy bộ như thường lệ, gặp Nhiếp Vân Trúc đang đứng trước cửa tiểu lâu chờ, sau khi trông thấy nàng liền duyên dáng vén áo thi lễ:

- Ninh đại tài tử tốt.

Cảm tưởng cứ như tài tử với giai nhân... Ninh Nghị gật đầu:

- Cô bé cũng tốt.

Nhiếp Vân Trúc liền đỏ mặt, lùi về nửa bước, trên mặt bừng bừng như bị nung nóng, hai con mắt to tròn đảo tới đảo lui, hết nhìn Ninh Nghị rồi nhìn sang chỗ khác, có chút hoảng hốt.

- Sao Ninh, Ninh công tử lại có thể nói thế chứ...

- Ô kìa, muội vừa nói Ninh đại tài tử tốt...chẳng lẽ ta không nên hồi đáp vậy sao?

- Sao vậy được! Ninh công tử phải nói... phải nói... nói...

Nàng đứng đó, tay chân luống cuống nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó mới chột phì cười.

- Tóm lại là quá mức khinh bạc...

Sau khi xảy ra chuyện nho nhỏ này, Nhiếp Vân Trúc không còn nhắc đến cái danh hiệu đại tài tử của gã nữa, thoải mái tán gẫu trò chuyện như trước kia. Dĩ nhiên nàng vẫn hứng thú dò hỏi điệu bộ của mọi người trong hội thơ tối qua, biết Ý Lan cũng ở đó liền cười hỏi nàng phản ứng thế nào.

- Có người nói Ý Lan cô nương rất giỏi văn thơ, chẳng hay có bị tài năng của Ninh công tử đây khuất phục không?

- Tất nhiên là bị thuyết phục rồi, tài hoa bốn công tử ấy tăng lần, nàng không phục làm sao mà được...Muội thấy đúng không?

Ninh Nghị lo chú ý tới nữ thích khách kia, căn bản không rõ Ý Lan cô nương như thế nào, ý nghĩ lướt qua, thuận miệng đáp qua loa. Nhiếp Vân Trúc cười phá lên:

- Công tử nói chí phải.

- Ta cũng cảm thấy ta nói đúng...

Ninh Nghị cười.

- Thôi ta đi, còn muốn chạy thêm một đoạn nữa.

- Mai lại gặp.

- Ủ, mai gặp.

Mùa đông bình minh hé muộn, lúc này cả khung trời vẫn một màu tối tăm, từng điểm đèn đuốc trong các tiểu lâu xao động. Nhiếp Vân Trúc đứng trước cửa dõi nhìn người rời đi, trong mắt ngập tràn vui vẻ. Thời tiết vẫn còn lạnh, sau khi thân ảnh Ninh Nghị hoàn toàn biến mất khỏi mảnh xám xịt đằng xa, nàng ngửa mặt lên mỉm cười, thở ra một chùm sương trắng, xoa xoa đôi bàn tay, quay người đi về phía bậc cửa.

Cả ngày hôm nay hẳn tâm trạng sẽ rất tốt đây.

Vài ngày sau Ninh Nghị gặp Khang Hiền ở đầu phố, lão đầu đang ngồi kiệu không biết muốn đi đâu. Kiệu tám người khiêng, thêm vào bốn gã người hầu mang khí thế ngất trời, trông thấy Ninh Nghị ở phía trước liền ngừng lại chặn đường gã, Khang Hiền phân phó vài câu bảo kiệu đi theo đằng sau.

- Ài, văn nhân biến chất.

- Khang lão năm mới tốt lành... Ta đã làm nên chuyện thương thiên hại lý gì sao?

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

- Thơ hay, nhưng văn cảnh không đúng lắm, khi làm nên linh động thêm một ít. Còn cái danh ẩn sĩ cuồng sinh kia... dù người có tâm muốn ở ẩn cũng không nên biểu hiện ra như vậy.

Hai người dọc theo con đường đọng đầy tuyết trắng về phía trước, Khang Hiền cho rằng chuyện lần này với lần trước không khác nhau, thế nhưng nói về chuyện này nét mặt cũng không nghiêm khắc, Ninh Nghị cười:

- Chỉ vậy thôi à?

- Dĩ nhiên chưa xong! Hôm nay đã là mười chính tháng giêng, năm mới qua được chừng đó ngày mà người vẫn chưa đến quý phủ của lão phu, việc này làm ta rất tức giận, hậu quả quá là nghiêm trọng...

- Đúng rồi, năm trước có lần đi qua đây, hồng nhan tri kỷ của người dựng quán nhỏ ở đầu phố, giờ chuyển qua chỗ khác hay vẫn chưa bày ra?

Khang Hiền chỉ chỉ góc đường phía trước, Ninh Nghị lắc đầu nói:

- Lão nhân gia nói chuyện phải có trách nhiệm nha, đừng mập mờ thế... Năm trước chưa có nhiều người mua nên phải thu quán, khoảng mười mấy ngày tới mới dọn ra. Nhưng chỉ là một quán bán trứng muối, sao Khang lão lại quan tâm đến vậy?

- Là vì trứng muối kia... tuy mùi vị cổ quái nhưng nhìn chung là ăn được, chủ yếu do vẻ bề ngoài rất đẹp, mấy ngày nay ta tiếp khách thường mang một chén đặt trên bàn trông cũng khá vui tai vui mắt. Đợi khi Nhiep cô nương mở quán, nhớ bảo nàng mang qua bên này một ít.

Ninh Nghị gật đầu:

- Tùy theo khẩu vị mỗi người, có thể phối với vài thứ như dấm chua, nước tương sẽ ngon hơn, bảo dưới nhà bếp thử vài lần là được. Thế nhưng mỗi lần không nên ăn quá nhiều, sẽ làm cho thân thể không thoải mái.

- Mùi vị trứng muối kia của người không phải quá là ngon, sao lão phu phải ăn nhiều.

Khang Hiền mở miệng đùa vui, sau đó vỗ vai gã.

- Ta biết tình huống trong nhà người khá phức tạp, thế nhưng không cần để ý quá nhiều. Trong năm nay người phải đưa thê tử qua đây một chuyến, với tài hoa của người, thậm chí còn không cần tới sự trợ giúp của lão phu, vì thế nên ta muốn xem xem, cô nương có thể làm người can tâm ở rể rồi cuộc có phong thái như thế nào, ha ha...

Cuối tháng giêng, tiết trời dần dần ấm lại, từng bãi tuyết đọng tan ra thành bao con nước nhỏ chảy hòa vào sông Tần Hoài. Hơi thở tươi mới mùa xuân dần đến gần, trong bầu không khí này, Thư viện Dự Sơn bắt đầu mở cửa. Ngày đầu tiên lên học đường gã bỗng gặp được một người hoàn toàn không thể ngờ.

- Ninh huynh, sau này chúng ta là đồng liêu, cùng giảng bài ở thư viện, tiểu đệ còn rất nhiều chỗ chưa hiểu, mong huynh chiếu cố nhiều hơn.

Lý Tần Lý Đức Tân qua lời nói của mọi người chính là tài tử nổi danh ngang với Tào Quan. Chỉ có điều tác phong Tào Quan thì trầm ổn, còn tính cách hắn thì tiêu sái phóng khoáng, bởi vậy nên người ta mới thường

liệt Tào Quan làm đệ nhất. Người như hấn lại chịu tới thư viện Dự Sơn giảng dạy thật khiến mọi người khó hiểu, Ninh Nghị chào hỏi vài câu, sau đó đại khái cũng không quan tâm lắm. Một lát sau Tô Sùng Hoa tới nói chuyện, gã mới biết năm trước Lý Tần tới đây là để gặp y nói chuyện này.

- Chắc bị tài học Lập Hằng thuyết phục nên mới muốn đến thư viện Dự Sơn để lãnh giáo thêm, người này thật là có tâm.

Sau tiết Nguyên Tiêu, Tô Đàm Nhi có đến ăn một bữa cơm với Tô Sùng Hoa, nhìn chung là để chỉ ra việc Ninh Nghị không có hứng thú với thư viện Dự Sơn, vậy nên gần đây thái độ của Tô Sùng Hoa đối với Ninh Nghị bắt đầu hòa hoãn trở lại.

Lý Tần lớn hơn Ninh Nghị năm tuổi, có người nói hấn đã đạt được tiến sĩ, chỉ là chưa được bổ nhiệm chính thức. Hấn không đi cầu cạnh các nơi, thanh danh trong vùng Giang Ninh hỗn tạp này cũng thuộc vào loại quái nhân. Tất nhiên dù không nhờ đến ai, cũng không có gia thế mà có thể được bổ nhiệm cũng phải trải qua bao phen trắc trở. Hấn sống khá khiêm tốn, dung mạo cũng anh tuấn, tuy trong nhà đã có thê tử nhưng bên ngoài vẫn phần nào được các cô nương ưu ái, đặc biệt là vì cái danh tài tử rất có lực sát thương. Trước đây Tô Đàm Nhi coi y như thần tượng, nhưng bây giờ thì cũng bình thường, lúc tán gẫu trong nhà cười nói:

- Chắc là bị phong thái tướng công khuất phục.

Khuất phục Lý Tần không hẳn chỉ do tài hoa, mặc dù hai bài thơ kia cũng góp một phần, nhưng Ninh Nghị cảm thấy hứng thú của Lý Tần chính là ở mấy cổ sự mà gã hay kể. Hấn tới thư viện Dự Sơn cũng không dạy thơ văn mà là dạy nghị lễ, toán học... Những chương trình học này đều nằm vào buổi chiều nên buổi trưa hấn đến lớp học kia dự thính, ban đầu làm cho đám nhỏ học sinh sợ phát khiếp.

Thỉnh thoảng Lý Tần đặt vài câu hỏi thế này thế kia cho Ninh Nghị, mấy điểm này đối với Ninh Nghị đều là tương đối mấu chốt, một số quy luật vận động của xã hội, phương pháp nghiên cứu bản chất của sự vật, lý luận lô-gic về nguyên nhân và kết quả...

Mỗi lần Ninh Nghị đề cập mấy vấn đề này với bọn nhóc đều không đi sâu, bởi một khi nói rõ ra sẽ trở thành lý luận thời hiện đại, bắt đầu đi vào con đường lý kinh phản đạo. Đôi lúc Lý Tần hỏi một câu, Ninh nghị cũng thuận miệng giải thích, Lý Tần có lẽ còn hiểu, nhưng bọn nhỏ thì lơ mơ, thường hay có chút nghi hoặc.

Lý Tần biết hiện giờ Ninh Nghị vẫn chưa nói chuyện nhiều với hấn, vậy nên trong lớp thỉnh thoảng hỏi vài vấn đề, thường ngày gặp nhau cũng chỉ chào hỏi, tán gẫu đôi câu.

Khoảng giữa tháng hai, Nhiếp Văn Trúc bắt đầu chuyển xe đẩy ra, bán đồng thời cả bánh rán và trứng muối, nhưng trứng muối xem ra hơi đắt nên sinh ý trước mắt vẫn chưa tốt lắm, chỉ bán được một ít cho Khang Hiền, xem như gỡ gạc phần nào vốn.

Trái lại, hôm nay tại Tần phủ, gã lại bị Khang Hiền chế giễu một phen.

- Trứng muối kia của người bán tới hai mươi văn một quả, trong khi một hột vịt muối không quá mười văn tiền, mà đây là bán bằng một xe bánh rán nhỏ. Người nghĩ xem, Nhiếp cô nương bán bánh rán bất quá chỉ hai văn tiền, phối hợp với trứng muối hai mươi văn... vậy người mua bánh rán sẽ không mua trứng muối, còn người có thể dùng trứng muối để ăn vặt tất nhiên sẽ không nhìn đến loại bánh rán kia, phối hợp thế này thì ấu quá.

- Ha ha, khi mới bắt đầu, nếu đưa giá rẻ quá sau này khó mà lên được, thực ra nếu ta tự làm, nói không chừng sẽ bán được tới năm mươi văn, chỉ là nàng buôn bán không cần nhiều lợi nhuận nên mới tùy tiện để cái giá đó thôi.

- Ha ha, đúng thật là lòng tham vô đáy(2), năm mươi văn một quả, người tưởng đó là trứng từ gà đẻ trứng vàng sao, hiện tại hai mươi văn còn chưa bán được... Ha ha, thế nhưng người cũng không cần lo lắng, qua một thời gian nữa lão phu đãi khách sẽ tận lực giúp người tuyên truyền, giá tiền hai mươi văn vẫn có không ít người dùng được, khi đó phải cảm tạ lão phu đó, coi như người thiếu ta một phần ân tình...

Khang Hiền đắc ý nói, thật ra ý muốn gã phải nợ mình ân tình, Tần lão bên cạnh cũng phụ họa theo, Ninh Nghị không quan tâm nhiều tới mấy loại ân tình, lúc này vô vị bĩu môi:

- Khang lão sốt sắng giúp đỡ ta rất cảm tạ, nhưng dù lão không giúp, một tháng sau ta cũng vẫn mở rộng sản xuất, bán một quả hai mươi văn à xem, thế nào?

-Ồ, thật chứ?

- Hột vịt muối có thể bán mười văn, trứng muối bán hai mươi văn có gì khó, hiện tại là do chưa có nhiều người biết tới thôi...

Ninh Nghị nhún nhún vai.

- Ai bảo gần đây ta rảnh cơ chứ...

(1) Nguyên văn: kiểm tẩu thiên phong: nô na là không đi theo con đường bình thường, hành động khác lạ, bất ngờ.

(2) Nguyên văn “tâm bất túc xà thôn tượng” (không bằng rắn nuốt voi), ám chỉ lòng tham con người không đo đếm được

43. Q.2 - Chương 44: Xe Đẩy Nhỏ

- Bán không được...

Phương đông chưa sáng, Nhiếp Vân Trúc đã ngồi trước bậc thang tiểu lâu nâng cằm buồn rầu nói:

- Mấy hôm trước muối đã đi gặp quán sự của các tửu lâu lân cận theo lời công tử, nhưng họ nói thứ này trước nay chưa thấy ai ăn, giá lại quá cao nên không đồng ý cho gửi bán ở đây.

Khả năng sản xuất trong thời đại này vẫn chưa nhiều, các loại thực phẩm như gạo, mì thuộc về dạng nhu yếu phẩm nên giá cả tương đối rẻ, còn những thứ như thịt trứng thì có phần quý hơn.

Dựa theo tỉ lệ thì cái bánh rán giá hai văn tiền tương ứng với một đồng nhân dân tệ, hột vịt muối giá mười văn thì tương đương với năm đồng. Mà trứng muối bán theo đề nghị của Ninh Nghị là hai mươi văn một quả, vậy nên nó gần như là hàng xa xỉ rồi.

Trong cái thời đại mà những nhà khá giả chỉ thỉnh thoảng mới ăn thịt ăn trứng thì thứ đồ này dĩ nhiên là khó bán.

Đương nhiên thành Giang Ninh vẫn còn rất nhiều người giàu. Đơn cử như ở thanh lâu, muốn một cô nương thì vào cửa phải trả ba quan, tức là ba lạng bạc - ba ngàn văn tiền, ca múa đàn hát ba quan, lên giường lại mất thêm ba quan nữa, vậy một lần mất tổng cộng chín quan tiền, tương đương với bốn ngàn năm trăm đồng. Cô nương nào bán thân có giá cao hơn thì cũng là ngoại lệ hiếm hoi, còn với mấy người không bán thân như Nguyên Cẩm Nhi, Lục Thái Thái, Ý Lan hay là Nhiếp Vân Trúc trước đây thì càng cao hơn nữa. Thực ra điều này không có hạn định gì, nhưng nếu một đám người nguyện chi tiền mà người vẫn keo kiệt thì làm gì có cửa, sau này cũng chẳng ai thêm quan tâm. Tỷ như nhóm huynh đệ của Tô Đàn Nhi mỗi lần vung tay là hàng chục lạng bạc, điều này đối với gia đình bình thường là một khoản kếp sù, nhưng nếu muốn ăn chơi xa hoa, đua đòi theo mấy nhóm bạn xấu thì cũng chỉ xem như chuyện vặt.

Kể bỏ ra chín ngàn văn tiền tìm cô nương chưa chắc đã chịu ăn trứng muối hai mươi văn ven đường, nhưng ít ra điều này chứng minh, sức mua Giang Ninh vẫn luôn có.

Muốn bán giá hai mươi văn thì phải tìm đến những chốn xa hoa, trà lầu tửu quán nổi tiếng để nhờ bọn họ bán giúp. Nhưng dù sao đây cũng là một thứ đồ mới, bạn nhờ tôi bán trứng với giá hai mươi văn một quả, còn tôi thì chẳng phải nhà từ thiện. Trước đây Nhiếp Vân Trúc tài nghệ hơn người, lại xinh đẹp nên được gọi là tài nữ, nhưng mấy bản lĩnh đó chẳng giúp gì được trong việc làm ăn nên chuyện gửi bán một quả trứng hai mươi văn liền không thành. Thậm chí có hai tên quán sự tửu lâu cơ bản còn chưa nói chuyện, thấy nàng xinh đẹp lại đi bán bánh rán bỗng muốn động tay động chân, nàng đành lập tức bỏ đi.

Chuyện này đối với Nhiếp Vân Trúc - một người mong muốn thoát khỏi thân phận ngày trước, cố gắng nỗ lực kiếm tiền mưu sinh như bao người khác - là một sự đả kích lớn. Được cái tính cách nàng khá cứng cỏi, đổi lại là người khác sợ sẽ nghĩ bán, nhưng nàng thì chưa hề nghĩ tới những điều như vậy.

Ninh Nghị một đường chạy tới mồ hôi đầm đìa, trên tay cầm đồng bạc đũa nghịch, cười nói:

- Mới đây, ta vừa đánh cuộc với người ta, bảo rằng chỉ cần một thúng trứng muối sẽ bắt đầu bán được.
- Bán được?
- Ủ, mỗi ngày ít ra phải bán được hai mươi, ba mươi quả.
- ...Hả.

Nhiếp Vân Trúc suy nghĩ một chút rồi bật cười

- Muội sẽ cố bán được ba mươi quả, chắc là có thể gửi đến Kim Phong lâu một ít.

Hiển nhiên Nhiếp Vân Trúc phải do dự một lúc mới nói ra câu này. Việc nàng đang nghĩ tới không hề giống với Ninh Nghị. Theo như nàng thấy thì Ninh Nghị là người tốt, một đại tài tử đặc biệt thú vị và hài hước, nhưng có lẽ không hợp với việc buôn bán. Hiện tại y phát minh ra trứng muối nên nhờ mình hỗ trợ bán hẳn để khoa trương, âu cũng là việc bình thường, nếu mình không bán được nhiều thì y sẽ mất mặt.

Thật ra, không phải thực sự hết cách thì nàng cũng chẳng cần nhắc tới Kim Phong lâu làm gì. Tuy tú bà trước đây tuân thủ khế ước không bức bách gì nàng, nhưng cũng chẳng phải người lương thiện. Nợ ân tình không phải là việc hay, nhưng dù sao thì việc dựa vào mối quan hệ này cũng là biện pháp duy nhất nàng nghĩ ra.

Ninh Nghị nghe nàng nhắc đến Kim Phong lâu thì hơi ngớ người, sau mới hiểu.

- Không cần làm vậy.

Gã lắc đầu rồi chỉ vào cái xe đẩy nhỏ kia.

- Trưa nay thu quán sớm một chút, cái xe đẩy này phải trang trí thêm, chứ để đơn giản như hiện tại thì không bán nổi hai mươi văn đâu.
- Trang trí?
- Ủ... Là tùy ý bài trí thêm vài thứ.

Nhiếp Vân Trúc gật đầu, ánh mắt mê man tỏ vẻ đã hiểu...

Tối giữa trưa thì nghỉ dạy, Ninh Nghị tạt qua chợ ăn cơm rồi mua đủ thứ màu sơn, bút lông, bàn chải lớn nhỏ tới chỗ Nhiếp Vân Trúc. Lúc này nàng mới hiểu gã định làm gì. Buổi chiều, sau khi chùi rửa sạch sẽ chiếc xe, Ninh Nghị dùng phấn phác họa đường nét cơ bản, ước lượng một lát rồi ngồi xuống ghế đầu bắt đầu vẽ.

Lúc này Nhiếp Vân Trúc cũng không biết giúp gì, đành ngồi xổm một bên nhìn xem.

Khi nàng trở về phòng thì gặp Hồ Đào, nàng ấy hỏi:

- Ninh công tử muốn vẽ tranh lên cái xe bán trứng muối à?
- Có vẽ là vậy.
- Nhưng mà, dùng sơn sao vẽ đẹp được...
- Có rất nhiều loại sơn, chưa hẳn tất cả đều dùng để vẽ tranh ... Ninh công tử..... chắc cũng có học qua mấy thứ này...

Thật ra Nhiếp Vân Trúc vẫn hơi lo lắng, cảm kì thi họa vốn là những thứ phong nhã. Ninh Nghị vẽ đẹp hay không tạm chưa nói đến, nhưng với danh tiếng của gã hiện tại, chỉ vì bán trứng muối mà vẽ tranh lên xe đẩy, nếu để người khác biết được chỉ sợ sẽ chuốc lấy phê phán. Vẽ càng đẹp, phong thanh ra ngoài lại càng nguy hiểm.

Trái lại, tâm tình Hồ Đào cũng không tốt, nàng gần đây luôn vì tiểu thư mà lo lắng. Từ đêm Nguyên Tiêu, khi biết tiểu thư qua lại với đệ nhất tài tử Ninh Nghị mà y lại có thực tài thì lo lắng của nàng càng tăng thêm. Tất nhiên nàng muốn sớm được kết hôn cùng Nhị Ngưu, nhưng tiểu thư vẫn chưa có nơi nương tựa làm nàng chưa thể yên lòng. Giờ đây tiểu thư tựa hồ có hảo cảm với người này, nhưng chuyện này là thế nào chứ, chẳng lẽ nói với tiểu thư rằng: Không gả được.

Thân phận đối phương là người ở rể, tiểu thư yêu y căn bản không có kết quả. Tài hoa người đó càng cao sợ sẽ làm tiểu thư càng say mê, không còn yêu được ai khác. Bối cảnh Tô gia to lớn, giả như thê tử của đối phương biết được mà tìm đến tận cửa thì mình biết phải làm sao, càng nghĩ nàng thấy lo.

Suốt thời gian vẽ tranh, Ninh Nghị gọi Nhiếp Vân Trúc qua một lần để hỏi ý nàng về tên của quán nhỏ, nên gọi là Nhiếp Ký hay vẫn để Trúc Ký. Nhiếp Vân Trúc nghĩ một lúc rồi chọn Trúc Ký.

Chạng vạng tối, ánh tà dương nghiêng nghiêng rảng lên khúc sông Tần Hoài uốn lượn, việc trang trí lại xe đẩy cũng hoàn thành. Nhiếp Vân Trúc đi qua nhìn thì có chút trợn mắt há mồm. Phong cách bức tranh này nàng chưa từng thấy qua.

Không phải vẽ xấu mà ngược lại là quá đẹp, quá lạ lùng. Bức tranh trên xe có cấu trúc lập thể.(1)

Thời nay đã có màu vẽ nên tất nhiên cũng có các kiểu vẽ khác nhau, hoặc tinh tế tỉ mỉ hoặc thô ráp. Thế nhưng chiếc xe đẩy trước mắt tuyệt đối là thứ độc nhất trong thời đại. Kỳ thật bức tranh này cũng khá đơn giản, nhưng mấy thân trúc tượng trưng ột góc rừng sau cơn mưa, ẩn giữa mảng sương mù là hình ảnh quả trứng muối nghiêng tách thành bốn miếng trông vô cùng sống động. Bốn chữ “Trúc Ký trứng muối” nổi rõ trên đó, vẽ theo lối lập thể.

Đối với Ninh Nghị, đây chỉ là thủ pháp đơn giản. Không chế tỉ lệ mỗi bộ phận của tranh vẽ không cân đối nhằm tạo hiệu ứng khi nhìn vào rừng trúc. Năm chữ “Trúc Ký trứng muối” này phối hợp với bóng đổ tạo nên cảm giác như đang lơ lửng phiêu bồng giữa đám sương mù. Có điều bức tranh trứng muối này chỉ mới tạm được, nhất thời không thể phối màu hoàn toàn phù hợp nên đành cố làm tương đối thôi. Cũng vì hỗn hợp sơn hơi nhạt nên Ninh Nghị chấm chút tô đậm màu đen vào viền ngoài bức tranh, tạo sự xung khắc cùng cảm giác lập thể rõ nét hơn. Nếu đẩy xe nhỏ này ra đường tuyệt đối có thể thu hút ánh mắt mọi người ngay trước nhất, hơn nữa nó không hề giống phong cách đương đại nên người ta sẽ nghĩ đây là chiêu bài của thương nhân chứ không phải là do bậc tài tử nào đó vẽ.

Tuy điều kiện có hạn, nhưng nhìn dáng vẻ kinh ngạc của đối phương đã đủ làm Ninh Nghị thỏa mãn. Nghĩ tới gu âm nhạc của Ninh Nghị cũng khá cổ quái, Nhiếp Vân Trúc nói:

- Lập Hạng với tranh vẽ lại như thế... Ừm, kỳ quái y chang. Phong cách này xưa giờ Vân Trúc chưa từng thấy qua, quả thực giống như vách đá mọc trên cái xe vậy...

Loại tranh này nếu theo phong cách tả thực thì sự trùng kích vào thị giác rất kém, hoàn toàn khác so với việc thưởng thức âm nhạc. Lúc này Nhiếp Vân muốn đưa tay ra sờ thử, Ninh Nghị thấy vậy mới cười gọi nàng, sau đó chỉ lên tấm vải che phía trên. - Sơn chưa khô, không được chạm vào. Chất liệu tấm vải che cũng nên thay đổi, để mai ta đi mua cái khác. Mấy ngày tiếp theo vẫn chưa khô nên cũng không buôn bán gì được... À.. Chúng ta còn cần chuẩn bị một ít đồ vật, chén đĩa đẹp, các loại gia vị tương cà, giấm, đậu hũ, đồ ăn kèm..., nhìn qua phải thật bắt mắt. Ừm, Đây là bước thứ nhất...

Ninh Nghị tính toán.

- Làm xong việc này rồi mới giải quyết tới mấy cái tửu lâu lì lợm kia..

Mấy buổi chiều sau đó, công việc từng bước được tiến hành. Chén đĩa xinh xắn, các loại tương liệu, đồ ăn kèm phối hợp.... Ninh Nghị chiều nào cũng ghé qua đây làm Nhiếp Vân Trúc thấy rất vui. Chỉ duy nhất Hồ Đào là không thích, tới đến than phiền một phen:

- Tiểu thư mua những vật kia có đáng không...

Ninh Nghị chọn những chén đĩa rất đẹp, nhưng trong mắt người thường thì không có bao nhiêu tác dụng, giá cả lại cao, dù một nửa là do Ninh Nghị trả tiền, coi như góp vốn, nhưng với Hồ Đào thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.

- Tiền trong nhà không còn nhiều, nhưng tích góp tiêu dùng thì vẫn trụ được một khoảng thời gian. Vậy nhưng tên Ninh Nghị kia tiêu tiền bậy bạ, tiểu thư không khước từ mà còn làm theo, Ninh công tử có thể không cần để ý đến lãng phí tiền, nhưng tiểu thư thì sao, chẳng lẽ chút tiền phòng thân cuối cùng cũng tiêu hết.

- Hồ Đào biết Ninh công tử có tài học cao siêu, đây là điều không thể chối cãi, nhưng hắn không hiểu buôn bán đâu, chúng ta chỉ mở một cái quán nhỏ thì cần gì chú ý nhiều như vậy. Tiểu thư à, tỷ không thể hờ hững cùng hắn được. Chúng ta làm liều không hay đâu...

- Ninh công tử là người có thực tài, huynh ấy đã tự tin như vậy thì ta cũng tin tưởng, chưa đến bước cuối cùng, sao muội biết huynh ấy không được?

Kỳ thực trong lòng Nhiếp Vân Trúc vẫn chưa thấu hiểu, nhưng nàng vẫn nói với Hồ Đào như vậy.

- Người có tài học tiểu thư gặp còn ít sao?

Hồ Đào phản bác,

- Tài học là tài học, làm ăn là làm ăn, những người có tài học cũng bài bạc như thường, cuối cùng không đáng một đồng. Tuy Hồ Đào không hiểu nhưng đã thấy quá nhiều rồi, trên đường bao nhiêu hàng quán như vậy đều mang bộ dáng thế này, căn bản không giống với mấy thanh lâu tửu quán kia. Tiểu thư à, Ninh công tử ở rể nhà thương nhân, nghe nói thê tử của hắn là một quân sự rất lợi hại của Tô gia, chẳng qua do không nuốt trôi được cơn giận này nên muốn lấy tiểu thư làm thí nghiệm...

- Câm miệng!

Ánh mắt Nhiếp Vân Trúc nghiêm lại, cắt đứt lời nói của nàng.

Hồ Đào mím môi đứng đờng kia, nước mắt từ khóe mi lăn xuống, khẽ cắn răng nói:

- Tiểu thư cũng biết, người không thể gả cho Ninh công tử được, nếu như được thì Hồ Đào đã chẳng có ý kiến...

Nói xong câu này cả gian phòng chìm vào yên lặng, Nhiếp Vân Trúc ngồi dựa vào thành giường, ánh mắt thoáng xao xuyến. Một hồi lâu sau, nàng dùng sức nhắm mắt lại:

- Ta biết mà...

Rồi lại mở ra, khẽ cười...

- Hồ Đào, muội cũng đi ngủ đi, không còn sớm nữa...

Lập thể: nhiều hướng, không gian ba chiều.

44. Q.2 - Chương 45: Mảnh Khóe Đơn Giản

Sau khi sơn vài ngày, các loại chén đĩa tương liệu cũng được chuẩn bị đầy đủ. Hiện tại nếu đẩy chiếc xe ra ngoài thì dáng vẻ của nó nhìn đã tương đối bắt mắt rồi, hình ảnh nổi bật lên một rìng trúc nho nhỏ cùng với bốn chữ “trứng muối Trúc Ký”. Trứng muối có thể bán được hai mươi văn tiền hay không chính dựa vào hành động lần này. Tuy bề ngoài Nhiếp Vân Trúc tràn đầy tự tin, nhưng sự thực trong lòng nàng vẫn còn hoài nghi. Ninh Nghị hiểu rõ điều đó, nhưng khi sự việc còn chưa ngã ngũ thì gã cũng không tiện giải thích nhiều, lăm lờ không bằng để cho kết quả tự chứng minh.

Bây giờ, vấn đề của gã là làm sao để các tửu lâu đồng ý nhận trứng muối Nhiếp Vân Trúc gửi bán.

Chuyện này thực ra cũng khá đơn giản, bọn họ đã không muốn nhận từ Nhiếp Vân Trúc, vậy bắt bọn họ tự qua mà lấy. Một sản phẩm độc quyền, muốn mở rộng vốn có rất nhiều biện pháp.

Xế chiều hôm đó, gã xin phép Tô Sùng Hoa đến muộn trong mấy buổi sáng sắp tới, để y tiện sắp xếp người đốc thúc học sinh đọc sách. Dù sao thì một canh giờ đầu chủ yếu là ngồi rung đùi trông bọn nhỏ tự học, Ninh Nghị không có mặt cũng chẳng có vấn đề gì.

Cuối tháng hai là thời điểm cảnh xuân tươi đẹp ghé Giang Ninh. Trên từng tán cây thấp thoáng mầm xanh mơn mớn, dương liễu thanh thanh, tơ liễu xà xuống khẽ lay động nhẹ nhẹ, trên đường sáng ra thoáng nghe tiếng chim hót líu lo. Gió vẫn còn hơi se lạnh, các văn nhân tài tử đã thức dậy từ sớm, tình sương có không ít kẻ hô bằng gọi hữu du ngoạn trên sông Tần Hoài. Xa xa, tiếng nhạc mịt mờ lá lướt từ thuyền hoa dập dềnh vọng tới, tơ liễu phủ rợp cả khung trời, tất cả mọi thứ thu vào trong mắt như một bức tranh sâu sắc bước ra từ những áng văn.

Thức dậy khi mặt trời đã lên, Ninh Nghị tản bộ trên đường, tuy đây là lần đầu tiên gã trải nghiệm mùa xuân ở Giang Ninh, nhưng cũng đã quen với bầu không khí cổ đại, với cảnh tơ liễu đầy trời như thế này. Đầu xuân, người đi đường bắt đầu đông dần, thương nhân đến từ các nơi, thư sinh lưng công hành quyển(1), thỉnh thoảng cũng có mấy nhân vật như tiêu đầu, võ sĩ, đại hán thô kệch... nhưng chẳng biết là ai có công phu thực sự. Bên đường, một cậu nhóc mập mạp phúng phính đang trêu chọc con chó, nó bị chọc tức liền “gâu gâu” liêu mạng đuổi theo, dí nhóc nhảy ùm xuống sông, bơi ra xa xa rồi quay đầu lại làm mặt quỷ. Mẩu thân hần cách đó không xa nhìn thấy liền chống nạnh lớn tiếng quát.

“Quán nhỏ” của Nhiếp Vân Trúc nằm cách đây không xa, hôm nay là ngày đầu tiên xe đẩy ra phố, buổi sáng hai người đã thảo luận qua với nhau, lúc này Ninh Nghị không đi xem chiếc xe có thể làm người ngạc nhiên như thế nào, nhưng mục đích chính là dò xét mấy tửu lâu gần đó. Gã đang đi được nửa đường thì bỗng gặp Lý Tần, có lẽ là đang trên đường tới thư viện.

- Lập Hằng.

Là đồng sự với nhau cả tháng nay, sáng nào Lý Tần cũng ghé qua nghe kể cổ sự. Hắn biết rõ lịch hằng ngày của Ninh Nghị, nhưng hiện tại thấy gã không định đi học đường nên hơi ngạc nhiên, hỏi thăm một chút thì Ninh Nghị cũng chỉ trả lời qua loa. Vì Ninh Nghị không đi dạy, Lý Tần đến thư viện Dự Sơn cũng chẳng biết làm gì, vội hỏi:

- Ninh huynh có cần ta giúp gì không?

- Ha ha, chỉ là vài việc vặt, cũng không cần thiết.

Ninh Nghị ngẫm lại.

- Lý huynh sống ở gần đây sao?

- Ngay trong ngõ nhỏ đằng trước kia, nếu Lập Hằng đang rồi, không ngại ghé qua tẽ xá một chuyến.

Lý Tần cười nói.

- Thê tử của ta ngưỡng mộ danh tiếng huynh từ lâu, cũng đã sớm muốn gặp...

Ninh Nghị mỉm cười, khéo léo từ chối, sau đó hỏi:

- Lý huynh ở ngay gần đây, vậy chắc cũng biết rõ mấy tửu lâu trà quán nổi tiếng xung quanh chứ?

- Phía trước có Xuân Ý lâu, Dương Như lâu, Tứ Hải lâu đều không tệ, ngoài ra còn có vài tửu lâu phía bên kia đường. Bây giờ ta cũng đang rảnh, nếu Lập Hằng muốn thì có thể cùng đi.

Lý Tần làm người rất cởi mở phóng khoáng, khi nói về công việc thì chu đáo, Ninh Nghị cười nói:

- Hôm nay chưa cần đi hết một lượt, chỉ cần tùy tiện kiếm một chỗ sang trọng là được. Lý huynh nếu muốn có thể cùng đi ăn sáng luôn, tiểu đệ mời.

Sau đó hai người đi qua bên kia đường, chọn một tửu lâu xa hoa nhất, bây giờ vẫn chưa tới thời điểm náo nhiệt mỗi sáng. Lúc Ninh Nghị và Lý Tần đến, trong tửu lâu còn khá vắng, Ninh Nghị thuận tay thưởng chén bạc cho tiểu nhị, hắn liền vội vã dẫn hai người lên lầu, sau đó, Ninh Nghị kêu tô cháo thật để điểm tâm, còn Lý Tần thì gọi một tô mì hải sản.

- Lý huynh thường tới nơi này sao?

Ninh Nghị rót nước trà, hỏi.

Lý Tần cười nói:

- Đồ ăn ở đây đắt hơn bên ngoài một chút nhưng mùi vị cũng không tệ, thỉnh thoảng ta mới ghé qua.
- À.. Thời điểm Xuân Ý lâu đông đúc nhất trong ngày là lúc này phải không?
- Ừm, thật ra cũng không phải, đại khái khoảng chừng một lát nữa kia, trên lầu này liền chật cứng chỗ.
- Ồ..

Ninh Nghị gật gật đầu.

Lý Tần hiển nhiên cũng tò mò muốn biết lý do Ninh Nghị đến đây, chẳng qua không tiện biểu hiện ra bên ngoài. Ngồi uống trà luận chuyện với Ninh Nghị, chủ đề bàn luận cũng không xoay quanh mấy đạo lý trong Luận Ngữ mà hắn thường quan tâm, nhưng chỉ tán gẫu vài câu chuyện vớ vẩn. Năm ngoái, một gốc cây liễu dưới lầu bị chặt đổ tạo nên hồi tranh chấp, hắn nhắc tới nghe cũng khá thú vị. Qua một khoảng thời gian, món Ninh Nghị và Lý Tần gọi lần lượt được đem lên. Khách trong tửu lâu cũng đang dần đông hơn, xung quanh trở nên huyên náo, Ninh Nghị húp một ít cháo, gõ bàn rồi vẫy tay gọi tiểu nhị, đối phương liền lập tức chạy tới.

- Hai vị công tử có gì phân phó ạ?
- Cho hai quả trứng muối.
- Trứng, trứng muối?

Tiểu nhị hoang mang.

- ...Không có?

Ninh Nghị tỏ vẻ hơi kinh ngạc, suy nghĩ trong phút chốc, móc ra năm mươi, sáu mươi văn tiền, chỉ chỉ ra bên ngoài.

- Từ đây đi tới rồi rẽ qua, đầu đường bên kia có một chiếc xe đẩy rất đẹp bán, người mua hai quả trứng với ít đồ chấm...ừm, giấm cùng nước tương là được. Hai mươi văn một quả, phần dư cho người, đi đi.

Gã chỉ lạnh nhạt nói rồi phất tay, quay đầu qua tiếp tục trò chuyện cùng Lý Tần. Cái khí thế người lãnh đạo có được từ kiếp trước lúc này tùy tiện phát ra làm tiểu nhị sửng sốt, nhất thời không dám phản bác, chỉ nhớ kỹ trứng muối, giấm, nước tương rồi cầm tiền đi. Quy củ những tửu lâu lớn không cho phép ý kiến với mấy yêu cầu giản đơn của khách, huống hồ lúc này khách còn cho thêm bạc.

Chỉ một lát sau tiểu nhị đã mua trứng muối trở về, đại khái cũng có hỏi Nhiếp Vân Trúc cách ăn như thế nào, dùng dấm chua và xì dầu làm sao... thậm chí còn cẩn thận san ít dấm và nước tương ra đĩa nhỏ. Ninh Nghị chia cho Lý Tần một quả, nói:

- Ném thử, món mới đây, nếu không quen miệng có thể chấm với giấm hoặc nước tương...thật ra dùng kèm nước tương là ngon nhất.

Bên trong tửu lâu vẫn rất náo nhiệt, hai người ăn trứng muối xong, Ninh Nghị nhìn cảnh sôi nổi xung quanh, vẫy vẫy tay:

- Tiểu nhị.

Tên kia liền chạy tới. Ninh Nghị móc ra mấy chục văn tiền, vẫn không thèm quay lại nhìn: “Đi mua thêm cho ta hai quả.” Rồi tiếp tục tán gẫu với Lý Tần.

Tiểu nhị có chút khó xử, chần chờ giây lát rồi nói:

- Công, công tử, lúc này trong quán hơi đông khách, đi không tiện...
- Hử?

Ninh Nghị đang trò chuyện chợt dừng lại, sau đó nghiêng đầu qua, lạnh nhạt nhìn đăm đăm mấy giây, sau đó đặt hai tay trên bàn, cau mày hỏi:

- Đi không tiện?

- Không...tiểu nhân... tiểu nhân làm liền ạ...

Tiểu nhị cầm tiền đi được một lúc liền trở về, Ninh Nghị đặt trứng lên bàn, chờ tiểu nhị đi khỏi mới nói:

- Thứ này không nên ăn nhiều, có thể mang tới thư viện cho người khác thưởng thức, Lý huynh cầm theo một quả nhé?

Lý Tần cười rộ lên:

- Ninh huynh hôm nay đến đây, chẳng lẽ vì món trứng muối này?

- À, đúng vậy.

- Không biết cụ thể là vì sao?

- Không có gì, chỉ là một vụ đánh cược nho nhỏ.

Cũng vừa ăn xong, Ninh Nghị cười cầm quả trứng bỏ vào túi, đứng lên:

- Lý huynh, đi thôi.

Hai người đi một mạch xuống lầu, người qua lại trên đường cũng đã đông hơn, Ninh Nghị nói truyện với Lý Tần, trông sang mấy tòa tửu lâu bên kia:

- Ta giao ước với người ta, trong vòng một tháng, mỗi ngày sẽ bán được ba mươi quả trứng muối, mỗi quả hai mươi văn tiền. Dù sao đây cũng là thứ đồ mới, trực tiếp đưa đến thì bọn họ không chịu bày lên quầy bán. Với thu nhập mỗi ngày của tửu lâu, nếu dứt thêm tiền cho quản sự để bán ba mươi quả trứng e là cái được chẳng bằng cái mất, đã thế người ta còn xem thường nữa, vậy nên phải tìm ra một con đường khác. Ngày mai thuê vài người rảnh rỗi, mỗi ngày đến nơi này ăn điểm tâm, liên tục trong sáu, bảy ngày, nhờ tửu lâu đi lấy hàng ở mấy chỗ lân cận, món ăn cũng không tệ, lại còn tùy tiện biểu hiện ra bên ngoài một chút, bán hai mươi văn tiền hẳn không thành vấn đề... Chỉ là, mấy tửu lâu quanh đây sáng sớm đều đông khách như vậy?

- Thương nhân xa gần lui tới, ngoại trừ mùa đông thì ở đây vẫn luôn náo nhiệt, hẳn là không có vấn đề gì.

Lý Tần đắm chiêu giây lát rồi nhìn Ninh Nghị.

- Ba mươi quả, chẳng qua là mỗi ngày bán được sáu trăm văn tiền, với thanh danh Lập Hằng hiện nay, nếu muốn liền có thể làm trứng muối trở nên nổi tiếng, ít ra cũng bán được hơn ba mươi văn một quả, sao phải tốn nhiều công sức như vậy.

- À, đánh cược có quy định...

Ninh Nghị cười rộ lên. Thực ra các loại làm ăn thường là so đấu mức độ ảnh hưởng với nhau, lấy danh tiếng của Ninh Nghị, nếu viết một bài thơ về trứng muối hoặc liên hệ với Bộc gia, vài trăm văn tiền - trông cũng có vẻ lớn- nhưng căn bản chẳng cần để vào mắt. Nhưng vậy thì có khác gì việc Khang Hiền tuyên truyền vài câu trong buổi tiệc. Sở dĩ tiêu chuẩn lão đưa ra thấp như vậy vì đã quy định Ninh Nghị chỉ được phép dùng những phương cách bình thường, bỏ ra chút tiền vốn để mở rộng nguồn tiêu thụ trứng.

Vấn đề này chỉ cần chút thủ đoạn, nói ra cũng chẳng có gì đặc biệt, Lý tần ngẫm nghĩ khá lâu:

- Chuyện này khá thú vị, chắc cũng không cần thuê người làm gì cho phiền phức, mấy người rồi rồi ai mà biết có tin được không. Ta có không ít bằng hữu quanh đây, mỗi ngày đều đến dùng điểm tâm, mượn bọn họ làm mẫu một phen rất dễ dàng, hơn nữa...hiển nhiên sẽ không có sơ hở.

Hắn nhìn Ninh Nghị rồi phát phát tay:

- Tất nhiên sẽ không để lộ danh tiếng của Lập Hằng, ta chỉ dặn dò kỹ để mọi người tuyệt không làm chuyện dư thừa, theo đúng cách thức bình thường, thế nào?

Hắn là tài tử nổi danh ngang Tào Quan, bạn bè xung quanh đều là loại người này. Nếu thật sự Lý Tần phóng tay làm, có lẽ ảnh hưởng so với Ninh Nghị hiện nay còn lớn hơn, bởi vậy hắn mới dám cam đoan như trên. Ninh Nghị nghĩ ngợi chốc lát rồi gật đầu:

- Được vậy thì cảm ơn Lý huynh.

Sáng sớm hôm sau, trên bậc thềm phía trước tiểu lâu, Nhiếp Vân Trúc vui mừng khấp khởi đeo sát Ninh Nghị báo cáo thành quả:

- Ngày hôm qua bán được sáu quả trứng muối, bánh rán cũng nhanh chóng hết sạch, có thể nói đây là lần đầu bán hết đó, thế nên hôm nay muối và Hồ Đào chuẩn bị nhiều hơn chút. Đã thế, trứng muối cũng là lần đầu bán được nhiều như vậy....

Nàng rõ ràng đang rất phấn chấn, chờ đợi thái độ của Ninh Nghị.

- Khởi đầu tốt rồi, chỉ cần có chút tiếng tăm, bán ba mươi quả trứng hẳn không thành vấn đề.

Ninh Nghị bĩu bĩu môi, cười rộ lên phụ họa theo. Nguồn tiêu thụ trứng thì gã vốn không lo, sau ba ngày đã có tửu lâu đầu tiên tiếp nhận trứng muối Nhiếp Vân Trúc gởi bán. Lý Tàn căn dặn nhóm bằng hữu cũng không xảy ra sơ hở gì. Chỉ là không ngờ, sự sốt sắng này dẫn đến cho Nhiếp Vân Trúc một ít chuyện phức tạp.

(1) Hành quyển: sách vở, vật dụng theo người.

45. Q.2 - Chương 46: Người Quen Cũ

Sớm mai, lúc ánh mặt trời vừa le lói chiếu trên khu chợ đông, xe đẩy nhỏ cũng đã sớm ổn định tại ngã tư. Nhiếp Vân Trúc cùng Hồ Đào thu thập vài thứ, sau đó mang theo giỏ xách chuẩn bị đi giao hàng. Nàng vận đồ giản đơn, đầu trùm một cái khăn mỏng, ăn mặc tựa như phần lớn các cô gái nông thôn khác. Tuy vậy nhưng tư thái đơn thuần đó vẫn không dấu được khí chất hơn người sẵn có. Nếu trò chuyện mặt đối mặt, hẳn người ta sẽ cảm thấy nét nho nhã ẩn sau dung mạo thanh lệ ấy.

Ngày hôm qua, trứng muối đã được nàng đưa đến tửu lâu Xuân Ý lần thứ nhất, xem như là bước khởi đầu, hôm nay lại tiếp tục đưa qua. Nàng dựa theo sắp xếp của Ninh Nghị, lấy một số loại tương liệu khác nhau chứa trong mấy bình nhỏ, chuẩn bị sẵn đĩa sứ, sau đó cắt quả trứng muối làm bốn phần để vào bốn đĩa, mỗi đĩa san một ít nước tương, bày trí theo nhiều phong cách khác nhau. Về ngoài trứng muối sau khi cắt vốn đã không tẻ, phối hợp các loại đồ chấm đồ, đen, trắng chắc chắn sẽ đánh mạnh vào thị giác người nhìn. Mặc dù trong tửu lâu, trang trí thế này chưa phải là quá bắt mắt, thế nhưng hôm qua chỉ bán lẻ cũng được tổng cộng hơn mười quả.

Tiến triển thế này làm Nhiếp Vân Trúc có chút trở tay không kịp, nếu như có thêm một nhà nữa, kế hoạch mỗi ngày bán ba mươi quả trứng muối liền cơ bản hoàn thành.

Ánh nắng ban mai chiếu tỏa, thời điểm nàng xách rổ qua Xuân Ý lâu, Lý Tàn cũng đang cất bước ra khỏi ngõ, hẳn hẳn khoan một chút, sau đó hướng về phía tửu lâu Tứ Hải đi tới. Thấy một bằng hữu đã đến trước đang đợi sẵn.

- Tạ huynh đến sớm vậy...Tử Sơn đâu.

- Sáng nay Tử Sơn không đi với ta, hẳn nói hôm qua vừa gặp lại một người bạn, tý nữa sẽ đi cùng y tới đây.

- Vậy thì tốt quá.

Mọi thứ tiến triển như bình thường, lời hiệu triệu của Lý Tàn tương đối có sức nặng, cứ ba bốn ngày thì mọi người lại tụ tập dùng bữa ở một tửu lâu đầu đó. Những lúc náo nhiệt, thuận tiện bảo bọn hắn nhờ tiểu nhị đi mua trứng muối. Bởi ngày đó Ninh Nghị đã dặn chỉ cần vài người là đủ nên y cũng không thông báo nhiều, những bằng hữu này khá là đáng tin cậy, tùy tiện làm bộ một chút hẳn không có vấn đề gì. Hôm qua nghe thấy Xuân Ý lâu đặt mua trứng muối kia về, coi như là thành quả đạt được ban đầu.

Lý Tàn rất hiếu kỳ đối với tài học của Ninh Nghị, còn trứng muối thì ngược lại không có quan tâm lắm. Lúc này gặp hảo bằng hữu Tạ Giáng, vừa trò chuyện vừa đi lên lầu, đợi lát sau lại có thêm một bằng hữu đã hẹn trước xuất hiện. Người này tên Thẩm Mạc, tự Tử Sơn, cũng là một tài tử có chút danh khí ở Giang

Ninh. Đi cùng hắn còn có một người, ngũ quan đoan chính, dáng vẻ đường hoàng, mới khoảng hai mươi nhưng trên người đã phần nào toát ra khí chất ổn trọng, vừa vào cửa liền làm lễ với Lý Tần, Tạ Giáng.

- Đức Tân, mong quá, đã lâu không gặp.

- Yến Trinh!

Lý Tần vui mừng đứng dậy, người này thực ra là một người quen cũ, vốn từng là nhân vật tề danh Giang Ninh cùng Tào Quan, Lý Tần: Cố Hồng Cố Yến Trinh. Ba năm trước hắn tiến kinh, nghe nói là đậu cuộc thi cao trung, từ đó về sau sống tại Biện Lương(1), kiếm tìm con đường thăng quan tiến chức, ai ngờ lại có ngày quay về hội mặt nơi đây.

Mọi người nhất thời vui mừng khôn tả.

- Đến đây đáng lẽ phải báo trước cho bọn ta một tiếng chứ, nhớ đấy.

- Hôm nay mở tiệc thiết yến tại Kim Phong lâu, mời khách phương xa tới tấy trần(2).

- Phạt rượu!

- Không biết đi Đông Kinh đã ba năm, có kiến thức thêm gì mới không, kể ra một lượt xem nào.

Bốn người vừa cười nói vừa ngồi xuống bàn, Cố Yến Trinh kể lại vài câu chuyện ở kinh thành.

- Bây giờ tại Đông Kinh, chuyện mọi người bàn luận nhiều nhất chính là việc hai nước Liêu Kim trở mặt gần đây, từ khi bề hạ bổ nhiệm Lý tướng quân thì quân vụ chấn chỉnh, quân kỷ(3) nghiêm minh, hiện tại triều đình đang rất phấn khởi. Nếu như dự đoán không sai, chậm thì ba năm bảy tháng, nhanh thì một năm, nửa năm sau, triều đình sẽ lợi dụng cơ hội để kết minh cùng Kim quốc. Dự chấn từ hiệp ước Thiên Uyên tới nay làm cả quốc gia sa sút tinh thần, nhưng sắp tới có thể thu phục lại U Vân rồi!

Sáu tháng cuối năm trước, dưới sự lãnh đạo của Hoàng Nhan A Cốt Đả, Kim quốc bộc phát xung đột cùng Liêu quốc trên diện rộng, đồng thời khởi binh nhằm chiếm lại U Vân. Sự kiện này trở thành chủ đề thảo luận của các văn nhân sĩ tử Vũ triều. Sáu mươi năm Thiên Uyên, sáu năm Hắc Thủy(4), cả trăm năm bị áp bức qua đi, cơ hội cuối cùng cũng đến. Từ khi thánh thượng bổ nhiệm Lý Cương làm đại tướng, ông liền ra sức chấn chỉnh quân đội. Hôm nay thế cục đã rõ, mọi thứ dường như đã đặt sẵn lên dây cung, tương lai chỉ còn cách một bức tường mong manh như tấm lụa mỏng, một khi phá vỡ liền có thể nhìn thấy đại quân tiến ra Nhận Môn quan, thẳng đến U Vân khôi phục lại bộ mặt phong quang Thiên triều năm xưa. Bốn người nói tới chuyện này ai nấy liền sôi sục nhiệt huyết lên, sau đó Cố Yến Trinh cũng cười thông báo những thành quả hắn đạt được.

- ...Lần này tại Đông Kinh, cuối cùng ta cũng được Khâm Tẩu đại nhân ưu ái, bổ nhiệm một chức quan thất phẩm, làm huyện lệnh châu Nhạc Bình. Tháng bảy này phải đi nhậm chức rồi nên ta tranh thủ trở về Giang Ninh thăm mọi người...

Khâm tẩu đại nhân mà hắn nhắc tới chính là Đường Khắc Đường Khâm Tẩu, trong giới học sĩ cũng tương đối nổi tiếng. Mọi người vốn dĩ hân hoan một phen, đối với việc hắn đạt được danh ngạch, ai nấy đều có chút hâm mộ, ganh ghét. Trêu chọc được một lúc rồi bắt đầu nhắc đến chuyện trăng gió yêu đương. Trước đây ở Giang Ninh, Cố Yến Trinh vốn có tiếng là phong lưu, luôn được các giai nhân ưu ái, bây giờ đi Đông Kinh đã ba năm thì không thể nói là không có gì. Cố Yến Trinh cười kể vài nhiều thú vị.

- Thật ra thì danh tiếng và tài hoa nơi đó so với Giang Ninh cũng không sai biệt nhiều, các cô nương ở Đông Kinh phần lớn khá cao ngạo, đó lại là nơi sĩ tử cả thiên hạ tụ hội, muốn khuất phục các nàng thật không dễ dàng gì. Ta ở Đông Kinh ba năm, cô nương nổi tiếng nhất gần đây là Lý Sư Sư cũng mới gặp qua có một lần...

Thời gian theo câu chuyện dần trôi, tiến đến thời điểm náo nhiệt nhất trong bữa lâu. Lý Tần đang nghĩ không biết có nên gọi trứng muối không thì Cố Yến Trinh bỗng dừng ngừng lại, vỗ vỗ bàn, sau đó nói với tiểu nhị:

- Cho ta bốn quả trứng muối.

Dĩ nhiên trong tiệm không có, Cổ Yến Trinh nhanh nhẹn chỉ chỗ bán, có vẻ như rất quen thuộc. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Tần, Cổ Yến Trinh cười lớn nói:

- Hôm qua ngồi tại Thúi Bình lâu tán gẫu với Mục Phương huynh, bỗng thấy hấn gọi trứng muối như thật, ta hỏi ra mới biết là chuyện Đức Tân huynh nhờ, tự nhiên ghi nhớ trong lòng, ấy...Vừa rồi ta có sai sót gì chẳng? Mà cũng không biết trứng muối này với Đức Tân có quan hệ gì.

Lý Tần cười rộ lên:

- Thật chẳng có quan hệ gì, âu cũng là do được người bạn nhờ nhằm tiến hành một trò chơi, nhưng không được phép sử dụng danh khí của mình để truyền bá.

- Hiểu rồi.

Mấy chuyện đánh cuộc thách đố, vui đùa cũng thường gặp, nghe Lý Tần bảo là một trò chơi, Cổ Yến Trinh cũng không quan tâm thêm. Sau đó mọi người lại bắt đầu bàn đến cảnh vật ở Đông Kinh. Tới khi ăn uống no say, Lý Tần và Cổ Yến Trinh ngồi tâm sự riêng với nhau, Lý Tần trêu chọc:

- Hồi nãy lúc nói tới mấy cô nương ở Đông Kinh, thấy Yến Trinh có vẻ hơi do dự, không lẽ có gì mờ ám nên khó nói sao.

Cổ Yến Trinh cười, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

- Chỉ có Đức Tân hiểu ta, thật ra cũng có vài chuyện, nhưng không liên quan gì tới Đông Kinh...À, nếu nói quan hệ thì cũng có... Không biết mấy năm nay huynh còn qua lại Kim Phong lâu không?

Lý Tần lắc đầu:

- Kim Phong lâu thì ta ít khi lui tới, nhớ lại Yến Trinh năm xưa hay thường đến đó nhỉ. À, gần đây Nguyên Cẩm Nhi của Kim Phong lâu khá là thân thiết với Tào Quan, huynh cũng biết hấn chính là tử địch của ta ở Lệ Xuyên, ta mà đến đó sợ cũng bị đóng cửa không tiếp, nhưng rốt cục là chuyện gì vậy?

- Ba năm trước, khi chưa đi Đông Kinh ta từng thăm thương trộm nhớ một người con gái ở Kim Phong lâu, mấy hôm trước vào thành liền đến đó tìm nàng, tiếc rằng...Ba năm nay, nàng đã không còn ở đó...

Ngón tay Cổ Yến Trinh gõ nhẹ trên bàn, thần sắc hơi chút muộn phiền.

- Không dối gạt Đức Tân, ngày trước ta phong lưu, tự nhận đã gặp rất nhiều nữ tử, nhưng chỉ có cô gái đó...là làm ta cảm thấy thực sự rung động. Tâm tư bình thản, khí chất, tài hoa của nàng hoàn toàn khác biệt với những kẻ phong trần. Nhớ rõ ba năm trước, giờ phút chia tay nàng rất chân thành, nói: “Chúc công tử đề tên bằng vàng, áo gấm vinh quang trở về” chắc...đáng tiếc...dù ba năm trước nàng mở miệng cự tuyệt, nhưng cũng nên chuộc thân cho nàng...

Lý Tần suy nghĩ trong chốc lát:

- Như lời huynh nói, ba năm trước đây...Nguyên Cẩm Nhi khi đó chính là Phan Thi phải không, ừm, nghe nói nàng đã tự chuộc thân ra riêng rồi...

- Phan Thi gì chứ.

Cổ Yến Trinh nhú mày xem thường,

- Phan Thi chỉ là một cô nương bình thường, sao đáng để ta một lòng ái mộ. Người ta muốn nói tới chính là Vân Trúc cô nương, trước nay vẫn hiếm khi xuất hiện. Nếu không phải nàng không thích tranh danh thì sao đến phiên Phan Thi xuất đầu ở Kim Phong lâu...Chuyện này chỉ có thể nói là hữu duyên vô phận mà thôi...

- Vân Trúc...cái tên này năm đó hình như ta cũng từng nghe qua...

- Năm đó nếu Đức Tân thật sự thấy nàng, tự nhiên sẽ nhận biết ngay. thơ văn xướng khúc của không chỗ nào là không phải thượng thừa, tư tưởng thì hoàn toàn khác biệt so với mấy cô nương tranh nhau làm hoa khôi. Mặc dù ta lui tới cũng chẳng nhiều, nhưng nếu không trải qua cảnh đời trở trêu thì có sao nàng có thể rơi vào chốn phong trần như thế. Thật ra ta vốn có thể giúp, nhưng biết tính của nàng nên một mực không dám nhắc đến chuyện chuộc thân. Đúng là “hoa vừa lúc bể thì ta bể, chớ để hoa rơi chỉ bể cảnh”(5)

- Có nghe nói gì về tung tích nàng hiện nay không?

Cổ Yến Trinh lắc đầu:

- Có hỏi, chỉ là nhận được câu trả lời chẳng mấy thuyết phục..., Chắc có lẽ nàng cũng lập gia đình rồi, chứ nếu chỉ rời Kim Phong lâu thì hẳn phải có chút danh tiếng trong thành Giang Ninh. Với tình cảm ngày trước, mong nàng sẽ không nỡ cự tuyệt ta.

Tình là gì, mà khiến cho người ta đa sầu đa cảm đến nhường này.

Lý Tần ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không hỏi được gì nhiều thì ít nhất cũng biết chỗ ở hiện tại chứ.

- Hỏi ngọn nguồn nào có tác dụng gì. Người nàng chọn rút cuộc như thế nào ta cũng rất hiếu kỳ, nhưng nếu có thể không gặp...

Hắn nhìn sang Lý Tần, nở nụ cười:

- Có thể không gặp...vậy chắc không gặp thì tốt hơn.

Lý Tần gật đầu, vỗ vai gã:

- Được rồi, qua một thời gian ngắn sẽ quên được thôi.

Lúc này, bọn hắn ngồi trong Tứ Hải lâu nói hết chuyện này tới chuyện kia, khoảng thời gian náo nhiệt nhất dần trôi qua, khách nhân cũng giảm thiểu bớt. Tiểu nhị đi mua trứng muối cùng mấy người được khách nhờ mua trong hai ngày qua đang bàn bạc với quản sự. Lão nhìn sang bên này, thấy bốn người tay cầm quạt lông, đầu chít khăn quy cách trông rất có thân phận bèn phất tay đưa chỉ thị. Tiểu nhị đi ra ngoài, băng qua đường đến ngã tư đặt hàng Nhiếp Vân Trúc mai giao trứng muối. Trước đó, một tiểu nhị Thúy Bình lâu cũng tới đưa ra yêu cầu tương tự.

Sáng hôm sau, trời còn chưa tỏ mà Nhiếp Vân Trúc đã đứng chờ sẵn phía trước bậc thềm. Lúc Ninh Nghị tới, nàng liền phấn khích báo tin về nguồn tiêu thụ đã mở rộng đến ba nhà, vừa nói vừa nghi ngờ để ý nét mặt gã. Thật ra, tình huống thị trường nhanh chóng mở rộng đối với nàng có chút quỷ dị. Có người trong tứ lâu bảo tiểu nhị đi mua trứng muối, trong khi danh tiếng nó còn chưa lưu truyền ra bên ngoài, tình huống này không lẽ là do y ngầm ra tay.

Nếu đúng như vậy nàng sẽ cảm thấy rất bội phục. Nhưng dù giỏi đoán vẽ mặt của người khác đến đâu thì ngoại trừ sự vui vẻ, Nhiếp Vân Trúc vẫn không cách nào nhìn ra điểm khác biệt trên mặt Ninh Nghị. Kỳ thật, nàng rất vui vì mình có thể tự lực cánh sinh. Tiếp đến, nàng thảo luận với Ninh Nghị về các biện pháp ứng phó khi muối không kịp trứng, những khi bị thiếu hàng...vân..vân...

Sáng sớm, ngã tư, xe đẩy, Tứ Hải lâu, Nhiếp Vân Trúc mang theo giỏ trúc đến gặp tiểu nhị. Nàng chọn đúng thời điểm để nghe ngóng một ít nội tình, vì theo suy đoán của bản thân, chuyện “bổng bán được nhiều” này không thoát khỏi có liên quan tới Ninh Nghị.

- ...Tiểu nhị ca, mấy ngày trước những người nhờ người mua trứng muối là ai vậy...Ta chỉ muốn biết loại người nào lại thích ăn thứ này.

- À, đều là mấy tài tử có học vấn, nói đây là trứng phỉ thúy, trứng phú quý gì gì đó. Hôm qua tiểu nhân đi qua vô tình nghe được một người trong họ vừa từ Đông Kinh trở về, nhân vật cao trung mà cũng biết tới danh tiếng trứng muối này, không lẽ Nhiếp cô nương học được bí quyết từ kinh thành, chẳng trách những nơi khác đều không bán... Đúng rồi đúng rồi, cô nương xem, người hôm qua muốn trứng muối chính là vị công tử kia.

Nhiếp Vân Trúc cười, quay đầu nhìn lại, bên kia có hai kẻ sĩ(6) đang đi tới, Thẩm Mặc là người đầu tiên phát hiện trứng muối trên quầy, nghĩ thầm Lý huynh đã đạt được mục đích, thú vị thò tay chọt chọt Cổ Yến Trinh. Yến Trinh nhìn sang thì thấy tiểu nhị đang nhận trứng muối từ một cô gái nông thôn đầu quần khăn, cảm thấy vui vui, tán gẫu đôi câu với Thẩm Mặc, trong giây phút miệng nói vẫn chưa ngừng thì ánh mắt đột nhiên ngẩn ngẩn ra...

- (1) Biện Lương trong truyện chính là chỉ phủ Khai Phong, cũng là Đông Kinh, là kinh thành của nước Vũ.
- (2) Tẩy trần: Bày biện thết đãi người từ xa đến.
- (3) Kỷ luật quân đội.
- (4) Xem các hiệp ước ở chương 30
- (5) Đó là hai câu thơ cuối trong bài Kim lữ y, tham khảo phía dưới:

Kim lữ y

Nguyên tác: Đỗ Thu Nương

Khuyến quân mạc tích kim lữ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết, trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

o0o

–Bản dịch của Tương Như–

Áo kim tuyến

Chiếc áo thêu vàng, anh chớ tiếc

Khuyên anh hãy tiếc thuở xuân xanh

Hoa vừa lúc nở thì ta bỏ

Chớ để hoa rơi chỉ bỏ cành

Nguồn: hoasontrang.us

- (6) Người có học, người đọc sách, văn nhân.

46. Q.2 - Chương 47: Tư Vị Chuyện Ngày Xưa

Bày chén đĩa xinh xắn trong giỏ xách lên, tương đồ sốt trên một góc trứng tạo hai màu đỏ đen tương phản trông vô cùng bắt mắt. Nhiếp Vân Trúc đang đặt đĩa lên quầy, lúc này nhìn thấy hai vị nam tử kia chớp chớp mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc, chỉ chốc lát sau như nhớ ra điều gì, nụ cười trên mặt chợt vụt tắt, hơi khom lưng xuống quay đầu lại, tiếp tục lấy trứng muối để lên bàn.

- Này...Tiểu nhị ca, nếu các loại tương liệu không đủ, phiền người qua chỗ ta lấy thêm...

Lúc này Cố Yên Trinh mang vẻ mặt đầy nghi ngờ bước tới bên cạnh quầy hàng, nghiêng đầu nhìn chuyện nàng đang làm. Tiểu nhị dường như cũng nhìn ra có gì không ổn, nhất thời do dự không biết hỏi Cố Yên Trinh muốn dùng gì. Nhẹ nhàng tiểu nhị một câu xong, Nhiếp Vân Trúc chỉnh sửa lại giỏ trúc rồi vừa cười vừa nhẹ gạt đầu với hắn:

- Cố công tử.

- Vân... Trúc?

Cố Yên Trinh nhìn mấy quả trứng muối,

- Nàng sao... sao lại lại đi bán thứ đồ này?

- Có gì không ổn sao?

Nhiếp Vân Trúc thu dọn đồ đạc xong quay người rời đi, hơi nhú mày hỏi lại một câu. Cố Yên Trinh liền đuổi theo, suy nghĩ hồi lâu, lời ra đến miệng lại ngập ngừng do dự, lát sau mới hít sâu vào một hơi, cố dằn cảm xúc xuống.

- Ta, ta vừa từ Đông Kinh trở về, đến Kim Phong lâu tìm nàng mới biết người đã không còn đó. Ta hỏi nàng giờ ở đâu thì các nàng không chịu nói, cứ nghĩ rằng nàng đã có nơi có chốn, vì vậy mà vui thay, thế nhưng hôm nay sao... sao nàng lại có thể...tự mình đi bán mấy loại đồ này?

Trên đường phố bao người đến đi, Nhiếp Vân Trúc cúi đầu bước, thoáng suy tư rồi mỉm cười nói:

- Đa tạ công tử quan tâm, lúc này tuy Vân Trúc xuất đầu lộ diện, nhưng cũng là dùng hai tay mình làm việc kiếm tiền, không có gì là không ổn. Đối với cuộc sống trước kia, thiếp đã không còn lưu luyến gì, công tử chớ nên lo nghĩ nữa... À, còn người bạn trong lầu đang chờ, công tử nên mau chóng quay về đi.

Cố Yến Trinh thở dài, khổ não lắc lắc đầu:

- Không sao... Người kia là Thẩm Mạc Thẩm Tử Sơn, trước kia cũng từng có duyên gặp mặt, nàng không nhận ra hẳn sao...

Nhiếp Vân Trúc thấp đầu xuống làm hẳn không nhìn thấy biểu lộ, đành cười khan, nói

- Thôi vậy, nàng ăn mặc thế này, chắc y cũng chẳng nhận ra...

Vân Trúc vẫn cúi đầu bước, hẳn cứ theo sát cạnh bên, không biết nên nói gì cho phải, đành lúi múi chuyện vun vut cũ ra.

- Còn nhớ năm ấy ở Bạch Lộ châu, tiếng đàn Vân Trúc làm kinh diễm bốn nhà kia, hôm đó ta từng nói...năm nay chọn hoa khôi, chắc hẳn Vân Trúc sẽ đạt giải nhất. Ai ngờ nàng không chút tâm tư tranh đoạt, từ đó ta mới hiểu được tâm tính đạm bạc của nàng...

- Ngày ta đi vốn đã muốn thổ lộ tiếng lòng, nhưng đắn đo mãi cuối cùng chỉ biết thốt vài câu khách sáo... nhưng khoảng thời gian ở Đông Kinh, ngày qua ngày ta đều luôn nhớ đến nàng.

Suy đi nghĩ lại, nỗi lòng chất chứa mấy năm trời cuối cùng cũng bộc phát ra, lời nói cuối cùng coi như không còn chút vướng tâm. Vừa nói xong, hẳn định cầm lấy bàn tay đối phương, chỉ là, tuy Nhiếp Vân Trúc trong việc buôn bán làm ăn chỉ là tay mơ, nhưng ở phương diện này sớm đã có nhiều kinh nghiệm, lập tức nhủ mày bước dịch qua bên cạnh một bước làm Cố Yến Trinh hơi chút ngẩn ngơ. Nhiếp Vân Trúc nhìn xoáy vào y, cau mày không nói gì, trôi qua một chập bỗng dừng mỉm cười, vén áo thi lễ.

- Vân Trúc...họ Nhiếp.

- Hả?

Cố Yến Trinh ngập ngừng giây lát, sau đó mới nói:

- Nàng... bây giờ đã lấy chồng?

Nhiếp Vân Trúc lắc đầu:

- Gia phụ thiếp họ Nhiếp. Ngày đó lưu lạc chốn phong trần, lấy sắc mua vui cho người. Vân Trúc không muốn bán nốt cả dòng họ mình nên chỉ lấy tên là Vân Trúc. Khi còn ở Kim Phong lâu, cái họ này chưa từng nói cho ai biết, nhưng bây giờ đã chuộc thân rời khỏi nên cuối cùng cũng có thể khôi phục lại đầy đủ... Ngày trước được công tử ưu ái, Vân Trúc cảm thấy rất vui, hiện tại công tử vẫn còn nhớ rõ những chuyện đó làm Vân Trúc chỉ biết nói ra hai chữ vinh hạnh. Thế nhưng, về sau nếu công tử còn nhớ đến người này, thiếp thân hy vọng đó sẽ là Nhiếp Vân Trúc chứ không phải danh kỹ Vân Trúc trong Kim Phong lâu kia.

Nàng mỉm cười, nói những lời này từ đầu tới cuối một cách nhẹ nhàng nhưng đầy chính kiến, phảng phất tạo nên một khoảng cách vô hình. Dĩ nhiên Cố Yến Trinh cũng hiểu được hàm ý bên trong.

- Nàng... nàng trách ta chỉ biết nhớ tới thân phận phong trần của nàng... nhưng mà...

- Cũng không phải trách gì, ngày đó Vân Trúc thực sự ở trong chốn phong trần, ca hát, bán tiếng cười, lấy sắc làm vui cho người, chuyện là như thế thì đúng là như thế. Công tử hết lòng quan tâm tới Vân Trúc, Vân Trúc thực sự cảm kích, bởi vậy mới muốn nói cho công tử hiểu. Bây giờ tuy thiếp xuất đầu lộ diện nhưng trong lòng rất yên vui, so với lúc ở Kim Phong lâu không biết còn thanh thản hơn bao nhiêu lần, vậy nên công tử đừng lo lắng cho thiếp nữa.

Nàng hơi nghiêng người thi lễ.

- Thiếp còn có chuyện phải đi trước, công tử mời trở về đi.

Trong lòng nàng nghĩ đến còn một tửu lâu chưa giao trứng. Dù sao vất vả lắm mới mở rộng được nguồn tiêu thụ, không dám quá trễ nải. Về phần Cố Yến Trinh, trước nay cũng có nhiều vị tài tử “ngang dọc hoan trường” thường tự cho là phong lưu, phần nào được nữ tử yêu thích, trong đó, Cố Yến Trinh coi như là tương đối xuất chúng. Tài năng phong cách, cử chỉ tính tình làm bao cô gái phải say mê. Nhưng hôm nay, đối với nàng, đây cũng chỉ là một nam nhân khá có ấn tượng mà thôi.

Nhớ năm đó hần thượng kinh đi thi, sau đó không lâu mình cũng tự chuộc thân. Hôm nay có thể gặp lại quả thật là không ngờ, nhưng dù sao cũng chỉ là một hồi tương ngộ, về sau có lẽ còn gặp nhiều người nên không tính là kỳ lạ gì.

Chuyện hoa khôi Kim Phong lâu xưa, nàng không thấy có bao nhiêu người thực sự phong lưu tao nhã, cũng chẳng thấy toát lên được vẻ gì cao đẹp. Những tài tử học thức kia trong hội thơ, mỗi lần bày tỏ tình cảm lại khiến mọi người tấm tắc tán thưởng, có người được danh kỹ nào đó coi trọng nhận làm khách quý, thậm chí được mỹ nhân ái mộ, cam tâm tình nguyện dâng lên tấm thân trinh bạch. Đây chính là cấp cao nhất của sự phong lưu, cũng là thành tích khiến người người phải ước ao. Nhưng đối với nàng, đó chỉ là những cô gái không thể nhìn tới cuộc sống mai sau, trong lòng yếu đuối, từng bước từng bước trải qua một quãng thời gian tủi nhục và đau khổ.

Nàng từ trong một trường dạy nhạc kỹ đi ra, không may bị vận mệnh đưa đẩy thành kỹ nữ, cũng may hiểu cầm kỳ thi họa nên nắm lấy được ít cơ hội. Về sao tận lực thể hiện mình, cố gắng học hỏi, dẫn dắt làm sao để hấp dẫn người khác nhưng không làm người ta nghĩ tới những chuyện thô tục và nhục dục, cố gắng ám thị cho họ hiểu, chuyện làm thơ nghe đàn mới chính là cái thú thanh cao, tao nhã... thế nhưng, dù đã có ít danh tiếng thì trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, lo sợ một ngày bỗng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu những kẻ có quyền thế kia bằng mọi giá muốn đoạt lấy, đó không phải là việc danh kỹ hay văn nhân có thể gách vác, kiềm chế và ngăn cản được, cũng chẳng thể lấy thanh danh ra mặc cả. Vậy nên, trở thành hoa khôi cũng chỉ là cái công cụ, nhằm giúp đám nam nhân biểu hiện mị lực của bản thân thôi.

Hiện nay ở Kim Phong lâu, những cô nương giữ được tấm thân cũng không còn bao nhiêu. Thật ra, có mấy ai có thể giữ được “tam trinh cửu liệt”(1). Bỏ thuốc cưỡng ép, trói buộc, tra tấn bằng đòn roi... không một người con gái nào có thể chịu đựng nổi, thậm chí dùng khí tự sát cũng chẳng còn, hoặc có tự sát nhưng không thành công... Cuối cùng thì sao, vẫn không thể thay đổi được bất cứ chuyện gì. Có vài cô nương đứng đầu bảng, xem như là bán nghệ không bán thân, đến một thời điểm nào đó rồi cũng trao thân cho người quyền thế để mang lại một chỗ dựa cho chính mình.

Đáng sợ nhất là những cô gái, ngay lúc ban đầu còn phản kháng kịch liệt, không lâu sau, theo thời gian trôi dần thích ứng, rồi im lặng, rồi bắt đầu trò chuyện, rồi dần học theo kiểu sống này, rồi dần dần cùng mấy cô gái trong nhà luận chuyện gặp được nam tử thế này thế kia...

Trong giai đoạn đó, mỗi ngày nàng đều sống trong sợ hãi. Coi những việc đó như đang khắc họa tương lai của chính mình, hoặc giống như một số ít cô nương khác, tự vẫn, điên loạn, về sau không còn giá trị bị ném ra ngoài, biến thành mù ăn mỳ, không mặc quần áo đi trên đường. Đến cuối cũng không qua khỏi mùa đông, biết thành một cái xác khô hủ thối.

Có thể Cố Yến Trinh hoài niệm khi nhắc về chuyện xưa, nhưng nàng lại không hề giống thế, trong lòng bỗng có chút không vui. Nhưng tất nhiên, đây không phải là lỗi của hần, giống như Lập Hằng đã từng nói cách đây không lâu, có người còn nhớ tới nói chung là tốt rồi. Vì hần cũng chỉ có thiện ý nên nàng mới tươi cười đáp lễ nhằm cảm ơn, đồng thời giúp hần hiểu được tâm ý mình. Đương nhiên, nếu hần vẫn không hiểu, nghĩ mình đã gả cho người ta rồi thì cũng tốt thôi.

Trên đường tới Thúy Bình lâu giao trứng muối, Cố Yến Trinh cứ một mực theo sát khiến nàng cảm thấy hơi phiền, nhưng hiện tại cũng chẳng biết làm sao, lại còn liên miên không dứt cái gì mà “Ta ở Đông Kinh... ngày ngày đều nhớ về nàng...”. Suy nghĩ của hần, hay của “những người như hần” có lẽ đều là: Vân Trúc miệng cười, tay cầm đàn ca hát, múa may uốn éo theo điệu nhạc mua vui cho người...

Đây không phải là lỗi của bọn họ, cũng chẳng phải mong muốn của nàng, trước mắt đành chịu chút khó xử vậy.

Mấy năm nay, cũng có lúc nàng tự đàn tự hát để giải trí, nhưng quyết không bao giờ dùng nụ cười cùng mấy thủ đoạn đó để lấy lòng người khác. Theo những lời Cố Yến Trinh nói thì thế nào? Nếu mình không đánh đàn, không múa hát, không hòa theo những bài thơ phong nguyệt, không vỗ tay tán thưởng tài hoa của tài tử kia, vậy chắc mọi người ngồi lại với nhau không biết bàn luận cái gì quá. Nhưng nghĩ tới đây, nàng bất giác nhớ tới một tình huống khác

Hôm nay để ý mới thấy, khi đưa ra quyết định kia, nàng kiên định như thế nào, vậy mà năm trước lúc cùng Lập Hằng hỏi chuyện đàn hát, chính mình bỗng quên để ý tới mấy chuyện này, không chút do dự đùa vui mấy câu như “ây tăng lâu...”. Về sau đánh đàn phổ nhạc, được hân truyền cho nào là Già Lam Vũ, Tống Biệt... Mình cũng thoải mái nói cười, nhiều lúc rất muốn được biểu diễn cho y xem, muốn nói rằng mình hát cũng rất hay, có khi còn hay hơn mấy khúc ca cổ quái ấy nữa. Khi y tiện miệng nói không thích những khúc ca đơn điệu kia, trong lòng thậm chí còn hơi uất ức, nhiều khi chỉ muốn chứng tỏ, muốn nói lên rằng:

“Nghe muội hát xong không biết có dám chê nữa không...”

Trong lòng thật ra hiểu rõ, đối phương trước mặt mình không cố tỏ ra ta đây là tài tử, mình cũng chẳng biểu diễn mấy kĩ nghệ ngày trước, nhưng giữa hai người không có gì mờ ám, chỉ không trực tiếp nói ra thôi. Nếu người đó thực sự muốn nghe, mình cũng nguyện ý dùng những... kĩ nghệ này để mua vui cho y, nhưng cảm giác tuyệt không giống ở Kim Phong lâu ngày trước.

Hồi tưởng lại lời Hồ Đào nói với nàng mấy ngày trước, cảm thấy tâm tình vẫn chưa đổi thay.

Nàng nghĩ tới mấy chuyện này, cười vắn vớ, một đường quay lại quán nhỏ cạnh ngã tư. Hồ Đào giúp thu dọn, cho rằng nàng vui vẻ vì chuyện trứng muối.

- Tiểu thư, thứ này mỗi ngày bán được thật nhiều a.

- Đúng vậy, nhiệm vụ ba mươi quả hẳn không thành vấn đề rồi.

Chỉ là ... chuyện dường như chẳng quan hệ gì tới Lập Hằng, vì ngày thường y không qua lại với những tài tử này... vậy nên nàng bỗng nghi ngờ...quay đầu nhìn xung quanh, thấy Cố Yến Trinh tựa như không đi theo nữa...

- Tiểu thư, người đang nhìn gì vậy?

- À.

Nàng mỉm cười lắc đầu.

- Không có gì...

oOo

Mặt khác, Cố Yến Trinh mang theo thần sắc phức tạp trở về tửu lâu, gặp thẩm Tử Sơn, hỏi:

- Tử Sơn, rốt cuộc Đức Tân có quan hệ gì với quán bán trứng muối kia, huynh biết không?

(1) Cụm từ ca ngợi những người phụ nữ trình liệt trong xã hội phong kiến xưa, dù có chết cũng quyết không để bị thất thân.

47. Q.2 - Chương 48: Không Thể Lấy Yếu Thắng Mạnh

- Trên lý thuyết, với lượng người của tửu lâu thì sẽ xuất hiện tình trạng thiếu hàng trong ba, bốn ngày tới. Trước mắt chưa cần mượn thêm người, nhưng nếu tính theo tiền công thì dự tính mỗi tửu lâu mất nhiều nhất là hai quan. Hiện giờ có bốn tửu lâu, mỗi ngày bán ra sáu mươi đến tám mươi quả là vô cùng dễ dàng. Dựa theo lợi nhuận mà nói, vốn một quả trứng chỉ tám văn, vậy trên nửa tháng liền có thể thu hồi vốn rồi...

Tiếng bàn phím trong phòng vang lên lách cách, Ninh Nghị miệng không ngừng phân tích:

- Ngược lại, nếu thị trường mở rộng quá nhanh, muối không kịp thì sợ cung không đủ cầu. Theo ta, trước mắt tạm chưa nên lo đến việc làm sao để phát triển, vì bất kể thế nào, một thứ đồ vật mới muốn mở rộng thị trường tiêu thụ chắc hẳn không thành vấn đề.

Khang Hiền bên cạnh nhấp ngụm trà, cau mày:

- Mấy ngày nay ta cũng nhìn ra được, vốn tướng tiểu tử người có diệu pháp gì ghê gớm, không ngờ lại vẫn là cái chiêu nhờ mọi người phụ giúp, thủ đoạn quá đơn giản.

- Ha ha, binh có kỳ có chính(1), không dùng được chính thì dùng đến kỳ. Đây vốn là chuyện rất bình thường. Chỉ cần giải quyết được vấn đề, không cần thiết suy xét quá nhiều.

Ninh Nghị cười.

- Điều này đúng.

Khang Hiền gật gù,

- Thế nhưng thủ đoạn này của Lập Hằng, thực vẫn tính là kỳ ư?

Tần lão ngồi kia cười, nói:

- Vừa chính, vừa kỳ. Nếu nói về thủ pháp thì nhìn chung có thể coi là kỳ, được cái việc này không có gì lạ lắm nên cũng xem như là chính.

Lão suy nghĩ một chút rồi tiếp:

- Lúc trước Lập Hằng bảo bán một quả trứng năm mươi văn tiền, làm sao mà được?

- À, từ năm mươi văn trở lên thì phải phối hợp thêm, chứ không thể chỉ bán mỗi trứng muối.

Ninh Nghị cười nói.

- Trứng phú quý, trứng phỉ thúy...Nếu ta có một tửu lâu của mình, sẽ sơn son thếp vàng lộng lẫy, sau đó mạnh dạn tô vẽ biểu tượng quả trứng này lên tường. Trong các cuộc tiệc hội dạn ra một chén, ngụ ý là mang lại may mắn, thuận miệng thêm thết vài câu chuyện liên quan. Về sau, mọi người không hẳn là muốn ăn trứng, nhưng vẫn bày ra, xem như là biểu tượng của phú quý vậy. Năm mươi văn, một trăm văn, thậm chí là một hai quan tiền cũng mới chỉ là tự định giá thôi. Nếu có người cao quý như Khang lão đây trong bữa tiệc, tự mình mang ra mấy chén thì giá trị lại càng cao nữa. Người có tiền chạy theo như vẹt cũng không lạ.

- Hôm đó, nghe Lập Hằng nói bán một quả năm mươi văn, những tướng có kế hoạch kinh người thế nào, ai dè lại vẫn là thuyết pháp bình thường không có gì mới mẻ này.

Khang Hiền cười, lắc lắc đầu, sau đó ngẫm lại.

- Chỉ là, nghĩ đến thấy cũng đúng.

Ninh Nghị cười nói:

- Trên đời làm gì có kế sách kinh người nào, chẳng qua chỉ là xác định mục tiêu, sau đó giải quyết vấn đề. Ví như trên chiến trường, đạo điều binh trọng lấy yếu thắng mạnh, nhưng trên thực tế, làm gì có thứ gọi là lấy yếu thắng mạnh, nói trắng ra đều là lấy mạnh thắng yếu.

- Thuyết pháp thế này, ngược lại là chưa từng nghe qua.

Tần Lão nhún nhún mày.

- Binh thư cho rằng dùng kỳ không bằng dùng chính, đề xướng các cách trực diện nhằm hướng tới việc lấy yếu thắng mạnh, vì nếu địch mạnh mà ta yếu, binh pháp này dù đúng dù sai cũng chẳng có ý nghĩa. Thuyết pháp này của Lập Hằng, lão phu không thể tùy tiện đồng ý được.

- Gì, không có thuyết pháp này sao?

Ninh Nghị hơi bất ngờ.

- Xác thực không có.

Khang Hiền nở nụ cười.

- Theo như lời Lập Hằng, mọi kế sách là dùng để giải quyết vấn đề, mà dĩ nhiên, dưới tình huống địch mạnh ta yếu mới xuất hiện vấn đề, còn ta mạnh địch yếu thì cần gì tới binh pháp. Ngoại trừ những trận đánh quá đơn giản, hầu như mọi lúc bàn bạc đều thảo luận tình huống lấy yếu chống mạnh.

- Thật vậy sao.

Ninh Nghị gật gật, cười.

- Tư tưởng khác nhau, ta cũng chỉ tiện miệng lý luận suông thôi, ha ha, đáng chê cười.

- Thì đều là nói suông mà, lão phu đối với binh pháp thật ra cũng không quen...

Tần lão nhấp ngụm trà, vẻ như nhớ tới vài chuyện đã qua, ẩn trong nụ cười có chút phức tạp, sau đó nói.

- Cũng chẳng sao, mà thứ lý luận kia của Lập Hằng rốt cuộc từ đâu mà có, nếu không ngại có thể nói rõ ra.

Ninh Nghị suy nghĩ trong chốc lát, lấy bàn cờ đặt lên bàn.

- Nguyên do là cách nhìn khác nhau, nhưng cách thực hiện thì lại giống. Binh pháp đề cao việc lấy yếu đánh mạnh, thực ra, đó chỉ là sự thay đổi tương quan mạnh yếu của hai bên mà thôi.

Gã bốc ra mười quân trắng từ hũ cờ phía đối diện, sau đó lấy thêm năm quân đen ở chỗ mình đặt lên, phân cách đám cờ trắng ra.

- Nói một cách đơn giản, địch nhân có mười người, ta chỉ có năm, thế nhưng vẫn quyết đánh, dùng kế sách tính toán làm sao tách đối phương làm bốn nhóm: một, hai, ba, bốn. Bên ta năm người đánh bốn người bên họ, vì chiếm ưu thế nên chỉ tổn hại một phần, sau đó dùng bốn đánh ba, ba đánh hai, hai đánh một...chiến cuộc đã định. Vậy, lấy yếu thắng mạnh chẳng qua là phân rẽ đối phương, mỗi một phương diện nhỏ đều là dùng mạnh thắng yếu.

Tần lão cười nói:

- Theo như lời Lập Hằng, chuyện này quá mức lý...

Lời còn chưa nói xong lão bỗng ngẩng người ra, sau đó nhìn đám quân cờ, nhíu mày suy ngẫm. Khang lão định bảo thứ thuyết pháp này quá mức lý tưởng, hoàn toàn là nói suông, nhưng trông thấy biểu hiện của Tần lão, bất giác cũng rơi vào trầm tư.

Ninh Nghị cười cười:

- Quá mức lý tưởng? đúng thật là vậy.

Gã đưa tay sắp xếp lại quân cờ.

- Thật ra, chiến tranh thực sự vô cùng phức tạp, tình huống lý tưởng như thế thật không có khả năng gặp thấy, thế nhưng, đây là phương cách để lý luận, cũng không phải vừa sử dụng liền có thể tính toán chuẩn xác được. Qua các bài học có thể rút ra, trong chiến trận, mỗi khi lấy yếu chống mạnh hoặc lấy mạnh đánh yếu, khi chia nhỏ ra xem xét từng bộ phận, sẽ thấy đều có cục diện như trên, chứ không chính thức tồn tại thứ trạng thái lấy yếu thắng mạnh kia.

- Bởi vì, mạnh hay yếu đều do việc bọn hân có thể đánh bại, tiêu diệt được đối phương hay không quyết định. Ở đây dùng thành bại luận anh hùng, địch mạnh ta yếu thì phải tìm cách ngăn chặn, phân cách, khống chế, cố gắng đưa từng khu vực nhỏ về thế lấy mạnh đánh yếu, chia nhỏ tình huống thậm chí là đến từng quân lính một. Đương nhiên, dù tướng lĩnh không thể khống chế toàn cục đến mức độ này, nhưng từng phân đội thực hiện khi chống lại một phân đội khác, góp phần hướng tới chiến thắng cuối cùng.

- Thương trường, chiến trường, đối nhân xử thế, đảm trách công việc...v.v.. Ta không tin có thuyết pháp chân chính về việc lấy yếu thắng mạnh. Rất nhiều nhân tố không nhìn thấy cũng góp phần mạnh yếu vào bên trong. Tình báo, lòng người, yêu ghét, thậm chí là cả may mắn nữa. Mục tiêu đưa ra nhìn có vẻ quá xa vời, nhưng thực tế tồn tại rất nhiều con đường để đạt tới. Vậy, làm sao để thành công? Quay ngược lại vấn đề, chia con đường thành từng đoạn ngắn, bước từng bước, từng bước một..., rồi bạn sẽ phát hiện mỗi bước đều rất dễ dàng. Vậy nên, nếu chỉ để giải quyết vấn đề, ta không tin cái thứ gọi là kỳ mưu.

Gã trầm ngâm, đặt bàn cờ về chỗ cũ, cười trừ.

- Tất nhiên đó chỉ là lý luận suông, những ông tướng lãnh binh đánh giặc kia dù không biết điều này vẫn rất lợi hại. Tóm lại cách nhìn nhận thế nào thôi, không thực sự giải quyết được vấn đề.

- Đúng là nhìn kỹ từng bộ phận mới thấy là lấy mạnh thắng yếu, chứ không phải lấy yếu thắng mạnh.

Tần lão thở dài.

- Kiến giải của Lập Hằng quả rất dễ hiểu, lại có phần hợp lẽ. Binh pháp chính là biến yếu thành mạnh, chứ không phải là lấy yếu thắng mạnh, nếu như phân rõ hai vấn đề này ra, thế thì...

Vấn đề được đưa ra, quy luật bên trong đối với người bình thường e không có nhiều tác dụng, nhưng với những người như Khang Hiền, Tần Tự Nguyên. Tầm quan trọng không hề giống nhau. Tần lão đàm chiêu suy nghĩ, Khang Hiền thì khẽ lắc đầu.

- Cách nói này quá thực tế. Lập Hằng biết truy tìm tận gốc rễ của sự việc, thật không giống với người thường. Có thể lĩnh ngộ những điều này khiến ta hiểu ra. Đôi khi cũng từng nghĩ tới, từng khắc khoải, con người từ đâu mà có? Rồi nhân tâm, rồi tình yêu, rồi nhiều thứ khác nữa...

Con người Tần Tự Nguyên vốn rất chân thành, đạo đức nhân xử thế cũng rõ ràng, nhưng có lẽ bị vài chuyện đã qua khuấy nhiễu, khi nghe kiến giải của Ninh Nghị bỗng có chút cảm khái. Khang Hiền thì còn coi trọng đạo lý đối nhân xử thế hơn, khi hiểu ra những lời này, lão hết nhìn Ninh Nghị rồi nhìn bàn cờ, cười lắc lắc đầu, không biết nói gì.

Cách làm việc của gã trước kia chính là hệ thống các phân tích thời hiện đại, mọi thứ trên đời đều có thể lượng định theo quân cờ, vận may hay việc ngoài ý muốn cũng giống như một loại xác suất. Đến trình độ nhất định, những thứ gọi là kỳ mưu không còn tồn tại, giống như thích thú bình thường với cực kỳ ham muốn là hoàn toàn khác nhau.

Nhưng thời đại này thì không như vậy. “Thiên hành kiện”: quân tử phải không ngừng tự vươn lên.

Nho học là một thứ học vấn cực kỳ bảo thủ và nghiêm cẩn, nhưng trong đó tạo cho người ta khát vọng vươn lên lớn lao, yêu cầu chính bản thân phải tự tu dưỡng và nỗ lực, khẳng định giá trị bản thân, tư tưởng của chính mình trước ngàn vạn người khác. Nguyên cơ trong đó rất phức tạp, nhưng tới một mức độ nhất định, nho học vô hình chung ngăn cản sự tìm tòi về gốc rễ của sự việc. Những thứ như “nhân quả, đúng sai” đang lạnh lùng đưa dân chúng rời xa các hệ thống quy luật khách quan tây phương.

- Biết là Lập Hằng có hứng thú với hiệp khách cao thủ, thế nhưng, dù cho lợi hại cũng không thể chống lại mười người hay trăm người. Chi bằng dùng thuyết pháp vừa rồi, mặc dù hơi có vấn đề, nhưng đem phát triển dần có thể làm tướng một phương, đó mới đúng là “vạn nhân địch”... Đúng rồi, A Quý lại đây.

Tuy nói vậy nhưng lão vẫn gọi tùy tùng A Quý vào. Danh xưng người này mặc dù nghe khá tầm thường, nhưng địa vị e rằng không thấp, chỉ là cung kính trước mặt Khang Hiền. Ninh Nghị biết tên đầy đủ của hắn là Lục A Quý. Sau đó, Khang Hiền hỏi chuyện Tống Hiến bị đâm, hắn suy nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Người tên Tống Hiến này tiểu nhân cũng không rõ lắm, chỉ là nếu Ninh công tử hứng thú với võ công, thì cũng có người đồn y mang một thân công phu cao cường, ngày thường luôn có hơn mười cận vệ bên người. Trong Vũ Liệt quân y khá được coi trọng, hiện tại chính đang thống soái Cận Vệ doanh tinh nhuệ nhất. Chỉ là nghe phong thanh, bình luận về nhân phẩm người này không được tốt, ngang ngược độc đoán, có thù tất báo, trước khi tòng quân, vì cầu công danh đã giết chết không ít đồng bạn ngày xưa. Ninh công tử có hứng thú với võ học, nhưng nếu không quen biết hắn thì tốt nhất đừng nên tiếp cận, dù là nghề nghiệp của chính mình, nhưng trên giang hồ luôn có những điều kiêng kỵ riêng.

- Vậy... theo Lục huynh, trên giang hồ còn nhiều người võ công cao cường thế không?

- Võ nghệ cao thâm, theo ý công tử là thứ nội công có thể chặt cây đập đá ư, người bậc này thật sự rất hiếm. Cả quân đoàn chỉ có một vài người, mấy đám loạn quân thổ phỉ cũng chỉ xuất hiện vài cường nhân như thế. Ví như thích khách ám sát Tống Hiến hôm ấy, tuy tại hạ không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng đã nghe nói qua. Người này một kích bất thành, đại khai sát giới trong Phi Yên các một phen, sau đó bị thương liên từ trong mười cận vệ của Tống Hiến hoát ra, trúng thương vẫn chưa nặng. Bản thân Tống Hiến đã là cao

thủ, vậy người này trên giang hồ phải thuộc dạng siêu nhất lưu cao thủ rồi. Dù vậy, nàng cuối cùng là ai thì tại hạ vẫn không đoán ra.

Hắn dừng một chút, kỳ thật thì số lần gặp gỡ Ninh Nghị cũng không nhiều, đôi lúc chỉ qua loa đôi câu nhưng luôn có hảo cảm, ôm quyền nói tiếp:

- Thật ra... thứ cho tại hạ nói thẳng, muốn nội công thượng thừa hầu hết phải luyện từ nhỏ luyện lên mới có tác dụng. Trước tiên, chưa nói đến việc Ninh công tử có thể kiếm được người như vậy, hiện tại vốn đã vô dụng rồi, hơn nữa... dù có hữu dụng, sự thần diệu của võ học cũng không hoàn toàn nằm ở nội công. Một bộ quyền thuật lợi hại, dù có rèn luyện thế nào, gò công mấy chục năm, lại thêm thiên phú kinh người nhưng đi ra vẫn là vô dụng.

- Loại kỹ năng này cần không ngừng tôi luyện trong đối chiến sát phạt, đối phương công tới một chiêu, liền phải biết đáp trả ngay mà không cần suy nghĩ. Sau đó mới quan trọng tới nhanh, dứt khoát, chuẩn xác, các thứ sát khí, huyết khí... Nội công chỉ là một phương pháp xuất lực, nếu luyện mãi nó thì còn đánh không lại một lính già đã trải qua chém giết trên chiến trường. Ninh công tử là người có tài, tương lai làm quan chính thị “vạn nhân địch”, không nên vì việc này mà bỏ gốc lấy ngọn.

Bất luận trên tiểu thuyết võ hiệp viễn vông mơ mộng cỡ nào, nhưng với tình hình thực tế hiện nay, ai mà biết ngoảnh qua ngoảnh lại có còn thấy được tương lai không. Đa số người tập võ đều mang ý nghĩ muốn phò tá cho các bậc quyền thế. Lục A Quý theo Khang Hiền lâu nay, có lẽ cũng thấy Ninh Nghị bất phàm, cảm thấy đáng tiếc khi gã tốn thời gian vào mấy trò võ vờ, ý tứ đơn giản là:

“Bạn là một thư sinh, cơ hội đánh nhau còn không có, nếu không hiểu được điều đó, có luyện cũng như không.”

Ninh Nghị biết hắn thành tâm nói ra những lời này, vội vàng cảm tạ một phen.

Sau một hồi trò chuyện, Ninh Nghị cáo từ rời đi. Ánh nắng ban chiều ôn hòa, người người hoan vui bên dòng Tần Hoài. Gã tản bộ dọc theo bờ sông, trong lòng nghĩ về chuyện võ công. Lúc này đang đi gần tới tửu lâu Nhiếp Vân Trúc ở, vừa qua đoạn sông gấp khúc liền thấy một cột khói màu đen bên kia bốc lên, giống như xảy ra hỏa hoạn.

Gã một đường chạy qua, lúc tới trước tửu lâu, chỉ thấy khói từ nhà bếp bốc lên cuộn cuộn. Một đạo nhân ảnh đang chìm ngập trong làn khói, cầm món đồ gì đó đập lung tung, quạt gió, ho khan, thoát ẩn thoát hiện, sau đó rút cuộc đành phải chạy ra khỏi phòng.

Người đó chính là Nhiếp Vân Trúc, lúc này mặt mày bị hun đen thành một cục, trời xuân se lạnh mà trên người toát đầy mồ hôi, tay cầm một cây quạt hương bồ lớn(2). Nàng chạy tới trước thềm, buồn bực nhìn đám khói mù mịt bao trùm nhà bếp, vẻ như đang suy nghĩ xem làm sao quay trở vào, quay đầu sang bất chợt thấy Ninh Nghị đang đứng bên đường, hơi chút ngần ngại.

Ninh nghị không nhịn nổi bật cười, liền đó Nhiếp Vân Trúc cũng cười theo...mắc cỡ đưa mu bàn tay xoa xoa đôi gò má, hòa với mồ hôi thành một lớp đen thui lui.

Bên trong nụ cười là chút gì đó thẹn thùng ngại ngùng, nhưng không hiểu sao, khi phối hợp với mấy vết nám đen trên khuôn mặt, chỉ khiến người ta cảm thấy càng thuần khiết và xinh đẹp hơn...

(1) Chính và kỳ ở đây có mang nghĩa trực tiếp và gián tiếp, đi đường thẳng hay đường vòng, chính đạo hay sử dụng mưu kế...

(2) Quạt làm bằng lá cây hương bồ.

48. Q.2 - Chương 49: Hơi Thở Mùa Xuân

Tầm xế chiều, còn khá sớm nên xe đẩy chưa trở về. Hồ Đào và Nhị Ngưu ở lại trông hàng còn Nhiếp Vân Trúc về nhà trước. Nàng đang lấy ít gỗ Chương(1) đốt lấy tro thì bỗng thấy Ninh Nghị tới, cảm thấy rất ngạc nhiên.

Muối trứng cần ít nhất hai mươi ngày. Trước đây, khi chuẩn bị bắt tay vào làm Nhiếp Vân Trúc đã chuẩn bị sẵn ít nhiều, nhưng do không hiểu rõ ngọn nguồn nên phần lớn là bởi Ninh Nghị yêu cầu, vậy mà hiện tại xem ra vẫn không đủ.

Nàng đề cập với Ninh Nghị về khả năng lượng trứng cung không đủ cầu. Gã đưa ra vài biện pháp, đại khái là hạn định lại lượng hàng, không có gì quá lạ kỳ. Biện pháp giải quyết cũng khá đơn giản, hạn định bằng cách giới hạn số lượng trứng giao mỗi nơi, đương nhiên phải phân bổ làm sao cho cân đối, lựa lời mà hứa hẹn. Ban đầu cũng không được phép lười biếng, tận lực đẩy nhanh tốc độ.

Mấy ngày nay Nhiếp Vân Trúc đều vô cùng bận rộn, nhưng mỗi sáng nàng không hề kể lể với Ninh Nghị, chỉ vui vẻ báo cáo thành tích.

Trước đó, Ninh Nghị dặn nàng muối trứng phải dùng tro từ gỗ cây Chương. Mỗi ngày vào giờ này, nàng đều đốt một ít lấy than, nhưng hôm nay mấy khối gỗ bị ẩm, khiến cả gian bếp ngập trong khói bụi.

Sau đó Ninh Nghị phải vào xử lý với nàng, một lúc lâu mới có thể xua tan bớt khói. Một nhóm củi ẩm trong bếp được rút ra, nhóm lửa lên lại. Ninh Nghị ngồi trước bếp trông lửa, Nhiếp Vân Trúc rửa tay rửa mặt xong, lấy khăn ướt đưa cho gã lau mặt. Lúc này gò má nóng ran, cổ tay run lên nhè nhẹ, vậy nhưng ngoại trừ chính nàng, người ngoài không ai thấy được.

Trong nhà lâu nay không tiếp khách, chỉ có khăn mặt của nàng và Hồ Đào. Đồ của Hồ Đào không tiện đưa Ninh Nghị dùng, nên đành phải lấy khăn của chính mình. Hành động này có vẻ hơi mập mờ, trong lòng nóng ruột nhìn Ninh Nghị lau lau, rồi chìa tay ra nhận lại, thuận miệng hỏi vài câu khách sáo:

- Lập Hằng... mới vừa từ đâu đến vậy?

- Mới từ chỗ Tần lão qua.

Ninh nghị ném một khúc củi vào lò.

- Ta đang đánh cuộc với Khang Hiền, vừa rồi có thể khoe khoang, quả là có chút mặt mũi.

- Vậy thì tốt rồi.

Ninh Nghị nói tới làm Nhiếp Vân Trúc thấy vui vui. Nàng vốn lo lần đánh cuộc này thất bại, làm đối phương mất hết mặt mũi, không ngờ mọi việc lại tiến triển nhanh như thế.

- Sáng nay lại có thêm một nhà tới đặt trứng, tổng cộng được sáu nơi...

- Nhanh vậy sao...

Ninh Nghị suy nghĩ một chút :

- Vậy nhưng quanh con phố này, chắc cũng chỉ có mấy nhà đó bán nổi thứ này. Quy mô duy trì hẳn sẽ không xê xích gì nhiều.

Nếu không cân nhắc mở rộng quy mô, chỉ thuần túy làm theo lời nói, vậy duy trì cung ứng ấy từ lâu này đã là cực hạn của Vân Trúc và Hồ Đào. Về phần muốn khuếch trương mở rộng, đó là chuyện của nàng, Ninh Nghị không muốn can thiệp vào.

Nhiếp Vân Trúc suy nghĩ một lúc, ngồi xổm xuống bên cạnh cười nói:

- Nhanh quá, Vân Trúc có phần không kịp phản ứng. Thật ra, mấy ngày trước muội vẫn lo sẽ làm hỏng ván cược của huynh.

- A, đánh cuộc chẳng qua là chuyện nhỏ, giống như một trò đùa thôi, nhưng dù sao, nếu thắng thì lại càng tốt. Ha ha.

- Ông ấy là Phò mã gia đó. Tháng trước muội tới đó giao trứng thấy trạch viện thật là to, phủ công chúa cơ mà. Thật ra, từ lần Lập Hằng giới thiệu năm ngoái, muội đã tự hỏi liệu có phải là người đó không, ai ngờ chính xác luôn. Huynh cũng thật lợi hại, có thể cùng người bức này nói nói cười cười, lại còn sáng khoái đánh cược nữa.

Lời này cũng chẳng phải là nịnh hót gì. Vì dù nói thế nào, với địa vị như của Khang Hiền đều đáng làm trưởng bối của Ninh Nghị. Trước đây nàng cũng đã gặp qua không ít người chênh lệch tuổi tác, dù có qua lại gặp gỡ thì phải dùng lễ như con cháu, đệ tử. Còn nếu là bậc trưởng bối thân thiết, thì phải dùng lễ như hậu bối vậy. Thế nhưng, chuyện Lập hằng gặp ai cũng ung dung trò chuyện quả chưa từng thấy bao giờ. Thật ra, nếu nghĩ như vậy, chính nàng cũng là một trong số đó.

- Chỉ là đánh cờ thôi mà, đâu liên quan gì tới công danh lợi lộc...

Ninh Nghị nhẹ khơi ngọn lửa,

- Mấy lão nhân gia đều là người hiểu chuyện, biết kính trọng học vấn, tư tưởng của bọn họ là được.

- Ấy, trước đây nàng cũng nghe nói tới ông ấy sao?

- Tất nhiên đã từng nghe qua, trước khi huynh giới thiệu, chắc cũng đã gặp gỡ một, hai lần... có lẽ là hai lần. Năm muội biểu diễn ở Bạch Lộ châu, ông ấy cũng có ghé qua, chỉ là khi đó quá nhiều người nên thiếp cũng không nhớ hết...

Nàng hồi tưởng những chuyện kia, nhẹ nhàng cười:

- Hơn nữa, khi đó có rất nhiều tài tử trẻ tuổi góp mặt. Hồ Đào với mấy tỷ muội đều chỉ lo ngắm họ, cũng có người bàn luận về khách quý ngồi ở ghế ưu tiên, nhưng dù Minh công có học vấn, lại là phò mã nhưng tuổi cũng đã cao nên chắc không ai quan tâm tới. Mà Minh công e cũng chẳng nhớ Vân Trúc...

- Ái chà!

Ninh Nghị bèn cười trên.

- Vậy muội có nhớ những tài tử kia không...

Nếu bị người không quen trên như thế, có lẽ Nhiếp Vân Trúc sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng lúc này lại hoàn toàn khác, chỉ cười mỉm nói.

- Là vậy, các cô nương bán nghệ khi đó ai cũng cố ghi nhớ vài tài tử. Hi hi, lúc đó Vân Trúc cũng yêu thích kẻ có tiền, tất nhiên, nếu có học vấn lại càng tốt. Tiếp cận tầng bậc nịnh nọt, từng ngày từng ngày tìm cách kiếm tiền chuộc thân...

Nàng nói tới đây ngừng lại, sau đó tiếp:

- Lập Hằng biết Lý Tầm Lý Đức Tân không?

- Biết chứ, bữa trước từng nói đang làm chung ở thư viện đó.

- vậy còn Tào Quan?

- Cũng có nghe nói.

- Thế còn... Cố Hồng Cố Yên Trinh?

Khi nói ra cái tên này, nàng liền chú ý quan sát vẻ mặt Ninh Nghị.

Gã suy nghĩ một chút.

- Người này, ngược lại chưa từng nghe nói tới...ai vậy?

- À không, chỉ là một vị tài tử thôi.

Nàng cúi đầu cười cười.

- Đúng là không liên quan.

Có một số việc, Nhiếp Vân Trúc không nói với Ninh Nghị, trên thực tế, cũng không thích hợp để nói.

Mấy ngày gần đây, Cố Yên Trinh đều tới quán nhỏ tìm nàng, nói vài lời, tỏ vẻ chân thành, nhưng đối với nàng lại có chút phiền phức.

Đặc biệt còn nảy sinh một số vấn đề. Đường như Cố Yên Trinh biết nàng chưa lập gia đình từ chỗ Hồ Đào, mấy hôm nay cứ tới giúp bán trứng muối. Nơi giao hàng sáng nay không ở gần quảng trường như lời Ninh Nghị, mà còn xa hơn một đoạn. Cố Yên Trinh dùng ảnh hưởng của mình, kêu gọi bằng hữu tới hỗ trợ.

Tất nhiên, những việc này nàng khó mà nói rõ, làm ăn buôn bán không thể không nhận ý tốt của người ta. Cố Yên Trinh thì cứ nghĩ “Nàng muốn bán trứng muối, ta sẽ giúp nàng.” Nhưng đâu biết nàng đang bận tới không chịu nổi. Nhớ lời Ninh Nghị nói “Chỉ cần mấy nhà này là đủ rồi” bất giác cảm thấy ấm lòng, nhưng không cách nào nói gã biện pháp khổng chế cục diện này. Trong lòng nàng vốn suy đoán, việc thị trường mở rộng có liên quan tới Ninh Nghị, nhưng hiện tại xem ra không phải. Chẳng lẽ bây giờ nói: Có một nam tử đang giúp, lại là kẻ nàng quen biết hồi trước ở thanh lâu....

Nàng quan tâm tới cảm giác của Ninh Nghị, nên cuối cùng vẫn không nói. Hơn nữa, làm ăn phát triển cũng tốt, hiện nay chịu khó một chút, tương lai có lẽ phải thuê thêm hoặc nhờ người trong nhà như Nhị Ngưu giúp mới được... Ai... Không ngờ lại phát triển tới thể này, nàng vốn chỉ mong mỗi ngày ngồi bên chiếc xe, bán kiếm ít tiền hỗ trợ cuộc sống thôi.

Nàng không nói, Ninh Nghị cũng không thể biết được những chuyện này. Theo như gã thấy, việc bán trứng của Nhiếp Vân Trúc đã đạt tới giới hạn, nên nhắc Lý Tần bảo các bằng hữu không cần làm tiếp. Hai ngày trước, Lý Tần có hỏi gã một câu:

- Lập Hằng có quan hệ thế nào với quán bán trứng muối kia.

Ninh Nghị chỉ bảo là bằng hữu, đối phương không hỏi tiếp nên gã cũng chẳng thấy có gì lạ kỳ.

Mặt khác, hai hôm trước Cố Yên Trinh cũng tìm Lý Tần để hỏi việc này. Khi đó tâm trạng hẩn rối bởi, hùng hừng hổ hổ. Lý Tần biết chủ nhân quán trứng muối là người Cố Yên Trinh say mê trước đây, nên không nói tên Ninh Nghị ra. Hẳn là kẻ tâm tư kín đáo, với lại, Ninh Nghị vốn là người ở rể Tô gia, không thể có gì ám muội với cô nương kia được. Mà dù là có hay không, để người ta biết việc này cũng không hay, mặc kệ là sự thực hay tin đồn đều thuộc về tối kỵ. Vì vậy, hắn chỉ đơn giản bảo là trò chơi của một bằng hữu, đồng thời nhắc Cố Yên Trinh cô nương Vân Trúc vẫn chưa lập gia đình. Về sau, y xác định câu chuyện qua Hồ Đào nên cũng không điều tra thêm.

Thật ra, việc Nhiếp Vân Trúc bán trứng muối đối với Ninh Nghị cũng không quan trọng lắm, mỗi sáng chạy bộ qua trò chuyện cũng không mất nhiều thời gian. Vì Đây vốn không phải là sinh hoạt chính yếu của gã.

Buổi sáng lên lớp dạy bọn trẻ, xế chiều, nếu không đến chỗ Tần lão và Nhiếp Vân Trúc thì ở tại căn phòng thuê gần thư viện Dự Sơn. Thực ra không đi đâu nhiều, gã bắt đầu nghiên cứu hóa chất ở đây. Hiện tại chỉ có một số văn bản hóa học cổ ghi lại những hiện tượng, tuy không thể so với lý thuyết hóa học hiện đại nhưng cũng chỉ ra được hướng đi ban đầu.

Ngoại trừ sách “mộng Khê bút đàm”, gã còn làm một khung sắt đơn giản dùng để cố định ống nghiệm bằng gốm sứ, ngọn đèn có thể điều chỉnh tăng giảm. Ngoài ra còn các loại chai lọ bằng kim loại, gỗ, gốm sứ.... Sau đó tìm mua một số nguyên liệu hóa học. Thật ra, hiện tại Vũ triều đã ít nhiều có phân xưởng nghiên cứu sản xuất hóa chất. Nhưng bây giờ, tình trạng trước mắt của gã có vẻ giống luyện đan hơn là một chỗ nghiên cứu như người ta.

Kiến thức hóa học kiếp trước đã sớm trở hết cho thầy, vì khi đó đọc lướt quá trình khá nhiều, có vài phản ứng liên quan thì còn nhớ nhưng không theo một hệ thống nhất định, giống như một cái cây kiến thức, bị phân rã thành từng mảnh nhỏ trong một trò chơi ghép hình.

Một số kiến thức ghi chép trên sách cổ có thể giúp nhớ lại phần nào, coi như là có còn hơn không. Gã bắt đầu từ thử nghiệm vài phản ứng tổ hợp đơn giản. Ví dụ như đem sắt rỉ thả vào axit mạnh được đun nóng sẽ loại trừ phần bị oxy hóa, hiện tượng xảy liên được chép vô cuốn vở để ghi nhớ. Sau đó nhớ ra mấy lý thuyết cơ bản, ví dụ như gỉ sắt là quá trình bị ô-xy hóa, biết thế nhưng quá trình nghịch chuyển như thế nào thì quên sạch, công thức hóa học cũng không nhớ rõ. Gã chỉ còn cách dựa vào vài khái niệm được ghi trên sách, chậm rãi thử nghiệm dần.

Về hóa học, đầu tiên phải chú ý đến các loại axit mạnh như axit sunfuric, axit nitric... Bởi vì chúng phản ứng rất mạnh nên dễ dàng quan sát. Đương nhiên, vấn đề quan trọng nhất là phải cẩn thận, không được để các chất phản ứng dây vào người.

Kỹ thuật tiên tiến gã cũng nắm được vài thứ, nếu quả thực cần thiết có thể phối chế ra thuốc nổ, hoặc là điều chế rượu, cồn... Dù sao phương pháp chưng cất khá đơn giản, thêm một thời gian nữa còn có khả năng tạo ra đèn cồn, dù gã cũng không biết tại sao nó lại tốt hơn đèn dầu, có thể là tại không có khói chẳng...

Nhiều hệ thống sản xuất đại trà gã cũng nắm rõ, nhưng kỹ thuật thời này không đồng bộ nên cũng chẳng cần chú ý tới nữa. Phương pháp luyện kim thủ công cũng khá đơn giản, ở hiện đại thì hơi kém chất lượng, nhưng áp dụng vào thời này hẳn không có vấn đề gì. Gã cố nhớ lại phần nào, sau này nếu cần sẽ sử dụng.

Tìm tòi những phản ứng hóa học này rất nhàm chán, nhiều lúc chẳng biết mình đang nấu ra cái thứ gì. Tiểu Thiên thường hay theo gã, gã làm thí nghiệm trong phòng thì nàng nhàm chán đi tới đi lui dưới mái hiên, thỉnh thoảng lại hỏi:

- Chẳng lẽ cô gia định luyện đan à?

Đôi khi cô bé nâng cằm ngồi dưới mái hiên, bỗng tưởng tượng cô gia bỗng nhiên bay mất. Có lúc ngồi trên lan can tung tung làn váy, nghe cô gia trong phòng kể mấy câu chuyện như Tây Du Ký, Phong Thần Diễn Nghĩa, liền bị cuốn hút vào, mơ mộng lung tung.

Đương nhiên, phần lớn thời gian cô gia vẫn cho nàng cảm giác tin cậy cùng yên tâm, nhưng đối với một cô bé thì đó chính là sự lãng mạn. Bởi vậy nên những lúc nhàn hạ, nghe được âm thanh của cô gia liền ảo tưởng trong lòng một phen. Nếu như cô gia đột nhiên bay đi, mình nhất định sẽ khóc, khóc rất lâu, biết đâu huynh ấy lại mang mình đi cùng.. trong lòng mới chịu vui lên, lại muốn cô gia cũng phải đưa tiểu thư theo mới được...

Nàng ngồi ở đó, lúc thì phiền muộn, khi lại tươi cười, lén lút nhìn về cửa phòng kia, tự nhủ mình không được phép “muốn” lung tung nữa. Sau đó lặng lẽ đi vào, đáng yêu xuất hiện trước mặt cô gia:

- Cô gia, Tiểu Thiên có thể giúp gì không?

- Đi ra ngoài!

Nam tử đeo khẩu trang, người đầy bụi bặm nói.

- Hừ...

Tiểu Thiên ỉu xiu đi ra. Cảnh xuân tươi đẹp, chim chóc lượn quanh, tiểu nha bó gối dựa vào bờ hiên, ngửa đầu suy nghĩ. Hoa đại trong đình viện nở rộ lác đác, quả có chút gì đó cô tịch khó nói nên lời.

Trong phòng, Ninh Nghị khẽ cau mày nhìn qua cửa sổ. Đã sớm bảo nàng phải cẩn thận rồi, bây giờ tuy hóa chất không cô đặc nhưng trong phòng vẫn có chất ăn mòn và hơi độc. Dù tiểu nha đầu thường ngày lạnh lợi, nhưng những chuyện này vẫn không nên để nàng tiếp xúc. Sau đó đành mở miệng kể vài chuyện thần thoại. Chốc lát sau, tiểu nha đầu liền vui vẻ trở lại:

- Cô gia cô gia, hôm qua tiểu Thiên và tiểu thư nghe được chuyện này ở từ lâu....

Liền đó bắt đầu ríu rít kể. Không lâu sau, Ninh Nghị ra khỏi phòng, tiểu Thiên bắt đầu cao hứng lên. Hai người lại trò chuyện như bình thường trên suốt con đường về nhà.

Cô gia cũng chỉ hơi xa cách khi ở trong căn phòng đó thôi, nàng tình cờ nhớ lại, trong ánh chiều tà, khẽ quay đầu trừng mắt làm mặt quỷ với gian phòng đáng ghét.

Ngoại trừ Tiểu Thiên, phần lớn thời gian sinh hoạt, Ninh Nghị tỏ ra khá xã giao với Tô Đan Nhi. Trong bối cảnh của thời đại này, cái cách mà hai người chung sống thật vô cùng kỳ quái....

(1) Cây Chương, có mùi thơm, cắt ra từng miếng cho vào đun, hơi bốc lên kết thành phần trắng, dùng để làm thuốc và trừ trùng, gọi là chương não long não.

49. Q.2 - Chương 50: Sống Chung Kỳ Quái

Từ dịp cuối năm vừa rồi, tình trạng chung sống giữa Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi càng ngày càng tự nhiên hơn. Tất nhiên, hình thức đó cũng không giống phu thê trong thời đại này, mà là như hai quái nhân ở chung với nhau vậy.

Sau hôm ngủ bài năm trước, lần đầu tiên Tô Đàn Nhi nhìn nhận rõ ràng về vị trí của mình, từ ngày tâm tư được giải tỏa, rất nhiều chuyện cũng trở nên dễ dàng hơn. Ngày trước luôn phải hao tâm tổn sức duy trì gia đình, hiện tại không cần cố gắng nữa. Ngày trước, trên bàn cơm phải chủ động gợi chuyện, cân nhắc nói gì để đối phương cảm thấy thú vị, hoặc không đụng chạm cảm kỵ làm mất vui - Cảm giác như đang bàn chuyện làm ăn - nay cũng không cần nữa. Ngược lại, bây giờ không cần cố gắng chủ đề cũng tự bật ra, tùy tiện nói gì đều cảm thấy vui vẻ.

Tuy mỗi sáng Ninh Nghị đều ra ngoài chạy bộ, nhưng hai phu thê vẫn ở nhà ăn điểm tâm mới xuất môn. Mục tiêu cũng khác nhau, Tô Đàn Nhi ngồi xe ngựa, còn Ninh Nghị vận đồ giản đơn bộ hành. Những lúc thế này, tiểu Thiên sẽ lựa chọn đi với tiểu thư hay là cô gia, tất nhiên nàng có thể ở nhà, nhưng hai việc kia rõ là hữu ích hơn. Theo cô gia thì chẳng phải làm gì, lại được nghe cô gia giảng bài, kể chuyện. Mỗi lần cô gia nói đều hết sức lôi cuốn, làm nàng thấy thật uyên bác.

Dù vậy, thời gian gần đây Tô Đàn Nhi tương đối bận rộn, thời điểm đầu xuân lúc nào cũng thế nên tiểu Thiên thường chọn đi cùng tiểu thư. Trước đây từng nói, tuy nàng đối với Tô Đàn Nhi hay Ninh Nghị đều rất mực hồn nhiên thuần hậu, nhưng trong xử lý công việc khá đáng tin cậy. Hằng ngày, ngoài việc kê cận chăm lo hầu hạ người, có lần Ninh Nghị còn thấy nàng tức giận to tiếng giáo huấn người ta, nhíu mày vô cùng nghiêm túc, trông quả là đáng sợ, vừa giáo huấn vừa hù dọa khi phát hiện chuyện hai người xích mích với nhau: “Huynh đừng nghĩ là muội không nhìn thấy!” Sau đó đưa ra cách giải quyết, miệng nói liên hồi, tay vung vẩy một đoạn thước gỗ ngắn ngắn vẻ như muốn đánh người, sau đó hơi ngẩn ra nhìn đoạn thước kia, vuốt vuốt mái tóc: “May là gặp lúc tiểu thư không có roi đó...” rồi nghiêng nghiêng đầu. “Còn không mau đi!”

Sau khi đuổi mọi người, nàng xoay người “phốc phốc phốc” vội vàng chạy mất, Ninh Nghị đằng sau cười không ngậm miệng lại được. Nàng tự dựng trở thành quần giáo, đương nhiên hai người này cũng chẳng phải xung đột gì, đó chỉ như một phần tính tình của nàng thôi.

Ninh Nghị thường về nhà vào giữa trưa hoặc buổi chiều, thỉnh thoảng sẽ đi cùng tiểu Thiên nếu tan trường nàng chạy qua, còn không thì chỉ có mỗi mình gã. Qua trưa hơn phân nửa là Tô Đàn Nhi đã về, có khi ở trong phòng, đôi lúc ngồi tại lương đình trong sân. Quyên nhi và Hạnh nhi thì lúc thấy lúc không, vì các nàng cũng phải xử lý vài việc vặt vãnh của bọn hạ nhân phòng lớn.

Những khi Tô Đàn Nhi suy tư thường thích cắn tay mình, lúc thì cắn nắm tay, đôi khi nhẹ day day ngón cái, với lại chỉ những khi không có người mới lộ ra bộ dáng này. Hôm đó, Ninh Nghị về nhà khi trời chạng vạng tối, ánh tà dương trải khắp, Tô Đàn Nhi mặc chiếc váy vàng nhạt ngồi trong lương đình xem cuốn tập, hàm răng trắng nõn nhẹ gặm cắn đầu ngón tay, thỉnh thoảng lật qua trang. Ninh Nghị đi tới, lóng ngóng đứng đó như muốn chào, bỗng Tô Đàn Nhi quay đầu lại, vẫn đang cắn ngón tay như cũ, hai mắt mở to nhìn Ninh Nghị trong giây lát, cảm giác như có chút ngậy thơ vô tội, sau đó quay lại, yên lặng tiếp tục xem sổ sách.

Ninh Nghị thấy nàng không để ý gì đến mình, nhún nhún vai chán nản rời đi, thầm nghĩ cô bé sao lãnh đạm quá. Vừa đi không xa, Tô Đàn Nhi ở sau lưng la lên:

- Tướng công! Chàng làm thiếp sợ muốn chết!

Quay đầu lại thấy Tô Đàn Nhi chính khí phùng phùng nhìn sang, tay nhẹ vuốt vuốt ngực. Giấy lát sau, Ninh Nghị không nói gì, chỉ giang giang tay ra, Tô Đàn Nhi cũng không ý kiến nữa, bật cười vui vẻ.

Khi về đến nhà, đến lúc cơm nước xong xuôi, giải trí ban chiều tới tối đêm đi ngủ, mọi người đều tụ tập một chỗ, tán gẫu nói chuyện, bàn hết cái này đến cái kia. Đôi lúc, Ninh Nghị cảm thấy Tô Đàn Nhi hơi giống mình trước kia, dĩ nhiên khi đối mặt với những vấn đề cụ thể sẽ khác, tâm tình cũng không thể như nhau, nhưng gã thấy mỗi khi nàng gặp vấn đề, thậm chí còn nghiêm khắc với bản thân hơn cả mình. Nàng vốn là nữ nhân, nếu Tô gia có một nam tử thông minh và nhiều tài năng hơn một chút thì mọi chuyện đã đơn giản hơn, hoặc nếu nàng gốc đi một tý cũng đã khác. Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại ở trúng

vào giữa cái kẽ hở này, nên chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, thỉnh thoảng phải đối diện với những vấn đề mà thân phận nữ nhân mang lại.

Từ khi hai người bọn họ “tình cờ” gặp gỡ bên cây cột trên lầu hai kia, cứ khoảng vài ngày lại cùng nhau đứng ngắm toàn bộ quang cảnh đại trạch viện Tô gia. Tô Đan Nhi thường nói vài chuyện linh tinh mà không tiện tỏ bày trước mặt người khác, cho dù là với mấy nàng Thiên nhi, Quyên nhi... Phần nhiều là mấy chuyện tầm xàm, hoặc là vài ý định, tính toán tâm đắc về kế hoạch làm ăn, ngoài ra cũng có chuyện trong nhà, như chuyện mới đây một người anh họ tới dò hỏi nàng xin mấy trăm lượng bạc, nói là trông thấy đồ gốm sứ rất đẹp, chắc chắn mua được món hời. Tô Đan Nhi cười tủm tủm đưa tiền, quay đầu đi lên giải thích với Ninh Nghị rằng huynh ấy nuôi nữ nhân bên ngoài, cần cần ngón tay nói:

- Sau này có cái mà ụ hiếp, bằng không thì sẽ nói lại với chị dâu, để chị dâu đi...

Tô Đan Nhi rất thông minh, trong chuyện kinh thương cũng có thiên phú, nhưng dù sao chỉ mới mười chín tuổi, nhiều lúc đối mặt với áp lực không biết tỏ bày cùng ai. Có lẽ Ninh Nghị là người duy nhất có thể giúp nàng giải trừ áp lực. Khi nàng nói vấn đề của mình, Ninh Nghị sẽ thấu hiểu phần nào, nhưng tất nhiên không hoàn toàn rõ ràng hết. Tương tự, nhiều khi Ninh Nghị nói vài câu làm nàng không hiểu, nàng cũng vẫn lắng nghe, những khi như vậy, dù Ninh Nghị có dùng từ ngữ cổ quái, nói thứ đồ vật không sao hiểu được, nàng vẫn không cảm thấy ngạc nhiên.

Cũng có vài chuyện khá là kỳ cục, chẳng là hôm đầu tiên ở chung chỗ nói chuyện phiếm, gã có cho nàng một quả trứng muối. Lần tiếp theo sau khi tán gẫu xong, Tô Đan Nhi nửa muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi:

- Tướng công không mang gì ăn sao?

Rồi nói tiếp...

- Lần sau nhớ mang theo một ít nha.

Từ đó về sau, khi nào gã cũng phải dấu mang cho nàng ít quà vặt, khi thì bao đường phèn, đậu phộng, mứt táo các loại... Tô gia không thiếu tiền, mấy thứ đồ này chẳng ảnh hưởng gì nhiều, với lại mùa này cũng khó có trái cây mà ăn. Có lần Ninh Nghị cầm một mẩu bánh nướng, cuối đông đầu xuân, thời tiết khá lạnh nên đông lại như miếng khô bò. Tô Đan Nhi không để ý, đưa lên miệng xé ra một miếng, ăn xong thấy cũng ngon, cười nói:

- Tướng công cố ý phải không.

Tới tháng hai chủ đề lại càng tùy tiện hơn, bọn họ giống như hai bằng hữu kỳ quái trong thời đại này. Một bên thì kinh thương, một bên thì sáng tạo những thứ “ly kinh phản đạo”. Có lần Tô Đan Nhi hỏi Ninh Nghị:

- Sao trước nay tướng công không đi thanh lâu, hoặc dự những bữa tiệc mấy tài tử kia mời?

Ninh Nghị nhún nhún vai:

- Đã đọc hết hai bài rồi, không có thơ ngâm nữa...

Tô Đan Nhi đứng đó ngẫm nghĩ một lúc mới thoáng hiểu câu nói này, bật cười:

- Vậy lấy tiền dè các nàng đi, mấy đường đệ, biểu đệ(1), mỗi lần tới đây toàn xin muối ít chục lượng đến thăm cô nương có chút danh tiếng đó. Tướng công cầm vài trăm lượng, tại có tài danh thế này, gì chứ muốn gặp mấy nàng Ý Lan, Lục Thái Thái thật không có vấn đề. Đúng rồi, sau đêm Nguyên Tiêu, nghe người ta đồn Ý Lan cô nương kia ái mộ tướng công đấy, mỗi tối hằng đêm vẫn ngâm xướng bài Thanh Ngọc Án của chàng, cái gì mà tiếng đàn du dương thê tuyệt á, không chừng tướng công với nàng có thể trở thành giai thoại đó...

Nàng liếc mắt lườm lườm Ninh Nghị. Ninh Nghị ngẫm nghĩ chút rồi gật gật đầu:

- Có chuyện này à, vậy để mai ta đi thử xem sao, dù sao cũng không phải dễ dàng gì người ta mới...

Hôm nay Tô Đan Nhi ăn đậu tằm. Ánh mắt lạnh lẽo liếc gã, nghiêng răng kèn kẹt cả buổi, sau đó cười gian nói:

- Vậy hôm đó tướng công nhớ dẫn tiểu Thiên đi cùng nhé.

Trên người Ninh Nghị không thiếu tiền, cần gì có thể lấy từ tiểu Thiên, với lại gã chẳng tiêu gì nhiều mà Tô Đàn Nhi cũng không ý kiến gì về mấy việc này. Chỉ là, dù tiểu Thiên nhu thuận, nhưng nếu gã thật sự đi gặp kỹ nữ, tiểu Thiên bên cạnh thể nào cũng có ý, dù không biểu hiện ra ngoài nhưng chắc chắn sẽ ngậm tung chiêu ngáng chân, lúc này đành chờ dài một hơi:

- Đúng là không thể hiểu thấu lòng dạ nữ nhân...Muội khẩu phật tâm xà quá, không thành thật gì hết. Đưa đậu tằm cho ta, không cho ăn nữa!

Tô Đàn Nhi cầm túi nhỏ lui vội về sau, cười giảo hoạt:

- Đàn Nhi kinh thương đã nhiều năm, chưa từng nghe thấy thương nhân nào thực sự thật thà, tướng quân lượng thứ đi mà.

Hai tháng trôi qua, cuộc sống Ninh Nghị vẫn thế không có gì thay đổi, dạy học, Nhiếp Vân Trúc, tiểu Thiên, Tô Đàn Nhi, hóa chất... Đôi lúc đụng mặt Khang lão Tần lão, lê la vài câu chuyện. Có khi lại suy đoán tình huống bên Tống Hiến, Vũ Liệt quân, gã nhớ đến võ công của cô gái kia. Thế nhưng, sau tiết Nguyên Tiêu, nữ thích khách cũng theo đó tan biến không vết tích.

Đầu tháng ba, công việc trong Tô gia khá bề bộn, nhưng Tô Đàn Nhi vẫn dành ra một ngày đi dạo ngoại thành cùng Ninh Nghị và ba nha hoàn. Chiều hôm đó trở về, lúc đi trà lâu thưởng trà vô tình nghe mấy người ăn mặc thư sinh đang bàn luận về trứng muối, nói cô nương bán trứng kia là một giai nhân tài nghệ song tuyệt, chỉ dựa vào đôi bàn tay nuôi sống chính mình, nghiên cứu ra cách muối trứng. Một vị tài tử ngưỡng mộ tâm tính nàng, vốn đã theo đuổi mấy năm nay, hôm nay chỉ dùng chút kế mọn, chưa tới nửa tháng liền mở rộng thị trường tiêu thụ sản phẩm.. vân.. vân...

Trên thực tế, hiện tại tuy Nhiếp Vân Trúc khá bận rộn, nhưng nếu nói danh tiếng trứng muối đã lan truyền xa vậy thì không thể nào. Lúc này mấy người đang đàm luận về cái “kế mọn” kia, đúng là chuyện gã nhờ Lý Tần mượn người hỗ trợ, trong lòng chợt thấy buồn cười, không biết hẳn làm gì mà bỗng dừng lại liên quan tới Nhiếp Vân Trúc, rồi gì mà “theo đuổi mấy năm trời”, chắc do hành sự không cẩn thận nên tự rước lấy họa rồi. Thế nhưng, nghe thêm một lát, bỗng phát hiện sự tình không phải như thế.

- Cố Hồng Cố Yến Trinh mấy năm trước dương danh Giang Ninh, lần này từ Đông Kinh trở về không lẽ vì cô nương này. Hẳn hiện tại đã có công danh trên người, nhưng lại chung tình như vậy thật hiếm thấy...

- Thủ đoạn cũng quá khéo, chỉ trong vài ngày liền giải quyết được vấn đề...Tài tử với giai nhân, đợi một thời gian nữa tất thành giai thoại.

- Nhưng tại hạ cảm thấy làm sao ấy, cô gái kia xuất đầu lộ diện lo việc buôn bán thế này, có vẻ không được tương xứng...

Nghe một hồi, gã mới phát hiện mấy người này đang thảo luận về một nam tử tên Cố Yến Trinh, nhớ lại ngày trước, dường như Nhiếp Vân Trúc cũng ấn ý điều gì đó, không khỏi lắc đầu cười.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng gã đã đến trước tiểu lâu. Nhiếp Vân Trúc vẫn như thường lệ ngồi trên bậc thềm đợi, thấy gã chạy lại, nở nụ cười không khác gì mọi ngày...Ninh Nghị nhìn nàng một lúc, xoa xoa trán:

- Gần đây vất vả nhỉ...

- Ừm?

Nhiếp Vân Trúc ngẩn người, sau đó có chút mê man lắc lắc đầu.

Ninh Nghị ngồi xuống cạnh bên, cẩn thận lựa lời:

- Sao không nói rõ ràng với Cố Yến Trinh kia một lần... để hẳn dừng việc đó lại?

Gió sớm trong màn đêm mang chút hơi lạnh, khung cảnh trước tiểu lâu trầm vào yên tĩnh. Một lát sau, thanh âm Nhiếp Vân Trúc bên cạnh vọng tới:

- Lập Hằng...như thế nào... Lập Hằng... sao lại...hỏi chuyện này...

- À, ta chỉ nghe nói...Người tên Cố Yến Trinh kia...

Ninh Nghị buông buông tay, không biết biểu đạt như thế nào.

- Muội... muội, muội với Cố Yến Trinh kia không có quan hệ... Bọn họ nói mò... Lập Hằng.. hức.. muội...

Giọng nói Nhiếp Vân Trúc như có gì không đúng, Ninh Nghị quay đầu nhìn sang. Trong màn đêm chỉ có chút ánh sáng le lói từ trong phòng truyền tới, khuôn mặt tựa hồ có chút phần ửng, bộ dạng muốn nhấn mạnh gì đó nhưng không nắm bắt được. Ninh Nghị nhìn nàng hồi lâu, cảm thấy khó hiểu, đành chậm rãi nói:

- Ủ, ta biết rồi...

Nhiếp Vân Trúc nhìn gã, nhẩn máy, vẻ như sắp khóc đến nơi, nhưng sau đó hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nhìn Ninh Nghị, mở miệng nhấn mạnh từng chữ, từng chữ một.

- Muội với Cố Yến Trinh kia, không có quan hệ gì hết.

(1) Anh em họ, con chú con bác, họ hàng thân tộc.....

50. Q.2 - Chương 51: Nảy Sinh

- Muội với Cố Yến Trinh, không có quan hệ...

Trong màn đêm chỉ có ánh sáng le lói từ góc phòng hắt ra, tiếng nước sông Tần Hoài theo gió vọng tới, sương mờ bao trùm. Ninh Nghị trông thấy biểu lộ của nàng, lần này mới thành thực gật đầu:

- Ủ, hiểu rồi

Qua chốc lát, lại nghĩ nghĩ:

- Vậy cuối cùng nàng với hắn có liên quan gì?

Về mặt Nhiếp Vân Trúc đang rất chăm chú, nghe xong lời này bỗng trở nên phức tạp, giống như là đang cố gắng đấu tranh cố giữ lại nét nghiêm nghị, nhưng chỉ được mấy giây rồi cuộc nhin không nổi , phì cười.

- Người quen cũ ở Kim Phong lâu.

Nàng nhìn Ninh Nghị, không biết vì sao, vừa rồi Ninh Nghị hỏi Cố Yến Trinh thì trong lòng thoáng chút khấn trương. Không lẽ đối phương nghe ai nói gì, trong lòng nghĩ thế nào, nàng dần do suy xét xem phải tỏ bày ra sao mới tốt.

Giờ phút này, thực sự vì câu hỏi của đối phương mà nàng nói ra, không ngờ trong nội tâm chẳng chút gọn sóng, nhẹ như mây bay gió thoảng, tương tự những lần nói chuyện ngoài tiểu lâu trước nay. Ninh Nghị dừng một chút rồi nói:

- Mấy ngày trước nghe nàng nói qua, thật là tài tử nổi tiếng hả?

- Lập Hằng chưa từng nghe qua muội mới cảm thấy kỳ quái đấy.

- Không nhớ.

Ninh Nghị lắc đầu:

- Vậy chuyện kia tính làm sao?

- Muội cũng không biết, muốn nhờ mấy người thân quen như Nhị Ngưu qua giúp đỡ, nhưng tạm thời còn chưa cân nhắc kỹ.

Nhiếp Vân Trúc nâng cằm, hơi buồn buồn nói:

- Nguyên bản cũng không muốn mở rộng, chỉ muốn làm chiếc xe đẩy bán ít bánh rán để chứng minh mình không hoàn toàn vô dụng. Đối với trứng muối kia cũng vậy, nghĩ là phải bán ít lâu mới có người yêu thích,

ai dè mới vài ngày đã bán ra nhiều như vậy, làm không kịp luôn, quá nhanh a... Ừm, vậy nên muối rất là cao hứng, nhưng sau này phải làm gì thì thật chưa từng nghĩ tới. Lập Hằng cứ nói đi?

- Trứng muối... nàng muốn làm tiếp không?

- Muối vốn không biết làm ăn nên chỉ tính mở một quán nhỏ...

Làm người nên tự biết mình biết ta, Nhiếp Vân Trúc từng ở Kim phong Lâu nhiều năm, cũng đã gặp qua không ít thương nhân thành công. Trong làm ăn, khi buôn bán thì lợi nhuận luôn đi kèm với nguy cơ, có nhiều chuyện với tâm tính của nàng khó mà dễ dàng nắm bắt được, thế nhưng:

- Bỗng dưng cơ hội tốt như vậy ở ngay trước mắt... Nếu không làm thì thấy tiếc quá...

- Vậy thì những chuyện kế tiếp sẽ có chút phiền phức.

- Sao?

- Trứng muối sẽ bán được nhiều hơn nữa... nàng phải mời thêm ít người giúp. Một hai tháng đầu lượng tiêu thụ mở rộng, đặc biệt là sau khi Khang Hiền truyền bá trong yến hội tại nhà, nào là trứng Phỉ Thúy, trứng Phú Quý... dẫn đến tình trạng cung không đủ cầu, nàng lại tiếp tục mở rộng quy mô ra, những sản phẩm mới đều là như vậy.

Ninh Nghị cầm nhánh cây, vừa nói vừa vạch vẽ trên mặt đất:

- Đến lúc này nàng sẽ phát hiện mình thiếu kinh nghiệm quản lý, nên tin dùng một vài thân hữu bè bạn như Nhị Ngưu mở phân xưởng. Các loại cạnh tranh bắt đầu xuất hiện, tiếp theo sẽ có người phỏng chế(1) lại trứng muối, trong vòng ba tháng liền có thể thành công, còn nếu bảo mật nghiêm ngặt thì cũng kéo dài không tới bốn tháng...

- Quy trình tiến hành làm trứng muối không khó, mỗi ngày nàng kiểm củi về đốt, mua bột vôi... Những chuyện này người nào có ý thì sẽ tra được ngay. Hiện tại đã có ít danh tiếng, lại trong tình trạng cung không đủ cầu nên tin tức bắt đầu truyền ra phạm vi quanh tũ lâu, nói không chừng đã có người chú ý rồi. Nàng bán trứng muối có rửa sạch vết phấn trắng trên bề mặt không, người muốn làm trứng vịt sẽ tìm cách tìm hiểu từ đó, cũng không phải là vấn đề lớn. Nếu như mở rộng quy mô thành phân xưởng thì chuyện bại lộ càng thêm đơn giản.

- Sau đó đơn giản là cuộc chiến giá cả, người biết làm càng ngày càng nhiều, bọn họ còn có thể chế ra một số kiểu ăn mới. Hai mươi văn tiền bán không ai mua, nàng chỉ có thể xuống giá, bọn họ cũng xuống giá, càng nhiều người như vậy, cuối cùng bán trứng muối cũng như bán bánh nướng, rồi thì... hử...

Ninh Nghị nói xong quay đầu nhìn sang, Nhiếp Vân Trúc đang chống cằm ngó qua, trong mắt thoáng ý cười. Ninh Nghị bĩu môi, cầm nhánh cây chỉ chỉ:

- Đến thời điểm nàng sẽ phải nhận đả kích đấy.

Nhưng chuyện Nhiếp Vân Trúc nghĩ đến lại là chuyện khác:

- Thật ra những việc này Lập Hằng rất lợi hại, đúng không?

- Hử? việc gì?

- Làm ăn buôn bán.

Ninh Nghị trầm mặc chốc lát, sau đó nói:

- Ta là lão quái tinh thông buôn bán đầu thai, lẽ nào cũng phải nói cho nàng biết sao?

Nhiếp Vân Trúc hé miệng cười khẽ, tay mân mê sợi tóc mai:

- Thật ra muối vẫn muốn hỏi, trứng muối bỗng nhiên bán được nhiều như vậy có quan hệ gì tới Lập Hằng không?

- Dù sao cũng là đánh cuộc nên phải làm vài chuyện, không muốn chờ thua.

Ninh Nghị nở nụ cười:

- Ban đầu đúng là ý của ta, nhưng hiện tại có vẻ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, khéo quá hoá vụng làm nàng tăng thêm gánh nặng. Sớm biết vậy chỉ nên nhờ vài người rảnh rỗi, làm một chút liền dừng là được rồi. Cũng vì đoán nàng không thể làm được quá nhiều, nên ta cố ý bảo Khang lão đừng truyền bá nhiều tại phủ phò mã.

- Thì ra là như vậy.

Nàng thì thảo nói, khoé miệng khe khẽ cười:

- Lập Hằng nhờ người giúp à?

Ninh Nghị gật đầu.

- Nhưng Lập Hằng... chẳng phải là không quen biết Cố Yên Trinh sao?

- Sáng hôm đó gặp Lý Tàn thuận miệng đề cập tới việc này, hắn nói có vài bằng hữu đang nhàn rỗi có thể hỗ trợ, chắc đều là mấy vị tài tử. Cố Yên Trinh kia khả năng cũng là một trong số đó. vì lúc đánh cuộc với Khang lão có giao hẹn là không dùng danh khí để truyền bá trứng muối... À, nàng có nhớ, ngày hôm sau nàng nói với ta là trứng muối bán ra được sáu cái không? thật ra là ta mua hết bốn cái đó.

Nhiếp Vân Trúc hí hóp mắt, vẻ rất ngạc nhiên:

- A... Hèn gì muội thấy lạ, tự dưng tiểu nhị ở tửu lâu bỗng đến mua bốn quả trứng muối, trong khi Lập Hằng sửa sang lại xe nhỏ, mới vừa đẩy bán ngày đầu tiên, thì ra...

Bình minh xua tan màn đêm, Nhiếp Vân Trúc ngược lên nở nụ cười, rất nhiều chuyện trong lòng bỗng nhiên minh bạch.

- Lập Hằng thấy nên làm gì bây giờ?

- Thấy có hứng thú thì làm lớn, không thích nữa thì dừng, muội thấy được không.

- Thật ra muội cũng muốn thành công, muốn mình trở nên lợi hại, nhưng lại sợ mình không làm được. Lập Hằng... dạy muội nhé?

Sau thoáng trầm mặc, Ninh Nghị nhìn nàng.

- Được.

Sáng sớm tháng ba năm Cảnh Hàn thứ tám triều Vũ, một câu nói nhàn nhạt vang lên trong sương mờ bên sông Tần Hoài. Tiếp sau đó là mấy chuyện vớ vẩn lung tung như ăn uống, dây chuyền, rượu tình chế... trước bậc thềm tiểu lâu, hai người vẫn nói chuyện với nhau như thường lệ, còn nói về cái gì thì ngược lại không quan trọng. Trong căn phòng phía sau, thị nữ Hồ Đào nép bên cửa sổ thở dài, trong lòng lo lắng thay cho tiểu thư nhà mình.

Sương trắng lượn lờ tản ra, ánh mắt trời ló dạng, người người trong thành Giang Ninh bắt đầu nhịp sống mới. Đầy nhanh khung thời gian, quỹ tích mặt trời quay vội tới tận giữa trưa ngừng lại. Lúc này, Nhiếp Vân Trúc đang cầm một túi nhỏ, lơ ngơ đi không có mục đích trên đường phố sầm uất vì Hồ Đào và Nhị Ngưu hiện đang trông giúp cửa hàng.

Theo thói quen mấy ngày gần đây, lúc này nàng sẽ vội vã trở về, nghĩ cách tăng thêm sản lượng trứng, cân nhắc chiều nên đi đâu mua củi để có giá rẻ hơn... Nhưng hôm nay lại khác, từ sáng sớm, trong lòng nàng như có một cái gì đó bức ép, dậy sóng đến giờ này vẫn chưa lắng lại được.

Trước đó vài ngày, Hồ Đào có nói với nàng: “Tiểu thư không thể gả cho hắn được“, hay có lẽ còn sớm hơn nữa, từ lúc nàng nhận thấy trong mình có tâm tình đến nay, rồi mấy ngày Cố Yên Trinh quấy rầy, rồi gánh nặng do việc bán trứng muối đột nhiên tăng mạnh cùng lúc ập đến, trong nàng đầy hoảng hốt hoang mang. Nhưng hôm nay thì không như vậy, cả buổi sáng nàng rất vui, tâm tình rộng mở, mọi lo lắng ưu phiền đều được quét sạch.

Nàng thấy một cái cờ hiệu của tiệm vải Tô ký phía xa, những lá cờ bằng vải như vậy vẫn thường thấy. Giang Ninh có vài chi nhánh của Tô ký, trước kia bởi vì liên quan tới Ninh Nghị nên không để ý, nhưng lần này

nàng lẳng lặng đứng ven đường nhìn hồi lâu. Trong cửa hàng khách đến khách đi nườm nượp, mua bán rộn ràng.

Trong đầu thỉnh thoảng vang lên tiếng Ninh Nghị lúc gật đầu nói “được” cùng mấy lời theo sau đó.

- Chỉ là nàng phải nhớ kỹ mấy điều. Ta muốn nàng nhớ, hiện tại quyết định tiến thêm một bước là vì cái gì. Dù cho hiện tại không có nhiều tiền nhưng nàng vẫn sống rất vui vẻ. Nàng chỉ muốn một quán bánh rán để chứng minh mình cũng có thể làm được nhiều thứ, đây mới là Vân Trúc cô nương mà ta quen. Nếu như tương lai có một ngày đi quá nhanh, nàng phải nhớ kỹ tâm tình hiện tại của mình, nên lùi thì lùi đừng miễn cưỡng, tránh khỏi cuối cùng thành bỏ gốc lấy ngọn, quên đi mong muốn thật sự. Cầm không được thì cứ buông, dù cho có trở lại như bây giờ nàng cũng không mất đi thứ gì.

Sau khi gật đầu, Lập Hằng lại bắt đầu tùy tiện nói chuyện. Gã cầm nhánh cây vạch ít đường nét trên mặt đất, bộ dáng như kiểu không để ý hay là ngựa quen đường cũ, cứ “Hoặc là” làm thế này, “Hoặc là” thế kia... Chỉ có khúc kia là gã nói trịnh trọng, sau đó dường như cũng cười cười tự giễu, không biết là đang nghĩ gì nữa. Những lời này Nhiếp Vân Trúc nhớ kỹ, chỉ là tâm tình nàng lúc đó cũng không giống với Ninh Nghị nghĩ lắm.

Có một vài chuyện, tâm tình lặng lẽ phát sinh mà Ninh Nghị không hay biết. Trên thực tế, sáng hôm qua Ninh Nghị và Đàn Nhi các nàng đi ngoại ô dạo tiết Thanh Minh, ăn vài món, Thiên Nhi Quyên Nhi thì chơi thả diều. Ngoài thành nhiều người qua lại, Ninh Nghị không biết Nhiếp Vân Trúc và Hồ Đào ở phía xa trông thấy bọn họ.

Khi đó Nhiếp Vân Trúc và Hồ Đào liên hệ với một người đồng hương của Nhị Ngưu đi làng quê mua trứng, lúc trở về thì bắt gặp Ninh Nghị cùng Tô Đàn Nhi bên đó. Đây là lần đầu Nhiếp Vân Trúc nhìn thấy Tô Đàn Nhi, đứng xa xa trông hai người tám chuyện trên thảm cỏ, cảm giác phức tạp khó nói nên lời.

Sáng nay, nàng gặp Ninh Nghị với một tâm tình đầy tâm sự ngổn ngang. Sau đó Ninh Nghị đột nhiên hỏi chuyện Cố Yên Trinh, khoảng khắc đó lòng nàng như quặn thắt lại.

Cũng may tâm tình liền được giải tỏa ngay sau đó, nhưng khi nàng nhìn Ninh Nghị, vẫn nhớ đến bãi cỏ vùng ngoại ô hôm qua, nhớ tới Tô Đàn Nhi áo quần lộng lẫy, trẻ tuổi xinh đẹp. Cứ theo theo thời gian, một ít cảm xúc lại bắt đầu dâng lên, đặc biệt là sau khi Ninh Nghị gật đầu thừa nhận mình là người đứng sau màn trứng muối, ý nghĩ có từ lâu chợt trở nên rõ ràng, giống như người ngoài đã từng nói, người như vậy sao lại đi ở rể?

Không quản lý do là gì, nhưng nàng bỗng nghĩ: “Lập Hằng có tài thơ văn, có tài buôn bán, bây giờ nhàn nhã đạm bạc qua ngày, có vui vẻ thật không?”

Trước đây nàng ít biết về Tô phủ, sau khi chuộc thân lại càng không có thêm thông tin, chỉ biết Tô phủ rất có tiền, so với dân chúng bình thường như nàng quả thực là trên trời dưới đất. Sau khi Ninh Nghị xưng danh qua hai bài thơ, nàng nghe được lời đồn gã không có tài buôn bán, nhưng tiểu thư nhà họ Tô kính trọng rất lợi hại, thậm chí trong tương lai sẽ tiếp quản Tô gia. Lập Hằng tựa hồ có tài buôn bán, tài năng của y như vậy lại đi ở rể, chỉ có thể một mực giấu dốt sau Tô Đàn Nhi, y sẽ nghĩ gì đây?

Lập Hằng tùy tiện giải quyết vấn đề trứng muối, có phải vì không cam lòng chăng. Gã không thể ra tay trong nhà nên tiện thể làm ở bên ngoài.

Từ đó nàng bỗng hiểu ra mình nên làm gì.

Có thể trở thành cánh tay của y, thay y chứng minh mình lợi hại hơn Tô Đàn Nhi kia, nếu thật có thể như vậy...

Nàng là một cô gái nhả nhặn điềm tĩnh, nhưng có một số việc không muốn buông tay. Nàng ôm bọc nhỏ vào trong ngực, nhẹ cắn môi dưới, đi qua cửa tiệm vải Tô Ký rồi nghiêng đầu nhìn lại. Sau đó hé miệng cười mỉm, hơi trẻ con nghĩ: tương lai cửa hàng của mình phải lớn hơn nơi này rất nhiều, rất nhiều...

(1) Chế biến, sao chép lại.

51. Q.2 - Chương 52: Bắt Đầu (phần Đầu)

Xuân đi hạ đến, khí trời thảng tư dần dần trở nên ấm áp, người dân ở ngoại thành Giang Ninh đang bước vào vụ mùa. Có sống trong những ngày này mới cảm nhận hết được sức sống dào dạt của đất trời. Mùa thu và mùa hạ là hai mùa tốt nhất trong năm, không có sự êm ái của mùa xuân cũng không có cái lạnh lẽo của mùa đông. Ánh mặt trời luôn rực rỡ, mây trắng lượn lờ, mọi thứ đều tươi đẹp khiến tâm hồn chúng ta sáng khoái.

Thời gian này, Tô gia cũng đang rất bận rộn, đợt tơ tằm đầu tiên của mùa xuân đã làm xong, đây là loạt hàng quan trọng nhất trong năm. Tơ tằm làm xong nhanh chóng được vận chuyển đến các cửa hàng của Tô gia ở khắp nơi. Mặc dù những chuyện này không ảnh hưởng gì đến người dân bình thường nhưng chuyện cho hàng mới lên kệ cùng phân loại hàng cũ vẫn là chuyện phải làm. Chính vì vậy mà từ đầu xuân đến nay, Tô Đan Nhi luôn luôn bận rộn, nàng thường xuyên về nhà vào lúc đêm khuya. Thỉnh thoảng, khi công việc rảnh rỗi mà thấy Ninh Nghị ở phía lầu đối diện là nàng lại lặng lẽ qua đó nói chuyện phiếm, thậm chí còn ăn chút hoa quả điểm tâm, mặc dù bình thời nàng chẳng mấy khi ăn những thứ này. Cũng có đôi lúc, nàng muốn tìm Ninh Nghị nói chuyện mà không gặp được hắn, trong lòng lại mơ hồ có chút mất mát.

Từ cuối năm tới nay, nàng cũng để ý thấy một số chuyện. Mỗi khi nàng phải suy nghĩ cách giải quyết thông tin từ các nơi gửi về, chỉnh lý một vài sự vụ hay đưa ra quyết định cho các cửa hàng mà phải thức đến khuya thì Hạnh nhi sẽ mang đến cho nàng một chén trà, còn Thiên nhi và Quyên nhi thì ở bên ngoài chơi cờ năm quân, có khi còn vừa chơi vừa ngủ gật. Nhưng cho dù muộn đến đâu đi chăng nữa, chỉ cần phòng khách và phòng ngủ của nàng vẫn sáng đèn thì ở cửa sổ bên tiểu lầu đối diện đèn còn sáng, còn thấy Ninh Nghị ngồi đọc sách viết chữ. Chỉ khi nào bên này đèn tắt, tiểu Thiên cũng đi nghỉ thì ánh đèn bên đó mới lặng lẽ tối đi.

Ban đầu nàng còn cho rằng đó chỉ là chuyện trùng hợp nhưng về sau để ý mới biết là không phải. Có mấy ngày dù đã làm xong mọi việc, nàng vẫn cố ý đợi đến khuya mới đi nghỉ thì không bao lâu sau người ở phía bên kia cũng tắt đèn.

Nhận ra điều này, nàng không nói ra, cũng không đi hỏi đối phương sao lại làm như vậy. Có những chuyện không cần phải nói, phải hỏi. Từ đó về sau, mỗi lần đi ngủ nàng lại có thói quen nhìn sang lầu đối diện, chỉ khi thấy đối phương tắt đèn thì mới lên giường nghỉ ngơi, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đối với Ninh Nghị thì đây chỉ là một việc bình thường. Gã bây giờ đã không muốn vướng vào những chuyện phiền toái, cũng không có hùng tâm tráng chí gì ngoài ước mơ trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ. Nếu mấy người đã cùng ở trong một tiểu viện với nhau mà bảo gã nhìn một cô bé, so với mình trước đây nhỏ hơn không biết bao nhiêu tuổi mỗi đêm đều bận rộn đến tận khuya, còn mình lại vô tư đi ngủ thì cảm thấy thật không phải. Vậy nên chuyện sau khi nhìn thấy ánh đèn bên kia tắt rồi mình mới đi nằm cũng chỉ là vì để trong lòng cảm thấy thoải mái hơn. Còn Tô Đan Nhi ở bên kia có suy nghĩ thế nào là chuyện của nàng, gã không muốn biết và cũng không có ý định can thiệp.

Vừa bước vào hè, Tần Lão lại mang bàn cờ ra chơi với mọi người, phần lớn những người này đều lớn tuổi hơn Ninh Nghị rất nhiều, trong đó cũng có một vài vị có chút tiếng tăm còn phần đông là những người yêu kỳ nghệ thông thường không có danh phận gì. Năm ngoái Ninh Nghị đã quen biết một vài người, bây giờ gặp lại cũng có người hỏi gã có phải là tác giả của “Thủy Diệu Ca Đầu” và “Thanh Ngọc Ấn” hay không. Gã chỉ gật đầu mỉm cười.

Quan hệ với Lý Tần đã gần gũi hơn nhiều, vào buổi trưa, sau lúc tan trường hai người vẫn đi ăn với nhau. Nguyên nhân chủ yếu là vì Ninh Nghị đã thiếu hẳn một món ăn tình trong vụ trứng muối. Tuy về sau có xảy sự việc của Cố Yên Trinh nhưng dù sao thì cũng không phải là lỗi của hắn.

Lý Tần là người xử sự rất đúng mực. Sau mấy tháng tiếp xúc, Ninh Nghị đã hiểu khá rõ tính cách cũng như những kinh lịch của hắn. Mấy năm trước Lý Tần từng thi đỗ tiến sỹ nhưng vì tư tưởng quá cấp tiến, đắc tội một vị quan to ở bộ Lại nên không được bổ nhiệm làm quan, tâm tư chán nản mới bỏ về Giang Ninh. Tuy bề ngoài hắn khiêm tốn giữ mình nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy sự phẫn hận ẩn giấu trong lòng, khi nói chuyện tán gẫu tuy không có biểu hiện gì, nhưng qua một vài ý kiến bàn luận về những vấn đề học vấn sẽ biểu lộ rõ ràng suy nghĩ của hắn.

Nói một cách đơn giản thì tên gia hoả này sinh ra trong một gia đình giàu có, giỏi giang từ nho học, toán học cho đến cưỡi ngựa bắn cung, quân tử lục nghệ đều tinh thông. Đối nhân xử thế, ứng phó tiến thoái khéo léo. Người như vậy tại thời đại này là rất được. Xem xét cho kỹ thì hẳn tuy chán ghét hủ nho, yêu thích thực tế nhưng vẫn không xa rời đại đạo, muốn vì cuộc sống của nhân dân mà suy nghĩ đường lối, ước mong xây dựng thái bình thịnh thế. Chỉ tiếc là giữa đường đứt gánh. Nho sinh bình thường mà đắc tội đại quan mà không được thăng chức phần lớn thường đau khổ cả đời. Hẳn cũng đã từng buồn khổ một thời gian, bây giờ mới lấy lại được tinh thần, tự hỏi nho học, tự hỏi Vũ triều, tự hỏi con đường tương lai, cũng coi như là một người cảm được buông được.

Dù sao thì hẳn cũng còn trẻ tuổi, nếu để qua vài chục năm nữa có khi lại trở thành một Tần Tự Nguyên khác chưa biết chừng. Ninh Nghị coi trọng người thông minh chứ không thích qua lại với đám văn nhân tài tử thông thường nên có thể tán gẫu mấy lời với Lý Tần. Tất nhiên trong khi giao tiếp không nên quá thân mật với kẻ sơ giao. Tuy rằng Lý Tần xử sự rất đúng mực, quan hệ của hai người trong thư viện cũng khá tốt, nhưng dù sao thì vẫn chưa thân thiết đến mức coi nhau như những người tri kỷ hay bạn tốt được.

Đương nhiên trong số các thầy giáo ở Dự sơn thư viện chỉ có hai người là hơi trẻ tuổi một chút. Việc Lý Tần đến đây giảng dạy, tuy rằng không tuyên truyền rộng rãi nhưng trong nửa năm nay cũng đã giúp thư viện nhận thêm được mười mấy học sinh...Tất nhiên đây lại là một chuyện khác.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Ninh Nghị đến Giang Ninh đã được một năm rồi. Ngẫm lại thì trong thời gian này cũng không xảy ra quá nhiều chuyện, chỉ sao chép hai bài thơ, tạo dựng được chút danh tiếng, làm quen với một số người, dần dần quen thuộc với nơi này và xem như bước đầu thích ứng với cuộc sống ở thời đại này. Thỉnh thoảng cũng có nghe được đôi lời bàn luận về tình hình xung đột giữa hai nước Kim - Liêu ở phương bắc, ngẫu nhiên cũng nghe thấy một vài thương hộ tiêu sư nói lên tình hình hỗn loạn không yên ở bên ngoài, khắp nơi giặc cướp chiếm núi xưng vương, một vài nhóm lớn nhất đang bị triều đình truy bắt. Những tin tức mang tính chất tạo phản như vậy không được truyền bá rộng rãi, khi tới tai các phú gia tại Giang Ninh thì chẳng còn bao nhiêu cảm xúc.

Tới cuối tháng tư, lúa mùa đã cấy xong. Bầu không khí vui vẻ tràn ngập trong ngoài thành Giang Ninh. Vì sắp tới tết Đoan Ngọ nên cuộc vui lần này không giống với lễ mừng năm mới. Ngoại trừ cuộc thi thuyền rồng trên sông Tần Hoài vào ngày mừng năm tháng năm còn có một đợt lễ hội kéo dài tới sáu ngày được cử hành nhân dịp Đoan Ngọ. Các thanh lâu trong vùng cũng sẽ tổ chức một cuộc thi để tuyển chọn hoa khôi.

oOo

Nếu như nói hội thi thơ hàng năm tổ chức vào lễ Trung Thu và lễ Thượng Nguyên ở Giang Ninh là để dành cho các tài tử, thì cuộc thi hoa khôi mừng năm tháng năm chính là dịp thịnh hội của các giai nhân. Tất nhiên đại đa số các tiểu thư khuê các hay những “giai nhân” đã lập gia đình thường không quan tâm đến chuyện này lắm. Thậm chí đây là một chuyện cần phải cần nhắc lại một cách sâu sắc nhưng cũng không nên phê phán, bởi vì tục lệ ở đây vốn là như vậy. Cho dù có liên quan đến những chuyện phong trần đi chăng nữa thì mọi người vẫn chỉ coi đó là vấn đề phong nhã mà thôi chứ không phải dơ bẩn hạ lưu gì.

Là một trong những sự kiện ưu nhã nhất trong năm, cũng giống như lễ hội Trung Thu và tết Thượng Nguyên, tất cả đều do quan phủ đứng ra bảo hộ. Trong lúc thi tài văn thơ, các tài tử đều có tâm lý văn vô đệ nhất nên việc tranh chấp giữa các tài tử là việc không thể tránh khỏi, những lúc đó quan phủ chỉ cần duy trì trật tự cơ bản là được. Còn cuộc thi lần này lại khác vì đây là một cuộc thi chân chính nhằm chọn ra tứ đại danh thủ và từ đó chọn một hoa khôi. Để có thể làm được việc này cần có một người đứng ra đánh giá công bằng và việc đánh giá này cũng chính là do quan phủ đảm nhiệm, nhân tiện có thể ngăn chặn những đối trá cũng như cái cọ vô ích.

Quy tắc của cuộc thi thật ra rất đơn giản. Hoa khôi ư, xét cho cùng cũng chỉ để kiếm tiền mà thôi. Đã như vậy thì chỉ cần lôi kéo được người ủng hộ là có thể thành hoa khôi. Có điều để đạt được điều đó thì là một việc vô cùng phức tạp. Trong sáu ngày này, các thanh lâu ở Giang Ninh đều rộng cửa đón khách, hoặc giảm giá rượu hoặc chuẩn bị sân khấu để các cô nương biểu diễn. Nếu khách nhân cảm thấy yêu thích liền có thể mua hoa tới tặng, những bông hoa này chính là bằng chứng chứng tỏ sự ái mộ với cô nương đó. Trong chuyện này các thanh lâu cũng đã phải bỏ ra không ít công sức và thủ đoạn. Làm sao để lấy lòng khán giả, làm sao có thể khiến cho việc chọn hoa khôi trở nên sôi nổi và thu hút sự chú ý của mọi người, hơn nữa quan trọng nhất là làm sao đưa được vào đó một vài hoạt động văn nhã, nâng cao giá trị của các

cô nương tham dự cuộc thi, thí dụ như để các tài tử làm thơ khen tặng...Nói chung là phải trông vào thủ đoạn của các thanh lâu.

Giang Ninh mười dặm Tần Hoài, trong thành tổng cộng có khoảng sáu bảy mươi thanh lâu. Ba ngày đầu của cuộc thi thật ra chỉ là giai đoạn chuẩn bị, mục đích là để hâm nóng bầu không khí mà thôi. Khi đó các thanh lâu phối hợp với nhau rất ăn ý, tuy rằng cũng không ngừng tuyên truyền nhưng những cô gái đứng ra biểu diễn trên sân khấu đều chỉ là những người tiếng tăm không lớn. Trong các nàng có người chỉ bán nghệ, có người vừa bán nghệ vừa bán thân, nhưng dù có danh tiếng hay không thì sau mấy ngày biểu diễn các nàng cũng có thể tạo được một chút tiếng tăm.

Các nàng sẽ nhớ rất kỹ những người đã ủng hộ mình trong mấy ngày này, những người tự biết mình không có đủ văn tài hoặc không có đủ tiền để có thể đoạt được các cô nương danh tiếng lớn hơn nên mới chọn các nàng. Như các huynh đệ của Tô gia vậy, tuy bọn họ luôn tự nhận phong lưu tài hoa, suốt ngày nhớ nhung Nguyên Cẩm Nhi hay Lục Thái Thái nhưng đến thanh lâu phần lớn là thân mật với các cô nương danh tiếng bình bình. Gần đây bọn họ luôn lấy lòng Tô Đàm Nhi thực ra chỉ vì muốn có tiền để mấy ngày này đến cổ vũ cho người mình yêu thích mà thôi.

Phải đến ba ngày sau mới có những tiết mục đặc sắc, mặc dù ban ngày vẫn không có gì khác với ba ngày đầu nhưng vào buổi tối sẽ tổ chức một đêm hội lớn ở gần bãi Bạch Lộ(1). Đêm hội này có sự tham gia của tri phủ đại nhân và rất nhiều nhân vật nổi tiếng khác. Những cô gái tham gia sự kiện này sẽ được tuyển chọn dựa vào thành tích của ba ngày trước đó. Về cơ bản mỗi thanh lâu sẽ được hai suất tham gia thi tuyển. Trong số những nữ tử tham gia biểu diễn ba đêm trước sẽ tuyển ra mười sáu người. Vào tối ngày mùng bốn sẽ từ mười sáu người chọn ra tứ đại hành thủ, phải tới khuya ngày mùng năm mới là lúc tuyển chọn hoa khôi. Người có thể tham gia thịnh hội trong ba ngày này đều là người có tiền mà hoa khôi cũng chính là do sự ủng hộ của họ mà thành.

- Hàng năm việc tuyển chọn hoa khôi vẫn do quan phủ đứng ra tổ chức, ngay cả công tác chuẩn bị hoa cũng do quan phủ đứng ra, mà việc chuẩn bị hoa lại đem về lợi nhuận kék sù. Như mấy năm trước có người thậm chí đưa tặng cả vạn đoá hoa, trên thực tế thì làm gì có đủ cả vạn đoá hoa bó lại cho hắn đi tặng... Tất cả những việc này, nếu chỉ dựa vào các thanh lâu thì không thể nào dễ dàng làm được mà phải thông qua quan phủ mới có thể tiến hành thuận lợi. Tiền mua hoa quan phủ sẽ lấy hai thành, hơn nữa tiền thuế hàng tháng vẫn căn cứ vào đó mà tính toán như thường, riêng hai thành này là khoản quan phủ nghiêm nhiên có được. Mỗi năm số tiền họ kiếm được từ đây cũng không nhỏ.

Buổi trưa bên sông Tần Hoài, Ninh Nghị và Lý Tần từ trên lầu đi xuống. Lý Tần đang cười nói với Ninh Nghị về những chuyện xảy ra gần đây cho tới việc chọn hoa khôi đang thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Hôm nay là ngày ba mươi tháng tư, cuộc thi hoa khôi đã bắt đầu, rất nhiều thanh lâu trong thành Giang Ninh cũng tổ chức nhiều hoạt động vô cùng long trọng, từ xa liền có thể nghe thấy tiếng đàn ca truyền đến. Một chiếc thuyền hoa chậm rãi trôi trên sông, đầy cờ hoa rực rỡ chạy dọc men bờ. Trong khoang thuyền, ngoài người lái còn có một vị nữ tử xinh đẹp, cô gái bỗng quay lại phía bên này vẫy tay gọi:

- Lý công tử, Lý công tử...

Thì ra nàng nhận ra Lý Tần.

- Buổi trưa nắng nóng, hai vị công tử nếu không bận việc gì, xin mời lên thuyền uống chén trà, nghỉ tạm một chút được chăng?

Ninh Nghị có chút khó hiểu quay sang nhìn Lý Tần, thấy vẻ mặt hắn tươi cười, chắp tay hướng về phía cô gái trên thuyền từ chối. Cô gái nói thêm vài câu rồi cũng không cố mời nữa. Đợi đi được một quãng, Ninh Nghị mới cười nói:

- Ha ha, Lý huynh đúng là người quen biết rộng rãi.

- Chỉ là trước kia có từng gặp mặt, không ngờ nàng vẫn còn nhớ.

Lý Tần cũng có chút đắc ý.

- Nếu ban nãy Lập Hằng muốn, chúng ta có thể lên thuyền ngồi chơi một chút. Nàng nhất định sẽ đón tiếp cẩn thận. Hơn nữa cũng không cần dùng tiền mua hoa, nếu có thể viết một bài thơ tán thưởng cô nương

nào đó, thậm chí còn nhận được cả nhuận bút nữa đấy. Với những tài tử có danh vọng lớn, đôi khi đôi phương còn tình nguyện hiến thân...

- Với tài năng của Lý huynh chắc là đã tiến cử không ít người đấy nhỉ?

- Cũng từng có, chỉ là nếu Lập Hằng chịu hiến lộ danh tính mà tham dự hẳn rất dễ dàng, e là chẳng cô nương nào có thể từ chối được đâu. Từ Trung Thu đến nay, tại hạ cùng Ý Lan cô nương từng gặp mặt vài lần. Nàng rất quan tâm đến Lập Hằng. Ta thấy nếu Lập Hằng có thể vì nàng làm một bài thơ thì chuyện nàng nguyện nâng khăn sửa túi giúp huynh không hẳn là không thể. Haha!

Trước kia Lý Tồn chẳng mấy khi đề cập đến chủ đề này với Ninh Nghị, bây giờ vừa mở đầu câu chuyện đã không ngần ngại. Thơ từ ca phú của tài tử nhờ giai nhân mà được vang danh. Giai nhân cũng không thể bỏ qua sự ủng hộ của các tài tử. Đại hội hoa khôi hàng năm có không ít cô nương nổi bật nhờ thơ từ. Với thân phận của Lý Tồn, nếu hẳn vì một cô nương nào đó làm thơ thì giá trị của cô đó ngay lập tức được đề cao rất nhiều. Năm ngoái, tứ đại hành thủ lần lượt là Ý Lan, Lục Thái Thái, Nguyên Cẩm Nhi và hoa khôi Phùng Tiểu Tĩnh. Có người nói Lý Tồn chính là một trong những tài tử ủng hộ Phùng Tiểu Tĩnh.

- Kỳ thực cuộc thi này cũng chỉ là việc tranh dành danh tiếng mà thôi.

Lý Tồn lắc đầu cười.

- Vào lễ Trung Thu và Thượng Nguyên năm ngoái, hai hội thơ Chỉ Thủy - Lệ Xuyên rất khó phân cao thấp, hai bên luôn tranh đấu với nhau. Lúc đó Tào Quan đã gây được thanh danh lớn và trở thành tài tử hàng đầu của hội thơ Chỉ Thủy. Hắn làm hai bài thơ tán thưởng Nguyên Cẩm Nhi, những tài tử khác của hội thơ Chỉ Thủy cũng đều ủng hộ Nguyên Cẩm Nhi... Hà, sau đó bên hội thơ Lệ Xuyên liền xoay ra ủng hộ Phùng Tiểu Tĩnh. Khi đó Ô gia đang ủng hộ cho Ý Lan cô nương có thực lực mạnh nhất, chỉ có điều Ô gia vốn là thương nhân nên hơi kém về danh tiếng, rốt cuộc để cho Phùng Tiểu Tĩnh dành thắng lợi cuối cùng. Điều này thật sự cũng có chút khó hiểu...

- Tất nhiên tình hình năm nay đã khác, mà nguyên nhân chủ yếu chính bởi Lập Hằng huynh bỗng trở nên nổi tiếng. Nếu huynh không có ý định tham dự chuyện này thì cũng không có gì đáng nói, nhưng bằng huynh cũng là kẻ có tâm thì, ha ha, nói không chừng tất cả mọi nhà sẽ hợp lực lại mà công kích huynh đó...

Lý Tồn biết rõ ngày thường Ninh Nghị ít khi đến các thanh lâu, giao tiếp cũng không nhiều nên nói xong mấy lời này liền cười hỏi:

- Lập Hằng mấy ngày nay có dự định gì không?

- Tại hạ định tối mừng ba đến bãi Bạch Lộ xem biểu diễn.

- Nhà đồng ý cho huynh đi sao? Vậy phải cẩn thận suy nghĩ mới được...

Lý Tồn vội vàng nói. Thực ra bây giờ hắn đang giảng bài ở thư viện Dự Sơn, cũng có thể coi như là khách khanh của Tô gia. Tô gia từng mấy lần mời hắn ăn cơm nên đã có dịp gặp mặt Tô lão thái công và Tô Đan Nhi. Mà Tô Đan Nhi cũng mấy lần đến tận thư viện Dự Sơn, vì vậy hắn khá rõ tính cách của nàng. Tuy nàng không phải người hẹp hòi gì nhưng dù sao nữ nhân cũng vẫn là nữ nhân. Hắn vừa nói phải suy nghĩ chính là để chỉ cuộc thi chọn hoa khôi sắp tới. Thông thường, nếu người ủng hộ vị cô nương nào thì sau khi yến hội chấm dứt sẽ có một bữa tiệc để các nàng đứng ra cảm tạ. Trong bữa tiệc này sẽ có ca múa mà các tài tử cũng làm thơ chúc mừng, vừa ca ngợi cô nương mình ủng hộ vừa tạo danh tiếng cho bản thân.

Sau khi nghe Lý Tồn thuyết minh rõ những uẩn khúc này, Ninh Nghị lắc đầu cười đáp:

- Tại hạ đi cùng với Đan Nhi.

Lý Tồn ngăn người một lúc mới nói:

- Vậy cũng đúng, trong mấy ngày biểu diễn này các nàng sẽ dốc hết khả năng của mình ra, dù chỉ đi xem không thôi thì đã rất hay rồi.

Lần này có thể coi là màn biểu diễn có trình độ cao nhất ở Giang Ninh, mấy ngày trước khi cùng chuyện trò với Ninh Nghị ở ngoài hiên lâu hai, Tô Đan Nhi đã đề cập đến việc muốn cùng Ninh Nghị tới xem biểu diễn. Thực ra nàng biết Ninh Nghị rất thích những loại náo nhiệt thế này. Ngược lại Lý Tồn thì có chút

tiệc nuôi trong lòng. Mặc dù trong nhà đã có thể tử nhưng hẳn lại không có ý định mang các nàng theo đi dự hội. Chủ yếu là vì sau khi yến hội kết thúc, không chỉ có mỗi một việc hội ngộ giai nhân mà quan trọng nhất chính là kết giao bằng hữu. Mở rộng quan hệ, tạo dựng danh tiếng mới là mục đích chính của hẳn khi dự hội.

Hai người cùng đi một đoạn đến một ngã rẽ thì mới chia tay. Ninh Nghị không còn việc gì khác nên trở về nhà, Tô Đàn Nhi cùng mấy nha hoàn cũng đã trở về. Thiên nhi và Quyên nhi đang lú lú kể về những màn biểu diễn gặp được trên đường cùng tâm trạng mong ngóng tới cuộc thi lớn nhất trong ba ngày từ mừng ba đến mừng năm. Đáng tiếc tới lúc chạng vạng tối lại nhận được một phong thư. Ngay sau đó, hai tên chường quỹ vội vã đến phủ gặp mặt bàn bạc với Tô Đàn Nhi một hồi lâu. Tới lúc ăn bữa tối, Tô Đàn Nhi tỏ vẻ xin lỗi nói rằng không thể cùng đi xem biểu diễn.

- Đột nhiên có việc gấp, sợ là không thể cùng tướng công đi chơi được, hay là tướng công đi cùng tiểu Thiên vậy nhé.

Sau đó nàng nhả giọng nói:

- Văn Định, Văn Phương bọn họ cũng có mấy chục một trăm lạng, thiếp đã đưa tiền riêng cho tiểu Thiên, nếu tướng công ưng ý cô nương nào thì cứ việc mua hoa tặng. Tặng nhiều một chút thì đến tạ yến vào buổi tối còn có thể hưởng thụ mỹ nhân ân...Sau khi tướng công chiếm được cô nào rồi thì cũng không được bảo rằng thiếp đây keo kiệt đâu đó...

- Gian thương...

Nhìn thấu tiểu xảo của nàng, Ninh Nghị bật cười thở hắt ra.

Tô Đàn Nhi nhăn mũi cười hi hi.

Dù trước mặt Ninh Nghị nàng tỏ ra tự tin song có một vài việc nàng không thể không cân nhắc. Buổi tối cuối tháng tư ấy, sau khi trở về phòng, trong lòng Tô Đàn Nhi vương chút buồn phiền. Nàng ưu tư nhìn sang ánh đèn ở gian phòng đối diện. Trông nàng bấy giờ giống như những thiếu nữ bình phàm, mặc dù thường ngày, mỗi khi nàng trầm tư suy nghĩ vẫn biểu hiện nét thành thực, lông mày hơi nhíu để lộ ra một cổ khí thế ổn trọng được tài bồi theo năm tháng. Chỉ là lúc này, tuy rằng nàng cũng đang trầm tư suy nghĩ nhưng nét mặt không có một chút ổn trọng nào, ngược lại toàn là những biểu hiện của một thiếu nữ thông thường. Nàng ngồi bên bàn, buồn bã đưa tay lật mở từng trang sách dưới ánh đèn. Đây đơn thuần là cử chỉ của một thiếu nữ mà thôi.

Sau đó, nàng gọi tiểu Thiên vào phòng, vui vẻ cười nói với cô bé như mọi khi, rồi bàn tới việc đi xem biểu diễn ngày mừng ba, đồng thời lấy ra một chút ngân phiếu đưa cho cô bé. Tuy tiểu nha đầu hơi buồn vì Hạnh nhi và Quyên nhi không được đi xem biểu diễn, song vẫn tương đối phấn khởi vì dù sao mình cũng được tham dự, ngần ngừ một lúc mới nói:

- Tiểu thư, muội...Hay là để Quyên nhi đi cùng với cô gia, muội cùng với tiểu thư đi xử lý công việc ở nhà xưởng cũng được. Quyên nhi rất muốn đi xem lễ hội...

- Đợi xử lý xong công việc của ngày mừng bốn đến mừng năm là chúng ta có thể cùng nhau đi xem rồi.

Tô Đàn Nhi cười cười, đưa tay vuốt nhẹ gò má tiểu Thiên, nhìn thẳng vào gương mặt thanh tú của nàng rồi lại nhìn sang sổ phía bên kia, suy nghĩ một lúc, đoạn hít sâu một hơi như vừa quyết định việc gì đó.

- Tiểu Thiên, muội thực sự thích cô gia hả?

Tiểu Thiên ngây người, mãi hồi lâu không biết trả lời thế nào, ánh mắt bối rối, gương mặt bỗng trở nên đỏ hồng...

(1) : chữ châu() có nghĩa là cù lao, bãi nổi trên sông.

52. Q.2 - Chương 53: Vui Mừng (phần Đầu)

Một ngày mùng ba tháng năm trời nắng đẹp.

Ninh Nghị cũng chẳng quan tâm lắm tới thời gian, sinh hoạt hàng ngày vẫn như thường lệ chạy bộ, ăn cơm, đi dạy học. Tuy vậy, mấy ngày nay thành Giang Ninh thực sự vô cùng náo nhiệt. Chỉ cần dạo chơi trên đường, thỉnh thoảng có thể chứng kiến mấy màn biểu diễn của một số thanh lâu. Chủ đề mọi người quan tâm bàn luận cũng là chuyện cô nương nào đạt được nhiều hoa nhất, hoặc có vụ đánh lộn tranh giành tình nhân nào xảy ra không. Cho dù chỉ là một sự việc bình thường, khi bàn tán những lúc trà dư tửu hậu thì cũng sẽ được thêm mắm thêm muối tăng thêm bao phần kịch tính.

Trong hai ba ngày này, Tô Đàm Nhi cũng khá bận rộn nên thường hay đi sớm về muộn. Tuy việc nàng làm có chút bí mật nhưng Ninh Nghị cũng phần nào đoán được, đại khái là có liên quan đến việc cung cấp hàng hóa vào trong cung. Gần đây, nhìn Tô Đàm Nhi làm ra vẻ mọi chuyện rất bình thường, nhưng thực sự đang thầm giải quyết việc theo chiều hướng đó, nàng muốn giao thương với triều đình, nên tìm cách tạo dựng mối quan hệ với bên Biện Lương... Đoán chừng cũng đã tìm ra hướng đi cụ thể.

Thời đại này buôn bán với triều đình được phân ra làm hai loại, sau hai hiệp nghị cầu hòa Đan Uyên và Hắc thủy, nhu cầu vải vóc để bồi thường cho phương bắc rất lớn. Tuy triều đình không trả giá cao, nhưng cũng coi như là lãi ít mà bán được nhiều, hơn nữa tạo lập mối quan hệ với trong cung tổng thể cũng sẽ được vài chỗ tốt bù vào. Mặt khác, hiện tại triều đình đang tìm mua hàng hóa tốt ở khắp mọi nơi, nếu có vải vóc thượng hạng tiến cung, làm thông suốt con đường này về sau sẽ mang lại rất nhiều chỗ tốt.

Tô Đàm Nhi cũng không đơn thuần chỉ kì vọng vào việc này mà một mặt gây dựng mối quan hệ, một mặt tiến hành đổi mới kỹ thuật, tìm kiếm đầu ra cho sản phẩm. Chuyện đột xuất nàng phải bí mật làm lần này có lẽ liên quan tới bên kỹ thuật sản xuất. Các nhà thương gia vẫn luôn giữ kín mỗi khi có việc gì đó phát sinh, ngoại trừ Tô Đàm Nhi, Tô Bá Dung e rằng cả những chưởng quỹ cũng không biết rõ việc này, mà thật ra, cũng không hẳn là quá bận rộn, nhưng do không cách nào buông lời được thôi.

Ninh Nghị trước mắt vẫn chưa hiểu thấu ý định của Tô Đàm Nhi, mà chỉ là vài phỏng đoán qua những cuộc nói chuyện. Nhưng chính hoài bão to lớn của vị thê tử mới mười chín tuổi đầu ôn nhu hiền thực này lại khiến gã cảm thấy khâm phục. Sống trên đời ai không có ước mơ, chẳng qua là ước mơ lớn nhỏ khác nhau mà thôi, nếu có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này thì việc Tô Đàm Nhi chấp chưởng Tô gia sẽ không phải lo lắng. Dù cho hai phòng còn lại có ngăn cản quấy rối đi nữa cũng chỉ phí công vô ích.

Đây chính là sự khác biệt về tầm mắt, dấu muốn ngăn cản cũng căn bản không có khả năng. Tô Đàm Nhi chẳng phải đi đường tắt gì, mà chính là tìm cách đổi mới kỹ thuật, sau đó biết cách nắm bắt lấy cơ hội, đây là phương pháp an toàn, chắc chắn. Tuy vậy, nói thế nào thì trong đó vẫn còn phần nào yếu tố may mắn. Ninh Nghị biết phụ nữ ở thời đại này một khi đã bắt tay vào làm chuyện gì thì phải đối mặt với rất nhiều thứ hơn nam nhân. Tô Đàm Nhi năm nay mới mười chín tuổi, chẳng biết nàng đã bắt đầu kế hoạch này từ bao giờ.

Tuy trong lòng Ninh Nghị rất tán thưởng việc nàng làm nhưng cũng không muốn xen vào nhiều. Ban ngày mùng một và mùng hai, tiểu Thiên theo Tô Đàm Nhi ra ngoài làm việc, sáng sớm ngày mùng ba nàng ăn mặc chỉnh chu đi theo Ninh Nghị đến học đường. Thật ra hai ngày nay Ninh Nghị cảm thấy tiểu nha đầu có chút kì quái, giống như có tâm sự, tối hôm qua khi đi dạo lơ ngơ đến đứng vào gốc cây mới tỉnh lại. Bữa nay thỉnh thoảng cũng có chút thất thần, tất nhiên chỉ một vài lúc, còn phần lớn thời gian vẫn vui vẻ hoạt bát, theo sau gã lúi rúi nói chuyện. Giữa trưa tan học cùng Ninh Nghị đi ra ngoài ăn trưa, nàng lén giấu một gói kẹo nhỏ vào ngực nhưng không ăn, thỉnh thoảng Ninh Nghị nhìn sang, nàng liền cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh.

- Trong nhà... xảy ra chuyện gì sao?

- Dạ, aaaa

- Hai ngày nay ta thấy muội có gì đó là lạ... Nếu trong nhà có chuyện gì cứ nói, nếu có thể giúp ta nhất định sẽ giúp, không sao đâu...

Nghe Ninh Nghị nói vậy, tiểu nha đầu hơi thẹn thùng, sau đó ra sức lắc đầu.

- Không, không có việc gì, người nhà tiểu Thiên không sao... Thật sự không có chuyện gì...

Giọng điệu nhấn mạnh như vậy xong, bỗng chợt dạ quay sang nhìn Ninh Nghị,

- Ừm, chuyện kia... chỉ là muội đang rất vui, tối hôm nay hẳn sẽ rất náo nhiệt. Mấy năm trước tiểu thư cũng dẫn bọn muội đi xem một lần, khi đó tiểu thư và bọn muội đều cải nam trang, tiểu thư giả trang trông khá là hợp, chứ muội và Quyên nhi thì... hì hì.

Ninh Nghị bĩu môi, chắc là chẳng việc gì đâu, nếu tiểu Thiên đã không muốn nói thì gã cũng không cần truy vấn:

- Vậy sao hôm nay tiểu Thiên không cải nam trang đi chơi?

- Ah...

Hôm nay tiểu Thiên diện đồ rất xinh, một bộ quần áo mùa hè trắng tinh có điểm xuyết vài bông hoa, đáng vẻ nhu thuận đáng yêu. Lúc này nàng cúi đầu, tỏ vẻ hơi bối rối.

- Cũng không nhất định phải thay đổi trang phục mà, tiểu Thiên đã chuẩn bị cả buổi sáng rồi đó...

- Vậy thì không đổi nữa...

Ninh Nghị phát phát tay, vẻ mặt của tiểu Thiên mới hết khẩn trương, thò tay nắm chéo áo Ninh Nghị lẻo đẻo theo sau lộ ra cổ tay trắng nõn:

- Cô gia thật tốt... anh minh thần võ nha...

- được cái “viết không hay, nắm cày không thạo”(1)

Ninh Nghị phá lên cười.

Giờ vẫn còn sớm, đêm nay Giang Ninh không đóng cửa thành, phần lớn những đoàn người đến Bạch Lộ châu xem biểu diễn đều tụ tập lúc hoàng hôn, khi đó thuyền hoa, xe hoa tập trung diễu hành cùng đi. Vì vậy nên vào buổi chiều có nhiều người đi ra ngoại thành, các loại hàng rong, gánh xiếc vào lúc này cũng theo sau. Buổi tối có rất nhiều người không thể vào được hội trường chính, phải ở những khu vực lân cận thưởng thức mấy trò tiêu khiển, đợi đến khi màn biểu diễn trong hội trường kết thúc mới theo thuyền hoa trở về, dọc đường đi cũng có thể thưởng thức không ít màn ca múa của giai nhân.

Ninh Nghị vẫn chưa định đi Bạch Lộ châu, vì gã chẳng muốn ủng hộ mỹ nữ nào nên mang theo tiểu Thiên một đường ghé qua sạp cờ của Tần lão. Hôm nay Tần Tự Nguyên không đi tham gia náo nhiệt, nhưng nghe đâu Khang Hiền vẫn có đi.

Buổi chiều cạnh bờ sông, từng cơn gió nhẹ thổi qua, hàng dương liễu khẽ đung đưa, từng đợt sóng dập dờn vỗ vào mạn sông. Ninh Nghị vừa chơi cờ vừa chuyện phiếm với Tần lão. Tiểu Thiên ngồi trên cái ghế ở bên cạnh, đôi chân nhỏ dưới làn váy trắng khẽ đá đá, hai chiếc hài xinh xinh nhẹ đung đưa qua lại. Nàng vừa ngắm phong cảnh vừa nghiêng đầu hát, chính là bài mà Ninh Nghị đã dạy: trắng sáng bao giờ có, cảm giác thật nhẹ nhõm thư thái. Hôm nay nàng không đeo khăn trùm đầu, mái tóc theo gió nhẹ bay bay, đáng vẻ ngây thơ hồn nhiên nhưng cũng có chút thành thực.

Tiếng ca cạnh bờ sông hòa theo làn gió, giai điệu cộng hưởng với tiếng gió, tiếng sóng vỗ nhịp nhàng vang vang. Tần lão cười nói:

- Điệu hát này tuy có chút kỳ quái, nhưng tiểu Thiên cô nương hát thật là êm tai.

Nghe Tần lão khen ngợi, tiểu Thiên không khỏi cảm thấy vui mừng, nàng đã cố công luyện bài này từ lâu.

Thời gian trôi qua, trời cũng sắp tối, trong một căn nhà nhỏ phía sau Kim Phong lâu, Nguyên Cẩm Nhi đang tẩy trang, hưởng thụ chút thời gian nhàn nhã hiếm có. Mặc dù phải tận khuya mới tới phiên nàng biểu diễn nhưng mấy ngày nay nàng phải xã giao rất nhiều, từ sáng sớm đã bắt đầu ứng phó với các vị tài tử, môn chủ báỉ phóng, cố gắng giàn xếp ổn thỏa những tranh chấp giữa mấy gã tranh bậ tình nhìn nhau không vừa mắt, cố gắng khống chế, ổn định tình hình, tìm cách không làm cho bọn họ nổi nóng sinh sự, làm ọi người chỉ có thể âm thầm so kè với nhau mà không biểu hiện hẳn ra bên ngoài. Nhưng chuyện này đối với nàng mà nói, quả thật rất là hao tâm tổn trí.

Kỳ thực thì tranh đấu hoa khôi đã âm thầm diễn ra từ nửa tháng trước, trong những ngày qua vẫn thường diễn ra mấy chuyện thế này. Xế chiều hôm nay mới được rảnh rỗi chút đỉnh, chỉ phải đón tiếp Tào Quan và vài vị khách tới thăm. Ban nãy nàng vừa mới lên sân khấu đàn một khúc cổ cầm, nghe vài lời tán dương ca ngợi rồi chậm rãi cảm tạ, sau đó quay trở về tẩy trang. Cũng trong khoảng thời gian đó, đám người Tào Quan còn qua chào nàng một lần nữa, sau đó mới thực sự rảnh rỗi. khoảng thời gian rước xe hoa từ bây giờ tới tối là thuộc về nàng, hơn nữa nàng cũng là một trong tứ đại danh thủ, là chiêu bài của Kim Phong lâu, nên không cần lên xe hoa biểu diễn mà được nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho buổi biểu diễn quan trọng vào buổi tối.

- Hôm nay không việc gì đâu, đảm bảo sẽ lọt vào một trong mười sáu vị trí đầu mà ... Mấy ngày hôm nay bận túi bụi, đói bụng mà cũng chẳng kịp ăn gì, ma ma để con ăn một chút đi, đúng là muốn bỏ đói chết người ta mà.

Lúc này Nguyên Cẩm Nhi đang mặc một bộ áo quần ngắn củn cỡn - trên thực tế là hai bộ nội y - sau khi tẩy trang nàng không thèm chỉnh sửa lại gì, tóc tai còn đang rối bời. Lúc này, nàng lười biếng ngồi tựa thành giường, bờ vai, cái cổ, tay chân không che đậy lộ ra trắng nõn. Nàng đang vừa nói chuyện, vừa ôm một đĩa trái cây, mút hoa quả mà ăn ngấu nghiến. Ngay lập tức, đĩa trái cây bị một người khác ở trong phòng giằng lấy.

- Ma ma không muốn uội ăn là vì sợ chốc nữa đến lúc biểu diễn muối lại trương bụng ra, nếu có đói thì chỉ uống chút canh thôi. Bây giờ ăn nhiều trái cây, buổi tối lại không ăn cơm, nhớ lúc biểu diễn bị đầy bụng thì phải làm sao, nhả luôn mấy miếng trong miệng ra đây, ăn nhiều thế muối không sợ nghẹn à...

Nguyên Cẩm Nhi vốn muốn chém giết đĩa trái cây thêm chút nữa, nhưng người kia được voi đòi tiên, lại muốn bắt nàng phải nhả hết ra, nàng liền “Uuu Aaa” ngậm miệng lại, phồng má kiên quyết không há ra. Người nọ tức giận, vỗ vỗ má nàng, nàng bò lăn ra giường cố sức “ực ực...” nuốt hết mọi thứ còn lại, sau đó bắt chợt ho khục khục khục, ôm cổ kêu lên:

- Á... muối nuốt luôn cả hạt rồi... khục... khục...

Người nọ đưa cho nàng non nửa chén nước, nói:

- Chỉ được phép uống một ngụm, đợi tý nữa ăn cơm luôn.

- Muối biết rồi, Vân Trúc tỷ... À không, Vân Trúc ca ca.

(1) Nguyên văn là bất học vô thuật, nghĩa là không có học hành đằng hoàng gì, vô công rồi nghề...

Trong phòng còn có một người khác là Nhiếp Vân Trúc, nàng hôm nay mặc một bộ trường bào màu đen của nam nhân, tóc buộc lên, vẫn khăn như học sĩ, nếu cầm thêm một cây quạt có lẽ cũng mang theo vài phần phong phạm tài tử tiêu sái. Tất nhiên nếu chỉ thoạt nhìn qua sẽ có người cho rằng nàng là một nam tử, nhưng muốn phân biệt vẫn rất dễ dàng. Chuyện nữ giả nam trang không đơn thuần chỉ cần hóa trang, mà còn phải có thiên phú về diễn xuất nữa. Tuy Nhiếp Vân Trúc trang điểm bề ngoài cũng không tệ, nhưng đáng tiếc nàng lại thiếu đi cái thiên phú đó.

Nếu là trước đây, Nhiếp Vân Trúc sẽ không dễ dàng tới Kim Phong lâu như thế này được, chỉ là gần đây tình hình có chút thay đổi. Hai tháng nay trứng muối đang dần lắng lẽ phát triển, nàng theo đề nghị của Ninh Nghị thuê một vài người giúp việc, sau đó muốn mượn thêm một số đầu bếp nổi danh nên phải liên hệ với Nguyên Cẩm Nhi, vì dù sao hiện tại nàng cũng chỉ có chút quen biết với bên này. Lúc này nàng đang dần đưa mình trở thành một vị thương nhân, mặc dù công việc không hoàn toàn giống và cũng không hề phức tạp như những thương nhân bình thường khác.

Gần hai tháng này, tuy trứng muối đã có danh tiếng đúng như những gì Ninh Nghị dự đoán, nhưng sinh ý cũng bắt đầu chững lại và trầm xuống, một số dự định đã chuẩn bị vẫn chưa làm được. Vậy nên Nhiếp Vân Trúc thỉnh thoảng lui tới với Nguyên Cẩm Nhi, mục đích chủ yếu là muốn nhờ Nguyên Cẩm Nhi qua giải đấu hoa khôi lần này truyền ra ít danh tiếng. Ma ma của Kim Phong lâu thì giao ước nếu nàng có thể hỗ trợ Nguyên Cẩm Nhi, về sau nàng muốn làm gì bên này cũng sẽ tận lực giúp đỡ.

- Thực ra nói tới mới thấy, Tào Quan lần này cũng thật là nhiệt tình, so với năm trước không biết còn dụng tâm gấp bao nhiêu lần. Cẩm Nhi muội xem những bài thơ này này, rõ là rất cô gắng...

Nhiếp Vân Trúc vừa cười vừa sắp xếp lại một ít bản thơ trên bàn, Nguyên Cẩm Nhi cười lả lướt đứng trên giường xoa xoa mái tóc, trên người gần như chỉ mặc mỗi đồ lót. Nàng thường ngày nổi danh là hoạt bát đáng yêu, chỉ là lúc này trông lại có chút cảm giác khiêu gợi:

- Hắn ấy à, chỉ là muốn đòi lại danh dự từ năm ngoái thôi.

Vừa nói chuyện, thân thể người thiếu nữ ở trên giường nhẹ nhàng quỵn chuyển, vũ bộ chậm rãi đung đưa theo điệu múa. Đôi chân trần tú lệ loạt xoạt lả lướt di chuyển trên giường. thân thể mềm mại uốn cong xuống theo đà vươn tay, tưởng chừng như sắp ngã đến nơi nhưng ngay sau đó nàng bỗng nhanh nhẹn xoay người, mái tóc tung bay một vòng, bước lên trước một bước rồi dừng thế lại, dịu dàng quỳ gối tạ lễ.

- Thật sự thì Cẩm Nhi cũng không quá quan tâm tới việc có thể trở thành hoa khôi hay không, tứ đại hành thủ có khi lại tốt hơn, chứ trở thành hoa khôi rồi không biết sẽ ra cái dạng gì nữa. Nghe nói sau khi Phùng Tiểu Tinh đạt được hoa khôi đã có lần bị Chỉ huy sứ Trình đại nhân bức bách đến nỗi thiếu chút nữa thì phải nhảy lầu, nếu không có người đứng ra nói giúp vài lời không chừng Trình Dũng Trình đại nhân đã nổi giận rút dao chém chết rồi. Nếu như muội thành hoa khôi có lẽ phải ngay lập tức tìm người mà gả thôi...

- Đến lúc đó muốn chuộc thân giá sẽ cao hơn nữa đó.

- Tin chắc vẫn có người nguyện ý, hoa khôi đấy nhé, lấy về khoe khoang cũng tốt mà...

- Cẩm Nhi hẳn vẫn chưa tìm được người xứng để mình can tâm tình nguyện gả sao?

Vân Trúc cười hỏi:

Nguyên Cẩm Nhi nhú nhú mày, miệng phụng phịu đi đến bên cạnh bàn thờ dài ngồi xuống, thò tay định cầm lấy đĩa trái cây nhưng bị Vân Trúc đưa tay đẩy ra.

- Tỷ toàn thích nói những lời làm người ta nhụt chí,... đàn ông... Hừ, dù sao tỷ cũng luôn được những người đàn ông tốt yêu thương mà. Đúng rồi, vài ngày trước muội còn nghe nói hồi tháng ba Cố Yên Trinh trở về đây theo đuổi tỷ, giúp tỷ bán trứng muối, thế mà lại bị tỷ đánh ột cái bạt tai ở ngay bên đường, mất hết cả mặt mũi... Cố Yên Trinh ấy nhé, đã thi đỗ công danh, nhận được chức quan, áo gấm về quê, lại còn có tiền nữa. Nếu có thể thì Cẩm Nhi cũng muốn gả ột người như thế, Vân Trúc tỷ à, tỷ đúng là có phúc mà không biết hưởng.

Vân Trúc cười rộ lên:

- Cẩm Nhi, đến muội cũng nói như vậy sao, ... đàn ông... Tỷ không phải cũng giống như muội sao, vẫn không thể tìm được một người xứng đáng để mình trao thân. Nếu như muội muốn xuất giá, lẽ nào thực sự không thể tìm được một nam tử giống như Cố Yên Trinh kia sao?

- Nhưng muội lại không thích, mà nói không chừng Cố Yên Trinh là một người đàn ông tốt đó...

Nguyên Cẩm Nhi vốn đang nói đùa bông khê nhún vai, phát hiện một hạt dưa ở góc bàn liền lén lút bóc vỏ cho vào miệng.

- Người kia... đại tài tử Lập Hằng của Vân Trúc tỷ đâu rồi, chẳng lẽ cũng không muốn gả sao?

Vân Trúc ném một cái áo khoác ngoài lên mặt nàng, cười nói:

- Việc này không được nói lung tung nghe chưa, cho dù tỷ không quan tâm tới danh tiết của mình đi chăng nữa nhưng dù sao Lập Hằng cũng là người đã có gia đình, không nên làm ô danh người trong sạch.

- Biết biết...biết Vân Trúc tỷ luôn bênh vực cho y mà.

Nguyên Cẩm Nhi lấy chiếc áo trên mặt xuống, lăm bằm:

- Không phải tỷ nói là tối nay hắn cũng sẽ đi sao, đến lúc đó muội sẽ thử quỵn rũ xem hắn rốt cuộc là người như thế nào. Hừ, đợi đến lúc thê tử của hắn biết được gọi người đến Kim Phong lâu đánh ghen, Cẩm Nhi sẽ liều mạng với nàng, xem ngược lại là ai thắng ai... Chưa biết chừng sau này tỷ lại có thể cùng hắn cao chạy xa bay, yêu nhau như hình với bóng cũng nên...

- Toàn nói chuyện vớ vẩn...

- Hì hì.

Nguyễn Cẩm Nhi cười.

- Nói đi cũng phải nói lại, sao ngày đó tỷ lại đánh Cố Yên Trinh vậy, muội chỉ nghe người ta nói lại chứ không biết cụ thể việc phát sinh thế nào.

Nhiếp Vân Trúc suy nghĩ rồi hít sâu một hơi, nói:

- Thực ra hẳn cũng là một người quân tử khiêm tốn, chỉ là khi đó quá mức càn rỡ nên tỷ mới đánh... Hẳn cũng không phải là người xấu, việc này đại khái cũng khó phân rõ đúng sai nên thôi đừng nhắc nữa.

Hồi tưởng lại việc ba tháng trước, khi gặp mặt Cố Yên Trinh chỗ quây hàng, tuy chưa đả động gì đến Ninh Nghị nhưng nàng đã từ chối hẳn một cách thẳng thừng. Có lẽ là Cố Yên Trinh hơi hụt hẫng nên trắng trợn hỏi thẳng chuyện tình cảm của nàng, hơn nữa lại còn muốn nắm lấy tay nàng. Trong lúc đó nàng đã vô ý đánh hẳn một cái bạt tai. Về sau dù đã rửa tay nhiều lần nhưng vẫn còn cảm thấy chán ghét.

Lúc đó trên phố người đi đường không ít, hơn nữa còn có cả các bằng hữu của Cố Yên Trinh, vậy nên cái tát này tuy không mạnh nhưng cũng khiến hẳn tỉnh mộng, từ đó về sau không còn tới quấy rầy nữa. Chỉ là trước nay Cố Yên Trinh rất có danh tiếng nên chuyện một cái tát này cũng đã bị truyền ra trong phạm vi nhất định, không ngờ ngay cả Nguyễn Cẩm Nhi cũng biết. Nhiếp Vân Trúc không hề muốn để xảy ra những chuyện như thế này, mặc dù nàng chán ghét thái độ càn rỡ của đối phương, nhưng quân tử dù có tuyệt giao cũng không nên nói xấu người ta. Vậy nên nàng không mong lời đồn này lan rộng thêm nữa, làm xấu đi thanh danh của đối phương.

Nguyễn Cẩm Nhi cũng phần nào hiểu được suy nghĩ của nàng, gật đầu cười nói:

- Chỉ là đêm nay Cố công tử cũng sẽ đến tham dự, nếu như Vân Trúc tỷ... không Vân Trúc ca ca bị hẳn nhìn thấy thì phải làm sao?

Vân Trúc cười nói:

- Tỷ vận một thân đồ màu đen, đến khi đó núp trong bóng tối thì ai mà nhận ra được. Hơn nữa lần này tỷ đến đây cũng chỉ để trợ giúp muội chứ không muốn tiếp xúc với những người khác.

- Vậy... Còn Ninh công tử thì sao?

Thoáng chút trầm mặc, rồi sau đó...

- A, Cẩm Nhi sai rồi, Vân Trúc tỷ tha mạng aaaaaaaaa...

Từ trong tiểu viện mơ hồ truyền đến tiếng cầu xin tha thứ chen lẫn tiếng cười như chuông bạc, nắng chiều vàng đang dần dần nổi lên từ phía trời tây.

Bên kia, nơi bờ sông Tần Hoài, Tần lão thu dọn quán cờ. Ninh Nghị và tiểu Thiên giúp mang ít vật dụng quay về nhà. Tần lão mời Ninh Nghị ở lại dùng bữa, mọi người đã khá thân mật nên gã cũng không tiện từ chối. Chờ đến khi ăn xong bữa tối, năm người Tần lão và hai vị phu nhân, Ninh Nghị với tiểu Thiên cùng nhau tản bộ trên đường lớn. Dưới ánh tà dương trắng lợt, Ninh Nghị trò chuyện với Tần lão đằng trước còn ba cô gái phía sau ríu rít tựa như ba chị em. Tiểu Thiên tuổi còn nhỏ, mới bị nhị phu nhân Vân Nương trêu đùa một chút đã ngại ngùng, mặt đỏ đến tận mang tai, còn đại phu nhân Tần gia thì hiền hậu mỉm cười đi cạnh bên.

Tiếng chiêng trống cùng tiếng nhạc rộn ràng vang lên khi thỉnh thoảng có một vài đội ngũ đi ngang qua. Tần lão cười nói với Ninh Nghị:

- Nếu gặp được Minh Duẫn thì cho ta gửi lời hỏi thăm với.

Mặc dù hôm nay lão không đi, nhưng tới lúc thuyền rồng thi đấu tuyển chọn hoa khôi đầu năm có lẽ cũng sẽ mang theo người nhà đi tham gia náo nhiệt. Lúc này mọi người gặp một đội ngũ đi tới nên tránh vào ven đường, đó là Tri phủ đại nhân và một lượng lớn quân sĩ tiền hô hậu ủng đi theo hộ tống, khí thế ngút trời. Tri phủ Giang Ninh cưỡi ngựa đi đầu, nhìn thấy Tần lão từ xa nên cố ý hướng về phía này thì lễ một

cái. Lúc này thân phận của Tần lão coi như thứ dân nên cũng lấy lễ tương đáp, sau đó nghiêng đầu quay sang Ninh Nghị, cười thâm ý:

- Mấy hôm trước người có nhắc đến Đô úy Tống Hiến, hiện tại Chỉ huy sứ Vũ Liệt quân Trình Dũng và Đô úy Tống Hiến đều đến kia.

Trong đội ngũ, hai người cưỡi ngựa đi sau quan tri phủ đều quay sang nhìn về phía này, Trình Dũng dửng dưng hơi mập, tươi cười nhìn dân chúng hai bên đường, còn Tống Hiến thì ánh mắt lạnh lùng nghiêm túc trông có chút khí thế. Ninh Nghị cũng cười cười, trước kia sau khi nghe ngóng gã cũng gặp mặt Tống Hiến trên đường mấy lần nên đã sớm nhận biết, với lại đêm Trung thu đã qua nên dù có biết mặt cũng chẳng ích gì.

Mọi người đi tới đầu đường phía trước thì tách ra, Tần lão trở về nhà còn Ninh Nghị cùng tiểu Thiên thì cất bước hướng phía ngoài thành dưới ánh nắng chiều nhàn nhạt. Lúc này trong thành Giang Ninh đã vang lên tiếng đàn ca, tiếng chiêng trống, tiếng pháo nổ rộn ràng. Trên sông Tần Hoài, những giải lụa màu phấp phới tung bay trên từng chiếc thuyền hoa xếp thành một dãy dài, mọi người chen chúc theo từng chiếc xe hoa cùng nhau tiến về phía trước. Ánh đèn đuốc sáng trưng không ngừng cuộn cuộn lan tỏa hướng về phía bên kia...

53. Q.2 - Chương 54: Nhân Nhiếp

Đùng một tiếng, pháo hoa rực sáng giữa một vùng trời gần Bạch Lộ Châu. Bên trong dòng người đông đúc phía dưới, tiểu Thiên vừa nắm chéo áo Ninh Nghị vừa ngẩng đầu nhìn xem, tình cờ dưới chân thoáng vấp phải cục đá, đầu liền đánh vào lưng Ninh Nghị.

Tuy nói hội trường thi đấu hoa khôi ở Bạch Lộ Châu, nhưng thật ra là tại một khu dịch trạm gần kề đoạn giữa Giang Ninh và Bạch Lộ Châu. Nơi này dòng sông dựa thế núi, không gian rộng lớn, hội trường tổ chức các sự kiện đã sớm được vây kín. Trên mặt sông cạnh bên thuyền tầng thuyền hoa đậu nổi thành một dải. Đám đông theo xe hoa lũ lượt kéo đến tụ tập bên ngoài hội trường, các loại quà bánh, ca hát tạp kỹ bắt đầu triển khai trên bãi cỏ, ánh lửa bập bùng trông vô cùng náo nhiệt.

Muốn vào hội trường xem biểu diễn thực ra cũng rất đơn giản, chỉ tốn một đóa hoa. Sau khi tiến vào thấy yêu thích cô nương nào thì tặng cho người ấy, mỗi đóa hoa tương ứng với một lượng bạc tức một ngàn văn tiền. Dù cho Giang Ninh trong thời Vũ triều này là một vùng giàu có đông đúc, nhưng đối với người bình thường đây vẫn là một khoản tiền xa xỉ. Lần này nhân số đến đây khoảng gần một vạn, nhưng chỉ tầm ba ngàn người có thể đi vào, còn lại phần lớn là ở bên ngoài hội trường vui chơi chờ đợi cuộc thi kết thúc hoặc là đi thẳng về nhà ngủ.

Theo cách nhìn của Ninh Nghị giải thích thì đây là sự chênh lệch giàu nghèo khá lớn trong xã hội, thậm chí so với ngàn năm sau còn lớn hơn. Thế nhưng dù cho có phần nản bất mãn, nhưng quá nhiều chuyện dường như đã trở thành thói quen trong tư tưởng của dân chúng, dần dần những chuyện như vậy là lẽ đương nhiên.

Bãi cỏ ven sông náo nhiệt từng bừng, mọi người cùng nhau hóng gió nghỉ ngơi, vì mấy chục văn hay một trăm văn đối với họ là quá xa xỉ, không có tiền nên chỉ đơn thuần đến xem biểu diễn tạp kỹ thôi. Ngồi nghe tiếng hát trong hội trường vọng ra, tới khi nghe xướng tên cô nương nào đạt được hoa khôi cũng cảm thấy vui mừng.

Ba ngàn người đi vào hơn phân nửa không phải là kẻ có tiền, một phần là các tài tử muốn chung hưởng một chút phong nhã, rồi thêm vài nhân sĩ trí thức. Cũng có rất nhiều người cần rằng bỏ tiền vì không muốn bỏ lỡ sự kiện, vậy nên tính ra người thật sự có tiền cao lắm cũng chỉ khoảng vài trăm người, nhưng chính bọn họ là người đóng góp tới chín phần thu nhập cho hội thi. Có những lúc theo hoa hơn mấy chục, mấy trăm cho tới một ngàn lượng, thậm chí nhiều khi còn lên tới hàng vạn, mỗi lần như vậy lại được dịp ọi người xon xao bàn tán một trận. Thế mà nghe nói ở Đông Kinh và Dương Châu, cứ đến mỗi đợt thi đấu hoa khôi đều rầm rộ như chưa từng có, dường như còn muốn vượt qua cả Giang Ninh.

Sau khi xe hoa đi vào, bên cửa ra vào bắt đầu bán vé làm đám đông rộn ràng tranh nhau. Ninh Nghị và tiểu Thiên đi qua bên cạnh bãi cỏ tìm một quán nhỏ yên ắng ăn chén đậu hoa, theo dõi màn náo nhiệt phía bên kia. Trong đám đông chen chúc thỉnh thoảng vang lên tiếng chào hỏi nhau, lâu lâu có người lén lút đi

vào bị đẩy ngược trở ra, hai bên chửi nhau om sòm. Đoán rằng muốn vào cửa cần khoảng một lúc nữa, tiểu Thiên ngồi bên bàn gọi đậu hũ nhưng chưa vội ăn, lấy từ trong ngực ra ít mơ mút bỏ vào chén trang trí cho đẹp. Ninh Nghị thấy thế không biết nói sao luôn.

- Ăn kiểu gì vậy?

- Đẹp mà.

Tiểu Thiên nói xong xúc một muỗng đậu hũ kèm với quả mơ cho vào miệng, ngậm lấy chậm rãi nhấm nháp hồi lâu, có chút ngất ngây. Ninh Nghị thấy nàng ăn một muỗng đậu hũ lâu như vậy thì cảm thấy khâm phục, vô tình nhớ đến ngày xưa, dường như mình cũng từng có cảnh thè lưỡi liếm một cục kẹo mút cả tiếng đồng hồ, giờ nhìn biểu lộ của tiểu Thiên không khỏi cảm thấy tức cười, buông thìa xuống nhàn nhã nhìn ngắm xung quanh trong khi chờ đợi.

Đối với gã, phần lớn những khi thông dong nhàn nhã như vậy chính là lúc tập tính nhẩn nại, vì từ ngày tới Vũ triều luôn phải gặp những tình huống như thế. Hơn nữa tính kiên nhẫn đã trở thành như một thói quen, dù cho núi Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mắt thì gã vẫn trấn định được. Thế nhưng trong đám người ồn ào huyên náo này, gã và tiểu Thiên ngồi đây đúng thật là nhàn nhã. Chốc lát sau, tiểu Thiên bỗng chỉ đám người bên kia:

- Ý, cô gia, mấy người Văn Định Văn Phương thiếu gia kia.

Bên trong đám đông kia quả chính là nhóm Tô Văn Định và Tô Văn Phương, đồng hành cùng bọn hắn là mấy vị bằng hữu Ninh Nghị đã từng nghe qua, nhìn chung cũng có chút tài danh. Bên này trông qua bên kia nhìn lại, bọn họ trông thấy Ninh Nghị và tiểu Thiên bỗng trở nên lúng túng.

Những người này ngày thường không khi nào bắt chuyện với Ninh Nghị, chỉ thỉnh thoảng mới chào hỏi vài câu. Gần đây bọn họ lừa gạt Tô Đàn Nhi lấy tiền ngay trước mặt gã, bày ra đủ loại lý do làm ăn vãn vãn, Mỗi lần như vậy Tô Đàn Nhi lại phải nói chuyện một hồi, đưa ra vài lời khuyên và bí quyết liên quan đến công việc buôn bán. Vậy nên dù cho trong lòng bọn hắn phần nào hiểu rằng tỷ tỷ biết rõ việc mình làm, nhưng lúc này gặp Ninh Nghị chung quy cũng có chút khó xử.

Đối với đám người Tô Văn Định và Tô Văn Phương, một mặt Ninh Nghị là người ở rể, mặt khác việc gã thực sự có tài đã truyền lan trong nhà họ Tô nên không ai dám khinh thường. Dù vậy, nếu không tính tới mấy việc này bọn hắn cũng nên cấp cho Tô Đàn Nhi ít mặt mũi, thành ra giờ phút này bỗng nhiên lưỡng lự, cân nhắc không biết có nên tới chào hỏi hay không. Ninh Nghị hướng sang phía bọn hắn gật đầu cười, coi như giải quyết giúp phiền não vậy.

Sau đó gã nhìn thấy nghi trượng(1) của Khang Hiền. Cửa vào bên đó rốt cuộc đã thông thoáng hơn, dòng người giảm bớt, tiểu Thiên mãi cũng ăn xong chén đậu hũ rồi liền cùng Ninh Nghị đi qua. Sau đó gã tình cờ gặp Lý Tần và hai vị tài tử đồng hành, đôi bên giới thiệu lẫn nhau, tiểu Thiên cũng nhu thuận hành lễ với bọn họ, sau đó mọi người cùng nhau đi vào.

Hội trường ngày hôm nay thật sự rất lớn, vì dù sao cũng có hơn trăm vị cô nương hiển nghệ, nếu cứ thay phiên nhau lên đài muốn diễn xong chắc phải tới tận sáng mai.

Khách tới tham dự sau khi đi qua khỏi cửa vào sẽ trông thấy một trạm dịch được tân trang đổi mới hoàn toàn, các loại kiến trúc tửu lâu san sát. Trong này cũng bố trí các nơi ăn uống, nghỉ ngơi. Những chỗ chân núi, bãi sông, sân khấu hình tròn đều được thiết kế đặc biệt, giống như cái công viên thu nhỏ vậy.

Sân khấu được thiết kế ở năm chỗ, nhà thủy tạ trên thuyền tầng, sân múa chỗ trà lâu, tiểu lâu nơi khúc ngọt sông, nhà dựa vào chân núi, trung tâm là sân khấu hình tròn dành cho việc ca xướng. Việc các cô nương sẽ biểu diễn ở đâu vào lúc nào đều được an bài cụ thể, thông thường là bốc thăm lấy số thứ tự nhưng sẽ được điều chỉnh đôi chút, ví dụ như thời gian biểu diễn của tứ đại hành thủ hoặc là một số cô nương tương đối nổi bật đã được công nhận đều được chỉnh lệch nhau, cố gắng tránh việc xuất hiện cùng một lúc tại các nơi khác nhau đưa người xem vào thế không biết nên xem ai bỏ ai.

Các nơi lầu thuyền, thuyền hoa hiển nhiên là chỗ nghỉ ngơi của các cô nương, trong phạm vi sân bãi cũng có nhiều căn lều to nhỏ tương ứng với khu vực của từng cái thanh lâu, chỉ khi nào được mời mới có thể tiến vào gặp mặt người biểu diễn. Vòng quanh các tửu lâu là những lời vãn lời thơ tranh nhau treo lên để trợ uy

tạo thế cho các cô nương. Còn muốn tặng hoa lên trên đài cũng không phải là cứ ném bừa lên mà sẽ có chỗ ký gởi ở bên cạnh.

- Lần này được Cố huynh ưu ái, trong tứ đại hành thủ Miếu Miếu cô nương chắc chắn sẽ vượt lên không thể nghi ngờ. Lần trước Cố huynh vì nàng ấy mà viết ra một bài thật sâu sắc, tựa như một món ăn vừa quý vừa lạ, sau khi đọc xong dư vị còn kéo đến mấy ngày sau. Tài thơ của huynh thật khiến mọi người khâm phục. Nào, xin kính huynh một chén.

Trời đã vào đêm, pháo hoa ngừng nổ, từng tiết mục biểu diễn trên vũ đài đã thực sự bắt đầu. Đám đông trong bãi dần tán về hướng sân khấu hợp ý mình. Lúc này ở trên Văn Mặc Lâu cạnh đó, Cố Yến Trinh đang cùng mấy người bạn nghỉ ngơi ngồi chơi. Nhóm người này do Cố Yến Trinh đứng đầu, chủ yếu là yêu thích một vị cô nương tên là Lạc Miếu Miếu. Nàng tuy xuất đạo chưa lâu nhưng tiếng tăm không nhỏ, có rất nhiều người ủng hộ. Trận tỷ thí lần này muốn vào một trong mười sáu vị trí đầu hân không cần lo, bởi vì nàng là một ứng cử viên sáng giá cho vị trí tứ đại hành thủ. Vậy nên mấy ngày trước Cố Yến Trinh mới làm mấy bài thơ để giúp nàng tạo thanh thế.

Lúc này mọi người đang tăng bốc thổi phồng lẫn nhau. Chốc lát sau, một cô gái xinh đẹp đi qua chào hỏi, lúc này Cố Yến Trinh từng viết thơ giúp nàng nên bây giờ biểu diễn xong nàng liền tới chúc rượu cảm tạ. Dễ nhận thấy nàng có chút ý tứ với Cố Yến Trinh, nhưng biết hôm nay đối phương theo đuổi Lạc Miếu Miếu, sau một lúc thấy không còn hy vọng đành viện lý do có việc cần làm, cáo từ rời đi.

Trên Văn Mặc Lâu, chốc chốc lại có vài vị ma ma của mấy cô nương đơn đã tới đáp tạ nên cũng khá náo nhiệt, đợt cao trào thứ nhất qua đi, hảo bằng hữu Thâm Mặc cầm rượu đi qua:

- Thật là người ta phải hâm mộ, Yến Trinh ở đầu này luôn được các giai nhân ưu ái.

Cố Yến Trinh cười rộ lên:

- Giai nhân ưu ái thật sao. Ta coi trọng người ta, thế nhưng người ta chưa từng quan tâm lại ta.

Mấy người xung quanh tưởng hân nói đến Lạc Miếu Miếu, cảm thấy thú vị nên bắt đầu hỏi dồn... Cố Yến Trinh cũng rất thoải mái kể chuyện mấy ngày trước theo đuổi một người con gái, mong muốn nạp nàng làm thiếp, đang vui vẻ bình thường thì bị nàng ột bạt tai.

Nói đến chuyện này hân hơi không được tự nhiên. Người ngoài nhao nhao khâm phục khen hân cảm được buông được, nhưng Thâm Mặc lại hiểu tính hân, sau một lát cười nói:

- Trong lòng huynh không nghĩ thế.

- Không như thế thì còn biết làm sao?

Cố Yến Trinh hồ hững chạm cốc với y, ực một cái cạn hết.

- Vậy đến cùng người Nhiếp Cô nương kia thích là người đến từ phương nào, huynh biết không?

- Nhìn chung là không dò ra.

- Nói không chừng Nhiếp cô nương thực sự có tâm tính đậm bạc, không muốn lập gia đình chẳng?

- Làm gì có chuyện đó?

Cố Yến Trinh khẽ cau mày hạ giọng, ngữ khí thay đổi.

- Thời điểm làm trứng muối kia, sau lưng nàng nhất định có người thao túng... Đáng tiếc ngày đó ta truy hỏi Đức Tân nhưng hân lại bao che cho người đó, không lộ ra điểm gì. Hừ, ta cũng muốn biết người này là thần thánh phương nào, nếu thực sự là kinh tài tuyệt điểm thì Cố Yến Trinh ta đây tự nhiên sẽ tâm phục khẩu phục...

- Những người khác cũng không biết luôn à?

- Bọn họ cũng biết, chỉ là người đó với bằng hữu đùa vui đánh cược nên thông qua Đức Tân nhờ người giúp một tay, lại còn yêu cầu không được dùng danh tiếng hỗ trợ, chắc người này cũng là một tài tử có tiếng... Ài, với tính của Nhiếp Vân Trúc, dĩ nhiên yêu thích chính là loại nhân vật này. Ngày đó tỷ nữ Hồ Đào của nàng đã từng bóng gió việc ta theo đuổi nàng, mơ hồ hé lộ việc tiểu thư nhà nàng hình như đã có người

ngưỡng mỗ trong lòng nhưng hiện tại mối quan hệ vẫn chưa tiến triển nhiều, hơn nữa đối phương thực sự không thích hợp. Về sau xảy ra chuyện kia, nàng thấy rõ ta và tiểu thư của nàng không còn hi vọng nên dĩ nhiên là che dấu không lộ ra thân phận của đối phương...

Cố Yến Trinh lắc đầu.

- Theo như ta nghĩ, sợ là Vân Trúc thích một lão già bảy tám chục tuổi có chút danh tiếng, vì ái mộ kiến thức và tài hoa của người đó nên bị hấn mê hoặc... Vân Trúc không phải là loại người thích nịnh bợ, với tâm tính đậm bạc của nàng thì chưa hẳn đã không có khả năng này.

Đất Giang Ninh danh nhân đông đảo, nếu như Nhiếp Vân Trúc thích một lão đầu có tiếng tăm thì dù Cố Yến Trinh hấn vừa có tiền vừa có quyền cũng không có biện pháp. Những lão đầu này giao thiệp rộng rãi, nếu như thực sự thừa nhận Nhiếp Vân Trúc thì đó không phải là chuyện một tài tử trẻ tuổi như hấn có thể đối phó.

Lúc hai người đang bàn luận bỗng mơ hồ có âm thanh huyền ảo từ từ lâu kia truyền đến, giống như có việc gì phát sinh.

Từ bên này nhìn sang thấy có hai nhóm tài tử như đang cười nhạo, một cô nương lên lầu đáp tạ lúc này tỏ vẻ rất bối rối, muốn đứng ra giữa khuyên bảo mà chẳng ích gì. Trong đó có một người thanh niên bị giễu cợt mặt đỏ đến tận mang tai, lúng ta lúng túng.

Sau đó bên cạnh hấn cũng có người cười đi tới, tay cầm một trang giấy nói rõ ngọn nguồn:

- Ha ha, cô nương kia chính là Đường Tĩnh của Tiểu Diệp lâu, sau màn ca múa được mọi người ủng hộ cũng không tệ. Vị công tử bên đó tặng cả trăm đóa hoa tươi nên nàng liền tới đáp tạ, sau đó hấn làm một bài thơ, ngược lại là quá tệ. Ha ha, mọi người lại mà xem thơ cái kiểu gì đây này.

Xung quanh Cố Yến Trinh toàn là tài tử nổi danh, học thức người bình thường vốn không thể so sánh, lúc này xem xong bài thơ vừa đưa tới kia liền cười ầm lên. Đây vốn chưa hẳn là thơ mà chỉ mới ở mức ứng vận bằng trắc mà thôi, dấu vết thô kệch rất sâu đậm đến thiếu chút nữa là thành vè. Người này làm ra thứ này mà cũng dám xưng là tài tử, Cố Yến Trinh thấy vậy cười:

- Thơ từ cổ này... sợ rằng người này xuất thân từ nhà buôn quá.

Thật ra thời đại này, việc làm thơ kém mà học đòi văn vẻ có rất nhiều người, chỉ là có lúc có chỗ nhất định, một số thương nhân đôi lúc cũng làm ít bài về rồi tự mình tặng bốc một phen. Nhưng ở đây người không tự biết mình biết người, làm loạn trong chỗ toàn những lão quái có tiếng tăm thì không bị cười chê mới lạ. Lúc này người đó bị giễu cợt quá mức, một người bên cạnh Cố Yến Trinh cũng cười nói:

- Yến Trinh quả là có tuệ nhãn, người này xuất thân từ một nhà buôn vải, tên gọi Tô Văn Định, tài học vốn không có, đối phương sợ rằng có thù cũ với hấn nên lúc này liền làm hấn không cách nào xuống đài được.

- Ài Văn Định, gay go rồi đây.

Cố Yến Trinh lắc đầu, cười xem cuộc vui.

- Không cần quan tâm, do bọn hấn cả thôi.

Người bị giễu cợt bên kia đúng là bọn Tô Văn Phương Tô Văn Định. Hôm nay Tô Văn Phương yêu thích cô nương Đường Tĩnh kia nên tích góp tiền ủng hộ, đáng tiếc tài văn chương xác thực không đủ nên lúc này bị người ta chê cười không dứt ra được. Thế nhưng bên phe hấn cũng có người có tài học, giờ phút này bước ra nói:

- Vậy các người có thể viết ra thơ hay lắm sao?

Bên kia cười:

- Có lẽ là hay hơn thơ nhà người.

Song phương lập tức bắt đầu so thơ đầu từ, nhưng chỉ sau hai bài bên Tô Văn Phương bắt đầu yếu thế. Bên kia có một tay thơ thượng hạng, chỉ phút chốc đã họa ra một bài ca ngợi cô nương Đường Tĩnh nên liền lấy thế áp đảo. Tuy Đường Tĩnh có kỹ năng trong nghề, nhưng ngày thường tiếng tăm không lớn nên

đối với những chuyện tranh phong thế này nhất thời xử lý không tốt. Tiếp đến lại có người tới cười bảo bọn Tô Văn Phương nhờ mấy người Cố Yến Trinh đánh giá, sau đó chỉ về hướng bên kia.

Mặc dù Cố Yến Trinh không muốn tham dự việc này, nhưng mấy người còn lại vẫn muốn đánh giá một phen, âu cũng là chuyện bình thường, vậy nên hẳn chỉ đứng bên cạnh xem cuộc vui. Bọn Tô Văn Định Tô Văn Phương càng lúc càng lúng túng, đối phương triệt để dùng thơ từ truy cầu Đường Tĩnh, trong khi bọn hắn hết lần này tới lần khác tự xưng là tài tử nhưng lại không có biện pháp đáp trả.

Bên kia cười nói:

- Tài thơ của Quý Vãn huynh, bọn người há có thể với tới. Lúc tham dự hội thơ Chỉ Thủy, hội thơ Lệ Xuyên mọi người cũng phải nể đấy. Vừa rồi thà bọn người không đòi so thơ thì thôi, chứ trình thơ cỡ này cũng dám bêu xấu, chắc ta phải dạy người làm thơ lại quá.

Nói xong liền viết xuống một bài rất là quy củ, sau đó lại có người viết thêm bài nữa, nhất thời làm cho quần chúng sôi sục hẳn lên. Tài thơ người tên Trần Quý Vãn kia quả không ngoa, Cố Yến Trinh cũng đã từng nghe qua. Hắn vừa nhìn náo nhiệt bên kia vừa suy đoán xem có đánh nhau không, vì cãi lộn đánh nhau ở đây sẽ bị đuổi ra. Sau đó đưa mắt nhìn xuống dưới lầu.

Một người quen thuộc đang hướng về tiểu lâu bên này đi qua.

Đó chính là Lý Tần Lý Đức Tân, trước đây hai người vốn rất thân thiết, nhưng sau khi ăn một cái tát của Nhiếp Vân Trúc, hắn đi tìm đối phương hỏi tin tức của người đứng sau nòng. Tuy chỉ hỏi sơ qua nhưng Lý Tần không muốn nói ra thân phận đối phương, thậm chí còn đáp lại:

“Ta biết tính huynh mà, không cần nhiều lời nữa.”

Nói theo một cách nào đó, mối quan hệ giữa hai người đã bị rạn nứt.

Bởi vậy nên hắn mới hơi nhú mày.

Cùng đi với Lý Tần là một gã trẻ tuổi không nhận ra, đôi bên đang thảo luận chuyện gì đó. Theo sau hai người là một tiểu nha hoàn mặc váy hoa xinh xắn, dường như đến cùng với nam tử lạ mặt kia...

(1) Đội tùy tùng, bảo vệ mang vũ khí khi cử hành đại lễ của quốc gia hoặc đón tiếp khách nước ngoài. Cũng chỉ băng cờ, biểu ngữ, mô hình ngày nay.

54. Q.2 - Chương 55: Chấn Nhiếp (trung)

- ...Chuyện thơ từ mà đã không hiểu thì đừng nên làm ra vẻ. Nếu bài thơ này truyền ra đánh mất thể diện của người thì không sao, nhưng làm người ta lầm tưởng Đường cô nương không có ánh mắt...

- Không sai, Đường cô nương à, với cái loại người vô học này thì tốt nhất là đừng nên để ý nhiều. Lời của tại hạ phát ra tận đáy lòng, bởi vì ta và các vị Khánh Đình huynh đây vốn đã ngưỡng mộ cô nương từ lâu, lúc này thực sự không đành đứng nhìn Đường cô nương bị sỉ nhục.

Bên Văn Mặc lầu ồn ào náo động, dùng biểu hiện của chính mình chiếm lợi thế rồi được hạ bệ người ta, loại cãi vã này xưa nay không phải cứ tự nhiên mà có. Trên thực tế, bọn Tô Văn Phương Tô Văn Định đã sớm kết oán cùng đối phương, thế nên lúc này bị người ta nắm thóp quả thực rất xấu hổ.

Mấy lời kia thoát nghe rất chân thành, rất quan tâm tới thể diện của Đường cô nương, nhưng làm sao mà nàng không biết đối phương chỉ thuận miệng càn rỡ, muốn dùng mình khiến bọn Tô Văn Phương lúng túng. Chỉ là hiện tại nàng vẫn chưa có danh tiếng. Đối phương có thân phận có gia thế còn nàng chỉ là một cô đào nhỏ tầm thường, căn bản không thể trêu vào, không có khả năng dày mặt đứng về phía bọn Tô Văn Phương được. Còn huyện đối phương muốn giễu cợt bọn họ, dẫu nàng có lòng muốn hạ nhiệt giảng hòa, nhưng khả năng giải quyết chuyện này cũng không nằm trong tầm tay. Vài lời vừa thốt ra liền bị đối phương khéo léo ép ngược trở lại, nhất thời không biết nên làm sao.

Ở đây cũng không phải chỉ có mỗi hai nhóm bọn hần, nhưng còn rất nhiều người bu quanh xem. Trong lúc này nếu ai mắc sai lầm để người ta chú ý thì về sau sẽ rất mất mặt, bởi vậy mặc dù Tô Văn Định hiện tại đang đỏ mặt không biết nói gì, nhưng những người đi cùng vẫn không thể không nói vài lời phản bác:

- Văn vô đệ nhất vô vô đệ nhị, với mấy bài thơ này của các người thực sự có thể hay hơn được bao nhiêu?
- Bản lĩnh cao thấp vừa xem liền biết. Bây giờ nơi này nhiều người như vậy, cần hỏi qua từng người luôn chẳng, hay muốn tới nhờ nhóm Thẩm Mặc Trầm huynh bên kia đánh giá lại lần nữa?
- Lâm Tử Dật, dám nói ra những lời này rõ ràng là nhà người ăn nói vớ vẩn, cố gắng khống chế mà thôi, ha ha. Cũng được, sau khi chuyện này truyền ra ngoài, sẽ chứng minh trong nhóm người thô tục như Tô Văn Phương Tô Văn Định còn xen lẫn mấy kẻ như thế này.
- Không phục? Vậy thì tiếp tục so đấu đi, đến đây viết xong sau đó xuất ra ọi người cùng bình luận. Tô Văn Định không phản đối chứ, hay là đang làm công tác tư tưởng để chuẩn bị xuất ra một kiệt tác nào chẳng? Cũng tốt cũng tốt, Quý Vần huynh chúng ta tới trước mượn hoa hiến phật vậy, đợi họ viết xong ta giúp huynh mài mực, thế nào.

Tràng cảnh hỗn loạn, song phương tranh cãi, người xem náo nhiệt, nghị luận, thờ ơ không quan tâm, đàm tiếu...lâm bầu không khí tăng hai Văn Mặc lâu trở nên sôi sục. Cố Yến Trinh nhìn màn kịch vô vị này sau đó hướng xuống phía cầu thang, thấy Lý Tần cùng với nam tử kia mang theo nha hoàn đang bắt đầu đi lên. Trong lòng hần đang suy nghĩ nên chào hỏi Lý Tần thế nào thì phát hiện Lý Tần và nam tử kia chợt dừng lại rồi hướng về phía đang cãi vã kia đi qua.

Thoạt nhìn có vẻ như nam tử dẫn theo nha hoàn kia nhận thức được huynh đệ Tô gia. Nam tử này xem ra khá trẻ, chắc chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng lúc giơ tay nhắc chân lại có chút khí độ, không biết là tài học ra sao. Chỉ là trẻ tuổi thế này nhưng trước giờ mình chưa từng thấy qua, hần học thứ cũng có hạn, thế nhưng bên cạnh là Lý Tần, xem ra tình huống có vẻ phức tạp rồi đây.

Bên cạnh cũng có mấy người nhận ra Lý Tần nên kháo tai lẫn nhau. Sau đó Cố Yến Trinh bỗng nhớ tới một chuyện:

- Hiện tại Đức Tân đang làm trong một thư viện Dự Sơn không có danh tiếng lắm, mà thư viện Dự Sơn này hình như là do hăng buôn vải Tô gia lập ra phải không?

Có người suy nghĩ một chút rồi gật gù:

- Nói như vậy, sợ rằng Đức Tân huynh có quen biết huynh đệ nhà họ Tô kia, không chừng sẽ vì hai người bọn họ mà ra mặt?
- Bắt đầu có trò vui xem rồi.

Mấy người bắt đầu cười rộ lên.

Lý Tần có học thức nổi danh ngang Tào Quan, Cố Yến Trinh, bọn họ đã từng chứng kiến qua nên rất bội phục. Nhưng Trần Quý Vần kia tài danh cũng không tệ, trước nay dù thi thơ đấu từ với mấy người cỡ như Tào Quan hay Cố Yến Trinh cũng có thể tranh phong. Vậy nên mặc cho tên tuổi không sánh bằng, nhưng nếu thắng thắn đấu thơ một phen thì cũng chỉ là cấp cho hần ít danh khí, hưởng hồ lúc này nộ khí hai bên đã lên đến đỉnh điểm, e rằng không ai muốn mất đi thể diện trước mặt mọi người. Lý Tần muốn dùng phương pháp mềm dẻo để hóa giải cũng rất khó khăn. Nghĩ đến một hồi đại chiến hết sức căng thẳng tại Văn Mặc lâu, tất cả mọi người đều hưng phấn chờ xem cuộc vui.

Cố Yến Trinh cũng mỉm cười nhìn qua. Bây giờ trong lòng hần đã không còn hảo cảm với Lý Tần, thấy gã có tương giao với cái bọn người bất học vô thuật kia quả là sa sút. Tuy vậy, tài năng của y thì không thể phủ nhận, vậy nên cuộc thi đấu giữa Lý Tần và Trần Quý Vần hần cũng không lo lắng gì lắm, đơn giản chỉ là cấp thêm cho đối phương ít danh tiếng mà thôi. Ngược lại cái thanh lâu kia mới là nơi chiếm được nhiều vẻ vang nhất, đang buồn tẻ bỗng nhiên xảy ra một chuyện như thế này làm mọi người đều vui thích dõi xem.

Chỉ là mọi người ở đây đều kỳ vọng xuất hiện có chuyện gì đó xảy ra khi nộ khí của hai bên tăng lên đến đỉnh điểm. Nhưng tình huống phát triển sau đó thật sự là nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhất thời không ai hiểu được.

Ninh Nghị và tiểu Thiên đi tới đi lui trong hội trường đã khoảng nửa canh giờ xem biểu diễn.

Bọn họ vốn cùng vào với nhóm Lý Tàn, nhưng sau đó lại tách ra tự tìm xem tiết mục ưa thích. Ninh Nghị cảm thấy thích thú với chương trình này, nhưng vì không có kinh nghiệm chọn lựa nên quyền quyết định nằm hết trong tay tiểu Thiên. Nguyên do bởi thế nên gã bị tiểu nha đầu tinh nghịch kéo tới kéo lui. Lúc vô chỗ kia bỗng gặp Lý Tàn đang đi một mình, hai bên tán dóc một trận rồi quyết định đến Văn Mặc lâu nghỉ ngơi uống trà.

Vừa tới dưới lầu thì đã nghe tiếng ồn ào huyên náo từ bên trên vọng xuống, trên đường cũng không ngờ lại gặp được hai người Văn Định Văn Phương. Mọi người tại cửa ra vào còn không chào nhau, nên lúc này dù chạm mặt cũng chỉ gật đầu một cái liền thôi. Chỉ là thời điểm hiện tại có chút khác biệt. Vừa lên lầu tiểu Thiên vẫn còn mãi nhìn trái nhìn phải kiểm bàn trống, Ninh Nghị đã trông thấy Tô Văn Định đứng cách đó không xa. Đối phương cũng đang nhìn về hướng này, sau đó bỗng ngạc nhiên sững sốt cả nửa ngày, ánh mắt phức tạp vẻ như muốn nói gì đó.

Gã nhìn xung quanh cảm thấy tình huống dường như hơi kỳ quái, nhưng cũng không hiểu rõ được, với lại chuyện gì thì cũng chẳng quan hệ tới gã. Nhưng biểu hiện đối phương đã như thế, khoảng cách lại khá gần nên nếu chỉ gật đầu rồi đi e rằng không hay lắm, vậy nên gã mới gật gật nói:

- Văn Định Văn Phương, các người cũng ở đây à.

Tiểu Thiên đứng đằng sau hơi rầu rầu nói:

- Cô gia ơ, hình như hết chỗ ngồi rồi.

- Ấy đường huynh, (1)...

Tô Văn Định đứng không xa chợt phản ứng, gật đầu nói, thần sắc tựa hồ có chút quái lạ. Hắn và Tô Văn Định nhỏ tuổi hơn Ninh Nghị nên xưng huynh với gã. Lúc này đã không thể nào quay xuống lầu, Ninh Nghị đành cùng Lý Tàn đi qua.

Tiểu Thiên chào bọn hắn:

- Văn Phương thiếu gia, Văn Định thiếu gia.

Ninh Nghị thấy mấy người kia với giấy và bút mực đặt trên bàn, giống như sẵn sàng để họa, thậm nghĩ có lẽ là giao lưu văn thơ. Sau đó lại nhìn qua bên cạnh thấy một cô nương thanh lâu dường như vừa mới diễn xong, nhất thời bỗng nghĩ đến việc làm thơ tán gái các loại, lập tức tươi cười, tùy tiện mở miệng tán gẫu.

- Vừa mới dạo mấy vòng dưới kia thấy hơi mệt, tính tới đây ngồi một chút, ai ngờ thật là tẩu xảo quá...

Gã ra hiệu cho Lý Tàn một cái rồi giới thiệu lẫn nhau:

- Chắc đã từng gặp mặt, Văn Phương, Văn Định... vị này là Lý Tàn... À, cũng không cần thiết phải để ý đến bọn tôi...

Một đám dài tử không không vây quanh một cô nương, dĩ nhiên là muốn hăng hái thể hiện sự nổi trội của bản thân. Lúc này Lý Tàn cũng đã phần nào nhìn ra thế cuộc, cười nói:

- Không cần để ý tới bọn tôi đâu, bọn tôi tự đi...

Lời còn chưa dứt thì bỗng có người bên đó gọi với qua.

- Lý Tàn... Đứt Tân huynh, tại hạ Trần Quý Vấn, ngưỡng mộ đã lâu.

Lý Tàn và Trần Quý Vấn chưa từng chính thức gặp nhau trước đây, nhưng trong hội thơ đêm Trung Thu cũng đã ngầm có giao phong, nghe danh lẫn nhau, lúc này chấp tay cười nói:

- A, té ra là Quý Vấn cũng ở đây, thật là tình cờ.

Hai bên này giờ có chút giương cung bạt kiếm, nhưng vào lúc này thoáng dừng lại. một người ngồi cùng bàn Tô Văn Phương và Tô Văn Định nghe đến tên Lý Tàn cũng lập tức đứng dậy chào, hai bên hỏi han nhau một chặp. Lý Tàn đang tùy tiện nói “Chư vị cao hứng...” các loại thì Trần Quý Vấn sau khi suy nghĩ một lát bỗng mở miệng:

- Vừa rồi mọi người mới vì Đường Tĩnh Đường cô nương làm thơ phú từ, Lý huynh đã quen biết Văn Phương huynh, vậy sao không tới góp chút náo nhiệt nhỉ?

Đối với mọi người thì đây chính là chủ động tuyên chiến. Tuy Trần Quý Vãn biết danh khí mình kém hơn Lý Tần, nhưng tự cho rằng tài học không thấp nên lúc này mới mở miệng. Mặc dù Lý Tần cũng giống Ninh Nghị, cảm thấy bầu không khí nơi này có gì khác lạ, nhưng vẫn không hiểu rõ tình huống nên thuận miệng chối từ. Sau khi cầm bút lông lên, vì Lý Tần chối từ nên hẳn quay sang hỏi người còn lại:

- Ngược lại, chẳng hay vị công tử này là ai? Tô Văn Định, người không giới thiệu cho bọn ta được sao.

Nếu Trần Quý Vãn đã quyết định khiêu chiến Lý Tần thì người kia cũng không tính là cái gì.

- Huynh ấy chính là...

Tô Văn Định vốn định nói thẳng tên ra, nhưng nghĩ lại cuối cùng đưa nhà họ Tô lên phía trước.

- Huynh ấy chính là vị hôn phu của chị họ ta...

Người đối diện cười cười:

- Ô...

Lúc này Ninh Nghị đang ngờ ngợ điều gì đó, khẽ nhíu mày quay đầu lại nhìn về phía cầu thang, nhớ đến mấy chuyện, rồi nghe tiếng người hỏi liền quay đầu lại chấp tay, thân thiện bắt chuyện với bạn hữu của Văn Định, Văn Phương, vừa muốn hỏi thăm: “À, tại hạ...” thì một tiếng cười bên kia vọng tới:

- Hả, vậy té ra là...

Nói còn chưa dứt lời hắn đã ngậy ngấn cả người.

Lát sau, hai nam một nữ vừa đến đã an vị tại một chỗ kê bên cửa sổ. Nam tử trẻ tuổi mang theo nha hoàn nhìn xuống dưới lầu, sắc mặt lúc này dường như đang suy tư điều gì. Thế cục chỗ này tựa hồ đã khôi phục lại ở mức giằng co, giấy bút cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Người vừa rồi chuẩn bị làm thơ chế giễu Tô gia huynh đệ cũng cầm bút lên, nhưng Trần Quý Vãn nhìn đầu bút lông hồi lâu, chẳng biết đang nghĩ gì, về mặt phúc tạp không nhận bút.

Đám đông xì xào bàn tán lan truyền ra phạm vi xung quanh. Vừa rồi trực tiếp nhìn xem trận nhiệt náo, rất nhiều người cũng đã đoán hiểu chuyện phát sinh. Hiện tại bầu không khí bỗng trở nên hơi quỷ dị, mọi người tự nhiên hạ giọng thăm thì với nhau chuyện gì đó.

Cổ Yến Trinh nhìn qua bên kia hồi lâu, gắp một món ăn bỏ vào miệng chậm rãi nhấm nháp, không hiểu một màn đang diễn ra trước mắt.

- Đến cùng là đang xảy ra chuyện gì vậy?

(1) Anh em họ, anh rể, người thân trong họ tộc.

55. Q.2 - Chương 56: Chấn Nhiếp (hạ)

Bậc văn nhân trí giả, đấu thơ đấu văn chính là như hơi thở thường ngày, dù có thua người không thể thua trận, không thể thua phong độ. Những chuyện như thế này bọn Cổ Yến Trinh đã quá quen thuộc, căn bản chỉ cần nhìn qua đoạn đầu liền có thể đoán được kết quả.

Trong những tình huống thông thường, mọi người đều đồng ý là văn vô đệ nhất, vậy nên nếu thơ từ chỉ kém đôi chút cũng không có vấn đề gì lớn. Thế nhưng trước mắt là do hai huynh đệ Tô gia thực sự quá kém cỏi so với Trần Quý Vãn nên mới bị đối phương chế nhạo một phen. Sau khi chuẩn bị xong giấy bút, bọn Tô Văn Định cũng không dám hạ thơ nhằm tránh gây thêm trò cười. Nếu như ở bên ngoài, loại tình huống này nhiều khả năng sẽ dẫn đến gây lộn, nhưng ở đây lượng người quan khán đông đảo, nếu đánh nhau giữa trường tụ hội này thì sẽ bị quan binh duy trì trật tự áp tải ra ngoài, đến lúc đó hẳn sẽ xấu hổ không nói nên lời.

Khi Lý Tồn lên trên lầu tỏ vẻ nhận thức huynh đệ nhà họ Tô, thì tình huống này đã không thể nào tránh khỏi. Sau đó Trần Quý Vãn thẳng thắn khiêu chiến, tin này truyền qua làm bọn Cố Yến Trinh và Thẩm Mặc nở nụ cười, chung quy trận cãi vã đã bắt đầu có chút ý tứ.

Ái ngờ mấy người kia nói tới nói lui vài câu, song phương đang giương cung bạt kiếm giống như bị tạt một gáo nước lạnh, thế cục vẫn tiếp tục duy trì như cũ nhưng nhuệ khí bỗng như có một thứ vô hình đè nén xuống. Lý Tồn chỉ bắt chuyện đôi câu rồi cùng đồng bạn đi qua một bên, xem ra không định nhúng tay vào làm mấy người đang định thảo luận do dự không biết tính sao. Tài thơ của bọn họ Cố Yến Trinh đã từng thấy qua, đặc biệt là Trần Quý Vãn. Hắn tay cầm bút nhưng vẻ như đang lo lắng điều gì, giống như lời thơ đã sẵn nhưng lại do dự không dám hạ bút, sao lại có chuyện như vậy.

Bên này không nghe được cuộc nói chuyện bên kia nên chỉ có thể chờ tin tức chậm rãi truyền tới. Bầu không khí quý dị lan tràn xung quanh bọn tài tử đang hóng xem cuộc vui, xì xào bàn tán, chỉ chỉ chỗ chỗ. Tâm tình huynh đệ nhà họ Tô thoáng buông lỏng, nhưng cũng không biết nên phải làm gì tiếp theo, tự mình đối diện hay trông chờ vào Lý Tồn.

- Đức Tân làm cho Trần Quý Vãn kia do dự không dám hạ bút, từ khi nào lại có chuyện như vậy?

Cố Yến Trinh cau mày, mặc dù hắn đã không về Giang Ninh vài năm nay nhưng trong lòng vẫn chấn động liên hồi.

Thẩm Mặc lắc đầu:

- Vừa rồi còn khiêu khích Lý Tồn, sao bây giờ lại không dám hạ bút.

- Chẳng lẽ vừa nghĩ được một bài thơ hay, nhưng lúc này lại phát hiện có câu chưa hay lắm?

Đồng bạn suy đoán như vậy, sau đó một người rời khỏi chỗ ngồi:

- Để ta qua xem thế nào.

Người kia vượt qua tiền vào trong đám đông đang xôn xao bàn tán hỏi thăm, sau đó nhìn về phía bọn Lý Tồn ngồi bên cửa sổ, lúc này mới chợt bừng tỉnh, nhanh chóng lộn ngược trở lại nở nụ cười:

- Ra là vậy, không phải bởi vì Đức Tân mà là vì người ngồi cạnh hắn kia. Bọn Trần Quý Vãn lần này đúng là xui xẻo...

- Người trẻ tuổi kia đến cùng là ai?

- Ninh Nghị.

- ...Ninh Nghị ở Tô phủ, Ninh Lập Hằng?

Thẩm Mặc ngẩn người, sau đó thấy buồn cười.

- Ài, khó trách...Có thể làm Trần Quý Vãn do dự hồi lâu té ra chính là hắn. Người này ít khi tham dự tiệc tùng nên hèn gì không nhận ra. Nếu ta qua đó làm thơ chắc cũng sẽ khó xử hồi lâu. Trùng hợp gặp phải hắn, Trần Quý Vãn hôm nay gặp khó rồi...

- Chính là Ninh Nghị, người làm Thủy Diệu Ca Đầu, Thanh Ngọc Án kia sao? Ta ở Đông Kinh cũng thường nghe tới danh tiếng bài Trăng sáng bao giờ có, chỉ là không ngờ lại đến mức này...

Cố Yến Trinh nhíu mày ngờ vực rồi ngừng nói, nhìn cảnh tượng phía đối diện, lòng thầm lập lại hai bài thơ kia mà không khỏi kinh nghi bất định.

Trần Quý Vãn do dự hồi lâu rồi cuối cùng cũng hạ bút làm mấy người đi cùng với hắn như được hưởng ơn đại xá, thở phào nhẹ nhõm. Sau đó cầm lấy bài thơ đi qua đưa cho đối phương, chỉ là ánh mắt luôn một mực để ý hướng cửa sổ. Lúc này lỗ kiêu ngạo phát ngôn bữa bãi, không ngừng có thái độ chế nhạo xem thường đối phương, hiện tại thì chỉ còn biết nói vài câu khách sáo, thấp thỏm đợi xem phản ứng bên kia.

Ninh Nghị ngồi bên cửa sổ, hiện tại cũng đã phần nào đoán ra toàn bộ tình thế giằng co, cũng chẳng giống những cử chỉ thân thiện giả chứng kiến ban đầu. Nhưng mà chuyện này không quan hệ gì tới bản thân nên tâm tình gã giờ đây cũng chẳng đặt nặng vấn đề.

Khi này, ngay thời điểm gã đi lên lầu bỗng thấy một ánh quang lấp lóe phía bên ngoài, dường như thoáng thấy thứ gì đó, nhưng sau khi ngẫm lại thì chính gã cũng không xác định được.

Giống như một sự ấn tượng trong lúc vô tình, lòng chợt trùng xuống. Bỗng nhiên nhớ lại thời điểm đêm nguyên tiêu, lúc người đó kinh ngạc nhìn sang khi gã đọc lên câu “Bỗng quay đầu lại”(1). Thật ra giờ phút đó gã không hoàn toàn quan sát được hình dáng của nữ thích khách, nhưng chỉ kịp chú ý tới ánh mắt. Bây giờ nhớ lại cũng đã được bốn tháng, lúc đi cùng đi Lý Tần gã bỗng cảm nhận được thân ảnh kia, nhưng rồi cuộc cũng không thể nào xác định.

Vừa rồi mới trong hội trường đảo tới đảo lui, gã cũng nhìn thấy Đô Ủy Tổng Hiến kia mang theo một ít thân vệ đang chuyện trò vui vẻ, việc này cũng làm gã nhớ đến nữ thích khách kia. Có lẽ bởi khung cảnh đêm nay với đêm nguyên tiêu có chút tương tự làm gã nảy sinh cảm giác thừa thãi.

Trong lòng nhận định như vậy, nhưng khi ngồi xuống, không biết vô tình hay cố ý vẫn quan sát phía dưới. Trong tầm mắt, đám đông xuôi ngược làm thứ ấn tượng kia càng lúc càng nhạt đi.

Chắc là tưởng tượng thôi.

Khi gã vẫn chưa hoàn toàn chú ý đến tình trạng giằng co trong tửu lâu, Trần Quý Vấn bên kia cũng thực sự do dự vì cái tên Ninh Lập Hằng này. Tuy Ninh Nghi không biết tên tuổi của đối phương, nhưng người ta lại không thể chưa từng nghe qua khúc Thủy Diệu Ca Đầu và Thanh Ngọc Ấn. Với lại cũng do Ninh Nghi quá sức khác người làm cho dư luận không ngừng suy đoán.

Người khác muốn trở thành tài tử ít ra phải có hàng chục hàng trăm bài thơ đăng hoàng giữa những cuộc gặp gỡ tụ hội, nhưng Ninh Nghi chỉ cần hai bài, lại gặp đúng thời cơ được giương danh trước bao nhiêu tác phẩm khác. Hơn nữa câu “đạo sĩ chỉ ngâm có hai bài” kia ám chỉ tính cách không thích xuất hiện nhiều. Người ngoài cùng lắm chỉ có thể nói gã là ẩn sĩ cuồng sinh, tính cách cổ quái chứ không cách nào phủ nhận sự hiện hữu của gã.

Mà loại ẩn sĩ này thần thần bí bí, nhiều lúc khiến người khác có cảm giác không cách nào nắm bắt.

Trần Quý Vấn cũng không phải là không có tài, nếu chuẩn bị đăng hoàng hẳn thực sự có thể tranh cao thấp với bọn Lý Tần một phen, nhưng lúc này nhớ đến hai bài thơ của đối phương, sau đó lại đánh giá với bài mình vừa soạn xong, nhất thời không ngừng đắn đo. Cuối cùng sau khi cắn răng viết ra vẫn không cách nào tự tin nổi, chỉ có thể đứng chờ phản ứng của đối phương.

Bên cửa sổ, Ninh Nghi vẫn chưa để ý tới hành động bên này, chỉ có Lý Tần là kịp phản ứng trước. Lúc Trần Quý Vấn làm thơ hẳn liền nghe sơ qua diễn biến sự việc, sau đó quay lại cười nói như thường. Trần Quý Vấn ngồi kia mang vẻ mặt phức tạp nhìn sang. Giờ này Lý Tần mới hiểu tại sao đối phương lại nói ra lời đó, không khỏi cảm thấy buồn cười, sau đó nhìn Tô Văn Định Tô Văn Phương, đứng dậy đi qua.

Lúc này Trần Quý Vấn đưa thơ vừa làm tới, nói vài lời mang tính hình thức nhằm không để mọi người mất vui, khó khăn đắn đo mãi mới mở miệng được:

- Bên kia là nhóm Cố Yến Trinh Cố công tử... Ài, đúng là ta bất tài, bất tài quá, nhưng những lời bình luận vừa rồi cũng không phải chỉ do ta nói.

Lý Tần quan sát vị trí đám người Cố Yến Trinh, bọn Tô Văn Định thì tranh thủ đưa bài thơ vừa làm kia cho hẳn bình luận. Lý Tần cảm thấy cười cười:

- Vừa rồi hơi lộn xộn, còn chưa chào hỏi Đường cô nương, thất lễ.

Lời đầu tiên là hẳn nói với Đường Tĩnh đang không được ai quan tâm đứng cạnh đó.

Lúc này bọn Tô Văn Định mới kịp phản ứng. Hồi này bị ép bức chặt vật đến ngay cả việc này cũng quên mất. Trước đó, Đường Tĩnh cũng đang không biết nên làm gì thì bỗng nhiên nghe thấy tên Lý Tần, thậm chí là cả Ninh Nghi Ninh Lập Hằng, nhất thời trợn tròn mắt chẳng biết chào hỏi thế nào. Tô Văn Định cũng không giới thiệu nàng, làm một tiểu cô nương bị cô lập trông thật đáng thương, đến lúc này rồi cuộc mới được Lý Tần chào, sau đó Ninh Nghi cũng quay sang:

- Lúc trước chưa chào Đường cô nương, thật thất lễ quá.

Trong lòng Đường Tĩnh vui mừng, vội vàng hành lễ:

- Tiểu nữ Đường Tĩnh, hân hạnh được gặp Ninh công tử. Công tử nói quá lời rồi, đáng nhẽ tiểu nữ phải vãn an công tử trước mới phải.

- A, nói ra mới để ý, hồi nãy Đường cô nương vừa khiêu vũ tại sân khấu trung tâm kia phải không? Không ngờ lại quen biết với Văn Phương.

- Vừa rồi Ninh công tử cũng nhìn thấy tiểu nữ biểu diễn sao?

Gương mặt Đường Tĩnh trong nháy mắt đỏ bừng, mắt xoe tròn tỏ vẻ hơi lo lắng.

- Tất nhiên là thấy, nhảy đẹp lắm.

Ninh Nghị gật gật đầu cười:

- Vừa rồi không phải Đức Tân cũng ở đó sao.

Đường Tĩnh bỗng dưng được yêu quá mà sợ:

- Cảm tạ Ninh công tử, Lý công tử.

Sau đó lại liếc nhìn Tô Văn Định. Bầu không khí bên này hầu như liền được giải tỏa. Lúc sau nói đến chuyện dùng văn thơ kết bạn, Ninh Nghị nhìn bài thơ nằm trên bàn, Lý Tàn cũng cầm bản thơ kia đưa sang:

- Thơ hay, Lập Hằng nhìn xem.

Sau đó quay đầu lại chấp tay thi lễ với Trần Quý Vãn một cái.

Ninh Nghị vui vẻ xem qua, gật đầu cười: “Ừ, thơ hay thật.” rồi cũng thi lễ với bên kia. Thần sắc Trần Quý Vãn buông lỏng, đáp lễ lại, không nói gì thêm.

- Bài này cũng là thơ hay.

Chốc lát sau, Ninh Nghị lấy bài thơ của Tô Văn Định ra nhìn một chút, sau đó cũng đưa cho Đường Tĩnh.

- Một tấm chân tình vẫn rất đáng quý, Đường cô nương nên cẩn thận cất đi nhé.

Mấy bài thơ trên bàn nhìn chung đều là vịnh giai nhân, thế nhưng Ninh Nghị lại đưa ra bài kém cỏi nhất này, Đường Tĩnh vẫn vội vã gật đầu: “Vâng.” rồi đem giấy thơ thu vào trong ngực.

Vài lời qua loa như thế, dù người ngoài cuộc muốn nói gì cũng nhất thời không tìm ra từ ngữ để diễn tả.

- Một tấm chân tình vẫn rất đáng quý?

Cổ Yên Trinh bên này một mực nhìn xem tiến triển phía bên kia, nghe ngóng tin tức truyền tới. Hồi nãy hần từng cười trên mấy câu thơ kia, nhưng qua miệng đối phương lại trở thành thơ hay, đã thế cô nương Đường Tĩnh còn cẩn thận thu vào trong ngực, trong phút chốc cảm thấy chuyện này thật vớ vẩn. Hần là người cao ngạo, tin tưởng vào tài hoa của mình, giờ thấy một màn này tâm tình có chút phức tạp. Hần nhớ lại hai bài thơ kia, tự cảm thấy mình cũng không kém hơn bao nhiêu. Chỉ là sau khi suy nghĩ cẩn thận mới phát hiện, nếu mình muốn hạ bút e rằng cũng sẽ do dự một phen.

Phía đối diện đã hết trò vui, nhất thời Trần Quý Vãn mất hết nhuệ khí, nhưng dù lòng không vui cũng chẳng có tác phẩm xuất sắc để chứng minh. Thẩm Mặc cười nói:

- Đức Tân cũng ở đây, có nên qua chào một tiếng không?

Cổ Yên Trinh lắc đầu:

- Không cần, chắc Miểu Miểu sắp diễn đến nơi rồi, chúng ta nên xuống trước thôi, đi qua chào hỏi lại phải xã giao nữa... Chuyện hôm nay đúng là rất thú vị.

Chuyện Lý Tàn cùng Ninh Nghị xuất hiện trên Văn Mặc lâu làm cho Trần Quý Vãn không dám hạ bút đến ngày mai sẽ được đồn thổi thành thể nào khó mà nói được. Tuy nó đối với Ninh Nghị là việc nhỏ, vì hiện tại tâm tư gã không nằm ở đây, nhưng đối với những người như Đường Tĩnh, Tô Văn Định thì chính là

đại sự, đặc biệt là Đường Tĩnh. Danh tiếng nàng không tính là lớn, lần này được Lý Tần và Ninh Nghị nhìn tới, rồi còn được khen ngợi khiêu vũ đẹp làm cho tâm tư khó tả.

Mọi người ở trên lầu hàn huyên một trận, tiểu Thiên gọi chút đồ điểm tâm. Ninh Nghị bỗng trông thấy thân ảnh Tống Hiến xuất hiện phía dưới kia. Đường như y đang mang theo mấy tên lính thông thả đi dạo, sau đó rẽ qua khuất khỏi tầm mắt. Gã nhú mày rồi đứng dậy.

- Có tỷ việc phải xuống dưới một chuyến, sẽ lên lại liền.

- Ồ?

Tiểu Thiên đang gặm một cái bánh bao nho nhỏ, lúc này ngẩng đầu lên vẫy vẫy tay tỏ ý muốn đi cùng. Ninh Nghị cười vỗ vỗ vai nàng:

- Không cần theo đâu, muội cứ ở đây ăn vài món, ta sẽ lập tức trở lại liền, sau đó cùng nhau đi xem biểu diễn tiếp. Lý huynh, chớ vị, nếu mọi người có việc thì không cần đợi ta ư.

Vừa nói hết lời liền xoay người đi xuống cầu thang.

Có nhiều chuyện phải xác định một lần mới an tâm được...

Tại một nơi khác, trong biển người cách Văn Mặc lâu không xa, Cố Yến Trinh hiện tại đã rời khỏi đội ngũ, có chút nghi hoặc bám theo sau một gã công tử mặc áo đen đằng trước. Giáng người vị công tử kia hơi cao gầy mỏng manh, tay cầm quạt xếp, đầu vấn khăn học sĩ, nhìn từ đằng xa cũng rất phong độ, giống như loại tiểu bạch kiếm thư sinh khiến cho nhiều cô gái phải nhớ nhung. Lúc này người đó đang vừa đi vừa nhìn trái ngoái phải, có vẻ như đang tìm kiếm ai...

(1) Một câu thơ trong bài Thanh Ngọc Án, xem lại chương 39 để biết rõ.

56. Q.2 - Chương 57: Sau Lưng, Trước Mắt

Đô Úy Tống Hiến Không phải là một kẻ vô năng.

Từ sau trận ám sát đêm Nguyên Tiêu kia Ninh Nghị đã có chút để ý tới người này. Mặc dù như vậy có vẻ hơi giống việc ôm cây đợi thỏ, không có bao nhiêu khả năng, và cũng chẳng dễ gì có được nguồn thông tin chính xác bởi cái thân phận đặc thù của y, nhưng một số tin tức cơ bản nếu có tâm liền có thể đạt được.

Giống như lần trước A Quý đã từng nói với gã, tính cách người này lỗ mãng, có thù tất báo, tâm ngoan thủ lạt, nhưng cũng không phải là một kẻ vô năng. Đối với chỉ huy sứ Vũ Liệt Quân Trần Dũng, người từng lần lộn chôn giang hồ như Tống Hiến quả là một quân nhân tiêu chuẩn, nếu không phải vậy thì ông ấy đã không giao thân vệ doanh của Vũ Liệt quân cho hắn.

Triều đại này trọng văn khinh võ, Vũ Liệt quân chính là quân thủ vệ một dải Giang Ninh đông đúc trù phú, tổng thể sức chiến đấu cũng không cao, nếu muốn nói đến loại sẵn sàng xuất thủ thì cũng chỉ là mấy đội nhóm thân vệ doanh chủ chốt. Vị thế của Tống Hiến trong Vũ Liệt quân chỉ dưới mỗi một người, sau hôm bị ám sát đêm Nguyên Tiêu hắn đã đề cao cảnh giác, mỗi lần ra ngoài đều có rất nhiều thân vệ đi theo. Hôm nay trong hội trường, Ninh Nghị cũng chỉ có thể theo dõi từ xa nhằm tránh bị người phát giác.

Chính mình còn có thể như vậy huống gì là người khác, giả như có người có chủ ý với Tống Hiến, nói không chừng lúc này cũng đang trà trộn trong đám đông. Gã âm thầm chú ý tình huống này nhưng lượng người quả thực quá nhiều, với lại hôm Nguyên Tiêu vẫn chưa thấy rõ thân ảnh nữ thích khách nên hiện tại cũng không có nhiều thông tin hữu dụng. Tống Hiến dẫn theo khoảng mười người tản bộ, tựa hồ cũng không bận mà lăm vởi mấy cuộc biểu diễn. Hắn đi đến sân khấu trước bờ sông thì tách khỏi đám đông, tiến vào chỗ nhóm người quyền cao chức trọng rồi ngồi xuống, trò chuyện với một vị trong số đó. Thân vệ đi theo hắn liền cảnh giới chặt chẽ xung quanh.

Ninh Nghị đứng trong biển người dõi mắt quan sát bốn phía, sau đó bắt đầu nhớ lại những chuyện xảy ra đêm Nguyên Tiêu. Qua một vài chi tiết nhỏ, gã phỏng đoán phong cách hành động của nữ thích khách, sau

đó thử đặt bản thân vào vị trí của nàng, suy nghĩ nếu là mình thì sẽ dùng biện pháp gì để hạ thủ Tống Hiến. Trong lúc còn đang suy tư thì bỗng sau lưng có người cầm quạt xếp đánh vào vai gã.

- Đây vị huynh đài cao to, lúc này người đang ngăn trở tầm nhìn của ta đó, người nói ta biết làm sao bây giờ?

Ninh Nghị mang vóc người trung đẳng, thật ra không cao lắm. Thanh âm sau lưng cổ cổ quái quái, gã nghe xong liền lập tức nhận ra, quay đầu lại cười. Chỉ thấy người kia mặc một thân trường bào màu đen tay cầm quạt giấy khiêu khích, vốn người đó chỉ thấp hơn gã nửa cái đầu nhưng lại có chút đôn bạc. Nhiếp Vân Trúc xinh đẹp ngẩng mặt lên cổ làm ra vẻ nghiêm túc, vì đứng gần nhau nên tuy nàng cải trang nhưng cũng không có bao nhiêu thần thái nam nhân, ngược lại còn mang theo chút ngây thơ đáng yêu.

- Huynh đài lý lẽ như thế hiển nhiên là ta không đúng. Nhìn huynh hung hãn ngang ngược vậy không biết ta có cần trả ít chi phí bồi thường không?

Nhiếp Vân Trúc cố làm ra vẻ nghiêm trang, xòe tay ra:

- Mau đem hết hoa trong người giao ra đây, bổn đại gia sẽ tha ột lần, bằng không liền đánh người thành đầu heo luôn.

Thường ngày nàng bày quầy bán hàng học được cách ăn nói chợ búa, lúc này lộ ra nét ngang ngược làm Ninh Nghị đành thở dài lấy ra một đóa hoa và ngân phiếu đặt vào tay. Nhiếp Vân Trúc phì cười:

- Nghê Thường cô nương trên đài hát hay lắm à? Sao chăm chú theo dõi dữ vậy?

- Nghê Thường?

Ninh Nghị quay đầu nhìn, hiểu ra là cô nương đang hát trên sân khấu.

- Ủm, đang suy nghĩ vài thứ, muội tới lâu chưa?

- Đang dạo qua dạo lại thì vô tình trông thấy huynh, lén đứng sau lưng này giờ.

Hai người đi thẳng tới trước chỗ ký gởi hoa cách đó không xa. Nhiếp Vân Trúc lấy từ trong ngực ra một đóa hoa, hợp với đóa hoa của Ninh Nghị bỏ vào trong cái rương lớn, sau đó cầm hóa đơn đưa cho người ghi chép đằng trước:

- Hai đóa cho cô nương Nguyên Cẩm Nhi của Kim Phong lâu.

- Nguyên Cẩm Nhi cô nương vẫn chưa lên đài mà.

- Vẫn tặng.

Nàng nói vậy đối phương liền ghi chép lại. Ninh Nghị cười nói:

- Tới đây để cổ vũ Nguyên Cẩm Nhi cô nương kia sao?

- Cẩm Nhi trước nay có tình cảm không tệ với muội.

Nhiếp Vân Trúc cúi đầu, suy nghĩ một chút rồi nói.

- Thật ra bài múa hôm nay của nàng cũng có muội tham gia giúp đỡ đó.

Hai người gặp mặt nhau mỗi sáng, không nói chuyện này cũng bàn chuyện kia, nhưng trước nay chưa từng nghe nàng nhắc tới việc này, vậy nên Ninh Nghị hơi nghi hoặc hỏi:

- Chẳng phải muội nói không muốn liên quan gì với bên đó nữa sao?

- Ma ma muốn Cẩm Nhi tiếp tục đoạt được vị trí tứ đại hành thủ, bảo là nếu muội giúp được sau này sẽ hỗ trợ chúng ta truyền bá. Muội suy nghĩ kỹ rồi quyết định đáp ứng. Hôm nay bàn với ma ma là chuyện làm ăn, hoàn toàn bất đồng với trước kia nên cũng không cần tránh né. Ma ma ở phương diện này cũng không tệ.

Nhiếp Vân Trúc dừng lại, cùng với Ninh Nghị dạt vào ven đường rồi nói tiếp:

- Thật ra cũng chẳng biết đáp ứng việc này là đúng hay sai, hiện tại Cẩm Nhi đã tương đối có danh có tiếng, nếu càng nổi bật hơn nữa thì là phúc hay họa còn rất khó nói. Tính cách Cẩm Nhi là như thế... Ừm, không nói việc này nữa...

Nàng lắc đầu một cái, cười nói:

- Đúng rồi, tỷ nữa Lập Hằng có đi xem Cẩm Nhi biểu diễn không?

- Một trong tứ đại hành thủ, lại được muội giúp thêm đường nhiên không thể bỏ qua.

- Hi hi, kỳ thật Cẩm Nhi nói với ta rằng nàng rất muốn gặp huynh, dẫu sao cũng là người thân bí nhất Giang Ninh mà, đòi ta khi đó chỉ xuống dưới đài cho nàng thấy... Đúng rồi, không phải huynh đến đây cùng một tiểu nha hoàn sao, này giờ muội không thấy?

- Muội ấy đang dùng ít điểm tâm ở Văn Mặc lâu chờ ta, còn ta xuống đường một chút.

Ninh Nghị suy nghĩ rồi nói.

- Cũng ở gần đây thôi.

Nhiếp Vân Trúc cười nói:

- Vậy cùng nhau đi nhé, muội về chỗ Nguyên Cẩm Nhi nên vừa vặn cùng đường luôn.

Dọc đường tám chuyện phiếm, hai người len giữa đám đông đi về phía Văn Mặc lâu. Ninh Nghị quay đầu nhìn hướng Tổng Hiến, nghĩ đến cái cảm giác chột vụt qua lúc này, chẳng lẽ là ảo giác.

Cùng thời khắc đó, hai người không để ý dưới mái hiên một tòa lâu nhỏ cách đây không xa, Cố Yến Trinh đang lặng lẽ đứng nhìn, đôi mắt trông bọn họ dần rời đi.

Từ trong đám đông nhận ra Nhiếp Vân Trúc, một mực bám theo trong khoảng thời gian rất dài, cả quá trình Cố Yến Trinh luôn thắc mắc người có tâm tính đậm bạc như Nhiếp Vân Trúc rốt cuộc là đang tìm kiếm ai, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này thì thực sự không muốn nghĩ đến.

Toàn bộ thời gian hẳn thấy Nhiếp Vân Trúc lên lời trong đám đông một cách vô định. Nàng không có hận trước, nhưng hiển nhiên rất muốn được gặp đối phương. Cả khu hội trường như vậy mà nàng chẳng xem biểu diễn lấy một chút, chỉ chăm chăm tìm một người không có hận trước trong hơn ba ngàn con người, quả thật có chút kỳ quái. Trong những năm về trước, Cố Yến Trinh chưa từng trông thấy khía cạnh này của nàng.

Hồi đó Nhiếp Vân Trúc vốn bất đồng với tuyệt đại đa số các cô gái thanh lâu bình thường khác. Tính nàng trầm tĩnh, nhảy múa đàn ca, thơ văn xướng hát đều vô cùng xuất sắc nhưng không hề vì thế mà kiêu căng. Đối lập với những cô nương khác, nàng mang phong thái của một người có học thức, tất nhiên không phải giả vờ mà là một phong thái thực sự, đó chính là một cô gái có tính cách thanh nhân. Những lúc ở cùng với nàng, tất cả mọi người đều có cảm giác thanh thản dễ chịu. Cố Yến Trinh cũng không biết mình nhận ra điểm đặc biệt này từ lúc nào, nhưng tóm lại, hẳn cảm giác mình đã lý giải được tâm tư khác biệt của nàng, bởi vì hai bọn họ là những con người thật giống nhau.

Vào buổi sáng hẳn tái ngộ Vân Trúc sau khi từ Đông kinh trở về, biết được nàng tự mình chuộc thân và không tiếp tục lui tới với những người trước đó. Tuy rằng ban đầu hơi tiếc nuối, nhưng nghĩ kỹ lại mới thấy đó mới chính là điều làm nàng hơn người. Ấn sâu nét ôn hòa nhã nhặn là sự cao ngạo và tự tin, hẳn chính là yêu thích cái tính cách này của nàng. Trước đây giữa hai người cũng coi như hữu ý, sau lần theo đuổi để ăn trọn cái tát kia, tâm tình hẳn cũng đã bắt đầu đổi thay.

Hai tháng nay hẳn vẫn một mực tìm kiếm người đàn ông đứng sau lưng Vân Trúc, tuy đáng vẻ hơi hợm không quan tâm lắm, nhưng có lúc còn quyết liệt với cả Lý Tần. Mà Lý Tần cũng là người thực sự không thể khinh thường, vì gã có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, dù nói thế nào cũng không lộ ra một chút, vậy nên hẳn mới hơi mất bình tĩnh mà nói ra vài câu nặng nề. Thật ra hai tháng nay hẳn vẫn thường nghe ngóng, nhưng ngay cả bản thân cũng không biết mình tìm người nam nhân đứng sau lưng nàng để làm gì.

Sau đó lại kết luận người này là một lão đầu có danh tiếng, nếu thật như vậy thì thật sự hết cách, mãi tới lúc này hẳn mới thấu hiểu được tâm tư của nàng.

Nhiếp Vân Trúc Giả nam trang đi trên đường trông cũng khá phù hợp, hình tượng như một vị công tử thanh thoát nhẹ nhàng. Sau đó nàng phát hiện ra người mình muốn tìm trong đám đông, đứng đằng xa nghiêng người thò đầu dò xét, sau đó lén đi đến sau lưng người ấy, tựa hồ muốn chào hỏi nhưng lại do dự, chờ người nọ quay đầu lại nhận ra nàng. Trong lúc này, Cố Yên Trinh đứng gần đó trông thấy biểu cảm của nàng, lúc đắn đo khi hờn giận, một lát lại lộ ra nét vui vẻ, có lúc giơ tay lên muốn đánh một cái nhưng lại ngừng, nhúu mày giận dỗi vì người nọ ngốc quá. Những nét diễn cảm trên mặt nàng biến ảo liên tục làm mất hẳn khí chất của một nam nhi, thỉnh thoảng lại thở dài, đôi lúc buông thõng tay tỏ vẻ bất đắc dĩ đúng với thần thái của một cô bé...

Những cách thể hiện này hẳn chưa từng nhìn thấy nơi đối phương. Ngày trước khi đàn hát ở Kim Phong lâu, nàng thấy khung cảnh xung quanh không hợp thì nhúu mày, cũng có lúc rụt rè mỉm cười giữa đám tài tử phong độ tiêu sái, nhưng mấy vẻ mặt này thì...

Nam tử kia trước sau vẫn không quay đầu, không nhìn thấy thần thái phức tạp đáng yêu sau lưng mãi đến tận khi Nhiếp Vân Trúc bất đắc dĩ giơ cây quạt đánh lên vai đối phương, rồi ngụy tạo một nụ cười đứng đắn nghiêm chỉnh. Sau đó hai người vừa đi vừa chuyện trò, thẳng đến chỗ bàn ký gởi tặng hai đóa hoa rồi rời đi...

Cố Yên Trinh khó mà nói rõ cảm giác trong nội tâm lúc này, hẳn trở mặt nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra, sau đó hồi lâu, một quyền đánh thẳng vào cây cột của căn lầu rồi bật cười “Ha ha”.

Ninh Nghị và Nhiếp Vân Trúc đi tới dưới Văn Mặc lâu thì chia tay. Tại cửa sổ bên trên, tiểu Thiên đang nằm nhoài trên bệ cửa, nhìn thấy gã liền ra sức vẫy tay.

- Cô gia, vị công tử áo đen đi chung với huynh là ai vậy?

Khi đi lên lầu thì đám Tô Văn Định Tô Văn Phương đã rời khỏi, chỉ còn Lý Tần và tiểu Thiên đang đợi gã. Tiểu Thiên tò mò hỏi, Ninh Nghị cười trả lời:

- Một cô gái giả nam trang đấy, trông nàng ấy xinh quá nên ta mới chọc ghẹo một chút.

- Cô gia thật là xấu

Tiểu Thiên cầm miếng bánh bỏ vào miệng, cười toe tét, rõ ràng là không tin lời gã nói. Chốc lát sau, ba người xuống khỏi Văn Mặc lâu đi về phía đám đông tiếp tục xem trình diễn.

Đôi lúc nhìn thấy bóng dáng Tống Hiến, Trần Dũng và đám thân vệ theo sau. Ninh Nghị vẫn ngầm lưu ý, trông đợi khả năng sẽ có biến cố phát sinh...

57. Q.2 - Chương 58: Hai Tỷ Đệ

Sáng ngày hôm sau lại chạy bộ, ánh mặt trời đã bắt đầu sáng lên từ phương đông. Mấy ngày gần đây không quá oi bức, thời tiết ổn định làm tâm tình cũng không tệ.

Tối hôm qua trong cuộc thi đấu hoa khôi, việc ám sát như Ninh Nghị dự đoán vẫn không xuất hiện, ánh mắt mà gã thoáng trông thấy kia có lẽ chỉ là ảo giác. Gã cùng tiểu Thiên qua lại từng sân khấu xem ca múa, sau đó về nhà trải qua một đêm vô sự. Sáng sớm ra ngoài chạy bộ lại nghe Nhiếp Vân Trúc kể chuyện ngày hôm qua.

- Tối qua muội với Cẩm Nhi đứng sau sân khấu trông thấy Lập Hằng. Lúc ấy huynh đứng gần đằng trước, tay cầm một cái bánh nướng ăn. Cẩm Nhi chết cười, bảo là đệ nhất cái gì ở đâu mà chẳng biết chú ý hình tượng gì cả. Lúc nàng ra múa thì huynh vẫn còn ăn bánh, nàng trở về cười nói nếu nàng ca múa trong Kim Phong lâu mà có người vừa ngồi vừa ăn bánh rán hẳn sẽ rất thú vị...

Ninh Nghị nhớ lại tối qua tiết mục của Nguyên Cẩm Nhi bị sắp xếp quá muộn. Tối lúc đó gã đói bụng quá nên đứng thật cầm một cái bánh rán vừa xem vừa ăn, cười nói không ngừng.

- Chỉ là nha đầu Cẩm Nhi này rất tinh quái, hôm qua đã biết mặt Lập Hằng rồi, hôm nay nếu nàng ấy lại nhìn thấy không chừng sẽ kiếm huynh quấy rối, vậy nên huynh phải biết kiềm chế đó...

Khi chạy bộ trở về, Tô Đan Nhi cũng đã rửa mặt xong, đang ngồi chờ gã dùng điểm tâm:

- Văn Phương Văn Định vừa mới tới cảm tạ tướng công giúp đỡ ngày hôm qua, nhưng có hẹn nên lập tức rời đi luôn rồi, thật không có thành ý mà...

Tô Đàn Nhi vừa nói vừa cười, Ninh Nghị lắc đầu:

- Chỉ là gặp nhau chút, có giúp gì đâu.

- Tướng công lại khiêm tốn, mấy đứa Quyên nhi Hạnh nhi đi ra ngoài đều nghe mấy tên nô bộc bàn luận, nói hôm qua tướng công dùng binh pháp không đánh mà thắng. Chỉ cần ngồi một bên liền làm Trần Quý Vấn kia không dám hạ bút thảo thơ, lúc trước thì kiêu căng, tới đó liền hết dám ngạo mạn. Hi hi, tiếc rằng tới qua thiếp thân không đi nên chẳng được tận mắt chứng kiến...

- Chuyện truyền ra như vậy sao...

Tô Đàn Nhi ngồi đằng kia cười:

- Văn Phương Văn Định còn nói, tướng công chỉ cần một lời liền đưa Đường cô nương kia tiến vào một trong mười sáu vị trí đầu...

Đoạn tiếp sau này giống như một chuyện thần kỳ, Ninh Nghị sờ sờ mũi:

- Cái này không liên quan đến ta.

Thật ra có liên quan hay không cũng rất khó nói. Trong cuộc thi hoa khôi tối qua, cô nương Đường Tĩnh kia không quá thu hút, danh tiếng lại không tính là lớn, thậm chí còn thua xa mấy người như Ý Lan, Lục Thái Thái... Thế nhưng vô bé chủ yếu là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, mặc dù hình thức không tệ nhưng vẫn phần nào còn mang theo nét lo lắng ngày ngọ.

Trước đó không ai nghĩ nàng có thể tiến vào mười sáu vị trí đầu, nhưng sau khi công bố thứ hạng nằm ở gần cuối nhóm mười sáu làm mọi người đều kinh ngạc. Sau đó, chuyện Ninh Nghị làm Trần Quý Vấn sợ hãi ở Văn Mặc lâu, Ninh Nghị và Lý Tần khen ngợi nàng nhảy rất đẹp được dân chúng nghị luận đồn dập. Câu chuyện từ đó liền nhanh chóng lan rộng, đúng thật là vô cùng kì diệu.

Dù ở đó có bao nhiêu bài thơ, nhưng Ninh Nghị cần chỉ dùng năm “chữ nhảy rất đẹp”, rồi tiếp thêm một câu “tấm chân tình vẫn rất đáng quý” liền làm mọi người không tiếp tục chê cười thơ kém nữa. Sau đó còn có người nói, lúc nghe xong câu “nhảy rất đẹp” của Ninh Nghị, thiếu gia Bộc Dương Dật nhà Bộc Dương liền thuận tay bỏ thêm cho Đường Tĩnh cô nương năm trăm đóa hoa, đưa nàng vào mười sáu vị trí đầu.

Tuy ba ngàn người cũng không đến nổi quá nhiều, rồi cũng chỉ có một bộ phận loan truyền tin tức ra, nhưng tóm lại chuyện Đường cô nương tiến vào trong mười sáu vị trí đầu đã trở thành một nét nổi bật của hội thi hoa khôi đêm đầu tiên, tương tự như khai, thừa, chuyển, hợp vậy(1). Ninh Nghị nhất thời cũng đành bắt đầu dĩ.

Ban ngày gã đi dạy học, Giang Ninh vẫn náo nhiệt như cũ, chạng vạng tối lại cùng tiểu Thiên đi qua vùng gần kề bãi Bạch Lộ châu, hội trường lúc này đã được bố trí lại.

Tối hôm qua tổng cộng có năm sân khấu làm người đi xem biểu diễn khá bị phân tán. Đêm nay hội thi đã bắt đầu vào chính thức, lúc này mới thấy vị trí mới tuyển chọn rất tài tình. Một sân khấu cực lớn được bố trí sát ngay bờ sông với hơn phân nửa là dựa vào dốc núi, hiện tại ở đây đã sắp đặt sẵn rất nhiều chỗ ngồi, thuyền lâu ven sông hoặc là tiểu lâu cách đó không xa cũng được thu xếp thành các vị trí dễ dàng quan khán. Một số lều vải to nhỏ rải rác trên nền đất trống phía sau sân khấu chính là nơi chuẩn bị của các thanh lâu.

Tổng cộng mười sáu vị cô nương sẽ biểu diễn hai lần trong đêm nay. Những nơi ngồi xem trên thực tế cũng được phân thành các khu vực cụ thể. Một chiếc thuyền lâu có vị trí quan sát tốt nhất là nơi dành ấy người quyền cao chức trọng. Mười sáu thanh lâu cũng chuẩn bị sẵn vị trí thuận tiện để tiếp đón người ủng hộ mình, những chỗ này thì tương đối tốt hơn so với chỗ khác. Bên này lâu thuyền, bên kia là căn tiểu lâu dựng trên nền đất trống gần kề sân khấu, nơi đây có chuẩn bị yến tiệc, tuy không bố trí bàn nhưng sẽ an bài một số cô nương bưng mâm cỗ phục vụ tận nơi.

Ninh Nghị và tiểu Thiên chỉ mua mỗi một đóa hoa nên đành ngồi chỗ chính giữa hoặc phía sau, dù vậy cũng không có vấn đề gì lớn vì trong người tiểu Thiên mang theo khá nhiều quà bánh. Thế nhưng khi hai người

tìm một vị trí thuận lợi quan sát để ngồi thì xuất hiện vấn đề khá phức tạp.

Đầu tiên là đám người Tô Văn Đình Tô Văn Phương và Đường Tĩnh đi qua, Đường Tĩnh cảm tạ Ninh Nghị xong, ma ma thanh lâu của nàng mời gã lên chỗ ngồi phía trước. Sau khi từ chối lại có người nhận ra gã đi đến nói:

- Sao Ninh huynh không lên trước ngồi?

Một lát sau, Bộc Dương Dật cũng tới ngồi cạnh gã tán gẫu hồi lâu, may sao lần này không mời mọc gì, chỉ là xác nhận Ninh Nghị đã yên tâm xem cuộc vui rồi rời đi.

Tiếp đó Lý Tần cũng phát hiện ra gã, tiến lại trò chuyện đôi ba câu. Lần này Lý Tần tới để trợ uy cho Lục Thái Thái. Hắn cũng biết tính Ninh Nghị, nếu mời qua ngồi thì sẽ phải xã giao rất nhiều nên cũng không khuyến khích.

Nhìn chung hầu hết chỗ ngồi đằng trước đều là những người có danh khí, thỉnh thoảng cũng có vài kẻ nói gì đó rồi đưa tay chỉ về phía này, đoán chừng là liên quan tới chuyện Đường Tĩnh tới qua. Chốc lát cứ có người đến, tiểu Thiên ngồi cạnh không nói gì, chỉ nhìn xem rồi ra sức càn quét quà bánh như một con chuột tham ăn, sau đó tò mò hỏi:

- Sao cô gia không lên trước ngồi?

- Muốn lên trước hả?

- Không có.

Nàng cười ngọt ngào.

- Tiểu Thiên cảm thấy ở đây thoải mái hơn.

Tiểu Thiên còn hiểu rõ cuộc thi này hơn cả Ninh Nghị. Rảnh rỗi nàng liền kể với Ninh Nghị một số chuyện thú vị xảy ra khi đi cùng tiểu thư tới hội thi năm trước. Trong lúc đó Ninh Nghị bỗng trông thấy Nguyên Cẩm Nhi, có vẻ như nàng đang đi cảm tạ những người ủng hộ trước khi lên biểu diễn, loanh quanh tới lui phía trước, sau đó nhìn về phía bên này...

Trên lý thuyết, nàng vẫn chưa được giới thiệu với Ninh Nghị nên không tính là quen biết gì. Sau khi Nguyên Cẩm Nhi trở về được một lúc, Ninh Nghị lại trông thấy bóng dáng Nhiếp Vân Trúc thò đầu ra từ trong bóng tối, còn Nguyên Cẩm Nhi thì chỉ chỉ chỗ chỗ về phía này, rồi vừa cười vừa kéo Nhiếp Vân Trúc quay trở vào.

- Ninh công..

Sau thời khắc hội thi chính thức bắt đầu, một người quen đi đến, chính là người đi theo hầu Khang Hiền: A Quý. Y chỉ chiếc thuyền hoa đầu kia:

- Lão gia ở bên đó trông thấy Ninh công và tiểu Thiên cô nương ngồi đây có vẻ bị quấy rầy hơi nhiều, không muốn xã giao, nếu không ngại xin mời lên thuyền ngồi xem. Thuyền kia là tài sản thuộc phủ công chúa, trên lầu hai toàn những người nhân tử, rất thoải mái, vị trí cũng không tồi.

Ninh Nghị nhìn sang bên đó thấy vị trí thuyền hoa đúng là rất được, lầu hai cũng không có bao nhiêu người, liếc qua tiểu Thiên rồi gật đầu cười. Hai người theo A Quý đi thẳng lên lầu hai, lượng người quả nhiên không nhiều, tụ tập ở đây toàn mấy người trẻ tuổi và một vài nha hoàn, gia nhân bề bộn công việc. A Quý sắp xếp gã và tiểu Thiên tại một ô cửa sổ, bên cạnh là khay trà bày trái cây các thứ... Đối lập với cảnh tượng đông đúc dưới kia, trên này lại hơi có vẻ trống trải quanh quẽ. A Quý cười nói:

- Nếu có bằng hữu cứ mời lên ngồi chơi, chỗ này còn rộng lắm, cần gì cứ thoải mái phân phó hạ nhân là được. Đúng rồi, lão gia ở bên kia.

Khang Hiền cũng phải xã giao, lúc này lão đang tụ tập với mấy quan viên trên thuyền kia, hai bên cách nhau một chiếc thuyền hoa. Khi A Quý nói tới bên kia cũng đang nhìn sang, cười gật đầu ra hiệu.

Ngồi cạnh chỗ Ninh Nghị và tiểu Thiên là hai gã nam tử không rõ thân phận. Khi thấy hai người bọn họ đi lên liền ôm quyền chấp tay tươi cười với Ninh Nghị, sau đó hỏi thăm A Quý vài thứ, đại khái là về thân

phận của bọn gã. Chốc chốc tiểu Thiên lại liếc sang một lần, lát sau nàng xách cái ghế “phốc phốc phốc” chạy sang chỗ Ninh Nghị rồi mới bắt đầu an tâm xem biểu diễn.

Ở bên phía còn lại là một đôi tỷ đệ. Tuổi tỷ tỷ có lẽ còn nhỏ hơn tiểu Thiên, đoán chừng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi nhưng vẻ mặt lại khá là nghiêm nghị, ra vẻ như một vị đại nhân nhỏ. Nàng lúc này cũng đang nghiêng đầu dò xét Ninh Nghị, khi gã nhìn sang thì rất tự nhiên dời ánh mắt lên sân khấu, nhưng lúc gã quay đi thì ánh mắt kia liền lia về. Chuyện này giống như việc nàng tò mò muốn nhìn khoảng năm giây, nhưng vừa được bốn giây đã bị Ninh Nghị phát hiện phải quay đi, lúc này quang minh chính đại bổ sung giây còn thiếu đó. Trong hai người thì đệ đệ vào khoảng mười một mười hai tuổi, ngồi bên cạnh tò mò hết nhìn trái ngoái phải. Đợi khi màn ca múa bắt đầu, cậu bé liền kéo ghế nhích lại gần Ninh Nghị, tựa hồ muốn nói thầm gì với gã.

- A, huynh chính là Ninh Nghị Ninh Lập Hằng, người viết khúc Thủy Diệu Ca Đầu và Thanh Ngọc Án sao? Ta có mấy vấn đề muốn kiểm tra, nếu huynh đáp đúng...

- Không phải.

- Hở?

Cậu bé bỗng ngó ra.

Ninh Nghị thần thần bí bí cúi đầu xuống, bàn tay khum lại che một bên miệng nhỏ giọng nói:

- Ta không phải là Ninh Lập Hằng.

- ...Hả.

Cậu bé sững sốt một lúc rồi tức giận kéo ghế lại chỗ tỷ tỷ, rồi có vẻ như báo cáo kết quả. Tỷ Tỷ cậu cúi đầu mở miệng thăm thì: “Hắn lừa đệ đó...” tiếp đó thì không nghe rõ nữa.

Giống như lời A Quý đã nói, trên này không có ai quấy rầy. Những màn trình diễn sôi động dưới kia làm chốc chốc lại vang lên tiếng hò reo như sấm. Ninh Nghị và tiểu Thiên vừa ăn vừa xem, tiết mục hử ra chút nào là liền có người lao lên tặng biết bao nhiêu là hoa. Cũng có nhóm người họa ra được vài bài xuất sắc, sau khi đưa mấy danh nhân xem qua liền phát tán để tặng thêm thanh thế. Các vị quyền cao chức trọng trên thuyền lâu thực ra vẫn có ủng hộ người này người kia, thỉnh thoảng lại thấy cảnh cô nương vừa biểu diễn xong liền đi lên đáp tạ. Những quan viên chủ chốt của Giang Ninh, kể cả mấy người Trần Dũng Tổng Hiến đều ở trên đó, thế nhưng lúc này Ninh Nghị không suy nghĩ nhiều như đêm hôm qua mà hoàn toàn yên tâm thưởng thức cuộc vui.

Sau khi màn biểu diễn kết thúc, tiểu Thiên lấy đâu ra một bộ cờ vây bày lên bàn nhỏ để trái cây. Dưới ánh đèn mờ tỏ, Ninh Nghị cùng tiểu Thiên đánh cờ năm quân bên cửa sổ, bầu không khí an nhàn thanh thản, thoải mái thú vị. Được một lúc cậu bé kia lại kéo ghế “phốc phốc phốc” chạy qua, ngồi bên cạnh yên lặng tựa cằm xem đánh cờ, sau hồi lâu chợt thốt lên:

- Cờ vây không phải đánh thế này...

Cũng trong thời khắc đó, một cô gái len giữa đám đông bên dưới, ngẩng đầu nhìn về phía thuyền hoa trung tâm rồi lặng lẽ biến mất trong biển người.

Dưới bóng đêm phả lên bờ sông, hào khí vui mừng an lành làm bầu không khí tối nay càng thêm sâu sắc, múa ca xướng hát không ngừng thăng hoa...

(1) Khởi, thừa, chuyển, hợp (thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc)

58. Q.2 - Chương 59: Giết

Buổi diễn tiến hành được hơn phân nửa Khang Hiền mới xuống khỏi thuyền chính đi thẳng về chỗ mình, thoáng bắt chuyện đôi ba câu với mấy người tăng trệt, sau đó tiến lên trên lầu gặp bọn tiểu bối hàn huyên

vài câu. Lúc nhìn về góc thuyền thì trông thấy một tình huống quái dị.

Có hai cặp đôi ngồi cạnh cửa sổ vừa xem trình diễn vừa đánh cờ.

- Nói ra thật là quái, vì sao cứ mỗi lần gặp là lại thấy tên trẻ tuổi nhà người nhàn nhã thông dong, đúng là làm người ta tức chết. Mấy vị cô nương dưới kia đang cố sức biểu diễn, còn người lại phân tâm thế này, không sợ bị người khác trông thấy chửi cho cái tội không biết tôn trọng à...

Mỗi lần trông thấy Ninh Nghị, Khang Hiền đều đá xoáy vài câu, tới lúc nhìn thấy bàn cờ thì chột nghi hoặc thốt lên:

- Ô, ván cờ này thật quái đản...

Lão quay đầu nhìn về cửa sổ bên kia, thấy ván cờ trước mặt hai tỷ đệ kia cũng giống y chang. Vị tỷ tỷ nhũn mày, bực bội cầm quân cờ đắn đo, đệ đệ mặt mày có phần hớn hở, nói :

- Tỷ à, nếu tỷ không chắn chỗ kia là thua liền.

Cái cảnh tượng thế này Khang Hiền mới nhìn thấy lần đầu, sau khi Ninh Nghị cười nói quy tắc cờ năm quân thì lão mới chột bình tĩnh đại ngộ:

- Người đứng là luôn bày trò để chơi mà.

Tiếp đến lão đi qua bên kia xem. Lúc này trong hai đứa nhỏ thì tỷ tỷ đã thua cuộc, khi nhìn thấy Khang Hiền thì một đứa liền xưng: “Cô gia gia.” Một đứa xưng: “Phò mã gia”. Sau đó Khang Hiền vui vẻ giới thiệu hai bên.

- Chắc cũng đã biết nhau, đây là người mấy cháu vẫn thường hỏi: Ninh Nghị Ninh Lập Hằng. Hai đứa này là con cháu trong nhà ta, tỷ tỷ tên tiểu Bội, đệ đệ gọi Quân Vũ, một đứa mười ba một đứa mười bốn tuổi. tiểu Bội là một cô nương nổi danh nhà chúng ta, từ lâu đã không phục người rồi.

Khang Hiền vui vẻ giới thiệu làm mặt hai đứa nhỏ lúc đen lúc trắng, đặc biệt là tỷ tỷ hơi giận dỗi quay đầu đi, cậu bé liền tố cáo:

- Cô gia gia, huynh ấy lừa cháu, bảo rằng mình không phải Ninh Lập Hằng.

Khang Hiền cảm thấy ngạc nhiên, đợi khi bên kia nói ra chân tướng mới buồn cười bảo:

- Cháu nhỏ thế này mà vừa gặp liền muốn kiểm tra người ta, tất nhiên là không được rồi, sau này phải xem xét lại... Lập Hằng cũng thế, không biết người nghĩ sao mà dám chọc mấy đứa con cháu vương thất này... À, tiểu Bội, Quân Vũ, hiện tại còn muốn hỏi gì không, ta đảm bảo huynh ấy sẽ giải đáp.

Vị tỷ tỷ tên tiểu Bội quay đầu lại nói:

- Hừ, người sợ bị khảo thí tất nhiên là chột dạ vì không có tài học thực sự, hiện tại đã có kết luận nên không cần hỏi nữa.

Cô bé nói vừa nói vừa sắp cờ lại, sau đó Quân Vũ cũng cười cười:

- Vậy ta cũng không hỏi nữa, chơi cờ cùng tỷ tỷ thôi.

Từ trước tới nay đấu cờ vây với tỷ tỷ hẳn chỉ biết tới thua không thắng, lúc này học cờ năm quân đánh thắng được mấy trận nên rất phấn chấn, ác cảm với Ninh Nghị cũng không nhiều. Với lại, có vẻ như sự ác cảm của cô về dành cho Ninh Nghị hơn phân nửa là do cờ năm quân này, chỉ là nàng cũng rất ương ngạnh, lúc này tiếp tục hạ cờ cùng với đệ đệ, cố gắng hiểu được đạo lý bên trong, đưa tình thế trở về hòa nhau.

Có người tới nói chuyện nên tiểu Thiên đứng dậy rời chỗ ngồi, Khang Hiền cười ngồi xuống ghế đó rồi nhìn xem tàn cục ván cờ năm quân, tiện tay hạ một quân, cười nói:

- Nói ra cũng thực thú vị. Tiểu Thiên gọi người cô gia, bọn hắn gọi ta là cô gia gia. Trước đây có người gọi ta là phò mã gia, hiện tại gọi phò mã gia gia. Ha ha, mấy cái chuyện vai vế này, thêm một chữ liền to hơn một lứa...

Sau đó bỗng nhớ ra, quay sang hai đứa kia thoáng ra hiệu một cái, hạ giọng nói:

- Hai đứa con của Khang vương Chu Ung này, ngày thường nghe người khen người không dứt miệng, sớm đã muốn gặp mặt từ lâu. Tuy tiểu Bội mang thân nữ nhi nhưng lại thông hiểu thơ văn, tường tận rất nhiều thứ, đặc biệt là toán học. Năm ngoái người ta đến bàn giao sổ sách, tiểu nha đầu rảnh rỗi cầm cuốn sổ, không cần bàn tính cũng có thể tính ra mọi số liệu mà không sai lấy một chút. Đệ đệ Quân Vũ tư chất cũng khá bình thường, nhưng có một tỷ tỷ lợi hại nên ngày thường hẳn bị sai tới sai lui, ha ha, trông rất buồn cười...

Ninh Nghị nhìn qua cô bé Chu Bội ngồi đối diện phía bên kia, lúc này đang nhứ chặt lông mày muốn hạ quân cờ, nhện không được trông mắt liếc Ninh Nghị, gã cười nói:

- Xem ra cậu nhóc đã tìm được trò chơi duy nhất có thể so tài với tỷ tỷ.

Cuộc biểu diễn dưới kia vẫn tiếp tục, tất nhiên Khang Hiền không thể cứ ở lý chỗ này tán gẫu với mấy tiểu bối, chỉ hạ xong ván cờ còn dang dở, sơ lược hiểu được cờ năm quân là như thế nào rồi rời đi. Sau đó Ninh Nghị cùng tiểu Thiên ngồi xem biểu diễn, đôi tỷ đệ cạnh đó vẫn đang tiếp tục chơi cờ. Cô bé tên Chu Bội kia cũng khá hay ho, sau mấy trận thua lúc đầu vẫn không đòi đổi cờ vậy mà kiên trì đánh tiếp, đến cuối cùng tình thế tựa hồ đã thành hòa nhau.

Một đêm biểu diễn thành công cũng kết thúc, sau đó là lúc tuyên bố trọng thể sự xuất hiện của tứ đại hành thủ mới. Theo thứ tự, đứng đầu là hoa khôi Phùng Tiểu Tĩnh, rồi đến Ý Lan: người được Bộc Dương gia ủng hộ, Nguyên Cẩm Nhi của Kim Phong lâu, cuối cùng là cô nương thanh tú Lạc Miếu Miếu, còn Lục Thái Thái là một trong tứ đại hành thủ năm trước nhưng lại thi rớt.

Ninh Nghị chỉ chủ yếu đến xem biểu diễn nên chuyện thứ tự thế nào gã không quan tâm nhiều, nhìn chung cũng khá hài lòng với đêm diễn, mọi việc diễn ra thuận lợi suôn sẻ. Sau đó toàn bộ hội trường bắt đầu tan cuộc, có người vẫn còn tiệc tùng, giao thiệp, số đông thì đang tiến về lối ra. Sau khi Ninh Nghị và tiểu Thiên xuống khỏi thuyền bỗng mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào từ phía cửa ra vào truyền tới. Nghe người khác nói lại, đại khái nhóm người ủng hộ Lục Thái Thái trong lòng không vui, đôi co qua lại với người khác sinh ra trận ẩu đả quy mô nhỏ.

Mấy chuyện thế này cũng không lạ, ít nhiều gì thì năm nào cũng có, vấn đề không lớn. Nhóm binh sĩ duy trì trật tự đã sớm được điều qua, chắc dẹp loạn trong thời gian ngắn. Chỗ thuyền lâu trung tâm, nhiều vị tai to mặt lớn vẫn đang hàn huyên, thật ra đối với nhiều người, trận náo nhiệt cuồng hoan đêm nay vẫn chưa kết thúc, mà còn đợi tiệc tùng chè chén sau đó nữa. Khang Hiền cũng đang từ biệt mọi người, lúc Ninh Nghị và tiểu Thiên đi qua, lão liền cười bảo hai người chưa cần vội:

- Thuyền của ta cũng sắp về, đợi chút nữa cùng về chung luôn. Hai người các người không đi xe đến, nếu cứ thế mà về sợ hơi vất vả đấy.

Trên bãi sông, đám đông xa gần dần di tản, ánh đèn dầu bắt đầu trải dài về hướng thành Giang Ninh. Một lát sau lượng người thưa dần, một việc ngoài ý muốn bỗng hiện lên trong mắt Ninh Nghị. Chắc có lẽ do thời tiết nóng bức, ai đó lỡ tay đụng ngã cây nến sau trường bông sân khấu làm xuất hiện một trận hỏa hoạn trên bãi sông, lửa cháy hừng hực thiêu đốt toàn bộ đồ vật và lều vải xung quanh.

Người từ mấy thanh lâu chạy ra, cũng may lượng người lưu lại cũng không nhiều, chủ yếu là mấy danh sĩ đang xã giao, quan viên, phú hào cùng binh sĩ và tùy tùng riêng, cộng với một ít người đến xem biểu diễn vẫn chưa về, nên không xảy ra chuyện chen lấn giẫm đạp nhau. Có người liền phân phó: “Đi cứu hỏa...” Mọi người liền nhanh chóng đi qua.

Ninh Nghị nhớ đến Nhiếp Vân Trúc nên bảo tiểu Thiên đứng chờ rồi tiến về hướng đó, giữa đường gặp Nhiếp Vân Trúc đang quay về bên này. Về phần Nguyên Cẩm Nhi, nàng đạt được tứ đại hành thủ nên còn muốn ăn mừng, hiện tại được một đám người vây quanh nên cũng không việc gì.

- Đó là đại trưởng bông của Phiêu Hương viện, cách chỗ bọn muội khá xa, lúc hô hào đi lấy nước quả thật hơi hoảng loạn, nhưng thật ra mọi người đều chạy kịp nên không ai bị cháy. Chỉ là lều vải lớn vậy, hiện tại muốn dập lửa e là không dễ dàng gì...

Xa xa nhìn lại, ngọn lửa trên bãi sông trông rất kinh người, chủ yếu là vì căn lều vải lớn kia. Đồ vật xung quanh cũng chẳng có nhiều nên không có khả năng lan rộng, lúc này ai cũng chỉ đứng xem đám người xả

thân cứu hỏa một cách nhôn nhịp. Ninh Nghị đi thẳng một mạch về dốc núi tìm thấy tiểu Thiên, nhàn nhã quay đầu xem cuộc vui.

“Đêm nay mọi thứ đều bình thường, ngọn lửa này cũng không tạo nên ảnh hưởng gì, chuẩn bị trở về thôi.”

Gã đứng đó suy nghĩ như vậy, suýt nữa là ngáp dài. Con gió mát nhẹ thổi qua nơi này, một ý nghĩ đột nhiên từ trong đầu bật ra, làm gã sững sốt hồi lâu.

Tầm mắt gã bao quát đám cháy dưới kia, sau đó nhìn đám đông bên này tìm kiếm mục tiêu, một ít manh mối bắt đầu được hệ thống lại trong đầu. Không sai... Thấy xảy ra hỏa hoạn, chỉ huy sứ Vũ Liệt quân Trần Dũng liền hét lớn: “Các người nhanh đi cứu hỏa...”. Hắn không chỉ nói binh sĩ nha môn duy trì trật tự mà còn nói với cả một số thân vệ. Lúc này, chính bọn họ là những người đang hoạt động năng nổ nhất chỗ đám cháy.

Sở dĩ lệnh bọn họ qua đó là vì, ngoài này hầu hết mọi người đang ly khai thì xảy ra trận ẩu đả ngoài ý muốn, nha môn nhất thời điều động không kịp nên số lượng binh sĩ bên đó còn rất ít.

“Đó là trưởng phòng Phiêu Hương viện... Vân Trúc nói như thế. Phiêu Hương viện... lúc này, cô nương Trần Dũng ủng hộ chính là người đứng đầu chỗ đó, lúc này cô ấy...”

Ninh Nghị quay đầu lại, người đó đang đứng cạnh Trần Dũng.

“Suy ra chắc hẳn sẽ lệnh thân vệ qua...”

“Không thấy Tổng Hiến, chắc có việc gì đó, sau khi mọi người di tản hẳn liền rời đi xử lý. Khi đó trận hỏa hoạn nổi lên làm Trần Dũng phải phân phó thân vệ cứu hỏa. Tổng Hiến đành lưu lại một bộ phận thân vệ của mình rồi mới rời khỏi.”

Gió mạnh thổi qua giúp ngọn lửa nơi bãi sông bùng lên cao hơn, sắc mặt Ninh Nghị lúc trắng lúc đen. Vào thời điểm đứng trong đám đông tối qua, gã đã cân nhắc qua rất nhiều phương án, nếu mình muốn giết chết Tổng Hiến thì phải động thủ làm sao. Chỉ là cục diện tối qua với hiện tại hoàn toàn khác nhau, tối nay gã không nghĩ đến chuyện này, nhưng bây giờ nghĩ lại. Nếu mình muốn giết Tổng Hiến... Nếu hai sự việc ngoài ý muốn nho nhỏ này không phải là trùng hợp...

Trong phút chốc, gã nắm lấy tay tiểu Thiên, dẫn lại chỗ Khang Hiền cách đó không xa. Khuôn mặt tiểu Thiên đỏ bừng:

- Cô..cô, cô, cô, cô gia...
- Khang lão, lão có chuẩn bị xe ngựa ở đây không?
- Lập Hăng có chuyện gì à?
- Nhớ ra một việc gấp, chắc phải đưa tiểu Thiên về trước.
- Được.

Khang Hiền cũng không nhiều lời, nhẹ gật đầu:

- Để ta bảo A Quý dẫn bọn người đi.

Không lâu sau, xe ngựa của Khang phủ lao ra khỏi hội trường, chajy lên đường lớn. Tuy lúc này người trở về Giang Ninh ven đường khá đông, nhưng giữa trực chính vẫn lưu thông tốt nên xe ngựa có thể đi với tốc độ tương đối. Cứ chốc chốc Ninh Nghị lại vung tới một roi, mắt nhìn về hướng thành Giang Ninh. Nhóm đám đông ra về trước nhất cũng đã gần tới cửa thành.

Hai chiếc xe ngựa có ký hiệu Vũ Liệt quân nhanh chóng nhập thành, chạy thẳng một mạch.

Lúc này hội thi bên Bạch Lộ châu tàn cuộc chưa lâu, phần lớn mọi người vẫn chưa về tới Giang Ninh. Thời gian không còn sớm, những người ở lại Giang Ninh cũng đã đi ngủ từ lâu. Hai chiếc xe ngựa lao qua từng con phố chớp sáng chớp tối, chạy thẳng về phía một cửa thành khác. Tiếng bánh xe, tiếng vó ngựa lách ca lách cách bỏ lại những khoảng tối đằng sau, ước chừng đến giữa một đoạn đường khá trống trải yên tĩnh, cửa hàng hai bên đường đã đóng cửa, đây đó các loại giá đỡ, rác rưởi, bảng hiệu, ánh đèn từ phòng hắt ra, góc đường treo vài cái đèn lồng tỏa ánh sáng mờ mờ. Tiếng voi bỗng vút lên, xà ích đằng trước quá lớn:

- Người nào.

Câu trả lời liền đến sau một khắc, giống như hai tia sáng va phải nhau, trong nháy mắt tiếp xúc liền xé tung ra.

Phá hồng, vỡ nát, tan rã, huyết quang ngập trời.

59. Q.2 - Chương 60: Gió Táp Mưa Sa.

Giống như quỷ thần đến ngay trước mắt.

Ngay khi quát “Kẻ nào” thì kiếm quang cũng đã theo bóng người phóng vọt ra khỏi màn đêm. Hắn chưa rõ ánh kiếm kia từ đâu đến, chỉ thấy chớp lóe rồi vang lên ba tiếng chát chúa, hai bên như hòa vào nhau. Đạo thân ảnh kia trong nháy mắt xuyên qua thốt tuần mã, sau đó dùng thân ngựa làm điểm tựa rồi mượn đà, tiếp đến đạp lên cang xe rồi xẹt ngang qua người hắn. Sau đó thốt ngựa đằng trước giật nảy lên làm bánh xe hồng khỏi mặt đất, bước thứ ba đạp nghiêng trên thùng xe vọt ra phía xa.

Tiếng ngựa hí dài.

Tổng Hiến vạch phất màn che ra, ánh sáng lóe lên lướt qua tầm mắt làm con người hắn co rút lại khi nhìn thấy cảnh tượng phía trước. Trong nháy mắt, cả cỗ xe ngựa mất lái liệng đi giữa không trung, thốt ngựa ngã chống vó lên trời. Ánh kiếm từ đằng trước chém xiên con súc sinh rồi lê dài quét qua người đánh xe ngựa làm máu tươi bắn tung tóe. Sau đó, hắc y nhân đạp lên chiếc xe đang nghiêng ngã mượn lực, nhanh như chớp phóng thẳng về bên này. Thân ảnh lớn dần trong không trung, hai tay cầm kiếm với một tư thế toàn lực chém tới, phóng qua gần hai mươi mét, phối hợp với tốc độ của xe ngựa làm khoảng cách lập tức bị thu hẹp.

Tổng Hiến cố gắng rút đao ra hộ thân nhưng vẫn không kịp bày ra tư thế chống đỡ thích hợp. Hai binh khí va vào nhau tóe lửa, ngay lập tức ép ngược về phía ngược hắn.

Tiếng ầm ầm vang dội, bóng người như một viên đạn xỏ xuyên qua xe ngựa, nửa trên thùng xe vỡ vụn tung ra một đường dài. Hai đạo thân ảnh lặn trên mặt đất nhanh chóng trượt xa chiếc xe ngựa, trong đó thân ảnh nữ nhân chỉ lặn vài vòng rồi nhanh chóng đứng bật dậy, cầm vũ khí cất bước tiến tới. Một thân người khác bị lực trùng kích cực lớn chém không còn hình người, xương gãy thịt vụn vung vãi trên đường, máu tươi nồng nặc chảy tràn ra xung quanh.

Hai chiếc xe ngựa đang chạy với tốc độ cao nhưng bị giạt mình, thậm chí một con ngựa xe đằng trước bị chém đứt cả nửa người, con ngựa còn lại cũng liên lụy ngã lăn lộn, thùng xe theo quán tính ngã ào xuống cuốn về phía trước, va đổ nhào mấy gian quán nhỏ mà người bán hàng rong thường bày đồ ban ngày, giá gỗ và những thứ rác rưởi còn lưu lại. Trục bánh đà của xe gãy ngang, một cái bánh xe gỗ bay thẳng ra đằng sau va mạnh vào chiếc còn lại. Xe ngựa vẫn còn đà tới rất nhanh không ngừng tan rã thành nhiều mảnh nhỏ. Cuối cùng, ảnh hưởng bởi hai chiếc xe ngựa cũng dừng lại, tạo ra một đồng hồ hỗn loạn kéo dài gần một trăm mét trên đường.

Các loại Thùng xe, găm xe, trục xe, bánh xe bị phân rã rồi đến giá gỗ, vật dụng hỗn tạp. Vết máu kéo lê trên đường, các thứ rau quả bỏ đi, xác ngựa, nội tạng, người chết hay bị thương nặng có nhẹ có đang cố gắng đứng dậy.

Gió thổi dọc theo con phố, cô gái mặc y phục màu đen nhẹ buông thông mũi kiếm lững thững đi qua. Lúc này là mùa hè, gió đêm thổi lay tay áo, dáng người nàng trông thướt tha mỏng manh như những cô gái khác, không cách nào liên tưởng đến nhát chém mãnh liệt tựa hồ hủy nát cả hai chiếc xe kia. Lúc này mặt nàng được che kín bởi một cái khăn, trên đó là đôi mắt lạnh nhạt thờ ơ đang nhìn Tổng Hiến. Chốc chốc, ngón tay nàng nhẹ gõ thân kiếm, thanh kiếm hơi rung rẩy từng lên từng tiếng ngân nga vang vọng.

Phía trước, Tổng Hiến tay cầm trường đao đứng dậy. Dù sao hắn cũng mang một thân công phu nên hiện tại chưa hề bị thương, hơi nghiêng đầu nhìn về lạnh lùng kia.

- Tổng Hiến, lần trước ta đã từng nói...

Dưới bóng đêm, tiếng nói lạnh lẽo cất lên. Gần đó, một gã thân vệ thụ thương mất đi binh khí nắm thanh gỗ gãy lao tới, lưỡi kiếm múa lên tạo nên một thanh âm như tiếng vải vóc bị xé rách, tia máu đan xen bắn vào không trung. Cô gái vẫn tiếp tục đi tới.

- Ta nhất định sẽ giết người.

- Lục Hồng Đề.....

Trên con đường dài, Tống Hiến gần giọng quát lớn. Sau đó tiếng kim loại giao kích mãnh liệt cùng tia lửa chớp nhá sáng lên giữa con phố.

—————o0o—————

Nhanh chóng chạy thẳng một mạch trở về, đến khi tới cửa bên của Tô Phủ mất khoảng thời gian cũng không nhiều. Tiểu Thiên theo Ninh Nghị xuống xe, mặt mày hoang mang:

- Cô gia, sao vậy ạ?

- Tiểu Thiên, muội vào trước đi, ta còn một số việc.

- Ồ...

Ninh Nghị nói dứt lời liền quay người đi. Tiểu Thiên đột nhiên túm lấy áo gã:

- Cô, cô gia, chuyện gì vậy?

Ninh Nghị muốn tách nàng ra khỏi chuyện này làm tiểu Thiên rõ ràng hơi bối rối. Gã quay đầu lại, do dự một chốc rồi đưa tay vỗ vai nàng:

- Yên tâm, không có chuyện gì đâu...Nghe lời, ta sẽ về sớm...

- Nhưng, nhưng mà...

Ninh Nghị đi về hướng xe ngựa, tiểu Thiên đứng đó lo lắng một chặp rồi không biết nên nói gì, buồn rầu đi về phía bậc cửa. Khi vừa bước vào cửa đại thúc gác cổng liền đi tới:

- Ồ, tiểu Thiên cô nương, cháu về cùng cô gia phải không... Ủa, cô gia đâu rồi?

Lão gác cổng nhòm ra bên ngoài thấy xe ngựa đã bắt đầu chậm rãi lăn bánh.

- Cô, cô gia..huynh ấy... cháu cũng không biết...

Trong đầu nàng không có manh mối gì, chỉ nhớ vài lời tiểu thư nói mấy ngày trước. Cô gia bị quyến rũ nên bỏ nàng đi gặp người khác... Nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong lúc hoang mang nên nàng không thể nói với đại thúc.

- Cô gia!

Tiểu nha đầu quay người chạy ra ngoài. Trên con đường ngoài cửa hông Tô phủ, xe ngựa đã bắt đầu tăng tốc. Tiểu Thiên nắm chặt tay, kéo váy đuổi theo. Tại giao lộ phía trước, xe ngựa đột nhiên chậm dần lại, sau đó ngừng hẳn.

Một đội nhân mã xuất hiện từ con đường bên kia chạy ngang qua giao lộ trước Ninh Nghị. Hơn mười tên thân vệ Vũ Liệt quân đang vội vã chạy tới nơi nào đó.

- Sẽ như thế nào đây...

Ninh Nghị ngồi trên xe ngựa thì thào một câu, sau đó cấp tốc quay đầu ngựa đuổi theo hướng mười thớt ngựa kia.

Tiểu Thiên thấy mười thớt ngựa chạy băng qua giao lộ, sau đó lại thấy cô gia huy xe ngựa theo sau. Nàng đuổi tới giao lộ, mặt mày vẫn lo lắng như cũ, trong lòng mơ hồ nổi lên một cảm giác khó tả. Xe ngựa của Ninh Nghị lao theo rồi nhanh chóng biến mất tại giao lộ kế tiếp.

- Cô gia đi làm gì vậy trời...

Thật ra sau khi thoáng nghĩ lại, nàng liền phủ định chuyện cô gia đi tìm một cô nương thanh lâu nào đó vào giờ này. Cô gia không phải người như thế, mà dù muốn gặp thật cũng không cần vội vã vậy. Thế nhưng nếu có biến cố phát sinh, nàng thật sự vẫn không nghĩ ra đó là chuyện gì. Hôm nay đi xem biểu diễn, thiếu nữ diện đồ chỉnh chu đang ưu tư quay về Tô phủ, ôm hai đầu gối ngồi trên bậc thềm, chốc chốc lại nhìn về phía xa con đường, hi vọng xe ngựa cô gia sẽ quay trở lại. Tới khi bác gác cổng gọi, nàng mới đứng dậy, đang chuẩn bị quay người đi thì bỗng một chùm pháo hoa sáng lên giữa bầu trời đêm.

Nơi bắn viên pháo kia cách đây không quá xa, nhưng lại chẳng phải là pháo hoa chúc mừng. Chùm khói lửa kia khiến nàng chợt hiểu ra chút gì, vô thức bước lên một bước, ngược đầu nhìn về phía đó. Bác gác cổng tiến tới, sau vài giây đồng hồ, cô bé thì thảo hỏi:

- Bính thúc, đó là...chuyện gì xảy ra vậy...

- Chà, hình như là pháo lệnh quân binh truy nã hung phạm, e rằng đêm nay lại có đạo tặc thừa cơ hành sự...thật thất đức quá...

——o0o——

- Yaaaaaaaaaaaaa...

Đạo phong gào thét, tiếng kim loại giao kích chát chúa vang vọng kéo dài, dày đặc và hỗn loạn. Đêm nay, quanh con phố không may gặp chuyện, dãy cửa hàng đã bị mảnh vỡ từ xe ngựa va nát báy. Cũng có vài gian phòng đang sáng đèn, nhưng sau đó liền vội vàng dập tắt. Nơi ngã tư đường, bóng người đuổi đánh nhau như một điệu múa lộn xộn, kim loại giao kích xẹt ra từng tia lửa kéo dài trên không trung.

“Ầm ầm ầm”

Một đạo nhân ảnh bị đánh bay vào đồng hồ vật hỗn độn trên đường, không còn nhúc nhích. Máu tươi loang lổ chảy ra thành vũng, trên đường đã sớm có thêm mấy cái xác khác. Nam nhân cầm đao cuồng loạn hét lớn, vung lên liên tục tựa như một tấm lưới giăng nhảm cố gắng giảm bớt áp lực từ phía trước mang đến, nỗ lực tìm đường sống.

Võ công hần trên giang hồ cũng thuộc vào hạng nhất lưu, nhưng hiện tại kiếm pháp cô gái kia quá mức lợi hại. Trong sự nhanh nhẹn bao hàm cả cương mãnh, giống như gió táp mưa sa trong ngày hè ập đến trước mặt. Hần dốc hết toàn lực chống đỡ mà vẫn lúng túng, ánh lửa chớp nhoeo đằng trước, kiếm pháp hỗn loạn không biết làm sao chống đỡ, lúc lại xuất ra một chiêu cực mạnh như sấm gió gào thét khiến hần phải toàn lực đưa trường đao lên ngăn đỡ.

Mà cách tấn công của đối phương cũng không hề đơn giản như vậy. Nàng khi thì đánh đòn kiếm, khi thì hai tay phối hợp, biến hóa thanh thoát tự nhiên làm người ta rối cả mắt. Đôi lúc trường đao bị văng qua bên, tay còn lại của nàng liền huy đao xuyên vào kẽ hở, đâm tới trước mặt, hai mắt hoặc là yết hầu của hần. Cổ tay nàng trắng nõn, năm ngón tay vung vẩy uyển chuyển như điệu múa khiến người ta khó mà hiểu hết sự ngoan độc những lúc công kích trí mạng. Hần chật vật nghiêng người né tránh, kiếm lại tiếp tục quét tới phải khó khăn đưa đao lên chắn lại. Mũi chân cô gái quắp lấy một mảnh gỗ trúc bị vỡ, lẳng lẽ đâm về phía thất lưng hần, giống như một con rắn hổ mang mai phục từ lâu, có thể thuận tay sử dụng các loại đồ vật xung quanh làm vũ khí, mang đến cho người ta cảm giác như đang đối mặt với ba bốn tên địch chứ không phải chỉ có một.

Trong hai chiếc xe ngựa vốn chỉ có vài tên thân vệ, lúc này tất nhiên đã nửa chết nửa bị thương. Có tên mang thương tích nhẹ liền xông lại tham gia vào trận chiến giữa hai người, nhưng chỉ sau một khắc liền giống như bị cối xay thịt xoắn lấy bắn tung trở ra. Tống Hiến vừa đánh vừa lui, nhưng cô gái bám riết theo như hình với bóng không cách nào thoát nổi. Từng vết, từng vết thương liên tục xuất hiện trên người, trong một khoảnh khắc gian chiến đấu ngắn ngủi nàng đã dồn ép tánh mạng hần đến cực hạn.

Lúc này hần chỉ có thể không ngừng hò hét cố gắng vung đao. Trong khoảng khắc liền nắm lấy một tấm bàn vỡ bên cạnh ném tới nhưng liền bị đánh nát, cả tấm bàn vỡ thành vụn gỗ bay lượn giữa không trung. Lưỡi kiếm đột nhiên chuyển uyển chuyển, không một tiếng động cắm vào cánh tay hần rồi rút ra.

Tống Hiến không màng đến thương thế, thừa dịp vụn gỗ còn đang bay tung tóe, hai chân đạp ngược ra sau. Thân ảnh màu đen của cô gái lập tức xuyên qua đám vụn gỗ đang bay, không chịu nhượng bộ nhanh chóng

áp sát. Keng.. ánh lửa lại chóe lên dữ dội, cơ thể đầy máu của Tổng Hiến bị chém bay ra ngoài. Lúc này đã đến góc đường, bỗng tiếng vó ngựa ập tới bao phủ lấy hai người.

- Cheng cheng cheng....

Vó ngựa ào ào xông tới, ánh lửa liên tục chóe lên quanh cô gái. Sau đó một thốt tuấn mã hí dài chồm người tới phía trước, hiên ngang dựng đứng lên, hai cái vó trước mạnh mẽ đạp xuống. Cô gái đang lơ lửng trên không bị tên cưỡi trên con ngựa đó múa đao chém tới liên tục, khi đó vừa kịp vừa bắt được dây cương ngựa, nương theo mà thoát ra.

Hơn mười thốt ngựa bức ép cô gái một cách dữ dội, trong nháy mắt cô gái bị chiến mã đánh bay ra thật xa, rơi về phía con ngựa đang cưỡi một tên thân vệ Vũ Liệt quân. Tên đó vung đao tới, hai đao thân ảnh hoa tan vào nhau ngã nhào xuống đất, sau đó chỉ còn cô gái kia đứng dậy, trên lưỡi kiếm nhuộm máu tươi tươi chảy ròng ròng. Tên kỵ sĩ bị nàng bắt lấy kia đã trở thành một cái xác.

Một cái xác khác lúc này cũng rơi xuống đường, chính là tên kỵ sĩ đã khống chế chiến mã đánh tới nàng lúc đầu. Khi ấy nàng bắt lấy dây cương bay lên không liền xả ra hai nhát, một kiếm cắt yết hầu, một kiếm vào ngực.

Hai thốt ngựa không còn người điều khiển liền vội chạy mất, còn lại hơn mười chiến mã bao vây cô nàng, trường đao ra khỏi vỏ, sát khí lăm lăm. Cô gái đứng đó, đôi mắt nhìn về Tổng Hiến đằng xa.

Trên người Tổng Hiến chẳng chịt những vết thương lớn nhỏ, nhưng thời điểm này vẫn duy trì được chiến lực, cũng chưa trọng thương hay trúng phải vết thương chí mạng, chỉ là trông có vẻ hơi thê thảm. Lúc này hắn cầm trường đao, hai tay đầy máu.

- Cuối cùng thì ta vẫn thắng, Lục Hồng Đề..

Hắn nở nụ cười.

- Giang hồ?? Các nhân sĩ võ lâm như ngươi sẽ mãi mãi không biết mình hạn hẹp như thế nào đâu. Có chút khôn vặt đã nghĩ mưu tính của mình hoàn hảo rồi sao? Ta không biết ngươi muốn giết ta chắc...Ngay khi ngươi vất óc nghĩ cách tiếp cận ta, sau lưng cũng đã có không biết bao người bày mưu tính kế chờ sẵn rồi.

Hắn dừng một chút, ngang nhiên ngẩng đầu:

- Đây mới chính là sức mạnh thực sự.

60. Q.2 - Chương 61: Tình Thế Như Ván Cờ

Tiếng ngựa hí vang, gió đêm thê lương, trên con đường dài trận chiến như một cơn ác mộng.

Trong hỗn loạn kiếm phong quét qua, chiến mã đang phi nước đại bị chém đứt chân trước, máu tươi bắn ra xung quanh, đổ ầm xuống lăn lộn trên đường. Một thân vệ khác mặt mày nát bét máu me văng ngược ra sau, người còn lại anh dũng xông lên liền bị chém gãy cả đao xuyên vào lồng ngực.

Thân ảnh nữ nhân tả xông hữu đột, năm sáu tên thân vệ cùng nhau ngăn trở nhưng vẫn không cản được bước tiến của nàng. Mũi thanh kiếm tưởng chừng vô hại kia không ngừng tìm kiếm kẽ hở trong lúc giao đấu, xẹt xẹt chém ra từng dải máu. Trên đường đi tới không ngừng có tiếng kêu thảm thiết đổ ập xuống. Trong đêm tối, toàn thân nàng nhuốm đầy máu, lúc này nổi lên cảm giác thôi thúc muốn dồn tên Tổng Hiến đang cố chạy trốn vào đường cùng.

Trên con phố, hai bên điên cuồng lao vào nhau, đám thân vệ bao quanh cố gắng xông pha ngăn cản cô gái truy sát, giờ phút này Tổng Hiến cũng đang kiếm đường chạy trốn. Một tên thân vệ từ trước mặt bất thành lĩnh xông đến muốn cản bước tiến của nàng. Trong khoảnh khắc liền lãnh nhất kiếm từ vai trái chém tận qua bụng phải, máu tươi tung tóe ra như một đóa hoa cực lớn.

Ánh đao từ hai phía cùng chém tới rít lên như xe rách không khí. Nàng trước tiên cúi gầm người xuống cho tên bên trái một nhát vào đùi, sau đó xoay người bật dậy bắt lấy sau ót hắn kéo nhào về phía người bên phải, thuận tay chụp lấy một thanh cương đao ném tới đằng trước.

Lúc này Tống Hiến đã chạy được vài mét, đưa tay chụp lấy dây cương của một thốt chiến mã vừa đến. Cương đao xoay tít sượt qua sườn hấn cắm phập vào chân ngựa, máu phọt ra, thân người và ngựa cùng ngã nhào về phía trước. Trận chiến hỗn loạn phía sau vẫn tiếp diễn, hấn mới lồm cồm bò dậy, mắt đã thấy bóng dáng cô gái mang theo máu me nồng nặc bức thẳng tới.

- Người... con điên...

- Keng...

Ánh lửa nhoe sáng, thân thể Tống Hiến lại bị đánh bay, lưng va vào góc tường, đám thân vệ không ai có thể ngăn cản nằng dù chỉ một giây. Hấn ngẩng lên chợt thấy lưỡi kiếm kia đang vút nghiêng xuống đầu mình, né qua làm lưỡi kiếm phang thẳng vô vách tường bắn ra bao nhiêu gạch đá. Cảm giác sợ hãi trong lòng còn chưa dừng lại, Tống Hiến đã thấy hữu quyền nằng ấy phóng đến.

Chát một tiếng, đầu óc chấn động, ót đập lên vách tường đằng sau, tầm nhìn nhòa đi, máu tươi nhiều ra, thời gian dường như chậm lại nhưng vẫn không thể phản ứng. Nhân ảnh xông tới, âm thanh đánh nhau và cảnh tượng máu me đều trở nên xa xôi dị thường. Cô gái xoay người bỏ một nhát lên tên thân vệ, Tống Hiến nâng đao lên theo bản năng nhưng ánh mắt kia đã xoay trở lại.

Muốn vung tay lên chém tới nhưng bỗng không được vì đã bị đoạn đứt, tay cầm đao đứt lìa lượn trong không trung bay về phía đám thân vệ đằng sau. Cô gái dường như dồn hết sức bình sinh, hữu quyền oanh thẳng vào mặt hấn, tối tăm lớn dần.

- Chát, ầm ầm ầm....

Không biết chuyện gì xảy ra, sau phát thứ ba thì vách tường sau lưng hấn dường như không còn nữa, bay thẳng vào trong...

Xe ngựa dừng trên một góc ngoặt của con đường, Ninh Nghị vừa tới chưa lâu, đứng trong bóng tối dưới tàng cây nhìn một màn cuối con phố.

Gã không hề trông thấy toàn bộ quá trình, nhưng đồng lộn xộn trên đường cũng có thể nói lên tất cả vấn đề. Hai cái xác xe ngựa, vô số thi thể, máu tươi, chiến mã chân bị chặt đứt, ngã trên đất giầy dụa, gào thét. Dấu vết trận chiến kéo dài cả con đường, thế nhưng kinh người nhất vẫn là đoạn cảnh tượng này.

Tống Hiến vốn cũng tham gia vào trận chiến, nhưng cô gái tạo cho hấn áp lực quá sức khủng khiếp. Khi Ninh nghị vừa tới Tống Hiến đã chuẩn bị chạy trốn nhưng không thoát nổi. Phần lớn chiến mã đều trọng thương, đám thân vệ bộ chiến được tuyển chọn hầu như dùng toàn lực ngăn cản đường đuổi giết của cô gái. Chiến đấu cường độ cao kéo dài mãi tận bên kia nhưng vẫn không thể cản nổi. Cô gái công kích trong màn kiếm, máu tươi liên tục bắn ra chưa từng dừng lại, từng vết thương nhẹ có nặng có liên tục xuất hiện trên người bọn thân vệ...Bọn hấn mỗi lần xông vào lại bị đánh bật ra cho đến tận lúc đuổi kịp Tống Hiến cuối con phố.

Ầm, ầm, ầm.... Liên tục ba phát, sau đó làm cho vách tường đầu kia cũng “rầm rầm” sụp đổ... Một viên gạch bay vèo tới nện thẳng vào đầu tên kia chấn nát thành bột phấn. Chiến đấu vẫn cứ thế tiếp diễn...

- Chính là như vậy, chính là như vậy...

Trong bóng đêm, Ninh Nghị thì thào nói, sau đó điều chỉnh lại hô hấp, thở dài một hơi lấy bình tĩnh.

- Ta muốn như thế...

Lúc này không cần thiết đứng quan chiến, nhóm lính chi viện chắc cũng gần tới nơi, Ninh Nghị xoay người đi về phía xe ngựa. Sau đó trông thấy một con ngựa cách đó không xa, đang đứng trơ trọi một mình tại một khu vực sáng tối lẫn lộn, người cưỡi đã chết. Ninh Nghị đi qua lục tìm trong ngực lấy được một ống trúc phóng pháo hoa, sau đó nhìn quanh. Phố bên kia rải rác vài hộ gia đình nhưng bên này thì không, chắc sẽ chẳng ai trông thấy đâu. Tiếp đến gã quay về xe ngựa, nhanh chóng lạng lẽ rời đi.

Ngón tay gõ gõ lên thành xe, đầu suy tính những con đường quanh đây và khả năng bày bố đuổi giết, miệng vô ý khẽ ngâm nga. Ánh lửa chớp sáng chớp tối soi lên khuôn mặt gã, hiện ra nét tươi cười tuyệt không giống vẻ khiêm tốn nhã nhặn thường ngày, nhưng mang chút dã tính khó mà hình dung.

Cơ hội thì có bao nhiêu, dầu có biến cố đôi khi sẽ dẫn tới một chút phiền toái cũng không chừng. Vậy nhưng, lúc này gã đã hạ quyết định, muốn được trở nên như vậy, muốn đạt được điều đó...

Không cố gắng một phen, sợ đêm nay ngủ không yên giấc.

Pháo hoa bắn lên từ ngã tư giữa thành, lúc này tiếng chiêng báo hiệu đã bắt đầu dồn dập.

Đúng là một đêm hỗn loạn.

Phần lớn đám đông từ bãi Bạch Lộ đang trở về Giang Ninh cộng với động tĩnh hỗn loạn bên kia đã ảnh hưởng đến gần nửa tòa thành. Vũ Liệt quân và nha dịch của quan phủ đang vội vàng truy đuổi nữ thích khách đang lẩn trốn, qua vài lần chạm trán lại chết và bị thương thêm mấy người. Thời điểm mọi người kéo nhau trở về, nữ thích khách định dựa vào biển người để tẩu thoát, nhưng đám Vũ Liệt quân tinh nhuệ của Trần Dũng lại dò xét từ bên đó qua làm nàng phải chuyển hướng về phía thành tương đối yên ắng.

Nàng cũng thụ thương rất nặng, nhưng sức chiến đấu vẫn kinh khủng như cũ. Thế nên những tên không tự tin vào bản thân sẽ chẳng dám động thủ với nàng, còn bọn nha dịch chỉ là xua chiêng gõ trống mà thôi. Thế nhưng bởi lượng người truy bắt khá đông, nàng tả xông hữu đột nhưng vẫn không thể nào ẩn mình đi được.

Tối nay khác hẳn với hôm Nguyên Tiêu, hiện tại trên đường không còn bao nhiêu người. Nhưng vì đêm nay nàng quá cố chấp, không giống như hôm đó trúng thương liền lập tức rời đi. Tình huống lúc đó nàng bất chấp mọi giá để tiêu diệt Tống Hiến, hiện tại bản thân bị thương nặng, quanh đây lại rất khó để tìm được nơi ẩn náu lý tưởng.

Vũ triều không cấm đi lại vào ban đêm, mặc dù một bộ phận lớn người trông thấy pháo hiệu, rồi nghe tiếng chiêng trống liền đóng cửa không ra ngoài, nhưng vẫn còn vài người nhàn tản dạo chơi. Ninh Nghị lái xe ngựa lượn lờ phía ngoài khu vực đó cũng chiếm được ưu thế, thỉnh thoảng lính tráng hay nha dịch gặp phải chỉ hỏi vài câu, sau đó cũng không quan tâm nhiều mà vội vàng rời đi.

Dọc đường gã ngâm nga đôi câu hát, lòng vòng quanh quẩn mấy quảng trường nhìn tình hình hỗn loạn, tay thầm tính toán hướng đi của đám đông, bao quát toàn bộ thế cục để suy ra vị trí và phương án lựa chọn khả thi của cô gái.

Muốn thiết lập mối quan hệ quả là rất khó khăn, nếu bây giờ gã lái xe qua gặp được nàng ta đầu tiên thì rất dễ dàng, nhưng không mang lại ý nghĩa gì. Muốn đưa ra đề nghị giúp đỡ nàng, dễ có khả năng bị nàng làm thịt trước tiên. Vậy nên, những chuyện này không thể chủ động, chỉ còn cách tìm được hoàn cảnh đặc biệt để đối phương chủ động, bản thân mới có thể khoảng trống để tỏ bày thành ý.

Suy đoán liên quan đến tâm tính người khác luôn khá là phức tạp, dù trong tay gã có một đoàn trợ thủ như kiếp trước, nhưng lúc này vẫn không thể nắm chắc. Trước mắt chỉ có mình mình, đành suy đoán rồi làm liều một phen. Trong thành có mấy quảng trường gã cảm thấy khá lý tưởng, thế nhưng sau một hồi, gã đã dự đoán sai phương hướng chạy trốn của nữ thích khách tới hai lần. Lần đầu là một cơ hội không tồi, nhưng cuối cùng cũng vuột mất. Khoảng mười phút sau, từ trong cơn biến loạn gã bỗng nghĩ ra một cách khả thi.

Xe ngựa gấp gấp chạy dọc theo con đường dài hướng về phía tây thành, tới một con phố tĩnh lặng, tiếng chiêng trống gấp gấp từ đằng xa truyền tới, sau đó là âm thanh giao chiến tiến dần về phía này. Chốc lát sau sự hỗn loạn biến mất, Ninh Nghị trừ tính thời gian, lấy ống trúc bắn pháo kia ra rút chốt. Một chùm pháo hiệu phóng lên sáng giữa bầu trời đêm, sau đó gã vung roi lên thân ngựa, nhanh chóng rời khỏi chạy tới quảng trường kế đó.

“Trên lý thuyết mà nói, hướng chạy trốn của nữ thích khách hiện tại đã bị giới hạn, chỉ cần mình có thể sớm tới bên kia, đưa chiếc xe ngựa này trở thành một môi nhử lý tưởng thì có thể nắm chắc ba thành nàng sẽ lên xe, sau đó mới tiến hành giao dịch...”

Vừa nghĩ vừa chạy vội ra chỗ giao lộ kế tiếp, bỗng dưng trước xuất hiện một đội nha dịch kéo tới, trông thấy gã liền chặn lại.

Không xong...

Nếu thời điểm này cách xa trận chiến kia, đám nha dịch này sẽ không để ý tới gã. Nhưng bây giờ lại trùng với lúc cô gái kia tạm thời mất tích, Ninh Nghị đành phải dừng xe để đối phương kiểm tra. Trên xe là cờ của phủ Phò mã nên bọn nha dịch không dám làm khó dễ nhiều, sau khi xem sơ qua liền vui vẻ cho đi, nhưng vẫn làm mất khá nhiều thời gian. Lúc này Ninh Nghị đi xa hơn về phía trước, vị trí của cô gái kia có lẽ đã qua khỏi địa phương gã dự đoán.

Ninh nghị luôn hiểu rõ những chuyện ngoài ý muốn, nhưng việc nảy sinh trước mắt làm gã hơi tiếc nuối, sau khi bắn quả pháo kia gã không kịp nắm bắt cơ hội kiểm soát hướng chạy của nàng. Không lâu sau, cô gái bắt đầu di chuyển về hướng đông, Ninh Nghị lái xe chậm rãi rời xa khu vực nguy hiểm. Ở lại đây đã không ý nghĩa gì nữa, mà nếu mình có thể cứu được nàng ta thật, nhiều khi cũng sẽ bị nha dịch và Vũ Liệt quân kiểm tra, nguy hiểm và lợi ích chênh lệch quá lớn, vậy thì không đáng để mạo hiểm.

Đáng tiếc, không biết sau này còn gặp được người lợi hại như thế không...

Gã nghĩ vậy, một mạch thẳng về hướng Tô phủ. Hỗn loạn phía sau yên ắng được một lúc, sau đó pháo hiệu cùng tiếng chiêng trống lại làm gã chú ý, bỗng nhiên đám hỗn loạn kia lại đi ngược trở lại.

Phía tây thành, tại một bờ hồ tương đối yên ả, Ninh Nghị điều khiển xe ngựa đi ven bờ. Một bên là hồ nước tĩnh lặng rợp cây cối, một bên là tường cao của đại viện treo đèn lồng. Trên đường thảnh thơi trông thấy một hai người đi đường, có vẻ như vừa từ hội thi hoa khôi trở về.

Đằng sau xe ngựa một quãng, đội Vũ Liệt quân xuất hiện trên đường như muốn hướng lại đây, tới đầu đường kia liền rẽ, cũng có nha dịch tuần tra hướng bên này. Ninh Nghị nhớ lại vị trí vừa giao chiến cách đầu không lâu, ghé vào ven đường, chậm rãi ngừng lại, bước xuống xe đuổi lưng cho đỡ mỏi.

Trong bóng đêm ven bờ hồ, nàng trùm tấm vải đen, lặng lẽ ẩn nấp tại một chỗ cây cỏ rậm rạp, điều chỉnh hô hấp, cố gắng không để máu tươi trên mình chảy quá nhiều tạo ra dấu vết, kiên nhẫn chờ đợi đoàn người nào đó để tìm cách nương theo mà thoát thân.

Cỗ xe ngựa kia dừng lại cách chỗ nàng ẩn nấp không xa, sau đó người đánh ngựa kia xuống xe, đuổi lưng một hồi đi về phía hồ, rên lên quá dị mà nhàn nhã, cúi đầu tìm kiếm thứ gì trong bụi cỏ...

61. Q.2 - Chương 62: Mồi Câu Và Dây Câu

Cạnh bờ hồ tối tăm, ánh đèn lồng lẻ loi yếu ớt chiếu sáng những cây cỏ xung quanh, cô gái đang nấu mình trong bóng tối, nhìn vị thư sinh kia lẩm nhẩm hát rồi tìm kiếm trong bãi cỏ một lát, sau đó cầm lấy tảng đá lớn, nâng lên nâng xuống hai lần mới thỏa mãn quay trở lại.

Cuối con đường, những binh sĩ Vũ Liệt quân đang dần tiến tới, bên này các nha dịch cũng xách theo đèn lồng tuần tra quanh hồ, có lẽ sẽ tới đây trước những quân sĩ kia. Vang lên tiếng chát chát, người thư sinh kia ngồi xổm xuống bên cạnh xe ngựa, dùng viên đá gõ vào bánh xe như xảy ra vấn đề gì. Sau đó, gã vứt bỏ tảng đá vỗ tay đứng dậy cũng là lúc bọn nha dịch kia tới gần, người con gái đã không chế hô hấp nên dĩ nhiên bọn họ tiến lại để gặp vị thư sinh kia. Thoáng nhìn qua kí hiệu của chiếc xe ngựa, tiếng hỏi chuyện truyền đến.

- Vị công tử này....là người của phủ Phò mã phải không?

- Có việc gì không?

Vị thư sinh quay đầu lại hồ hững hờ.

- À... chỉ là vừa rồi trong thành có chuyện, bọn ta đang truy nã hung đồ. Công tử không phải là người của phủ Phò mã, tại sao lại có chiếc xe ngựa này...

Xem thái độ của vị thư sinh này có lẽ cũng có chút lai lịch nên mấy nha dịch vẫn giữ thái độ cung kính. Người thư sinh ra dáng suy nghĩ một chút rồi nghi ngờ nói:

- Hung đồ.

Lúc này, nhóm quân sĩ Vũ Liệt quân cũng đã chạy tới, trông thấy xe ngựa bên này cũng tiến lại, còn vài người khác thì xem xét mấy chỗ tối phía bờ sông, giữ nguyên cảnh giác. Thư sinh kia quay đầu lại:

- Mấy vị cũng vậy sao?

- Bọn ta là Vũ Liệt quân đang truy nã thích khách, công tử muốn hỏi gì?

Vị quân nhân dẫn đầu trầm ồ lên tiếng.

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

- Vừa rồi trong thành có một vụ ám sát, thích khách chạy trốn về hướng này, không biết công tử có thấy người nào khả nghi không... Còn nữa, công tử không ngại để bọn ta kiểm tra theo quy định một chút.

- Hiểu mà, các vị xin cứ tự nhiên.

Thư sinh kia buông tay ra hiệu, sau đó hỏi:

- Không biết là ai bị ám sát?

- Công tử từ đâu tới đây?

- Từ cuộc thi hoa khôi ở Bạch Lộ châu tới đây, tại hạ Ninh Lập Hằng cũng không phải là người trong phủ Phò mã, chỉ là có ít quen biết với Minh công nên mới mượn xa giá của ông ấy về thành trước. Minh công hẳn vẫn đang ở phía sau theo thuyền hoa trở về, nếu cần thiết... Ừm người cho tại hạ mượn xe ngựa chính là chấp sự trong phủ Phò mã, Lục A Quý, các vị có thể hỏi người này.

Mấy tên quân sĩ này đương nhiên không dễ dàng nói ra tình huống phát sinh cụ thể, chỉ hỏi lai lịch của vị thư sinh rồi kiểm tra qua chiếc xe ngựa. Sau khi nghe xong những lời này mới trở nên cung kính, vị quân nhân thì lễ một cái:

- Thất lễ.

Trong các nha dịch bỗng có người nói:

- Ninh Lập Hằng... Chẳng lẽ chính là người đã sáng tác bài trắng sáng bao giờ có?

Người này có vẻ rất có địa vị, khi hắn mở miệng nói chuyện, thái độ của các quân sĩ và nha dịch khác đều thay đổi, sau đó người đứng đầu đám quân sĩ thấp giọng:

- Ban nãy tại đầu phố Huyền Lăng, có một thích khách ám sát Đô úy Tống Hiến Tổng đại nhân khiến ấy chục người thương vong, thích khách này võ nghệ cao cường, ra tay hung ác. Đường như nàng chạy trốn về hướng này, công tử phải hết sức cẩn thận, tốt nhất là nên nhanh chóng quay về phủ.

Hai nhóm đều có chức trách trên người nên chỉ nói vài câu rồi lập tức chia ra đi tiếp, đến đầu đường lại chạm mặt một nhóm tuần tra khác tới, chỉ về hướng bên này bảo chuyện gì đó. Thư sinh quay về phía ba nhóm người phất phất tay ra hiệu, trong bóng đêm, nghe thấy gã khê hừ một tiếng

- Hà, Tống Hiến...

Vị thư sinh nhảy lên xe, vung roi điều khiển xe ngựa chạy lên phía trước.

Xe ngựa chạy tới đầu phố, chậm rãi tiến dần từng bước, Ninh Nghị vén rèm xe lên nhìn ánh đèn mờ tỏ xung quanh. Những người đi xem thi đấu hoa khôi đã về đến đây, vài tên nha dịch theo hướng ngược lại đuổi tới, nhìn thấy xe ngựa đang mở rèm và kí hiệu trên xe thì không để ý tới nữa.

Dòng người bắt đầu tăng lên, những người từ cuộc thi hoa khôi trở về hơn phân nửa đều có chút gia thế, hơn nữa lại không phải trong khu vực khả nghi, nếu cứ kiểm tra từng người một thì quá mức phiền toái. Huống hồ nhân thủ huy động cũng không đủ, nếu muốn thì chỉ có thể cẩn thận kiểm tra những người đi qua cổng thành mà thôi.

Mỗi câu đã thả, có hiệu quả hay không thì đành trông vào vận khí. Theo những gì phán đoán, lúc đó thích khách chỉ có thể ẩn núp ở quanh bờ hồ, thế nhưng chỗ đó quá rộng nên gã chỉ có thể tìm đến vị trí có khả năng nhất. Ở đó bốn bề yên ắng, âm thanh rất dễ truyền xa, phạm vi lại hơi lớn nên khả năng cá cắn câu cũng chỉ vven vẹn có ba phần.

Gã không biết trên xe mình phải chăng đã có một người khác, trước mắt lại không thể cúi đầu xác nhận, bằng không chắc hẳn đón tiếp gã sẽ là một kiếm vào đầu, cho nên chỉ có thể quan sát con đường xung quanh

xe ngựa. Đoạn đường này nhiều người qua lại, cho dù đối phương có mắc câu hẫng cũng sẽ không xuống xe ở chỗ này. Vậy nên tiếp đó gã đi về phía học đường, nơi này khá vắng vẻ, thời điểm trên đường không một bóng người gã liền giảm tốc độ xuống, quyết định mở miệng.

- Tại hạ có mấy lời muốn nói, thỉnh tráng sĩ không cần quá mức cảnh giác. Tống Hiến là kẻ hung ác, lỗ mãng ngang tàng, vì cầu tước vị mà không chừa thủ đoạn. Mùa thu năm Cảnh Hàn thứ sáu, chỉ vì vì muốn cướp ruộng đất của người khác mà ở ngoài thành cưỡng ép, hại chết già trẻ lớn bé một nhà. Việc này về sau mọi người đều biết, nhưng do không có chứng cứ nên không ai làm gì được hắn. Tại hạ sớm nghe tiếng ác của hắn từ lâu, trước nay vẫn ngưỡng mộ khí phách của những hiệp khách giang hồ. Nếu như tráng sĩ tin tưởng tại hạ, tại hạ nguyện giúp tráng sĩ một tay...

Nãy giờ dạo quanh chỉ là chạm tới phần ngoài của nguy cơ, chưa phải chuyện gì ghê gớm, nhưng khi mở miệng nói ra những lời này, chính là một lần mạo hiểm vô cùng lớn. Tuy nhiên, dựa trên một vài chi tiết của hai lần ám sát cùng với thể cuộc hiện nay, hắn có thể tự tin giảm bớt trắc xuống mức thấp nhất. Mặc dù vậy, dù muốn có hiệu quả gì thì ít nhất thích khách này ở cũng phải ở trên xe, khả năng này chỉ vãn vãn có ba phần mười.

Con đường phía trước không người qua lại, sau khi nói xong lời này, Ninh Nghị chờ đợi xuất hiện khả năng hồi đáp, nhưng thật lâu sau vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Chẳng lẽ mình đã tính sai?

Trong điều kiện không thể bày bố hoàn mỹ, thất bại là chuyện bình thường. Dù sao thì ngay từ đầu cơ hội đã không lớn rồi cho nên cũng không vì vậy mà cảm thấy mất mát. Thời gian trôi qua, trong lòng Ninh Nghị dâng lên chút tiếc nuối, thở dài, đang định đỗ xe lại nhìn xuống gầm xe thì một tiếng nặng nề vang lên phía sau. Ninh Nghị giật mình nhảy xuống xe ngựa, lấy đèn lồng đi về hướng đó. Chỉ thấy nữ thích khách đang quần một miếng vải đen ngà trên đường, hiển nhiên là đã hôn mê bất tỉnh.

Ngay từ lúc bắt đầu ám sát Tống Hiến, khi bị bao vây nàng đã chơi một canh bạc, dùng hết sức mình liều mạng giết chết Tống Hiến nhưng bản thân cũng thụ thương rất nặng. Lúc Ninh Nghị ngằm quan sát thấy biểu hiện nàng vẫn rất dũng mãnh, nhưng suốt đoạn đường xông pha trốn chạy trong thành, liên tục bị vây đánh làm thân thể dần tới cực hạn. Hiện tại đột nhiên bị Ninh Nghị vạch trần nơi ẩn nấp, nàng cũng đã định lao lên, nhưng lúc này không thể tự lực nữa, ngắt đi một cách đột ngột. Trên đường đi, vì không muốn để máu nhỏ xuống nên dùng vải quần quanh người, ngay cả lúc này vẫn cẩn thận giữ lấy không rời. Ninh Nghị nhìn qua liền vội vã ôm lấy cô gái đặt lên xe.

Mặc dù trước đó đã có mấy lần phán đoán sai lầm, xảy ra những biến cố ngoài ý muốn, nhưng kết quả trước mắt thật sự là hoàn hảo trong tình thế hỗn loạn này.

Ngay từ đầu, khả năng để cô gái này lên xe đã không cao, mà sau khi lên xe, làm sao khéo léo phán đoán thế cục để chiếm được tín nhiệm của đối phương, từng bước hỗ trợ khiến nàng nợ mình một món ân tình, cân nhắc đàm phán làm sao... Những việc này tỷ lệ thành công mỗi khâu càng lúc càng giảm xuống. Vậy nên trước mắt chính là kết quả lý tưởng nhất, vì chỉ dựa vào lời nói mà muốn đối phương tin tưởng là điều không hề dễ dàng. Lúc này nàng hôn mê bất tỉnh ngược lại đã giúp giảm bớt rất nhiều chuyện, chỉ cần mình giúp nàng trị thương, đến khi tỉnh lại tất nhiên nàng sẽ lý trí cân nhắc hiện trạng mà giảm thiểu những nghi kỵ.

Khoảng cách từ đây tới căn tiểu viện gã thuê cạnh học đường cũng không xa, đi qua ngã rẽ phía trước là đến nơi. Ninh Nghị quan sát tình huống xung quanh, sau đó mở cửa ôm cô gái áo đen vào. Gian ngoài là nơi gã dùng làm nơi thí nghiệm, bên trong còn một phòng kho nhưng chưa có nhiều đồ, chỉ có vài cái ghế và giường của người chủ trước lưu lại. Ninh Nghị đặt nàng nằm trên giường, xoay người bước ra ngoài cửa, kiểm tra xem có để lại dấu vết khả nghi nào không rồi mới quay vô kiểm thuốc trị thương.

Một vài loại thuốc chữa thương và băng gạc đã chuẩn bị sẵn từ trước vì sợ khả năng tổn thương khi làm thí nghiệm, rồi lấy thêm kim khâu, thấp sáng một cái đèn côn đơn giản chế từ bình sứ... Trước đây, gã muốn giúp Nhiếp Vân Trúc mở hàng ăn uống nên đã làm ra vài công cụ, đầu tiên điều chế ra một ít côn rồi mang vào phòng trong, nhưng chỉ vừa mới đẩy cửa bước vào thì một mũi kiếm lạnh băng đã kề sát cổ hắn.

Tỉnh dậy thể này quá là nhanh a.

Ninh Nghị cầm cây đèn không dám nhúc nhích, thăm âm thầm kêu khổ. Cô gái ở phía trước dựa người vào tường, cầm kiếm lạnh nhạt nhìn gã. Có vẻ vì đoạn lời nói trên xe ngựa lúc này vẫn còn tác dụng nên chưa lập tức giết chết, một lát sau, nàng hỏi:

- Người muốn làm gì?
- Thuốc trị thương.

Ninh Nghị giơ bọc nhỏ trên tay phải lên, chậm rãi đặt lên trên chiếc bàn nhỏ phía trước, thò tay mở ra.

- Đây là đèn cầy.

Nói xong hắn cũng đem đèn cầy đặt xuống, giơ hai tay lên:

- Để ta giúp cô trị thương.
- Làm sao ta có thể tin người?
- Tự mình phán đoán thôi.

Cô gái đưa tay cầm lấy gói thuốc trị thương đưa lên ngửi, liếc Ninh Nghị rồi ném qua bên cạnh, sau đó lại mở một cái bình sứ nhìn qua rồi tiếp tục ném sang một bên. Mũi kiếm trong tay chậm rãi hạ xuống, hỏi tiếp:

- Cái lưỡi câu này dùng để làm gì?
- Kim khâu, giúp cô khâu miệng vết thương.
- Khâu...miệng vết thương?
- Ừm, khâu vết thương bị hở lại...sẽ tốt hơn.

Cô gái nhìn gã một cách cổ quái:

- Đi ra ngoài.

Sau đó lại bồi thêm một câu:

- Chỉ có thể ở gian ngoài, nếu người trốn đi hay giở trò gì, ta sẽ lập tức đi ra giết chết.
- Để ta đun cho cô nường ấm nước.

Cô gái này chắc cũng có sẵn thuốc của mình, nên không cho phép gã xử lý những vết thương này. Ninh Nghị gạt đầu bước ra khỏi cửa, lắc đầu cười, dù thế nào đi nữa thì cũng đã xong được bước đầu tiên.

- Tại hạ Ninh Nghị, tự là Lập Hằng, không biết cô nường là ai?

Vẫn giữ dáng vẻ khiêm tốn, hắn hướng tới cô gái bắt chuyện làm quen...

62. Q.2 - Chương 63: Ý Đồ

- Nước được rồi đó.

Trong bóng đêm, từng ngọn đèn dầu xao động trong thành thị. Nơi tiểu viện tĩnh lặng mang theo chút cô quạnh, Ninh Nghị bưng chậu nước đặt lên bàn trong phòng.

Cô gái áo đen tay cầm một gói bột nhỏ, đang tựa vào thành giường xem xét mấy vết thương, thấy Ninh Nghị bước vào liền mặc lại quần áo, trên mặt vẫn mang khăn, toàn thân đầy máu. Gã thấy vậy suy nghĩ một chút, lục tìm trong cái tủ cạnh đó lấy một bộ trường bào đưa qua.

- Chỗ này không có quần áo để sẵn, chỉ còn bộ này là sạch sẽ. Áo quần của cô hỏng hết rồi, tối nay thay tạm đi rồi mai ta mang đồ qua.

Nàng lạnh lùng nghiêm nghị nhìn gã:

- Người muốn đi đâu?

Ninh Nghị do dự một chốc rồi giơ tay lên cười nói:

- Được rồi, ta sẽ đợi đến lúc cô tin tưởng vậy, trước tiên cứ xử lý tốt vết thương đi đã, ta ra ngoài ngồi tiện thể đun thêm ít nước.
- Nếu người muốn trốn, bất kể người có chạy nhanh thế nào, ta bảo đảm vẫn không thể chạy qua khỏi cửa viện.
- Biết rõ, không đi đâu.

Ninh Nghị cười cợt, sau đó quay đầu đi qua lấy một cái hũ từ trên kệ xuống, mở nắp liền có mùi rượu nồng đậm thoát ra.

- Là rượu, nhưng nồng độ rất cao không thể uống được, nếu cô muốn rửa sạch vết thương thì có thể dùng thứ này.

Thật ra trong hũ toàn là cồn, Ninh Nghị đi ra ngoài đóng cửa lại, cô gái nhú mày lắng nghe tiếng bước chân. Lát sau trong ánh đèn mờ mờ, nàng cúi dần y phục ra, từng lớp từng lớp vải nhuộm máu quần quanh ngực, có vài chỗ đã bị rách. Từ trên bả vai tới tận bụng dưới nơi nào cũng đầy máu. Những vết máu đông kết phối hợp với miệng vết thương trông thấy mà ghê mình. Mấy vết đang trước xem như còn khá nhẹ, nhưng trên lưng có một vết rất sâu sợ là đã tổn thương đến gân cốt. Lúc cúi đồ, một số vết đã đông lại bị nứt ra, nàng mím môi cố chịu đựng. Được cái, phần lớn vết thương trên người lúc này đã không còn chảy máu, tự mình cầm lại được.

Nàng vắt khăn trong chậu nước, khẽ nhú mày, bắt đầu lau chùi vết máu trên cơ thể. Cảnh vật trở nên rất ý tứ, một ngọn đèn xao động, một thanh kiếm cổ sơ, một thiếu nữ đang lau người trong gian phòng giản đơn mộc mạc... Khi đó ngoài bức vách kia, Ninh Nghị ngồi xuống ghế, dõi mắt nhìn ngọn đèn dầu. Nàng có thể nghe thấy động tác của gã, hơi dừng lại một chốc rồi tiếp tục lau chùi, sau đó lấy thuốc dạng bột phấn đắp lên miệng vết thương.

- Đây vốn là một khu vườn bỏ đi, bình thường sẽ không có ai đến. Nếu như trước đây nơi này rất có thể sẽ bị lục soát, thế nhưng do ta đã thuê lại nên vấn đề đó không đáng ngại. Kế bên là thư viện Dự Sơn, ở giữa có một mảnh rừng trúc và con sông nhỏ vắt ngang, cũng không rộng lắm. Phía bờ sông kia là hai tòa lầu, mở rộng ra là một khu dân cư hình tam giác, ngõ hẻm thông suốt ra bốn hướng, nếu muốn truy bắt người mà đi vào trong đó thì thật không dễ dàng gì. Bên cạnh là phố Trường Hưng, phố Trường Nghiệp, qua khỏi đó là... con đường thông thẳng tới cửa thành phía nam... Còn tiểu viện bên kia...

Lưng dựa vào vách tường, Ninh Nghị chậm rãi giới thiệu mọi thứ xung quanh. Nàng ngồi trong vừa lặng lẽ bôi thuốc vừa nghe, một lát sau mở miệng hỏi:

- Người là đệ tử đạo gia?
- Hả?
- Ngoài đó nhiều dụng cụ luyện đan như vậy.
- Ặc, không phải là luyện đan, có lẽ ta là đệ tử Nho gia, nhưng thứ này là dụng cụ để điều chế.
- Có lẽ?
- Có lẽ.
- ...Vì sao biết ta ở dưới xe ngựa?
- Cảm giác... Hoặc là đoán mò thì đúng hơn..
- Người có cừu oán gì với Tổng Hiến?
- Không có, chỉ là nghe qua một ít ác danh của hần.
- ...Thật sự không có.
- Trước đây tại hạ đã từng thấy qua cô nương.

Trong kia thoáng trầm mặc, nói:

- Lúc nào?

- Tiết Nguyên Tiêu vừa rồi, lúc cô nương giao chiến trên phố Chu Tước, tại hạ đứng nhìn cách đó mấy chục mét. Sau đó cô nương vào tửu lầu hóa trang thành nha hoàn rút rượu phía bên đó.

- ...Ta nhớ ra rồi.

Âm điệu bỗng trầm xuống, bên vách tường, cô gái chậm rãi ngừng lau chùi miệng vết thương lại, tay phải vung lên bắt lấy chuôi kiếm gác trên bàn nhỏ, ầm một tiếng phóng về hướng này, “phang” đất đá từ một chỗ trên vách tường bắn ra, mũi kiếm kia đâm xuyên qua tường đất dừng trước mặt Ninh Nghị. Gã cười cười, nghiêng đầu nhìn qua.

- Người là tên thư sinh làm thơ hôm đó... Tại sao lại bám theo ta.

- Hôm nay là cô bám theo ta mà.

Những lời này Ninh Nghị vừa thốt ra, cô gái bên vách tường hơi chút ngẩn người.

- Chỉ là cô nên hiểu, ta cũng không có ác ý.

Sau đó nàng rút kiếm về đặt lên bàn, ánh đèn thấu qua khe hở do thanh kiếm vừa tạo ra.

- Nhưng tại sao lại đi theo ta, người có ý đồ gì?

- Ngoại trừ bởi vì Tống hiền...thì tại hạ muốn học võ công.

Ninh Nghị thẳng thắn nói ra làm người bên vách tường sững sờ cả nửa ngày, dường như rất kinh ngạc với đáp án này. Một lát sau, giọng nói đã hòa hoãn đi ít nhiều:

- Nói mò.

- Là nói thật, tại hạ từ nhỏ đã có tâm ngưỡng mộ võ học, sớm muốn biết võ công cao thâm trong truyền thuyết là như thế nào...

- Người rất có tài học.

Thanh âm bên kia chặn dứt lời gã.

- Hả, ta có nói gì tới việc đó...

- Ngày ấy ở trên lầu mọi người mời người làm thơ, người làm xong không ai dám nói gì nữa... Những người như các người luôn xem thường võ học, người là người có học thức có danh khí, hôm nay lại nói muốn học võ, đã thế còn là võ học thượng thừa. Các người không liên quan tới chiến trận, không đánh nhau với người ta, chỉ như một giàn hoa để ngắm, vậy thì tập thứ đó để làm gì, ta không tin.

Nàng lạnh nhạt nói, không chút cảm xúc mà chỉ là những lời mang tính trần thuật. Ninh Nghị ngẫm lại, tai nghe được tiếng chuông ngoại thành mơ hồ vọng đến, nở nụ cười:

- Đúng thế...không dùng để làm gì, hơn nữa còn nghe nói võ công cao thâm phải luyện từ nhỏ luyện lên, không ngừng nghỉ suốt mười năm hai mươi năm mới có được thành tựu, thật vậy à?

- Người đúng là đã qua tuổi luyện võ rồi.

- Tiếc quá.

Ninh Nghị cười.

- Thật ra đây là tại hạ đang muốn thử nghiệm một phen.

- ...Thử nghiệm?

- Ừm, chính là nghiên cứu ý nghĩa của vạn vật, sau đó tìm cách để ứng dụng. Ví dụ như chất cồn để cô làm sạch miệng vết thương, phải trải qua làm lạnh chưng cất vài lần mới chất lọc được một ít, nhưng nếu dùng cách đó để ủ rượu thì...

Thời gian không còn sớm, Ninh Nghị thuận miệng nói chuyện đợi thời gian trôi. Bên trong phòng, cô gái lo xử lý thương thế trên người, thỉnh thoảng phân tâm nói chen vào một câu. Tất cả quần áo của nàng

nền nhuộm máu, lúc này cởi ra để một bên, lấy băng vải trắng quấn quanh ngực rồi vòng từng vòng qua vai, thậm chí quấn luôn cả chân và đùi. Sau đó, chần chờ một chút rồi cũng đành khoác trường bào kia lên người. Lúc này nàng hạ khăn che mặt xuống, sắc mặt tái nhợt suy yếu nhưng vẫn luôn cảnh giác như cũ.

Một hồi sau Ninh Nghị nói:

- Muộn quá rồi, nếu ta không về sợ rằng người nhà sẽ tìm tới. Sáng mai ta lại đến, cô nương bị thương nên sớm nghỉ ngơi.

Ninh Nghị chờ giây lát, thấy bên kia không có động tĩnh gì mới thổi tắt đèn, chuẩn bị đi ra ngoài, sau đó lại nói:

- Đúng rồi, nếu muốn tắt cây đèn còn kia thì cầm lấy cái miếng che bên cạnh chụp lên ngọn lửa là được, nếu thổi coi chừng bị cháy bùng lên đấy. Nói xong gã đẩy cửa bước ra ngoài, rồi nhẹ nhàng khép lại.

Bên trong gian phòng, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra. Nàng kéo trường bào nhón chân lặng lẽ đi ra, nhú mắt nhìn cánh cửa, sau đó hé một khe nhỏ nhoi ra ngoài sân. Ninh Nghị đã đi qua khỏi cổng, chốc lát sau thanh âm xe ngựa bắt đầu chạy vọng tới, từ từ đi xa dần.

Lùm cỏ trong sân vang lên tiếng côn trùng kêu rả rích, hằng hà ngôi sao nhấp nháy giữa bầu trời đêm. Nàng nhú mắt dõi theo hướng đi của xe ngựa, sau đó quay đầu lại quan sát gian phòng, trên kệ đủ thứ vật dụng, bình bình lọ lọ... Lúc này nàng tỉnh dậy, từ trong kia liếc sơ qua cho rằng là đây chỗ đạo sĩ luyện đan, lúc này nhìn thấy thêm vài thứ đồ khác. Tại một chỗ trống trải xếp vài cái mâm, khung sắt, thùng sắt cổ quái, ống nghiệm... toàn là những dụng cụ không ai hiểu được. Một tấm ván gỗ đen đóng trên vách tường ngang kia với những ký hiệu màu trắng kì lạ. Ánh sao từ ngoài thấu qua cửa sổ chiếu lên những trang sách đang lật giở trên bàn, Bút lông trên giá cũng động đậy vang lên tiếng leng keng tương xứng...

Gió đêm thổi vào gian phòng qua chỗ hé của khung cửa làm mái tóc và bộ trường bào hơi lay động. Trong tấm áo đó chỉ có vền vện vài lớp băng vải bao bọc lấy thân thể trần trụi, nàng trở tay đóng cửa lại rồi đi thẳng vào phòng trong, tay vừa cầm kiếm vừa ôm lấy hai đầu gối, co rúc lại trong góc giường chìm vào giấc ngủ.

“Tối nay chắc sẽ không bắt thành linh rồi đi chứ...”

Xe ngựa nhanh chóng về tới cửa hông của Tô phủ, Ninh Nghị hít sâu vào một hơi, nghĩ vậy liền nở nụ cười.

“bởi vì nàng không có đồ mặc...”

Tất nhiên chủ yếu cũng vì thương thế của nàng. Một quan chức như Tổng hiến chết đi chẳng bao lâu cáo thị sẽ rải khắp Giang Ninh, với thương thế nặng nề của nàng, lúc này tạm thời chưa đi ra ngoài được.

Từ cái cách sắp xếp bố trí để phân tách đám thân vệ Tổng Hiến, rõ ràng nàng không phải là một người ngốc. Đã cân nhắc được bao nhiêu chuyện như vậy, chắc chưa đến nỗi không đầu lại đi làm cái chuyện đại đột ấy.

Việc gã thẳng thắn nói ra lý do võ công kia thực tế cũng phải đoán ít nhiều, vì nếu để về sau khó tránh khỏi tạo cho người ẩn tượng toàn bộ những việc này đều do mưu đồ sẵn. Tuy thời đại này nói là trọng văn khinh võ, nhưng phần đông những người trong xã hội vẫn coi trọng nghề nghiệp của bản thân mình, huống chi là thần công tuyệt nghệ thế kia. Gã đã qua tuổi học võ, nhưng không cầu cái gì mà nhất lưu cao thủ, thậm chí chưa từng nghĩ đến việc phải lẫn lộn chốn giang hồ hay là trên chiến trường.

Trong chuyện này, trước hết là phải thành thật nói ra, sau đó dùng những yếu tố khác để dần dần thuyết phục, nhằm lộ ra tấm chân tình, vậy thì sau này mọi việc mới suôn sẻ. Còn nếu về sau mới bày tỏ sẽ khiến đối phương khó chịu, dù nàng thật sự thiếu người nhân tình, nhưng nếu cảm thấy người đang mưu đồ thì cũng chỉ làm qua loa lấy lệ thôi.

Vậy nên, nhất định ngày mai phải để lại ấn tượng tốt, giúp nàng yên tâm lưu lại.

Tới Vũ triều này lâu như vậy, gã vẫn luôn chủ động mỗi khi lên kế hoạch làm chuyện gì, cảm thấy không khác lắm những khi đàm phán ký hợp đồng hay là chào hàng trước đây, điều kiện tiên quyết là phải làm người ta thấy sự thành khẩn của mình. Gã đi thẳng một mạch vào nhà, qua cửa hông xuyên vào lối đi nhỏ. Từ xa thấy tiểu viện không sáng đèn, đoán chừng Đan Nhi các nàng vẫn chưa về, không biết tiểu Thiên đã ngủ chưa. Lúc gã đến trước sân bỗng nhìn thấy một thiếu nữ đang ngồi trong lương đình.

Mái tóc chẵn ngang trán, váy trắng xuyên hoa văn, thiếu nữ ngồi kia không biết đang suy nghĩ chuyện gì, hai tay ôm chặt đầu gối tạo cho người ta cảm giác như đang ray rứt. Ánh sao đêm từ bầu trời rơi lên khuôn mặt đang chuyên chú của nàng. Ninh Nghị nhìn được hai giây thì ánh mắt thiếu nữ chuyển dời liếc về phía này, đứng lên.

Gió đêm thổi làm làn váy khẽ lay lay, thiếu nữ đứng đó kinh ngạc nhìn sang. Lúc này nàng không giống như tiểu Thiên trầm khấn sôi nổi hoạt bát thường ngày, nhưng đã phần nào ra dáng một nữ nhân, cảm nhận này chợt kéo đến trong khoảng khắc hai giây.

- Cô...

Tiếng đầu tiên thốt liên, âm điệu đã có chút nghẹn ngào, nước mắt thiếu nữ lăn dài. Nàng đưa tay lên quệt đi nhưng cuối cùng cũng khóc òa lên.

- Cô gia...

Trong tiếng khóc, tiểu Thiên chạy sang nhào thẳng vào lồng ngực ôm lấy gã, suýt nữa đẩy gã lui ngược về sau một bước. Ninh Nghị đặt tay lên lưng nàng, thở dài thì thào.

- Về rồi đây...

- Cô gia... rốt cuộc là huynh đi đâu vậy...

Dưới bóng đêm, thiếu nữ thút thít nỉ non một hồi xong, lại biến trở lại tiểu Thiên như trước kia.....

63. Q.2 - Chương 64: Lục Lạc Chuông, Ngày Mai Gặp

Tiếng lách cách vang lên trong buổi sớm mai, Thiên Nhi Quyên Nhi dọn bày bát đĩa lên bàn, xới cơm rồi mời Đan Nhi ngồi vào. Trong nắng sớm hiện lên cảnh tượng một nhà năm miệng ăn đang ngồi quây quần dùng điểm tâm.

Tối qua Tô Đan Nhi và Quyên Nhi Hạnh Nhi trở về tương đối trễ. Thiên Nhi sau khi khóc xong, ngồi chuyện trò tâm sự với Ninh Nghị trong lương đình hồi lâu, vừa lau nước mắt vừa căn nhắc liên tục. Tiểu nha đầu này cũng khá đáng thương, lo lắng Ninh Nghị sẽ dứt bỏ mình để đi gặp yêu nữ, sau khi nghe tiếng chiêng trống xập xình thì lại lo gã gặp phải điều gì ngoài ý muốn. Tiếp đó lại lo, lỡ như cô gia đi gặp cô nương nào, không mang theo mình bên cạnh thì làm gì có tiền trả...

- Nếu cô gia tới đó mà không có tiền sẽ khiến người ta xem thường đấy. Thật ra, mấy nữ nhân kia khen tốt thế này thế kia đều là giả vờ, các nàng ấy chỉ giỏi nịnh thôi...

Cô bé ngồi trong lương đình, vừa gạt lệ vừa nghiêm trang lo lắng gã đi chơi mà không có tiền trả. Ninh Nghị cảm thấy ấm áp trong lòng, bèn an ủi mấy câu. Dưới ánh sao đêm mờ nhạt, hai người ngồi trong lương đình nói chuyện đùa vui một hồi, cuối cùng tiểu Thiên cũng trút được phần nào thắc mắc.

Ngày hôm qua Tô Đan Nhi về muộn nên chưa ngủ được bao lâu. Tuy những chuyện thế này không phải lần đầu, nhưng lúc ăn điểm tâm thoạt nhìn vẫn hơi uể oải, bèn cố gắng rửa mặt cho tỉnh táo hơn, Quyên Nhi và Hạnh Nhi cũng không khác là bao.

- Tối qua lúc trở về bọn thiếp bị ngăn lại, trông thấy người ra vào thành bị kiểm soát gắt gao. Nghe nói mệnh quan triều đình gặp chuyện, e rằng hội thi hoa khôi đêm nay không thể tổ chức bên bãi Bạch Lộ nữa, chỉ là trước mắt vẫn chưa biết sẽ sắp xếp thế nào... sáng nay thì thi đấu trên thuyền rồng...

Tô Đan Nhi vừa húp cháo vừa kể một số tin tức. Ninh Nghị lắc đầu:

- Sáng nay ngủ thêm một chút đi...

- Dạ?

Tô Đan Nhi ngẩng đầu nhìn gã.

- Nàng với cả Hạnh Nhi Quyên Nhi, sáng nay tranh thủ ngủ lấy một giấc, chuyện trong nội viện cứ để cho Thiên Nhi, có gì thì trưa hãy giải quyết.

- Vâng.

Tiểu Thiên vội vã ưỡn ngực, ra sức gật đầu.

- Cứ giao cho Tiểu Thiên là được, tiểu thư đi nghỉ ngơi đi.

- Nghe lời tướng công vậy.

Tô Đan Nhi gật đầu cười. Quyên nhi Hạnh nhi bên kia cũng cười rất tươi:

- Cám ơn cô gia.

- Chỉ sợ nếu sáng nay tướng công muốn đi xem thi đấu trên thuyền rồng...

- Không xem đâu, ta sẽ qua học đường một chuyến.

- Hình như hôm nay đâu có lịch dạy?

Tô Đan Nhi nghi hoặc hỏi.

- Dù sao cũng không có việc gì, hôm qua mới nảy ra vài ý tưởng nên hôm nay muốn đi thử nghiệm, chắc phải đến trưa ta mới về.

Sau đó nói tới mấy chuyện vợ vẫn lung tung. Tô Đan Nhi hỏi về tình hình thi đấu ngày hôm qua, rồi hỏi thêm ít chuyện về tình huống trong thành trước đó... Thực ra ngoại trừ việc mệt mỏi do thiếu ngủ, tâm tình Tô Đan Nhi và Hạnh Nhi Quyên Nhi vốn cũng không được phấn khởi lắm, nghĩ đến việc cải tiến kỹ thuật bên kia lại thất bại thêm một lần nữa. Tất nhiên những chuyện thế này rất bình thường, mười lần thường thất bại đến chín, nhưng chỉ cần một lần thành công là đủ... Nghĩ vậy nên các nàng cũng không buồn nhiều.

Sau bữa sáng, Tô Đan Nhi và Quyên Nhi Hạnh Nhi quay về phòng, Ninh Nghị tạm biệt Tiểu Thiên rồi lái xe ngựa của phủ Phò mã ghé ngang qua chợ. Giữa trưa, bầu không khí phố xá náo nhiệt đông vui, rất nhiều người tụ hội về bờ sông Tần Hoài xem thi đấu trên thuyền rồng. Hai bên lối đi cành lá nhẹ đưa, có điều quan binh cảnh giới khá đông, nghĩ đến mới thấy nha phủ Giang Ninh hôm nay cũng rất đầu đầu, trong hội thi không thể phiền nhiễu nhiều đến dân, đành phải đề cao cảnh giác, tuần tra kiểm soát lượng người ra vào một cách nghiêm ngặt, nhằm đảm bảo thích khách vẫn còn ở trong thành.

Chuyển hướng đi về phía thư viện, người trên đường bắt đầu thưa dần... nhưng vẫn nghe được tiếng chiêng vang pháo nổ như cũ. Dọc đường gặp một gia đình gần đó, họ nhận ra gã liền bắt chuyện đôi ba câu. Sau đó xe ngựa đến trước cửa tiểu viện, Ninh Nghị xách theo bọc quần áo, nhảy xuống đi thẳng vào trong, đẩy cửa ra thì không thấy ai cả. Gã nhìn tới ngõ lui, chú ý mấy dấu vết nho nhỏ để lại, để ý cửa sổ tối qua vẫn còn đóng nhưng hiện tại đã mở, sau đó đóng cửa lại rồi lui ra ngoài.

Trên xà nhà cao cách mặt đất khoảng ba bốn thước, nàng khoác trường bào ngồi nhìn Ninh Nghị đóng cửa, sau đó tung người nhảy xuống. Trường bào nam nhân lỏng lẻo trong gió, dưới áo là những lớp băng mỏng manh quấn quanh đôi chân thon dài, vừa chạm đất nàng liền kéo vạt áo phủ kín thân thể, nhưng vẫn lộ ra bắp chân và bàn chân trắng nõn. Nàng cầm kiếm gõ lên cái kệ bên cạnh một cái.

Nghe thấy tiếng động, Ninh Nghị đợi vài giây rồi lại đẩy cửa một lần nữa. Trong khoảnh khắc chuôi kiếm chợt thò ra, gã treo bao đồ vào đó, lúc cửa đóng lại còn kịp nhìn thấy cổ tay trắng nõn cầm lấy bao đồ và vẻ mặt băng sương của nàng.

- Mặc đồ vào rồi ăn chút gì đi, buổi trưa và tối cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, nhưng như vậy sợ vẫn không đủ chất, ta thấy thể này tiện hơn. Bây giờ cô nương bị thương, nếu cần vị thuốc gì có thể nói với ta. Cứ yên tâm, ta sẽ tách lẻ ra mua để tránh làm người ta cảnh giác. Tí nữa cô thay đồ xong thì đưa bộ quần áo dính máu và mấy thứ phiền phức khác cho ta để ta xử lý.

Bên trong im lặng một hồi:

- Người xử lý ra sao?

- Đơn giản thôi.

Gã vừa nói vừa cầm mấy thứ dùi đục bên cạnh, gõ vài cái vào chỗ khe hở bị trường kiếm đâm thủng tối qua. Trong phòng chợt có phản ứng, có vẻ như người đó đang thay quần áo.

- Người đang làm gì thế?

- Chỗ này nổi bật quá, nhìn qua là biết do một vật sắc bén đâm vào, phải xử lý sơ qua một chút.

Gỗ gõ làm lỗ hổng không còn hình dạng rõ rệt, sau đó lấy dầu hỏa đốt cho đen lại, mài nhẵn rồi lại đốt tiếp. sau mấy lần như thế, gỗ gõ cửa, đi vào phòng làm thêm một lần tương tự. Trong phòng không có người, các loại áo quần đồ vật dính máu tối qua đều được bỏ vào bao quần áo để trên bàn.

Trên nóc xà, nàng mặc một bộ quần áo xanh nhạt ngồi đó nhìn Ninh Nghị. Sau khi làm xong việc, Ninh Nghị kiểm tra vài vật nhuộm máu trong bao đồ. Trong những vật đó, ngoại trừ áo ngoài còn một số thứ riêng tư. Nàng nhất thời cảm thấy giận dữ. Lát sau nghe thấy lời nói từ phía dưới vọng lên:

- Thật có lỗi đã quên mua giày cho cô, ngày mai ta sẽ mang tới.

Nói xong gã cầm lấy bao đồ xoay người bước ra ngoài.

Cảm giác giận dữ đã giảm đi ít nhiều, nàng ngồi trên xà nhà co co chân lại. Ống quần dài tận mắt cá chân, còn bàn chân vẫn để trần như cũ. Nàng vô thức đặt tay lên đùi, sau đó thả ra, khom mình đứng dậy.

Gian ngoài là các loại thiết bị thí nghiệm, Ninh Nghị luôn chuẩn bị đầy đủ cho bếp lò để nung đốt. Gã cầm đồng hồ nhuộm máu và một số phụ kiện “nhỏ nhỏ” ném vào lò than, chỉ trong chốc lát tất cả liền cháy sạch không còn một mảnh. Lúc đốt đồ gã thuận miệng nói chuyện liên quan đến tình hình tuần tra của quan binh bên ngoài. Sau đó hai bên chìm vào yên lặng, không ai nói năng gì nữa.

Lặng lẽ ở bên ngoài làm thí nghiệm, điều phối dung dịch, chốc chốc lại viết mấy ký tự lộn xộn. Sau đó nung nóng bình sứ, nhưng bị phát nổ nên lại phải thu dọn. Ngoài trời, ánh nắng chiếu tỏa nhưng vẫn chưa đến nổi nóng bức. Trong viện, cỏ hoang hoa dại đong đưa theo gió. Tiếng náo nhiệt dịp tết Đoan Ngọ từ xa vọng tới không hề bị gián đoạn, làm nổi bật bầu không khí yên tĩnh nơi căn tiểu viện. Lục Hồng Đề ôm kiểng ngồi trên giường ăn bánh bao Ninh Nghị đưa tới, thỉnh thoảng nhìn qua khe hở đã được mở rộng, hơi nghi hoặc nhìn xem mấy thí nghiệm quái lạ. Thần sắc nam tử ấy chăm chú, thỉnh thoảng lại cầm bút ghi ghi chép chép cái gì đó lên bảng.

Một lát sau có người đẩy cửa viện tiến vào, tiếng bước chân nhún nhá không đều, chắc chẳng phải là quan quân gì. Nàng thu dọn đồ đạc rồi cân nhắc có nên nhảy lên trên kia không, bèn nín thở lắng nghe. Có tiếng một tiểu cô nương từ bên ngoài vọng đến:

- Cô gia, muội tới rồi nè.

Là một tiểu nha hoàn, có vẻ khá tinh nghịch.

- Coi chừng, bên đó có thể còn mảnh sứ vỡ đấy, đừng đụng vào mấy dung dịch để trên bàn.

- Vâng, biết rồi...

- Sao đến sớm vậy?

- Hạnh Nhi tỷ dậy rồi, bảo muội đi tìm cô gia. Đúng rồi, cô gia, dọc đường muội có mua hai cái lục lạc chuông. Huynh thấy treo nó ngoài kia có được không?

- Treo lên đi.

- Vâng.

Chốc chốc lại vang lên tiếng đình đình đang đang thanh thúy dễ nghe, tiểu nha đầu xách ghế ra ngoài, treo lục lạc chuông dưới mái hiên ngoài bậc cửa.

- Cô gia, lúc muội đi trên đường thấy nhiều binh lính lắm. Mọi người đều bàn luận xem thích khách ngày hôm qua đang ở đâu, hình như nàng ta rất lợi hại, huynh có nghe nói gì không?

- Cũng có nghe qua.

- Thế cô gia thấy sao? Nghe nói đó là một nữ thích khách, không lẽ chính là nữ tặc hôm Nguyên Tiêu?

- Đúng là một nữ thích khách, khi này còn có người nói tối hôm qua tận mắt chứng kiến, kể lại sinh động như thật...

Gã thuận miệng nói.

- Bảo là cô gái ấy bản lĩnh cao cường, thân cao tám thước, vòng eo cũng tròn tám thước, tay cầm Kim Ti Đại Hoàn Dao giết thẳng một mạch từ phố Chu Tước tới phố Trường Nghiệp khiến cho thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang. Lúc đó, Đô Ủy Tổng Hiến xuất ra một chiêu tuyệt học của phật môn gọi là Như Lai Thần Chưởng, tuy công phu đã đạt đến mức siêu phàm nhập thánh, nhưng Kinh Thiên Nhất Dao của cô gái kia cũng lợi hại không kém. Hai bên liều mạng chiến một trăm hai mươi hiệp nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Tiểu nha đầu cười ngặt nghẽo:

- Không đúng, cô gia lại nói lung tung, thân cao tám thước, vòng eo cũng là tám thước, hóa ra là hình vuông à?

- Vòng eo là chỉ một vòng quanh người ấy, nhìn người cô ấy giống như một khối hình trụ, nữ thích khách hình trụ cầm Kim Ti Đại Hoàn Dao nghe rất là lợi hại nhé.

- Kim Ti Đại Hoàn Dao là cái gì vậy?

- À, nôm na là một thanh đao giống thứ mà hộ vệ ở nhà hay cầm ấy, mé trên có treo vài cái vòng kêu leng keng...

- Cô gia kể cổ sự đi.

- Đào đâu ra cổ sự mà kể cả ngày vậy.

- Đi mà...

- Rồi rồi...

- Trước kia, cách đây lâu thật là lâu, có một thư sinh tên gọi Ninh Thái Thần. Sau khi trượt đường công danh, hắn về nhà làm công việc đi thu thuế các cửa hàng...

Từng tia nắng len qua góc ngói rọi xuống, nữ nhân ôm kiếm ngồi tựa vào xà nhà ngắm nhìn những tia sáng ấy, lắng nghe âm thanh từ bên ngoài vọng vào. Tiểu nha đầu ngồi trong khu vườn tiểu viện, bận rộn hái hoa dại, nam tử kia vừa làm thí nghiệm cổ quái vừa kể một câu chuyện cũng lạ lùng không kém.

Một buổi sáng yên tĩnh đến lạ thường.

Tối giữa trưa, rốt cuộc hai người cũng rời khỏi, có lẽ là đi xem thi đấu hoa khôi trên thuyền rồng... Dập tắt bếp lửa bên ngoài xong, gã xếp gọn những thứ đồ vật cùng chủng loại, sau đó mở cửa đi ra rồi khép lại.

- Lục lạc chuông đẹp đấy.

- Muội mua mà.

- Được rồi được rồi...

Âm thanh hai người xa dần, sau đó tiếng người nam tử kia truyền tới.

- Lục lạc chuông, ngày mai gặp.

Tiểu nha đầu cũng quay đầu nói:

- Lục lạc chuông, ngày mai gặp.

Cửa viện cuối cùng cũng đóng lại, xe ngựa rời khỏi, nàng lặng lẽ đi ra nhìn đôi chuông gió dưới mái hiên. Xa xa, âm thanh náo nhiệt hoan vui của tết Đoan Ngọ truyền tới, nàng nghĩ đến cổ sự “thiện nữ u hồn”(1) huyền bí người kia vừa kể, nếu so với cách dẫn dắt của những người kể chuyện khác thì câu chuyện này nghe hay hơn rất nhiều.

Một buổi trưa ngày mùng năm tháng năm, Lục Hồng Đề đứng dưới mái hiên ăn bánh bao, nghe tiếng chuông gió đing đang, trong lòng thoáng suy tư...

(1) Thiện nữ u hồn (chữ Hán phồn thể: 倩女幽魂; bính âm: qiànnǚ yōuhún; tiếng Anh: A Chinese Ghost Story) là một bộ phim thần thoại kinh dị-hài kinh điển của điện ảnh Hồng Kông phát hành năm 1987 với các diễn viên chính Trương Quốc Vinh, Vương Tổ Hiền và Ngô Mã, đạo diễn Trình Tiểu Đông nhà sản xuất Từ Khắc.

64. Q.2 - Chương 65: Quang Cảnh Cuộc Vui

- ...Nghe nói vào năm đó, tại hành cung mùa xuân của Liêu Quốc, tất cả các thủ lĩnh của bộ lạc tham dự Đầu Ngư Yến do Da Luật Duyên Hi chủ trì. Khi ấy Hoàn Nhan A Cốt Đả đứng ra yêu cầu Da Luật Duyên Hi trả lại vùng đất A Sơ nhưng hắn không mấy quan tâm. Sau yến hội Da Luật Duyên Hi ra lệnh cho các đầu lĩnh ra ca múa giúp vui, nhưng Hoàn Nhan A Cốt Đả vẫn cứ ngồi yên, bảo là không biết. Da Luật Duyên Hi nổi giận, rút đao chém chết Hoàn Nhan A Cốt Đả ngay tại chỗ. Hiện tại thế lực Hoàn Nhan A Cốt Đả đang lúc hưng thịnh, đã tâm bưng bưng. Tình hình này dẫn đến việc hai nước Kim Liêu giao chiến đến một mất một còn. Vũ triều chúng ta đứng giữa mưu đồ, cần nhắc tình hình hai phe. Theo như ta thấy, một khi chiến tranh nổ ra, trước hết quân của triều đình ta sẽ tỏ vẻ yếu thế, sau đó chiếm lấy Doanh Châu đầu tiên...

Cũng vào giữa trưa tết Đoan Ngọ, trên tầu lâu ven sông, Cố Yến Trinh đang chuyện trò với mấy vị bạn hữu. Bầu không khí dưới kia vui vẻ, trên tầu lâu người đến người đi, bày biện chén đĩa trên bàn rồi chuyện trò tâm sự.

- Không thể tưởng tượng Yến Trinh huynh cũng có tài quân lược đến như vậy, bội phục bội phục.

Trong đám bạn hữu thì có người là quan nhỏ trong quân đội, giờ phút này chấp tay cười nói, sau đó lại có người phải phải tay.

- Đâu chỉ riêng quân lược, Yến Trinh không những tài trí hơn người mà còn trí dũng song toàn. Nghe nói trên đường đi kinh thành vừa rồi gặp phải bọn cướp, Yến Trinh huynh liền bày mưu trốn được, sau đó dẫn viện binh giăng lưới bắt trọn nguyên ổ. Tại hạ nghe nói mà ngưỡng mộ.

- Chuyện này là thật chứ?

Có người mở to hai mắt nhìn.

- Ha ha, chỉ là cơ duyên xảo hợp, may mắn gặp dịp thôi.

Cố Yến Trinh cười.

- Chỉ là, ta cảm thấy cả hai thứ văn võ này khi nắm khi buông. Với thế cục trên thiên hạ hiện nay tốt nhất là nên trau dồi cả hai. Lần này tới Lạc Bình, sau vài năm đạt được thành tích nhất định, ta cũng muốn xếp bút nghiên để theo nghiệp binh đao, mong muốn có cơ hội gách vác chút trách nhiệm...

Hắn nhậm chức ở Lạc Bình vào tháng bảy, nên sẽ rời khỏi Giang Ninh khoảng tháng sáu. Đám người cười cười nói nói lấy lòng một hồi, sau đó cuộc gặp gỡ nho nhỏ cũng tan dần. Sau khi mọi người ly khai hết, hắn ngồi bên cửa sổ nhìn cảnh tượng ngoài kia, suy nghĩ vài chuyện văn vợ, không lâu sau, người tùy tùng tên tiểu Tứ đi lên.

- Tìm được rồi hả?

- Theo lời công tử, hôm qua đến nay tiểu nhân đã tra được rất nhiều tin tức của người tên Ninh Lập Hằng kia. Chỉ là tự tiểu nhân chỉ hỏi được một ít, còn tin tức chủ yếu là từ tác phưởng bên kia.

- Rồi sao?

- Chuyện trứng muối đã chuẩn bị ổn thỏa.

- Việc này...

Cố Yến Trinh nhíu mày.

- Vốn đã không còn nhiều ý nghĩa... thôi cũng được, đi nào, trên đường kể sơ lược về tên Ninh Nghị kia cho ta.

- Vâng, có người nói tên Ninh Nghị này luôn biết điều, giỏi giấu tài. Hôm qua tiểu nhân điều ra thân thể của hần, mọi người quanh chỗ hần ở đều nói...

Ríu ra ríu rít liên hồi, hai người xuyên qua phiên chợ, men theo đường tắt đi vào một cái xưởng nhỏ tối tăm mất vệ sinh. Một lát sau, Cổ Yến Trinh che mũi nhủ mày đi ra:

- Cũng được, lo chuẩn bị cho tốt, mai bắt đầu nhập vào thị trường. Nàng bán hai mươi văn thì đây bán mười văn. Sau này ta không đến nơi này nữa, vậy nên một số vấn đề hãy để Hồ lão đại tự mình giải quyết.
- Vâng, nhưng mà...tháng sau công tử phải khởi hành đi Lạc Bình rồi. Hồ lão đại lo trong một thời gian ngắn như vậy, không thể đánh đổ sinh ý của đối phương.
- Ai nói phải đánh đổ việc làm ăn của nàng? Ngoài chuyện làm đối phương khốn đốn thì không cần để ý nhiều, lo làm tốt chuyện của mình là được.

Cổ Yến Trinh nhủ chặt mày cất bước. Hần xuất thân từ nhà địa chủ nên có tiền, làm cái chuyện trứng muối này chẳng tốn bao nhiêu ngân lượng. Lúc trước bởi vì không có tý đầu mối về người đứng sau Nhiếp Vân Trúc nên sai người làm chút chuyện, nếu sau lưng Nhiếp Vân Trúc là một lão đầu danh tiếng thì còn có chút ý nghĩa, nhưng tới lúc này thì đã hơi thừa thãi. Thế nhưng vậy cũng được, qua thời gian ngắn sẽ làm cho nàng hiểu rõ rằng, những thứ ảo tưởng tự lập kia yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích.

Nhớ đến lời tiểu Tứ nói, tên Ninh Nghị kia xưa nay không thích làm mấy chuyện rối rời, chính trực không quan tâm lời dèm pha, có vẻ như khá từng trải, nghe nói chế ra mấy thứ linh tinh như phấn viết bằng đen.... Hừm, chẳng trách hần đứng lẫn cùng một chỗ với bọn Lý Tần, e rằng cũng là hạng người cuồng vọng không theo khuôn phép. Chuyện trứng muối rất có thể là do hần làm, nhớ đến hình vẽ trên chiếc xe của Nhiếp Vân Trúc... mười phần tục khí, không chút sự thanh nhã.

Đối với việc mở rộng trứng muối kia, phương pháp cũng không có gì đặc biệt, chỉ là thủ đoạn nắm bắt cơ hội tầm thường. Đạo binh pháp có chính có kỳ, thủ pháp bậc này dưới cái nhìn của hần thật sự quá mức tầm thường. Hần suy nghĩ vài phương pháp rồi so sánh với cách kia đều thấy ỉn hơn không chỉ một lần...Thế nhưng hiện tại nghĩ ra cũng không làm được gì, hần vốn cho rằng Vân Trúc là một cô gái có tính cách thoát tục, nào ngờ lại bị mấy thủ pháp thế này làm mê hoặc, thật buồn cười thay...

Đi trên con phố náo nhiệt, lòng Cổ Yến Trinh nghĩ tới những câu chuyện, nghĩ tới hai người Vân Trúc và Ninh Lập Hằng kia... Nguyên lai tưởng rằng đối phương tính cách thanh cao, tìm được người nào tốt lắm, làm ỉn tưởng tượng trong đó có bao nhiêu nhiều là khúc mắc, hôm nay nghĩ đến.

Thật là thất vọng...

Một ả thanh lâu đầu óc hạn hẹp lại tự ỉn là bằng thanh ngọc khiết. Một tên ở rể nhà thương nhân làm được vài chuyện bằng môn tiểu đạo thì tự cho là phong lưu, nghĩ đến cũng chẳng khác gì cái bọn hạ nhân thô thiển kia, thật buồn cười không thể tả...

Đáng tiếc lúc trước hần lại bị mấy chuyện này làm cho quẩn qua quẩn quẩn.

Không ngờ tới đến, hần lại gặp phải hai người đó một lần nữa.

Giống như Tô Đàn Nhi dự đoán từ sáng, tối qua phát sinh sự kiện ám sát ở cấp độ kia nên ngày hôm nay xuất nhập thành đều bị kiểm soát nghiêm ngặt, không cho phép các đại đội nhân mã ra vào. Nơi trình diễn cuộc thi đấu hoa khôi sau đêm hôm qua đã được thay đổi, cử hành trên một sân khấu rộng lớn ven sông phía đông thành. Ở đây không có phong cảnh thiên nhiên đẹp như ngoại thành, bố trí tạm thời tuy hơi chật hẹp một chút nhưng để chứa hơn ba ngàn khách quan vẫn không vấn đề gì, các loại thuyền hoa thả neo ven sông như cũ. Dầu sao cuộc thi này cũng liên quan đến phần lớn thu nhập của quan phủ Giang Ninh, không thể dễ dàng bỏ đi được.

Đối với bá tánh bình dân mà nói, chuyện mệnh quan triều đình bị ám sát không có nhiều cảm giác. Những khi chuyện trò trà dư tửu hậu, phần lớn còn vỗ tay là đằng khác. Vậy nên chuyện xảy ra không ảnh hưởng gì đến hứng thú xem biểu diễn của mọi người, thậm chí còn tăng thêm chút kích thích.

Buổi chiều Ninh Nghị cùng Tô Đàn Nhi các nàng lái xe ngựa dạo chơi một vòng quanh thành, ăn thử vài thứ quà vặt hay hay, bàn luận chuyện của nữ thích khách tối qua. Trên xe, Thiên nhi và Quyên nhi cầm hai

cái hộp hình vuông và hình trụ đại diện cho “Thân cao tám thước, vòng eo cũng tròn tám thước” đại chiến với nhau.

Lúc này Tô Đàn Nhi đã lấy lại tinh thần, thỉnh thoảng cúi đầu tùm tùm cười nói với Ninh Nghị. Trước kia ai cũng có điều cố kỵ, trong nhà phải diễn xuất như vợ chồng thực sự nên nàng không bao giờ đề cập đến công việc. Nhưng lúc này lại toàn nói về chuyện làm ăn, tỷ như chuyện phong bế cửa thành làm chậm mất bao nhiêu hợp đồng nè, dự tính giảm đi bao nhiêu lợi nhuận nè. Nàng khẽ than thở một trận, thực tế đa số chỉ là đùa giỡn. Tuy nàng thở dài vậy nhưng lại không để mấy chuyện nhỏ nhặt đó trong lòng.

Ninh Nghị ngồi bên thỉnh thoảng lại đưa ra vài chủ ý vô căn cứ, ví dụ như khắc chữ trong tứ thư ngũ kinh lên trên vải may quần áo. Sau khi làm xong đi ra trên người toàn chữ là chữ, kiểu dáng cách tân, khí phách hào hùng. Tô Đàn Nhi liền cười nói sau này sẽ may cho tướng công một bộ, chỉ là thêu văn tự lên cũng có điều phiền toái:

- Nhưng tướng công dám mặc vào đi ra đường không.

Dĩ nhiên Ninh Nghị không kiêng kỵ gì, liền gật đầu đáp ứng.

Lúc ở bờ sông ăn chút đồ, Ninh Nghị lôi giấy bút ra vẽ vài bức chân dung, thật ra cũng là vài bức tranh dạng biếm họa. Trên mặt giấy là bốn khuôn mặt bị cường điệu lên nhưng vẫn mang đầy đủ đặc điểm vốn có. Bốn chủ tớ Tô Đàn Nhi sau khi cười ngặt nghẽo liền lôi Ninh Nghị ra phê phán. Thời đại này mọi người vẫn chưa quen nhìn loại tranh vẽ này. Ninh Nghị tranh cãi với Tô Đàn Nhi, cộng thêm bọn Thiên nhi Quyên nhi chống đỡ, cuối cùng quyết định đánh cuộc, bày quây ven đường kiếm tri âm (1). Tô Đàn Nhi vốn nói Ninh Nghị cứ bày ra thử xem, đến khi thấy gã ngồi xuống băng ghế ven đường chuẩn bị bán tranh thật, liền cùng bọn thiếu Thiên vừa cười vừa kéo gã về.

Ninh Nghị cười hô hô:

- Cái này tính là ta thắng nhé.

Tô Đàn Nhi cười đến đỏ bừng mặt:

- Tướng công này quậy quá, thiếp thân chịu không nổi...

Thiên nhi cạnh đó nhỏ giọng nói theo:

- Thiên nhi cũng không chịu nổi...

Quyên nhi ra sức gật đầu. Sau đó hai đứa phá đám liền bị Ninh Nghị thuận tay gỡ ấy phát. Mấy nàng biết tính gã hiền hòa, thỉnh thoảng bày trò đùa nghịch cũng không sao.

Sau khi vụ ám sát tối qua được trình lên, trong phủ nha đã lường được hội thi hoa khôi không thể tổ chức ở ngoài thành nữa, vậy nên việc chuyển dời hội trường đã được tiến hành từ sáng sớm. Chạng vạng tối, lúc xe ngựa chở Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi các nàng đi ngang qua thì mặt trời đã ngả về tây. Xung quanh con đường đi tới hội trường giăng đèn kết hoa, tơ lụa bay múa. Đối diện với sân khấu là từng chiếc từng chiếc thuyền hoa xếp thành một dải. Tuy còn chưa lên đèn, nhưng người ra người vào phía trước đã vô cùng náo nhiệt.

Trong một căn phòng trên thuyền hoa thuộc Kim Phong lâu, Nguyên Cẩm Nhi đang chuẩn bị cho cuộc biểu diễn đêm nay. Tối nay bốn người tranh hoa khôi, mỗi người sẽ biểu diễn ba hạng mục. Lúc chạng vạng tối này là khoảng thời gian tĩnh tâm nghỉ ngơi của nàng, không có nhiều người được làm phiền. Tất nhiên bản thân người tham gia biểu diễn cũng có được quyền nhất định, nếu thân thiết với người nào vẫn được dẫn vào phòng tâm sự. Trong khuê phòng Nguyên Cẩm Nhi lúc này còn có thêm một người nữa, không phải nha hoàn của nàng mà chính là Nhiếp Vân Trúc đang giả nam trang. Hai người ngồi cạnh cửa sổ, vừa nhìn khung cảnh phía sân khấu vừa tán gẫu.

- Tối hôm nay rất là quan trọng phải không.

Nguyên Cẩm Nhi hỏi Nhiếp Vân Trúc.

Nhiếp Vân Trúc gật gù, có vẻ còn hồi hộp hơn cả Nguyên Cẩm Nhi.

- Ủ, nếu tối nay không gặp phải trục trặc gì... thì từ ngày mai có rất nhiều chuyện phải làm đấy.

- Muội không lo lắng đâu.

Nguyên Cẩm Nhi lén lút cắn nửa miếng bánh đậu xanh, Nhiếp Vân Trúc trừng mắt, đoạt lấy nửa còn lại. Nàng bỏ miếng bánh vào miệng nhai rồi nuốt xuống, sau đó tức giận uống ngụm nước:

- Đã nói đừng ăn mấy thứ này mà.

- Muội không khấn trương gì đâu, chức hoa khôi kia muội vốn không thích mà, nếu Phùng Tiểu Tình muốn, Ý Lan muốn, Lạc Miểu Miểu muốn thì các nàng cứ việc dành lấy. Vân Trúc tỷ cũng thật lạ, nếu là tỷ tham gia cuộc thi này, e rằng một điểm cảm giác cũng không có, vậy mà giờ lại hồi hộp vì chuyện này...

- Lần đầu tiên làm được tới mức này, tất nhiên phải hồi hộp rồi. Nếu hôm nay không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, danh tiếng trứng muối sẽ được lan truyền ra. Còn về phần trình diễn kia, muội vốn chẳng để trong lòng nên dĩ nhiên là không lo lắng rồi.

- Yên tâm đi, Cẩm Nhi sẽ giúp chàng mà, Vân Trúc ca ca.

Nguyên Cẩm Nhi cười lả lơi, sau đó bỗng nghĩ tới điều gì, hung hăng nheo mắt lại.

- Đúng rồi, Vân Trúc tỷ, mấy ngày hôm trước muội nghe nói trứng muối ra hàng nhái, có người khác muốn tranh thị trường với tỷ, vấn đề này giải quyết sao đây...

- Ừm?

Nhiếp Vân Trúc hơi nghi hoặc, sau đó nhún mày.

- Đã có rồi sao?

- Không phải đó chứ, Cẩm Nhi ngày ngày đều lo lắng thăm hỏi khắp nơi. Tỷ thân là ông chủ mà không biết. Mỗi tối muội đều rửa thậm cái tên tiểu nhân nào muốn đoạt đường làm ăn của tỷ... tức chết thôi.

- Không cần đâu, vấn đề này huynh ấy đã liệu trước rồi.

Nhiếp Vân Trúc nói xong, khẽ cười.

- Huynh ấy nói sẽ tự an bài vấn đề này, không cần tỷ quan tâm. Vậy nên mấy ngày nay tỷ chưa từng tra xét, chỉ tập trung lo chuyện tối nay...

- Lợi hại vậy sao?

Nguyên Cẩm Nhi liếc mắt ranh mãnh nhìn nàng.

- Hừm, muội muốn nhìn xem, rốt cuộc là y làm cách nào...

Nói xong, nàng quay đầu nhìn ra ngoài, lướt qua dòng người vài lần rồi đột nhiên giật mình, mở tròn hai mắt.

- AAAA..., nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Vân Trúc tỷ nhìn xem, người tình của tỷ... Á... Ôi, Vân Trúc ca ca, muội sai rồi!

(1) Tri âm: Bá Nha đánh đàn, khi đàn đến đoạn miêu tả núi cao, Chung Tử Kỳ ngồi bên cạnh nói: 'ôi núi cao như Thái Sơn', khi Bá Nha đàn đến khúc miêu tả nước chảy, Tử Kỳ liền nói: 'ôi nước chảy cuộn cuộn như sông'. Sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha không đàn nữa, ông cho rằng không ai hiểu được tiếng đàn của ông bằng Tử Kỳ. Sau này chữ tri âm dùng để chỉ người hiểu được sở trường của mình.

65. Q.2 - Chương 66: Cẩm Kỳ

Đùa giỡn trong căn phòng trên thuyền hoa được một chốc, hai cái đầu chụm vào nhau cùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trong ánh tà dương chiếu tỏa, thân ảnh Ninh Nghị thấp thoáng giữa đám đông. Thị lực Nguyên Cẩm Nhi rất tốt, một lát sau thở dài tiếc nuối:

- Nhưng hình như phu nhân của y cũng tới... trước giờ Vân Trúc tỷ đã từng gặp qua chưa?

Trong đám đông bên đó, người sánh vai cùng Ninh Nghị dĩ nhiên là Tô Đan Nhi, phía sau là ba ả nha hoàn. Từ xa nhìn lại Nhiếp Vân Trúc không trông rõ cô nàng, nhưng chợt nhớ tới hôm đi chơi xuân bắt gặp Tô Đan Nhi và Ninh Nghị ngồi chung một chỗ, gật đầu cười:

- Đã từng gặp rồi, cũng không phải là phu nhân lớn tuổi gì đâu, rất xứng với Lập Hằng là đằng khác...
- Được rồi, tuy chưa phải quá thân thiết, nhưng Vân Trúc tỷ lại nói về tình nhân như vậy... Á...

Một lần nữa vạ miệng lại rước họa vào thân, đầu Nguyên Cẩm Nhi đang tựa trên vai Vân Trúc, bị nàng đưa tay định gõ thì giống như con sâu lượn qua lách lại, miệng lẩm bẩm.

- Cẩm Nhi biết sai rồi, Vân Trúc ca ca đừng làm vậy mà.

Nhiếp Vân Trúc không vui đẩy nàng ra, sau đó nghiêm mặt lại.

- Tỷ và Ninh công không phải là loại quan hệ kia, Cẩm Nhi muội đừng nói lung tung, nếu bị người khác nghe thấy thì không hay đâu.
- Biết rõ...

Nguyên Cẩm Nhi gật gù, tiếp tục xem cảnh tượng bên kia, khi mấy người kia đi lại gần nàng buột miệng:

- Không phải thân thiết như thế nhặt sao...

Trên thực tế Tô Đan Nhi cũng là một mỹ nhân, so ra không kém Nhiếp Vân Trúc bao nhiêu, khác nhau chỉ là ở khí chất từng người mà thôi. Vì phải điều hành công việc làm ăn trong thời gian dài nên trên người Tô Đan Nhi đầy vẻ tự tin, lúc này đi tới liền được một đám người nghênh đón. Nguyên Cẩm Nhi không khỏi thở dài một tiếng:

- Giao thiệp rộng rãi thật.

Những người ra nghênh đón là một đám nhân vật trên thương trường, lời bình “giao thiệp rộng rãi” vừa rồi dĩ nhiên cũng là ám chỉ Tô Đan Nhi. Trong nhóm người đó, bọn Ô Khải Hào, Ô Khải Long, Bộc Dương Dật đều là đại kim chủ trong hội thi hoa khôi lần này. Tất nhiên người giàu nhất Giang Ninh như Bộc Dương Dật sẽ ủng hộ thuộc hạ của mình là Ý Lan. Vậy mà lúc này, những người làm điểm tựa chính cho từng thanh lâu bỗng nhiên tụ lại cùng một chỗ khiến ọi người đổ cả mắt.

- Thì ra cũng thật là lợi hại.

Nguyên Cẩm Nhi nhìn một chặp, nằm nhoài tựa vào vai Vân Trúc thở dài.

- Vân Trúc tỷ xem kia, những ông chủ lớn đó tuy chào hỏi bắt chuyện với Tô Đan Nhi, nhưng mức độ chú ý tới Lập Hằng cũng không thấp. Đến Bộc Dương Dật mà còn ra sức lôi kéo làm thân, thấy sang bắt quàng làm họ, những người ở rể bình thường thì làm gì có được loại địa vị này.

Người trong hội trường tới lui xã giao với nhau. Lúc này Nguyên Cẩm Nhi liền thấy rõ, Tô Đan Nhi và những người kia đều là thương nhân nên chuyện chào hỏi nói chuyện là rất bình thường. Nếu có người ở rể bên cạnh lúc này thì thường sẽ không có địa vị gì, dẫu có người thoáng xem trọng đến chào một tiếng thì cũng dễ nhằm vào Tô Đan Nhi. Nói cách khác, nếu người vợ giữ gìn hình tượng cho trượng phu thì tốt, còn không thì chỉ là làm nền thôi. Thế nhưng chuyện trước mắt xem ra lại không giống, Ninh Nghị đứng đó không nói gì nhiều, nhưng dáng vẻ bình tĩnh thông dong đó không ai có thể coi nhẹ. Bộc Dương Dật còn gọi chuyện với gã tới mấy lần, hiển nhiên không phải chỉ để đem thể diện cho Tô Đan Nhi.

- Đệ nhất Giang Ninh.... Vân Trúc tỷ, tỷ nói xem nếu hôm nay y đứng về phía chúng ta, muội có thể dành được hoa khôi không?

Nhiếp Vân Trúc nhìn nàng cười:

- Muốn ngồi vào đâu là chuyện thương lượng giữa huynh ấy và phu nhân, tỷ không có biện pháp đâu...Huống hồ không phải muội muốn rót hoa khôi sao? Lại nghĩ ngợi lung tung gì đó...
- Muốn hay không là một chuyện, nếu y là người của Vân Trúc... ầy ầy, là bạn tốt của tỷ, đương nhiên phải qua ủng hộ uội rồi. Nếu y qua đây ngồi thì muội sẽ rất có thể diện, khi đó tranh dành tình nhân với Tào Quan một trận thì sẽ...

- Hư vinh.

- Hi.. hi...

Nguyễn Cẩm Nhi cười ngất, lia mắt nhìn sang rồi đột nhiên nhảy dựng lên:

- Á à, Vân Trúc tỷ xem kìa, rõ ràng Ý Lan được dịp đi qua lôi kéo Ninh huynh của tỷ... khục, bạn tốt của tỷ chứ, thế này thì dễ tiện quá. Vân Trúc tỷ, chúng ta cùng đi qua phá rối, không thể để Ninh lập Hằng qua chỗ nàng ngồi được.

Đầu kia Ý Lan mặc một bộ đồ trắng đi qua, được Bộc Dương Dật giới thiệu liền ra lễ với Tô Đoàn Nhi và Ninh Nghị, sau đó đứng lại nói chuyện. Điều này làm Nguyễn Cẩm Nhi vô cùng khó chịu, nổi đóa lên nhưng Nhiếp Vân Trúc lại chẳng phản ứng gì, không định đi cùng nàng ra ngoài cướp người. Cẩm Nhi đành quay lại:

- Tỷ xem bọn họ còn cười cười nói nói kìa, thật tráo trở... đồ phản bội, đồ phản bội...

Nhiếp Vân Trúc hơi giận nhưng cũng bật cười:

- Sao lại thành phản bội rồi?

- Tất nhiên, vì y là bạn tốt của tỷ nên muội sẽ xem như người một nhà, thế mà lại nói chuyện cùng địch nhân, rõ ràng là phản bội.

Nàng nóng nảy một trận xong, nhìn thấy Nhiếp Vân Trúc tuy vẫn vui vẻ, nhưng ẩn trong ánh mắt chứa đựng bao phức tạp, không đành lòng mở miệng nói:

- Vân Trúc ca ca đừng vậy mà, Cẩm Nhi luôn luôn yêu quý ca ca đó nha...

Nhiếp Vân Trúc cười nhìn nàng, đưa tay day day cằm xinh:

- Tốt, lần này Cẩm Nhi gắng đạt được hoa khôi, bản công tử liền chuộc thân cho Cẩm Nhi, lưu lại một đoạn giai thoại nhé...

- Vâng, thỉnh Vân Trúc ca ca thương lấy Cẩm Nhi...

Vừa nói, Nguyễn Cẩm Nhi vừa gọi cảm khiêu khích. Khoảng cách hai người chậm rãi thu hẹp, từng chút... từng chút một, sau đó... bốn môi chạm vào nhau, cảm giác rất mềm mại, đàn hồi...

Cặp mắt mở to đảo tới đảo lui, trong một giây liền tách ra. Nhiếp Vân Trúc nhú mào che miệng lại. Nguyễn Cẩm Nhi thì đang “phì phì..” nhổ ra mấy cái, môi đỏ gọi cảm, ánh mắt hỗn loạn:

- Vân trúc tỷ làm gì thế, sao không tránh a...

- Muội đưa tới thật à...

- Muội tưởng tỷ sẽ né chứ...

Hai người bối rối một chặp, sau đó phá lên cười ngặt nghẽo. Nguyễn Cẩm Nhi ngồi trước gương đồng tô bổ sung son môi, còn Nhiếp Vân Trúc đang giả nam trang thì lấy ít nước trà rửa đi, giận dỗi trừng mắt liếc nàng. Nguyễn Cẩm Nhi ưỡn ngực nghiêm mặt cười, sau đó nhỏ giọng nói:

- Vân Trúc tỷ, trước kia tỷ chưa từng thử qua với người nào khác à?

- Không có.

- Nói cho tỷ biết nha, khoảng hai năm trước muội từng gặp một vị công tử từ Dương Châu đến, trông rất giống con gái nhưng chắc chắn không phải, vừa ngại ngùng vừa dễ thương. Lúc ấy trong lòng muội chột rung động, muốn gần gũi với hắn. Tiếc rằng hắn chỉ ghé qua có một lần, về sau vào kinh đi thi không còn trông thấy nữa...

- Thích y rồi à?

- Không phải đâu, còn chưa nói được mấy câu. Muội chỉ cảm thấy... rất thú vị thôi, hay là tỷ với muội thử lại lần nữa nhé, vừa rồi muội chưa cảm nhận được gì nhiều...

- Đi chỗ khác!

Trong phòng nô đùa cười giỡn, thăm thì to nhỏ. Ngoài trời ánh chiều tà từ trên cao rơi xuống thật trắng lẹ, mọi người trong thành đang đổ về hướng này. Khi màn đêm buông xuống cũng là lúc trận chung kết hội thi hoa khôi bắt đầu.

Trong tứ đại hành thủ của Giang Ninh thì Nguyên Cẩm Nhi hoạt bát, Phùng Tiểu Tĩnh đoan trang, Lạc Miểu Miểu lại gây cho người ta cảm giác quý phái. Trước khi bị loại thì Lục Thái Thái thường được người xưng là U Nhược Phong Lan, đàn tỳ bà rất hay, thắm vào tận tâm can. Về phần Ý Lan, nàng hơn người ở chỗ vừa có phong thái của kẻ trí, vừa am hiểu văn thơ, bản thân cũng có tạo nghệ không tồi, nghe nói trong thanh lâu thỉnh thoảng vẫn ăn mặc kiểu văn sĩ, tay cầm quạt lông đầu chít khăn tiếp khách, làm cho người không tiếc lời khen ngợi.

Nửa năm qua, Ý Lan rất hứng thú với những câu chuyện được truyền lưu của Ninh Nghị, vì việc này mà Tô Đan Nhi chọc ghẹo Ninh Nghị một trận. Chỉ là trong mắt thương nhân, những chuyện này cũng không có nhiều ý nghĩa, chủ yếu vẫn là các hợp đồng làm ăn. Trong những phú thương ở đây, có quan hệ gần gũi với Tô gia nhất dĩ nhiên là hai nhà Tiết, Ô. Nhưng dù cho Tiến Tiến bị chế nhạo một phen vì làm nhục Ninh Nghị, hẳn cũng không có nhiều hứng thú với gã. Hôm nay người để ý tới Ninh Nghị nhiều nhất có lẽ là Bộc Dương gia, Ý Lan chính là vị đứng đầu bảng thanh lâu dưới trướng Bộc gia. Thông tin lan truyền thế này, rốt cuộc là do Bộc Dương gia cố ý phát ngôn bừa nhằm tiếp cận Ninh Nghị hay là chân ý của Ý Lan, thật sự rất khó nói.

Hôm nay Tô Đan Nhi đến, Bộc Dương Dật bảo Ý Lan ra chào xem như chính thức nhận quen với Ninh Nghị. Dĩ nhiên không đề cập tới thơ văn, chỉ đơn giản là một cô nương trang nhã vừa bày tỏ sự ngưỡng mộ tài văn chương của Ninh Nghị, vừa thì đem lại thể diện cho Tô Đan Nhi. Tất cả mọi người tại hội trường đều là kẻ có bản lĩnh, thoát nhìn trò chuyện với nhau rất vui vẻ, nhưng trên thực tế không có bao nhiêu thành tâm. Chốc lát sau, Ninh Nghị cùng Tô Đan Nhi ngồi tại một khu vực dành riêng cho thương thân trước sân khấu.

- Nếu không có gì ngoài ý muốn, hội thi lần này Ý Lan sẽ đạt được hoa khôi.

Nắng chiều nhạt dần, đèn đuốc càng lúc càng sáng. Đám đông xung quanh bắt đầu tụ vào sân náo động khắp nơi. Tô Đan Nhi cầm một quả Sơn Trà trên bàn lên, lột vỏ rồi đưa cho Ninh Nghị, xem như là tận nghĩa thê tử. Ninh Nghị bình thần nhận lấy rồi cắn một miếng.

- Vừa bắt đầu muội đã nói ra mất, xem còn gì hộp nữa... không có ý tứ với người ngồi cạnh gì hết...

- Hai năm trước Bộc Dương gia muốn nâng Ý Lan lên, đi từng bước từng bước một rất vững vàng, nhưng sợ người ngoài nói nhà hắn lấy tiền đẻ người nên chỉ đưa Ý Lan tới hành thủ là dừng lại. Lúc này thanh thế đã đầy đủ, không còn lo lắng gì nhiều nên sẽ để Ý Lan lên thôi.

Ninh Nghị biểu lộ khó chịu. Những lời này nói với người khác sợ là quá phận, nhưng Tô Đan Nhi lại chẳng chút không vui, ngược lại còn cười ngất ngưỡng, bóc thêm một quả sơn trà đưa qua.

- Đây là phô trương mà, ngoại trừ khoe khoang với tướng công, Đan Nhi còn biết khoe với ai bây giờ? Chàng phải khen ngợi thiếp chứ.

- Được rồi được rồi, Đan Nhi thật lợi hại, thật tinh mắt.

- Hi hi...cao hứng thật.

Tô Đan Nhi có vẻ rất vui. Một lát sau, lại có mấy người Tô gia đến chào hỏi Tô Đan Nhi và Ninh Nghị rồi nhanh chóng rời đi, ví dụ như đám Tô Văn Định Tô Văn Phương. Tịch Quân Dụng cũng tới, vừa khi nhìn thấy Tô Đan Nhi thì ngồi tại một bàn tròn đằng sau cách đó không xa. Muốn ngồi bàn tròn tại hội trường, ăn uống cái gì thì nhìn chung cũng phải có thân phận hay địa vị nhất định.

Tần lão tới cùng hai vị phu nhân, cộng thêm mấy người Khang Hiền liền ngồi tại chỗ dành cho những nhân vật có danh tiếng. Không lâu sau bóng đêm hoàn toàn phủ xuống, mọi người cũng đã ngồi kín sân, tiếng đàn sáo thông thả vang lên làm mọi người bắt đầu an tĩnh lại. Bên dòng Tần Hoài sóng nước dập dờn, gió đêm khê thổi. Chủ quản nha môn phụ trách tổ chức hội thi hoa khôi lần này phát biểu đôi lời, tuyên bố cuộc thi bắt đầu. Tiếng đàn sáo trên sân khấu cũng theo thời gian dần dừng lại.

Sau một giây tĩnh lặng bỗng vang vọng tiếng âm vang, nhạc nổi lên, cột lửa từ dưới sân khấu phun lên trời. Hành thủ Lạc Miểu Miểu từ dưới đài mang theo từng dải lụa màu bay lên như Phượng Hoàng tung cánh. Trong màn đêm của thành thị phồn hoa, tiết mục hoành tráng mỹ lệ này đã chính thức mở màn cuộc thi hoa khôi.

Vị trí Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị ngồi cách khá xa, thuộc vào khu vực người ủng hộ Lạc Miểu Miểu nên cũng ra sức vỗ tay. Trong bầu không khí sôi nổi đó, Cố Yến Trinh cũng vui vẻ vỗ tay, thỉnh thoảng quay đầu lại, nhằm lúc không ai chú ý quan sát một lượt, quét qua đám đông tìm kiếm vị trí có thể có Nhiếp Vân Trúc...

66. Q.2 - Chương 67: Kỳ Vọng, Đánh Cuộc

Có một số việc nếu không chú ý thì thôi, nhưng càng chú ý, càng suy nghĩ nhiều về nó thì ấn tượng cũng càng được khắc sâu.

Đó là một cô gái rất lợi hại.

Đèn đuốc lay động lúc tỏ lúc mờ, tiếng nhạc trên sân khấu du dương mờ mịt. Cố Yến Trinh nhìn cảnh tượng bên kia, thoáng đánh giá qua Tô Đàn Nhi.

Lúc trước hỏi thăm tin tức liên quan tới Ninh Lập Hằng, hiển nhiên hẳn biết gã là người ở rể nhà thương nhân. Thời điểm đó vẫn chưa có ý niệm gì về thê tử y, nhưng lúc này trong lòng đã thoáng nắm bắt được một vài đường nét mơ hồ, bởi hình tượng đối phương triển lộ ra làm hẳn phải ấn tượng sâu sắc.

Nếu chỉ nhìn lướt qua thì cũng chỉ là một thê tử xinh đẹp, ra dáng thiếu nữ đang ngồi cùng tướng công xem cuộc vui. Tiểu thư khuê các con nhà giàu thường có hình tượng và khí chất như vậy, có lẽ do được giáo dục dạy dỗ tốt.... Thế nhưng, điều làm Cố Yến Trinh chú ý không phải chỉ ở điểm này, mà là cảnh tượng người khác lui tới với cặp phu thê.

Những người tới bắt chuyện với họ đều đối diện với thê tử Ninh Nghị trước nhất. Lúc này, mấy tên huynh đệ Tô gia và những người khác đều đến chào nàng đầu tiên, sau mới chú ý tới tướng công nàng. Hôm trước, Ninh Lập Hằng giải vây cho huynh đệ Tô gia tại Văn Mặc Lâu, ấy vậy mà bọn họ vẫn ưu tiên tới Tô Đàn Nhi trước, điều này phần nào cho thấy được sự lợi hại của nàng.

Ở phương diện này, Cố Yến Trinh rất tự tin với mắt nhìn người của mình, vì nhiều chuyện trước đây đã chứng minh cho khả năng quan sát của hẳn. Ở cái thời đời này, nữ nhân muốn trở nên lợi hại vốn rất khó khăn, còn thu liễm vào trong như trình độ trước mắt, dung hòa phần nào khí chất với sự ôn nhu một cách hoàn hảo khiến người ta không thể không bội phục. Bầu không khí hòa thuận vui vẻ bên kia hoàn toàn do nàng làm chủ, một mặt duy trì sự coi trọng với người ngoài, một mặt khéo léo chiếu cố đến sự hiện hữu của nam nhân bên người, không để hẳn hoàn toàn làm nền, cách thức thật sự ỉnh tới cực điểm.

“Quả là một cô nàng...”

Cố Yến Trinh nghĩ giả như nàng là nam nhân, trở thành đối thủ của mình, chiếm được tâm hồn Vân Trúc thì bản thân thật sự không thể không tâm phục khẩu phục. Nhìn chung thì, một nữ nhân ưu tú như thế đi kèm với một gã nam tử làm nền bên cạnh...thật là....

Hắn cũng không lưu tâm tới những việc này nhiều, thỉnh thoảng quay qua trò chuyện với người bên cạnh, vỗ tay cổ vũ trợ hứng... Vòng biểu diễn đầu tiên, tứ đại hành thủ đều thận trọng, trình diễn những tiết mục đặc sắc sở trường của mình. Lạc Miểu Miểu múa dải lụa màu rực rỡ mỹ lệ, vũ đạo Nguyên Cẩm Nhi linh động hoạt bát, Phùng Tiểu Tinh múa như “bách điệu triều phượng”, đoan trang khoáng đạt. Sau cùng là Y Lan tái hiện khúc “Khổng lão vấn đạo” với điệu múa mang hơi hướng cổ điển, váy đen tay áo rộng, ý vị thoát tục, điệu múa khoan thai, thực sự mang đến cho người xem cảm giác “mặc vận lưu hương”, làm tôn lên phong cách của kẻ trí trên người nàng.

Thật ra trong bốn người này, Cố Yến Trinh cũng không yêu thích Lạc Miểu Miểu nhất. Nàng múa rất đẹp và nổi bật, có thể tạo ấn tượng ban đầu cho người xem, nhưng trên thực tế nội lực vẫn chưa đủ, so ra còn kém cạnh ba người còn lại. Lúc trước lựa chọn nàng cũng vì chuyện kia của Nhiếp Vân Trúc. Thật ra phong cách vũ đạo hoa mỹ này khá dễ để làm làm thơ phá đề, chỉ là thái độ hẳn cũng thờ ơ không để tâm lắm. Lướt múa kết thúc hẳn định vung bút thảo thơ, nhưng không biết vì cái gì, sau khi nhìn người con gái bên

cạnh Ninh Nghị, rốt cuộc cũng không hạ bút, gọi tên phụ trách đăng ký hoa gần đó tặng năm trăm đoá cho Lạc Miểu Miểu.

Năm trăm đoá tương đương với năm trăm lượng bạc, đây cũng coi như một lần chi ra khá mạnh tay của hắn. Nhưng vì không làm thơ, thôi thì cứ sòng phẳng một phen. Không lâu sau tới khoảng thời gian tạ lễ, khi cô nương đứng trên sân khấu đọc: “Cổ Yên Trinh Cổ công tử gửi tặng lạc Miểu Miểu cô nương năm trăm đoá hoa.” Thì hắn liền đứng dậy chấp tay nói vài lời khách sáo với quan khách xung quanh. Bên kia, Tô Đàn Nhi cũng vẫy tay gọi người, số lượng mộc bài đằng sau sân khấu không ngừng tăng nhanh, những lượt tặng hoa hơn trăm đoá đều đã được rao xong, thì bỗng vang lên âm thanh.

- Ninh Lập Hằng Ninh công tử tặng Ý Lan cô nương hai ngàn đoá hoa tươi.

Lời này vừa dứt, đám đông bỗng ầm ĩ lên. Hai ngàn đoá hoa, đây là một lần bạo tay khiến mọi người không thốt nên lời. Bình thường, người ủng hộ tới mức này sẽ đợi sau khi ba phần thi kết thúc mới xuất ra. Cái tên Ninh Lập Hằng “đệ nhất” nghe tới bỗng có chút thần bí, lại xa hoa như vậy, bất kể thế nào cũng đủ trở thành đề tài bàn luận trong nhất thời. Cổ Yên Trinh biết đây là khoản chi từ tay nữ nhân kia, tại hội trường này làm ra chuyện lớn như vậy vì tương công của mình. Bề ngoài cô nàng trông rất dịu dàng, nhưng thật ra cường thế và tự tin đến đáng sợ.

Hắn nhớ tới chuyện trứng muối kia, bản thân mình hiện tại dõn dặt cũng không có tới trăm lượng. So với cảnh tượng trước mắt, hành động kia của Ninh Lập Hằng thực sự chỉ như một trò trẻ con đáng cười.

Khi đang nghĩ tới những chuyện này, Thẩm Mạc đã đi tới bên cạnh, cùng nhìn về bên kia:

- Thật là bạo tay... Yên Trinh nhìn qua kia lâu vậy, hắn là có hứng thú với tài học của Ninh Nghị hả? Nếu vậy thì bữa tiệc hoa khôi tối nay thật sự là long tranh hổ đấu, có trò hay để quan khán rồi.

Cổ Yên Trinh trầm mặc hồi lâu, nở nụ cười:

- Sơn huynh có biết, nam nhân đứng sau lưng Vân Trúc rốt cuộc là người phương nào không?

- Chẳng phải tra không được sao... Ấy?

Thẩm Mạc chợt hiểu ra.

- Chẳng lẽ là gã Ninh Nghị kia?

- Ừm, đúng là hắn.

- Nhưng hắn...hắn mang thân phận người ở rể mà.

Cổ Yên Trinh trầm lặng, tựa như cười mà không phải cười. Thẩm Mạc cười nhạt, lắc đầu.

- Nếu đã như vậy, sao không vạch trần chuyện này ra, chẳng phải là có trò hay xem rồi sao? Không biết ý Yên Trinh thế nào?

Cổ Yên Trinh nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi:

- Sơn huynh, nếu công khai chuyện này ra, kế tiếp sẽ như thế nào?

- Sẽ ảnh hưởng đến tình cảm phu thê bọn họ, nhẹ thì sinh ra khúc mắc, nếu như nặng, vậy thì ả nhà buôn kia sẽ tìm tới tận cửa Vân Trúc cô nương, đến lúc đó... Chà, trông Yên Trinh có vẻ không muốn, lẽ nào vẫn còn có ý thương hoa tiếc ngọc. Lòng dạ rộng rãi như thế thật khiến người ta bội phục.

Cổ Yên Trinh cười cười:

- Chẳng giấu gì Sơn huynh, thật ra nguyên do cũng không phải thế. Sơn huynh nói đúng, nhẹ thì sinh ra khúc mắc, nặng thì sẽ tìm tới tận nhà Vân Trúc làm loạn một trận, ầm ĩ đến tới tấm mặt mũi, lúc đó ta và huynh đứng nhìn vở kịch vui đó chẳng. Làm theo lời Sơn huynh nói, cuối cùng ta có thể nhận lại sự tự nguyện từ Vân Trúc không?

- À... ừ....

- Người làm đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, khi làm việc đừng nên để những việc nhỏ không đáng gì chi phối, định hướng mục tiêu cụ thể. Chuyện cỡ này nếu như làm tới, kết quả ta cũng chẳng nhận được bất cứ thứ gì, ngược lại truyền ra bị người đời lên án, lại phải chịu thể nhân khinh khi...”

Mặc dù lời nói hần đầy ắp ngạo khí, nhưng giọng điệu lúc này khá là nhã nhặn. Thẩm Mặc lặng im cân nhắc, chấp tay thụ giáo. Cố Yến Trinh cười lái câu chuyện qua chủ đề khác, xem múa hát trên đài rồi nghị luận một phen. Qua ánh đèn dầu mờ tỏ, hần cũng thầm quan sát Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc cũng chỉ là một kẻ tầm thường, một thư sinh cảm tính, khó thành đại sự...

- Hai ngàn đoá, thật vô cùng bạo tay nha.

Khi nghe trên đài xướng lên Ninh Lập Hằng tặng hai ngàn đoá, Ninh Nghị cảm thấy buồn cười, lắc lắc đầu. Trong lúc mọi người bàn luận dồn dập với nhau, gã bày ra một vẻ mặt như “không liên quan gì đến ta”, vì dù sao những người nhận ra gã cũng không nhiều. Chỉ là khi quay đầu sang, trông thấy Bộc Đường Dật ở bên kia đang chấp tay hướng qua, tỏ thái độ cảm tạ.

- Thật ra thiếp thân không hiểu nhiều về thơ văn. Chỉ là nàng ta cho tướng công thể diện, thiếp liền tặng bạc cho nàng, chuyện chỉ có vậy thôi.

Tô Đàn Nhi cúi đầu, lời nói dịu dàng điềm đạm, mỉm cười nhu thuận. Tất nhiên Ninh Nghị biết rõ nguồn cơn, lúc này chỉ ha ha cười nói. Hai phu thê không biết tại một chỗ khác trong hội trường, có thằng tên Cố Yến Trinh đang chăm chú quan sát từng động tĩnh bên này. Ở mé bên sân khấu, khi nghe tin hai ngàn đoá hoa xong, Nguyên Cẩm Nhi cũng ngó người ra, tức giận trừng mắt đi kiếm Nhiếp Vân Trúc tố cáo.

- Vân Trúc tỷ, hần ước hiếp người ta.

- Ấy, rõ ràng là thê tử huynh ấy tặng hoa, liên quan gì đâu.

- Muội mặc kệ, ý có tiền bắt nạt người khác... Đợi tỷ nữa không giúp chuyện trứng muối luôn.

Giận dữ được một chập, nàng lại kéo Nhiếp Vân Trúc chạy về phía phòng thay đồ.

- Vân Trúc tỷ, muội muốn trang điểm lại một chút, đợi lát nữa lên nhảy khá hơn tỷ còn cứu vãn ít thể diện chứ!

Tuy nàng không định tranh cái chức hoa khôi kia, nhưng thể diện rất quan trọng nên phải ganh đua một chuyện.

Thế nhưng trước đó nàng không có ý định dành hoa khôi, bài biểu diễn chủ yếu cũng khá yên phận, lúc này nghiêm túc xem xét cũng không thể cải thiện được gì nhiều. Cuộc thi tiếp tục tiến hành, múa hát đẹp dễ, phong cách đa dạng... Sau khi kết thúc vòng thi, Ý Lan múa một bài tên là Thư Sơn Mặc Hải trấn áp bốn phương. Mặc dù sau lưng có Bộc gia hậu thuẫn, nhưng lần này họ coi trọng thanh danh nên tốn rất nhiều công phu cho bài biểu diễn này. Sau bài diễn, cuối cùng Bộc Đường Dật cũng danh chính ngôn thuận tặng ra mười lăm ngàn đoá hoa, đưa cô nàng áo trắng phiêu dật trên sân khấu thẳng đến ngôi vị hoa khôi.

Thật ra kết quả này đã sớm được nhiều người như Tô Đàn Nhi đoán trước. Chỉ là Bộc gia trì hoãn hai năm để làm việc này, coi như đã cố gắng giữ chừng mực hết sức có thể, vậy nên theo dự liệu sẽ không có nhiều ý kiến về kết quả. Đêm nay ca múa đẹp mắt, tuy khoảng thời gian khá ngắn so với hai ngày trước, nhưng sau đó còn một hồi tiệc yến long trọng chúc mừng. Yến hội này là bữa tiệc thường niên sau mỗi hội thi hoa khôi do tri phủ đại nhân chủ trì. Tứ đại hành thủ tiếp khách, cảm tạ những người ủng hộ qua ba ngày diễn ra hội thi, các nàng cũng chuẩn bị sẵn vài điệu múa để biểu diễn góp vui. Giới thương nhân ngồi chung một chỗ, tán gẫu bàn luận những chuyện lý thú trên trời dưới đất.

Cả buổi tối Cố Yến Trinh đều để tâm tìm kiếm vị trí của Nhiếp Vân Trúc, nhưng vẫn không tìm được. Lúc hần đi cùng Thẩm Mặc tới dự tiệc, bỗng vô tình nhìn thấy một đạo nhân ảnh gần căn phòng cạnh đó. Thân ảnh kia ăn mặc như nô bộc, có vẻ đang xen lẫn trong đám đầy tớ, trốn sau thân cây ngoài căn viện như đang chờ gì đó. Thân ảnh ấy quá mức quen thuộc, Cố Yến Trinh chỉ vừa liếc qua liền nhận ra.

Sau khi tiến vào yến hội, hần đột nhiên hiểu ra đạo nhân ảnh kia đang chờ cái gì ở bên ngoài.

- Không thể ngờ... Vân Trúc cô nương lại làm sinh ý tới tận chỗ này...

Thẩm Mặc có chút cảm thán, trong bữa tiệc hoa khôi, trung tâm mỗi cái bàn đều đặt vài quả trứng muối được cất sẵn, hoa văn uyển chuyển, màu sắc long lanh. Hai tháng qua, tuy việc bán trứng muối vẫn không ngừng phát triển, nhưng Nhiếp Vân Trúc hầu như ít khi xuất hiện nhờ người khác trợ giúp, vậy nên ngoại trừ cung ứng đủ cho từng căn tửu lâu thì chưa có hành động gì khác. Trong buổi tối hôm nay, có vẻ như nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng để mở rộng thị trường.

Một cô gái như nàng, trong các buổi tiệc thế này ít ra cũng là khách quý, dù cho ít khi xuất hiện, không tham gia tranh đoạt hoa khôi, nhưng thực tế cũng sẽ có cảm giác được “sao quanh trăng sáng”. Vậy mà hôm nay lại vì thứ đồ này mà mặc đồ nô bộc trốn ở bên ngoài, nhìn xem mọi người ăn uống linh đình. Chờ mong phát triển cái thứ rẻ tiền này ư... Chẳng biết hiện tại nàng có nhân ra không...

Bỗng nhớ tới chuyện lúc xế chiều, hẳn chẳng để tâm gì tới thứ trứng muối kia, không mất đến trăm lượng bạc, cảm thấy thật vô vị. Vậy mà lúc này trông thấy vẻ mặt chờ mong kia, nhin không được xém cười phá lên. Thật là đúng lúc đúng dịp, không biết hôm nay nàng phí hết tâm huyết như vậy, trong lòng tràn đầy mong chờ, ngày mai liền bị người ta tước đoạt tất cả, không biết sẽ cảm thấy thế nào...

“Ta, Cố Yên Trinh không thêm quan tâm tới mấy trò trả thù vớ vẩn này...”

Miệng thì tự nói với mình như thế, nhưng chuyện tự đưa tới, hẳn phần nào cũng cảm thấy thích chí.

Hắn cười nói với Thẩm Mặc:

- Chuyện này xem ra thú vị đây, thật ra cũng chẳng phức tạp gì lắm. Ta nguyện đánh cược mười lượng bạc với Sơn huynh, không tới nửa tháng sau trên thị trường sẽ xuất hiện trứng muối phỏng chế. Nàng ta phí hết khí lực, e rằng sau này cũng dâng cho người thôi... Thương trường cũng như chiến trường, nào phải đơn giản như vậy.

Trên lý thuyết mà nói, muốn thắng vụ cá cược này chỉ cần đợi tới ngày mai, còn nếu bại thì cần đến nửa tháng để chứng minh. Hai người ngồi xuống tán gẫu với nhau, không nghĩ tới chuyện kia nữa. Chỉ là, dường như trong bóng tối có một dự định đã sắp đặt sẵn, sớm bóp chết thuyết pháp của hắn từ lâu. Vén vén vài phút sau, Cố Yên Trinh u ám nhận ra, hẳn đã sớm thua mười lượng bạc trong vụ này rồi...

67. Q.2 - Chương 68: Quảng Cáo, Bỏ Cọc

Đêm Đoan Ngọ, trên sông Tần Hoài ánh đèn xao động dập dềnh. Cạnh bên sân khấu, trong hành lang cử hành yến tiệc mừng hoa khôi đèn dóm sáng trưng, không còn chỗ ngồi.

Bữa tiệc này bao gồm khoảng ba bốn trăm người, diễn ra dưới sự chủ trì của Lưu tri phủ đại nhân. Bắt đầu là vài màn ca múa biểu diễn nho nhỏ, sau đó tứ đại mỹ nhân xuất hiện theo cách riêng của mỗi người, cảm tạ, vào chỗ. Đây là quá trình cố định chính thức phải tuân theo. Các kẻ sĩ, nhân vật nổi danh đều tề tựu đông đủ. Ngồi ở hàng đầu đương nhiên là một số quan viên danh sĩ có tiếng tăm thật sự, sau là đến các thương nhân ủng hộ hội thi hoa khôi, tỷ như nhóm Bộc Dương Dật, Tô Đàn Nhi nhìn chung là ngồi ở hàng đầu. Cố Yên Trinh ngồi cách phía sau một đoạn, đang nói chuyện phiếm cùng Thẩm Mặc, thỉnh thoảng lại nhìn tới mấy người đứng trước hoặc quay đầu lướt qua rừng cây ngoài đại điện.

Sau khi chính thức bắt chuyện với mọi người xong, Nguyên Cẩm Nhi ngồi xuống, dường như phát hiện ra điều gì đó, quay qua cười nói to nhỏ với tri phủ đại nhân bên cạnh. Cố Yên Trinh thấy vậy cũng cười theo, quay sang nói với Thẩm Mặc: “Sơn huynh, xem kia, trò vui đã bắt đầu.”

Nguyên Cẩm Nhi và Nhiếp Vân Trúc là bạn tốt, Cố Yên Trinh đã mang máng dự liệu thấy, cảm giác mọi chuyện đều được tính toán không chút sai sót. Quả nhiên, phía trước Nguyên Cẩm Nhi cười chỉ quả trứng muối đã lột vỏ. “Vừa bóc vỏ lại đẹp mắt quá, chẳng hay đây là món gì vậy Lưu đại nhân?”

Hắn là Lưu tri phủ chưa từng ăn thứ này, nhưng bữa tiệc do lão chủ trì nên lúc trước cũng đã hỏi qua, liền cười nói: “Đây là trứng muối, còn gọi là trứng phú quý, trứng phỉ thúy. Nguyên cô nương xem này, bên trong có hoa văn như đường vân trên gỗ tùng. Tùng phong cao thượng, lại trong yến tiệc hoa khôi, người ngồi đây đều là người phú quý, phỉ thúy dụ bình an, đúng là thứ đồ ăn thượng phẩm nhất phù hợp với yến hội này còn gì.”

Lời quan đúng là lợi cả đôi đường, lúc trước đã có mấy danh tự như trứng muối, trứng phỉ thúy, trứng phú quý... Lưu tri phủ lại mượn nước đẩy thuyền nói tốt thêm làm mở rộng thêm ý nghĩa. Lão làm sao biết, tứ đại hành thủ Nguyên Cẩm Nhi cô nương đang dùng sĩ diện của mình, mượn miệng hần nói ra những lời này. Mọi thứ đều thuận lợi, Nguyên Cẩm Nhi cũng phấn khích trong lòng, quay đầu nhìn ra ngoài điện.

Nhiếp Vân Trúc đợi sẵn ở đó cũng mỉm cười phát phát tay, tâm tình kích động. Tất nhiên nàng không có cách nhờ vả tri phủ đại nhân, nhưng hai tháng nay được Ninh Nghị chỉ đạo tạo mối quan hệ, bố trí một cái bẫy, để đến tận hôm nay trứng muối chính thức dương danh thông qua Lưu tri phủ đại nhân. Tuy tối nay vẫn hơi khó chịu với chuyện Ninh Nghị ủng hộ Y Lan, nhưng lúc này Nguyên Cẩm Nhi vẫn rất thích chí. Sau nụ cười mê người, nàng cầm lấy quả trứng muối nói: “Tri phủ đại nhân đã ngụ ý như thế, nhất định Cẩm Nhi phải nếm thử mới được, không biết nên ăn như thế nào ạ.”

Thủ pháp quảng cáo đơn giản là làm khách quan dự tiệc chú ý đến trứng muối càng lâu càng tốt, nên Nguyên Cẩm Nhi duy trì chủ đề có liên quan tới trứng muối. Lúc này, bỗng có một lão giả bên cạnh phát tay: “Chậm đã.”

Nguyên Cẩm Nhi cùng Lưu tri phủ đều ngớ người, chỉ nghe lão giả kia nói tiếp: “Không biết Lưu đại nhân rốt cuộc mua được mấy quả trứng muối này từ đâu, lão hủ có nghe qua phương pháp muối loại trứng này. Trong quá trình sản xuất có trộn thêm vôi vào, nếu vượt quá tỉ lệ thì sẽ sinh ra độc tính...”

Vấn đề này thực sự ngoài ý muốn, Nguyên Cẩm Nhi giữ nguyên vẻ tươi cười, nhưng trong lòng đang chửi toáng lão đầu già dư hơi...Chỉ là, với địa vị của lão giả trước mắt, nàng cũng đành cười xòa xem tình thế phát triển. Phía sau, Cô Yến Trinh đang ngồi xem Nguyên Cẩm Nhi diễn bỗng mở cờ trong bụng, lúc này không lo được mất cười ra thành tiếng: “Tốt quá, có người phá đám giữa đường, để xem bọn họ đối phó ra sao.”

Trong đám cây bên ngoài điện, Nhiếp Vân Trúc vốn không ngờ có chuyện như vậy phát sinh. Sau khi trông thấy lão giả kia nói xong, nàng nhìn về phía Ninh Nghị. Lúc này, trong bữa tiệc đã có người bắt đầu dùng trứng muối, nghe phải lời ấy đều dừng đưa lại, chỉ có Ninh Nghị vẫn không coi ai ra gì, chấm chấm xì dầu rồi nhét một miếng vào miệng. Bên cạnh gã, thê tử Tô Đan Nhi không vui giằng lấy. Nhiếp Vân Trúc thấy thế mỉm cười, trong nội tâm có chút chua xót.

Bên trong điện, lão giả kia cười cười.

“Cũng đừng lo lắng quá, lúc chế biến dùng vôi phối hợp sẽ tạo sự ngon miệng, nên rất nhiều đồ ăn đều có dùng qua, chỉ cần liều lượng thích hợp liền kích thích tuyệt nước bọt, thậm chí còn có công dưỡng sinh. Chỉ là những món ăn kia được chế biến thường xuyên, có quy trình rõ ràng nên không lo phạm sai lầm, còn trứng muối mới xuất hiện lần đầu tiên trong năm nay. Lão hủ cũng đã từng nếm qua, nơi chính tông nghiên cứu ra cách làm này chính là trứng muối Trúc Ký, là hàng cao cấp chuyên dùng cho yến hội. Dù thời gian xuất hiện chưa lâu, nhưng trên phố đã xuất hiện hàng phồng chế, lão hủ chỉ sợ phồng chế không đúng phương pháp, trứng không những không thể dưỡng sinh mà còn tổn hại đến sức khỏe. Vậy thì cũng không còn là trứng phú quý, trứng phỉ thúy nữa rồi, ha ha...”

Lão nói được nửa bài, Nguyên Cẩm Nhi đã há hốc miệng ra, Cố Yến Trinh đằng sau cũng ngớ cả người. Lưu tri phủ vội vã sai người đi hỏi, sau đó được quản sự báo lại, lão mới cười ha ha nói: “Trứng này chính là mua được từ Trúc Ký.”

Lão giả đứng gần đó nghe thấy, gật gù: “Vậy thì không phải ngại” sau đó gấp một miếng trứng muối trước mặt cho vào bát, phía đối diện cũng có người cười nói: “Minh công thật uyên bác, không ngờ cũng am hiểu về ăn uống như vậy.” Lão giả được gọi là Minh công cười ha ha: “Lão phu không nói ngoa chứ, thời trẻ vốn ham ăn lắm, đã từng đi khắp các danh sơn trên thiên hạ thưởng thức mỹ thực. Mấy cái chuyện ăn uống này, hôm nay lão hủ mà nhận đệ nhị thì mọi người chẳng tìm được đệ nhất đâu.”

Lão bắt đầu dùng phần trứng muối kia, người khác cũng không nghi kị gì nữa. Tri phủ thấy vậy cũng lập tức gấp một miếng làm gương, vì lão lỡ nói nhiều như vậy, nếu bị mọi người cho rằng thức ăn trong yến hội này không chính tông thì quả là mất thể diện, lúc này muốn tỏ vẻ “Trong yến tiệc của ta không thể có hàng giả.” Sau đó còn tăng bốc món trứng muối thêm vài câu.

Bên trong điện, Khang Hiền trao đổi ánh mắt dạng như “Người thiếu ta một lần ân tình” với Ninh Nghị.

Ngoài điện, Nhiếp Vân Trúc thở phào nhìn lên bầu trời lấp lánh ánh sao, mỉm cười. Xa hơn ở trong điện, Ninh Nghị ăn uống bình thản như mọi việc không liên quan gì đến mình. Cách đó không xa, Cố Yến Trinh cau mày: “Không ngờ hẳn lại tạo ra tin đồn như thế...” Dĩ nhiên gã không biết Ninh Nghị có quan hệ với Khang Hiền, chỉ cho rằng lời đồn này lan truyền đến tai lão mà thôi.

Thẩm Mặc ngồi bên thở dài, sau đó cười rộ lên: “Yến Trinh, mười lượng bạc này e là đã sớm thua về tay ta rồi.”

Thời đại này tin tức lưu thông vẫn chưa linh hoạt, chủ yếu chỉ là truyền miệng, bởi vậy nên lời nói sẽ bị xuyên tạc nhiều. Chuyện trúng muối xen giữa yến hội mừng hoa khôi chỉ là một việc nhỏ, nhưng từ đây sẽ nhanh chóng truyền lan khắp Giang Ninh. Khi mọi người nói tới trúng muối đều sẽ đề cập tới câu chuyện này. Mà có thêm thuyết pháp của Khang Hiền, e rằng trong thời gian ngắn chỉ có trúng muối của Trúc Ký mới là thực sự bán được, những thứ khác đều không thể xưng là trúng phú quý, trúng phỉ thúy... Những người muốn phỏng chế lộ ra sẽ bị diệt sạch nhanh chóng. Dù cho cạnh tranh giá bán thế nào cũng không tạo được bất kỳ ảnh hưởng.

Cuối bữa tiệc, một cô hầu gái lại nói, hình như vài ngày trước ở đông thành có người bị trúng độc, mặc dù triệu chứng không nghiêm trọng, nhưng sợ là do ăn phải trúng muối mà ra. Việc này nửa thật nửa giả khó có thể xác minh. Sau đó không lâu, lão Nhâm chương quỹ do Vân Trúc mời tới kinh sợ đi vào, nguyên ý dâng ra tỉ lệ phối chế trúng muối chính tông để quan phủ công bố cho những tác phường phỏng chế kia. Lưu tri phủ liền vung tay nói: “Bọn tác phường độc ác dám ăn cắp thành quả người khác, làm tổn hại thân người thế này thì còn dâng chỗ tốt cho chúng làm gì.”

Trên thực tế, lúc này ở bên ngoài chỉ có một xưởng phỏng chế trúng muối. Từ lâu Ninh Nghị đã biết không thể bảo vệ phương pháp phối chế được lâu, bởi vậy nên Trúc Ký căn bản chẳng cần bảo mật gì, cố ý để lộ ra phương pháp phối chế nhằm giúp bọn kia có thể chế xuất trúng muối trước tết Đoan Ngọ, sau đó phối hợp với việc này để thanh trừ một thể. Nếu không, lỡ như ngày sau có người xảy ra vấn đề sau khi ăn trúng muối, đổ lên đầu Trúc Ký thì hậu quả thật khá là phiền toái. Cái mà Lưu Tri phủ phong chính là một căn xưởng chẳng thu được bao nhiêu lợi nhuận mỗi ngày, chỉ là làm ăn nho nhỏ mà được mọi người khen ngợi trong yến tiệc bậc này. Nếu lúc này việc phỏng chế trúng muối đã thành phong trào, có lẽ lão đã không quyết định nhanh chóng như vậy.

Tận lúc này, tất cả những chuẩn bị đều đã đầy đủ, hết thấy động tác chỉ còn chờ ngày mai nữa là xong.

Trong yến hội, bên Ninh Nghị ngược lại bỗng có một sự việc nho nhỏ xen giữa, nguyên nhân là do Tô Đàn Nhi nhận ra trúng muối.

“Lần đầu tiên tướng công đưa thiếp thân đồ ăn cũng chính là món này, do huynh chế ra sao?”

“Vô tình nghiên cứu ra thôi, tiện tay mở rộng luôn.”

“Thế là nhượng lại cho bằng hữu nào đó phải không?” Tô Đàn Nhi cười. “Thiếp thân biết đấy.”

“Ừm?!”

“Lý Tồn, hoặc là Cố Yến Trinh.... chính là được huynh nhờ như vậy à?”

Cái tên Cố Yến Trinh này làm Ninh Nghị hơi nghi hoặc, Tô Đàn Nhi nói: “Ngày trước từng thấy qua vật này trên đường, nhớ tới hôm ấy tướng công đưa cho thiếp ăn, bèn hỏi thăm một phen mới biết. Chuyện Cố Yến Trinh dùng trúng muối để lấy lòng một cô gái thanh lâu đã truyền lan khắp phố, người đâu mà thật si tình. Tướng công thành toàn cho người ta, coi như cũng là chuyện tốt, nhưng thứ đồ của huynh nghiên cứu ra lại giao cho người ngoài, làm thiếp thân cảm thấy không thoải mái lắm...”

Tô gia không hề muốn Ninh Nghị tham gia vào việc kinh thương, buôn bán. Tô Đàn Nhi cũng chỉ biết thông cảm vì có lẽ tướng công khó xử với trong nhà, vậy nên nghiên cứu ra đành đem cho người khác. Tất nhiên lúc đó Ninh Nghị chỉ giải thích qua loa, bởi dù không phải hẳn chế ra cũng không sao. Đối với việc này Ninh Nghị không quan tâm gì nhiều. Còn Cố Yến Trinh ngồi cách đó không xa, nếu như tới gần nghe được “giai thoại” này của Tô Đàn Nhi, chẳng biết có thổ cả huyết ra hay không nữa.

Ngày hôm sau, một tiểu điểm được trang trí và sửa sang cẩn thận mang tên Trúc Ký, khai trương tại một góc đường không quá náo nhiệt ở Giang Ninh. Nhiếp Vân Trúc mời được một đầu bếp khá có danh tiếng,

chiêu bài đồ ăn là những món có liên quan đến trứng muối, ví dụ như đưa món cháo trứng muối thịt nạc vào thử nghiệm, ngoài ra còn một số loại đồ ăn khác theo ý của Ninh Nghị. Vì nhân tình thời đại này cách xa hiện đại, nên việc kinh doanh những món ăn chuyên biệt là không thể, ngược lại phải tạo cho khách hàng cảm giác thân thiện, thoải mái như ở tại nhà mình mới thỏa đáng. Mà đầu bếp kia cũng rất chuyên nghiệp và có bản lĩnh, so với việc Ninh Nghị cố gắng mày mò cùng Nhiếp Vân Trúc thì hương vị của các loại đồ ăn kèm trứng muối đã ngon hơn không biết bao nhiêu lần.

Xe nhỏ được đẩy ra bán trứng muối mỗi ngày tăng lên thành bốn chiếc, chia thành bốn cái tên Mai Lan Cúc Trúc. Trên mỗi xe đều có tràn ngập tranh tượng hình của Ninh Nghị, mỗi ngày hoạt động tại các nơi trong Giang Ninh. Nếu mua đủ một phần nhất định tại các xe nhỏ này sẽ nhận được một tấm mộc bài rất dễ thương. Sau khi thu thập đủ bốn loại thẻ có hoa văn khác nhau thì sẽ được hưởng giảm giá ưu đãi từ 80% đến 90% trong tiệm.

Ở trong những tửu lâu hỗ trợ bán trứng muối, lúc này cũng đã treo biển hiệu trứng muối Trúc Ký lên để đề phòng hàng giả. Hơn nữa phối hợp với tin đồn hôm thi đấu hoa khôi, nhưng chỗ ẩn hình đều bị diệt gần hết.

Tuy là lập kế hoạch một phen, nhưng cũng không tốn bao nhiêu công phu, vì đối với Ninh Nghị, những việc an bài đơn giản thế này chỉ là tiện tay thôi. gã không muốn tranh việc buôn bán của Trứng muối Trúc Ký, không muốn tranh đoạt quyền lực với người trong nhà cùng Tô Đàm Nhi, cũng chẳng phải là văn nhân trong đám người ở thành Giang Ninh. Về phần Cố Yến Trinh... đến nay gã vẫn còn chưa biết đó là ai.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, gã đã chạy thẳng một mạch đến bờ sông Tần Hoài, gặp gỡ Nhiếp Vân Trúc đang đỏ bừng mặt trước tiều lâu. Hôm nay khai trương, nàng đã đợi gã rất lâu, bảo gã giơ một bàn tay lên, sau đó khế cắn môi quyết tâm, đưa bàn tay phải với năm ngón tay trắng nõn lên, thoáng vồ nhẹ vào lòng bàn tay Ninh Nghị, nghe răng nỡ nụ cười thật hiền.

Nàng nhìn Ninh Nghị cũng cười rộ lên, thầm nghĩ chắc có lẽ huynh ấy vẫn chưa rõ tâm tình của mình. Nhưng vô luận thế nào, mọi người đều cười là tốt rồi. Chỉ là võ tay như vậy có chút vượt quá khuôn phép, khi nàng thực sự muốn làm như vậy, trống ngực đập loạn lên thành thịch. Hai tháng trước nàng bị Cố Yến Trinh nắm tay, liền cho đối phương một phạt tai, sau đó lập tức chạy đi rửa tay. Tâm tình nàng khi ấy rất tệ, xúc cảm lưu lại do lần nắm tay đó khiến nàng cảm thấy chán ghét, rửa thế nào cũng không sạch.

Lúc đó nàng nghĩ, nếu như có Lập Hằng ở bên thì thật tốt. Ngày hôm sau nhìn thấy gã, rốt cuộc vẫn không có dũng khí tiến tới. Tận lúc này, sau khi chạm vào lòng bàn tay gã, trong lòng cảm thấy như vừa làm xong một việc đại sự, ý nghĩa mang lại cũng giống như việc ngày hôm nay khai trương cửa hàng vậy.

Đối với cái võ tay nhẹ nhàng tự nhiên này, Ninh Nghị cũng không để ý nhiều. Sáng sớm thấy một xe đẩy trứng muối đi qua từ con đường đối diện, gã chợt ngấm lại, cảm thán nỗ lực của Nhiếp Vân Trúc. Chỉ là, lúc này gã đang có chuyện khác cần làm.

Gã chọn mua một đôi giày trong cửa hàng, sau đó mang theo ít đồ ăn sáng đi về phía học đường.

Sáng hôm nay trong thành Giang Ninh, một cô gái tên Tô Đàm Nhi ngồi trên xe ngựa, quy mô mạng lưới kinh thương dưới trướng nàng đã tương đối mở rộng. Tại một nơi khác, cô gái tên Nhiếp Vân Trúc khai trương một cửa hàng nho nhỏ đầu tiên. Giữa biển người như thủy triều, Ninh Nghị mang theo một bọc nhỏ, đi đến gặp thứ mà làm gã thực sự cảm thấy hứng thú...

Ngày mùng sáu tháng năm, năm Cảnh Hàn thứ tám triều Vũ, trong thành tràn ngập phấn chấn và hi vọng, hết thấy mọi chuyện đều vừa mới bắt đầu.

Ninh Nghị đẩy cửa viện ra, nghe âm thanh chuông gió vọng tới...

68. Q.2 - Chương 69: Chuông Gió, Mỗi Ngày Gặp Nhé.

Tháng năm sang, khí trời thành Giang Ninh mang theo hơi nóng mùa hè, tiếng chuông gió thi thoảng truyền tới chỉ càng tăng thêm cảm giác hoang vắng trong nội viện. Dây thường xuân xanh biếc phủ rợp vách tường màu vàng đất. Bên trong sân, hoa dại, cỏ dại mọc sức sinh trưởng. Từ trong bụi cỏ rậm rạp thỉnh thoảng lại có vài con châu chấu nhảy ra rồi biến mất, đôi khi lại nghe thấy tiếng dế mèn vang lên bên dưới lớp gạch

đá vỡ nát, vài con bướm bướm chập chờn, bầy chim đậu đầy trên dây leo lười biếng tủa lông tủa cánh. Trong không gian tĩnh lặng bỗng nhiên vang lên tiếng động, bọn chim nhất loạt giương cánh bay đi, dây leo khẽ động, chuông gió ngân nga trong không khí.

Nàng kê ghế ngồi dựa vào góc tường đằng kia, thanh kiếm cắm trong đám cỏ dại gần tầm tay. Bây giờ đang là buổi sáng, từ phía sau vách tường vọng tới tiếng ngậm nga đọc thơ đọc văn của bọn trẻ, nghe hồi lâu cũng hơi hơi êm tai.

Thỉnh thoảng, tiếng giảng bài của người kia cũng sẽ truyền tới: “...Hương nguyên, đức chi tặc dã. Nghĩa của câu này là...” (Hương nguyên đại khái là chỉ kẻ đạo đức giả. Ý câu này đại loại là đạo đức giả là kẻ thù của đạo đức)

“...Trên đường đời không chấp nhận những hành vi lén lút như vậy...”

“...Về vấn đề này, ta nhớ trước kia đã từng xem qua một câu chuyện...”

Thanh âm kia nghe khá là tùy tiện, không có đầy những thứ chi, hồ, dã, giả. Không có mở miệng khép miệng đều là lời thánh nhân dạy, so với đám phụ tử lúc trước gặp qua thật sự có quá nhiều khác biệt khiến nàng cảm thấy... không cần phải quá thận trọng.

Kiểu cách nói chuyện như vậy không dễ nghe như lúc đám học sinh đọc văn, đọc thơ, thế nhưng nàng vẫn có thể hiểu được. Cứ một lúc, gã lại kể với đám học sinh vài câu chuyện, tản mạn này nọ. Đám học sinh cũng không hoàn toàn tin hết, thỉnh thoảng sẽ hỏi: “Tiên sinh, tiên sinh...” Hoặc là: “Lập Hạng tiên sinh...” rồi nêu lên vài vấn đề kỳ quái hoặc là cười hà hà đàm luận câu chuyện cùng thầy.

Không biết lễ nghĩa trên dưới, nếu như ở chỗ khác, mấy đứa trẻ như vậy sẽ bị đánh đến sưng tay, hoặc là phạt đứng dưới nắng cả ngày.

Chẳng qua, cho dù thanh âm kia chẳng biểu hiện được chút uy nghiêm nào của người làm thầy, toàn nói linh tinh, nghe cũng không êm tai như khi đám học sinh đọc diễn cảm, nhưng đôi khi nàng cảm thấy người này nói chuyện dường như cũng có chút đạo lý.

Hồi sáng gã có ghé qua một chuyến, mang đến ít đồ ăn và vật dụng. Tuy đồ ăn đã đủ dùng ột ngày, nhưng đến trưa gã còn mang thêm một ít đồ ăn nóng, buổi chiều thì ở trong căn phòng đằng kia làm vài chuyện cổ cổ quái quái, đôi khi cũng mở miệng nói với nàng mấy câu, nàng cũng thuận miệng trả lời vài câu.

Cũng không thể coi là chính thức gặp mặt, bởi vì nàng chưa thực sự nhìn thấu được người này. Mỗi khi gã tới, nàng thường ngồi trên xà nhà lặng lẽ nhìn, hoặc là theo lối cửa sổ đi ra phía sau. Thường thường tiểu nha hoàn kia sẽ đi theo gã, ngồi ở bậc thang ngoài thêm trò chuyện với cô gia nhà mình, ríu rít kể một ít chuyện linh tinh gì đó. Cũng từ đó nàng mới nghe ra, nhà người này chính là làm việc kinh doanh vải vóc.

Sau khi tiểu nha hoàn ríu rít hết chuyện thường sẽ nài nỉ gã kể chuyện xưa, toàn là những câu chuyện kỳ quái giống như chuyện “Thiện nữ u hồn” ngày trước, đáng tiếc ngày đó nàng còn chưa được nghe hết, có lẽ trên đường đi về gã đã kể xong cho tiểu nha hoàn nghe rồi. Bây giờ gã đang kể một câu chuyện tên là “Thiên long bát bộ”, tình tiết phảng phất có vẻ giống với thể cục thiên hạ ngày nay, chỉ là trong đó triều Vũ đã bị đổi thành triều Tống.

Một buổi chiều ngày hè bình thường, trong nội viện tĩnh lặng, nam tử tên là Ninh Nghị vừa làm mấy cái thí nghiệm cổ quái, vừa kể tiếp câu chuyện cũng rất kỳ quái. Tiểu nha hoàn ngồi trước đình việc, cô gái áo đen ngồi ôm thanh trường kiếm cổ sơ ngồi sau bụi cỏ, cùng nghe những thứ như “vô lâm, giang hồ, hiệp khách, bang phái...” tựa như đã tách ra thành hai mảnh thiên địa riêng biệt với thế giới hiện tại.

Tới khi rời đi lúc chạng vạng tối, tiểu nha hoàn vẫn theo thường lệ, quay đầu lại nói một câu: “Chuông gió, ngày mai gặp lại.”

Thanh âm ngọt ngào lan tỏa, dung nhập với ánh tà dương đỏ tía.

Sau hai ngày đầu tiên, Ninh Nghị cũng không tận lực đề nghị gì với nàng nữa.

Có rất nhiều phương cách để cho người khác cảm thấy sự chân thành của một người, nhưng biện pháp tốt nhất chính là: Bản thật sự rất chân thành.

Không cần phải gắng sức suy nghĩ quá nhiều, cũng không cần cố hết sức làm việc gì, Tuy nữ nhân kia thỉnh thoảng cũng trả lời gã mấy câu, nhưng nếu nàng không muốn nói chuyện thì gã cũng chẳng miễn cưỡng. Sáng sớm chuẩn bị đồ ăn ột ngày, giữa trưa hoặc chiều tối, nếu có thể ghé qua hẳn sẽ cố gắng mang theo ít cơm sốt canh nóng cho nàng. Thương thế của nàng hẳn là không nhẹ, nhưng dù sao cũng chỉ lánh nạn một thời gian, không thể chú ý quá nhiều.

Mỗi ngày gã cũng sẽ mang qua cho nàng ít vật dụng, mua thêm ột bộ quần áo màu đen để thay đổi. Thỉnh thoảng những lúc ở gian ngoài cũng nhắc nàng vài lời, chỉ dẫn những đồ vật nào có thể đựng vào, cái nào không thể tùy ý loạn động. Có lẽ đối phương cũng cảm thấy gã rất cổ quái, nhưng tạm thời cũng chưa cần giải thích mấy chuyện đó.

Tết Đoan Ngọ đi qua, cuộc sống của gã lại trở về với tiết tấu cũ: mỗi ngày đều đi dạy học, đi đạo, làm thí nghiệm đều đặn. Buổi chiều ngày mừng mười tháng năm, khi gã về đến nhà thì Tô Đoàn Nhi vẫn chưa trở về, Tiểu Thiên cũng có công việc phải đi nên căn tiểu viện trống trơn. Gã đi về phòng sắp xếp lại vài thứ, đến khi nghiêng đầu nhìn qua bỗng phát hiện một bóng người đang đứng ở cửa, nhìn qua còn tưởng là Hạnh Nhi, người cao nhất trong ba tiểu nha hoàn, lúc đi ra mở cửa mới cảm thấy có điểm không đúng.

Sau khi kéo cửa ra mới thấy rõ nàng đang đứng yên lặng ở đó, trên người mặc bộ y phục màu xanh Ninh Nghị mua cho lúc trước. Nàng đứng đó nhìn gã, ánh mắt và thân ảnh lộ ra vẻ anh khí mà lạnh lùng.

Ninh Nghị thở hắt ra: “Cô như vậy quá mạo hiểm...”

Bên ngoài quan binh vẫn tuần tra nghiêm mật như cũ, mặc kệ nàng có mục đích gì, nhưng cứ như vậy mà bám theo gã thực sự quá mức liều lĩnh. Nghe Ninh Nghị nói xong, cô gái khẽ nhíu mày, tựa hồ như đang nghi hoặc điều gì, sau đó liền quay người ly khai, dường như định men theo đường cũ đi về. Ngay khi nàng định phi thân qua tường, Ninh Nghị đột nhiên gọi lại: “Đợi một chút.” Sau đó chỉ về phía cửa hông: “Đi qua phía bên kia, ta đi lấy xe.”

Một lát sau, xe ngựa từ cửa hông Tô Phủ rời đi. Ninh Nghị cẩn thận cho xe đi lòng vòng một chút rồi mới đi về phía học đường. Đi được nửa đường nàng mở miệng: “Ta đã biết nhà của người ở chỗ nào...” xem như là một lưỡi dao kẻ sẵn vào người, tính cách thận trọng, nói ra những lời này rồi cũng chẳng cần nhiều lời nữa. Lúc xe ngựa đi tới bên cạnh tiểu viện kia trời đã xẩm tối, trên đường cũng không có người, nữ tử vén rèm xe lên rồi trực tiếp nhảy qua tường vào trong tiểu viện, trước khi đi còn lưu lại một lời vẫn còn vang vọng trong không gian tĩnh lặng: “Ta tên là Lục Hồng Đề.”

Kể từ đó, rốt cục cũng có thể coi là quen biết.

Hôm sau lúc Ninh Nghị ghé qua, nàng cũng không tránh mặt gã nữa. Từ đó về sau, đại khái mỗi ngày cũng có thể nói với nhau vài chuyện vụn vặt.

Lại qua mấy ngày sau, một buổi chiều nọ Ninh Nghị đang ở phòng ngoài làm thí nghiệm, sắc trời bắt đầu tối dần, sấm sét vang dội rồi cứ thế đổ mưa. Mưa ào ào như muốn nhấn chìm cả thành Giang Ninh trong nước. Dưới cơn mưa thế này, trong phòng cũng có mấy chỗ bị dột, Ninh Nghị phải lấy mấy cái thùng hứng nước, vang lên tiếng tí ta tí tách.

Hôm nay Tiểu Thiên không đến, Ninh Nghị kéo ghế ngồi ở phòng ngoài nghỉ ngơi một chút, thuận miệng hỏi chuyện võ công.

Cách một vách tường, Lục Hồng Đề đang ngồi trên giường nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh mưa, cười cười hỏi: “Người nghe được mấy câu chuyện diễn nghĩa kia rồi thật sự muốn học võ công sao? Tổng triều là nơi nào?”

Ninh Nghị cười cười: “Bất kể nói như thế nào thì cũng rất thú vị mà.”

“Thú vị thì cũng có thú vị đấy.” Lục Hồng Đề hơi trầm mặc trong chốc lát: “Nhưng mà cuối cùng cũng chỉ là một câu chuyện diễn nghĩa, thế đạo bây giờ không có đại môn phái gì, cũng không có bao nhiêu giang hồ hào kiệt, không chẳng có cái gì mà tao nhã, quy củ giang hồ. Chỉ toàn là lục lâm cường tặc, đại đạo phi khẩu. Người kể chuyện nghe thì rất êm tai, thực tế khi chúng dân bản cùng liều mạng, làm gì còn để ý nhiều như người nói, gặp người yếu đuối thì ra tay cướp giết, nếu như gặp phải quan binh ức hiếp bá tánh hay cường tặc tương tự thì cũng đành chấp tay cho qua, tránh đi cho lành... Đại hiệp, tìm đâu ra một đại hiệp thực sự vì dân vì nước?”

“Một người cũng không có?” Ninh Nghị lãnh đạm hỏi.

“...Có lẽ được vài người.”

Ninh Nghị cười, chuyển sang chủ đề khác: “Ồ trên giang hồ thì cô lợi hại cỡ nào?”

“Nghe nói qua mấy người, nhưng mà chưa từng đánh thử, còn lại... toàn là lưu manh ác bá, sao có thể coi là người trong giang hồ?” Giọng nói của nàng mang vài phần tự ngạo, nhưng lại hơi chút không vui, nhưng có vẻ không phải là vì Ninh Nghị.

“Đánh thắng được một người, mười người, cũng đánh không lại mấy chục đến một trăm người, đợi đến khi lọt vào giữa quân trận thì lợi hại mấy cũng chẳng làm được gì.”

“Thì ra cô từng trải qua chiến trận...”

Bên kia dừng một chút rồi cười rộ lên: “Người thật sự muốn học võ công? Võ công của ta?”

“Ừm, nếu như có thể học...”

“Nếu như ta dạy người, người có biết sẽ thành ra thế nào không?”

Nghe câu nói này, Ninh Nghị liền biết có gì không ổn, liền dò hỏi: “Chẳng lẽ võ công của cô chỉ thích hợp cho nữ tử tu luyện hả?”

“Không phải, nam nhân học được, có lẽ còn lợi hại hơn.” Nàng cười cười, nói thật nhẹ nhàng dứt khoát.

“Thế này nhé... Ta không cần trở thành cao thủ gì đó, tuy ta có hơi lớn tuổi, nhưng mà thiên tư thông minh, học thức uyên bác thì có khả năng đạt đến nhị lưu hay không?” Dù sao đối phương cũng không thật sự có thành ý, Ninh Nghị tùy tiện tưởng tượng ra, nói nhảm mấy câu.

Bên kia bật cười: “Nếu như người học võ công của ta mà không đủ nghị lực, bỏ dở nửa chừng thì coi như là vận khí của người. Ngược lại nếu như người thực sự có nghị lực, chăm chỉ tập luyện không ngừng, ta có thể cam đoan người sống được không quá năm năm nữa...”

Ninh Nghị trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Nội công này, cuối cùng là thứ gì vậy?”

Lục Hồng Đề nói: “Thứ gọi là nội công, nói ra chỉ đơn giản là phương pháp hô hấp thổ nạp. Giống như hít thở thường ngày, luyện tập lâu dài có thể cường thân kiện thể, nhưng các loại pháp môn nội công cao thâm thực sự là những phương pháp hô hấp vô cùng cực đoan, dùng tiết tấu hô hấp khống chế thân thể. Nếu để cho trẻ nhỏ tu luyện thì dần dần thân thể sẽ thích ứng với pháp môn hô hấp này, cơ thể trẻ nhỏ rất dẻo dai, lực phủ ngũ tạng của bọn chúng sẽ dần dần biến đổi, từ đó về sau sẽ có đủ sức chịu đựng gánh nặng từ cách phát lực cực đoan này.

“Ngược lại, thân thể của người trưởng thành đã được định hình, nếu sử dụng những phương pháp ấy thì cơ thể sẽ phải chịu tổn hại rất lớn. Nếu như người có nghị lực, lấy thể trạng hiện tại của người rèn luyện theo phương pháp cực đoan này, chỉ vài năm sau nội tạng sẽ bị lệch vị trí, ho ra máu, suy yếu mà chết. Người ngoài chỉ cho rằng trẻ nhỏ luyện võ là học ít được nhiều, người lớn là học nhiều được ít, thực tế lại không phải như vậy... Người hiện tại cũng biết, trong những tiểu thuyết diễn nghĩa kia, người trưởng thành cũng có thể luyện võ, có được công pháp tốt liền có thể luyện thành cao thủ, toàn bộ đều là những suy nghĩ sai lầm...”

Bên ngoài mưa càng lúc càng to, bầu trời âm u, Ninh Nghị ngồi ngây ra một lúc lâu, rốt cục cũng hiểu được bản chất của nội công là gì. Từ nhỏ tập luyện phương pháp khống chế hô hấp, cải tạo lại thân thể và cơ quan nội tạng. Công phu phải luyện từ nhỏ thì ra là vì cơ thể của tiểu hài tử dễ dàng thích ứng cải tạo hơn. Gã suy nghĩ một chút, lát sau liền lấy giấy bút ra: “Phải ghi chép lại, ghi chép lại...”

Thấy Ninh Nghị không có vẻ chán nản bao nhiêu, Lục Hồng Đề cũng hơi nghi hoặc, nhưng nàng cũng chẳng muốn truy vấn thêm. Một hồi sau, nàng cảm thấy hơi nhàm chán liền đề nghị: “Bây giờ cũng không có việc gì, người không ngại thì kể tiếp câu chuyện thiên long bát bộ kia đi, ta muốn xem thử tiếp sau sẽ như thế nào?”

“Toàn là suy nghĩ sai lầm, không nói cũng được...” Ninh Nghị thuận miệng đáp, bên kia trầm mặc xuống, vài giây sau gã mới cười rộ lên: “Nói giỡn, nói giỡn thôi, chỉ là thoát nhìn thì võ công trong câu chuyện của

ta vẫn thú vị hơn. Ha ha, được rồi, hôm nay xem như ta thắng. Hôm qua chúng ta đã nói đến đoạn Lục Mạch Thần Kiếm đối chiến Như Lai Thần Chưởng...”

“...Hỏa Diễm Dao.” Lát sau, thanh âm của Lục Hồng Đề từ trong nhà yếu ớt truyền ra, nghe có vẻ như chứa một ít oán niệm trong đó.

Ninh Nghị dời chiếc ghế ra xa một chút, đề phòng lại có một thanh kiếm chọc xuyên qua vách tường ...”

69. Q.2 - Chương 70: Ninh Lập Hằng Tàn Nhẫn.

Bầu trời u ám dường như muốn đổ mưa, ở cổng thành Giang Ninh, đám binh sĩ thủ thành kiểm tra cẩn thận từng người ra vào. Cho dù là người bán rau muốn đi vào thành cũng phải kiểm tra thật kĩ, muốn ra khỏi thành lại càng gắt gao hơn. Đã hơn mười ngày kể từ khi Tống Hiến bị ám sát, người đi qua cổng thành Giang Ninh vẫn luôn gặp khó khăn như vậy.

Ngay khi có một đội lính tuần từ xa tiến tới, nàng liền ẩn thân vào con đường nhỏ kế bên.

“... Đã được nửa tháng trôi qua nên mấy bữa nay cũng đỡ rồi, vài ngày trước cho dù là một con gián đi ra ngoài thành, bọn họ cũng muốn lật lên kiểm tra một phen... Đã có ba tên cường đạo bị bắt, chuyện này... cũng coi như là vì dân mà trừ hại đi... tình trạng này chắc cũng không duy trì được bao lâu nữa. Dù sao Giang Ninh cũng là một thành lớn, cứ tiếp tục như vậy không tránh khỏi bị dân chúng oán thán, công việc làm ăn của mấy cửa hàng cũng vì chuyện này mà bị ảnh hưởng ít nhiều. Mệnh quan triều đình thì quan hệ gì tới lão bá tánh chứ, đã thế danh tiếng của Tống Hiến kia cũng chẳng tốt đẹp gì... Nhưng nói thế nào đi nữa, ta vẫn cảm thấy cô chạy ra như vậy là quá mạo hiểm... Thương thế của cô sao rồi?”

Trong phòng, Ninh Nghị vừa làm thí nghiệm vừa mở miệng căn nhắc mấy chuyện. Lục Hồng Đề đứng cách bàn thí nghiệm không xa, nhìn gã đang trộn lẫn một ít dung dịch rồi đốt đèn cồn lên, không trả lời vấn đề thương thế của mình.

“Rốt cuộc thì ngươi đang làm cái gì vậy?”

Nhìn thấy Ninh Nghị đổ dung dịch ra chén, rồi ném một cây đinh rỉ vào trong đó, từ bên trong tỏa ra một ít khói mù, nàng liền mở miệng hỏi.

“Một ít phản ứng hóa học, ta cũng không biết là đang làm gì nữa...”

“Phản ứng hóa học?”

“Chúng ta giả định thế giới là do từng khối nguyên tử rất nhỏ tạo thành, nguyên tử ư, chính là... Ừm, ví dụ như cái bàn này, chúng ta phóng đại, phóng đại, phóng đại nó lên, sau đó sẽ có thể trông thấy những thứ... ừm, rất nhỏ. Từng khối, từng khối thứ đó tập hợp lại với nhau, những thứ đó chính là nguyên tử... Có rất nhiều loại nguyên tử khác nhau, những... nguyên tử này là thứ cơ bản cấu tạo nên vạn vật trong thiên địa, những nguyên tử khác nhau đó có khi sẽ hấp dẫn hoặc là bài xích lẫn nhau, sinh ra... phản ứng hóa học.”

.....

“Ừm.... hả?”

Ninh Nghị nhún nhún vai, nhìn biểu lộ hơi kỳ quái của Lục Hồng Đề. Sau đó nàng cười: “Ta không tin, làm sao mà phóng đại lên?”

“À, cũng có cách thức nhất định, cho cô xem thử một thứ đơn giản này.” Ninh Nghị nói xong liền đi tới bên kệ cầm ra một cái hộp nhỏ, lấy một mảnh thủy tinh hình dạng khác thường từ trong hộp ra, sau đó đặt miếng thủy tinh lên trên một trang sách.

“Đây là mảnh vỡ của một chiếc bóng đèn lưu ly vẫn được bán trên thị trường, muốn tìm được hai mặt lõm lý tưởng thật không dễ, nhưng dùng cái này xem thử cũng được rồi. Cô nhìn xem, có phải chữ viết đã được phóng to lên không?”

Lúc này trên thị trường đã có bán thủy tinh, gọi là lưu ly, thứ này so với loại thủy tinh natri – canxi(1) của phương tây có chút bất đồng, nhưng mà độ trong suốt vẫn rất cao. Lúc này Ninh Nghị vẫn chưa có ý định

ngiên cứu những thứ ở phương diện này, nếu không hẳn phải nghĩ cách làm ra một cái kính viễn vọng. Ở bên này, Lục Hồng Đề nghe gã khoe khoang thì híp mắt lại hỏi: “Giọt nước cũng có thể phóng to lên, nhưng mà ta chưa bao giờ thấy nó có thể phóng được càng to hơn nữa.”

“Biết rõ nguyên lý trong đó là có thể phóng đại được, khoa học chính là tìm hiểu về nguyên lý của vạn vật như vậy đó, ha ha...”

“Thế nhưng vì sao đám người đọc sách các người tìm tòi nhiều năm như vậy, mà vẫn không biết là khối băng phóng được to hơn so với giọt nước nhiều?”

“Hả...”

Nhất thời Ninh Nghị cảm thấy có chút buồn cười, ở bên kia nàng cũng cười cười: “Thật ra thì theo như người nói, người làm những... phản ứng hóa học gì gì đó, hẳn là cũng muốn truy cầu uhm... là thuật biến đá thành vàng ấy hả?”

“Đợi tới khi có thể hiểu được rõ ràng thì việc gì cũng có thể làm được. Có một số phản ứng không ổn định, nếu như lại bị kích thích sẽ làm cho nhiệt độ gia tăng đột ngột, thế là nổ ầm một cái... Giống như bao thuốc nổ ở cái kệ bên cạnh cô kia, uy lực của nó, nếu có thể tăng lên gấp năm lần, gấp mười lần, cô cảm thấy lúc đó nó có thể làm được gì? Ah, đúng rồi...” Ninh Nghị nói xong liền lấy kẹp gấp cái đinh gì trong chén ra, tiếp đó xối nước lên: “Cô xem này, không còn gì sắt nữa rồi.”

“Người nấu một lần rồi dùng nước rửa trôi đi.” Nàng trả lời, mặt không đổi sắc. Ninh Nghị trợn trừng mắt, bên kia lại nở nụ cười.

“Đây là bằng môn tà đạo, mặc dù ta không hiểu, nhưng cũng không tin người.”

“Nếu cô hiểu được, ta đã không cần giải thích gì nữa...” Ninh Nghị lắc đầu, thở dài: “Đúng rồi, cao thủ vô lâm thường hay sử dụng ngoại hiệu, ngoại hiệu của cô là gì?”

“Lục Hồng Đề.”

“Không có ngoại hiệu à, quê mùa quá vậy, cô cũng phải có phong cách một chút chứ, nếu người khác biết được cô không có ngoại hiệu sẽ chê cười đó. Cô xem, Phương Tịch(2) tạo phản cũng tự xưng là Thánh Công, lộ ra khí phách. Vậy nên hẳn vừa mới tạo phản đã có rất nhiều người đi theo rồi...”

Ta cảm thấy điều này rất cần thiết, hay là chúng ta thương lượng một chút, gọi là Thiết Quyền Vô Địch Lục Hồng Đề... Cái này không chuẩn lắm, cô chạy cũng rất nhanh, có thể gọi là Xuyên Lâm Bắc Thối, nhưng mà cô luôn thích nói chuyện vì nước vì dân cái gì đó, hay gọi là Hà Sơn Thiết Kiếm Lục Hồng Đề đi? Nghe có chút hơi khoa trương quá thì phải... Vẫn phải khiêm tốn hơn một chút mới được, này, ở lại tâm sự một chút đi...”

“Nhàm chán...”

Lục Hồng Đề lạnh lùng xoay người đi vào phòng, thuận tay đóng luôn cửa lại. Hai tay chống kiếm trên mặt đất, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười. một lát sau nhịn cười, nàng mới hỏi: “Vì sao ngày đó ta nói người không thể học võ, người lại chẳng có nửa điểm chán nản vậy?”

“Cô đâu nói ta không thể học võ.” Ninh Nghị đang điều chế thuốc thử: “Cô nói là ta không thể học tập nội công của cô.”

“Hả? Người vẫn tin là có cách để cho người học nội công?”

“Nghe cô nói qua một ít chuyện về vấn đề này, ta cũng đoán thôi... Nếu nội công là phương pháp phối hợp hô hấp với bộc phát lực lượng, mặc dù những pháp môn cực đoan yêu cầu người ta phải tu luyện từ nhỏ, nhưng có lẽ cũng sẽ có người nghiên cứu phương pháp cho người trưởng thành. Dù cho hiệu quả sẽ kém hơn nhưng cũng sẽ có ít nhiều công dụng, điều này... Chắc là ta đoán không sai chứ.”

Bên trong lặng im hồi lâu: “Người thật sự muốn học? Người nghĩ ta sẽ dạy cho người.”

“Ta chẳng biết nữa, hay là như vậy, cô dạy ta võ công, sau đó nếu cô có nguyện vọng gì, chỉ cần cô tin tưởng ta, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp cô thực hiện.”

“Mua bán à?”

“Không phải, ta chưa từng nghĩ đến việc chiếm tiện nghi từ cô, có thể xem như là trao đổi công bằng.”

“Bản lĩnh của sư môn tuy không phải quá lợi hại, nhưng cũng không thể tùy ý lấy ra trao đổi với người được. Người cứu ta một mạng, ta vốn cũng nên báo đáp người, người có thể nhờ ta làm việc gì đó, nhưng ta sẽ không dạy võ cho người. Ta không hiểu, người là một tên thư sinh, tại sao lại phải học võ nghệ? Người không ra chiến trường, cũng không muốn dùng võ nghệ tranh đấu với người, người chỉ là... hiếu kỳ, học để chơi đùa...”

Ngữ điệu của nàng dần dần nhanh lên: “Mấy người thư sinh các người, mở miệng ngậm miệng nói chuyện đều nói cái gì mà vạn nhân địch, nói cái gì kinh thế cứu dân, nhưng mà hôm nay... người đọc sách nhiều như vậy, ta cũng không hiểu được các người làm cách nào mà cứu... Người là người có tài học, lại đem tài hoa lãng phí ở những thứ bàng môn tà đạo này, tại sao lại không đi cứu dân giúp đời, vì quên mình vì nhân dân, mở ra thái bình vạn thế?... Muốn trao đổi?... Nếu người có thể làm cho hòa bình mãi mãi, muốn trao đổi thứ gì ta cũng chịu, thế nào?”

Ở thời đại này, nho học đã thịnh hành hơn ngàn năm, Vũ triều là thời điểm văn học lên tới đỉnh cao. Có lẽ cô gái này chưa đọc qua bao nhiêu sách vở, nhưng đã nghe được rất nhiều đạo lý, trong nội tâm cũng hiểu được ít nhiều. Những lời này hẳn cũng không phải là nhằm vào Ninh Nghị, gã đành cười nói: “Mở ra thái bình ngàn đời, cái yêu cầu này quá lớn, quá mơ hồ, nguyện vọng này của cô không thể làm được.”

“Ừm, vậy thì một đời thái bình.”

“Vũ triều bây giờ, thiên hạ, bá tánh vẫn đang được hưởng thái bình...”

“Nếu như bách tính vẫn chưa được hưởng thái bình hoàn toàn?”

“Không đáng, tốn nhiều thời gian nhiều như vậy, hao phí bao nhiêu sức lực, rồi cả đời đều phải chuyên tâm vào việc đó. Ta vốn đã không thể luyện thành nhất lưu cao thủ rồi, giờ còn phải làm nhiều việc như vậy, chẳng có thời gian tu luyện, sợ là nhị lưu cao thủ cũng khó mà thành...”

“Chà, khẩu khí ghê gớm thật, khẩu khí đám thư sinh các người... khi nào cũng lớn.” Lục Hồng Đề ngồi trong phòng cười giễu, nhìn chung cho rằng Ninh Nghị chỉ đang nói đùa: “Văn võ không cùng đường, ta biết đám người đọc sách các người, rất nhiều người có khả năng, nhưng khả năng cũng không giống nhau.”

“Người không cần phải học võ, người không lên chiến trường, không cần liều mạng với người khác nên chẳng thể có được sự tàn nhẫn, cầm dao giết gà cũng không đành lòng, học võ rồi cũng không hữu dụng về sau, khiến cho người phân tâm, ngược lại làm chậm trễ sự nghiệp của người.... Ta chẳng biết có nên dạy người không nữa.”

“Ấy, cân nhắc thử xem đi mà...” Ninh Nghị nhún vai: “Hơn nữa ta vẫn xuống tay giết gà được mớ.”

Thời gian còn nhiều, Ninh Nghị cũng không vội, lúc này lại chuyển sang chủ đề khác. Trời râm mát, bên trong phòng, Ninh Nghị lại tiếp tục kể phần Thiên Long Bát Bộ tiếp theo cho nàng nghe. Thật ra Lục Hồng Đề cũng có chút buồn bực, hôm nay nàng nghe trước phần này, ngày mai tiểu nha hoàn tới thì nàng phải nghe lại một lần nữa, trong khi đã biết hết nội dung, nhưng lúc này vẫn không thể nhịn được.

Ngày hôm sau, lúc nàng nghe được tiếng bước chân bên ngoài cửa thì cũng nghe được cả tiếng gà mái kêu, người kia đi đến gõ cửa: “Ra đây ra đây nào, cho người xem vài thứ.”

Lục Hồng Đề đi ra ngoài, chỉ thấy gã một tay cầm một cái bọc nhỏ, tay kia đang nắm cổ con gà mái, chỉ về phía bếp lò nói: “Giúp ta nấu ít nước sôi đi, cảm ơn.” Té ra muốn thể hiện cho nàng thấy gã cũng có gan giết gà, nhất thời làm Lục Hồng Đề cũng dở khóc dở cười. Trên người anh chàng này có một thứ khí chất, tựa hồ làm những chuyện cổ cổ quái quái, ly kinh phản đạo cũng sẽ khiến cho người ta cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Nàng đi tới bếp lò thổi lửa, đun nước. Dưới mái hiên, tiếng chuông gió nhẹ vang lên. Ninh Nghị cắt tiết con gà mái rất có nghề, vặt lông, rửa sạch nội tạng các thứ. Xong xuôi đầu đấy gã mới mở cái gói nhỏ kia ra, trong đó là các thứ gia vị đã được chuẩn bị sẵn. Gã quét gia vị lên một lượt rồi mới lấy một cái xiên bằng sắt ra, bắt đầu xiên qua con gà.

“Ta nhận được tin tức đáng tin cậy, hai ngày nữa sẽ gỡ bỏ lệnh phong tỏa cửa thành và canh phòng, cuối cùng quan phủ cũng chịu không nổi rồi. Nhưng sau khi dỡ bỏ các chốt kiểm tra, có lẽ các đội gác ngầm sẽ càng thêm nghiêm mật. Không biết thương thế của cô tiến triển thế nào rồi, khoảng thời gian này cũng không có cách mang mấy thứ đồ ăn ngon tới. Hôm nay chiều đã có một bữa, sau này hành tẩu giang hồ cũng không thể nói Huyết Thủ Nhân Đồ Ninh Lập Hằng ta bạc đãi cô... À không, tốt nhất là đừng nói ta đã từng chiều đãi cô...”

“Tự đặt danh hiệu ỳnh hử?”

“Thấy thế nào? Sát khí lan tỏa bốn phía phải không?”

“Khó nghe...”

“Con gà này có thể làm chứng nha, ngoại hiệu rất chuẩn xác.”

Ninh Nghị không thèm chấp nhặt với nàng, lúc này sắp xếp các thứ gia vị trong bọc cẩn thận lại rồi điều chỉnh lửa trong lò một chút. Lục Hồng Đề nói: “Thương thế của ta đã hồi phục được năm thành rồi, bây giờ muốn ra khỏi thành cũng còn hơi mạo hiểm, nếu như khôi phục hoàn toàn, đi ra không bằng cửa thành cũng chẳng có gì khó.”

Ninh Nghị ngẩng người: “Nói như vậy... Ta vẫn có cơ hội, còn một thời gian ngắn để moi ra bí kíp võ công từ trong miệng cô?”

“Con người người... Thật sự khiến người ta sinh ghét.”

“Ha ha.” Ninh Nghị cười rộ lên, không trêu chọc nàng nữa, đặt con gà lên bếp than bắt đầu nướng. Phương pháp chế biến món này là phát minh của đầu bếp ở tiệm Trúc Ký, chỉ một lát sau mùi thơm đã tỏa ra tứ phía. Bên ngoài tiếng sấm đì đùng, trời lại muốn đổ mưa. Ninh Nghị nghiêng đầu hỏi: “Đúng rồi, tới bây giờ ta vẫn không tiện hỏi cô, tại sao phải đi giết Tống Hiến vậy?”

Phía bên kia, Lục Hồng Đề hơi nhíu mày, ánh mắt tựa như mèo xù lông nhìn sang phía Ninh Nghị...

70. Q.2 - Chương 71: Lữ Lương

“Phải rồi, có một chuyện vẫn không dám hỏi cô, tại sao lại muốn giết Tống Hiến?”

Từ trước đến giờ Ninh Nghị vẫn chưa hề nhắc tới chuyện này, nay cả hai coi như đã quên gã mới hỏi. Lục Hồng Đề hơi nheo mắt, ngoài song cửa sắc trời u ám, trong phòng, mỡ từ con gà quay gác trên lò lửa rơi xuống than hồng phát ra những tiếng xèo xèo, Ninh Lập Hằng đứng một bên hấp háy mắt về vô tội. Sau một lát, dường như đã cân nhắc xong, ánh mắt Lục Hồng Đề dịu xuống, nhìn chăm chăm về phía trước.

Bỗng nghe ào một tiếng, ngoài trời đổ mưa, trong nháy mắt màn mưa đã bao trùm toàn bộ Giang Ninh.

“Nhà ta vốn ở phía tây Nhạn Môn Quan, dưới chân núi Lữ Lương.” Rất lâu sau, Lục Hồng mới mở lời.

“Từ khi mười sáu châu Yên Vân bị mất, người Hồ liên tục tấn công Thảo Cốc, năm nào cũng tới cướp bóc giết người, chúng ta không một ngày được sống yên ổn, mười nhà hoang chín, những người còn trụ lại canh tác phải liên tục chạy tới chạy lui quanh cốc như cô hồn dã quỷ, nhưng cha ông đã nói quê hương khó bỏ... Người có lẽ không thể hiểu được cảm giác sinh sống ở nơi đó ra sao đâu...”

Ninh Nghị hơi trầm mặc: “Hoan hoan hỉ hỉ phần hà ngại, thấu thấu hồ hồ tấn trung nam, khóc khóc đề đề Lữ Lương sơn, tử dã bất quá Nhạn Môn Quan...” (1)

“Ừm” Nàng gật đầu cười: “Thực ra mấy năm trước mọi người vẫn ở trong núi, tuy có rời về phía nam nhưng không xa lắm, những người trẻ tuổi lên núi đều nhập vào lực lượng sơn tặc có truyền thống mấy trăm năm của Lữ Lương, toàn bộ đều là người Hán. Quân đội triều Vũ không tới, người Hồ hàng năm xuôi nam không coi bọn ta là người của chúng, năm nào cũng đánh nhau với lính Hồ, gặp đội ngũ nhỏ thì ủa lên chém giết, gặp đội ngũ lớn thì tránh đi. Chúng ta còn cướp các đoàn buôn của người Hồ, lái buôn từ đâu tới cũng cướp tất, là người Hán thì tha một mạng, còn người Hồ thì giết sạch sẽ...”

“Phía triều Vũ cũng không coi bọn ta là người cùng phe, đôi khi có quan viên mò đến bảo muốn chiêu an. Chiêu an mấy lần, nói chung là muốn chúng ta đánh người Hồ, muốn chúng ta bán không mạng sống, chẳng chịu cấp một thứ gì, có khi còn trở mặt gọi chúng ta là giặc cướp, có lần còn cho quân đội đến tiêu trừ...”

Ngoài cửa chớp giạt nhoang nhoáng, mưa càng ngày càng nặng hạt, Ninh Nghị lật con gà quay trên lò, rắc mấy thứ lên trên.

“Năm ta sáu tuổi, cha bị người Hồ giết, ta theo sư phụ học nghệ, hành tẩu giang hồ. Mười ba tuổi trở lại Lữ Lương thì mẹ đã qua đời, ta bèn vào trong núi, cùng sư phụ đánh giết khắp nơi... Người hiệp khách phải vì nước vì dân ư? Ta chưa từng có loại suy nghĩ đó, những điều ta trải qua không giống mọi người...”

Nàng hơi ngừng một chút rồi nói tiếp: “Rồi sau đó... vào mấy năm trước, Tống Hiến cầm quân tiến vào núi Lữ Lương, đầu tiên thì nói muốn chiêu an, nói ngon ngọt dễ nghe lắm, ai ngờ chúng tập hợp dân chúng mấy thôn xung quanh lại rồi bao vây giết sạch... Nước Liêu tuyên bố Lữ Lương thuộc địa phận triều Vũ nên sơn tặc núi Lữ Lương do triều Vũ xử lý, Tống Hiến bèn dùng đầu những người dân này làm chiến tích để nhỉnh bộ nước Liêu, ngay cả người già trẻ con hăn cũng không tha một ai, còn nói họ là giặc cướp giết người không gớm tay... Nhờ chuyện đó, hăn được thăng quan. Trong núi có mấy người có họ hàng bị giết, những người trong thôn mà ta biết cũng đều chết rồi... Người rời núi tìm hăn báo thù đều bị giết hết, họ đã chảy máu một cách vô ích, những người khác muốn đi ra liền bị ta ngăn cản, chỉ bản thân ta thì may ra...”

“Vì thế, ta nhất định phải giết hăn. Lần tập kích đêm giao thừa ta còn đôi chút chắc chắn. Mấy ngày trước ta bày mưu giết hăn ai ngờ bị hăn bày mưu phản kích, khi đó ta nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy thì không cách nào giết được hăn... Sức mạnh của một người rốt cuộc cũng chỉ có hạn...”

“Người đòi học võ công để làm gì? Ta theo sư phụ học tập không ít năm, sau đó năm nào cũng đánh trận chém giết, giết không biết bao nhiêu người. Có những lần bỏ từ đồng người chết ra ngoài mà chẳng biết mình còn sống hay không, vậy mà nay muốn giết Tống Hiến vẫn bị đánh thương thành hình dạng này... Người đọc sách có bản lĩnh có thể đấu với vạn người, chẳng thứ gì tốt hơn, tội gì phải đi làm kẻ giết người máu dính đầy tay...” Nàng nói xong, mỉm cười.

Ninh Nghị suy nghĩ một lát rồi vẫn lắc đầu cười: “Ta vẫn muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình... Thôi, chuyện này để sau hãy nói, gà chín rồi kìa.”

Gã nhắc con gà quay xuống rồi dùng dao xẻ ra, tức thì mùi thơm tràn ngập khắp gian phòng, chấm thêm chút tương mới đưa cho nàng.

“Thế nào?”

“Ngon lắm...”

“Vậy chuẩn bị phần thưởng đi chứ, tay nghề của ta vẫn thuộc loại nghiệp dư thôi, những gia vị này được nêm rất chuẩn.”

“Chẳng phải trong nhà người bán vài sao?”

“Đó là bạn ta... Nếu có một ngày người muốn ăn món gà quay có mùi vị cỡ này trong núi Lữ Lương, ta sẽ tặng người vài thứ...”

“Ồ, thứ gì?”

“Bằng môn tà đạo mà... Như hô mưa gọi gió này, rải đậu thành binh này, đủ loại hãm bà nhằng đó...”

“Chắc chắn chứ?”

“Ừ.”

Câu chuyện phiếm trong phòng nhanh chóng bị nhấn chìm trong tiếng sấm sét ầm ầm. Ở một quán rượu phía kia thành Giang Ninh, Lý Tần cũng đang ngắm mưa, trò chuyện cùng Thẩm Mặc bên cạnh.

“Mấy ngày nay Yến Trinh đã bắt đầu chuẩn bị, có lẽ trong vòng nửa tháng sẽ rời khỏi Giang Ninh để tới Nhiêu Châu.”

“Sao bảo đến tháng bảy mới lên đường cơ mà?”

“Đường nào cũng phải đi, thôi thì sớm chút nào hay chút đó, nhờ trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn cũng không chậm trễ. Hơn nữa sau khi đến Nhạc Bình cũng cần chuẩn bị đôi chút, tiếp nhận chức vụ càng thuận lợi hơn.

“Vậy cũng tốt.” Lý Tần gật đầu cười.

Thẩm Mặc hít sâu rồi nói: “Nghe nói dạo gần đây huynh và Yến Trinh có chút chia rẽ nên ta muốn hỏi thăm týt. Dù sao mọi người đều là bạn bè cũ, chuyện cũng không có gì to tát nên hy vọng hai người đừng để bụng làm gì.

Lý Tần ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Thật ra không phải là chia rẽ, ta biết Sơn huynh có ý tốt, nhưng ta không tức giận gì với hắn cả, chỉ là do trong lòng hắn có vài điều khúc mắc chưa được giải quyết thôi.

Thẩm Mặc cau mày: “Hóa ra là như vậy... À, phải rồi, theo Đức huynh thì Yến Trinh là con người thế nào?”

“Đi bàn loại chuyện này sau lưng người khác không tốt lắm đâu.”

“Ha ha, có sao đâu, hắn sắp lên đường đến nơi rồi, sợ rằng rất lâu sau này cũng không thấy mặt. Đường như hắn có khúc mắc gì đó với những người xung quanh, việc này tất chưa đến lượt ta phải lo nghĩ, nhưng ta luôn luôn tin tưởng vào con người Đức. Con mắt nhìn người của người luôn công bằng và chính xác, vì thế ta mới muốn nghe đôi chút. Cứ coi như đây chỉ là chuyện phiếm đi, tuyệt đối sẽ không truyền đến tai người khác đâu.

Lý Tần ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc lắc đầu: “Cũng chẳng phải chuyện to tát gì, ta và huynh quen biết Yến Trinh đã nhiều năm. Hắn có học thức, có năng lực, có khả năng nhìn nhận tình huống, xét ra cả ta và người đều không bằng. Bao nhiêu năm qua người đã từng thấy hắn chịu thiệt thòi khi nào chưa?”

“Hử, chịu thiệt thòi à, để xem... Tính ra cũng có vài lần, nhưng Yến Trinh là người rộng lượng nên không để bụng...”

“Nếu ta bảo hắn chưa bao giờ chịu thiệt thòi thì sao?”

“Hả?”

“Sơn huynh, gã họ Cố này... rất kiêu ngạo, tất nhiên hắn có lý do để mà kiêu ngạo. Mấy năm gần đây hắn luôn đặt ra yêu cầu rất cao đối với bản thân, đã nhiều lần khiến người khác phải trầm trồ thán phục. Người đứng đầu cũng chỉ đến như thế mà thôi, nhưng có nhiều khi cách nhìn nhận vấn đề của hắn hơi quá cực đoan, quá cố chấp theo đuổi mục đích. Tất nhiên, chuyện này là tốt hay không tốt cũng khó nói lắm.

Thẩm Mặc gật đầu cười: “Ánh mắt nhìn người của Đức quả nhiên quá chuẩn, đúng là Yến Trinh có thiên hướng như vậy. Trước đây hắn từng nói với ta làm người phải nhìn thẳng vào lòng mình, ta cũng cảm thấy lời ấy có lý. Hắn còn nói nếu tương lai làm huyện lệnh, cần giải quyết những vấn đề trước mắt, đối với mọi việc sẽ xử lý một cách lãnh diện vô tư. Chỉ cần đạt được mục đích, thay vì làm một vị quan hiền đức nhưng thực ra bị rất nhiều điều ràng buộc, hắn thà làm một vị quan có năng lực, không cần để ý đến thiện ác, chỉ cần làm việc sao cho thỏa đáng. Ý tưởng của hắn thật khiến người ta phải khâm phục...”

Lý Tần chăm chú nhìn hắn một lúc rồi cười: “Đúng là như thế, trong thiên hạ đã quá nhiều kẻ hủ nho và quá ít người được việc rồi. Yến Trinh có ý nghĩ này thực là cái phúc của trăm họ...”

Khi thực Lý Tần vẫn có ít nhiều khâm phục Cố Yến Trinh, hắn mơ hồ cảm thấy mình có tâm đề phòng là đủ rồi, còn như đem cái sự “có lẽ có” (2) ra để chỉ trích thì thật là quá sai lầm. Hôm nay Thẩm Mặc rõ ràng không đến để thảo luận mà đến làm người hòa giải, nhưng Thẩm Mặc không biết vấn đề lần này đúng là nằm ở sự khúc mắc bên phía Cố Yến Trinh, nguyên nhân của sự khúc mắc không phải do hắn giấu diếm điều gì mà do câu nói “ta biết người là con người thế nào”. Tuy ngày đó Cố Yến Trinh hung hăng ép người nhưng hắn cũng không nên nói ra câu đó.

“Ngoại vương và nội thánh, vương quan trọng hơn hay thánh quan trọng hơn, tranh luận về vấn đề này diễn ra đã nhiều năm, tất nhiên, đạo trung dung không thể nghiêng hẳn về một phía nào, phán xét sự vật sự việc là một chuyện khá phức tạp. Mấy năm nay quan lại có năng lực đúng là có ích hơn rất nhiều so với hủ nho, nếu sau này Cố Yến Trinh chứng minh được bản thân là một vị quan có năng lực thì mình (Lý Tần) cũng nên tới cửa nói lời xin lỗi... Hy vọng mọi chuyện sẽ như vậy.”

Sau đó, tất nhiên là đề tài câu chuyện chuyển về Thẩm Mặc. Cũng trong lúc hai người đang ngồi trò chuyện trong tửu lâu, ở quán Trúc Ký cách đó mấy con đường, Cố Yến Trinh mang theo một tên hầu đang ngồi thưởng thức đủ loại thức ăn. Gã hầu thân hình cao lớn, trên mặt còn lưu lại vết sẹo do đao chém trông hết sức dữ tợn, đó chính là tùy tùng tin cậy được gọi là lão Lục của hắn, thực ra có thể coi là hộ vệ. Trong ba tháng qua, đây là lần đầu tiên hắn chủ động đi tới một nơi có quan hệ với Nhiếp Vân Trúc, tất nhiên không phải là dẫn người tới đập phá cửa hiệu, giờ đây hắn chỉ yên lặng ngồi đợi đối phương xuất hiện.

Bên ngoài trời đang đổ mưa, chuyện làm ăn của cửa hàng không được tốt lắm, mưa to khiến không gian trở nên âm u, trong cửa hàng đốt mấy ngọn đèn, ánh lửa bập bùng nhảy nhót.

Nhiếp Vân Trúc đang có mặt ở cửa hàng, nhưng là một người con gái, nàng không cần phải tỏ ra rộng rãi quang minh lỗi lạc trong những chuyện thế này, mà nói cho đúng thì ở thời đại này cũng chẳng có bao nhiêu mối quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ được coi là quang minh lỗi lạc. Tất nhiên, khi đối xử với Ninh Nghị nàng vẫn luôn rất mực thước. Nhớ chuyện lần trước bị đối phương bắt ngờ nắm tay, nàng không muốn lại xảy ra lần nữa, hắn nắm tay mình là không đúng mà mình đánh hắn cũng không nên, vậy thì hãy cứ ngồi yên đợi thời gian trôi qua đi. Nhưng mãi đến lúc chạng vạng, món ăn trên bàn đã nguội ngắt mà Cố Yến Trinh vẫn ngồi im như đúc, nàng không còn cách nào khác đành đứng dậy bước ra, đứng bên bàn đối diện hắn rồi thì lễ:

“Cố công tử.”

Cố Yến Trinh ngàng đầu nhìn nàng, trên môi nở nụ cười. Hắn vẫn luôn là người ôn hòa nho nhã, cười lên càng dễ khiến người ta có thiện cảm, trông ung dung mà rộng lượng.

“Có lẽ mấy ngày nữa ta phải đi, tới Nhạc Bình ở Nhiều Châu nhận chức nên muốn gặp nàng nói lời từ biệt.”

Nhiếp Vân Trúc ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Vân Trúc chẳng có thứ gì để tặng, chỉ biết chúc ngài thuận buồm xuôi gió, đường làm quan thênh thang rộng mở.”

“Câu nói của nàng khiến ta nhớ về ba năm trước...”

“Hắn cúi đầu cười nhẹ rồi đứng lên, hít một hơi thật sâu, nhìn vào mắt đối phương”

“Nếu như... nếu như ta lại lấy lòng mình để hỏi một lần, ta nguyện cưới Vân Trúc về nhà, để Vân Trúc cùng ta tới Nhạc Bình, nàng có thể nghiêm túc cân nhắc hoặc gật đầu hay không?”

(1) Chưa tìm được nguồn bài thơ, hôm nay là đang cảm thán về vùng núi Lữ Lương, Nhạn Môn Quan. Một khu vực ở phía Tây bắc Trung Quốc. Sẽ update sau.

(2) Mặc tu hữu (có lẽ có): xuất phát từ tích đời Nam Tống, Tần Cối vu Nhạc Phi mưu phản, bắt vào ngục chờ chém đầu, Hàn Thế Trung giận dữ đến hỏi Tần Cối có chứng cứ gì không thì Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Quá bá đạo!

71. Q.2 - Chương 72: Cơn Mưa

Dưới tiếng mưa rơi ào ào ngày hè, thỉnh thoảng lại có xe ngựa chạy gấp qua khiến nước bắn lên tung tóe, khách đi đường vội vã. Phía xa xa, trong cửa tiệm nằm bên giao lộ, mấy ngọn đèn tỏa ánh bập bùng, tuy không quá sáng sủa, nhưng nhờ chủ nhân trước đã chịu bỏ tâm sức bố trí nên giờ đây trong cảnh ngày mưa âm u lạnh lẽo bỗng khiến người ta thấy ấm áp lạ kỳ, có lẽ ai nhìn thấy cũng nảy ra ham muốn được vào trong ngôi một lát.

Cơn mưa tựa như bức màn ngăn nơi đây thành vùng trời riêng tư, một nam một nữ trò chuyện trong tiệm, phía sau vị nam tử còn có một tên tùy tùng. Tiếng trò chuyện bị tiếng mưa rơi át mất, không thể truyền ra ngoài, nhưng trong một khoảng khắc nào đó, có thể nhìn thấy cô gái thanh nhã kia cúi đầu hành lễ đầy vẻ áy náy. Cuộc trò chuyện chưa dừng lại ở đó nhưng rồi cũng có lúc kết thúc. Một lúc lâu sau, có lẽ họ đã nói hết những điều cần nói, người con trai trong bộ trường bào màu xanh mực nhả nhận gật đầu nói lời từ biệt với cô gái rồi bung dù, dẫn tên tùy tùng mặt sẹo bước vào trong mưa.

Cho đến khi ánh sáng từ cửa tiệm kia khuất hẳn khỏi tầm mắt, hắn vẫn chưa hề quay đầu nhìn lại. Tiếng mưa rơi âm âm bốn phía, lúc rẽ qua một góc đường hắn mới mở miệng: “Tới Hải Khánh Phường.”

Cơn mưa cuối chiều xối xả vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Hải Khánh Phường cách chỗ này không xa, trước đây từng có một bến tàu, thuyền buôn đến bỏ neo, hàng hóa qua lại như mắc cửi, nhưng rồi sau bến tàu được dời đi chỗ khác, nơi đây dần trở nên tiêu điều. Trong phường bản thủ hỗn loạn, rong rã lẫn lộn, có thể coi là một khu vực phức tạp trong thành Giang Ninh, cứ cách một hai ngày lại xảy ra một vụ hành hung chém người, những gia đình lương thiện đều cấm trẻ con trong nhà bén mảng đến xung quanh.

Phường loạn thì loạn nhưng náo nhiệt thì vẫn cứ náo nhiệt, những khách thương nghèo túng, những kẻ trôi dạt giang hồ như đám lái buôn người Hồ ít tiền, thư sinh túng quẫn chán nản, những cô ca kỹ sống cuộc đời trôi dạt cùng đám người trong cách bang hội đều chọn nơi đây là địa điểm dừng chân. Lúc Cố Yến Trinh và lão Lục đến nơi, các con đường trong phường đã biến thành sông dưới cơn mưa xối xả, ấy thế mà quầy hàng quán rượu hai bên đường vẫn đèn đuốc sáng choang. Họ đi sâu vào trong một đoạn, chọn lấy một quán rượu rồi cụp dù bước vào.

Dưới ánh sáng đèn đuốc, đủ loại người tụ tập trong sảnh lớn. Có người giang hồ bộ dạng hung hãn, binh khí kề kề bên thân vừa ăn cơm uống rượu vừa bàn luận đủ chuyện trên trời dưới biển, có kẻ nhìn là biết thành phần lưu manh ngồi cười hớn hở với đồng bọn, thỉnh thoảng lại quay sang trêu ghẹo bà chủ quán mấy câu, có văn sĩ sa sút vừa lảm nhảm vừa cầm đầu ăn cơm, có kẻ vẻ mặt hoảng hốt, vừa ăn vừa cẩn thận nhìn ngó xung quanh, có kẻ say rượu vừa uống đến đâu lại phun đến đấy, lại còn có cả trẻ con chạy nhảy nô đùa.

Khí chất thần thái của Cố Yến Trinh rõ ràng không hợp với quán rượu này, nên hắn vừa bước vào đã thu hút hầu hết ánh mắt xung quanh. Chỉ là vẻ mặt “chờ lại gần” của lão Lục cộng với vết sẹo trên mặt lão khiến những người này hết muốn nhìn ngó. Dê non lạc bầy ai cũng muốn làm một miếng, nhưng có thêm hung thần kèm bên thì quá nửa là con dê ấy có bố mẹ họ hàng là sư tử. Hai người đi tới một cái bàn nằm chéch phía trong quán rượu, bỏ ra mấy thỏi bạc vụn đuổi gã văn sĩ chán đời đang ngồi đó đi rồi gọi tiểu nhị đến thu dọn và đem cơm rượu mới.

Khung cảnh ồn ào nhưng hai người vẫn yên lặng chờ đợi, sau khi cơm rượu đã được đưa tới, Cố Yến Trinh nói: “Lục thúc, ngồi đi, chắc là phải đợi một lúc nữa...”

Người được gọi là lão Lục theo lời ngồi xuống nhưng không hề động đũa ăn uống gì, lát sau, Cố Yến Trinh lại hỏi: “Lục thúc, muốn nói gì sao?”

“Ta chỉ cảm thấy ngài sắp lên đường nhận chức, giờ có chuyện xảy ra e rằng sẽ khiến tình hình phức tạp.”

“Vậy sao ông lại hỗ trợ ta chuyện lần trước.”

“Vì chuyện lần trước có quan hệ rất lớn tới tiền đồ của ngài.”

“Với Cố Yến Trinh ta mà nói, những chuyện đó đều là chuyện nhỏ.” Cố Yến Trinh cười rồi nhìn lão Lục. “Khác nhau chỉ ở chỗ làm hay không làm thôi, việc lần trước chưa hẳn là việc lớn vì chẳng qua đó mới là vượt qua trở ngại đầu tiên, việc lần này cũng không hẳn là nhỏ vì mục đích ta về Giang Ninh quá nửa để thực hiện nó, dù không trọn vẹn nhưng kiểu gì cũng phải có kết quả mới được.”

Hắn ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Lão Lục, theo lão trong số bạn bè của ta liệu được mấy kẻ sẽ tới Hải Khánh Phường?”

“E rằng không nhiều lắm.”

“Toàn một đám hủ nho, thật khiến người ta cảm thấy nực cười. Chúng cho rằng cứ làm mấy bài thơ đã là vô cùng hào hoa phong nhã, cứ trêu ghẹo đùa giỡn đám gái trên thuyền hoa, ngoác mồm nói khoác chuyện quốc gia đại sự là đủ khiến bốn biển thanh bình, đúng là ếch ngồi đáy giếng không biết vòm trời cao rộng bao nhiêu. Ba năm trước, trên đường tới Đông Kinh gặp phải giặc cướp, những kẻ vừa tích tắc trước còn bàn chuyện trên trời dưới biển, giúp đời cứu dân, tích tắc sau đã sợ đến tè ra quần, à, còn mấy kẻ dù sao vẫn cố giữ được sự bình tĩnh, nhưng lũ cướp vừa mới chém một phát, bọn hủ nho thấy vết thương đã khốc rống lên như cha chết mẹ chết rồi quỳ sụp xuống xin tha liên hồi.”

Hắn giơ một tay lên ngang tầm mắt: “Đám văn nhân đó luôn nghĩ rằng thế gian vốn ở đây.” Rồi hắn lại ấn bàn tay đó xuống mặt bàn: “Nhưng chúng không biết cái gọi là thế gian vốn phải ở đây. Lại nói, lúc ở

Văn Mặc lâu lắm lắm người đó chằm chọc được đối phương vài câu đã coi là thắng lợi lớn lắm, nhưng thật ra thì có nghĩa lý gì đâu? Đạo trước biết được thắng kia là kẻ ở rể, Thẩm Sơn cứ nghĩ vạch trần đối phương rồi phe mình ngồi xem trò vui là một chuyện thành công lắm, nhưng thật ra thì có ích gì? Cũng giống như năm nay ta gieo hạt nhưng mất mùa tay trắng, thấy nhà bên cũng gặp chuyện không may mất mùa trắng tay, ta liền vui vẻ, nhưng rốt cuộc có ý nghĩa gì đâu, ta há chẳng phải vẫn đói rã ruột hay sao?”

“Từ nhỏ, khi làm việc ta đã phải xác định chuyện gì là quan trọng, chuyện gì không quan trọng. Hễ chuyện ta muốn làm thì giá nào cũng phải làm bằng được, dù không được trọn vẹn cũng chẳng bao giờ buông tay, có thể được tám phần thì làm tám phần, có thể bảy phần thì làm cho được bảy. Sau này khi ta làm quan cũng sẽ như vậy, làm việc vì lẽ dân trong thiên hạ, chẳng lẽ thấy không thể trọn vẹn liền bỏ qua không làm ư?”

Hắn gõ gõ bàn nói tiếp: “Thế cuộc thiên hạ hiện nay hỗn loạn phức tạp, cơ nghiệp triều Vũ nguy như trứng để đầu đẳng. Tất cả đám văn nhân suốt ngày mở miệng nói chuyện thái bình đó có tích sự gì, giống như những kẻ kể chuyện đầu đường Đông Kinh, suốt ngày lải nhải làm sao để hạ nhục đám sứ giả nước Liêu kiều ngạo. Người nghe cũng trầm trồ tán thưởng đấy, nhưng nếu gặp người Liêu thật thì còn không kiếm đường mà né ư? Chẳng lẽ bây giờ triều ta còn chưa bị người Liêu làm nhục ư? Chúng ta làm việc phải nhìn thẳng vào lòng mình, phải biết mình muốn gì...”

“Thật ra do ta vẫn ít tuổi, tu dưỡng còn chưa đủ, chuyển trở về này xuất hiện quá nhiều ý nghĩ dục vọng. Từ lâu ta đã là một kẻ vô tình, nhưng không nghĩ Văn Trúc kia cũng phạm tục như vậy, thật khiến ta phải thất vọng. Đối lại là mấy năm sau, ta sao còn bị những tình cảm này đè nặng trong lòng, lần này nếu cứ thế mà buông tay bỏ đi, sau này nhớ lại tất sẽ thành chướng ngại trong lòng, khiến tâm tư của ta không còn thông suốt.”

Hắn khép hờ mắt, trong đầu xẹt qua cảm giác lạnh người và kinh ngạc khi bị cái bạt tai ngoài đường ngày ấy, cảnh tượng người đứng xem xung quanh chế nhạo cười đùa.

“Một đứa vì đấu gạo mà chịu khom lưng uốn gối, đứa khác chịu ở rể trong nhà con buôn, thế mà làm được hai bài thơ đã vội coi mình là văn sĩ có tiếng trong thiên hạ, coi mình là kẻ đặc biệt khác hẳn với mọi người. Một kẻ làm được mấy vụ buôn ranh bán mọn đã nghĩ mình cần lao cao quý mà vội quên đi bản thân từng là kẻ có thân phận ra sao. Rặt một lũ người tầm thường giun dế. Lục thúc, với thời cuộc hiện nay thì lấy đâu ra việc lớn? Chẳng qua là mấy việc cón con, vung tay đã giải quyết xong. Sau này tới Lạc Bình, lại lên phía bắc thì những việc đó có sá gì?”

Nói dứt lời, hắn đưa mắt nhìn ra bên ngoài, hai bóng người ẩn hiện trong cơn mưa đang tới gần...

Quán rượu Nghênh Tân, Hải Khánh Phường.

Trong không khí ồn ã tiếng người, dưới ánh đèn vàng vọt, lão Lục đứng lên tới bên cạnh Cố Yến Trinh, trong mắt Cố Yến Trinh hơi thoáng qua vẻ xao động nhưng rồi lại biến thành lạnh lùng trấn tĩnh ngay. Ngoài cửa, hai bóng người khoác áo tơi đã bước vào, họ đưa mắt nhìn quanh, có mấy người chạm ánh mắt với họ, tiếng nói trong quán rượu tức thì giảm hẳn đi. Những người sống ở đây đều biết hai vị này. Gã tiểu nhị chạy tới đón so ra phải thấp hơn họ đến hai cái đầu, nhìn như một đứa trẻ con đứng bên người lớn.

Vóc người cả hai đều cao lớn khôi ngô, họ cũng không mặc quần áo ngắn thường thấy của dân triều Vũ mà mặc kiểu tựa như dân chài. Trong hai người, một gã cao dễ đến hai mét có dư, cơ thể cân đối rắn chắc, ánh mắt trầm tĩnh. Gã kia mặt mày hung dữ, hơi lùn một chút so với đồng bọn nhưng cứng cỏi nhưng tòa tháp sắt, da để đen thui, ánh mắt thâm hiểm tàn nhẫn, loại người này trong giang hồ e rằng chẳng ai muốn trêu vào, ngay cả lão Lục cạnh Cố Yến Trinh cũng có vẻ yếu đuối so với chúng.

Sau khi nhìn khắp một lượt quang quán rượu, hai người đó liền đưa tay gạt tiểu nhị sang một bên rồi bước về phía Cố Yến Trinh. Hầu hết những người xung quanh đều không dám đưa mắt nhìn chúng, chỉ vài người có vẻ là dân ngoại lai đang ngồi nói chuyện trên trời dưới biển bên chiếc bàn cạnh cửa ra vào dám quay đầu đánh giá hai người. Gã đàn ông to như tòa tháp tức thì dừng bước, trợn mắt nhìn lại, đám giang hồ cũng tỏ ra không chịu yếu thế, hai bên cứ trợn mắt nhìn nhau một hồi, rốt cục đám giang hồ phải né ánh mắt trước.

Gã to như tòa tháp lại đuổi theo đồng bọn đằng trước, thỉnh thoảng ngó ngang liếc dọc như đang định tìm

kiếm gì đó trong quán. Bỗng hắn huých tay vào gã đi cùng rồi chỉ chỉ vào một chỗ, nói mấy câu gì đó. Gã đi cùng gật đầu, hắn liền bỏ sang bên kia, gã đàn ông đi cùng bước tới bên Cố Yến Trinh, nghe ra một nụ cười phóng khoáng, bàn tay to tướng vỗ mạnh lên vai Cố Yến Trinh:

“Cố công, lâu quá rồi không gặp.”

Giọng nói của hắn trầm vững, nhưng âm thanh không lớn, đủ để người bàn bên không nghe thấy câu chuyện. Cố Yến Trinh bị cái vỗ vai này làm lão đảo, hắn lên gân ngồi vững lại rồi hờ hững nói: “Có việc muốn nhờ người làm.”

“Làm gì?”

“Cũng gần giống như lần trước.”

“Thì ra là làm thích khách. Đạo này tình hình căng lắm.”

“Ngày mai sẽ lỏng.”

“Ha ha, thảo nào người vẫn được gọi là Công ca...”

Gã đàn ông ngồi xuống đối diện, hình thể của hắn và Cố Yến Trinh chênh lệch một trời một vực. Hắn cười cười đưa mắt nhìn xung quanh. Cố Yến Trinh cũng đang nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy ở phía kia quán rượu, một người đang xô ghế bỏ chạy, gã đàn ông to như tòa tháp bước vài bước đã xấp đến gần, hắn tiện tay vác một chiếc ghế quật người kia ngã xoài xuống đất.

“Chạy?” Đòn thứ hai đập xuống, cái ghế cũng tan nát: “Lão Hoàng, mượn tiền của người ta mà không trả là không tốt đâu.”

“Khiến người chê cười rồi, huynh đệ ta đang đòi món nợ cũ.” Gã đàn ông cầm chén rượu lên uống một hớp.

“Huynh đệ các người chuyển sang nghề cho vay nặng lãi từ bao giờ thế?”

“Đây là chuyện mà người cần quan tâm à?” Cố Yến Trinh vốn chỉ hỏi vui nhưng bị gã đàn ông lườm một cái rồi đập lại khiến hắn bỗng thấy luống cuống, gã đàn ông lại vỗ vỗ vai hắn. “Công ca, phải biết yên phận, đừng hời hợt, cũng đừng hời hợt lung tung... Số tiền chẳng đáng là bao, ta vốn không muốn cho vay, nhưng hắn đã không muốn trả thì lúc đầu đừng có vay ta.”

Đúng lúc này, lão Lục bỗng vỗ nhẹ lên vai Cố Yến Trinh, hắn nhìn ra thì thấy hai tên nha dịch đang tới gần. Họ nhận thấy trong quán rượu đang có vụ lộn xộn.

Ta lên lầu trước.” Cố Yến Trinh nói, đợi gã đàn ông gật đầu xong liền cùng lão Lục đi về phía cầu thang, lúc đã bước lên cầu thang, hắn liền quay đầu lại quan sát.

Trong quán rượu, tiếng dầm đá mắng chửi vang lên ầm ầm, người bị đánh cũng luôn miệng van xin và nghĩ cách chạy trốn, chuyện như vậy ở Hải Khán phường vốn là chuyện thường ngày ở huyện(1). Hai gã nha dịch cứ đứng ngoài cửa nhìn một lúc, nói chung là không có ý dây dưa vào, nhưng một lát sau thấy người kia bị đánh đến nôn ra máu đành bước tới: “Dương Hoàn, mau dừng tay lại, người muốn đánh chết người à?”

Hai tên nha dịch thấp hơn gã được gọi là Dương Hoàn kia cả cái đầu, tuy hợp sức lại cũng chống được một lát nhưng vẫn chịu áp chế. May mà đối phương còn hơi nể mặt, người bị đánh đến thoi thóp trên mặt đất kia chẳng biết lấy đâu ra sức mạnh bỗng nhiên vùng dậy chạy tới nép phía sau nha dịch, miệng vẫn chảy máu rùng rùng: “Dương nhị gia, tôi nhất định sẽ trả tiền, nhất định sẽ trả mà, tôi đã gia nhập bang Thiết Hà, đường chủ của tôi là Đàm gia, xin ngài hãy nể mặt ông ấy mà thư thư cho tôi hai bữa, tôi nhất định sẽ trả...”

“Đàm gia? Huynh đệ tao tuy chẳng bang chẳng phái gì, nhưng dù bang chủ của chúng mày có đến đây cũng phải nể mặt bọn tao, mày tưởng cứ dựa tên của hắn ra là được yên à?”

Dứt lời, hắn lại xách một cái ghế lên định xông tới đập tiếp, gã nha dịch còn ít tuổi đột nhiên bước ngang ra, tay rút đao ngăn cản: “Mau dừng tay.”

Đao mới rút được một nửa đã bị nha dịch lớn tuổi hơn đè lại, gã đàn ông to như tòa tháp di động có tên Dương Hoành thấy động tác đó của hắn cũng ngừng lại: “Trịnh đội trưởng, thằng đệ này của lão hình như mới vào nghề hử?”

Người nha dịch lớn tuổi nhìn hắn: “Người mà đánh tiếp nữa thì hắn chết thật đấy.”

“Hừ.” Có đánh người đến tàn phế cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng chết người lại là chuyện khác, chẳng ai che nổi, Dương Hoành cười lạnh rồi vung tay. “Được rồi, Dương Hoành ta là kẻ biết tuân theo luật pháp, hôm nay nể mặt Trịnh đội trưởng một phen vậy. Nhưng hắn thiếu tiền ta, ta là người có lý, bây giờ không truy cứu nữa. À, sau này lão phải dạy dỗ thằng đệ này cho tốt đấy, hơi một tý đã rút đao đòi chém, chẳng may dọa chết người ta thì làm sao?”

Hắn chọc chọc ngón tay trở lên trán nha dịch trẻ, gã bị đánh trọng thương đứng đằng sau vẫn luôn mồm “tôi nhất định sẽ trả, nhất định sẽ trả...”

Dương Hoành lại ngồi xổm xuống nhìn hắn: “Không cần trả lại, coi như là tiền mua thuốc chữa thương của mày đi, nhưng làm ơn mà nhớ kỹ cho ông một điều. Trên đời này chỉ có hai loại người, một loại là lưu manh, loại kia là liều mạng, mày là thằng lưu manh, sau này có muốn nuốt không tiền thì đi nuốt của đám lưu manh giống như mày ấy, đừng ngu mà tìm cách nuốt của huynh đệ tao, hiểu chưa?”

Nói xong, hắn xoay người bước tới cạnh gã đàn ông kia.

Gã nha dịch trẻ tuổi cũng đỏ bừng mặt, nhưng bị người lớn tuổi hơn kéo ra ngoài. Dưới cơn mưa, cả hai giăng co một lúc rồi cùng nhau rời đi:

“đội trưởng, gã kia là ai vậy?”

Tên đội trưởng sầm mặt: “Hai anh em Dương Dục, Dương Hoành, nếu không có chuyện gì thì chớ chọc đến chúng.”

“Sao cứ để mặc cho chúng lớn lối như vậy được?”

“Hai thằng này là dân liều mạng hàng thật giá thật...” Gã đội trưởng hít sâu. “Nhưng từ trước tới nay chúng vẫn chưa gây ra chuyện gì lớn, có thể coi là biết chừng mực. Mấy bang phái trong Hải Khánh Phường này cũng không dám chọc giận chúng, lúc còn ít tuổi gã Dương Dục kia đã dám một thân một mình xông vào bang Thiết Sa, đuổi giết một gã đường chủ chạy ba vòng, chém giết đến nỗi toàn thân như tắm trong máu tươi, đúng là hung hãn không ai bằng...”

“Trên tay chúng từng có oan hồn à?”

“Ai cũng biết chúng chắc chắn từng gây ra án mạng, nhưng trong chuyện tranh đấu giữa các bang phái, thù qua oán lại rồi tung cả lên, muốn quần còn khó hơn lên trời, còn trong những khía cạnh khác cũng không có chứng cứ gì. Bọn chúng không chơi mấy trò vớ vẩn như những kẻ khác đâu, lần này gã con nghiện cờ bạc nợ tiền kia cũng đáng chết, từ lúc bé tí đã chỉ lo đánh bạc, đến con gái trong nhà cũng đem bán nướng vào sòng đỏ đen, giờ bị bọn chúng ột trận cũng là quả báo. Mấy năm trước khi Lôi đội trưởng còn đương chức đã có ý định trị chúng, sau bắt được Dương Dục, Dương Hoành chạy thoát, gã Dương Dục ngồi trong nhà lao vẫn lì lợm chịu đựng, có thể nào cũng không chịu nhận tội. Dương Hoành ở bên ngoài thì to tiếng tuyên bố, hễ anh hắn xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ giết cả nhà Lôi đội trưởng để trả thù, thế rồi cuối cùng vẫn phải thả người. Nhưng bọn chúng cũng khá biết điều, được thả liền đem lễ vật đến tận nhà Lôi đội trưởng tạ tội. Từ đó về sau, chẳng ai muốn chọc tới chúng nữa...”

Người nha dịch lớn tuổi dứt lời, người trẻ tuổi còn đang trong kinh ngạc thì người lớn tuổi lại nói tiếp: “Nói chung, nếu đã muốn làm thì làm một lần thật luôn chúng nó, nếu không có cơ hội làm vậy thì cố tránh va chạm được tý nào hay tý ấy, bằng không thì hậu họa khôn lường. Trong hầu hết mọi chuyện, huynh đệ chúng đều rất biết chừng mực, đây mới thực sự là những kẻ khó chơi, còn trong Hải Khánh Phường chủ yếu là lưu manh, quần đám này chẳng có gì khó khăn, đó cũng là...”

Trên trời, chớp rạch qua nhoang nhoáng, hai gã nha dịch lầm lũi tiến về phía trước, để lại phía sau lưng quán rượu có hai huynh đệ họ Dương đang bước lên lầu hai, tới căn phòng nhỏ Cổ Yên Trinh đang đợi sẵn để bàn chuyện làm ăn.

Thành cổ Giang Ninh, mưa giăng kín trời.

(1) Tư Không Kiến Quán: nhìn mãi thành quen, chuyện thường ở huyện. Tương truyền thời nhà Đường có một thi sĩ nổi tiếng tên là Lưu Vũ Tích, do tính cách tự do phóng khoáng nên trong kinh thành có người căm ghét hăm hại, bị giáng xuống làm thứ sử Tô Châu. Ở nơi này có một người từng làm chức Tư Không, tên Lý Thân, do ngưỡng mộ danh tiếng Lưu Vũ Tích nên mời ông uống rượu. Trong lúc nhâm nhi, Lưu Vũ Tích nổi hứng làm một bài thơ: “cao kể văn hoàn cung dạng trang, xuân phong nhất khúc đổ vi nương, tư không kiến quán hồn nhân sự, đoạn tận Giang Nam thứ sử tràng”.

72. Q.2 - Chương 73: Thư Sinh Yếu Ốt

Vào cuối tháng năm, thời tiết càng lúc càng nóng. Nhiệt độ trong ngày không ngừng tăng cao, cả tòa thành đang hướng dần tới thời điểm nóng nhất trong năm. Theo những năm trước, đầu tháng này Tô Đàn Nhi thường chuyển lên lầu ở, ban ngày tuy nóng, nhưng buổi tối mở cửa sổ vẫn mát mẻ hơn nhiều. Thế nhưng năm nay nàng không hề phân phó chuyển phòng, Ninh Nghị bên này nhìn nàng mà động, nàng không nói, Ninh Nghị cũng chẳng ý kiến gì, đương nhiên gia đình sẽ không hỗ trợ mang đồ đạc lên trên.

Những lúc hoàng hôn, mọi người cùng nhau dùng cơm trong phòng khách, đôi khi chuyển ra chòi mát nhỏ trong sân ăn. Dù sao năm người cũng như một gia đình nhỏ, khi quen rồi bầu không khí dần hòa hợp hơn, không cần chú ý quá nhiều đến quy củ. Bản thân Ninh Nghị vốn dĩ hiền hòa, nhiều lúc e Tô Đàn Nhi còn coi trọng mấy cái lễ nghi phiền phức hơn cả gã, nhưng ở trong nhà nàng vẫn ưa thích cảm giác như vậy. Ba nha đầu cũng thoải mái trò chuyện với Ninh Nghị, thỉnh thoảng lại nói mấy chuyện đại loại như, hôm nay cô gia giảng cổ sự tại học đường thiệt là khó nghe, hơn phân nửa là từ miệng tiểu Thiên thuật lại.

Thời tiết nóng nực, sau khi ăn xong gã thường không lưu lại trong nhà mà ra ngoài tản bộ. Tô phủ khá rộng, bên trong cũng có tiểu lâm viên, phần lớn thời gian gã thường đi dạo hóng mát tại đây. Tô Đàn Nhi thì ngồi nói chuyện phiếm với mấy tỷ muội, trước nay nàng là một người tương đối nghiêm túc, mỗi ngày cùng nha hoàn ra ra vào vào, mấy nam nhân khác hầu như không thể bắt chuyện, các nàng kia lại càng không thể thân thiết. Lúc này nàng mang thân phận phụ nhân(1), thỉnh thoảng tham gia vào vài câu chuyện, người ngoài đánh giá từ sau khi kết hôn, Tô Đàn Nhi càng ngày càng trở nên ôn nhu, bởi vậy mọi người liền có phần bội phục Ninh Nghị.

Lúc này trong Tô Phủ, không có mấy người không thật sự nể mặt Ninh Nghị. Gã vừa có tài có danh, lại được lão thái công xem trọng. Sự kiện gã đi Văn Mặc lâu xem hoa khôi thi đấu, khiến cho đối phương không dám thảo thơ cũng đã truyền ra. Bản thân gã cũng hiền hòa an phận trông coi học đường, không liên quan gì đến việc làm ăn buôn bán. Người ngoài vốn tưởng sau khi kết hôn, Tô Đàn Nhi có vị hôn phu ở rể lại càng trở nên quyền thế hơn, không ngờ hai người hiện tại chung sống rất hòa hợp, rất ra dáng ra vẻ. Người trong nhà gặp Ninh Nghị không thể không bắt chuyện, hàn huyên vài câu. Đám người Văn Định Văn Phương cũng đã có chút cung kính, dĩ nhiên nếu muốn nói là thân thiện thì vẫn chưa, vì dù sao không cùng vai vế, chỉ có thể nói tương đối gần gũi mà thôi.

Mùa hè tới, hầu như toàn bộ người trong Tô Phủ đều đã có sơ giao với gã.

Tô Đàn Nhi vẫn rất bận rộn, nhưng mấy chuyện này Ninh Nghị không quan tâm nhiều, nàng cũng không muốn gã bận tâm. Cứ cách vài hôm hai người lại chạm mặt trên lầu một lần, cùng dùng bữa, nàng phát tiết ít bực tức nhằm giải tỏa bớt áp lực. Dầu sao tâm tính của nàng vẫn không tệ, chỉ là do quá bận rộn mà thôi. Thỉnh thoảng những lúc hoàng hôn, Ninh Nghị sẽ ra ngoài tản bộ, mang theo Tiểu Thiên dạo mát bên dòng Tàn Hoài, còn nếu cô bé không đi theo, gã sẽ đi tới tiểu viện bên học đường kia gặp Lục Hồng Đề.

Buổi tối sau khi về đến nhà, Tô Đàn Nhi thường bảo hạ nhân bưng tới mấy bát đậu xanh ướp lạnh hoặc vài món ăn vặt, hằng năm Tô Phủ đều dự trữ ít nước đá chuẩn bị ủa hè, cũng chỉ có các chủ nhân mới được dùng đến. Tiểu viện Tô Đàn Nhi bên này xem như được đãi ngộ lớn nhất, vì dù gì nàng cũng sẽ tiếp quản phòng lớn, Tiểu Thiên các nàng ăn vẫn không quá phàn. Tối đến, những khi Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị ngồi chung ăn mấy món quà vặt này là thời điểm yêu thích nhất trong ngày. Nếu là người khác trong phủ, dù là gia chủ thì mỗi ăn thêm một chén cũng phải cân nhắc kỹ càng.

Sau khi ăn xong, tiết trời trở nên mát mẻ, thỉnh thoảng mọi người lại bông đùa vài câu chuyện phiếm, chơi ván cờ, làm vài chuyện cá nhân. Mãi đến tận khuya ngọn đèn dầu dần tàn, đợi khi ánh đèn phòng Tô Đàn Nhi tắt, Ninh Nghị cũng lên giường đi ngủ, trả lại sự yên tĩnh trong tiểu viện.

Sáng sớm mỗi ngày, lúc trời còn chưa sáng già đều chạy bộ và rèn luyện chưa từng gián đoạn. Nói chung, không có nhiều người chú ý tới thói quen này của gã. Mỗi khi chạy đến tiểu lâu cạnh bờ sông, gã luôn thấy Nhiếp Vân Trúc đang ngồi trên bậc thang chờ mình. Sinh ý Trúc Ký rất thuận lợi, bên cửa tiệm đã bắt đầu có ít khách quen. Phương thức phát thẻ bài của bốn chiếc xe đẩy cũng khá thú vị, có người vì muốn tập hợp đủ bốn tấm mộc bài, phải tốn công đi tìm khắp trong thành rất lâu, coi như một niềm vui sưu tầm vậy.

Nhưng thực ra, thu nhập chủ yếu nhất trước mắt không phải do các cửa hàng cùng với bốn xe đẩy mang lại, mà vì trướng muối Trúc Ký đang nhanh chóng khuếch trương rộng khắp các tiểu lâu ở Giang Ninh. Lúc này mấy chuyện giao dịch đã không cần Vân Trúc tự mình đi làm, nàng thuê nhận không ít người, Ninh Nghị định ra một số điều lệ, phương thức hoạt động thích hợp cho những người này để có thể giảm nhẹ gánh nặng trong việc quản lý. Từ khi dùng cuộc thi hoa khôi để quảng bá, bên trong rất nhiều tiểu lâu quán xá ở Giang Ninh đều có trướng muối gọi bán, đây mới chính là trung tâm tiêu thụ chủ yếu. Hiện tại quy mô mở rộng, tất cả đều phát triển nhanh chóng, ổn định đến kinh người.

Tất nhiên, phần lớn thời gian Nhiếp Vân Trúc đều không hồi báo với Ninh Nghị tình hình buôn bán này, nhưng nàng thích kể mấy câu chuyện vụn vặt mới mẻ hơn. Cửa tiệm mở ra, mỗi ngày đều có sự tình mới phát sinh, trước giờ nàng chưa từng thấy, chưa từng nghe qua, nói đến cảm giác rất thú vị. Đôi khi lại nhắc tới chuyện kết hôn giữa Hồ Đào và Nhị Ngưu, qua một khoảng thời gian giúp bọn họ chuẩn bị, nàng coi như cũng hiểu được phần nào nỗi lòng.

Nàng vẫn quen ngồi trên bậc thềm tán gẫu như cũ. Trong căn phòng phía sau, ánh đèn dầu mờ mờ hắt ra, Nhiếp Vân Trúc đặt một cái khay xấp xỉ ấm trà trên thềm, chờ Ninh Nghị tới, uống một chén, nói vài câu, nhìn hắt rời đi, ngắm những tia nắng ban mai hơi lộ ra, chiếu trên hình bóng đang dần rời đi cuối con phố.

Vì liên quan đến Lục Hồng Đề, tháng này Ninh Nghị không thường ra bờ sông chơi cờ, nhưng vẫn có đi mấy lần. Gần đây Tần lão đang quan tâm đến tình hình lũ lụt, lúc này là lúc nước lũ dâng cao, có người nói nhiều nơi đã tuyên bố tình trạng nguy ngập, vài khúc sông bị vỡ đê, chẳng biết tình hình ra sao.

“Năm nay mùa màng không tốt rồi...” Lão nhân bỗng cảm thán, nếu Khang Hiền ở đây chắc cũng sẽ nói như thế.

“Nếu còn tiếp tục như vậy đến tháng bảy, sợ rằng sẽ có nạn dân triều.”

“Nạn hạn hán, lũ lụt, mùa đông băng giá, có nơi thì trộm cướp hoành hành khắp nơi... Với cơ cấu xã hội hiện nay, thật khó để sống qua những lúc như thế này. Cứ qua vài năm lại có một vài tai họa xuất hiện, dân chạy nạn mất nhà để về, đến lúc không thể khống chế đương nhiên sẽ tràn về những vùng giàu có trù phú như Biện Lương, Giang Ninh, Dương Châu.” Tần lão trầm ngâm đặt quân cờ xuống, nói: “Có lẽ sẽ còn thảm họa chiến tranh nữa. . .”

Thế cuộc Liêu Kim xem ra hết sức căng thẳng, đương nhiên đến khi binh biến thực sự, muốn tính bằng tháng hay bằng năm còn rất khó nói. Ngược lại, lúc này dù thế nào Vũ triều cũng phải tỏ thái độ, nếu lần này xảy ra chiến tranh sẽ liên quan đến vận mệnh đất nước. Đại quân chưa động, lương thảo đi trước, lần đầu chống đỡ một cuộc chiến quy mô như vậy chính là thử thách lớn đối với đất nước.

“Dù có thế nào, sau khi chống xong chiến tranh cũng sẽ có chuyển biến tốt hơn.” Đối với việc này, hai vị lão nhân vẫn tương đối lạc quan, trên thực tế toàn bộ Vũ triều cũng đều rất lạc quan. Nền kinh tế nông nghiệp Vũ triều vẫn khá có căn cơ, tuy bộ khung còn công kênh, nhưng những gánh nặng lớn đều đến từ phương Bắc. Nếu có thể bình định phương Bắc, toàn bộ triều đình đều thở phào một hơi, lúc này muốn chỉnh đốn hay cải cách gì cũng tràn đầy hi vọng.

Xế chiều mỗi ngày, gã thường làm thí nghiệm trong tiểu viện, tán gẫu vài câu với Lục Hồng Đề, thỉnh thoảng gặp chuyện liên quan đến võ học gã liền lấy giấy bút ghi chép lại, Lục Hồng Đề thấy vậy liền chế giễu gã một trận. Thật ra gần đây Lục Hồng Đề nhìn gã làm mấy việc kì quái, thiết kế trang bị những chai lọ cổ quái. Đây cũng không phải là phản ứng hóa học gì, chỉ là những vật dụng cần thiết để ủ rượu cao độ nên

thỉnh thoảng nàng cũng giúp gã một tay. Vì việc kinh doanh của Trúc Ký đã bắt đầu vào quỹ đạo, gã cũng muốn ỉ ra rượu tinh chất, sau khi hoàn thiện sẽ mở một xưởng nhỏ, làm chiêu bài để Trúc Ký bán ra ngoài.

Đối với gã, chuyện chưng cất rượu không quá phức tạp, ba tháng tự mình tiến hành vừa rồi, lúc đầu chỉ làm mấy trang bị nhỏ, bây giờ mới bắt đầu mở rộng và hoàn thiện. Đây là kỹ thuật cơ bản, sau mới đến cải tiến mấy dụng cụ chưng cất rượu, tới đây thì không còn là việc của hần nữa mà giao cho người khác làm.

Mặc dù Lục Hồng Đề không phải là sâu rượu nhưng cũng từng uống qua không ít, có điều sau khi uống chén đầu tiên, nàng vẫn phải nhăn mày thốt lên: “Rượu này. . . nặng thật.. . ”

Bởi vì cảm thấy hứng thú đối với rượu nên nàng giúp đỡ gã tương đối nhiệt tình, thỉnh thoảng lại đặt vài câu hỏi. Ninh Nghị nói với nàng một ít về quy trình chưng cất, các hiện tượng khí hóa lỏng. .v.v . Tuy đối phương vẫn cho rằng gã đang làm mấy việc bằng môn tà đạo, thế nhưng mà thái độ đã đổi khác không ít: “Người làm mấy chuyện này. . cũng có chút tác dụng. ”

“Vẫn chưa hoàn thiện đâu, nhưng cũng tạm tạm rồi. lúc cô rời đi cứ cầm theo một ít, chỉ là. . . ”

“Trên núi không có nhiều lương thực nên không thể cất rượu được.. . Đôi khi đánh cướp thương nhân, được ít rượu cũng nhanh chóng uống hết. Phần rượu người ỉ ra này cũng không được nhiều.” Lục Hồng Đề thấy buồn buồn.

“Vẫn nên mang theo một ít, sau này bị thương có thể dùng để khử trùng, chứ mấy loại rượu ít độ kia đều vô dụng. ” Nói đến khử trùng, Ninh Nghị liền bịa chút chuyện liên quan để thuyết phục nàng, nào là khái niệm các loại vi khuẩn, những vật nhỏ đến mức mắt thường không thể thấy, có tới hàng ngàn, hàng vạn con đang leo chui vào cơ thể, có con có tới tám chân, lông xù xì. Lục Hồng Đề nghe xong nhăn mày, hỏi lại: “Thuốc trị thương của người tốt thật, xem ra không hề lừa gạt, làm thế nào vậy?”

“Một phần nguyên nhân là do võ công của cô nữa, nếu cô muốn ta sẽ ột ít, có mấy vị thuốc cũng không dễ tìm. ” Lục Hồng Đề liếc gã nói: “Nhưng cuối cùng ý định của người vẫn là bí tịch võ công phải không, muốn lấy phương pháp chế thuốc ra đổi hả?”

“không phải cô không muốn dạy võ công cho ta sao. . khục, để ta cân nhắc một lát. ”

“Ta vẫn không định dạy người. ” Lục Hồng Đề cười nói: “Người học cũng vô dụng, người làm thầy giáo mà mấy đứa học sinh còn không sợ nữa là. ”

“Thế nhưng bọn chúng yêu quý ta. ”

“Người là một người tốt, tuy hơi quái đản chút, nhưng đúng là người tốt.

“Hử, cô không cần nói quá lên thế đâu. ”

Thời gian trôi qua, thương thế nàng dần chuyển biến tốt lên, mấy trạm gác ngầm trong thành Giang Ninh cũng đã bắt đầu lơ lửng, không rõ nàng sẽ rời đi lúc nào:

“Thiên Long Bát Bộ sắp kết thúc chưa?” Mấy ngày này nàng cứ chốc chốc lại hỏi tiến độ.

“Muốn đi trước khi nghe xong câu chuyện à” Ninh Nghị cũng hiểu rõ tâm tính nàng. Tuy hiện tại nàng rất thích nghe cổ sự, uống rượu nhắm mồi, nhưng khi đến lúc nàng nhất định sẽ quyết tâm rời khỏi, bởi nàng còn rất nhiều chuyện muốn làm trên núi Lữ Lương kia.

Đời trước Ninh Nghị là thương nhân, nhưng tuyệt không phải loại người vô tình. Hiện tại gã ít nhiều gì cũng coi nàng là một bằng hữu thú vị, có thể ngồi khoác lác cả ngày về mấy cái nguyên tử phân tử, buổi tối còn mang theo ít đồ qua tiện thể tán gẫu thêm một chốc. Thời gian cứ thế nhàn nhã trôi, không có căng thẳng, không có gánh nặng, mãi đến chạng vạng tối ngày mùng bốn tháng sáu kia.

Tối nay Tiểu Thiên bận việc nên gã hẹn Lục Hồng Đề sẽ mang ít rượu và đồ nhắm qua. Sập tối cơm nước xong xuôi, gã rời khỏi Tô Phủ, dự định mua ít đồ ăn trên đường. Khi qua một đoạn đường hơi vắng vẻ, một cỗ xe ngựa kéo trở tới, đại hán ngồi trên hỏi thăm gã: “Này, có phải là Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng không?”

Dáng người đại hán kia thực sự cao lớn, ngồi trên xe ngựa mà khiến Ninh Nghị phải ngẩng đầu lên nhìn. Bỗng trong lòng gã dâng lên dự cảm không hay, bởi vì ánh mắt kia mập mờ không hảo ý. Gã còn đang cảnh giác, suy xét cái nhìn của đối phương thì tiếng gậy xé gió đã từ phía sau vụt tới.

“Một tên thư sinh yếu ớt. ”

Màn đêm buông xuống, Lục Hồng Đề vẫn đang ngồi trong tiểu viện đợi Ninh Nghị, tiếng chuông gió khẽ vang nhẹ nhẹ.

Quãng thời gian nàng dưỡng thương nơi đây đã gần một tháng, nhớ đến lại có chút quyến luyến. Nếu như trước đây, chuyện này là chuyện không thể tưởng tượng. Gần một tháng nay cuộc sống rất thú vị, nhưng mấy ngày nữa nàng sẽ về lại Lữ Lương, sau đó. . . có lẽ không còn cơ hội trở lại đây nữa.

Thời gian dần trôi. “Hắn bận việc sao. . .” Nàng suy đoán trong lòng. Chuyện này cũng không lạ, tuy mấy lần trước gã chưa từng thất hứa, nhưng trước mắt nàng đã biết thân phận thật sự của gã, nếu có việc không thể qua đây thì cũng bình thường, chỉ tiếc là đêm nay không được nghe kể chuyện. Mấy ngày nay nàng luôn hi vọng có thể nghe xong câu chuyện kia.

Nàng cố đợi thêm một lát, sau đó hơi hực hắng đi vào phòng, tiến lại cái rổ lạnh lẽo đựng đồ ăn từ trưa, ăn bánh màn thầu lạnh ngắt. Không sao, đối với nàng, cái bánh này thật ra cũng rất ngon...

(1) Thân phận người phụ nữ đã có chồng.

73. Q.2 - Chương 74: Tâm Như Mãnh Hổ (1)

Giờ Tuất hai khắc, trên trời sao mai lấp lóe, tại một bãi sông hoang vắng bên ngoài thành Giang Ninh, gió đêm thâm liệt thổi qua nhà bè neo cạnh bờ sông, trong một căn phòng hắt ra ánh sáng mờ mờ.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, ý thức gã vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Không có chút ánh sáng, âm thanh bên ngoài truyền vào đầu lúc to lúc nhỏ, lúc này đại não mới chính thức vận chuyển, phân tích ý nghĩa những câu nói rời rạc không rõ ràng này.

“Uống ít rượu thôi...”

“Một tay thư sinh trời gà không chặt...”

“Lần này giết con lợn này...”

“Đến giờ Tý, Đại Lang cầm đuốc dẫn bọn kia lên núi...biết mấy cái này chứ...”

“Nhớ tín hiệu...”

“Trái ba vòng, phải ba...”

“Phụ thân, con lợn kia...”

“Đừng có lợn xộn...”

“Nhưng mà...”

“Loại lợn này...Không được năm mươi thì cũng ba mươi...”

“Dù sao nó vẫn chưa tỉnh, cứ mặc kệ đi...”

“Phụ thân, con lợn béo cỡ này...chặt hẳn một tay...”

“Nghe lời...”

Sau đầu đau âm ỉ, gã suy nghĩ hồi lâu mới đúc kết lại được, cảm giác phức tạp khó nói nên lời.

Đã rất lâu, rất lâu rồi gã chưa cảm thụ qua dịch ý trắng trợn thể này, cho dù là Đường Minh Viễn trước kia cũng không có dịch ý đến như vậy.

Cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, ánh mắt kia, gậy vọt tới...là ai làm những chuyện này?

Người Tô gia, người Tiết gia, người Ô gia... hẳn không phải là không thể nói lý. Trước mắt, Tô gia chẳng cần thiết phải làm chuyện này, trừ khi có kẻ nào muốn giết chết lão thái công và tiện thể quét sạch người

nhà Tô Bá Dung. Tiết gia và Ô Gia cũng không cần động thủ với mình, mình chỉ là một tên tiểu tốt, với những thương nhân ngang hàng, loại hình thức động thủ này thông thường đều phải chuẩn bị kỹ càng, một khi đã làm thì không để lại đường sống, chứ lỡ sau này mọi việc đổ bể thì hậu quả sẽ không thể kiểm soát được, vậy nên họ sẽ không động thủ với mình trước...

Vũ Liệt Quân? không có khả năng, nếu là bọn họ thì sẽ không có cái cảnh này.

Rốt cuộc là ta đã đắc tội đến ai...

Gã khá nhạy cảm trong việc phán đoán thiện ý ác ý, nếu lúc trước có manh mối gì thì hơn phân nửa sẽ bị gã phát hiện, nhưng việc này lại xuất hiện rất bất ngờ. Trong đầu gã lần lượt loại bỏ một loạt nhân vật có khả năng, Tiết Tiến là một, hẳn không có dũng khí và khả năng quyết đoán như vậy, dù có vắt óc ra cũng không làm được, nhưng ngoại trừ hẳn thì chẳng còn ai khác, hay đây chỉ đơn thuần là bắt cóc tống tiền?

Con lợn béo?... thời điểm...

Cũng chẳng giống.

Bất kể thế nào gã cũng không đoán ra động cơ của kẻ địch, nhưng trước mắt không cần suy nghĩ nhiều về những chuyện này. Tay chân gã đang bị trói chặt trong phòng tối như bưng, căn phòng bên cạnh có mấy người đang ăn uống. Ánh đèn mờ mờ xuyên thấu qua kẽ hở nơi vách tường, gian phòng đung đưa nhẹ nhẹ, có tiếng nước chảy, đang ở trên mặt sông.

Gã nhớ tới hình ảnh trước khi ngắt, tên đại hán cao hơn hai mét nhìn như võ sĩ quyền anh, còn thêm cả đồng bọn nữa, rất khó đối phó... Gã nhắm mắt lại, thân thể hơi căng cứng, sau khi thả lỏng, mấy ngón tay sau lưng bắt đầu quờ quạng tìm kiếm vật gì có thể giúp thoát ra. Bên ngoài hành lang thỉnh thoảng lại có người đi qua.

Vừa không hiểu mà lại chẳng thể lý giải, rốt cuộc là vì cái gì, vì ai làm ra... lo lắng làm tâm tình gã thêm nóng nảy, bực bội khi không tìm ra chút đầu mối nào, nhưng sau đó gã dần dần bình tĩnh tự kiểm chế lại, đầu ngón tay không ngừng lần mò từng tắc một, cố gắng không tạo ra bất kỳ tiếng động nào.

Rèn luyện có hệ thống cả năm trời, thời gian dần trôi qua, cảm giác đau đớn sau đầu dần giảm đi. Áp lực trong bóng tối với khung cảnh thanh tĩnh làm cho tình huống xung quanh thêm rõ ràng. Qua tiếng chuyện trò uống rượu ăn cơm bên căn phòng sát vách, gã biết được có hai người trưởng thành, hai đứa nhỏ những sợ là cũng đã lớn, còn có một nữ nhân... hình như là người một nhà.

“Giết lợn...”

Việc này không phải lần đầu với bọn này. Nếu xảy ra án mạng thì đại hán kia sẽ khó đối phó nhất, nhưng điều này không quan trọng, nếu là thư sinh bình thường e rằng đã sợ phát khiếp lên rồi. Ninh Nghị điều chỉnh lại hô hấp, trong lòng âm thầm phân tích. Chẳng hay tự lúc nào, cách cửa truyền đến động tĩnh rất nhỏ, gã căng mắt ra, có người đang lén mở khóa.

Lúc ổ khóa xoay được nửa vòng thì khựng lại: “Đệ đệ, làm gì đấy?”

“Ca, giày của con lợn kia... dù sao hẳn cũng không cần dùng.”

“Cha đã bảo không được làm vậy, đưa chìa khóa cho ta.”

“Hừ.”

Hai huynh đệ hạ giọng đối thoại, sau đó từng người một rời khỏi. Ninh Nghị đang hít vào một hơi thật sâu lúc này mới thở hắt ra, tay khẽ ma sát vào bức tường phía sau.

Không lâu sau, bên ngoài cánh cửa lại vang lên tiếng động nhỏ.

Cửa mở hé ra không nhiều, một thiếu niên vóc người cường tráng lặng lẽ chui vào, khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ đắc ý. Một tay cầm cây gậy, tay kia cầm dây kẽm vào trong ngục.

Thiếu niên đi về phía góc tường, nhìn kỹ thư sinh bị trói chặt tay chân trên mặt đất. Tên thư sinh trối gà không chặt này xem ra không hề biết mình, bộ dạng quả thật yếu ớt.

Bọn nhà giàu trong nội thành đều là như vậy.

“Con lợn kia, nếu người đã tỉnh rồi mà dám làm bậy, coi chừng ta ột gậy nát đầu đấy...” Thiếu niên hung dữ nhẹ giọng nói rồi đứng một bên đợi trong chốc lát, sau đó gác gậy sang một bên, ngồi xuống cởi giày của thư sinh ra. Gian phòng có chút ánh sáng hắt vào, hần thích thú nhìn đôi giày, rồi ngồi xoay lưng về phía thư sinh, cởi giày của mình.

Đi giày, ngồi đưa lưng về phía đối phương là một động tác thiếu ý thức.

Chiếc thứ nhất rồi đến chiếc thứ hai, rất vừa vặn và xinh đẹp. Ngay khi hần chuẩn bị đứng dậy, bóng người đằng sau lặng lẽ ngồi dậy, hai tay mở lớn ra, dây thừng trên cổ tay rơi xuống, đôi tay đó bỗng khép lại.

Rắc.

Đầu bị ngoặt qua một bên.

Gã không đi giày, cứ như vậy lặng lẽ đẩy cửa bước ra ngoài. Bên ngoài là hành lang nhà thuyền, cấu tạo hình chữ “Vương”, gồm sáu gian phòng. Gã bị giam trong căn phòng ở giữa nhà bếp và phòng khách, không có cửa ra, ba gian phòng khác cũng chỉ có cửa sổ. Trên hành lang vắng bóng người, gã lẳng lặng đi tới, nhìn thoáng qua phòng khách rồi nhanh chóng quay về.

Ba người, một cái bàn, một ngọn đèn, trong đó một tên là đại hán từng nói chuyện với gã. Một tên khác dáng người khô ngô, to như cây cột điện. Người thứ ba hần là con trai cả của đại hán kia, thân cũng cao ngoài một mét tám.

Tam ngẫu phù bích trì...

Trong phòng, người đàn ông to như cột điện đang nói chuyện với đại hán kia.

“...Đại Lang, thúc thúc nói cho con biết, trên giang hồ này chỉ có tàn nhẫn, có lá gan lớn và hành sự cẩn trọng mới có thể trụ lại được. Đừng tưởng muốn làm ác là cứ phải tranh đấu trực diện, kẻ ác thực sự chỉ cần xuất hiện đúng lúc, làm một lần là tất cả mọi người đều sợ hãi. Nhớ năm đó, họ Lôi kia...”

Thời điểm hiện tại Ninh Nghị chẳng thể nghe vào những lời này, đầu óc gã đang lung tung lộn xộn hết cả lên. Gã nhìn bốn phía, cửa ra ở tại phòng khách, làm sao đi ra được đây, với lại nếu đi ra mà thủy tính không tốt thì thế nào. Tuy bên ngoài nước chảy khá hiền hòa, nhưng tạo ra âm thanh lớn, lỡ như bị nghe thấy thì cũng không trốn xa được.

Sắc mặt gã âm trầm, đi theo hướng ngược lại, trong phòng bếp có một bà béo đang nấu ăn. Ninh Nghị nhìn quanh, quan sát ống khói và các vật dụng. Giây phút sau, gã bước vào cầm lấy con dao trên thớt gỗ.

Nữ nhân quay đầu lại, xoay một phát, máu tươi bắn ra như suối, bắn vào trong nồi kêu xèo xèo. Bóng đen chiếu hắt lên tường, dao thái rau tiếp tục bổ xuống.

Máu tươi thấm qua sàn tàu, chảy loang xuống dòng sông phía dưới. Bóng đen đứng trước bếp lò, mặt không đổi sắc, đổ dầu hỏa và các loại dầu vào nồi rồi đun sôi. Ánh mắt chuyển động, lựa chọn xem xét mấy món đồ trong phòng bếp, thỉnh thoảng lấy một số bao giấy xuống xé ra rồi rải khắp nơi. Sau khi nồi dầu sôi, gã rót dầu lên những đoạn dây thừng cổ để trong mấy cái hũ.

Sau đó, tiếng bên phòng khách truyền tới: “Đại Lang, đi xem mẹ con nấu ăn xong chưa...”

Ninh Nghị lặng lẽ khép cửa phòng bếp, một tay cầm quả cân, tay còn lại cầm con dao chặt xương, núp ở mé bên cửa. Tiếng bước chân vọng đến, dần tới gần, cửa bị đẩy ra. Trong nháy mắt, Ninh Nghị thổi tắt đèn giống như bị gió lửa vào dập tắt. Ánh lửa trong bếp lò lập lòe, người trẻ tuổi kia hơi ngẩn người ra: “Mẹ...”

Tay Ninh Nghị vung quả cân tới, đập thẳng vào sau ót y, lúc thân thể kia đổ qua một bên, gã liền đưa tay ôm lấy.

o0o

“Nghe nói họ Cố kia được thăng quan, chuẩn bị làm huyện lệnh...”

“Nếu có thể cho Đại Lang Nhị Lang đi theo làm chức gì nhỏ nhỏ chắc cũng không tệ, dù sao chúng ta cũng nắm thóp hần...”

“Đối với loại người đọc sách này, không cần làm quá mức...”

Trong phòng, Dương Dực Dương Hoành đang ngồi tán gẫu, thỉnh thoảng nhấp chén rượu ăn đậu phộng. Nhận thấy Đại Lang đi đã được một lúc, Dương Hoành nhíu mày.

“Đại Lang, thế nào rồi...”

“Mẹ...” Tiếng kêu đột ngột từ phòng bếp vọng tới, thê lương và khản đặc làm hai người giật mình. Dương Dực vợ lấy một cây nỏ rồi phóng ra hành lang, còn Dương Hoành rút đao thép đi về phía cửa.

“Xem con lợn kia thế nào.”

Dương Hoành lao ra khỏi cửa, xem dưới sông có người chạy trốn hay không. Vài giây đồng hồ sau, từ căn phòng phía trong truyền đến tiếng quát chói tai của Dương Dực: “Buông nó ra!”

Lúc Dương Dực xông vào hành lang là một mảnh tối om, chỉ có phía phòng bếp lấp lóe ánh sáng mờ mờ. Hắn còn chưa kịp mở cửa xem xét con lợn kia thì đã thấy con trai cả bị người ta khống chế đi ra, trên đầu máu me be bét, thân thể nghiêng ngả, rõ ràng đã bị đối phương đánh cho nửa tỉnh nửa mê.

Một con dao chặt xương nhuộm máu đặt trên cổ, một tay giữ lấy người, chỉ cần có hành động thì sẽ cắt cổ họng. Trốn sau khống chế con trai hắn chính là tên thư sinh cứ tưởng như vô hại bị trói mang về đây, toàn thân toàn là máu.

“Buông nó ra.”

Dương Dực nghiêng muốn nứt răng, giọng nổ lên trầm giọng quát.

Vóc dáng Ninh Nghị cũng không tính là nhỏ, nhưng Dương Dực quá cao lớn nên lúc này giống như một bức tường sừng sững chắn phía trước. Hai bên đều thoáng ngưng lại, sau đó, một giọng nói vang lên, cũng không phải vang vọng như Dương Dực, chỉ là lộ ra vẻ chán ghét sâu sắc, vô cùng đơn giản.

“Bắn đi.”

74. Q.2 - Chương 75: Tâm Như Mãnh Hổ (2)

Khúc sông ngoại ô Giang Ninh, nhà thuyền.

“Bắn đi.”

“Buông nó ra.”

“Bắn đi nào.”

“Người sẽ chết rất thảm.”

“Người là ai, sao phải bắt ta?”

“Mẹ Nhị Lang...”

“...”

“Người đã làm gì...”

“Lui ra phía sau.”

Trên hành lang mờ mờ không có đèn, chỉ có ánh lửa lay lắt từ gian bếp và ngọn đèn trong phòng khách bao phủ hai đầu, bầu không khí giăng co làm ọi người ngạt thở, đại hán, cung nỏ, đao nhọn, máu tươi, con tin đang hấp hối, nước chảy lênh láng thấm qua chân. Đại hán kia cầm nỏ găm lên, sát khí trên người không còn kìm hãm được đã hoàn toàn bộc lộ. Trái ngược với hắn, ấn tượng của người đối diện cách đó vài mét thì kém xa, tay chỉ lẳng lặng nắm đao nhọn kề trước yết hầu con tin.

Tiếng nói giận dữ mang vẻ đe dọa của đại hán truyền qua, đáp lại là một giọng điệu không quyết liệt, không ngả ngón, ngắn gọn, bình thản và trầm ổn, như cột trụ cắm vững trong làn nước xiết, có đôi lúc tưởng

chùng như bị nước cuốn trôi, nhưng khi bọt nước tan mất thì nó vẫn đứng đó. Sau mỗi câu nói của đại hán thì liền có lời đáp lại, không chút chần chờ hay dây dưa dài dòng, nhất thời điều này đã kìm hãm khí thế của đối phương.

Thân ảnh kia hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên từng chữ: “Người ...đã làm gì bọn họ.”

“Đoán thử xem.”

“Đã làm gì rồi!”

Sau tiếng gào thét đình tai nhức óc, đáp lại cũng chỉ là một câu nói bình thản: “Nói vui thì là... đã hết một lượt đoán.”

Hàm răng đại hán run rẩy, nhìn đạo nhân ảnh kia như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, sau đó hít sâu một hơi, cuối cùng đành lui ra phía sau một bước.

“Ta đã nhìn nhầm...”

“Tốt lắm.” Đường thoát ra ngoài chỉ có ở phòng khách, Ninh nghị nhìn bước chân kia, lạnh lùng đáp lại một câu, kiềm giữ con tin tiến lên một bước, sau đó đối phương chậm rãi lui thêm bước nữa.

“Nếu bọn họ không có việc gì thì có thể thương lượng.”

“Tốt.”

“Không chết là được.”

“Tốt.”

“...Nếu không ta thề con mẹ nó sẽ giết cả nhà ngươi.”

“Tốt.”

“Ta thề sẽ lột da, cho ngươi chết không toàn thây.”

“Tốt luôn.”

“Ninh Nghị Ninh Lập Hằng.”

Chỉ trong khoảng cách vài bước chân, vài câu đối đáp tùy tiện, trả lời qua loa, đại hán kia đã đến cửa phòng khách. Ngọn đèn chiếu hắt lên người hắn, kèm theo tiếng thét phẫn nộ, nét mặt hắn co giật đến vặn vẹo, hiển nhiên là đã phẫn nộ cực độ với kiểu trả lời này. Nếu như ngày thường, mấy tên thư sinh thể này gặp hắn trên đường đã sợ run lên rồi.

Đứng sau lưng con tin, thư sinh vốn cẩn trọng chỉ lộ ra một con mắt quan sát phía trước, lúc này nghiêng đầu lạnh lùng nhìn sang. Gã hiểu rõ tại sao đối phương lại phản ứng như thế, lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ một: “... Tiếp tục lui, tiếp tục nói chuyện, không được ngừng lại.”

Dương Dục chậm rãi xoay người, lui qua cách cửa ngăn cách giữa phòng khách và hành lang. Ngọn đèn dầu nhấp nháy trong phòng, bóng đen to lớn của hắn che khuất cách cửa, nơi mà Dương Hoàn đang cầm đao nấp một bên. Lúc đang lui về phía sau, hai người đã trao đổi ánh mắt với nhau, từ lúc nghe câu nói đầu tiên, hắn không vội xông vào hành lang mà nấp tại cánh cửa này để chuẩn bị đối phó. Trong hành lang, Ninh Nghị nhìn bóng người chuyển động, phụ giúp con tin tiến về phía trước. Lúc này hai bên đều không nhìn thấy đối phương.

“Là ai tìm tới các ngươi.”

“Làm gì cũng có luật của nó.”

Dương Dục nắm cây nỏ lui về phía sau, đá văng một cái ghế qua chỗ khác.

“Chắc chắn ngươi chạy không thoát.”

“Ừm.”

Nơi này là ngoại thành, không có ai đến cứu ngươi đâu.”

“VẬY Ờ.”

“Dù có rời khỏi được gian phòng này, người vẫn sẽ chết.”

“TỐT.”

“Ta thừa nhận đã nhìn nhầm người, nhưng người chỉ là thư sinh, chỉ cần bước sai một bước là chết ngay.”

Bóng dáng Ninh Nghị xuất hiện trước cách cửa, lạnh lùng nhìn hấn, đổi con tin qua một hướng khác. Dương Dực lắc đầu.

Dương Dực ta thừa nhận đã bắt người chịu oan uổng, chỉ cần người để nhà họ Dương chúng ta có hậu, việc gì cũng có thể thương lượng.”

Ngọn đèn dầu lúc mờ lúc tỏ, gian phòng dường như cũng bị bầu không khí giằng co này làm ờ mịt. Cạnh cửa, Dương Hoành đang tựa vào vách tường, tay nắm đao, ánh mắt cảnh giác. Cạnh đó, Ninh Nghị đẩy con tin tiến tới, dao vẫn kề sát theo sau, gã lẳng lặng để ý cái người cầm đao kia.

Xa xa bên cạnh bàn, Dương Dực cố gắng dây dưa trì hoãn: “Dương Dực ta nói được làm được.”

Chân vừa bước vào, ngữ điệu gã hơi biến hóa: “Thương lượng như thế nào?”

Cũng trong nháy mắt này, bầu không khí giằng co như bị ép chặt xuống. Bên tường, năm ngón tay Dương Hoành hơi giật giật, vẩy đao lên, một giây sau hét to lao đến.

“Nhận lấy...”

“Cẩn thận...”

Bầu không khí đang bị đè ép bỗng bùng nổ, đây là lần đầu tiên Ninh Nghị gào lên, ánh đèn lay động, bóng người chớp nhá, tiếng gió rít. Một bóng đen lao thẳng tới Dương Hoành, hấn vội vung đao lên chém xuống, nhưng chỉ cắt đứt một đoạn dây thừng trên không trung. Sau đó bỗng một cái hũ bay vọt tới, làm hấn theo bản năng co khuỷu tay lên đỡ.

Ầm.

“Á...á...á .a.a.a.....”

“Người...”

“Bắn đi...”

“Ta phải giết người...”

“Người nhất định phải chết...phải chết...”

“Bóp cò đi...”

Dưới ánh đèn mờ mờ, cái hũ vỡ tung ra bốn phía, dầu sôi tấp hết nửa người trên của Dương Hoành làm vang lên tiếng xèo xèo của vết bỏng cùng tiếng rên xiết. Dương Dực lập tức giơ nỏ, gào lên như sắp mất kiểm soát, muốn xông vào. Ninh Nghị đẩy tên kia tới vài bước rồi cũng vọt vào phòng, sau đó kéo hấn lui về góc.

Âm thanh của ba người trong phòng như hòa vào nhau, khuỷu tay Dương Hoành và nửa thân trên dính không ít dầu, tuy không bị ném trúng đầu nhưng vẫn bị ảnh hưởng trên mặt. Hiện tại là mùa hè nên hấn chỉ mặc một lớp áo mỏng, lúc này nửa thân trên bị đổ dầu sôi thì kêu la thảm thiết, vung đao chém đứt một băng ghế bên cạnh, miệng chửi rủa om sòm, trên người trên mặt nổi bong bóng nhìn dữ tợn như một con dã thú đang muốn lao lên bất cứ lúc nào. Đứng bên kia, Dương Dực ra sức lắc đầu.

“Hiện tại ta không tin người sẽ thả nó.”

“Hấn không giám giết Đại Lang đâu.”

“Đến đây, thử xem, sao không bóp cò đi.”

“Ta sẽ không để người thoát ra ngoài.”

“Làm thịt hần.”

“Cứ tới đây, ta mặc kệ thế nào, chỉ cần có vấn đề là con dao này sẽ cửa đứt cổ thằng này đầu tiên...”

“Hôm nay người đừng hòng ra khỏi cánh cửa này.”

“Chặn cửa lại.”

“Khi khí quản hần bị cắt hở, máu từ cổ hòng phun ra nhiều hơn tưởng tượng đấy. Dĩ nhiên thằng con người sẽ thấy đau đớn, sau đó hần sẽ dần dần nhận ra mình không thể thở được nữa...”

“Nó chết thì người cũng chết..”

“Ta chặt tay người...”

“Có biết không thể thở được là cảm giác như thế nào hay không? Thử tưởng tượng mà xem, giống như cá bị tách khỏi nước, toàn thân sẽ run rẩy, tay chân hỗn loạn. Cổ đã bị cắt, có lẽ nó sẽ đưa tay lên móc vào hòng, máu chảy trào lem cả tay, cứ thế cho tới khi hoàn toàn mất đi ý thức, quá trình này đủ cho người uống một chén trà rồi từ từ thưởng thức nhĩ.”

“Nhất định người sẽ chết thảm hơn nó.”

“Nhưng hần là con người.”

Ba người trong phòng giằng co từ ba phía, thỉnh thoảng lại di chuyển đôi chút nhưng vẫn duy trì khoảng cách, giọng điệu các bên dè chừng lẫn nhau. Dương Dực ngữ khí kiên quyết, cầm nỏ chặn trước cửa, ý muốn nhắm vào chỗ hiểm của Ninh Nghị. Dương Hoành thì mặt mũi dữ tợn, đầy vẻ nóng nảy hung lệ. Ninh Nghị vẫn bình thản đối đáp thẳng thừng với hai gã. Dương Hoành làm bộ muốn xông lên, Ninh Nghị liền điều chỉnh lại phương hướng, hần bèn phải lui trở về.

“Ta không thương lượng với người, người sẽ không tha con ta.”

“Hần tuyệt đối không giám động thủ.”

“Các người động đến ta thì ta làm, vậy thôi.”

“Hôm nay, ai cũng đừng mong có thể đi ra ngoài.”

“Xem ta hay là con người chịu đựng lâu hơn.”

“Hãy a...”

Dương Hoành đột nhiên quát lớn một tiếng, vung dao tựa như muốn xông lên. Tay trái Ninh Nghị từ phía sau rút ra một vật, châm vào ngọn đèn: “Đến đây.”

Đó là một cây đuốc lấy từ phòng bếp, vẻ mặt Dương Hoành dữ tợn, đành dừng lại, miệng hô lớn: “Ném đi.”

“Tất nhiên ta sẽ ném.”

“Vậy thì ném thử xem.”

“Có gan thì qua đây.”

Dương Hoành lao lên một bước, Ninh Nghị vừa vung tay thì hần liền thối lui lại phía sau, nhưng cây đuốc cũng không thật sự rời khỏi tay. Cứ như thế lập đi lập lại nhiều lần, hần dần dần hiểu ra, không ngừng tìm cách tiếp cận Ninh Nghị vì tin chắc trước sau gì gã cũng không dám giết người, cố gây hỗn loạn chờ sơ hở. Tay phải Ninh Nghị kẹp cổ con tin thay đổi vị trí. Cách đó không xa, Dương Dực cảnh giác nắm chặt cây nỏ. Một khắc sau, Dương Hoành trao đổi ánh mắt cùng Dương Dực, sau đó đột nhiên bổ nhào tới.

Trong phòng vốn đang khấn trương tới cực điểm, tinh thần ba người đều căng như dây đàn. Ninh Nghị vung tay lên, Dương Hoành lại chuyển hướng, sau đó hét lên một tiếng, Dương Hoành Dương Dực hoán đổi vị trí cho nhau. Cây đuốc rời khỏi tay bay thẳng về phía Dương Hoành.

Dương Dực bên cạnh thấy vậy liền đá văng cái ghế chắn cây đuốc bay ra ngoài. Dương Hoành không cần bảo lưu nữa liền xông tới. Ninh Nghị xoay tay chụp vào cây đèn dầu trên cây trụ cạnh đó, nhưng một giây

sau nó vẫn không nhúc nhích, vì hiển nhiên cây đèn đã được cố định trên trụ gỗ. Dương Hoàn đến gần đưa tay chụp lấy dao nhọn đang kê trên cổ cháu, Dương Dực đá một băng ghế ra chặn đường rồi bứt lại gần.

Tay trái Ninh Nghị vục vào trong dầu đèn làm dầu hỏa vẩy ra tung tóe.

Chỉ trong chớp mắt, tay trái Dương Hoàn ngang ngược bắt lấy con dao nhọn, cổ sức gặt ra, một giây sau, ánh lửa nháng lên bao lấy cả Ninh Nghị và Dương Hoàn.

Ầm

Lửa bùng lên tách ra làm hai hướng.

Chớp mắt vừa rồi, Ninh Nghị lấy bắc đèn cùng dầu hỏa châm lên người đối phương, đồng thời đốt luôn tay trái của mình.

Trong ngọn lửa ngàn ngụt, Dương Hoàn kêu la thảm thiết, tay vẫn cố kéo dao nhọn ra khỏi cổ cháu mình. Ninh Nghị dùng sức rút được dao, máu phun ra gặp lửa bốc hơi. Phía bên kia, Dương Dực lại gần, nâng nỏ lên nhắm. Ninh Nghị buông con tin lao qua một bên, vung dao chém thẳng tới đỉnh đầu Dương Hoàn.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...”

“Yaaaaa. Aaaa.”

“Á...”

Mũi tên bay sượt qua sau lưng Ninh Nghị. Dương Hoàn bị lửa bao trùm kêu thét, Dương Dực la hét, cùng lúc đó là tiếng vung dao của Ninh Nghị, trong khoảnh khắc bóng người như lồng vào nhau, lửa cháy lan ra khắp nơi. Dương Dực nắm lấy cơ hội, chụp vai con trai đẩy qua bên cạnh, sau đó tính chụp lấy Ninh Nghị nhưng vô huyệt. Ninh Nghị vốn đang chém Dương Hoàn, lúc này lao theo con trai hấn thoát ra nhất thời làm hấn không kịp phản ứng. Hấn nhìn thấy huynh đệ bị lửa thiêu cháy, trên đỉnh đầu cầm một dao thật sâu, sau đó liền truy theo Ninh Nghị, giữa hai người hiện tại chỉ còn một mối ràng buộc.

Thư sinh toàn thân đầm máu đẩy con trai hấn qua phía kia của gian phòng, sau đó xoay người lại, tay phải rút từ sau lưng ra một cái khoan sắt, tiếp tục kê lên cổ con tin, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang.

Dương Hoàn lão đảo lui ra sau vài bước rồi ngã nhào xuống đất trong ngọn lửa phùng phùng. Lửa đốt chưa hẳn là vết thương chí mạng, nếu như lao ra nhảy xuống sông thì vẫn có thể sống, nhưng Ninh Nghị thừa dịp hấn đang rối loạn, không bỏ qua bởi thêm một dao chí mạng lên đỉnh đầu.

Ai cũng đều có tính toán riêng, Dương Hoàn Dương Dực lộ ra một chút sơ hở để khiến cho Ninh Nghị ném cây đuốc đi, nếu lúc ấy Ninh Nghị không phải đang đi đến gần ngọn đèn kia thì sợ rằng đã không khinh địch mà ném đi. Dù sao gian phòng cũng là nhà của huynh đệ họ Dương, bọn hấn biết rõ cây đèn bị cố định, còn thư sinh chắc chắn không biết, thế nên Dương Hoàn dấn thân vào nguy hiểm, muốn thừa dịp này ngang nhiên phá cục trong chớp nhoáng. Ai ngờ phản ứng của thư sinh trong nháy mắt lại có thể tàn nhẫn tới mức độ này, trực tiếp đốt tay mình để mời lửa đối phương.

Lúc này ở đầu kia gian phòng, gã vẫn tiếp tục khống chế con tin, tay trái nắm chặt ngực đối phương, lúc này lửa trên tay vẫn còn cháy. Ánh mắt bị thương của Dương Dực nhìn tới, hai người lạnh lùng nhìn nhau. Gã phui phui tay trái đang cháy lên người con tin, sau đó phui lên người mình, nhưng do dầu hỏa dây đầy tay nên nhất thời dập không hết. Dương Dực nhìn tay gã quơ quơ trên không trung, sau đó đột nhiên nắm chặt thành quyền, trở tay dồn sức đập xuống.

Ầm....

Phía sau vốn là một vò rượu sành lớn, vò sành dùng để nấu rượu rất dày, lần này không biết gã đã đánh cực bao nhiêu khí lực, một quyền đánh vỡ vò rượu kia, đoán chừng cánh tay đã bị nứt xương hoặc thậm chí là gãy xương. Rượu chảy trào ra, gã liền vục tay vào để dập lửa, tiếng xèo xèo vang lên, cánh tay run rẩy nhẹ nhẹ, thoạt nhìn thì đã bị phế.

Thế nhưng ánh mắt lạnh lùng cùng với tay phải cầm khoan sắt kê trên cổ con tin thì không mấy may thay đổi, chỉ là lông mày hơi nhíu lại, co giật đôi chút.

75. Q.2 - Chương 76: Tâm Như Mãnh Hổ (3)

Gió đêm vẫn thổi, trên mặt đất, cổ thi thể của Dương Hoàn đang bốc cháy, ánh sáng từ căn phòng phập phù không ổn định. Từ trong vò rượu vỡ, rượu vẫn đang chậm chậm chảy ra ngoài, cánh tay vừa được giập lửa run nhẹ nhẹ. Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, cho dù bị thương nhưng ánh mắt của vị thư sinh kia vẫn lạnh lùng sắc bén, từ đầu tới giờ không một chút thay đổi.

“Có lúc, chính là như vậy. . .” Người thư sinh chậm rãi nói từng chữ, “Chỉ cần bước sai một bước, người sẽ phải chết.”

Theo như nửa câu sau của gã, Dương Dục nhìn xung quanh, con trai cả đã gần chết vẫn bị giữ chặt, tin tức về những người trong nhà cũng không biết, một huynh đệ cứ như vậy mà chết đi. Những con tin mà hắn bắt cũng phải đến mấy chục người nhưng cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này, thư sinh yếu đuối, thư sinh yếu đuối. . . Ánh mắt kia rõ ràng không phải của một kẻ yếu đuối, hắn cũng chưa từng thấy qua sự hung lệ cùng quả quyết đến cực điểm như vậy trong ánh mắt của những tên tự xưng là hung đồ liều mạng. Nhìn cánh tay vẫn đang run rẩy cùng với ánh mắt đó, hắn biết, người này không những tàn nhẫn với kẻ địch mà còn cực kỳ tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Giống như vô ý, hắn bắt trộm một con thỏ trắng nhỏ về nhà, nhưng chỉ một chút sơ hở, con thỏ trắng nhỏ đó liền lộ ra răng nanh. Trong khi hắn chưa kịp đề phòng thì nhà cửa đã bị phá tan, đến khi hắn phát hiện ra thì chỉ thấy máu rơi đầy đất, còn con mắt của con thỏ trắng kia đã trở nên đỏ ngầu.

Hắn nghiêng rằng: “Nhị lang. . .” Âm thanh vang vọng qua cửa sổ, quanh quẩn trong đêm tối nhưng không một tiếng hồi âm.

Một lát sau, hắn lại hô lên một tiếng: “Mẹ nó ơi. . .” Vẫn không có câu trả lời

Hai mắt hắn đỏ ngầu, cười đau đớn, sau đó hắn rống lên: “Đại Lang. . .” Buông bỏ cây nỏ trong tay, ánh mắt hắn hung lệ nhìn vào thanh cương đao của Dương Hoàn đang nằm trên mặt đất.

“Ta giết ngươi. . .”

Nghiến răng rít lên từng chữ, hắn liền chạy về phía thanh cương đao, cũng vào lúc này hắn bỗng thấy cái khoan sắt từ từ rời khỏi yết hầu con trai mình, mất đi sự cố định của cánh tay kia, thân thể đứa con hắn lảo đảo, hay cũng có thể là do tiếng quát to kia của hắn mà ý thức của nó hơi tỉnh táo lại. Hắn nhìn thấy tay của thư sinh kia bỗng tháo dây thừng xuống.

Trong nháy mắt, tinh thần tập trung cao độ.

Thư sinh lui về phía sau một bước, đột nhiên dùng toàn lực đập vào lưng con trai hắn.

Trong ánh lửa chập chờn, con trai hắn lảo đảo chúi nhào về phía bên trước. Bên kia, thư sinh vung tay giơ cái khoan sắt lên.

“Yaaaa. . .”

“A. . .”

Thét lên một tiếng, thư sinh dùng hết sức lực ném chiếc khoan sắt ra, Dương Dục cũng lao lên, vung tay chụp lấy Đại lang kéo sang một bên, cái khoan sắt xẹt qua tay hắn cắt ra một dải máu tươi. Trong nháy mắt thân ảnh của tên thư sinh đã đến gần, tay cầm một vò rượu nhào tới.

“Choang.”

Dương Dục không né tránh mà đánh thẳng vào người thư sinh, vò rượu đập thẳng vào đầu hắn vỡ tan tành. Hắn đưa tay chùi sạch rượu, người thư sinh bị đánh bay ra đến mấy mét, miệng học máu tươi. Trong lòng hắn lúc này chỉ còn sát ý, không một chút chần chừ, mạnh mẽ lao về phía trước tung ra một quyền.

Tay phải của người thư sinh đưa ra phía sau.

“Bước sai một bước thôi là người sẽ phải chết. . .”

Vù, Dương Dực hơi chần chừ trong giây lát, vung quyền đánh hụt vào khoảng không. Trong mắt thư sinh lóe lên một tia đắc ý, liễu mạng bật dậy, lao qua một bên hướng về phía cửa lớn. Dương Dực đầu chịu để gã chạy thoát, đẩy một cái tủ đổ qua. Cái tủ đập vào cửa vỡ vụn, thư sinh lao đảo thay đổi phương hướng, khoảng cách giữa thanh cương đao trên mặt đất và gã chỉ còn vài bước.

Vò rượu lao vút tới, đập lên thân thể đang bốc cháy của Dương Hoàn, lửa bị rượu tưới lên đột nhiên tắt ngấm, thư sinh lần ra ngoài tránh mảnh vỡ. Dương Dực xông thẳng tới, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách nửa gian phòng, nhưng tên thư sinh cũng thật ngoan cường, gắng sức gượng dậy nắm một vò rượu ném tới, Dương Dực không thèm né tránh, cứ thế lao lên rút ngắn khoảng cách, tay trái chụp vào ngực đối phương, tay phải từ phía sau vung lên lấy đà.

Trong lúc hoảng loạn, thư sinh chụp vào một vò rượu khác, nhưng chưa nắm được mép vò thì đã bị một quyền đánh tới.

“Ta xé xác người.”

“Chát. . .”

Thân thể của hắn khê nghiêng ngả, nắm đấm đánh mạnh vào vai đối phương làm thư sinh ngã xuống đất, lùi ra xa hơn một mét.

Hắn đứng yên tại chỗ, mấy giây sau thân thể lao đảo lùi về phía sau hai bước, ánh mắt có chút mờ mịt. Đỉnh đầu hắn đã bị một quả cân sắc nhọn đập nát, cắm sâu vào đỉnh đầu.

Thư sinh loang choạng té ngã mấy lần, tay phải gắng gượng bám mép tủ cố gắng đứng lên.

Lúc này vò rượu đã không còn uy hiếp trước lửa giận của Dương Dực, lần rút tay ra sau lưng cũng để trêu tức hắn hơn mà thôi. Lần này nếu đánh không trúng thì người phải chết có thể sẽ là mình, nhưng chẳng còn cách nào khác, ở vào thế yếu, tất cả những việc mà gã có thể làm cũng chỉ có vậy mà thôi, không có sự lựa chọn. . .

Dương Dực vẫn còn đứng lao đảo, Ninh Nghị hít sâu một hơi, cảm thụ những đau đớn truyền đến. Gã lạnh lùng đi tới bên thi thể Dương Hoàn, cầm lấy thanh cương đao, trước mắt của Dương Dực, bổ một nhát xuống cổ Đại Lang, sau đó trở tay chém thẳng vào mặt Dương Dực.

Máu tươi bắn ra.

“Đáng lẽ các người nên giết ta ngay từ đầu. . .”

Sau khi nhẹ nhàng nói xong câu đó, gã liền chém xuống đao thứ hai, thứ ba, rốt cuộc Dương Dực cũng gục ngã. Gã bồi thêm mấy đao nữa lên thân thể đó rồi mới loạng choạng lùi về phía sau, tựa lưng vào tường, thân thể run rẩy, suy yếu vô lực. “Hộc hộc. . .”

Vào lúc này cảm giác khẩn trương không hề giảm bớt mà càng dâng cao, tuy nói gã đã chết một lần nhưng không có nghĩa là lúc nào gã cũng sẵn sàng đón nhận cái chết một lần nữa. Những cảm xúc sợ hãi, vội vã, hồi hộp lo lắng chung quy vẫn phải có. Dù sao ở kiếp trước gã cũng không gặp nhiều những tình cảnh như thế này, tất cả những tính toán cũng chỉ là cố gắng tận hết sức lực mà thôi, còn lại phần lớn vẫn phải nghe theo mệnh trời, cố gắng chạy trốn khỏi sự uy hiếp của tử vong. May thay cuối cùng cũng tới một bước này, trong lòng vẫn còn nguyên những cảm xúc vui mừng và sợ hãi. . .

Gã bước qua những vũng máu trong gian phòng, sau đó bưng một vò rượu đổ lên xác Dương Hoàn, rượu chảy xuống dập tắt ngọn lửa, sau đó lại thêm một vò nữa, ánh sáng trong phòng dần dần tắt đi.

Đèn được thắp sáng lên như cũ, xác chết, máu tươi, gian phòng hỗn loạn, thân ảnh kia ngồi dưới ánh đèn, bên cạnh là rất nhiều thuốc chữa thương. Gã dùng hàm răng cắn vào đầu miếng vải, tay phải dùng sức xé ra, băng bó cánh tay trái bị thương.

Đáng tiếc không có đủ thời gian tra ra kẻ đứng sau việc này.

Dưới tình huống như vậy, gã đành đè nén trong lòng những việc chưa làm được hoàn hảo. Vốn mục tiêu lúc đầu cũng chỉ là tìm cách giết chết đối phương, nếu không thể thì cũng phải ngăn chúng lại rồi chạy trốn.

Nhưng sự hung hãn của hai huynh đệ này đã vượt qua ngoài dự liệu, trong tình huống mình đang không chế con tin mà vẫn liều mạng tấn công, làm gã không thể dùng con tin uy hiếp để dò la thêm tin tức.

Nguy cơ mà có chút đầu mối còn dễ ứng phó, đằng này một chút tin tức cũng không. Sau lưng có kẻ đang theo dõi mình mà mình lại không biết chút gì về hắn, đây là điều khiến gã không thể chấp nhận được.

Đau đớn từ cánh tay, vai, ngực vẫn còn truyền tới. Gã uống một hớp rượu, đứng lên nhìn quanh gian phòng một lần nữa, sau đó nhặt cây nỏ để trên bàn rồi đẩy cửa đi ra. Đây là một căn nhà thuyền ở ven sông, nước chảy phía dưới xem ra cũng không sâu, một cây cầu gỗ đơn giản bắc lên bờ, trên bờ là rừng cây, ở phía xa xa là một ngọn núi nhỏ, giữa bầu trời sao Mai lấp lánh.

Ninh Nghị đứng đó, nhìn ngọn núi phía xa, dòng nước bên cạnh cùng với rừng cây và nhà thuyền sau lưng, suy tư hồi lâu.

Sau đó gã quay đầu lại đi vào nhà.

Cửa phòng đóng lại, ánh sáng lại bị tắt đi.

Thời gian. . . còn lại bao nhiêu thời gian đây. . .

oOo

Thành Giang Ninh, Tô Phủ.

Ngọn đèn đung đưa trong phòng khách của tiểu viện, Tô Đàm Nhi đang ngồi xem sách, Quyên nhi và Hạnh nhi thì chơi cờ ở bên cạnh, trước cửa, tiểu Thiên đang nhàm chán nhảy qua nhảy lại, đi tới đi lui, thỉnh thoảng vịn cửa nhìn về phía cửa viện bên kia. Nếu có người đi qua liền quay đầu lại, mái tóc tung nhẹ trong không trung.

Tô Đàm Nhi nhấp một ngụm trà, nhìn về phía cửa, trong mắt hiện lên một tia tinh ý: “Thiên nhi, muội đang nhìn cái gì đó.”

Tiểu Thiên ngậy người: “Dạ, . . . tiểu thư. . . không, không có gì đâu ạ. . .”

Tô Đàm Nhi cười cười, sau đó thở dài một hơi.

” Chỉ là. . . hôm nay cô gia ra ngoài đúng là hơi muộn. . .”

oOo

Sắp tới giờ hội (Khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm), sau khi kết thúc buổi tiệc tiễn chân ở trạm dịch ngoài cửa thành, Cố Yên Trinh chia tay với một đám hảo bằng hữu, sau đó đi cùng lão Lục và đám tùy tùng về phía một tiểu trang.

Lần đi Nhiêu châu này hắn không mang theo nhiều tùy tùng, chỉ đem theo vài người tâm phúc, trong đó cũng chỉ lão Lục là biết được nhiều chuyện, những người còn lại có lẽ sẽ đoán được phần nào nhưng tự nhiên cũng giữ bí mật.

Hắn đi kiểm tra lại hành lý một lượt, tất cả có ba chiếc xe ngựa, kiểm tra cẩn thận chiếc ở giữa, sau khi mở màn xe ra thì bên trong là một chiếc cũi lớn, giống như chiếc cũi vẫn thường dùng để giam giữ phạm nhân.

Quan sát một chút, hắn lạnh lùng gật đầu.

“Trước hết hãy dừng lại ở vùng đầm nước gần đây khoảng một tháng, sau đó lên đường đến Nhiêu châu, sau này cho dù ả có bị điên hay chết cũng mặc kệ.”

Sau đó hắn lại kiểm tra những đồ vật và quà cáp mang theo đến Lạc Bình, tuy chỉ vừa mới bắt đầu nhưng phần lớn tâm tư của hắn đều đặt ở Lạc Bình cùng với những kế hoạch cho tương lai.

Những việc đã quyết nhất định phải làm, không cần phải câu nệ tiểu tiết, dù sao thì cũng là việc nhỏ mà thôi.

“Đi thôi, thời gian cũng sắp đến rồi, mau đi xem huynh đệ nhà họ Dương đã xong việc hay chưa.”

“Chắc là không có chuyện gì đâu, trước giờ huynh đệ bọn hắn chưa từng thất bại bao giờ.”

“Bất cứ chuyện gì, phải tận mắt chứng kiến mới có thể khẳng định chắc chắn.”

Cố Yên Trinh lắc đầu: “Ta không làm những việc không chắc chắn.”

Mặc dù nói vậy nhưng kì thật trong lòng hắn không còn chút lo lắng nào, muốn xác nhận lại việc này cũng chỉ là thói quen mà thôi, sau khi đã xác nhận hắn mới cân nhắc đến nên đối xử với Vân Trúc như thế nào. Nếu việc này thất bại mà mình lại bắt Vân Trúc đến thì đây đúng là mất mặt, hắn không thể chịu được chuyện mất mặt như thế, cũng như lần bị một cái bạt tai ở bên đường ngày đó vậy. Những chuyện tiếp theo tất cả đều chắc như đinh đóng cột, kể gì thư sinh, tài tử phong lưu, dưới lưỡi đao cũng chỉ là một dạng như nhau mà thôi. Sau khi cho nàng xem xong mình cũng không còn một chút lưu luyến gì với nàng nữa, một tháng sau. . . Việc này sẽ hoàn toàn kết thúc, khi mình đi Lạc Bình sẽ chém đoạn tâm ma, không còn để lại một chút lo phiền nào nữa.

Suốt dọc đường đi hắn cùng với lão lục thương lượng về chuyến đi Lạc Bình, phải tặng lễ vật cho những ai, tặng bao nhiêu tiền, cần phải làm gì để thu phục được nhân tâm. Lão lục cầm đuốc đi phía trước, khi đến gần ngọn núi thì ngừng lại xem xét, trên ngọn núi đó cũng có một cây đuốc quay về trái ba vòng lại quay về bên phải ba vòng, bên này cũng dùng ám hiệu đáp lại thì thấy ngọn đuốc bên kia vẩy vẩy xác nhận.

Cố Yên Trinh lặng yên quan sát tất cả những chuyện này, trước đây hắn cũng đã từng tới đây một lần, cân nhắc nặng nhẹ. Hắn có rất nhiều việc cần phải suy xét, cúi đầu trầm tư về những dự định cho năm sau và một vài năm tới đây, có lẽ lần sau nên tới chỗ Lý tướng gia thì hơn, muốn xếp bút nghiên theo việc binh đao chắc hắn cũng không từ chối, tất nhiên khi tại nhiệm cũng phải có thành tích mới được. Hắn đã có kế hoạch cụ thể cho lần đến Lạc Bình này, nhất định phải khiến cho đời sống nhân dân được nâng cao, kiên quyết mà làm, ba năm sau xung đột giữa Liêu Kim và Vũ triều hắn là đã rất gay gắt, trong ba năm nhất định phải có kết quả, đó cũng chính là lúc anh hùng kiến công lập nghiệp.

Chỉ đáng tiếc là việc này không thể đến sớm hơn ba năm, hoặc giả như sang năm bắt đầu kế hoạch thì đúng là tốt nhất. Ở Đông Kinh chạy vạy suốt ba năm trời thật đúng là lãng phí thời gian, nếu sau này có thể thăng chức nhất định phải cố gắng quét sạch những tệ nạn này mới được.

Xuyên theo con đường nhỏ trong rừng trúc, đi bên bờ sông nơi bìa rừng, căn phòng trên mặt nước sáng đèn mờ, lão lục đi phía trước, Cố Yên Trinh cúi đầu đi theo phía sau. Thành thật mà nói, những khi đối mặt với hai huynh đệ này hắn vẫn có chút mất tự nhiên, những lúc đó nghĩ đến chuyện khác có thể làm hắn trông có vẻ bình tĩnh hơn. Tiếng gió lùa nước nổi nghe ồn ào, nước sông chảy róc rách. Khi tới gần cánh cửa, có thứ gì đó bất thường nhưng hắn không để ý nhiều, trong phòng nồng nặc mùi rượu, hắn là bọn người này đang uống rượu.

Lão lục đẩy cánh cửa đang khép hờ, bên trong vang lên tiếng loảng xoảng, sau đó thì ”bốp” “ầm” Đèn đuốc tắt hết, không ai hay chuyện gì đang xảy ra.

Một giây sau vang lên tiếng ầm ầm, cánh cửa phía trước cách đó không xa bỗng nhiên vỡ vụn. Một cái cọc gỗ từ trong phòng phóng ra, đập thẳng vào mặt lão lục rồi quay trở về, chỉ một giây sau, nóc nhà phía trước ầm ầm sụp đổ, chấn động mạnh kéo cái trụ gỗ sụt lún xuống dưới.

Lão lục ngã xuống dòng sông không sâu lắm bên cạnh, những mũi tên cắm sẵn dưới sông đâm thủng ngực hắn, máu tươi chảy loang ra trong nước, tên hộ vệ mới phút trước còn sinh long hoạt hổ mà trong chốc lát đã biến thành một cỗ thi thể.

Bị một miếng gỗ vụn bắn vào mặt rồi rơi xuống sông, tất cả những suy nghĩ đều vụt tan biến, Cố Yên Trinh ngơ ngác, sững sờ đứng yên tại chỗ.

Gió đêm gào thét, nhà thuyền lẻ loi lơ lửng dưới ánh sao, không thấy một bóng người. . .

76. Q.2 - Chương 77: Tâm Như Mãnh Hổ (4)

Trong bóng tối, nhà thuyền sụp đổ truyền đến mùi rượu thoang thoang, mùi cháy khét, mùi máu tanh, nước sông róc rách chảy, máu loang ra trên mặt nước dưới chân bóng người nhuộm đẫm một mảng màu đỏ thẫm. Cố Yên Trinh đứng cô độc một mình ở đó rất lâu, rồi đột nhiên nghiêng đầu không biết nhìn đi đâu mới tốt.

Gió thổi qua phía sau rừng cây sơn linh gào lên tiếng “Vù”.

Cửa đã bị phá nát, mái ngói và nóc nhà vỡ không ngừng rơi xuống, trong ánh sao mờ mờ có thể thoáng nhìn thấy máu tươi đã sắp khô trên mặt đất, ba bộ thi thể nằm trong phòng, có cả huynh đệ Dương Dực lẫn Dương Hoàn. Mỗi lần nhìn thấy hai gã kia hẳn đều cảm thấy bọn này hung ác khó tả, vậy mà cứ thế chết đi, cảnh tượng rõ ràng trước mắt này nói cho hẳn biết, toàn bộ người ở trong nhà thuyền cũng đều đã chết hết.

Đối với một việc cón con thể này, lúc băng rừng trong lòng hẳn chẳng chút gợn sóng, chỉ toàn nghĩ tới chuyến đi Lạc Bình sau đó. Bên cạnh hẳn còn có lão Lục đi cùng, trên gian thuyền kia còn hai huynh đệ hung hãn, mặc dù là dân liều mạng nhưng ít nhất vẫn đứng bên phe mình, dù có bị Ninh Lập Hằng khống chế cũng vẫn còn người nhà của huynh đệ họ Dương kia.

Nhưng trong khoảnh khắc lão Lục đẩy nhẹ cửa, thanh xà gỗ thọc ra, rồi tới nóc nhà đổ sụp xuống, tấm ván gỗ phía dưới chấn động, tro bụi rơi xuống ào ào. Trong nháy mắt, tất cả mọi người vốn đang sống yên ổn trong tâm trí hẳn đều đã chết.

Giống như cả trời đất đều ép chặt lại đây, máu tươi tràn ra ở phía dưới, bóng tối bao vây tứ phía, quỷ dị, nước, gió, rừng cây, cả trời đất đều đã lấp đầy vào trong khoảng khắc này, chỉ còn lại mỗi mình hẳn.

“Lão...lão Lục.”

Hắn nuốt từng ngụm nước bọt, thì thào kêu lên, không gian tĩnh mịch xung quang dường như làm cho tiếng nói của hẳn trở nên to hơn. Những mũi tên từ phía sau đâm xuyên qua thân thể của lão lục, ngoại trừ máu vẫn đang chảy ra từ thi thể ở trong nước, còn lại không thấy động tĩnh gì. Thoạt nhìn, nó thậm chí còn không giống như là thi thể, máu trong thi thể làm sao có thể chảy ra nhiều đến như vậy, trước đó còn khỏe mạnh như vâm làm sao bỗng nhiên có thể chết như vậy.

Dường như vẫn đang mong chờ thân thể kia động dậy một chút, hẳn lại áp ứng hô lên một tiếng: “Lục thúc.”

Màu đỏ sẫm đã loang thành một dải lụa màu đỏ trên mặt sông, thấy không còn khả năng hồi đáp, Cố Yên Trinh mở miệng xoay người, bắt đầu lê từng bước chậm chạp lên bờ sông.

Lúc đi được khoảng nửa chặng đường, hẳn nhìn thấy bóng người kia trong rừng cây.

Bởi vì bóng người kia phát ra tiếng “Ọe” giống như đang nôn mửa, ở khá xa nên chỉ thấy bóng dáng lơ mơ. Người nọ ngồi trong bóng tối giữa rừng trúc, có hơi khom người xuống. Hẳn theo bản năng dừng bước lại, muốn lao xuống sông chạy trốn, mặc dù nước sông cũng không sâu nhưng quay đầu lại trông thấy thân thể lão lục bị mũi tên đâm xuyên, hẳn không nhảy xuống mà đi thẳng về phía trước. Bóng người trong rừng cầm theo cái gì đó đứng dậy, đi về phía bên này. Cố Yên Trinh nghe thấy một giọng ca cổ quái như ẩn như hiện từ gió đêm mang đến, nhịp điệu, giai điệu thì quái lạ, hát rất chậm rãi, thanh âm không to giống như hơi suy nhược, lời ca là như thế này:

“Trái ba vòng, phải ba vòng, xoay xoay cái cổ, lắc lắc cái mông...Ngủ sớm dậy sớm, chúng ta cùng tập thể dục nào.”

Thân ảnh kia dần dần hiện rõ ra.

Dưới ánh sao là Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng.

Thoạt nhìn dáng người có phần suy nhược, trên tay quấn băng vải, vết máu loang lổ, nhưng trong đó có một khí thế khó nói thành lời. Cố Yên Trinh chỉ chần chờ trong hai giây, rồi chạy theo một hướng khác dọc theo bờ sông.

...

...

Để đợi cái cảnh lão Lục bị thanh xà gỗ đẩy xuống sông, Ninh Nghị đã ngồi đợi ở trong bóng tối rất lâu rồi.

Đau đớn từ tay trái, bả vai và ngực vẫn đang dâng lên cuộn cuộn, mỗi lần đều tác động tới thần kinh của gã. Ninh Nghị ngồi ở đó từ từ nhai nát lá cây, vị đắng chát sẽ liên tục kích thích vị giác và đầu óc, duy trì sự nhạy bén của tinh thần, có điều là chống đỡ được tới lúc bọn người cầm đuốc đến thì gần như không chịu nổi nữa, dạ dày co rút, nôn ra một lần.

Tới lúc này, nhìn tên thư sinh không quen biết kia, không khỏi nôn ra thêm lần nữa. Sau đó gã ngắt một nắm lá cây nhét vào miệng, cầm lấy cây nỏ ở bên cạnh, ngậm nga một giai điệu lấy ý từ cái ám hiệu vớ vẩn kia, đi ra khỏi rừng trúc.

Thấy thư sinh kia vội vàng bỏ chạy về phía, Ninh Nghị cầm nỏ thông thả theo sau. Gã chẳng buồn nhớ lại lời bài hát có phần lộn xộn lúc nãy, cứ thế ngậm nga: “Chân run rẩy..Chân run rẩy... hít thở sâu vào... Cứ vui vẻ... sẽ không lo già yếu..”

Bóng người chạy trốn ở phía trước vấp phải một sợi dây thừng, “xoạt” Một cây gậy trúc nhỏ bật lên với một lực không lớn. “Đó là một cái bẫy thất bại.” Trong lòng Ninh Nghị nghĩ thế, nhưng thư sinh kia vẫn hoảng hốt ngã xuống, Ninh Nghị trông thấy hắn xoay người, vùng vẫy bò lên muốn chạy, nhưng lại bị vấp vào sợi dây thừng thêm lần nữa, ngã sấp xuống.

“Sao lại thành cái dạng này nhỉ?” Ninh Nghị giương nỏ lên nhắm vào hắn, sau đó rút ngắn khoảng cách vài mét. Nương theo ánh sao nhìn kỹ hình dáng của người của người trước mặt, rồi cuối cùng xác định rằng mình không biết hắn, gã hỏi: “Người là ai? Gần đây ta...Khúc.. gần đây ta có làm...chuyện gì thương thiên hại lý hả?”

Giọng nói kia hơi khàn khàn, mệt mỏi và suy nhược, vào lúc này gió như thổi mạnh lên làm cánh rừng đàng sau đung đưa, thư sinh đang ngã xuống sợ hãi nhìn gã, qua hồi lâu mới trả lời: “Cố...Cố Hồng...Cố Yến Trinh...”

Gió đột nhiên dừng lại, Ninh Nghị sững người, miệng hơi há ra, vẻ mặt hiện lên sự kinh ngạc. Cái tên này gã đã nghe qua, đúng vậy, đương nhiên đã từng nghe qua, nhưng mà... gã chớp chớp mắt mấy cái, miệng há to hơn một chút, sau đó lông mày cũng nhíu lại. Gã đưa tay phải đang cầm nỏ chùi mồ hôi lấm tấm trên mũi vì mệt mỏi, ánh mắt lúc này không tập trung vào trên người Cố Yến Trinh nữa, quay người bước một bước như đang đi dạo. Trên mặt đất, Cố Yến Trinh thoáng thả lỏng tinh thần, bỗng nhiên bóng người kia quay đầu lại, giương nỏ lên, đi tới hai bước rồi kéo dây, tiếng dây cung vang lên.

“Con mẹ mày đồ thần kinh...”

Cố Yến Trinh căn bản không kịp phản ứng, chỉ thoáng nghe tiếng Ninh Nghị lẩm bẩm, thân thể hắn đột nhiên chấn động. Sau đó, hắn có phần không tin nổi nhìn mũi tên đâm xuyên bụng mình, cán của mũi tên kia cắm vào người hắn, dựng dài dưới ánh sao đêm. Hàm răng hắn run rẩy, biểu lộ giống như muốn khóc, hoặc như hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra, máu tươi đang chảy ra, một vùng nóng rát. Hắn vô thức đưa tay chạm vào.

“A...Ah...ah...”

Không có nước mắt nhưng dường như hắn đang khóc, tuy tiếng khóc không lớn. Hắn có phần hoảng loạn, Ninh Nghị ném cây nỏ sang một bên, nhìn cảnh này, sau đó hít một hơi thật sâu, ngồi xổm xuống.

“Dùng hai tay ấn vào, cái tay kia cũng để lên, hai tay đè vào đây. Đúng vậy, đúng vậy, không nên loạn động, đừng kêu lớn tiếng, sẽ khiến người chảy máu nhiều hơn, càng khó cứu được.” Hai tay Cố Yến Trinh đặt cạnh phần bụng bị mũi tên đâm xuyên vào, ngăn cản máu chảy ra, Ninh Nghị cũng dùng tay phải giúp hắn xoa bóp, lời nói dịu dàng bình tĩnh, giống như đang dỗ một đứa nhỏ. Cố Yến Trinh vừa khóc vừa nhìn gã.

“Đúng vậy! Chính là như vậy! Nếu vận khí tốt, mũi tên này chắc sẽ không cắt đứt ruột của người, đừng nên kích động, đừng khóc, ta không nói lớn được đâu, vì ta cũng rất mệt rồi. Chúng ta phải bình tĩnh trao đổi với nhau...Thế thì, người đã ra tay với Nhiếp Vân Trúc chưa?”

Cố Yên Trinh gần như là lắc đầu theo vô thức, Ninh Nghị nhìn vào mắt của hắn, sau đó gật đầu cười cười, trên thực tế sắc mặt của y bây giờ cũng trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi đổ đầy mặt.

“Khởi đầu rất tốt, Yên Trinh huynh, cảm ơn ngươi. Thế...Ngoại trừ người vừa mới chết, còn ai biết người tới đây? Làm những việc này không?”

Lần này, Cố Yên Trinh chần chờ một lúc lâu.

“Ta...Ta là mệnh quan của triều đình...Nếu như ta chết...Ngươi”

Cố Yên Trinh nói mấy câu này trong đứt quãng, ánh mắt Ninh Nghị trở nên lạnh dần. Gã đưa tay về sau lưng rút đao ra, bổ một nhát xuống đùi của Cố Yên Trinh.

“A a a a a...”

Một tiếng kêu thảm thiết xé rách bầu trời đêm, khiến những con con chim ngủ đêm ở rừng cây gần bờ sông đều hoảng sợ bay lên. Mặt Cố Yên Trinh dần dựa nước mắt, tê cả ra quần, máu tươi từ đùi bắn ra, qua một hồi như thế.

“Đây, đặt một tay ấn vào đây, đè lại, đúng vậy. Ta cũng rất khó chịu, chúng phải thông cảm cho nhau...Ngươi xem, Yên Trinh huynh, mệnh quan huynh, tiếp theo, chúng ta có thể nhắc lại vấn đề vừa rồi...Hoặc là, người cũng có thể trả lời giống như vừa rồi.”

...

oOo

Khi ngọn lửa đã hừng hực bao trùm nhà thuyền, Ninh Nghị quay người đi về phía cánh rừng, toàn thân rã rời, thần kinh suy yếu, co giật đau đớn.

Thi thể của cả nhà họ Dương, Cố Yên Trinh, lão Lục đều ở trong ngọn lửa, từ đây đến khi bị phát hiện thì không biết đã cháy thành cái dạng gì.

Tai bay vạ gió mà.

Đời này gã đã gặp rất nhiều chuyện, chuyện tốt chuyện xấu đều có, lúc trẻ từng liều mạng với người ta, kinh nghiệm bị trọng thương gần chết cũng có, nhưng chỉ riêng lần này là khó có thể hiểu được nhất. Thảo nào trước khi sự việc phát sinh, gã không thể cảm nhận được chút manh mối nào, vì chuyện này mà vắt óc suy nghĩ, ai ngờ nguyên nhân lại hoang đường như thế.

Cố Yên Trinh kia.

Con mẹ nó điên thôi rồi.

Trước đây, mình thậm chí còn chưa biết tới hắn.

Ghét nhất là cái loại lưu manh thiếu não như thế này.

Gã chửi thề trong đầu, cố gắng giữ vững tinh thần, nhất định phải ra khỏi đoạn đường này, có thể đi xa một chút, nhất định phải gắng sức đi xa một chút. Qua lời nói của Cố Yên Trinh thì còn có một hai người biết chuyện, nhưng lúc này không thể giết người diệt khẩu, chỉ đành đợi đến sau này hoặc là nhờ Lục Hồng Đề giúp một tay, coi như là trả nợ ân tình, dù sao việc này cũng không nhỏ.

Nghĩ như vậy, trong lòng gã càng thêm mệt mỏi, con đường trước mặt lúc sáng lúc tối, lúc rõ ràng lúc mơ hồ. Một lúc nào đó, gã như nghe thấy tiếng chim hót bên tai, thanh âm kỳ quái này lảng máng như đã nghe được ở đâu rồi. Không lâu sau gã cố gắng giương mắt lên, thấy trên con đường nhỏ phía trước có một bóng người đang đến, đảo mắt đã tới bên cạnh dịu lấy gã.

“Ngươi làm sao thế?”

Đây là giọng nói của Lục Hồng Đề.

Tinh thần nói lỏng, gã đã hôn mê bất tỉnh.

77. Q.2 - Chương 78: Trên Núi

Trong bóng tối, lúc thì tỉnh táo, lúc thì u mê.

Dường như Lục Hồng Đề cõng gã trên vai, xuyên vùn vụt qua núi rừng, cảm giác rất là mềm mại.

“Làm sao tìm được ta...”

“Thế người nghĩ làm sao ta tìm được nhà của người? Ta đã bôi thuốc bột lên người người để Tiểu Thanh của ta có thể theo dõi, người mà bán đứng ta thì...Chỉ là lần này người đi xa quá...”

“Biết trước vậy ta đã không liều mạng rồi...”

“Gì cơ?”

Ngọn lửa bùng cháy, ánh sáng vàng rọi sáng khung cảnh hoang tàn xung quanh, phía trên nóc nhà tàn tạ, bức tượng thần tróc ra từng mảng rơi xuống.

Lục Hồng Đề ngồi bên cạnh, tháo băng vải trên tay trái của gã xuống, sau đó lấy thuốc và một bình hồ lô đựng nước đến, xử lý vết bỏng trên cánh tay. Ánh sáng chiếu trên khuôn mặt nghiêng nghiêng đang tập trung tinh thần.

”Ta...Ta cần giấy và bút để viết một phong thư...Giúp ta đưa tới thành Giang Ninh, đến nhà của ta...Nếu không có thể các nàng sẽ đi tìm, chắc chắn là thế.

“Lúc này rồi mà người còn lo đến những chuyện này?”

Ta có một bằng hữu tên là Nhiếp Vân Trúc... Nàng với nha hoàn đang ở chỗ tòa tiểu lâu hai tầng bên kia, tình hình là...phải nhanh đến xem thử nàng có bị làm sao không.

“Nhớ rồi.”

“Có hai người, có hai người cần phải giết, ở ngay...ở ngay một căn viện gần bìa rừng, một người tên là tiểu Tứ...”

“Là người tốt hay người xấu?”

“Bọn hắc định bắt cóc bằng hữu đó...”

“Người ôm thật lăm chuyện.”

Ý thức lại mờ đi, khi tỉnh lại thì Lục Hồng đã mang bút mực tới, tay trái gã đã được băng bó cẩn thận. Đường như đối phương không muốn đánh thức nhưng thấy gã đã tỉnh, bèn nâng gã dậy, đặt bút lông vào tay phải.

“Có viết được không?”

“Gắng gượng thì có thể.”

“Trước kia ta thật sự đã xem thường người rồi...”

“Việc phải làm thôi...Tay trái của ta có bị tàn phế không?”

“Không gặp được ta thì đã bị tàn phế thật rồi.”

“Ài, cảm ơn...”

“Trước đó người rốt cuộc đã làm gì...”

“...Gặp một tên bị bệnh thần kinh.”

“Ngủ đi, chờ ta quay trở lại.”

Thân ảnh lao vụt đi.

Những chuyện tiếp theo trong buổi tối này không còn rõ ràng, sau khi gã nói xong những việc còn vướng mắc, cảm giác mệt mỏi ập tới như dờn non lấp bể, xô ngã hết thấy.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, trên người vẫn rất đau nhức, mệt mỏi tới mức không thể đứng dậy được, tiếng chim hót líu lo, nắng sớm chiếu xiên qua mảnh ngói vỡ trên nóc nhà.

Cuối cùng gã cũng gắng gượng ngồi dậy được, ngực, bả vai, tay trái đều đã thay băng vải, quần áo cũng được thay mới, vì bộ hần mặc hôm qua lục được từ nhà thuyền, tuy không dính máu gì nhưng lại quá lớn. Đây là một ngôi miếu đồ nát ở giữa rừng núi, gã bước ra khỏi cửa, Lục Hồng Đề đang đánh quyền ở rừng cây phía trước. Nàng mặc một bộ váy màu đen, tay áo tung bay trong nắng sớm, mỗi lần đánh ra đều đầy khí thế kiên định và sát phạt trên chiến trường, cảm giác có cương có nhu, quyền phong, chưởng phong ào ào. Đây không phải là võ nghệ trên giang hồ mà là kỹ năng võ thuật được tôi rèn từ trong chiến trận. Từng tia nắng sớm nghiêng nghiêng trong tán cây.

Ninh Nghị ngồi trước bậc thềm ngôi miếu đồ lặng lẽ nhìn xem. Một hồi sau, Lục Hồng Đề đứng yên thu khí, mắt nhìn về phía bên này, nhìn gã hồi lâu.

“Được rồi, ta thay đổi chủ ý.”

“Hử?”

“Xem ra người quả thật có thể sử dụng được một chút võ nghệ, hơn nữa tâm tính cũng đủ. ”

“Ha ha.” Ninh Nghị bật cười. “Đây là tin hay nhất mà ta nghe được trong mấy ngày qua.”

“Có một bộ có thể cho người luyện, không được nhất lưu nhưng cũng được nhị lưu, đủ để tự bảo vệ mình rồi. Ta ép hỏi cái tay Tiểu Tứ và đồng bọn của hắn, sau đó đi dọc theo con đường người đã đi xem thử...” Nàng lắc lắc đầu, nở nụ cười. “Thật làm ta sợ nhảy dựng lên.”

“Thở bị dồn vào đường cùng, cắn người mà thôi.”

”Những chuyện người dặn đều đã làm xong, tối qua người nhà của người rất lo lắng, tiểu nha hoàn kia sốt ruột tới mức muốn nhảy lên, chỉ là nàng không tặc, dấu sốt ruột vẫn không khóc, dặn dò gia đình trong nhà chuẩn bị đi tìm người. Ta lén để tờ giấy cho nàng nhìn thấy, nàng cầm được liền khóc nức lên, sau đó vừa khóc vừa chạy đi báo cho vợ người biết người vẫn bình an, giữa đường còn vấp một cái. Còn cô nương Nhiếp Vân Trúc kia cũng không có việc gì, lúc ta tới thì nàng đang ngủ.

Ninh Nghị viết trong giấy là vì bạn thân có chuyện nên phải rời nhà mấy ngày, viết vậy để tiểu Thiên các nàng không phải lo lắng quá mức. Nhiếp Vân Trúc không có chuyện gì là tốt rồi, còn mấy tiểu Tam tiểu Tứ kia ra sao, cũng không cần phải hỏi nhiều. Hai người ngồi ở trên bậc thềm một chốc, Lục Hồng Đề nói: ” Để ta đi nấu cho người ít cháo.”

Trước đây Lục Hồng Đề từng ở trong ngôi miếu đồ nát này một thời gian, có một cái nồi vỡ, bên cạnh là mấy túi hành lý, đại khái là để ở nơi nào đó trong thành Giang Ninh, lần này tiện mang theo ra đây. Hai người ngồi trong ngôi miếu đồ ăn bữa sáng, Lục Hồng Đề nói:

“Thứ võ nghệ này, thật ra sau khi học được, có nhiều lúc không nhận được dùng nó để giải quyết vấn đề, từ đó vô hình chung hình thành sự tàn nhẫn. Chúng ta là như vậy, không còn cách nào khác, nhưng mong là người không giống, không gặp phải địch nhân thì đừng nên động thủ, dù sao thì không động thủ là tốt nhất. Người là người có học vấn, tâm tính cũng cứng cỏi, ta muốn người hứa với ta, hiểu được khi nào thật cần thiết thì mới động thủ.”

Ninh Nghị suy nghĩ một lúc, nói: “Ta không thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, điều này ta hứa với cô.”

Lục Hồng Đề gật gù: “Vậy thì được, đợi tý nữa sẽ bắt đầu dạy người.”

Ninh Nghị giơ tay trái lên: “Thế này mà có thể học được à? Hơn nữa toàn thân ta hiện tại không chút khí lực, là người đang bị trọng thương.”

Lục Hồng Đề cười phì một tiếng: “Trước tiên dạy cho người chút căn bản, người nhớ ở trong lòng, nếu có sức thì dùng giấy bút ghi lại cũng được, nói chung sau khi người trở về có thể bắt đầu luyện tập.”

“Muốn ta dập đầu bái sư không?”

“Không cần, dù sao cũng chỉ dạy người công phu hạng hai.” Lục Hồng Đề suy nghĩ một chút. “Chiều nay kể tiếp về Thiên Long Bát Bộ kia nha, sẵn thời gian này kể cho xong đi.”

“À, được.”

Từ đó, hai người ở trong ngôi miếu đổ nát.

Vào buổi sáng, Lục Hồng Đề dạy gã phương pháp tu luyện công phu nhị lưu, thỉnh thoảng hoa chân múa tay, giải thích các loại tình huống. Buổi chiều và buổi tối Ninh Nghị kể về Thiên Long Bát Bộ, hoặc là nói chuyện phiếm, chuyện linh tinh. Thời gian này đã gần đến ngày Tam Phục (thời điểm nóng nhất trong năm), buổi sáng buổi tối đều nóng bức, nhiều muỗi, ban đêm Lục Hồng Đề cầm mấy cái lá cây lạ xua muỗi trong miếu, xua Ninh Nghị chạy loạn lên, cười mắng mấy câu.

Nếu nói có chút ám muội thì cảm giác giống như một đôi vợ chồng nghèo rất mỏng tờ an cư ở trong ngôi miếu đổ nát, đồ đạc cũng chẳng có gì, chiếc nồi vỡ kia dùng để nấu cơm nấu nước. Tuy ngày hôm sau Lục Hồng Đề có đi ra ngoài, mang về ít nồi chén, nhưng ngoài chúng với mấy gói đồ thì chẳng còn gì khác. Mỗi tối Lục Hồng Đề đều bôi thuốc lên tay trái, vai và ngực Ninh Nghị, vì chỉ với một tay gã không thể tự làm, Lục Hồng Đề cũng không để ý mấy cái chuyện này.

“Đàn ông trên núi ta đều đã nhìn thấy, người không tính là đẹp trai, chỉ rắn rỏi hơn thư sinh bình thường một chút thôi.” Nàng lúc nào cũng tỏ vẻ khinh thường.

Ninh Nghị rèn luyện một năm, làm cho thân hình rắn chắc hơn, nhưng vẫn chưa có cơ bắp, dĩ nhiên không thể sánh bằng mấy tên chiến đấu thực sự trên chiến trường, chẳng qua gã cảm giác mình vẫn rất là cân đối. Gã vốn muốn hỏi Lục Hồng Đề là chỉ nhìn thấy phía trên hay là cả phía dưới nữa, nhưng mà thời đại không giống nhau, nói đùa kiểu này không ổn, có khi lại bị đập ột trận, nhưng gã cũng ngầm đồng ý trong lòng rằng, kiến thức của đối phương khá rộng lớn.

Người băng bó bôi thuốc ở trên chiến trường nói chung cũng khác với người băng bó bôi thuốc ở trong tình huống này. Chẳng qua, chợt ngẫm lại, Ninh Nghị cũng đành chỉ cái suy nghĩ này.

Cách không xa phía sau ngôi miếu đổ có một dòng suối chảy qua núi, vào ban ngày Lục Hồng Đề thường lấy hồ lô hoặc ống trúc múc ít nước trong về. Nàng có nuôi một con chim nhỏ màu xanh lá, rất thích một loại quả có hương vị đặc biệt. Lục Hồng Đề nghiền thứ quả kia thành bột phấn, vẩy vào trên người nào đó, có thể giữ được mùi trong thời gian mấy ngày không tiêu tán, nếu không phải vậy, tối hôm đó nàng cũng không thể ra khỏi thành tìm gã.

Vào ngày thứ ba, nổi lên một cơn mưa dông, một ngôi miếu nát nho nhỏ dưới cơn mưa như trút nước, giống như một con thuyền có thể chìm xuống bất cứ lúc nào. Lục Hồng Đề bẻ một số cành lá rậm rạp gia cố phía trên ngôi miếu, sau đó ngồi trong xó tán gấu với Ninh Nghị, nghe gã kể cổ sự, cảm giác giống như hai người duy nhất còn sót lại trên thế giới vậy.

Thỉnh thoảng Lục Hồng Đề cũng đề cập tới núi Lữ Lương, chỉ là không phải để kể khổ. Nhưng nếu như quân Liêu xâm lược, Ninh Nghị cung phần nào hiểu được sự khó khăn bên trong đó. Hiện tại Lục Hồng Đề đang là lãnh đạo một nhóm cường đạo ở Lữ Lương, quy mô cũng không tính là lớn. Sư phụ nàng là một nữ nhân rất có đầu óc, nhưng vì ám sát một tướng lãnh Liêu quốc mà phạm hiểm, sau khi đắc thủ bị bao vây, chiến đấu tới kiệt sức, vì không muốn bị bắt nên tự vẫn. Lục Hồng Đề không dạy võ nghệ lung tung là vì thế.

“Sư phụ là người vừa thông minh vừa lợi hại. Nếu võ công nàng không lợi hại như vậy, e rằng đã không cân nhắc việc đi ám sát. Giá như khi đó dùng mưu kế thì có lẽ cũng ám sát được, dù không giết được thì cũng giữ được mạng. Nếu như sư phụ không chết, sau này dẫn dắt chúng ta thì đã có thể giết được nhiều người hơn rồi...Bởi vậy người chớ có si mê võ học, nên coi trọng việc nghiên cứu, tìm tòi học hỏi là đủ rồi. người thông minh.. đừng nên đưa thân vào chỗ nguy hiểm, còn sống thì còn có ích...”

Người từng đứng bên bờ sinh tử lại càng coi trọng sinh tử. Có lẽ vì sau khi sư phụ qua đời, gánh nặng đè lên vai nàng làm nàng cảm nhận được sức nặng đó, nếu muốn gánh vác một tập thể nhỏ, không phải chỉ có võ dũng là đủ. Rất khó để một tổ chức có thể cân đối hài hòa, càng là người nhạy cảm càng cảm nhận rõ

điều này, Lục Hồng Đề tuy chưa đọc qua sách vở nhưng là người thông minh, sư phụ của nàng có lẽ đã từng dạy nàng, lúc này nói ra điều này cũng chẳng kì quái.

Cứ thế tới ngày thứ bảy, Lục Hồng Đề nhìn chung đã nói xong phương pháp luyện võ, nhưng Thiên Long Bát Bộ của Ninh Nghị vẫn chưa kết thúc, lúc nàng phàn nàn, Ninh Nghị nói: “Ta cũng muốn dạy cô một cái gì đó, có lẽ sẽ có ích cho cô, xem như là trao đổi với môn võ công mà cô dạy ta.”

“Ừ?” Ánh mắt Lục Hồng Đề sáng lên. “Lại mấy thứ cổ quái kia sao?”

Lúc trước tuy nàng luôn nói mấy chuyện của Ninh Nghị là oai môn tà đạo, nhưng biết tính cách của gã, ở điểm nào đó vẫn đáng tin cậy. Gã đã tự tin như thế, có lẽ sẽ có ích với nàng. Ninh Nghị gật đầu: “Chắc sẽ có chỗ dùng được, mặc dù khá tung tung và hỗn tạp. Trước mắt không rõ tình hình của cô nên ta chưa thể hệ thống lại đàng hoàng, chẳng biết có dùng được hay không nữa. Hồi trước ta cũng biết mấy bộ võ công, cô thử tham khảo qua một chút nhé.”

Lục Hồng Đề nhú mày, cho rằng gã đang nói đùa. Ninh Nghị cười rộ lên: “Cứ xem thử đi, đá tảng trên núi còn có thể mài dũa thành ngọc quý mà, có ích hay không cứ tự mình đánh giá là được, ví dụ như chỗ hiểm trên cơ thể, kỹ thuật bẻ khớp... mấy cái này đều có hệ thống rõ ràng hết.

Lục Hồng Đề thở dài: “Chẳng hiểu người đang nói cái gì nữa.”

Chẳng qua nàng cũng quen rồi, giống như mấy thứ nguyên tử, hóa học vật lý tùm lum kia. Dù sao thường ngày nàng cũng chẳng hiểu được cái suy nghĩ điên điên của gã, nhưng giờ còn muốn dạy cả...võ công ỉn thì thật là

78. Q.2 - Chương 79: Tha Sơn Chi Thạch (thượng)

Mấy ngày kế tiếp, thỉnh thoảng lại thấy cảnh Lục Hồng Đề ngồi trên bậc thang trầm tư.

“...Kỹ thuật bẻ khớp chủ yếu là dưới tình huống bị người ta tấn công, khiến cho khớp xương lệch khỏi vị trí ban đầu, làm đối phương mất đi sức chiến đấu. Có thể mượn lực hoặc là trực tiếp bẻ gãy. Ta biết trong võ công chắc chắn cũng có rất nhiều thủ pháp bắt giữ, với những thủ pháp cụ thể thì đối với cao thủ như cô, ta chỉ là kẻ múa rìu qua mắt thợ. Đúng ra thì đây chỉ là một số khái niệm trực tiếp về các vị trí như ngón tay, cổ chân, đầu gối... mục đích để so sánh tham khảo là chủ yếu...”

“Mất quan sát, tay chân vào thế. Lúc người ta đá tới thì không cần cân nhắc tránh né hoặc là tấn công vào vị trí khác, tiếp chiêu trực diện, vận lực bẻ cổ chân, đối phương hướng bên nào thì bẻ qua bên ấy. Lúc này vị trí đó vô cùng yếu ớt, chỉ cần làm nhẹ một phát là hầu như tàn phế. Ta thấy nhiều loại võ thuật làm khá tốt trên phương diện này nhưng vẫn chưa đủ triệt để và trực tiếp, nên nhiều lúc không thể vận dụng trên chiến trường được...”

“Đây là những khái niệm cơ bản, nói ra cũng rất là đơn giản, sau đó chúng ta phân tích cụ thể các điểm yếu của ngón tay, khuỷu tay, đầu gối... Trên thân người có rất nhiều chỗ hiểm có thể liệt kê. Mặc dù theo chủ trương của sát thủ thì chỉ cần một đao là xong, nhưng thực ra hai khía cạnh này sẽ bổ sung cho nhau...”

Lúc đầu nghe có vẻ phô trương, chứ trong chiến tranh hầu như tất cả các chiêu pháp đều đi theo con đường thực dụng. Những khái niệm như bẻ ngón tay hay đánh trật xương cũng có rất nhiều môn võ công đề cập tới, hoặc như trên thân người có nhiều chỗ hiểm thì Lục Hồng Đề cũng biết. Ninh Nghị giải thích đơn giản, nếu đối phương đánh tới một quyền, ta có thể bẻ gãy tay hắn, hoặc là nương theo hướng ngược lại bẻ trật khuỷu tay... nói mấy cái này vẫn chưa có gì đáng chú ý.

Thế nhưng, khi cẩn thận giảng giải từng bước một, dường như có nhiều chỗ bắt đầu khác biệt.

Phân loại kỹ càng, rõ ràng và có hệ thống. Bên trong những thuyết pháp tựa hồ là đem kết cấu thân thể người giải thích theo kiểu “Nguyên nhân, kết quả”, thậm chí có một số chỗ hiểm trước kia nàng còn chưa từng để ý, cho dù biết rằng lúc chiến đấu cùng người thì kết quả cuối cùng có thể là thế này hoặc thế kia.

“Những thứ này ai dạy cho người đó?”

“Hả?”

“Có vẻ như người coi võ thuật cũng như một thứ để nghiên cứu vậy.”

Ninh Nghị ngẫm lại rồi gật đầu cười, thật ra những lời gã nói đều là tập hợp nhiều kỹ thuật chiến đấu hiện đại, chủ yếu là dùng để phòng thân. Hồi đó gã cũng từng học qua, nào là nhu thuật, karate, quyền thái. Về sau tuy gã học không có hệ thống đàng hoàng, nhưng ngoại trừ phương diện để cường kiện thân thể thì trên cơ bản đều là những kỹ xảo dùng để hộ thân, thậm chí cả Quân Thể quyền (võ thuật trong quân đội) hay là những kỹ xảo của bộ đội đặc chủng. Gã không cần nói cụ thể với Lục Hồng Đề vì cô đã quá quen thuộc những thứ này, bởi vậy chỉ phân tích khái quát cho đối phương hiểu mục đích.

“Đối phó với cao thủ có lẽ sẽ bất đồng, nhưng với người bình thường thì trong thời gian ngắn có thể tập trung phá hủy các vị trí yếu điểm trên người như mắt, khuỷu tay bằng nội công của nhị lưu cao thủ. Như vậy, muốn trở thành cao thủ chân chính thì sẽ rất khó khăn, nhưng dùng trong những hoàn cảnh đặc biệt như khi chống lại binh sĩ thì rất hữu hiệu. Không cần theo đuổi sự hoàn hảo, không cần phối hợp các loại võ công mà là nhìn rõ mục đích, rèn luyện một cách có hệ thống, giống như là một loại thủ thuật vậy.”

“Ví dụ lựa chọn bốn năm người làm một tổ, chuyên môn tìm hiểu cách đột nhập, tiếp ứng lẫn nhau, giết người vô thanh vô tức, phối hợp với theo dõi trên lộ trình dài... Như thế thì không phải chỉ có cô là có thể ám sát, nhiều người phối hợp có hệ thống thì hiệu suất ám sát hoặc gây rối loạn sẽ cao hơn, nhưng muốn thế thì phải đi sâu vào nghiên cứu, tìm ra quy luật, tìm tòi sơ hở... Được rồi, mấy ý này là về những phương diện tiếp theo, vài ngày nữa hãy bàn tới, thảo luận võ công trước đã...”

“Ta có mấy bộ quyền, cũng chẳng biết có bao nhiêu tác dụng, nhưng cô là sư phụ, hữu dụng hay không thì tự mình đánh giá, dù vô dụng thì coi như xem qua cho biết. Phần đầu tiên đại khái là nhằm vào các nhược điểm trên thân thể, đáng tiếc một tay ta không thể hoạt động tốt, nên có lẽ biểu hiện chưa tới...”

Đã qua vài ngày, tay trái Ninh Nghị trên cơ bản đã cử động được đôi chút, tất nhiên muốn hồi phục hoàn toàn, theo Lục Hồng Đề thì phải cần khoảng nửa năm tiếp tục điều trị, chắc sẽ không lưu lại di chứng quá lớn. Bộ quyền đầu tiên chính là Quân Thể quyền, đây chính là một bộ quyền hoàn toàn thực dụng chỉ nhằm vào những chỗ trí mạng trên cơ thể nhằm giết chết đối phương, tất nhiên bộ quyền này không phải chỉ cần học là có thể áp dụng được, tương tự như kỹ thuật bẻ khớp, không thể thiếu phần luyện tập, mà người bình thường dù có luyện cũng không chắc có thể dùng tương tá như Ninh Nghị đánh bại đối thủ cỡ huynh đệ nhà họ Dương kia. Trước mắt Ninh Nghị chưa có thời gian để rèn luyện thứ này, nhưng nội dung bên trong nó Lục Hồng Đề có thể nhìn ra được.

“Bộ quyền này chỉ cần có sức mạnh và góc độ, nắm được phần nào thôi thì thực sự rất đáng sợ.”

“Nếu luyện tới thành thực, có thể liều với nhất lưu cao thủ hay không?”

Ninh Nghị rất hiếu kỳ với việc này, Lục Hồng Đề ngồi đằng kia cười, sau đó đi đến trước mặt gã nói: “Người đánh ta thử xem.”

“Ta là thương binh, với lại không đánh nữ nhân.”

Ninh Nghị buông buông tay, chỉ là nói chưa dứt lời, tay phải đã tính tung ra một quyền, thế nhưng ý niệm trong đầu khẽ động, vừa nắm tay lại chuẩn bị đánh ra thì hai ngón tay của Lục Đề đã lặng lẽ chặn nơi khuỷu tay gã, sau đó thu trở về. Gã vừa vùng tay phải xong, bất chấp đang bị thương, vận lực tay trái. Ngón tay Lục Hồng Đề điểm lên hai tay gã, rồi điểm một cái xuống đùi, tà váy khẽ tung lên, mũi chân âm thầm điểm vào cổ chân gã. Sau đó Ninh Nghị há mồm muốn cắn tới, trán liền bị đẩy nhẹ xuống, miệng há ra rồi ngậm lại, ăn phải đậu hũ.

Từ đầu đến cuối tay chân gã thậm chí còn chưa thể vùng lên, thân thể nghiêng ngả, lúc này miệng cũng bị bịt lại, mặt buồn thiu nói: “Cô như vậy là không đúng.”

Lục Hồng Đề vui vẻ cười: “Thu phong vị động nhi thiên tiên giác (Gió thu chưa thổi thì con ve đã sớm biết rồi). Mục đích truy cầu của người là sự đơn giản, nhưng trước khi ra tay, khí huyết trên người đã nói cho ta biết người sẽ làm thế nào, cho dù người có góc độ, có lực lượng thì cũng làm được gì? Sau này người học các loại võ thuật sẽ biết, những chiêu thức kia không phải để đùa nghịch, nếu hai người có trình độ tương

đương nhau, thấy bờ vai đối phương khẽ động, ta liền đưa tay lên, đối phương thấy tay ta cử động liền biến chuyển thân hình, sau đó ta biết thế này sẽ vô dụng, cũng biến đổi qua thế khác...”

Nàng nghĩ ngợi: “Nhưng nếu chỉ cần có thành tựu, bộ quyền này thật ra cũng đã đủ.”

“Tốt rồi, dù sao ta cũng chỉ có thể làm nhị lưu...” Ninh Nghị vừa ăn đậu hũ lúc trước, hiện tại vẫn nói chuyện vẫn tỉnh bơ. Chiều đến nghiên cứu qua Quân Thể quyền, kế tiếp Thiên Long Bát Bộ, ngày hôm sau, gã biểu diễn cho đối phương xem bộ Thái Cực quyền, trong miệng lẩm ba lẩm bầm...”

“Thái Cực quyền, từ không mà có, lấy tĩnh chế động, âm dương điều hòa...”

Mấy lời này gã chỉ nhớ được nhiều đó, nhưng cũng không sao, nghe qua đã thấy cao siêu huyền bí rồi. Sau khi nói xong gã im lặng, bắt đầu làm ra vẻ cao thâm mặt trắc. Thật ra gã luyện cũng chẳng phải là võ công Thái Cực cao siêu gì, chỉ là bài quyền của mấy người già thường tập trong công viên. Lúc này đang là buổi sáng, Lục Hồng Đề ngồi trên bậc thềm ăn quả hồng hái được trong rừng, vừa cười vừa nói.

“Cứ nói đùa, đây là thế quyền gì, chậm như thế làm sao người đánh được người ta...”

Tay trái Ninh Nghị bị thương làm thân thể cũng không được linh hoạt lắm, lúc này dừng lại: “Im lặng, xem cho thật kỹ rồi hãy đánh giá, không được cười... nông cạn.”

Gã thẹn quá hóa giận, Lục Hồng Đề nhón một quả hồng vào miệng, ra vẻ nghiêm túc nhưng trong mắt vẫn hiện rõ ý cười. Gã làm lại một lần nữa, đến chiều Bạch Hạc Lương Sĩ (Con hạc trắng vui múa), Lục Hồng Đề nuốt một cái, nhẹ gật đầu lẩm bầm: “Đây là đao thuận binh quyền, chỉ là quyền ý hơi rời rạc...”

Bước tới chùng người xuống, giống như gió bị cản lại, tay vung ra như cây roi, khuỷu tay dần xuống... Kỳ thật Ninh Nghị có cố gắng mềm mại cỡ nào cũng vẫn không đạt tiêu chuẩn, gã nói thuận theo tự nhiên nhưng vẫn di chuyển một cách thực dụng và có quy luật, tính ra cách thức đánh vào chỗ hiểm của Quân Thể quyền hợp với khẩu vị của gã hơn, đánh ra quyền pháp này chỉ để Lục Hồng Đề tham khảo thôi. Quyền đi được một nửa, Lục Hồng Đề cau mày nhìn, tới khi đánh xong nàng ngồi đó mím môi. “Hết rồi hả?”

“Ừm, mấy động tác ta vừa làm...” Ninh Nghị nhún nhún vai, “Thì như thế nào?”

“Không biết nữa...” Ngờ ngợ Lục Hồng Đề hơi trầm xuống, sau đó nhìn qua, thoáng tự nói với chính mình. “Quyền này của hắn rất quái lạ, lại rời rạc, sao lại có thể như vậy, đây là võ công đạo gia... Sư phụ ta là một đạo cô, người...”

Sư phụ nàng đã từng vướng phải vấn đề này, không biết trước kia đã từng dạy nàng thế nào, nhưng thái cực quyền chắc chắn vẫn chưa xuất hiện ở thời đại này. Ninh Nghị cũng biết Thái Cực quyền đã trải qua nhiều thay đổi, nếu nói quyền pháp chia thành luyện pháp và đấu pháp thì cái này không hẳn là luyện pháp mà thiên về võ đạo thì đúng hơn. Lục Hồng Đề đã có cảm ngộ nên gã cũng không quấy rầy, giữa trưa cảm hồ lô đi múc nước, khi quay về đã thấy Lục Hồng Đề đang đi lại bài quyền trước ngói miếu đồ, chỉ là khi đến thế Lâm Tước Vĩ nàng đều ngừng lại ba lượt.

Ngừng một lần rồi lặp lại, biến đổi một chút, đôi khi thoáng lắc đầu, lại biến đổi kiểu khác. Cứ như thế tới khi đánh xong một lượt đã trải qua hơn canh giờ, có những chỗ thậm chí Ninh nghị cũng không nhận ra. Nàng liền tiếp đánh ra, tốc độ vẫn chậm rãi nhưng đã bỏ đi rất nhiều động tác thừa, chỉ còn sự thiết huyết sát phạt, làn váy tung bay làm gã cảm thấy một cỗ anh khí đẹp đẽ. Lục Hồng Đề tung chiêu Bàn Lan Chủy đánh vào gốc cây bên cạnh, tay vung ra làm gió rít lên, đánh xong lại bắt đầu chậm rãi thu về, từ tốn, rồi lại bắt chợt nhanh lên.

Tới tận lúc hoàng hôn, quyền pháp cũng chưa dừng lại, ánh mặt trời xuyên qua kẽ hở trên tán cây, đỉnh đầu Lục Hồng Đề lơ mờ toát ra một làn khói trắng. Nàng chậm rãi biến đổi quyền pháp nhiều lần, theo như Ninh Nghị thấy thì dường như mỗi lần đều rất dọa người. Sau đó gã nổi lửa nấu cơm, nấu xong thì trời đã tối, gã còn phân vân có nên gọi nàng ngừng lại hay không thì Lục Hồng Đề đã thu khí đi tới ngồi bên cạnh.

“Hiểu thông rồi hả?”

“Thật không hiểu, bộ quyền này của ngươi có rất nhiều chiêu thức dùng trong chiến trận, cái này thì ta hiểu, nhưng mặt khác lại có một số chỗ rất kỳ lạ...” Nàng lắc đầu. “Lấy nhu thắng cương, ý tưởng về âm dương

trong đạo gia... những điều này không giống như do nghiên cứu tìm ra... vậy rốt cuộc là người học được từ đâu...”

“Khụ khụ, hồi nhỏ có một đạo sĩ đi qua nhà ta nói...”

“Lục Hồng Đề cười ngặt nghẽo: “Ông ấy ngâm thêm hai bài thơ nữa chứ gì... Người đừng có lừa ta, ta cũng từng thăm dò qua rồi, không muốn nói thì đừng nói, nếu đó là suy nghĩ của chính người, ta cũng đành xem như trên đời có người vừa sinh ra đã thông tường mọi sự mà thôi...”

Hỏi sâu về nghề nghiệp người khác là điều tối kỵ, Lục Hồng Đề khá tôn trọng phương diện này. Ninh Nghị lắc đầu: “Nếu có người như vậy thật, ta cũng rất muốn giới thiệu cho cô, chẳng qua thực sự không có..., Ừm, chuyện lấy nhu thắng cương, còn có một số thuyết pháp rất lợi hại, cô muốn nghe hay không?”

Vậy là tối đến gã lại thuyết pháp lung tung về Thái Cực quyền, do ngẫu nhiên tiếp xúc, hoặc là thấy trên tivi, có khi cả triết học trong kinh doanh cũng đưa vào, rất nhiều thứ chẳng mang lại ích lợi gì. Khi kinh doanh buôn bán tới một mức độ cụ thể, Ninh Nghị phải có một hệ thống lý luận của riêng bản thân, nhưng dù sao cũng không có nhiều ý nghĩa đối với võ học.

Lục Hồng Đề muốn tái hiện Thái Cực quyền là chuyện không thể làm được trong ngày một ngày hai. Hai ngày kế tiếp gã còn nhồi cho cô thêm các khái niệm về Thốn Kính quyền, Vịnh Xuân quyền, Bán Bộ băng, Tiệt Quyền đạo các loại... Tất nhiên gã đều chưa luyện qua, chỉ là biết sơ sơ một ít, ví dụ như thế đứng “nhị tự kiếm dương mã”, gã chỉ biết tư thế đại khái, còn dùng như thế nào thì cho Lục Hồng Đề tự suy nghĩ, hoặc là những chiêu pháp “thiếp thân đoản đả” trong Thốn Kính quyền thì cũng nói mù lung ta lung tung cả lên, ví dụ như nói có loại quyền có thể đánh thế này, hiệu quả đạt được sẽ thế này, còn làm sao để đạt được thì là chuyện của người ta. Thậm chí cả khí thế của kiếm đạo Nhật Bản hoặc là quyền Thái cũng ba hoa một trận.

Gã nói như thế một phần là do không có áp lực, một phần khác là do gã giảng không chỉ vì khoe khoang, nhưng thực sự có hứng thú với những chuyện này. Võ học kéo dài qua hàng ngàn năm, có tiến triển và cũng có thụt lùi. Vậy rốt cuộc kết hợp kinh nghiệm của một đại sư võ học với những lý luận được phát triển qua hàng ngàn năm, đến cuối cùng sẽ thành thế nào, đây là chuyện làm gã rất quan tâm.

Trước mắt gã có ba cảm giác đối với Lục Hồng Đề, một là bằng hữu, hai là bạn giao dịch, về sau còn có thể nhờ vả vài chuyện khác, ba là một nguồn tài nguyên ẩn hình, và gã là người đầu tư, gã rất mong chờ về sau võ công của nàng sẽ phát triển thế nào. Thế nhưng dù sao cũng chẳng nên nghĩ nhiều, nếu đã là bằng hữu, gã sẵn sàng giúp đỡ đối phương nếu có thể, nhất là những thứ này dù sao gã cũng thuận tiện biết được mà thôi.

Vốn Ninh Nghị dự định cung cấp một thứ gì đó cho Lục Hồng Đề để đổi lấy bị kíp võ công, bởi vậy mấy ngày trước gã cố gắng tự hỏi và tổ hợp thông tin, cân nhắc đối phương cần thứ gì. Giống như thời điểm nhân rồi đi quản lý công ty thay người khác, trước khi đưa ra các phương án, gã phải hiểu được nội tình của công ty đã.

Vậy nên sáng sớm hôm sau, Ninh Nghị nói với Lục Hồng Đề: “Sau đây ta muốn thảo luận với cô một chút về tình huống trên núi Lữ Lương, thảo luận tình huống Liêu quân tiến đánh, xâm chiếm hằng năm, thảo luận về tình hình các thôn dân trong núi. Mặc dù ta đã hình dung được phần nào, nhưng vẫn chưa nắm được cụ thể hoàn toàn. Sau đó ta sẽ giúp cô tìm ra một phương án và kế hoạch trọn vẹn, đánh giá triển vọng và lập bản kế hoạch dựa trên tình hình thực tế, có lẽ sẽ hữu dụng.”

Sau hồi lâu, Lục Hồng Đề đã hiểu, nhìn thẳng vào gã: “Ta cũng đã hiểu đại khái lời người nói, thế nhưng... những chuyện này người cũng biết?”

Ninh Nghị mỉm cười: “Đây mới là những chuyện mà ta thực sự am hiểu, nên sẽ giúp được.”

79. Q.2 - Chương 80: Tha Sơn Chi Thạch (hạ)

Óng ánh giữa màn đêm, một vầng trăng khuyết nhợt như treo giữa bầu trời, sao giăng lập lờ, nhìn xuyên qua khe hở của tán cây là màn đêm sâu thẳm như đại dương.

“...Và thế là câu chuyện Thiên Long Bát Bộ đã kết thúc...”

Tại khoảng rừng vắng trước ngôi miếu đỏ, đồng lửa đang cháy lép lép, hồi lâu sau khi Ninh Nghị chậm rãi kết thúc câu chuyện, gã khẽ nhún vai cười: “Ta cần thời gian chuẩn thật!”

Lục Hồng Đề bên cạnh cầm nhánh cây chọt chọt đồng lửa, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Về sau Tống triều sẽ thế nào?”

Ninh Nghị ngẫm lại, trợn mắt nói: “Chuyện đó ai mà biết...”

“...Một câu chuyện thật không có ý tứ.”

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, lúc này đã là tối ngày hai mươi ba tháng sáu, sắp quá nửa đêm sang ngày hai mươi bốn. Gần hai mươi ngày ở chung, những điều nên nói thực ra đều đã nói. Lục Hồng Đề dạy gã sử dụng nội công, từ từ luyện tập sẽ có thành quả, còn Ninh Nghị thì lập một bản kế hoạch giúp Lục Hồng Đề chế định đám thổ phỉ trên núi Lữ Lương. Đây vốn là việc trước kia gã am hiểu nên vấn đề cũng không lớn.

Kế hoạch này liên quan đến việc tổ chức học tập, phân công chiến đấu, sản xuất và giảm thiểu xung đột lẫn nhau. Tất nhiên không phải là hình thức quy củ như một công ty lớn hoặc là có hệ thống kỷ luật, cơ chế như quân đội. Những người trên núi Lữ Lương phần lớn sống trong các thôn trang, kinh doanh theo gia tộc, muốn thiết lập điều lệ quy tắc chung là không có khả năng, chỉ có thể âm thầm thay đổi để điều tiết không chế.

Một tập thể tương đối to lớn với cơ cấu ổn định sẽ có sức sống và khả năng phát triển rất lớn. Một người lãnh đạo giỏi phải biết nhìn ra những yếu tố rất nhỏ để qua đó tạo thành các phản ứng dây chuyền. Thế nhưng Ninh Nghị không thể tự mình đi đến núi Lữ Lương nên lúc này chỉ có thể giúp nàng trừ tính những điểm mấu chốt, một khi những mục tiêu đó hoàn thành thì có thể dễ dàng cải biến được thủ hạ nhờ vào cơ cấu của xã hội, sau đó mượn nước đẩy thuyền làm ra các hành động tiếp theo. Dưới trướng Lục Hồng Đề chỉ vồn vện trên dưới một trăm người, vì thế nên Ninh Nghị vẫn có thể dự đoán những biến hóa sau khi phân công trách nhiệm. Lục Hồng Đề chỉ cần thông qua và xác lập nền tảng hệ thống quy củ là từ đó về sau có thể lãnh đạo nhóm phát triển một cách thuận lợi, vậy thì có lẽ sẽ không còn xảy ra tình huống mọi người nhao nhao đòi giết Tống Hiến làm nàng không thể không tự mình đi ám sát lúc trước.

Muốn học được phương pháp quản lý trong vòng năm mươi ngày thật sự quá khó, việc này bản thân không có trình tự rõ ràng nên Ninh Nghị chỉ có thể giảng giải những nguyên tắc mấu chốt, sau đó mong đợi Lục Hồng Đề có thể hiểu được dần trong khi thực hiện. Vốn nàng không hề ngốc, thân lại mang võ công cao cường, những người thế này luôn có phẩm chất và sức thu hút nên vấn đề này không lớn.

Trong một tổ chức thì tạo lập được nền tảng là đã thành công phân nửa, còn là tìm cách liên hệ với các thương nhân chung quanh và các quần hào còn lại trên Lữ Lương, mở rộng không gian sinh sống của nhóm người này, gia tăng đoàn kết lẫn nhau và tập hợp lại, nghĩ cách lập chiến lược ứng phó với người Liêu....

Những phương án và ý kiến cũng khá là hỗn tạp, Ninh Nghị dẫn đo mãi. Ví dụ như thương hộ đi qua địa bàn của mình thì sẽ được bảo hộ, tạo nguồn thu nhập cố định, sau này đến khi lực ảnh hưởng lớn hơn thì có thể liên hệ cùng làm ăn với các lão đại mấy ngọn núi gần đó. Nhưng thu phí thế nào, phân phối thế nào, giám sát thế nào, làm sao để công bằng mới là quan trọng. Ninh Nghị thành lập một sổ nguyên tắc và phương thức giám sát rồi chép ra một cuốn sổ nhỏ cho Lục Hồng Đề mang về, tương lai nàng đưa ra những ý kiến này thì lực ảnh hưởng lại càng gia tăng.

Ví dụ thành lập ba đến bốn nhóm tiểu đội năm người, phương thức huấn luyện những nhóm này mang tính mục đích rất mạnh. Thợ săn trong núi rừng hay là thổ phỉ chỉ dựa vào chút năng lực cá nhân đã là nổi bật, nhưng muốn nói đến các phương diện phân công phối hợp, nhằm mục tiêu cụ thể... thì lại không tốt. Do đó Lục Hồng Đề dùng phương thức nghiêm khắc nhất huấn luyện những nhóm người này, cho hưởng đãi ngộ tốt, thuận tiện phân chia đặc quyền với các bộ phận khác trong tập thể, tất nhiên phải có nguyên tắc ràng

buộc rõ ràng, nếu không chỉ sợ có đặc quyền sẽ gây ảnh hưởng xấu, ngược lại nếu dẫn dắt đúng đắn thì loại đặc quyền này cũng có thể khiến những người còn lại tích cực hơn.

Ví dụ như nhờ lão nhân thường hay nói cổ sự kể vài câu chuyện liên quan đến sự tàn bạo của người Liêu, nói một hai nhân vật anh hùng kháng Hồ kháng Liêu, tinh trung báo quốc... Thậm chí có thể tìm một người rảnh rỗi, không cần găng sức, Lục Hồng Đề chỉ cần nhờ vài câu, tới đến người đó sẽ kể loại câu chuyện này để kích động dư luận, nghe thì đơn giản, nhưng dưới sự kiểm soát có ý tứ, qua thời gian dài có thể giúp gia tăng sự đoàn kết và hội tụ.

Những chú ý nhằm giúp phát triển trong tương lai Ninh Nghị đều viết vào một cuốn sổ nhỏ, mặc dù theo nguyên tắc bảo mật gã không muốn làm thế. Lục Hồng Đề biết chữ không nhiều, nhưng dựa theo lời nàng nói trong trại có một gia gia không tệ, rất có kiến thức, trước kia rất nhiều chuyện nàng đều xin lão chỉ dạy, lúc này tính mang cuốn sổ này về cho lão xem để chỉ bảo những việc nên làm. Nhưng đây cũng chỉ là một phương diện, phương diện khác theo Ninh Nghị là, nàng xem cuốn sổ này như một cuốn binh thư để chấn hưng núi Lữ Lương, nhiều lần gã thấy nàng xem nó như một thứ đồ vật vô cùng trân quý.

“Thứ nhất, cuốn sổ này không có quan hệ gì với ta, cô không quen biết gì với huyết thủ nhân đồ. Thứ hai, người cô muốn chia sẻ cuốn sổ này phải là người thực sự tin tưởng được, nhờ họ chỉ điểm cho cô, cô nói gia gia kia đã bảy tám mươi tuổi, không có con cháu, thế lực hoặc ham muốn cá nhân thì có lẽ không sao. Thế nhưng nếu cô chọn nhầm người, ý ta là, chuyện đó không liên quan nhiều tới ta, nhưng về sau ở vị trí của cô sẽ dễ bị người ta đâm lén, do đó ta hi vọng cô có thể giữ được mạng, làm việc chớ nên cưỡng cầu...”

“Những thứ người am hiểu thực sự rất nhiều...” Nói xong câu chuyện, dường như Lục Hồng Đề còn động lại nhiều dư vị, thương cảm. “Thật thà mà nói ngay từ đầu ta không nghĩ tới, nhưng hiện tại bỗng nhiên ta muốn... có nên bắt người đem về Lữ Lương hay không?”

Ninh Nghị ở bên kia nở nụ cười: “Ta chỉ biết chút bằng môn tà đạo, đừng nên để ý nhiều. Nói thực ta cũng không chắc những thứ này có tác dụng hay không nữa.”

“Rõ ràng không phải bằng môn tà đạo, ta cũng thấy được mà.” Lần này Lục Hồng Đề lắc đầu, lát sau nói tiếp: “Tương lại người sẽ đi làm quan hả?”

“Người ở rể không dễ làm quan, hơn nữa ta làm mấy chuyện nghiên cứu, thí nghiệm này, chỉ sợ người ngoài nói là bằng môn tà đạo thật.”

“Đúng rồi, kể ta nghe câu truyện Thiện Nữ U Hồn hôm trước đi, khi đó ta chưa nghe được phần cuối.”

“không kể.” Ngồi bên đống lửa, Ninh Nghị cự tuyệt thẳng thừng làm Lục Hồng Đề sững sờ hồi lâu: “Vì sao?”

“Đừng chết, lần sau gặp lại ta sẽ kể cô nghe.”

Lục Hồng Đề nghĩ ngợi trong giây lát, mỉm cười, sau đó nghiêng đầu qua hướng khác xì một tiếng: “Ngủ.” rồi nằm xuống nhắm mắt.

Ninh Nghị cầm lá cây xua xua muỗi, sau đó cũng nằm xuống, mắt nhìn lên biển sao trên bầu trời. Lục Hồng Đề nhìn lên trời đêm một lúc rồi nói: “Người đang nghĩ gì thế?”

“Nhang muỗi.” Ninh Nghị nói, “Mấy ngày nay cứ tới đến là bị cắn gãi chết, khi ở Tô gia thì mùi nhang muỗi thật ra cũng không ổn. Hiện tại trong nhang muỗi có trộn ít thạch tín, đoán chừng sẽ có nguy hại tới cơ thể người, ta đang nghĩ xem có cách chế ra nhang muỗi tốt hay không, việc này hẳn là tương đối đơn giản, đáng tiếc trước kia ta hoàn toàn chưa hề đọc qua. Khổ thế chứ, không có nhang muỗi đạt tiêu chuẩn, cả bột ngọt cũng khó mà chế ra...”

Ninh Nghị vẫn cứ như thường ngày, cần nhẩn liên miên về mấy từ ngữ liên quan đến cái việc nghiên cứu kia, có lúc nghe hiểu, có lúc không hiểu. Lục Hồng Đề nằm bên kia mỉm cười, cứ nghe tiếp, nghe tiếp, chẳng biết qua bao lâu, cuối cùng cùng chìm vào giấc ngủ say.

Dù sao chẳng nữa, ngày mai phải đi rồi.

Sáng sớm hôm sau, Lục Hồng Đề vẫn chào hỏi, rửa mặt rồi đi nấu cháo như thường lệ. Lúc đang đi múc nước nàng cảm thấy sắc mặt mình hơi buồn buồn, vì thế thoáng điều chỉnh lại, trở về đánh với Ninh Nghị

một bộ quần đơn giản, sau đó hai người cùng ăn sáng, ngồi trước bậc thềm ngôi miếu đổ hồi lâu mà không ai nói gì. Sáng sớm dần trôi qua, cuối cùng Lục Hồng Đề cũng đứng lên, đi vào miếu cầm lấy túi hành lý rồi bước ra cửa.

“Ta phải về Lữ Lương.” Nàng cười nói, “Có chuyện này muốn nói cho người biết.”

“Hửm?”

Ninh Nghị hơi nghi hoặc, Lục Hồng Đề cười đắc ý giống như đang đùa cợt: “Tuy người rất yêu thích võ công, nhưng có lẽ người không thể thành nhất lưu cao thủ, chỉ có thể làm nhị lưu cao thủ thôi.”

Lời này đã từng nói tới mấy lần, Ninh Nghị xì mũi coi thường: “Không phải ta đã nói rồi sao, ta chỉ thích làm nhị lưu cao thủ, thế là đủ, còn không muốn làm nhất lưu gì gì đó, và tất nhiên cũng chẳng hi vọng.”

“Đây là vì hôm qua người không chịu kể Thiện Nữ U Hồn cho ta, ta nói để người biết.” Lục Hồng Đề cười, đi về phía trước tận đến bên một cây đại thụ mới ngừng lại, thân cây to ước chừng như thùng đựng nước, ánh nắng chiếu xiên xuống, Lục Hồng Đề quay đầu lại, “Người biết nhất lưu cao thủ là như thế nào không?”

Nói xong những lời đó, Ninh Nghị thấy ánh mặt nàng tập trung, một ống tay áo bắt đầu giơ lên, cơ thể giống như một cây nứa bị kéo căng, đẩy mạnh về phía trước.

Ầm ầm ầm.

Ầm thanh trùng kích thật lớn vang lên ba lần, sau đó Ninh Nghị thấy nàng quay người lại, làn váy tung bay ánh lên một quang sắc thấp thoáng, trong nháy mắt này chân nàng dường như không chạm đất, trông cứ như là Lăng Ba Vi Bộ vậy, phía sau vang lên tiếng “rắc rắc rắc”, cây cổ thụ kia bị đánh gãy, tán cây bắt đầu nghiêng dần rồi ngã xuống, cành lá đập loạn lên, không khí bị ép thổi ra bốn phía. Sáng sớm ánh mặt trời chiếu xuống như đem nàng tắm trong những tia nắng ban mai.

“Cô như vậy là không được...”

Nhìn một màn trước mắt, Ninh Nghị ngậy người hơn nửa ngày, thì thào lẩm bẩm, lắc đầu. Lục Hồng Đề đứng trong ánh nắng vui vẻ cười: “Ta phải đi.”

“Đợi một chút.”

“Sao?”

Bên kia hơi bất ngờ, Ninh Nghị thở ra một hơi: “Ta coi cô là bằng hữu.”

“....” Lục Hồng Đề nhìn gã, chờ đợi lời kế tiếp.

“Cho nên... ta tuy không theo cô đến núi Lữ Lương được, nhưng nếu cô gặp phiền toái có thể tới tìm ta... Cho nên nếu gặp chuyện, nhớ là nhất định không được chết.”

Bên kia trầm mặc hồi lâu rồi nhẹ gật đầu: “Ta sẽ chờ ăn gà nướng trên núi Lữ Lương vào một ngày nào đó, người nhớ đã là bằng hữu thì phải đến đấy. Bảo trọng.”

“Bảo trọng.”

Gã nhìn đạo nhân ảnh kia quay người xuống núi, sau khi nàng đi khuất hoàn toàn gã vươn vai một cái, quay đầu nhìn ngôi miếu đổ. Gió núi thổi qua, một lúc sau gã lấy từ trong lồng ngực ra một bản sách, bên trong ghi lại chính là nội công tâm pháp Lục Hồng Đề để lại cho gã.

“Cuối cùng cũng lấy được cái này...”

Nói những lời này gã cũng chẳng đắc ý gì, vỗ vỗ cuốn sách nhỏ, thở dài, sau đó thu sách vào trong lồng ngực lại, đi xuống chân núi.

Tay trái vẫn quấn băng kín mít như cũ, nhưng sau hai mươi ngày nghỉ ngơi luyện tập, hiện tại tinh thần gã đã rất tốt. Lát sau đã ra khỏi con đường mòn qua đường lớn, Giang Ninh hiện dần lên trước mắt, trong đầu nghĩ ngợi, những người vô gia cư quần áo rách rưới tả tơi trên đường cũng rất nhiều, nhớ lại Tần lão Khang lão đã từng nói tới nạn dân triều, có lẽ hiện tại đã kéo đến đây rồi.

Lúc này tình huống vẫn chưa tính là nghiêm trọng, sau khi vào thành thì cảm thấy số lượng ít đi nhiều. Gã đi thẳng về Tô phủ, nhìn tay trái bó băng vải, trong lòng đang nghĩ không biết nên giải thích với Thiên nhi các nàng thế nào cho ổn. Lúc vừa qua khỏi góc đường, một chiếc xe ngựa chạy qua, phía trước bỗng thò ra đầu của Tô Đàn Nhi nhìn về phía gã, miệng hô: “Dừng, dừng, dừng lại...”

Xe ngựa đi thêm khoảng mười mét, Tô Đàn Nhi thấy rõ tay trái đang quấn băng của gã, cắn môi dưới, sau đó thụt đầu vào, dường như để thông báo “Lập Hàng đã về”. Sau đó nhảy xuống khỏi xe ngựa, bên cạnh, Thiên nhi Quyên nhi Hạnh nhi cũng lần lượt nhảy xuống xe.

Tô Đàn Nhi nắm váy chạy tới rồi chậm lại, dường như là chờ Thiên nhi Quyên nhi Hạnh nhi chạy tới. Nàng nhìn tay trái Ninh Nghị, khe cau mày. Chỉ chốc lát sau ba nha hoàn đã vây quanh Ninh Nghị, lo lắng nghị luận về cái tay trái băng kín. Ninh Nghị nhìn Tô Đàn Nhi đang đến gần, hơi bất đắc dĩ nở nụ cười. Trong lòng Tô Đàn Nhi đang có chút phức tạp, thấy thế thở phào nhẹ nhõm: “Đã trở về rồi?”

“Không có việc gì.” Trên con đường ở Giang Ninh, ánh nắng ban mai tươi sáng, Ninh Nghị đã nói như thế.

80. Q.2 - Chương 81: Chờ Đợi

Rạng sáng bên bờ Tần Hoài, trời vẫn chưa trong rõ, Nhiếp Vân Trúc xuống khỏi giường, rửa mặt xong xuôi rồi nấu một ấm trà, đi ra cửa trước tiểu lâu.

Cảnh đêm âm u bao phủ thành quách cùng dãy núi xa xa, khiến cho người ta không thể thấy rõ những hình ảnh phía trước. Nàng ngồi trên bậc thang trước tiểu lâu nghĩ ngợi, thật ra những ngày này đều chỉ nghĩ đến một chuyện, tiếng bước chân quen thuộc kia đã qua hai mươi ngày không vang qua nơi này.

Hồi tưởng lại, những buổi sáng như vậy đã trải qua gần một năm, lúc đầu bởi con gà kia mà quen biết hắn, về sau cứ mỗi sáng lại thấy hắn chạy tới, nói vài câu, chuyện trò trên trời dưới đất. Sáng sớm mỗi ngày đối với nàng là một khoảng thời gian đặc thù. Ngoại trừ khi trời mưa to, thân ảnh kia mỗi ngày đều chạy qua nơi này, dù tuyết rơi vẫn không ngoại lệ, điều này làm nàng hầu như nghĩ rằng về sau này vẫn luôn tiếp tục như thế.

Nhưng khoảng thời gian hai mươi ngày này nói cho nàng biết, té ra mối quan hệ giữa hai người cũng chỉ là cuộc gặp mặt đơn giản mỗi ngày. Gã không đến nàng cũng không cách nào tìm kiếm, người đó dù gì cũng là vị hôn phu của tiểu thư Tô gia kia.

Suy nghĩ này làm nàng hơi phiền não.

Mấy ngày đầu nàng những tưởng hắn có việc gì gấp, hoặc phải xa nhà, hoặc là lười biếng dậy sớm rèn luyện. Nhưng theo thời gian trôi qua trong lòng nàng không khỏi âu lo, sợ hắn đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Có vài ngày nàng không biết cố ý hay vô ý đi qua gần Tô phủ, chạy vòng quanh đại viện kia để xem có thấy được manh mối gì không, nhưng vẫn không tìm ra. Trong lòng lo lắng, lại cảm thấy mình lén lút lút, thật không hiểu bản thân đang làm cái gì nữa.

Thời điểm lo lắng nghiêm trọng nhất là mấy ngày hôm trước lúc mấy tên bộ đầu đến tìm nàng. Lúc ấy nàng đang ngồi ngó gác lại trong hậu viện Trúc Ký, đang băn khoăn suy đoán thì tên nhóc sai vặt trong tiệm đến báo nàng có bộ đầu tìm, thoáng bồng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, ngây ngốc chạy ra thoáng vấp vào lề cửa, sau đó nghe vấn đề tên bộ đầu hỏi, sửng sốt cả nửa ngày không kịp phản ứng.

Cố Yến Trinh Cố Yến Trinh, lại là Cố Yến Trinh...

Cái tên này sao không chết rấp đi.

Hai tên bộ đầu kia đúng là hỏi nàng về tình huống liên quan đến Cố Yến Trinh.

Trong lòng nàng mơ hồ hơi oán hận, nhưng không yên lòng đành nói sơ qua quan hệ lúc trước, lúc hai tên bộ đầu cho biết Cố Yến Trinh đã bị giết sau khi rời khỏi thành cũng làm nàng kinh ngạc hồi lâu.

Nếu là bình thường có lẽ nàng sẽ thương cảm trong chốc lát, thế nhưng lúc này trong lòng có tâm sự, sau khi kinh ngạc thì lại chợt nhớ đến, thế đạo thật không yên bình, chẳng biết Lập Hằng có gặp chuyện gì không...

Không lâu sau đó nàng đi qua Tô phủ thấy thê tử của Lập Hằng là Tô Đàm Nhi và nha hoàn đang bước lên xe ngựa, tuy vẻ mặt hơi gấp nhưng xem ra chỉ là đi xử lý chuyện làm ăn, vì thế nên nàng cũng yên tâm hơn. Chỉ là đến ngày hôm sau nghĩ lại, Lập Hằng không gặp phải chuyện gì xấu, trước đó khi tán gẫu với hắn cũng chưa từng đề cập đến chuyện đi xa nhà, vậy mà lâu rồi không đến, chẳng lẽ là sẽ không tới nữa?

Lại thấy suy nghĩ này thật là ngớ ngẩn.

Những ngày này trong đầu bao nhiêu là suy nghĩ phức tạp, dù vậy mỗi sáng sớm nàng vẫn pha sẵn ấm trà, ngồi chờ trời sáng. Đây là những lúc nàng điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Hừm, nếu chàng quyết không đến, mỗi ngày ta đều chờ ở chỗ này.

Nàng cố gắng suy nghĩ theo hướng hài hước như vậy, ngồi đó uống ngụm trà, gió sớm nhẹ vờn quanh mang tiếng bước chân kia tới.

Sau hai mươi ngày, Ninh Nghị lại khôi phục thói quen chạy bộ mỗi sáng, chỉ là lúc rời giường được tiểu Thiên thay thuốc trên tay mà mắt ngân ngấn nước, miệng oán trách không thôi. Ngày hôm qua lúc vừa tháo băng, vừa trông thấy vết bỏng trên tay trái là tiểu Thiên khóc một trận, nhưng dù sao gã vẫn kiên quyết ra ngoài rèn luyện.

Vết thương ở tay trái trên cơ bản đã bình phục tương đối, mặc dù chỉ mới làm được một số động tác cơ bản nhưng cũng không còn đau nhức, sinh hoạt cũng chẳng gặp vấn đề lớn. Chỉ là sau khi mở băng vải ra vẫn có chút khó coi, toàn bộ cánh tay là một màu đỏ hồng. Và ngày trước còn nói khoác với Lục Hồng Đề mình là Huyết Thủ Nhân Đồ gì gì đó, nào dè câu nói ứng nghiệm thật, dù là trên nghĩa bóng hay về bề ngoài đều rất phù hợp, làm gã dở khóc dở cười.

Muốn hoàn toàn hồi phục cần khoảng nửa năm, cũng may là thuốc trị thương của Lục Hồng Đề thực sự tốt, chứ gã vốn đã định phế bỏ tay trái. Tình huống ngày đó không có nhiều sự lựa chọn, dù có tiếc nuối nhưng để sống sót thì cỡ nào cũng xong. Hôm nay được như vậy là đã ngoài mong đợi rồi.

Thuốc trị thương cần mấy thành phần rất quý hiếm, cũng may Tô gia có tiền nên cũng không thành vấn đề, đêm qua đại khái là báo cáo với nhạc phụ đại nhân và Tô lão thái gia cái quá trình “Đi hỗ trợ bằng hữu đến bỏng tay”, chủ yếu là nói qua loa cho có. Sáng nay sở dĩ tiểu Thiên không muốn cho gã đi là vì sợ rèn luyện sẽ làm cánh tay toát mồ hôi, dù sao thì khi bị bỏng thì làn da rất nhạy cảm và dễ bị tổn thương. Dù vậy nhưng hiện tại Ninh Nghị đã học được nội công tâm pháp từ Lục Hồng Đề, cũng không muốn dừng luyện tập, chỉ cần giảm bớt lượng hoạt động là được.

Hôm nay chạy bộ, vẫn chạy đến trước tiểu lâu của Nhiếp Vân Trúc rồi dừng lại.

“...Vài ngày trước ra khỏi thành, giúp bằng hữu chút chuyện, sau đó xảy ra việc nhỏ ngoài ý muốn nên tay bị bỏng, cũng may tìm được danh y có thuốc trị thương rất thần kỳ nên khoảng nửa năm là khỏi hẳn”.

Ninh Nghị uống một ngụm trà, giơ cánh tay quấn đầy băng vải lên, “Thế nào? nhìn cũng được đấy chứ?” Chính gã cũng cảm thấy tạo hình này quả nhiên rất phong cách.

Bên cạnh, Nhiếp Vân Trúc nhẹ cười, mắt chớp chớp: “Có đau lắm không?”

“Ồ, hiện tại không có cảm giác gì, khi trước thật sự là rất đau.” Ninh Nghị cười châm biếm.

“Gần đây thế nào?”

“Ừm, cũng tốt lắm, vài ngày trước có chuyện rất thú vị, người kia cầm mộc bài mình tự khắc đến tiệm...”

Sáng sớm tại khúc ngoặt sông phẳng phất lại khôi phục khung cảnh như trước, tán gẫu đôi ba câu chuyện nhà vụn vặt. Nhìn thấy Ninh Nghị, Nhiếp Vân Trúc cảm thấy tâm bình yên trở lại, chỉ là nhớ lại những ngày qua vẫn luôn thấy một cái gì đó trống trải. Đến khi tia nắng ban mai hơi lộ ra, Ninh Nghị cũng đứng lên chào tạm biệt, Nhiếp Vân Trúc hơi do dự: “Huynh...”

“Hả?”

“Tay huynh bị thương mỗi ngày đều phải đắp thuốc, nếu xuất mồ hôi sẽ không tốt. Nên nghỉ cho thân thể của mình, mấy ngày nay đừng nên chạy để tránh đổ mồ hôi.”

Nàng nói ra những lời này có chút khó khăn, Ninh Nghị nhẹ gật đầu: “Ừ, ta hiểu mà, không sao đâu, hoạt động nhẹ đơn giản sẽ không đổ nhiều mồ hôi, ha ha, nói không chừng sau một thời gian ngắn nữa ra sẽ trở thành một võ lâm đại hiệp cũng nên.”

Trước đây Ninh Nghị vẫn hay nói với nàng về mấy cái tin tức đồn thổi trên võ lâm, hôm nay nói thế này cũng mang tính đùa cợt là chính. Nhiếp Vân Trúc đứng đó dõi theo bóng lưng gã dần xa, một giọt nước mắt lạnh lạnh chảy dài trên gò má rớt xuống chạm mu bàn tay. Nàng hơi ngẩn ngơ, sau đó có vẻ thoáng bối rối, rồi đột nhiên chạy về phía trước, nhưng chạy được hai bước thì giày thêu lại ngừng lại, Ninh Nghị đang trước xoay người qua.

“À đúng rồi, chuyện nấu rượu ta đã chuẩn bị tốt rồi, hôm sau sẽ đem bản thiết kế từng bộ phận tới, tìm một số thợ rèn có thể giữ bí mật làm. ừm, ta sẽ cố gắng nghĩ biện pháp sao cho phù hợp quy cách, tiếp đến là phân xưởng cũng cần giữ bí mật, à, đã liên lạc với thợ nấu rượu chưa.”

Nhiếp Vân Trúc cầm khăn tay trước ngực, ngơ ngác hồi lâu rồi mới ra sức gật đầu: “Vâng, lúc trước đã có liên lạc qua.”

“Ừm, vậy là tốt rồi.” Ninh Nghị cười, sau đó phất phất tay, “Đi trước nhé, mấy hôm nữa phải lên lớp lại rồi, hai ngày nay tranh thủ lười biếng chút, trưa chắc sẽ tới Trúc Ký ngồi, ta nhớ món cháo trứng muối thịt băm.”

Nhiếp Vân Trúc gật đầu: “Muội chờ huynh tới.”

Trong lòng chợt bối rối, thời gian dần trôi qua.

Trưa nay huynh ấy sẽ ghé qua.

Tâm tình bắt đầu sáng sủa lên, những vấn đề khác đều ném ra sau đầu. Một buổi sáng tràn đầy sức sống và hy vọng, nàng chuẩn bị đi qua cửa hiệu chính bên kia, lúc này bỗng nghĩ đến tin Cố Yến Trinh bị giết từ hai viên bộ đầu. Vì sao hai bộ đầu kia phải tìm đến mình, trong lòng Nhiếp Vân Trúc hơi băn khoăn, nàng cũng không hẳn là có ác cảm với Cố Yến Trinh. Hắn là một kẻ tài hoa, bây giờ chết đi làm nàng cảm thấy có chút gì đáng tiếc cùng thương cảm, nhưng ở một mặt khác, dường như cái chết của hắn có chút quan hệ đến mình, điều này làm nàng lại thấy hơi chán ghét, rõ ràng hai bên chẳng có quan hệ gì với nhau. Hai loại tâm tình này không mẫu thuẫn mà hòa trộn cùng nhau, trôi qua trong chớp lát, nàng thở dài rồi dần quên đi.

Mấy ngày sau, dân tị nạn bên ngoài thành bắt đầu nhiều lên, có buổi sáng Nhiếp Vân Trúc nói với Ninh Nghị về chuyện có một người quen gặp chuyện ở ngoại thành, bị người ta giết chết. Người này vốn chuẩn bị đi nhậm chức làm huyện lệnh, có tài hoa, tiền đồ rộng mở, bởi vậy nàng mới dặn dò Ninh Nghị gần đây thời thế không yên ổn, phải chú ý an toàn. Lúc ấy ánh mắt Ninh Nghị phức tạp.

“Người quen à?”

“Không quen.”

“Ài.” Ninh Nghị nhún vai, “Trời ghét anh tài, làm cho người đời tiếc nuối.”

oOo

Nhớ lại chạng vạng tối cái ngày đầu tháng sáu đó, từ hôm xảy ra huyết án đến lúc này đã được khoảng hai ngày, vài tên bộ đầu đang điều tra tại bãi sông hoang vắng nằm cạnh căn nhà thuyền bị thiêu hủy, tiếng gió gào thét, sắc trời cũng dần trở nên âm u..., tối nay chắc sẽ có một trận mưa giông.

“Sau cơn mưa này sợ là chẳng thể điều tra được gì nữa” Thanh âm một viên bộ đầu vang trong gió, căn nhà thuyền trên chỗ nước cạn nơi bờ sông đã bị cháy hoàn toàn. Tất nhiên cũng có một vài hài cốt, thi thể bị cháy sạch xen lẫn trong đó, trước mắt không biết đã bị tấn công từ lúc nào.

“Nếu như thi thể kia thực sự là vị huyện lệnh sắp nhậm chức, vậy thì vấn đề ở đây là gì?”

“Đoán chừng có lẽ vị Cố huyện lệnh kia đang có giao dịch gì với huynh đệ nhà họ Dương, kết quả bị thích khách xử đẹp cùng một chỗ chứ sao.”

Tổng cộng có năm bộ đầu, ba người là lính thường, hai người còn lại là bộ đầu thực sự, là hai người chuyên đi tầm nã bắt người trong phủ Giang Ninh. Năm người tìm kiếm trên bờ sông quanh cái đám hài cốt kia một hồi, kỳ thật sáng nay đã phát hiện được ít manh mối, đại khái là xác nhận được một trong các cổ tàn thi là Cố Yến Trinh. Bọn hắn đánh giá trời có khả năng muốn mưa nên tới lần hai, bỏ đầu chừng ba mươi tuổi kia đi lên bờ tìm kiếm manh mối khác, chốc lát sau, tên phó bộ đầu tuổi khá lớn dáng người cao gầy cũng theo tới.

“Trần bộ đầu, Cố gia có hai gã đầy tớ chết, những người còn lại đều nói là do một nữ thích khách gây nên, cùng vì cô ta mà cả nhà Dương Hoành đều chết ở chỗ này, cứ thế này mà kết án đi thôi.”

Phó bộ đầu hơi cao gầy mang họ Từ, lúc này nói như thế làm bộ đầu mang họ Trần kia cười: “Tri phủ đại nhân chắc cũng hy vọng như vậy.”

Hôm nay bọn hắn đi qua đây là vì sáng sớm hôm qua bên ngoài thành Giang Ninh xảy ra một vụ huyết án. Hai gã đầy tớ của Cố gia bị người bắt đi bị ném xác trở về, lúc ấy người xuất hiện ở hiện trường chính là nữ thích khách từng ám sát Tống Hiến ngày trước. Khi đó vài tên đầy tớ còn lại của Cố gia đành trở mặt nhìn đối phương giết người, sau đó cũng không tìm được người có thân phận huyện lệnh là Cố Yến Trinh, mọi người cảm thấy đã xảy ra chuyện nên mở rộng phạm vi tìm kiếm đến đây.

Ở vùng này hai huynh đệ Dương Dực Dương Hoành nổi danh là ác đồ, lại ở chốn vắng vẻ, hơn nữa bọn hắn có chết thì trên cơ bản quan phủ cũng mặc kệ, có lẽ còn vỗ tay tán dương là đáng khác. Thế nhưng vụ án của Cố Yến Trinh cũng trùng hợp thời điểm nên không thể không tra cứu, một huyện lệnh chết trong khu vực Giang Ninh thì phải cho triều đình một lý do cụ thể.

Huynh đệ Dương Dực Dương Hoành xưa nay hoành hành ngang ngược, bản thân cũng cực kỳ hung ác nên không nhiều kẻ ở Giang Ninh dám chọc đến, gây sự với bọn hắn. Lúc này điều tra thấy cả nhà chết hết, nghĩ mãi thì cũng chỉ thấy chỉ có cường nhân như nữ thích khách kia có thể làm được. Về phần Cố Yến Trinh và đầy tớ tại sao lại chết ở nơi này, lý do có thể bồi nhọ hắn cũng có thể tôn vinh hắn, dù sao cũng chẳng quan trọng.

Chuyện lớn cỡ này, một huyện lệnh chết trong khu vực Giang Ninh, án có thể phá hay không đều mang đến áp lực rất lớn cho tri phủ. Nữ thích khách này võ công cao cường, bất chấp giết người, hôm nay cũng đã chạy thoát ra khỏi thành. Dù sao cũng đã có vụ án Tống Hiến, hiện tại trình lên trên một vụ là đủ rồi. Buổi trưa mọi người phân tích tình tiết vụ án, tri phủ cũng lộ ra ý tứ, hắn không muốn dính hai cái trọng án cùng một lúc, không bằng xử lý gọn một cái, với lại thật ra vụ này cũng khá là rõ ràng ăn khớp rồi. Cố Yến Trinh mượn hung đồ làm ít chuyện xấu đụng chạm đến nữ thích khách, kết quả chết chùm cùng cả nhà Dương Dực Dương Hoành tại một nơi. Nữ thích khách kia tính tình hung hãn, thậm chí còn đi giết thêm hai gã đầy tớ cho hả giận.

“Nhìn chung là kết án như vậy hả.”

Trần bộ đầu cười nói, sau đó hai người đi quanh bãi sông một lúc, tiếp đến phó bộ đầu nhìn thấy một vết máu rất có thể là của tên sát nhân trên bãi sông gần hiện trường, Y quay đầu lại không thấy người kia đâu, đi lại hướng rừng trúc thì thấy chẳng biết tại sao Trần bộ đầu vẫn ngồi đó.

Hắn cũng không hẳn là đang ngồi, vì không có ghế dựa. Lúc này một người đàn ông trầm ổn đang ngồi thế trung bình tấn trong khu rừng trúc bốn bề yên tĩnh, hai tay đặt trên đầu gối. Từ đó hắn nghiêng mặt nhìn về phía căn nhà thuyền trên chỗ nước cạn xa xa, thần sắc nghi hoặc. Từ phó bộ đầu đang định đi qua liền bị hắn đưa tay ra ngăn lại: “Đừng tới đây.”

“Sao vậy?”

Tiếng gió quét qua bãi sông, Trần bộ đầu ngồi đó nhìn rất lâu, miệng thì thảo luận bầm: “Đây là... kẻ đó thật là ác độc...”

81. Q.2 - Chương 82: Tình Hình Thiên Tai

“Đây là... kẻ đó thật độc ác...”

Đã gần đến hoàng hôn, hai gã bộ đầu đang đứng tại một nơi ven rừng trúc, một hồi trôi qua, Trần bộ đầu mới thì thào nói ra những lời này.

“Sao vậy?”

“Kẻ đó... hắn ngồi ở chỗ này...”

Dường như phát hiện ra điều gì đó, Trần bộ đầu có chút không khỏe, hít sâu một hơi rồi ngồi xổm xuống, cầm một nhánh cây bên cạnh lên. Xung quanh khu vực này phần lớn đều là trúc, nhánh cây trước mắt chắc là bẻ từ nơi khác tới, lá đã hơi héo.

“Hắn hẳn là ngồi đây chờ người... nếu ngồi đây thì chắc cái ghế đầu hoặc ghế dựa đã được đốt luôn rồi... hẳn là thời gian đợi không ngắn. Trên người hắn bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không có ý định đi mà ngồi lại đây chờ đợi... Như vậy có khả năng hắn chính là người đã giết hết cả nhà Dương Dục Dương Hoàn...”

Gã vừa nói vừa quan sát phế tích trên bãi sông bên kia, tay ngắt một cái lá cây bỏ vào miệng, lông mày lấp tức nhíu lại.

“Không đúng, nếu đây là tác phong của nữ thích khách kia, nếu là võ lâm nhân sĩ gì đó thì sẽ không bị thương nặng như vậy...”

Phó bộ đầu bên cạnh cũng nhíu mày: “Ý người là vụ án Cố Yến Trinh này là do người khác làm hay sao?”

“Rất có thể là như vậy, người kia...” Trần bộ đầu dừng một chút, “Người kia có khúc mắc gì đó, giết hết một nhà Dương Dục Dương Hoàn, sau đó hắn bị trọng thương nhưng vẫn chờ ở đây, đợi chủ tử Cố Yến Trinh tới để giết nốt. Người nhìn dưới mặt đất kia...”

Trần bộ đầu chỉ về cánh rừng đằng trước, nhưng vết tích bên này phần lớn bị lá trúc rơi xuống che dấu, ánh chiều tà làm cho không nhìn được rõ ràng.

“Hắn nhai nuốt loại lá này, hương vị rất đắng nhưng vẫn cố gắng, tại sao phải như vậy? Bởi vì cái gì, hắn còn nôn mửa ở đây hai lần, mặc dù nôn ra không nhiều lắm, thế nhưng lúc hắn rời đi sao không xóa những dấu vết này... Tại sao bắt buộc phải đợi ở đây, tại sao nôn ra, tại sao lại ăn loại lá cây này? không lẽ là vì sở thích đặc biệt...” Trần bộ đầu dừng trong giây lát, “Hắn bị thương, hơn nữa là trọng thương, cần dùng lá cây này để bảo trì thanh tỉnh. Bị thương quá nặng làm hắn nôn mửa đến hai lần. Hắn phải ngồi đợi ở đây, nhiều khả năng không phải để cố giết người, mà là để nhìn thấy được người đến là ai...”

Từ phó bộ đầu quan sát dấu vết lá cây bị nhai và vết tích nôn mửa còn lưu lại: “Việc này rất phức tạp.”

“Ta cũng biết là phức tạp.” Trần bộ đầu nhổ lá cây trong miệng ra, tay ném nhánh cây đi, “Thật không muốn nhai thứ này lại lần nữa... Mấy năm nay huynh đệ Dương Dục Dương Hoàn thường dùng thủ đoạn bắt trói người, có thể là báo thù, cũng có lúc tiếp nhận ủy thác của mấy tên nhà giàu bắt mấy cô nàng mà họ yêu thích. Cố Yến Trinh đêm hôm tới đây chứng tỏ hắn cũng không phải tốt đẹp gì, có lẽ là ủy thác đối phương bắt người... Người ngồi ở chỗ này không biết là do thân nhân trong nhà bị bắt cóc, hay là chính bản thân hắn bị bắt cóc, bởi vậy phải ngồi ở đây đợi tên chủ mưu xuất hiện...”

“Có thể giết chết cả nhà Dương Dục Dương Hoàn chỉ sợ cũng là một nhân vật hung ác khó dây vào, hắn không phải chính hắn là người bị bắt cóc chứ.”

“Quá tàn nhẫn...” Trần bộ đầu thở dài, “Sau khi giết chết cả nhà họ Dương, bản thân bị trọng thương như vậy mà vẫn lặng lẽ chờ ở đây, gắng gượng đợi tên chủ mưu đứng sau mọi việc tới, sau đó giết chết cả chủ tử Cố Yến Trinh... lão Từ, chúng ta đã làm bộ đầu nhiều năm như vậy, đã từng thấy qua nhiều kẻ liều mạng, nhưng có mấy người tới được trình độ thế này?”

“Sau khi trọng thương giết chết chủ tử Cố Yến Trinh, người này có khả năng vẫn là nữ thích khách kia. Giả định một người rất quan trọng đối với nàng bị bắt cóc, Dương Dục Dương Hoàn dùng người đó uy hiếp làm nàng trọng thương, nhưng cuối cùng nàng vẫn giết được cả nhà họ Dương. Sau đó nàng kiên quyết ở lại chỗ này đợi chủ tử Cố Yến Trinh xuất hiện...”

“Đó cũng là một giả thiết, chỉ là ngày hôm sau lúc nàng xuất hiện giết chết hai gã đầy tớ kia, bộ dạng vẫn sinh long hoạt hổ như thường...” Trần bộ đầu lắc đầu, “Người này có lẽ không biết võ công, nhưng tàn nhẫn cực độ, vừa hung ác với người vừa hung ác với chính mình, dù đánh cược tính mạng cũng phải ở lại đây chờ xem chủ mưu thực sự, bởi vì hắn không muốn có người theo dõi hắn mà hắn không biết, những kẻ như vậy thật đáng sợ...”

“Như vậy... tình tiết vụ án biến đổi, vậy biết báo cáo thể nào?” Từ phó bộ đầu hỏi.

“Báo cáo như thế nào hả? Nếu đại nhân đã nói những lời kia, chẳng lẽ còn định nói với ông ấy vụ án này có biến sao? Huống chi mấy dấu vết đó có thể nói lên điều gì, rất khó làm bằng chứng xác thực. Sau khi trận mưa này đổ xuống thì mọi thứ cũng biến mất.” Trần bộ đầu vỗ vỗ cây trúc bên cạnh, “Cứ y án đi, xác nhận mọi chuyện đều do nữ thích khách kia gây nên, ai biết đấy là đâu. Huống gì số người chết dưới tay Dương Dực Dương Hoành này cũng có tới hàng chục, Cố Yến Trinh kia ủy thác bắt người cũng không phải loại tốt đẹp gì. Nếu người nhà ta bị bắt, ta cũng sẽ bắt chấp mà giết hết cả nhà bọn chúng, việc này hai chúng ta âm thầm dò xét là được.”

Rất nhiều cố sự trong dân gian đều nói tới những nhân vật thiết diện vô tư, được nhân gian ca tụng, thế nhưng trên thực tế thứ gọi là cương trực cũng có quy tắc của nó. Trong những chuyện nhỏ thì cương trực không sao, nhưng nếu lúc nào cũng cứng nhắc cố chấp thì rất khó để giữ được địa vị, đặc biệt là chuyện có thể làm quan trên bị quở trách, do suy giảm thành tích vì rối loạn trị an.... Nếu vậy thì dừng lại nếu ngày hôm sau người bị giáng cấp, vậy nên vấn đề này chỉ có thể âm thầm tra xét rồi báo cáo lại sau, đừng hai bên cùng vui vẻ.

Trần bộ đầu nói xong, lão Từ bên cạnh cũng nhẹ gật gù: “Phải làm như thế.”

Không lâu sau đó, mưa to bắt đầu trút xuống.

Thời gian đã đến trung tuần tháng sáu, ảnh hưởng của lũ lụt lên thượng du sông Trường Giang bắt đầu biểu hiện ra. Thời điểm Ninh Nghị trở lại Giang Ninh, dân tị nạn cũng lục tục kéo từ phương tây tới, hiện tại mới chỉ là bắt đầu mà nội thành đã có chút khẩn trương hơn mặc dù vẫn chưa rõ ràng. Chỉ là với những người có kinh nghiệm đều biết rõ chuyện gì đang diễn ra.

Gặp mặt Trần lão Khang lão, gặp mặt bọn người Lý Tần... Tất cả mọi người đều ân cần hỏi thăm cái tay trái bị bỏng của Ninh nghị, lúc hỏi nguyên do thì gã cũng nói qua loa như từng nói với người trong Tô gia. Tô Sùng Hoa vốn dặn dò gã nghỉ ngơi một thời gian, thế nhưng không lẽ nghỉ chơi cả nửa năm, vài ngày sau lại thấy gã đến học viện Dự Sơn dạy học.

Thí nghiệm rượu cao độ trên cơ bản đã hoàn thành, không có Lục Hồng Đề trong tiểu viện nên Ninh Nghị cũng không thường xuyên qua đó làm thí nghiệm mỗi ngày, vì vậy chiều đến thường ra bờ sông Tần Hoài đánh cờ đàm đạo với Tần lão. Trong khoảng thời gian gã không ở Giang Ninh thì Lý Tần dạy thay đám học trò, vậy nên sau khi trở về gã cũng mời hắn ăn bữa cơm nhằm cảm tạ. Lý Tần cũng giống như Khang lão Tần lão, gần đây rất quan tâm đến chuyện dân tị nạn.

“...Cho đến hiện tại, thượng du đã có bốn nơi bị ngập, còn đê ở sông Hoàng Hà là nơi quyết định. Sau tháng bảy, dân tị nạn sẽ tràn về như thủy triều, sợ là lại phải đóng kín cổng thành. Hôm nay giá lương thực bắt đầu tăng nhanh, ài, mùa thu năm nay không biết sẽ giết chết bao nhiêu người...”

Mùa thu năm nay sẽ chết rất nhiều người, chuyện này mọi người đều biết, đương nhiên trong thành Giang Ninh vẫn chưa nhìn ra dấu hiệu rối loạn, sinh hoạt thường ngày vẫn tiếp diễn. Thanh lâu thuyền hoa vẫn kinh doanh thuận lợi, đám quan viên danh sĩ ngày đêm hồ hởi lo cho dân cho nước cũng không tệ, biểu hiện qua mấy bài thơ nói về tình trạng của đất nước, của nhân tình... Mấy ngày nay có thể thấy các xe lương thực ra vào Tô phủ, dường như cứ mỗi lần có đại nạn là lại có việc này, rất nhiều nhà giàu đều lo tích trữ lương thực. Tô Đàm Nhi cũng có việc phải lo lắng, nhưng việc phải lo lắng lại không giống nhau.

“Sức mua tại các nơi đều giảm xuống, đến trung tuần hạ tuần tháng bảy cả thành chỉ còn mở một cửa, đoán chừng nội thành cũng sẽ bị phong bế... Phải chuẩn bị phát cháo phát cơm miễn phí bên ngoài thành, còn phải quyên góp một phần lớn cho quan phủ. Bỏ câu đưa tin trong nhà chuẩn bị không nhiều lắm, nếu bay ra ngoài bị người ta bắn rơi xuống để ăn thì rất phiền toái, vì thời gian này muốn mượn người ngựa đưa tin tốn chi phí rất lớn, trong thời gian mấy tháng này không thể chậm trễ được...”

Buổi tối nàng thường trò chuyện với Ninh Nghị trên lầu hai, vừa ăn ít quà vặt vừa nói mấy chuyện này. Gần đây nàng cũng rất bận rộn, thế nhưng dù ngoài miệng than khổ nhưng tinh thần xem ra không tệ, có lẽ việc buôn bán với triều đình đã có tiến triển tốt.

Vào cuối tháng sau khi đến Trúc Ký ăn uống, lần đầu gặp được Cẩm Nhi. Có vẻ như nàng đang rảnh rỗi, chạy đến tìm Vân Trúc tỷ chơi, thấy Ninh Nghị đến liền xung phong nhận bưng chén trứng muối thịt nạc đi ra, đặt cái phệt trước mặt Ninh Nghị làm gã hơi hoảng, trông thấy thân ảnh này có chút quen thuộc, liền nở nụ cười: “Tiểu nhị, cô không chuyên nghiệp như vậy coi chừng bị mắng đấy.”

“Bị mắng thì bị mắng.” Nguyên Cẩm Nhi hai tay chống nạnh, lè lưỡi ra làm mặt quỷ, sau đó quay người nghênh mặt đi mất. lát sau Vân Trúc cười đi ra, nàng cũng theo ra ngồi xuống bên cạnh, xụ mặt hồi lâu, sau đó nói: “Họ Ninh kia, làm cho ta bài thơ xem.”

Ninh Nghị đang ăn cháo trứng muối thịt nạc, nhẹ gật đầu: “Được.”

“Hử?”

Ninh Nghị trả lời dứt khoát làm nàng càng hoảng sợ hơn, sững sốt hơn nửa ngày mới nói: “Thật sự làm cho ta à?”

“Cô từng hỗ trợ tuyên truyền trứng muối, hiện tại đã mở lời thì làm sao ta có thể cự tuyệt.”

“Hừ, lần đó là ta giúp Vân Trúc tỷ.” Nguyên Cẩm Nhi nâng cằm lên suy nghĩ một lát, ngón tay gõ gõ lên má. “Không phải đạo sĩ kia chỉ viết có hai bài sao?”

“Lần này là hòa thượng viết.”

Nguyên Cẩm Nhi nhin cười: “Thế nhưng ta sẽ lấy nó ra để đi hát, nói là Ninh Lập Hằng làm riêng cho ta, không, phải nói là Ninh Lập Hằng chuyên làm thơ riêng cho ta.”

Ninh Nghị giang tay ra.

Nguyên Cẩm Nhi nhìn gã hồi lâu, rồi lại nhìn Nhiếp Vân Trúc: “Người này cũng không tệ lắm, thế nhưng muối vẫn ghét hẳn, chúng ta đi Vân Trúc tỷ, không cần thơ của hắn, cùng không thèm nói chuyện với hắn.”

Nàng kéo tay Nhiếp Vân Trúc đi, Nhiếp Vân Trúc kêu “Cẩm Nhi, Cẩm Nhi.” mấy lần nhưng cuối cùng cũng bị nàng ương ngạnh kéo đi.

Việc Nguyên Cẩm Nhi bất mãn đối với mình Ninh Nghị đã từng nghe Vân Trúc nói qua, nguyên nhân đại khái là do trong hội thi hoa khôi gã ủng hộ Ý Lan, vấn đề này không có cách phân rõ đúng sai, đường nhiên cũng chẳng cần phải phân rõ.

Cuối tháng sáu vẫn chưa qua những ngày tam phục (thời kỳ nóng nhất trong năm), thời tiết nóng bức, bởi vì tình hình mưa lũ từ thượng du làm cho không khí thành Giang Ninh cũng bắt đầu có chút nặng nề tiêu điều.

Tình hình con nước, dân tị nạn... lúc đọc sách trong học đường thỉnh thoảng gã vẫn bàn luận với Lý Tần, đôi lúc lại chú ý tình hình động tĩnh phía quan phủ, vì sau khi Cố Yên Trinh chết, dường như vẫn có người đi tìm Lý Tần, Nhiếp Vân Trúc để nghe ngóng thêm. Việc làm ăn của Trúc Ký vẫn tiến triển tốt, bên phía Tô gia thì đang bận rộn ứng phó với tình hình do tai ương mang lại. Tô Đan Nhi vẫn tiếp tục kế hoạch của nàng, có một ngày nọ mang theo một mảnh lụa to cỡ bàn tay có màu sắc rất đẹp, tối đến lén đưa cho Ninh Nghị xem: “Có đẹp không?”

Hôm nay trưa ăn tô cháo, chiều ra bờ sông gặp ngay Tần lão Khang lão đang ở đó. Kỳ lũ thật ra đã sắp kết thúc, nhưng có lẽ vẫn còn một con nước lớn, hai lão nhân đang bàn luận các phương pháp nhằm khắc phục lũ lụt sau thiên tai.

“Thiệu Hòa đang ở Giang Châu, sắp tới chắc sẽ rất bận rộn, khắc phục thiên tai không giống như những chuyện khác, chuyện gấp như thế hẳn Tự Nguyên đã nhắc nhở những điểm quan trọng.” Khang Hiền đang nói tới con cả Tần Tự Nguyên là Tần Thiệu Hòa, hiện tại đang làm quan tại Giang Châu. Tần Tự Nguyên cũng gật đầu: “Hai tháng trước đã gửi thư, những điều nên nói hầu như đều đã nói, tình huống bên kia theo như những gì đã hỏi đáp cũng không khác là mấy.”

Lúc này vốn Khang lão và Tần lão đang nói chuyện với nhau, trong lòng Ninh Nghị bỗng nghĩ tới một chuyện, hồi lâu sau Tần lão hỏi tới, gã liền cười nói: “Chỉ là có mấy phương án.. Ừm, đêm nay sửa sang lại rồi ngày mai đem tới ọi người xem, nếu như hữu dụng... Ừm, liền muốn gửi gắm cho Tần lão hai chuyện.”

82. Q.2 - Chương 83: Có Lẽ Sẽ Không Lấy Chồng

Chạng vạng tối trở về Tô phủ, Ninh Nghị lấy giấy bút bắt đầu viết xuống một số chương trình cùng điều khoản liên quan đến việc phòng dịch bệnh sau thiên tai. Vài ngày nay gã đã nghĩ rất nhiều tới vấn đề này, bởi vậy viết ra cũng không mấy khó khăn.

Cách thức cứu trợ thiên tai ở hiện đại và quá khứ dĩ nhiên là bất đồng, không thể rập khuôn, nhưng trong nhiều phương diện thì việc giám sát và kìm chế vẫn có tác dụng, làm việc có trật tự trước sau thì có thể quan sát và dự đoán về tương lai là chuyện dĩ nhiên. Dùng cái này kết hợp với tình hình thực tế của Vũ triều, điều chỉnh lại một chút là có thể sử dụng. Trong này ngoài việc có rất nhiều phương pháp phòng chống bệnh dịch, một mặt khác là cách thức chỉ huy, điều phối, quản lý những nhóm dân tị nạn theo hệ thống và kết cấu dạng kim tự tháp. Đây là quản lý theo triết học, cũng chính là thứ mà Ninh Nghị am hiểu nên không do dự viết ra.

Viết ra những điều này , một mặt cũng là do lòng trắc ẩn. Với tư cách là một người hiện đại, dù có quen nhìn đời tăm tối thế nào nữa, nhưng nghĩ đến trong mấy tháng trời có bao nhiêu người bị nhiễm bệnh chết hoặc là chết đói thì trong thâm tâm vẫn thấy khó chịu. Gã không phải là một kẻ máu lạnh, chỉ là một người bình thường có lý trí mạnh mẽ có thể nhìn thấu rất nhiều chuyện mà thôi. Tất nhiên lòng trắc ẩn là một chuyện, mặt khác gã cũng có kế hoạch riêng, đó là ngày mai muốn nhờ Tần lão hai chuyện.

Bận rộn cả đêm, tiểu Thiên bưng bát canh mộc nhĩ ướp lạnh đến thúc gã ngừng tay nghỉ một chút.

“Cô gia không nhanh ăn là đá sẽ tan hết đấy...”

Nếu là trước đây, tiểu Thiên sẽ không quấy rầy gã trong lúc đang tập trung làm việc, nhưng đá lạnh thật sự rất quý trong những ngày hè này nên nàng mới hơi ầm ục than. Uống xong bát canh lại tiếp tục chăm chú ghi chép, tiểu Thiên cầm kim chỉ im lặng ngồi trong góc phòng lặng lẽ khâu cái đế giày. Tô Đàm Nhi cũng tới thăm một lần, thấy gã đang im lặng ngồi viết, liền cười với tiểu Thiên mấy cái rồi đi ra.

Sáng hôm sau chạy bộ đến trước tiểu lâu Nhiếp Vân Trúc, nàng ngồi bên cạnh vừa uống trà vừa nói đến Nguyên Cẩm Nhi.

“Thật ra từ lâu Cẩm Nhi đã hay nhắc đến huynh rồi, thật không tưởng tượng được lần đầu tiên gặp mặt giữa hai người lại có tình trạng như hôm qua. Ha ha, Cẩm Nhi rất là nghịch ngợm, Lập Hằng đừng trách nàng nha.”

“Đâu có, rất thẳng thắn mà.” Ninh Nghị cười, “Cô ấy vẫn thường đến cửa tiệm à?”

“Cũng không hẳn, Cẩm Nhi có ít thời gian rảnh, muội thỉnh thoảng cũng tự đi tìm gặp, mấy ngày gần đây tâm tình muội ấy có vẻ không vui.”

“Sao thế? chẳng lẽ do bị Ý Lan chiếm mất hoa khôi nên không vui?”

Tính tình Nguyên Cẩm Nhi thực sự không tệ, bởi vì chuyện trúng muối nên Ninh Nghị ấn tượng về nàng rất tốt, trong đầu gã đã nghĩ đến mấy bài thơ giúp lãng xê thanh danh của nàng lên, nhưng Nhiếp Vân Trúc lại lắc đầu.

“Làm gì có, Cẩm Nhi vốn không muốn đoạt cái chức hoa khôi kia, nàng không vui có lẽ là do vừa nhìn thấy chuyện Phùng Tiểu Tĩnh cách đó không lâu.”

“Hà?”

“Mấy ngày Lập Hạng ra ngoài thành, mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng sau hội thi hoa khôi, chỉ huy sứ Vũ Liệt Quân Trần Dũng lại dây dưa với Phùng Tiểu Tĩnh... Chuyện này trước kia đã từng xảy ra, lúc ấy Phùng Tiểu Tĩnh là hoa khôi, bị bức xém chút phải nhảy lầu. Lần này thì phu nhân nhà Trần Dũng cho rằng Phùng Tiểu Tĩnh câu dẫn phu quân nàng, mang theo thị vệ đuổi đánh Phùng Tiểu Tĩnh chạy khắp nơi, nghe nói xém tý nữa đánh chết bên vệ đường, đến hôm này vẫn còn bị ốm. Nghe đồn chân gãy phải đi cà nhắc, cái này cũng không chắc lắm. Duyệt Nhiên lâu của Phùng Tiểu Tĩnh đi cáo quan, nhưng mấy ngày sau liền rút đơn kiện vì không giải quyết được gì, nguyên do trong đó không cần nói cũng biết. Ngày đó đúng lúc Cẩm Nhi đi qua trông thấy, có lẽ có chút tủi thân.”

“Chà.” Ninh Nghị gật đầu, “Khó trách nàng ta muốn đi chạy bàn ở Trúc Ký, nếu nàng muốn làm vậy thật, ta thấy có thể cân nhắc tăng lương gấp đôi, nếu không gấp ba cũng được, cam đoan nàng không bị đánh.”

Nhiếp Vân Trúc cười rộ lên: “Chỉ có huynh là nghĩ ra được.”

“Ha ha, hay là bảo nàng ta sớm lập gia đình đi.”

Nhiếp Vân Trúc vẫn mỉm cười, mi mắt hơi trầm xuống.

Không lâu sau sắc trời sáng lên, Ninh Nghị rời khỏi tiểu lâu, Nhiếp Vân Trúc ngồi nhìn thân ảnh gã đi xa, khẽ thở dài, đặt chung trà lên bàn. Hồ Đào ngồi trong phòng hậm hực nhìn nàng nói: “Tiểu thư à, tiểu thư có biết nếu cứ tiếp tục như vậy, để cho Tô Đan Nhi kia tìm tới đây có khi chúng ta cũng bị đánh chết mất. Dù tiểu thư giải thích mối quan hệ thế nào, nhưng một khi người ta đã hiểu nhầm thì cũng mặc kệ hết thảy à.”

Nhiếp Vân Trúc liếc nhìn nàng nhưng vẫn vui vẻ, thậm chí còn cười dí dỏm nói: “Tốt thôi, cứ để nàng đánh chết ta, ta mà chết thì chắc chắn huynh ấy sẽ tới...” Nàng nghĩ đến rồi lại thở dài, đặt khay trà xuống, “Chỉ là nếu như vậy thật...sẽ khiến huynh ấy khó xử.”

Hồ Đào đau đớn nói: “Tiểu thư đừng có điên, nam nhân đều là như vậy, lúc này nàng thấy hắn nói ngon nói ngọt là thế, nhưng khi tê tử đánh tới tận cửa hắn sẽ không đến đâu, hơn nữa hắn chỉ là người ở rẻ, tiểu thư Tô gia kia mới thực sự lợi hại kia.”

“Muội đừng có nói huynh ấy như vậy.” Nhiếp Vân Trúc quay đầu nhìn qua, cũng không có vẻ gì tức giận, chỉ là tưởng tượng cảnh sau khi mình bị đánh chết, nghĩ tới khuôn mặt khóc thương của Hồ Đào thì không yên tâm. Chốc lát sau, nàng hít sâu một hơi, quay người đội cái khăn trùm đầu lên, đi lại chỗ Hồ Đào véo má nha hoàn.

“Hồ Đào thật là đáng yêu, càng ngày càng xinh đẹp... Cũng nên lập gia đình rồi.”

Vui vẻ nói ra lời này, đến lúc đi ra cửa phòng nàng hơi cúi đầu, trong lòng có chút thư thái, tùy hứng lắm bắm.

Có lẽ tỷ sẽ không lấy chồng...

Buổi sáng xong tiết học, Ninh Nghị ăn cơm rồi đi ra bờ sông thì thấy Khang Hiền đã đợi sẵn từ lâu. Mỗi lần Ninh Nghị tính làm gì lão cũng đều hứng thú, nhưng thật không nghĩ tới một việc soạn ra một bài như thế này.

Làm thơ cũng khá kinh ngạc và thú vị, nhưng không tránh khỏi những quan niệm ly kinh phản đạo, mấy chuyện như trứng muối, phấn viết bảng... dù là Tần Tự Nguyên hay Khang Hiền có cảm thấy hứng thú, nhưng những việc này nhìn chung cũng chỉ là bàng môn tiểu đạo. Nhiều lúc bọn họ thấy Ninh Nghị có tài hoa, cảm thấy nếu gã đi quản lý chuyện gì tất sẽ không phụ kỳ vọng của mọi người, thế nhưng đây đều là giả thuyết, không có cơ sở xác thực, thế mà sau khi đưa thứ này ra, cách nhìn nhận của mọi người có chút không giống như trước.

Hiện tại Vũ triều cũng có bản điều trần về phòng dịch bệnh sau thiên tai, nhưng những điều Ninh Nghị viết ra có nhiều chỗ khác biệt, chủ yếu là tìm cách ổn định tình hình. Một khi gặp chuyện là quân đội cưỡng ép thi hành, mặc kệ nạn dân tự sinh tự diệt..., tóm lại là không giảm thiểu được nguy cơ bao nhiêu. Mọi người vốn đang thảo luận, sau khi mở cuốn sách nhỏ ra nhìn thấy tiêu đề thì bắt đầu chăm chú, dần dần nét mặt trở nên ngưng trọng. Đến khi xem xong, Khang Hiền bảo Lục A Quý mang cuốn cảm nang cứu trợ thiên

tai của Vũ triều tới để đối chiếu, sau đó hỏi về phương diện tự vệ sinh được viết trong văn tự. Ninh Nghị cũng ngồi trước bàn cờ vây giải thích một phen.

”Những bệnh dịch này thông thường được truyền ra từ những nơi vệ sinh dơ dáy bẩn thỉu, cho nên trước tiên phải tận lực giải quyết vấn đề này... Với tình hình nguồn tài nguyên hiện tại thì sẽ không đủ người để quản lý, mọi nơi đều là nạn dân, rối loạn, các cấp quan viên dùng quyền lực thừa cơ trục lợi.... Vậy nên trong mỗi đám nạn dân chọn ra một đến hai người quản lý, nhanh chóng nói cho bọn họ biết việc cần làm.

“Trước mắt vẫn còn trong mùa nóng, tìm kiếm những vị trí rộng rãi thông thoáng, nhanh chóng dựng lều rạp để có chỗ che nắng tránh mưa, cố gắng duy trì hệ thống, sau đó lựa chọn địa điểm phù hợp ở xung quanh để đào hầm, làm nhà xí công cộng, làm rãnh mương thoát nước. Nếu tìm được vôi sống liền nhanh chóng vận chuyển đến khu bị nạn, rải hết trong ngoài để trừ độc, bố trí người tuyên truyền không được ăn những con cá con tôm, chuột đã chết... Khi nhìn thấy thì phải tìm nơi thiêu hủy hoặc là chôn xuống đất.”

“Lệnh mở một khu vực bên ngoài, chỉ cần có bệnh, đau đầu nhức óc, ho khan ho đờm hay là đau bụng gì đều lập tức đưa đi, phân làm hai khu bệnh nặng bệnh nhẹ, nhất định phải cách ly tốt. Ta biết nhiều nơi vật chất không cung cấp kịp, cho nên cần đảm bảo dần theo trình tự, trước phải tìm được vải bạt, đại phu phải mang khẩu trang, nguồn nước sạch cũng rất quan trọng, nhưng thứ như tôm chết, cá chết, chuột chết là tuyệt đối không được có...”

“Chỉ cần có thể duy trì trật tự, phân công các quan viên điều hành tạm thời nhằm giải quyết vấn đề nhân sự, ngoài ra cần có người tuyên truyền những đồ vật hư hại, động vật chết, đồ ăn hư hỏng thì không được sử dụng, không được ăn vào. Cố gắng tìm nguồn nước sạch, rửa tay, an bài người tuyên truyền các phương án của triều đình, tìm cách đưa nguồn lương thực tới những nơi bị thiên tai.... Đương nhiên tất cả những điều này chỉ có thể làm được với điều kiện nạn dân đã có khẩu phần lương thực tối thiểu cần thiết, hiện tại thì nhiều địa phương vẫn chưa tới được mức này...”

Ninh Nghị mới nói một phần mà Khang Hiền đã gật gù: “Nhiều nơi vẫn có dự trữ để đề phòng cứu trợ khi thiên tai, chất chịu chắc cũng được tương đối.”

“Vậy thì làm thôi, đảm bảo cho người ta không bị đói chết, mỗi ngày một chén cháo cầm hơi thì nạn dân sẽ chưa đến mức nổi loạn, cũng không phải ăn những con chuột hay động vật bị chết kia. Nếu khâu đầu tiên thành công thì có thể dần dần khống chế, nhưng nếu tình hình bệnh dịch quá lớn thì không thể khống chế được, cơ bản là tự sinh tự diệt, không có cách ngăn cản.”

”Vậy nên người quản lý phải biết cách bố trí phân phát lương thực cứu trợ, viết ra cho dễ hiểu rồi tìm kiếm một số người biết chữ làm sổ sách, truyền đạt lại để mọi người nghiêm khắc chấp hành, phân cấp rõ ràng... Lượng lao động không cần quá nhiều, đã có những sổ liệu này thì sau muốn truy tra cũng đơn giản hơn. Tất nhiên tính toán là một chuyện, trọng yếu trước mắt là phải nâng cao được hiệu suất phân phối.

“Nếu nói triều đình toàn là một lũ tham quan, đến cấp độ như Thiệu Hòa huynh mà cũng không kiếm được lương thực thì quả thật là hết cách. Nhưng chỉ cần có một lượng lương thực nhất định, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn nhiều, triều đình không đảm bảo được thì cũng phải cố làm nạn dân tin tưởng, nếu cần có thể giết một người răn trăm người, cứ vài ngày lại phân phó một người đáng tin kiểm tra sổ sách, sau đó đối chiếu, nếu có vấn đề, xem mức độ nghiêm trọng đề ra biện pháp xử lý, như thế thì sẽ giảm bớt được thất thoát, dù có thất thoát một ít cũng không đáng kể. Chúng ta phải cam đoan lợi dụng được hiệu suất cao nhất...”

Xế chiều, bờ sông Tần Hoài gió thổi hiu hiu, Ninh Nghị chậm rãi nói, trôi chảy mà thông dong, dùng bàn cờ vây để biểu thị, đặt quân cờ xuống làm ví dụ. Tần lão Khang lão cùng với bọn Lục A Quý yên lặng nhìn xem, tự thân lĩnh hội, không ai nói chuyện, bầu không khí có chút dị thường. Quán trà cạnh đó, lão bản đang thăm thì với con gái, thỉnh thoảng lại nhìn qua không hiểu mọi người đang thảo luận chuyện gì...

Nhìn Ninh công xếp cờ lưu loát, có lẽ là đang tái hiện thế cờ gì đó, ông chủ quán trà nghĩ như vậy.

Một buổi chiều nhàn nhã, thế giới vẫn như mọi ngày.

83. Q.2 - Chương 84: Gửi Gắm Hai Thứ

Nguyên bộ sách về phòng dịch bệnh khi cứu trợ thiên tai kỳ thật mỗi điều đều là lời ít mà ý nhiều, Ninh Nghị nói liền một mạch chỉ ra chỗ nào là trọng điểm, làm sao tìm được trọng điểm. Tàn lão Khang lão chỉ biết lắng nghe, thỉnh thoảng nhỏ giọng nghị luận đôi câu, gật gật gù gù. Trong bốn gã tôi tớ đi theo Khang Hiền thì có hai gã cũng như Lục A Quý, khá là có kiến thức, lúc này đứng đằng sau nghe, chốc chốc lại liếc nhìn Ninh Nghị.

Đội khi Ninh Nghị nói xong, Tàn lão và Khang lão hỏi thêm về mấy chỗ còn khó hiểu, chủ yếu vẫn là về phương diện vệ sinh. Thời đại này không có nhiều chú ý về thói quen vệ sinh, trong đông y cũng không dạy gì về việc giữ vệ sinh. Tuy cũng có mấy dạng thuyết pháp như tà khí xâm nhập, nhưng đông y chủ yếu dạy về mấy thứ như ngũ hành, dưỡng khí... nên không có nhiều luận chứng trong vấn đề vệ sinh này. Mặc dù có nhận thức nhất định về việc dễ dàng sinh bệnh khi môi trường xung quanh dơ dáy bẩn thỉu, nhưng trong bối cảnh thiên tai đại loạn thì hiển nhiên không còn nhiều người quan tâm đến.

Không có cách giải thích về phương diện vi khuẩn nên lúc này Ninh Nghị chỉ có thể nói chung chung, lý luận là do tà khí xâm lấn, trong cơ thể của các sinh vật chết chứa rất nhiều mầm bệnh dễ lây nhiễm, ví dụ như dịch chuột cũng từ con chuột mà ra...

"...Trên một phương diện khác, mỗi khi gặp tai họa là cả vùng không còn quy củ gì nữa, một khi hỗn loạn thì rất khó để quản lý. Vậy nên từ trong đám nạn dân chọn ra một người để quản lý, thống nhất chỗ ở, chỗ ăn uống, nhà vệ sinh... để tạo ọi người một cảm giác bị ràng buộc và trung thành, làm họ thấy có người suy nghĩ ĩnh mà yên tâm. Trên thực tế, tầng quản lý thấp nhất là những người được tuyển từ trong nạn dân ra, điều này sẽ giúp nạn dân bớt loạn hơn nhiều, rồi chỉ cần có cái ăn nữa là có thể ổn định được. Lều trại chỉnh tề, đường lối ngay ngắn, bốn phía sạch sẽ...phải từ từ gợi ý hướng dẫn làm như vậy.

"Để ràng buộc không được cưỡng ép mà phải khéo léo dẫn dắt, hướng chỉ hiện tại mọi người đang có thời gian, càng rảnh rỗi càng dễ rối loạn và dễ sinh chuyện. An bài xong xuôi các công việc như dọn dẹp xung quanh, dựng lều chung, làm nhà vệ sinh chung... Mọi thứ đều dùng chung sẽ làm bọn họ không tranh đoạt lẫn nhau, nếu không thì mỗi ngày được hai chén cháo, ăn không no lại nghĩ đến chuyện giết người... Nếu ai làm loạn quy củ liền giết chết, không cần nương tay."

"Chuyện vệ sinh quá kém dễ sinh bệnh các đại phu ít nhiều đều biết, nhưng trước giờ không quan tâm nhiều đến vấn đề này. Dù sao đây cũng là một trong các nhân tố chính, chúng ta bảo bọn họ đi rải vôi khắp xung quanh, đây cũng là phân việc à làm, cứ luôn nhấn mạnh rằng vệ sinh kém sẽ khiến mọi người nhiễm bệnh... Bởi vì chuyện thuốc thang có thể không giải quyết được ngay, nhưng chuyện vệ sinh là trong tầm tay. Cách thức làm giống như nói cho nạn dân biết nếu giữ vệ sinh tốt sẽ không sinh bệnh, tuyên truyền càng tốt thì bọn họ sẽ càng lúc càng tin tưởng, tâm tình sáng sủa bớt lo âu, và như thế thì khả năng sinh bệnh lại càng ít."

"Ví dụ như trước mắt có một con chuột chết, nếu cường độ tuyên truyền không đủ mạnh thì có người nhìn thấy cũng mặc kệ, chẳng cần bận tâm. Nếu tuyên truyền đủ mạnh thì người đo nhìn thấy sẽ lập tức báo cáo lên trên, đại phu tới xử lý, thiêu hủy, chôn xuống đất... Thái độ đó sẽ khiến ọi người tin tưởng, ít nhất cũng biết, chuột chết, rắn chết, những con vật chết hư thối đều giống nhau, đều là nhân tố gây bệnh. Trên một phương diện khác, việc cách ly người bệnh sẽ không tạo ra khủng hoảng trên phạm vi lớn, đại phu cũng ra sức hơn, mọi họ trông thấy thì trong lòng càng yên tâm, dù có một chút lo lắng vì người nhà bị cách ly, nhưng bệnh tật một khi lây lan rất đáng sợ, bởi vậy đành phải cách ly..."

Cái cần được chú ý trong vệ sinh tạm thời chỉ có thể giải thích sơ lược, cổ sức cũng chỉ làm được bao nhiêu đó thôi, nếu có nhiều thời gian hơn thì với phong cách của Ninh Nghị có lẽ sẽ đem những cái chết của người xưa ra hù dọa để chứng minh tầm quan trọng của vệ sinh. Dù có lừa gạt sợ cũng chẳng ai biết, chỉ là hiện tại tình hình lũ lụt hiện đã vô cùng gấp rút, không có nhiều thời gian.

Nghe gã nói xong, Khang lão thở dài, ném cuốn cẩm nang cứu trợ thiên tai của Vũ triều trong tay cho Lục A Quý: "Có bản sách này của Lập Hằng thì mấy thứ khác chỉ vứt đi. Mỗi mục đều có giải pháp rõ ràng, chỉ vấn đề nhà xí mà cũng tính tới từng phương diện như nhân tâm, quản lý, vệ sinh, ràng buộc... Xem chữ viết thì Lập Hằng vừa soạn xong tới qua hay sao?"

“Mấy ngày nay hai vị thường nói đến chuyện này, trong học đường đám học sinh cũng bàn luận qua, thỉnh thoảng lại thấy người khác nghị luận, bởi vậy tôi qua mới hệ thống lại, cảm thấy cũng có chút hữu dụng.”

“Đâu chỉ hữu dụng.” Khang Hiền lắc đầu, “Không nói việc khác, chỉ riêng phương pháp kiểm tra đối chiếu số liệu này, nếu có thể phổ biến xuống là có thể giảm được ba phần tổn hao trong cứu trợ rồi. Sách này của Lập Hằng chính là phương kế tạo phúc cho vạn dân, cuốn sách này xuất hiện thì người sẽ nổi tiếng lắm đây.”

“Đây là điều ta lo lắng.” Ninh Nghị mỉm cười: “Nếu hữu dụng thì Tần lão có thể gửi nó cho Thiệu Hòa huynh, hoặc là Minh công gửi cho người cần đến nó. Ta chỉ có một yêu cầu là đừng nói sách do ta soạn, đây chẳng phải là từ chối gì, chỉ mong hai vị hiểu cho, ta nói lời này là thực sự nghiêm túc.”

Lần trước nói ra lời này, Ninh Nghị nghị muốn biểu hiện quyết tâm không muốn làm quan của gã. Song tính chất việc lần này với lần trước hoàn toàn khác nhau, nghe gã nói xong Tần lão và Khang lão nghiêm túc hẳn lên. Tần lão trầm ngâm hồi lâu: “Vì sao thế, đại sự như thế này mà Lập Hằng cũng không quan tâm đến ư?”

Khang lão nghĩ ngợi một lát rồi nhìn Ninh Nghị, thấp giọng hỏi: “Không lẽ Lập Hằng thật sự nản lòng thoái chí với triều đình hiện tại, có bất mãn gì?”

Nhưng lời này có thể lớn có thể nhỏ, nhưng hiển nhiên lão nhân trước mắt không có ác ý gì, chỉ là nhìn việc diễn ra mà suy đoán thôi. Ninh Nghị lắc đầu: “Thật sự ta chỉ không thích việc tranh đấu quan trường kia thôi, tính tại hạ thích nhàn nhã, không muốn cúi đầu khom lưng, cầu kết tính toán với đồng liêu...” Gã chỉ cuốn sách, “Đã có vật này, không lẽ đến yêu cầu ấy hai vị cũng không thể đáp ứng ta?”

Khang Hiền và Tần lão nhìn chung còn rất nhiều lý do để thoái thác, nhưng lời này nói ra liền chặn hết mọi dự định. Tần lão thở dài: “Lập Hằng ơi là Lập Hằng, con người người thật khiến cho người khác thấy phức tạp. Trước kia không làm gì, bây giờ có cuốn sách này người lại không muốn đi ra làm việc, lão phu không biết là may mắn hay xui xẻo đây...”

“Vẫn là dân thường, thỉnh thoảng có ý nghĩ kỳ lạ gì đó, nếu hữu dụng liền viết ra cho hai vị làm, còn ta chỉ lý luận suông như Triệu Cát (1) được không? Nói như rồng leo, làm như mèo mửa. ta bày mưu tính kế để người khác làm còn được, nếu ta tự mình đi làm thì sợ rằng sẽ không tốt, thôi thì giấu dốt tự mình làm tự mình hiểu vậy... À, thật ra cũng không hẳn không có ý riêng mà có việc muốn nhờ, hôm qua ta đã nói nếu như hữu dụng thì sẽ gửi gắm Tần lão hai thứ, đây là vật đầu tiên.”

Tần lão và Khang lão nhìn nhau: “Vật thứ hai là cái gì?”

Ninh Nghị dừng một chút: “Một đứa con gái.”

“Hả?”

“Thật ra... trước mắt chỉ là suy nghĩ của ta, chưa nói với đối phương nên Tần lão có cự tuyệt cũng không sao. Cô gái này hai vị cũng từng gặp rồi, chính là Nhiếp Vân Trúc bán trứng muối lần trước. Có chỗ này hơi bất kính, nàng ấy từng làm việc tại Kim Phong Lâu, ta quen với nàng trong buổi sáng, khi đang đi rèn luyện thì gặp nàng đuổi giết gà, việc này Tần lão cũng biết...”

Tần Tự Nguyên là đại nho đương đại, đã từng làm qua chức Lễ bộ Thượng Thư, bảo lão thu một người từng là kỹ nữ làm nghĩa nữ có lẽ khá là khó nghĩ. Ninh Nghị cũng không rõ lắm, nhưng vẫn tiếp tục nói tiếp về Nhiếp Vân Trúc.

“... sau khi nàng rời khỏi thanh lâu thì không còn lui tới với những người cũ, không biết làm thì học, không biết giết gà thì cần rằng đến chợ học cho bằng được, về sau quang minh chính đại tỏ rõ tự mình có thể nuôi sống chính mình như bao người khác, thậm chí còn dự định đi bán bánh rán. Những điều này làm ta rất khâm phục, bởi vậy mới dạy nàng phương pháp làm trứng muối, về sau cũng giúp bày mưu tính kế, hiện tại cửa hiệu đã có quy mô nhất định nên sẽ dụng dụng thêm nhiều thứ ở cấp độ cao hơn, khác với trước kia, vì vậy e rằng ta không thể giúp được nhiều nữa...”

“Minh công cần phải hiểu... Lỡ như có đại nhân vật hoặc quan viên làm khó dễ, nếu nàng có gia thế thì sẽ dễ dàng hơn. Tất nhiên chỉ trên phương diện kinh thương mà thôi, ta có thể cam đoan sẽ không có tình huống nàng lợi dụng danh nghĩa Tần lão giả danh lừa bịp, hoành hành ngang ngược. Có thể cũng không cần đích

thân Tần lão ra mặt thu nàng làm nghĩa nữ, ta nghĩ mời Vân di nương thì tiện hơn, coi như nàng giữ thân trong sạch nên mới nhận con gái nuôi, bản thân nàng là nữ quan thái giám nên trên phương diện cấp bậc lễ nghĩa cũng...”

Ninh Nghị từ tốn nói ra những lời này, còn chưa nói xong thì Tần lão đã cười phát tay: “Lập Hằng thật sự quá cẩn trọng rồi, ta và người đã quen biết hơn một năm nay, Tần Tự Nguyên ta trong mắt người há lại là một kẻ thể tục ham danh lợi sao?”

“Thân phận tuy không phải do chính mình lựa chọn, nhưng trong mắt người đời nhiều lúc cũng phải cân nhắc đắn đo.”

Tần Tự Nguyên lắc đầu: “Chuyện về Nhiếp Vân Trúc trước kia đã từng nghe Lập Hằng nói qua mấy lần, trước nay đều thấy cô bé không tầm thường, hôm nay lại biết nàng quyết giữ thân trong sạch đến như vậy, là một kỳ nữ bản tính cao thượng, không có chút gì thấp kém hết. Lập Hằng là một hảo bằng hữu, nếu nhờ Vân nương thu nàng làm nghĩa nữ vậy thì chậm trễ quá, đích thân ta sẽ thu nàng làm nghĩa nữ, đối đãi giống như con ruột quyết không bạc đãi. Hai vị huynh trưởng kia tất cũng sẽ rất vui khi có nghĩa muội.”

Khang Hiền ở bên cạnh nhìn xem: “Nghe Lập Hằng nói như vậy lão phu cũng động tâm, một cô nương cao thượng biết nỗ lực thế này, muốn có một thân thể tốt thì lão phu không ngại thu làm nghĩa nữ, thế nào? Lão cũng không bạc đãi nàng, hơn nữa nếu nói đến kinh thương, chỉ cần Khang Hiền ta làm nghĩa phụ đảm bảo không ai trong Giang Ninh dám gây sự, như thế chẳng phải rất tốt sao?”

Ninh Nghị cười, hướng về lão bái một cái: “Xin ghi nhớ hảo ý của Minh công, chỉ là nếu Minh công nhận nàng làm nghĩa nữ thì chẳng phải nàng sẽ trở thành quận chúa sao? Thân phận này e sẽ gây phiền toái cho Minh công.”

Đã gần xế chiều, Khang lão ngồi kiệu rời khỏi. Chiều nay mấy người nói chuyện về việc thu Nhiếp Vân Trúc làm nghĩa nữ hồi lâu, sao đó bảo Lục A Quý lấy cuốn sách cứu trợ thiên tai bàn luận thêm một lúc nữa rồi chia tay nhau.

Muốn có chỗ dựa, thu làm nghĩa nữ. Vấn đề này tuy hơi nhạy cảm nhưng cũng không lớn, trước mắt Khang Hiền quan tâm đến cuốn sách này hơn. Lão ngồi trên kiệu xem lại một lượt rồi gọi Lục A Quý tới.

“A Quý, hôm nay qua cuốn sách này, người cảm thấy Ninh Lập Hằng là người thế nào?”

Gã trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng.

(1) Triệu Cát: Là một người thời xuân thu chiến quốc, thuộc lòng binh thư nhưng không biết ứng dụng trong thực tế, trong cuộc chiến Trường Bình, ông thay thế Liêm Pha đảm nhận chủ soái Triệu Quân, bởi vì chỉ huy sai lầm nên khiến toàn quân bị diệt.

84. Q.2 - Chương 85: Mưu Tính

Gần đến hoàng hôn, kiệu phủ phò mã đi qua đầu đường Giang Ninh, sau khi Khang Hiền hỏi những lời này, A Quý suy nghĩ rất lâu.

“Nếu là trước đây sợ là khó mà phán đoán, nhưng hôm nay sau khi thấy cuốn sách này, tiểu nhân cảm thấy Ninh Lập Hằng dường như đã trải qua mấy đời người rồi...”

“Ta cũng cảm thấy như vậy...” Khang Hiền thở dài, “Chỉ với một cuốn sách mà đã đề cập tới rất nhiều thứ, làm sao quản lý, hướng dẫn, gợi ý, làm cho chính bản thân nạn dân cố gắng mà không phải trấn áp mù quáng, đây mới chính thức là Vương Đạo Chi Học. Thuyết pháp về vệ sinh cũng không phải làm hàm hồ, trước đây hẳn từng nhắc tới công việc nghiên cứu kia, nói rằng mọi sự vật hiện tượng đều có quy luật, dùng phương pháp tổng hợp các hiện tượng, so sánh, quy nạp phân tích tìm hiểu nguyên do, tìm ra nguyên nhân

kết quả một cách khách quan, vì vậy không thể chắc chắn nên không muốn tiếp nhận làm quan. Hôm nay hần nêu lên nhiều ví dụ khi đề cập đến chuyện vệ sinh, có lẽ cũng do kết luận khi tiến hành nghiên cứu...”

Lão suy nghĩ: “Tối nay ta phải dẫn đo một phen, cân nhắc nên sử dụng cuốn sách này thế nào để ngày mai còn thương nghị với Tần công... Lúc này việc trợ giúp thiên tai đã vô cùng cấp bách, một khi tình hình bớt căng thẳng, ta muốn A Quý người triệu tập những đại phu, y quan có thể triệu tập, tổng hợp làm một lần kỹ càng chi tiết, so sánh tình huống các loại bệnh tình phát sinh xung quanh. Theo như lời Lập Hằng thì hiểu rõ vệ sinh cùng những yếu tố khác ảnh hưởng rất lớn tới bệnh tình. Phải ghi chép lại nghiêm túc, tất cả phải xác minh trên thực tế, không được ăn nói lung tung.”

“Vâng.”

“Lũ lụt qua đi, tai họa do thiên tai càng gia tăng, có một số việc nên làm ngay từ lúc này, phân phối người đến các cơ sở buôn bán trong nhà, sắp xếp người quan sát ghi chép lại. Năm nay thiên tai khắp nơi, Tần công sẽ công bố bản sách kia, ta cũng đem nó trình lên triều đình, thế nào cũng có hiệu quả. Bảo bọn họ ghi chép lại tình hình thực thi, tình hình bệnh dịch bùng nổ từ đầu đến cuối, số liệu càng chính xác càng tốt, tình hình phát triển về sau..., sau đó dùng nó... Lập Hằng nói thế nào nhỉ... à, lập thành tỉ lệ. Nếu quả thật thực sự có phương pháp ngăn cản tình hình bệnh dịch, áp dụng ấy chực vạn người.. thì đây chính là thay Bỏ Tắt tích công đức đấy...”

“Vâng.”

“Đáng tiếc hần không muốn tự mình thực hiện.” Khang Hiền lắc đầu, “Bảo là lý luận suông còn lâu ta mới tin, còn chuyện đưa cuốn sách này ra để nhờ Tần lão thu Nhiếp Vân Trúc làm nghĩa nữ, cho cô ấy một chỗ dựa, lời nói lại rất thuận tình thuận lý. A Quý, nếu là người, người có tin không?”

“Thuộc hạ...không tin.” Lục A Quý nghĩ ngợi trong giây lát, “Mặc dù Ninh công nói đó là nguyên nhân, nhưng trên thực tế giá trị của chương trình này không phải là thứ một thương hộ có thể so sánh. Trên giao tình của hần với lão gia và Tần công hiện tại, có mở miệng nhờ lão gia trông nom giúp cũng chỉ là tiện tay thôi, là một chuyện hết sức bình thường, cùng lắm có chuyện gì cứ nói với tiểu nhân một tiếng thì cũng có thể giải quyết. Ninh công không phải hạng người vô năng, với tầm quan trọng của cuốn sách này, tiểu nhân cảm thấy hần nghĩ tới chuyện đó cũng chỉ để tìm cơ khởi phải làm quan mà thôi.

Khang Hiền cười rộ lên: “Ha ha, hần là hần chẳng coi cuốn sách nhỏ này ra gì?”

“Cũng có những người rất khiêm tốn, Ninh công khiêm tốn nhưng nhìn việc cực chuẩn. Nếu nói hần xem hai chuyện này là ngang nhau thì thật khiến người ta khó hiểu. Có lẽ hần có việc muốn nhờ Tần công, cũng hiểu rõ giá trị của cuốn sách này, bằng không thì đã không dặn đi dặn lại đừng tiết lộ danh tính mình như vậy.”

“Đúng là như thế, dù thế nào chẳng nữa hần vẫn nguyện ý làm một người ở rể ở Giang Ninh. Trong phần đầu của Luận Ngữ cũng từng nói, quân chi sĩ dã, hành kỳ nghĩa dã... Hần có tâm ẩn dật, nhưng lúc bình thường lại làm được rất nhiều chuyện. Hần có thể ăn nói hơi cực đoan, nhưng cũng không xúc động hay phẫn nộ, hiện tại xuất ra sách này chứng tỏ trong lòng hần vẫn nhớ đến bá tánh lê dân, suy nghĩ này thật khiến người ta khó hiểu.”

“Lòng lo lắng cho bá tánh, nhưng lại không muốn vào triều. Lão gia, không lẽ trước kia hần đắc tội với quan lớn nào, bị đối đãi bất công nên giờ đây nản lòng thối chí với chốn quan trường. Tiểu nhân có nghe nói, Ninh công mặc dù tuổi không lớn, nhưng hần hình như thật sự có chút miễn cảm với mấy chuyện xu nịnh tính toán, đấu đá lẫn nhau.”

Khang Hiền gật gù: “Trước kia đúng là chưa từng tìm hiểu thử, lần này người thử âm thầm điều tra thêm, nếu đã đắc tội với ai thật... thì sẽ đến lúc đó sẽ giải quyết.”

“Vâng.”

Ráng chiều trắng lè phía xa xa, kiệu phò mã trở về phủ, trên đường đi vào Khang vương gia được hạ nhân thông báo có hai đứa cháu tới, đang chơi đùa sau phủ. Khang Hiền mỉm cười đi thẳng đến.

Từ công chúa luôn làm người ta có cảm giác trẻ trung, thế nhưng với tư cách là vợ Khang Hiền, Thành quốc công chúa Chu Huyền năm nay cũng đã được năm mươi bốn tuổi rồi. Vị công chúa này là cô cô ruột

của đương kim thánh thượng, lúc trẻ tuổi rất tài hoa, sau khi kết hôn cùng Khang Hiền thì cảm tình cũng không tồi, xem như là tương kính như tân (Vợ chồng tôn trọng lẫn nhau). Trước nay công chúa tuy giấu tài nhưng vẫn phụ giúp Khang Hiền quản lý phần lớn công việc, Mặc dù không liên quan đến chính trị nhưng kỳ thật có sức ảnh hưởng không nhỏ trong hoàng thất.

Đối với cặp vợ chồng mang thân phận trung lập nhưng nhiều tiền này, mấy thành viên khác trong hoàng thất cũng rất thân thiết với họ, ví dụ như hai đứa con của Chu Ung là Chu Bội và Chu Quân Vũ hôm nay đến quý phủ chơi, dẫn theo một đoàn con cháu trong phủ chạy tới chạy lui trong hoa viên. Thê tử Chu Huyền đang ngồi trong lương đình cười nhìn đám trẻ, thấy lão tới liền nói: “Quan nhân đã về.” Sau đó đưa tay dâng cho lão một chén trà, tiếp đến đám nhỏ cũng nhao nhao chạy về phía này.

Thực ra trong đám nhỏ này, đứa Khang Hiền yêu quý nhất là Chu Bội. Cô bé này thực sự rất thông minh, cháu trai cháu gái nhà mình đều không bằng, về phần Chu Quân Vũ thường bị tỷ tỷ ức hiếp thì lại rất được đám con cháu trong nhà hoan nghênh. Hai đứa con của Chu Ung đúng là rất ngoan. Lão vừa ngồi xuống thì Chu Bội đã từ bên kia chạy tới.

“Phò mã gia gia, phò mã gia gia.”

Giọng nói rất ngọt, đây là dấu hiệu có chuyện muốn nhờ vả, Khang Hiền cũng đã biết việc nàng muốn nhờ là gì. Cô bé vô cùng lợi hại, vài ngày trước tính toán lương thảo rồi đưa ra phương pháp điều phối cứu trợ thiên tai, rất đáng tham khảo. Nàng biết thủ hạ Khang Hiền có mấy kẻ có tài nên mới lấy cho lão xem, tràn đầy tự tin muốn nghe ý kiến.

“Phò mã gia gia, cái đó thế nào ạ?”

Tiểu cô nương cười tươi rói, Khang Hiền cũng mỉm cười khích lệ một phen.

“... Phương pháp điều phối này thật sự đáng để lưu tâm, đã thế lại còn để ý hiệu suất phân phối giúp tăng thu giảm chi, mấy vị ở phòng sổ sách trong phủ còn khen Bội nhi là thần đồng đấy, chỉ cần sửa chữa mấy chỗ nhỏ nhỏ như là khâu điều phối giữa các châu huyện, có vài điểm nhỏ này chắc Bội nhi chưa rõ lắm...”

Khang Hiền cầm cuốn sách giảng giải một hồi, quả nhiên chỉ là mấy vấn đề nhỏ. Sau khi nói xong thì lấy một cuốn sách khác ra: “Chỉ là hôm nay gia gia cũng có một cuốn khác, chỗ phương thức quy trình tính toán có phần khác với cách nghĩ của Bội nhi. Bội nhi con tinh thông về thứ này, thử đọc qua xem có được không rồi cho gia gia ý kiến.”

“Hả...” Tiểu quận chúa xinh đẹp hơi nghi ngờ, một lát sau quay đầu đi, “Được ạ.”

Nàng cầm lấy cuốn sách kia bắt đầu mở ra xem..., “Phần gần cuối ấy.” Khang Hiền chỉ điểm một tiếng, sau đó bắt đầu tán gẫu với thê tử và đám con cháu. Chu Bội ngồi trong lương đình cau mày lật trang sách, sau đó nhíu mày, chạy thẳng đến thư phòng. Qua cửa sổ có thể trông thấy thiếu nữ đang ngồi trong lầy giấy bút ghi chép, phác họa.... Chu Huyền nhìn thấy, quay đầu hỏi Khang Hiền: “Quan nhân, ông cho Bội nhi xem cái gì thế?”

“Không có gì, đợi cô bé đi ra rồi nói sau.” Khang Hiền cười, tiếp tục trò chuyện đùa nghịch với con cháu. Chu Quân Vũ cũng hơi nghi hoặc nhìn sang thư phòng. Lúc thiếu nữ ra khỏi thư phòng, cầm theo cuốn sách mà thần sắc có chút chán nản. Hồi này nàng đã xem qua từ đầu đến cuối, ngẫm nghĩ một lát rồi lại xem tiếp một lần nữa, một lúc lâu sau mới gấp sách lại đi ra chỗ Khang Hiền: “Phò mã gia gia, sách này do ai viết vậy?”

Khang Hiền nhìn nàng, đắn đo một chặp rồi mới nói: “Vốn là không nên nói, chỉ là... Nếu Bội nhi thề giữ bí mật thì ta sẽ nói. Việc này cũng không phải đùa, chỉ khi con thấy mình thực sự có thể giữ được bí mật thì ta mới nói.”

Chu Bội suy nghĩ hồi lâu, một lát sau thần sắc ngưng trọng giơ tay phải lên.

Ánh hoàng hôn chiếu xiên trên tường thành phía đông, ầm ầm chiếu khắp căn viện, không lâu sau trong lương đình thốt lên một tiếng trầm thấp: “Cái gì, là gã khùng kia ư?”

Tiểu Quân Vũ đang ngồi dựa lưng, nghe tỷ tỷ nói vậy không khỏi ngờ vực, mở miệng hỏi: “Thật hả tỷ tỷ, Ninh Lập Hằng đó đã làm gì vậy?” Sau tét đoạn ngo, hai tỷ đệ đều không hài lòng với cái danh đệ nhất của

tên kia, thống nhất gọi đối phương là gã khùng.

Chu Bội tròng mắt: “Bỏ đi.”

“Dù thế nào đệ cũng là một tiểu vương gia, tỷ không thể như thế...” Một đám nhóc đứng cách đó không xa nhìn thấy, Tiểu Quân Vũ định cố gắng phản kháng, nhưng chưa nói dứt lời đã trông thấy ánh mắt tỷ tỷ, đành tiu nghỉu quay người chạy đi.

“Hừ...”

Đối với Ninh Nghị, việc gửi gắm hai chuyện cho Tần lão Khang lão tất nhiên cũng đơn giản như bề ngoài vậy. Thấy dân gặp nạn nên động lòng trắc ẩn, thuận tay làm chuyện tốt cũng là một lý do trong đó. Nhờ Tần lão ra mặt thu Nhiếp Vân Trúc làm nghĩa nữ, tuy việc trả giá và báo đáp này có vẻ không công bằng lắm với bên Khang Hiền và Lục A Quý, nhưng thực tế Ninh Nghị cũng đã có cân nhắc qua.

Từ sau chuyện xảy ra với Cố Yến Trinh, trên đường trở về gã đã chú ý đến một số biến hóa. Tìm một chỗ dựa cho Nhiếp Vân Trúc thật ra không chỉ để tránh cho nàng sau này gặp phải loại người như Cố Yến Trinh, hoặc là giúp nàng dễ dàng hơn trên kinh thương... Thật ra đó chỉ là một phần, một phần khác là vì Ninh Nghị biết đã có bộ đầu đi tìm Lý Tần và Nhiếp Vân Trúc hỏi thăm chuyện liên quan đến Cố Yến Trinh.

Liên hệ giữa gã và Nhiếp Vân Trúc chỉ là gặp mặt nhau mỗi sáng, trừ khi đó ra thì cũng không gặp nhau nhiều, nhưng cũng không thể xem thường thủ đoạn điều tra dò xét. Khả năng đối phương thông qua Nhiếp Vân Trúc tra ra mình là không nhỏ. Ngược lại, Cố Yến Trinh có ý định bắt cóc Nhiếp Vân Trúc không chừng sẽ chuẩn bị thứ gì đó, bộ đầu tìm được dấu vết sẽ hướng chú ý vào Nhiếp Vân Trúc. Nếu mình đã muốn đề phòng, vậy dứt khoát đề cao gia cảnh của nàng, trực tiếp bóp chết cuộc điều tra ngay tại đây. Vấn đề này không chỉ có lợi với Nhiếp Vân Trúc mà còn có lợi với chính mình.

Gã suy nghĩ cẩn trọng, như đã thành thói quen ngấm vào xương tủy, gặp nguy hiểm chỉ bằng đi trước một bước bóp chết. Mà dù có biến chuyển xấu đi, ví dụ như trước khi chết Cố Yến Trinh không nói thật, hoặc có người khác biết Cố Yến Trinh bắt cóc mình, thì việc mình giết đối phương hoàn toàn là tự vệ, tăng thêm việc cứu trợ thiên tai này là thành một phần bảo hiểm rất chắc chắn.

Tăng thêm bảo hiểm, thỏa mãn tâm tư cứu nước cứu dân của Tần lão Khang lão, bảo đảm tương lai cho Nhiếp Vân Trúc, chính bản thân có thể sống ung dung không lo nghĩ, đây đúng là một kết quả tốt. Gã là một thương nhân nên giao dịch phải công bằng, trong việc này ai cũng được chỗ tốt, không ai nợ ai. Đã thế, việc cứu người cũng thỏa mãn lòng trắc ẩn của bản thân, có lẽ năm nay số người mắc bệnh, chết đói sẽ ít đi, một việc nho nhỏ làm lợi cho cả thiên hạ thì có sao không làm.

Chuyện thay Nhiếp Vân Trúc tìm nghĩa phụ vẫn chưa nói với nàng, chẳng biết phải nói thế nào, có lẽ sáng mai phải qua gặp nàng một chuyến. Trước kia khi còn bé nàng từng sống trong gia đình nhà quan, điều kiện cũng không tệ. Tần Tự Nguyên tính cách rất tốt, sẽ không bạc đãi nàng. Tất nhiên nếu trong lòng nàng vẫn còn ám ảnh chuyện ngày trước thì mình cũng đành từ chối ý tốt của Tần lão vậy.

Trong lòng đang tính toán những chuyện này, lúc trở về trời đã xẩm tối, vô tình gã trông thấy tiểu Thiên đang nói chuyện với một nam nhân nơi cửa lớn, bộ dáng dường như lo lắng chuyện gì. Lúc ăn cơm tối thấy nàng rất vội vàng, nhất thời Ninh Nghị cũng để tâm. Tiểu Thiên phải xử lý một số chuyện trong nội viện, tuy có đôi lúc hơi hấp tấp nhưng đều làm rất tốt. Đến tận buổi tối, lúc cả nhà ngồi trong phòng khách chơi cờ tán gẫu, tiểu nha đầu ngồi trong góc đầu cúi đầu cúi khầu để giày, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng thở dài. Ninh Nghị quan sát trong chốc lát rồi gọi: “Tiểu Thiên, lại đây một chút.”

“Vâng, cô gia có chuyện gì ạ?” Tiểu Thiên cố nói bằng giọng bình thường, cúi đầu xuống. Ninh Nghị giơ ngón tay xoa xoa lên mặt nàng, hai tròng mắt đã ướt đầm lệ. Gã với Tô Đan Nhi nhìn nhau, Tô Đan Nhi bỏ sổ sách trong tay xuống, đi tới nhìn rồi kéo nàng ngồi xuống, hỏi: “Thiên nhi, làm sao vậy? xảy ra chuyện gì?”

“Hồi chiều có người tới, báo tin phụ thân muội đã qua đời hai ngày trước...” Tiểu Thiên cắn môi khóc nức, “Muội muốn.. muội muốn tiểu thư cho phép muội về nhà một chuyến, chỉ là gần đây tiểu thư cũng bận rộn nhiều việc quá...”

Trong phòng trầm mặc một hồi.

“Sao đến việc này mà muội cũng khó nói? Để ta... ừm, bảo Thường tổng quản đi cùng muội về một chuyến, chuyện trong phủ một nha hoàn như muội lo lắng gì chứ...” Hai tay Tô Đàm Nhi ôm lấy nàng, sau đó mắt trừng lên, vẻ như hơi giận.

“Thế nhưng Thường tổng quản cũng rất bận, lỡ như cửa thành đóng lại, hai người bọn muội không về được...”

Thường tổng quản kia là quản sự chính của phòng lớn, bảo hắn đi cùng chúng tử Tô Đàm Nhi rất coi trọng tiểu Thiên. Tất nhiên vốn không cần quy cách như vậy, nhưng Tô Đàm Nhi cùng mấy nha hoàn lớn lên, tình cảm như tỷ muội, Thiên nhi quản sự trong phủ cũng không tệ. Lúc này Tô Đàm Nhi lắc đầu.

“Đừng lo mấy chuyện đó, muội cứ thông thả mà về, an táng thúc thúc, xử lý xong mọi chuyện hãy quay lại. Chúng ta tình như tỷ muội, đã nhiều năm như vậy, nếu gần đây không có chuyện thì ta cũng nên cùng muội trở về một chuyến.”

“Tiểu thư...” Thiên nhi khóc nức lên, Quyên nhi Hạnh nhi mắt cũng đã đỏ ngầu đi qua.

Ninh Nghị nghĩ một chập rồi nói: “Về chuyện kia... ta sẽ đưa tiểu Thiên về.”

Tiểu Thiên quay lại, đưa tay quệt nước mắt: “Cô gia...”

“Tiểu Thiên đã chiếu cố ta lâu như vậy, Thường tổng quản bận việc, Đàm Nhi muội cũng không thể đi, ta vốn lại đang rảnh rỗi, đi một chuyến xem như tỏ thái độ, thế nào?”

Bên kia bỗng trầm mặc, tiểu Thiên vừa lau nước mắt vừa nghĩ, cảm giác lau mãi vẫn không hết, có chút cảm động nói: “Cô gia, cô gia không thể đi... tay cô gia còn chưa khỏi...”

Tô Đàm Nhi ôm Thiên nhi, mỉm cười nhìn Ninh Nghị một hồi rồi khẽ gật đầu, cụng cụng đầu vào tiểu Thiên mấy cái: “Như vậy cũng tốt, thôi thì phiền tướng công vất vả một chuyến, mang thêm Cảnh hộ vệ đi theo nữa. Hiện tại nạn dân đang liên tục kéo tới, tướng công và tiểu Thiên đi đường phải cẩn thận...”

85. Q.2 - Chương 86: Bối Phận, Xưng Hô

Sáng tinh mơ, gã vừa ra khỏi cửa đã thấy tiểu Thiên đang lục đục thu dọn đồ đạc, Quyên nhi và Hạnh nhi cũng thức dậy hỗ trợ.

Mấy ngày gần đây lộ trình rèn luyện đều dừng lại trước tiểu lâu của Nhiếp Vân Trúc, tiết tấu hô hấp của gã phối hợp với những điều Lục Hồng Đề dạy, rèn luyện theo phương pháp này trên cơ bản sẽ không đổ mồ hôi. Lúc đến thì Nhiếp Vân Trúc đã đợi sẵn đó, ánh đèn le lói hắt ra từ khung cửa sổ đằng sau.

“...Phụ thân tiểu Thiên đã qua đời, cho nên mấy ngày tới ta sẽ theo nàng ấy về nhà một chuyến, có lẽ qua đầu tháng bảy, sau khi hạ táng xong xuôi sẽ nhanh chóng trở về, mấy ngày nữa chắc không chạy qua đây được.”

“Muội, muội cũng không phải ở đây để đợi huynh...” Nhiếp Vân Trúc thốt ra những lời này, sau đó lại có chút bối rối, cúi gầm mặt xuống, “Thì... thì... cũng có đợi Lập Hằng tới trò chuyện, chỉ là ngồi đây uống trà chờ bình minh thật ra cũng thú vị, muội cũng quen rồi.” Nàng khẽ mỉm cười, sau đó dừng trong giây lát: “Ngược lại bọn huynh phải ra khỏi thành lúc này, mấy ngày tới dân chạy nạn rất nhiều, lỡ như cửa thành đóng lại thì phải làm thế nào?”

“Chắc chưa đến mức đó, các châu huyện quanh đây không bị lũ lụt tàn phá nặng, còn Giang Châu thì cách khá xa, muốn ảnh hưởng tới đây cũng cần một thời gian ngắn. Nếu muốn đóng cửa thành, nhìn chung phải đợi đến nửa hoặc là cuối tháng bảy, theo như lời Tiểu Thiên nói thì nếu hôm nay đi, năm ngày sau liền có thể trở về. Cho dù nẩy sinh tình huống xấu thì mỗi sáng đều có quân đội hộ tống người ra khỏi thành phát cháo, với quan hệ của Tô gia thì chúng ta có thể theo vào, không có vấn đề.”

“Ừm.” Nhiếp Vân Trúc nhẹ gật đầu, “Thế nhưng dù sao trên đường cũng toàn là nạn dân, e rằng sẽ có người sinh sự hoặc là giết người cướp của trên đường, huynh phải cẩn thận.”

Nghe nàng nói đến việc này, Ninh Nghị cười ha hả: “Không sao không sao, bây giờ ta đã là cao thủ võ lâm, người trên giang hồ tôn xưng là Huyết Thủ Nhân Đồ, về sau muội sẽ biết, huống chi còn có Kim Ti Đại Hoàn Dao Cảnh hộ vệ đi theo nữa, không thành vấn đề.”

Gã giơ lên, vung vẩy cái tay trái bằng bó chằng chịt trông rất phong cách. Trong lúc đó, bỗng nhiên có một đoạn vải bay ra, Nhiếp Vân Trúc ở bên cạnh liền bắt được, sững sờ giây lát, sau đó chớp mắt mấy cái, im lặng kéo tay trái Ninh Nghị rồi bằng lại cẩn thận cho gã, sau đó xoay người ngồi xuống. Thoạt nhìn tự nhiên là vậy, hành động rất lưu loát nhưng thực ra trên mặt nàng đã nóng hổi, tim thỉnh thoảng đập loạn, cũng may lúc này ánh sáng còn yếu nên Ninh Nghị không nhìn rõ, chỉ nghe nàng nhẹ giọng lầm bầm: “Còn nói nữa chứ...” Đối với cánh tay trái bị thương của gã, nàng vẫn đang có cảm giác oán trách.

“Ài.” Ninh Nghị cười cười, cầm chén trà lên nhấp một ngụm, một hồi sau mới hỏi: “Vân Trúc... Trước đây tình huống gia đình nàng là như thế nào?”

“Hử?” Nhiếp Vân Trúc ngơ ngác nhìn sang.

“À, biết là hơi mạo muội, nhưng ta muốn hiểu rõ phần nào...”

Mặt Nhiếp Vân Trúc đỏ bừng, nếu như trước kia, trước mặt người khác nàng tuyệt đối không muốn nói những chuyện này, nhưng hiện tại Lập Hề nói muốn hiểu phần nào, tựa hồ tình huống có chút phức tạp. Nàng suy nghĩ một lát.

“Nguyên quán gia đình vốn ở tại Tuyên Châu, cũng là nhà quan. Phụ thân rất thương muội, khi còn bé thường mời người dạy muội thi từ ca phú... Lúc nhỏ thường được mọi người gọi là sao Nữ (Một ngôi sao trong Nhị Thập Bát Tú), thế nhưng năm mười tuổi, phụ thân phạm tội... Muội được đưa vào giáo phường ti (Bộ phận chuyên dạy ca múa...), sau đó... Lập Hề muốn biết gì nữa...”

Tuy rằng tâm tình phức tạp, nhưng nàng không ngại bộc bạch với Lập Hề những chuyện này. Lời nói ra khỏi miệng cũng vô cùng đơn giản, nàng hỏi Ninh Nghị muốn biết chuyện gì, Ninh Nghị nghĩ rồi nói khẽ: “Nhà nàng... hiện tại có thể tìm được ai không?”

Nhiếp Vân Trúc lắc đầu: “Tìm không ra... nghe nói phụ thân và mẫu thân đã cùng qua đời trên đường, có một di nương hình như cải giá, có lẽ còn thân nhân... Thật ra mấy năm nay cũng muốn quay về Tuyên Châu một chuyến để tìm, chỉ là... chỉ là dù sao cha mẹ cũng đã qua đời...”

Thầm thì đến đoạn cuối, nàng đã xúc động muốn rơi lệ. Ninh Nghị đợi nàng bình tĩnh hơn rồi mới nói: “Trước kia... mỗi ngày phụ giúp đẩy xe, đi tới đi lui qua chỗ lão nhân gia bày cờ, Vân Trúc có lẽ cũng biết. Một người khác là phò mã gia, gọi là Khang Hiền, muội từng giao trướng muối, hồi tết Đoan Ngọ trong lúc hỗn loạn còn nương nhờ đó.”

Nhiếp Vân Trúc hít vào, mũi ửng đỏ, lúc này nhẹ giọng gật đầu, mỉm cười: “Vâng, bây giờ khi gặp vẫn chào hỏi bình thường, Tần lão gia rất hiền từ, phò mã gia cũng từng vào tiệm ăn cháo mấy lần, ăn thử vài món.”

“Tần lão gia coi như là thế gia thư hương, con người cũng tốt, biết đối nhân xử thế. Gần đây ta nghĩ, nếu lão nguyên ý thu nhận muội làm nghĩa nữ, ý muội thế nào?”

“Muội... muội?” Nhiếp Vân Trúc ngẩn người, mở to mắt, giây lát sau chân tay mới luống cuống: “chuyện này.... sao có thể...”

“Ta nói có thể là có thể.”

“Nhưng mà... sao tự dưng Lập Hề lại nói như thế.” Nhiếp Vân Trúc vẫn có chút lo lắng, nhíu mày, “Muội, muội... trước kia dù gì thì cũng từng ở Kim Phong lâu... Lập Hề nói những lời này không phải làm người ta khó xử sao...”

Ninh Nghị cười: “Người ta cũng có suy nghĩ này đấy.”

“Sao, sao mà thế được...”

“À thì, mấy ngày trước mọi người nói chuyện phiếm với nhau, vừa vặn nhắc đến Vân Trúc muội. Ta nói với hai vị nhân gia chuyện muội học giết gà, học làm bánh rán... Sau khi nói xong Khang phò mã bảo muốn nhận muội làm nghĩa nữ, chỉ là cái danh hiệu quận chúa thực sự là phiền toái, bên phía Tần lão thì đơn

giản hơn. Lão nhân gia tính tình cũng tối, có hai đứa con một văn một võ, cả hai đều đang làm quan nơi khác. Có tới hai ca ca này, về sau không ai dám bắt nạt muối rồi.”

Nhiếp Vân Trúc ngồi đó nhìn gã, nghe xong những lời này, cúi đầu xuống không nhìn ra vẻ mặt: “Lập Hằng... vì sao phải làm như thế...”

“Đâu có, ta kể xong bọn họ tự nói ra mà, đâu có liên quan gì tới ta.” Ninh Nghị giang tay ra, sau đó cười gian, “Thật ra bọn họ rất quý tính cách và khí phách của muối, còn ta vốn rất mê công danh lợi lộc. Tần lão trước kia là đại quan, do phạm đến một số chuyện nên không làm nữa, tuy mỗi ngày ngồi đó đánh cờ nhưng giao thiệp rất rộng, nếu nói đến lực ảnh hưởng.. tuy ở Giang Ninh không nhiều người biết, nhưng đảm bảo là không tồi. Muối có tới hai ca ca, về sau mở thêm tiệm bán trứng muối đó đứa nào dám phá, mọi người đều là bằng hữu, ta cũng được đi theo hưởng chút lợi lộc. Nói thực... ta cũng muốn bọn họ nhận ta làm con nuôi, trên thế giới này không có gì tốt hơn là một ông cụ lợi hại, thế nhưng đánh cờ với nhau lâu nay, mọi người không còn ai tin ta nữa, vì vậy không có được cơ hội đó.

Nhiếp Vân Trúc ngồi bên bật cười ha ha, dường như sau khi bật cười nàng cố gắng kiềm lại, đầu đang ngẩng cao cố gằm xuống. Thật ra bộ dạng nàng lúc nhin cười không được trông rất đẹp, sau khi cúi đầu xuống, hai khuỷu tay đặt lên đầu gối, trán tựa vào bàn tay cười, nhưng kiểu cười dường như hơi kỳ quái. Ninh Nghị đợi một chốc, thấy nàng ngồi đó đang khóc nức, ánh sáng từ ngọn đèn hắt lên chiếu sáng nửa khuôn mặt nàng.

Ninh Nghị thở dài, để nàng khóc một hồi mới mở lời: “Này, phản ứng gì kỳ thế.”

“Muối... muối... thân phận muối thế này... sẽ gây cho lão nhân gia thêm phiền toái...”

“Không phiền gì hết, đối với người ngoài thì việc luôn cúi trong quan trường có thể là phiền toái, nhưng với nàng thì lão nhân không hề thấy phiền toái, ta nói không có là không có.” Dù cho thực sự có người nói xấu, Ninh Nghị cũng có thể cải biên câu chuyện, giữ chút thủ pháp lảng xê, hướng danh tiếng đi qua.

“Mấy ngày nay ta phải ra khỏi thành, muối cứ cân nhắc kỹ càng. Đừng cảm thấy trèo cao gì, hãy xem nghĩa phụ như người một nhà, sau này lão nhân đối đãi với muối như con mình, muối cũng phải xem lão như phụ thân mà săn sóc, khi về già ốm đau thì phải thường xuyên chăm nom. Tính cách Tần lão không tệ, là một người tốt, bởi vậy nếu được muối hãy nhận lão làm nghĩa phụ, bằng không thì đừng để ý đến nữa. Cũng đừng nghĩ... có một nghĩa phụ lợi hại thì chứng tỏ gì với bên ngoài, chỉ là... từ nay có được một gia đình mà thôi.”

Nhiếp Vân Trúc ngồi đằng kia vẫn không ngừng nức nở, Ninh Nghị đưa tay muốn vỗ sau lưng nàng, nhưng suy nghĩ một chặp rồi thu lại, ngồi đợi nàng thổ lộ hết nỗi lòng. Không lâu sau, tia nắng ban mai hơi hé mở, Nhiếp Vân Trúc lau nước mắt, lộ ra vẻ mặt tươi cười. Nàng thút thút nỉ non không phải vì thương tâm, bởi vậy nụ cười này cũng là tự nhiên, chỉ có mí mắt hơi hoe đỏ.

Một lúc sau Ninh Nghị đứng dậy chuẩn bị về, sau khi hai bên tạm biệt nhau, vừa đi được hai bước Nhiếp Vân Trúc đã gọi với theo: “Chuyện kia... chuyện kia... muối bỗng nghĩ đến một việc...”

“Hả?” Ninh Nghị quay đầu lại, cô nàng đứng đó với mí mắt hơi hoe đỏ, thẹn thùng bật cười.

“Chuyện đó... Lập Hằng và Tần lão gia, Khang phò mã gia là luận bàn ngang hàng à...”

“Ừ, bình thường đánh cờ tán gẫu cũng không phân bối phận.”

“Vậy... nếu muối nhận Tần lão gia làm nghĩa phụ, chẳng lẽ phải gọi Lập Hằng là thúc thúc sao.” Nàng nghiêng nghiêng đầu, nghĩ mà thấy hài hước, “Nếu cả ba người đang ngồi nói chuyện, muối đến chào không lẽ phải nói: ‘Nghĩa phụ hảo, Khang thúc thúc hảo, Lập Hằng thúc thúc hảo’. Sau đó chẳng lẽ huynh đáp lại là cháu gái ngoan sao, tính ra muối lớn tuổi hơn huynh đó...”

Nàng nhin cười, vẻ mặt như buồn bã lắm. Ninh Nghị há mồm, sững sốt hồi lâu, khoe miệng giật giật mấy cái, bất đắc dĩ chỉ chỉ nàng: “Lắm chuyện.” Sau đó quay người đi thẳng.

Từ đằng sau vọng tới tiếng ha ha, trong nắng sớm, tiếng cười đó trong như tiếng chuông bạc, mặc dù không nhìn lại, nhưng trong đầu gã vẫn mơ hồ nhìn thấy thân thái Nhiếp Vân Trúc đang che miệng cười, dí dỏm mà cao hứng. Ninh Nghị mỉm cười, tiếp tục bước đi.

“Mấy ngày tới nhớ cẩn thận đó, coi chừng lại bị thương.”

Lời dặn dò truyền tới, Ninh Nghị giơ tay phải lên vẫy vẫy về phía sau: “Đã biết.”

Hai nhà muốn trở thành một nhà không phải là việc nhỏ, chuyện Nhiếp Vân Trúc đành phải giao cho nàng, cũng cho nàng thời gian vài ngày để cân nhắc, lúc này Ninh Nghị phải gấp rút đi cùng tiểu Thiên về quê chịu tang.

Khi về đến Tô phủ thì hành lý đã chuẩn bị xong xuôi, bên trong xe ngựa chất không ít đồ đạc. Theo xe là một cây đại đao, bạn giang hồ của Cảnh hộ vệ. Lái xe là Đông Trụ, người nhỏ tuổi nhất trong những người đi. Tiểu Thiên mặc một bộ quần áo trắng, trên người cũng chuẩn bị sẵn băng găm màu đen. Tiểu nha hoàn ăn mặc điển dame đáng yêu, tối hôm qua khóc lóc một trận xong, có lẽ đêm ngủ không ngon giấc nên trông hơi mệt mỏi, mắt lộ ra quầng thâm. Ninh Nghị vỗ vỗ đầu nàng, nàng cũng hít hà mũi, cười với gã.

“Cô gia, muội không sao.”

Đến giờ, bốn người chào tạm biệt với Tô Đàn Nhi, nàng dặn dò nếu thành đóng cửa thì phải làm gì, bảo Ninh Nghị phải chăm sóc tốt cho tiểu Thiên... Xe ngựa rời khỏi Tô phủ, ra ngoài Giang Ninh hướng về quê tiểu Thiên, chạy tới một tiểu sơn thôn tên là Nam Đình...

86. Q.2 - Chương 87: Cửa Sổ

Quê tiểu Thiên ở Thôn Nam Đình, là một sơn thôn nằm gần Nhuận Châu phụ cận với Giang Ninh. Ở ngàn năm sau thì khoảng cách này không tính là xa, nhưng thời này đường núi khó đi, từ Giang Ninh đến thôn kia nhìn chung phải mất khoảng bốn năm canh giờ đi đường, tức là khoảng từ tám đến mười tiếng đồng hồ, mất gần hết cả ngày.

Lại nói tiếp, vội vàng về chịu tang là một chuyện nghiêm túc, nhưng thực tế không thể thiếu sự xa lạ. Tuy tiểu Thiên đau lòng vì phụ thân qua đời, nhưng thật tình nàng mới bốn tuổi đã bị bán vào Tô phủ, một hai năm trời mới về nhà một lần nên ý niệm về phụ thân cũng không rõ nét cho lắm.

Một phần trong sự đau lòng đó là phiền não do thực tế mang lại, lần này trở về mang theo rất nhiều thứ, phải bái phỏng nhà này nhà kia, tuân thủ đủ thứ cấp bậc lễ nghĩa, chú ý chi tiêu trong thời gian cử hành tang lễ, vân vân và vân vân. Hơn nữa cô gia cũng nàng trở về nhà, điều này cho thấy Tô gia rất coi trọng nàng, tóm lại có rất nhiều vấn đề phải bận tâm chứ không phải chỉ về quỳ quỳ bái bái, đưa người đi chôn cất là xong chuyện.

Trên phương diện nào đó, lần này nàng trở về nhà cũng có phần giống áo gấm về làng. Mặc dù nói việc này với tang lễ có vẻ không hợp nhau, nhưng ví như lão nhân gia qua đời, trong làng chẳng ai được làm việc cho thể gia vọng tộc, còn người ta có con gái mang theo địa vị nhất định trở về, thậm chí cả cô gia theo cùng tiễn biệt. Dù là Tô Đàn Nhi hay là Thường quản gia cũng đều biết ơn Thiên nhi, việc này âu cũng là một loại thể diện. Bà con làng xóm còn khen người đã khuất, bảo hấn nuôi được con gái tốt, ra đi cũng phần nào nở mày nở mặt. Có lẽ người đã khuất khi còn tại thế cũng chỉ mong muốn như thế, đương nhiên nhiều lúc cũng không nên hận đời mà nói huych toẹt ra.

Đạo lý đối nhân xử thế giữa đồng liêu với nhau, những điều này âu cũng là nhân chi thường tình.

Buổi sáng sau khi rời khỏi Tô gia, thiếu niên Đông Trụ ngồi phía trước đánh xe. Cảnh hộ vệ đi theo năm nay đã hơn bốn mươi tuổi nhưng xem ra trầm ổn đáng tin cậy, tay mang một thanh Cửu Hoàn đại đao, hiện tại là một trong những thủ lĩnh nhóm hộ vệ của Tô gia. Hấn lớn lên trong Tô gia, từ nhỏ đã đi theo Tô Bá Dung ra ngoài làm việc, về sau Tô gia cũng chủ trì hôn ước cho hấn lấy một nha hoàn có địa vị khá cao trong nhà, hiện tại đã được hai mụn con, vì thế nên hấn luôn tuyên thệ sẽ trung thành và tận tâm với Tô gia.

Thái độ của Cảnh hộ về với Ninh Nghị cũng khá tôn kính, bởi hiện tại cháu nhà hắn đang đi học tại học viện Dự Sơn, mà Ninh nghị lại vừa vận chính là lão sư của thằng nhỏ. Sau khi lên xe hắn chào hỏi Ninh Nghị rồi ra bên ngoài ngồi, không ngờ được Ninh Nghị mời vào trò chuyện, sau khi nói được một chặp thì hắn ra ngoài nhường không gian lại cho Ninh Nghị và tiểu Thiên.

Tuy gần như mất ngủ cả đêm, nhưng lúc này tiểu Thiên vẫn rất hoạt bát, thỉnh thoảng lại vén màn ngắm cảnh bên ngoài hoặc là tán gẫu với Ninh Nghị. Ninh Nghị cẩn thận hỏi thăm tình huống trong nhà nàng, thân thích láng giềng gồm những ai, các bậc trưởng bối thế nào...

Những chuyện này tiểu Thiên khá quen thuộc, tối qua đã tính toán các mối quan hệ trong thân tộc, nhìn chung trong thâm tâm nàng muốn cô gia không cần lo nghĩ quá nhiều, tự mình xử lý là được. Chỉ là Ninh Nghị cũng không phải là dạng thanh niên thiếu suy nghĩ, sau khi hàn huyên cả canh giờ trong lòng gã cũng mừng tượng được một chút, mấy ngày tới phải giúp tiểu Thiên cảm tạ những người nào, thăm hỏi và biếu tặng tiền bạc quà cáp... Gã hiểu rõ mình tới đây không phải chỉ để trang trí.

Đi thẳng ra khỏi Giang Ninh, trên đường lớn có thể trông thấy rất nhiều người đang đi về hướng ngược lại, phần lớn đều mặt mày xanh xao quần áo tả tơi, không khác lắm với hôm Ninh Nghị xuống núi về lại thành, mặc dù số lượng cũng không nhiều đến mức dọa người. Nhóm người này coi như tương đối tốt, vì phần nhiều vẫn còn thân nhân nên có nơi để nương tựa, còn mấy hôm nữa nước lũ lên cao, bệnh dịch lan rộng thì mọi người sẽ trở nên gấp gáp, như vậy thì thật là dọa người. Tiểu Thiên cũng hiểu biết về phương diện này, thấp giọng bàn luận với Ninh Nghị.

Sau đó xe ngựa rời khỏi đường lớn, dấu vết nạn dân cũng dần dần biến mất. Đường mòn xóc nảy bất định, trưa đến dừng lại ven đường trong chốc lát, chủ yếu để cho ngựa nghỉ ngơi. Mấy người lấy ít điểm tâm mang theo ra ăn, mấy cái bánh Thiên Tăng ăn cũng không tệ, có thể để trong vài ngày. Tiểu Thiên cẩn thận mang theo rất nhiều, chủ yếu là lo Ninh Nghị không quen ăn thức ăn ở nông thôn.

Sau bữa trưa tiểu Thiên và Ninh Nghị lên xe ngồi đối diện nhau, tiếp tục lên đường. Xe ngựa xóc mạnh một cái làm mấy hộp quà trong góc đổ lộn xộn, hai người xếp đặt lại xong, đến khi ngồi xuống thì cùng ngồi về một phía. Tiểu Thiên ngồi bên Ninh Nghị mặt cúi gằm, hai tay đặt trên đầu gối đang khép chặt, yên lặng hơi thái quá. Thực ra nàng muốn qua bên kia ngồi nhưng lại vướng đồng quà... Ninh Nghị không để ý mấy chuyện này, vén màn che nhìn ra. Bên ngoài là núi xanh sông dài, xa xa có thôn trang nhỏ nhỏ với vài mảnh ruộng lúa thưa, nhìn chung khá là hoang vắng.

Đường núi khó đi, thỉnh thoảng lại vấp vài cái, lắc tới lắc lui cũng rất phiền. Ninh Nghị nghiêng người, vịn vai nàng để nàng tựa đầu lên đùi mình ngủ, nhẹ vỗ vỗ bờ vai. Tại một góc khuất mà Ninh Nghị không nhìn thấy, mắt tiểu Thiên mở to, chớp chớp như hơi thẹn thùng, cảm thấy bờ vai được gã vỗ về, chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng nằm trên ghế, đầu tựa lên chân phải của Ninh Nghị, một lúc sau hai chân cũng co lên. Giữa một ngày hè, thiếu nữ mặc bộ quần áo trắng giản đơn cứ như thể lặng lẽ chìm vào giấc ngủ, một đường cong êm dịu, thon thả mà thuần khiết.

Nàng ngủ như vậy cả đoạn đường, đến khi tới thôn Nam Đình mới tỉnh giấc. Ngủ say làm tóc tai lộn xộn, nàng ngồi bên đống lửa sưởi, Ninh Nghị thì xoa xoa cái đùi như muốn rơi ra đến nơi. Tiểu Thiên thấy vậy liền cúi đầu đi tới, lặng lẽ ngồi bên bóp chân cho gã.

Sau khi vào thôn, mọi người xuống khỏi xe, bắt đầu ân cần thăm hỏi xã giao...

Hôm nay đã là ngày tang lễ thứ ba của phụ thân tiểu Thiên, dù sao cũng đang trong thời điểm nóng bức nên không thể trì hoãn việc hạ táng. Trên lý thuyết tiểu Thiên là đứa con bị bán đi, có khả năng không được chủ nhân cho về nên mọi chuyện không thể đợi nàng mới bắt đầu xử lý. Sau khi vào thôn liền có thể trông thấy căn rạp dựng từ đường phía bên kia, mấy người thân và ca ca tẩu tẩu cũng tới nghênh đón.

Trước đó từng nghe tiểu Thiên giới thiệu sơ về người nhà, phụ thân mẫu mẫu thân... Hôm nay phụ thân đã mất, ca ca thì cưới cô thôn nữ xinh đẹp hàng xóm làm thê tử, hồi bé còn có một đệ đệ bị chết đói, rồi nàng bị bán vào Tô phủ, vân vân và vân vân. Phụ thân tiểu Thiên họ Hứa, chỉ là tiểu Thiên đã tiến Tô phủ từ khi bốn tuổi nên cũng không có tên gọi chính thức, dù sao cái họ cũng không quan trọng, ca ca của nàng thì tên là Hứa Đại Lang.

Bởi tiểu tiểu Thiên làm việc cho Tô phủ nên nàng có hoàn cảnh không tệ trong mắt nhà họ Hứa, trong thôn

cũng được tính là giàu có, tang lễ cũng vì thế được coi trọng hơn. Đàn sáo ca hát, hòa thượng đạo sĩ không thiếu thứ gì, người tới tham gia cũng rất đông, đây chính là thể diện ở các vùng nông thôn. Tiểu Thiên là nguyên nhân của cảnh tượng này, nàng vừa về đến liền có rất nhiều người tới bắt chuyện, cô gì chú bác, hàng xóm láng giềng ..v...v.

Đây không phải là ninh bợ gì, chỉ là phong cách thuần phác của người dân miền quê, với lại mọi người cũng rất hiếu kỳ về đại gia tộc giàu có mà tiểu Thiên đang làm việc. Tiểu Thiên chào hỏi mọi người, giới thiệu Ninh Nghị, sau đó Ninh Nghị cũng tới làm quen đây đó, nói vài lời khách sáo, cảm ơn cả nhà đã chiếu cố cho tiểu Thiên, hoặc là nói tiểu Thiên ở trong phủ quản lý rất nhiều việc quan trọng, vân vân và vân vân. Biết được gã là cô gia nhà họ Tô mọi người đều kinh ngạc, nói tiểu Thiên gặp được chủ tốt, hoặc là nhà họ Hứa có số hưởng..... Không phải trường hợp đặc biệt thì làm sao một công tử nhà giàu lại đi cùng hạ nhân về nhà xử lý tang sự, hẳn nàng phải có địa vị rất quan trọng. Cũng có một số người nói tiểu Thiên là nha đầu thị phòng, xem như là thê thiếp của Ninh Nghị, tương lai rất rộng mở.

Tiểu Thiên tuổi đời còn ít nhưng đã kinh qua nhiều mặt của xã hội, tương đối am hiểu mấy việc làm chủ, điều hòa bầu không khí..., nhưng lúc này không ngờ Ninh Nghị có thể tự nhiên xã giao tốt như vậy. Ninh Nghị tới đây, dù tỏ thái độ, không thêm lên tiếng thì cũng đã đem lại thể diện cho gia tộc rồi. Ở thời đại này, dân ở nông thôn thấy kẻ có tiền, có danh phận thì như vậy là đương nhiên, thế mà hiện tại gã khéo léo đối đáp, không tiếc lời khen ngợi làm mọi người như được yêu quá mà sợ, liên tục mừng cho nha đầu gặp được chủ tốt.

Sau đó Ninh Nghị đi cùng tiểu Thiên gặp mặt mẫu thân, tiến hành tang lễ rồi dự tiệc tối, cơ bản cũng không phải xã giao nhiều. Tối đến tiểu Thiên đốt giấy để tang rồi quỳ gối cùng mẫu thân trong linh đường. Mặc dù không yêu cầu nhưng Ninh Nghị vẫn có mặt, tuy trước linh đường có nhóm hát kịch nhưng gã chẳng thấy hay, ca ca và tẩu tẩu tiểu Thiên đã sớm sắp xếp phòng, nhưng gã vẫn ra ngoài chuyện trò với các bô lão và nhân vật có máu mặt trong thôn, thay tiểu thiên thăm hỏi vài lời.

Miền quê không có gì giải trí, diễn hát trước linh đường, tán gẫu, có người thay phiên nhau trực suốt đêm, chỉ là nói chuyện xã giao cũng tới lúc dừng lại. Đến giờ Hợi (9 đến 11 giờ đêm) Ninh Nghị trở về phòng, chuẩn bị thay thuốc trên cánh tay, rửa mặt đi ngủ. Thế nhưng gã vừa về phòng không lâu đã thấy tiểu Thiên bưng chậu nước và khăn tới. Thanh âm náo động bên linh đường vọng tới, bên này thì có vẻ yên tĩnh hơn. Tiểu Thiên thay một bộ đồ màu xanh nhạt, trên đầu vẫn còn hơi ướt, tỏa ra hương thơm dịu dịu, nàng tới thay thuốc cho Ninh Nghị như thường lệ.

“Giờ này tới đây không có vấn đề chứ?”

“Không có chuyện gì, mẫu thân và ca ca tẩu tẩu cũng không ngồi cả đêm... mẫu thân bảo ta tới đây...” Nàng cúi đầu, thuần thực gỡ băng trên tay Ninh Nghị, giọng nói nhỏ dần nhưng tay vẫn không ngừng lại.

“Bà con trong thôn đều không tệ.”

“Bọn họ cũng bảo cô gia rất tốt.”

Nàng ăn nói khéo léo, thay băng cho Ninh Nghị rồi rửa mặt rửa tay như thường ngày... sau mấy lần ra vào làm xong hết mọi việc, nàng bưng chậu nước ra ngoài. Bên ngoài vọng tới âm thanh tiểu Thiên đang múc nước trong hành lang nội viện, xa xa có tiếng cười trong trẻo. Ninh Nghị đi tới mở cửa sổ ra, cảm nhận gió đêm mát mẻ thổi vào, khi quay lại giường ngồi xuống thì cửa bỗng mở ra.

Tiểu Thiên cúi đầu đi vào, lặng lẽ đóng cửa lại rồi khẽ liếc Ninh Nghị, sau đó chậm rãi tới bên giường, lồng ngực hơi phập phồng, tay nín thở áo, cắn môi lấp bắp.

“Cô, cô gia, tiểu Thiên... tiểu Thiên có thể ngủ lại đây đêm nay không...”

Tiếng nói nhỏ tí như muỗi kêu.

87. Q.2 - Chương 88: Những Vì Sao Soi Chiếu

“Cô, cô gia, tiểu Thiên... tiểu Thiên có thể ngủ lại đây đêm nay không...”

Tiếng tiểu Thiên nhỏ tí như muỗi kêu, bầu không khí chợt lặng đi. Ninh Nghị nghe xong còn hơi ngỡ vực, tiểu Thiên nín chéo áo bối rối mà mặt mũi đỏ bừng.

“Là vì...vì... ca ca tẩu tẩu không chuẩn bị phòng cho tiểu Thiên, bọn họ..bọn họ...” Nàng cắn môi lén nhìn Ninh Nghị rồi hít sâu một cái, “Hơn nữa tiểu thư có dặn tiểu Thiên hầu hạ cô gia...”

“Hả?”

Giọng nói tiểu Thiên lúc đầu còn nghe được, về sau càng lúc càng nhỏ đi..., khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, tay chân cũng lóng nga lóng ngóng, cứ hoảng loạn như thế chẳng biết có té xỉu đi không nữa. Ninh Nghị mỉm cười, vươn tay kéo tay trái của nàng, bàn tay đó có chút cứng nhắc nhưng cũng mềm nhũn như không có sức lực. Ngọn đèn dầu trong phòng lập lòe, thiếu nữ nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, có chút không biết xử trí thế nào. Ninh Nghị cầm tay nàng, đợi nàng ổn định tinh thần rồi mới mở miệng.

“Tiểu Thiên... cũng nguyện ý sao?”

“Vâng.” tiểu Thiên vội gật đầu nhè nhẹ, liếc nhìn Ninh Nghị mấy lần, “Cô gia... là người tốt, vừa đối tốt với tiểu thư vừa đối tốt với tiểu Thiên, cho nên, cho nên... Với lại tiểu Thiên cũng muốn làm nha đầu thông phòng...”

Nghe câu trả lời của nàng, một lát sau Ninh Nghị mỉm cười nói: “Vậy muội thực sự nguyện ý?”

Câu nói đó không lớn mà chỉ bình bình như thường lệ, sau khi nghe thấy, tiểu Thiên ngồi trầm mặc nơi mép giường trong giây lát rồi ngẩng đầu nhìn gã: “Vâng, thực sự nguyện ý...” Lời nói của nàng không chút do dự, Ninh Nghị nhẹ gật đầu rồi cười: “Vậy thì... để ta đi đóng cửa sổ lại đã.”

Tại tiểu viện bên ngoài đối diện khung cửa sổ thỉnh thoảng lại có âm thanh vọng tới, Ninh Nghị đứng đó nhìn ra ngoài một lúc. Tiểu thiên ngồi đằng sau mà trống ngực đập thình thịch, nàng đưa tay lên mở một cái cúc áo, sau đó ngừng lại, hai tay buông xuống như không việc gì, ngẩng đầu nhìn Ninh Nghị rồi lại đưa tay mở tiếp cúc thứ hai, đến khi Ninh Nghị quay vào thì nàng đã mở đến cúc thứ bốn.

Chiếc áo nhỏ này thích hợp để mặc đi ngủ, đơn giản mộc mạc và cũng không có nhiều cúc. Đến khi mở xong cúc thứ năm cũng là cúc cuối cùng, chiếc áo hở ra để lộ một cái yếm thêu hình bông sen. Tiểu Thiên cúi đầu đưa tay mở áo ra rồi thỏ thẻ: “Cô gia...” Giọng nói diễm đạm đáng yêu. Ninh Nghị cầm ngọn đèn tiến tới.

“Muội ngủ.... bên trong được không?”

“Vâng.” Tiểu Thiên gật đầu rồi cúi xuống cởi bỏ giày, lúc chuẩn bị lên giường thì thoáng chần chờ, thẹn thùng cởi bỏ áo ngoài. Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, tiểu Thiên mặc một chiếc quần lụa trắng và cái yếm thêu hình bông sen, nàng vắt chiếc áo lên chiếc ghế phía cuối giường rồi lặng lẽ trèo vào phía trong nằm xuống, tư thế chẳng khác gì là phơi lưng trần về phía Ninh Nghị. Chuyện này đối với nàng là hoàn toàn lạ lẫm, nàng lấy hết dũng khí làm chuyện như vậy, lúc này trên người nàng như phủ một lớp phấn hồng. Sau đó nàng trở mình nằm thẳng một cách cứng ngắc, đôi vai trần nhỏ xinh như muốn thu lại, hai tay vốn đặt cạnh thân người, sau đó lại đặt trên cái yếm... không biết phải đặt ở đâu mới đúng. Nàng nghiêng đầu nhìn Ninh Nghị.

Ninh Nghị cũng cởi áo ra rồi lên giường, lúc quay đầu nhìn sang bắt gặp ánh mắt của tiểu Thiên, làm nàng ngớ lơ đi chỗ khác, trống ngực đập thình thịch, chờ đợi mấy chuyện Ninh Nghị chuẩn bị làm. Sau đó Ninh Nghị cúi người xuống, đưa tay rút một cây trâm ra.

Tiểu Thiên vừa mới rửa mặt, tóc ướt nên phải dùng một cây trâm để cố định..., vừa rồi nàng cố nén xấu hổ cởi quần áo rồi cứ như vậy mà nằm xuống, lúc này Ninh Nghị rút trâm của nàng ra rồi đặt trên chiếc ghế cuối giường, sau đó thổi tắt ngọn đèn, nằm xuống bên cạnh. Trong gian phòng hiện tại chỉ còn chút ánh sáng nhàn nhạt, dường như Ninh Nghị cũng hơi căng thẳng, thỉnh thoảng lại nhìn sang bên trái, ngó sang bên phải, chốc chốc lại đổi tư thế, được một lúc gã không nhịn được nữa bật cười. Tiểu Thiên thẹn thùng chẳng biết làm sao: “Cô, cô gia... cô gia không muốn tiểu Thiên sao...”

Ninh Nghị nằm đó nhìn lên màn: “Ta nghĩ nếu làm thật, e muội sẽ mang thai.”

“Không, không đâu... tiểu Thiên nhất định sẽ không mang thai trước tiểu thư, chỉ cần uống thuốc, uống thuốc là sẽ không bị...”

Đối với chuyện này, tiểu Thiên bỗng đột nhiên miễn cảm..., ngồi dậy ra sức lắc đầu. Ninh Nghị thở dài: “Ta lo chính là chuyện này... Uống thuốc tổn thương thân thể, muội mới mười lăm tuổi...”

“...Mười sáu...”

“Ừm, uống loại thuốc đó nhiều về sau sẽ rất phiền, tốt nhất là không uống.” Ninh Nghị nói xong, đưa tay kéo nàng nằm xuống rồi ôm lấy tấm thân xinh xắn kia, sau đó bật cười với chính bản thân mình, thì thào tự nói, “Chuyện nguyện ý này làm đêm nay khổ rồi, ha ha...”

Có lẽ lần đầu tiên tiểu Thiên bị nam nhân ôm như vậy, lại trong trạng thái thân trên gần như ở trần, chỉ còn độc một cái yếm nhỏ nên cơ thể cứng ngắc, đầu óc lộn xộn, chỉ là trong lòng cố gắng nghĩ: “Đây là cô gia của mình, đây là cô gia...” Cuối cùng nàng cũng dần bình tĩnh lại, tựa vào lồng ngực gã thắc mắc: “Nhưng mà, nhưng mà...cô gia...”

“Ừm... mình nói chuyện một chút nhé...”

“Ồ?”

“Tiểu Thiên... có thể ở chung với mẹ, với ca ca tẩu tẩu được không?”

“...Cũng không biết nữa.”

“Ừm, thế là thế nào...”

“Một hai năm trời tiểu Thiên mới về nhà một lần, ở Tô gia lâu như vậy tính ra tổng cộng thời gian về nhà không quá mười ngày... Chỉ là dù sao mọi người cũng là người thân của muội...”

“Tất nhiên rồi... không lẽ tiểu Thiên nghĩ bọn họ không nên bán muội đi sao?”

“Không có ạ, nếu không bán tiểu Thiên thì chẳng biết hiện tại tiểu Thiên sẽ như thế nào nữa... có khi còn không qua khỏi thời kỳ đó. Hiện tại Tô gia cũng là nhà của tiểu Thiên, có tiểu thư, có Quyên nhi Hạnh nhi tỷ, còn có cả cô gia nữa này...”

“Ha ha...”

”Thật ra phụ thân rất thích uống rượu, không lo làm ăn, từ khi tiểu Thiên bắt đầu gửi tiền về thì ông ấy bỏ hẳn ruộng đất, cả ngày chỉ lo uống rượu nói khoác... Mẫu thân chịu khổ nhưng không nỡ bỏ, có khi tiểu Thiên mang ít bánh ngọt về, người vụng trộm ăn vài miếng rồi bọc lại cất, nói để tối đến ăn, đoán chừng có lẽ đồ ăn đều hỏng hết rồi. Chị dâu thì rất hay nịnh bộ nhưng cũng khá tốt với ca ca, còn ca ca luôn nghĩ muốn đi tới nội thành làm chuyện đại sự, hẳn nói mình có thể lấy được một cô nương hàng xóm xinh đẹp nên rất có bản lĩnh.

“Không xinh bằng tiểu Thiên.”

“Hi...”

“Âu cũng là nhân chi thường tình, ca ca muội có thể làm một tiểu nhị lanh lợi, chị dâu có thể ghi chép sổ sách, mẫu thân có thể làm quản gia. Hôm nay trong linh đường nàng đi làm mấy chuyện vun văt, mọi người đều nghe theo. Nếu phụ thân muội còn sống thì có lẽ sẽ làm ông chủ hay chương quầy gì đó ...”

“Cô gia cứ nói đùa, nếu có một cửa hàng như vậy, không mau sập mới lạ đó... Chỉ là có đôi khi tiểu thư cũng nói vậy..., dù là ai cũng có chỗ hữu dụng, muội cảm thấy mẫu thân đúng là rất lợi hại...”

Có tiểu Thiên thì cửa hàng làm sao mà sập được, chỉ với tổng thời gian hơn mười ngày đã hiểu rõ hết mọi người trong nhà, tiểu Thiên cũng rất lợi hại...”

“Thế cô gia không lợi hại ư, mới gặp mặt một lần...”

“Ta nghe kể lại mà đoán thôi, chỉ là thư sinh thì lợi hại cái nỗi gì...”

“Thôi, Ca ca muội không làm được tiểu nhị đâu, chị dâu cũng chẳng biết tính toán sổ sách...”

“Ha ha...”

“Đúng rồi, cô gia này, tuy tiểu Thiên bị bán từ khi bốn tuổi, nhiều chuyện hồi trước không còn nhớ rõ, nhưng có một chỗ kia rất thú vị nha...”

“...”

Thầm thì to nhỏ liên miên mãi không dứt, trong thôn Nam Đình xa xôi chỉ còn ánh lửa lay lắt trong linh đường, mọi ngọn đèn khác đều đã tắt. Ngàn vạn ngôi sao trên bầu trời nhấp nháy, bảo vệ vùng đất đang chìm vào giấc ngủ say...

oOo

Buổi tối hôm nay chuyện giữa Ninh Nghị và tiểu Thiên chung quy là một hồi khảo nghiệm. Đối với gã, làm chuyện đó đối với thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi cũng không vấn đề gì, quá trình cũng sẽ không tổn thương thân thể. Thế nhưng ở thời đại này, thiếu nữ mười sáu tuổi dù là mang thai sinh con hay là tránh thai, phá thai đều sẽ bị tổn thương, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến gã than thở và cảm thấy buồn cười.

Tiểu Thiên không thể có con trước Tô Đàn Nhi, đây là quy củ của các đại gia tộc, bởi vậy khi Ninh Nghị nói đến chuyện này thì tiểu Thiên lập tức lo lắng, tỏ vẻ mình nhất định sẽ không sinh con trước tiểu thư. Ninh Nghị thì không quan tâm tới chuyện này, nhưng người ngoài hồ nghi, bản thân tiểu Thiên lại quan tâm nên chuyện này trở nên khó xử.

Ninh Nghị không phải là người không có dục vọng, chỉ là khả năng điều khiển lý trí mạnh mẽ của gã đã trở thành một phần của tính cách, ngày trước từng trải qua hết thấy phồn hoa, hành động tìm nữ nhân để giải tỏa cũng có. Quan hệ với tiểu Thiên cũng không có gì lạ, nếu hạ quyết định thì gã sẽ chịu trách nhiệm với nàng, mười lăm mười sáu tuổi cũng không phải vấn đề, chỉ là nếu việc đó diễn ra tối nay, trước khi gã tiến đến với Tô Đàn Nhi thì lại là vấn đề khác.

Hai người cứ trò chuyện như vậy, đến khuya thì ngủ thiếp đi.

oOo

Ninh Nghị mộng tỉnh.

Ấu cũng là việc dễ hiểu.

Tiểu Thiên tỉnh lại trước, khi mở mắt thì trời còn chưa sáng.

Một tấm chăn mỏng đắp trên thân thể hai người.

Nàng bị Ninh Nghị ôm lấy, lưng trần áp vào lồng ngực gã. Hai tay Ninh Nghị vòng qua người nàng, nàng cũng ôm lấy cánh tay ấy, trong lòng ấm áp.

Buổi tối hôm nay có một ý nghĩa đặc biệt đối với nàng, cảm giác ấm áp, cảm giác như có được một thứ gì đó, dĩ nhiên cũng không thiếu cảm giác ngại ngùng và chờ mong, chỉ tiếc cô gia lo lắng mang thai sẽ làm tổn thương thân thể mình...

Sau khi tỉnh lại cảm nhận được sự dịu dàng này, phía sau bỗng có một đồ vật gì đó vươn thẳng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ hồng, không nhận được nghĩ ngợi tới vài chuyện khác.

Trước đây lúc Tô gia cử hành hôn lễ, Tô Đàn Nhi đã có một ít địa vị trong nhà, nàng có thể mặc kệ mấy chuyện này, có thể khó chịu, có thể chạy trốn ngay trong ngày, nhưng tiểu Thiên thì không được. Thật ra trong lúc đó, nàng và Hạnh nhi Quyên nhi đang học tập một số thứ, có chút phiền não, chỗ hiểu chỗ không mấy cái chuyện làm cho người ta phải ngại ngùng, nhưng với tư cách là nha đầu thông phòng thì phải biết. Về sau nàng được giữ lại, cô gia ở rể địa vị không cao, tiểu thư dường như cũng không chú ý phương diện này nên các nàng đều đem chuyện này đặt trong lòng. Dù sao thì giấu lại mấy chuyện đó vẫn làm cho tiểu nha hoàn cảm thấy xấu hổ.

Tuy những chuyện đó đều để trong lòng, nhưng về sau đi theo cô gia thỉnh thoảng lại nhớ tới lời tiểu thư nói hồi tháng năm cho phép nàng hầu hạ cô gia, sau đó tiểu thư chuyển phòng ra phía sau cho nàng đỡ ngại, đến tận lúc này, những chuyện đó lại không ngừng hiện lên trong đầu.

Mặt mũi cùng thân thể vừa nóng hồi lại vừa ngượng ngùng, cảm nhận được vật phía sau, nhớ đến cô gia nói đêm nay sẽ rất khổ... Lại còn, bản thân muốn hiến dâng cho cô gia trước tiểu thư... Lúc đó thăm thăm kia còn nói... Cô gia hẳn cũng không chịu nổi... mà chuyện này chẳng biết có bị mọi người xem là vô liêm sỉ không... không muốn suy nghĩ nữa...

Trong bóng tối nàng mấp máy miệng, cuộn mình rời khỏi lồng ngực của Ninh Nghị, kéo tấm chăn quàng lên người gã. Trong lòng nàng bối rối, khẽ cắn môi, có vẻ như muốn khóc, không biết nên làm thế nào.

Dù sao cũng là cô gia của mình...

Cảnh vật ban đêm sâu sắc, giấy lát tiểu Thiền nhẹ hít sâu một hơi, chậm rãi chui vào tấm chăn mỏng kia. Ánh sao soi chiếu một hình ảnh mơ hồ.

Sột sột soạt soạt sột sột soạt soạt

Ngừng một lát, sau đó động tác lại tiếp tục, chậm rãi, dịu dàng, cẩn thận...

Trời còn chưa sáng, những vì sao vẫn đang nhấp nháy trên bầu trời.

88. Q.2 - Chương 89: Tiểu Thiền

Trong cơn mộng mị, khó mà nói là nhìn thấy thứ gì, cảm giác lúc này có chút mới mẻ, khi vừa tỉnh lại thì bỗng, trút ra ào ạt.

Một đêm ở triều Vũ, trong màn trướng là một cảm giác khó nói nên lời, hạ thân như được bao bọc trong một làn nước mềm mại. Giữa cảnh mộng lung đó bỗng nghe thấy tiếng ho khan, qua một lúc gã mới kịp phản ứng. Trong bóng tối chiếc chăn hạ xuống lộ ra thân thể tiểu Thiền, sau đó nàng hơi ngồi dậy choàng chăn lên lại. Qua ánh sáng mơ hồ, gã thấy nàng phồng má hơi khó xử, miệng đang ngậm một số thứ, phiền não nhìn xuống đất như muốn khóc. Sau đó lại nhìn Ninh Nghị, cổ họng gồng gượng một cái rồi lại cúi xuống.

Lại chìm vào trong nước...

Ninh Nghị nhắm mắt lại, động tác của nàng lại bắt đầu tỉ mỉ, chậm rãi.

Một lúc sau tiểu Thiền lặng lẽ chui ra khỏi chăn, liếc nhìn Ninh Nghị rồi kéo chăn đắp cho gã, sau đó rời khỏi giường.

Rõ ràng tâm trạng tiểu nha hoàn đang thấp thỏm không yên, nhưng nét mặt cũng không quá phức tạp. Nàng đứng cuối giường mặc thêm quần áo, cài khuy rồi lặng lẽ đi ra. Không lâu có sau tiếng nước chảy vọng đến, chắc là đang rửa mặt rửa tay súc miệng... Trong đêm khuya thanh vắng, thỉnh thoảng có tiếng dế mèn râm ran trong bãi cỏ. Tiểu Thiền nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, rồi âm thầm đóng cửa, cởi giày, cởi quần áo, leo lên giường cuộn vào trong ngực Ninh Nghị, cơ thể nàng mang theo mùi thơm của sương sớm.

“Như vậy... không tốt lắm..” Ninh Nghị nhẹ giọng nói.

“Cô, cô gia...” tiểu Thiền rụt đầu, thân thể cứng đờ. Ninh Nghị phì cười: “Không cần phải như vậy...”

“Thế nhưng...thế nhưng...chuyện này là do tiểu Thiền muốn làm, hơn nữa... Cô gia ko thoải mái ạ...”

Tiểu Thiền nói khe khẽ, Ninh Nghị vuốt tóc nàng, hỏi: “Mấy chuyện thế này học được từ đâu vậy?”

“Lẽ kết hôn lần trước có mấy thăm thăm cầm tranh vẽ đến, bảo là... bảo là...”

Nàng ấp a ảm úng, muốn nói gì đó mà khựng lại, cuối cùng cũng ko thể nói tiếp, ngo nguẩy trong lồng ngực Ninh Nghị, mơ mơ màng màng, trán tựa vào ngực gã. Một hồi lâu sau mới nói tiếp: “Cô gia... có cảm thấy tiểu Thiên không hiểu chuyện, thấy tiểu Thiên bất hiếu? Chuyện phụ thân còn...”

Ninh Nghị mỉm cười: “Sao lại nói vậy?”

“Thật ra... mẫu thân cũng ca ca tẩu tẩu đều nghĩ tiểu Thiên và cô gia đã... đã như thế... Ừm, kỳ thật lúc mẫu thân và ca ca tẩu tẩu bảo tiểu Thiên nghỉ cùng phòng với cô gia, trong lòng tiểu Thiên còn hơi thích thích nữa... Phụ thân qua đời, chẳng hiểu sao tiểu Thiên lại cảm thấy không quá thương tâm...”

Nàng càng nói âm lượng càng nhỏ dần. Ninh Nghị quàng tay qua cổ thon ôm lấy bờ vai nàng, trầm mặc hồi lâu.

“Hơi khó giải thích, nhưng ta cũng rất vui.”

“Ồ?” tiểu Thiên chớp chớp mắt.

“Mới bốn tuổi tiểu Thiên đã vào Tô gia rồi phải không?”

“Vâng.” Gật đầu

Tiểu Thiên cảm thấy Tô gia quan trọng, cảm thấy mình là nha hoàn Tô gia... cảm thấy ta ko thoải mái... tuy nhiên ta vẫn rất vui. Dù vậy... ta vẫn cảm thấy muối có chút không công bằng...”

Tiểu Thiên nghe không hiểu lời này, ngược lên nhìn Ninh Nghị, sau đó hơi buồn buồn chớp mắt: “Nhưng, nhưng mà... chính bản thân muối muốn... muốn làm điều này mà, với lại...” Nàng như tiến sát hơn, giọng chột nhỏ đi. “Tiểu Thiên thích cô gia...”

“Ừ, thích thì được rồi.”

“Thế cô gia vừa nói...”

“À, không có gì.” Ninh Nghị vỗ lên bờ vai nàng, một lúc sau. “Chỉ là, có nhiều thứ không phải cứ nghĩ thoáng thì không liên quan gì, mấy ngày này... không cần như vậy đâu...”

“Vâng.” Tiểu Thiên gật đầu nhu thuận, lại một lúc sau,

“Nhưng sợ là...cô gia không thoải mái...”

“Nhịn một chút cũng không sao, cô gia muối rất lợi hại, rất có nghị lực, không thì sao lại gọi là Ninh Nghị.”

“Nhưng tiểu Thiên không muốn cô gia phải chịu đựng...”

“Nói không sao là không sao, không có nhiều chuyện nữa.”

“Dạ.”

Lặng im trong chốc lát, rồi tiếng tiểu Thiên vang lên.

“... Hiện tại cô gia vẫn đang chịu đựng sao?”

“...”

Ninh Nghị trợn mắt, không biết nói gì, thở dài.

“Thôi được rồi, ta đi tắm cái đã.”

“Để tiểu Thiên đưa cô gia đi.”

“Nằm xuống, cảm được động đây.”

“Dạ?”

“Ta biết rõ vòi nước ở đâu.”

“Nhưng mà...”

“Nằm xuống, ngủ.”

Sau khi nghiêm khắc phê bình sự sốt sắng của tiểu Thiên, Ninh Nghị mặc quần áo rồi đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại. Đứng dưới mái hiên, gã nhếch miệng: “Chỉ là một khảo nghiệm nho nhỏ thôi mà.” Đi được vài bước lại nhún nhún vai, tự nhủ: “Đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, mình còn sợ gì chứ...” Sau đó vô cùng hùng dũng đi tiếp.

Không lâu sau gã thở dài, quay về mà có chút không biết nói gì, đẩy cửa tiến vào phòng. Tiểu Thiên thành thật nằm thẳng trên giường, hai tay đặt trên cái yếm lặng yên nằm ngủ, tư thế như một cái xác ướp. Ninh Nghị thở dài: “Tiểu Thiên, miệng giếng nằm ở đâu vậy? không có nước, ta còn phải nấu nước nữa.”

Tiểu Thiên vẫn nằm ngủ như cũ, mắt nhắm nghiền, chốc lát sau một giọng nói đáng yêu vọng tới: “Tiểu Thiên đang ngủ.”

“...”

Ninh Nghị sửng sốt cả một lúc, tay giang giang ra, tại sao trong một đêm lại có đủ các loại cảm xúc buồn đau, ái tình, hài kịch thế này chứ...

Thế là nửa đêm gã đành phải nhờ tiểu Thiên dẫn ra chỗ vòi nước ở miệng giếng. Dĩ nhiên tiểu Thiên dẫn đường cũng chẳng hoàn toàn đáng tin cậy. Hai chủ tớ lén lút đi nhằm không làm kinh động đến Cảnh hộ vệ và Đông Trụ, sau đó dựa theo trí nhớ của tiểu Thiên tìm kiếm giếng nước, quyết tâm đi tới.

Thời gian tiểu Thiên trở về thôn Nam Đình cũng không nhiều, đêm hôm khuya khoắt cũng biết rõ giếng nước ở đâu, thế nên hai người mò mẫm vừa đi vừa tìm, sau khi kiểm được chỗ nguồn nước thì Ninh Nghị tắm rửa một chút. Bởi vì tiểu Thiên chờ ở một bên canh chừng nên gã cũng không thể “ra” lần thứ hai được. Mới qua một ngày mà cảm giác như mắt đã bắt đầu hiện quầng thâm.

Có thể theo tiểu Thiên quay về phòng cũng là may mắn rồi.

Còn đối với tiểu Thiên, lúc này trong nàng đang tồn tại hai dạng cảm xúc.

Yên bình, buồn đau...

Bốn tuổi nàng đã bị bán vào Tô phủ, lòng đã sớm thuộc về Tô gia, còn ở nơi này, người ngoài nói đây là nhà của nàng, gia đình nàng, hằng năm nàng cũng gửi tiền, về thăm nhà, chiếu cố mọi người, gọi phụ thân, mẫu thân, ca ca, tẩu tẩu..., thực thực sự mối quan hệ sâu đến đâu cũng khó nói rõ.

Khoảng thời gian gần mười hai năm và thời gian ở chung hơn mười ngày đối với một thiếu nữ mười sáu tuổi, bản thân nàng sau đó có quay về gia đình này, có các loại ý niệm lá rụng về cội hay không cũng rất khó nói. Nhưng ít nhất là hiện tại, trong nàng không có nhiều suy nghĩ như vậy. Nàng sống ở Tô gia phải giúp mọi người làm việc, phục thị tiểu thư, đó đều là những việc cần làm, còn về phần về nhà thì có lẽ nàng sẽ xin phép về khi rảnh, mặc dù trong nội tâm cũng không có nhiều chờ mong, chỉ tương tự như khi xử lý mấy việc nhỏ mà không cần phải quá gấp gáp.

Nếu như trong nàng có thể phân làm hai, thì phần quan trọng vẫn dành cho Tô gia, còn thôn Nam Đình có lẽ chỉ là tương trưng mà thôi. Phụ thân qua đời, việc nàng đau lòng cũng không phải giả dối, chỉ là nỗi thương tâm đó cũng không thuộc về phần trọng yếu kia. Giống như nàng đang đi làm việc gì quan trọng, nghe thấy một câu chuyện nho nhỏ, cảm thấy xúc động hoặc là buồn cười, rồi lại vội vội vàng vàng cuốn đi mất.

Đây chính là lý do Ninh Nghị bảo nàng không công bằng, thế nhưng ở niên đại này, rất nhiều người bao gồm cả tiểu Thiên sẽ cảm thấy việc đó là đương nhiên. Chỉ có gã mới hiểu, thời điểm mà một người có thể toàn tâm toàn ý nghĩ cho bản thân mình thì mới biết thứ tình cảm này trân quý như thế nào.

Một ngày nào đó tiểu Thiên lớn hơn, già đi, cảm thấy sinh hoạt không dễ dàng nữa thì có lẽ sẽ nhớ những thuật ngữ như lá rụng về cội, nhớ đến nếu như trước kia mình ở cùng với gia đình thì sẽ như thế nào. Thế nhưng, trước mắt Ninh Nghị cũng không định nói với nàng, những đạo lý này, dù là mấy năm nữa thì vẫn chỉ là mây bay gió thoảng, hiện tại như vậy là tốt rồi.

Sau đó là ngày thứ bốn tang lễ...

Trên linh đường xướng hát, mỗi ngày túc trực bên linh cữu, xã giao qua loa thật sự là một chuyện rất buồn tẻ. Vì có chuẩn bị một ít danh mục quà tặng nên ban ngày Ninh Nghị đi bái phỏng trong thôn, tặng lễ từng

nhà cùng với cảnh hộ vệ và Đông Trạ, cảm tạ bọn họ đã quan tâm giúp đỡ cho gia đình tiểu Thiên, sau đó là trò chuyện tâm sự. Ninh Nghị mang dáng vẻ khiêm tốn, cấp bậc lễ nghĩa cũng đầy đủ, ngoài ra còn phong độ, tạo cảm giác về khoảng cách, thế nên sau khi báai phòng đều được khen ngợi không ngớt. Gã liền nghĩ, nếu mình muốn quyến rũ mấy cô nương trong thôn e cũng chắc như bấp, không khỏi tự cảm thán một phen...

“Hôm nay tẩu tẩu nói với ca ca rằng chúng ta tặng nhà Mục đại thẩm lễ vật quá quý trọng, bảo ca ca nói chúng ta không cần tặng lễ hậu như vậy, nếu được chỉ cần vài thứ thiết thực là tốt rồi... chỉ là nàng không tiện nói với muội những điều này nên, ca ca phải ra mặt mà ấp a ấp úng, muội giả vờ như nghe không hiểu vậy...”

Tối đến gã vẫn ở cùng phòng với tiểu Thiên, nàng đang nằm sắp trên giường, đang đưa đôi chân trần, nói mấy chuyện phát sinh với gã.

Mọi người trong thôn đều cho rằng tiểu Thiên và Ninh Nghị đã có quan hệ, trước mắt Ninh Nghị cũng không định đi giải thích làm gì. Chẳng qua chỉ là ngủ, ngoài ra không chuyện gì khác. Hai người ở chung nói chuyện với nhau rất hợp, đêm về Ninh Nghị phân chia giường chiếu rõ ràng.

“Muội ngủ trong, ta ngủ ngoài.” Sau đó cuốn tấm chăn thành một cuộn dài đặt ở chính giữa, “Ừm, để kể muội nghe câu chuyện này.”

“Vâng.” Tiểu Thiên đang nằm sắp chuyển người vào phía trong.

“Tại vùng núi xa xôi kia, một ngày nọ nhà cô gái kia có một vị khách tới, nhìn qua là một anh chàng trông chính trực, hào hoa phong nhã, hiếm thấy trong thiên hạ xin được ngủ lại. Bởi nhà nàng chỉ có một cái giường, mà chuyện giang hồ cũng gấp rút nên hai người quyết định ngủ chung, nàng là người cẩn thận, còn đối phương nhìn cũng rất đàng hoàng, chính giữa giường đặt một đoạn dây thừng ngăn cách hai bên. Cô gái nói nếu hôm sau dây thừng không thủng nữa thì anh là đồ cầm thú, chẳng phải chính nhân quân tử gì. Cô gái rất đẹp nên tối hôm đó anh chàng kia phải cố gắng nhẫn nhịn, nhẫn nhịn rất nhiều. Rạng sáng ngày hôm sau, ha ha, dây thừng quả nhiên không thay đổi, anh kia vừa đắc ý ngẩng đầu lên thì “chát”, ăn trọn một tát.

“Anh chàng kia thật giảo hoạt, chắc là buổi tối làm bậy, sau đó sửa lại dây cho thủng.”

“Không phải, cô gái kia mắng anh chàng: ”Anh còn không bằng cả cầm thú.”

Ninh Nghị nhún vai, tiểu Thiên nằm bên cười ngặt nghẽo.

...

Rạng sáng ngày hôm sau.. tiểu Thiên giống như con bạch tuộc bám vào sau lưng gã. Ninh Nghị hơi nghiêng người lại, tính đè lên người nàng, thế nhưng tiểu Thiên giống như một cục bông di động, nhẹ lách ra khỏi tấm lưng ấy, rồi lại mơ mơ màng màng bò lên lồng ngực gã, tiếp tục ngủ say.

Tấm chăn kia đã bay mất tiêu từ lúc nào.

Chiều ngày thứ năm, nhưng người cần báai phỏng trên cơ bản cũng đã xong, sau đó lại trải qua hai ngày nữa, chờ đến giờ lành hạ táng quan tài. Cùng trong lúc đó tại thành Giang Ninh, nơi hàng liễu rủ bên khúc sông cong, Nhiếp Văn Trúc đang rời khỏi quán trở về nhà nhìn thấy lão nhân đang xếp cờ cách đó không xa, thoáng dừng lại trong chốc lát. Trước được mời đến vài lần, xem như là có quen, ngay lúc này lão nhân ngẩng đầu mỉm cười, vẫy vẫy tay về phía nàng.

Nàng cung kính khom người, rồi khẽ vén lọn tóc mai, chậm chậm đi qua cờ quán, đứng trò chuyện với lão nhân.

Lão nhân cũng cười, sau mấy câu, lão vung tay bảo nàng ngồi xuống đối diện rồi vẫy qua bên bảo trà quán chuẩn bị một bình trà. Hai người ngồi xuống dưới bóng cây nói về chuyện của Ninh Lập Hằng ở Thiên Viên Sơn. Một đề tài thú vị, một già một trẻ có khả năng trở thành phụ tử xem như đã chính thức đặt quen biết.

Quân cờ đầu tiên hạ xuống...

Cũng vào lúc này, Ninh Nghị đang đứng trong một gian bếp trông khá là dơ dáy bẩn thỉu, ngửi ngửi mùi tanh từ tô thức ăn kia truyền tới mà cảm thấy lợm miệng. Đối với mọi người trong nhà thì đây là một buổi tối khá thịnh soạn vì có thịt, nhưng thực sự không hợp khẩu vị của gã lắm...

Dù có khó ăn nhưng mặt gã vẫn không đổi sắc, vẫn vui vẻ ăn và trò chuyện cùng mọi người, nhưng cũng không có nghĩa là thích ăn thật. Lúc này vừa hít hà cái mùi kia, vừa mỉm cười gật gù rồi quay người rời đi, làm cho người kia đang tới cảm thấy gã rất hài lòng.

“Huynh xem chừng rất hợp với đồ ăn chúng tôi nấu nhỉ...”

“Ha ha ha...”

89. Q.2 - Chương 90: Đông Trạ

Vào lúc màn đêm dần buông xuống, sơn thôn bắt đầu le lói vài điểm sáng thưa thớt, một đám con nít đang rượt đuổi nô đùa trên cánh đồng. Lão nông ngồi trước thềm nhà nói chuyện phiếm, tay cầm cần thuốc lảo, thỉnh thoảng lại gõ gõ xuống bậc thang bằng đá xanh. Đông Trạ và Cảnh hộ vệ đang ngồi tán gẫu dưới gốc cây già.

“...Ta vốn từng cho rằng cô gia cũng mềm yếu như mấy lời đồn đãi kia, thế nhưng càng về sau sàng thấy không đúng. Thụ sinh thì vẫn là thụ sinh, có dáng vẻ thế thì đúng rồi, chỉ là hiện nay trong thành Giang Ninh mà nhắc tới cô gia Ninh Lập Hằng thì có ai là không biết. Đứa nhóc nhà ta hiện đang học ở học đường năm trước còn được Tổng Mậu Tổng tri châu khen ngợi, ài.. cả nhà họ Cảnh ta trước giờ đều mù chữ, nếu không có Tô gia thì đứa nhóc kia làm sao có cơ hội biết chữ, nếu không nhờ cô gia thì làm sao có thể được người như Tổng tri châu khích lệ...”

Cách đó không xa là linh đường huyền ảo, Cảnh hộ vệ vỗ vỗ đùi tâm sự những chuyện này với đánh xe Đông Trạ.

“Người biết không, cô gia thực sự khiêm tốn, hẳn không thích nổi trội, cũng không theo mấy bọn mua danh chuộc tiếng kia ra ngoài bù khú rượu chè gì, lại còn rất tốt với nhị tiểu thư. Người nhìn những người hẳn thường lui tới mà xem, Lý Tần Lý Đức... toàn là những người đáng nể...”

Trên lớp học hẳn tỏ vẻ này kia hay sao, hoàn toàn chưa bao giờ, không hề nói nặng một câu. Đám học trò biết thế nên hơi lộn xộn chút nhưng vẫn học hành tốt thì cũng được, thậm chí còn tốt hơn so với trước kia nữa...”

“Cảnh Liệt ta không biết đọc, vốn chỉ cho rằng tiên sinh nghiêm khắc, năm trước còn được Tổng tri châu khen làm ta rất vui mừng. Về sau có một ngày thằng nhóc trở về nói chuyện trên lớp học, ta mới cảm thấy có gì không đúng. Tính tình tiên sinh rất hay so đo với với đám nhỏ, trong lớp không thể không tự giác, nếu không sẽ bị treo lên đánh một trận. Về sau trong một lần cô gia nói chuyện với ta, bảo rằng không cần như thế. Đây chính là khí độ của đại nhân vật, dùng đức phục người, lấy tài phục người.”

“Lúc trước tiên sinh nghiêm khắc, đám nhỏ gật gù đọc sách nhưng vô dụng. Hiện tại đám nhỏ tuy hơi ảm ỉ một chút, nhưng là thực sự tin phục cô gia, cả ngày nói chuyện với người ta cứ tiên sinh nói thế này, tiên sinh nói thế kia, ha ha, có mấy lần thằng nhỏ còn chạy đến trước mặt ta nói mấy lời, chà... Ngẫm lại cũng thật có đạo lý. Người xem lần này đến thôn, lúc bãi phỏng từng nhà, cách cô gia nói chuyện làm việc, ứng đối tiến thoái cũng chẳng khác gì một ông lớn. Từ đầu thì chưa nhìn ra, nhưng càng ngày càng thấy đúng là có học có khác, trong nhà mình cũng chẳng mấy ai có thể so sánh với cô gia...”

Bề ngoài Cảnh Liệt phóng khoáng hung hãn, nhưng đối với người trong nhà thì rất điềm đạm, nói chuyện cũng rất thật lòng. Đông Trạ ngồi bên cạnh thoạt nhìn như đứa cháu, lúc này hơi trầm mặc rồi nói: “Nghe nói lúc cô gia vừa tiến phủ thì bị người ta đánh phải không?”

“Ừm, tên Tiết Tiến kia, có lẽ là thừa dịp không có ai liền cầm gạch chọi một phát..., lúc ấy không có ai chứng kiến chứ nếu mà để ta bắt được, dù cho sau lưng có là Tiết gia ta cũng đập ột trận hết đường báo quan

luôn... Chỉ là sau này cô gia cũng ngang nhiên làm nhục hấn một phen, ha ha... À đúng rồi, khi đó người đã vào phủ rồi mà...”

“Vâng.” Đông Trạ gật đầu, “Vừa mới tiến phủ không lâu, có nghe người ta nói nhưng cũng không rõ ràng lắm. Thế nhưng... Cảnh thúc, cô gia đã lợi hại như vậy, sao lại đi ở rể?”

Cảnh Liệt suy nghĩ: “Vấn đề này hơi phức tạp, thứ nhất là lão thái công và gia gia cô gia đã từng có ước định, thứ hai là bối cảnh Tô gia hiện tại tương đối dày, nhị tiểu thư cũng có tài, tính cách mạnh mẽ. Không biết khi đó làm sao mà bàn được chuyện.

Thật ra bọn ta có nghĩ đến một lý do... ha ha, là trước khi kết hôn nhị tiểu thư đã từng lén lút đi quan sát cô gia. Về ngoài và khí chất của tiểu thư cũng thuộc hàng đỉnh cấp... không biết giữa bọn họ lúc đó đã phát sinh những chuyện gì, nhưng mà... cô gia đã đồng ý... Chưa nói đến nhị tiểu thư, chỉ nói mấy nha đầu bên người nàng, Thiên Nhi thì tâm ý, Quyên Nhi cũng tốt, còn nha đầu Hạnh Nhi, vừa xinh đẹp lại vừa mạnh mẽ...”

Trong ba nha hoàn thì Thiên Nhi tâm ý, Quyên Nhi hoạt bát, Hạnh Nhi thì như người chị cả vì lớn hơn một tuổi, đôi khi hay cãi nhau với người ta, cũng từng tranh cãi với Cảnh Liệt mấy lần nhưng chẳng bao giờ để bụng, sau lại nói chuyện bình thường như chưa có gì xảy ra.

Nói được một hồi, Cảnh Liệt vỗ vai Đông Trạ.

“Một đôi nhị tiểu thư và cô gia thực sự là do ông trời tác hợp, sau này nhị tiểu thư nhất định sẽ là người tiếp quản cô gia. Người còn trẻ, cố gắng làm cho tốt, sau này rất có thể sẽ được làm quản sự...”

Nghe lời khích lệ như thế, Đông Trạ gật đầu đồng ý. Không lâu sau màn đêm buông xuống, người này người kia ra vào linh đường, đêm về những người làm nông rãnh rỗi ngồi tụ tập tăng thêm phần náo nhiệt. Thời gian dần trôi, nơi đây bắt đầu thưa thớt dần... Thỉnh thoảng Đông Trạ lại đi qua, nhìn thấy tiểu Thiên bên trong, còn cô gia thì lúc có lúc không.

Năm trước Đông Trạ mới tiến Tô phủ, đối với một người đang ở quê được vào nội thành, được vào làm việc trong một nơi giàu có, nhà cao cửa rộng như thế, chứng kiến mọi thứ thì sẽ nổi lên một cảm giác rất lợi hại, rất kỳ lạ.

Hệ thống nhà rộng lớn ngay ngắn kéo dài, quản sự thì dường như chuyện gì cũng biết, còn những người khác bất kể lớn nhỏ đều vô cùng lợi hại. Thỉnh thoảng lại nghe bọn họ nói đây là ai, kia là ai, địa vị cao bao nhiêu, hoặc là nghe những sự tích về các văn nhân trong thành. Tóm lại hấn có cảm giác như không cách nào với tới vậy.

Thường nghe người trong phủ nói nhị tiểu thư rất lợi hại- tất nhiên là chưa kể đến mấy vị lão gia- Hấn thì chưa có cơ hội gặp nhị tiểu thư, nhưng đã gặp qua mấy nha hoàn của nàng nhiều lần.

Thiên nhi rất hay cười, nụ cười cũng đẹp lắm. Tuy nàng nhỏ hơn hấn nhưng hấn vẫn phải xưng là tiểu Thiên tỷ, đây cũng là đương nhiên thôi vì người ta lợi hại như vậy mà. Còn Quyên nhi thì những lúc phân phó công việc đều bình tĩnh nghiêm túc, không biểu lộ gì, cũng không cười, mặt lạnh làm người khác cũng hơi e dè. Hạnh nhi tỷ thì khi phân phó công việc tương đối ôn hòa, nhưng thỉnh thoảng phát sinh xung đột với người khác cũng rất đáng sợ, có một lần hấn trông thấy nàng tranh cãi với quản sự việc gì đó, cứ một câu chặn một câu, quyết không nhường bộ... Rõ ràng nàng chỉ là nha hoàn, vậy mà dám tranh luận cùng quản sự lợi hại như vậy, cuối cùng đành chiến thắng, điều này là Đông Trạ cảm thấy nàng thật là lợi hại.

Nhưng chính xác ra thì người gây cho Đông Trạ chú ý nhất vẫn là tiểu Thiên tỷ, kỳ thật chưa nói chuyện được mấy lần, chỉ đôi lúc nàng đến phân phó công việc rồi đi ngay. Thế nhưng những lúc ở trong phủ hấn vẫn thường trông thấy nàng, thỉnh thoảng thấy nàng vừa đi vừa vờn vai cho đỡ mỏi, miệng cần nhả việc này việc kia, đôi lúc lại thấy nàng vội vội vàng vàng, hoặc có khi thì sôi nổi theo bên cạnh cô gia... Đông Trạ thấy nụ cười của tiểu Thiên tỷ rất đẹp, tất nhiên, ngoài chuyện đó thì không nghĩ thêm gì hơn.

Đêm tết trung thu đó, lúc lái xe ngựa đưa tiểu Thiên ra ngoài hấn cũng chẳng nói được gì, chỉ kịp nói tên của mình, về sau nàng vẫn nhớ rõ, mấy lần gặp trong phủ nàng cũng bắt chuyện, hơn nữa còn xưng là Đông Trạ ca, mấy lần đó hấn cũng không đối đáp cho tự nhiên được, sau cũng rất phiền muộn.

Trong phủ cũng có một số người làm theo đuổi mấy nha hoàn, chỉ là mấy chuyện này không làm hấn lo nghĩ. Ba nha hoàn của nhị tiểu thư mang thân phận không khác lắm với quần sự trong phủ, với lại hiện tại hấn không thích kiêu theo đuổi như vậy, và cũng cảm giác phận mình không nên như thế. Lần này lúc tiểu Thiên về quê, phân phó hấn lái xe, sáng hôm đó hấn tính an ủi vài lời nhưng nói năng kém cỏi, đến tận khi lên đường vẫn chưa nói được.

Đến Nam Đình thôn mấy ngày nay, trong lòng hấn lúc nào trầm mặc. Việc hấn cần làm không nhiều, chỉ là cho ngựa ăn, bảo dưỡng xe ngựa mà thôi. Thỉnh thoảng lại cùng Cảnh hộ vệ và cô gia đi thăm nhà người ta. Cô gia thật lợi hại, nếu là hấn có lẽ sẽ không nói được những lời kia, chỉ vài câu đơn giản mà cảm giác như bao hàm ứng đối đầy đủ. Giống như lời Cảnh hộ vệ từng nói, người có học thì sẽ được người khác tôn kính là chuyện thường.

Tiểu Thiên tỷ ngủ cùng cô gia trong một phòng âu cũng là nhân chi thường tình, Đông Trạ cũng chẳng cảm thấy có gì không thích hợp, nhưng trong tâm tư đôi lúc trống trải rất khó chịu. Thời gian trôi qua, càng lúc càng về khuya, thỉnh thoảng hấn lại đi qua nhìn thấy cô gia và tiểu Thiên không còn trong linh đường, vậy nên hấn vòng qua mấy phòng ngủ, lúc đi qua gian phòng cô gia thì thấy đèn bên trong còn sáng. Hấn đứng bên ngoài nhìn vào thấy cô gia đang ngồi trước cửa sổ, hình như đang viết gì đó. Còn tiểu Thiên tỷ có vẻ không có trong phòng.

Đông Trạ quay về căn phòng được người ta an bài ở và Cảnh hộ vệ, thấy có tiếng động phía xe ngựa bên kia. Hấn nghi hoặc đi qua thì thấy tiểu Thiên mặc một bộ quần áo trắng đang leo từ trong xe ra, trên tay cầm vài thứ, trông thấy hấn liền nhẹ gật đầu: “Đông Trạ ca.”

“Ồ, tiểu Thiên tỷ... Ta còn tưởng là ai...”

“Mấy ngày nay cô gia ăn uống không tốt lắm, nãy muội có chuẩn bị ít bánh để đưa huynh ấy.” Tiểu Thiên gật đầu cười, trong tay cầm mấy thứ quà bánh đưa qua, “Đông Trạ ca đói bụng không? ăn một cái nha.”

“Hơ, ta ta...”

“Cầm lấy.” Tiểu Thiên mỉm cười đặt miếng bánh vào tay Đông Trạ rồi vẫy vẫy tay, “Muội về phòng trước, gặp lại Đông Trạ ca sau, ngày mai còn phải làm phiền nữa.”

“Không, không... không phiền gì...” Đông Trạ cầm miếng bánh, trong lòng bao nhiêu lời muốn nói mà không nói được, chỉ đứng nhìn thân ảnh đó đi qua căn phòng kia.

Thoạt nhìn nàng cũng không được vui vẻ như ngày thường, dáng vẻ hơi buồn bã, chỉ là lúc tới trước căn phòng kia vẫn dừng lại một chút, miệng mỉm cười rồi mới đẩy cửa tiến vào.

Nhìn bóng ảnh hai người trong gian phòng..., tay Đông Trạ cầm tấm bánh kia sưng sờ hồi lâu, sau mới cắn một miếng nhỏ. Loại bánh này bình thường có lẽ rất ngon, nhưng hương vị lúc này dường như không tốt lắm. Hấn nhìn bóng người đối diện, hiểu rằng dù có cố gắng thế nào cũng không lay động được tình cảm ấy. Nửa tỉnh nửa mê chơi vơi trong cái gọi là ái tính, có người đang mất phương hướng trong một đêm hè ...

“Đây cứ như là ông hoàng không bằng...” Trong phòng, Ninh Nghị khẽ than, bẻ đôi miếng bánh trên bàn thành hai phần, một phần đẩy qua phía tiểu Thiên: “Ăn không quen đồ ăn người ta sốt sắng chuẩn bị, nửa đêm nha hoàn mang mấy thứ đồ này tới, người ta biết được thì sao?”

“Người ta biết kệ người ta, mà cô gia cũng lợi hại ghê, rõ ràng không thích ăn mà cứ ngồi đó ăn bằng hết...”

“Ồ, việc ta không thích ăn dễ thấy vậy ư?”

“Tiểu Thiên nhận ra, còn người khác chắc chắn không biết đâu.” Tiểu Thiên cười, “Muội ăn no rồi, cô gia không cần chia phần đâu.”

“Mặc kệ ăn rồi hay chưa, cứ cố gắng ăn cho hết đi, ta cũng ăn no rồi, muội đã đem tới thì phải có trách nhiệm giải quyết một nửa, không được lãng phí.”

“Muội ăn phần này là được rồi.”

Tiểu Thiên cầm lấy miếng bánh, bẻ ra một phần đẩy qua phía Ninh Nghị, gãi lắc đầu kỳ kèo: “Không được không được, nhiều thế ta chịu thiệt ả, chúng ta chia theo tỉ lệ năm năm phần thì dù gì muội cũng phải xử

lý hai phần mới được... À, miếng bên này lớn quá, đổi miếng nhỏ hơn đi.”

Trên bàn kỳ kèo kịch liệt như đang đàm phán, tiểu Thiên cầm một miếng lớn đặt cùng một chỗ với hai miếng nhỏ, kháng nghị: “Không thể tính vậy được, miếng lớn này ngang với cả hai miếng nhỏ rồi...”

“Vậy muội đề xuất cách chia hợp lý hơn đi, ta cảm thấy mấy miếng này cũng không lớn bằng nhau, muội xem, miếng kia nhỏ xíu như thế... Vậy cũng không ổn, muội cố ý chiếm ưu thế.”

“Cô gia không muốn miếng lớn thì phải lấy hai miếng nhỏ.”

“Ta còn một biện pháp khác.”

“Hả? gì cơ,... Ừm...”

Tiểu Thiên đang mở miệng, liền bị Ninh Nghị nhét một miếng bánh lớn vào: “Tốt tốt, hiện tại mất miếng lớn, không tính tới nữa, còn lại thì dễ chia rồi...”

“Ồ, ao ại ông ính, uội ải ăn ết à? (Sao lại không tính, muội phải ăn hết à)...” Tiểu Thiên vừa gắng gượng nuốt xuống, vừa ý kiến.

Muội ăn hết tại chỗ rồi còn tính gì nữa, hơn nữa nói không ra hơi còn đòi thương với chả lượng, mà ... muội nói gì thế nhỉ, nghe cũng chẳng hiểu, thôi ta tiếp tục chia phần nhé, muội có quyền đưa ra ý kiến, và ta sẽ tham khảo sau...”

Không có việc gì làm nên bày trò giải trí một phen, hai người cứ giằng co kỳ kèo miếng bánh trong phòng. Sau khi chia xong tính ra tiểu Thiên phải ăn hơn phân nửa, nàng xưa nay là một tiểu nha hoàn rất khôn khéo nhưng cũng không có biện pháp chống lại Ninh Nghị, chỉ đành lăm bắm “cô gia ăn hiếp người ta”. Sau đó nàng cởi bớt quần áo rồi lên giường nằm hằn vào phía trong, quyết tâm không để ý tới gã, thế nhưng không lâu sau khi Ninh Nghị đã ngủ, nàng nhịn không được trườn vào giữa giường ôm lấy cánh tay gã.

Đêm lại lặng lẽ trôi qua, giờ thìn(7h-9h sáng) ngày hôm sau là lúc hạ táng. Trưa còn có buổi tiệc trong thôn, nhưng gã cân nhắc đến tình trạng lũ lụt, nạn dân đang kéo về Giang Ninh, về sớm lúc nào hay lúc đó. Vậy nên sau khi hạ táng tể bái xong xuôi, nhóm người Ninh Nghị liền cáo biệt mọi người, chuẩn bị lên đường.

Giờ Tỵ(9-11h sáng), ánh nắng mặt trời khá gay gắt, xe ngựa rời khỏi thôn Nam Đình, men theo đường núi nhanh chóng quay về Giang Ninh. Khí trời hơi oi bức, không lâu sau bắt đầu có mây đen tụ lại phía xa xa...

90. Q.2 - Chương 91: Đồ Vong Ôn Phụ Nghĩa

Buổi tối, trong tiếng gió gào thét, khi đi qua hành lang nối giữa nội viện và ngoại viện của Kim Phong lâu thì nghe thấy âm thanh của một người phụ nữ đang quát mắng.

“Đồ vô lương tâm! Đồ vong ơn phụ nghĩa ”

Thanh âm này khá gay gắt, người của Kim Phong lâu chỉ cần nghe là biết đây là giọng của Dương mục mục. Dương mục mục ước chừng 40 tuổi, tuy là người đẹp hết thời nhưng hiện khí chất vẫn còn tốt, trông khá là đoan trang thực nhâ, không ngờ hôm nay lại không để ý tới hình tượng gào thét như vậy. Tịch Quân Dục nghe thấy vậy thì hứng thú dừng bước. Sau đó, các loại thanh âm la mắng nhau truyền ra, là một cô gái khác, tuy nói cũng gay gắt nhưng khá là dễ nghe.

“Đồ đàn bà lòng tham không đáy! Đồ đĩa hút máu”

Kim Phong lâu được chia thành hai khu nội viện và ngoại viện độc lập với nhau, bên ngoài là một dãy nhà thấp tầng, sau dãy nhà chính là nội viện. Mấy gian nhà bên ngoài thường dùng để kinh doanh, bình thường Tịch Quân Dục hay làm khách ở dãy nhà ngoài, nơi này không phân biệt đẳng cấp, chính hợp với hắn. Lúc này hắn đang đứng ở trong hành lang nghe người ta cãi vã, hiện người nói là Dương mục mục.

“Đồ ngu ngốc! Cái số thiếu phu nhân đấy... là thiếu phu nhân đấy... vậy mà cô lại coi thường nó...”

“Thiếu phu nhân thì thế nào, tôi chẳng thêm!”

“Đồ ngu...”

Trưa nay thời tiết oi bức nhưng trông sắc trời cũng không đến nỗi nào, tới gần tối thì bắt đầu nổi gió, chắc là đêm nay sẽ mưa xối xả, việc làm ăn của Kim Phong lâu cũng không tính là quá tốt, một nữ tử sắc mặt vội vàng đi từ đằng trước tới, thấy hần thì nghiêng người cười nói:

“Tịch công tử, hôm nay mời khách ở đây ư?”

“Ừ, ở bên ngoài, phòng Xuân Hiểu, sắp tàn rồi.”

Tịch Quân Dục gật đầu, hỏi:

“Bên trong làm sao vậy?”

Cô gái có chút do dự, nói:

“Mẹ đang tức giận đấy, ài, việc này...”

Nàng có chút muốn nói lại thôi, Tịch Quân Dục cũng không hỏi tiếp, đồng thời sau lưng cũng vang lên tiếng gọi của một chương quỹ Tô gia:

“Quân Dục, sao vậy, sao ra ngoài lâu thế?”

Hần quay đầu lại nói một câu:

“Về ngay đây.”

Sau đó xoay người cáo từ với cô gái.

Hôm nay hôm nay hần vốn cùng với vị chương quỹ kia mở tiệc chiêu đãi tân khách, hiện cũng sắp tàn cuộc nên vừa rồi mới đi nhà xí. Khi hần quay lại phòng thì đôi bên đã bắt đầu cáo từ, vị chương quỹ kia tiễn người rời đi, hần ra cửa tính tiền và giải quyết nốt chuyện còn lại. Dù sao cũng chẳng có chuyện gì nên hần đuổi khéo cô gái tiếp khách đi, chỉ lưu lại một người tương đối quen, bảo đối phương ở trong phòng gảy một khúc đàn, bản thân thì nhắm nháp thức ăn, ngẫm nghĩ sự tình.

Do ngồi cạnh cửa sổ nên dù cửa sổ có đóng, hần vẫn nghe thấy tiếng gió bên ngoài. Tiếng gió mang theo tiếng cãi vã bay tới, đúng là khá thú vị.

“Nếu như có vị công tử ca nào đó cho cô tiền chuộc thân, ta chẳng thêm nói nửa câu, thậm chí còn cho thêm đồ cưới, nhưng bây giờ cô thật ngu ngốc...”

“Ngu hay không kệ tôi! Tiền chuộc thân tôi lo đủ là được.”

“Ta còn lạ gì chút tiền ấy của cô! Không có ta, không có Kim Phong lâu, cô lấy đâu ra tiền?”

“Bà chỉ muốn tôi ở chỗ này làm công cho bà, giúp bà kiếm tiền, bà muốn cả đời tôi không ra khỏi chỗ này chứ gì.”

“Thối lắm! Đồ vong ơn phụ nghĩa! Thối lắm... Cô tự hỏi lại mình đi! Cô tự hỏi lại mình đi! Khi các cô tới tuổi lấy chồng, Dương Tú Hồng ta có khi nào không đồng ý hay không, có từng cau mày nhăn mặt hay không! Trước đây có Tư Tư, Tiểu Vũ, Lệ Hồng, Bạch Đóa Nhi, Phan Thi... Bạch Đóa Nhi. Chính ta tác hợp cho bọn họ đấy! Bọn họ nào được tính là ắt chủ bài, nhưng ta vẫn tìm cho họ những mối tốt, vui vẻ tặng đồ cưới! Vậy mà bây giờ cô đòi đi, tại sao...”

“Tôi! Thích! đi!”

“Cô bị bỏ bùa mê thuốc lú rồi! Cô xuất thân từ nơi này đấy, bây giờ chuộc thân ra để làm cái gì. Ta biết là ta không nên có lòng tốt như vậy mà, con họ Nhiếp kia... trước kia là con gái nhà quan, đâu có hiểu gì thế sự... Ta đáng nhẽ không nên có lòng tốt cho nàng ta công việc, vừa rồi lại còn giúp đỡ nữa chứ... Cô ta không hiểu thế sự, cô có hiểu không. Cô tự nghĩ lại xem mình có xuất thân gì, cô bị cô ta bỏ bùa mê thuốc lú rồi...”

“Tôi bị bỏ bùa mê thì tôi chịu...”

“Ta không cho phép cô như vậy!”

“...”

“... Đám Trần viên ngoại, công tử của Thiết gia, Trịnh lão gia, có người nào không tốt? Ta đâu có bảo gả cô phải ột lão già đâu, cô phải có tiền, phải làm thiếu phu nhân! A, cô không thích bọn họ ư, vậy những đại tài tử như Tào Quan, Liễu Thanh Địch thì thế nào, tiền ít nhưng nhà cũng thuộc loại phú quý, tương lai nếu có thể làm quan... thì cô tốt xấu gì cũng là thiếu phu nhân đấy! Cô bảo không lấy ai ư, định ở góa à? Cô nghĩ xem, nếu mà cô đi bán trứng, ai còn dám lấy cô nữa. Mất mặt! Mất mặt quá! Sau này họ sẽ nói Dương Tú Hồng ta dạy dỗ ra một đứa con gái quái thai, tính cách cổ quái...”

Hai người ở trong phòng lớn tiếng khắc khẩu, Dương mục mục vừa giận vừa tức nức nở quát mắng. Tịch Quân Dục nghe thấy thú vị, bà ta nhắc tới Tào Quan, Liễu Thanh Địch... chẳng nhẽ Nguyên Cẩm Nhi định rời đi? Cô gái này liên tục hai lần lọt vào tốp tứ đại hành thủ trong kỳ thi chọn Hoa khôi, không ngờ mới sau sự kiện này hai tháng mà đã định chuộc thân ình. Làm ăn lỗ vốn, cũng khó trách Dương mục mục tức giận như vậy, hơn nữa hình như cô ta không định lập ra đình, chẳng nhẽ định chuộc thân ra ngoài... tự lập môn hộ? Đâu có giống...

“Dù sao tiền cũng ở chỗ này rồi! Nếu bà vẫn bảo thiếu thì tôi đưa cho bà hết...”

“Cô ra ngoài đấy có cái gì tốt, ra ngoài đó để cho đám phàm phu nhàn à, hiện giờ ở đây chỉ ít cũng toàn là văn nhân tài tử!”

“Tôi chẳng để ý ai nhìn cả!”

“Nếu vậy cả đời này không đàn ông nào thích cô đâu!”

“Tôi cũng không thích đàn ông!”

Dương mục mục nghe thấy vậy thì tức tới mức tắt tiếng.

Nguyên Cẩm Nhi cũng quát cường im lặng.

“... Cô rốt cuộc có cái gì không hài lòng! Cô rốt cuộc có cái gì không hài lòng! Cô gia nhập Kim Phong lâu, ta coi cô là hoa khôi, coi cô là át chủ bài, cô không muốn gặp ai ta cũng không ép, những nhân vật nổi tiếng như văn nhân tài tử, đại quan, phú hào địa chủ... ta cũng đâu có bắt cô phải gặp họ bao giờ. Bây giờ cô bị bỏ bùa mê thuốc lú rồi, cô muốn đi con đường chết à, cô rốt cuộc có cái gì không hài lòng... Định bán rẻ tiếng cười, trở mặt với đời ư... Định dựa vào chính mình, đùa cái gì vậy, cô có thể tự dựa vào bản thân cả đời ư? Làm thiếu phu nhân thì có gì không tốt, người khác cầu còn không được! Cô đã tu luyện được mấy đời rồi mà dám kiêu! Cô không thích? Vậy thì kiếp sau nên nhớ đầu thai làm đàn ông đi.. Đàn bà chỉ có cái số này thôi!”

Tạch tạch tạch, mấy âm thanh phát ra ở trên nóc nhà, sau một khắc, trời đổ mưa xối xả, cơn mưa bao phủ cả tòa thành.

Tiếng cãi nhau nghe không còn rõ lắm, loáng thoáng mới nghe thấy tiếng của Nguyên Cẩm Nhi: “Vậy bà đánh chết tôi đi...”

Tịch Quân Dục đẩy cửa sổ, do mái hiên phía trên vươn ra ngoài rất dài nên mưa lớn không thể bay vào trong phòng. Từ nơi này nhìn sang bên kia có hai bóng người đang di chuyển, hai người con gái đang cãi nhau âm ỉ. Do mưa gió quá to, không nghe rõ nói cái gì, chỉ phân biệt được ai đang nói mà thôi. Sau một lúc, đại khái là Nguyên Cẩm Nhi đi tới đấy toang cánh cửa sổ bên đó ra, gió lùa phòng vào, ánh nến bập bùng.

“Cô nhảy đi! Nhảy sông tự vẫn là xong hết mọi chuyện! Coi như ta chưa từng nuôi đứa con gái này...”

Dương Tú Hồng quát lớn, Tịch Quân Dục nhìn thấy bóng người kia không nói một lời bỏ lên thành cửa, sau đó thả người nhảy xuống trong mưa, nước sông Tần Hoài bắn lên tung tóe.

“Ha ha!” Tịch Quân Dục cười cười, không ngờ bây giờ vẫn còn nữ tử quát cường tới mức này.

“Tiểu thư...” Trong tòa nhà đó vang lên tiếng gọi thất thanh, một cô gái đi tới bên cửa nhìn xuống, chắc là một nha hoàn của Nguyên Cẩm Nhi. Dương mục mục thấy vậy quát to: “Chết đi! Chết đi! Chết đi là tốt

nhất... Kỹ năng bơi lội của nó tốt như vậy, dù rùa đen có chết cũng không làm nó chết được. Đồ rùa đen, đồ vong ơn phụ nghĩa.”

“Tiểu thư...”

“Cầm đi! Cầm đi! Cầm đồ của tiểu thư người đi... Đây, khế ước bán mình của người, của tiểu thư người... Cút! Đều cút hết cả đi!”

Dương mù mù quảng thứ gì đó xuống nhà, nha hoàn kia tiến tới dập đầu mấy cái, cầm mấy thứ dưới sàn rồi gọi lớn “tiểu thư” sau đó chạy ra bên ngoài.

“Bảo Trần sư phụ chèo thuyền đi theo xem nào, vớt cái đồ muốn chết kia lên. Đừng để người ta nói Dương Tú Hồng ta ép người tự vẫn!”

Trong mưa lớn, Kim Phong lâu khá náo nhiệt, Tịch Quân Dục nhìn cảnh tượng này mà cười một lúc lâu. Sau đó, hắn đi ra ngoài, chuẩn bị rời đi, mới bước ra hành lang thì đã gặp mấy người quen, đó là đại thiếu gia Ô Khải Long và Nhị thiếu gia Ô Khải Hào của Ô gia. Nhìn thấy bọn họ, Tịch Quân Dục đứng sang một bên cho họ qua, nhưng hai người kia thấy hắn thì vui mừng chát tiếng chào hỏi.

“Ha ha, Tịch chương quỹ, thật là trùng hợp, hôm nay huynh cũng ở Kim Phong lâu à, hình như vừa tiếp khách xong phải không?”

“Lúc này vừa tiếp Dư chương quỹ của Tứ Khánh phường, hiện Dư ông ấy vừa rời đi rồi.”

“A, nếu huynh không bận viện thì tới đây ngồi một lát, có thể gặp nhau âu cũng là duyên phận.”

Tịch Quân Dục cười lắc đầu, sau đó khách sáo mở miệng cự tuyệt:

“Cám ơn thịnh tình của hai vị công tử, chỉ là Quân Dục thượng có một số việc phải xử lý, không thể quấy rầy, lần sau vậy, lần sau vậy...”

Hai người của Ô gia này đều nổi danh về việc nhiệt tình trong việc chiêu hiền đãi sĩ, Ô Khải Long kia trước đây rất thích Tịch Quân Dục. Hai bên đứng đó nói chuyện thêm một lúc, sau đó hai huynh đệ Ô gia tiếu nuối cười cáo từ, Tịch Quân Dục đợi bọn họ đi qua rồi xoay người ra cửa.

Hôm nay trời mưa xối xả, bất lợi cho xuất hành. Tính ra thì hôm nay phụ thân của Tiểu Thiện mới hạ táng, đại khái là buổi tối ngày mai Ninh Nghị mới trở về. Chuyện bên Tứ Khánh phường cũng đã ổn, có lẽ nên đi báo cáo tình hình một chút...

Hắn đứng ở cửa nhìn trời mưa mịt mù, người hầu dắt ngựa xe tới hỏi:

“Tịch chương quỹ, bây giờ đi đâu?”

“Quay về...”

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

“Tô phủ.”

Xe ngựa lộc cộc cô độc đi giữa làn mưa, dọc theo con đường dài chậm rãi lăn bánh về phía Tô phủ. Không bao lâu sau, trên một con đường cạnh bờ sông, có một chiếc xe ngựa của Tô phủ đang lao nhanh trong làn mưa, người khoác áo tơ đánh xe là Đông Trạ, rốt cục buổi tối bọn họ cũng về tới Giang Ninh.

Cuộc sống về đêm của triều Vũ tương đối nhộn nhịp, cửa thành buổi tối cũng không đóng, thỉnh thoảng có đóng cũng là vào lúc khuya. Nhưng mà gần đây nạn dân tập trung bên ngoài khá nhiều, Ninh Nghị trên đường về cứ lo rằng buổi tối sẽ đóng cửa thành sớm. Trên đường đi hắn thấy sắc trời âm u, may mà vào thành rồi mới mưa xối xả, hắn gọi Cảnh hộ vệ vào trong xe, sau đó lấy áo tơ bảo Đông Trạ mặc vào. Lúc đi qua đoạn đường này thì đột nhiên nghe tiếng người gọi “Tiểu thư...”

Hắn xốc màn xe lên nhìn ra ngoài, con đường ven sông này có khá nhiều nhà cửa, phần lớn là thanh lâu, đèn lồng ở cửa chiếu sáng cả một đoạn đường. Ninh Nghị thấy trong nhà còn có người, chứ ở trên đường

không còn ai đi lại. Sau khi vén rèm nhìn kỹ một lúc, hắn thấy một cô gái đang từ dưới sông bò lên đường, nha hoàn của nàng mang theo một cái bọc nhỏ đứng bên cạnh.

Không biết vì sao cô gái này lại ngã xuống sông, bây giờ trời đang mưa, buổi tối sông Tần Hoài cuộn cuộn, có chút nguy hiểm, trông cách nàng bò lên bờ cũng có thể nhận ra nàng ta có kỹ năng bơi tương đối tốt. Có điều khi cô gái này ngã xuống sông mặc ít áo, bây giờ trên người ướt đẫm, y phục dán sát vào cơ thể làm nổi bật đường cong lả lướt, giày thì chắc đã rớt mất một chiếc ở dưới sông. Trong trời mưa mù mịt, cảnh tượng này rất mê hoặc.

Trên lầu mấy căn nhà ven đường có lẽ cũng có người nhìn thấy, Đông Trạ chắc cũng nhìn thấy nàng. Cô gái kia đưa tay xoa mặt, thấy người ta nhìn mình thì cũng cúi đầu nhìn lại bản thân, sau đó nhú mào ngẩng đầu quát “chưa từng nhìn thấy con gái à...”

Câu này mắng khá to nhưng bản thân nàng cũng có chút chột dạ, nửa cuối không to được như lúc đầu. Mắng xong thì nàng lại xoay người, nhảy ùm xuống sông, trong nháy mắt đã bơi ra xa, biến mất trong dòng sông cuộn sóng.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Cô nha hoàn chạy dọc theo trên bờ...

“Chà chà.” Cô gái đẹp thật...

Ninh Nghị cảm thán trong lòng, mang máng nhớ ra là hình như đã gặp cô ta ở đâu đó, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không phải, có thể là trước đây xem quá nhiều minh tinh điện ảnh nên mới như vậy.

Đang nghĩ thì Tiểu Thiên nhích lại gần nói:

“Cô gia, người đang nhìn gì vậy?”

“A, không có gì.”

“Không tin.”

Tiểu Thiên lắc đầu.

“... Đông Trạ chắc cũng nhìn thấy, muội đi hỏi Đông Trạ đi.”

“Hừ?” Tiểu Thiên nghi hoặc, một lát sau mới xoắn màn xe phía trước hỏi:

“Đông Trạ ca, Đông Trạ ca, các huynh nhìn thấy gì vậy?”

“Hả, cái gì?”

Đông Trạ ngẩn người, sau đó một trận lúng túng nói:

“Không, không nhìn thấy gì, không nhìn thấy gì...”

“Hừ?”

Ninh Nghị ở bên trong xe cười ha hả, Tiểu Thiên nghi hoặc nhìn Đông Trạ ở phía trước, lại nhìn Ninh Nghị ở bên trong xe, sau đó buồn buồn lui về chỗ ngồi của mình nói: “Bắt nạt người khác...”

91. Q.2 - Chương 92: Cảnh Cáo (thượng)

“Về chuyện của Tứ Khánh phường, tôi đã bàn bạc ổn thỏa với Dư chương quỹ rồi, trước mùng 6 tháng 10 có thể giao hàng cho họ là xong, tôi có một ý tưởng...”

Mưa xối xả bao phủ đại viện Tô gia, nước mưa đan xen như một tấm màn hạ xuống, dưới ánh sáng của ngọn đèn trong phòng khách, Tịch Quân Dục đang ngồi bàn chuyện làm ăn với Tô Đan Nhi. Hạnh nhi cầm

khăn mang tới cho hắn lau những giọt nước trên người, sau đó Quyên nhi bưng khay trà vào, đặt thêm một đĩa điểm tâm lên bàn.

“Tịch chương quỹ mời dùng trà.”

“Làm phiền Quyên nhi rồi.”

Tịch Quân Dục cười gật đầu, sau đó tiếp tục bàn chuyện làm ăn với Tô Đan Nhi:

“Nếu Tứ Khánh phường đã bắt đầu, tôi nghĩ có thể đầu tư khoảng 1 vạn lượng ở Viên châu khởi công xây dựng hai xưởng nhuộm và kho hàng, sau đó lấy Viên châu làm căn cứ phát triển dần ra xung quanh, có thể mười phần chắc chín...”

Hắn nói xong liền im lặng đợi Tô Đan Nhi trả lời, việc mở rộng làm ăn của Tô gia thường được tiến hành theo trình tự như vậy, nhưng lúc này Tô Đan Nhi chậm rãi uống một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói khá nhỏ:

“Thời điểm đầu tư ở Viên châu đã tới, nhưng gần đây sắp vào vụ, hiện giờ... hãy đợi thêm một thời gian nữa rồi tính tiếp.”

Tô Đan Nhi nói khá nhẹ nhàng, cách trả lời này Tịch Quân Dục cũng đã đoán được trước, chỉ là ánh mắt của nàng khiến hắn không hiểu. Hắn quen Tô Đan Nhi khi nàng còn là một cô nhóc 11, 12 tuổi, nhưng từ khi Tô Đan Nhi bắt đầu quản chuyện làm ăn cho tới nay, cô gái này đã khiến hắn không cách nào hiểu được nữa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là cảm giác mà thôi. Tính cách của cô thế nào, hắn đương nhiên là biết rõ, nàng tuy rằng chịu áp lực rất lớn nhưng luôn cố gắng hết mình.

Mấy năm trước, đại khái là khi Tô Đan Nhi gần 14, 15 tuổi đã bắt đầu cùng làm việc, bàn bạc các loại đối sách làm ăn với hắn và mấy chương quỹ khác. Thiếu nữ này thường đưa ra những quyết định kinh người, tuy phần nhiều thời gian là vụng về, những khi nàng làm sai hoặc quyết định không đúng thường lúng túng cười cười, sau đó kinh ngạc nói: “Hóa ra như vậy à...”

Nàng có tính cách nhẹ nhàng, khiêm tốn, đối với ai cũng rất điềm đạm, chưa bao giờ giận dữ. Đương nhiên cũng có lúc nàng gặp phải tình huống không biết ứng phó cách nào, khi đó nàng thường im lặng nở nụ cười, ra sức mím môi, lặng lẽ đợi ọi chuyện qua đi.

Tâm tình của con người rất kỳ quái, chẳng có giới hạn rõ ràng nào cả. Tịch Quân Dục cũng chẳng biết mình quyết định ở lại hăng vải Tô gia khi nào, gia cảnh lúc nhỏ của hắn không tốt, mẹ mất sớm, cha hắn bệnh triền miên, hơn nữa còn là một tửu quỷ. Từ nhỏ hắn đã nổi tiếng là thông minh, vốn tưởng rằng học hành sẽ có tiền đồ tốt, ai dè sau khi tới hăng vải làm công kiếm tiền phụ giúp gia đình đã làm mãi tới tận lúc này.

Người thông minh làm việc gì cũng nhanh, Tịch Quân Dục cũng tự tin mình là một trong những người làm được việc, buôn bán rất tốt. Là thương nhân, hắn dần hiểu thế nào là nhân tính, nhân tâm, trong cách nghĩ của hắn, thế gian vạn vật đều không thoát khỏi sự thay đổi, đọc sách cũng chỉ là một trong những con đường thành công.

Khi còn làm việc vải, hắn đã giúp hăng vải Tô gia giao dịch thành công được mấy lần, tiền kiếm được cũng nhiều hơn, đời sống gia đình khá khá hẳn lên. Đương nhiên, lúc đó hắn vẫn còn ý nghĩ học hành, việc hắn chấp nhận ở lại hăng vải có phải do thiếu nữ này hay không thì rất khó nói, nhưng chắc chắn đây cũng là một nguyên nhân lớn.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại cũng tự hiểu, gia đình nghèo khó, muốn đi học tiến xa trong con đường khoa cử rất phiền phức, có muốn mang quà đi tặng tạo quan hệ cũng chẳng làm nổi. Trong khi cảm giác có tiền lại cực kỳ thực tế, thời đó hắn đã vạch ình một con đường tương đối lý tưởng, đó là ở lại làm công cho Tô gia, trở thành chương quỹ, đại chương quỹ, sau đó ở rể, khi Tô Đan Nhi tiếp quản sự nghiệp thì sức nặng của hắn cũng tương đương với nàng.

Lúc đó, hắn không ngừng bộc lộ tài năng, coi như đó là một ám hiệu với thiếu nữ đang không ngừng say mê học tập kia. Những lúc Tô Đan Nhi mắc lỗi, hắn cũng rất đúng lúc phạm phải sai lầm. Kể từ khi biết

cách nghĩ của Tô Bá Dung với Tô Đàm Nhi, hẳn đã hiểu kiểu gì cũng có một ngày Tô gia cần một chàng rể, hẳn hiển nhiên sẽ là người lý tưởng nhất, bản thân hẳn cũng chẳng ngại chuyện này.

Người bắt tài bao giờ cũng chờ đợi ông trời ban ình cơ hội thay đổi thân phận, đương nhiên đây cũng chỉ là một trong những lời đồn vô căn cứ, nhưng đối với người có năng lực, hiểu được khả năng của bản thân cũng đủ giúp họ có một vị trí lớn rồi. Đối với hẳn mà nói, hẳn tin rằng mình ở nơi nào cũng có cơ hội, cũng có thể khiến người ta coi trọng. Hẳn xuất thân nghèo khó, đợi ông trời thay đổi đương nhiên là không được, vậy thì ở rể chính là cách mà chẳng có gì là không thể chấp nhận.

Tô Đàm Nhi cũng hiểu rõ năng lực của hẳn, hẳn cũng hiểu rõ tính cách của nàng, đây chính là một trong những nhân tố biến họ thành một cặp đôi lý tưởng nhất. Nhất định sẽ có một số người lúc đầu mang chuyện ở rể ra chê bai, nhưng chẳng sao, chỉ cần hẳn thể hiện năng lực, người bên ngoài tự nhiên sẽ nhìn hẳn với cặp mắt khác xưa, một năm, hai năm... sự thực sẽ thay đổi tất cả. Tô Đàm Nhi trên lưng đeo gông xiềng mà còn có thể cản rằng tiến về phía trước, bản thân hẳn sao lại không thể?

Chỉ tiếc là sự việc phát triển ngoài dự liệu của hẳn, Tô gia chắc chắn có suy nghĩ về hẳn.

Đương nhiên là có để ý, nhưng cuối cùng, lão thái công đột nhiên quyết định chọn một thư sinh vô năng.

Tô gia... muốn chọn người này để dễ bề khống chế.

Đôi khi biểu hiện năng lực thái quá lại là một khuyết điểm.

Lúc lễ thành hôn diễn ra hẳn còn mĩa mai, nếu như đổi lại chú rể là hẳn thì nhất định Đàm nhi sẽ không kiếm có chạy mất.

Trong lòng vốn rất tự tin rằng, việc đính ước giữa Tô gia và Ninh Nghị chẳng có gì khiến hẳn phải lo lắng, nhưng nào ngờ đối phương lại quyết định chọn Ninh Nghị, lúc đó hẳn mới cảm thấy kinh ngạc. Vốn hẳn có ý định trực tiếp tìm Tô Đàm Nhi bày tỏ tình cảm trong lòng, nhưng đến lúc đó hẳn mới nhận ra, thiếu nữ này đã thể hiện thái độ với người bên ngoài rằng, mình là người đã có chồng. Trước kia, nàng gọi hẳn là “Quân Dục ca”, không lâu sau đổi thành Tịch chuởng quỹ, đến bây giờ vẫn duy trì cách gọi như vậy.

Nàng có thể mềm mỏng diễm đạm, có thể tinh nghịch đáng yêu, có thể dí dỏm hài hước, nhưng đa phần thời gian thiếu nữ này thường mang tâm trạng bàng quan của người đứng ngoài, đôi lúc nàng sẽ cảm thấy thú vị, thấy hiếu kỳ, cũng có lúc bật cười thành tiếng, nhưng mà... kiểu gì cũng luôn duy trì thái độ bàng quan và tích cực học tập. Người thông minh chỉ cần dụng tâm thì học thứ gì cũng nhanh, đây là điều mà Tịch Quân Dục đã sớm biết.

Khi đó hẳn mới phát hiện, tình yêu không dễ nói, bởi vì người ta đâu có thân thiết như mình tưởng.

Hẳn cũng là người cao ngạo, nếu như chạy tới thổ lộ, thiếu nữ kia có thể là vô cùng ân cần, vô cùng dịu dàng, thậm chí là vô cùng thương tâm, nhưng mà thực sự trong trái tim kia không coi rằng đây là một chuyện đáng để tiếp nhận, đây là kết quả mà hẳn không thể nào chịu nổi.

Sau khi thành thân, Tô Đàm Nhi tỏ ra mình là một người đã có chồng, đây cũng là chuyện mà hẳn đã sớm đoán được. Vấn đề thân phận chính là nguyên nhân chính để Tô Đàm Nhi thành thân. Mà không biết thư sinh kia sống với nàng thế nào nhỉ, chắc chắn Tô Đàm Nhi sẽ không biểu hiện ra mặt là mình không hài lòng, mà cũng chắc chắn rằng thư sinh kia sẽ không hiểu được trong lòng vợ mình đang nghĩ gì.

Nghĩ tới mà thú vị, nghĩ tới mà đau lòng. Quả nhiên bọn họ không ở chung phòng. Mặc dù sau này thư sinh kia phát triển ngoài dự liệu, trên còn đường học vấn đúng là có chút tài năng, nhưng cho dù thế nào, chắc chắn hai người sẽ bằng mặt mà không bằng lòng. Ngoại trừ hẳn ra, không ai có thể hiểu được Tô Đàm Nhi, trái tim luôn ẩn sâu trong cơ thể kia luôn giữ được sự tỉnh táo kể cả khi bị áp lực và cô độc.

Muốn dùng thân phận nữ tử mà chấp chưởng Tô gia, trở ngại đương nhiên là sẽ có, dù có khóc cũng không có mấy người thật lòng đồng tình. Mặc dù đã có Tô Bá Dung bày mưu đặt kế trợ giúp nàng, nhưng mỗi khi buôn bán, đối phương sẽ nghĩ tới vấn đề của một nữ chủ nhân. Dù cho nàng không ngừng chứng minh năng lực tới năm 40, 50 tuổi, dù có trở thành nhân vật như Võ Tắc Thiên thì mọi người vẫn nghĩ rằng, nàng chỉ là một nữ nhân, cho nên nàng chỉ còn cách chọn lựa sự tỉnh táo cho trái tim mình.

Nghĩ tới mà cảm thấy lạnh buốt, cảm thấy cô độc, cảm thấy thương cảm. Nàng cần một người thực sự có khả năng cùng chung hoạn nạn. Tịch Quân Dục thích cảm giác như vậy, nhưng lúc này hắn cũng chỉ có cách im lặng và tiếp nhận sự thực, việc đã xảy ra, oán giận vô dụng, lo lắng làm gì những chuyện không đâu.

Đôi khi Tịch Quân Dục không cảm nhận được vị trí quan trọng của mình trong cách nghĩ của nàng nữa, nàng đã dần trưởng thành, qua mấy năm nữa, người từng dạy dỗ nàng như hắn sẽ không còn ảnh hưởng được tới nàng.

Chuyện Viên châu, Tô Đàn Nhi đã quyết định, hắn chỉ là “chưởng quỹ” đương nhiên không cần nói nhiều. Khi có thời gian, hai người cũng thường hay nói chuyện, sau khi nói chuyện Tứ Khánh phường, hắn kể thêm mấy chuyện thú vị, sau đó lại liên hệ tới việc nạn dân mà phân tích thêm những khả năng có thể phát sinh. Hắn biết Tô Đàn Nhi thích nghe cái gì, nàng bưng trà uống chứng tỏ nàng đã nghe tới mức nhập thần, thỉnh thoảng gật đầu, hỏi ngược lại vài câu, thần thái chẳng khác gì thiếu nữ hiếu kỳ mấy năm trước. Dù sao đây cũng là thời đại tin tức không thể linh thông, rất nhiều thứ chỉ cần nói đúng là đúng, mà những điều Tịch Quân Dục nói, nàng thường không biết.

Sau đó hắn thuận miệng nói tới chuyện tang sự của phụ thân Tiểu Thiên, phán đoán xem bao giờ Ninh Nghị có thể trở về, chuyện này hắn chỉ điểm tới là dừng, ám chỉ một chút rằng mình không giống như Ninh Nghị. Tuy rằng thoát nhìn những thứ này đối phương sẽ không để trong lòng, nhưng cũng có thể trò chuyện thêm một chút thời gian.

Đột nhiên, Hạnh nhi cầm theo ô từ ngoài sân chạy vào, trông khá là vui vẻ nhìn Tịch Quân Dục gật đầu cười rồi lao tới chỗ Tô Đàn Nhi, nói:

“Cô gia và Tiểu Thiên đã về rồi.”

“Thật không?”

Quyên nhi đứng sau Tô Đàn Nhi bật hỏi trước, Tô Đàn Nhi cũng ngẩng đầu lên nở nụ cười tươi, nhưng cũng đồng thời nhíu mày:

“Mưa lớn như vậy, trời lại tối khuya, họ có bị ướt không?”

“Không đâu. À, người đánh xe là Đông Trạ, lúc ở ngoài Cô gia bảo hắn đi tắm trước rồi, sau đó còn bảo nhà bếp chuẩn bị cơm nước, họ trở về gấp quá, chắc là cơm tối chưa ăn.”

“Ừ.”

Tô Đàn Nhi suy nghĩ một chút, nói:

“Hạnh nhi, muội bảo nhà bếp chuẩn bị những món Cô gia thích ăn, sau đó chuẩn bị thêm một nồi cháo, ta cũng có chút đói bụng... Mặt khác chuẩn bị thêm món canh nắm để Cảnh hộ viện và Đông Trạ khử lạnh, bình thường bọn họ không được ăn món này. Nếu muội và Quyên nhi muốn thì có thể tự đi chuẩn bị, ta không dùng, sau khi Cô gia và Tiểu Thiên dùng bữa xong chắc cũng không ăn món này nữa... À, Tịch chưởng quỹ có muốn không?”

“Tôi không dùng, nếu Cô gia và Tiểu Thiên đã trở về, chuyện quan trọng cũng đã nói xong, vậy tôi trở về trước.”

Tịch Quân Dục cười tự nhiên, Tô Đàn Nhi gật đầu.

“Nếu vậy thì tôi tiễn Tịch chưởng quỹ.”

“Không cần, mưa lớn lắm.”

“Không sao, hơn nữa tôi cũng muốn nghe tường tận hơn về kế hoạch Viên châu lúc này Tịch chưởng quỹ nói.”

“Cô không muốn nghe mới là lạ...”

Tịch Quân Dục cười ở trong lòng, tay mở ô cùng với Tô Đàn Nhi, Quyên nhi đi ra ngoài, miệng thì nói về kế hoạch và cách nghĩ của mình. Từ liệu mà hắn thu thập được về phong thổ, quan viên, dân chúng ở bên đó vô cùng kỹ càng, Tô Đàn Nhi vừa gật đầu vừa nghe.

Tiếng mưa rào rào, đi trên đường nhìn ánh sáng nhạt nhòa của dãy phòng ốc, hắn có cảm giác dinh thự Tô gia to lớn chỉ còn ba người họ đi trong mưa. Gần tới cửa hông, nhìn thấy bên đó vẫn có người vội vã qua lại, người hầu của hắn cũng đứng đợi ngoài cổng. Khi đi tới một chỗ trong hành lang không cần dùng ô, Tịch Quân Dục hít sâu một hơi.

“Thực ra, hơn một năm nay, tuy rằng Tô thị vẫn giữ được thế phát triển, nhưng hiện giờ các cơ sở đều tự giữ lại tài chính ỉn. Cô đang chuẩn bị, nhưng chuyện này quá lớn, cô không muốn nói thì đáng nhẽ ta cũng không nên nêu. Thế nhưng... với số vốn gốc lớn như vậy không trở lại, cô đã hiểu hết ý nghĩa của chuyện này chưa?”

Tô Đan Nhi dừng bước, liếc mắt nhìn hắn, nhẹ mân đôi môi, không nói gì. Ánh mắt kia có chút phức tạp, giống như muốn nói xin lỗi không thể nói với người điều này, dù sao nàng vẫn đang muốn nắm toàn cục... Tịch Quân Dục cũng không đợi điều gì, chỉ lắc đầu, thở dài một hơi.

“Tôi không biết cô có ý nghĩ này từ lúc nào, có thể mấy năm trước cô đã nghĩ đến chuyện... bán vải vào cung, trở thành Hoàng thương (thương nhân của Hoàng gia), chuyện này... có đúng không?”

Hắn nhìn Tô Đan Nhi, hơi dừng một chút.

“Nếu là mấy năm trước còn có thể, nhưng mà năm ngoái, Tiết gia đã bắt đầu triển khai, họ cũng có chủ ý với Hoàng thương, có lẽ Ô gia cũng có ý nghĩ như vậy. Cách nghĩ của cô rất khó thực hiện vào lúc này, cô biết không?”

Trong đêm mưa, đây là lời cảnh cáo nghiêm khắc nhất. Tịch Quân Dục lo lắng là điều này đang tới...

92. Q.2 - Chương 93: Cảnh Cáo (hạ)

Từ khi ký hiệp ước Thiên Uyên tới nay, bởi vì mỗi năm đều phải cống nộp cho Liêu quốc một lượng tiền Tuế (tiền cống nộp cho bên thắng trận) và vải vóc hạng nhất, cho nên làm nghề dệt may ai cũng muốn mình trở thành Hoàng thương.

Mỗi năm cung cấp 30 vạn tấm vải, số lượng này không phải là nhỏ, nếu không xé nhỏ ra thì chẳng hiệu buồn nào nuốt trọn được. Mà cho dù có xé lẻ ra thì đối với mỗi người vẫn là con số không nhỏ. Do mỗi năm phải cống nộp số lượng vải lớn như vậy, nên giá cả triều đình thu mua không được cao cho lắm, nó không thể bằng những mặt hàng đắt giá, thậm chí còn thấp hơn so với mặt bằng chung.

Hàng năm trong cung đều phải mua một số lượng lớn các loại vải vóc, tơ lụa đẹp, đây mới chính là hàng xa xỉ giá cao, lợi nhuận đương nhiên là có, nhưng nếu so sánh với 30 vạn tấm kia thì không tính là bao nhiêu. Trở thành Hoàng thương sẽ có một số đặc quyền nhất định, cho nên đa phần các thương hộ đều tranh giành, họ không tính tới cái thiệt trước mắt về lợi nhuận, mà tính tới cái lợi lâu dài khi triều đình dành cho họ một số đặc quyền phát triển và buôn bán.

Lực lượng của Tô gia trên phương diện này còn yếu, đương nhiên nếu cố tranh một góc nhỏ cũng không khó, nhưng nếu chủ động trở thành một cổ đông phân chia thì tương đối khó khăn. Bản thân Tô gia bình thường phải phải duy trì một lượng lớn các mối quan hệ làm ăn, khi nhận được đơn đặt hàng của Hoàng gia, họ sẽ không để ý tới việc anh bận tới mức nào, có thời gian hay không, mà nhất định buộc anh giao hàng đúng hạn. Nếu không muốn ảnh hưởng tới cung cầu, Tô gia nhất định phải có thực lực của mình.

Nói cách khác, việc mở xưởng mới để sản xuất, cung cấp cho Hoàng gia sẽ không mang tới bao nhiêu lợi nhuận, có lẽ sẽ nhận được một số đặc quyền nhất định, nhưng mở rộng cũng đồng nghĩa với việc phân tán tinh lực, năng lực Tô gia nếu đã bão hòa thì dù có ban cho anh đặc quyền, anh cũng chẳng đủ sức mà phát triển.

Nếu như anh có năng lực lớn, đương nhiên có thể nhận một phần đơn đặt hàng vải Tuế (vải phải nộp cho bên thắng trận), trong kho lại có một lượng vải dự trữ lớn, khi đó cung cấp thêm nhu cầu tơ lụa trân quý cho cung đình, lợi nhuận kiếm được là khá nhiều., Ai cũng có một phần trong chén canh này, nhưng nghe

đâu ngoài việc cung cấp vải vóc quý theo đơn hàng, thương hộ còn phải dâng cho triều đình thêm một số khác, hơn nữa các loại phí tổn đã thông thủ tục không phải là ít, muốn thuần túy kiếm lợi trên lĩnh vực này rất khó, chỉ có thương hộ siêu cấp mới có khả năng vận dụng các loại thủ đoạn để kiếm lời mà thôi.

Biện Lương (Bắc Kinh) có rất nhiều tiệm vải lớn, Giang Ninh mặc dù cũng là nơi nghề dệt hưng thịnh, nhưng Hoàng thương thì chỉ toàn do những hãng vải tầm trung tranh giành, nguyên nhân vì áp lực quá lớn, lợi nhuận không cao, những hãng buôn lớn không thích mạo hiểm.

Muốn giải quyết vấn đề này, biện pháp tốt nhất thực ra là cải tiến kỹ thuật. Tịch Quân Dục đại khái có thể nhận ra nỗ lực của Tô Đàm Nhi ở phương diện này, nàng đã cố gắng nhiều năm, thành tựu đã ở trước mắt, chỉ cần giải quyết tốt vấn đề này là được...

“Mấy năm trước, nếu cô có thể nâng cao hiệu suất, hạ giá thành vải Tuế thì việc làm ăn lần này chắc chắn cô có thể làm... sau một hai năm nhất định sẽ có người ghen tỵ. Nhưng vấn đề ở chỗ từ năm ngoái, quan hệ giữa Liêu quốc và Kim quốc đã bắt đầu căng thẳng, hiện giờ hai nước đều sắp bước vào tình trạng chiến tranh, một khi đánh nhau, hai hổ tranh chấp, triều đình nhất định sẽ xuất binh, lúc đó sẽ không còn chuyện cống nộp tiền Tuế cho người Liêu nữa, chúng ta chỉ còn cách mang 30 vạn tấm vải này về ăn dần...”

“Nếu như không cần phải nộp tiền Tuế nữa thì vẫn có thể cung cấp tơ lụa cho cung đình, Tiết gia và Ô gia chắc chắn đã trừ tính việc này. Chúng ta có thể có thể thắng Tiết gia, nhưng không ăn được Ô gia, bọn họ có quan hệ trong cung, cũng rất quen mấy vị đại nhân trong Chức Tạo phủ. Tôi biết mấy năm nay cô chuẩn bị rất công phu, nhưng căn cứ theo tình hình hiện nay, phần thắng của việc này đã không cao. Cái quan trọng nhất vẫn là ở phương diện vải Tuế, cô có dâng lên tơ lụa tốt thì nhu cầu trong cung cũng không cao, chiến tranh xảy ra, trong cung không nhập vải Tuế nữa mà cô lại sản xuất một lượng lớn, vậy thì chúng ta sẽ chết...”

Tịch Quân Dục nói xong, Tô Đàm Nhi giữ im lặng một lúc rồi nói:

“Tiết gia và Ô gia cũng gặp khó trong vấn đề vải Tuế này à?”

“Nếu như còn nhập một năm vải Tuế nữa, bọn họ nhất định sẽ không chết, hiện giờ họ đang dự tính giảm một phần sản lượng, sang năm có lẽ năm sau nữa sẽ xuất binh, trở mặt, bọn họ sẽ tận dụng đặc quyền của Hoàng thương giảm nhanh sản lượng hết mức có thể. Trong khi cô lại khác, cô đang cải tiến máy dệt, đặt mình vào trong thế mạo hiểm, nếu là mấy năm trước thì tôi đương nhiên ủng hộ cô, nhưng bây giờ tương lai mù mịt, chuyện này cũng chẳng phải một vốn bốn lời, không bằng tránh xa nó ra là hay nhất.”

Hắn thở dài:

“Đây không phải cô tính sai mà là thời cơ không đúng, không có cách nào cả...”

Trước kia, bởi vì có vải Tuế nên Hoàng thương chính là một cái bánh thơm, đối với thương hộ lớn có năng lực mà nói, bọn họ có thể tận dụng để lớn hơn nữa. Nhưng đối với Tô gia hoặc là một số thương gia khác mà nói, nhận mỗi lần ăn này không khác gì nhận độc dược. Tô Đàm Nhi chuẩn bị mãi, khi định thi hành thì chiến tranh lại sắp xảy ra, không còn vải Tuế, Tiết gia và Ô gia tranh nhau rút lui, Tô gia nhảy vào thì đúng là chuyện cười.

Lúc này nghe Tịch Quân Dục phân tích, Tô Đàm Nhi hơi nhú mày, lắc đầu:

“Tịch chương quý cảm thấy trận chiến này sẽ thế nào?”

“Hả?”

Tịch Quân Dục hơi ngẩn người, sau đó nói:

“Sau khi thắng trận...”

Hắn nói đến đây thì đột nhiên hiểu ý đối phương:

“Điều này mà cô cũng...”

“Từ khi ta chào đời, tiền Tuế vẫn tồn tại.”

Tô Đàm Nhi nhẹ nhàng nói chuyện:

“Có một số chuyện nói ra chẳng vinh quang gì, ta đương nhiên hi vọng chúng ta có thể đánh thắng người Liêu. Thế nhưng... hi vọng không lớn, 60 năm trước có hiệp ước Đan Uyên, 7 năm trước có hiệp ước Hắc Thủy, hôm nay lại thêm Kim quốc, chiến tranh xảy ra thì kết quả sẽ thế nào? Hai hổ tranh chấp đồng quy vu tận, điều đó đương nhiên là hay nhất, nhưng sự thật có phải như vậy hay không?”

Tô Đan Nhi lắc đầu:

“Ai cũng nói người Liêu dã man tàn bạo, người Kim thô鄙 không văn, nói triều Vũ ta là thiên triều mệnh mông, ta... ta rất thích nghe chuyện xưa, lúc nhỏ thường lên trà lâu nghe người ta bình sách, thỉnh thoảng nhin không được vỗ tay cười to. Nhưng chúng ta nên nhìn nhận đúng sự thật... nơi nào cũng có người thông minh, chúng ta đánh không lại họ thì phải chấp nhận sự thực họ mạnh hơn ta, phải chấp nhận...”

“Người biết nhận thua mới có thể chiến thắng, ta là một thương nhân, thua thì thua, tiền mất thì thôi, tại sao phải mượn cớ này nọ. Tịch chương quỹ, bảy năm trước Liêu quốc có thể buộc chúng ta ký hiệp ước Hắc Thủy, Kim quốc hiện giờ có sức mạnh đủ khiến chiến Liêu quốc, khi họ đánh nhau chẳng nhẽ họ không biết có một triều Vũ đang nhìn hay sao?”

“Ta hôm nay đi dạo trong trà lâu tửu quán, nghe đám văn nhân tài tử ngồi nghị luận triều Vũ ta phải thế nào để ngư ông đắc lợi, chê trách Liêu quốc Kim quốc dã man thô鄙, vụng về ngốc nghếch, bàn tán chuyện khiêu khích, ly gián cho hai nước giết nhau tới đỏ mắt... Ta chỉ là nữ tử cũng biết là Liêu quốc Kim quốc đâu có ngốc tới vậy. Chúng ta bị ức hiếp gần trăm năm, vậy mà chúng ta vẫn cứ nói người mạnh hơn mình là súc sinh, dã man, mông muội, tại sao chúng ta bị một đám vụng về, súc sinh ức hiếp lâu như vậy? Có lẽ vì đám văn nhân tài tử lúc nào cũng kể cho con cháu nghe chuyện hiệp sĩ nước ta đánh bại Liêu quốc mọi rợ nên chúng ta mới suy nhược lâu ngày như vậy...”

Nàng buồn, lắc đầu:

“Nếu thật sự đánh nhau, kết quả tốt nhất là họ lưỡng bại câu thương, chúng ta sẽ chẳng phải cống nạp một đồng tiền Tuế, đến lúc đó, việc cải tiến máy dệt của ta vẫn còn có thể dùng. Nhưng nếu như kết quả khác đi, Liêu quốc thắng hưng sư vấn tội, tiền tuế cho Liêu quốc nhất định sẽ tăng, nếu như Kim quốc thắng, bọn họ chẳng lẽ không muốn tiền Tuế của chúng ta? Nào có chuyện tốt như vậy? Nghe nói lần này hai nước Kim – Liêu xung đột, một trong những nguyên nhân rất lớn là Kim quốc muốn dụng võ bắt chúng ta buôn bán. Khi hai nước hòa đàm ngưng chiến, triều Vũ ta không chỉ phải cống nộp tiền tuế cho Liêu quốc, mà đồng thời phải cống nộp cho Kim quốc, chẳng bao giờ có chuyện họ buông tha tiền Tuế của chúng ta...”

“Ta cũng hi vọng chúng ta có thể thắng, nếu có một ngày đại quân xuất phát, quan phủ nhất định sẽ tới nhà đòi tiền, gia gia và phụ thân cũng đã chuẩn bị xong. Nhưng nếu như chúng ta thất bại, vậy thì... làm sao bây giờ...”

Tịch Quân Dục đứng ngăn người, thế cục Kim – Liêu hiện giờ đang khẩn trương, cả nước trên dưới đều nói hai hổ đánh nhau, cơ hội vùng dậy của triều Vũ đã tới. Không ngờ Tô Đan Nhi lại ôm cách suy nghĩ khác, nên nói nàng bi quan hay quá tính tảo đây. Nhớ lại tác phong hành sự của cô gái này trước đây, cái bề ngoài thướt tha, tính cách dịu dàng chỉ là biểu hiện ột trái tim kiên cường mà thôi.

Thật sự là... trái tim của hân run lên... vô cùng đáng để người khác khen ngợi.

Nhưng mặc dù là như vậy, trong lòng Tịch Quân Dục vẫn kiên định suy nghĩ tình hình sẽ tốt hơn. Cải tiến máy dệt gia tăng một lượng lớn vải Tuế, lấy hàng chất lượng thấp bán giá cao, đây là dương mưu đường đường chính chính. Nhưng kiếm lợi như vậy sẽ không được lâu dài, tuy có thể giữ bí mật được phương pháp dệt, nhuộm trong khoảng thời gian một, hai năm, nhưng kiểu gì những cải tiến đó cũng sẽ bị truyền ra ngoài, đến lúc đó tất cả mọi người đều cải tiến, lợi nhuận sẽ giảm mạnh, mất nhiều thời gian, nhiều công sức nhưng lợi ích lại chẳng được bao lâu.

Hân mở miệng định nói ra những suy nghĩ này, nhưng có tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, một bóng người từ trong hành lang đi ra. Lúc này Tô Đan Nhi quá chăm chú, Tịch Quân Dục cũng không chú ý xung quanh nên không biết có người tới.

Quyên nhi thấy vậy thì kinh ngạc nói:

“Cô gia, sao người lại ở đây?”

Người trong bóng tối kia chính là Ninh Nghị, một tay hắn cầm cái Ô giấy dầu, tay kia đang cầm thổ sản rừng núi, hình như là thổ rừng hun khói gì đó, hắn xoay người chỉ vào chiếc xe ngựa đang ở phía sau mình, miệng nói:

“Vốn đang chờ ăn cơm nhưng đột nhiên nhớ ra trên xe ngựa có chút đồ chưa cầm vào... A, thứ này là do những hương thân của Tiểu Thiên tặng cho Cảnh hộ vệ, ta cũng cầm một chút.”

Hắn cười cười, đưa một ngón tay chỉ vào Tô Đan Nhi nói:

“Nàng không tốt rồi, không yêu nước nhé.”

Tịch Quân Dục vốn định nhắm vào chuyện này mà nói vài câu, giờ thấy Ninh Nghị nói mấy câu này thì trong lòng khẽ nhú mào, thằng nhãi này chỉ là một gã thư sinh, dù văn chương có tốt nhưng cũng có khác gì Tô Đan Nhi thích nghe chuyện hiệp sĩ triều Vũ đánh bại người Liêu mọi rợ. Những câu nói của Tô Đan Nhi lúc này nghe thì rất có đạo lý, chỉ là không thể đánh đồng với việc làm ăn buôn bán được.

Hắn quay đầu đi, lại thấy Tô Đan Nhi ở bên cạnh bật cười, trong ấn tượng của Tịch Quân Dục, nàng rất hiếm khi cười, cũng có thể vì Quyên nhi ở sau lưng cười mà khiến nàng cười theo.

Nàng cười vui, có chút tức giận quay đầu, ánh mắt nhìn vào Ninh Nghị, giọng thì có vẻ tức giận, nhưng lại chỉ giống như đang vui đùa:

“Tướng công à...”

Cũng vào thời gian này, ở một nơi khác trong thành, bên sông Tần Hoài mưa xối xả có một bóng người đang gõ cửa một căn nhà. Khi Nhiếp Vân Trúc ra mở cửa, nàng nhìn thấy Nguyên Cẩm Nhi ướt như chuột lột, đang đứng trong mưa khép tay ôm mình.

Lúc Nguyên Cẩm Nhi nhảy ra khỏi Kim Phong lâu, trên người chỉ mặc một cái áo ngủ, quần ngủ bằng sợi, trong cơn mưa lớn, dưới ánh đèn dầu, quần áo dính sát vào người nàng như trong suốt, đương nhiên, trong mắt Nhiếp Vân Trúc, tình hình này chỉ làm cho Nguyên Cẩm Nhi trở nên xinh đẹp và yếu ớt hơn một chút. Thiếu nữ thường ngày hoạt bát láu lỉnh kia đang đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, cúi đầu lắc lắc làm nước mưa theo tóc bắn khắp nơi, sau đó gấp một cái.

“A... Vân Trúc tỷ, muội lợi hại lắm đó, thật đó... Hức, muội bơi thẳng một mạch từ Kim Phong lâu tới đây... A, muội muốn ngủ, Vân Trúc tỷ, muội không chiếm phòng của tỷ đâu? Muội ngủ trên sàn là được...”

Nàng một tay che miệng ngáp điên cuồng, ho khan vài tiếng, tinh thần không tốt cho lắm. Nhiếp Vân Trúc hơi ngần người, sau đó lập tức ôm lấy nàng:

“Không được, muội đi tắm nước nóng đã... Hồ Đào, mau đi đun nước nóng...”

“Ừ... Không tắm... nước khó uống quá, muội sắp trở thành một cái bánh bao nhúng nước rồi... Hi, Vân Trúc tỷ thật là ấm áp...”

Nguyên Cẩm Nhi xụi lơ trong lòng Nhiếp Vân Trúc, hai tay ôm cổ đối phương, hai mắt nhắm lại, miệng vẫn cười cười, sau đó lấy quần áo của Nhiếp Vân Trúc lau mặt vài cái, cảm thấy đây là điểm tựa mỹ mãn nhất để ngủ. Lúc đang chập chờn thì bỗng nghe thấy một tiếng người trong mưa: “Tiểu thư, tiểu thư...”

Cũng có một cô gái khác ướt như chuột trong mưa, trên vai khoác một cái túi vải chạy tới.

Không lâu sau, Nhiếp Vân Trúc cười khổ nhìn cô gái trần truồng đang quần chăn ngủ trên giường của mình, trong lòng đã đại khái biết chân tướng sự việc...

93. Q.2 - Chương 94: Lịch Sử Và Đồ Háo Sắc

Trong mưa, xe ngựa dần lặn bánh, vén rèm lên quay đầu nhìn dinh thự Tô gia nhưng cũng chỉ nhìn thấy hai cái đèn lồng dưới mái hiên cửa hông mà thôi, nếu cố cũng chỉ nhìn thấy đường viền đen ngòm của tường bao, Tịch Quân Dục thở dài.

“Đã biết rằng cô sẽ không nghe, nhưng mà...”

Hắn nói tự nhủ một câu rồi nở nụ cười:

“VẬY CŨNG ĐỪNG TRÁCH TA KHÔNG BÁO TRƯỚC...”

Sau khi Ninh Nghị xuất hiện, hắn cũng mở miệng nói qua vài câu về chuyện có liên quan tới Hoàng thượng. Đương nhiên, bởi không biết Ninh Nghị có hiểu chuyện này hay không, cho nên hắn chỉ nói bóng nói gió một chút, dù thế nào thì ý hắn cũng đã truyền ra rồi. Trước mặt Tô Đàn Nhi, những gì hắn có thể làm thì đã làm, có thể nói thì đã nói.

Bên này xe ngựa rời đi, bên kia trong viện, Ninh Nghị cùng với hai người Tô Đàn Nhi, Quyên nhi đến căn phòng dùng cơm cách đó không xa. Ninh Nghị sớm đã phát hiện chuyện buôn bán vào cung, nhưng cũng không rõ cho lắm, tối nay lại nghe thấy hai người nói chuyện buôn bán, sau lại nghe Tô Đàn Nhi nói về tình hình quốc gia, nên mới trêu chọc một phen.

Lúc này Tô Đàn Nhi tức giận cười trách:

“Thiếp thân nói những lời vừa rồi, có hơn phân nửa là do tướng công lần trước thuận miệng nghị luận, sao giờ lại nói thiếp thân không yêu nước... Tướng công không phải người tốt.”

“Ngữ cảnh không giống nhau, nàng không thể quơ đũa cả nắm.”

Ninh Nghị cười lớn một phen, Quyên nhi bám sát phía sau hai người.

Rời nhà vài ngày, sau khi trở về, hắn cảm thấy chẳng có gì biến hóa, tuy rằng cảm giác với Tiểu Thiên đã khác với trước kia. Họ cùng nhau dùng cơm, tâm sự những chuyện xảy ra mấy ngày nay ở thôn Nam Đình. Sau khi Cảnh hộ vệ và Đông Trụ rời đi, Ninh Nghị và đám người Tô Đàn Nhi cũng cầm ô quay trở về phòng mình. Thiên nhi, Quyên nhi bận rộn nấu nước nóng, Hạnh nhi quét dọn trong ngoài, Tô Đàn Nhi trở về gian phòng tiếp tục xử lý những công việc mà Tịch Quân Dục mang tới.

Trời mưa quá to, nước trong sân thành dòng, Ninh Nghị ngồi dưới mái hiên nhìn một lúc, lại ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, cửa sổ phòng Tô Đàn Nhi vẫn mở, thân ảnh một cô gái đang ngồi trước bàn cạnh cửa sổ tính toán giống như ngày thường. Khi chuẩn bị vào phòng, hắn thấy Quyên nhi đứng sau bưng một chậu nước nóng.

Bình thường, Quyên nhi mang lại cho hắn một cảm giác tương đối đầm ấm, quan hệ giữa hai người khá tốt, nàng cười cười:

“Cô gia đêm nay đi ngủ sớm đi.”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút hỏi:

“Sao vậy?”

“Mấy hôm trước Cô gia không ở nhà, tiểu thư ngủ rất muộn. Thực ra chỉ để xử lý công việc mà thôi, muội và Hạnh nhi đã khuyên nhưng không được.”

Nàng nói xong, nàng hơi cúi đầu, bưng chậu rời đi.

Ninh Nghị quay đầu nhìn bóng người trong cửa sổ, nhún vai:

“VẬY THÌ TA CŨNG KHUYẾN KHÔNG ĐƯỢC.”

Ngồi trong phòng xem sách thêm một lúc, đại khái ước tính thời gian cũng là nửa đêm, thấy phòng đối diện vẫn sáng đèn. Ninh Nghị suy nghĩ một chút, buông cuốn sách, thổi tắt ngọn đèn, leo lên giường ngủ. Phòng bên kia, Tô Đàn Nhi ngẩng đầu nhìn sang, lật cuốn sách trong tay, hơi nhíu nhíu mày.

Nàng chống cằm một cái, nhin không được lại liếc mắt nhìn sang gian phòng tối đen kia, lật tiếp một trang sách rồi khép cuốn sổ lại.

Đã tới lúc tắt đèn đi ngủ, nàng nghĩ như vậy.

Trong phòng nha hoàn bên cạnh, Quyên nhi mặc áo đơn thò người ra ngoài cửa sổ, nhìn phòng Ninh Nghị, rồi lại nhìn phòng Tô Đàm Nhi, tay ghé vào bệ cửa sổ cảm thán một tiếng:

“Cô gia thật lợi hại...”

Những thanh âm bàn tính tạch tạch đã không còn, khu nhà dần yên tĩnh, chỉ còn thanh âm mưa xối xả vẫn tiếp tục...

Cùng trong tối hôm nay, bầu trời Đông kinh – kinh đô triều Vũ không một bóng mây đen, ánh trăng ánh chiếu từ trên không xuống sáng lấp lánh, vô số ánh sao nhấp nháy, tụ thành ngân hà như ngọc. Trong đêm, thành trì vẫn náo nhiệt như ban ngày, đèn đuốc ở chợ và thanh lâu vẫn sáng rực. Trong thành, náo nhiệt nhất chính là ngự nhai (đường dành cho vua) thông tới cửa chính Tuyên Đức môn, từ nơi này quan sát, đường rộng, đèn rực rỡ, Hoàng thành sáng rực như một ngọn đèn.

Cổng hoàng thành mặc dù đã đóng, nhưng mà khung cảnh ban đêm lúc nào cũng như thế này, rất ít người biết, đêm nay có một sự kiện bí mật, cực kỳ trọng đại đang diễn ra.

Trung thư môn tối nay là địa điểm tập trung của các đại thần có quyền lực bồng tay, Lý Cương, Đồng Quán, Ngô Mẫn, Đường Khác, Cảnh Nam Trọng, Trương Bang Xương, Tần Cối, Cao Cầu, Chu Thực... Đường nhiên, ngoài những người này, quan chức lớn nhỏ khác cũng có, họ tập trung lại với nhau thành những nhóm nhỏ, nghị luận một chuyện cực kỳ trọng đại, hai ba người ngồi lại với nhau, vừa uống trà vừa nghỉ ngơi, vừa bàn luận, thanh âm tuy nhỏ nhưng không cách nào kiềm chế được kích động trong lòng.

“Người Liêu trước đây không lâu đã truyền đạt quốc thư, yêu cầu bàn định lại việc tiền Tuế, thậm chí đồng ý không thu tiền Tuế, cầu khẩn triều Vũ ta xuất binh cùng phạt Kim. Chuyện này, chắc là họ đã gặp ngại rồi chứ?”

“Đúng là có việc này, sứ giả nước Liêu cầu khẩn ta vào triều nói hỗ trợ họ vài câu, đưa tới rất nhiều quà tặng, trong đó có cả một cái lư hương quý báu, còn lại... A, thật ra cũng chẳng có gì...”

“Người Liêu đang sốt ruột, đúng là đợi tới lúc họ nóng ruột như lúc này thật không dễ...”

“Môi hở răng lạnh, ta cho rằng lần này không thể không xuất binh, người Nữ Chân hiện giờ đang chiếm thượng phong, một khi diệt Liêu, kế tiếp ai đảm bảo không phải là triều Vũ ta?”

“Đừng nên nói chuyện giết gân như vậy, người Nữ Chân quá ít, một khi diệt Liêu, dốc hết binh lực trong nước cũng chỉ được khoảng 10 vạn, còn phải duy trì thể cục, đâu có khả năng ngàn dặm binh phạt, tấn công triều Vũ ta?”

“Xung Sư Đạo (1) hôm nay cũng có quan điểm này, họ nói không nên liên minh với Kim phạt Liêu, mà nên liên minh với Liêu phạt Kim, lý do là Liêu quốc và triều Vũ là quốc gia anh em đã hơn trăm năm, hiện giờ Kim quốc mới là quốc gia lang sói, ngoài ra còn có Đặng Tuân Võ (2)...”

(1): Xung Sư Đạo (1051 —1126), tự Di Thúc, dân tộc Hán, người Lạc Dương, danh tướng thời Tống.

(2): Đặng Tuân Võ (1057-1121), đại thần Bắc Tống. tự Tử Thường, người Thành Đô.

“Nói vậy, xa thân gần đánh, từ xưa đã vậy, nào đạo lý đánh xa thân gần? Lần này chính là cơ hội thu về U Vân, đã mấy trăm năm rồi đấy, nếu chuyện mà thành, ta... kiểu gì cũng lưu danh sử xanh...”

“Xung Sư Đạo thật hồ đồ...”

“Liêu quốc khí số đã hết, chúng ta phải thuận theo thiên mệnh hành sự... xây dựng Triều Vũ hưng thịnh.”

“Đáng tiếc Đồng đại nhân mới rời kinh không lâu...”

“Chỉ là hoạn quan...”

“Câm miệng! Nhỏ giọng cho ta!”

Trong nghị luận, ai nấy cũng muốn bảo vệ quan điểm của mình, nhưng dù cho thế nào, việc sáng nay Đồng Quán (3) công khai nêu đề nghị liên minh với Kim phạt Liêu đã vượt qua giai đoạn ban đầu, tiến vào giai đoạn nghị sự chi tiết.

(3): Đồng Quán (1054—1126), tự Đạo Phu, người Khai Phong; quyền hoạn Bắc Tống, một trong “Lục tặc”.

Bảy năm trước, ký hiệp ước Hắc Thủy chính là đã đồng nghĩa với việc đầu hàng, nhưng khi bốn năm trước, Thiên Tộ đế của Liêu quốc tự mình dẫn bảy mươi vạn đại quân phạt Kim, kết quả bị hai vạn chiến sĩ của Hoàn Nhan A Cốt Đả tiêu diệt gần như toàn bộ ở Hộ Bộ Đạt Cương, tiếng nói liên minh với Kim chống Liêu ở trong nước tăng vọt. Tuy nhiên, vẫn có một nhóm người cho rằng triều Vũ không nên tham dự cuộc chiến này, hoặc có thì nên liên minh với Liêu chống Kim, đứng đầu là danh tướng tây bắc Xung Sư Đạo.

Có lẽ cũng bởi vì vậy mà chấp chính Khu Mật viện Đặng Tuân Vô từng nêu ý kiến, đại ý là: “Cái gì mà ‘Kiêm nhược công muội’ (4), ta thấy hiện giờ cần phải giúp yếu trị mạnh. Hiện giờ thực lực quốc gia, quân đội không mạnh, tài lực thiếu thốn, sức dân khó khăn, điều này ai chẳng biết nhưng không người dám nói. Ta không hiểu cùng Kim mạnh làm bạn lẽ nào lại tốt hơn cùng Liêu yếu làm bạn?” Quốc vương Cao Lệ (5) cũng đã lên nói: “Liêu là quốc gia anh em, có thể cùng tồn tại bên cạnh; Kim là quốc gia lang sói, không thể kết giao!”

(4) Kiêm nhược công muội là thôn tính nhỏ yếu, tấn công quốc gia ngu muội. Trong lịch sử nhân loại, quốc gia nhỏ yếu, ngu muội luôn là đối tượng xâm chiếm của những quốc gia lớn, đây là quy luật phát triển của xã hội. Nhỏ yếu, ngu muội sẽ bị đánh, điều này đương nhiên khiến cho các quốc gia này áp dụng chính sách dân giàu nước mạnh, nếu không sẽ bị quốc gia lớn thôn tính. Trong lịch sử nhân loại, triều đại thay đổi, lực lượng mới sinh ra sẽ thay vào đó”. Ý của Đặng Tuân Vô chính là chê trách những kẻ định giúp Kim mạnh đánh Liêu yếu, diệt Liêu xong kiểu gì Kim cũng tấn công triều Vũ. Đối sách là phải giúp Liêu yếu trị Kim mạnh. Diễn tích về câu này tương đối nhiều, các bạn tra thêm để biết chi tiết.

(5): Cao Lệ: Triều Tiên.

Đương nhiên, hiện giờ số người mang quan điểm này tương đối ít. Tự khi Thạch Kính Đường (6) đánh mất mười sáu châu U Vân (7) tới nay đã hơn hai trăm năm, có thể thu hồi U Vân chính là mê được không có vị hoàng đế nào kháng cự lại được.

(6): Thạch Kính Đường (892 — 942), tức Tấn Cao tổ, khai quốc hoàng đế hậu Tấn thời Ngũ Đại Thập quốc. Lúc tuổi còn trẻ giản dị ổn trọng, là đại tướng anh dũng thời cuối Đường, sau được phong làm Tiết Độ sứ Hà Đông, nhưng do nghi kỵ triều đình mà khởi binh tạo phản, quân Hậu Đường bình vây Thái Nguyên, Thạch Kính Đường cầu viện Khiết Đan, cắt mười sáu châu U Vân cam chịu làm “vua bù nhìn”, sau này Thạch Kính Đường diệt Hậu Đường, định đô Biện Lương, quốc hiệu “Tấn”.

(7): U Vân là 16 châu thuộc đông bắc Trung quốc cổ đại. Muốn biết xin tìm hiểu thêm.

Mặc dù hiện giờ người Liêu thấy nguy cơ liền xin triều Vũ giúp đỡ, thậm chí nguyện ý hủy bỏ tiền Tuế làm điều kiện năn nỉ triều Vũ liên thủ kháng Kim. Nhưng từ mấy năm trước, triều Vũ đã phái người theo đường biển liên hệ với người Kim, tới lui vài lần, hiện giờ người Kim cũng phái tới mấy sứ giả, có được câu trả lời thuyết phục, tiếp theo là hai bên thương nghị điều kiện đàm phán, sau đó phái người qua lại để chính thức hoàn thành đàm phán.

Lần này sứ giả Kim quốc tới đây chỉ là biểu đạt ý gặt đầu, không bàn tới chuyện quyền lợi, sau khi hai bên thương lượng xong, vẫn phải phái người sang Kim quốc, tự mình gặp mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả (8) nói chuyện.

Trong khi mọi người vẫn còn đang ở trong Hoàng thành thương nghị, thì trên một tửu lâu ở ngự nhai gần đó có hai gã nhân viên trong đoàn sứ giả Kim quốc đang ngồi uống rượu, trong đó có một người trung niên, đại khái hoảng hơn 40 tuổi, một người khác ước lượng chừng 20 tuổi, trên người mang theo khí chất nhanh nhẹn, dũng mạnh của người Nữ Chân. Người trung niên nhìn đường phố với ánh mắt có chút phức tạp, hai người bọn họ chỉ là người đi theo đoàn, không địa vị gì cả, cũng không vào cung nhưng nội dung đối thoại lại không tầm thường.

(8): Hoàn Nhan A Cốt Đả (1068—1123), tộc Nữ Chân, khai quốc hoàng đế đại Kim.

“Cốc thần đại nhân (9) lần này tới đây sao lại không chịu bệch lột thân phận, sớm ngày ký kết hiệp định buộc triều Vũ xua quân bắc thượng cùng bọn chó Khiết Đan đâm đâm chém chém, giảm một phần gánh nặng cho chúng ta.”

(9): Hai từ Cốc thần nguyên văn thuộc Chương 6, Đạo Đức kinh.

Nếu như người nào thông hiểu tình hình Kim quốc nghe thấy hai từ “Cốc thần” chắc sẽ bị dọa giết mình. Hoàn Đô Chi Tử - Cốc thần chính là Hoàn Nhan Hi Duẫn (10), mưu sĩ cực kỳ trọng yếu bên cạnh Hoàn Nhan A Cốt Đả. Từ khi A Cốt Đả khởi binh phản Liêu tới nay, rất nhiều đại sự đều có hắn tham dự, không chỉ quân lược rất mạnh mà còn là văn sĩ nổi danh Nữ Chân. Mấy năm trước, khi A Cốt Đả xưng đế, cho rằng người Nữ Chân không có chữ viết của mình, hắn đã phỏng theo Khải thư của người Hán, sáng tạo ra tiếng Nữ Chân, hiện giờ đã bắt đầu phổ biến.

(10): Hoàn Nhan Hi Duẫn (? ~1140), đại thần triều Kim, ông tổ chữ viết Nữ Chân, tên Nữ Chân là Cốc thần.

“Tuy rằng lúc khởi binh, chúng ta lo triều Vũ sẽ viện thủ, nhưng hiện giờ triều Vũ chủ động nêu ra việc này, muốn cầu cạnh chúng ta, chúng ta đương nhiên không thể biểu hiện mình quá mức nhiệt tình. Ta tới Trung Nguyên, chỉ vì muốn quan sát xem triều Vũ phồn hoa, phong cảnh Đông kinh... Hiện giờ đã thỏa, coi như chuyển đi này không tệ. Người nhìn cảnh tượng Đông kinh mà xem, Ngũ kinh của Liêu quốc đúng là không bằng.”

“Thật ra nơi này quá mức xa hoa lãng phí, yếu ớt vô cùng, không có chút khí thế dũng mãnh nào cả. Cốc thần đại nhân, kỳ thực có một số người trong đội ngũ theo tới đây nói, triều Vũ này ngoài việc xa hoa lãng phí thì chẳng có chỗ nào tốt. Bọn họ bị người Liêu ức hiếp trăm năm mà không tự củng cố, tự xây dựng. Chúng ta kết minh với đám người này sợ rằng cũng chẳng có lợi ích gì lớn, tuy rằng có thể thu hút một số ánh mắt, nhưng không có bọn họ, tướng sĩ Nữ Chân cũng có thể hạ Liêu quốc, bây giờ tự dừng lại phải chia cho họ một chén canh...”

“Đừng có tự đại.”

Vậy Hoàn Nhan Hi Duẫn nhún mày:

“Triều Vũ nằm ở giữa trung nguyên, đất rộng của nhiều, trước khi tộc Nữ Chân xuất hiện, bọn họ đã ở nơi này cả nghìn năm. Mấy năm nay tuy rằng họ bị người Liêu ức hiếp, nhưng đâu có thực sự suy nhược đến cùng, nếu không họ sao thoát khỏi cái số bị người Liêu thôn tóm? Đâu có thể phát triển tới trình độ này?”

Hắn lắc đầu, nói:

“Ta mấy năm nay nghiên cứu, sáng tạo ra chữ viết, cũng đã nghiên cứu sâu văn hóa người Hán, càng tìm hiểu càng kính nể sự uyên thâm. Ngay cả bệ hạ và Quốc Chính đại nhân khi nhắc tới triều Vũ cũng phải kính nể trong tâm. Quốc gia trung nguyên, không thể khinh thường. Một khi chúng ta hạ xong Liêu quốc, phân định ranh giới, họ sẽ là địch nhân với chúng ta, đối với địch nhân sao có thể lòng mang khinh thị?”

Hắn nói xong điều này thì đưa mắt nhìn cảnh đêm. Người trẻ tuổi kia cúi đầu trầm tư, nếu là người bên ngoài nói vậy sẽ không ảnh hưởng được tới suy nghĩ của hắn, nhưng trước mắt Cốc thần đại nhân có trí tuệ siêu quần về võ dũng, quân lược, trí tuệ lại khác.

Cứ ngẫm nghĩ, hắn đưa mắt nhìn ra bên ngoài, bắt đầu tự hỏi người Hán có gì lợi hại.

Có lẽ một ngày nào đó... hai bên có thể gặp nhau trên sa trường.

Hắn nghĩ như vậy.

Trong lịch sử, việc Phương Tịch cùng với một số nghĩa quân tạo phản ở phía đông nam triều Vũ ngày một lan rộng, Đồng Quán đề tướng liên minh với Kim phạt Liêu, sau đó dùng thế sấm sét bình định phản loạn rồi xua quân bắc thượng, giúp hoàng đế thu phục U Vân, thu hồi non sông, chăm lo việc nước. Lúc này, Hoàn Nhan Hi Duẫn thân ở Biện Lương, Hoàn Nhan A Cốt Đả ở tiền tuyến kháng Liêu cũng đang lo lắng

chuyện triều Vũ phái binh liên thủ với người Liêu, ảnh hưởng tới thế cục. Nhân khẩu và quân đội Nữ Chân quá ít, nếu như hạ được Liêu quốc thì bọn họ phải duy trì cân đối với triều Vũ, không để biến mình thành đối tượng để triều Vũ thôn tính...

Đương nhiên, việc này Ninh Nghị chẳng biết tí nào.

Hắn đang ngủ, buổi sáng thức dậy thì trời mưa đã tạnh, tiếp tục theo thường lệ chạy bộ. Vừa chạy, hắn vừa dựa theo phương pháp hô hấp Lục Hồng Đề dạy để luyện tập nội công, trên đường ghé tiểu lâu của Nhiếp Vân Trúc uống chén trà, trò chuyện. Dù sao cũng đã mấy ngày không gặp, nên sau khi hàn huyên hai người rơi vào im lặng. Nhiếp Vân Trúc đang lo lắng làm sao nói với hắn chuyện mình gặp mặt nghĩa phụ Tần lão, khi Ninh Nghị cầm lấy ấm trà tự rót ừng thì đột nhiên có một cánh tay cầm chén từ phía sau đưa tới.

“Này, cho tôi một chén.”

Tay con gái, trắng nõn mà mịn màng, Ninh Nghị hơi ngần người, rót nước cho chén kia rồi quay đầu nhìn lại, thấy một cô gái mặc quần áo của Nhiếp Vân Trúc đang ngồi trên bậc thềm, gờ chén trà thối thối, chậm rãi thưởng thức.

Hai người chắc là đã nhận ra nhau, Nhiếp Vân Trúc cũng quay đầu định mở miệng, nhưng trong lúc nhất thời không biết giới thiệu thế nào.

Sau một lúc, Nguyên Cẩm Nhi đặt chén trà xuống, thấy Ninh Nghị còn đang nhìn mình, nàng trợn mắt, ngửa người ra sau nói:

“Cứ nhìn tôi mãi như vậy là không được đâu nha!”

“A.”

Ninh Nghị nháy mắt, gật đầu, sau đó quay mặt đi uống trà, không hề nhìn nàng nữa, sau một lúc hắn nhún vai:

“Hôm qua thấy một cô gái từ dưới sông bò lên, dưới mưa lớn toàn thân ướt đẫm, khụ, nhìn thấu hết cả... Chắc không phải cô.”

Hắn nói với giọng thản nhiên vô sự. Nguyên Cẩm Nhi thì trợn mắt. Nhiếp Vân Trúc gật mình “á” một tiếng, quay đầu nhìn sang Nguyên Cẩm Nhi, tình cảnh tối qua thế nào nàng vẫn còn nhớ, bản thân còn phải kéo cô gái này đi tắm rồi mới cho đi ngủ, tránh bị nhiễm phong hàn.

Nguyên Cẩm Nhi nháy mắt với Nhiếp Vân Trúc nói: “Đương nhiên không phải tôi rồi!” sau đó lúi kúi lẩn tránh, đứng dậy chạy mất. Nhiếp Vân Trúc so với nàng cao hơn một chút, làn váy đương nhiên là dài hơn, đang chạy thì đột nhiên kêu “a” một tiếng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Nhiếp Vân Trúc tức giận cười cười, quay đầu nhìn Ninh Nghị, Ninh Nghị thản nhiên uống trà, liếc mắt nhìn nàng... một lúc sau lại liếc mắt...

“Huynh nhìn muội như vậy làm gì? Muội đâu phải nàng ta!”

“... Đồ háo sắc.”

Nhiếp Vân Trúc cầm lấy chén trà, quay mặt qua một bên...

94. Q.2 - Chương 95: Thời Cuộc (thượng)

Nhiếp Vân Trúc đã qua bờ sông làm quen với Tần lão, thực ra đây cũng chẳng phải chuyện ngoài ý muốn gì, tuy rằng Ninh Nghị đã nói là bảo nàng nhận Tần lão làm nghĩa phụ, nàng cũng không phản đối sự sắp xếp này. Nhưng Nhiếp Vân Trúc là một cô gái độc lập, cực kỳ có chính kiến, trong mấy ngày Ninh Nghị rời thành, nàng chủ động gặp mặt Tần lão, một phần là vì muốn chủ động làm quen với vị nghĩa phụ tương lai này.

Khi gặp mặt, liên tục trong hai ngày được nghe Tần lão nói về tài học và một số năng lực đặc biệt khác của Ninh Nghị, nàng giống như biết người này qua một khía cạnh khác. Sáng nay gặp Ninh Nghị, nàng cảm thấy rất tuyệt vời, vừa quen thuộc lại vừa mới mẻ.

Mặc dù có nha đầu Cẩm nhi kia tới đây gây rối...

Biết đại khái chuyện Nhiếp Vân Trúc đã làm quen với Tần lão, nên việc nhận nghĩa phụ chắc cũng không cần Ninh Nghị hướng dẫn nữa, mọi việc sẽ tự nhiên mà thành, bây giờ không nên vội. Tối hôm qua trời mưa quá to, thời tiết hôm nay trong xanh dễ chịu, buổi chiều đi tới bờ sông thấy Tần lão và Nhiếp Vân Trúc đang ngồi chơi cờ. Nhiếp Vân Trúc liếc hắt một cái, ánh mắt linh động, không nói chuyện với hắn, Ninh Nghị chào Tần lão sau đó ngồi bên cạnh xem.

Nhiếp Vân Trúc cầm kỳ thư họa cái gì cũng biết, riêng cầm nghệ ca vũ là bậc thầy, còn thi họa chơi cờ tuy rằng cũng rất tốt, nhưng đương nhiên chưa đạt được trình độ như Tần lão. Ninh Nghị nhìn mấy lần đã biết Tần lão lưu thủ, gọi là chỉ dạy Nhiếp Vân Trúc mà thôi. Sau đó quay sang nói chuyện với Ninh Nghị về việc thiên tai bệnh dịch.

Tần lão đã đem cuốn sách nhỏ kia cho con trai lớn của mình là Tần Thiệu Hòa ở Giang châu, bên phía Khang lão cũng đã vận dụng quan hệ truyền bá cuốn sách này, đương nhiên muốn hiệu quả thì phải đợi một thời gian nữa.

Lúc Tần lão và Ninh Nghị trò chuyện, Nhiếp Vân Trúc im lặng nhìn hắn.

Đối với Nhiếp Vân Trúc mà nói, đây là lần đầu tiên nàng biết Ninh Nghị cũng hiểu về vấn đề này. Từ khi biết Ninh Nghị tới nay, cái nàng hiểu về hắn rất phiến diện. Biết hắn có tài học nhưng chỉ do người bên ngoài kể lại, mỗi ngày gặp mặt chỉ nói việc nhỏ nhặt, nghe hắn nói về những ca khúc cổ quái, lại xem hắn vẽ tranh bằng nước sơn, cảm thấy rất chân thật. Tuy rằng thỉnh thoảng có nghe hắn nghị luận về cuộc sống, nhưng chẳng qua chỉ là con đường là một thương nhân nhỏ.

Nhưng bây giờ cảm giác lại khác, bây giờ họ đang nói chuyện quốc gia đại sự, hơn nữa cũng không phải thư sinh vô tri ba hoa chính chòe. Những con chích chòe kia nàng đã gặp nhiều ở Kim Phong lâu. Hai ngày vừa qua nghe Tần lão luôn miệng nhắc Lập Hằng không phải là thư sinh vô tri, chuyện gì cũng cụ thể ổn thỏa, như vậy mới là thái độ của người làm đại sự. Sông Tần Hoài gió thổi phát phơ, cô gái ngồi nghe hai người đàn ông nói chuyện, lại nhớ tới những nhận xét của lão nhân về Ninh Nghị, mơ hồ cảm thấy vinh quang và hài lòng.

Mấy ngày hôm sau cũng bình thường như trước, đương nhiên, cũng có một số biến hóa nhỏ xảy ra, nhưng mức độ ảnh hưởng tới Ninh Nghị không tính là lớn.

Theo thời gian, nạn dân bên ngoài thành ngày một nhiều. Trên những con đường gần thư viện Dự Sơn bắt đầu nhìn thấy ăn mày tụ tập, trông thì đáng thương đấy, nhưng muốn quan tâm thì thật là không làm sao hết được. Ăn mày ở Giang Ninh không bao giờ thiếu, lúc này chỉ nhiều hơn một chút mà thôi, nạn dân từ các nơi tới đây nương tựa thân nhân cũng không ít, Tô gia cũng có một số thân thích gặp thiên tai, tới đây nương tựa.

Do lượng người đột nhiên gia tăng, thành trì có đôi chút hỗn loạn và chen chúc. Quan phủ và quân đội cũng tăng cường quản lý cho nên tình hình trong thành không đến mức tệ. Những người có chứng minh thân phận thì có thể vào, nếu không có thân nhân nương tựa thì chỉ còn cách là tập trung ngoài thành đợi tiếp tế.

Để duy trì trật tự, cửa thành mấy hôm nay không đóng, nhưng có một lần Ninh Nghị đi ngang qua cửa thành quan sát, thấy nạn dân đã nhiều hơn không ít so với ngày mà hắn trở về. Họ tự dựng những căn nhà bằng gỗ đơn giản, chen chúc và sợ hãi, vô số thanh âm nhốn nháo pha tạp vào nhau. Võ Liệt quân cũng phái một lượng lớn nhân thủ trấn giữ cửa thành, sẵn sàng chuẩn bị ứng biến, đóng cửa thành.

Bởi nạn dân nên kế hoạch sản xuất rượu cao độ của Ninh Nghị tạm thời gác lại, dù sao thiết bị và bản vẽ đã chuẩn bị xong, qua chuyện này lúc nào cũng có thể tính tiếp. Mỗi ngày hắn đều chạy bộ tới tiểu lâu, cùng với Nguyên Cẩm Nhi, Nhiếp Vân Trúc uống trà, nhớ lại lần đầu Nguyên Cẩm Nhi bị hắn dọa chạy mất, khá là buồn cười.

Nguyên Cẩm Nhi rời Kim Phong lâu đã gây nên sóng gió khá lớn ở Giang Ninh, ngay cả Ninh Nghị cũng nghe Lý Tần (1) nói tới chuyện này, có người cho rằng một trong tứ đại hành thủ của Giang Ninh đã mất tích. Bây giờ, mỗi sáng sớm cùng nàng uống trà, nhớ tới những gì Lý Tần nói, Ninh Nghị cảm thấy tâm tình phức tạp, hình như có mấy nhân sĩ si tình đang tìm nàng khắp nơi thì phải.

(1) Lý Tần (818—876), tự Đức Tân, người Tây Sơn, đọc thi thư từ nhỏ, học rộng hiểu nhiều.

Cô gái này định tới đây cùng Nhiếp Vân Trúc làm bà chủ. Nàng từ xuất thân từ Kim Phong lâu, giờ đã nộp đủ tiền chuộc thân ình, số tiền tích lũy còn lại mang tất cả góp vào Trúc ký, đây không phải là một số tiền nhỏ. Theo cách nàng nói, từ nay về sau “tôi đã là người của Vân Trúc tử rồi”, nghỉ ngơi thêm mấy hôm nữa sẽ tới Trúc ký làm bà chủ nhỏ.

Mới trở về, Lý Tần đã nói với Ninh Nghị một việc.

“À, mấy ngày hôm trước có hai chị em tới đây tìm huynh.”

“Chị em?”

“Ừ, xem ra là con nhà phú quý, tuổi không lớn lắm nhưng khí độ bất phàm. Tỷ tỷ chừng 12, 13 tuổi nhưng rất khó ứng phó, giống như là cố ý chạy tới Thích quán (2). Thấy huynh không có mặt liền cố ý khảo vấn ta một phen, ha ha, tính cách của cậu nhóc kia cũng khá tốt.”

(2): Thích quán xuất phát từ Quảng Đông, người Quảng Đông nói thích quán chính là muốn võ đấu, là hành vi muốn nói chuyện đạo nghĩa giang hồ nhưng theo cách công khai, công bình, đối kháng và độ sức để phân định thắng bại, hành vi này được xã hội cũ mặc nhiên thừa nhận.

Lý Tần cười nói, khoa tay múa chân một phen, sau đó kể lại quá trình khảo vấn. Lý Tần là người tính tình rộng rãi nên không coi trò đùa của mấy đứa nhóc ở trong lòng, với tài học của hắn đương nhiên cũng không có khả năng thua trận, mà ngược lại còn khá hâm mộ học thức của hai chị em nhà này.

Ninh Nghị thấy hắn khoa tay múa chân thì bật cười. Nhớ tới lần gặp mặt hai tỷ đệ Chu Bội ở tết Đoan Ngọ, cảm giác đắc tội nữ nhân đúng là không tốt...

Lập tức, hắn vớt chuyện này ra khỏi đầu.

Ninh Nghị hàng ngày vẫn đi dạy như thường, hôm nay hắn đã dạy xong [Luận Ngữ], bắt đầu dạy [Mạnh tử]. Khổng viết cách thành người còn Mạnh viết về lễ nghĩa, nếu như nói tư tưởng Khổng tử lấy con người làm chủ, nói nhiều tới hành vi con người thì tư tưởng Mạnh tử lại trực tiếp liên quan đến quốc gia và đoàn thể. Mỗi ngày giảng về những điều này, Ninh Nghị đều nhắc khá nhiều tới các số sự có liên quan tới quốc gia. Hôm nay, hắn đang nói về trận chiến Hộ Bộ Đạt Cương mấy năm trước.

Ninh Nghị đại khái cũng biết một số chuyện liên quan tới Kim quốc, Tần lão và Khang lão cũng thường đàm đạo với nhau. Trận chiến này xảy ra bốn năm trước, Thiên Tộ đế ngự giá thân chinh, bảy mươi vạn đại quân ngông nghênh tiến tới, Hoàn Nhan A Cốt Đả lấy hai vạn quân nghênh chiến, lòng mang tâm lý chịu chết, thế nhưng kết quả lại đại thắng — không phải thắng thảm, mà là tiêu diệt gần như toàn bộ 70 vạn đại quân. Cho dù sau này người ta bàn luận tới vô số lý do phức tạp, nhưng trận chiến đấu này đã tạo nên một kỳ tích trong lịch sử chiến trận mấy ngàn năm qua.

Ninh Nghị lúc này cũng đem cái ví dụ cực đoan này để nói về người Nữ Chân dũng mãnh, điểm tới quốc gia một chút rồi dừng, nói nhiều với trẻ con chúng cũng không tiêu hóa hết được.

Chỉ là sau khi dạy xong, hắn còn nói thêm với Lý Tần vài câu, tâm sự cách nhìn về người Nữ Chân. Lúc tới phòng giáo viên, buông cuốn sách trong tay, Lý Tần mới thở dài nói:

“Trước kia thường nói, Nữ Chân không đủ một vạn, nhưng đủ một vạn thì không thể địch, sự thực mấy năm nay đã chứng minh, quả là như vậy. Chỉ là chiến tích đó chỉ có thể xảy ra một lần mà thôi, người Liêu chung quy thế lớn, người Nữ Chân quá ít, kết quả trận chiến này như thế nào, hiện giờ chưa nói ngay được.”

Ninh Nghị cười cười:

“Như vậy không phải tốt hơn sao? Ngoài kia lúc nào cũng nói lương bại câu thương, có mạnh thì phải có yếu, triều Vũ ta mới nhân đó mà mưu lợi bất chính được.”

Giọng nói của hắn mang theo ý mỉa mai, Lý Tồn nhìn hắn vài lần, nở nụ cười:

“Lập Hằng lại nói cho qua rồi... Lối đầu đường cuối ngõ đâu phải ngôn từ lý tưởng, triều Vũ ta suy nhược lâu ngày, cho dù tương lai kết bạn lân bang với ai đều không phải là chuyện tốt. Nếu có thể thành tam quốc, đứng thế chân vạc, mới có thời gian mà nghỉ ngơi tích lũy, đương nhiên... Nói vậy thì quá lý tưởng rồi. Thế cục bây giờ cũng khó mà suy tính, mặc dù suy nhược lâu ngày vô lực nhưng kiểu gì hành động cũng phải có, không thể ngồi chờ chết, U vân mười sáu châu cắt nhường đã hơn hai trăm năm, lần này nếu có thể nắm chắc thời cơ thu hồi, lấy trường thành làm nơi hiểm yếu thì cơ hội nghỉ ngơi, lại sức của ta đã đến..”

“Ừ.”

Ninh Nghị cảm động gật đầu, chờ Lý Tồn nói tiếp.

Nhưng mà Lý Tồn thấy hắn phản ứng như vậy thì hơi ngẩn người, sau đó nở nụ cười khổ:

“Lập Hằng vẫn là không cho là đúng ư...”

Hắn nói xong câu này, sắc mặt trở nên nghiêm túc, ôm quyền vái chào, hơi khom người:

“Chuyện cho tới bây giờ cũng không cần giấu nữa, ta muốn nghe cách nói của Lập Hằng một chút về thế cục này, theo Lập Hằng nghĩ, với thế cục suy yếu lâu ngày, thiên hạ này làm sao để có hi vọng.”

“Á...”

Ninh Nghị nhìn hắn, hơi nhú mày, sau đó cười nói:

“Vấn đề này đã tồn tại trong lòng huynh lâu rồi... Giờ hỏi ta thì có ích gì...”

“Đúng là đã nhiều ngày.”

Lý Tồn cười:

“Trước kia nghe Lập Hằng giảng mấy hôm, nghĩ lại cảm thấy huynh suy nghĩ sâu xa, ngay lúc đó đã muốn cùng Lập Hằng tâm sự việc này, nhưng lại thấy giống hành vi ba hoa chích chòe nơi trà lâu tửu quán nên thôi. Sau này thấy Lập Hằng có nhiều cách nghĩ về một vấn đề, riêng thành một phái, nên nói cụ thể để ta giác ngộ hơn. Đối với lịch sử triều đại, Lập Hằng có cách nhìn rất độc đáo, lại rất hiểu về thời cuộc, lần này ta thực tâm muốn nghe Lập Hằng nói về thế cục, có được không?”

Lùi thời gian lại một chút, trong hành lang hiện giờ đang có hai đứa trẻ đang một trước một sau đi về phía này, họ là hai chị em. Tỷ tỷ Chu Bội, đệ đệ Chu Quân Võ, mỗi người đang cầm một túi kẹo nhỏ, vừa đi vừa ăn bánh ngọt. Người hầu và hộ vệ đi theo đã bị bọn họ bảo ở lại ngoài cổng thư viện. Lúc tới gần phòng học, tỷ tỷ Chu Bội liền cài túi kẹo vào thắt lưng, lau miệng, sau đó quay đầu đi nhìn đệ đệ, thấy em mình vừa đi vừa ăn, nàng liên tục trợn mắt mấy lần...

Cho tới khi thấy bên kia hắng giọng, Chu Quân Võ mới ngẩng đầu lên, không hiểu tại sao tỷ tỷ mình lại trợn mắt, Chu Bội thấy em trai mình giống như gỗ mục không thể điêu khắc, đành bỏ qua mà tiến lên, lúc này Chu Quân Võ mới vội vã chạy theo: “Sao, làm sao vậy tỷ...”

Vốn định ra ngoài ăn cái gì đó, nghe mọi người nói chuyện về mọi rợ, ai ngờ lại bị tỷ tỷ kéo đến nơi này thích quán. Trong bụng còn đói, thấy chị mình trợn mắt, lại nhớ mục đích tới đây, lập tức dứt luôn miếng bánh còn lại vào miệng...

95. Q.2 - Chương 96: Thời Cuộc (trung)

Thời gian đã qua tam phục (1) rồi nhưng thời tiết vẫn nóng bức như cũ, lúc này trong thư phòng của thư viện Dự Sơn, Lý Tồn đang rót hai chén trà, đưa cho Ninh Nghị một chén.

(1): Tam phục: mùa nóng (chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mật phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu)

“Chuyện quốc gia đại sự thực giống như đoán bùa, vậy mà con người vẫn cứ tự tin ba hoa chích chòe, nhiều lúc cảm thấy thật buồn cười. Nhưng mà nhiều khi nghĩ lại, cũng bởi ba hoa mới có bạn bè, chứ cứ ôm đầu mà khổ tư, không nghị luận với ai, vậy thì rất là buồn bực. Năm Cảnh Hàn thứ ba ta vào kinh thành dự thi, kết quả đậu Tiến sĩ, đứng thứ 11 trên Hoàng bang, đáng tiếc... Lúc đó ta đắc tội với Lại bộ Thị lang Phó Anh, mặc dù có tên trong Hoàng bang nhưng không được phân chức vụ, sau mấy tháng chờ đợi, ta nản lòng thoái chí bỏ về Giang Ninh.”

Lý Tần nói xong mấy câu này thì cầm chén trà, lắc đầu cười cười.

“Người bên ngoài cầu quan, đậu Tiến sĩ, ở Đông kinh mấy năm đợi chờ cũng là thường, mới có mấy tháng ta đã rời đi, chuyện này vốn ta không muốn đề cập với ai, nguyên nhân là sợ bị người khác chê cười. Nhưng mà khoảng thời gian ở Đông kinh, nhìn thấy quan và lợi song hành, tâm tình rất phức tạp. Cảnh vật Đông kinh và Giang Ninh khác nhau, nếu được nói, ta cảm thấy Hoàng thành nơi nào cũng bị cảm giác đó bao phủ, ở ngự nhai có thể thấy cung điện nguy nga, mặc dù không nhìn được vào hoàng cung, nhưng nhiều lúc đứng đó, bản thân ta cảm giác hoàng cung cũng bình thường...”

“Cầu quan chính là cầu phương pháp, đàm luận quốc gia đại sự, tiếp đó là thánh kế tuyệt học, rồi muôn thuở thái bình... Trà lâu tửu quán, trăng hoa phong nguyệt, chỗ nào ở Đông kinh cũng có bóng dáng quan lại. Có lúc ngơ vì nó mà phần chấn, kích động, nhưng cũng có lúc lại cảm thấy nặng nề, nói chung là hầu như ai cũng chỉ nói suông, không nắm được yếu lĩnh. Cuộc sống vẫn cứ trôi, ngày vẫn qua ngày, ta đã thử một số loại phương pháp, thậm chí tìm cả những kẻ thù chính trị của Phó Anh để hợp tác. Nhưng kết quả là không có tác dụng gì cả, cái vị trí 11 Hoàng bang của ta tính ra cũng có chút giá trị, một số kẻ cũng không cự tuyệt nhưng cũng chỉ là sắp xếp qua loa, chọn những vị trí không có thực quyền, sau đó ta thấy con đường này không đi nổi.”

“Gia cảnh nhà ta cũng tính là khá tốt, nếu mà thực sự muốn ở lại Đông kinh chờ đợi cũng được, tiền cũng đủ dùng, nhưng thực ra ta nghĩ không cần phải như vậy, sự việc trên người, đợi chờ không bằng tận dụng thời gian này tĩnh tâm suy nghĩ. Vì vậy ta rời Đông kinh, đi qua các châu Hứa, Đường, Thân, An về Giang Ninh. Trên đường đi ta gặp không ít chuyện, có cả thiên tai lũ lụt, mấy năm này ta vẫn đang suy nghĩ về sự giờ đang ở mức nào...”

Hắn nhấp một ngụm trà, nói tiếp:

“Trăm năm trước, triều Vũ ta cũng đã mấy lần lớn nhỏ thực hiện biến pháp đổi mới, thực hiện mục tiêu dân giàu, binh mạnh, sĩ giỏi nhưng cuối cùng đều thất bại. Hiện giờ mọi người đều đang suy vấn căn nguyên vì sao triều Vũ ta hiện giờ quân dân đều yếu, sĩ không mạnh, không tinh, ta cũng đang nghĩ vấn đề này.”

Ninh Nghị uống một ngụm trà, sau đó nhún vai:

“Việc này... chẳng phải rất đơn giản hay sao?”

Lý Tần muốn nghe cách nhìn của hắn, thấy đối phương nói câu này thì hơi ngẩn người, sau đó bật cười:

“Đúng là giản đơn... Theo lời Lập Hằng lúc trước, mọi việc đều có quy tắc, có căn nguyên của nó, nếu nhìn thấy thì sẽ nắm chắc quy luật phát triển, ta thấy điều này rất có đạo lý... Hiện giờ nhìn tình cảnh triều Vũ sa sút, nguyên nhân cũng đã tương đối rõ ràng, người nào có chút tâm tư đều thấy rõ...”

Hắn thoáng dừng một chút, cầm lấy viên phấn vẽ một bức tranh hình tam giác trên bảng:

“Triều ta vốn dùng võ lập quốc, thừa khai quốc vũ lực cường thịnh, sau vài lần phản loạn khiến Thái tổ nhận ra cái cực đoan của việc này, lập tức thi hành biện pháp mạnh hạn võ sùng văn, coi đó là phương pháp thống trị. Cách này có thể trừ được nội loạn, giúp cho dân chúng giàu có và đông đúc, ngại vàng được kéo dài. Nhưng tới hôm nay, cái cực đoan của nó cũng rất nhiều, làm triều ta không kháng được ngoại xâm, mà dưới nhiều áp lực như vậy, nói quốc gia mạnh thì nó mạnh, bảo yếu cũng là yếu, tài phú vẫn chỉ chảy về chớp bu. Võ lực bị trấn áp cho nên thế nước hiện giờ đã yếu càng thêm yếu, nguy cơ ngoại xâm càng gần kề, nguy cơ lớn thì nội lực lại yếu thêm, hình thành một vòng tuần hoàn, không sao thoát ra được...”

Lý Tần thở ra một hơi, nhìn cái bảng đen nói tiếp:

“Nếu như có thể giải quyết vấn đề thương nghiệp, giải quyết một số vấn đề trọng yếu trước mắt, triều ta có thừa khả năng chấn hưng vô lực, đây chính là vấn đề mấu chốt mà bất cứ kế sách dân giàu nào cũng cần giải quyết.. Nếu có thể làm cho vô lực cường thịnh, đẩy lùi nguy cơ ngoại xâm, triều ta đương nhiên sẽ có thời gian nghỉ ngơi, củng cố, đây cũng chính là vấn đề mà kế sách binh cường cần làm. Muốn có sĩ tốt cũng phải dân giàu, binh mạnh, phúc nước mới kéo dài... Đáng tiếc, tất cả chỉ là lời nói suông.”

Hắn đặt viên phấn xuống bàn:

“Một kế này như bao gồm tất cả các phương pháp, chia thành bao nhiêu cách thực hiện cũng không có vấn đề gì. Phải hình thành thế cục lấy mạnh kéo yếu, ví dụ như một cây đại thụ, mạnh tức là phải no, phải hút lấy chất dinh dưỡng, nhánh yếu ở bên cạnh sẽ bị cướp đoàn không còn, phải làm sao hạn chế cái mạnh này, để nó tự nhiên phân phối đến các nhánh yếu, đây mới là mấu chốt của vấn đề. Lập Hằng có thấy thế không?”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, cười gật đầu:

“Có, rất có đạo lý, có phải huynh đang nói... phải làm thế nào cho những kẻ mạnh như đại địa chủ, đại thương nhân giống như Tô gia chúng ta, rồi còn hoàng thân quốc thích, người phú quý cam tâm tình nguyện đem tiền kiếm được để giúp dân giàu.”

Lý Tần cười, cũng không phủ nhận:

“Đúng là có chút khí phách thư sinh, nhưng mà ngoại trừ cách này ra đã không còn cách khác nữa rồi. Đương nhiên, thời đại đều bước về phía trước, không thể tụt lại phía sau. Người đời đều nói, triều Vũ ta dưới thời Hằng đế, Huệ tông là dân giàu nước mạnh, hưng thịnh phồn vinh, muốn quay trở lại thời gian đó là không thể nào. Vấn đề ở chỗ là làm sao chúng ta phải xây dựng nên sự hưng thịnh như vậy, phải khiến cho những người đó cam tâm tình nguyện lấy tiền ra, tạo thành một vòng tuần hoàn lưu động. Với tình hình hiện nay, phải làm cách nào bảo họ mang tiền đầu tư vào những nơi nghèo khổ, tìm cách cho đôi bên cùng có lợi, cùng kiếm được tiền, rồi cứ tiếp tục duy trì như vậy, sinh sôi mãi không thôi, không làm giảm tài phú của kẻ mạnh nhưng có thể giải quyết được tình hình của kẻ yếu... Nếu được, triều đình chắc phải tham gia đầu tiên.”

“Biến pháp Vương An Thạch...”

Ninh Nghị hơi nhíu mày, thì thào nói nhỏ, Lý Tần xoay đầu lại hỏi:

“Sao?”

Triều Vũ không có Vương An Thạch, thế nhưng hơn mười năm trước có một vị tể tướng tên là Đàm Hi Đàm Tử Ung cũng đã từng làm chuyện như vậy, thực hiện biến pháp nỗ lực để triều đình tham gia vào công việc làm ăn, nắm giữ nền kinh tế.

Ninh Nghị cười cười:

“Cách nghĩ của Đức Tân chẳng phải giống như cách làm của Đàm tể tướng năm đó hay sao?”

Lý Tần gật đầu:

“Ta đúng là đã suy nghĩ rất nhiều về biến pháp của Đàm tể tướng, cũng nhờ đó mà gợi mở rất nhiều, cách nghĩ của Đàm tể tướng năm đó chắc cũng như vậy, chỉ là ông ta không ngờ được trở lực quá lớn, thực hiện không được, phía dưới bằng mặt không bằng lòng, cho nên thanh trừ tất cả, thiết lập lại từ đầu...”

“Cách nghĩ thì đúng.”

Ninh Nghị gật đầu:

“Nhưng mà biện pháp thì sai rồi, kinh tế không phải trò đùa.”

“Sao? Kinh tế?”

“À, nó chính là hệ thống thương nghiệp, lưu thông hàng hóa, tiền tệ...”

Ninh Nghị cười giải thích một phen:

“Cho dù ai mang đặc quyền tham gia hệ thống thương nghiệp thì đó không còn là hệ thống bình thường, đặc quyền ở lĩnh vực này chỉ là độc được, đặc biệt khi đặc quyền lại nằm trong tay triều đình, quan phủ.”

“Lập Hàng cho rằng không nên tranh lợi với dân?”

“Không phải vậy.”

Ninh Nghị lắc đầu:

“Huynh chẳng phải nói mọi việc đều có quy tắc của nó ư? Quy tắc của kinh tế chính là tham lam, thương nhân thì chỉ theo đuổi lợi ích lợi, còn các việc khác thì không quá quan tâm. Tham lam ở một số tình huống là tích cực, ví như ta làm việc trong một quán nhỏ, ta muốn mua một bộ y phục, ta phải cố gắng làm việc, nỗ lực nghĩ cách kiếm tiền, cũng có thể được nhà chủ thưởng vì biết cách kiếm tiền. Đây là tham lam tốt. Ngoài ra hẳn còn rất nhiều cách, nhưng trộm cắp phải ngồi tù, cho nên chỉ còn cách làm theo quy tắc trò chơi, ta làm nhiều, kiếm được nhiều tiền sẽ mua y phục. Có thể để người ta tham lam trong quy tắc của trò chơi, đây mới là tham lam tốt...”

“Nhưng triều đình lại không bị hạn chế bởi quy tắc đó, bọn họ là người phán định, huynh bảo họ tham gia trò chơi này, người khác còn chơi nổi nữa hay sao... Lúc này ta có nói, thương nhân chỉ theo đuổi lợi ích, huynh làmột người tham lam vì lợi ích tham gia trò chơi, nhưng trên tay lại cầm miếng tử kim bài, thậm chí còn có cả đao. Nếu như ta chỉ cần làm một việc vô cùng đơn giản là mang lợi ích về, vậy thì huynh làm cách gì ngăn ta lấy đây? Nếu mà việc lý tưởng như huynh nói xuất hiện, vậy cũng chẳng cần bảo địa chủ, hoàng thân xuất tiền nữa rồi?”

Hắn thoáng dừng lại:

“Biến pháp Đàm công không phải là thiếu pháp trị, một khi lòng tham con người quá lớn, vậy thì trong mắt của họ chỉ có lợi ích, ngoài ra chẳng còn gì cả. Việc này có thể là một động lực lớn đối với con người, khiến họ làm việc tích cực, nhưng điểm mấu chốt duy nhất là, đừng để đặc quyền tồn tại trong lĩnh vực này, nếu không hạn chế được đặc quyền, vậy chẳng còn ai chơi nổi nữa...”

“Chỉ cần có sơ hở, dù nhỏ đi nữa thì pháp trị vĩnh viễn không thành, giai cấp đặc quyền tham gia buôn bán, chẳng khác nào thả sói vào bầy dê. Nếu bảo họ mang đặc quyền tham gia, không bằng tiêu diệt những đặc quyền vốn có, như vậy mới có tác dụng... Nói một cách đơn giản, bảo một người có quyền phán định tham gia trò chơi, vậy trò chơi tiến hành sao được? Sự tình vốn đơn giản sẽ trở nên phức tạp, thất bại là kết cục có thể đoán trước.”

Ngoài cửa sổ có hai chị em đang ngồi nghe trộm, cậu nhỏ nhún nhún vào vai chị mình, nhỏ giọng nói:

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, có phải là hắn đang nói tiêu diệt việc làm ăn của nhà chúng ta?”

“Thằng điên ấy...”

Chu Bội trợn mắt, có chút tức giận nhìn em trai mình:

“Nhưng mà hắn nói có chút đạo lý, đệ tốt nhất phải ngấm cho kỹ, không thể dễ dàng tin đối phương, nhưng cũng không thể nhanh chóng phản bác người khác, nếu vậy tương lai đệ không thể làm đại sự.”

“A.”

Chu Quân Võ gạt đầu, sau đó cởi túi kẹo buộc ở thắt lưng, lấy ra một cái bánh nếp đưa lên miệng ăn, Chu Bội chán nản trợn mắt nhìn hắn một cái.

“Bảo người phán định tham gia trò chơi...”

Trong phòng, Lý Tần trầm mặc một lúc lâu, sau đó bật cười, thần sắc có chút phức tạp:

“Câu này của Lập Hàng trùng ngay điều cơ bản của nguyên tắc, nếu ta là trọng tài, vậy thì kết quả...”

Hắn là người biết suy nghĩ, tuy rằng chưa chắc đã buông tha cách nghĩ của mình về kinh tế, nhưng khi nghe Ninh Nghị nói, hắn đã có thể tưởng tượng hậu quả phát sinh:

“Không ngờ mấy năm khổ tư của ta, Lập Hằng chỉ cần liếc mắt đã chỉ rõ điểm mấu chốt, có phải đây chính là cách nhìn khác người của Lập Hằng về mọi việc?”

“Đây dù sao cũng là một chuyện thú vị, triều ta mỗi năm phải nộp cho Liêu quốc hơn 10 vạn tiền Thuế, số tiền thông thương kiếm được cũng là mấy trăm vạn. Kết quả, người chiếm lợi vẫn là chúng ta. Thương nhân cũng được lợi, mà thương nghiệp cũng phát triển. Hiện giờ không riêng gì Đức Tân huynh hiểu, mà có khá nhiều người hiểu ra vấn đề. Triều ta khác với các triều đại trước là không hạn chế thương nghiệp. Biện pháp Đàm công mặc dù có vấn đề, nhưng vẫn bày tỏ sự coi trọng của triều đình với thương nghiệp, tuy vậy...”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

“À, nhớ rồi, lúc này ta đang nghĩ tên Phó Anh kia hiện giờ thế nào rồi?”

Ninh Nghị đang nói về thương nghiệp, bỗng nhiên chuyển tới vấn đề này, Lý Tần ngẩn người, một lát sau cười ha hả:

“Lập Hằng quả nhiên lợi hại, không chuyện gì giấu được huynh, tháng ba năm nay Lại bộ Thị lang Phó Anh dính án tham ô, tháng trước đã bị Đại Lý Tự xử lưu vong. Đợi cho việc lũ lụt lần này qua đi, ta sẽ...”

Hắn hơi có chút phiền muộn nhưng vẫn nói:

“Ta định đi Đông kinh chuyển nữa, tính toán một phen xem có thể được bổ nhiệm vào chức vị nào đang trống hay không. Hiện giờ ta đã đợi năm năm, Lập Hằng chờ nói ta mê quyền chức đấy nhá.”

Ninh Nghị nở nụ cười:

“Vậy thì phải chúc mừng Đức Tân huynh rồi.”

“Còn sớm, còn sớm... Mà Lập Hằng dùng cách nghĩ để nhận ra việc này?”

“Bí mật thương nghiệp.”

Ninh Nghị chỉ căn cứ vào sắc mặt của đối phương mà phát hiện ra một chút mánh khóe nên hắn thuận miệng hỏi một câu mà thôi. Lý Tần lắc đầu cười một hồi, nhấp một ngụm trà:

“Trở lại chuyện chính, trở lại chuyện chính, nếu Lập Hằng có thể nhận ra lợi hại trong đó, không biết có nghĩ tới chuyện cố gắng tìm cách nghĩ cho triều đình, điều hòa phương pháp hiện nay?”

“A... Mấy câu đó chỉ đùa cho vui mà thôi.”

“Đó mà là đùa.”

“Được rồi, dù sao huynh cũng muốn làm quan, chúng ta thảo luận một chút cũng tốt.” Ninh Nghị cười gật đầu:

“Cá nhân ta cho rằng, có mà cũng như không.”

“Sao lại nói lời ấy?”

“Kỳ thực rất đơn giản, bảo triều đình hạn chế nho gia, đề cao địa vị thương nhân, như vậy việc buôn bán sẽ càng thêm phát triển, để việc vận toàn mà không phá hỏng những gì đã có, đây là cách duy nhất...”

Nghe được câu này, Lý Tần nhíu nhíu mày:

“Địa vị thương nhân... Việc này... dù sao thương nhân trọng lợi...”

“Không có thương nhân không trọng lợi.”

Ninh Nghị nhấp một ngụm trà, nói:

“Quốc gia trọng tiền bạc, những năm gần đây, thương nghiệp phát triển, địa vị thương nhân cũng được cải thiện hơn so với trước. Nếu chủ động buông ra một chút thì thương nghiệp nhất định tăng trưởng, nhưng việc này không có khả năng... Bọn họ không dám.”

“Ai?”

“Người tầng lớp trên, triều đình, thánh thượng, nho gia... ta, huynh cũng không dám buông...”

Ngoài cửa sổ, Chu Quân Võ ngồi xổm bên tường hơi ngẩn người:

“Tỷ tỷ, hẳn lại nói vậy, đệ không dám đâu, gia đình chúng ta cũng kinh doanh đầy thôi, nhà phò mã gia gia còn làm lớn hơn nữa...”

“Câm miệng!”

Chu Bội nhỏ giọng quát bảo em mình im lặng, sau đó suy nghĩ một chút, nói:

“Ta cũng không dám... Đây là phép khích tướng của hần.”

Sau đó bọn họ nghe thấy giọng nói có phần trêu chọc của Ninh Nghị.

“Nếu như buông ra, bịch một cái, triều Vũ, quốc gia này... cũng mất.”

96. Q.2 - Chương 97: Thời Cuộc (hạ)

“Nếu như buông ra, bịch một cái, triều Vũ, quốc gia này... cũng mất.”

Trong phòng, Ninh Nghị làm động tác thả tay, Lý Tần nhú mày nói:

“Sao lại như vậy?”

Ninh Nghị trầm mặc một hồi trả lời:

“Lý huynh đã nghĩ tới chuyện Nho gia phát triển đã mấy nghìn năm qua, nhưng vì sao họ chưa bao giờ bỏ cách nói thương nhân trục lợi?”

“Thánh nhân đề xướng đức hạnh, phản đối hành vi ích kỷ trục lợi, chẳng lẽ không nên thế hay sao?”

“Đó cũng là một lý do.”

Ninh Nghị gật đầu:

“Nhưng còn một lý do khác, đó là đạo học thương nhân bất lợi cho sự thống trị, thể hiện qua ba chữ: khó quản lý. Một người cả đời ở sơn thôn làm ruộng thì chẳng sao, họ cứ dựa theo quy trình đời đời truyền xuống là sống, kết hôn, chết thì mai táng trong núi. Nhưng có một ngày người đó vào thị trấn, thấy cuộc sống đa dạng, lại có một ngày người đó vào tỉnh thành, thấy vô số thứ khiến mình bất ngờ, cũng giống như nhìn thấy một bộ quần áo, đầu tiên là muốn mua, sau đó nghĩ cách... tham lam là như vậy...”

Ninh Nghị cười cười:

“Đương nhiên phần lớn con người sẽ làm việc đàng hoàng kiếm tiền mua quần áo, chỉ khi nào có dục vọng, lúc rảnh rỗi sẽ sinh ra nhiều chuyện. Lý huynh nghĩ xem, một nông dân trung thực, suốt đời bán mặt cho đất, bán lưng cho trời hay một người trong lòng có dục vọng dễ quản hơn? Triều ta mấy ngàn vạn con dân, Lý huynh, triều ta dùng pháp trị thật sự có thể quản lý được bao nhiêu? Có bao nhiêu người cứ an an ổn ổn sống hết cuộc đời? Thương nghiệp luôn phát triển trước một bước, sẽ sinh ra bao nhiêu người có dục vọng?”

“Đây thật ra là một hệ thống rất thú vị. Từ thời bách gia chư tử (1) đã sinh ra pháp trị và đức trị. Pháp trị mới đầu có thể chiếm thượng phong, nhưng nếu ngẫm kỹ từ thời Tần, Hán, Tam quốc, Lương Tấn, Nam Bắc triều, Tùy, Đường... tới nay, huynh sẽ phát hiện một việc: pháp trị trước đây có thể quản bao nhiêu người? Thực ra đa số đều dựa vào tính tự giác, dân phong thuần phác mà thôi, ở mỗi thôn nhỏ có một bộ quy tắc là được. Nếu như đem Giang Ninh hiện giờ đến triều Tần, Lý huynh thử nghĩ xem, với luật pháp và thủ đoạn khi đó có thể yên ổn quản lý nơi này bao lâu? Vẫn nói triều Tần rất nghiêm khắc, nhưng Giang Ninh... người thông minh nhiều lắm, kẻ cơ hội cũng không thiếu...”

(1): Bách Gia Chư Tử là thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ 770 đến 222 TCN. Trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và nó cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà đua tranh (“bách gia tranh minh”) này chứng kiến sự nảy nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau. Nhiều đề tài cổ điển Trung Quốc có nguồn gốc từ thời kỳ này đã có ảnh hưởng sâu rộng trong cách sống và ý thức xã hội của người Trung Quốc đến tận ngày nay. Xã hội trí thức thời kỳ này có đặc trưng ở sự lưu động của những người trí thức, họ thường được nhiều nhà cai trị ở nhiều tiểu quốc mời làm cố vấn về những cách thức điều hành chính phủ, chiến tranh, và ngoại giao.

“Nho gia là một cái gì đó thật vĩ đại đã phát triển mấy nghìn năm, Lý huynh, chỗ tốt của thương nhân không phải đến triều Vũ họ mới nhận ra, nếu như để thương nhân tự do phát triển theo đuổi lợi ích, chắc chắn rằng không phải tới hiện giờ mọi người mới nhận ra điều này. Ví dụ về Đào chu công (2) vẫn còn đó. Nhưng vì sao cả ngàn năm qua các triều đại đều hạn chế thương nhân, lý do sâu xa nhất đó là họ đã nhận ra hậu quả là năng lực pháp trị... không theo kịp.”

(2) Đào chu công tên thật là Phạm Lãi, tự là Thiệu Bá, là một tướng tài của nước Việt ở Trung Hoa thời Xuân Thu Chiến Quốc, người đã giúp Việt vương Câu Tiễn tiêu diệt nước Ngô. Khi đại sự thành công, Phạm Lãi cho rằng vua Việt có tướng cổ cao, môi dài mỗ quạ, là người nhẩn tâm mà ghét kẻ có công, cùng ở lúc hoạn nạn thì được chứ lúc an lạc thì không được, nên không ở lại làm quan mà bí mật trốn đi ở ẩn. Theo Sử ký, Phạm Lãi đến nước Tề, cha con cùng tự cày cấy làm ăn. Nước Tề sai sứ mang ấn tướng quốc đến mời ông vào triều, nhưng ông từ chối, không màng công danh, rồi cùng gia quyến đến đất Đào, đổi tên thành Đào Chu Công và trở thành một thương gia giàu có lúc bấy giờ.

“Triều ta cũng có hình thái ý thức như vậy.”

Ninh Nghị vỗ vỗ gáy:

“Con người càng nhiều dục vọng, hành vi càng khó dò, càng dễ lừa lọc, vì lợi mà bất chấp, sẵn sàng cơ hội. Triều ta không hạn thương cũng có chỗ tốt của nó, nhưng quan văn tham tiền quan võ sợ chết, dân chúng kém phát triển, quan binh cũng qua loa cho xong, nào biết hậu quả do lợi ích đó mang lại? Tóm lại... nó cũng là một trong những nguyên nhân chính.”

Lý Tần trợn mắt ngồi im suy nghĩ, chẳng còn tâm tư đâu mà đi hỏi những từ ngữ khó hiểu như “hình thái ý thức”, chỉ có thể nghe hiểu một phần cũng đủ làm cho hắn chấn động, một lúc lâu sau hắn mới nói:

“Theo Lập Hằng nói... vấn đề thương nhân trục lợi kia mới là nguyên nhân chính khiến triều Vũ ta suy nhược lâu ngày?”

“Không phải.”

Ninh Nghị nhấp một ngụm trà, nói:

“Tuyệt không phải như thế, đây là một loại phát triển, bản chất của triều ta là dùng pháp trị quy định con đường phát triển của thương nhân, điều này cũng có nghĩa, trong quá trình phát triển hai bên phải cùng nhau phát triển, mà hiện giờ có rất nhiều thứ không phát triển kịp, cho nên... vấn đề này rất phiền phức, quá phức tạp... Muốn giải quyết vấn đề của triều Vũ hiện giờ mà chỉ nhìn chăm chăm vào số tiền của thương nhân, hi vọng triều đình tham gia làm kinh tế, thu hết tiền về mình rồi mới nghĩ tới chuyện giải quyết vấn đề dân giàu nước mạnh là không thể được. Không thể nhìn chăm chăm vào một chút lợi ích để rồi chết, nếu thực hiện điều đó, tính cân đối sẽ mất dần, sinh ra dị dạng, sớm muộn cũng nảy ra vấn đề không hay...”

Ninh Nghị lắc đầu, Lý Tần ở bên kia suy nghĩ khá lâu mới hỏi:

“Như vậy, theo Lập Hằng, để giải quyết vấn đề mấu chốt cần bắt tay từ đâu?”

“Nếu làm thực thì ta không biết, nhưng nếu nói cho vui thì ta sẽ không chịu trách nhiệm nói về lời của mình đâu...”

Ninh Nghị cười cười:

“Sao không bắt tay từ nho gia chứ?”

“Nho gia... chẳng nhẽ Lập Hằng ám chỉ vấn đề thừa biên chế?”

Lý Tồn ngắm nghĩ rồi cười rộ lên:

“Trước kia cùng người khác nói chuyện cũng đã nói qua việc căn nguyên của triều ta hiện giờ chính là thực trạng quan viên quá nhiều, đây là một vấn đề lớn, nhưng mà muốn giải quyết việc này chỉ sợ còn khó hơn vấn đề thương nghiệp...”

“Nếu ta nói... Không phải quá nhiều mà là quá ít thì sao?”

“A?”

Lý Tồn chớp mắt mấy cái, vẻ mặt mê hoặc. Ninh Nghị quay đầu nhìn về phía phòng học.

“Lý huynh cảm thấy những học sinh đọc sách này tương lai có thể làm gì?”

“Với cách dạy của Lập Hằng, không chỉ dạy chúng học thức mà còn dạy cả chuyện đời, dạy phương pháp quyết đoán, tương lai nếu muốn làm quan tốt một phương thì không thành vấn đề.”

Lý Tồn nói rất nghiêm túc, Ninh Nghị ngồi đó nhìn không được cười ra tiếng, sau đó nhấp một ngụm trà, vỗ vỗ tay.

Lý Tồn nghi ngờ nói:

“Không biết theo Lập Hằng thì họ có thể làm được gì?”

“Về mặt này, cái tên Tô Văn Nghĩa kia có thể làm một quan nhỏ, thành tích của nó không tốt, nhưng tính cách nhanh nhẹn, quan hệ với người khác khá tốt, nhưng đứa còn lại... ta chỉ định dạy làm tiểu nhị, chường quỹ mà thôi, đương nhiên, đọc sách nghĩa là có cơ hội làm quan, không ngại gì cho chúng thử, dù sao thì làm quan cũng có phúc lợi tốt...”

Ninh Nghị gập đầu ngón tay nhắm tính:

“Chính bổng (lương chính), lộc túc (gạo cấp), chức tiền (tiền chức vụ), quần áo, từ quần áo trên người đến lương thực, trà rượu, mắm muối than củi tới thức ăn gia súc. Thời đại này một khi làm quan, ăn, mặc, ở, đi lại của mình và gia quyến đều do quốc gia phụ trách, quốc gia còn chia cho họ ruộng tốt. Công việc nhàn hạ, ba năm không phạm sai lầm lớn là được lên chức, điều kiện tốt như vậy ai không muốn làm quan cơ chứ...”

Lý Tồn trầm mặc một lát nói:

“Lập Hằng định nói, những học trò như vậy chỉ có thể làm chường quỹ?”

“Cũng không phải chỉ có thể làm, mà là thích hợp làm. Tính cách của chúng hơn phân nửa chất phác thành thật, làm quan rất khó. Đạo làm quan rất coi trọng việc phán đoán thời thế và kết giao, nếu có năng lực có hoài bão thì có thể làm quan tốt. Đức Tân biết ứng đối tiến thoái, có năng lực hoài bão, có năng lực cân nhắc, có thể làm quan tốt, nhưng phần lớn họ không được, việc này không đơn giản.”

Ninh Nghị lắc đầu:

“Dân giàu, binh cường, tiếp theo là sĩ tốt. Đạo của sĩ tốt kỳ thực là dùng người đúng nghề, vậy vì sao không thể mở những học đường chuyên ngành, phát huy hết lợi thế của họ. Làm chường quỹ cũng giống như bố trí người này học nghề mộc, người kia học nghề khoáng, người nọ học đầu bếp, học quản lý. Trong đó quan trọng nhất là bố trí người học quân lược, người học thủy lợi, người học nghề khoáng...”

Lý Tồn rõ ràng là không đồng ý với quan điểm này:

“Nếu có tiền đọc sách, ai lại nguyện ý đi học những nghề đó?”

“Đây cũng là vấn đề, làm quan thật tốt, có cơ hội đọc sách đều phấn đấu làm quan. Trong sách tự có ngàn bổ thóc, trong sách tự có nhà lầu vàng (3), thế nhưng... tại sao bây giờ lại thừa nhiều quan viên như vậy? Thời cổ, người biết đọc sách chỉ là một nhóm người, người biết chữ không nhiều lắm, muốn học vẫn được truyền thừa, quốc gia cần bọn họ tới cai quản, ngàn vàng dễ kiếm một sĩ khó cầu, bởi vậy, kẻ sĩ nghiêm nhiên đã ở trong nhóm người có vị trí cao nhất, bởi vì số lượng không nhiều nên thường lấy trời đất làm trái tim, lấy cuộc sống dân chúng làm tính mệnh, sinh ra thánh kẻ tuyệt học, muôn thuở thái bình...”

(3) Hai câu này có xuất xứ từ một bài thơ của Tống Chân tông Thiệu Hằng, ý bài thơ muốn nói nếu chăm chỉ mài mài kinh sử, đi thi đỗ đạt làm quan thì tự sẽ giàu sang phú quý, vợ đẹp như ngọc, kẻ hầu người hạ, xe đưa ngựa đón (sẽ trích cuối chương).

“Nhưng hiện giờ thì sao? Mấy nghìn năm, thế sự luôn phát triển... Nếu như nói trên đời có quá nhiều việc cần làm, trong đó có một việc quan trọng nhất, đương nhiên chúng ta sẽ làm nó đầu tiên. Nhưng hiện giờ, Đức Tân, những người làm chuyện này đã quá nhiều rồi, ta cũng không phải chỉ nho học, mà là nói quan chức. Vì sao không thể phân công họ đi làm một số chuyện khác cơ chứ? Có đọc sách, họ sẽ có sự suy nghĩ. Bây giờ lũ lụt hoành hành, nếu có chuyên gia nghiên cứu thủy lợi, xây dựng một số học thuyết, người đời sau sẽ tiếp tục học tập, nghiên cứu, những người này nếu không nghiên cứu thì còn những người khác, dù sao chuyên tâm nghiên cứu thủy lợi cũng tương đương việc tu thân dưỡng tính của nho học thì hậu quả của lũ lụt đâu có ghê gớm như mức này?”

“Chuyên gia chuyên dụng có thể nâng cao hiệu suất của rất nhiều việc, ít nhất cũng bớt đi đường vòng. Ví dụ như trước kia dệt cửi, mẫu thân dạy cho con gái, một số nông phụ ở nhà làm cái máy dệt, có nhanh có chậm, chất lượng không đồng đều. Bây giờ các hãng vải đều có xưởng dệt, thuê nữ công nhân đến làm việc, có người dạy các nàng dùng máy thế nào, làm thế nào để tăng sản lượng, đồng thời có một số người sẽ nghĩ cải tiến máy dệt thế nào. Một người có thể làm ra sản lượng của mấy người, chất lượng giống nhau, hiệu suất tăng ấy lần. Nếu như bất cứ chuyện gì hiệu suất cũng tăng lên mấy lần, vậy triều Vũ ta hiện giờ như thế nào? Binh cường chẳng lẽ không phải dễ như trở bàn tay hay sao?”

“Đương nhiên, đây cũng chỉ là nói cho vui mà thôi. Khó khăn trong đó lớn thế nào, huynh không tưởng tượng ra được đâu, huynh nói nho sinh nhiều, ta nói người đọc sách ít, nếu tính số chuyên gia chuyên dụng mà xã hội cần, vậy thì cần đó quá ít. Cũng như huynh nói, người có điều kiện đến trường sẽ không đi học làm thương nhân, thợ thủ công, nho học cũng không bao giờ làm cái việc đánh mất địa vị của mình. Nhưng mà, nếu đã bão hòa mà triều Vũ vẫn muốn phát triển thì có thể suy nghĩ từ điều này. Ví dụ như dẫn tăng cường dư luận, trước bắt đầu từ những hạng mục bức thiết như quân lược, thủy lợi, chống đỡ áp lực từ bên ngoài, đảm bảo dân sinh. Đến khi mọi người đỡ khổ, người đọc sách nhiều hơn tự nhiên sẽ sinh ra chuyên gia chuyên dụng. Chuyện này không giống những kẻ sách binh cường khô khan thường ngày, chỉ cần địa vị được nâng cao là sẽ có người chịu học, chịu làm, hiện giờ họ không có địa vị thì đương nhiên con đường duy nhất chỉ là đọc sách...”

Gian phòng rơi vào tĩnh lặng, Lý Tần cúi đầu khổ tư, bên ngoài phòng, hai chị em chống cằm khổ não suy nghĩ.

Ninh Nghị cầm ấm trà tự rót ỉnh một chén.

“Nho học là một hệ thống vĩ đại, ngoại trừ tu thân còn quản lý con người, nếu so sánh số lượng quan viên với số người đọc sách, thì hơn mười vạn học trò cũng chẳng có bao nhiêu quan viên, quan trọng là cả nước hiện có mấy ngàn vạn con dân, học trò cũng từ đó mà ra, quan viên cũng từ đó mà chọn. Đặc biệt ở triều ta, việc thừa biên chế đã quá rõ ràng, các loại học thuyết nào là phật gia, đạo gia mâu thuẫn, công kích lẫn nhau, khi nó thay đổi sẽ sinh ra quy tắc, không chỉ làm cho quan viên gần lợi ích hơn, mà còn có thể không ngừng lớn mạnh, khiến cho toàn bộ học trò đều coi đây là mục đích phấn đấu, mười năm gian khổ học tập khổ, một khi thành danh thiên hạ biết, quyền lực cũng được như nguyện vọng...”

Hắn thật sâu hít một hơi hương trà:

“Ta rất sùng bái loại học vấn này, cho dù nó có ưu khuyết điểm, nhưng có thể ghi lại hình thái sinh tồn của con người thì cũng là một loại nghệ thuật. Nho học tuyệt đối là một loại nghệ thuật vĩ đại nhất, tinh hoa nhất trong vô số loại nghệ thuật từ cổ chí kim. Đất rộng trời cao, nhiều người như vậy nhưng mà nó có thể dùng một loại phương thức gần như cực đoan đặt họ dưới một quy tắc, trí tuệ mấy nghìn năm thật đúng là cao sơn ngưỡng chỉ (4)...”

(4): Cao sơn ngưỡng chỉ: thành ngữ, ý nói sự kính ngưỡng đối với trí tuệ mấy ngàn năm

Hắn nâng chén chạm vào chén trà của Lý Tần một cái, nói:

“May mắn gặp dịp, ta với huynh có thể phẩm thưởng.”

Hương của trà thực ra đã nhạt, Lý Tần đang suy nghĩ nghe thấy tiếng động thì đứng dậy, lui ra phía sau hai bước, bái một cái thật sâu, Ninh Nghị không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đứng lên.

“Những điều Lập Hằng nói, có rất nhiều thứ ta vẫn chưa nghĩ thông suốt, nhưng mà chỉ với những chỗ nghĩ thông cũng đã chứng tỏ Lập Hằng hơn ta rất nhiều, việc này đã đủ khiến ta cúi đầu.” (5)

(5): Chỗ này các bạn nếu đọc kỹ, liên hệ với câu cao sơn ngưỡng chỉ sẽ thấy Ninh Nghị đã nhắc khéo Lý Tần.

“Chỉ nói cho vui mà thôi.”

Ninh Nghị đáp lễ lại, sau đó cười nói:

“Nếu không phải triều đình không trị tội lời nói, hơn nữa ta với huynh chỉ là những người không quan trọng thì cũng không dám nói với huynh... Nói cho vui, nói chuyện phiếm mà thôi...”

Bài thơ của Tống Chân tông (nằm trong tập thơ Khuyển học, bạn nào biết tên vui lòng chỉ mình với)

Phú gia bất dụng mãi lương điền,
Thư trung tự hữu thiên chung túc;
An cư bất dụng giá cao lâu,
Thư trung tự hữu hoàng kim ốc;
Thú thê mạc hận vô lương môi,
Thư trung tự hữu nhan như ngọc;
Xuất môn mạc hận vô nhân tùy,
Thư trung mã đa như thốc;
Nam nhi dục toại bình sinh chí,
Ngũ kinh cần hướng song tiền đọc

Tạm dịch (sưu tầm):

Nhà giàu chẳng phải mua ruộng tốt,
Trong sách tự có ngàn bờ thóc;
An cư chẳng phải xây nhà cao,
Trong sách tự có nhà lầu vàng;
Lấy vợ chẳng hận không người mối,
Trong sách tự có người như ngọc;
Ra đường chẳng hận không tùy tùng,
Trong sách xe ngựa nhiều vô khối;
Làm trai muốn thỏa chí tang bồng,
Bên cửa chuyên cần đọc ngũ kinh.

97. Q.2 - Chương 98: Nho

Bước ra khỏi phòng, Ninh Nghị thở dài.

Lý Tần vẫn đắm chiêu ngồi trong phòng, có thể đang tiêu hóa những gì vừa nghe được, thậm chí có khả năng tìm cách ghi nhớ. Vậy cũng chẳng sao, nếu đã nói ra điều này thì hẳn cũng không còn quan tâm đến nó nữa, tương lai phát triển thế nào còn tùy vào tư tưởng và con đường phát triển của Lý Tần.

Có một số điều hắn nói, nhưng cũng có một số điều hắn không nói, giống như những gì hắn đã nói: “Nói cho vui mà thôi.” Đây không phải hắn phòng hờ, mà tất cả đối với hắn chỉ là nói cho vui, nói vui thì không cần có trách nhiệm.

Hiện giờ muốn khắc phục những nhược điểm và bất cập của chính thể này chẳng khác nào nói mộng. Đương nhiên, nếu như trong phạm vi một vấn đề, hắn đương nhiên cũng đã từng suy nghĩ, chẳng hạn như thương nghiệp. Vấn đề cấp bách của thương nghiệp hiện giờ không phải là phát triển trước mắt, mà cần có chiến lược phát triển lâu dài. Với quan niệm phát triển cân đối mà nói, chế độ hiện giờ đã không còn theo kịp sự phát triển của thương nghiệp, nếu tiếp tục phát triển nữa thì dù có mang lại lợi ích cũng chỉ là dị dạng, đối với một quốc gia mà nói, dị dạng này thực sự quá nguy hiểm.

Hiện giờ nho học đã bão hòa, nếu thực sự tiến thêm một bước nữa, phân giải thành những nhánh nhỏ cũng là một cách tốt, từ đó có thể phân luồng giáo dục, đồng thời tạo nền tảng nghành đón cách mạng công nghiệp. Đương nhiên, nói thì rất hay, vấn đề ở chỗ, đây chỉ là nói cho vui mà thôi.

Tất cả nguyên nhân hiện giờ nằm ở nho học.

Nói Ninh Nghị sùng bái nho cũng chẳng phải nói quá, đây là sự kính trọng, sùng bái xuất phát từ nội tâm. Trước kia hắn từng làm công tác quản lý, có thể thấy rõ ưu khuyết của môn học quản lý này. Hắn có thể hoàn thiện chức năng nhiệm vụ, quản lý tốt nhân sự của một công ty có mấy nghìn, mấy vạn người, giúp nó phát triển tuần hoàn. Nhưng đối với con người lại không đơn giản như vậy, lại càng không thể so sánh hạn hẹp với một quốc gia.

Nho học không phải là thứ học vấn cổ hủ vô dụng của Khổng lão, Luận Ngữ (1) của ông ấy có tác dụng dạy con người tu tâm dưỡng tính, thể hiện một số quy luật cuộc sống. Sau đó những người thống trị dựa vào quy luật trong đó để tìm ra người có năng khiếu làm quan, tìm được rồi thì đặt ra quy tắc, đời sau nối tiếp đời trước hoàn thiện, bổ sung, vấn đề nào không đúng thì sửa đổi, hoặc tìm ra phương pháp trung hòa. Mấy nghìn năm qua, mỗi một triều đại đều tìm cách hoàn thiện bộ triết học thống trị này, giống như tìm cát trong biển...

(1): Luận Ngữ là sách do Khổng Tử và học trò biên soạn, cùng với Đại Học, Mạnh tử và Trung Dung được gọi là Tứ Thư. Luận Ngữ được viết từ đời Tiền Hán tới đời Hậu Hán, là một chủ đề học vấn chủ yếu trong Khoa cử Trung Quốc

Họ đã dùng võ ngoài là sự ôn hòa bảo thủ xây dựng nên một hệ thống pháp luật thực sự. Trong triết học quản lý hiện đại, ví dụ một công ty tìm cách bồi dưỡng văn hóa thì mục đích cuối cùng là tạo lòng trung thành và phát huy hết khả năng làm việc của nhân viên. Nếu như nói triết học quản lý hiện đại chính là một chương trình tin học, thì nho học cũng là sự cấu tạo của gien, nó quản lý mấy nghìn vạn nhân tâm, hơn nữa còn khiến người ta không cảm thấy mình đang bị quản lý, mọi người coi điều đó là đương nhiên.

Mấy nghìn năm phát triển, tiến hóa, con người sẽ lựa chọn những gì tốt nhất để sinh tồn, nếu như coi Hán tộc là một chỉnh thể, thì sự phát triển của họ tạo thành những chùm gien có liên hệ với nhau. Cho dù ngàn năm về sau, bất cứ ai thống trị mảnh đất này cũng chỉ có cách biến hóa cách thức sử dụng nho học, cũng không phải họ hâm mộ văn hóa người Hán, mà là nếu không sử dụng hình thức này, họ chỉ có thể bị đầu loại. Trên phương diện sâu xa và phức tạp, cho dù nền quân chủ lập hiến của châu Âu, chế độ đại nghị, giáo hội thống trị, võ sĩ đạo Nhật Bản, hoặc là chế độ phân chia đẳng cấp xã hội của Ấn Độ... hay gì đi nữa thì đều không thể so sánh với nho học.

Giống như một mạng nhện lớn, người chỉ cần động một cái là người bên cạnh sẽ kéo người, một thêm một là sẽ thành tầng tầng lớp lớp. Muốn thay đổi nó nhưng chẳng ai biết phải dùng sức ở điểm nào, cũng chẳng ai biết phải mất bao nhiêu sức lực và trí tuệ mới đạt kết quả. Giống như người đánh một quyền vào mặt

nước, bọt nước dù có bắn tung tóe bao nhiêu đi nữa thì người vẫn thấy nó rơi trở lại. Một người muốn cải cách, đối mặt với một cái lưới lớn do mấy vạn người kết thành, cải cách thành công là điều cực khó. Trong khi đó, hiện giờ nó không chỉ là một cái mạng nhện, mà là một Thái Cực đồ to lớn do trí tuệ tập thể trải dài mấy ngàn năm của vô số triều đại kết thành. Dựa vào sức của một người muốn thay đổi, đúng là mơ mộng.

Đối với Ninh Nghị mà nói, hắn như đang ở trong thời đại này tự ngẫm nghĩ và thương thức thể chế, thậm chí cảm thấy run rẩy vì sự tinh vi tuyệt luân của nó. Hắn ngẫm nhiên đã coi nó là một tác phẩm nghệ thuật để thưởng thức, nhưng mà bảo hắn cải cách, thay đổi nó thì hắn không có tự tin như vậy. Có một số thiên tài tuyệt luân ở một số triều đại tìm đúng điểm mấu chốt trong đó, nhưng nó có trúng hay không thì chẳng ai dám tự tin khẳng định. Biến pháp Vương An Thạch thời Bắc Tống, một thiên tài được hoàng đế ủng hộ, kiên trì rất nhiều năm, nhưng cuối cùng vẫn bị áp lực khổng lồ đè chết. Biến pháp Thương Ưởng triều Tần (2) cũng lần ra được điểm mấu chốt, nhưng cá nhân hắn lại đắc tội quá nhiều người, cuối cùng bị ngũ mã phanh thây.

(2): Thương Ưởng (khoảng 390 TCN-338 TCN), còn gọi là Vệ Ưởng hay Công Tôn Ưởng, là nhà chính trị gia, pháp gia nổi tiếng, thừa tướng nước Tần, thời Chiến Quốc.

Triết học Trung Quốc có thái cực âm dương, cổ sức càng lớn, sức bật ngược càng nhiều, người muốn thay đổi hệ thống này hầu như đều không có kết cục tốt. Đương nhiên, có một số người vẫn kiên định cách nghĩ là cố gắng dùng sức của mình thúc đẩy hệ thống này một chút. Lý Tần cũng có cách nghĩ như vậy cho nên Ninh Nghị mới thuận miệng nói với hắn những suy nghĩ vừa rồi.

Trong lòng Ninh Nghị nghĩ, cố gắng cải cách nội bộ như vậy sẽ không có kết quả tốt, hắn khá hiểu về đấu tranh quyền lực trong nước, có lý luận hiện đại làm chỗ dựa, có lẽ hắn có thể dùng Thái Cực quyền làm cho triều đình nào loạn, nhưng khi lực lượng đó phản trở lại, hắn cũng không có tự tin chống đỡ được.

Đương nhiên, cần gì phải chống đỡ. Nếu quả thật phải làm những thứ đó, Ninh Nghị chỉ cần suy tính làm sao tiêu diệt hết được người Kim, người Liêu ở bên ngoài biên giới triều Vũ. Muốn thống trị hệ thống thì phải có người sống, khi quốc gia bị mất, hệ thống nho học rơi vào trạng thái xơ cứng, nhân cơ hội nhét vài thứ vào trong hệ thống, vận dụng quét sạch những trở ngại bên trong. Giống như là cải tạo lại hệ thống máy tính, rồi... ngồi xem nó vận hành thế nào...

Đây là phương pháp cải cách đơn giản nhất mà Ninh Nghị nghĩ ra, đương nhiên, dù có nói đùa cũng không thể nói với Lý Tần điều này. Lý Tần muốn có phương pháp cải cách đất nước, hắn liền nói một chút cái nhìn về vấn đề này. Lý Tần không phải người mù quáng làm theo người khác, mặc dù bản thân hắn nói những điều khá là mới mẻ nhưng đối phương cũng chỉ bị hù dọa một lần, chậm rãi suy nghĩ, chuyển hóa thành quan niệm của bản thân. Nếu tương lai người này làm nên công tích, Ninh Nghị cũng có thể ở bên cạnh quan sát biến hóa, trong lòng chỉ cảm thấy thú vị mà thôi.

Đơn giản nói chuyện phiếm buổi sáng, buổi chiều hắn vẫn tiếp tục làm con rể nhà buôn, nói xong là hắn vút luôn ra khỏi đầu. Lúc ra tới cổng thư viện Dự Sơn, hắn thấy một chiếc xe hai con ngựa kéo đang đứng ở một góc đường, bên cạnh còn có một số người hầu và thị vệ đang đứng đợi. Đây là xe của Ung vương phủ, Ninh Nghị hơi nghi hoặc, quay đầu nhìn lại phía sau một cái.

Hai chị em kia chạy tới thích quán, sao tự đứng lại thôi?

Thôi là tốt nhất. Ninh Nghị lắc đầu cười cười, trực tiếp rời đi, hiện giờ hắn vẫn chưa ăn cơm trưa nên định tới quán ăn gần đây chiến vài thứ. Khi đi ngang qua một khúc cua, hắn thấy Tiểu Thiên đang đi tới, tiến vào trong tán của một cây Hòe đại thụ.

Thấy hắn, Tiểu Thiên cười phát phát tay, gọi:

“Cô gia.”

Ánh mặt trời từ cây Hòe phía trên chiếu xuống lấp lánh.

Đi theo Tiểu Thiên là một gia đình, trên tay bưng một cái hộp. Gần đây nạn dân vào thành không ít, tuy rằng trị an cơ bản vẫn còn tốt, nhưng mà Tô phủ vẫn dặn nữ quyến ra ngoài nhất định phải có người đi cùng, tránh gặp chuyện không may, gia đình kia chắc chắn bị Tiểu Thiên gọi đi theo làm người hầu và vệ sĩ.

Lúc này đã nhìn thấy Ninh Nghị, Tiểu Thiên quay đầu nói với đối phương vài câu, sau đó khẽ gật đầu khom người nói cảm ơn, rồi bảo đối phương trở về. Gia đình kia cũng có chút vừa mừng vừa lo, lúc tâm tình tốt, Tiểu Thiên luôn khách khí với hắn, cho nên quan hệ của đôi bên cũng khá là hòa khí thân thiết.

Khi Ninh Nghị rời khỏi cổng thư viện Dự Sơn, hai chị em bên trong mới dám lén lút ra ngoài, không thấy bóng Ninh Nghị, họ mới quang minh chính đại ưỡn ngực đi thẳng.

Chu Quân Võ nhìn hai bên đường, hạ vai:

“Tỷ tỷ, tên Ninh Nghị này rất lợi hại đấy.”

Chu Bội hơi có chút trầm mặc, cau mày, qua hồi lâu mới liếc mắt nhìn em trai:

“Ta cũng biết hắn rất lợi hại.”

“Vậy chúng ta còn kiểm tra hắn nữa không?”

“Đương nhiên phải kiểm tra rồi.”

Chu Bội vừa đi tới chỗ xe ngựa, vừa nói:

“Nhưng mà phải chuẩn bị tốt mới tới.”

“Đúng.”

Chu Quân Võ theo sau, tán thành gật đầu:

“Hắn có thể làm cho cả Lý Tần cũng phải cam bái hạ phong, thật lợi hại, mà không biết có lợi hại thật không nhỉ... những gì hắn nói đệ không hiểu nhiều... Tỷ tỷ có hiểu không...”

“Im lặng.”

“A... Thế nhưng đệ cảm thấy...”

Tiếng nói của hai chị em theo xe ngựa dần biến mất.

Trời thu, sau giờ Ngọ (giữa trưa), mây trắng bồng bênh.

Trên đường phố, Ninh Nghị và Tiểu Thiên đang đi tới một quán cơm gần đó.

Tối hôm đó, Chu Bội ngồi trầm tư trong vườn hoa của Khang vương phủ, xung quanh không có ai cầm đèn, cũng không có nha hoàn nào tới quấy rầy. Một thiếu nữ nho nhỏ mang thân phận quận chúa đang ngồi trong khung cảnh im ắng trầm tư suy nghĩ, nàng mặc váy thật dài, do mới tắm nên mái tóc còn ướt, đôi giày đã được cởi ra đặt bên cạnh lan can của lương đình (3). Hiện giờ đã sắp rằm tháng bảy, ánh trăng sáng tỏ, đom đóm bay múa lập lòe trong những bụi hoa bên cạnh.

(3) Lương đình: đình có hình mái được xây trong vườn hoa, công viên hoặc đường đi, nơi ngắm cảnh, tránh nắng, hóng mát, quan sát thiên nhiên.

Chu Quân Võ đêm nay không ở nhà, ăn cơm tối xong hắn chạy tới chỗ Phò mã gia gia chơi, lúc này hắn cũng đang ngồi hóng gió trong lương đình, nhìn những đứa trẻ khác đang nô đùa, hắn lén kể lại chuyện hôm nay cho Khang Hiền nghe.

“Phò mã gia gia, những lời do Ninh Nghị nói có đạo lý không?”

Khang Hiền cau mày, ánh mắt nghiêm túc như một cái hồ sâu, hắn là nhà nghiên cứu học vấn nổi danh, bình thường trước mặt những đứa trẻ như Chu Bội, Chu Quân Võ, hắn chưa từng có ánh mắt này, trừ phi hắn cùng với Tần lão nói chuyện quan trọng.

“Hắn... đã nói những điều này ư?”

“Dạ. Tỷ tỷ hình như nghe hiểu một số, nhưng mà chắc cũng không nhiều... Cháu thấy hấn rất lợi hại, ngay cả Lý Tần cũng phải cam bái hạ phong. Phò mã gia gia có thể mời hấn làm thầy dạy cho cháu được không...”

Cùng thời khắc đó, Tô phủ.

Trên lầu hai, Ninh Nghị đã sớm quên mất những điều hấn nói sáng nay, hiện đang cùng Tô Đàn Nhi, Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi nhàn nhã bóc cam ăn.

Đương nhiên, muốn kéo dài khoảng thời gian nhà nhĩ này cũng không được, ăn xong một quả cam, Tô Đàn Nhi lau miệng đứng dậy nói:

“Thiếp ăn no rồi, tướng công từ từ ăn.”

“Này, không nhanh như vậy chứ?”

Ninh Nghị nói với giọng khá thoải mái, nhưng do Tô Đàn Nhi đã quen với phong cách của hấn nên không để ý. Thấy trên bàn còn khá nhiều cam, Tô Đàn Nhi quay đầu áy náy mà bắt đầu dĩ cười:

“Còn có chuyện phải giải quyết...”

“Cần giúp không?”

“Không cần, tướng công ăn cam đi.”

Tô Đàn Nhi thần nhiên cười, xoay người trở về phòng. Gần đây nàng đúng là rất bận, lũ lụt xuất hiện, cửa thành đóng sớm, có vô số chuyện nàng phải dự kiến, lên kế hoạch, sau đó điều chỉnh tài chính chuẩn bị cho những hành động tương lai. Mặc dù mệt, nhưng xem ra tinh thần rất tốt, chắc là chuyện Hoàng thương sắp có đột phá.

Tất cả thoát nhìn đều rất thuận lợi, giống như cuộc sống bình thường này...

98. Q.2 - Chương 99: Một Ngày Của Tô Đàn Nhi (thượng)

Buổi trưa chính là lúc đường phố bên bờ sông Tần Hoài nhộn nhịp nhất, vô số thanh âm lớn nhỏ đan xen vào nhau, tạo nên một khung cảnh ồn ã.

Đây là một khu phố cạnh bến tàu, cửa hàng san sát, hàng hóa lên xuống rộn ràng.

Phía sau cửa hàng vải treo biển Tô thị là một kho hàng lớn, cửa hông đã được mở ra để cho hàng hóa dễ vận chuyển ra vào. Hiện giờ đang có một thuyền hàng đang đậu, hàng hóa, công nhân, người làm thuê ra vào liên tục, trông có phần chen chúc, chật chội.

Phía thượng du Trường giang hiện giờ đang gặp lũ lụt nghiêm trọng, nạn dân vẫn còn đang trong quá trình di chuyển tới đây, một khi cửa thành Giang Ninh đóng lại, không mất 1, 2 tháng chưa chắc đã mở ra. Cửa thành vừa đóng là công việc làm ăn nhất định sẽ bị ảnh hưởng, cho nên hàng hóa phải chuẩn bị cho đầy đủ, trước kia đã xảy ra chuyện này rồi, bây giờ coi như chuẩn bị trước mà thôi.

Từ ngoài nhìn vào, kho hàng như một hiệu thuốc lớn, có nhiều giá lớn chất đầy những hộp vải, hộp thuốc nhuộm, các loại mẫu hàng mới không ngừng được đưa vào, sắp xếp cẩn thận, chường quỹ và một số người phụ trách không ngừng kiểm tra, đếm tính tỉ mỉ. Trong kho hàng lúc này ngoại trừ người phụ trách của hàng bên ngoài và Liêu chường quỹ, bà chủ Tô Đàn Nhi cũng đang ở đây quan sát.

Trời đầu thu mới thoát khỏi cái nóng, thời tiết chưa được mát cho lắm, hôm nay Tô Đàn Nhi mặc một bộ quần áo phụ nhân màu trắng, khoác thêm bên ngoài một cái áo màu xanh da trời, vạt áo, tay áo không cầu kỳ nhưng gọn gàng, thanh thoát, vẫn thể hiện được sự trang trọng. Trong khi mọi người trong ngoài bận rộn, nàng cũng ở trong quầy đi lại, thỉnh thoảng mở một cái hộp mới đưa tới nhìn nhìn ngửi ngửi, hoặc là kéo một ngăn nhỏ xem bên trong đựng cái gì, thỉnh thoảng đưa ra một hai chỉ thị.

“Chu Sa, cỏ Xuyên, phèn chua, hoa Mã Lan, đây là cây sồi xanh... Số Thử Vĩ Diệp này có chuyện rồi, Liêu chương quỹ, ông đến xem qua một chút... Mà hình như số Ngũ Bội Tử cũng đã mốc, mặc dù chỉ dùng làm nguyên liệu nhưng vẫn phải lọc số mốc ra, xem có phải dính nước hay không, chiều nay cho gọi người tới kiểm tra là được... A, Hạnh nhi, muối tới đây...”

“Chắc còn khoảng một canh giờ nữa mới chuyển xong, thuyền không đợi người, bảo họ tiếp tục chuyển đi. Đồng thời dặn Long Khánh lâu chuẩn bị cơm nước tốt một chút, phải có thịt, buổi chiều còn có một thuyền nữa đến, hôm nay sẽ rất mệt, tính toán xem trước giờ Tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng) hôm nay có thể hoàn thành hay không. Nước trà nhất định phải đủ, ngoài ra còn tới đầu phố bên kia mua một gánh thạch tới, uống giải khát cũng được.”

Lần này nhập kho rất nhiều thứ, có nguyên liệu dùng để chế thuốc nhuộm, cũng có thuốc nhuộm đã chế thành, tơ lụa, vải vóc đã thành phẩm, thậm chí còn có cả máy dệt. Tất cả mọi thứ hiện đang được vận chuyển tới bên này, đồng thời còn phải luân chuyển từ các kho hàng khác tới. Tuy rằng Tô Đan Nhi và Hạnh nhi cũng đứng lẫn trong đám công nhân vận chuyển, nhưng chẳng có gì lỗi bịch, nguyên nhân chủ yếu vì Tô Đan Nhi đã quá quen với việc này.

Nếu nàng không tới, Liêu chương quỹ cũng có thể làm tốt, nhưng mà đã tới đây thì phúc lợi của số công nhân này sẽ tốt hơn, nếu hoàn thành khối lượng công việc trước thời hạn, đôi khi còn được thưởng. Có thể nói, khi cần người khác vì mình, nàng chưa bao giờ keo kiệt.

Sau khi căn dặn Hạnh nhi chuyện ăn uống, đồng thời căn dặn chuyện trong quầy hàng, nàng đi ra ngoài bến tàu. Liêu chương quỹ và một người hầu vội vàng đi theo. Con đường này rộng rãi hỗn tạp, mặc dù không loạn như trước kia, nhưng dù gì vẫn là nơi tập trung của đủ loại người. Hơn nữa công việc làm ăn thường dính dáng tới lợi ích, các thế lực bang phái tranh tới tranh lui, mỗi ngày đánh nhau tới vài trận.

Tô Đan Nhi dù sao cũng đã khá quen với nơi này, trên đường nàng còn giúp hai công nhân đỡ hai cái rương đồ lên vai, khi họ nói cảm ơn, nàng cũng chỉ cười cười:

“Không có chuyện gì, mau đi đi.”

Trên đường phố lúc này khá nhộn nhịp, một người đàn ông định lướt nhanh qua người nàng, Tô Đan Nhi đột nhiên dừng lại.

Nam tử kia cũng quay đầu nhìn lại, một tay của hắn hóa ra đang cầm túi hương màu phấn hồng được đeo bên hông của Tô Đan Nhi. Cô gái trông yếu đuối này hiện đang nắm chặt túi hương không chịu buông, sau một khắc, người đàn ông định dùng sức giật mạnh túi bỏ chạy nhưng lại bị Liêu chương quỹ và người hầu đẩy ngã.

Xung quanh nhất thời trở nên hỗn loạn, tay phải của Tô Đan Nhi đang cầm túi hương lại, hai mày nhíu lại quan sát tình hình. Người đàn ông trẻ tuổi kia bò dậy định tiếp tục chạy, nhưng mới chạy được hai bước đã bị một đại hán đâm ột quyền ngã xuống đất.

Máu tươi xuất hiện, Tô Đan Nhi quay đầu nhìn ra chỗ khác, sau đó cất túi hương, đồng thời nâng người hầu dậy, nàng thở dài, tiếp tục bước đi, sau lưng vẫn còn đánh nhau:

“Mẹ nó! Mắt chó của mày mù à!”

Cách nơi này không xa có một sạp trà nhỏ có mái che, trong sạp trà hiện đang có một nhóm người ngồi nghỉ ngơi, cầm đầu là một trung niên vóc người hơi gầy nhưng ánh mắt có thần, thấy nàng tới đây thì cười đứng dậy ôm quyền:

“Tô tiểu thư.”

“Kính Ngũ thúc.”

Tô Đan Nhi cười chào hỏi, sau đó quay đầu nhìn lại một cái:

“Cảm ơn Kính Ngũ thúc, đã lâu rồi không gặp chuyện như vậy.”

“Ha ha, không biết tiểu tử ở đâu mới tới, thủ đoạn không tốt mà dám lẫn lộn ngoài đời, nếu không phải Tô tiểu thư có lòng trắc ẩn thì kiểu gì cũng phải phết tay của hắn.”

“Không phải chuyện lớn, nếu mất một tay, sau này hẳn làm chuyện gì cũng khó...”

Trung niên nam tử này tên là Kinh Ngũ, là một trong những lão đại hắc bang khu vực bến tàu, từng có giao tình với Cảnh hộ vệ. Lúc này Kinh Ngũ phát phát tay, bên kia dừng đánh đấm. Tô Đàn Nhi nói lời cảm ơn xong liền đi đến một thuyền hàng đang đậu trên bến, Quyên nhi hiện đang trên thuyền cầm một cuốn sổ nhỏ kiểm kê một vài thứ. Trong ba nha hoàn, Quyên nhi là người bình tĩnh kín đáo, bởi vậy những chuyện như thế này Tô Đàn Nhi thường giao cho nàng ta làm.

Giữa trưa, mây trắng bồng bềnh, sau khi chuyển hàng xong, Hạnh nhi cũng mang cơm tới. Những công nhân kia cũng tập trung trong những lán được dựng tạm ở bờ sông ăn cơm, Hạnh nhi cầm một bình trà đi tới đi lui. Là một đại nhan hoàn, địa vị của nàng ở Tô phủ không kém Liêu chương quý, nó cũng được coi là tượng trưng cho thân phận. Quyên nhi và Tô Đàn Nhi ngồi trước một cái bàn cách đó không xa, các nàng cũng chuẩn bị ăn cơm. Cơm trưa tuy không quá quan trọng, nhưng đối với người lao động chân tay mà nói, ăn cơm trưa chính là sức lực.

Mà chuyện có người trộm túi hương của Tô Đàn Nhi bị đánh cũng truyền ra, Quyên nhi nhân cơ hội này hỏi thăm:

“Tiểu thư, vừa nãy có người trộm đồ của người à?”

“Ừ, bị người của Kinh Ngũ đánh.”

Tô Đàn Nhi trả lời một cách đơn giản, Quyên nhi cũng chỉ “ạ” rồi gật đầu.

Nhưng mà trong đám công nhân, câu chuyện không đơn giản như vậy.

Một số công nhân đương nhiên không biết thân phận của Tô Đàn Nhi, mà trong hăng vải cũng có một số người mới, họ đang bàn luận xôn xao, hiển nhiên không hiểu tại sao một cô gái yếu đuối lại ra bến tàu quản chuyện nặng nhọc này. Buồn bán đối với nữ nhân mà nói không phải là lý tưởng, đáng nhẽ nên an phận ở nhà mới đúng. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đồ ăn, nước uống rất phong phú.

Đã có nghi vấn, đương nhiên phải có người giải thích.

“Tiểu thư nhà chúng ta rất giỏi, người biết cái gì...”

“Tương lai người sẽ quản lý toàn bộ Tô gia.”

“Không ngờ hả? Người như người đương nhiên nhìn không ra...”

“Đừng thấy bề ngoài tiểu thư yếu ớt, mảnh mai, nhưng sức làm việc rất kinh khủng...”

“Sự lợi hại của người ta được ẩn trong lòng, khi nàng giận, những thiếu gia Tô gia bình thường vẫn huênh hoang còn không dám thở mạnh trước mặt nàng...”

“Thế nào, không ngờ à? Làm lâu người sẽ biết, một tiểu thư khuê các, động lòng người còn làm nhiều chuyện lớn hơn người nhiều...”

Không lâu sau, lúc thuyền hàng thứ hai cập bến, mọi người lại tiếp tục hoạt động, Hạnh nhi vẫn phụ trách chung, chưa để xảy ra vấn đề, dù gì nàng cũng thường làm việc này.

Quyên nhi cũng lên thuyền kiểm tra một số thứ quan trọng, xem có vấn đề gì xảy ra không. Tô Đàn Nhi thì ngồi trong một cái lán nhìn thuyền lớn, quan sát tình hình của bến tàu. Cách đó không xa, đám thủ hạ của Kinh Ngũ đang tụ tập nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng có người liếc sang bên này.

“Cô gái kia chạy tới đây làm gì vậy...”

“Cô gái này thân phận không tầm thường...”

“Mẹ nó, xinh thế, cô bé xinh như vậy mà phải ra mặt lo việc buôn bán, quá đáng tiếc...”

“Đừng có nói nhảm, người ta buôn bán còn tốt hơn người nhiều.”

“Đúng là không ngờ.”

“Nếu có thể gả cho ta làm vợ, con mẹ nó... ư... Ai bảo với người nàng sẽ không lập ra gia đình, nữ nhân kiểu gì cũng sẽ lập gia đình, giúp chồng dạy con...”

“Mày ngốc quá, không nhìn ra người ta mặc đồ của thiếu phụ rồi hay sao? Trước đây nàng toàn giả trang thành nam nhân, nhưng mà bây giờ...”

“Lấy chồng rồi à?”

“Đúng vậy, nghe nói tuyển một người ở rể, là một thư sinh.”

“Nam nhân không có cốt khí.”

“Tô gia người ta có tiền, chẳng phải người vừa nói gả cho người làm vợ hay sao? Không đến ở rể có thể lấy được người con gái như vậy ư?”

“Nhưng đó là thư sinh, ở rể bị bắt nạt... ta, ta thì khác...”

“Sặc, nữ nhân này rất lợi hại, sự lợi hại đó được ẩn trong lòng. Nàng ta không nổi nóng, không nói nặng lời một câu nhưng người vẫn phải nghe lời nàng, người chỉ được cái to xác, mà lại còn muốn... muốn...”

Bên tàu trong ngoài vô cùng bận rộn, chưởng quỹ, quản sự của các cửa hàng khác cũng tập trung ở đây, trong số này, một cô gái 19 tuổi như Tô Đan Nhi đứng là rất nổi bật. Tuổi còn trẻ, dung mạo xinh đẹp, điềm đạm với người, khiến người ta vừa thích vừa nghi hoặc. Xem ra bên trong con người khiêm tốn kia chính là sự khôn ngoan, bình tĩnh, chuẩn mực, cộng với gia thế của nàng, trong lòng nhiều người còn cảm thấy tự ti.

Vốn nàng cũng không đứng ngoài này lâu, sau khi ngồi trong lán một lúc, nàng đứng dậy đi về phía cửa hàng Tô thị. Sau đó hình như nàng phát hiện ra điều gì đó, nhúu mày cười cười, chậm rãi đi về phía đường phố. Vừa này, nàng tuy rằng điềm đạm, xinh đẹp nhưng vẫn có vẻ trầm ổn, bây giờ cười trông mới có vẻ của thiếu nữ. Tới con đường bên kia, nàng đứng đối mặt với một nam tử. Nam tử kia cũng hơi kinh ngạc, sau đó cười rộ lên. Mọi người thấy Tô Đan Nhi cười rất tươi, hai người đứng đó trò chuyện với nhau.

Từ thái độ và biểu tình, cô gái kia chắc đang nói chuyện với chồng hoặc tình lang, bởi vì cảm giác giữa hai người là rất thân mật và thoải mái.

99. Q.2 - Chương 100: Một Ngày Của Tô Đan Nhi (hạ)

Tiếng xe ngựa lộc cộc từ xa truyền đến, con đường phía sau kho hàng loang lổ bóng cây, hai bóng người đang ngồi nơi đó, mỗi người đang cầm một bát thạch từ từ ăn.

“Mỗi ngày đều phải tới quản lý mấy gia điểm trong thành Giang Ninh. Phụ thân trước đây thường mang theo thiếp tới đây, nói là phải quản lý những thứ này, phải bỏ công thật lớn mới biết hết được những thứ cần biết. Hiện mấy thiếu gia trong nhà không ai quản lý tốt cả, thiếp có thể quản lý tốt, cho nên cũng chỉ thiếp mới có quyền ra lệnh cho những chưởng quỹ khác...”

Cách một bức tường thấp, một hàng cây, một kênh nước, hai người có thể nhìn thấy tình hình ở phía chợ kia bên kia, những thanh âm ồn ã cũng theo đó truyền đến.

Trưa hôm nay, sau khi Ninh Nghị tan học đi dạo tới nơi này, hai người ở sau kho hàng ăn thạch, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm. Tô Đan Nhi bình thường không ăn như thế này, chỉ có khi nào về tới phòng mình mới ăn một vài thứ, bây giờ nàng đang cầm một cái bát nhỏ, tâm sự những chuyện tinh linh vụn vặt. Câu chuyện đi từ nguồn gốc của vảy Lưu Tiên đến việc pha chế, phối chế một số loại thuốc nhuộm.

“Trong Tạng ký Tây Kinh đậm có ghi, vảy Lưu Tiên bắt nguồn từ Triệu Phi Yến (1), vảy thời Tây Hán (2) không có nếp uốn, nhưng mà có người nói, trong một lần Triệu Phi Yến khiêu vũ, vảy của nàng bị một cung nữ kéo nên sinh ra nếp nhăn, khi múa càng thêm đẹp mắt, dần thịnh hành. Nhưng mà nếp uốn thời đó

không giống như bây giờ, triều Đường có một loại nếp gấp rất đẹp, nhưng phải làm thêm 7 thao tác so với hiện giờ, khi mặc có chút phiền phức...”

(1) Triệu Phi Yến (32 TCN-1 TCN), tên thật là Triệu Nghi Chủ, do có tài múa rất hay, điệu múa nhẹ nhàng uyển chuyển như bay như lướt tựa chim yến nên gọi là Phi Yến, là một trong hai đại mỹ nhân của triều đại nhà Hán bên cạnh người đẹp Vương Chiêu Quân.

(2) Nhà Hán (203 TCN-220) là triều đại thứ hai của Trung Quốc, được thành lập bởi Lưu Bang. Triều nhà Hán bị gián đoạn bởi Vương Mãng, một cự thần nhà Hán, tự lập mình lên làm hoàng đế, thành lập nhà Tân (9-23). Chính việc này đã chia nhà Hán thành hai giai đoạn: Tây Hán (202 TCN-9 SCN) và Đông Hán (23-220).

“Hiện giờ, muốn sản xuất ra quần áo màu trắng cùng màu xanh da trời rất khó, muốn nhuộm màu trắng rất phiền phức, tổng cộng phải mất tới 23 thao tác, đầu tiên là phải chọn loại thuốc nhuộm rất đặc biệt, không dùng Lưu Huỳnh cũng không dùng Vôi... Màu xanh da trời lại nhuộm rất dễ, nhưng mà màu xanh phỉ thúy và màu xanh ngọc phải dùng đá Âm Lam tinh, loại đá này rất quý, ở trên bình phong trong nhà cũng có đấy, nếu dùng nó làm thứ kẻ vẽ lông mày, tô môi cũng rất tốt. An Nam phường bên kia có một loại, một hộp rất nhỏ họ bán tới 15 quan...”

Ở nhà, Tô Đan Nhi phần lớn đều nói chuyện trong nhà, nào là người anh họ, em họ nào nói bậy, nói công việc làm ăn thế này, hoặc ăn thứ gì đó. Lúc này nàng chỉ nói chuyện nhuộm vải, dệt vải, may quần áo, thỉnh thoảng lại chỉ mấy thứ trên người Ninh Nghị kể một hồi. Nàng không nói theo kiểu học thuộc lòng, mà vô cùng hiểu biết về những điều này. Ninh Nghị bưng bát thạch, nghe vợ mình – một thiếu nữ 19 tuổi nói tới những điều này, đúng là thú vị.

Công cuộc vận chuyển hàng hóa vào kho hàng vẫn diễn ra, đột nhiên bên đó truyền tới tiếng động lớn, rồi tiếng cãi vã, Hạnh nhi chạy tới nói phía trước có đánh nhau, hai bang phái nào đó kéo bè kéo đảng ra chiến đấu.

Tô Đan Nhi chỉ quay người nhìn Ninh Nghị, cười nói:

“Bình thường thỉnh thoảng lại đánh nhau, đôi khi có người chết, chúng ta đừng đi xem làm gì...”

Nàng nói với giọng khẩn cầu, Ninh Nghị gật đầu:

“Ừ, tránh bị ngộ thương.”

Hạnh nhi thấy bầu không khí này thì vừa cười vừa chạy mất.

Tô Đan Nhi giật mình gọi với theo:

“Đừng để bị thương đấy.”

Hình như thanh âm truyền tới tiếng chém giết, rồi lại tiếng xe ngựa lộc cộc phì phò, hai người vẫn ngồi đây trò chuyện. Trời thu ve kêu, bóng cây loang lổ, những thanh âm này đột nhiên trở nên có chút mơ màng. Thạch ăn nhiều cũng không dễ, Tô Đan Nhi chỉ ăn một vài miếng rồi cầm trên tay, một cái lá cây rơi vào trong bát, nàng cũng chỉ nhìn, một lúc lâu sau mới dùng thìa múc ra.

“Đã lâu không có thời gian nhàn nhã như thế này, nếu như đóng cửa thành, sợ rằng còn bận hơn.”

“Đóng cửa thành chẳng phải nhàn hơn sao?”

Ninh Nghị lại ăn một miếng.

“Mấy năm trước cũng đã đóng cửa thành một tháng, khi đó tuổi thiếp không lớn nhưng cũng hiểu được tình hình.”

Tô Đan Nhi nhìn hắn:

“Chẳng nhẽ tướng công quên cả chuyện này?”

“Không nhớ rõ.”

“Trước đây tướng công là người thế nào nhỉ? Nghĩ không ra...”

“Đại khái là một con một sách, suốt ngày ngẩn ngơ, hoặc là cũng giống như bây giờ... Á, ánh mắt này chứng tỏ nàng đang suy nghĩ?”

“Thiếp trước đây cũng đã từng gặp tướng công, đó là lúc cùng Tiểu Thiên, Tiểu Quyên tới hỏi thăm xem tướng công là người như thế nào.”

Tô Đàm Nhi suy nghĩ một chút, cười khanh khách:

“Khi đó mọi người đều nói tướng công là một tên một sách ngẩn ngơ, thiếp cũng từng nhìn lên tướng công một lần, khoảng cách rất xa, không thể nói chuyện, cho nên không biết thực sự tướng công là người thế nào... Tướng công khi đó vui đầu bước đi, không biết thiếp và Tiểu Thiên ngồi xe ngựa nhìn lên.”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, rồi lại loại tiếng kêu như “giết người” vang theo, khung cảnh quả thực rất hỗn loạn.

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, cười cười không nói gì, Tô Đàm Nhi nghiêng đầu:

“Tướng công tức giận à?”

“Đâu có, chỉ cảm thấy chuyện này rất thú vị.”

Tô Đàm Nhi gật đầu, hiểu ý cười:

“Thiếp thân cũng thấy thú vị.”

Trong giọng nói hình như có hơi có chút cảm khái, tâm tình cũng hơi có chút phức tạp, đương nhiên, tâm tình nàng khác hẳn với Ninh Nghị.

Không lâu sau, người của nha môn tới xua tan trường tranh đấu, đại khái bắt mấy người. Lúc hoàng hôn, Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi đi tới trước kho hàng, đường phố cũng đã khôi phục trạng thái bình thường, người đi đường lui tới, công nhân vận chuyển hàng hóa đang di chuyển, người phụ trách cửa hàng thét to chỉ huy công việc.

Lúc đi ngang qua kho hàng thì xảy ra một chuyện nhỏ.

Đó là một cái giá gỗ không được tốt, lúc hai người đi qua đã lung lay vài cái, bởi vì phía trước có một người làm thuê đang vác hàng chạm phải làm nó lắc lư, lung lay sắp đổ. Ninh Nghị nhìn thấy, vốn định lấy tay đỡ một cái, Tô Đàm Nhi đứng lúc quay đầu, hầu như đồng thời đưa tay đẩy Ninh Nghị ra.

Đây có lẽ là động tác vô thức, bởi vì đôi bên chẳng ai kịp nói điều gì, nàng chỉ đẩy Ninh Nghị một cái rồi ngừng, một cái túi lớn trên ra tụt dây, một cuộn sợi bông trắng rơi xuống, trúng ngay vào đầu Tô Đàm Nhi. Tô Đàm Nhi hí mắt rụt cổ, sau đó thở nhẹ một câu: “A...” Sau đó lại nói: “Tướng công...”

Ngực dán sát vào lưng, hai người hầu như cứ tựa vào nhau như vậy, sau một lúc Ninh Nghị mới lui ra phía sau một bước.

Bị một cuộn sợi bông rơi vào người đương nhiên không phải chuyện lớn, nhưng mà cô gái này lại vội vàng giúp Ninh Nghị, đúng là có chút buồn cười, ẩn tính mạnh mẽ.

Không lâu sau, Ninh Nghị vừa cười vừa nói:

“Nếu có thứ gì đó đập vào mặt, sẽ phiền toái đó, biết không?”

Tô Đàm Nhi nghiêng đầu, cười nhẹ:

“Thấy là cuộn bông mới qua chứ.”

“Ừ.”

Ninh Nghị gật đầu, sau đó lại cười:

“Chỉ làm vướng tay chứ có giúp gì được đâu...”

“Biết rồi...”

Tô Đàm Nhi tỏ ra ủy khuất.

Chỉ là một chuyện nhỏ, sau khi vuốt lại mái tóc hơi loạn, hai người lại tiếp tục đi.

Trời chiều ngả về tây, sau khi nói mấy câu với Liêu chưởng quỹ, Tô Đan Nhi và Ninh Nghị đi tìm Quyên nhi và Hạnh nhi cùng nhau lên xe ngựa trở về, mọi người ở bến tàu vẫn phải làm việc, chưa được nghỉ ngơi.

Lúc này đã sắp giữa tháng bảy, trên đường về Tô phủ, ven đường đã có không ít sạp hàng bán không ít giấy, trúc, tiền âm phủ. Nạn dân hiện dồn tới đây khá nhiều, người đi đường trông cũng có vẻ thê lương, khát cái, lưu dân cũng nhiều hơn. Lúc trở về Tô phủ đã có hơn 10 người đứng ở cổng chào hỏi Tô Đan Nhi, nàng cũng cười, gật đầu chào hỏi mọi người, Ninh Nghị cũng đi bên cạnh. Chỉ chốc lát sau, Tiểu Thiên cũng chạy tới, cười phất tay với bên này một cái, sau đó im lặng hòa cùng với đoàn người, vô thanh vô tức di chuyển tới phía sau Tô Đan Nhi.

Trên đường trở về khu nhà mình, Tiểu Thiên lú lú báo lại tình hình trong nhà, nói là có một vị thân thích gặp khó khăn. Chuyện này hình như có liên quan tới phòng lớn, có lẽ do Tô Bá Dung xử lý nhưng cũng có thể do Tô Đan Nhi làm. Cụ thể là có một vị thiếu gia con của một người bà con xa tới Giang Ninh du lịch, hôm nay tới sòng bạc gây chuyện, bị giam lại, mẫu thân của hắn tới tìm Tô Bá Dung nhờ giúp đỡ, sau lại nghe nói Tô Đan Nhi là người dễ nhờ vả nên chạy tới cầu cứu. Tô Đan Nhi cau mày hỏi chuyện liên quan tới tiền bạc, sau đó bảo Tiểu Thiên đi tìm Tôn hộ vệ, một người chuyên xử lý những chuyện này tới đây.

Chuyện này vẫn thường xuyên xảy ra, đặc biệt là trong mấy hôm nay đã xuất hiện không chỉ một, hai vụ. Trước giờ cơm tối Tôn hộ vệ tới, sau khi Tô Đan Nhi hỏi chuyện cụ thể liền giao cho đối phương một tấm ngân phiếu, Tôn hộ vệ rời đi. Lúc ăn cơm đã là nửa đêm, vậy mà vẫn có người tới báo phỉ, toàn là họ hàng xa gần, đợi cho những người này rời đi, Tô Đan Nhi mới trở về phòng xử lý công việc.

Đã nhiều lúc Ninh Nghị cảm thấy bận rộn rất thú vị, đối với những người thực sự có tâm, có mục tiêu như Tô Đan Nhi mà nói, chút bận rộn này sẽ không tạo thành vấn đề quá lớn với nàng. Thấy nàng thành thạo xử lý công việc, Ninh Nghị thỉnh thoảng lại nhớ tới mình trước đây. Nhưng mà mấy tối gần đây, công việc có lẽ vượt qua sức của nàng.

Nào là phải chuẩn bị cho tế tổ giữa tháng bảy, nào là phải bố trí và xử lý những chuyện của phòng lớn, nào là chuyện của thành sắp đóng, quan trọng nhất là việc Hoàng thượng có tiến triển. Nửa đêm hôm nay, thấy căn phòng đối diện chưa tắt đèn, Ninh Nghị xem sách một lúc rồi đi qua đó. Đêm thu mát mẻ, gần đây hắn lại luyện phương pháp hít thở do Lục Hồng Đề dạy, sức mạnh thì chưa thấy đâu nhưng tinh thần rất tốt. Hắn đi tới mái hiên phòng Tô Đan Nhi thì dừng lại, khẽ thở dài.

Cửa sổ phòng ngủ của Tô Đan Nhi vẫn mở, bàn làm việc của nàng đặt trước cửa sổ, ánh đèn bập bùng, trong ánh sáng mờ mờ, Tô Đan Nhi ghé đầu vào sách ngủ ngon lành, tóc mai có chút rối loạn.

Ninh Nghị đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài một lúc, sau đó thổi tắt ngọn đèn, ánh trăng lung linh chiếu tới. Đang chuẩn bị xoay người rời đi, người phía sau dường như đã nhận ra sự thay đổi ánh sáng, một tiếng “ư” vang lên. Ninh Nghị quay đầu lại, Tô Đan Nhi đang khó khăn ngồi dậy, mơ mơ màng màng đưa tay dụi mắt, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bình thần đối diện với ánh trăng, hai mắt Tô Đan Nhi trong bóng đêm như phát sáng, tuy vậy nàng vẫn chưa tỉnh hẳn, có vài phần mê man:

“A... Phu quân...”

Dưới ánh trăng, một tiểu cô nương thấp giọng nỉ non...

100. Q.2 - Chương 101: Phòng Tắm

Trong phòng, Tô Đan Nhi xem ra vẫn còn hơi ngái ngủ, trước kia nàng đều gọi Ninh Nghị là “Tướng công”, lúc này lại gọi “Phu quân”, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự êm dịu khiến cho lòng người ấm áp. Nhưng mà sau khi trạng thái ngái ngủ rút đi không lâu, nàng đưa tay xoa mặt lắc đầu, sau đó cầm hộp đánh lửa ở

bên cạnh. Những tia sáng lóe lên trong phòng, ngọn đèn tiếp tục được thấp sáng, Ninh Nghị bấu môi, bên kia cười ái ngại.

“À, chắc cũng nhanh xong thôi... còn một chút.”

Nàng lắc lắc đầu làm cho tóc mai tán loạn, sau đó đưa tay vén lên, ngẩng đầu cười nhìn Ninh Nghị. Một lát sau, Ninh Nghị xoay người rời đi, bóng cô gái trước cửa sổ lại tiếp tục làm việc, đợi khi ánh đèn tắt cũng là hơn nửa canh giờ sau.

Hôm nay là ngày 11 tháng 7 năm Cảnh Hàn thứ 8. Tại thư viện, Tô Trọng Kham, Tô Sùng Hoa cùng với một số thầy giáo khác mở một hội nghị, đương nhiên trong đó cũng có Ninh Nghị và Lý Tần. Nguyên nhân chủ yếu là tình hình bên ngoài có chút căng thẳng, thư viện cũng chuẩn bị đóng cửa.

Những đứa trẻ học tập trong thư viện đều có quan hệ họ hàng với Tô gia, những đứa có nhà ở ngoại thành, đa số đều đã cùng cha mẹ vào thành, được bố trí sống trong Tô phủ. Lúc cửa thành đóng 1, 2 tháng, ngoài thành tương đối loạn, trong thành cũng không thoải mái cho lắm nên không thể duy trì nhịp điệu cuộc sống như thường. Tần lão hai ngày trước đã thu hồi sạp cờ, không mở nữa.

Những người trong thư viện lúc này cũng đã biết Lý Tần có ý định vào kinh, nhưng do một tháng tới thư viện sẽ đóng cửa, trong thời gian này không thể gặp nhau. Buổi trưa, Tô Trọng Kham mời khách, đặt tiệc chia tay trên lầu tốt nhất gần thư viện.

Từ khi Lý Tần vào thư viện Dự Sơn, Tô Sùng Hoa và mọi người đều biết hẳn không có khả năng dạy học ở đây lâu dài. Nhưng mà với danh tiếng của Lý Tần, giá trị của thư viện Dự Sơn đương nhiên cũng được nâng cao. Lần này, mọi người biết hẳn sẽ đi làm quan, Tô Trọng Kham không chút keo kiệt trả mức lương bổng và lộ phí rất cao, còn chúc không ít lời tốt, nào là thuận buồm xuôi gió, nhanh chóng nhận chức.

“Đức Tân và Lập Hằng là hai người xuất sắc nhất thư viện Dự Sơn, chúng ta hiện đã già, không còn nhiều tác dụng nữa rồi. Tính tình của Lập Hằng quá mức thanh đạm, đôi lúc cũng nên chấp tay học tập Đức Tân, Đức Tân là người hiểu sự đời, có chí tu dưỡng, tương lai sẽ là người làm đại sự...”

Trên tiệc rượu phần lớn là ông lão trung niên, tất nhiên không tránh được chuyện đem hai người ra so sánh.

Hiện giờ, hai người đều được coi là tài tử hàng đầu Giang Ninh, nhưng tình hình của Ninh Nghị không được tốt lắm, nghe nói có một số người cho rằng hẳn là Giang Ninh đệ nhất tài tử, hẳn vừa xuất hiện là người bên cạnh do dự, không dám hạ bút làm thơ. Nhưng hẳn không tham dự xã giao trong thơ hội, không qua lại với đa số văn nhân, lại còn mang trên người cái danh ở rể, nên mọi người đều cho rằng hẳn có tính tình cổ quái. Cũng có một số người nói hẳn mua chuộc danh tiếng, cũng có người cho rằng hẳn là thiên tài, nhưng danh tiếng của hẳn không giống với Lý Tần, Tào Quan.

Tô Sùng Hoa nói những lời này với thân phận trưởng bối, Ninh Nghị cũng chỉ cười cười.

“Sơn Trường chớ trách ta.”

Lý Tần cười nói:

“Lập Hằng là người xử sự lão luyện hơn ta rất nhiều, là ta nên học tập Lập Hằng mới đúng...”

“Ai, ta biết quan hệ của hai người thân thiết, nhưng mà Đức Tân không cần nói tốt hộ Lập Hằng.”

Tô Trọng Kham cũng ở bên cạnh cười phất phất tay:

“Một khi cửa thành đóng thì chẳng biết lúc nào mới được mở, Đức Tân chí ít cũng còn hơn tháng nữa mới đi, nhưng những lúc tham gia thơ hội cũng nên mang Lập Hằng theo. Lập Hằng tuy là thư sinh nhưng tính tình quá thanh đạm, nói chung là không tốt. Nếu không như vậy, tối nay ta dẫn theo đám người Văn Hưng đặt bàn ở Yến thúy lâu, Lập Hằng, Đức Tân cùng đi, những người trẻ tuổi gặp nhau một chút, đừng từ chối, nếu được đám văn bối trong nhà coi trọng, Lập Hằng, Đức Tân cũng dễ dàng hơn trong việc dạy đám nhóc, thế nào...”

Lý Tần đương nhiên không ngại loại chuyện này, Tô Trọng Kham là Nhị thúc, trưởng bối đã mở lời, Ninh Nghị cũng không tiện từ chối, trong lúc nhất thời không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Đợi khi cơm nước qua đi, đám người xuống lầu, Tô Trọng Kham tiến tới bên cạnh Ninh Nghị:

“Người bên ngoài nói Tô gia chúng ta có phòng lớn, phòng hai, phòng ba, trên thực tế đều là những người buồn chán kiếm chuyện cho náo nhiệt mà thôi, mọi người đều là người một nhà, không nên phân chia ra như vậy. Mấy anh em họ của cháu đều là người chẳng ra gì, nếu thực sự họ nhận gia nghiệp, sớm muộn cũng đánh mất danh tiếng Tô gia. Đàn nhi buôn bán không kém gì đáng mầy râu, tương lai nếu nó quản lý Tô gia, đó là chuyện tốt nhất. Đáng tiếc, dù sao nó cũng chỉ là nữ nhân, đôi khi khó tránh khỏi thể cô lực mỏng, gần đây tình hình bên ngoài thành khá căng thẳng, việc gì cũng phải tự mình giải quyết. Lần gặp mặt gần đây, ta thấy sắc mặt Đàn nhi không được tốt, có phần mệt mỏi. Cháu là phu quân của nó, cũng có một số việc nên bàn bạc với nó một chút, khuyên nó thỉnh thoảng thả lỏng tâm tình, việc buôn bán trong thiên hạ, đâu phải muốn hoàn mỹ là hoàn mỹ.”

Tô Trọng Kham ngôn từ khẩn thiết, Ninh Nghị thì cung kính gật đầu đồng ý. Đời thứ 3 của Tô gia có Tô Đàn Nhi là xuất sắc nhất, nhưng Tô Bá Dung, Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương đều có bản lĩnh riêng, hiện giờ đại cục Tô gia vẫn do bọn họ nắm giữ. Cho dù thật tình hay giả ý, chỉ bằng những câu nói này là có thể biết Tô Trọng Kham là người không đơn giản.

Lúc về nhà cũng đã quá nửa buổi chiều. Gần đây trong Tô gia có khá nhiều họ hàng tới ở nên ngoại đình và nội viện khá ồn. Trở về khu nhà mình, những tiếng động đó nhỏ lại, ánh mặt trời chiếu xuống làm cho khu nhà trở nên vắng vẻ. Hiện giờ, Thiển nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi đều không có ở nhà, cũng không biết là theo Đàn nhi đi xử lý công việc hay xử lý chuyện có quan hệ tới đám họ hàng kia. Cửa sổ bên phòng Tô Đàn Nhi vẫn mở, Ninh Nghị đi tới thì thấy nàng đang gục đầu xuống bàn ngủ, không khác gì tối ngày hôm qua, chắc đêm nay kiểu gì giờ Ngọ mới xử lý xong công việc.

Nếu nàng đã ngủ, Ninh Nghị cũng không dự định quấy rầy, trực tiếp trở về phòng mình xem sách. Trong tiếng ve râm ran, hần đi tới phòng đun nước, nhóm lửa nấu nước, chuẩn bị tắm rửa.

Thời đại này, tắm thật ra cũng là chuyện phiền phức, mỗi lần tắm phải đều phải chuẩn bị rất nhiều thứ, muốn đổ đầy nước vào thùng đã khá, tắm xong đổ nước đi cũng là chuyện khó khăn. Trong phòng tắm có một cái thùng đựng nước lớn, nhưng mà hôm nay nước trong thùng đã hết, phải tới nhà bếp cách đó một gian để xách tới, nước nóng cũng được đun từ bên đó. Nếu là mùa đông thì có thể nhóm lửa nấu nước, nhưng cuối hạ đầu thu thì không cần làm như vậy.

Khí lực của hần gần đây tăng mạnh, đặc biệt là từ lúc luyện phương pháp hít thở do Lục Hồng Đề dạy, lao động đơn giản kiểu này không thể nào ra mồ hôi, bản thân hần cũng có cảm giác thành tựu. Đại khái là sau khi trộn lẫn nước nóng và nước lạnh, trong khu nhà vẫn rất im ắng, bên ngoài là những thanh âm ồn ã khiến hần cảm thấy không chân thực. Chiều đầu thu, một người sống cách đây 1000 năm, giờ làm chuyện đun nước tắm rửa này thì đúng là khá kỳ diệu.

Rất nhiều thời này không có, nhưng mà lại có võ công và một gia tộc... nho nhỏ. Lúc đi tới thùng múc nước, hần cảm thấy lực lượng đang tích lũy trong người, trong đầu đang nghĩ tới việc ba nha hoàn chắc hiện đang bận rộn, tay thì xách hai thùng nước đi ra hành lang, tới phòng tắm rồi vén rèm bước vào, ngẩng đầu lên hần nhìn thấy một bóng người đang đứng trong thùng tắm.

Quần áo đã khoác lên trên giá, cô gái đang mặc yếm đỏ và một chiếc quần tơ mỏng, vóc người thướt tha, làn da trắng bóc, giày cũng đã được tháo ra đặt trên đất, nàng đưa tay thái cái trâm trên đầu làm á tóc dài xoắn bung, theo động tác lắc đầu của nàng mà đung đưa. Khi Ninh Nghị đang chăm chú nhìn cảnh này, cô gái kia quay đầu lại, hai tay ôm mặt, ánh mắt vừa tỉnh táo lại vừa ngái ngủ.

Tô Đàn Nhi ngái ngủ cũng có nguyên nhân của nó. Trưa nay nàng ở nhà xử lý công việc, bởi tối hôm qua ngủ quá muộn, chất lượng giấc ngủ mấy hôm nay cũng không tốt, nhiệt độ giữa trưa lại cao, trong nhà yên tĩnh, người thì mệt mỏi nên mới gục đầu xuống bàn chợp mắt. Lúc ngủ nàng vẫn mơ màng là Quyên nhi đang quét tước gì đó, lau một số đồ sứ, trà cụ, bàn ghế, vì vậy nàng vô ý thức bảo Quyên nhi đun nước nóng rồi thiếp đi.

Quyên nhi nghe thấy nàng bảo vậy thì chạy đi đun nước, nhưng khi tất cả chuẩn bị xong quay về thì tiểu thư đã ngủ. Quyên nhi biết mấy hôm nay nàng vất vả, giấc ngủ là rất quan trọng, cho nên tiếp tục làm vệ sinh, lúc dọn dẹp xong thì người đầy mồ hôi mà tiểu thư vẫn đang ngủ rất ngon, nước cũng sắp lạnh nên nàng đi tắm. Sau đó có người đến tìm Tô Đàn Nhi, nàng đành phải ra mặt xử lý công việc, Ninh Nghị trở về phòng tắm thấy trong thùng tắm không có nước cũng là vì nguyên nhân này.

Tô Đàn Nhi mới ngủ dậy, trong lúc nhất thời không phân không rõ thời gian, mơ mơ màng màng đi đến bên này, thực ra nàng cũng không nhớ là mình đã dặn Quyên nhi đun nước, thấy nước còn nóng nên mới chợt nhớ ra, cởi quần áo, quay đầu lại thì thấy tướng công nhà mình đang ở sau lưng, tay xách hai thùng nước hơi nhũm mày.

Ninh Nghị cũng không hiểu, nhưng hấn phản ứng rất nhanh, hai tay buông thùng nước, im lặng xoay người ra ngoài.

Khi còn chưa đi qua rèm, phía sau đã kêu lên “a” một tiếng, Tô Đàn Nhi vốn đã bước 1 chân vào trong thùng tắm, lúc này bị dọa hoảng sợ.

Ninh Nghị quay đầu lại, liếc mắt nhìn, trong lòng thở dài, cầm cái khăn tắm bế Tô Đàn Nhi từ trong thùng tắm ra ngoài, dùng khăn quấn tròn nửa người trên, sau đó đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh.

Tựa vào lòng Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi sắc nước ho dữ dội, Ninh Nghị vỗ lưng nàng, thở dài.

“Nếu như chết đuối trong thùng tắm nhà mình, sự việc truyền đi không biết người khác sẽ nghĩ như thế nào nhỉ?”

“Khụ, a... Khụ khụ... Tướng công...”

Tô Đàn Nhi run rẩy, then thùng nhưng cũng phải bật cười, trong lúc nhất thời càng ho mạnh...

101. Q.2 - Chương 102: Lòng Dạ Hẹp Hòi

Nước trong thùng tắm đương nhiên không thể dim chết người, dù là nhất thời hoảng loạn thì sắc nước cũng có hạn. Sau khi hết hoảng, Tô Đàn Nhi trấn tĩnh lại, xấu hổ và cố gắng kéo dần khoảng cách. Ninh Nghị phẩy nước trên người đi ra ngoài, Tô Đàn Nhi ngồi trên ghế, trùm khăn tắm cẩn cẩn môi.

“Tướng công... Tướng công sao lại... ở chỗ này...”

Nói được nửa câu, giọng nói của Tô Đàn Nhi đã rất nhỏ.

Ninh Nghị đứng ngoài rèm trả lời:

“Ta chuẩn bị tắm rửa, sau đó... Còn nàng?”

“Thiếp... bảo Quyên nhi đun nước...”

Ninh Nghị sững sốt.

“Lúc ta về, trong nhà làm gì có ai, Quyên nhi đã đi ra ngoài... À, nàng lúc đó đang ngủ, mà nàng dặn Quyên nhi lúc nào...”

Trong phòng tắm, Tô Đàn Nhi kỳ thực đã hiểu chuyện gì, sau một lúc mới trả lời với giọng vo ve:

“... Buổi trưa... Bây giờ là lúc nào?”

Nhìn sắc trời bên ngoài sợ rằng cũng đã sắp tối, Ninh Nghị đứng ngoài chờ khá lâu mới nghe thấy câu trả lời, chỉ thấy hấn cười nói:

“Nàng tắm đi đã, dù sao quần áo cũng ướt rồi, ta... đi thay bộ quần áo khác. Không có chuyện gì đâu.”

Lúc này ôm Tô Đàn Nhi rời khỏi thùng tắm, quần áo Ninh Nghị đã ướt khá nhiều, hấn xoay người ra cửa nhưng chưa đi được bao xa lại nghe thấy giọng nói từ bên trong truyền ra:

“Tướng, tướng công... chờ một chút...”

“Sao?”

“Nước... hơi lạnh.”

Thay ngoại bào, sau đó nhanh chóng vào nhà bếp nhóm lửa, nấu nước. Thể chất Ninh Nghị hiện giờ đã rất tốt, dù tắm nước lạnh cũng không sao, chẳng qua hẳn cảm thấy ở trong bầu không khí cổ này mà tắm nước lạnh thì đúng là không hợp, nhưng cũng không đun nhiều, Tô Đan Nhi tắm đương nhiên là cảm thấy hơi lạnh.

Chiều nay trong nhà khá yên tĩnh, lá vàng rơi lả tả, Ninh Nghị vừa đun nước, vừa nói chuyện về thư viện với Tô Đan Nhi. Thư viện đóng cửa, Lý Tần rời đi, tiệc trưa, tiệc tối...

“... Nhị thúc nói, đều là người một nhà, không nên phân biệt phòng lớn, phòng hai, phòng ba, nếu không người ngoài sẽ chê cười. Mấy đứa con của thúc ấy không hiểu chuyện, tương lai nàng quản lý gia đình này là tốt nhất, gần đây lại thấy nàng quá mệt mỏi, bảo ta căn dặn nàng nghỉ ngơi nhiều... A, được rồi, thúc ấy còn nói, việc buôn bán trong thiên hạ, gấp cũng không xong hết được.”

Vừa đun nước nóng, Ninh Nghị vừa nói chuyện, hai người tâm sự qua một bức tường, Tô Đan Nhi cười cười nói:

“Tướng công tin không?”

“Mặc kệ nàng tin hay không, dù sao ta cũng tin.”

Ninh Nghị cười gật đầu.

Trả lời cách này chẳng khác nào bảo Tô Đan Nhi có ý nghĩ xấu, trong lúc nhất thời nàng có chút bực bội.

Lúc đi qua cửa phòng tắm, Ninh Nghị nói:

“Bỏ qua các ý khác, câu nói việc buôn bán trong thiên hạ, gấp cũng không xong hết được đúng là có đạo lý.”

“Việc cũng chia ra việc gấp hay không mà...”

Tô Đan Nhi ở bên trong nỉ non một câu, sau đó nói:

“Mặc kệ câu này, những thứ khác thì sao? Tướng công tin không?”

“... Làm người phải thành thực.”

Đẩy rèm tiến vào phòng tắm thấy Tô Đan Nhi dùng hai chiếc khăn tắm quấn tròn người, kín như mặc quần áo, co ro ngồi trên ghế, vốn vóc người nàng cao gầy thướt tha, bây giờ cuộn tròn chỉ để lộ khuôn mặt, mi lực vẫn tỏa ra như trước.

Lúc này tuy đỏ mặt nhưng nàng vẫn nhìn Ninh Nghị nói:

“Câu này không tính là trả lời.”

“Làm người phải thành thực... cho nên Nhị thúc thoát nhìn khá là thành thực.”

Ninh Nghị nói đổ nước nóng vào thùng, đưa tay thử độ ấm.

“Tướng công không thành thực.”

“Người không thành thực mới nghĩ người khác không thành thực, ta cũng tin Nhị thúc.”

“Xấu.”

“Nước cũng đủ ấm rồi đấy... Nàng với Nhị thúc có mâu thuẫn, không thể bởi vì ta nói Nhị thúc thành thực mà nói ta xấu được...”

Tô Đan Nhi cười nhìn hắn, nói từng chữ:

“Tướng công xấu, không thành thực.”

“Được rồi, duy chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi...”

“Tướng công khéo đưa đẩy, xấu, không thành thực.”

“Không so đo với nàng.”

Vén rèm tắm chuẩn bị ra ngoài, phía sau lại truyền tới giọng nói.

“Không nói thật ra, không thành thực.”

“Được rồi.”

Ninh Nghị thở dài, xoay người thò cổ xuyên qua rèm, hắt mở tròng hai mắt:

“Vừa rồi tới đây, không phải cố ý.”

Nghe thấy câu này, Tô Đàn Nhi trong nháy mắt tròn tròn cặp mắt, lúc này gương mặt hơi hồng thì giờ đỏ rực, nàng ôm người ngồi im trên ghế, định nói mà lại không nói nên lời. Sau khi Ninh Nghị buông màn ra ngoài một lúc, Tô Đàn Nhi mới cởi khăn tắm. Phòng tắm vốn có một cánh cửa và một cổng rèm, cửa gỗ đóng lại thì người ngoài sẽ không vào được. Tô Đàn Nhi vốn cho là Quyên nhi ở nhà, cho nên mới không đóng kín cửa, lúc này mới di chuyển ra đóng then cửa vào.

Nàng vẫn mặc cái yếm đỏ, quần tơ mỏng, chân trần, trên người lúc này cũng dính nước cho nên không quá tự tin. Nhớ tới lúc này khi tên kia nhìn thấy mình, khuôn mặt nàng lại nóng rực, trong lòng thầm nghĩ, hẳn chắc ở bên ngoài đang cười mình.

Tiếng bước chân vang lên, Ninh Nghị nhỏ giọng thì thầm một bài hát nào đó, chậm rãi đi trong hành lang, trong đầu đang nghĩ mình phải đi đun nước tắm.

Tô Đàn Nhi mấp máy môi:

“Tướng công không thành thực!”

Nàng nhỏ giọng nói một câu, chắc là bên ngoài cũng có thể nghe được, tiếng bước chân bên ngoài hơi dừng. Nàng khịt mũi một cái, sau đó cười đi tới chỗ thùng tắm.

Sau khi Tô Đàn Nhi tắm xong, Ninh Nghị cũng đi tắm, lúc xong cũng là gần tối. Mất thấy thời gian đại khái cũng chừng 5 giờ chiều, Ninh Nghị ngồi trong lương đình hóng gió hong khô mái tóc, Thiên nhi, Quyên nhi cũng đã trở về hỏi thăm Ninh Nghị. Thiên nhi đi tới nói: “Cô gia tắm à?” Sau khi hỏi được mấy câu, nàng lại tâm sự tới chuyện của mình.

Qua một lúc, Tô Đàn Nhi cười đi tới, nàng mới chỉ kịp buộc mái tóc dài, mặc bộ đồ màu xanh nhạt, sau khi ngồi xuống thì híp mắt nhìn trời chiều:

“Nói như vậy, tối nay tướng công sẽ cùng bọn Văn Hưng đi tới Yến Thúy lâu?”

“Ừ.”

Ninh Nghị gạt đầu, sau đó ngửa mặt suy nghĩ một chút:

“Không biết ở đó vị cô nương nào nổi tiếng nhất...”

“Nổi tiếng nhất... là Lữ Hà.”

“Sao nàng biết?”

“Thiếp đã từng tới đó một lần, nữ giả nam trang.”

Tô Đàn Nhi che miệng nở nụ cười, sau đó nói:

“Tướng công cứ trêu thiếp, dù sao Lý công tử cũng sắp đi, thay thiếp thân cáo biệt một lời, chúc hân thuận buồm xuôi gió. Về phần những lời không thành thực thì không nên để ý tới...”

“Sao?”

“Kỳ thực theo những gì thiếp thân nghĩ, nếu như tướng công cùng Lý công tử đi chơi còn tốt hơn đi cùng đám người Văn Hưng nhiều. Biết đâu họ lại đã kích tướng công.”

Tô Đàn Nhi là người con gái mạnh mẽ, nhưng đối với người nhà rất tốt, đương nhiên cũng chỉ có mấy người được nàng coi là người nhà.

Tết nàng thường kéo Ninh Nghị đi thăm hỏi một số gia đình, ngày thường cũng có một vài bữa tiệc tụ hội, mỗi lần mở tiệc, nàng theo rất sát Ninh Nghị. Tuy rằng, Ninh Nghị không cần việc này, nhưng từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hành động “dư thừa” của Tô Đàn Nhi này đã chứng tỏ, nàng thực sự cho rằng cuộc hôn nhân này không chỉ là một cuộc hôn nhân kinh doanh.

Ninh Nghị ở trong tình hình này đương nhiên sẽ không truy cầu cái gọi là tình yêu thuần túy. Đối với hắn mà nói, kiếp trước hắn cũng giống như Tô Đàn Nhi, cũng bị sắp xếp cưới một người vợ, cho nên dùng từ “kinh doanh” cũng không có gì sai. Dùng từ này hắn cũng không phản cảm, hắn không có khả năng tạo ra một tình yêu nhất kiến chung tình, sau đó là tình chàng ý thiếp, ở trong một số tình huống nhất định, hắn chỉ có thể dựa theo tình hình mà phát triển.

Đối với Tô Đàn Nhi, cuộc hôn nhân này lúc đầu đúng là bất đắc dĩ, nhưng nếu đã chấp nhận thì nàng sẽ biểu hiện chân thực, đối xử với người xa lạ đủ tôn kính và chân thành. Ninh Nghị cũng chấp nhận loại tình hình này, đối phương đã cố sức thể hiện ra bên ngoài, nên hắn cũng hiểu ý của nàng: nếu có thể, chúng ta cứ tiếp tục như vậy.

Thật ra, nàng cũng không có bao nhiêu lựa chọn, Ninh Nghị thấy nàng là một cô gái 19 tuổi toàn tâm toàn ý, nỗ lực theo đuổi sự nghiệp kinh doanh, về những mặt khác nàng không quan tâm nhiều lắm, cho nên cũng không có bao nhiêu thứ dành cho gia đình, đây cũng là sự chân thành của nàng. Ninh Nghị thích cách nghĩ như vậy.

Tuy rằng trước kia đã cố hết sức sống cuộc sống “kinh doanh”, nhưng hiện giờ đôi bên đúng là có hảo cảm, kỳ thực cũng rất lý tưởng. Bây giờ nàng nói câu này, thực ra cũng là không muốn Ninh Nghị giúp đám nhĩ thế tổ trong nhà.

Ninh Nghị nghe được cười rộ lên:

“Không sao, họ không đả kích được đâu.”

“Nếu tướng công và Lý công tử cùng đi, thì Tiểu Thiên không phải đi theo nữa.”

Tô Đàn Nhi nói xong thì rút mấy tấm ngân phiếu ra nói:

“Trên người tướng công sợ rằng cũng không có nhiều ngân lượng, đây có 500 lượng, tướng công cầm lấy, nếu có thích cô nào thì cổ vũ một chút cũng được, tướng công là đệ nhất tài tử, chi tiêu đương nhiên không thể keo kiệt.”

Nói đến đây, nàng lại mỉm cười:

“Đám huynh đệ phòng hai, phòng ba đúng là không ra sao, nếu giao gia tộc cho họ thì kiểu gì cũng tan nát, Nhị thúc, Tam thúc khẳng định cũng biết. Nhưng hiện giờ họ đã hơn 40 tuổi, con cháu cũng đã có, cho nên họ cũng là người cầm quyền của một nhánh rồi. Họ nói không tranh, chính là không thành thực. Nhị thúc, Tam thúc tranh giành, chứ không tranh cho đám hậu bối, đám Văn Hưng gốc như vậy thì làm sao đám đương nối gia tộc, người đảm đương chỉ có thể là bọn họ mà thôi...”

Tô Đàn Nhi cúi đầu, nói với giọng nhẹ nhàng:

“Tướng công sau này đừng đứng bên phe Nhị thúc nói chuyện nữa, được không? Dù là cố ý, thiếp thân cũng không muốn nghe tướng công nói những lời không tốt của phòng hai, phòng ba... Thiếp nghĩ tướng công nên đứng về bên thiếp, thiếp cũng thích nghe tướng công nói Nhị thúc không thành thực, không thích nghe tướng công nói Nhị thúc thành thực. Ở phương diện này, lòng dạ của thiếp thân rất hẹp hòi...”

Nàng ngẩng đầu lên, môi hơi mấp máy, cười nhìn Ninh Nghị, trong nụ cười kia mang chút khẩn cầu.

Nắng chiều chiếu lên khuôn mặt nhỏ, giắt mình, Ninh Nghị bị câu nói lòng dạ hẹp hòi làm rung động.

Dù thật hay giả, đúng là rất đáng yêu...

102. Q.2 - Chương 103: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Lầu Yến Thúy

Mặt trời tắt nắng nhường chỗ cho sự náo nhiệt của Giang Ninh, từng chiếc từng chiếc thuyền hoa lên đèn, thanh lâu ven sông cũng sáng lửa. Cuộc sống ban đêm nơi này ngoại trừ thú vui hạng nhất là tới thanh lâu, còn có cả việc ngắm nhìn cảnh đêm Tần Hoài, ngồi trong trà lâu ăn vặt, nghe một số chuyện đời, nhưng mà so đi tính lại, tới thanh lâu vẫn là một lúc này.

Tình hình ngoài thành khá khấn trương, nhưng lũ lụt mấy năm xảy ra một lần cũng không thể làm ảnh hưởng tới cảnh tượng phồn hoa lãng phí nơi này. Người có tiền vẫn mãi là người có tiền, hưởng chi ở những nơi giàu có đông đúc như Giang Ninh, Dương Châu, Đông kinh, quyền lực của quan phủ tương đối tốt. Thời gian tới mặc dù đóng cửa thành, nhưng đại bộ phận nơi thanh lâu, hồng phấn vẫn kinh doanh như thường, hơn nữa cũng vì lý do thành đóng cửa, giá cả tăng cao, thu phí cũng cao lên. Do không còn nơi nào để đi nữa nên tần suất tới đây của những người giàu có nhiều hơn, khoảng thời gian này chính là khoảng thời gian hoàng kim nhất của những nơi ăn chơi, tiêu tiền.

Khi đám người Lý Tần, Tô Văn Khuê, Tô Văn Hưng tới Yến Thúy lâu, mấy người được hẹn trước cũng đã tới. Đa số người tham dự lần này là người của Tô gia, trong đó phòng hai có Tô Văn Hưng, Tô Văn Khuê, Tô Văn Điền, phòng ba có Tô Văn Lạc, Tô Văn Quý, người thân cận với Tô Đàm Nhi ngày thường là Tô Văn Định cũng đã tới. Đến nơi là họ đều tới chào Tô Trọng Kham một tiếng, bởi vì hắn chính là người tổ chức cuộc gặp của đám tiểu bối tối hôm nay.

Có lẽ đúng như lời Tô Đàm Nhi nói, Tô Trọng Kham hình như không quá thật lòng, hứng thú đối với vị trí gia chủ khẳng định là có, nhưng hắn cũng chẳng cần thiết phải sử dụng thủ đoạn với Ninh Nghị làm gì. Yến hội lần này chỉ là cuộc gặp thường ngày, Tô gia lấy danh nghĩa tiễn Lý Tần, đồng thời muốn đám con cháu trong nhà tiếp xúc nhiều hơn với hai người Ninh Nghị, Lý Tần. Dù sao, năng lực của đám con cháu này thế nào, Tô Trọng Kham là người hiểu rất rõ, nếu muốn đả kích Ninh Nghị thì chẳng khác nào tự đánh mặt mình, hưởng chi dù có đã tâm nhưng cũng phải kiêng nể Lý Tần bên cạnh.

Yến Thúy lâu không có nhiều hoa khôi nổi danh giống như một số thanh lâu khác. Nếu Kim Phong lâu, Ngưng Vũ lâu được coi là những thanh lâu hạng nhất Giang Ninh, Yến Thúy lâu chỉ là một trong những nơi hạng hai mà thôi. Vị trí thì miễn cưỡng họ cũng xếp trong 10 thứ hạng đầu Giang Ninh, thái độ phục vụ và các trò giải trí cũng tương đối tốt, nhưng chưa thể có sự tao nhã như Kim Phong, Ngưng Vũ.

Chẳng hạn, nếu như tri phủ Giang Ninh hoặc phò mã Khang Hiền tới Yến Thúy lâu đãi khách thì đúng là mất mặt. Ngược lại, phú thương thường hay tới nơi này, văn nhân đương nhiên cũng tới, rất nhiều người không quan niệm nhiều như vậy nhưng số lượt tới không nhiều, bởi dù sao ở đây cũng không phải là nơi hạng nhất.

Hôm nay mọi người tập trung ở đây không có ai mở miệng bàn luận chuyện thơ văn. Đám Tô Văn Hưng, Tô Văn Định thường ngày tự xưng tài tử cũng phải tự mình hiểu tình thế. Có hai người Ninh Nghị, Lý Tần ở đây, đám tài tử trong thành Giang Ninh không ai dám đứng trước mặt họ bêu xấu. Chuyện Trần Quý Ván không dám hạ bút làm thơ khi nhìn thấy Ninh Nghị vẫn còn đó, tội gì phải tự đi làm chuyện mất mặt.

Tối hôm nay, người của phòng lớn, phòng hai, phòng ba đều tới, ngày thường gặp nhau kiểu gì cũng có xung đột một chút, nhưng hôm nay họ chỉ nói chuyện làm ăn, không nói chuyện thơ từ.

Lấy sở trường của bản thân, công sở đoản của đối phương, đó mới là binh pháp. Đám Tô Văn Hưng, Tô Văn Khuê, Tô Văn Quý đều được gia tộc giao quản lý một số cửa hàng. Trên đường đi, Tô Văn Quý thường hay nói chuyện với Ninh Nghị, tiểu tử này được mệnh danh là Tiểu Mạnh Thường của Tô gia, năng lực của bản thân không tốt nhưng dùng người đúng cách, làm người nhún nhường, ngôn ngữ khiêm tốn. Ninh Nghị cảm thấy có chút thú vị, người này có sở trường về mặt quan hệ nhưng mà để quản lý được người khác phải có năng lực sử dụng quyền hành, phương diện này có lẽ là nhược điểm của đối phương.

Những năng lực này cần phải được bồi dưỡng trong thời gian dài, có quan hệ rất nhiều tới tư chất của bản thân, cách giáo dục cũng đóng vai trò quan trọng. Người ta là nhân tài năng lực mạnh 10 phần, chỉ ít mình cũng phải có 6 phần mới được, không phải cứ muốn bồi dưỡng là xong, đương nhiên Ninh Nghị không cần đề cập tới chuyện này. Vừa đi vừa nghe Tô Văn Quý nói tới phương diện tâm đắc, nói tới một số tin đồn thú vị trên thương trường, Ninh Nghị cười gật đầu biểu thị sự học hỏi, Tô Văn Quý trong lòng vô cùng cao

hứng, khó có thời cơ biểu hiện năng lực với Ninh Nghị nên đương nhiên càng phải nói kỹ, nói sâu về cái mình biết.

Thỉnh thoảng Tô Văn Hưng, Tô Văn Khuê cũng chen ngang:

“Lập Hằng, chuyện buôn bán này huynh không hiểu đâu, đừng nghe hấn nói linh tinh, hấn đang nói khoác mà thôi. Chuyện buôn bán ở Thái Hồ, tiểu tử Văn Quý này căn bản không biết gì cả.”

“Ai nói ta không biết!”

“Người chỉ nghe đám phường quỵ, thủ hạ của mình nói mò, bọn họ nói gì, người tin cái đó...”

“Chỉ ít ta cũng phân biệt được chuyện gì đúng, chuyện gì không đúng!”

Đôi bên không tránh khỏi lời qua tiếng lại, Ninh Nghị và Lý Tần ngồi trên xe ngựa hứng thú quan sát. Qua một lúc, họ lại quay sang nói với Ninh Nghị:

“Bằng không tối nay người về hỏi nhị tỷ, xem tỷ ấy nói thế nào... Hừ.”

Mặc dù Tô Đàn Nhi là con gái, mọi người lại đang tranh đấu gay gắt trong phương diện buôn bán, nhưng thật tình mà nói, không ai dám phủ nhận năng lực kinh doanh của Tô Đàn Nhi. Về phần Ninh Nghị, hấn có lẽ là một đại tài tử, đối với chuyện buôn bán chắc là không hiểu gì. Cho dù là Tô Trọng Kham hay Tô Vân Phương chắc là đều đã tuyên bố lý do vì sao chọn Ninh Nghị làm người ở rể, điều này chẳng ai nghi ngờ.

Vì vậy, vừa đi họ vừa khoe mẽ những tâm đắc trên thương trường, cố gắng biểu hiện sự xuất sắc của mình cho Ninh Nghị và Lý Tần xem. Tới lúc xuống xe, họ mới ngừng chuyện, gặp gỡ những bằng hữu được mời tới. Tô Văn Hưng là người tiến vào Yến Thúc lâu đầu tiên, chỉ chốc lát sau đã gặp được người quen.

Khi mọi người tiến vào đại môn của Yến Thúc lâu đã thấy Tô Văn Hưng đang châm chọc khiêu khích, đối đầu gay gắt với Tiết gia Tiết Tiến. Bên cạnh Tiết Tiến hôm nay còn có huynh trưởng của hấn là Tiết Duyên, một trong những thanh niên trẻ tuổi xuất sắc, có người nói hấn chính là người được chọn làm gia chủ Tiết gia sau này. Ngoài ra, bên trong cũng đã có không ít bằng hữu, khách mời, đột nhiên thấy hơn 10 người của Tô gia bước vào thì đều đứng dậy chào hỏi. Mụ mụ, quý nô của Yến Thúc lâu thấy tình thế không ổn, vội vã chạy tới nói câu hòa khí, hoà giải tình thế căng thẳng của đôi bên.

Thanh lâu là nơi dễ bốc lửa vì ganh đua, vài câu châm chích kiểu gì cũng có, nhưng do những người tới đây đều có thân phận, nên cũng không tới mức âm ỉ cãi vã như ngoài chợ. Đôi bên đều quan sát lẫn nhau, chỉ là khi Tiết Tiến nhìn thấy Ninh Nghị, sắc mặt cũng có chút không tốt, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân bị đùa cợt khi đối phương chỉ nói “Đạo sĩ kia chỉ ngâm có hai bài”. Lúc này do hai bên đã vào cả, đám người Tiết Duyên và Tô Văn Khuê đấu khẩu với nhau, mụ mụ ở giữa điều đình, Tiết Tiến và Tô Văn Hưng châm chích nhau vài câu nữa, trong lòng hai bên đều đang nghĩ tới Ninh Nghị. Lúc này hấn đang đứng cạnh Lý Tần, nhìn đối phương nói chuyện với một người khác.

“Thanh Địch huynh cũng ở đây à.”

“Đức Tân huynh, hạnh ngộ.”

Người đó cũng là một tài tử, tên là Liễu Thanh Địch, có danh tiếng tương đương với đám người Lý Tần, Tào Quan. Sau khi hai bên nói chuyện được một lúc, Tiết Tiến giới thiệu một câu: “Đây là bạn tốt của gia huynh, Liễu Yến - Liễu Thanh Địch.” Bên Tô gia liên tiếp nói mấy câu ngưỡng mộ đã lâu, Tiết Tiến nhìn chăm chăm Ninh Nghị, Ninh Nghị quay đầu quan sát cách bài trí của tòa nhà.

Vừa nãy Tiết Tiến và Tô Văn Hưng còn đang châm chích lẫn nhau, lúc này có thêm một người, đôi bên thoát nhìn đã trở nên hòa nhã, vui vẻ.

Sau khi đôi bên khẩu phật tâm xà nói vài câu xã giao, Tiết Duyên cười nói:

“Nơi tốt nhất trong Yến Thúc lâu chính là đại sảnh bên này, chúng ta hôm nay ngồi đó xem biểu diễn, không biết các vị định thế nào?”

Bên này Tô Văn Khuê cười nói:

“Tuệ nhân của Tiết huynh ở Giang Ninh ai mà không biết, tối nay Tiết huynh chọn chỗ này, chúng ta đương nhiên cũng phải ngồi ở đại sảnh rồi... Chúng ta lên lầu hai.”

Tầng 1 và tầng 2 của tòa nhà này có kết cấu tương đối giống nhau, căn bản đều quây quanh một cái sân khấu lớn, phía trước sân khấu được bố trí những cái bàn tròn. ngoài nơi này, thanh lâu đương nhiên cũng có phòng để chơi gái uống hoa tửu, chỉ là thường ngày có nhiều người, trước mặt mọi người mấy cô gái tiếp khách cũng không dám có những hành động quá trớn. Mục đích của mọi người tới nơi này không phải để xem biểu diễn, nếu xem biểu diễn thì thanh lâu chẳng mấy chốc sập tiệm.

Vừa đi lên lầu, Ninh Nghị vừa quay đầu hỏi Lý Tần:

“Đám người này dự tính ganh đua với nhau kiểu gì?”

Lý Tần nở nụ cười:

“Các tiết mục của Yên Thúy lâu cũng khá đặc sắc, những cô nương nổi bật như Lữ Hà nếu không bị mời trước thường ra đây biểu diễn. Nếu họ coi trọng ai, xuống sân khấu kính một chén rượu, sau đó mới có thể cùng vào nội đường tiếp khách. À, được kính một chén rượu trước mặt mọi người, chuyện này đúng là rất có thể diện, thương nhân, tài tử, ai cũng được, ai mà chẳng thích được mỹ nhân ưu ái trước mặt mọi người.”

Ninh Nghị gật đầu:

“Nói vậy thì muốn được xem trọng bắt buộc phải có ngân lượng.”

“Chuyện này là đương nhiên.”

Lý Tần cười nói:

“Nhưng mà cũng có những trường hợp ngoại lệ, thí dụ Lập Hằng có thể viết một bài thơ từ gì đó cho nàng, nàng thấy hay đương nhiên sẽ tới mời rượu huynh. Tóm lại, muốn được kính rượu phải chơi trội, phải thể hiện công phu của mình mới xong.”

“À, nói vậy chẳng phải Lý huynh đang tính viết một bài thơ đoạt mỹ nhân về hay sao?”

“Việc này có chút khó, tài thơ của Liễu Thanh Địch cũng đâu có kém ta, hơn nữa, huynh cứ nhìn thái độ của bọn Tiết Duyên là biết họ là khách quen của nơi này, phần thắng đã định rồi. Huynh đệ của huynh vừa nãy cũng biết điều này, sợ dĩ nói một cách tự tin như vậy, đơn giản là vì có hai người chúng ta ở đây, nếu mình ta làm thơ thì kiểu gì cũng thua, nhưng nếu Lập Hằng huynh đích thân viết một bài, đệ nhất tài tử múa bút cũng chẳng khác nào bắn ngân lượng vào người đối phương, kết quả thế nào vẫn còn chưa biết.”

“Ừ, nói chung rất có thể diện...”

“Ha ha, cũng vì thể diện...”

Hai người vừa đi lên lầu vừa cười nói.

Trên thực tế, Lý Tần rất có hứng thú với chuyện này, dù Ninh Nghị không viết, hắn cũng sẽ đích thân viết một bài khiêu chiến Liễu Thanh Địch. Ninh Nghị quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong đại sảnh phía dưới, thư sinh tên Liễu Thanh Địch kia dường như cũng đang nhìn sang bên này, cười phất phất tay, trông rất là thân mật. Thế nhưng đột nhiên Ninh Nghị lại chuyển ánh mắt, bởi vì ở một cái cửa sổ phòng bên cạnh sân khấu có một cảnh tượng hấp dẫn hắn hơn.

Gian phòng kia được bố trí bên cạnh sân khấu, cũng vì lý do này chắc nó không phải là nơi dành cho khách nhân. Ninh Nghị sợ dĩ chú ý tới nơi này, bởi vì nó chính là nơi mù mù đi vào, đồng thời nơi đó có một gương mặt quen thuộc - Nhiếp Vân Trúc.

Cô gái này không biết ở nơi này đã bao nhiêu lâu, lúc này thấy Ninh Nghị nhìn sang, nàng nở nụ cười, nhẹ nhàng vẫy tay. Ninh Nghị cũng cười vẫy tay, đột nhiên lại thấy bóng một cô gái khác xuất hiện bên cạnh. Cô gái này có chút ngạc nhiên vì thái độ của Nhiếp Vân Trúc cho nên đổi mắt nhìn ra ngoài tìm kiếm mục tiêu, khi thấy Ninh Nghị, ánh mắt nàng cau lại, trán nhăn tít. Hóa ra cô gái này là Nguyên Cẩm Nhi.

Chẳng nhẽ hai người này tới đây bán trứng muối...

Trong lúc Ninh Nghị còn đang suy nghĩ, không biết Nguyên Cẩm Nhi nói cái gì mà Nhiếp Vân Trúc cười tức giận trừng mắt một cái, giải thích gì đó. Sau đó chỉ thấy hai người đùa giỡn một phen, Nguyên Cẩm Nhi ép Nhiếp Vân Trúc rời khỏi cửa sổ. Sau một giây đồng hồ, nàng quay người lại làm mặt quỷ với Ninh Nghị, giống như muốn nói ta đã chiếm được Nhiếp Vân Trúc rồi, đồng thời tiện tay đóng luôn cửa sổ.

Ninh Nghị cảm thấy thú vị bật cười...

103. Q.2 - Chương 104: Mỉm Cười

Nhiếp Vân Trúc và Nguyên Cẩm Nhi đúng là tới đây bán trứng muối.

Lúc này cách thời điểm Nguyên Cẩm Nhi nhảy lầu rồi Kim Phong lâu cũng mới chỉ có mấy hôm, hiện giờ bên ngoài còn đang đồn ầm ĩ chuyện cô nàng biến mất, Dương mù mù lúc này cũng tức giận vô cùng. Nhưng mà Nguyên Cẩm Nhi vốn có tính không chịu ngồi yên, số tiền nàng mang theo đã dồn hết cho Nhiếp Vân Trúc làm ăn, chính nàng cũng tận hưởng cảm giác làm một cô gái mạnh mẽ.

Lần này tới đây buôn bán thực ra cũng vì quan hệ trước kia, Nguyên Cẩm Nhi có quen với Trần mù mù của Yến Thúy lâu bèn kéo Nhiếp Vân Trúc tới đây khai thác thị trường. Việc bán hộ trứng muối đối với chuyện làm ăn của Yến Thúy lâu chỉ là việc nhỏ, nếu đã là người quen thì một câu là xong, ai ngờ còn có chuyện phiền phức khác xảy ra.

“... Lúc này nói tới chuyện, tính tình của Dương Tú Hồng thế nào ai mà không biết. Đồ điên như cô đang ở trong phúc mà không biết hưởng, bán trứng muối chỉ là chuyện nhỏ thôi, trở về nói xin lỗi với Tú Hồng đi, nàng ta tuy rằng nói năng chua ngoa, đôi khi hay làm người khác đau lòng, nhưng chỉ là phởn bò... Về đi, ta chẳng quan tâm tới chuyện cô chuộc thân thế nào, nhưng hành động của cô đúng là đã làm ột số người đau lòng...”

Vào phòng, Trần mù mù ngồi trước gương đồng bắt đầu trang điểm, miệng không ngớt cằn nhằn, đương nhiên do đã khá thân với Nguyên Cẩm Nhi nên cách nói cũng khá thoải mái. Nguyên Cẩm Nhi thấy vậy thì trợn mắt.

“Biết rồi, bà lái nhái nhiều thế, người ta đã từng buông lời cay nghiệt mắng tôi có biết không!”

“Thì đó cũng chính là cách của cô mà!”

Trần mù mù hiện giờ mới hơn 30 tuổi, trông khá xinh đẹp, nàng quản lý công việc làm ăn của Yến Thúy lâu này cũng chỉ mới mấy năm, sau lưng nàng có một vị “cha nuôi” làm quan, chỗ dựa tương đối vững chắc, tính tình khá là ngay thẳng.

Lúc này nàng cùng với Nguyên Cẩm Nhi trợn mắt nhìn nhau, Nhiếp Vân Trúc cười khở ở giữa điều đình:

“Được rồi, được rồi, được rồi, hai người các cô...”

“Hừ, nếu không phải có Vân Trúc ở đây, hôm nay kiểu gì tôi cũng phải xé miệng cô ra.”

“Tới mà xé này.”

Nguyên Cẩm Nhi thè lưỡi, sau đó quay đầu hỏi:

“Được rồi, lúc này ngoài kia có chuyện gì vậy?”

“Còn chuyện gì nữa? Hạng vãi Tiết gia cãi nhau với người của hăng vãi Tô gia, đúng là oan gia đối đầu. Nhưng mà hôm nay có khá nhiều người nổi tiếng tới đây, Liễu Thanh Địch, Lý Tần, còn có cả người chưa bao giờ mở bút ở thanh lâu - Ninh Lập Hằng, ha ha, nếu như hôm nay hần có thể viết một bài thơ, vậy thì Yến Thúy lâu nhất định sẽ nổi danh... à, nghe nói cô khá thân với Liễu Thanh Địch, hần là người thế nào?”

Cẩm nhi mở trừng hai mắt:

“Hắn chỉ tiện tay làm thơ nhưng ý cũng không tồi, Lý Tần thì thường lưu thơ ở thanh lâu, còn tên Ninh Lập Hằng này...”

Nàng nhìn Nhiếp Vân Trúc nói:

“Đừng hi vọng làm gì.”

Trần mụ mụ vừa tô son ỉnh vừa nhún nhún vai:

“Vây cứ kệ đi, có Liễu Thanh Địch và Lý Tần làm thơ hôm nay ở đây là được rồi, về phần Ninh Lập Hằng, ngày mai sẽ có người tuyên truyền chuyện hắn tới Yến Thúy lâu cổ vũ... Ta sẽ căn dặn đám A Hà biểu diễn tốt hôm nay, đốt nóng bầu không khí này, nếu có thể khiến cho Ninh Nghị không nhận được là tốt nhất...”

“Xảo quyết.”

“Có cái gì mà xảo quyết, Dương mụ mụ của cô chẳng phải đã làm như vậy sao, cái việc mấy đại tài tử tranh giành cô chẳng phải có bà ta nhúng tay vào à?”

“Đó là do ta phong hoa tuyết đại.”

“Chỉ là một con nhóc.”

Hai người tiếp tục châm chích nhau ở trong phòng, Trần mụ mụ vừa cãi nhau vừa phải vẽ lông mày nên không nhìn rõ, Nguyên Cẩm Nhi không kiên nhẫn giằng lấy bút vẽ giúp, tuy vậy hai người vẫn mồm miệng đại chiến.

Nhiếp Vân Trúc ở phía sau cười nghe, đột nhiên mở miệng nói:

“Nếu như Ninh Nghị thực sự viết thơ cổ vũ, A Hà phải làm sao?”

Trần mụ mụ ngồi đó trầm mặc một lúc, sau đó khẽ cười liếc mắt nhìn sang:

“Đâu có đơn giản, cổ vũ là một chuyện, ngân lượng cũng là một thứ rất quan trọng.”

“Tô gia đâu có phải là người thiếu ngân lượng.”

“Nếu thật là như vậy thì đúng là làm khó ta rồi...”

Trần mụ mụ nhẹ cười.

“Sao vậy?”

“Vân Trúc không biết chứ A Hà đã sớm có tư tình với Tiết gia Tiết Duyên, lần này lại có Liễu Thanh Địch ở đây, nếu như Tô gia làm được một bài thơ hay, cộng thêm ngân lượng nhiều thì rất khó giải quyết. Nếu người bình thường của Tô gia làm thơ, thì dù có thể nào ta cũng sẽ bảo A Hà kính rượu Tiết gia, nhưng Ninh Nghị làm thơ lại khác. A Hà trụ cột của Yến Thúy lâu, đánh mất nhân duyên với Tiết gia cũng không được...”

Trần mụ mụ thở dài:

“Nhưng nếu đệ nhất tài tử của Tô gia làm thơ tặng nàng, A Hà lại kính rượu cho Tiết Duyên, chuyện này nếu truyền đi thì người ta sẽ cười Yến Thúy lâu của ta, nói A Hà không biết phân biệt đúng sai, cố tình kèn kieu, đây mới là phiền toái... Đương nhiên, nếu Liễu Thanh Địch có thể viết một bài thơ tuyệt hay, áp đảo luôn Lý Tần và Ninh Nghị, chỉ cần bài thơ giống hai bài của Ninh Nghị đợt trước thì mọi chuyện chẳng có vấn đề gì cả... Vân Trúc thơ văn đều giỏi, cô nghĩ xem có khả năng này không?”

Vân Trúc ngẫm nghĩ, hơi khịt mũi, vô cùng kiên định lắc đầu:

“Đương nhiên không rồi.”

Từ cách trả lời của nàng có thể nhận ra, việc suy nghĩ chẳng qua chỉ là một hành động dư thừa.

“Không là tốt rồi.”

Trần mụ mụ trang điểm xong đứng dậy ra ngoài:

“May mà Ninh Nghị kia bình thường không làm thơ, ta đi ra ngoài trước. Hai người các cô... cứ thoải mái, gặp mấy chị em thân thiết có thể ngồi ôn chuyện nhưng không được kéo ta vào. Chuyện của Vân Trúc ta hiểu, nhưng số mệnh của đám con gái thanh lâu như chúng ta làm thiếu phu nhân vẫn là tốt nhất...”

“Nói nhiều...”

Nguyên Cẩm Nhi lầm bầm.

“Được rồi! Nói nữa lại bảo ta cay nghiệt! Con nhóc chết tiệt... à, cô thân với Liễu Thanh Định như vậy, hẳn đang ở ngoài, có định ra gặp hẳn không?”

“Không gặp! Không quen!”

“Vậy thì cứ trốn đi...”

Trần mụ mụ nói xong, lắc đầu đi ra, Nguyên Cẩm Nhi lặng lẽ đẩy cửa sổ ra nhìn một chút, trong đại sảnh đang là cảnh tượng náo nhiệt...

Người ra vào Yến Thúy lâu bình thường hầu như đều có thân phận thương nhân, một số thương nhân thực sự giàu có cũng thường lui tới nơi này, không chỉ các tiết mục biểu diễn ở đại sảnh rất tốt mà trong nội đường các cô nương hầu hạ cũng không chê vào đâu được. Có thể nói các mặt kinh doanh đều tốt, chỉ là thứ hạng và danh tiếng còn chưa đủ mà thôi.

Giang Ninh xem ra rất lớn, nhưng tầng lớp thượng lưu thực ra cũng không có nhiều điểm giải trí, thương nhân lui tới Yến Thúy lâu ít nhiều cũng có chút học vấn, quan hệ tương đối rộng, hiện giờ trong đại sảnh liên tục vang lên tiếng người chào hỏi nhau. Đủ loại điểm tâm, thức ăn đã bắt đầu mang lên, các cô nương cũng đã ra tiếp rượu. Không lâu sau ánh đèn tối dần, sân khấu phía dưới cũng đã bắt đầu biểu diễn, tiếng ồn trong đại sảnh dần ít đi.

Tiết mục biểu diễn tối nay của Yến Thúy lâu chẳng khác nào cuộc thi tuyển hoa khôi. Mấy vị cô nương tổ chức một hình thức biểu diễn xếp hạng, mỗi người diễn hai trận chờ đợi sự cổ vũ của khán giả. Họ sẽ chọn lựa trong số những người cổ vũ để tiếp khách, đồng thời nhà chủ còn ưu tiên một lần tới đây ăn uống khác.

Loại hình này là một cách thức kinh doanh rất tốt, đương nhiên khi biểu diễn, các cô nương phải chuẩn chỉnh, không sai sót gì về nghệ thuật mới được. Đối với đàn ông mà nói, cái họ cần đại khái là náo nhiệt và thể diện. Trên lầu là người của Tô gia, dưới lầu là người của Tiết gia, số lượng tới đây hôm nay tương đối nhiều, lại có tận 3 đại tài tử xuất hiện, đồng thời cũng có tới 2, 3 ông chủ gia nghiệp không kém gì Tô, Tiết hai nhà. Cảnh tượng này đương nhiên sẽ xuất hiện sự cạnh tranh tương đối khốc liệt.

Tiếng cười nói vui vẻ cứ thản nhiên vang lên, bầu không khí này phối hợp với những điệu múa thì quả thật là rất hưng phấn. Trên dưới lầu thỉnh thoảng có người lớn tiếng kêu, cũng có người di chuyển, có người nói chuyện làm ăn hoặc tâm sự cuộc sống thường ngày, dường như cũng có người đang bàn luận chuyện đêm nay Tô gia, Tiết gia sẽ tranh đoạt Lữ Hà kiểu gì.

Tiết mục đầu tiên của Lữ Hà là một điệu múa, nghệ nhân xếp hạng 5 lên sân khấu đúng là mang theo một phong cách quyến rũ mê người, hôm nay nàng mặc trang phục cung đình, một chiếc khăn nhỏ vắt ngang vai, ánh mắt lúng liếng lưu chuyển khiến cho tâm tình người xem dao động. Nếu trong mắt Nhiếp Vân Trúc và Nguyên Cẩm Nhi, điệu múa này vẫn chưa phải hoàn mỹ, nhưng ở trong mắt người xem, đây chính là một điệu múa siêu quần xuất chúng.

Sau khi Lữ Hà biểu diễn xong, Liễu Thanh Định tung hứng vung bút làm một bài thơ, có người tiện đó đọc luôn: “Hoa ảnh song lai loạn ngọc bình...”

“Lý Tần ở bên trên cũng làm thơ...”

Đẳng cấp bữa tiệc tối nay đối với Nhiếp Vân Trúc và Nguyên Cẩm Nhi mà nói đúng là có chút thấp, nhưng mà các nàng vẫn đứng xem, nhiều hơn là quan sát động tĩnh của Tiết gia bên dưới, của Tô gia bên trên, mà thực ra là quan sát động tĩnh của Ninh Nghị.

Trong quá trình xem biểu diễn, Lý Tần và Ninh Nghị vẫn nói chuyện với nhau, ngoại trừ im lặng xem Lữ Hà biểu diễn thì chẳng để bụng thứ gì. Lúc này, trong nhà tranh tối tranh sáng, Lý Tần cũng bảo cô gái bên cạnh cầm giấy bút tới, đại khái mà muốn viết một bài thơ tặng Lữ Hà. Mà dưới lầu Liễu Thanh Địch cũng thỉnh thoảng nhìn lên, thấy Lý Tần có hành động như vậy thì nở nụ cười.

Lý Tần viết xong bài thơ là quay sang đàm luận với Ninh Nghị.

“Vân Trúc tỷ, nếu như Ninh Nghị viết thơ thì làm sao bây giờ?”

“Sao?”

“Lý Tần đã viết, Liễu Thanh Địch lại có tâm khiêu khích, không chừng hần cũng sẽ viết thật đó. Nếu thơ không tốt thì làm hỏng danh tiếng, nếu thơ hay thì A Hà sẽ không cho hần thể diện, kiểu gì cũng sẽ kính rượu Tiết Duyên, vậy chẳng phải là làm khó hần sao? Sau này truyền ra ngoài sẽ không tốt cho danh tiếng của hần, người bên ngoài sẽ nói ở trong lòng Lữ Hà, Ninh Nghị không sánh bằng Liễu Thanh Địch.”

Nhiếp Vân Trúc cười nhìn nàng:

“Cầm nhi chẳng phải rất ghét hần hay sao, thế nào lại tự dưng lo cho hần như vậy?”

Nàng nói như vậy đương nhiên chỉ là đùa thôi, nguyên tắc của Nguyên Cầm Nhi luôn là “sơ bất gián thân” (người ngoài không bằng người thân), hiện giờ Ninh Nghị đáng ủng hộ hơn Tiết gia kia nhiều. Tức giận trợn mắt nhìn Nhiếp Vân Trúc, bĩu bĩu môi, lưỡi giải thích, qua một lúc thấy Ninh Nghị đứng dậy, đại khái hình như muốn đi vệ sinh, Cầm nhi xoay người đi ra ngoài:

“Muội đi cảnh cáo hần đừng làm thơ, nếu không sẽ mất mặt!”

“Này...”

Nhiếp Vân Trúc cười gọi nàng một tiếng, nhưng mà Nguyên Cầm Nhi đã nhanh chóng lao ra ngoài, tranh thủ từng giây.

Lúc Nguyên Cầm Nhi ra ngoài, Liễu Thanh Địch dường như cũng thấy Ninh Nghị rời bàn, suy nghĩ một chút rồi cũng đứng lên, đi ra một cửa khác của đại sảnh.

Nhiếp Vân Trúc vẫn nhìn tiết mục trên sân khấu, nhưng ánh mắt vẫn trầm tư, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Nàng đóng cửa sổ lại, đi tới trước bàn trang điểm của Trần mụ mụ, hai hàng lông mày nhíu lại một lúc lâu, sau đó ngồi xuống. Hôm nay nàng vẫn mặc trang phục của thiếu nữ cô thôn, nhìn mình trong gương một lúc rồi đưa tay vỗ vỗ mặt, nhay nhay thái dương, qua mấy giây, hít sâu một hơi, nàng tháo cái trâm trên đầu xuống.

Xoạt... mái tóc đen tung ra, sóng nước bồng bênh uốn lượn trên vai, nàng ngồi im đó nhìn mình. Trong gương đồng, một gương mặt ôn nhu, tròn như trăng rằm, đẹp như tiên tử, da mặt sáng bóng, vừa trẻ trung lại vừa trưởng thành, quyến rũ vô biên. Đột nhiên, nàng hơi bĩu môi, có chút lấu lỉnh đảo mắt, tự dưng lại bật cười.

Giống như một sinh mệnh chào đời cất tiếng cười vì cảm nhận thấy sự sống...

104. Q.2 - Chương 105: Vãn Vương (thượng)

Lén lén lút lút.

Nguyên Cầm Nhi lén lút đi ngang qua hành lang gấp khúc thật dài, ánh mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào hành lang đối diện tìm kiếm mục tiêu. Khi thấy bóng người kia xuống lầu, nàng đã đi khá nhanh, ước lượng vượt trước đối phương một khoảng. Đến khi một số cô gái đi trên hành lang nhìn nàng với ánh mắt

ngồi, nàng mời ngẩng đầu, đưa tay kéo một sợi tóc, làm bộ đoan trang đi về phía trước, nhưng mà tốc độ bước chân lại rất nhanh.

Vân Trúc tỷ đối với người này rất có lòng tin, nàng lại không nghĩ như vậy. Nhưng dù thế nào thì Ninh Nghị kia cũng có quan hệ tới Trúc ký, điều đó có quan hệ tới nàng. Lần này Lữ Hà đã xác định đứng bên Tiết Duyên, làm kiểu gì cũng không thắng được, nhường một chút là tốt hơn cả. Nếu cứ cố quá dễ rồi mất thể diện, chắc là Vân Trúc tỷ sẽ không chịu nổi, tuy rằng danh tiếng của Ninh Nghị có thể không sao, nhưng nàng cũng không muốn thấy hắn bị mất mặt.

Đương nhiên, trước tiên phải hù dọa hắn một cái đã.

Đi xuyên qua mấy hàng lang rồi đứng quan sát, Nguyên Cẩm Nhi và Ninh Nghị đang từ hai hướng đối diện tiến tới. Nàng đứng nép sát vách một căn phòng, im lặng nghe tiếng bước chân bên kia truyền tới. Cùng lúc đó, trên một hành lang khác, Liễu Thanh Địch đang tiến nhanh sang bên này, khi Ninh Nghị xuất hiện, hắn cũng bước tới chấp tay cười:

“Ninh huynh, hạnh ngộ...”

“Ừ...”

“A...”

Đối diện Ninh Nghị, sau lưng Liễu Thanh Địch, Nguyên Cẩm Nhi đột nhiên nhảy ra, ủa một tiếng. Vốn đây chính là một cái ngã ba nên việc giao nhau có thể bên kia không biết được. Lúc này, ba người có 3 thái độ khác nhau, sắc mặt Liễu Thanh Địch tương đối bình thường, Ninh Nghị bỗng nhiên thấy trước mắt mình xuất hiện bóng người, hơn nữa còn tới hai người thì đột nhiên ngẩn ra, há miệng tròn như trứng gà.

Bên kia Nguyên Cẩm Nhi vốn muốn dọa người, nhưng lúc này nàng mới chính là người bị dọa. Nàng vốn cất bước như vũ bão đứng chặn trước mặt Ninh Nghị, khuôn mặt đắc ý cười như trăng khuyết, thân hình hiên ngang, vươn vai ưỡn ngực, ai ngờ mới bước ra ngoài, có một cái bóng lưng đàn ông xuất hiện trước mắt nàng làm ất nàng tròn tròn. Qua bóng dáng, nàng nhận ra người này là Liễu Thanh Địch thì lập tức đưa tay che mặt, miệng “ừ” một tiếng, thuận thế xoay người cúi đầu, hai tay bịt má, như u linh lùi trở về.

Ninh Nghị chứng kiến toàn bộ quá trình phát sinh, gương mặt co rúm lại, không biết nên cười hay nên im lặng. Nguyên Cẩm Nhi nhảy ra dọa, hắn đúng là có chút bất ngờ, nhưng mà nghĩ lại thì thấy khá là buồn cười.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của hắn có trạng thái khá phong phú, Liễu Thanh Địch thì tỏ vẻ nhiệt tình chấp tay, nhưng mới chấp tay xong đã phải thu lại sự tự tin, cúi đầu nhìn lại bản thân, thầm nghĩ chẳng nhẽ trên quần áo mình có gì buồn cười?

“Ninh huynh, hôm nay...”

“A... Vị huynh đài này có thể nhường đường không?”

Ninh Nghị thấy Nguyên Cẩm Nhi đi mất nên nhìn người đàn ông trước mặt, cười lui về phía sau một bước, chấp tay:

“Xin lỗi.”

Lần này tới Liễu Thanh Địch ngây ngẩn cả người, hắn vốn định tạo cơ nói chuyện, tên Ninh Lập Hằng này chưa bao giờ tham gia các hoạt động xã giao, khó khăn lắm đêm nay mới gặp được, bản thân hắn cũng có tự tin đầu thơ văn, tạo nên một giai thoại. Ngày thường đối phương có thể cổ quái, nhưng kiểu gì cũng phải nói với mình vài câu làm quen, nào ngờ mới gặp đã bị đối phương phản ứng kỳ quái kiểu này.

Không biết tên Ninh Nghị này đang suy nghĩ chuyện gì mà sắc mặt cổ quái tới như vậy, ánh mắt hắn cũng không chú ý tới hắn. Điều này khiến cho Liễu Thanh Địch cảm thấy mình như bị hất một chậu nước lạnh, lửa giận bùng lên định châm chích, nhưng thấy sắc mặt đối phương chẳng có gì bất thiện nên đành kiềm chế nói:

“Không có chuyện gì, huynh cứ đi.”

Chỉ là một câu nói, một động tác mời nhưng hắn cảm thấy mình không còn kiếm được lời nói gì trong bầu không khí này. Bất đắc dĩ đành phải cắn môi, khó chịu đi về phía nhà vệ sinh...

Kỳ thực hắn đâu có muốn đi vệ sinh...

Đi được khoảng hơn mười thước, hắn quay đầu lại nhìn, Ninh Nghị vẫn còn đứng ở đó, dường như cũng để ý tới sau lưng nên quay đầu lại, mỉm cười chấp tay, hắn đành phải mỉm cười chấp tay rồi phần nộ bỏ đi.

Ninh Nghị nhìn bóng lưng người này mà cảm thấy chán ghét. Hắn xuất hiện, Ninh Nghị đã biết nguyên nhân vì sao. Thành thật mà nói, hôm nay viết một bài thơ cũng được, coi như nể mặt Lý Tần và người của Tô gia. Nhưng khi thấy Nguyên Cẩm Nhi lao ra, hắn đã chẳng thêm muốn nói chuyện với đối phương. Nghe nói Liễu Thanh Dịch và Nguyên Cẩm Nhi quen nhau khá thân, để hắn biết người sau lưng là Nguyên Cẩm Nhi thì cũng không hay lắm.

Lúc hắn không muốn trò chuyện, đối phương đương nhiên không thể kiếm cớ gì kéo hắn lại. Mấy động tác thân mật ám chỉ, đối phương chỉ còn cách là rời đi. Nhìn bóng người kia đi khuất, Ninh Nghị mới bước tới hành lang bên cạnh, nhìn Nguyên Cẩm Nhi đang ở sau góc tường.

Bề mặt rồi...

Nguyên Cẩm Nhi dựa lưng vào tường, lúc này cảm thấy vô cùng mất mặt...

“Sao vậy hả?”

Đứng trong góc hành lang, một nam một nữ lén lút nói chuyện, tiếng cười vui trong đại sảnh vẫn vang lên, thanh âm chạm chén canh cách thỉnh thoảng truyền tới, có một số người đi ngang qua, đảo mắt qua hai người bọn họ một cái, sau đó lại rời đi. Ninh Nghị nhìn Nguyên Cẩm Nhi, thấy sắc mặt nàng vốn đang ảo não, thấy hắn xuất hiện thì lập tức chuyển sang oán giận.

Cũng chẳng sao, hình như lần nào gặp, cô gái này cũng đang tức giận gì đó.

“Không sao, lúc này muốn dọa huynh một cái, có vấn đề gì không?”

“A... Lúc này đúng là giết mình.”

Ninh Nghị cười gật đầu, mắt thấy Nguyên Cẩm Nhi đang nghiêng răng nghiêng lợi làm ra vẻ sắp cắn mình, hắn nói:

“Vừa rồi thấy hai người, sao hai người lại tới đây?”

“Đương nhiên là đẩy mạnh tiêu thụ trứng muối rồi, ta quen với Trần mục mục ở đây.”

“Rất thuận lợi?”

“Ừ.”

Nguyên Cẩm Nhi gật đầu, sau đó lại nhún mày:

“Hừ, nếu như không phải vì Vân Trúc tỷ ta sẽ không nhắc nhở... à cảnh cáo huynh, đừng có mang thơ từ gì ra mà khoe khoang, muốn làm thơ thì để lần sau, không nên làm ở chỗ này!”

“À à.”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, gật đầu:

“Quan hệ giữa Lữ Hà cô nương kia và Tiết gia đã phát triển tới mức này rồi ư?”

Nguyên Cẩm Nhi nhún mày, sau đó sắc mặt hơi hòa hoãn một chút:

“Huynh đoán được là tốt rồi, chén rượu của Lữ Hà hôm nay đã định sẵn cho Tiết Duyên, các huynh sẽ không tranh được, làm thơ càng hay thì sẽ càng bị đả kích, hừ...”

Sau đó lại nhìn Ninh Nghị, nói:

“Các huynh cũng đoán được một chút?”

“Ừ, lúc này có nói chuyện với Đức Tân, lần trước Tiết Tiến bị thua thiệt, lần này có Tiết Duyên đến. Tiết Duyên là huynh trưởng của Tiết Tiến, tài danh tuy có nhưng nếu không nắm chắc, hẳn sẽ không dám làm bậy như vậy. Nếu như không có lời này của cô, chắc là hôm nay sẽ xấu mặt...”

“Biết là tốt rồi.”

Sắc mặt Cẩm Nhi trở nên tốt hơn, nói:

“Vân Trúc tỷ cũng ở đây, bảo ta tới thông báo cho huynh, mai cảm ơn tỷ ấy là được.”

Ninh Nghị cười gật đầu:

“Ừ, được rồi, cô và Liễu Thanh Địch...”

Nói tới câu này, sắc mặt Nguyên Cẩm Nhi đen kịt:

“Không quen!”

Hai người lại đứng đây nói chuyện thêm một chút nữa, thậm chí Nguyên Cẩm Nhi còn nảy ra một ý kiến: “Nếu không huynh cứ ở ngoài này, coi như mình không tham gia.” Sau đó, hai người rời đi, đợt biểu diễn thứ hai cũng đã bắt đầu được một chút.

Nguyên Cẩm Nhi đi về phòng cũ thì Vân Trúc đã không còn ở đây. Nàng chắc sẽ không về trước, có thể là đang đi tìm Trần mục mục. Nguyên Cẩm Nhi tiếp tục rời phòng, lúc này nàng cũng để ý tới vị trí Liễu Thanh Địch một chút, tránh gặp mặt đối phương mà khó xử. Nàng có quen một số chị em trong Yến Thúy lâu, thấy nàng, đối phương đương nhiên vui mừng trò chuyện, nàng cũng nhân tiện hỏi vị trí của Trần mục mục.

Trong đại sảnh, cô gái tên Lữ Hà đứng trên sân khấu suy nghĩ một lúc, sau đó đi xuống dưới rút một chén rượu, tỏ vẻ khó lựa chọn căn cứ môi, cúi đầu đi tới bàn chỗ Tiết gia, sắc mặt ngượng ngùng.

Sau đó nàng kính rượu cho Tiết Duyên.

Trong đại sảnh có người cười, có người mắng, thời khắc này đúng là Tô gia hơi mất hứng, im lặng cả với nhau, nhưng cũng có thể họ đã đoán trước cảnh này có thể xảy ra.

Liễu Thanh Địch và Lý Tần đều làm thơ, đôi bên đều bỏ ra một khoản ngân lượng, nhưng Ninh Nghị không xuất thủ. Nguyên Cẩm Nhi hơi nhún vai, đi đến bên phía Trần mục mục. Cũng may lúc này không phải là lúc xã giao giữa chủ lâu và khách nhân, cho nên sau khi đẩy phòng thay đồ, nàng nhìn thấy Trần mục mục liền đi tới hỏi liền thoág.

“Này? Vân Trúc tỷ đâu?”

“Vân Trúc à?”

Trần mục mục suy nghĩ một chút, nói:

“Không nhìn thấy.”

“Vây à...”

Đột nhiên, nàng nghe tiếng tiếng đàn quen thuộc.

Lúc này, minh tinh của Yến Thúy lâu là Lữ Hà đã chọn xong đối tượng kính rượu, tuy rằng còn mấy cô gái khác cũng làm điều này, nhưng dù sao Lữ Hà mới là trọng điểm. Biểu diễn vẫn còn nhưng đã không nín khách, mọi người đua nhau nói chuyện âm âm, mặc kệ điều xảy ra xung quanh. Mọi người nào nghị luận Tiết gia tiền nhiều như nước, nào bàn tán tài văn chương của Lý Tần và Liễu Thanh Địch, đương nhiên cũng lác đác cười nhạo sự bất lợi của Tô gia một phen. Bất ngờ, tiếng đàn vang lên.

Những tiếng động nhón nháo vẫn còn tiếp tục, tiếng đàn nhẹ nhàng đưa tơ, lúc đầu mọi người còn không để ý, nhưng trong tiếng người nói đan xen, tiếng đàn bỗng len lỏi mà vào. Nguyên Cẩm Nhi đương nhiên là miễn cảm với tiếng đàn này nhất, chỉ mất mấy giây nàng đã nhận ra, sau đó hơi không tin tưởng nhíu mày.

“Vân Trúc tỷ...”

Nàng cúi đầu nói nhỏ nhưng nó đã thu hút sự chú ý xung quanh. Sắc mặt Trần mụ mụ lập tức thay đổi. Thêm một giây, tiếng đàn rõ thêm một phần. Đi tới phòng bên cạnh, Nguyên Cẩm Nhi vươn tay, hít sâu một hơi, sau đó đẩy cửa sổ ra nhìn.

Thực ra, bóng người đánh đàn kia đã hiện rõ trong đầu nàng...

105. Q.2 - Chương 106: Văn Vương (hạ)

Khi Nguyên Cẩm Nhi rời phòng, trên tầng trên đám người của Tô gia vẫn còn đang nghị luận làm cách nào để kéo Lữ Hà tới phe mình. Ngay cả người ít hiểu biết cũng đoán được, bên Tiết gia kiểu gì cũng có thủ đoạn, nhưng đám người Tô Văn Khuê lại vô cùng có lòng tin. Chủ yếu bởi vì Yến Thúy lâu là nơi mà họ cũng thường tới, trong số này có cả Tô Văn Định thân với phòng lớn, Tô Văn Khuê, Tô Văn Hưng thuộc về phòng hai, Tô Văn Lạc Tô Văn Quý ở phòng ba, bình thường họ không kết bạn cùng đi, nhưng ở trong trạng thái đối địch với người ngoài, kiểu gì họ cũng đoàn kết lại.

Kết quả có thể sẽ mỹ mãn, họ quen hai quân sự tương đối lợi hại, cũng khá thân với Trần mụ mụ, thậm chí cũng được một số lần Lữ Hà mời rượu, càng nghĩ càng thấy mình nắm chắc phần thắng. Lúc này, đám người Tô gia đã chuẩn bị khá tốt, thậm chí còn lấy ra một số lớn ngân lượng, hơn nữa Lý Tần còn làm thơ, tự tin là phải.

Nếu như không phải bởi vì nguyên nhân quan hệ giữa Lữ Hà và Tiết Duyên, thì nể mặt mọi người viết một hai bà thơ kinh diễm cũng không sao, phần thắng chưa chắc là đã hết. Nhưng lúc này, vấn đề tỷ đấu không còn quan trọng nữa. Đường nhiên, biện pháp mà Nguyên Cẩm Nhi đưa ra là trốn ở bên ngoài đợi khi hết biểu diễn thì vào cũng không phải là cách hay, cho nên Ninh Nghị cười đi vào nói chuyện này với Lý Tần, Lý Tần cũng nở nụ cười.

“Ha ha, thảo nào bên dưới lại tràn đầy tự tin, trong lòng ta cũng hoài nghi, thì ra là như vậy.”

Trong nụ cười của hắn cũng ẩn chứa tấm lòng rộng rãi.

Nói đùa với Ninh Nghị vài câu, cầm bút viết bài thơ thứ hai, đưa cho cô gái bên cạnh, nội dung vẫn là cổ vũ cho Lữ Hà. Sau khi Lữ Hà biểu diễn xong, Tiết gia bên kia thưởng 200 lượng bạc, Tô gia bên này thưởng 320 lượng, cộng thêm hai bài thơ cổ vũ. Mọi người đều đợi Lữ Hà lựa chọn.

Cuối cùng khi kết quả đã có, người trong đại sảnh ồ lên, mấy người của Tô gia cũng có chút oán giận.

Không lâu sau, đám người Tiết Duyên, Tiết Tiến, Liễu Thanh Dịch đã dẫn theo Lữ Hà tới đây chào hỏi. Với lập trường của Lữ Hà đương nhiên là mở miệng cảm ơn Tô gia ưu ái, đám người Tiết Duyên thì cười hài lòng cho nên câu chuyện cũng không mang theo tiếng sấm.

“Ha ha, chuyện hôm nay đúng là làm khó Lữ cô nương rồi, chọn bên này thì kiểu gì bên kia cũng không vui. Văn Hưng, Văn Quý, mọi người đã biết nhau nhiều năm, ta ở đây xin lỗi các người, nếu có tức giận thì hãy tức ta. A Hà cũng bị bắt bớ, người đừng để chuyện này trong lòng...”

Tiết Duyên nói câu này bề ngoài là muốn đỡ lửa giận của Tô gia thay cho Lữ Hà, nhưng thực tế chính là cách thể hiện thái độ của mình là “ta không tức giận”, mọi người nên hòa thuận nói chuyện với nhau. Đám người Văn Hưng, Văn Quý bị ép vào thế khó, đành phải biểu thị thái độ rộng rãi, thậm chí còn phải đưa mắt quan sát thế cục trong đại sảnh, bởi lúc này đã có khá nhiều người tập trung sự chú ý sang bên này.

Lữ Hà áy náy cũng phụ thêm vài câu, Lý Tần gắp chén rượu, cười nói:

“Tình cảm của Tiết huynh và Lữ cô nương chúng ta đã biết từ lâu, nhân chuyện hôm nay mà giúp hai người thành ước nguyện, lòng ta rất an ủi. Không biết Tiết huynh khi nào sẽ lấy Lữ cô nương làm vợ, chúng ta cũng coi như là người tác hợp nên một giai thoại, đây mới là việc có ý nghĩa...”

“Lý huynh... sao lại nói thế...”

Lý Tần nói câu này khiến cho đám người Tô Văn Hưng có chút mê hoặc, nhưng mà mặt ngoài thì vẫn cố nặn ra nụ cười, biểu thị mình đã hiểu rõ.

Tiết Duyên và Lữ Hà cũng hơi thay đổi sắc mặt. Bọn họ là người trong cuộc, nếu như Lý Tần quả thực biết tình cảm hai người thì câu này sẽ khiến người khác nghĩ rằng Tô gia thất bại là vì muốn giúp người, Tiết gia không phóng khoáng, mà Lữ Hà lại càng phiền phức. Nếu như bây giờ có hi vọng sau này gả được vào Tiết gia thì câu nói của Lý Tần hôm nay đã chặn đứt mọi khả năng.

Tia sáng mới le lóe đã tắt, Liễu Thanh Địch nghe nói câu đó thì nâng chén đỡ lời cho Tiết Duyên:

“Cám ơn lời chúc lành của Lý huynh. Chuyện hôm nay, đích thật là Tô gia rộng rãi, nếu Lập Hằng mà làm thơ thì tại hạ đúng là không dám hạ bút bêu xấu, đến lúc đó, Lữ cô nương muốn chọn bên nào, sợ rằng sẽ rất khó khăn...”

Câu nói lấp lửng này đương nhiên mang tới bao nhiêu hiệu quả, bởi vì Ninh Nghị mà hấn nhắc tới lúc này đang đứng tựa lan can nhìn xuống sân khấu. Lữ Hà cũng không vì vậy mà an tâm, sắc mặt có chút thấp thỏm nhìn chăm chú vào Lý Tần, Lý Tần sau đó cũng thở dài, gờ chén rượu uống một hơi cạn sạch, cười ý bảo không cần nói thêm gì nữa. Lúc hấn quay đầu nhìn Ninh Nghị liền đưa ánh mắt nhìn xuống dưới sân khấu. Không lâu sau, đám người Tiết Duyên, Tiết Tiến, Tô Văn Hưng, Lữ Hà cũng quay đầu nhìn xuống.

Tiếng đàn đã bắt đầu vang lên từ phương đó.

Tiếng ồn ã vẫn từ đại sảnh vang lên, nhưng lúc này đèn sân khấu đã tối bớt. Một cô gái mặc bộ đồ trắng, ngồi giữa sân khấu, nhẹ vỗ về đàn cổ, tóc dài búi tết, thả xuống hai vai, váy trắng như thiên nga xòe ra. Tiếng đàn tí tách, như hòa vào cảm giác, len lỏi trong những âm thanh hỗn tạp này.

Vốn cuộc nói chuyện giữa Tiết gia và Tô gia trên tầng là tiêu điểm, nhưng lúc này hầu như mọi người đã quay đầu nhìn sân khấu, tiếng ồn ã lúc này đã biến thành tiếng bàn luận xôn xao, bất tri bất giác, tiếng đàn dường như ngày càng rõ ràng, đại sảnh dần yên tĩnh.

Cô gái kia trông như một bức tranh thủy mặc trên sân khấu, ngón tay mềm mại đảo đàn cổ, khí chất thanh nhã tỏa ra. Nàng đeo một chiếc khăn che mặt, hơi cúi đầu để lộ ánh mắt thản nhiên và đôi môi đỏ hồng. Tuy không nhìn rõ nét mặt, nhưng đây tuyệt đối là một cô gái xinh đẹp, không thể nghi ngờ. Thoạt nhìn, cô gái này dường như chẳng quan tâm tới việc người trong đại sảnh có lắng nghe hay không, mà chỉ như đang gảy đàn nơi sơn dã hoặc là cạnh hồ nước không người.

Thế nhưng, bóng người kia chỉ sau nửa khắc đã tạo nên sự cuốn hút lạ kỳ.

“Ai vậy nhỉ?”

Đứng bên cạnh lan can lầu hai, Tiết Tiến nhẹ giọng hỏi một câu, tự nhiên là hỏi Lữ Hà, nhưng Lữ Hà cũng nghi ngờ lắc đầu.

Tiết Duyên nhìn mấy người bên cạnh, thấp giọng hỏi:

“Đây là bài hát gì?”

Liễu Thanh Địch ở bên cạnh cũng nhíu nhíu mày, vô ý thức nhìn thoáng qua Ninh Nghị đứng bên cạnh, chỉ thấy Ninh Nghị nghiêng đầu nhìn xuống, ngón tay gõ theo nhịp gì đó vào lan can, lắc đầu nói:

“Dường như trước đây đã nghe qua rồi... nhưng cũng không xác định...”

“Hình như là Thủy Diệu Ca Đầu...”

Lữ Hà nhẹ giọng trả lời.

“Bài này trước đã có người hát, ta thậm chí nghe tới hai chục lần, nhưng giai điệu này...”

Có người nói nhỏ:

“Chẳng nhẽ đàn sai?”

Câu này nói ra cũng không chắc chắn, lời còn chưa dứt thì cô gái trên sân khấu đã ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt quét qua toàn trường, chỉ thấp thoáng dừng lại bên lầu hai một chút, lời ca êm dịu vang vọng không gian.

”Mấy lúc có trăng thanh?...”

Thủy Diệu Ca Đầu.

Bài hát này chỉ trong một năm đã truyền khắp Giang Ninh, đối với những khách quen thanh lâu mà nói, nó chẳng phải là ca khúc mới. Nhưng tiếng ca lúc này đã không giống thường ngày, vẫn là những nốt nhạc cổ tích tang, nhưng tiếng ca lại khiến cho người ta cảm thấy sự biến ảo khôn lường, êm dịu nhẹ nhàng, không những không làm mất nhạc điệu, mà còn khiến cho kẻ khác khó xác định, đây mới chính là cách hát thực hay cách hay trước kia là giả. Tiếng bàn luận xôn xao vang lên, sau một lúc lại yên tĩnh, họ đã xác định đây là một ca khúc dễ nghe, mà giờ có nghe theo cách này cũng cảm thấy tuyệt vời.

Đương nhiên, cho dù làn điệu có biến hóa thế nào thì câu từ vẫn như trước.

Đó là: “Nâng chén hỏi trời xanh.”

...

”Cung khuyết trên chín từng,

Đêm nay là đêm nào?

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,...”

Trong đại sảnh không còn bao nhiêu tiếng nói chuyện, tiếng đàn, tiếng hát đã ảnh hưởng tới tất cả. Áo trắng, đàn cổ, tóc dài, khăn che mặt, giọng ca trong vắt, lạnh lạnh trời cao, cảnh tượng này giống như một tiên tử không nhiễm bụi trần ngồi hát nơi đây. Tiếng ca có làn điệu khác với bình thường, cách hát cũng hơi khác, không biết đâu mới là cách hát đúng. Trong mỗi nốt chuyển, nốt rung, làn điệu lên xuống như có linh hồn của mình. Phối hợp với tiếng ca tuyệt mỹ, biến ảo khôn lường, bài hát dường như đã đột nhiên sáng tạo ra một ý cảnh hoàn toàn mới, chỉ thuộc riêng bản thân người hát.

”Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

...”

Hát xong, cô gái kia cười nhẹ, lại chuyên chú đánh đàn.

Ninh Nghị đứng trên lầu đã nhận ra, cô gái kia dường như đã lơ đãng nhìn mình thì nhẹ nhàng mà lắc đầu. Đương nhiên, trong ánh mắt của cô gái bên dưới có thể nhận ra sự không màng danh lợi và vui vẻ. Đã hơn ba năm rồi nàng không làm những chuyện này, mà thực ra cũng không cần thiết phải làm.

Trước đây, Ninh Nghị chưa được nghe Nhiếp Vân Trúc hát theo cách cổ. Nhưng hẳn biết Vân Trúc hiện đang hát bài Thủy Diệu Ca Đầu theo lối hiện đại mà hẳn đã dậy nàng, nàng cũng nói với hắn rằng mình thích cách hát như vậy. Vốn nàng không cho rằng cách này là đúng, nhưng trong lòng cũng không phản bác. Lúc này nàng đem hai cách hát gộp lại với nhau, dùng một phương thức thần kỳ trộn chung, nhưng lại không khiến người khác phải ngỡ ngàng vì sự đổi mới.

“Cao chừng mấy tầng lầu thôi...”

“Chỉ ít trong chuyện này, dù là thơ từ nhạc khúc cũng được, mà là dân ca như công tử nói cũng được, nếu như Vân Trúc không làm được thì sợ rằng cả thành Giang Ninh này cũng không mấy người có thể làm được...”

Nhớ tới những câu nói lúc thì dí dỏm, lúc thì tràn đầy tự tin của nàng, lại nhìn nàng ca bài hát này, Ninh Nghị đại khái cũng hiểu những gì nàng muốn nói, nhưng mà giờ chỉ còn cách như người bình thường, im lặng nghe ca khúc mà thôi.

” Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt li thì trăng tròn?...”

Ở một hướng khác, trong cửa sổ hơi hé mở, Nguyên Cẩm Nhi nhìn bóng người trên sân khấu, im lặng nghe bài hát này, Trần mục mục ở phía sau cũng lắng nghe, chỉ là một lúc sau hơi nhíu mày nói một câu: “Đây là Vân Trúc...”

Nàng trước kia đương nhiên đã nghe Vân Trúc đàn hát, hơn nữa cũng nghe với tư cách chuyên gia. Khi Nhiếp Vân Trúc ở Kim Phong lâu, kỹ năng của nàng ở phương diện này đúng là tuyệt vời, nhưng khí chất lúc đó có vài phần cao ngạo cao tuyệt. Mà thực ra đó cũng là một loại ý cảnh khiến người khác thích, Lục Thái Thái cũng có trình độ này, nhưng khí chất của Lục Thái Thái bình dị tự nhiên, dù sao cũng không sánh bằng khí chất lạnh lùng cao ngạo của Nhiếp Vân Trúc.

Nhưng lúc này, giọng ca trong trẻo lạnh lùng trước kia đã không còn, tính cách cao ngạo cũng đã biến mất. Thay vào đó là sự tự nhiên và nhu hòa như dòng suối, mang ấm áp bao trùm mặt đất, im lặng bồi dưỡng vạn vật. Hầu như không có bao nhiêu người muốn làm phá hỏng loại ý cảnh và ca khúc như vậy. Vân Trúc lên sân khấu, không cần dùng thái độ cao ngạo áp đảo tất cả, mà giống như... chẳng cần tranh giành những thứ đó, tự nhiên hút mọi người...

Nàng chẳng cần so sánh với đám người Lữ Hà, bởi vì hai bên căn bản không cùng một cấp bậc.

” Người có buồn, vui, ly, hợp

Trăng có mờ, tỏ, khuyết, tròn

Xưa nay đâu có vẹn toàn.

Cô gái mỉm cười, thản nhiên hát ca khúc này. Khi nàng nhấp máy môi khẽ hát hai câu ” Chỉ nguyện người trường cửu,

Thuyền duyên muôn dặm bên nhau” (1) thì dường như lại có cảm giác lưu luyến. Tiếng hát với tiếng đàn ngừng lại, nàng cúi đầu, im lặng ngồi đó, một lúc lâu sau tiếng vỗ tay mới vang lên.

(1): Thuyền duyên ở đây chỉ người phụ nữ đẹp. Bản dịch bản Thủy Diệu Ca Đầu tại chương này có kết hợp 3 bản dịch của Nguyễn Hiến Lê, Nguyễn Chí Viễn và bản dịch trong tác phẩm “Câu chuyện văn chương phương Đông”.

Tiếng nói cười cảm thán xen lẫn tiếng vỗ tay, một số người bắt đầu hỏi thân thế người trên sân khấu, có lẽ quá hưng phấn mà quên mất việc tìm cách mời nàng kính rượu mình.

Trong tiếng ồn ã, cô gái trên sân khấu đứng dậy, hơi cúi người với khán giả, không nói một lời mà như muốn dùng hành động bày tỏ cảm ơn. Sau đó nàng đi sang bên một sân khấu, nhưng không phải đi vào hậu trường, mà là đi tới chỗ Lữ Hà vừa đi xuống cái bàn rót rượu kính Tiết Duyên. Lúc này, nàng cũng cầm một chén nhỏ, nhưng không rót rượu mà lại đi tới bên cạnh rót một chén trà.

Trong đại sảnh, mọi người có chút khó hiểu nhìn cảnh tượng này, trong tiếng bàn luận xôn xao, ai cũng mong hành động kế tiếp..

106. Q.2 - Chương 107: Thêm Loạn

“Đây rốt cuộc là ai nhỉ...”

“Trước đây chưa gặp bao giờ...”

“Mới tới à?”

Sau khi hát bài Thủy Diệu Ca Đầu hoàn tất, những thanh âm nghi vấn liên tiếp vang lên. Nếu như là người bên ngoài tới hát bài này thì có thể đoán rằng, đây không phải là sự đi ngược lại kinh điển và giáo điều bình thường, nhưng trong lúc nhất thời không có ai nghi ngờ cách hát – cách đàn của cô gái này. Có thể nhận ra, chỉ có tiếng ca không màng danh lợi vừa rồi mới có sức cuốn hút như vậy.

Ba năm trước, Nhiếp Vân Trúc là một trong những minh tinh của Kim Phong lâu. Khi còn bé, nàng được giáo dục trong môi trường của gia đình quan lại, sau đó tuy rằng sống trong Kim Phong lâu nhưng cũng tự luyện tập trở thành chuyên gia đàn ca. Tuy tài nghệ, sắc đẹp lên tới đỉnh cao nhưng mà do nàng cố gắng thu liễm ảnh hưởng, không thích tranh với người, chứ nếu không, dù là tứ đại hành thủ hoặc là hoa khôi Giang Ninh cũng chưa chắc đã có năng lực tranh với nàng.

Tương đối mà nói, hiện giờ Lữ Hà tuy là minh tinh của Yến Thúy lâu, nhưng trong kỳ tuyển chọn hoa khôi, chẳng qua nàng chỉ lọt vào trong 16 người đứng đầu, kém xa so với địa vị trước đây của Nhiếp Vân Trúc. Lúc này Nhiếp Vân Trúc đã trải qua ba năm yên tĩnh và tu dưỡng, tẩy sạch duyên hoa, bỏ đi gông xiềng và trách nhiệm. Trong khúc đàn ca vừa rồi, nàng đã lột xác, đạt đến mức cao nhất của ca nghệ. Quá trình đột phá này, nếu ở thanh lâu thì khó mà làm được, cũng có thể do sau này nàng đã tìm được chỗ dựa và nơi hi vọng, thực sự làm cho lòng mình yên tĩnh lại, nay lại vì ai đó mà diễn, cho nên ai cao ai thấp, kỳ thực chẳng có ý nghĩa gì với nàng.

Cũng ngồi trên tầng hai nghe hát, đám người Tiết Duyên và Liễu Thanh Địch nghe xong bài hát này nhin không được hỏi:

“Cô gái này... là ai vậy?”

Lữ Hà lắc đầu, giọng nhỏ như tơ:

“Muội cũng chưa từng gặp...”

Sau đó nhin không được mà nhú mày nhìn Ninh Nghị. Cô gái kia hát bài Thủy Diệu Ca Đầu chắc là có quan hệ với hắn, nhưng vì sao Ninh Nghị lại có thái độ kiêu này.

Sau khi ung dung ca hát, cô gái kia như hoa bách hợp và tinh khiết như hoa sen, rót một chén trà, hai tay cầm nó im lặng một lúc, sau đó trong sự theo dõi của mọi người đi tới bên này. Cô gái đi tới đâu, mọi người vô ý thức nhường đường tới đó, bao gồm cả Lữ Hà. Cô gái dừng trước mặt Ninh Nghị, hơi nghiêng mình thi lễ một cái, mỉm cười đưa chén trà tới.

Mới vừa rồi ở dưới lầu, Lữ Hà cũng làm động tác này kính rượu cho Tiết Duyên. Nhưng mà lúc này, hai người cùng đứng đây, nếu đem so sánh Lữ Hà mặc áo đỏ với cô gái áo trắng này thì đúng là người khác sẽ nhận định, hai bên không cùng một đẳng cấp. Cô gái áo trắng lúc này đã thành tiêu điểm, mà ở trong tiêu điểm, Ninh Nghị cười cười, đưa tay tiếp nhận chén trà, uống một hơi cạn sạch, sau đó trả chén trà lại.

Phía sau, Lý Tần toàn tâm toàn ý vỗ tay, sau đó mọi người của Tô gia cũng vỗ tay, hiệu ứng hồ điệp rền vang trong đại sảnh.

Tới lúc này, mọi người vẫn không rõ cô gái này biểu diễn là vì không thích Lữ Hà chọn người của Tiết gia, hay là muốn biểu thị tình cảm với Ninh Nghị. Từ tiết mục diễn tấu của nàng có thể nhận ra, cô gái này dùng tiếng hát áp đảo tất cả mọi người, có lẽ là người của Tô gia mời theo, cho nên ai cũng hiếu kỳ thân phận của nàng.

Trên lầu, Ninh Nghị và cô gái kia, trong tiếng vỗ tay lên lút nói chuyện.

“Không cần làm tới mức này đâu...”

Sau khi trả chén trà, Ninh Nghị mỉm cười lắc đầu:

“Nguyên Cẩm Nhi vừa rồi đã cho ta biết nội tình sự việc, kỳ thực nó không đáng quan tâm lắm.”

“Muội biết tính tình huynh đậm bạc, sẽ không coi trọng việc này.”

Vân Trúc mỉm cười, nói:

“Nhưng muội lại không chịu được.”

Câu nói này vô cùng đơn giản, nó mang lại lực lượng mạnh hơn vạn câu nói khác, Ninh Nghị ban đầu định nói gì đó, nhưng lúc này lược bớt, nói một cách quy nạp:

“Mặc kệ tất cả, cảm ơn.”

“Trình không cao lắm, đã cố rồi nhưng mới làm được thế này.”

“Hù dọa ta à.”

“Sao?”

“Không chỉ ấy tăng lâu đâu, sợ rằng hơn mười tăng rồi.”

“A...”

Đúng lúc này, tiếng vỗ tay dần ngừng lại, mọi người nhìn Ninh Nghị và Nhiếp Vân Trúc đứng trên hành lang, chờ đợi chuyện tiếp theo. Ninh Nghị đảo mắt nhìn xung quanh, nghĩ xem có nên mời Nhiếp Vân Trúc ngồi xuống bên mình hay không.

Nhiếp Vân Trúc thực ra cũng đã nhìn bốn phía, có chút mặt đỏ, thấp đầu, nhẹ giọng nhắc nhở:

“Huynh nên thưởng gì đó uội...”

“Sao?”

“Thưởng... uội.”

Nàng nói rất nhỏ, giống như là bắt đắc dĩ, bởi vì bên cạnh có khá nhiều người đang nhìn. Ninh Nghị lúc này mới kịp phản ứng, “a” một tiếng lấy tiền trên người ra nói:

“Ừ, đúng vậy, đúng vậy... Ta có năm trăm lượng... Cảm ơn cô nương biểu diễn vất vả.”

Lúc này, tổng cộng tiền thưởng của hai nhà Tô gia, Tiết gia cộng lại mới được 500, phần thưởng của Ninh Nghị đúng là kinh người.

Ninh Nghị cố gắng biểu thị thái độ và hành động của mình ọi người cùng biết, sau đó lại nhỏ giọng nói một câu:

“Hiện giờ không thể viết thơ uội được.”

Đáng nhẽ câu này không nên nói với Nhiếp Vân Trúc mới phải. Nhưng mà lời cũng đã nói rồi, Nhiếp Vân Trúc ở bên cạnh hơi lúng túng, Ninh Nghị đưa ngân phiếu nhưng nàng không nhận, cũng có chút xấu hổ. Lý Tần đứng sau liếc mắt, sau đó cười khẽ, Ninh Nghị mới kịp nhận ra là hành động của mình không ổn.

Nhiếp Vân Trúc đỏ mặt, hơi dậm chân, sau đó chớp mắt nhìn sang bên cạnh Ninh Nghị, Ninh Nghị lập tức nhanh như chớp đặt ngân lượng lên cái khay nhỏ do một cô gái ở bên cạnh cầm, mặt đen sì.

“Vậy muội đi đây.”

Vân Trúc cười nói một câu, trong tiếng cười của những người xung quanh cúi đầu rời đi.

Ninh Nghị thở ra một hơi, người của Tô gia lúc này không còn cảm thấy bị Tiết gia áp đảo cho nên hẳn không phải lo lắng những chuyện có thể xảy ra tiếp theo.

Nhiếp Vân Trúc đã hoàn lương được ba năm, bởi vì chuyện này mà thành trọng tâm câu chuyện đúng là không tốt. Nhưng nàng vì hắn mà biểu diễn, dù xuất phát từ tấm lòng hay lo lắng, có phiền phức gì hắn cũng phải giúp nàng dẹp yên tất cả.

Ninh Nghị đang suy nghĩ việc này thì Nhiếp Vân Trúc đã ra tới cửa, lúc này vẫn có rất nhiều người đưa mắt nhìn nàng, bàn luận xôn xáo, nhưng mà đột nhiên lúc này dường như có một thứ gì vang lên.

Lúc đầu không cách nào nhận ra, nhưng sau đó có người đột ngột kêu lên “a”, Liễu Thanh Dịch vốn đang nhìn Nhiếp Vân Trúc bỗng dừng quay đầu, nói nhỏ gì đó.

Ninh Nghị lúc này mới quay đầu nhìn xuống sân khấu, Nhiếp Vân Trúc vốn được mọi người theo dõi cũng quay đầu nhìn sang, đột nhiên ngẩn người.

Âm nhạc đã vang lên, một cô gái mặc bộ đồ màu xanh đang đứng trên sân khấu, trang phục thanh lệ, dáng người cao gầy thướt tha, hơn nữa rất uyển chuyển, rõ ràng dáng người này rất hợp với vũ đạo. Lúc này, vòng eo của cô gái kia hơi chuyển động, tay phải cầm một đóa hoa, nhẹ nhàng đặt trên môi, ánh mắt nhìn về phía trước, trong mê ly mang theo sự quyến rũ và men say, thân hình chậm rãi chuyển động, ánh mắt đã quét tới lần hai.

Trong làn điệu khởi đầu, thân hình nữ tử duyên dáng, chỉ mới làm mấy động tác đơn giản, nhưng cũng đã khiến người khác phải giật mình, trong đại sảnh lúc này đã có người hô lên.

“Nguyên Cẩm Nhi...”

“Là Nguyên Cẩm Nhi...”

“Hóa ra nàng ở đây...”

Trên lầu, Ninh Nghị kinh ngạc há to miệng:

“Đúng là làm loạn mà...”

Bên kia, Nhiếp Vân Trúc cũng trợn mắt há mồm, vô ý thức liếc mắt nhìn Ninh Nghị, thấy Ninh Nghị đang nhìn sang mình. Nếu như đây không phải thanh lâu, mà là sáng sớm, hai người kiểu gì cũng kéo ghế ngồi chung nói chuyện.

Nguyên Cẩm Nhi vóc người rất đẹp, có khí chất hoạt bát, nhí nhảnh, trình độ múa rất cao, thân hình nàng mềm mại tới cực hạn, lúc này nàng đang chậm rãi di chuyển. Khi tiếng nhạc vang lên, tứ chi bắt đầu chuyển động, quần áo như sóng nước, liên tục bông bênh, mái tóc tung bay, thỉnh thoảng để lộ khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng. Trong khi múa, ánh mắt của nàng rất tập trung và chăm chú.

Điệu múa... bắt đầu rồi...

Ninh Nghị lui ra phía sau vài bước, ngồi lên vị trí của mình, nhẹ nhàng xoa trán, một lát sau rốt cục bắt đầu dần dần nhìn người bên dưới.

Nói chung điệu múa này quá đẹp.

Lúc này cũng chỉ có thể vừa hưởng thụ, vừa lo lắng...

Không có ai biết Nguyên Cẩm Nhi tại sao lại bỗng dưng xuất hiện ở đây, thế nhưng sau khi nhận ra, mọi người lại chấn động vì điệu múa kinh diễm của nàng. Trong lúc nhất thời, chẳng còn ai nhớ tới Lữ Hà lúc này múa như thế nào, vị trí của nàng đã không còn trọng yếu.

Điệu múa lúc đầu khá thanh thoát, Nguyên Cẩm Nhi thoải mái múa những động tác kinh người, sau một lát, tiết tấu mới bắt đầu chậm xuống, đưa mọi người trở lại cảm giác ôn nhu và ngập tràn sức sống. Tứ đại hành thủ tuyệt không phải khoắc lác mà có được, bản thân Nguyên Cẩm Nhi ở mặt này rất có thiên phú và trình độ. Khi đạo múa cuối cùng kết thúc, Nguyên Cẩm Nhi hơi nghiêng đầu nở nụ cười, tiếng vỗ tay như sấm vang lên trong đại sảnh.

“Nguyên Cẩm Nhi, hay lắm!”

“Cẩm nhi cô nương...”

Các loại thanh âm vang lên, Nguyên Cẩm Nhi đứng ở trên sân khấu cười nhận tràng vỗ tay của mọi người, sau đó nghiêng đầu đưa tay vuốt tóc, mỉm cười, ánh mắt đảo qua đại sảnh, bản thân lại chẳng nói gì. Sau khi đảo mắt mấy lần, nàng đi tới bên cạnh sân khấu, tung thân hình mềm mại nhảy xuống bên dưới.

Mọi người ngạc nhiên nhìn nàng rót một chén rượu, sau đó cầm bằng hai tay, cúi đầu đi lên lầu.

Con đường đi của nàng giống y như đường đi của cô gái áo trắng, sắc mặt giống nhau, hành động giống nhau, có không ít người bắt đầu nhìn Ninh Nghị. Lý Tần ở đằng sau cũng nhìn đối phương, nhin không được thấp giọng bật cười.

Lúc này ngoại trừ một số người hiểu được sự tình, còn đa số là ngạc nhiên. Trong đại sảnh dần yên tĩnh, mọi người tập trung hết vào động tác của nàng.

Ninh Nghị ngồi đó, sắc mặt co lại và phức tạp, mới vừa rồi Nhiếp Vân Trúc mặc bộ đồ màu trắng, giờ Nguyên Cẩm Nhi mặc đồ xanh, nói không chừng Bạch Tố Trinh (1) và Tiểu Thanh (2) trong truyền thuyết chính chính là hai người này cũng nên...

(1) Bạch Tố Trinh: nhân vật chính trong Bạch Xà truyện, một trong tứ đại truyền thuyết dân gian của Trung Quốc. Câu chuyện ra đời vào thời Nam Tống hoặc sớm hơn và được lưu truyền rộng rãi dưới thời nhà Thanh, là sản phẩm sáng tác tập thể của dân gian Trung Quốc. Nội dung Bạch Xà truyện miêu tả câu chuyện tình yêu giữa một Bạch xà tinh tu luyện thành người (Bạch Nương Tử) và một chàng trai ở trần gian (Hứa Tiên). Câu chuyện đã nhiều lần được chuyển thể thành Kinh kịch, phim điện ảnh và phim truyền hình.

(2): Tiểu Thanh là nhân vật trong Bạch Xà truyện, do thanh xà tu luyện mà thành. Nàng là tỷ nữ, muội muội của Bạch Tố Trinh, là người một yêu ghét rõ ràng. Nàng thông minh, dũng cảm giúp người, nàng và Bạch Tố Trinh trên danh nghĩa là chủ tớ nhưng thực ra là tỷ muội chia ngọt sẻ bùi. Nàng trợ giúp Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên, cũng dao động với chàng Hứa Tiên này. Nàng có can đảm phê bình chỉ trích, cũng có cái tâm đầu tranh phần kháng ngoạn cường.

Trong lòng còn đang suy nghĩ, Nguyên Cẩm Nhi còn chưa đi tới mà ánh mắt đã tới. Ninh Nghị và nàng nhìn nhau, nhưng chỉ bằng ánh mắt đương nhiên chẳng ai giết được ai, sau đó, mọi người nhìn thấy Nguyên Cẩm Nhi đi tới trước mặt Ninh Nghị, hơi thấp mình thi lễ một cái, mỉm cười, đưa chén rượu cho Ninh Nghị.

“Cô còn sợ thiếu loạn đúng không...”

“Hừ, tôi đang yểm trợ cho huynh đấy.”

“Không có chuyện gì làm nữa à...”

“Kệ huynh... Mau thưởng cho tôi.”

“Cô đang đi cướp mà.”

“Còn tốt hơn cướp.”

“Được, ta hôm nay đành chịu thiệt,... nhưng mà...”

Ninh Nghị thở ra một hơi, móc tiền trong người, nhưng móc mãi cũng chỉ móc ra được một chút bạc vụn.

Một nam một nữ mập mờ trao đổi ánh mắt, hàm nghĩa phức tạp, chàng trai nói:

“Ta tổng cộng còn có bốn lượng bạc...”

Nguyên Cẩm Nhi vô ý thức nhìn xung quanh, phát hiện đã có không ít người đang chú ý tới hành động này...

107. Q.2 - Chương 108: Muốn Làm, Cứ Làm

Trăng sáng sao thưa, trong bóng đêm vang lên tiếng mõ báo đã qua giờ Tý. Trong thành Giang Ninh đèn vẫn sáng, xe ngựa vẫn đi, người cầm đèn lồng hoặc là đi nhanh hoặc là chậm rãi dạo cảnh, tạo thành những luồng sáng di động. Trên sông Tần Hoài ánh sáng đan xen, lâu thuyền tới lui, đèn sáng như trên đường.

Những người sống về đêm bây giờ mới ra khỏi nhà, thỉnh thoảng trong phố lại vang lên tiếng gõ cửa và tiếng gọi nhau í ới. Qua giờ Tý một khoảng thời gian, đèn trong thành bắt đầu tắt bớt, đèn lồng cũng bớt đi. Một số thanh lâu vẫn sáng đèn nhưng đã có phần bớt náo nhiệt, lâu thuyền trên sông cũng tiến lại gần bờ, sau đó chỉ còn thấp thoáng một hai đốm sáng.

Đêm dần trôi, bóng đen trườn đi như nước lũ. Một canh giờ, lại một canh giờ, thành thị chìm hẳn vào trong im lặng, hi hữu mới có một hai nhà sáng đèn.

Đây là phòng ngủ của con gái, trông có vẻ hơi hỗn loạn, vốn nó được bày biện tương đối đơn giản, nhưng lúc này trong phòng đã có thêm một số thứ. Nào là chậu hoa kỳ lạ, nào là một số đồ vật kỷ niệm nho nhỏ, một số đồ trang sức, trên giường thậm chí còn một số túi đồ, rõ ràng là không còn chỗ để.

Ban mai hơi rạng, nữ tử cất tiếng.

“Ừ, Vân Trúc tỷ, ngủ thêm một chút đi mà...”

Màn mới kéo được một nửa, một giọng nói nũng nịu truyền ra. Nhiếp Vân Trúc đang mặc yếm và quần nhỏ, cô gái trên giường trở mình, đưa tay kéo tới.

“Được rồi, muội ngủ tiếp đi...”

Vân Trúc cười cười cầm xiêm y xuống giường, sau khi mặc xong nàng đi giày vải, cầm đèn đặt lên chỗ còn trống trên bàn. Căn nhà nhỏ này chỉ có một gian phòng khách, cuối cùng biến thành nơi ở cho Khấu nhi, Nguyên Cẩm Nhi lấy ngay lý do chị em tình thâm cùng Nhiếp Vân Trúc chung phòng.

Chị em tốt thì ngủ cùng cũng chẳng sao, nhưng không biết mấy hôm nay Nguyên Cẩm Nhi lấy đâu ra khá nhiều thứ cổ quái vứt lung tung trong phòng, khiến cho căn phòng giản đơn, lịch sự, tao nhã của Nhiếp Vân Trúc trở nên lộn xộn. Cũng may là Nhiếp Vân Trúc tính tình thoải mái, Nguyên Cẩm Nhi nếu thấy vui thì nàng cũng không quản.

“Cái tên Ninh Nghị kia... Hắn hôm nay dám đến mới là lạ.”

Trên giường, cô gái nói một cách uể oải, mơ mơ màng màng:

“Không sợ bị muội mắng sao...”

Nghe thấy nàng nói với giọng này, Nhiếp Vân Trúc khẽ cười bước ra ngoài cửa. Hồ Đào và Khấu nhi thực ra cũng đã tỉnh, đang ở phòng bếp đun nước nóng, nàng cũng qua đó hỗ trợ. Sau khi rửa mặt, nàng trở lại phòng mình bắt đầu trang điểm một cách đơn giản, chải đầu, nghe Nguyên Cẩm Nhi lẩm bẩm vài câu nhưng không rõ ý cho lắm.

Qua một lúc, cô gái đã trang điểm xong, quần áo chỉnh tề ra ngoài, tuy trang phục đơn giản, mộc mạc, nhưng sáng nào nàng cũng phải mất một phen công phu. Nàng ra ngoài quét dọn, xong vào nhà bưng ấm trà đặt trên bậc thềm, ngồi xuống.

Sắc trời vẫn còn nhập nhoạng, trăng vẫn treo trên bầu trời, phía đông xa xôi, sương mù vẫn bao phủ, đường chân trời lộ ra một chút. Gió mát thổi tới, mang theo hương vị của nước sông Tần Hoài. Ánh sáng đầu tiên chiếu tới, nàng tự pha một ấm trà, yên tĩnh chờ đợi.

Qua một lúc, Nguyên Cẩm Nhi với bộ trang phục xộc xệch đi tới, hai tay dụi mắt. Thân hình của nàng vốn mảnh khảnh, vô cùng thích hợp với vũ đạo, nhưng trông vẫn còn khá trẻ con. Trước đây, khi Nhiếp Vân Trúc ngồi đợi Ninh Nghị, nàng có thể còn đang ngủ hoặc là chỉ ra nói mấy câu rồi rời đi, nhưng hôm nay nàng lại ngồi xuống, dựa vào người Vân Trúc tiếp tục ngủ gật, dường như là không dự định rời đi. Vân Trúc ôm vai nàng, gió mát làm cho nàng tỉnh táo, không bao lâu sau, Nguyên Cẩm Nhi thở dài một hơi, hai tay mò loạn tìm ấm trà rót một chén.

“Hắn mà tới đây, muội nhất định phải mắng hắn, thật mất mặt!”

Nguyên Cẩm Nhi tuyên bố như vậy, Vân Trúc ở bên cạnh nở nụ cười:

“Còn tức à, tức gì cơ chứ, người ta cũng đã thưởng 500 lượng, đó là con số lớn rồi.”

“Đâu có giống như tỷ, hắn thưởng uội mà lén la lén lút! Không biết có giấu được hay không, nếu mọi người mà biết thì muội biết giấu mặt đi đâu, làm thế nào mà sống nữa chứ...”

“Thế nhưng hắn phản ứng rất nhanh còn gì, đâu có bao nhiêu người biết.”

“Nhanh cái gì, lúc đó rất nhiều người thấy, xấu hổ muốn chết...”

Nhớ tới buổi tối hôm qua, Nguyên Cẩm Nhi cảm thấy mình không thể chịu đựng được. Khi đó, nàng chạy tới kính rượu, mang cho đối phương thể diện, vậy mà khi thưởng tiền, nàng chỉ nhận được 4 lượng bạc.

Mà lúc đó, dù không có ngân lượng cũng không sao, viết thơ tặng mình cũng được, nhưng kết quả là hắn lại quay đầu nói với cô nương phía sau “năm trăm lượng”, nhưng tay lại không đưa ra, mãi sau mới tìm người của Yến Thúy lâu lén lút đưa cho 500 lượng. Kiểu gì đám người của Tiết gia kia cũng biết, bên ngoài chắc chắn cũng có người nhận ra...

Lần đầu tiên bị thiệt thòi.. à không, lần thứ hai, lần đầu tiên là chạy tới định dọa hắn, ai ngờ bị Liễu Thanh Địch dọa cho vỡ mặt, lần này lại không biết xấu hổ móc ra 4 lượng bạc vụn tặng mình... rồi lại lén lút đưa 500 lượng, đúng là mất mặt...

Khi theo Nhiếp Vân Trúc rời Yến Thúy lâu, nàng đã bắt đầu hờ hết âm ỉ rằng phải trả thù, bây giờ vẫn vậy, thoát cái đã hết mấy chén trà. Cuối cùng thì khi trời hơi sáng, sương mù dần tan, một bóng người, tay trái quần băng xuất hiện. Nhịp chạy vẫn như ngày thường, nhưng hôm nay khi dừng lại, hắn và Nguyên Cẩm Nhi nhìn nhau một lúc.

“Huynh còn dám tới đây...”

“Cô còn dám nói!”

Ninh Nghị nhú mày:

“Sợ chưa đủ loạn à?”

“Tôi làm sao mà không dám nói, bốn lượng bạc vụn! Bốn lượng bạc vụn!”

“Ta chỉ có bốn lượng thì làm thế nào, cô đâu có nói trước với ta? Tự làm tự chịu!”

“Đó là tôi hỗ trợ Vân Trúc tỷ, chuyện còn lại, huynh phải tự lo!”

“Hỗ trợ cái gì, hỗ trợ mà như vậy sao? Hôm nay Giang Ninh nhất định sẽ truyền đi âm ỉ!”

“Âm ỉ cũng là nói về tôi!”

“Vốn chuyện đâu âm ỉ tới mức này, Vân Trúc lên sân khấu, ảnh hưởng cũng có hạn, chỉ khiến người khác hiểu kỳ. Cô thì đúng là làm loạn... kiểu gì cũng ồn ào...”

“Đó là tránh cho huynh mất thể diện, cũng là vì Vân Trúc tỷ tôi mới làm như vậy, còn nói tôi làm loạn. Bao nhiêu người cầu tôi làm loạn còn chưa được đấy!”

“Cám ơn nhiều, cám ơn nhiều, cô có thấy lúc cô bắt đầu, sắc mặt của tên Liễu Thanh Địch kia như thế nào không, lúc đó hắn hận không ăn tươi nuốt sống tôi được đấy, sau đó thấy cô đi cùng với Vân Trúc, người ta tới tìm ta chất vấn.”

“Vậy huynh nói thế nào?”

“Ta nói là không biết, chẳng biết Nguyên Cẩm Nhi là ai, chưa bao giờ quen, hỏi tôi làm gì, muốn hỏi thì đi tìm cô mà hỏi.”

“Đúng là phí tấm lòng của tôi mà...”

“Nói chung do cô mà người ta đang chú ý tới tôi.”

“Tôi đâu có thân thiết gì với hắn đâu...”

Kỳ thực chuyện này cũng chẳng có gì lớn, nhưng mà đã cãi nhau thì không thể để mình thua được, hai người cứ thế đấu khẩu, Ninh Nghị thỉnh thoảng rót trà, Nguyên Cẩm Nhi tiếp tục lầu bầu tìm Nhiếp Vân Trúc phân xử giúp. Nhiếp Vân Trúc cười, tỏ thái độ không giúp ai cả, Nguyên Cẩm Nhi oán giận chạy mất.

Ánh bình minh mới hé, Ninh Nghị ngồi đó yên tĩnh uống trà, Nhiếp Vân Trúc ôm hai đầu gối, trầm mặc một lúc lâu mới cúi đầu cười nói:

“Chuyện tối qua đúng là muội đã bốc đồng, Cẩm Nhi gây chuyện cũng chỉ là bốc đồng theo muội... Lập Hằng... không nên trách muội ấy...”

“Không sao, ta cũng cảm thấy tương đối thú vị.”

Ninh Nghị cười nhìn phương hướng Nguyên Cẩm Nhi rời đi. Bản thân hắn là người làm đại sự, chuyện nhỏ mà tính toán được mất thì chẳng ra sao, đôi lúc cũng phải to gan lớn mật bỏ qua một số, đột nhiên hắn chuyển chủ đề:

“Lúc đó nàng lên sân khấu biểu diễn có phải đáp ứng điều kiện gì của Yến Thúc lâu không?”

“Cẩm nhi có quen với Trần mụ mụ, hôm đó nghe nói muội ấy tới Yến Thúc lâu dậy múa ột số cô nương ở đó, muội cũng tới giúp một chút.”

Ninh Nghị lúc này mới gật đầu:

“Không có chuyện gì thì tốt rồi.”

“Nhưng mà... sau khi suy nghĩ, muội mới thấy chuyện có chút phiền phức...”

Nhiếp Vân Trúc suy nghĩ một lúc rồi thấp giọng nói:

“Chuyện... là chuyện có liên quan tới Tần lão... Muội muốn tới nhà xin lỗi, từ chối...”

Đây mới là chuyện cần thương lượng, Ninh Nghị nhìn nàng một chút rồi nói:

“Trước khi biểu diễn, nàng đã suy nghĩ chưa?”

“Dạ rồi.”

Nhiếp Vân Trúc gật đầu:

“Có suy nghĩ một chút, nhưng cũng không quá nhiều.”

Nàng hơi có chút áy náy:

“Kết quả là lại mang tới phiền phức cho Lập Hằng...”

“Không có gì lớn.”

Ninh Nghị lắc đầu:

“Ta sẽ giải quyết.”

“Nhưng mà chuyện đó tính ra cũng không tốt lắm...”

“Đúng là như vậy, để ta đi nói.”

“Muội cũng quen với Tần lão, ông ấy đối với muội rất tốt, muội nên đi thì tốt hơn...”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, cười rộ lên:

“Như vậy đi, mấy ngày nữa ta bố trí thời gian cùng muội tới xin lỗi, cự tuyệt chuyện nhận nghĩa phụ, dù sao nó cũng không phải chuyện lớn gì, ta sẽ giải quyết, muội không cần lo lắng.”

“Vâng.”

Nhiếp Vân Trúc trả lời một tiếng, gật đầu. Lúc này không cần nói lời xin lỗi, không nói tới chuyện liên lụy, có thể cùng nhau làm đã là chuyện tốt nhất mà nàng có thể hài lòng rồi.

Trước khi biểu diễn nàng cũng đã nghĩ, chắc là Lập Hằng cũng không quan tâm tới chuyện thể diện gì đâu. Nhưng một khi đã lên sân khấu, những chuyện thị phi không muốn nhể cũng đã lan tới mình. Đây là chuyện nàng rất sợ hãi, thật vất vả lắm mới chối bỏ được, đưa bản thân rời khỏi chốn trăng hoa, nàng thực sự mệt mỏi, không muốn đụng chạm tới những thứ này.

Nhưng lúc này đã không còn giống trước kia, Lập Hằng không thềm để ý, trong tim nàng liền yên ổn. Khi đó, nàng chợt phát hiện, những điều khiến nàng sợ hãi trước đây, bây giờ đã trở nên nhỏ bé không đáng kể. Trong lòng đã có nơi tựa, vì hẳn biểu diễn một lần có gì đáng xấu hổ.

Muốn làm thì làm đi.

“Gần đây tình hình trong thành có chút căng thẳng, chắc là sắp đóng cửa thành, khi đóng cửa thành, Lập Hằng đừng ra ngoài sớm như thế này nữa, sợ rằng sẽ không an toàn.”

Lại hàn huyên thêm vài câu, khi Ninh Nghị chuẩn bị đi, Vân Trúc mới nói những câu này. Ninh Nghị gật đầu.

“Khi đóng cửa thành, thời gian chạy bộ buổi sáng sẽ không sớm như thế này nữa, thỉnh thoảng ban ngày sẽ tới thăm mọi người. Mấy người con gái như bọn muội nên cẩn thận, mặc dù trị an trong thành chưa chắc đã kém đi, nhưng bầu không khí này đúng là rất dễ xảy ra chuyện.”

“Ừ.”

Nhiếp Vân Trúc gật đầu, vẫy tay nhìn theo bóng người kia rời đi, lúc quay đầu lại thấy Nguyên Cẩm Nhi, Hồ Đào, Khấu nhi đều đang đứng trong khung cửa nhìn ra ngoài. Nàng thở dài, mỉm cười, hơi có chút mất mát, cũng có chút thỏa mãn, bởi vì mấy ngày nữa Lập Hằng sẽ mang theo nàng tới nhà Tần lão xin lỗi.

Khi Ninh Nghị về tới nhà, mọi người đã chuẩn bị xong bữa sáng, Tô Đan Nhi thấy hẳn thì mỉm cười, chuyện xảy ra tới qua ở Yến Thúy lâu, nàng đã biết.

“Nghe nói tướng công tới hôm qua rất phong quang...”

Thấy Tô Đan Nhi nói như vậy, ba nha hoàn mỉm cười, hiển nhiên lúc này mấy người đã bàn luận chuyện này, hiện giờ vẫn cảm thấy thú vị, nhin không được cười...

108. Q.2 - Chương 109: Bái Sư

“Nghe nói tướng công tới hôm qua rất phong quang...”

Vốn tưởng rằng chuyện tới hôm qua tương đối bí mật, ai ngờ khi chạy bộ trở về, người trong nhà đã biết cả. Dù sao thì tới hôm đó đồng người, có thể giấu một số nhưng đương nhiên không thể giấu người của Tô gia, giờ trở thành truyện cười, bị đem ra trêu một phen. Sáng hôm nay chắc là đám người Tô Văn Định đã tới đây nói chuyện, giờ Tô Đan Nhi đem ra trêu.

“Một lần cho tận 500 lượng, cô gia thật hào phóng.”

Cầm bát cháo, Tiểu Thiên cười hì hì nói một câu. Quyên nhi ở bên cạnh cũng quay đầu, nhìn Hạnh nhi thì thầm:

“Phá sản.”

Thực ra do mọi người đã biết tính Ninh Nghị, nên mới đùa hân, Ninh Nghị thấy đối phương nói như vậy thì tức giận gờ thìa muốn đánh, Thiên nhi, Quyên nhi liền cười bỏ chạy.

“Được rồi, được rồi, trước đây tướng công không tới những nơi này, đừng trêu nữa.”

Tuy rằng năm trăm lượng bạc là một khoản tiền lớn, nhưng đối với chuyện của Ninh Nghị tới qua, Tô Đàn Nhi chỉ cảm thấy thú vị mà thôi, đợi mọi người ngồi vào chỗ, nàng mới hỏi:

“Tướng công quen Nguyên Cẩm Nhi à?”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút nói:

“Không tính là thân nhưng cũng gọi là quen.”

Tiểu Thiên hai mắt sáng ngời:

“Còn cô gái áo trắng hát Thủy Diệu Ca Đầu? Sáng sớm hôm nay, Văn Định thiếu gia tới đây khen nàng hát hay, lại còn hát theo làn điệu mới. Vốn tưởng rằng đó chính là cách hát mới của cô gia đã dạy uội nhưng Văn Định thiếu gia nói không phải.”

Nàng cười cười, lại ngậm nga vài câu, tự đắc vui vẻ:

“Cô gia có thấy muội hát dễ nghe không?”

“Người ta là cao thủ.”

Ninh Nghị gấp một đĩa thức ăn, lắc đầu cười:

“Tiểu Thiên là một tuyển thủ nghiệp dư, sao so sánh được.”

“À.”

Tiểu Thiên há miệng, sau đó cúi đầu ăn cháo, Hạnh nhi ở bên kia lại hỏi:

“Cô ấy là ai vậy?”

“Chắc là vị cô nương nào đó ngưỡng mộ tài học của tướng công.”

Tô Đàn Nhi cười.

“Là Nhiếp Vân Trúc, rất lợi hại, trước đây ta đã cứu nàng.”

Ninh Nghị trả lời, sau đó vừa ăn cháo, vừa kể lại chuyện Nhiếp Vân Trúc cầm dao đuổi gà vào buổi sáng. Từ việc truy sát con gà đến việc kéo hần xuống sông, sau đó là ăn một bạt tai. Mấy người trong phòng nghe mà đều cảm thấy kỳ quái.

“Là cô gái... bán trứng muối, à, là Nhiếp Vân Trúc có liên quan gì đó tới Cố Yến Trinh à?”

“Cố Yến Trinh...”

Từ chối cho ý kiến nhún vai.

Lúc này, mọi người đã ăn xong bữa sáng, sau đó lại nói một số chuyện linh tinh của Nhiếp Vân Trúc. Tô Đàn Nhi thỉnh thoảng nhìn Ninh Nghị, khẽ cười:

“Tướng công nói cô ấy lợi hại như vậy, có dịp thiếp cũng muốn gặp vị Vân Trúc cô nương này...”

“Tối hôm qua không ai nhận ra cô ấy, tốt nhất đừng truyền ra ngoài.”

“Thiếp thân biết.”

Chuyện muốn nói đương nhiên là rất nhiều, nhưng Tô Đàn Nhi còn phải ra ngoài xử lý công việc, tạm thời chỉ còn cách kiềm chế. Mấy hôm nay, chuyện cần giải quyết tương đối nhiều, sáng hôm nay nàng dẫn theo Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi ra ngoài, Ninh Nghị định tới căn nhà nhỏ bên cạnh thư viện làm một số thí nghiệm.

Gần trưa, khi từ đường vòng sau thư viện đi ra đường, hần thấy hai chiếc xe ngựa đứng ở trước cửa thư viện đang đóng, đây là xe ngựa của Khang vương phủ, hai chị em Chu Bội và Chu Quân Võ cùng mấy tên hộ vệ gõ cửa, nhưng không thấy ai bên trong, trong số này có cả Lục A Quý. Thấy hần đi đến, Lục A Quý vui mừng bắt chuyện.

“Lúc này tới đây nhưng không ngờ thư viện đã đóng cửa, chúng tôi đang định tới Tô phủ, không ngờ gặp ở chỗ này, thật là trùng hợp.”

“À, tình hình mấy hôm nay khá căng thẳng, lúc nào cửa thành cũng có thể đóng, cho nên thư viện tạm thời đóng cửa.”

Hai người hàn huyên vài câu, Ninh Nghị nhìn Chu Bội và Chu Quân Vô bên cạnh cười hỏi:

“Lục huynh tới đây là vì chuyện gì? Không phải vì thích quán đây chứ?”

Hắn nhìn hai chị em trêu ghẹo.

“Sao dám.”

Lục A Quý vội vã lắc đầu:

“Chúng ta tới đây...”

“Tôi và tỷ tỷ tới đây để bái sư!”

Lục A Quý còn chưa dứt lời, Chu Quân Vô đã chen vào, tỏ thái độ vô cùng thành kính. Chu Bội ở bên cạnh giật mình, nàng nhìn em trai mình, lại nhìn Ninh Nghị nói:

“Tôi... Tôi còn có chuyện muốn hỏi...”

Ninh Nghị nhìn nàng, không khỏi bật cười. Lục A Quý ở bên hơi có chút lúng túng, ho khan vài tiếng, đại khái biết tính cách của Ninh Nghị nên chỉ nghĩ hắn đang muốn trêu hai chị em vài câu. Ninh Nghị ngẫm lại, nhìn về phía Chu Bội nói:

“Nghe nói số học của cô rất tốt?”

Chu Bội nhìn hắn, nháy mắt suy nghĩ một lúc mới nói một câu:

“Đúng.”

“Ta hỏi cô mấy vấn đề đơn giản nhất, cô đáp đúng thì có thể hỏi ta, được không?”

“... Được.”

Chu Bội chần chờ trong chốc lát rồi gật đầu, sau đó xoay người:

“Tôi đi lấy giấy bút.”

“Không cần, nó đơn giản lắm.”

Ninh Nghị cười, đợi Chu Bội nghi ngờ quay người mới vươn một ngón tay nói:

“Nói cho ta biết đây là mấy?”

Tiểu cô nương nhìn ngón tay, sau đó nhìn Ninh Nghị, lại nhìn ngón tay, lại nhìn Ninh Nghị, ánh mắt đảo hai vòng mới nhú mào, trong lòng đang suy nghĩ chắc Ninh Nghị định dùng phương pháp lừa gạt và đánh đổ. Qua một lúc, nàng mới cẩn thận mở miệng:

“Trần phu tử đã từng nói, một là một, hai là hai, đúng là đúng, sai là sai, nếu như trộn lẫn những thứ này thì đều là lừa dối...”

Câu này được nói rất chậm, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, nói xong nàng chăm chú quan sát phản ứng của Ninh Nghị. Ngón tay trên không trung của Ninh Nghị hơi giật giật:

“Hả, có người nói như vậy ư? Trần phu tử là ai vậy?”

“Trần Thu Lam - Trần phu tử, là khách khanh của Khang vương phủ, đại nho đương đại, thường hay lui tới với chủ nhân nhà ta.”

Lục A Quý ở bên cạnh nói.

“A.”

Ninh Nghị gật đầu, ngón tay vẫn đưa lên như cũ:

“Nói rất có đạo lý, nhưng mà nói nhiều như vậy thì đây rốt cuộc là mấy?”

“... Một.”

Ngập ngừng trong chốc lát, nàng trả lời ngắn – có lực.

“A.”

Ninh Nghị gật đầu, vươn hai ngón tay:

“Đây là mấy?”

“Hai.”

Lúc này không còn chần chờ, tiểu cô nương ngửa đầu, bộ dáng như muốn nói, để xem huynh còn chiêu trò gì.

Sau đó là ba ngón tay:

“Một thêm một bằng mấy?”

“Ba!”

Câu trả lời vẫn to như trước.

Ninh Nghị thu tay về, nở nụ cười. Chu Bội, Chu Quân Võ, Lục A Quý còn đang vô ý thức chờ đợi vấn đề thứ tư của Ninh Nghị, lại thấy hắn thu tay, Chu Quân Võ “a” một tiếng kịp phản ứng. Chu Bội chớp mắt mấy cái:

“Tại sao, huynh chưa tiếp tục... á?”

Chu Quân Võ và Lục A Quý ở bên cạnh bật cười, tiểu cô nương lúc này mới hiểu ra, khuôn mặt đỏ bừng:

“Huynh, huynh, huynh, lừa dối... Tại sao có thể...”

“A, cô nghĩ nhiều quá... làm người phải biết thực hiện lời hứa... cô định chối à?”

“Tôi... tính toán rất tốt, huynh định thế nào!”

“Làm thế nào được? Chỉ đùa một chút mà thôi, nhưng mà tôi sẽ không trả lời vấn đề của cô.”

Ninh Nghị nhìn Lục A Quý nhún vai, nói:

“Khẳng định vấn đề rất khó, không trả lời sẽ tốt hơn.”

Lục A Quý nở nụ cười.

Chu Quân Võ giơ tay lên, ánh mắt như phun ra ánh sáng:

“Tôi, tôi, tôi, đừng cản tôi hỏi, Ninh tiên sinh, tôi có thể bái sư không?”

“Thư viện vẫn ở đây, ai muốn vào học cũng được, chỉ là hiện giờ nó đang đóng cửa, nếu tiểu vương gia cảm thấy thú vị thì đợi khi mở lại, đến đóng học phí là vào được.”

Ninh Nghị nói một cách thoải mái, Lục A Quý nhỏ giọng:

“Thực ra là thế này, Khang vương gia hy vọng Lập Hằng có thể tới vương phủ giảng dạy, tốt nhất là nhận chức vụ khách khanh trong vương phủ. Ta biết Lập Hằng không thích làm quan, nhưng mà chức khách khanh kia không phải làm việc, mỗi tháng lĩnh thêm chút lương bổng mà thôi. Không biết Lập Hằng nghĩ thế nào?”

“Khang vương gia sao lại biết được ta?”

“Nói ra thì rất dài, kỳ thực Khang vương gia cũng mới chỉ nghe qua tài danh của Lập Hằng. Đây là do chủ nhân của ta mở miệng, mong rằng Lập Hằng có thể dạy dỗ tiểu vương gia, tiểu quận chúa. Đương nhiên, chức khách khanh thì do Lập Hằng tự quyết định.”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút:

“Vây... cảm ơn ý tốt của mọi người. Thứ ta biết cũng không nhiều, nhận thêm hai học trò cũng không sao, nếu họ tới lớp học, ta đương nhiên dạy. Nhưng mà việc đến vương phủ thì thôi, tính cách của ta cổ quái, nhiều khi nói toàn chuyện không liên quan tới việc học, nếu dạy cho hai người thì ta chẳng biết nên dạy thứ gì.”

Chu Quân Vô ở bên cạnh kéo áo Lục A Quý, sau đó vui vẻ nói:

“Tôi cảm thấy học ở thư viện cũng tốt, còn tỷ tỷ... Tỷ tỷ?”

Hắn quay đầu lại nhìn chị mình, chỉ thấy Chu Bội như người ngậm cục áo, lúc này còn đang cúi đầu hờn dỗi không nói lời nào.

Nhưng mà Chu Quân Vô lại rất cao hứng, sau đó liền xoay đầu lại:

“Đến lúc đó tôi và tỷ tỷ sẽ tới học.”

Nhớ tới chuyện học trong nhà, hoặc học riêng với một số đại nho kho khan, hắn ước rằng mình có thể đi học ngay lập tức.

Lục A Quý suy nghĩ một chút, nói:

“Nếu Lập Hằng đã nói như vậy, ta sẽ quay về bẩm báo, nhưng ta nghĩ vấn đề này không lớn. Khi tiểu vương gia, tiểu quận chúa đi học phải có một hai người đi kèm, nhưng họ sẽ tuyệt không quấy rầy việc dạy học của Lập Hằng.”

“Việc này ta hiểu rồi.”

Ninh Nghị gật đầu, mấy người đi về phía xe ngựa, mấy tên hộ vệ ở sau đi theo. Qua một lúc, Ninh Nghị mới hỏi:

“Lục huy nói nhiều như vậy, rốt cục định ám chỉ cái gì?”

Lục A Quý suy nghĩ một chút, mới nhẹ giọng nói:

“Kỳ thực... mấy hôm trước khi Lập Hằng và Lý Tần - Lý Đức Tân ở phòng học bàn luận, tiểu vương gia và tiểu quận chúa trùng hợp nghe được, ta cũng không biết Lập Hằng nói những thứ gì, nhưng mà...”

Hắn nói lại sự việc một lần, Ninh Nghị mới hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Chủ nhân đã nhiều ngày suy nghĩ những gì Lập Hằng nói, có thể nhận ra người rất coi trọng những lời này. Đôi khi cũng nói Lập Hằng ly kinh bạn đạo (1), buồn cười, nhưng tóm lại, tư tưởng bản thân cũng bị những lời nói của Lập Hằng tác động. Hôm nay nếu không có việc, chủ nhân kiểu gì cũng cùng hai vị tiểu vương gia, tiểu quận chúa tới đây. Ha hã, ta biết tính cách của chủ nhân, kiểu gì cũng sẽ tìm cách bàn luận với Lập Hằng một phen, việc cho tiểu vương gia, tiểu quận chúa bái Lập Hằng làm thầy cũng là do người nói. Hôm nay chỉ là tới trưng cầu ý kiến của Lập Hằng, chủ nhân nói với tính cách của huynh, để tiểu vương gia, tiểu quận chúa tự mình tới mới biểu thị được sự kính trọng, đợi khi nào thực sự bái sư, lễ mạo sẽ không đơn giản như vậy. Khi đó, Khang vương gia sẽ ra mặt, Lập Hằng nên có sự chuẩn bị...”

(1): Ly kinh bạn đạo: đi ngược lại sự giáo điều và kinh viện của nho giáo thời phong kiến. Thành ngữ này trước đã dùng một lần, sau này thấy dùng nhiều, sẽ giữ nguyên hán việt cho cô đọng.

Lục A Quý vừa cười, vừa nói chuyện, sau đó lại nhắc Ninh Nghị một việc.

“A, lúc này Lập Hằng có nói, việc đóng cửa thành chỉ là chuyện ngày một, ngày hai. Hôm nay 13, ngày mai 14, 15 là Trung Nguyên (2), nhà nào cũng cúng bái tổ tiên, ngoài thành chôn cất không ít thân nhân những người trong thành, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện...”

(2): Lễ Trung Nguyên: lễ vong nhân xá tội, là một trong tứ đại lễ quý của Trung Quốc. Theo đạo giáo, Trung Quốc cổ đại lấy ngày 15 tháng một, tháng bảy, tháng mười chia thành Thượng Nguyên, Trung Nguyên, Hạ Nguyên. Thượng Nguyên là ngày thiên quan chúc phúc, Trung Nguyên là ngày địa quan xá tội, Hạ Nguyên là thủy quan giải ách. Do đó, trong lễ Trung Nguyên, người ta đồng thời phải tiến hành phổ độ cả cô hồn dã quỷ. Ngày này, mọi người mang tế phẩm đến mộ phần cúng tế tổ tiên, cũng tương tự với hoạt động Thanh

Minh. Ở thời phong kiến, quan phủ địa phương còn ra lệnh cho hòa thượng, đạo sĩ lập đàn tràng tế tự quân sĩ tử trận. Lễ Trung Nguyên, mọi người phải dùng một lượng tiền giấy cực lớn.

Hắn lời còn chưa dứt, tiếng chuông và tiếng thanh la đã vang lên dồn dập từ thành đông. Mọi người dừng lại, quay đầu nhìn sang hướng đó, vô số mái nhà san sát đương nhiên là không thấy rõ cảnh tượng gì, nhưng tòa thành hình như yên lặng đi rất nhiều, cảm giác áp lực từ thành đông truyền tới, sau đó là tiếng động nháo tiếng, hỗn loạn.

“Đã xảy ra chuyện...”

Gần trưa, trên đường, Ninh Nghị nghe Lục A Quý thì thầm...

109. Q.2 - Chương 110: Đóng Cửa Thành

“Điều tốt thì không linh, điều xấu lại linh nghiệm...”

Sau khi thanh âm hỗn loạn truyền tới, mọi người đã khẳng định thành đông chắc chắn xảy ra chuyện, tất cả đều nhìn qua bên đó, một số nạn dân không hiểu chuyện gì hoảng loạn ngẩng đầu suy đoán. Lục A Quý quan sát xung quanh.

“Quận chúa, tiểu vương gia mau lên xe, chúng ta về nhà, cửa thành chắc sắp đóng rồi... thuộc hạ phải qua đó xem thế nào. Lập Hằng, xe ngựa cũng đi qua Tô phủ, huynh cũng lên về phủ luôn đi. Đóng cửa thành thì kiểu gì cũng có chuyện xảy ra.”

Ninh Nghị gật đầu, Lục A Quý chạy về phía cửa đông. Ninh Nghị ngồi bên cạnh xa phu, Chu Bội và Chu Quân Võ cũng vén rèm lên nhìn tình hình bên ngoài. Tình trạng căng thẳng trong thành đã kéo dài nhiều ngày, hiện giờ nạn dân đã có chút hỗn loạn, tiếng cãi vã, quát mắng, tiếng khóc của trẻ em vang lên, quan binh và nha dịch nhanh chóng xuất hiện duy trì trật tự, xem ra dù hỗn loạn nhưng vẫn chưa tới mức đại loạn.

Về đến nhà, Tô phủ cũng đã có hành động, cửa phủ đã đóng kín, một số người cầm thang trèo lên tường nhìn cảnh tượng bên ngoài. Thực ra mọi người vẫn chỉ loáng thoáng hiểu một chút mà thôi. Quyên nhi đứng ở cửa chờ hắn, Thiên nhi thì đứng ở cửa hông. Tô Đan Nhi và ba nha hoàn đã về tới phủ, khi bên ngoài xuất hiện tình hình rối loạn, các nàng đã tập trung ở nhà, nếu như lát nữa Ninh Nghị không về, kiểu gì họ cũng bảo gia đình ra ngoài kiểm.

Lúc này, bên ngoài phủ bắt đầu có những tiếng hô lớn: “Cửa thành đóng rồi”. Tiếng hô truyền đi, tiếng náo loạn càng lớn, ánh mặt trời trở nên nhợt nhạt...

Buổi trưa ngày 13 tháng 7, trong sự rối loạn, cửa thành Giang Ninh đóng kín.

Nguyên nhân của chuyện này là do lễ Trung Nguyên sắp tới, tuy nói 15 tháng 7 mới là ngày chính, nhưng từ đầu tháng 7 hoạt động lễ quỷ đã bắt đầu, một số nhà đã tiến hành cúng tế. Trên đường Giang Ninh đã bán đầy giấy bạc vàng mã, trong khi đó ngoài thành lại có một lượng lớn nạn dân.

Cũng không kỳ quái khi Tô Đan Nhi, Lục A Quý đều nói, có thể trước ngày 15 cửa thành sẽ đóng.

Số nạn dân ở ngoài thành chắc đã nhận ra việc vào được thành trước khi đóng cửa sẽ khá hơn một chút. Một khi cửa thành đóng, cuộc sống của bọn họ ở bên ngoài sẽ khó khăn hơn nhiều. Cho nên, tuy mới 13 nhưng đã có một lượng lớn nạn dân ùn ùn kéo tới cửa đông, mắt thấy sự hỗn loạn sắp vượt khỏi tầm kiểm soát, quan viên trấn thủ cửa thành lập tức quyết định đóng cửa, dù sao đây cũng là tình huống đã được bàn bạc từ trước.

Sau khi cửa đông đóng, các cửa thành khác bắt đầu làm theo.

Sự hoảng loạn trong thành không kéo dài, trật tự được lập lại khá nhanh, chỉ là buổi tối hôm đó Giang Ninh có vẻ yên tĩnh, mọi người đều ở trong nhà mình. Trên đường phố thỉnh thoảng mới có xe ngựa đi ngang, có

một số người đi đường, tóm lại là tương đối vắng vẻ, nếu đi tới gần tường thành thì có thể nghe thấy tiếng động nhộn nhạo ở bên ngoài.

Sáng hôm sau, ngoại trừ việc có người ra vào thành, mọi chuyện dường như đã bắt đầu trở lại bình thường. Mọi người trong Tô gia vẫn theo thường lệ rời giường, rửa mặt, ăn cơm, đọc sách, luyện chữ, nói chuyện phiếm. Khi Thiên nhi vào dọn phòng cho Ninh Nghị buổi sáng vẫn còn hỏi chuyện Nhiếp cô nương, Ninh Nghị thuận miệng trả lời vài câu nhưng không nói sâu, việc này phải biết cân nhắc nặng nhẹ.

Tô phủ nhiều người nhưng không mấy ai ra ngoài, không khí trong phủ cũng náo nhiệt hơn. Bọn nhỏ ở các nơi chạy tới chạy lui, người lớn thì tụ tập nói chuyện phiếm. Tới hôm thứ ba, thứ 4 sau khi đóng cửa thành, mọi chuyện vẫn vậy, mọi người dần thích ứng với chuyện cửa thành đóng. Qua lễ Trung Nguyên, việc làm ăn của thành lâu kỷ trại ngày càng náo nhiệt, cuộc sống về đêm trở nên phong phú hơn, người người ra ngoài, hô to gọi nhỏ kêu bạn bè, vung tiền như rác, có khi họ còn hài lòng hơn cuộc sống khi chưa đóng cửa thành.

Trong khi đó, giá gạo trong thành leo cao, cao tới mức độ quá đáng. Quan phủ có bán gạo nhưng mỗi ngày chỉ có giới hạn, đám nhà giàu thì chuyển gạo ra ngoài bán theo con đường chợ đen. Giang Ninh nhiều phú thương, nếu không đại loạn, quan phủ thực ra cũng không có biện pháp trấn áp, không cách nào quản lý nghiêm ngặt, chỉ còn cách là gõ đầu đám này, bảo họ phải cứu tế gạo cháo, phát thịt cá, hỗ trợ quan phủ duy trì trật tự trị an.

Cửa thành đóng, các việc ngày thường không có thì nhau kéo đến, Tô Đàn Nhi dường như còn bận hơn, việc nhiều lại trùng ngay dịp Trung Nguyên tế tổ, các việc linh tinh thì nhau kéo đến. Buổi tối nàng ngủ rất muộn, có hôm ngủ gật, Ninh Nghị qua thổi tắt đèn, nàng tỉnh lại nhìn Ninh Nghị khịt khịt mũi, mỉm cười: “Đi ngủ ngay đây...” Nhưng cũng phải mất thêm một lúc nàng mới tắt đèn đi ngủ.

Tối 17, hai người ngồi trong hành lang nói chuyện phiếm, ăn điểm tâm:

“Hai ngày tới đại khái không có chuyện gì, mọi người dự tính ra ngoài phát lương, cứu tế nạn dân, Lập Hằng có đi không?”

“Có phải mang thức ăn đến, bảo nạn dân xếp hàng rồi phát cho họ đúng không?”

“Ừ, mình chuẩn bị cháo và bánh bao, bọn họ xếp hàng, mỗi người một chén cháo nhỏ và một cái bánh bao, có thể ăn no được một bữa, trẻ con thì phát riêng một phần. Mấy năm trước cũng đóng cửa thành, thiếp cũng đi cứu tế, mình mang đồ cho họ, họ nói tiếng cảm ơn, cảm thấy rất vui vẻ.”

Tô Đàn Nhi cầm một cái bánh, nhắm nháp vừa ăn vừa nói.

“À, muội không yêu nước nhưng cũng khá đa sầu đa cảm...”

“Thiếp là con gái, chỉ biết làm việc thiện giúp người trước mắt, quốc gia nhiều người như vậy, biết giúp được những ai?”

Tô Đàn Nhi ngửa đầu cười cười, thoải mái trả lời:

“Nhưng mà tướng công ngày mai có đi không?”

“Có, đi chứ.”

“Hay quá.”

Cửa thành đóng được bốn ngày, mọi chuyện đã lắng xuống, nhưng có một số chuyện còn chưa quen được, cũng có rất nhiều chuyện mới nảy sinh. Ninh Nghị cũng qua thăm Nhiếp Vân Trúc, bên đó không có chuyện gì, nhưng mà mấy hôm nay không tiện tới nhà Tần lão từ chối chuyện nhận nghĩa phụ. Bên Khang Hiền thì chắc chắn là rất bận, Ninh Nghị có đến một lần nhưng không gặp được, mặc dù trước đó Lục A Quý có nói là lão tìm hắc có chuyện gì đó.

Tận dụng mấy ngày ít chuyện, hắc tranh thủ thời gian chơi đùa với đám con nít, thậm chí còn bảo chúng tới thư viện nghe hắc nói mấy vấn đề. Ngày mai ra ngoài làm việc thiện, Tô Đàn Nhi thì có chút bồn chồn, nhưng hắc cũng chỉ coi là việc đơn giản.

Cửa thành đóng được 4 ngày, nhưng tình hình trong thành không căng thẳng thêm được bao nhiêu so với ngày thường, số người không có cơm ăn không tính là quá nhiều. Nhưng mà nghe nói hôm nay Tô gia phát chẩn, có rất nhiều nạn dân, những người ăn mỳ kéo tới.

Cái hình thức cứu nạn lúc thiên tai, Ninh Nghị đã nhìn thấy khá nhiều trên ti vi, đơn giản là bảo họ xếp thành mấy hàng, ột bát cháo và một cái bánh bao không lớn. Tuy mới bắt đầu đóng cửa thành, nhưng đã có không ít nạn dân sắc mặt xanh xao, thần sắc thê lương, có người im lặng không nói, cũng có người thiên ân vạn tạ, có người bàn tán, nói rằng đây là tiểu thư Tô gia, đây là cô gia Tô gia... Hành động này mang lại danh tiếng cũng là điều đương nhiên.

Tô Đan Nhi biết tranh thủ danh tiếng, nhưng trong lòng rất vui vẻ, nguyên nhân là vì tính cách của nàng thiện lương. Nhưng đối với Ninh Nghị mà nói, tâm tình hẳn có đôi chút phức tạp, không tốt là vì hẳn đã gặp nhiều sự biến hóa của nhân tính, sự đen tối không bình đẳng của cuộc sống, tâm trạng tốt là vì hẳn cũng đã gặp khá nhiều chuyện ân đền oán trả, người tốt được hưởng phúc trời. Bởi vậy, hành động lần này không mang lại cho hẳn sự vinh quang, chẳng qua chỉ là một việc cần làm mà thôi.

Khi phát đồ ăn được khoảng một nửa, Tô Đan Nhi đi tới nói:

“Phụ thân tới kìa.”

“Đâu?”

Ninh Nghị quay đầu, thấy một chiếc xe ngựa đang len lỏi đi vào trong đám người đông đúc.

Tô Bá Dung buổi sáng ra ngoài, bây giờ tiện đường tới đây rồi về nhà. Xe ngựa đi tới bên cạnh nơi phát cháo thì dừng lại, Tô Bá Dung đi tới, Ninh Nghị và Tô Đan Nhi cất tiếng chào.

Tuy là phụ nữ, nhưng Tô Đan Nhi không giống phụ nữ bình thường, nàng chưa bao giờ làm nũng khi gặp phụ thân, Tô Bá Dung gặp nàng khi thì biểu hiện thái độ hiền lành, khi thì nghiêm khắc.

Sau khi bắt chuyện, nói với Ninh Nghị mấy câu, Tô Bá Dung nhìn Tô Đan Nhi căn dặn:

“Mấy hôm nay sắc mặt con không tốt lắm, nếu nghỉ ngơi được thì nghỉ ngơi, đừng nên cố sức.”

Tô Đan Nhi gật đầu:

“Con biết rồi.”

Sau đó Tô Bá Dung đi đến cái bàn cạnh đó tự tay phát bánh bao. Ninh Nghị và Tô Đan Nhi một người múc cháo, một người hỗ trợ phát bánh bao. Lúc bình thường, Tô Đan Nhi và phụ thân mình cũng không hay nói chuyện, cũng không mấy khi tán gẫu. Đột nhiên, Ninh Nghị ngẩng đầu đảo mắt, chú ý tới một nhóm nhỏ đang rối loạn.

Đây là nhóm người ở phía trước Tô Bá Dung, có người chen lấn, dường như muốn chen ngang gây ra sự phản ứng của người xung quanh. Gia đình của Tô gia còn chưa kịp có hành động thì người kia đã lách lại gần, Tô Bá Dung ngẩng đầu, cầm một cái bánh bao đưa tới. Ninh Nghị chăm chú quan sát, hai bóng người tới sát nhau, Tô Đan Nhi lúc này cũng đã ngẩng đầu nhìn sang.

Máu tươi bắn ra, trên tay của người kia đã cầm một con dao đâm Tô Bá Dung một cái, Tô Bá Dung lao lùi về phía sau, xoay người, người kia bồi thêm một nhát vào lưng rồi quay đầu bỏ chạy.

“A ——”

Có người hét lên, hỗn loạn xảy ra.

Ninh Nghị nhảy qua bàn chạy tới, Tô Đan Nhi cũng đồng thời cất bước. Không có ai trong hai người kinh hô, thái độ được biểu hiện qua sắc mặt và ánh mắt. Ninh Nghị nhanh chân vọt tới, đề phòng đám người hỗn loạn xô tới bên này. Tô Đan Nhi gục bên người phụ thân, nàng nhìn theo hướng tên sát thủ, nhìn gia đình nói một câu “Bắt lấy hắn.” Sau đó đưa tay đè vết thương của phụ thân lại, không quan tâm gì tới việc đó nữa. Đám gia đình vội vàng xông tới, vây hai người vào giữa.

Ninh Nghị chú ý tới xung quanh, xác định là dù có tên sát thủ thứ hai thì cũng không thể xông vào, mới quay lại giúp Tô Đan Nhi xử lý vết thương.

Trong mắt Tô Đan Nhi lúc này đã ngẩn lẹ, đôi môi mím chặt không nói gì.

Ninh Nghị nhìn xung quanh quát lên:

“Tìm đại phu gần nhất! Cầm vải sạch tới đây! Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, tự làm chuyện mà các người có thể làm...”

Nhìn hai vết thương tương đối sâu, tuy rằng chưa trí mạng nhưng hậu quả khó lường. Ý thức của Tô Bá Dung vẫn tỉnh táo, cầm tay Tô Đan Nhi nói một số chuyện, Ninh Nghị nhú mày nhìn xung quanh xem có phát hiện ra dấu vết gì không.

Có thể là dự mưu nhưng cũng có khả năng không phải. Tô gia có ba phòng nhưng phòng lớn lại ít người nhất. Tuy rằng Tô Đan Nhi là người nổi nghiệp lợi hại nhất trong đời thứ ba, tương lai có thể quản lý Tô gia, nhưng hiện giờ vẫn đang trong giai đoạn khảo nghiệm. Phòng lớn của Tô gia từ trước tới nay vẫn do Tô Bá Dung quyết định.

Dưới hai nhát dao này, tương lai Tô gia thế nào, còn khó mà đoán được...

110. Q.2 - Chương 111: Liên Hoàn

Buổi chiều, bầu không khí trong đại sảnh phòng lớn của Tô gia khá căng thẳng, phòng của Tô Bá Dung khá yên tĩnh nhưng mà bên trong và bên ngoài đều đã có người tập trung. Cửa thỉnh thoảng mở ra, có người bưng nước nóng ra vào, nước bưng ra thường mang theo máu loãng. Trong đại sảnh, lão thái công (1) Tô Dũ chống quải trường trầm mặc ngồi trên ghế, bên cạnh ông cụ là mấy người lớn tuổi khác như Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương.

(1): Lão thái công: cụ ông

Tô Đan Nhi lúc này đang ngồi cùng vị trí với mẹ mình, hai vị di nương và Ninh Nghị. Mẹ nàng và hai vị di nương đều đang khóc, Hạnh nhi, Quyên nhi, Thiên nhi cũng ở phía sau lau nước mắt. Tô Đan Nhi hiện giờ không còn khóc nữa, tư thế ngồi của nàng xem ra chẳng khác gì ngày thường, chỉ có khác là hai tay đang nắm chặt thành ghế, đầu ngón tay trắng bệch, viên mắt đỏ ngầu, lạnh lùng chờ tin tức tiếp theo, đó là tin về phụ thân hoặc là hung đồ.

Lúc về tới nhà, trên tay nàng toàn là máu, trên người cũng dính một chút, nếu Ninh Nghị không bảo Thiên nhi đi múc nước rửa tay cho nàng thì chắc là trên tay nàng vẫn dính máu, có điều tay thì sạch nhưng máu trên quần áo vẫn còn đó, mái tóc nàng cũng đã có chút rối loạn. Nàng vẫn tỉnh táo ngồi đó, điều Ninh Nghị có thể làm lúc này cũng không nhiều, chỉ còn cách ngồi im chờ đợi.

Trong đại sảnh lúc này toàn là những người có quan hệ mật thiết với ba phòng nên khá im lặng, nhưng ở bên ngoài, mọi người đang bàn luận xôn xao, nào là kết quả của việc này, xu hướng phát triển về sau, thế cục của ba phòng Tô gia...

Tên sát thủ kia đã bị bắt, nhưng mà lúc này không bị giam ở Tô gia, mà đã bị bộ khoái dẫn tới nha môn, Tô gia cũng chỉ còn cách đợi tin từ bên đó.

Im lặng chờ đợi, người đi ra từ trong phòng ngủ không truyền ra tin tức nào tốt, đại khái là thương thế của Tô Bá Dung quá nặng, còn đang tiếp tục cứu trị. Do tình hình khẩn cấp nên thỉnh thoảng lại có một số người bước vào nhà trong, hỏi thăm tình hình. Sau chừng một khắc, cửa đại sảnh lại mở ra, có người chạy vào trong nhỏ to nói chuyện, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào đó, trong số người mới vào có Tô Văn Khuê, hần đảo mắt một vòng, cẩn rằng, bước sâu vào bên trong.

“Ninh Nghị, mày cũng có mặt ở đó, sao không bảo vệ đại bá?”

Mấy hôm trước mọi người còn cùng nhau đi thanh lâu, nhưng hiện giờ đã trở mặt. Giọng nói của Tô Văn Khuê sắc bén, khiêu khích sự tức giận của người khác. Ninh Nghị nhú mày, Tô Văn Khuê đi tới, tức giận túm cổ áo đối phương, Ninh Nghị tiện tay bẻ ngược lại một cái áp đầu hắn vào cây cột phía sau.

“Buông ra, đồ ở rể...”

Tô Văn Khuê cũng biết lúc này không thể gào lên, chỉ dám thấp giọng mắng chửi. Ninh Nghị hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt thản nhiên nhìn đối phương. Trong đại sảnh vang lên tiếng lộc cộc, đó là tiếng quả trượng chọc xuống đất. Tô lão thái công đứng dậy, râu tóc ông cụ hiện giờ đã bạc trắng nhưng rất uy nghiêm, ngày thường lão khá hiền hòa, nhưng giờ đã vô cùng tức giận, người hầu bên cạnh định đỡ nhưng bị ông cụ đẩy ra, bước chân chậm nhưng chắc đi tới bên này.

Mắt thấy lão thái công đến gần, trong mắt Tô Văn Khuê hiện lên sự đặc ý:

“Buông ra... Tam gia gia, Tam gia gia, gia gia nhìn hẩn...”

Hẩn giãy dụa vài cái, Ninh Nghị nhìn thêm một lúc, trong lòng thở dài, buông tay đối phương, không thêm để ý tới nữa.

Bên ngoài, mọi người đang bàn luận xôn xao, mọi ánh mắt đều đang chú ý tới chuyện xảy ra bên này, Tô Văn Khuê lão đảo vài bước, nói:

“Tam gia gia, gia gia nhìn hẩn...”

Vừa mới quay đầu thấy ông lão giận dữ nhìn chằm chằm, đột nhiên lão vùng quả trượng, Tô Văn Khuê còn chưa dứt lời đã bị ông cụ đập mạnh vào đầu. Máu tươi bắn lên, chảy dài xuống mặt, hiển nhiên là cú đánh này không hề lưu tình.

“Đã lúc này rồi...”

Ninh Nghị xoay người, cúi đầu trở lại ngồi vào vị trí của mình, trong miệng thấp thì thầm một câu.

Tô Văn Khuê bị đánh, lão đảo lùi lại phía sau định chạy khỏi đại sảnh, nhưng đi quá gấp chân vướng luôn vào bậc cửa, té ngã xuống đất. Lúc lật ngửa được người thì má trái đã bị trầy xước, miệng phun máu tươi, răng gãy mất nửa cái. Lão thái công chống mạnh quả trượng xuống đất, tiến thêm một bước.

“Đã lúc này rồi...”

Lão nhân khề lắc đầu, trầm giọng nói:

“Thu hồi chút tiểu thông minh của mày đi!”

Chứng kiến cảnh tượng Tô Văn Khuê gây loạn, dù có lý hay không, từ nay về sau mọi người chắc phải thay đổi thái độ với tên ở rể này.

Ba phòng của Tô gia cạnh tranh, lão thái công rất không thích, lão không muốn thấy chuyện anh em trong nhà trở mặt đả đá lẫn nhau. Chuyện lần này chưa định luận, nhưng lấy kết quả mà nhìn, hai nhát dao đã làm cho phòng lớn suy sụp, không biết hai phòng còn lại có phát lên hay không.

Chuyện được dẹp yên ngay lập tức, nguyên nhân cũng bởi vì lão thái công nóng nòng muốn ngăn chặn nội chiến trong Tô gia. Tô Văn Khuê làm xiếc ở nơi này, đã triệt để khiến cho ông cụ tức giận. Ông cụ chậm rãi xoay người nhìn lướt qua đám người đang bàn tán, sau đó mới thở dài.

“Những người không liên quan, không có nhiệm vụ không nên ở trong này... Ra ngoài chờ đi.”

Đám người Tô Văn Phương gật đầu nhìn xung quanh phát phát tay, một số người bắt đầu lục tục rời khỏi đại sảnh, lão nhân lại nói một câu:

“Mang Văn Khuê ra ngoài.”

Một người hầu lập tức đỡ Tô Văn Khuê đứng dậy bước đi.

Đối với hành động cực đoan ngu xuẩn của Tô Văn Khuê, từ lúc bắt đầu Ninh Nghị đã cảm thấy không ổn. Đối phương là một người có chút thông minh, thậm chí được một số người cùng thế hệ gọi là người nhiều mưu trí, nhưng lúc này lại không biết cách dùng. Hẩn nhìn ra ngoài, sau đó đưa tay vịn vào tay ghế. Tô Đàm Nhi đang mím môi ngồi bên cạnh đột nhiên đưa tay đặt lên bàn tay hẩn, nắm thật chặt, đầu ngón tay khẽ run, quay đầu nhìn hẩn một cái. Ninh Nghị gật đầu, lật tay nắm lấy tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ.

Phòng trong lại có một người đi ra, lúc này Tô Vân Phương ở trước cửa đỡ lão thái công, người nọ đi tới báo cáo mấy câu, đại khái tình hình vẫn như trước. Thực ra Ninh Nghị cũng đoán được một chút, thương thế của Tô Bá Dung chưa nguy hiểm tới tính mạng, giờ cứ ngồi đây chờ cũng chỉ nghe được tin tức không lạc quan, nhưng cũng chẳng có cách nào khác ngoài ngồi chờ cả.

Lão thái công được Tô Vân Phương đỡ xoay người trở về, lúc đi ngang qua bên người Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi, ông cụ đưa tay vỗ lên tay hai người một cái, ánh mắt phức tạp, gật đầu nói:

“Hai đứa tốt lắm.”

Lại qua một lúc nữa, mấy vị quản sự của Tô gia đã từ nha môn trở về, báo cáo lại tình hình.

“... Hung phạm đâm bị thương đại lão gia tên là Trần Nhị, có người nói tên này làm nghề đánh cá ở Ngạc châu. Căn cứ vào lời khai của tên này thì ba năm trước đây, Tô thị chúng ta thu đất mở tiệm ở Ngạc châu muốn du côn lưu manh đuổi gia đình hắn đi. Mẫu thân của hắn vì vậy mà chết, hắn cùng với người nhà tìm một nơi có địa thế thấp để sinh sống. Do năm nay bị lũ lụt, địa thế quá thấp nên người nhà hắn không kịp bỏ chạy, vợ con hắn đều bị nước lũ giết chết. Hắn theo nạn dân tới Giang Ninh, bất ngờ gặp người của Tô gia nên mới sinh ra sát ý. Người này... có thể căn cước rõ ràng, nói năng lô gic, khẩu âm cũng là người Ngạc châu...”

Quản sự nói xong những điều này thì cúi đầu, hơi dừng một chút:

“Dù đã tìm đếm mấy người chúng ta quen trong phủ nha, nhưng không cách nào tác động để biết thực hư ra sao. Trần quản gia nói, lúc đó quan sai đến quá nhanh nên hiện giờ chúng ta vẫn chưa tiếp xúc được với Trần Nhị... Chắc là có người đã chuẩn bị tất cả, mấy ngày sau thăng đường xử án, khả năng tử hình Trần Nhị, chỉ sợ cũng...”

Tô Đàn Nhi im lặng lắng nghe, ánh mắt trở nên nghiêm túc, hai tay nắm chặt. Bên kia, lão thái công đập mạnh quả trượng xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ:

“Việc này không phải nhằm vào Bá Dung. Có người... muốn đụng tới Tô gia chúng ta...”

Thương nhân trọng danh dự, lý do khiến người ta nhà tan cửa nát bực này, một khi thẩm tra xử lý sẽ lan truyền với tốc độ rất nhanh, Tô gia kiểu gì cũng bị đả kích trầm trọng. Người này không những chỉ đâm một người, mà còn làm thế cục ba phòng của Tô gia hỗn loạn, thậm chí muốn cắn Tô gia một cái.

Tô Vân Phương sắc mặt âm trầm nói:

“Tiết gia?”

Tô Trọng Kham lắc đầu:

“Khó nói.”

Lão thái công trầm mặc một lúc rồi nói:

“Tiếp tục điều tra, dùng tất cả quan hệ điều tra ra bối cảnh của Trần Nhị. Trong thành cũng được, ngoài thành cũng được, thậm chí tới tận Ngạc châu, bảo chương quỹ nơi đó điều tra xem ba năm trước có việc này hay không, không tiếc tiền bạc phối hợp với quan phủ bên đó... Địch nhân chọn ra tay ở thành đông, giết người, cắn ngược Tô gia... Thủ đoạn rất độc ác, tâm cơ thâm trầm, hiểm độc. Bây giờ là lúc sinh tử tồn vong của Tô gia, các ngươi phải ổn định đại thế... Ta... cũng chuẩn bị đi bái phỏng một số người...”

Lão thái công nói xong điều này liền chống quả trượng đứng dậy đi ra ngoài, nói:

“Nếu thương thế của Bá Dung ổn định thì sai người báo ta biết.”

Khi đi ngang qua chỗ hai mẹ con Tô Đàn Nhi và hai di nương, ông cụ an ủi họ vài câu, khi đi ra ngoài cửa, ông cụ nhìn vết máu trước sảnh, thật lâu mới chọc quả trượng nói:

“Đừng có dung túng chuyện ngu xuẩn thế này.”

Nói xong, ông cụ được nha hoàn đỡ ra ngoài.

Do thương thể quá nặng nên thời gian trị liệu rất dài. Tới gần chạng vạng, đại phu mới gọi là ổn định được thương thể.

“Đại lão gia còn đang hôn mê, thương thể quá nặng, không biết có qua được nhất dao này không, nhưng mà vẫn còn hi vọng. Chỉ là... phu nhân, tiểu thư, cô gia phải chuẩn bị tâm lý, do vết dao sau lưng quá dài, đại lão gia có khỏe lại thì sau này hai chân chắc sẽ bị liệt... Đó là khả năng tốt nhất...”

Nghe được hết câu, thân hình mẫu thân của Tô Đàm Nhi đột nhiên lắc lư ngất đi.

Buổi chiều, đường chân trời rực rỡ mây tía, Tô phủ lúc này cũng nhộn nháo. Trong nhà có người kinh ngạc, có người khóc, lại có người té xỉu. Lúc này những việc ngày thường tưởng chừng to lớn cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi...

Việc nhiều, tình hình phức tạp, nguy cơ theo màn đêm đang chờ đợi phía trước...

111. Q.2 - Chương 112: Tình Thế Nguy Hiểm

Tô Bá Dung gặp chuyện khiến cho vô số việc không tên kéo đến, kẻ bận rộn không chỉ mình phòng lớn Tô gia. Sau khi có tin từ nha môn, mọi người trong lòng đã hiểu là có kẻ đang định hạ thủ với Tô gia. Từ chiều nay, tất cả lực lượng của Tô gia ở trong thành bắt đầu khuấy động. Chương quỹ, quân sự, quân sự bắt đầu dồn về Tô gia, trong đó có cả nhân sự của phòng hai, phòng ba... nhưng phòng lớn là nhiều người đổ về nhất.

Trước đây, Tô Đàm Nhi nói là quản lý chuyện làm ăn của phòng lớn, trên danh nghĩa là một nửa, nhưng thực tế là có Tô Bá Dung ngồi trấn giữ. Tô Bá Dung gặp chuyện, Tô Đàm Nhi lập tức bị dồn toàn bộ công việc lên lưng. Lão thái công cũng có ý định giúp đỡ một chút, nhưng lúc này ông cụ cũng có việc quan trọng cần làm, dù sao ông cụ cũng già rồi, không còn sức để gánh toàn bộ Tô gia.

Chiều nay, khi lão thái công rời đi, Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương cũng lo lắng cất bước, Tô Đàm Nhi bắt đầu triệu tập tất cả những người có thể vào phủ, bao gồm cả những chương quỹ do Tô Bá Dung quản lý. Thực ra, nếu công việc cứ tuần tự từng bước, những chương quỹ này có thể chống đỡ một thời gian dài, nhưng nếu có người muốn hạ thủ thì công việc làm ăn trong toàn quốc của Tô gia sẽ trở nên bấp bênh, tình hình vô cùng nguy hiểm. Huống chi, cửa thành lúc này đã đóng, tin tức muốn truyền ra – truyền vào khó hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Khi nghe thấy đại phu nói tình hình thương thể của Tô Bá Dung, mẫu thân của Tô Đàm Nhi té xỉu tại chỗ. Tô Đàm Nhi cũng đi về phòng, Ninh Nghị dặn đám Thiển nhi, Quyên nhi xử lý một số chuyện linh tinh. Buổi tối đèn sáng, hần rời khỏi nhà một chuyến, khi trở về thì phòng của Tô Đàm Nhi cũng đã sáng đèn, mẫu thân của Tô Đàm Nhi đã tỉnh lại. Tới gần phòng, Ninh Nghị thấy bên trong có bóng người nói chuyện. Mẫu thân của Tô Đàm Nhi và hai di nương đang khóc khóc mếu mếu nói chuyện, Tô Đàm Nhi ngồi im, Ninh Nghị nghe mấy câu đại khái cũng hiểu sự tình.

Ba người đàn bà vừa khóc vừa oán trách Tô Đàm Nhi, oán giận nàng mạnh mẽ, oán trách nàng... vì chuyện lần này có liên quan tới Hoàng thượng.

“Đã bảo rồi... con gái mạnh mẽ như vậy làm gì...”

“Chuyện lần này không biết Nhị thúc, Tam thúc có nhúng tay hay không...”

“Bọn họ biết Đàm nhi muốn làm Hoàng thượng đấy...”

“Mấy hôm trước họ còn nghị luận...”

“Hay là dọa họ một trận... phải làm mạnh tay để bọn họ công dã tràng mức nước giỏ tre...”

“Đám đàn bà chúng ta cũng biết đạo lý này...”

Tô Bá Dung bình thường quản lý các mặt của phòng lớn rất tốt, nhưng vợ hắn — mẫu thân của Tô Đàn Nhi lại là người có chút yếu ớt, sau khi sinh Tô Đàn Nhi thì không sinh được mụn con nào nữa. Thời thế quyết định quan niệm, Tô gia sau này cưới cho Tô Bá Dung hai người thiếp, nhưng phòng lớn vẫn không có thêm đứa trẻ nào, lúc đấy mọi người mới nghĩ vấn đề nằm trên người Tô Bá Dung.

Lúc mới sinh, do Tô Đàn Nhi là con gái, mẹ của nàng cũng không phải là quá thích, trong tâm nàng muốn sinh một thằng con trai, do đó quan hệ tình cảm xưa nay giữa hai người cũng không tính là sâu đậm. Khi Tô Đàn Nhi muốn tham gia buôn bán, mẹ nàng từng đứng ra phản đối, nhưng sau đó lại không phát biểu gì nữa. Tới hiện giờ, nhiều lúc nghĩ nguyên nhân tình cảm mẹ con không sâu đậm, hai người cũng chẳng biết là do ai.

Hai di nương ngày thường không có nhiều quyền lên tiếng trước mặt Tô Đàn Nhi, lúc này chỉ khóc nói bóng nói gió, ám chỉ mà thôi.

Tô Đàn Nhi muốn đoạt Hoàng thương, người trong nhà biết không nhiều lắm, có thể căn cứ tình hình mà đoán ra cũng không được mấy người, tóm lại sự việc vẫn là bí mật. Nhưng dù sao bí mật cũng phải có lúc được công khai, Chúc tạo Giang Ninh đã chuẩn bị việc này, cũng sắp tới thời gian tranh đoạt, sự việc kiểu gì cũng phải đưa ra ánh sáng. Trước khi đóng cửa thành mấy hôm, đại khái cũng chính là lúc nói chuyện với Tịch Quân Dục, Tô Đàn Nhi đã chính thức đối mặt với vấn đề này, toàn lực tranh đoạt Hoàng thương, mà sự việc cũng chỉ còn chừng 1 – 2 tháng nữa.

Một khi đưa ra ánh sáng, đối với người bên ngoài, đặc biệt là người của Tô gia mà nói, đây là một chuyện khá chấn động. Đám người này vốn muốn ngáng chân, không để ột cô gái như Tô Đàn Nhi đoạt được vị trí gia chủ, nào ngờ cô gái này lại âm thầm làm chuyện lợi hại tới mức này. Chuyện Hoàng thương một khi thành, có lợi nhuận, vậy thì sau này ai còn dám mở miệng.

Từ khi đóng cửa thành tới nay, chuyện này đã được mọi người truyền lưu, nghị luận, kết quả là vượt khỏi tầm kiểm soát của Tô Bá Dung. Mẫu thân của Tô Đàn Nhi và hai vị bình thường chỉ tiếp xúc với những người trong phủ, cho nên phải chịu đựng khá nhiều lời nói bóng gió của người ngoài. Hiện giờ họ hoài nghi Tô Trọng Kham và Tô Văn Phương, bởi đối phương đã lâm vào thế bí quá hóa liều, dù phải bán đứng Tô gia cũng không để cho Tô Đàn Nhi được quản lý gia tộc... Khó trách họ suy nghĩ những điều này, tâm tư của họ bình thường chỉ đặt lên mấy việc lễ tể, tầm suy nghĩ hạn hẹp cũng là điều không tránh khỏi.

Lúc này mẫu thân của Tô Đàn Nhi và hai di nương đang khóc sụt sùi, oán giận nói một số chuyện vụn vặt, ngấm ngấm hại người... Bóng người chiếu lên cửa sổ, Tô Đàn Nhi vẫn im lặng không nói gì, cũng không cãi lại. Ninh Nghị gõ cửa, khi mở cửa, chỉ thấy Tô Đàn Nhi vẫn mặc bộ quần áo dính máu, ngồi cạnh giường, hai tay đặt trên đùi, ánh mắt nhìn vào một điểm trên mặt đất, sắc mặt lạnh lùng.

Ninh Nghị bắt chuyện với hai vị di nương và nhạc mẫu, nhạc mẫu còn đang khóc, đang nằm trên giường không để ý đến hắn, trong ánh mắt có chút oán khí, nhiều hơn là thương tâm. Oán Tô Đàn Nhi quá mức mạnh mẽ, cũng oán người con rể hờ như Ninh Nghị, ngoài ra còn oán người trong nhà, hai chú em thì tranh đoạt gia sản, phòng hai phòng ba... tóm lại là gần như oán cả cái gia đình lớn này.

“... Các chương quỹ đều đã đến hết rồi, ta sang đây truyền lời, Liêu chương quỹ có một số thứ cho Đàn nhi xem...”

Sau khi bắt chuyện, Ninh Nghị mở miệng nói câu này. Tô Đàn Nhi gạt đầu, lau khóe mắt, nhẹ nhàng xin lỗi mẫu thân và hai vị di nương, cáo từ rời đi, hành động này có chút khách sáo, nhưng lúc này không phải lúc để ý những thứ này. Hai người ra cửa, rời khỏi khu nhà, Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi đi trên đường, ánh sao chiếu xuống, cô gái lạnh lùng nhìn cảnh sắc bốn phía, trầm mặc trở lại khu nhà của mình, Tiểu Thiên đã đứng chờ ngoài cửa, nhìn thấy hai người thì chạy tới.

“Cô gia, nước nóng đã chuẩn bị xong.”

Nàng nhìn tiểu thư bên cạnh.

Tô Đàn Nhi nhíu nhíu mày:

“Liêu chương quỹ...”

“Ta nói đối đấy, nàng đã ngồi một ngày, nếu như buổi tối còn bận việc thì... nên đi tắm trước.”

Ninh Nghị nói.

Tô Đàn Nhi ngăn người, quay đầu nhìn Ninh Nghị, một lát sau, lặng yên gật đầu:

“Tướng công, cảm ơn chàng...”

Nói xong câu này, nàng đi vào trong khu nhà, sau đó mới thấy nàng giơ tay lau nước mắt, bước đến chính viện một cách dứt khoát. Ninh Nghị nhìn Tiểu Thiên nháy mắt, ý bảo nàng đi theo.

Đêm sáng sao thưa, ánh trăng từ tròn chuyển sang khuyết, như bị con gò đó cắn một nhát. Ánh trăng, ánh sao chiếu xuống khu dinh thự của Tô gia, tiếng người, tiếng bước chân di chuyển liên tục. Ninh Nghị đứng đứng đó suy nghĩ, khe thở dài, tối nay, kiểu gì cũng trăng đêm không ngủ...

Nửa đêm, căn phòng sát vách vẫn còn sáng đèn, Tô Đàn Nhi và đám chương quỹ phòng lớn suốt đêm thương nghị, dự trù một số tình huống có thể xảy ra, thương lượng biện pháp ứng phó, đồng thời còn phải liệu trước hành động của địch nhân, tìm kiếm trợ lực. Hiện giờ không có bao nhiêu manh mối, nhưng những chuyện cần chuẩn bị phải chuẩn bị cho xong.

Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi cũng bận rộn với những việc của mình, tương đối mà nói, khu nhà bên này tương đối vắng lặng. Ninh Nghị khá rỗi rảnh, bởi vì trong mắt mọi người, đây không phải là chuyện của hắn, không phải một người như hắn có năng lực xử lý. Hắn cầm bát đậu phộng, ngồi trong lương đình thưởng thức cảnh đêm, đợi thời gian trôi đi, trong lòng tự hỏi nguyên nhân chuyện này, tình hình phát triển ra sao.

Đương nhiên, những đầu mối có thể nắm bắt không nhiều lắm, nếu muốn tìm nút gở lúc này đúng là không thể. Khi Tiểu Thiên vội vàng đi qua hành lang, thấy không thấy ai bèn bước tới ôm lấy hắn, sau đó buông tay nhẹ giọng nói:

“Cô gia đang lo lắng ư?”

Nàng hỏi khá nhỏ, giống như đang an ủi Ninh Nghị. Ninh Nghị bật cười, cầm mấy hạt đậu phộng bỏ vào trong tay nàng:

“Ta không sao, vội như vậy chắc là tìm Đàn nhi à.”

Tiểu nha hoàn gật đầu, cất đậu phộng vào túi, suy nghĩ trong chốc lát liền xoay người rời đi:

“Cô gia đi ngủ sớm đi...”

Đại khái là qua một canh giờ nữa, Quyên nhi đi trong mái hiên nhìn qua bên này, sau đó im lặng đi tới ngồi xuống. Ninh Nghị đang buồn chán bày động phộng trên bàn, coi mỗi hạt đậu phộng là một đầu mối, một người có lợi trong chuyện này. Quyên nhi nhìn không hiểu, nhưng vẫn im lặng ngồi nhìn, ánh mắt hết nhìn bát đậu phộng lại nhìn Ninh Nghị, Ninh Nghị liếc mắt nhìn nàng, đặt bát đậu phộng xuống, nói:

“Sao vậy?”

Quyên nhi cười:

“Lúc này ở bên kia, Tiểu Thiên lấy đậu phộng ra ăn, ăn một hạt lại đi làm việc, khi muội hỏi thì cô ấy cười, nói rằng cô gia ấy hạt đậu phộng, ước chừng có thể ăn tới khi trời sáng...”

“Hả, lợi hại như vậy sao...”

“Cho nên muội cũng ăn một hạt.”

Quyên nhi nói xong liền lấy một hạt đậu phộng bỏ vào miệng, sau đó đứng dậy rời đi, lúc đi còn nói:

“Cô gia đi ngủ sớm đi...”

Ninh Nghị nhìn bóng lưng nàng, lắc đầu cười cười.

Đêm nay bận tới mức nào, điều này còn khó nói, những người bận là Tô Đàn Nhi và rất nhiều chương quỹ, chủ yếu là họ phải suy nghĩ, thương thảo, nhưng tạm thời mà nói, manh mối không nhiều lắm. Những hạ nhân phía dưới phần lớn sẽ bị lây tâm trạng này, chờ đợi, nếu không có việc gì làm kiểu gì cũng bị nói là

không biết bốn phen. Hiện giờ, nếu muốn tìm một nơi đột phá, Trần Nhị ở trong nha môn chính là một điểm đột phá tốt nhất, qua đó có thể tìm được độc thủ sau màn là ai.

Khi Ninh Nghị cầm lấy bát đậu phộng trở về phòng ngủ, thời gian lại trôi thêm một canh giờ nữa. Lúc này ánh bình minh đã le lói trong bóng tối, nhưng mà Tô gia vẫn bất an và xao động. Hắn cầm một ly trà ra ngoài, chính viện đã tối đèn, chắc là đám chương quỹ đã rời đi, Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi chắc cũng đi nghỉ ngơi, nhưng phòng Tô Đan Nhi vẫn sáng đèn. Ninh Nghị đi tới, cô gái đang cầm một cái bút, nhìn ánh sáng ngọn đèn trên bàn dờ ra, phong thư viết được một nửa vẫn đặt trên bàn, chắc là phải gửi ra ngoài thành.

Ninh Nghị đi tới cửa sổ, đặt chén trà lên bàn, Tô Đan Nhi ở bên trong giật mình ngẩng đầu nhìn Ninh Nghị, ánh mắt bình tĩnh trở lại, nàng thất thần nhìn chén trà, sau đó cầm lấy, cúi đầu.

“Trời sắp sáng rồi.”

Ninh Nghị nói.

Tô Đan Nhi gật đầu nhưng không trả lời, nàng ngồi đó thêm một lúc mới ngẩng đầu, khẽ cười cười, nụ cười có chút buồn bã, cũng có chút thoải mái:

“Mẫu thân... nghĩ rằng do chuyện Hoàng thương đã lộ ra, có người bí quá hóa liều, có chương quỹ... cũng cảm thấy như vậy, người của phòng hai, phòng ba cũng có khả năng tham dự...”

“Trên thế giới này không thiếu kẻ ngốc.”

Ninh Nghị gật đầu:

“Nhưng kẻ ngốc lại không làm được đại sự.”

“Hi...”

Tô Đan Nhi bật cười:

“Cho dù có, bọn họ cũng không thể nào làm người đứng đầu, huống chi người của phòng hai, phòng ba cũng biết, chẳng còn bao lâu nữa tới thời gian quyết định việc Hoàng thương, bọn họ không phải là người quyết đoán, cho nên không có khả năng nhanh chóng quyết định bán đứng gia tộc. Bọn họ không có năng lực này. Người đứng sau chắc chắn đã bày mưu, tính kế lâu rồi, nhưng cũng không thể phủ nhận... khả năng hung thủ có liên quan đến người mình.”

Tô Đan Nhi là người hành sự có chủ kiến, nàng đặt mình ngoài chuyện này, đêm nay bình tĩnh xử lý mọi chuyện, tích cực ứng đối, duy trì đại cục. Phụ thân đã gặp chuyện, nàng không thể gục ngã, tâm tính này so ra còn kiên cường hơn vô số đàn ông, đây mới thực sự là thái độ của người làm việc lớn. Nhưng mà, hiện giờ trong mắt nàng cũng có ánh lệ, cô gái ngẩng đầu, lấy tay thu lại một chút nước mắt.

“Kệ nó, dù sao chuyện đã quyết định thì phải làm, chuyện này kiểu gì cũng có trở ngại, nếu như chuyện gì cũng muốn né, vậy thì chẳng làm được chuyện gì, tướng công... thiếp đã quyết định tiếp tục làm rồi... sau khi xong việc, mọi chuyện sẽ rõ ràng.”

Tô Đan Nhi nhìn hắn, mỉm cười, sau đó khịt mũi một cái. Nếu Ninh Nghị nói câu này sẽ không có tác dụng nhiều bằng để chính Tô Đan Nhi nói. Ninh Nghị gật đầu, xoay người rời đi, sau đó lại quay đầu.

“Trà mới pha... uống nhanh, đi ngủ sớm.”

“Cám ơn tướng công...”

Con người dù sao cũng giống nhau, vừa đứng trong nguy cơ, vừa bị đả kích quá lớn, Tô Đan Nhi sẽ không quan tâm nhiều tới sự đồng tình. Đối với toàn bộ Tô gia mà nói, đây cũng chỉ là một quá trình để ứng phó với nguy cơ mà thôi. Tất cả những chuyện nên làm, có thể làm, bọn họ đều hiểu, để nàng làm cũng vậy.

Nhưng mà, sau đó vài ngày, có thể bởi vì một chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ cục diện xoay chuyển đột ngột...

Mấy ngày này, Ninh Nghị không ra ngoài.

Cục diện Tô gia hiện giờ đang lộn xộn, Ninh Nghị chỉ có thể nhìn mà không thể nhúng tay. Lão thái công Tô Dũ, Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương thường xuyên ra ngoài bái phỏng người này, người kia, nhưng chuyện có liên quan tới Trần Nhị và nha môn đều không có tiến triển.

Một số chương quỹ của phòng lớn liên tục bái phỏng quan viên của Chức Tạo viện (viện quản lý ngành dệt, may). Dưới tình hình này, bản thân bắt buộc phải tỏ ra khí thế trong chuyện Hoàng thương, phương lược ứng đối của Tô Đàm Nhi coi như là chính xác. Vì việc này, nàng đã chuẩn bị hơn một năm, một khi đã thể hiện thì người ngoài chỉ có cách lú lẫm vì khí phách của nàng.

Thương thế của Tô Bá Dung còn đang nằm trên đường ranh sinh tử, kết quả cuối cùng còn khó nói, tất cả mọi người đều duy trì thái độ im lặng chờ đợi, Tô Đàm Nhi mỗi ngày đến thăm một lần, sau đó tiếp tục kiên trì xử lý công việc.

Ninh Nghị thỉnh thoảng đứng trên lầu hai nhìn đám chương quỹ ra ra vào vào, thỉnh thoảng cũng nghe ngóng tình hình, nhưng phần lớn thời gian là đọc sách, viết chữ, đem tình hình mấy ngày nay quy nạp lại.

Bốn ngày sau khi Tô Bá Dung gặp chuyện, đại khái là sáng sớm ngày 20 tháng 7, Ninh Nghị nhận ra sắc mặt Tô Đàm Nhi hình như có chút không tốt, giống như là bị cảm, nhưng bị cảm đâu có biểu hiện lên cơ thể, tinh – khí – thần của nàng hiện giờ khác hẳn với lúc nói chuyện với hắn mấy đêm trước.

Chiều nay khá nhiều chương quỹ lại vào phủ thương nghị sự tình, Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi lại tiếp tục bận rộn, Tô Đàm Nhi nằm sấp trong phòng mình ngủ gật, phong thư viết dở bị gió thổi bay, Ninh Nghị nhặt được liền cầm vào, đặt trên bàn bên cạnh Tô Đàm Nhi, dùng cái đè giấy đè lên.

Tô Đàm Nhi giật mình tỉnh lại, đứng dậy đụng vào người Ninh Nghị, lảo đảo hai bước rồi mới nhận ra người đứng sau là tướng công của mình, nàng mỉm cười:

“A, tướng công.”

Ninh Nghị nhìn nàng vài lần hỏi:

“Nàng có cảm thấy người hơi nóng không?”

“Sao?”

Tô Đàm Nhi ngăn người, đưa tay sờ trán, một lát sau mới mỉm cười, lắc đầu:

“Không có, chỉ là mấy ngày nay hơi mệt, tướng công cũng biết... xong chuyện này sẽ không sao đâu.”

Nàng nói hết câu liền quay đầu thu dọn mấy thứ trên bàn, Quyên nhi đi vào nói các vị chương quỹ đã tới đủ, Tô Đàm Nhi xin lỗi nhìn Ninh Nghị cười cười, nói mấy câu rồi theo Quyên nhi ra ngoài.

Buổi tối, Ninh Nghị đứng ở trước cửa sổ lầu hai nhìn mọi chuyện trong khu nhà, mấy tên gia đình, nha hoàn đang đứng canh trước chính viện, người bên trong đang họp, bàn luận chuyện gì đó, tinh thần Tô Đàm Nhi nhìn như vẫn tốt, nàng cũng phát biểu nói gì đó. Nhìn xem cảnh tượng như vậy một lúc, Ninh Nghị thở dài, xoay người xuống lầu, sau đó đi qua khu nhà đó.

Cửa mở ra, Thiên nhi, Quyên nhi và Hạnh nhi thấy người vào là Ninh Nghị, lại thấy sắc mặt hắn nghiêm túc nên không can hấn, Hạnh nhi hỏi:

“Cô gia, có chuyện gì à?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư các muội bệnh mấy hôm rồi?”

“Tiểu thư...”

Hạnh nhi ngăn người, sau đó mếu máo chực khóc:

“Bọn muội... Bọn muội hôm nay cũng phát hiện, thế nhưng, thế nhưng...”

Khi Ninh Nghị đi vào phòng, Tô Đàm Nhi đang xoay lưng về phía cửa, tay trái chống bàn, cúi đầu dùng tay phải gõ gõ, nói chuyện gì đó. Thấy Ninh Nghị vào, đám chương quỹ đều đưa mắt nhìn tới, Ninh Nghị đi tới, vỗ vỗ vai Tô Đàm Nhi, Tô Đàm Nhi vô ý thức phát phát tay, Ninh Nghị lại vỗ vỗ, nàng mới xoay người quay đầu, hơi có chút nghi hoặc nhưng vẫn mỉm cười:

“Tướng công, chàng...”

Tay trái vừa rời bàn, thân hình nàng đã lão đảo, Ninh Nghị đưa tay đặt lên trán nàng, nhận ra nhiệt độ khá cao. Tô Đàn Nhi cúi đầu, đưa hai tay cản tay Ninh Nghị.

“Thiếp không sao, không có chuyện gì...”

Khi nói xong mấy câu này, thân hình nàng đã đổ xuống, Tịch Quân Dục từ bên cạnh tới lao tới muốn đỡ, Ninh Nghị đã bế Tô Đàn Nhi lên.

“Tiểu thư!”

Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi đều xông tới, đám chưởng quỹ mở to mắt đứng lên, một số người bàn tán nghị luận. Nhưng mà không bao lâu sau, một giọng nói vang lên, không to nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy.

“Mọi người tiếp tục thương lượng, Liêu chưởng quỹ hỗ trợ chủ trì một chút. Quyên nhi đi gọi Tôn đại phu tới đây. Thiên nhi đi theo ta. Hạnh nhi, muội ở chỗ này phụ trách tình hình. Tất cả cứ theo lẽ thường mà làm.”

Nói xong, Ninh Nghị cau mày ôm Tô Đàn Nhi xoay người rời đi.

Trời đêm thâm thúy, mưa đêm từ chân trời kéo tới, gió đêm lạnh lạnh nhưng thân hình cô gái trong lòng Ninh Nghị đang nóng hầm hập. Lúc bế Tô Đàn Nhi tới phòng ngủ, cô gái khẽ há miệng, mặt đỏ bừng bừng, vô ý thức lắc đầu...

112. Q.2 - Chương 113: Bắt Đầu...

Đêm dần khuya, lắng nghe là có thể nhận ra những tiếng động lớn trong khu nhà của Tô gia, những tiếng cảm thán bất an cũng theo đó vang lên. Trong phòng, ánh đèn chập chờn, ánh trăng êm dịu chiếu qua cửa sổ trườn vào. Tô Đàn Nhi nằm trên giường, Thiên nhi và Quyên nhi ngồi bên cạnh chăm sóc, nhìn Tô Đàn Nhi đang đắp khăn mặt trên trán với sự bất an. Thầy thuốc già râu tóc trắng phau đang ngồi bắt mạch. Ninh Nghị đứng ở cửa, hai tay ôm ở trước ngực tự giấu những sự việc đã xảy ra, được đồng theo Tôn đại phu đến cũng không vào bên trong.

Quá trình chẩn bệnh cũng không dài, lão đại phu buông cổ tay Tô Đàn Nhi đứng dậy đi ra ngoài, Quyên nhi vội vã đi theo, ngoài cửa, Hạnh nhi hai mắt đỏ au cũng đi tới.

“Nhị tiểu thư bị nhiễm phong hàn đã nhiều ngày, trong khi đó lại còn gặp một số thứ khác, à, vừa nhiễm phong hàn lại vừa bị... khụ... bị quỳ thủy (kinh nguyệt). Điều này làm cho bệnh nặng thêm, nhưng nếu chỉ như vậy cũng không ngại, sau khi uống mấy thang thuốc sẽ đỡ. Chỉ là... Nhị tiểu thư tâm lực quá độ, đại khái lại bị đả kích bởi chuyện đại lão gia... cho nên trong vòng mấy ngày chắc sẽ không thể khỏi được.”

“Tâm lực quá độ?”

Ninh Nghị nhíu mày hỏi một câu.

Lão đại phu gật đầu:

“Đúng vậy, phong hàn đợt này thực ra không nghiêm trọng bằng áp lực và sự mệt nhọc từ xưa cộng lại, thể xác và tinh thần mệt mỏi vô cùng, quan trọng nhất là tâm bệnh, phong hàn chỉ là nguyên nhân bộc phát mà thôi. Việc này không thể khinh thị, ta sẽ kê đơn, trước tiên hạ sốt cho nhị tiểu thư, nhưng phương pháp chữa bệnh đúng còn phải... cần nhị tiểu thư buông lỏng tâm tình mới được, à...”

Tôn đại phu thở dài, hẳn là cung phụng (những người có tài được chiêu mộ) của Tô gia, cũng là thầy thuốc chính của Tô Bá Dung nên đương nhiên hiểu tình thế Tô gia lúc này. Muốn Tô Đàn Nhi buông lỏng tâm tình ư, nói dễ vậy sao. Hẳn lắc đầu ngồi trong phòng khách viết đơn thuốc, sau đó lại dặn dò một phen mới cáo từ rời đi, Tiểu Thiên cũng cầm đơn thuốc ra ngoài. Quyên nhi và Hạnh nhi chạy đến bên giường nhìn Tô Đàn Nhi đang hôn mê, sau đó khóc nức nở nhìn Ninh Nghị nói:

“Làm sao bây giờ?”

Câu này giống như đang xin Ninh Nghị giúp đỡ, hoặc đang tự thì thầm. Thường ngày, ba nha hoàn này rất có chủ kiến, nhưng tới lúc này khi Tô Bá Dung gặp chuyện, Tô Đàn Nhi đổ bệnh, họ cũng chẳng biết phải làm sao.

Ninh Nghị chống cằm một lúc mới hỏi:

“Mấy ngày nay, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tô Đàn Nhi bị nhiễm phong hàn có thể là do đi tắm quá muộn, bệnh tình ban đầu cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng từ sau khi Tô Bá Dung bị đâm, Tô Đàn Nhi phải đối mặt với nhiều sự khiêu chiến, nhưng khi đó nàng cũng chưa có dấu hiệu kiệt sức. Hừng đông mấy hôm trước, nàng còn tự tin nói chuyện Hoàng thương, tinh thần và khí thế đang lên tới đỉnh, ứng biến cũng rất tốt.

Giống như một công ty lớn gặp nhiều đả kích, hoặc bị người ta gài bẫy.

Sau khi gặp đả kích thì bắt đầu ứng biến, đây là một chuyện rất bình thường. Việc Tô Bá Dung đột nhiên bị đâm, nếu như Tô Đàn Nhi vì chuyện này mà đổ bệnh thì chắc chắn nàng không thể có những đối sách như vừa qua.

Tô Đàn Nhi không phải người yếu đuối, muốn đả kích nàng trên phương diện tâm tình đúng là không thể. Đối phương chắc cũng đã chuẩn bị tâm lý ở việc này. Trong bốn ngày vừa rồi, nhất định đã có chuyện quan trọng xảy ra...

Thấy Ninh Nghị hỏi như vậy, Quyên nhi hơi có chút nghi hoặc, quay đầu nhìn Hạnh nhi mấy hôm nay đi theo tiểu thư. Hạnh nhi còn đang khóc, nhìn Quyên nhi và Ninh Nghị một lúc rồi lau nước mắt nức nở nói:

“Muội... Tiểu thư không cho nói...”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh, thở dài, hần đưa tay xoa trán, thì thào nói:

“Tâm lực quá độ... Hoàng thương, Hoàng thương nhất định đã xảy ra vấn đề không giải quyết được... bên ngoài hay bên trong, nếu bên ngoài thì có khả năng đã đắc tội đại quan của Chúc Tạo viện, nhưng mà mấy hôm nay chuyện đi báo phỏng họ đều do đám chưởng quỹ làm, tình thế chưa tới mức này... Chỉ có thể bên trong xảy ra vấn đề không giải quyết được, phương diện kỹ thuật thì ta không có hứng thú, tạm thời đừng nói chuyện này...”

Hai cô nha hoàn nghe hần thì thầm, Hạnh nhi khóc càng thê thảm:

“Kỳ thực, kỳ thực... Mấy ngày hôm trước...”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, Quyên nhi và Hạnh nhi vội vã đi ra, người vào là chưởng quỹ có thứ bậc cao nhất trong phòng lớn - Liêu chưởng quỹ, hần cũng đã hỏi han tình hình từ Tôn đại phu một lần. Tô lão thái công lúc này còn chưa về phủ, Quyên nhi và Hạnh nhi khẳng định không làm chủ được vấn đề, họ thương nghị với Liêu chưởng quỹ vài câu. Ninh Nghị ở trong phòng suy đoán khả năng phát triển của sự việc, đứng lên đi vài bước rồi lại nhìn Tô Đàn Nhi đang ngủ say trên giường.

Bình thường căn phòng này rất ngăn nắp, sạch sẽ, nhưng do mấy hôm nay quá bận nên trông có chút lộn xộn, khi Ninh Nghị đi tới nhìn mấy cuốn sổ trên bàn, đột nhiên hần phát hiện ở chân giường hình như rơi thứ gì đó. Hần cầm lên, thấy đây là một miếng vải nhỏ, hình tam giác, màu vàng nhạt, trên tấm vải có một đường hoa văn đơn giản.

Chắc là miếng vải mới rơi khoảng hai hôm nay nên không có bụi, Ninh Nghị cầm nó tới gần ngọn đèn thì đột nhiên nhớ ra một việc. Đó là có một ngày ngồi trên tầng 2 căn nhà đối diện, Tô Đàn Nhi cầm cho hần xem một miếng vải, tươi cười như hoa, rất là hài lòng:

“Tướng công, chàng xem màu này có đẹp không?”

“À... đẹp, đẹp lắm, màu này người bình thường không dùng được...”

Miếng vải vàng rực... chưa phải là trọng tâm câu chuyện Tô Đàn Nhi muốn nói lúc đó, nhưng màu sắc rực rỡ của tấm vải khi đó thế nào, Ninh Nghị đại khái vẫn nhớ rõ, vậy mà lúc này nó đã biến thành màu vàng nhạt...

Bên ngoài, Liêu chương quỹ dường như nhắc tới tên Ninh Nghị, hẩn thở dài thu miếng vải vào trong tay áo. Hiện giờ Tô Bá Dung, Tô Đàm Nhi đều gặp chuyện, nhưng không thể kêu người của phòng hai, phòng ba tới nghĩ cách dùm. Bình thường Ninh Nghị mặc kệ việc này, nhưng dù sao cũng có địa vị chủ nhân của Tô gia, Liêu chương quỹ tìm hẩn nói chuyện vài câu, đại khái mà muốn hẩn biểu thị thái độ, Ninh Nghị gật đầu.

“Không có chuyện gì lớn, tất cả theo lẽ thường, binh đến tướng ngăn, chỉ là chuyện của Đàm nhi đừng truyền ra ngoài, tạm thời đừng cho quá nhiều người biết nàng bị bệnh, vậy đi.”

“Tôi biết nhị tiểu thư bị bệnh cần tĩnh dưỡng, không thể lo nghĩ, nhưng mà... nếu như thực sự có biến cố cần quyết định, không biết...”

“Vậy thì mang tới đây, ta sẽ nghĩ cách, ngoài ra cũng cần Liêu chương quỹ và các vị chương quỹ vất vả thêm.”

“Dạ, thực ra nếu có chuyện thay đổi nhỏ, mọi người đều có khả năng ứng đối, kinh doanh nhiều năm trong ngành vải, tất cả đã lọc lõi hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn kính xin cô gia giúp tiểu thư xử lý bớt một số chuyện...”

Liêu chương quỹ nói điều này đúng là muốn rào trước tình thế, nếu như chỉ là công việc của một Giang Ninh, một chương quỹ tọa trấn là đủ rồi, nhưng nếu liên quan tới công việc làm ăn trong cả nước thì nhất định phải có người ra mặt.

Sau khi Liêu chương quỹ rời đi, Thiền nhi lấy thuốc đã trở về. Không lâu sau, lão thái công về phủ vội vã chạy tới, nhưng Tô Đàm Nhi vẫn miên man như trước, điều này làm cho ông cụ bị đả kích lớn lao. Ông cụ nhìn Ninh Nghị, sau đó lại dằn dò ba nha hoàn vài câu rồi nặng nề về phòng.

Khu nhà bắt đầu yên tĩnh, ngọn đèn dầu chấp chờn, mùi thuốc ngai ngái. Không khí yên tĩnh này chẳng khác nào những buổi tối trước, khi đó mọi người ngồi nói chuyện phiếm, đánh cờ caro, thỉnh thoảng cười đùa, vô cùng thân thiết. Tiểu Thiền bưng chén thuốc đi vào, mọi người im lặng ngồi chờ, Quyên nhi nhin không được ngهن ngào:

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Cô gia...”

Tô Bá Dung gặp chuyện, Tô Đàm Nhi thì hôn mê, nếu có thể tỉnh lại, sức khỏe cũng không thể tốt ngay được, lão thái công có thể bảo người ngoài tạm thời cáng đáng công việc của phòng lớn, nhưng tương lai xảy ra chuyện gì, chẳng ai đoán trước được. Số người hiện giờ có thể tin tưởng, đại khái cũng chỉ có mấy người mà thôi, nếu như Ninh Nghị thật sự là một sách, có thể hẩn sẽ bị loại trừ ra khỏi mấy người tin tưởng đó, thế nhưng trong vòng một năm nay, Ninh Nghị chỉ ít cũng được coi là một phần tử của gia đình... Đương nhiên, câu nói của Quyên nhi lúc này chỉ là vì luống cuống mà thôi, Ninh Nghị là đàn ông, khác với các nàng, nhưng thực sự muốn hẩn nghĩ ra biện pháp thì các nàng không hi vọng.

Ninh Nghị lúc này đang đứng cạnh bàn thu dọn một số quyển vở, gian phòng có chút lộn xộn nên hẩn tiện tay làm một chút. Hẩn không quay đầu lại, chỉ mở cuộn giấy Tuyên Thành chưa viết ra, sau đó đi tới cạnh nghiên, mài mực.

“Trước đây các muội không được dạy ứng phó với chuyện này ư?”

Ninh Nghị thấp giọng nói.

Ba gã thiếu nữ lắc đầu.

Ninh Nghị cầm bút lông, trầm mặc trong chốc lát:

“Tiếp theo... Ta muốn xem toàn bộ sổ sách trong vòng bảy đến 10 năm gần đây của Tô gia, đồng thời ta muốn xem ghi chép về tình hình phát triển trên các mặt của Tô gia, các loại thư tín trao đổi với các chương quỹ. Ta phải biết việc làm ăn của Tô gia phát sinh cái gì, ứng phó ra sao, kết quả và nguyên nhân của những chuyện đó... Mặt khác ta muốn nhiều giấy Tuyên Thành hơn, mực nữa, ta còn muốn một tấm vải mịn, chuẩn bị một chút đồ ăn, no là được nhưng không nên quá ngọt, một ấm trà lớn... Tạm thời là những thứ này...”

Phía sau im lặng, ba nha hoàn đều có chút luống cuống, không biết hẩn muốn làm gì. Ninh Nghị quay đầu.

“Nhạc phụ đã vậy, lão thái công... có thể sẽ gọi một số người tới đây hỗ trợ, nhưng mà vô dụng.”

Ninh Nghị lạnh lùng chỉ tay vào Tô Đàn Nhi đang nằm trên giường:

“Tiểu thư của các muội sẽ không buông bỏ, sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên muốn làm không phải là uống thuốc, mà là xử lý công việc, không ai cản được nàng... cho nên, kết quả là rất đơn giản.”

Hắn cười cười, có chút bất đắc dĩ, có chút buồn chán, giọng nói không khác gì lúc kể chuyện khi chơi cờ ngày thường:

“Ta thử xem sao...”

Quyên nhi và Hạnh nhi còn có chút chần chờ, Thiên nhi đã hít sâu một hơi, vốn hai mắt nàng đầm lệ mông lung nhưng bây giờ đã tươi cười, lau khóe mắt, xoay người ra cửa:

“Muội đi cầm sổ sách và nhật ký...”

Tô gia có phòng chứa sổ sách ở ngay bên cạnh, nhưng bình thường chỉ có ba nha hoàn này và Tô Đàn Nhi mới có tư cách vào lấy.

Sau khi Tiểu Thiên rời đi, Quyên nhi suy nghĩ một chút cũng ra ngoài, sau đó là Hạnh nhi, nàng lau sạch nước mắt trên mặt, khi ra cửa còn nhỏ giọng nói:

“Cô gia... ở trong này ư?”

“Nếu không, khi tiểu thư các muội tỉnh lại làm sao bây giờ?”

Cô gia muốn giúp tiểu thư giải quyết vấn đề, Hạnh nhi và Quyên nhi không cách nào nghĩ được nó là chuyện tốt hay xấu, có kết quả thế nào. Nhưng nếu như không để cô gia làm, sau khi tiểu thư tỉnh lại, nhất định sẽ xuống giường xử lý công việc, điểm này, ba nha hoàn đều biết cả. Cho dù thế nào cũng phải tìm cách cho tiểu thư dưỡng bệnh, việc còn lại chỉ có cô gia mới có thể giải quyết.

Nàng cười có chút khó khăn, sau đó bước ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hắn và Tô Đàn Nhi đang hôn mê, Ninh Nghị ngồi xuống ghế, cầm giấy Tuyên Thành và bút lông thở dài.

“Các người thật quá đáng... làm cho đồ ở rể như ta cũng không yên ổn...”

Hình như, bức tức này ám chỉ người ở sau màn...

Hừng đông, giờ Sửu (từ 1 đến 3 giờ sáng) qua đi, Tô Đàn Nhi tỉnh lại...

113. Q.2 - Chương 114: Tâm Tình (thượng)

Hừng đông, giờ Sửu qua đi, Tô Đàn Nhi tỉnh lại.

Lúc mở mắt cảm thấy cả trời đất đều chỉ có một màu vàng, bên ngoài yên ắng vô cùng nhưng mà bầu không khí lại không mang tới sự bình an. Trong đầu, trên người, các loại cảm giác khó chịu, xao động, bất an thì nhau ùa tới, khiến cho nàng không thể nào phân biệt được hoàn cảnh xung quanh. Tại sao lại khó chịu chứ? Rất nhiều hình ảnh xẹt ngang trong đầu nàng, trước không đường - sau có truy binh, có một số thứ thất bại... Trong cảm giác hỗn loạn ấy, đột nhiên có tiếng người thân vang lên.

“Tiểu thư đã tỉnh rồi.”

Đó là giọng của Tiểu Thiên, không cần suy nghĩ nàng cũng nhận ra điều này, nàng nhắm mắt nhớ lại những gì mới diễn ra, cố sức muốn ngồi dậy thì bị Tiểu Thiên ấn xuống. Tiểu nha hoàn không dùng bao nhiêu sức, mà chủ yếu là sức của nàng không còn, trong ánh mắt, nàng thấy mắt đối phương đỏ ngầu.

“Mấy giờ rồi?”

Nàng mở miệng hỏi, thanh âm có chút khàn khàn, nghe mà không giống nàng chút nào.

“Đã qua giờ Sứ rồi ạ.”

“Tiểu thư đừng dậy...”

“Thuốc có tính nóng...”

Những giọng nói vang lên bên tai nàng, có Thiền nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi và cả Lập Hằng. Hắn cũng ở đây, cảm giác khó chịu của nàng với bột, một chút ẩm áp lan ra, nàng nhớ lại toàn bộ chuyện trước khi ngất:

“Liều chưởng quỹ và mọi người...”

“Tiểu thư đừng nghĩ những chuyện này nữa...”

Bên giường, Quyên nhi nhe răng nói chuyện. Tô Đan Nhi xin lỗi lắc đầu, suy yếu mở miệng:

“Không được mà...”

“Liều chưởng quỹ và mọi người đã về nghỉ ngơi.”

Giọng nói Ninh Nghị vang lên bên cạnh, sau đó hắn nhìn Thiền nhi nói nhỏ:

“Để ta nói chuyện với cô ấy, các muội ra ngoài giúp Hạnh nhi đi.”

Hai nha hoàn gật đầu đi ra ngoài, đến phòng bên sắc thuốc. Khi yên tĩnh, thị lực và tinh thần của Tô Đan Nhi mới phục hồi được một chút, nàng thấy người đàn ông là tướng công của nàng hiện đang mặc bộ trường bào màu xanh như thường ngày, đang ngồi trên chiếc ghế đối diện nhìn nàng. Thần thái của người này vẫn giống như lúc nói chuyện phiếm, thoải mái nghiêng đầu, dáng vẻ thư sinh ung dung trầm ổn. Tuy rằng tuổi vẫn trẻ, nhưng lại có sự lão luyện trưởng thành, đây chính là bóng dáng tài tử mà nàng thầm mong ước ở trong lòng.

Tài học của người này lợi hại hơn rất nhiều người nhưng chưa bao giờ khoe khoang, nội liễm âm thầm, ung dung nhưng lại rất có lực lượng. Trước kia Tô Đan Nhi từng suy nghĩ vấn đề này rất nhiều. Theo lý thuyết thì một đệ nhất tài tử như hắn, lúc nào cũng phải khiến cho người khác có cảm giác lợi hại mới phải, vậy mà khi ở nhà, bao gồm cả nàng, Thiền nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi chẳng ai cảm nhận được điều này. Hắn lúc nào cũng chỉ ung dung đi lại, khi nói với người bên ngoài thì thấy tự hào, nhưng thỉnh thoảng đột nhiên cũng thấy sợ hãi, nhưng mà... hầu như lúc nào các nàng cũng chỉ nhìn thấy hắn có bộ dáng này. Nếu là từ bên ngoài nhìn vào, người ta có lẽ sẽ thấy hào quang của tài tử, nhưng đối với người bên cạnh, hầu như ai cũng chỉ thấy người này đơn giản bình thường mà thôi.

Cũng không biết vì sao, lúc này nhìn thấy hắn, nàng lại đột nhiên nhớ tới cái hào quang của đệ nhất tài tử kia. Từ tối qua đến giờ, hắn vẫn chưa nghỉ ngơi, đáng nhẽ mình không nên làm liên lụy tới hắn mới phải, tướng công chỉ là một văn nhân, không nên dính tới những chuyện làm ăn buôn bán, nhưng lúc này... nàng định cười xin lỗi, định mở miệng thì Ninh Nghị đã cầm một miếng bánh đưa tới.

Vẫn có cảm giác như lúc nói chuyện phiếm trước kia, Tô Đan Nhi vô ý thức định vươn tay đón, nhưng trong tay lại không có chút sức lực nào. Cái bánh xoay tròn một vòng trên không, rồi chui thẳng vào miệng hắn, chớp chớp một trận rồi nhấp một ngụm trà, nuốt xuống.

“Mấy thứ này ta có thể ăn nhưng nàng thì không được, nàng chỉ có thể uống thuốc.”

Định bật cười mà đầu lại cảm thấy choáng váng, người mệt mỏi rã rời, trong lòng có chút bất đắc dĩ:

“Người này, tại sao lại cứ bắt nàng phải cười cơ chứ?”

Sau đó nàng nghe Ninh Nghị nói:

“À, giờ... có một số việc định nói với nàng.”

“Sao?”

Trên giường, cô gái mệt mỏi mở mắt.

Lửa cháy bập bùng, trong nồi đất, được khí bắt đầu phun ra, ba cô nha hoàn đứng bên cạnh, thỉnh thoảng quay đầu nhìn căn phòng trước mặt, trong ánh mắt hiện lên sự sầu lo.

Tiểu Thiên có khá hơn một chút, Quyên nhi và Hạnh nhi thì tâm sự rất nặng nề. Tiểu thư cuối cùng cũng tỉnh, nhưng vẫn sốt cao như cũ, đêm hôm nay thật dài nhưng cũng mới là bắt đầu. Tiểu thư đổ bệnh, phòng lớn gặp khó khăn, các nàng theo tiểu thư từ nhỏ, biết tiểu thư bỏ bao nhiêu tâm huyết và công sức vào chuyện này, tiểu thư tuyệt đối không lùi bước, không biết cô gia có thể thuyết phục tiểu thư hay không. Nhưng dù có thuyết phục được tiểu thư, chuyện của phòng lớn sẽ giải quyết thế nào đây? Chẳng nhẽ trợ mắt nhìn tâm huyết của tiểu thư trôi tan theo dòng nước?

“... Cô gia định làm gì khi bảo chúng ta làm những việc vừa rồi?”

“Không hiểu...”

“Chẳng nhẽ lại giống như làm thí nghiệm...”

“Làm vậy có gì hữu dụng đâu...”

“Không biết...”

Một bên sắc thuốc, một bên nói chuyện, trong lòng ba cô nha hoàn đầy nghi hoặc. Lúc trước, Ninh Nghị bảo họ mang những tờ giấy Tuyên thành xé thành những ô vuông, sau đó mất đọc sổ, tay viết những thứ đại khái như là: tên cửa hàng, nơi mở quán, rồi là vô số thứ ký hiệu loằng ngoằng, các nàng nhìn cũng không hiểu, chỉ thỉnh thoảng thấy cô gia nhíu mày suy nghĩ, thậm chí có hai lần gọi các nàng tới hỏi nơi nào xảy ra vấn đề về thu chi, vì sao như vậy, sau đó lại chú thích xuống.

Cô gia muốn hiểu tình hình của Tô gia, nhưng kiểu này thì làm sao hiểu được? Chẳng ai biết. Trong vòng 1 năm trở lại đây, cô gia mang tới cho các nàng cảm thấy rất thân thiết, rất uyên bác, nhưng dù sao cũng không hiểu chuyển buôn bán làm ăn. Lúc này, ai trong Tô gia cũng nhận thấy nguy cơ, các chương quỹ kinh doanh vài chục năm, kinh nghiệm dày mình cũng phải vô đầu bứt tai, bận rộn đủ mọi chuyện. Cô gia dù sao cũng chỉ là một thư sinh, dù muốn hỗ trợ nhưng e rằng chỉ là thư sinh sĩ diện hão, chẳng được bao lâu, cũng không có bao nhiêu tác dụng.

“Cô gia...”

Tiểu Thiên thân cận với Ninh Nghị nhất, cúi đầu nói:

“Cô gia rất lợi hại...”

Trước kia, nàng biết Ninh Nghị rất lợi hại, từ khi có đụng chạm da thịt với đối phương, loại cảm giác này tự nhiên tăng mạnh, nhưng dù sao nàng hiểu cô gia cũng chỉ có mức độ. Trước nàng muốn bảo cô gia chia sẻ công việc với tiểu thư, chủ yếu chỉ muốn làm mối quan hệ của hai người trở nên thân thiết hơn. Thế nhưng trên phương diện làm ăn buôn bán, cô gia khẳng định không bằng được tiểu thư, mặc dù trong lòng Tiểu Thiên vẫn nghĩ, cô gia lợi hại hơn so với người bình thường rất nhiều, nhưng cũng không dám khẳng định mặt nào cô gia cũng lợi hại hơn mọi người.

“Chúng ta cũng biết cô gia rất lợi hại, rất thông minh, nhưng không thể chuyện gì cũng lợi hại như làm thơ vậy...”

Quyên nhi thấp giọng nói.

“Cô gia đã nói là có cách thì sẽ không lừa dối chúng ta đâu.”

Tiểu Thiên lúc này cũng chỉ có còn cách tin tưởng gần như mù quáng vào việc này, Hạnh nhi đứng bên cạnh thấy vậy thì im lặng một lúc lâu, sau đó mới đưa tay lau nước mắt.

“Ta biết tính cách của tiểu thư, nhưng chỉ cần cô gia thuyết phục thành công tiểu thư chịu tĩnh dưỡng, vậy là được rồi.”

Có lẽ bởi vì trong lòng có việc đè nặng, buổi tối hôm nay, người có tính tình mạnh mẽ nhất trong ba người – Hạnh nhi lại rơi nhiều nước mắt nhất, nàng nói một cách nghẹn ngào:

“Chỉ cần tiểu thư khỏe lại thì mọi chuyện lại bình yên, tiểu thư là tiểu thư, cô gia là cô gia, chúng ta vẫn ở cùng nhau... Như vậy là được rồi...”

Tâm tĩnh của nàng đã lấy nhiệm sang Quyên nhi và Thiền nhi, sự thương cảm tràn tới, lúc Quyên nhi nghẹn ngào, Thiền nhi vẫn nói nhỏ:

“Cô gia sẽ có cách...”

“Đúng vậy.”

Hạnh nhi và Quyên nhi ở bên cạnh gạt đầu, thực ra chẳng ai trong số họ dám tin chắc vào điều này.

Chỉ cần tiểu thư có thể không sao, vậy là tốt nhất, về phần những thứ khác thì đành để người trong nhà ra sức, lão thái công, Liêu chương quý, Tịch chương quý, Nhị lão gia, Tam lão gia, một gia đình lớn như vậy, chẳng nhẽ không có ai chống đỡ nổi...

Khi ba người đang sắc thuốc, trong phòng ngủ, ngọn đèn vẫn bập bùng tí tách, Ninh Nghị ngồi trước giường uống một ngụm trà, chậm rãi nói lại những lời chẩn đoán của Tôn đại phu về bệnh tình của Tô Đan Nhi.

“Không phải phong hàn, không chỉ là phong hàn, bản thân nàng hiểu rõ nhất. Ta biết bây giờ nàng rất khó chịu, tâm tình không tốt sẽ không làm được việc, không làm được việc sẽ không an tâm, không an tâm thì việc lại càng không giải quyết được, sẽ thành ván cờ chết... Ta cũng biết, lỗi nhải những chuyện này sẽ khiến nàng phiền hơn...”

Hắn thoáng dừng một chút, Tô Đan Nhi khẽ lắc đầu một cái, sau đó mở miệng, giọng nói nhẹ như tơ:

“Tướng công, thiếp hiểu rồi... chàng định bảo thiếp buông bỏ...”

Thần sắc nàng có chút buồn bã.

“Buông hay không, đều do nàng.”

Ninh Nghị đưa tay đặt lên trán của nàng:

“Hiện giờ nàng không thể nói chuyện nhiều, cho nên ta chỉ thông báo một cách vắn tắt, ta vừa xem xong sổ sách trong vòng ba năm gần đây.”

“Xem cái gì?”

Tô Đan Nhi có chút mê hoặc.

“Ta vừa xem xong sổ sách kinh doanh của phòng lớn trong vòng ba năm gần đây.”

Ninh Nghị nhìn cô gái đang cố gắng tập trung lập lại một lần:

“Nhạc phụ bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nàng lại đổ bệnh. Ông nội có lẽ do lo lắng sẽ phái người tiếp nhận, nhưng mà chắc chắn nàng sẽ không buông. Từ giờ trở đi, nàng không được xuống giường, phải trị khỏi bệnh, việc trước mắt ta sẽ giúp nàng lo liệu, Thiền nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi cũng đều ở đây, nhưng có một số việc ta phải đứng ra thay mặt nàng, đó là cách duy nhất...”

“Ta biết nàng đang có rất nhiều nghi vấn, nhưng hiện giờ không cần thiết nói quá nhiều, ngày mai, ngày kia, khi nàng đỡ hơn một chút, chúng ta sẽ nói chuyện, ta cũng có việc muốn nói với nàng. Nhưng mà bây giờ chỉ có mấy câu thế này: Chúng ta quen nhau đã hơn một năm, hiện giờ ta muốn nàng biết một việc, những gì ta nói sẽ làm được thì chắc chắn ta sẽ làm được, điều này ta vô cùng tin vào bản thân, chuyện trước mắt, ta có thể giúp nàng giải quyết...”

Tô Đan Nhi nắm tay hắn, khó khăn lắc đầu, mỉm cười mà như muốn khóc:

“Tướng công, chuyện này... chàng không biết...”

Ninh Nghị không để nàng nói tiếp, dịch người tới gần, nhìn thẳng mắt nàng, nói:

“Không, ta biết tính chất việc này thế nào nên mới nói những câu vừa rồi, ta sẽ chứng minh cho nàng thấy. Nàng có tin ta hay không thì phải dựa trên nhân phẩm và giao tình của chúng ta thời gian vừa qua, tóm lại, tạm thời nàng nên nhớ những điều ta vừa nói, đó mới là thứ quan trọng nhất...”

“Sau này, ta sẽ xử lý công việc trong phòng của nàng, nàng có thể nằm trên giường nghe, có thể nhìn, nghĩ cũng không sao, khi ta quyết định việc gì ta cũng sẽ nói trước cho nàng biết, nàng gật đầu, chúng ta thông báo ra ngoài. Ta biết nàng sẽ không buông bỏ, cũng không thể gạt nàng ra một bên, ta chỉ có cách giảm thiểu quá trình suy nghĩ của nàng, nàng chỉ cần suy tính xem, ta quyết định như vậy có đúng hay không... được chứ?”

Tô Đan Nhi nhắm mắt lại, thật lâu sau, một giọt nước mắt từ khóe mắt trượt xuống, Ninh Nghị nói chậm hơn một chút.

“Tô gia vẫn chưa phải ở trong tình thế gay cấn nhất, bên kia vẫn chưa xuất thủ, nàng bây giờ nên uống một chút thuốc, không nên suy nghĩ nhiều, nhớ kỹ những điều ta nói là được. Ta nói sẽ giải quyết là nhất định sẽ giải quyết. Yên tâm ngủ một giấc đi, chỉ ít tạm thời để trái tim thoải mái, sẽ không có chuyện gì đâu, bởi vì ta đã ở đây, được không?”

Tô Đan Nhi từ từ nhắm mắt, gật đầu.

“Được, chúng ta quyết định như vậy.”

Ninh Nghị lui về, nhấp một ngụm trà. Sau một lát, Tô Đan Nhi lại mở mắt:

“Tướng công, thiếp đỡ...”

“Chẳng nhẽ những người kinh doanh như các nàng không biết bị thuyết phục.”

Ninh Nghị bĩu môi, lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Tô Đan Nhi hơi nở nụ cười, đầu óc lại choáng váng.

Sau đó Hạnh nhi, Quyên nhi, Thiển nhi bưng thuốc vào, nâng nàng lên uống một chút, dưới cái nhìn quan tâm của mọi người, nàng thiếp đi, nhưng trước khi ngủ vẫn còn nói với một câu:

“Tướng công cũng nên nghỉ ngơi...”

“Biết rồi.”

Khi tỉnh lại, sắc trời đã gần sáng rõ, Tiểu Thiển ngồi bên ghế ngủ gật, bóng người kia vẫn ngồi trước bàn cạnh cửa sổ, không biết đang viết cái gì. Nàng vì vậy nhắm mắt lại, tiếp tục tiến vào mộng đẹp, có lẽ bởi vì bóng lưng kia mà trong lòng nàng giờ đây yên tĩnh hơn một chút...

114. Q.2 - Chương 115: Tâm Tình (hạ)

Khi tỉnh lại, thời gian đã là buổi sáng, trời đầy mây có vẻ như muốn mưa, thời tiết khá oi bức. Tướng công đã không còn ngồi trước cửa sổ, Tiểu Thiển cũng đã nghỉ ngơi, người thay là Quyên nhi và Hạnh nhi. Căn cứ theo những gì Quyên nhi nói, vừa rồi lão thái công có đến thăm, thấy nàng đang ngủ thì bảo không cần gọi, chỉ thuận miệng hỏi xem những biểu đồ trên tường để làm gì, sau khi biết là Ninh Nghị làm thì không hỏi nữa, bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt.

Mới qua một đêm không thể hạ sốt ngay được, nàng uống thêm một chén thuốc, đầu mơ màng, miệng đắng ngắt. Hiện giờ nàng đang suy nghĩ những điều hôm qua Lập Hằng nói... Tuy rằng nàng đã hiểu nhưng không cam lòng, bởi vì nàng đã bỏ rất nhiều tâm huyết.

Người kia không ở đây, trong lòng suy nghĩ linh tinh tới việc này, nàng cảm thấy trống vắng, cơn buồn ngủ mơ mơ màng màng kéo đến. Giấc ngủ này không không giấc ngủ buổi sáng, khi tỉnh dậy thì trời đã quá

trưa, Ninh Nghị lại ngồi trên ghế, tiếp tục thương lượng gì đó với Quyên nhi, đại khái là sự việc của năm ngoái, Quyên nhi nhỏ giọng giải thích.

Tiểu Thiên bước tới hỏi: “Tiểu thư tỉnh rồi à?” Sau đó Ninh Nghị và Quyên nhi đồng thời quay đầu.

Người rất mệt, không muốn nói, không muốn cử động, Tiểu Thiên giúp nàng kê cao gối sau lưng, Lập Hằng đưa tay đặt lên trán nàng... tuy rằng tối hôm qua họ mới tiếp xúc thân mật như vậy, nhưng giờ đã có cảm giác tự nhiên.

Đặt tay trên trán cô gái, nam tử gật đầu:

“Hình như đỡ nhiều rồi, gọi Tôn đại phu tới một chuyến là được.”

Sau đó lại nói mấy câu khó hiểu như:

“Đêm qua chừng 40 độ”.

Tiểu Thiên ra ngoài bưng bát cháo tới, “ép” nàng ăn mấy thìa nhỏ, không lâu sau Tôn đại phu đi tới, hỏi tình hình tiểu thư thế nào, Tiểu Thiên thỉnh thoảng đáp mấy câu, Lập Hằng tiếp tục xem sổ sách, ghi lại gì đó, thỉnh thoảng hỏi một vài sự việc. Tô Đan Nhi nằm đó nhìn mấy người đi tới đi lui, cũng có khi chỉ còn lại mình nàng và Ninh Nghị, nhìn bóng người kia hành động gọn gàng, đầu vào dấy, một cảm giác kỳ quái lan tới, nàng cảm thấy bình yên.

Chạng vạng, sắc trời tối dần, ngoài trời đã mưa, không khí tươi mát tràn vào trong phòng mang theo mùi bùn đất ngai ngái.

Thỉnh thoảng nàng lại chập chờn ngủ, sau đó tỉnh lại, tối hôm nay đám Liêu chương quỹ không vào phủ, trời mưa nhưng vẫn không thiếu những ánh đèn di động, bọn họ đang làm gì thế nhỉ. Trong phòng, lúc này chỉ có Ninh Nghị, Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi ở cùng nàng, một tờ giấy Tuyên Thành được treo lên vách tường, thỉnh thoảng Lập Hằng liếc mắt nhìn, động tác này làm cho bầu không khí ngày càng trở nên kỳ quái.

Bình thường nàng vẫn ở trong phòng mình xử lý công việc, điều này khác với các tiểu thư khuê các khác, nhưng rất nhiều món đồ và trang sức của con gái vẫn phải có, giờ có thêm tờ giấy Tuyên Thành, nó phá vỡ luôn bố cục trước kia. Đa phần thời gian, trong phòng ở trong trạng thái yên tĩnh, Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi nhỏ giọng nói chuyện với Lập Hằng, ra ra vào vào cũng rất nhẹ nhàng. Trời mưa, Lập Hằng bận rộn xử lý công việc, không khí yên tĩnh vô cùng.

Tối nay, nàng lại nhớ tới cái ý niệm lúc sáng sớm hôm qua: tướng công là thư sinh, thậm chí là tài tử lợi hại nhất Giang Ninh.

Mấy năm trước khi còn chưa xuất giá, thời con gái nàng cũng mơ ước điều này, không chỉ mơ một lần, đó là tương lai mình sẽ được gả ột đại tài tử tài hoa hơn người, ngay cả mình là con gái thương nhân, thậm chí là đại thương nhân, nhưng cơ hội chưa chắc đã là không có.

Từ lúc hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, cách nghĩ ấy dần ít đi, nhưng ước mơ vẫn còn. Nghe những câu chuyện tài tử giai nhân được truyền lưu ở Giang Ninh, sau đó lại nghe danh đám người Tào Quan, Lý Tần, những khi rảnh rỗi đi xem họ tỷ đấu ở thi hội, mọi người chào hỏi lẫn nhau, tuy rằng đa phần tới thi hội Bộc viên là để nói chuyện làm ăn, nhưng nghe được chuyện xưa, thấy người làm thơ, tâm tình lãng mạn, ước muốn xưa kia thỉnh thoảng trỗi dậy.

Nhưng cuộc sống vẫn là cuộc sống, nàng theo sự sắp đặt thành thân, chọn rể, chồng cũng là thư sinh nhưng không được mang danh tài tử, chỉ là một con một sách. Cuộc sống đúng là cuộc sống, nàng vẫn mang trong mình mơ ước xưa kia, đó là những thi nhân, đại tài tử, song khi thấy tướng công của mình không ngây ngô như dự đoán, sau thời gian ở chung, nàng cũng chẳng biết mình đang ước muốn thế nào.

Tướng công của mình được người ta coi là Giang Ninh đệ nhất tài tử, còn mình thì sao? Trong nhà, nàng không hề cảm nhận được khí tức đại tài tử của tướng công... trước kia đọc sách, nghe người ta nói, xem kịch, tất cả đều chỉ đến đại tài tử là lúc nào cũng lải nhải mấy câu thuộc lòng, người nào giỏi hơn thì thỉnh thoảng thốt ra mấy câu ly kinh bạn đạo, nhưng họ lúc nào cũng coi mình là trung tâm và tiêu điểm, đầu khiến cho người khác cảm thấy dễ gần như vậy chứ. Nàng đã từng ước mơ được gả ột đại tài tử, cũng nghĩ

đến mấy câu ước định như “Quan nhân cực khổ rồi” (1), “Đa tạ nương tử quan tâm”... nói chung là như trên sân khấu văn diễn, nhưng hiện giờ, chuyện đâu có giống vậy?

(1): Quan nhân: cách vợ gọi chồng thường chỉ xuất hiện trong kịch thời cổ. Ngoài ra, thời Tống ở Trung Quốc cũng gọi người đàn ông là quan nhân.

Ngày thường nói chuyện rất thoải mái, không khoe khoang, hài ước dí dỏm, vậy mà người kia lại được coi là đệ nhất tài tử. Giữa mình và hắn không giống vợ chồng, giống bạn bè hơn. Nàng chưa từng nghe nói đến bạn bè kiểu này, cứ cách vài ngày hai người lại lên lầu hai trò chuyện, nói cái gì cũng được. Con trai và con gái có thể làm bạn không? Trong một số chuyện cổ thường lưu truyền con gái giả nam trang kết bạn với con trai, nhưng nàng đâu có đóng giả con trai, vậy còn vợ chồng thì sao? Đường như nàng chưa từng nghe tới chuyện vợ chồng mà thành bạn bè.

Nhưng thật ra nàng thích cảm giác như vậy, thích... mà cũng không biết vì sao mình thích, cũng không biết tiến thêm một bước thế nào. Đối người tướng công – đại tài tử mà nàng biết, đến bây giờ nàng vẫn chưa biết được hết, phải nói là chưa hiểu được hết.

Từ buổi chiều đến tối, nàng nằm nghe tướng công hỏi mấy vấn đề, đều là những vấn đề quan trọng trong mấy năm nay. Tướng công là một người thông minh nên có thể nhận ra. Điều này Tô Đàm Nhi biết, thế nhưng có thông minh hơn nữa cũng bất lực mà thôi. Tướng công là một đại tài tử, mình mới là nữ thương nhân, việc này vốn phải do mình làm, nên từ trước tới nay đều cố gắng làm tốt, cố gắng không để cho tướng công cảm thấy phiền lòng vì nó, nhưng tới giờ lại kéo tướng công vào rồi.

Kết quả thế nào hiện giờ không quan trọng, tướng công không thể làm tốt việc này, nhưng tướng công vẫn làm vì để mình thoải mái: “Ta nhất định sẽ làm tốt.” Việc này không phải cứ quyết tâm là làm tốt, cho dù thế nào vẫn là mình kéo tướng công vào...

Trong lòng suy nghĩ, nửa tỉnh nửa mơ, tới nửa đêm trời vẫn còn mưa, bóng đêm yên tĩnh, ánh đèn chập chờn, trong phòng chỉ còn Lập Hằng đang ngồi, lúc này hắn đang xem một số thư tín do các chương quỹ ở các nơi gửi tới, thấy động tĩnh phía sau, hắn quay đầu, sau đó buông thư đứng dậy đi tới.

“Tĩnh rồi à? Muốn uống nước không?”

“Có...”

Tô Đàm Nhi khẽ gật đầu.

Ninh Nghị kê cao gối đầu cho nàng, rót một chén nước đưa tới trước miệng nhỏ:

“Hạnh nhi cùng Quyên nhi đã đi ngủ, Tiểu Thiên hôm nay quá mệt nên lúc này ta bảo cô ấy đi nghỉ một chút, lúc này tới thời gian uống thuốc, nàng tĩnh lại là tốt nhất rồi, à, nếu nàng muốn...”

Ninh Nghị nhìn nàng chần chờ một chút, sau đó đứng dậy:

“Ta đi gọi Tiểu Thiên.”

Ninh Nghị chần chờ là có nguyên nhân của nó, ban ngày hắn đã cố tình biến mất vài lần, chủ yếu là để cho nàng có thời gian làm một số việc cá nhân. Mặc dù nàng bị phong hàn nặng, nhưng không đến mức nằm bệt, sức xuống giường vẫn có. Những việc riêng tư thường không dễ mở miệng, nếu nói thẳng ra thì không biết mặt Tô Đàm Nhi sẽ nóng tới mức nào nữa. Tô Đàm Nhi thấy đối phương lúng túng, quần bách định rồi đi, nàng mở miệng:

“Tướng công... không cần...”

Đợi Ninh Nghị dừng lại, mới nhỏ giọng nói:

“Tướng công không nên kiêng kị...”

Đương nhiên, hắn kiêng kị cũng không phải vì mình, người khó chịu sẽ là nàng.

Ninh Nghị cười cười:

“Đỡ rồi à?”

“Đỡ rồi...”

“Muốn hạ sốt cũng phải hai, ba ngày nữa.”

Ninh Nghị nhìn nàng vài lần, chuyện định nói thì rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu:

“Hiện giờ nàng chưa khỏe, không nên nói nhiều, nếu muốn ăn hay muốn làm gì thì nói với ta nhé.”

Hắn ngồi xuống ghế lại tiếp tục xem thư, trong phòng trở lại yên tĩnh, mưa thu bên ngoài đã mang lại tâm trạng, Tô Đan Nhi nhìn bóng người kia một lúc mới quyết định nói:

“Tướng công... Tại sao lại đồng ý cuộc hôn nhân này?”

Trước kia hai người cũng đã từng nói chuyện này, nhưng nói lúc này không giống như trước kia. Ninh Nghị buông thư nhìn Tô Đan Nhi, thật lâu sau mới cười lắc đầu:

“Cũng định tâm sự với nàng điều này, nhưng mà... hay là mấy ngày nữa, đợi nàng tỉnh táo hẳn rồi nói được không?”

“Thiếp thân không sao đâu mà, muốn... muốn biết.”

Tô Đan Nhi nói rất chậm:

“Hóa ra tướng công cũng muốn nói à?”

“Đồng ý cuộc hôn nhân này không phải vì cái gì cả.”

Ninh Nghị đặt bức thư sang một bên, kéo cái ghế tới sát giường, ngồi xuống:

“Lúc trước... thực ra ta đã nói, ta không biết tại sao mình lại đồng ý, ta đã mất trí nhớ. Ta nghĩ chuyện trước khi ta mất trí nhớ không quan trọng, mà là... chuyện lúc này.”

“Chuyện lúc này?”

Ninh Nghị nhìn nàng một lúc lâu, thở dài, sau đó cười ra tiếng:

“Nàng xác định mình muốn nghe lúc này?”

Tô Đan Nhi cũng cố cười:

“Nếu không nghe, thiếp không ngủ được đâu...”

“Được rồi.”

Ninh Nghị gật đầu, bởi sự tinh nhanh trong suy nghĩ của Tô Đan Nhi lúc này chắc cũng có giới hạn nên tốc độ nói chuyện của hắn không nhanh:

“Thật ra chuyện này vô cùng đơn giản, bây giờ không nói, một ngày nào đó cũng phải nói... Có nam nhân tên Ninh Nghị thành thân với một cô gái tên Tô Đan Nhi, ở rể, cho nên chúng ta quen nhau... Điều này đã là sự thực, không phải nghĩ nhiều nữa, duyên phận cũng tốt, âm thịnh dương suy cũng được, dù sao vẫn là hai người chúng ta... chuyện này, nàng cũng chiếm một phần trong đó, nàng thấy thế nào?”

Tô Đan Nhi nhíu mày suy nghĩ một chút nhưng cũng không hiểu hết được hàm nghĩa những gì Ninh Nghị nói:

“Thiếp thân... Thiếp thân rất thích...”

Ninh Nghị vỗ vỗ tay nàng, hơi dừng một chút:

“Người bên ngoài nói gì cũng không quan trọng, cái gì mà tài tử, cái gì mà ở rể... Nói chung chuyện đã như vậy thì cuộc sống vô cùng đơn giản, đối với ta mà nói, ở rể cũng chẳng là gì, ta cũng không ghét nàng... Không, không bằng nói thẳng, ta thích nàng, kinh doanh rất tốt, tích cách cũng tốt, nàng rất giỏi, ta thích tính cách như vậy, huống chi, nàng đẹp một cách dã man...”

Ninh Nghị một tay sờ cằm, thản nhiên nói chuyện, giống như nghĩ đến đâu nói đến đó. Tô Đan Nhi đúng là trở tay không kịp khiến cho không khí trở nên im lặng, mặt đỏ bừng, lấp bắp xấu hổ:

“Tướng công, tướng công, có thật sự... thích không?”

“Ừ, là rất thích.”

“Thế nhưng... Thế nhưng, thiệp không có tính cách tiểu thư khuê các... Nữ tử vô tài mới là đức, là con gái... không nên giống thiệp, bọn họ đều nói... chuyện này... nam nhân sẽ không thích...”

Nói năng thì lấp bắp nhưng Tô Đàn Nhi không quên dùng ánh mắt để cường điệu sự tình, sau một lát lại ừ rừ:

“Thiệp... không xứng với tướng công...”

“Lúc này mà còn tranh cãi như vậy, đặt trong mắt người khác ta chỉ là một thằng ăn bám, nàng lợi hại hơn rất nhiều nam nhân...”

“Tướng công đâu phải không có bản lĩnh...”

Ninh Nghị cười cười:

“Lúc này, không cần thiết hạ thấp bản thân, điều này không quan trọng, tranh luận đến ngày mai cũng không có kết quả... Dù sao thì chuyện cũng chỉ liên quan đến hai ta. Đối với cuộc sống hiện giờ, ta chẳng có gì không hài lòng, cũng thích nàng, thích cái nhà này, thích cả Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi, người ngoài đúng là vô vị nhưng ta cũng không để tâm, tóm lại, cứ sống như vậy cũng không sao, rất tốt. Cho nên ta định nói với nàng điều này.”

Hắn cầm bàn tay mềm nhũn của Tô Đàn Nhi, năm ngón tay nhỏ nhắn trắng ngần, nhìn bàn tay một cách thích thú, hắn nói:

“Nếu như nàng không có nhiều bất mãn, vậy sau này chúng ta cứ tiếp tục sống như vậy... Mặc kệ trước kia là sắp xếp hay không, dù sao mọi chuyện đã diễn ra, không cần suy nghĩ nguyên nhân tại sao, dù sao cũng không ghét nhau, có được không...”

Hắn cầm tay Tô Đàn Nhi đợi trả lời, đối với Ninh Nghị mà nói, đây là một quyết định tương đối trọng yếu. Trước khi Tô Đàn Nhi tỉnh lại, hắn đã chuẩn bị tâm lý, sau đó chỉ còn cách yên lặng theo dõi kỳ biến, tới lúc này đại khái đã có thể quyết định. Không cần nghĩ nhiều tới nhân tố lãng mạn, nói chung là đã có danh nghĩa vợ chồng, nếu Tô Đàn Nhi không ghét hắn, hai người ở với nhau coi như hòa hợp, vậy thì cuộc sống tiếp theo đơn giản rồi.

Tô Đàn Nhi nhìn hắn, ánh mắt chớp chớp, sau đó nhú lại, nước mắt chảy xuống, đôi môi hơi mở, nói không ra lời. Ninh Nghị chờ thật lâu mới cúi đầu cười cười:

“Dù thế nào cũng phải có một câu chứ...”

“Tướng công...”

Đôi môi Tô Đàn Nhi giật giật:

“Sau chuyện này, đợi Đàn nhi khỏe lại, chúng ta...”

Thanh âm kia nghẹn ngào, khàn khàn nhưng ánh mắt kiên định, trong đêm mưa, nàng hơi dừng một chút, khịt mũi một cái.

“Chúng ta động phòng nhé...”

Muốn nàng nói ra câu này, đúng là không dễ...

115. Q.2 - Chương 116: Phai Màu

“Sau chuyện này, đợi Đàn nhi khỏe lại, chúng ta... chúng ta động phòng nhé...”

Đêm mưa tí tách, Tô Đàn Nhi áp úng nói những lời này, không lâu sau Ninh Nghị gật đầu.

“Khụ, ý ta không phải chuyện này, nhưng mà...”

Hắn cười cười:

“Được.”

Hai người nhẹ nhàng tâm sự trong đêm mưa, thỉnh thoảng có những cơn gió nhẹ thổi vào phòng khiến cho ánh nến lay động. Để biểu đạt những lời vừa rồi, Tô Đàn Nhi đã phải dùng không biết bao nhiêu dũng khí, nàng nằm đó, thẹn thùng trầm tư.

Bệnh tình của nàng nặng một phần là do yếu tố tâm lý, những câu nói hiện giờ đã giải tỏa không ít áp lực cho nàng. Nhưng mà sau một lát, có lẽ nghĩ tới điều gì đó, nàng nhẹ nhàng cắn môi.

“Nếu như... nếu như chuyện lần này khó quá, tướng công... tướng công có thể...”

“Có thể gì?”

“Có thể...”

Tô Đàn Nhi khó xử, muốn nói lại thôi, sau đó đành phải lắc đầu:

“Thôi, không nói nữa.”

“Mất hứng...”

Ninh Nghị nhìn nàng suy nghĩ một hồi, đại khái cũng đoán được cách nghĩ của đối phương, lắc đầu:

“Không phải ta vì tình cảnh Tô gia mà nói những lời như vậy, tình thế hiện giờ không quá khó khăn, còn chuyện của chúng ta cứ quyết định như vậy đi... Hơn nữa, muốn vượt qua tình thế hiện giờ kỳ thực rất đơn giản.”

Tô Đàn Nhi gật đầu, sắc mặt bình tĩnh trở lại, qua một lúc nàng lại áp úng cười cười:

“Chuyện lần này... Tướng công chưa hiểu hết...”

“Hiểu mà.”

Ninh Nghị quay đầu nhìn phía sau:

“Ta đại khái đã tìm hiểu tình hình Tô gia ba năm nay, căn cơ rất ổn định nên không cần quan tâm tới đối thủ là ai. Họ đâm chúng ta một nhát, lại còn cắn thêm một cú, thủ đoạn đúng là rất độc, thế nhưng không có nhiều tác dụng. Việc kinh doanh của Tô gia trải rộng toàn quốc, không có nhiều nơi chú ý tới tình cảnh của Tô gia ở Giang Ninh. Địch nhân muốn làm khó chúng ta thì phải nhắm tới vấn đề hàng hóa, khiến cho cung cầu của Tô gia không ổn định, thế nhưng ý nghĩa của thủ đoạn này không lớn, với căn cơ của Tô gia thì rất khó bị quật ngã trong thời gian ngắn, tổn thất nhiều lắm cũng chỉ là một phần nhỏ. Hậu quả nặng nề nhất chủ yếu là ở Giang Ninh và khu vực xung quanh, tính đi tính lại, thứ họ muốn nhắm đến hiện giờ chính là Hoàng thương. Sau khi diễn ra chuyện này, đám quan phủ sẽ để ý tới vấn đề danh tiếng mà không hợp tác với Tô gia...”

“Hoàng thương...”

Tô Đàn Nhi thì thào lập lại một câu.

“Cho nên... quan trọng nhất hiện giờ chính là giải quyết vấn đề Hoàng thương.”

“Tướng công không hiểu...”

Nàng đưa mắt nhìn xuống phía cuối giường, thấp giọng thì thầm, không muốn cho Ninh Nghị nhìn thấy sắc mặt của mình.

Ninh Nghị thở dài, móc tấm vải trong người ra đặt vào tay nàng nói:

“Không hiểu vấn đề Hoàng thương hay là không hiểu tấm vải này?”

Tô Đan Nhi quay đầu, nhìn tấm vải trên tay, sau đó lại nhìn Ninh Nghị:

“Tướng công... đã biết?”

“Thực ra ta cũng không rõ lắm.”

Ninh Nghị lắc đầu:

“Hạnh nhi khó xử không tiện mở miệng, ta cũng không ép muội ấy.”

Tô Đan Nhi nhìn tấm vải trên tay một lúc, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía bên cạnh, ngẫm nghĩ sự tình, khi quay lại nhìn Ninh Nghị thì miệng đã mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại có vẻ thê lương, hiển nhiên là nàng nhớ tới thời gian gần đây, mình vì chuyện này mà đã lên khóc, thậm chí không chỉ khóc một lần.

“Tướng công, Hoàng thương không tranh được nữa rồi... Ba năm trước đây thiếp đã nghĩ tới việc này mà âm thầm chuẩn bị, màu này rất đẹp, vốn cho rằng chuyện sẽ thành công, nào ngờ kết quả biến thành thế này... chuyện xảy ra giống như bị lừa vậy. Chúng ta không dùng thuốc nhuộm, mà dùng phương pháp phối chế mới gồm: Chu Sa, cỏ xuyên, phèn chua, cây dành dành... cách này chắc chắn trước đây chưa từng có ai dùng. Hai tháng trước, vốn tưởng rằng khi mang tấm vải này ra, mọi người sẽ bị hù dọa sợ hãi, nào ngờ... kết quả lại như thế này...”

Nàng khịt mũi một cái, khẽ cắn môi, Ninh Nghị suy nghĩ một chút nói:

“Bắt đầu phai màu khi nào?”

“Gần hai tháng trước, căn bản không biết vì sao.”

Tô Đan Nhi lắc đầu:

“Sau khi có được phương pháp mới, thiếp đã thử cho phơi nắng, hơi lửa, nhúng nước nhưng đều không làm sao, màu sắc vẫn rực rỡ như vậy, thế nhưng... nó lại phai màu. Thiếp không biết làm gì bây giờ, khi phụ thân gặp chuyện cũng nhắc tới chuyện này, thiếp để bọn họ tiếp tục thử nghiệm, nhưng trong lòng cũng biết rõ không còn cách nào cả...”

“Loại màu này rất khó phối chế, không dùng bột màu, khi phối chế chỉ cần không cẩn thận là màu sắc sẽ thay đổi, cho nên không biết điều chỉnh thế nào, có được màu rực rỡ thế này cũng chỉ là bọn thiếp may mắn thành công...”

Nàng thoáng dừng một chút, trong mắt có lệ:

“Không còn cách nào nữa, tướng công... tranh Hoàng thương không được rồi...”

Nghề vải đã phát triển rất nhiều năm, so với thời hiện đại mà nói, nó đã tạo nên một nét riêng. Mấu chốt hiện giờ nằm ở phương pháp điều chế của Tô Đan Nhi. Có lẽ với sự kết hợp thần kỳ trong một phản ứng hóa học nào đó đã tạo nên màu vàng rực rỡ thế này, với kiến thức hóa học của hắn thì không thể nào lý giải được.

Tô Đan Nhi không phải là người chịu thua một cách đơn giản, song khi nhìn tâm huyết của mình trong ba năm trở nên vô nghĩa, hi vọng Hoàng thương ngập tràn để rồi biến mất hư vô, cộng thêm sự mệt mỏi, áp lực, phong hàn chồng chất lên người mà đổ bệnh. Tinh thần của con người vốn là vậy, một giây trước nàng vẫn còn đang ở trạng thái phơi phới, cho dù phụ thân gặp chuyện nhưng chỉ cần có thể tranh được Hoàng thương thì mọi chuyện sẽ qua một cách êm đềm. Vậy mà đột nhiên nàng phát hiện, mọi dự tính của mình đã trôi theo dòng nước, tinh thần đang ở đỉnh cao đột nhiên tụt xuống, bệnh kéo đến nhanh hơn thủy triều.

Nhưng mà, Ninh Nghị lúc này đang khá hứng thú cầm tấm vải trong tay Tô Đan Nhi lên nhìn:

“Không phải muội còn đang cải tiến máy dệt hay sao? Ta xem sổ sách thấy muội dồn khá nhiều tiền cho việc này...”

“Mức độ cải tiến chưa được bao nhiêu, lúc đầu thiếp dự tính chuẩn bị cho Hoàng thương, nhưng mà nó lại ngắn rất nhiều tiền, số tiền kiếm được hiện giờ không đủ chi, nếu kiếm được tiền Tuế từ Hoàng thương thì mới tiếp tục đầu tư được.”

“Vậy là được rồi, chuyện cần giải quyết hiện giờ vẫn là Hoàng thương...”

“Nhưng không làm được... Tướng công...”

Tô Đan Nhi đang nói thì dừng lại bởi vì thấy Ninh Nghị dường như không tin vào lời của mình.

“Có lẽ rất khó, nhưng khó không có nghĩa là không làm được.”

Ninh Nghị cười cười:

“Không phai màu có cách của không phai màu, phai màu cũng có cách của phai màu, còn về làm thế nào phải cân nhắc một chút...”

Tô Đan Nhi suy nghĩ một chút hỏi:

“Tướng công... chẳng nhẽ định che giấu chuyện phai màu? Không được...”

Nàng dù sao cũng là người thông minh, biết có những lúc có thể nói dối, việc che giấu phai màu sẽ có hiệu quả trong thời gian đầu, nhưng hành động này chẳng khác nào đem hoàng gia ra đùa. Ninh Nghị cũng lắc đầu:

“Không phải như vậy. Hiện giờ ta vẫn có một số việc chưa hiểu rõ lắm, chủ yếu là những quan viên của Chức Tạo viện có liên quan tới Hoàng thương lần này, gia tộc nào muốn tranh đoạt Hoàng thương, chúng ta đã chuẩn bị những gì, máy dệt đã cải tiến đến mức nào... Nếu như nàng còn sức thì kể cho ta nghe một chút, càng rõ ràng thì cách của ta càng có hiệu quả...”

Hắn cúi đầu nhìn tấm vải:

“Hoàng thương là chuyện ưu tiên hàng đầu, mặc kệ đối thủ của chúng ta là ai, lộ diện cũng tốt mà không lộ diện cũng được, chúng ta có thể lợi dụng vấn đề này làm bọn họ xuất hiện, một lưới bắt hết. Cho nên dù có thể nào thì việc Hoàng thương lần này... chúng ta phải tranh...”

“... Vì sao? Bởi vì chúng ta có thực lực!”

Sáng hôm sau, trời vẫn còn mưa, trong chính viện, Ninh Nghị nhìn đám chưởng quỹ nói một cách nghiêm túc. Thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện “chính thức” ở Tô gia, nhìn bề ngoài, hắn mặc áo xanh, đầu buộc khăn, rất có phong phạm của những người nhận nhiệm vụ lúc nguy nan, chỉ ít... trông cũng rất được.

Lúc này hắn đang cầm một cái quạt, nhìn xung quanh.

“... Chỉ cần giải quyết xong chuyện Hoàng thương, đám mèo chuột bên ngoài và những lời bàn tán sẽ biến mất, tất cả sẽ trở lại bình thường, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Còn về phần những kẻ tính kế chúng ta là ai, chúng ta không cần quan tâm, lão thái công sẽ lo việc này, phần của chúng ta là làm tốt những gì thuộc về mình, ổn định cục diện, bằng mọi cách phải đoạt được Hoàng thương.”

“Cho nên một tháng tiếp theo ta sẽ chính thức quản lý chuyện này. Đương nhiên, kinh nghiệm của ta ở phương diện này không nhiều, mọi chuyện đều phải thương lượng với Đan nhi và mong sự chỉ dạy của các vị, hi vọng Liêu chưởng quỹ và mọi người dốc lòng...”

Ninh Nghị khiêm tốn ôm quyền, mỉm cười.

“Chúng ta sẽ bắt đầu triển khai tranh đoạt Hoàng thương. Tuy ta là người đọc sách, chưa tiếp xúc với thương trường, nhưng mà mọi thứ trên thế gian đều có quy tắc, quy tắc đơn giản ta hiểu, ví dụ như tết năm ngoái, do ta đoán được một chuyện mà chỉ thuận miệng nói một câu đã giúp Đan nhi hoàn thành xong việc đàm phán làm ăn với Hạ gia, hà hà... Cho nên chắc chắn là ta cũng biết một chút.”

“Người giỏi!”

Hắn gõ cây quạt xuống bàn, nói từng chữ một:

“Thì trong trường hợp nào cũng giỏi!”

“Giống như những người đọc sách chúng ta, người có tài học thì ở đâu cũng có thể rạng danh, người bên ngoài kiểu gì cũng biết. Cho nên, lúc này phải tận lực phô trương, không cần khiêm tốn. Liều chương quỹ hiện đang phụ trách vấn đề quan hệ với mấy vị đại nhân trong Chức Tạo viện, điều này mọi người cũng đã biết, nhưng còn chưa hiểu rõ...”

“Chúng ta chỉ muốn tỏ thái độ tranh đoạt Hoàng thương, Tiết gia và Ô gia đều đang nhìn chúng ta, chúng ta cũng không biết họ đang tính toán gì. Cho nên, ta hi vọng thời gian tới, khi mời khách ăn cơm hay khi nói chuyện làm ăn, mọi người phải nói cho người khác biết, chúng ta đã chuẩn bị nhiều năm cho việc này! Chúng ta không làm chuyện chúng ta không nắm chắc! Chúng ta đã có loại vải tốt nhất! Đây là thực lực, không ai cần nổi!”

“Hiện giờ tình hình Đại Vũ và Đại Liêu đang căng thẳng, tiền Tuế nhất định sẽ xảy ra vấn đề, nếu như xảy ra xung đột, tình hình biến động, đó chính là thời cơ của ngành dệt chúng ta. Với tình hình trước đây... khẳng định Tiết gia, Ô gia không dám làm, nhưng với tình hình hiện giờ chẳng biết họ đã chuẩn bị những gì? Thế nhưng chúng ta hiểu rõ bản thân mình, chúng ta đã chuẩn bị nhiều năm rồi, hiện giờ chính là lúc tuyên bố với bên ngoài như vậy!”

“Cứ nói với người bên ngoài về những điều này, không cần quan tâm tới Tiết gia, Ô gia. Tuy rằng chúng ta chưa thể tính trước mọi chuyện, nhưng nếu tuyên truyền tốt, để cho tất cả mọi người biết là chúng ta đã chuẩn bị lâu dài, khi đó mấy vị đại nhân trong Chức Tạo viện sẽ biết chúng ta mới là ứng viên tốt nhất, chúng ta đã chuẩn bị thỏa đáng tất cả. Chúng ta đã cải tiến máy dệt, hiệu suất tăng lên nhiều lần, sẽ đáp ứng được như cầu khi có một lượng hàng lớn, cho nên sẽ không ảnh hưởng tới Hoàng thương. Chúng ta có loại vải tốt nhất...À, việc tiếp theo thì cần mọi người giữ bí mật, ta sẽ ọi người xem thứ này, Quyên nhi, đem hộp tới đây.”

Quyên nhi đứng bên cạnh Ninh Nghị gật đầu, xoay người cầm cái hộp trên bàn, Ninh Nghị đưa tay cầm:

“Những gì mọi người sắp được nhìn, vui lòng giữ bí mật... Đương nhiên, mọi người đều là người của Tô gia, hiểu việc này hơn ai hết, ta nói cũng chỉ là nhắc thêm mà thôi...”

Nói xong, hắn chậm rãi mở cái hộp chữ nhật, một tấm lụa sắc vàng rực rỡ xuất hiện trước mắt mọi người. Khi họ sợ hãi thốt lên, Ninh Nghị đẩy nó ra phía trước, rồi cầm lấy một con dao, chém chém vài nhát.

Mưa vẫn đang rơi, cửa phòng đã đóng lại, giọng nói Ninh Nghị từ trong truyền ra

“Hơ lửa... nhúng nước... phơi nắng... không phai màu... đây là thứ hai tháng trước chúng ta sáng chế ra... Vốn nên giữ bí mật nhưng trong tình hình bây giờ, chúng ta không còn cách nào khác... Có thứ này sẽ giải quyết được mọi chuyện... Nhà nào có loại vải tốt như chúng ta? Màu sắc này... Mọi người không cần lo lắng, có màu này thì Hoàng thương không phải chúng ta thì là ai... Mặc dù ta chỉ là một thư sinh, nhưng cũng biết với những gì có trong tay, chúng ta không cần mấy vị đại nhân ở Chức Tạo viện quan tâm, mà họ phải quan tâm tới chúng ta... À, những lời này đừng nói ra ngoài, nhưng nói chung... Chúng ta có lợi, bọn họ cũng nhận được chỗ tốt, lợi ích của họ lớn hơn chúng ta, nên... Được rồi, một tháng tiếp theo, ta với các vị sẽ cố gắng làm tốt những vấn đề sau...”

Trời vẫn đang mưa, trong phòng ngủ, Tô Đàm Nhi nằm hết nhìn nước mưa tí tách rồi lại nhìn sang căn phòng bên, dường như muốn nghe thanh âm bên đó, nhưng thứ truyền tới cũng chỉ là tiếng mưa rơi. Tiểu Thiên bước vào phòng nói chuyện phiếm với nàng. Qua một lúc, nàng mới lên tiếng:

“Không biết tương công hiện giờ trông như thế nào nhỉ...”

“Vừa rồi Hạnh nhi tỷ có tới đây, nói cô gia đang nói chuyện, rất lợi hại, các vị chương quỹ đều bị người thuyết phục. À, cô gia nói rất có đạo lý...”

“Ừ, phải...”

Tô Đan Nhi nở nụ cười, tưởng tượng xem “rất có đạo lý” là như thế nào. Không lâu sau, bên kia thương nghị đã xong, đám chuông quỹ vừa đi vừa bàn tán. Đương nhiên, tiếng nói truyền tới bị đứt quãng bởi tiếng mưa rơi, tiếng bước chân lệt xệt.

“Đúng là kiến thức thư sinh...”

“Hình như có đạo lý...”

“Chuyện nào có đơn giản như vậy.”

“Nhưng mà... tằm vài kia...”

“Không còn cách nào nữa, đại lão gia và nhị tiểu thư đều gặp chuyện, có một số việc cũng chỉ có cách để cô gia đại diện, chỉ cần đứng bên cạnh nhìn, không động tay động chân lung tung thì sẽ không có chuyện gì lớn...”

“Cô gia là một người thông minh, có một số việc sẽ hiểu rõ...”

“Nhưng mà dù sao cũng chỉ là một thư sinh, chuyện buôn bán rất phức tạp...”

Tiếng nghị luận theo tiếng bước chân, biến mất trong tiếng mưa. Ninh Nghị trở lại phòng hỏi thăm bệnh tình của Tô Đan Nhi.

Lại qua một ngày nữa, cơn sốt của Tô Đan Nhi đã giảm, Ninh Nghị cũng bắt đầu thay thế vị trí của nàng, mỗi ngày đều ngồi xe ngựa ra ngoài, học theo cách của Tô Đan Nhi trước đây, lấy tinh thần cầu thị “động tay động chân” vào công việc của Tô gia...

116. Q.2 - Chương 117: Thư Sinh Khó Hiểu

Khi đại lão gia và nhị tiểu thư của phòng lớn đều gặp chuyện, công việc làm ăn hiện giờ do người con rể kia bắt đầu quản lý.

Tô Bá Dung gặp chuyện, Tô Đan Nhi bị bệnh, hai phòng còn lại vốn bình thường sẽ hả hê nhưng giờ cũng phải lo lắng. Tin tức Tô Đan Nhi bị bệnh tạm thời chưa truyền ra ngoài, nhưng người trong nhà đại khái đã biết cả rồi. Về mặt dư luận, không nghĩ cũng có thể đoán được mọi người đang đồn thổi xem phòng lớn vốn ít người, nay sẽ ứng phó ra sao với cục diện này, có người còn đoán rằng trước kia Tô Đan Nhi lợi hại, nhưng dù sao cũng chỉ là con gái, không chống chọi được bao lâu. Nói chung, dưới cái nhìn của tất cả mọi người, Ninh Nghị tạm thời bị đẩy lên vị trí quản lý, điều này cũng khiến người khác nghị luận.

Chẳng qua chỉ là một người ở rể, nếu như ở những gia đình khác, những lời cười nhạo, chửi rủa đã vang lên, nhưng ở Tô gia có chút khác biệt. Từ khi vào phủ tới nay, người này đã phá vỡ những suy nghĩ vốn có về thân phận của hắn, vốn tưởng rằng hắn là một con một sách, nhưng giờ ai cũng biết hắn tài hoa hơn người, thơ từ cũng tốt mà dạy học cũng giỏi, sự kỳ tài của hắn mọi người đã được nghiệm chứng trong một năm qua. Người trong nhà hiện giờ chỉ còn cách giương mắt chờ thái độ của lão thái công, mà ông cụ cũng biết con một sách này không đơn giản.

Trong tình hình hiện giờ, hắn bị đẩy ra làm người quản lý phòng lớn, mọi người trong nhà lập tức dùng thái độ im lặng theo dõi, cho dù là đám người Văn Hưng, Văn Quý hay một số người thân tình với phòng lớn đều như vậy, ai cũng muốn xem ở phương diện này hắn có thâm tàng bất lộ gì không. Lão thái công thực sự lợi hại hay là bất công khi kiếm cho Tô Đan Nhi một người chồng biết văn chương, giỏi buôn bán, thậm chí còn chấp nhận ở rể.

Thái độ này duy trì được ba ngày thì biến thành trò cười.

Mặc dù tài thơ kinh người, nhưng trên phương diện kinh doanh, Ninh Nghị vẫn chỉ là người bình thường.

Có thể nhận ra hần muốn làm tốt mọi việc, nhưng phương thức làm việc có chút vụng về. Mấy hôm nay, sáng nào hần cũng ngồi xe ngựa tới mấy cửa hàng và kho hàng trong thành kiểm tra, đại khái giống như những chuyện trước kia Tô Đàm Nhi vẫn làm, có thể nói là bắt chước mà làm.

Trên thực tế, với căn cơ của Tô gia, mỗi cửa hàng đều có một người tin tưởng tọa trấn, chủ nhân không cần thiết ngày nào cũng phải tới kiểm tra. Tô Đàm Nhi là người kế thừa Tô gia, cho nên đối với những chuyện này nàng vô cùng nghiêm túc, những vấn đề ở cửa hàng hầu như chuyện gì nàng cũng giải quyết, nhưng Ninh Nghị chỉ duy trì được vài ngày, hơn nữa làm việc cũng không hết sức, cho nên sau khi truyền ra ngoài, ai cũng biết hần chỉ làm bộ bắt chước Tô Đàm Nhi.

Kinh nghiệm kinh doanh giữa người trong nghề và người ngoài cách biệt nhau rất lớn, Ninh Nghị xử lý công việc chuyên môn thì không nói, nhưng những việc bình thường thì hần lại không biết, điều này khiến cho người khác buồn cười, giống như đám Văn Hưng, Văn Quý có thể không quản lý được cửa hàng, nhưng lại hiểu biết đại khái về ngành vải. Mấy hôm trước, Ninh Nghị đã làm một chuyện khiến người khác cười vỡ bụng, đó là việc hần muốn xem nơi chứa đựng nguyên liệu làm thuốc nhuộm, khi đến nhà kho kiểm tra thì chứng kiến một người làm công đánh rơi túi bột thuốc nhuộm, hần bảo gom lại, tránh lãng phí. Điều này khiến cho người kia lúng túng, xấu hổ, câu chuyện cũng vì vậy mà lan khắp Tô gia.

Sáng hôm sau, Ninh Nghị nói chuyện với đám chưởng quỹ, việc Hoàng thương là quyết định của Tô Đàm Nhi, không được nghi ngờ. Hần nói thì đông dạc dấy, lời lẽ sắc bén dấy, nhưng tràn ngập lý tưởng hóa kiểu thư sinh, dù là chưởng quỹ bình thường nhất của phòng lớn cũng phải lắc đầu, không thể nói đối phương sai, nhưng mà... nói chung cũng chỉ có từ tư tưởng thư sinh để hình dung.

Vị cô gia này không hiểu kinh doanh, điều này có thể khẳng định... chẳng qua số lượng người nghĩ hần “hiểu” cũng không nhiều, biết điều này họ cũng chỉ xác nhận cách nghĩ của mình mà thôi.

Nhưng mà, mặc dù việc Ninh Nghị tiếp nhận công việc của phòng lớn trở thành đề tài nơi trà dư tửu hậu, nhưng có một việc mọi người phải công nhận hần thành công. Dưới sự tuyên truyền của đám chưởng quỹ về việc mấy năm nay Tô gia đã chuẩn bị vấn đề Hoàng thương, mới chỉ có 4 ngày, việc Tô gia chế ra loại vải mới đã truyền khắp Giang Ninh. Người ngoài đang phỏng đoán, có lẽ vì Tô Bá Dung gặp chuyện, Tô Đàm Nhi bị bệnh nên Tô gia mới chính thức công khai, quyết ra tay làm một cú được ăn cả, ngã về không.

Được, công phu nàng chuẩn bị mấy năm sẽ giải quyết hoàn mỹ được vấn đề Hoàng thương, có thể chính thức quản lý phòng lớn Tô gia, thậm chí lấy thân phận con gái giành địa vị gia chủ. Thất bại, thì cũng vẫn chỉ là thất bại, trong bối cảnh hiện giờ dù có thất bại thì cũng chẳng mất mát quá nhiều.

“Bị bệnh mà vẫn có khí phách bậc này, là phụ nữ cũng chẳng kém đáng tu mi, sau này làm đối thủ với vị Đàm nhi muội tử này, áp lực sẽ rất lớn.”

Trên trà lâu, Tiết Duyên buông chén, lắc đầu cười cười:

“A Tiến, nếu sớm biết như vậy, năm đó cho đệ ở rể Tô gia cũng là mối nhân duyên tốt.”

Hôm nay Tiết Duyên là và Tiết Tiến cùng với mấy vị huynh đệ trong tộc tới trà lâu uống trà nói chuyện phiếm, cùng làm trong ngành vải nên đương nhiên họ sẽ đề cập tới những biến cố gần đây của Tô gia. Tiết Tiến bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói:

“Đệ hiểu rõ mình, có lấy - đệ cũng không lần áp được cô ta, nhưng nếu như cô ta gả vào Tiết gia chúng ta, đệ sẽ lấy, còn nếu đi ở rể thì sẽ chẳng bao giờ ngóc đầu lên được.”

Trước kia Tiết Tiến cũng là người cao ngạo, nhưng không ngờ hôm nay lại khiêm tốn như vậy. Mấy huynh đệ trong tộc nghe vậy thì không khỏi nở nụ cười, trêu ghẹo vài câu, sau đó tự nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện lên người vị hôn phu của Tô Đàm Nhi.

“Đáng tiếc, tài thơ đúng là kinh người nhưng chỉ như dệt gấm thêu hoa, không có tác dụng, trong nhà đột nhiên gặp chuyện, bản thân hần lại không có công danh, vậy có ích lợi gì.”

“Biểu hiện mấy hôm nay của Ninh Lập Hằng chắc chắn là có Tô Đàm Nhi ở sau lưng bày mưu tính kế.”

“Ta đang nghĩ xem biểu hiện trước đây của hần có phải là do Tô Đàm Nhi bày mưu tính kế hay không, hần chỉ là một con mọt sách, bất ngờ nổi danh, có lẽ đây cũng là thủ đoạn của cô ta. Chiều theo tình hình, Tô

Đàn Nhi đang muốn tướng công của cô ta dương danh lập vạn mà thôi...”

Thấy mọi người bàn luận như vậy, Tiết Tiến định nói gì đó lại thôi, sau đó lắc đầu:

“Đừng khẳng định như vậy, tên Ninh Lập Hằng kia không đơn giản, hẳn không phải kẻ ngốc đâu.”

Lúc trước Ninh Nghị vang danh, Tiết Tiến coi như một hòn đá lót đường cho hắn. Hiện giờ Tiết Tiến đã học được sự khiêm tốn, có lẽ là đã tiến bộ, Tiết Duyên gật đầu, vỗ vai hắn nói:

“Khiêm tốn là chuyện tốt, nhưng mà việc này thì đệ quá cẩn thận rồi, Ninh Lập Hằng kia đương nhiên không phải kẻ ngốc, nhưng cũng chỉ có tài làm thơ, loại văn nhân này thường có tính cách cổ quái, điều này có thể hiểu. Nhưng dù hắn có tài học kinh người thì kinh doanh vẫn là một lĩnh vực mới.”

Hắn hơi dừng một chút:

“Ta thấy tên Ninh Nghị này đúng là có năng khiếu trên phương diện buôn bán, có thể nói là thiên phú trời cho. Hắn là người thông minh, nhưng dù sao cũng chỉ mới bước chân lên con đường này, người khác cười nhạo hắn cũng là điều bình thường. Nhưng cười thì cười, phải rõ một điều... dù Ninh Nghị có làm gì thì sau lưng hắn vẫn có Tô Đàn Nhi tọa trấn, chỉ cần bọn họ tranh được Hoàng thương, tất cả mọi chuyện sẽ bị thổi bay như cát bụi. Tô Đàn Nhi vừa gióng trống khua chiêng tranh đoạt Hoàng thương, vừa mang tướng công nàng ta ra làm trò cười, sợ rằng đây cũng chỉ là một phần tính toán. Chuyện Hoàng thương, chúng ta cũng muốn được chia một phần, mọi người có thể cười nhưng cũng phải lo liệu tốt chuyện của mình.”

Tiết Duyên vừa nói như vậy, sắc mặt mọi người lập tức trở nên nghiêm túc. Tiết gia, Tô gia, Ô gia đều đã bộc lộ ý đồ với Hoàng thương, ai cũng tận dụng ưu thế của mình để tranh đoạt, nhưng mà Tô gia đã đi trước, lợi thế cũng là nhiều nhất.

Tiết Tiến lắc đầu nhìn một người trong nhóm nói:

“Ta đã nói từ trước rồi mà.”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt hắn đã nhìn xuống dưới đường:

“A?”

Tiết Duyên cũng nhìn theo, chỉ thấy trong đám người, Ninh Nghị đang cầm một cái hộp đi tới. Hắn không mang theo người hầu, nha hoàn, có lẽ đi một mình, không biết là tới nơi này dạo chơi hay có chuyện. Chỉ thấy hắn hỏi một người bán hàng trên đường, sau đó đi tới trước cổng một gia đình cách đó không xa.

“Bên kia là...”

“Phủ đệ của Hạ Phương Hạ đại nhân ở Chúc Tạo viện.”

“Đùa à, hắn đi một mình?”

Đám người Tiết gia hai mắt nhìn nhau. Việc tranh đoạt Hoàng thương cũng phụ thuộc rất lớn vào quan hệ, theo những gì đám Tiết Duyên, Tiết Tiến biết, Tô gia hiện giờ đã móc nối khá nhiều với các quan viên trong Chúc Tạo viện, mối quan hệ với một số người thậm chí khá mật thiết. Thế nhưng người nắm quyền thực sự chỉ có ba người, đó là Hạ Phương - Hạ đại nhân, Hàn Triều Ứng - Hàn đại nhân và chủ quan Đồng Đức Thành - Đồng đại nhân, hiện giờ Tô gia mới móc nối được với Hàn Triều Ứng mà thôi.

Thái độ của chủ quan Đồng Đức Thành tương đối mập mờ, không nghiêng về bên nào cả. Mà thế cục nay năm có biến, Hạ Phương cũng chưa dám tỏ thái độ gì, hẳn chắc là sẽ chú ý tới một số thương hộ tầm trung, cho nên hiện giờ mấy nhà đều muốn tranh thủ. Tình hình càng ngày càng khẩn cấp, Hạ Phương lập tức tuyên bố không tiếp đãi thương nhân tới nhà chơi, hai ngày trước Tiết gia cũng bị người ta đóng cửa không tiếp, hiện giờ còn đang nghĩ cách, không ngờ tên Ninh Nghị này lại chạy đến.

Đi một mình, thậm chí thái độ còn tương đối vui vẻ. Hẳn hiện giờ đang đứng ở cửa suy nghĩ một chút, sau đó mới gõ cửa, sau đó lại biến mất dưới mái hiên. Đám người Tiết gia trên lầu còn đang nghị luận, thậm chí là pha trò.

“Không có khả năng.”

“Sao có thể gặp hắn được chứ...”

“Hắn chỉ là một tên ở rể mà cũng dám chạy tới biểu đạt thái độ của Tô gia, hắn coi mình là đáng cứu thế hay sao...”

“Đại khái là muốn biểu hiện thành tích.”

Không ai cho rằng Ninh Nghị có thể gặp được Hạ Phương, nhưng qua một lúc mà không thấy hắn ra ngoài, mọi người lại nghi ngờ, sau đó có người xuống tìm hiểu, nhin không được bật cười.

“Người gác cổng nói tên Ninh Nghị này rất kiên nhẫn, đám người gác cổng sắp bị hắn làm phiền tới chết rồi...”

Nghe thấy đối phương nói vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ha ha, đúng là thư sinh, hắn cho rằng kiên nhẫn là có thể bám được vào Hạ Phương hay sao.”

“Chắc chắn là không.”

Tiết Duyên nhú nhú mày, sau đó lắc đầu nở nụ cười:

“Nhưng mà nghe giống chuyện cổ tích vậy...”

Lại qua một lúc, Ninh Nghị vẫn chưa ra ngoài, một người lại phải xuống tìm hiểu tình hình, lúc trở về hắn cười nói Ninh Nghị vẫn còn đang dây dưa với người gác cổng, đúng là bội phục đối phương, da mặt khá dày cứ ở đó lải nhải, người gác cổng nghe phát chán đành mặc kệ hắn.

Tiếp tục uống trà ngắm nghĩ, cảm thấy chuyện này đúng là vừa lạ, vừa thú vị, vừa buồn cười, bàn tán với nhau thêm một canh giờ nữa mà mới thấy Ninh Nghị cầm hộp ra ngoài, đến cửa quay đầu nhìn cổng một cái rồi mới lắc đầu rời đi. Đám người trên lầu không biết tình hình thế nào, đành phải cử một người xuống hỏi thăm, lúc trở về kể lại vừa cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy bội phục.

“Hắn đứng ở cổng lải nhải hơn một canh giờ khiến cho người gác cổng không chịu nổi... bảo ngày mai tiếp tục tới bái phỏng...”

Tiết Duyên giật mình:

“Con mọt sách này...”

Tiết Tiến trầm mặc một lúc phán đoán:

“Hình như hắn định làm người khác chú ý... đúng là cách ngu...”

“Nếu hắn thật sự tiếp tục thì Hạ đại nhân sớm muộn cũng phải gặp hắn một lần...”

“Vậy thì có ý nghĩa gì?”

Câu chuyện cứ tiếp tục nhưng chẳng ai còn bộ dáng cười đùa, cách này bọn họ đã được nghe bậc cha chú nói qua, buồn chán không phải chỉ dựa vào lợi ích, mà còn phải dựa vào sự tận tụy, kiên trì. Đương nhiên, nghe thì mới nghe vậy chứ chưa thấy tấm gương nào, hôm nay thấy Ninh Nghị làm vậy, trong lòng mọi người ai cũng giật thót một cái.

Người ta không có ở nhà, vì chuyện làm ăn đợi chờ thì không đáng nói, đằng này người ta rõ ràng không gặp, vậy mà vẫn còn lải nhải hỏi thăm người gác cổng tới tận hơn một canh giờ, việc này đúng là đáng sợ...

Hi vọng xa vời nhưng có thành công hay không còn phải chờ mới biết. Hiện đã là buổi chiều, trong khi đám người Tiết gia ở trên lầu lâu thì thăm to nhỏ, Ninh Nghị đang đi trên phố, vút chuyện vừa rồi ra khỏi đầu. Đi qua một con đường là tới trụ sở chính của Trúc ký, Ninh Nghị bước lên lầu hai. Vừa nãy đi bái phỏng người ta, ở đó hơn một canh giờ, cơm còn chưa kịp ăn, bây giờ phải bổ sung năng lượng. Trên bàn đã có hai món ăn, canh trứng là món cuối cùng, định mở miệng cảm ơn thì thấy người bưng tới là một cô gái áo xanh, Ninh Nghị nhìn nàng gật đầu.

Khi đóng cửa thành, hắn đã hứa cùng với Nhiếp Vân Trúc đến nhà Tần lão xin lỗi, nhưng mấy ngày nay bởi chuyện của Tô Bá Dung nên hai người chưa kịp gặp nhau, Ninh Nghị suy nghĩ một chút, định mở miệng xin lỗi việc này.

Nhiếp Vân Trúc không có ý trách gì cả, nàng đang chăm chú đánh giá Ninh Nghị từ trên xuống dưới, ánh mắt có chút lo lắng, sau đó mở miệng trước hỏi:

“Lập Hằng... huynh không có sao chứ?”

“Sao cái gì?”

117. Q.2 - Chương 118: Vân Trúc Và Nguyên Cẩm Nhi Đánh Cuộc

“Lập Hằng, huynh... không sao chứ?”

” Sao cái gì?”

Hiện giờ cổng thành vẫn đóng, thời gian cũng đã là buổi chiều, bữa trưa đã qua nên tổng điểm Trúc ký khá vắng. Trên lầu hai, khi Nhiếp Vân Trúc hỏi câu này thì Ninh Nghị ngẩn người, cô gái kia ngồi xuống phía trước, đưa tay vuốt tóc mai, khẽ cười cười:

“Mấy hôm trước muội có nghe được chuyện liên quan tới Tô gia, nói là... Tô đại lão gia bị đâm, tiểu thư, cô gia của Tô gia cũng có mặt ở hiện trường, cho nên mấy hôm nay muội vẫn tự hỏi xem Lập Hằng có sao không...”

Giang Ninh phú thương rất nhiều, việc buôn bán ngành nào cũng phát triển, Tô gia mặc dù có vị trí hiển hách trong ngành vải, nhưng do hiện giờ tình hình quá khẩn trương, số lượng người bên ngoài biết chuyện Tô Bá Dung bị đâm cũng không nhiều, dù sao chuyện cũng không liên quan mình, biết càng ít càng tốt. Cho dù ngàn năm sau, khi hệ thống thông tin phát triển, việc một phú thương bị đâm cũng chẳng có mấy người để ý.

Do Nhiếp Vân Trúc quan tâm tới chuyện của Tô gia, cho nên cũng thường xuyên nghe ngóng tình hình. Mấy ngày không được gặp Ninh Nghị, trong lòng thấp thỏm bất an, sợ hấn bị liên lụy.

Ninh Nghị nghe nàng trình bày hết câu thì gật đầu:

“Ta không sao, nhưng mà... tình hình trong nhà khá khẩn trương, bản thân cũng bị cuốn vào, mấy hôm nay khá bận.”

Nghe hấn nói không bị sao, sắc mặt lo lắng của Nhiếp Vân Trúc mới mất đi, cười cười:

“Tô đại lão gia... không sao chứ?”

“Vừa qua cơn nguy hiểm, tính mạng được bảo toàn nhưng bị liệt, sau này không thể đi lại, mà muốn khôi phục phải mấy tháng nữa.”

Ninh Nghị ăn một miếng, lắc đầu nói thêm một câu:

“Vấn đề này hiện đang giữ bí mật, không nên truyền ra ngoài.”

“Hả? Vì sao vậy?”

“Người ám sát đã bị bắt, hiện đang ở trong nha môn, hấn phản cung tố cáo ngược Tô gia đã khiến hấn nhà tan cửa nát..., cộng thêm sau lưng đối phương có người điều khiển, dù người bị hại có sống hay chết thì kết quả xử án cũng sẽ bị ảnh hưởng, cho nên tình hình bên này phải giữ kín...”

“Có người... muốn hại Tô gia?”

Nhiếp Vân Trúc trợn mắt.

Ninh Nghị cười cười, thuận miệng giải thích chuyện này một lần, ngoài việc hấn thờ dài vì nhạc phụ bị thương, còn lại tất cả đều bình thản. Đây chính là cách hấn nói chuyện với Nhiếp Vân Trúc từ trước đến giờ, nhưng mà lần này Nhiếp Vân Trúc lo lắng, sau đó lại nghĩ tới chuyện chắc không liên quan tới một người ở rể nên thoải mái hỏi:

“Vậy... Đàn nhi muội tử có gánh vác được chuyện này không?”

“Không may là nàng hiện đang nhiễm phong hàn.”

Ninh Nghị thở dài:

“Cho nên gần đây ta đang giúp quản lý gia đình.”

“À...”

Nhiếp Vân Trúc vốn chỉ thuận miệng hỏi nhưng câu trả lời lại khiến nàng ngẩn người, không biết nên biểu thị thái độ thế nào mới đúng, cuối cùng lập lại một câu: “Không sao chứ?” Cũng không biết nàng đang hỏi tình hình của Tô Đàn Nhi hay của Ninh Nghị.

“Không sao, một trong những nguyên nhân đổ bệnh chính là áp lực quá lớn, chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian là khỏe.”

Tiếp tục hỏi thăm ân cần vài câu, Nhiếp Vân Trúc nở nụ cười:

“Nói vậy thì việc làm ăn gần đây của Tô gia do Lập Hằng trông coi?”

Trước đây, nàng cảm thấy Ninh Nghị có tài hoa nhưng không có đất thi triển, Trúc ký nhờ có hắn mới thành công, bây giờ có cơ hội, đứng trên lập trường bạn bè, nàng rất cao hứng vì hắn.

Ninh Nghị bật cười lắc đầu:

“À, cũng chưa thể nói như vậy, chẳng qua hiện giờ tình hình của Tô gia bắt buộc phải có một người ra mặt mà thôi. Các công việc cụ thể ta biết thì không nhiều, mấy hôm nay còn đang đi tìm hiểu, quan sát. Hai ngày trước có một chuyện vui, đó là ta nhằm mấy thứ lương liệu bảo quản vãi như Huân Hương, Long Nảo thành nguyên liệu nhuộm màu, bảo bọn họ đừng nên lãng phí, thu gom lại sau này dùng, ha ha, việc này thiếu chút nữa bị người ta cười nhạo...”

Ninh Nghị vừa ăn vừa tự cười mình, Nhiếp Vân Trúc nghe thấy cũng không biết nên biểu thị thái độ thế nào, tức giận cười ra tiếng:

“Lập Hằng cố ý phải không?”

“Đương nhiên rồi, ta lợi hại như vậy, làm sao có thể không hiểu mấy thứ đó, đúng không?”

Ninh Nghị trợn mắt:

“Ta cố ý đùa bọn họ nhưng họ đâu có biết, à, việc này đừng truyền ra ngoài...”

“Huynh vừa nói việc này, muội đã không tin.”

Nhiếp Vân Trúc cười nhứ mày:

“Nhưng mà, nếu Lập Hằng đã ra mặt, mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa, đúng không?”

“Ha ha, có lẽ là vậy. Nhưng dù thế nào thì mấy hôm nay ta đang định di chuyển các nơi, quan sát, quản lý tình hình... À, hiện giờ ta đã nhìn trúng mấy cửa hàng gần đây, có quy mô lớn hơn cửa hàng của nàng, buổi trưa hoặc buổi chiều sẽ tới đây ăn cơm. Việc cần giải quyết không nhiều, đám chương quỹ đều có thể giải quyết, không cần ta dạy họ cần phải làm gì, cho nên hai hôm nữa ta sẽ thu xếp thời gian, chúng ta tới gặp Tần lão... Vốn ta đã đồng ý đi cùng muội, nhưng mấy hôm trước bận quá, hôm nay tới đây xin lỗi luôn thế.”

Nhiếp Vân Trúc nhìn hắn, sau đó mấp má môi:

“Lập Hằng hiện giờ rất bận, việc này không cần gấp, có thời gian đi là được...”

“Làm gì có chuyện gì mà bận.”

Ninh Nghị khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, lắc đầu:

“Vấn đề của Tô gia không lớn, giải quyết không cần nhiều công phu. Có người định hại Tô gia, ta chỉ đóng vai khoét to tác hại vốn có, đợi thời gian xem người phía sau là ai thôi.”

Tâm tình của hắn khá thoải mái, không giống với trạng thái nói chuyện khi chạy bộ trước kia, sau đó hắn nói tới mấy chuyện linh tinh xảy ra ở hăng vãi. Vân Trúc chống cằm ngồi nghe, đợi Ninh Nghị hỏi thì nàng nói tình hình kinh doanh từ sau khi đóng cửa thành. Tuy rằng tình hình khẩn trương, trong thành cũng xảy ra một số chuyện nhỏ, nhưng mà tổng thể thì các nàng chưa gặp vấn đề gì về sự an toàn.

Ninh Nghị cũng chỉ nói qua một số chuyện của Tô gia, không đề cập quá nhiều, Vân Trúc đương nhiên cũng không hỏi. Thế nhưng khi Ninh Nghị rời đi, nàng lại nghĩ đến tác phong và biểu hiện của hắn khi nắm quyền kinh doanh ở Tô gia. Đối với nàng mà nói, Ninh Nghị một khi xuất thủ chắc chắn sẽ tạo nên bất ngờ, khiến người khác kinh ngạc trợn mắt mà nhìn. Cho dù chỉ là bạn bè nhưng nàng rất thích nghe những chuyện này, cũng giống như khi thấy Tần lão khen hắn, nàng lại cảm thấy vui sướng và hãnh diện. Buổi tối, khi Nguyên Cẩm Nhi dạy múa ở Yến Thúy lâu trở về, nghe nói Ninh Nghị tới đây bèn cười hì hì trêu ghẹo.

“Hi hi, vậy là Vân Trúc tỷ không cần cả ngày lo lắng, âu sầu nữa rồi.”

Nhưng khi nghe thấy Vân Trúc nói tới nguy cơ của Tô gia, Cẩm nhi lại trợn mắt:

“Nương tử nhà hắn quá lợi hại, hiện giờ lại đổ bệnh... Ninh Nghị sao có thể làm được...”

“Tỷ cũng không biết, hắn không nói quá nhiều, nhưng mà một khi Lập Hằng ra mặt chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Hơn nữa, vừa rồi hắn cũng nói vấn đề không lớn, hắn sẽ giải quyết.”

“Nói cho đỡ lo mà thôi.”

Cẩm nhi tỏ vẻ không tin:

“Vân Trúc tỷ, muội cũng biết tên Ninh Nghị kia... hắn rất lợi hại, nhưng không thể một mình biết hết chuyện thiên hạ được, việc kinh doanh, muội dám cá là hắn không bằng được nương tử hắn ở nhà!”

Thấy Cẩm Nhi nói có lý, Vân Trúc suy nghĩ một chút, sắc mặt tỏ ra hơi do dự. Nguyên Cẩm Nhi nhìn nàng, ngồi xuống bên cạnh:

“Dù sao đây cũng không phải chuyện của chúng ta, chuyện lần này tuy khó nhưng Tô gia có nhiều người, đâu phải một mình hắn chống trời, chỉ là cần một người đứng ra ổn định tình hình mà thôi, đừng lo lắng nữa... À, như vậy đi, ngày mai muội sẽ đi hỏi mấy tỷ muội thông thạo tình hình Tô gia, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

Nguyên Cẩm Nhi tuy rằng đã chuộc thân, nhưng tạm thời vẫn chưa dứt bỏ hoàn toàn quan hệ, vẫn muốn duy trì quan hệ làm ăn. Chiều hôm sau, khi Ninh Nghị đến Trúc ký ăn cơm, nàng nói chuyện với hai người một lúc rồi đi. Đợi tới hôm đó, Cẩm Nhi mới kể lại cho Vân Trúc nghe những tin tình báo nàng mới thu được.

“À, hóa ra Tô gia đang định làm Hoàng thương, gần đây mọi người đồn thổi rất kinh. Tính ra hiện giờ đã có Tiết gia, Ô gia, còn có Trần gia, Lữ gia gì đó nữa, cộng cả Tô gia vào là khá nhiều người. Nếu thực sự họ đoạt thành công thì mọi chuyện sẽ được giải quyết một cách dễ dàng... Người ta nói, Ninh Lập Hằng của tỷ đang dùng biện pháp “một sách” ứng cứu tình hình...”

“Sao lại Ninh Lập Hằng của ta...”

“Vậy thì Ninh Lập Hằng của người khác, được chưa. Hai hôm nay hắn định tới gặp Hạ Phương Hạ đại nhân, nhưng lại không thông qua quan hệ, mà quan hệ cũng chưa chắc đã có tác dụng. Hắn trực tiếp tới phủ cầu kiến, hôm qua và hôm nay đều đứng ì ềo với người gác cổng tới hơn một canh giờ mới đi, đúng là kiên nhẫn, nghe nói ngày mai hắn còn định đi. Mà trong mấy ngày hôm nay, người trong hăng vải còn truyền tai nhau... mỗi ngày hắn sẽ tới phủ Hạ đại nhân đứng một, hai canh giờ, đến khi nào người ta chịu gặp mới thôi. Thật là ngốc, chẳng phải hắn có quan hệ với phò mã hay sao, chỉ cần nhờ một tiếng là được...”

“Chuyện mình có thể làm sao lại phiền đến người khác, sau này sẽ bị đánh mất sự coi trọng.”

“Hừ, dù sao... cũng là kẻ ngốc, sao khi cãi nhau hắn không ngốc như vậy nhỉ...”

Hai người mặc quần con nằm ở trên giường, Nhiep Vân Trúc bật cười:

“Cái này gọi là có nguyên tắc, không phải là ngốc, Hạ đại nhân kia sớm muộn cũng gặp hắn mà thôi...”

“Hừ, nếu như hắn không phải Ninh Lập Hằng, Vân Trúc tỷ chắc chắn sẽ nói hắn ngốc! Hơn nữa dù có gặp được thì cũng khiến người ta mất hứng, không thuyết phục được người ta, cuối cùng vẫn phải dùng tới quan hệ. Bằng không hai chúng ta đánh cuộc đi!”

“Không cuộc cái này, Lập Hằng nhất định sẽ thành công.”

“Vậy được, muội... cược hần không thành công!”

Cầm nhi suy nghĩ một chút, sau đó bỗng nhiên bật cười:

“Đánh cuộc thứ gì bây giờ? Muội nghĩ ra rồi, nếu như hần không thành công, muội thắng, Vân Trúc tỷ sẽ thắng thắn nói thích Ninh Nghị!”

“Ta, ta không có... chuyện này...”

Trong ánh sáng mờ mờ, mặt Vân Trúc dần nóng lên, nàng nghiêng đầu nhìn Nguyên Cầm Nhi, Cầm nhi hơi ngước cằm, khiêu khích nháy mắt, hai người nhìn nhau trong chốc lát, Vân Trúc có chút xấu hổ nhũn mày. Thực ra nàng không thích Cầm Nhi mang chuyện nàng thích hay không thích ra đùa, suy nghĩ một chút nàng hít sâu một hơi:

“Vậy còn muội? Nếu như Lập Hằng thành công thì sao?”

“Nếu hần lợi hại như vậy, muội với Vân Trúc tỷ sẽ cùng nói thích hần, sau này không bảo hần ngốc nữa.”

Điều này hiển nhiên trò đùa dai của Nguyên Cầm Nhi, nàng hơi có chút đắc ý, vẫn ngước cằm nhìn Vân Trúc. Vân Trúc trợn mắt nhìn nàng sau đó quay đầu nhìn đình màn, thật lâu mới thốt ra một câu:

“Cược!”

“Hi...”

Cầm nhi không nói gì, trong phòng trở nên yên tĩnh, nàng quay sang ôm Vân Trúc, Vân Trúc nhích người ra, nàng lại nhích tới. Vân Trúc bật cười, thở dài:

“Không được, tránh ra! Muội đáng ghét...”

Nàng đưa tay đẩy Cầm nhi mặt dày mày dạn ra nói:

“Linh tinh quá!”

“Muội có thể đùa với tỷ thì tỷ không thể đánh cuộc...”

Cầm nhi cong người như con tôm, hừ hừ vài cái:

“Dù thắng hay thua cũng không để cho tên Ninh Nghị kia chiếm tiện nghi, muội cũng không kéo mình vào...”

” Dù thắng hay thua cũng không thể nói ra được, nói ra rồi sau này mọi người nhìn mặt nhau làm sao... sao có thể coi Lập Hằng là người của mình được.”

“Đàn ông nhất định sẽ mừng... Hơn nữa muội nghĩ nếu như Vân Trúc tỷ cứ âm thầm thích hần như vậy, muội trông mà sốt ruột lắm...”

“Ta...”

Vân Trúc suy nghĩ một lúc, sau đó nhìn màn thở dài.

“Ta làm sao?”

“Ta...”

“...”

“... Ta rất thích hần.”

Qua hồi lâu, Vân Trúc cũng nói ra câu này, tâm tình rất phức tạp. Cầm nhi ở bên kia cũng im lặng, sau đó vươn tay chém một cái trong không trung:

“À, đó là lời nói đùa, không tính...”

Vân Trúc đưa tay bóp mũi Cầm Nhi một cái, Cầm Nhi cười nhích người tới gần, trong phòng lại yên tĩnh. Qua một lúc, những âm thanh lạch tách lại vang lên, Cầm Nhi mặt dày tiếp tục sáp tới, đưa tay ôm lấy một tay Vân Trúc:

“Vân Trúc tỷ, lúc này muội cũng chúc cho tỷ được như ý...”

“Hả?”

“Tuy rằng muội nghĩ chuyện không thể, nhưng muội cũng hi vọng Ninh Nghị có thể làm được, bởi vì hắn là người có khả năng nhất trong số những người muội biết. Vân Trúc tỷ cứ đứng ở bên hắn như vậy, muội cũng chỉ đành đứng ở một bên... chúc phúc cho tỷ...”

“Biết rồi.”

“Nhưng mà muội vẫn cảm thấy hắn không làm được...”

“...”

Bầu không khí bị hạ thấp, trong phòng trở nên im lặng...

Khi Nhiếp Vân Trúc và Nguyên Cẩm Nhi đang chú ý tới động tĩnh của Ninh Nghị, thì cũng có rất nhiều người đang im lặng theo dõi. Ninh Nghị không phải là tiêu điểm, không ai tin rằng hắn sẽ phát huy được tác dụng, quan trọng là Tô Đan Nhi đứng sau lưng mà thôi.

Hắn làm chuyện gì ở hăng vãi cũng không quan trọng, làm nhiều thì người cười nhiều mà thôi, thế nhưng trong lúc người ngoài cười, đám chưởng quỹ càng mạnh tay tuyên truyền cho sự kiện Hoàng thương, đây chính là ý đồ của Tô Đan Nhi. Khi Ninh Nghị đột nhiên chạy tới bái phỏng Hạ Phương Hạ đại nhân, tuy rằng cũng bị dính thủ đoạn đóng cửa như những người khác, nhưng cũng khiến đám người Tiết Duyên, Tiết Tiến đề cao cảnh giác, chú ý theo dõi xem hắn có tiến triển gì không, thông qua đó tìm kiếm ý đồ thực sự của Tô gia và Tô Đan Nhi.

Không riêng gì Tiết gia, Tịch Quân Dục và rất nhiều chưởng quỹ của Tô gia cũng đang ngóng mắt chờ trông thế cục, không rõ đột nhiên Ninh Nghị tìm Hạ Phương là vì chuyện gì, một là tư duy một sách, cho rằng bản thân có thể thuyết phục đối phương, hai là ý đồ của Tô Đan Nhi ở sau lưng.

“Rốt cục hắn muốn làm chuyện gì...”

Sau khi lần thứ hai Ninh Nghị bị từ chối ở Hạ phủ, tối hôm đó, Tịch Quân Dục liền cùng với một chưởng quỹ mà mình thân ở trong phòng uống rượu trò chuyện, đối với hành động của Ninh Nghị chỉ lắc đầu cười cười, có lẽ là ý đồ của Tô Đan Nhi, nhưng bị Ninh Nghị làm ọi chuyện rồi tung rồi mù, bản thân hắn cũng không rõ.

“Hành động của Cô gia chỉ nhằm mục đích tung hỏa mù mà thôi, không ảnh hưởng tới toàn cục, ví như chuyện nhằm Huân Hương thành nguyên liệu thuốc nhuộm cũng vậy, nhưng lần này tới Hạ phủ đúng là lỗ mãng, việc không tiến triển cũng không sao, chỉ sợ lại đắc tội Hạ đại nhân..”

“Ài, dù sau lưng có tiểu thư bày mưu nghĩ kế, nhưng... mà thôi, chúng ta chỉ nên quan tâm tới chuyện Hoàng thương, dù sao... khi phách thư sinh của hắn đã nổi lên, chuyện đã quyết định, ta và huynh cũng không nên động vào làm gì...”

Cùng lúc đó, ở một nơi khác trong thành Giang Ninh, có một số người cũng đang phán đoán hành động của Ninh Nghị, Tô Đan Nhi và Tô Dũ ra sao, họ chẳng quan tâm.

“Dính luôn hai ngày đóng cửa, không biết ngày mai có đi nữa không?”

Trong lương đình của phủ phò mã, Khang Hiền nghe Lục A Quý báo cáo tình hình, nở nụ cười:

“Tiểu tử này rốt cuộc muốn làm gì, hắn cho rằng mình có thể thuyết phục được Hạ Phương sao?”

Đang đi trên đường, có hai chị em vô tình nghe thấy lời bàn luận thì liếc mắt nhìn nhau, chạy tới bàn luận xôn xao.

118. Q.2 - Chương 119: Hai Người Hầu Nhỏ (thượng)

Hiện giờ có rất nhiều người đang chú ý tới động tĩnh của Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi, nhưng tối hôm nay, trong một khu nhà của Tô gia, mọi chuyện khá bình lặng.

Trong phòng Tô Đàn Nhi vang lên những tiếng lách cách hạ cờ, những giọng nói lú lo. Thiên nhi và Hạnh nhi đang chơi cờ ca rô, Tô Đàn Nhi nằm trên giường xem, thỉnh thoảng mách một hai nước.

Hạnh nhi bình thường rất ít khi thắng Tiểu Thiên, khi thua thường hay mở miệng kháng nghị, khi nói quá to thì Ninh Nghị vốn đang bàn chuyện với Quyên nhi quay đầu bảo:

“Không thấy trong phòng có người bệnh hay sao, cãi lộn như vậy người ta làm sao nghỉ ngơi!”

“Người nói lớn nhất là tỷ tỷ.”

Hạnh nhi nói, Thiên nhi cũng gật đầu:

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Tô Đàn Nhi liền nở nụ cười:

“Thiếp thích náo nhiệt, tướng công không cho xuống giường nên thiếp đành phải nói vậy.”

“Chẳng có chút biểu hiện của bệnh nhân gì cả, chết cũng không hối cải...”

“Thiếp khỏi rồi.”

“Khỏi cái đầu của muội...” (1)

“Tướng công đang nói ai vậy?”

“Hả? Cái gì?”

“Tướng công đang nói tới muội muội của ai đấy, có phải là Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục, Tiểu Thất, à còn khá nhiều bà con họ hàng xa như Tiểu Mai, Tiểu Kỳ, Tiểu Lạc...”

Tô Đàn Nhi gập ngón tay đếm, Ninh Nghị bật cười, cầm một cuốn sổ ném vào bàn cờ.

(1) Thật ra chỗ này không phải tác giả chơi chữ, mà đây là cách nói của người hiện đại, trong câu “khỏi cái đầu của muội” có chữ – em gái ngươi, Tô Đàn Nhi tưởng là Ninh Nghị đang nói tới đám em gái trong nhà.

“Thiên nhi, Hạnh nhi cùng với Quyên nhi mau viết những gì muốn cải tiến máy dệt ra đi, mọi người bàn tính xem nên tiến hành thế nào, điều động tài chính ra sao, bỏ cái gì thêm cái gì, chương quỹ quản sự là ai... Tại sao nhìn ta, ta đang cho các muội việc làm mà, nếu tính kỹ thì chắc chắn sẽ thành công...”

Nghe Ninh Nghị nói đến đoạn này, Tô Đàn Nhi ở trên giường há miệng:

“Tướng công, chuyện này...”

“Nàng cũng có việc để làm.”

Ninh Nghị cầm một số bức thư ném tới bên giường:

“Nếu đúng là rồi việc thì xem giúp ta mấy hôm nay có tình hình gì đi.”

Tô Đàn Nhi vội vàng vợ lấy đồng thư, giống như sợ Ninh Nghị đoạt trở về, mỉm cười, nhìn ba cô gái bên cạnh nói:

“Thế nhưng... Tướng công, việc cải tiến máy dệt rất lớn...”

“Dù sao thì nàng gật đầu mới thông qua mà, ba cô gái này cũng vậy, họ vẫn theo nàng, ý kiến của ta coi như tham khảo.”

Tô Đàn Nhi ngẫm lại thấy đúng nên gật đầu, sau đó nhìn những bức thư trong tay:

“Những thứ này là...”

“Đó là biểu thống kê của đám chưởng quỹ trong thành Giang Ninh mấy ngày gần đây, còn có cả thư của các nơi gửi tới. Ta cũng đã xem qua nhưng khi hỏi Thiên nhi, Quyên nhi thì họ cũng không rõ bằng nàng, ta nói với nàng một chuyện, đám người này hình như khó chịu với ta, giống như đang thăm dò thử xem ta có bản lĩnh hay không.”

Tô Đàn Nhi cười cười, sau đó nghiêm nghị xem những bức thư kia, sau một lát, bắt đầu tự ngẫm nghĩ, phân tích.

Mấy ngày gần đây, tối nào trong khu nhà này cũng như vậy, Tô Đàn Nhi đã hết sốt, ngoại trừ việc buồn bã vì xác định Tô Bá Dung sẽ tàn phế thì không có chuyện gì đáng lo. Ninh Nghị cũng hạn chế nàng một số việc, nàng cũng tận lực phối hợp, hiện giờ sức khỏe còn yếu nên cần nghỉ ngơi một thời gian, khi thì Thiên nhi, khi thì Quyên nhi sẽ ở lại chơi với nàng. Nhưng khi Ninh Nghị rời nhà, nàng sẽ xuống giường đi lại, thỉnh thoảng suy nghĩ một vài việc.

Có những lúc Ninh Nghị rất không đáng tin, ví dụ như buổi tối có việc thì bảo ba nha hoàn làm, làm xong thì ném cho nàng xem, nhưng mà các nàng đã làm rất tốt, có xem cũng chẳng phải động não gì nhiều. Đương nhiên, việc cải tiến máy dệt để cho ba cô gái này làm khiến cho nàng lo lắng, nhưng Ninh Nghị biết quá rõ bản thân hẳn muốn làm gì, dù sao thì khi xong việc đều phải mang tới cho nàng xem.

Có những lúc, Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi mỗi người một ý, thỉnh thoảng Tô Đàn Nhi cũng cãi bướng Ninh Nghị một phen, nhưng đa phần là Tô Đàn Nhi suy nghĩ, Ninh Nghị nói và phân tích. Tóm lại, thời gian làm việc không nhiều, khi bàn xong mấy người thường ngồi nói chuyện phiếm, tới khi Ninh Nghị trở về phòng thì bốn cô gái cũng bắt đầu nghỉ ngơi. Ngọn đèn được vặn nhỏ, Tiểu Thiên bưng chậu nước qua phòng Ninh Nghị, cười cười nói đôi ba câu, sau đó về phòng mình, căn nhà trở nên tĩnh lặng.

Sáng sớm, thành Giang Ninh tỉnh lại trong tiếng gà.

Sau khi rửa mặt, ăn sáng, Ninh Nghị và Tiểu Thiên lên xe đến tổng điểm của Tô thị trong thành. Chuyện tiếp theo tương đối đơn giản, buổi sáng mở cửa, Ninh Nghị và Tiểu Thiên đi dạo trong cửa hàng, bình thường Tiểu Thiên khá đáng yêu, nhưng giờ nhận vai trợ thủ cho Ninh Nghị nên rất nghiêm túc. Khi không phải xử lý công việc thì nàng giới thiệu cho Ninh Nghị biết cái này, cái kia, kể cho Ninh Nghị nghe chuyện của hãng vải.

Buổi sáng mở cửa, nàng cùng với đám chưởng quỹ thu xếp công việc một chút rồi cầm cuốn sổ ngồi bên cạnh, chăm chỉ làm việc, thỉnh thoảng cũng nghĩ linh tinh, đại khái là hỏi Ninh Nghị xem đây có phải cách nghĩ của tiểu thư hay không, Ninh Nghị ở bên cạnh gật đầu.

Sau đó, Ninh Nghị và Tiểu Thiên ngồi xe ngựa đi dạo trong thành Giang Ninh một vòng, buổi sáng hôm nay không có chuyện gì nên hai người thoải mái đi dạo một chút. Giang Ninh vẫn phồn hoa như trước, chỉ khác một điều là có binh sĩ, nha dịch đi qua đi lại, bầu không khí tương đối nghiêm túc nhưng thỉnh thoảng cũng có một vài trận ẩu đả xảy ra. Tiểu Thiên ngồi cạnh Ninh Nghị vén rèm ra nhìn, sau đó cúi đầu trầm tư, khi Ninh Nghị đưa tay tóm lấy hai bắp vai nàng, nàng quay đầu đi như con mèo nhỏ cọ má vào tay Ninh Nghị.

“Cô gia, huynh hôm nay vẫn đi tìm Hạ đại nhân à?”

“Ừ.”

“Thế nhưng không an toàn đâu.”

“Không sao cả.”

“Thế nhưng muội lo lắng...”

Nàng nhỏ giọng thì thầm, điều này làm Ninh Nghị liên tưởng tới một con mèo nhí bèn đưa tay xoa đầu:

“Tình hình bên ngoài không bất ổn đến vậy đâu, không cần nghĩ nhiều, không được mất hứng, ngoan nào.”

Tiểu Thiên cố sức lắc đầu, một lát sau thấy thái độ của Ninh Nghị vẫn vậy đành phải cười.

“Thực ra Tiểu Thiên chỉ là một nha hoàn, nếu ở gia đình khác mà nói như vậy đã bị đánh như tử rồi... À, chuyện cô gia muốn làm, Tiểu Thiên cũng biết, tình hình bên ngoài không xấu như vậy, nhưng... chứng kiến

tình cảm của cô gia và tiểu thư mấy ngày qua, Tiểu Thiên không nhịn được lại lo lắng, đúng, không nhịn được... cho nên... muốn nhắc cô gia một chút thôi...”

Tay nàng nắm chặt, cúi đầu nhìn xuống ngực, mặt đỏ như gấc. Trong lúc nhất thời Ninh Nghị cũng không biết trả lời như thế nào mới tốt, đợi khi xe ngựa tới một cửa hàng của gia tộc, Tiểu Thiên liền khôi phục bình thường, sôi nổi xuống xe. Trước mặt công nhân trong cửa hàng, nàng là người rất nghiêm túc.

Buổi trưa, sau khi bảo Tiểu Thiên và mấy người đi theo về Tô phủ, Ninh Nghị lại tới phủ đệ của Hạ Phương, đây là ngày bái phỏng thứ 3. Lúc đi trên đường hần vô tình gặp Ô Khải Hào của Ô gia, mọi người hàn huyên một lúc, Ô Khải Hào ân cần hỏi thăm bệnh tình của Tô Đan Nhi rồi cười rời đi. So với Tiết gia, hai huynh đệ Ô gia biết đối nhân xử thế hơn nên ngày thường không xung đột gì nhiều. Khi sắp tới Hạ phủ, Ninh Nghị đột nhiên bị một người cản lại.

Đây là hai người mặc áo xanh, đội mũ quả dưa (mũ vuông tròn đầu), trông khá giống với gia đình. Hai người cản Ninh Nghị rồi kéo hần tới ngõ hẻm bên cạnh, một người trong đó thì lễ nói:

“Chào Thầy ạ.”

Đây là tiểu vương gia Chu Quân Võ, tính tình tương đối rụt rè, hiện giờ mặc bộ đồ xanh, đội mũ quả dưa trông khá là thú vị. Người bên cạnh đương nhiên là chị gái hần, Chu Bội.

Sau khi chào nhau, Ninh Nghị nghi hoặc hỏi:

“Hai người làm gì vậy? Trốn ra ngoài à?”

“Làm gì có, Mục thúc thúc cũng đi theo mà.”

Chu Quân Võ vội vã giải thích, Ninh Nghị đi ra ngoài nhìn xung quanh thấy mấy người mặc quần áo màu xanh đang nhìn sang, âm thầm đề phòng, chắc đây là vệ sĩ vương phủ.

“Thực ra, ta và tỷ tỷ đã nghe nói tới chuyện thầy muốn gặp Hạ Phương, muốn xem cách thầy thuyết phục ông ta nên mới ra đây xem. A, đúng rồi, đúng rồi, thầy thấy chúng ta mặc trang phục này thế nào? Chúng ta đóng giả làm người hầu theo thầy đi tặng lễ, nhất định sẽ không nói lời nào! Không làm loạn! Tuyệt không mang tới phiền phức! À, chúng ta cũng đã chuẩn bị quà tặng, thầy có thêm hai người hầu nhưng đồ tặng chắc chắn là chưa chuẩn bị xong, cho nên chúng ta không muốn thầy phải nhọc công, đã chuẩn bị từ trước rồi, nó rất đáng giá đấy, có cả linh chi này, mứt tiến vua, tơ lụa trắng... Chúng ta cũng đã thăm dò, đây là những thứ Hạ Phương Hạ đại nhân thích, chúng ta chỉ muốn xem thầy thuyết phục Hạ Phương thế nào mà thôi...”

Tiểu Quân Võ vẻ mặt hưng phấn, phát tay nhấn mạnh chuyện họ sẽ không mang lại phiền phức gì cho Ninh Nghị. Chu Bội đứng ở bên cạnh không nói lời nào, nàng với Ninh Nghị có khúc mắc nhưng xem thì vẫn muốn xem. Nguyên nhân chủ yếu của việc này là tối qua, Khang Hiền có phân tích những chuyện Ninh Nghị muốn làm, cuối cùng kết luận, Ninh Nghị rất ít khả năng dùng lời lẽ thuyết phục Hạ Phương, nếu đã không dùng lời nói thì chắc chắn phải có cách khác. Hai chị em sau đó chụm đầu suy nghĩ, đoán là trong chuyện này nhất định có âm mưu, nào là dùng điểm yếu để uy hiếp...

Càng nghĩ càng thú vị, tưởng tượng cảnh một mệnh quan triều đình bị người ta nắm được điểm yếu, tóm tóc uy hiếp... chắc chắn là như vậy rồi, Ninh Nghị đâu phải kẻ ngốc.

Suy nghĩ những chuyện tà ác này đúng là rất kích thích, cho nên hai chị em hôm nay cải trang đứng đợi ở đây, chuẩn bị đi cùng với Ninh Nghị để mở mang tầm mắt.

Hai mí mắt Ninh Nghị giật đùng đùng, thấy Chu Quân Võ nói một tràng, dùng vẻ mặt chờ mong, hần lắc đầu.

“Phiền lắm, hai người không được theo...”

119. Q.2 - Chương 120: Hai Người Hầu Nhỏ (hạ)

“Phiền lắm, hai người không được theo...”

Trong hẻm nhỏ, Ninh Nghị đứng là chẳng biết làm thế nào với tình hình bất thành hình nảy sinh này, hẳn lắc đầu cự tuyệt nhưng cũng chẳng tổng cổ được hai tên tiểu quỷ này.

“Vì sao vậy?”

Lần này tới lượt Chu Bội hỏi.

“Bí mật thương nghiệp sao có thể nói lung tung? Sau này hai người sẽ biết là không giống như những gì hai người nghĩ đâu.”

“VẬY... thầy muốn làm gì? Làm thế nào mới thuyết phục được Hạ Phương?”

“Không thấy là người ta không chịu gặp ta sao? Có gì mà thuyết phục hay không thuyết phục.”

“VẬY... chúng ta nghĩ cách khiến Hạ Phương gặp thầy nhé...”

Ninh Nghị hơi híp mắt nhìn cậu nhóc trước mặt này, Chu Quân Võ cũng cười nhìn sang, sau một lát, hơi có chút không hiểu hỏi:

“Không được à?”

Ninh Nghị bật cười:

“Một tiểu vương gia, một tiểu quận chúa chắc buồn chán quá rồi đúng không, sao lại quan tâm tới việc này.”

“Không phải, chúng ta tuy rằng danh nghĩa là tiểu vương gia, tiểu quận chúa, nhưng thực tế lại là bại gia tử, con nhà giàu, rất vô dụng.”

Chu Quân Võ giải thích một phen, sau đó quay đầu nhìn chị mình, chớp mắt mấy cái, lại thấy hình như hơi hạ thấp mình bèn sửa:

“À, thực ra cũng không phải vô dụng, không phải vô dụng, chỉ là, chỉ là... phụ vương không quản lý công việc, tương lai chúng ta sẽ không có gì làm. Ta và tỷ tỷ không muốn như vậy, chúng ta phải làm đại sự, cho nên muốn học thầy cách uy hiếp người khác... À, không phải, là đàm phán, đàm phán...”

“Ta đâu có nói với cậu là sẽ uy hiếp người khác.”

“A? Vậy thầy phải làm thế nào mới tranh được Hoàng thương?”

“Chuyện này thì phức tạp...”

Trong hẻm nhỏ, sau khi hai cô nhóc, cậu nhóc lằng nhằng một lúc thì giống như đã đạt thành hiệp nghị gì đó, Ninh Nghị rời ngõ nhỏ nhìn một gã vệ sĩ vương phủ gật đầu, sau đó hai chị em kia đi ra, lên xe ngựa bám theo rất sát.

Trong trà lâu gần đó, đám người Tiết Tiến ngồi bên cạnh cửa sổ lầu hai, nhìn bóng người Ninh Nghị, bàn tán xôn xao.

Hành động của tên Ninh Nghị này thực ra không đáng quan tâm, chỉ là việc phòng lớn Tô gia liên tục mấy ngày bái phỏng Hạ Phương, tuy không được cái gì nhưng cũng khiến người khác quan tâm. Kể ngu si làm chuyện điên rồ, dựa vào tính bốc đồng chưa chắc đã thành công. Hôm nay Tiết Duyên có việc không đến, đám người Tiết Tiến trên trà lâu cười cười nói nói, đoán xem Ninh Nghị hôm nay có được gặp Hạ Phương hay không, mà có khi được gặp cũng chẳng làm được chuyện gì.

Nào ngờ chuyện ngày thứ ba phát triển ngoài dự liệu của mọi người. Mà theo một ý nghĩa nào đó, nó cũng nằm trong dự liệu...

“Ha ha, người nói hần... bỏ về? Mới nửa canh giờ đã về?”

Buổi tối, trong Yến Thúy lâu, đám người Tiết Duyên, Tiết Tiến tập trung bàn về chuyện chiều nay, Tiết Tiến cười lắc đầu:

“Vốn đệ còn đánh cuộc với A Tường rằng hôm nay đã là ngày thứ 3, nói không chừng Hạ Phương sẽ gặp hần, cho nên đệ cá là hần có thể gặp Hạ đại nhân nhưng chuyện cũng chẳng được kết quả gì, ai ngờ thua cược, mất năm lượng bạc... Chẳng ai ngờ hôm nay hần chỉ đợi nửa canh giờ thì đã đi, cũng không bảo ngày mai tiếp tục tới, dứt khoát bỏ về...”

Một gã huynh đệ trong nhóm cũng mở miệng:

“Thú vị nhất là, chúng ta đã nghe tin Hạ đại nhân đã biết chuyện Ninh Nghị tới nhà báỉ phòng, tuy rằng hần chỉ là một tên ở rể không quyền, nhưng ngày nào cũng tới thì đúng là có thành ý, cho nên sáng nay đã dặn người gác cổng, nếu hần vẫn giống hôm qua chờ một canh giờ thì có thể dẫn hần vào, nghe hần nói một chút, ai ngờ... Ha ha...”

“Thư sinh đúng là thư sinh.”

Tiết Duyên lắc đầu:

“Làm chuyện gì lúc đầu quyết tâm cũng cao ngất, nhưng thực ra chẳng hiểu cái gì, cũng giống A Đẩu (con Lưu Bị) mà thôi. Có tài học thì ở nhà làm thơ, phẩm thưởng phong nguyệt là được. Đám thi nhân ngày nay thường nói rằng mình yêu dân yêu nước, cảm thán bản thân có tài nhưng không gặp thời, so với người khác lợi hại hơn, nhưng nếu thật sự để họ vì nước vì dân thì lại không làm được. A, tài trí cũng chỉ là tài trí văn thơ, lý luận suông mà thôi...”

Hơi dừng một chút, Tiết Duyên lại bật cười:

“Nhưng mà Tô gia có tài trí văn thơ này đối với chúng ta cũng là việc tốt, sau này mọi người nên thân cận Ninh Nghị hơn một chút mới được. Được rồi, A Tiến, có cơ hội thì thay ta mời hần một lần, mọi người đều là người cùng ngành, chuyện làm ăn sau này còn phải liên hệ. Lần trước ở đây mọi người tranh tranh giành giành, ta với A Hà đúng là có chút không phải, tới lúc dùng cơm ta sẽ bồi tội với hần, ha ha ha ha...”

Trong khi đám người Tiết Duyên đang nghị luận, Tô Đan Nhi vẫn bình thản, mặc cho chuyện này gây nên phản ứng khá lớn trong hai phòng của Tô gia, có người nói Tô Trọng Kham đã đập bàn, thiếu chút nữa ném đồ đạc.

“Ồ đồ! Hần chỉ là một thư sinh chẳng hiểu gì, vậy mà lại liều mạng làm linh tinh, gặp được Hạ đại nhân, lưu lại cho người ta ấn tượng tốt thì không nói! Còn thế này là thế nào, sau này Hạ đại nhân sao có thể gặp người Tô gia chúng ta... Hần đúng là đang ngăn cản mọi người mà!”

Buổi tối, người trong Tô gia ai cũng bàn tán chuyện này, nhưng đương nhiên cho dù phòng hai, phòng ba có biểu hiện thái độ gì, có thể tìm lão thái công kháng nghị, hoặc tìm Tô Đan Nhi nói bóng gió thì ở phòng lớn vẫn chẳng có gì biến hóa. Bởi vì, việc quan trọng nhất lúc này là Tô Đan Nhi muốn tranh Hoàng thượng, việc của phòng hai, phòng ba chưa được tính là sự uy hiếp.

Trong tối hôm nay, Nhiếp Vân Trúc và Nguyên Cẩm Nhi cũng cảm thấy khó hiểu, chiều nay Ninh Nghị dẫn theo hai chị em nào đó tới đây ăn uống, nhìn bề ngoài thì đâu thấy ảnh hưởng gì, có lẽ Ninh Nghị cũng không biết Hạ đại nhân muốn gặp hần.

“Ai, Vân Trúc tỷ, muội đoán tối hôm nay hần sẽ buồn.”

“Hần là... không thể nào, tính Lập Hằng rất thoải mái...”

“Dù thoải mái cũng sẽ buồn, chỉ còn thiếu... nửa canh giờ, quá đáng tiếc, sao hần không kiên trì thêm một chút nữa...”

“Có thể là... Hần nghĩ Hạ đại nhân thật sự không muốn gặp hần, hoặc là do có hai chị em kia đứng đợi bên ngoài nên hần mới vội vàng rời đi...”

“Mà hai chị em kia là ai nhỉ? Có phải con tư sinh bên ngoài của hấn không?”

“Nói vậy, Lập Hằng mới hai mươi tuổi, sao có con lớn như vậy được...”

“Hay là trước khi đi ở rể, hấn đã có vợ...”

Mặc dù xuất phát từ thiện ý nhưng mà cách nghĩ này đúng là quá táo tợn. Trong thành Giang Ninh lúc này, nơi có suy nghĩ khác với mọi người có lẽ chỉ có phò mã.

“Hấn cố ý?”

Trong lương đình, Khang Hiền nghe hai chị em kể lại đầu đuôi câu chuyện mà ngẩn người. Sau khi hai chị em này tắm rửa sạch sẽ, cơm nước xong xuôi thì tới đây, chiều nay Khang Hiền cũng nghe tới chuyện Ninh Nghị bỏ về và chuyện Hạ Phương muốn gặp, nhưng do hấn không kiên trì thêm được nửa canh giờ nên bỏ qua cơ hội.

“Đúng.”

Chu Bội gật đầu, tiểu cô nương mặc chiếc áo khá thanh thoát, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng có chút hưng phấn, trước khi tới đây hai chị em đã đoán rất nhiều khả năng:

“Phò mã gia gia, tại sao Ninh Lập Hằng kia lại phải làm như vậy?”

“A, ta cũng không nghĩ ra.”

Khang Hiền suy nghĩ một hồi, rốt cục nghi ngờ lắc đầu:

“Hấn không nói gì với hai cháu ư?”

“Không, hấn không chịu nói. Quân Võ nói có thể giúp hấn gặp Hạ Phương, hấn lập tức cự tuyệt, người này... căn bản là từ đầu đã không có ý gặp Hạ Phương. Cháu đúng là nghĩ không ra, tại sao hôm nay hấn biết là Hạ Phương sẽ gặp hấn mà chỉ đợi nửa canh giờ đã bỏ về.”

“Hấn không biết, nhưng hôm nay là ngày thứ ba...”

Khang Hiền thở dài:

“Lập Hằng... Hấn đại khái dựa vào ba chữ này để đoán. Người bình thường dù có kiên trì ba ngày, Hạ Phương cũng chưa chắc đã gặp, nhưng hấn lại tới vì chuyện Hoàng thương, không gặp thì đúng là không hay cho lắm, dù sao Tô gia vẫn là hăng hái đứng đầu Giang Ninh này. Ngày đầu tiên không gặp nhưng ngày sau sẽ gặp, có lẽ vì bị thành ý của đối phương đã động mà gặp trong ngày thứ hai hoặc ngày thứ ba, tên này đoán là ngày thứ ba nên mới bỏ về, người này...”

Khang Hiền lắc đầu bật cười, nhưng trong mắt vẫn nghi hoặc:

“Nhưng vì sao hấn làm như vậy? Để lại ấn tượng không tốt với Hạ Phương thì sao giải quyết được chuyện Hoàng thương? Tiểu Bội, Quân Võ, các cháu còn nói gì với hấn?”

“Chúng cháu buộc hấn phải đạt thành hiệp nghị.”

Quân Võ ở bên cạnh cười ra tiếng.

“Hiệp nghị?”

“Đúng, hấn không cho chúng cháu cùng vào, cũng không cho chúng cháu hỗ trợ, chúng cháu cảm thấy kỳ quái, do ông nói hấn lợi hại nên cháu mới hỏi hấn có thể giải quyết nguy cơ của Tô gia hay không. Hấn đại khái sợ chúng cháu làm loạn nên mới nói là đang giải quyết, nhưng thời gian cần rất dài, chuyện trên thương trường khó nói trước nên không thể nói cho chúng cháu biết mình đang định làm gì. Chúng cháu liền đàm phán với hấn, bảo là sẽ không làm phiền, nhưng trong một tháng sau này sẽ đi theo hấn, xem hấn làm những gì. Hấn đồng ý, chỉ cần cháu và chị không làm phiền hấn là được, chúng cháu định đóng giả thành người trong tiệm vải, à, thư đồng cũng được, cháu là thư đồng A, chị là thư đồng B, ai nha... Được rồi, chị là thư đồng A...”

Tiểu Quân Võ ngây thơ thuần khiết thao thao bất tuyệt, bị chị mình cốc một cái lên đầu thì vội vã đổi giọng. Ánh mắt Khang Hiền ở đối diện đã mờ lung:

“Hai tên tiểu quỷ các cháu có phải do gần đây không được ra ngoài, cả ngày phải ngồi nhà đọc sách nên mới có ý làm vậy hả?”

“Đâu có, chúng cháu muốn xem người mà ông khen không dứt miệng lợi hại đến mức nào mà thôi...”

Tiểu nam hài khuôn mặt chân thành, tay kéo áo chị mình, Chu Bội cũng vội vàng gật đầu:

“Đúng vậy, phò mã gia gia, nếu như hấn thực sự lợi hại, cháu sẽ cam tâm tình nguyện bái hấn làm thầy. Ông chẳng phải đã nói lần này Tô gia gặp chuyện rất khó ứng phó, nếu như hấn không tìm người hỗ trợ, cháu và Quân Võ mới công nhận hấn lợi hại... À, chúng cháu cũng đảm bảo không gây phiền toái, không gây loạn.”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Cậu nhóc ở bên cạnh đóng vai gà con mổ thóc.

Khang Hiền híp mắt nhìn hai người, sau đó tức giận cười ra tiếng:

“Được rồi, muốn thành tài phải chuyên cần, nếu hấn không giải quyết được thì cũng là chuyện bình thường, nếu hấn giải quyết được thì hai cháu cũng đừng ngại mà học tập một phen. Nếu hấn đã đồng ý việc này thì chắc chắn không phải lời chót lưỡi đầu môi. Nhưng mà có một việc các cháu phải tuân thủ, sau khi ra ngoài tuyệt đối không được rời khỏi tầm nhìn của đám hộ vệ, ta cũng sẽ phái người bảo vệ các cháu, chỉ cần biến mất một lần là trước khi mở cổng thành các cháu sẽ không được ra khỏi phủ nữa bước. Nhớ chưa?”

“Dạ, nhớ rồi.”

Hai cái đầu gật mạnh, chị em nhìn nhau cười, cuối cùng đã tự do.

Tô gia ở Giang Ninh dù sao cũng là một trong ba gia tộc đứng đầu trong ngành vải. Chuyện của Ninh Nghị lúc này đã truyền khắp ngành vải Giang Ninh. Nhưng mặc kệ ảnh hưởng thế nào, chiều hôm sau Ninh Nghị vẫn tới Trúc ký gặp Nhiếp Vân Trúc, sau đó cùng tới Tần phủ. Đây là cái hẹn đi gặp Tần lão xin lỗi.

Thực ra Nhiếp Vân Trúc rất chờ mong chuyện này, Ninh Nghị mang nàng tới nhà lão nhân gia xin lỗi, hành động này mang rất nhiều ẩn ý. Thế nhưng hôm nay nàng lại chẳng có bao nhiêu hưng phấn và kích động, bởi vì tối qua khi nói chuyện với Cẩm Nhi, trong lòng nàng lúc này đã mang theo nhiều tâm tình khác. Nàng thỉnh thoảng nhìn Ninh Nghị đang đi bên cạnh, câu được câu chăng chuyện phiếm cho vui, trong lòng còn đang nghĩ phải an ủi hấn thế nào đây.

Nhưng mà, cuối cùng nàng không nói...

120. Q.2 - Chương 121: Sóng Ngầm

Khi cửa thành đóng, Tần lão đều ở trong nhà mình, không ra ngoài nhiều, thỉnh thoảng Khang Hiền và mấy vị lão bằng hữu tới chơi, nhưng cũng không còn chỉ tập trung chơi cờ như trước. Hôm nay, khi Ninh Nghị và Nhiếp Vân Trúc tới cũng đã là buổi chiều, mấy người ngồi trong phòng khách nói chuyện với nhau một chút thì Ninh Nghị và Tần lão tới thư phòng tâm sự, Nhiếp Vân Trúc bị Vân nương cùng với Tần phu nhân kéo đi, hai người đều đã biết chuyện của Vân Trúc nên hỏi han rất ân cần, thân thiết.

Việc bảo Nhiếp Vân Trúc nhận Tần lão làm nghĩa phụ là do Ninh Nghị đề cập, Tần lão và Nhiếp Vân Trúc chưa chính thức nhận cha con, cho nên lúc này nói cũng không khó khăn lắm.

Nói thì nói vậy nhưng chuyện cũng có một số vấn đề, Ninh Nghị đương nhiên không thể nói mình và Nhiếp Vân Trúc không có quan hệ gì, đương nhiên, hấn cũng không cho rằng mình phải có trách nhiệm với Nhiếp Vân Trúc. Sự tình khó nói đúng sai, nhưng nếu xảy ra thì phải xử lý cho tốt, đó mới là điều cách làm người. Cũng may Tần lão là người hiểu chuyện, khi Ninh Nghị nói rõ những chuyện xảy ra ở Yến Thúy lâu, lão đã hiểu được ý đối phương, đồng thời cũng hiểu vì sao đối phương phải nhắc tới điều này.

Nhưng mà, sau khi suy nghĩ, lão cũng không lập tức biểu thị thái độ về vấn đề này.

“Năm nay lũ lụt khiến cho tình hình thượng du càng lúc càng khó khăn, hơn 10 năm rồi mới gặp phải trận lũ như thế này. Giang Ninh mặc dù đã đóng cửa thành, nhưng vẫn còn tương đối bình ổn, Lập Hằng có biết vì sao không?”

Tần lão dừng một chút rồi nói tiếp:

“Giang châu tuy rằng gặp thiên tai nghiêm trọng, số nạn dân mất nhà đã lên tới hơn 20 vạn, số người còn không ngừng tăng lên, nhưng... may mà có người bố trí chu toàn, tình hình bệnh dịch không phát sinh. Tuy đề Hoàng Hà vỡ khiến cho Hà Đông đạo gặp họa, nhưng Phần châu, Tấn châu to như vậy, lại còn có cả Lang châu, Quy châu ở gần đó tiến hành bố trí, đón tiếp nạn dân hợp lý nên Giang Ninh mới yên ổn. Nếu như trước kia, sợ rằng bệnh dịch đã hoành hành, khó mà khống chế được, năm nay tuy có bệnh dịch, nhưng một số huyện bị đã được cách ly, rất khó lây lan...”

“À.”

Nghe Tần lão nói tới chuyện này, Ninh Nghị gật đầu. Từ khi cửa thành đóng, tin tức bên ngoài khó truyền vào, Ninh Nghị cũng chẳng mấy quan tâm, giờ được lão nói cho biết mới hiểu được đại khái tình hình bên ngoài Giang Ninh.

“Giang châu, Phần châu, Tấn châu, Lang châu, Quy châu rộng lớn nhưng cũng phải tham khảo phương pháp của Lập Hằng, mặc dù nhìn thì đơn giản nhưng hiệu quả rất tốt, mấy ngày gần đây ta còn đang suy nghĩ đạo lý bên trong. Dù có thể nào đi nữa thì hơn 10 vạn dân đã được nhận ân huệ của Lập Hằng. Hôm nay Lập Hằng tới đây, sao chỉ định cùng ta nói chuyện danh dự cá nhân nhỏ nhoi như vậy...”

Tần lão bật cười, Ninh Nghị lắc đầu, cười nói:

“Một con ngựa thì vẫn chỉ là một con ngựa, vốn tính chiếm chút tiện nghi, nhưng Tần lão không câu nệ tiểu tiết, đồng ý cũng là tình người, mà không đồng ý cũng có đạo lý. Có tình người rồi thì lại muốn tiến thêm một tấc, Tần lão có thể không thêm để ý, nhưng tôi đâu thể coi đó là chuyện đương nhiên, đây mới là đạo lý đối nhân xử thế. Việc này cũng khó nói đúng sai, nhưng hiện thực dù sao cũng là hiện thực, vấn đề cần giải quyết đã nhiều, giờ thêm phiền lại càng khó. Cái quan trọng nhất là không phải tôi băn khoăn, mà là Vân Trúc có cách nghĩ...”

Tần lão gật đầu rồi không nói chuyện gì nữa, qua một lúc, hai người bày bàn cờ, Tần lão mới cất tiếng:

“Trước đây vài ngày, Minh công có đề cập tới cuộc nói chuyện giữa Lập Hằng và Lý Tần. Cậu gần đây có gặp mặt Minh Duẫn không?”

Ninh Nghị lắc đầu:

“Gần đây nhiều việc quá, ông ấy bảo hai chị em tình quái tới bái tôi làm thầy. Mà không gặp cũng tốt, nếu mà gặp nói không chừng Lục huynh (Lục A Quý) sẽ mắng tôi một trận...”

“À, nhà Chu Ung đang muốn đào tạo hai chị em đó thành người tài, chỉ là thân phận có hạn, tương lai muốn làm đại sự sợ cũng khó.”

Tần lão cười cười, giơ một con cờ, nhưng lại dừng giữa không trung:

“Ta cũng vì cách nói của Lập Hằng mà từng thảo luận với Minh Duẫn mấy ngày, nói tới chuyện Tô phủ, Minh Duẫn bảo rất phức tạp, Lập Hằng đã có tính toán gì chưa?”

“Sẽ giải quyết nhanh.”

Ninh Nghị vốn không để chuyện này trong lòng nên thuận miệng trả lời, Tần lão nhìn hắn một cái rồi hạ cờ:

“Như vậy thì tốt. Lý Tần hình như là bạn tốt của cậu, ta nghe Minh Duẫn nói người này rất có tài hoa, đã lên kinh nhậm chức, ta định viết một phong thư, coi như là dẫn tiến.”

“Vậy thì tôi thay mặt Đức Tân đa tạ Tần lão.”

Ninh Nghị bật cười:

“À, trước đây Lại bộ Thị lang Phó Anh có phải là người của ông không?”

“Nói vậy...”

Tần lão cười mắng, nhưng sau đó cũng thở dài:

“Lý Tần kia trúng tuyển là lúc ta đã từ quan, Phó Anh chính là người năm trước ta đề bạt, tính tình người này tuy có chút thiên vị, nhưng làm việc cũng không tệ lắm. Ở trong triều, việc kết bè kéo cánh đấu đá nhau là chuyện thường, ta cũng không quản nổi. Nghe Minh Duẫn nói, sách luận của Lý Tần lúc đó trái ngược hẳn với chính sách tăng bổng lộc của Phó Anh, ngôn từ của hắn lại quá kịch liệt, sĩ tử vốn là như thế mà, người không sợ chết viết văn năm nào chẳng có. Ai ngờ, Phó Anh kia cũng phản ứng quá cứng, hắn đoán là có kẻ thù chính trị châm chọc mình, hắc, loại chuyện này...”

Từ đầu tới cuối, Tần Tự Nguyên không nhắc lại câu chuyện ngày trước Ninh Nghị nói với Lý Tần, hai người chỉ nói một số việc linh tinh, đương nhiên cũng bàn luận một số tình hình bên ngoài. Khi Ninh Nghị và Nhiếp Vân Trúc cáo từ rời đi cũng là lúc trời đã chạng vạng, đôi bên không ai nhắc tới chuyện “nghĩa nữ”.

“Lập Hằng... nói rồi à?”

Trên trường quay về căn nhà nhỏ ven sông, Nhiếp Vân Trúc nhẹ nhàng hỏi. Ninh Nghị gật đầu:

“Nói rồi, nhưng mà người ta không gật đầu, cũng không lắc đầu.”

“Sao lại thế?”

“À, Tần phu nhân đối với nàng rất tốt đúng không?”

“Ừ, rất tốt.”

Vân Trúc cười gật đầu:

“Nhưng chỉ sợ ảnh hưởng tới mọi người thôi.”

“Sau này nên thân cận hơn một chút, không cần quá gò bó mình, một thời gian sau mọi chuyện sẽ như nước chảy thành sông, họ là người tốt, làm bạn bè cũng được.”

“... Ừ.”

Vân Trúc ngẫm lại, gật đầu:

“Vân di nương bảo muội ngày mai cùng đi dạo phố mua đồ, muội định bảo cả Cẩm Nhi cùng đi.”

“Được.”

Đưa Vân Trúc về nhà xong, khi Ninh Nghị chuẩn bị về nhà mình thì Vân Trúc lại gọi hắn lại.

“Lập Hằng, chuyện Tô gia...”

Vân Trúc nhìn hắn, suy nghĩ một lúc, cẩn thận lựa chọn từ ngữ:

“Nhất định có thể giải quyết tốt chứ?”

Ninh Nghị ngăn người, sau đó bật cười:

“Yên tâm.”

Khi hắn về đến nhà đã là giờ cơm.

Hiện giờ trời cũng bắt đầu vào tháng 8, đây là một tháng căng thẳng, hỗn loạn rồi lại bình ổn như trước, ngoại trừ một số người để tâm, có suy nghĩ vì đại cục thì chẳng mấy ai trong ngành vải Giang Ninh nhận ra những thay đổi quan trọng, mạch nước ngầm đã khởi động mà không ai biết được quỹ tích của nó.

Cửa thành đã đóng nhưng cuộc sống thoát nhìn chẳng khác trước kia là bao, công việc công việc, cuộc sống cuộc sống, thanh lâu vẫn vang tiếng đàn ca, nạn dân trong thành và ngoài thành đã qua thời quần bách, nếu không có mấy châu khác tận tình giải quyết vấn đề nạn dân, giảm áp lực cho Giang Ninh thì sợ rằng hiện giờ tình hình trong thành rất căng thẳng. Đương nhiên, mặc dù nghiêm trọng nhưng những bá tính bình thường không cảm nhận được nhiều.

Việc Hoàng thương đã được Chúc Tọa viện ấn định vào cuối tháng 8, có người đồn rằng đó là cuộc hội tụ của ngành vải, ăn mừng vì đã góp sức đắc lực trong việc cứu tế nạn dân bị thiên tai, sau đó các thương hộ sẽ trưng bày vải đẹp nhất của mình, dâng cho hoàng thất. Quyết định đã có nhưng tin tức được truyền đi một cách âm thầm, ví dụ như hành động ăn mừng vì đã góp sức đắc lực trong việc cứu tế nạn dân bị thiên tai thì đám thương nhân phải có hành động thực tế trong việc phân cháo, phát bánh bao, giúp quan phủ chia sẻ áp lực mới được.

Mấy thương hộ đã tiếp nhận được Hoàng thương kỳ trước đương nhiên sẽ không từ bỏ, mà Tô gia, Tiết gia, Ô gia cũng đang vì Hoàng thương mà lôi kéo những thương hộ tầm trung khiến cho ngành vải Giang Ninh trở nên khá phức tạp. Trong chuyện này, tuy rằng Tô Bá Dung bị liệt, Tô Đàn Nhi bị ốm, nhưng biểu hiện của Tô gia vẫn là mạnh nhất. Cuối tháng 7, thương thế của Tô Bá Dung đã ổn định, lúc công bố ọi người biết cũng là lúc những hành động của Tô lão thái công phát huy tác dụng. Hung thủ ám sát Tô Bá Dung là Trần Nhị đã thú nhận mình bị người khác sai khiến, việc Tô gia hại chết cả nhà hẳn chỉ là nói dối.

Sau lưng Trần Nhị là ai thì không ai tra ra được, bởi vì chính bản thân hắn cũng không biết. Danh dự được khôi phục, đây chính là nước cờ làm tăng uy tín của Tô gia trong việc tranh đoạt Hoàng thương, đám chường quỹ, quần sự phòng lớn sĩ khí đại chấn, phòng hai phòng ba thì tương đối im lặng. Thời gian gần đây do Tô gia liên tiếp gặp chuyện, việc làm ăn bên ngoài cũng bị ảnh hưởng một chút, nhưng việc Hoàng thương lúc này đang lên như điều gặp gió, có Tô lão thái công mở đường, nếu chuyện thành công, Tô Đàn Nhi không quản lý Tô gia thì còn ai nữa?

Trong tình hình phức tạp thế này, chẳng ai đoán được cuối tháng 8 sẽ thế nào. Phòng hai phòng ba xem ra bình tĩnh, Tiết gia, Ô gia cùng với một số thương hộ khác vẫn theo kế hoạch cạnh tranh Hoàng thương, nói chuyện làm ăn, tìm kiếm quan hệ, bày mưu sau lưng, tính toán đối sách. Trong lúc này, Ninh Nghị cũng tạm thời có danh nghĩa quản lý phòng lớn, bắt đầu làm quen với ngành vải Giang Ninh.

Hắn tham dự một số hoạt động xã giao, đương nhiên cũng biết thư sinh thường không làm những chuyện này, nhưng hiện giờ Tô Đàn Nhi đang bệnh, hắn không làm còn ai làm nữa. Trong xã giao, Ninh Nghị cũng gặp hai huynh đệ Ô Khải Long, Ô Khải Hào và phụ thân của họ là Ô Thừa Hậu. Ô Thừa Hậu cũng là một người trung niên có uy tín và khiêm tốn, hắn đã từng nói riêng với Ninh Nghị mấy câu:

“Mọi người đều là đồng nghiệp, mặc dù là đối thủ nhưng cũng là láng giềng tốt, thời gian tới nếu nhà nào không cung ứng đủ hàng hóa, thì các nhà còn lại đều có thể viện thủ, đây cũng là giao tình. Tài danh của Lập Hằng hiển chất ta đã nghe nói từ lâu, việc Hoàng thương lần này Tô gia có phần thắng lớn nhất, một số lời lẽ của Tiết gia, hiển chất không nên để trong lòng...”

Sở dĩ hắn nói điều này là vì Tiết gia và Tô gia vốn hiềm khích. Căn cứ theo những gì Thiên nhi, Quyên nhi nói thì Ô gia lần nào cũng phải đứng ra điều đình hai bên. Thế nhưng lúc này, thái độ của Tiết Tiến, Tiết Duyên và phụ thân họ là Tiết Thịnh cũng ôn hoà, Tiết Duyên còn mời Ninh Nghị ăn cơm xin lỗi chuyện lần trước.

Trong một tháng này hắn còn gặp một số người khác như Trần gia Trần Dịch Tân, Lữ gia Lữ Thiên Hải... có thể nói hiện giờ hắn đã nắm sơ sơ được gần hết ngành vải Giang Ninh, mà những người này cũng gọi là có quen biết với hắn.

Tài học khẳng định là có, mang danh đệ nhất tài tử, tuy rằng làm ăn chưa tốt lắm, xã giao chưa nhiều nhưng cũng có phong độ, có khí chất, không hoàn toàn mang dáng vẻ thư sinh. Tô gia gặp nạn, người con rể này muốn giúp một tay, nhưng do không có kinh nghiệm nên chưa làm được việc gì lớn.

Mà trên thực tế, cho tới khi gặp mặt Hạ Phương thì hắn chỉ làm được có hai việc.

Việc thứ nhất là một vụ làm ăn, việc này không khó nhưng do Ninh Nghị là người ký tên nên công lao đương nhiên phải rơi xuống đầu hắn. Chuyện không về vang nhưng cũng là một chuyện.

Mà.. một chuyện khác là việc hắn vắt hết óc tiến hành cải cách.

Lúc đó, trong mắt mọi người, Ninh Nghị dường như rất có tự tin, hắn vắt hết óc suy nghĩ định ra một số quy tắc mới, đem cho công nhân áp dụng thử. Sau khi huấn luyện ba ngày, công nhân bắt đầu áp dụng, mỗi khi có khách họ sẽ nói “Chào mừng tới tiệm”, rồi một số từ khác nghe rất chuyên nghiệp. Nhưng mới chỉ áp dụng được ba ngày, số khách bị dọa chạy đã rất nhiều, cho nên ý tưởng này cũng chết yểu.

Vì vậy, cải cách của thư sinh bị thất bại, trở thành trò cười truyền khắp ngành vải Giang Ninh, Ninh Nghị cũng giống như bị đá kích, từ đó về sau mỗi ngày chỉ đi quan sát, nắm tình hình chứ không triển khai hành động gì cả.

Thời gian này hắn cũng gặp được Hạ Phương, nhưng đôi bên không đề cập nhiều tới chuyện Hoàng thương. Hắn cùng với mấy chương quỹ đã gặp mặt một số quan viên Chức Tạo viện nhưng tác dụng không lớn. Một số người, chẳng hạn như Tiết Tiến trước kia cho rằng hắn là người không đơn giản thì trong 20 ngày sau đó đã mất đi nhận định, bởi vì rất đơn giản, thư sinh nào bước chân vào thương giới cũng có bộ dáng này.

Trong việc Hoàng thương, người này chẳng được tác dụng gì cả, có một việc duy nhất làm được là làm một tấm bình phong. Tuy vậy, không ai dám buông lỏng cảnh giác, bởi vì đám chương quỹ của Tô gia đã đẩy thanh thế lên mức cao nhất.

Chẳng cần âm mưu, Tô gia lúc này quang minh chính đại xúc tiến việc Hoàng thương, Tiết gia cũng được, mà Ô gia cũng thế, họ chẳng có cách nào đối phó với hành động này. Bởi vì xét đến cùng, Tô gia đã chuẩn bị nhiều năm mà họ thì không, căn cơ thì mỏng hơn người, có thể hiện cũng chỉ ở phía sau.

Cũng trong thời gian này, hai chị em Chu Bội và Chu Quân Vô thường tới hăng hái Tô gia chờ Ninh Nghị, tạo nên một tổ hợp tương đối quái dị...

Xem ra tháng 8 bình yên, khô khan, khẩn trương mà đơn điệu cứ như vậy trôi tới cuối tháng...

121. Q.2 - Chương 122: Cuộn Chảy

Trung thu qua đi, nhiệt độ đã giảm, mấy hôm trước còn có một trận mưa nên bầu không khí khá mát mẻ, mang tới một sức sống mới cho tòa thành đã đóng cửa được gần một tháng. Ban ngày trời nắng mát, ban đêm trăng sao sáng dịu êm, mây trắng khắp trời, liên miên từng đóa.

Trong gần một tháng này, tình hình nạn đói của dân chúng đã được đẩy lên cực hạn. Đương nhiên, có người nói năm trước còn khó khăn hơn năm nay, đây đàn đã căng nhưng cực hạn thì chưa tới. Quan phủ thỉnh thoảng vẫn phát lương, một số gia đình giàu có thì nấu cháo phát bánh, trong hay ngoài thành đều có người hỗ trợ. Dưới sự bao bọc của thiên hạ, có quan binh duy trì trật tự, việc đại loạn sao có thể xảy ra.

Nhưng mà nói thì nói vậy, hiện giờ nạn dân đã kết thành những đội quân lớn nhỏ, việc đánh nhau giành lương thực đã xảy ra, mỗi khi quan phủ và một số gia đình phát lương xong là lại xảy ra lộn xộn, muốn quản cũng không được. Từ lúc đóng cửa thành đến nay đã chết một số người, người chết đói thì ít, nhưng chết vì đánh nhau, cướp giết hoặc không có tiền chạy chữa bệnh tật chiếm phần lớn. Tóm lại, vẫn chưa bằng năm trước.

Sống ở thời đại này, cái câu năm trước thế nào đã nghe không biết bao nhiêu lần, đa số mọi người có lòng trắc ẩn, nhưng tình hình lúc này đã không còn tốt, ngày sau căng hơn ngày trước. Việc làm ăn giờ không còn chú trọng vào xã giao nữa, trong thành lúc này hầu như đã bị bao phủ bởi không khí im lặng đáng sợ, trận mưa mấy hôm trước đã làm cho cảm giác vắng vẻ này càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

Theo lẽ thường, thi hội trung thu vẫn mở, vẫn náo nhiệt như ngày xưa, chỉ có khác là nội dung thơ từ đã biến đổi, từ việc cảm hoài miêu tả cuộc sống phồn vinh, phong nguyệt biến thành cảm thán sự đoàn viên hoặc chia ly, nạn dân trong ngoài thành trở thành tiêu điểm chính. Lý Tàn, Tào Quan, Liễu Thanh Dịch cũng có sáng tác mới, đột phá hơn năm trước rất nhiều. Thế nhưng, tác giả bài Thủy Điện Ca Đầu nổi tiếng năm trước không tham gia, nguyên nhân là vì hắn đang bị vướng việc buôn bán của gia tộc, có người nói hắn đang ngẩn ngơ, ngây ngốc, tự cười nhạo mình hoặc tự cảm thán vì chuyện làm ăn, tính thần bí của ba chữ “Ninh Lập Hằng” bị giảm đi rất nhiều.

Trung thu qua đi, mọi việc lại trở về quỹ tích vốn có của nó, sự ảnh hưởng của lũ lụt ngày một trầm trọng hơn. Trưa hôm nay, mây trời nhẹ trôi, gió thoảng lãng đãng, ước chừng khoảng 8, 9h sáng, trong một căn phòng nhỏ thuộc tổng kho của hàng vải Tô thị, có mấy người đang bận làm gì đó. Căn phòng này nằm sát

ngay cạnh cửa hàng, thế nhưng do ảnh hưởng của thể cục mà tình hình buôn bán không tốt lắm, nha hoàn tên là Quyên nhi thỉnh thoảng chạy vào xem.

Ở trong phòng, Ninh Nghị, Chu Bội, Chu Quân Võ đang bận rộn. Hai chị em này vẫn mặc áo xanh, đầu đội mũ quả dưa, nhưng nước da trắng hồng, vừa nhìn đã biết là hai đứa nhóc. Hai người này không hiểu vì sao bám sát Ninh Nghị cả tháng trời, đại bộ phận người của Tô gia đều đã quen với sự tồn tại của họ, thậm chí còn tưởng là con cháu trong nhà hoặc là học trò của Ninh Nghị. Đôi khi Ninh Nghị để cho bọn họ bưng trà rót nước, thậm chí bảo bọn họ giúp bán hàng... đương nhiên không phải những việc nặng nhọc.

Đối với hai chị em này mà nói, cuộc sống kiểu này quá mới mẻ, hôm trước Ninh Nghị còn phát cho bọn họ tháng lương đầu tiên, mỗi người một lượng hai, đây là tiêu chuẩn trả công cho trẻ em. Tuy rằng, nếu so sánh với bên ngoài, một lượng hai này đối với hai chị em chẳng có tác dụng gì, nhưng mà nó cực kỳ mới mẻ và thích thú.

Tuy nhiên, việc tận dụng lao động trẻ em này chỉ là khi nào bắt đắc bất dừng hoặc để tạo hứng thú cho họ, đa số thời gian, Ninh Nghị vẫn làm hết trách nhiệm của một người thầy, khi nào có thời gian rảnh rỗi, hắn lên lớp với hai người, giảng chương trình học đại số cho Chu Bội, lấy phương thức của riêng mình giảm nhẹ chương trình học và tận dụng những phép tính nào đơn giản, chính xác, dễ nhớ nhất đem ra dạy. Lúc đầu, Chu Bội còn cho rằng các chữ số theo ký tự Ả rập chẳng có gì hay, nhưng hiện giờ đã bị trầm mê, thỉnh thoảng lại đặt câu hỏi.

Sở dĩ hôm nay ba người bận rộn làm chung là bởi vì mấy hôm trước Ninh Nghị tới phòng thí nghiệm, hai chị em kia nhất định bám theo, cho nên tiện để họ tham quan một phen, để họ dễ tiếp nhận một số khái niệm về vật lý. Ninh Nghị đã tìm được mấy miếng kính lồi, chuẩn bị làm một cái ống nhòm, tiện thể đem ra khoe khoang với hai người một chút, giảng giải về nguyên lý phóng đại. Chu Bội cho rằng việc này không thật, nói thì đơn giản nhưng làm thì không xong. Cũng do ống nhòm còn đang làm nên Ninh Nghị không cách nào chứng minh được.

Ba người đang bận rộn đóng một số cọc gỗ, lấy vải đen bọc xung quanh thành một cái lều nhỏ, ở bên trong thắp một ngọn nến, bởi vì cái lều mới bọc một bên nên ánh sáng vẫn chiếu ra ngoài. Ninh Nghị lấy mấy thanh trúc kẹp lấy thấu kính, sau đó dùng giấy bọc xung quanh lại.

Quyên nhi đứng ở cửa nhìn cái lều đen, có chút nghi hoặc, đột nhiên nàng nghe thấy có tiếng nói từ bên trong truyền ra:

“Nhìn này, hóa ra nó lộn ngược.”

“A...”

“Thầy ơi, sao có thể như vậy!”

“Chắc chắn là ảo thuật.”

“Ảo thuật cũng phải có nguyên tắc mới thành được.”

Bên trong rối rít bàn luận, khi Quyên nhi đi vào thì Ninh Nghị đã bước từ bên trong ra, nhìn nàng cười nói:

“Vào xem đi, không quá thú vị nhưng bình thường sẽ không nhìn thấy đâu...”

Quyên nhi nghi ngờ đi vào, sau đó nhìn thấy ngọn nến đang đảo ngược.

Thời gian gần đây, mỗi ngày Ninh Nghị đều giống như công nhân bình thường, sáng sớm đến cửa hàng làm một loạt công việc cố định, sau đó tự do làm những việc mình thích, nhìn thì chăm chỉ nhưng thực ra chẳng xử lý bao nhiêu. Đa số thời gian hắn và Thiên nhi, đôi khi có thêm Quyên nhi, cùng hai nha hoàn Chu Bội, Chu Quân Võ đi dạo, nói chuyện. Quân Võ cũng đã quen hết mọi người, thường gọi Thiên nhi tỷ, Quyên nhi tỷ. Chu Bội tương đối rụt rè, chỉ tỏ thái độ quen biết.

“Có người sẽ nói cái thấu kính này chỉ cần khéo léo một chút là chế tạo thành nên tạm thời sẽ không có mấy ai coi trọng, nhưng mà có một số việc sẽ rất thú vị, thí dụ như nếu có hai thấu kính này ta có thể phóng đại một vật cách xa cả dặm... Đúng, ta đã bảo thợ mộc Trần làm giúp một cái ống đồng tròn, cố định nó lại là xong...”

Ninh Nghị vẫn dùng cách nói chuyện như một phương thức giảng bài. Sáng hôm nay, một cái ống trúc khá dài đã được đặt trên bàn cạnh cửa sổ, Tiểu Bội, Quân Võ cùng với Quyên nhi thay phiên nhau ghé mắt nhòm, nhìn xong ai cũng trợn mắt há mồm. Thấu kính tạm thời chưa thể cố định, Ninh Nghị chỉ đại khái xác định một tiêu cự, tạm thời cho họ nhìn mà thôi. Do thấu kính chưa cố định nên rất dễ rơi xuống, cho nên cái ống nhòm này hiện chưa thể nào di động, nhưng hiệu quả của nó mang lại thì đúng là kinh người.

“Ánh sáng truyền qua ống nhòm tạo thành ảnh ngược, thực ra ánh sáng truyền theo đường thẳng, nhưng có một số tình huống, chẳng hạn như ta bỏ chiếc đĩa vào trong cốc nước, ta sẽ thấy chiếc đĩa cong. Đó gọi là hiện tượng ánh sáng đổi hướng. Cậu muốn nói là chỉ cần làm như vậy là sẽ có ảnh ngược đúng không, vậy thì không được, ống nhòm là sự kết hợp của nhiều nguyên lý khác nhau, khi nào cậu nghiên cứu tới mức này thì sẽ tự nhiên hiểu rõ.”

“Chu Bội, cô thích số học như vậy thì chắc hiểu những điều này nhất, hầu như cái gì cũng phải bắt đầu từ việc một cộng một bằng hai, hai thêm hai bằng bốn, sau đó không ngừng phát triển, tạo nên một thế giới số. Thực ra muốn tính toán xem ánh sáng khúc xạ thế nào, phóng đại thế nào, phóng đại bao nhiêu đều cần tới sự hỗ trợ của số học. Ta không muốn tương lai hai người thành thợ thủ công, nhưng ta hi vọng hai người có thể biết rõ những nguyên tắc cơ bản này, nó rất hữu dụng.”

“Đương nhiên, trong số học cũng có một số ví dụ tương đối cực đoan, nhớ được cũng rất hay, ví dụ...”

Thực nghiệm xong bao giờ cũng dẫn tới vô số việc linh tinh, Quân Võ rất ấn tượng cái ống nhòm kia, thỉnh thoảng loay hoay nghịch ngợm. Lúc đầu Chu Bội cảm thấy kinh ngạc, nhưng hiện giờ rất chú ý lắng nghe. Quyên nhi thì thỉnh thoảng ra ngoài xem tình hình buôn bán, khi ở chỗ không người thường tự cảm thán:

“Cô gia thật là lợi hại...”

Một lúc sau, Tịch Quân Dục tới nói chuyện với Ninh Nghị một lúc, Quân Võ và Tiểu Bội tự động pha trà và ngồi vào vị trí của mình, đây cũng là quy ước của họ và Ninh Nghị. Ngoài nghe giảng, thực ra họ cũng nghỉ hoặc vì sao trong một tháng này, Ninh Nghị chẳng làm gì cả.

Hôm nay, Tịch Quân Dục chỉ là tiện đường đi ngang qua đây, ghé vào xem tình hình bên Ninh Nghị một chút, nguyên nhân là vì ba hôm nữa đại hội ngành vải sẽ diễn ra, lúc đó mọi nhà sẽ chính thức bộc lộ át chủ bài của mình. Trên thực tế, hôm nay các chủng quỹ đều rất bận rộn, sáng hôm nay Tịch Quân Dục cũng vừa gặp một thương hộ, bây giờ cũng chuẩn bị... gặp một người khác.

“Tuy rằng tháng vừa qua danh tiếng của Tô gia cao nhất, nhưng thương trường người lừa ta gạt, chuyện gì cũng phải phòng bị. Hiện giờ tuy có Hàn đại nhân ủng hộ chúng ta, Đồng đại nhân cũng hướng vào Tô gia, nhưng Tiết gia, Tô gia đều có mạng lưới quan hệ của riêng mình nên không biết có lật bàn hay không. Dù sao cũng phải nhanh chóng an bài trước mới được.”

Tịch Quân Dục thuộc về phái trẻ trong Tô gia, có chí tiến thủ, nghe hắn nói vậy, Ninh Nghị gật đầu:

“Chuyện quan trường, lão thái công đã làm hết sức. Tịch chủng quỹ, ta không rõ lẽ lối trong đó lắm, trước kia chúng ta đã từng ứng phó với chuyện này chưa?”

“Mấy năm gần đây sự cạnh tranh trong ngành vải không quá nghiêm trọng. Đương nhiên, nếu chỉ tính những biểu hiện bên ngoài thì không nói được gì... cũng có thể là tôi lo lắng quá. Ba nhà Tô, Tiết, Ô đều có căn cơ riêng, nếu mọi việc đã tới mức này thì đại khái sẽ không có biến hóa gì nữa, nếu lúc này họ có thể lật bàn thì đúng là bàn tay che trời, thực lực như vậy đã sớm nuốt Tô gia ta từ lâu rồi.”

“Đúng vậy.”

Ninh Nghị nở nụ cười:

“Chúng ta buôn bán đã nhiều năm, chuẩn bị cũng không ít thời gian, đã tới lúc chúng ta bộc lộ thực lực, dù họ có chơi âm chiêu thì cũng không thể trắng trợn nói xấu trước mặt chúng ta, hoặc tung tin chúng ta là hăng hái không uy tín... Thực ra lần này hành động như vậy cũng là do hết cách, một vụ ám sát, một vụ vu oan, sau đó là tranh đoạt Hoàng thương, đến giờ cũng không biết do ai làm. Nếu không phải vậy thì tháng này chúng ta đâu cần tuyên truyền mạnh như thế. Nói chung, chúng ta phải đánh tới cùng, nếu thắng lợi thì mọi chuyện sẽ yên lành, có thêm 15 vạn lượng thì chúng ta có thể tiếp tục cải tiến máy dệt, nếu trượt Hoàng thương, vậy thì chẳng còn đường lui nào nữa...”

Tịch Quân Dục gật đầu, thở dài, sau đó ngẩng đầu mỉm cười:

“Mong là ba ngày cuối cùng này đừng xảy ra vấn đề gì, cô gia cũng không nên lo lắng quá, à, làm phiền cô gia báo với tiểu thư, cho dù thế nào chúng tôi cũng sẽ làm tốt việc của mình.”

“Người đã tận sức, nghe thiên mệnh vậy.”

Ninh Nghị gật đầu:

“Gần đây Tịch chương quỹ quá vất vả, làm phiền rồi.”

“Chỉ là bốn phận mà thôi.”

Hàn huyền thêm vài câu, Tịch Quân Dục mời hắn đi gặp xã giao một quan viên của Chức Tạo viện, Ninh Nghị lắc đầu ý bảo có đi tác dụng cũng không lớn. Sau khi Tịch Quân Dục rời đi, Chu Bội và Chu Quân Võ mới cau mày.

“Sao lại không đi?”

“Không chừng có thể thuyết phục họ...”

Ninh Nghị thu dọn một số thứ, cười nói:

“Chuyện của mình đã nhiều như vậy, sao phải ôm rơm cho rậm bụng.”

“Huynh thì có việc gì.”

Chu Bội bĩu môi.

“Ai nói ta không có việc, phải đi ăn cơm này, buổi chiều phải đi mua đồ này, ngoài ra còn phải tới tiệm của thợ mộc Trần lấy đồ chế ống nhòm. À, ta còn định sơn một lớp nước sơn bên ngoài, đồng thời ra phía chợ đông nhòm xem có cuốn sách nào mới ra hay không. Việc này quan trọng không kém việc xã giao...”

“Không quan hệ tốt thì vấn đề của Tô gia sẽ không giải quyết được.”

“Nhưng bọn họ chẳng phải đã đi làm rồi sao, ta đi cũng có tác dụng gì đâu, việc tranh Hoàng thương đã chuẩn bị xong rồi. Hai người cũng biết đấy, chúng ta không cần dùng thủ đoạn mờ ám, có vài chất lượng tốt thì mọi người sẽ tự vấn lương tâm nhận xét chúng ta tốt, cần gì tới tâm tư của mấy vị đại nhân trong Chức Tạo viện. Chúng ta tặng tiền, tặng đồ nhưng chắc gì họ đã ủng hộ, chỉ cần lương tâm họ trong sáng là chúng ta sẽ thành công.”

“Nếu như lương tâm họ theo Tô gia thì chẳng phải tốt hơn sao? Vậy thì phần thắng càng nắm chắc.”

“Đương nhiên...”

“Dù sao, tôi thấy thầy chưa làm hết mình...”

Quân Võ có chút khó chịu, Ninh Nghị bật cười:

“Yên tâm, yên tâm, việc cần làm ta đã làm, nó chỉ là việc nhỏ, nhưng không biết tại sao hai người lại nôn nóng như vậy. À, thời gian cũng đã không còn sớm, đi thôi, ta dẫn hai người đi ăn cơm...”

Hắn định cất bước thì Chu Bội nhảy ra chắn trước mặt hắn cười nói:

“À, chờ một chút, chỉ còn có ba ngày nữa thôi, cho chúng ta xem vài được không?”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

“Được rồi.”

Hắn lấy một cái chìa khóa mở ngăn tủ bên cạnh, mở một cái hộp gấm cho hai chị em nhìn, sờ.

“Oa, thật đẹp...”

“Đây là màu sắc mà chúng ta chưa bao giờ nhìn thấy.”

“Bí truyền đấy.”

Ninh Nghị cười cười, sau đó ước định:

“Nhưng mà có một số chuyện phải nói cho rõ trước, hai người các người không được nói lung tung với người nhà, không được tìm người hỗ trợ, không được nghĩ cách ám chỉ với mấy vị đại nhân ở Chúc Tọa viện... Đương nhiên, hai người chưa có sức ảnh hưởng trong việc này, sự chuẩn bị của ta mới là quan trọng nhất.”

“Nói thừa, chúng ta không giúp đâu.”

Chu Bội cười liếc mắt.

Tiểu Quân Vô ở bên cạnh cũng gật đầu:

“Nếu như không tranh được Hoàng thương, vậy thì tên Đồng Đức Thành kia chắc chắn đã nhận tiền, nhận rất nhiều tiền.”

“Ha ha, đi ăn cơm... Quyên nhi, cùng đi nào!”

Buổi trưa lúc, bốn người ra khỏi cửa hàng, sau đó đám vệ sĩ vương phủ đóng giả làm công nhân cũng đi theo.

“Cái này gọi là “người thiện chiến không có công lao hiển hách” (1) ư... Thế nhưng thầy đã làm gì đâu... Quyên nhi tỷ, đúng không?”

(1): Người thiện chiến không có công lao hiển hách: ý nói, người am hiểu tác chiến là người có thể điều binh khiển tướng, bố trí trận địa, sắp đặt quân nhu, tính toán đối sách, không phải là những người xông lên chiến trường giết địch, không chiến đấu thì làm sao có công lao.

“Không... Cô gia đã làm rất nhiều chuyện...”

“Tỷ đương nhiên nói giúp cô gia nhà mình rồi... Nhưng mà cũng đúng, chuyện vốn không cần làm nhiều lắm, bề ngoài tưởng là nguy cơ lớn, thế nhưng có chiêu này thì hết lo. Cái này gọi là dương mưu đúng không tỷ.”

“Không biết...”

“Vì sao vậy?”

“Đối thủ chỉ làm việc của mình, không thấy âm mưu gì cả, đây không phải kỳ quái hay sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, thầy ơi, tỷ tỷ nói rất có đạo lý, thầy không thấy kỳ quái hay sao?”

“Đã có dương mưu thì không sợ âm mưu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tỷ tỷ... á...”

“... Ôn ào muốn chết.”

Cách thời gian tổ chức đại hội Hoàng thương của Chúc Tọa viện chỉ còn ba ngày, buổi trưa bình lặng trôi qua. Buổi chiều, trên đường tới lấy ống nhòm, Ninh Nghị mua thêm một số thứ để đỡ thấu kính. Buổi chiều qua đi, buổi tối đến, đêm về, người trong thanh lâu tửu quán cũng vơi dần, Tịch Quân Dục cáo từ mấy vị chưởng quỹ khác ở đầu phố, đồng thời cự tuyệt lời mời ngồi cùng xe ngựa về nhà, hôm nay thời tiết tốt, hắn dự định đi bộ.

Dọc theo sông Tần Hoài tới một đoạn đường tương đối yên tĩnh, hắn nhìn xung quanh rồi cất bước đi đến một cái bến tàu nhỏ, chỉ chốc lát sau, tiếng chèo thuyền vang lên, Tịch Quân Dục bước lên thuyền nhìn những đốm sáng đang xa dần, ánh mắt rất bình thản.

Trước mặt là một thuyền hoa không tính náo nhiệt lắm, khi hai chiếc thuyền tới gần, Tịch Quân Dục bước lên thuyền hoa, ở giữa thuyền đã được bày sẵn yến tiệc, trong bóng đêm lơ mơ, nhìn bữa tiệc có vẻ lạnh lẽo. Ở vị trí chính giữa có một nam tử đang ngồi, người này cầm một bát cơm, cúi đầu gấp thức ăn, nghe tiếng bước chân, hắn cố nuốt một miếng thịt nhưng vẫn cúi đầu, vừa gấp thức ăn vừa nói.

“Ta vừa mới nghĩ không biết là đuổi mọi người đi quá sớm hay không, nếu có thể mời một mỹ nhân ở lại thì ăn cơm sẽ ngon hơn. May mà Tịch huynh tới sớm, đúng là được an ủi.”

Tịch Quân Dục đi qua bên đó, thuận tay cầm một cái bát:

“Ta đâu phải mỹ nhân.”

“Ha ha, nhưng mà... Tịch huynh luôn mang tới cho ta tin tức tốt.”

Người kia cười, ngẩng đầu lên, trong ánh nến là đại thiếu gia của Ô gia, Ô Khải Long.

122. Q.2 - Chương 123: Uống Rượu

Tiêu đề bài viết là một nửa của câu thành ngữ “Uống rượu luận anh hùng”.

Trên sông Tần Hoài, chiếc thuyền hoa có vẻ tối vì đã tắt gần hết đèn, Tịch Quân Dục đưa mắt nhìn xung quanh. Ô Khải Long cười mang một cái nồi cơm đặt ra phía trước, sau đó ngồi xuống cạnh bàn gần Tịch Quân Dục.

“Lần nào cũng vậy, thức ăn la liệt xung quanh nhưng không biết có người nào no bụng hay không.”

Trong ánh đèn chập chờn, Ô Khải Long gấp một miếng thức ăn bỏ vào trong miệng, nhai tem tép.

“Chí ít không đói.”

Tịch Quân Dục lạnh nhạt trả lời.

“Lần nào ta cũng đói... Có lúc ta cũng mong được giống tên Ninh Lập Hằng kia, trước đây mọi người có mời hắn, Liêu chương quý, La chương quý... ăn cơm”

Ô Khải Long suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

“Hắn chỉ cầm đầu vào ăn.”

“Những người không lo lắng đương nhiên có thể ăn no.”

“Cũng đúng.”

Nội dung nói chuyện tương đối đơn giản, hai người im lặng ăn cơm, nhìn thì cơm nguội canh lạnh nhưng đều là những thức ăn do đầu bếp nổi danh chế biến cẩn thận, hiện ăn vẫn còn mùi vị rất ngon. Thanh âm nhai nuốt vang lên, sóng nước dưới sông lay động, qua một lúc, Ô Khải Long buông đũa, gõ ngón tay lên mặt bàn.

“Ngày mai, ngày kia, tối ngày kia mọi chuyện sẽ ngã ngũ. Hiện giờ không có tin gì mới là tốt, Tịch huynh, có biến hóa gì không?”

“Không có.”

Tịch Quân Dục lắc đầu:

“Trần Nhị thú nhận bị người ta sai khiến đã phá vỡ tình thế nguy hiểm vốn có, việc Hoàng thương không còn trở ngại, tất cả mọi người đều đang cao hứng, tuy rằng không đến mức cuồng nhiệt nhưng ai cũng nghĩ rằng nhất định sẽ đoạt được Hoàng thương. Công việc của phòng lớn vẫn thế nhưng họ đã bị dồn vào bước đường cùng, không còn đường lui... chỉ còn cách quyết làm tới cùng.”

“Đây cũng là tin tức tốt.”

Ô Khải Long rót ỉnh một chén rượu, cười cười, đưa lên miệng uống sạch nói:

“Ta cũng đã chuẩn bị xong xuôi, hơn nữa, gia phụ cũng đã gặp và tác động một chút với Đồng đại nhân, ha ha, như vậy có nghĩa là Ô gia ta đã chính thức vượt lên trước Tô gia, có được niềm tin của vị chủ quan này, đồng thời còn kết giao với một số vị đại nhân khác trong Chức Tào viện...”

Hắn nói xong câu này thì cười cười, đợi Tịch Quân Dục ăn xong, buông bát đũa, mới lắc đầu:

“Hai ngày nữa, khả năng Tô Đàn Nhi tiếp quản Tô gia sẽ biến mất, Tô gia nội đấu, gia nghiệp sẽ theo đó tiêu tan, gia tộc này đã không còn tiền đồ, huynh nhất định không tới Ô gia ta hay sao?”

Tịch Quân Dục liếc hắn một cái:

“Huynh biết ta muốn gì mà.”

“Ta với huynh quen nhau đã nhiều năm, mấy năm trước ta mời huynh tới ta Ô gia, huynh vì Tô Đàn Nhi mà không chịu, ta có thể hiểu. Nhưng hiện giờ người ta đã là gái có chồng, chà chà, huynh đúng là...”

Ô Khải Long thở dài một tiếng, sau đó nhìn sắc mặt của Tịch Quân Dục, vừa cười cười:

“Được rồi, ta biết bọn họ chưa động phòng, sau khi vấn đề Hoàng thương được quyết định, huynh đương nhiên có thể lập phe, dựa vào một số chương quỹ để đối phó Ninh Lập Hằng, để cho bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội động phòng. Tâm huyết mấy năm của Tô Đàn Nhi cháy như một bó đuốc, chắc chắn tâm tình sẽ suy sụp. Nhưng mà tình cảnh khi đó sẽ rất thảm, Tịch Quân Dục, Tô gia một khi suy sụp, với tính tình của Tô Đàn Nhi nhất định sẽ cắn răng chống đỡ, lúc đó huynh ở sau lưng hỗ trợ, mấy chục năm sau nàng sẽ thừa nhận tình cảm của huynh, hai người có thể chính thức lấy nhau, nhưng việc này khó lắm...”

Ô Khải Long dừng lại, Tịch Quân Dục thản nhiên mở miệng:

“Mà đến lúc đó, Ô gia đã đạt được Hoàng thương, thời cơ đã đến, huynh có thể phát triển để vươn lên vị trí hăng hái lớn nhất thiên hạ. Mà Tô gia, lão thái công vừa chết, tình hình chắc chắn sẽ sụp đổ, mấy chục năm sau đừng mong có hi vọng vươn lên. Mọi người sẽ không là đối thủ, ta cũng chẳng có lực gì để mà uy hiếp tới huynh.”

“Ta chẳng bao giờ quan tâm tới chuyện đó, chỉ đáng tiếc là...”

Ô Khải Long nhíu nhíu mày:

“Ở Giang Ninh này, ta, em trai của ta là Tiết Duyên và huynh đều không sánh bằng Tô Đàn Nhi, công bình mà nói, mấy năm nay nàng phát triển rất kinh, trong thương trường nàng ta rất lợi hại, chúng ta đều không bằng. Nếu bàn về thương trường, trong đám trẻ tuổi ngoại trừ Tô Đàn Nhi, chỉ còn lại có Bộc Dương gia - Bộc Dương Dật, Đường gia - Đường Húc là có thể khiến cho ta e ngại. Nhưng dù sao nàng ta cũng chỉ là một cô gái, tuy rằng có một số thứ ta không bằng, nhưng kiểu gì nàng ta cũng bị giới hạn bởi rất nhiều chuyện phức tạp.”

Ô Khải Long hít sâu một hơi:

“Thành thật mà nói, ta chưa bao giờ có ý định đối phó Tô gia. Nếu không có thế cục này, Ô gia và Tiết gia chắc chắn sẽ chỉ có nước trông mắt trông coi. Tô Đàn Nhi đã chuẩn bị kỹ như vậy, nàng đã muốn thì không ai tranh được. Chỉ có thể nói nàng không gặp thời, gặp ngay thế cục nguy hiểm, lại cộng thêm thương trường giả dối, làm ăn phải liều mạng. Trước đây, Ô gia ta chính là hăng hái lớn nhất Giang Ninh, Tịch huynh, Giang Ninh chẳng qua chỉ là một hồ nước, trí của huynh của thế xuống biển, định cam tâm ở mãi hồ nước này hay sao?”

Tịch Quân Dục cười cười:

“Chỉ là làm việc mà thôi, làm gì có đạo lý lớn như vậy.”

“Cũng đúng.”

Ô Khải Long cười lắc đầu:

“Ta biết huynh nghĩ gì, cuộc đời chẳng qua là việc có thể làm theo những gì mình muốn. Nhưng... cô ấy cũng chỉ là một cô gái mà thôi, có một ngày huynh vươn lên vị trí cao hơn, huynh có lẽ sẽ thấy việc này rất buồn chán. Có lẽ mấy năm sau, huynh sẽ phát hiện cô gái này cũng chẳng có gì hay, cũng không còn ham muốn như trước, lúc đó huynh sẽ hối hận. Huynh biết không? Mười tám tuổi ta đã thành thân, ba năm sau vợ ta qua đời, ta từng nghĩ là sẽ không lấy nữ nhân nào khác, nhưng một năm sau, đột nhiên có một ngày ta quên mất dung mạo vợ ta như thế nào, ta cưới hai tiểu thiếp... cảm thấy nữ nhân đều giống nhau.”

“Mọi người là như vậy.”

Ô Khải Long nói:

“Ta sinh ra là nam nhi, đã làm thì phải làm đại sự, nữ nhân vốn định sẵn không làm được gì, hơn nữa các nàng đều giống nhau, buông bỏ được Tô Đàn Nhi, huynh sẽ thấy điểm này. Huynh biết không, rất nhiều nữ tử thích tỏ vẻ, nhưng cho dù tính cách đó là thật hay giả, ta tuyệt đối không đặt trái tim lên họ lần thứ hai. Đây chỉ là việc nhỏ, trong vấn đề này ta tặng huynh một câu: “Tương tư thâm mền là vô ích (1), người đã vô tâm ta phải thôi!” (2)

(1) Đây là câu thơ nằm trong bài Vô Đề kỳ lục của Lý Thương Ẩn, nguyên văn:

“Trực đạo tương tư liễu vô ích

Vị phương trừ trưởng thị thanh cuồng”

Dịch thơ (Nguyễn Phước Hậu):

“Tương tư nói chẳng ích gì

Chưa đau đến nỗi cuồng si tiếng đồn”

(2): Câu này nằm trong kinh Phật, nếu mình không nhầm là cuốn “Tứ Thập Nhị Chương Kinh”, nguyên văn “Nhĩ kỹ vô tâm ngã tiện hưu”.

Có câu chuyện kể thế này: Kim Dịch tú tài Dư Ngự Đồng, đứng hàng thứ 14 trong Hồng Hoa hội nên gọi là Dư thập tứ đệ. Trước đây thi đậu tú tài nhưng sau hành thích kẻ thù, bỏn tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm mà vẫn vô tư, tiêu dao tự tại. Nào ngờ một hôm gặp Lạc Băng ở tổng đảo trên Thái Hồ, trong lòng tương tư, yêu thầm nhớ trộm, khổ não vô cùng. Một hôm có việc, Dư Ngự Đồng vào tá túc trong một ngôi chùa, sau khi ăn uống thì dạo quanh chính điện nhìn thấy một bức họa vẽ tám cao tăng, trên đó có một bức đề từ “Nhĩ kỹ vô tâm ngã tiện hưu”, kể lại câu chuyện một vị cao tăng giác ngộ giờ một câu ca trên tửu lầu. Ngẫm nghĩ câu này, Dư Ngự Đồng cảm thấy như bị sét đánh, bừng tỉnh đại ngộ.

“Hôm nay lời vô nghĩa rất nhiều.”

“A, ta biết huynh chưa chắc sẽ nghe, nhưng chỉ cần có khả năng ta nhất định sẽ nói, bởi vì còn ba ngày nữa mọi chuyện sẽ xong, huynh chỉ vì nàng chưa động phòng mà tính ở lại bên nàng thêm 10 năm, 20 năm? Tiến một bước là thấy biển rồi, chỉ một bước thôi là 10 năm sau, 20 năm sau huynh sẽ thấy mọi chuyện khác hẳn. Lần này Tô gia gặp chuyện, đương nhiên là chuyện tốt với ta, nhưng nếu Tô gia đoạt được Hoàng thương, ta cũng không để trong lòng, Ô gia chính là Ô gia. Ta là người bố trí đại cục, tư tưởng không chỉ đặt ở Giang Ninh.”

Ô Khải Long cười cười:

“Việc này thế nào vẫn phải nhờ huynh lo lắng.”

Người càng biết làm việc, ý chí càng kiên định, Tịch Quân Dục không phải là không biết những chuyện này, nên muốn thuyết phục chắc chắn là rất khó, nhưng khi nào cần mở miệng, Ô Khải Long vẫn phải nói. Khi hắn nói xong, sắc mặt Tịch Quân Dục vẫn rất bình thản, một lúc sau mới nói.

“Hai ba ngày cuối mới đáng lo, Tô Đàn Nhi không đơn giản, chưa biết nàng ta có hậu chiêu gì. Nàng vì việc vải Tuế đã cắt giảm tài chính ở một số nơi, chuẩn bị gần 3 năm thời gian, tính tới thời điểm hiện giờ đã bỏ vào đấy trên 10 vạn lượng, đợi khi công bố chuyện Hoàng thương, hi vọng của nàng sẽ biến mất, tâm tư huyệt huyệt, nàng phản ứng thế nào chẳng ai lường trước được.”

“Ha ha, Tịch huynh định nói tới giảm giá bán hàng?”

Ô Khải Long hài lòng bật cười:

“Ta cũng hi vọng cô ta làm như vậy, làm trái quy tắc thì mọi người sẽ công kích hội đồng, Tô gia chỉ suy sụp nhanh hơn mà thôi. Lão gia tử của Tô gia sẽ không để cho nàng làm như vậy, Tô Trọng Kham và Tô Vân Phương chắc chắn cũng không, cô ta muốn làm vậy thì khác nào đem gia nghiệp ném xuống biển.”

Hắn lắc đầu nói với giọng hài lòng và tự tin:

“Tô Đàn Nhi, Liêu chương quý đưa thanh thế Tô gia lên mức này đã là cố hết sức rồi, Tô Dũ là người vô cùng lợi hại, năm xưa khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng mà đưa Tô gia lên vị trí chân vạc ở Giang Ninh. Sau khi Hoàng thương công bố, lão có thể miễn cưỡng ngăn cơn sóng dữ, nhưng lão đã già rồi, chẳng thể chống đỡ Tô gia được bao lâu nữa. Đương nhiên, đó là chuyện ngày sau, hôm nay có thể buông tay ngồi nhìn rồi, người có thể lật cờ ư, là ai? Chẳng lẽ là tên Ninh Nghị?”

Tịch Quân Dục hí mắt, sắc mặt âm đạm. Thành thật mà nói, hắn không thích nghe người khác nhắc tới cái tên này. Đối phương chỉ là hạng người vô năng, nhưng ngoài việc cưới Tô Đàn Nhi, đối phương còn được Tô gia đưa lên vị trí đại diện. Một hạng người vô năng nhưng hết lần này tới lần khác nắm những chuyện quan trọng:

“Ít tự đại đi, người ta là Giang Ninh đệ nhất tài tử, tài thơ hơn người, huynh làm chuyện xấu sau lưng, cần thận hẩn đừng ngòi bút hại huynh.”

“Ha ha, có lý, có lý.”

Ô Khải Long vỗ bàn cười rộ, sau đó vẻ mặt hơi nghiêm túc:

“Người này cũng không phải kẻ ngu dốt, nhìn khí độ phong phạm của hắn đã biết hắn hơn rất nhiều người trong Tô gia. Hắn làm việc tuy vụng về, chưa thành công nhưng cũng không coi là lỗ mãng, có thể nhận ra hắn đang dụng tâm suy nghĩ, dụng tâm học tập. Chỉ là với tình cảnh của Tô gia hiện giờ, hắn khó tránh khỏi sốt ruột, nếu ở lúc bình thường, cho hắn nắm toàn diện cũng chưa chắc có sai lầm gì, nhưng lúc này... Một thư sinh mà nắm thế cục, đối thủ lại không thuộc cùng tầng lớp, một người thông minh với tài thơ thì làm được gì, chỉ có thể nói... hắn không gặp thời mà thôi.”

“Sau lần này, hắn sẽ hiểu ra nhiều điều.”

Tịch Quân Dục đang định nói những hành động của Ninh Nghị mấy ngày hôm nay thì lắc đầu, xoay người đi ra ngoài:

“Không còn chuyện gì nữa, cảm ơn đã khoản đãi.”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, chỉ có thể dùng cả con sông báo đáp (3).”

Ô Khải Long cười đùa, sau đó phất tay một cái:

“Suy nghĩ những lời ta nói đi, phía trước là biển, vì một cái hồ không đáng. Cổng lớn Ô gia lúc nào cũng mở rộng với huynh. À, còn một câu nữa... Tương tư thâm mến là vô ích...”

(3): Nguyên văn “thụ nhân tích thủy chi ân đương dĩ dũng tuyên tương báo”, nghĩa là “nhận được giọt nước ân đức của người liền lấy con sông lớn mà báo”

“Người đã vô tâm, ta phải thôi.”

Tịch Quân Dục đang đi ra cửa nói tiếp lời, thân ảnh hắn biến mất trong bóng đêm:

“Tốt nhất là đừng để người khác biết cuộc gặp hôm nay.”

“Việc này nhất định, sẽ không có biến cố gì đâu.”

Ô Khải Long trả lời một câu, đợi khi bóng người kia biến mất, hắn mới đẩy bàn đứng dậy xoay người rời đi:

“Đáng tiếc...”

Nhưng đây chỉ là lời thì thầm cảm thán. Tịch Quân Dục là một người tài mà hắn muốn có, sau này hắn sẽ quản lý Ô gia, cần phải có gánh hát của riêng mình. Ô gia đoạt được Hoàng thương là một chuyện đáng mừng, một số kế hoạch có thể triển khai sớm, dệt hoa trên gấm. Hắn còn trẻ, sau này còn nhiều việc phải làm, nhân tài như Tịch Quân Dục chỉ có thể gặp mà không thể cầu, cái hắn coi trọng là tương lai, chứ không phải lợi ích trước mắt này.

Nhưng mà, nếu việc lợi đã tới thì đại gì không cần. Hấn đứng ở mép thuyền, nhớ tới một tháng hoảng loạn của Tô gia, sốt ruột ẩn chứa sợ hãi, ngay cả người được mệnh danh là ngọn núi Tô lão thái công cũng phải lo lắng đi quan hệ, lại nghĩ tới thái độ hả hê của Tiết gia, hấn không khỏi vừa cười vừa lắc đầu.

Thật là buồn cười.

Ánh sáng trên mặt sông biến mất, thuyền hoa rẽ sóng chạy giữa sông.

Trời đã sáng, bóng tối lại đi. Hôm nay là ngày 24 tháng 8, tối đến, đêm về, trời hửng đông bước sang ngày 25. Tối hôm nay, Chúc Tào viện sẽ tổ chức đại hội ngành vải, mùa thu là mùa thua hoạch, nghề nào cũng phải tổ chức đại hội tổng kết một lần.

123. Q.2 - Chương 124: Mở Màn

Chiều ngày 25 tháng 8, khi Ninh Nghị về đến nhà cũng là lúc Tô gia tương đối bận rộn, bản thân hấn không hiểu vì sao họ phải vội vàng như vậy. Thời tiết hôm nay rất tốt, chiều cuối thu khá mát mẻ, lá cây vàng óng ánh nhưng chưa rơi, vẫn còn chập chờn theo gió. Đi qua cổng, theo con đường dẫn vào khu nhà mình, hấn thấy hai gia đình đang vội vã chạy đến, chắc là vừa bị tổng quản nào đó mắng, tiếng mắng vẫn còn ở phía bên cạnh truyền tới.

Khu vực của phòng lớn tương đối yên tĩnh, có lẽ nguyên nhân là do người không nhiều. Khi sắp về tới phòng thì hấn gặp hai huynh đệ họ hàng xa, hai người này dẫn theo người hầu, chắc vừa gặp Tô Đàn Nhi về. Mấy người bắt chuyện, hỏi thăm vài câu, giọng nói có vẻ trách cứ Ninh Nghị gì đó, chắc là vì đêm nay sẽ công bố chuyện Hoàng thương, mọi người đang bận túi bụi mà hấn lại nhõn nhợ giờ mới về, hướng chi tối nay hấn còn phải tới đó chủ trì đại cục.

Bỏ qua những câu nói khách sáo, Ninh Nghị trở lại khu nhà của mình, thấy khung cảnh vẫn tương đối tĩnh lặng, Tô Đàn Nhi mặc bộ quần áo màu xanh lá cây đang ngồi trong lương đình cầu khẩn gì đó, Quyên nhi, Hạnh nhi đang ở bên cạnh bận rộn thu xếp. Thấy Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi quay đầu cười:

“Tướng công đã về.”

“Đang chơi vui thật đấy.”

Ninh Nghị ngồi xuống.

“Tướng công mới đi chơi ấy, sáng nay còn ngủ dậy muộn.”

“Cũng bởi vì ta đâu có việc.”

Ninh Nghị cười:

“Sáng hôm nay đi trễ, nhưng biết thế không đi còn hơn, mọi người ở cửa hàng tương đối bận rộn, chuẩn bị đủ loại đồ đạc, ta đang nghĩ xem họ chuẩn bị cái gì mà nhiều vậy... Khụ, Liêu chương quỹ có tìm ta nói chuyện, hấn nói tâm tình khá khấn trương, tối qua do ngủ không được nên lôi rượu ra uống, ai ngờ sáng nay thiếu chút nữa không dậy nổi... Đại khái nửa canh giờ sau, La chương quỹ lại tìm đến, nói tâm tình hấn cũng rất khấn trương...”

Ninh Nghị thoải mái kể chuyện, Tô Đàn Nhi nghe mà bật cười, đợi khi nghe tới chuyện La chương quỹ, nàng cười rũ rượi, hai tay vịn cả vào lan can. Ninh Nghị lắc đầu:

“Họ đều là người tốt, thấy ta khấn trương ngủ dậy muộn nên muốn tới an ủi ta một chút, buổi trưa Tịch chương quỹ cũng đến, kể lại chuyện khi mọi người làm ăn, phát triển buôn bán bên Giang châu khấn trương như thế nào...”

“Sáng nay rõ ràng là tướng công cố ý.”

“Đâu có, đúng là không dậy nổi, nàng xem, đây là lần đầu tiên trong cả tháng nay ta đi làm muộn. Thành thật mà nói, mỗi khi thấy mọi người bận tối mắt mà ta chẳng có việc gì làm, trong lòng ta cảm thấy rất bồn khoăn. Hôm nay chính là ngày mà họ bận rộn nhất.”

“Tướng công không thành thực.”

Tô Đan Nhi hàm súc bật cười, Ninh Nghị lắc đầu:

“Nàng thấy đấy, giữa chúng ta có hiểu lầm rất sâu, ta ở bên ngoài bận rộn... Khụ, bận rộn một buổi sáng, nhưng nàng lại ở trong nhà ngắm cảnh, nhàn nhã dạo chơi, ai chăm chỉ ai lười biếng chỉ cần nhìn là hiểu ngay, vậy mà nàng còn nói ta không thành thực...”

Thực ra sáng nay hấn cũng chỉ là đi chơi cho hết thời gian, nhưng mà lúc này nói dối không đỡ mặt, việc này chỉ có hai người là hiểu rõ nên Tô Đan Nhi cười cười, sau đó cúi đầu:

“Thiếp thân kỳ thực cũng rất khẩn trương...”

“Có à?”

“Dù sao cũng là tâm huyết nhiều năm, bây giờ lại xảy ra biến cố, trước đây vài ngày còn cảm thấy mình không có chỗ dựa. Hiện giờ... Hiện giờ khá hơn rồi, nhưng khẩn trương khẳng định vẫn sẽ có giống như tướng công nói. Lúc này thiếp thân ngồi đây nghĩ chuyện năm đó, cũng đã từng dự tính tới ngày hôm nay, có lẽ thành công mà cũng có thể thất bại, nhưng chưa bao giờ nghĩ nó sẽ có biến hóa như bây giờ...”

Nàng hơi thẹn thùng:

“Tướng công có khẩn trương không?”

“À, cũng có chút...”

Ninh Nghị ngẫm lại, gật đầu:

“Khẩn trương vừa phải sẽ giúp con người tập trung.”

Tô Đan Nhi nhìn hấn:

“Tướng công đúng là trấn định hơn tất cả mọi người...”

Trong giọng của nàng hình như cũng có chút đổ kỵ với sự trấn định này của Ninh Nghị.

“A...”

“Sau hôm nay tướng công sẽ làm những gì?”

“Xong chuyện tối nay ta sẽ trở lại dạy học, dù sao bệnh tình của nàng cũng khỏi rồi, đừng mơ ta giải quyết công việc giúp nàng. Đương nhiên, ta không có ý coi thường việc buôn bán, chỉ là không có cách nhìn chung với họ.”

Ninh Nghị cười:

“Hơn nữa lý do ta làm rể chính là muốn ăn cơm mềm (1), không cần làm việc mà cũng có tiền tiêu, cơm ăn ba bữa quần áo mặc cả ngày.”

(1): Cơm mềm: cách nói của người Trung quốc chỉ những người ở rể thời phong kiến ăn bám.

“Đang nói xéo thiếp à.”

“Nói thật mà.”

“Hừ, vậy... Tướng công muốn ăn cơm mềm của thiếp đúng không? Thật sự tính vậy à?”

“A, nếu như không vấn đề gì thì cứ như vậy đi... Kỳ thực ta thấy chuyện này cũng tốt, nàng xem, ta biết dạy học, lại biết làm thơ, dù gì cũng có cái danh Giang Ninh đệ nhất tài tử, ta mà ra ngoài hô lên một tiếng cần người nuôi, phú bà nguyện ý sẽ rất nhiều, họ mang ta đi cũng sẽ có thể diện...”

Ninh Nghị nói đùa, chuẩn bị coi mình là sản phẩm cần đẩy mạnh tiêu thụ ngoài thị trường, nội dung chuyện này 1000 năm sau sẽ bình thường, nhưng ở thời đại này đúng là có chút quá. Tô Đan Nhi cười không ngừng được, đưa tay che miệng, nhưng lại cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng:

“Tướng công không biết xấu hổ...”

“Câu nói này của nàng đúng là làm ta đau lòng, cuộc trao đổi này khó thành lắm...”

Ninh Nghị lắc đầu thở dài.

“Á, vậy được rồi.”

Tô Đan Nhi miễn cưỡng tỏ vẻ nghiêm túc:

“Dù sao thiếp thân là... là...”

“Phú bà.”

“Đúng, thiếp thân là phú bà, cho nên, thiếp sẽ cho tướng công ăn cơm mềm... cuộc trao đổi này được chưa.”

Thấy nàng tỏ vẻ phối hợp, Ninh Nghị cười lắc đầu:

“Đâu có đơn giản như vậy, nàng vừa rồi làm ta đau lòng, việc làm ăn sẽ định giá lại, phú bà nhiều như vậy, tại sao ta phải chọn nàng.”

“Thế nhưng thiếp thân... Thiếp thân là... Thiếp thân là người đã thành thân với tướng công, thiếp thân là...”

Tô Đan Nhi phụng phịu chuẩn bị khoe khoang một phen, sau khi suy nghĩ một lúc nàng mới thẹn thùng cúi đầu cười nói:

“Tướng công à...”

“Thôi, việc này hơi quá rồi.”

Ninh Nghị cười phất tay một cái:

“Sau hôm nay vẫn như cũ đi, ta không tính làm gì cả, nhiều chuyện mệt lắm.”

“Nhưng thiếp thân muốn xin lỗi tướng công...”

“Sao?”

“Thiếp thân không muốn đối với tướng công như một người ở rể, vốn thiếp không nghĩ tới điều này, chỉ là... tính cách của thiếp quá mạnh mẽ, có ý định rồi nhưng do bận việc nên từ khi thành thân tới nay... nói chung là thiếp thân chưa từng nghĩ... nghĩ..., ài, thiếp cũng không biết mình đang nói cái gì...”

Nàng rất khó thổ lộ tâm tình, cuối cùng đành thẹn thùng tỏ vẻ hết cách, Ninh Nghị gật đầu:

“Ta biết rồi.”

Tô Đan Nhi liếc hần hống một cái, thấy không phải hần nói cho có lệ mới thở phào nhẹ nhõm:

“Thiếp thân cũng biết như vậy không tốt, không giống tiểu thư khuê các, không giống những... à, phú bà, nhưng Đan nhi cũng chỉ có vậy thôi...”

“Thế mới xứng với chức phú bà...”

Ninh Nghị nói thầm Tô Đan Nhi không nghe rõ lắm. Thời đại này phú bà và con gái mạnh mẽ là hai khái niệm khác nhau, cho nên khiến nàng phải suy nghĩ thật nhiều.

“Thực ra thiếp ngồi đây còn ước một việc, muốn nói với tướng công...”

“Việc gì vậy?”

“Khi thành thân với tướng công, thiếp thân đã lén chạy mất, khi đó không phải thiếp muốn ra oai phủ đầu gì với tướng công đâu, mà bởi vì thiếp thân không biết mình nên làm gì, phải làm gì. Đan nhi... dù sao cũng chỉ là con gái...”

Nàng hơi thấp cúi đầu:

“Đàn nhi biết như vậy là sai, thế nhưng Đàn nhi sẽ không xin lỗi tướng công, nếu như có lần nữa, mặc dù biết mình sai nhưng nói không chừng thiếp vẫn làm như vậy...”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Ninh Nghị, Ninh Nghị gật đầu:

“Bởi vì khi đó chúng ta không biết nhau, đúng không?”

“Đúng, khi đó Đàn nhi không biết tướng công, tướng công cũng không quen Đàn nhi... Điều mà Đàn nhi muốn nói với tướng công lúc này, là Đàn nhi nhất định sẽ không tiếp tục làm chuyện như vậy.”

Nàng đã tỏ rõ dũng khí khi nói những điều này, cho nên sau khi nói nàng cúi đầu, sau một lúc Ninh Nghị bật cười:

“Đây chẳng phải là lời xin lỗi hay sao...”

Lời nói tuy nhỏ nhưng Tô Đàn Nhi đã nghe rõ, nàng vẫn đỏ mặt, thẹn quá hóa giận không nhịn được cười, nhưng không phản bác gì cả.

Hai người ngồi như vậy thêm một lúc thì Hạnh nhi mang một số thứ từ trên lầu xuống, thấy hai người ngồi nói chuyện nên không quá rầy, tự đi làm công việc của mình. Tới gần tối, Thiên nhi trở về, khi đứng dậy hắt mồm miệng hỏi:

“Nàng nói trong lòng có sự khẩn trương, vậy yến hội tối nay nàng có đi cùng không?”

Tô Đàn Nhi cười lắc đầu:

“Vậy không được, tướng công muốn ăn cơm mềm, đâu dễ có công việc để làm, hơn tháng nay mọi việc do tướng công chủ trì, tối nay là thời khắc mấu chốt nhất, tướng công vẫn phải chủ trì thôi, dù thiếp có khẩn trương thì cũng nên ở chỗ này chờ tin tốt.”

“Chắc, không thành vấn đề, hãy xem hôm nay ta trở tài đoạt lấy Hoàng thương, đại công cáo thành, lui thân ở ẩn.”

Ninh Nghị vận mình trong nắng chiều, Tô Đàn Nhi ở bên cạnh trợn mắt nhìn hắn. Hoàng thương đã bắt đầu vén màn, trong khu nhà nhỏ nhỏ, tiếng nói chuyện râm ran, hòa cùng thiên nhiên trời đất.

Khi màn đêm buông xuống, một đội xe nhỏ rời khỏi Tô gia. Ninh Nghị, Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương, cộng thêm vài thành viên chủ chốt của phòng lớn, phòng hai, phòng ba đều có mặt trong đội xe này. Họ là những người đại diện cho Tô gia, tổng cộng khoảng 20 người. Tiểu Thiên ngồi trên xe của Ninh Nghị, tâm tình hơi khẩn trương. Khi xe ngựa rời phủ không lâu, có một chiếc xe xen vào giữa đoàn, chạy bám sát xe của Ninh Nghị. Ngồi trên xe là một số hộ vệ của Khang vương phủ, bên trong là hai chị em Chu gia đã cải trang.

Chỉ chốc lát sau, Lục Y Lâu nằm bên sông Tân Hoài đã xuất hiện trong tầm mắt, từng chiếc xe ngựa chạy tới, tất cả đều là những thương hộ buôn vải, có Tiết gia, Ô gia, Trần gia, Lữ gia... cùng với một số quan viên của Chức Tạo viện, thanh thế rất lớn. Đội hình này bình thường cũng xuất hiện ở Giang Ninh, cho nên người đi đường có nhìn thấy cũng chỉ liếc mắt một cái rồi không quan tâm đến nữa.

Chuyện tối nay đối với nghề vải Giang Ninh mà nói, tuyệt đối là một đại sự. Tiêu điểm trong chuyện này đương nhiên là việc Tô gia, Tiết gia, Ô gia tranh đoạt Hoàng thương. Sau sự kiện ám sát xảy ra vào tháng trước, những người nhạy cảm đã ngửi thấy mùi thuốc súng, họ muốn chứng kiến trận chiến tối nay.

Ninh Nghị vén rèm xe, hít một hơi, cười đi xuống.

Trong bóng đêm, đèn nến như rồng, trải dài khắp phố.

124. Q.2 - Chương 125: Vô Đề

“Ha ha, ông chủ Tạ, đã lâu không gặp...”

“Ông chủ Trần, gần đây làm ăn tốt chứ?”

“Sau yến hội tối nay, mọi người cùng đi sòng bạc Tụ Bảo, được không?”

“Mấy ngày gần đây cảm giác không tốt lắm, hưởng chi chuyện hôm nay...”

“Lần trước việc Thanh châu may mà có Lý huynh trưởng nghĩa giúp đỡ, lời không thể nói hết ân tình...”

“Cùng ngành, giúp đỡ nhau cũng là bình thường...”

Trong ánh đèn, vô số người tay bắt mặt mừng chào hỏi nhau. Trên lầu hai, Ninh Nghị và người của Tô gia đã tới được một khoảng thời gian, đã được mời vào chỗ ngồi và đáp lời một số thương hộ, trong số này có người coi trọng Tô gia nhưng có người không coi trọng, có người cùng làm ăn nhưng cũng có người không, nói chung là đủ mọi thể loại.

Cũng may cho đám chủ nhân của Tô gia như Ninh Nghị, Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương là đêm nay Liêu chương quỹ rất được mọi người coi trọng. Cũng không trách bọn họ như vậy, có người đã đoán rằng tối nay một là Tô Đan Nhi ra mặt, hai là Tô lão thái công Tô Dũ sẽ tới, nếu như có hai người này, việc Hoàng thương tối nay sẽ là của Tô gia. Nhưng ai ngờ, hai ông cháu nhà này không tới, một số người quan tâm tới chuyện Hoàng thương đem toàn bộ sự chú ý của mình tới đám người chủ trì công việc thường ngày của Tô gia là Liêu chương quỹ.

Về phần Tô Trọng Kham và Tô Vân Phương, hai người này khẳng định sẽ không nhúng tay được vào chuyện Hoàng thương. Mà nếu như tối nay Tô gia tranh Hoàng thương thất bại, địa vị của hai người sẽ khác trước, bởi vậy, có rất nhiều người đang tính toán, suy đoán. Về phần Ninh Nghị, hiện giờ tuy rằng hắn được thay mặt Tô gia quản lý công việc làm ăn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là người đại diện, một vị trí tượng trưng, quyền lực có khi không bằng Liêu chương quỹ, không thể quyết định chuyện đại sự được.

Bởi vậy, số người tới chào hỏi Liêu chương quỹ đều là những người nắm thực quyền của các thương hộ, những người quan tâm tới chuyện Hoàng thương hoặc là đám chương quỹ của những tiệm vải khác trong thành. Họ tới hàn huyên, đôi khi cũng muốn thông qua Tô gia làm quen với đám đại nhân trong Chức Tạo viện, vừa nói vừa cười ám chỉ tình hình đêm nay không có vấn đề gì.

Về phần Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương, có lẽ do họ đã là người lọt lỗi trong chốn thương trường, đại vị của họ xấp xỉ gia chủ của những tiệm vải cỡ trung, thậm chí là cỡ lớn, cho nên khi gia chủ Ô gia Ô Thừa Hậu đến đã tìm họ nói chuyện.

Về phần Ninh Nghị thì có đủ loại người tìm tới hỏi han, sau khi xác nhận Tô Đan Nhi không đến thì cách nói chuyện vẫn nhiệt tình, nhưng nội dung câu chuyện lại là thiên nam địa bắc, không liên quan nhiều tới hăng vải. Dù thế nào, đêm nay hắn vẫn là nhân vật trung tâm, hăng vải nào có năng lực thấp hơn Tô gia đều không dám không nể mặt Ninh Nghị. Ngược lại, gia tộc nào có thực lực, họ sẽ không để ý tới Ninh Nghị, chẳng hạn như đám người của Tiết gia, sau khi đến hai bên phân định tương rõ ràng, Tiết Thịnh bắt chuyện với Tô Trọng Kham, không thêm để ý tới Ninh Nghị, Tiết Duyên thì bảo rằng mấy hôm trước cũng gặp Lý Tần, khi nào cửa thành mở Lý Tần lên kinh, tiệc đưa tiễn nhất định phải mời...

Tiết Duyên và Lý Tần không tính là thân, chỉ quen nhau sau chuyện Yến Thúc lâu. Thế nhưng khi Ninh Nghị bắt đầu quản phòng lớn, Tiết Duyên rất nhiệt tình mời Ninh Nghị ăn hai bữa cơm, đại khái chỉ là muốn biểu hiện thái độ của mình, thông qua Lý Tần cũng là một cách hay.

Sau khi Ô gia tới, Ô Thừa Hậu và hai đứa con trai đều lần lượt tới bắt chuyện với Ninh Nghị, Ô Khải Long còn nhân chuyện Ninh Nghị đi muộn sáng nay trêu vài câu:

“Hôm nay nghe La chương quỹ nhắc tới việc này, bề ngoài thì Lập Hằng có vẻ ung dung, nhưng hình như cũng có chút khẩn trương, ha ha...”

Ô gia là một trong những hăng vải lớn, có quan hệ tốt với các thương hộ trong thành, quan hệ giữa Tiết gia và Tô gia tương đối căng thẳng, bọn họ thường là người điều đình. Ô Khải Long, Ô Khải Hào đều đã gặp mặt Ninh Nghị không ít lần, thái độ cũng có thể nói là tương đối tốt, bởi vậy Ninh Nghị lắc đầu cười cười, có chút bất đắc dĩ:

“Vốn là định kiên trì tới ngày cuối cùng, ai biết sáng nay lại ngủ dậy muộn... Á, việc này các người cũng biết... thì sẽ không truyền ra ngoài đây chứ...”

“Ha ha.”

Ô Khải Long cố gắng hạ thấp giọng nói, nín cười:

“Sợ là mọi người đã biết hết rồi...”

“Ừ...”

Ninh Nghị ngăn người, sau đó trốn mắt, Ô Khải Hào cười vang.

“Sợ rằng Ninh huynh vẫn chưa biết việc, Giang Ninh giờ ai cũng biết việc nhỏ Ninh huynh có thể hồ đồ, nhưng đại sự lại rất nghiêm túc, việc Hoàng thương tới nay... Khụ, thành thật mà nói, mọi người đều là đối thủ, ta không thể chúc huynh thành công được, ha ha...”

Ô Khải Long rộng rãi cười:

“Nhưng mà, Tô gia lợi hại thì Ô gia chúng ta cũng có đòn sát thủ, đến lúc đó thành bại thế nào, ta và huynh đều phải tâm phục khẩu phục mới được.”

Hai huynh đệ này là người rộng rãi, những người xung quanh nghe thấy họ nói vậy thì đều có ấn tượng tốt, ba người nói chuyện thêm một lúc thì hai huynh đệ Ô gia xoay người rời đi, Ninh Nghị cười nhìn theo bóng lưng của họ, bắt đầu tiếp một số “người quen” khác.

Sắp tới giờ khai mạc, mọi người lục tục ngồi xuống.

Không gian lầu hai của Lục Y lâu rất rộng, các thương hộ có tư cách tới đây tối nay đều được bố trí chỗ ngồi từ trước. Đám người Tô gia ngồi xung quanh một cái bàn lớn, các thương hộ còn lại cũng như vậy. Lúc này bầu không khí đã hơi yên tĩnh, vẫn có một số người đến muộn, ngoài việc chào hỏi đám quan viên của Chức Tạo viện thì đều im lặng về chỗ mình.

Cái mục tiêu Hoàng thương không phải là việc có thể cạnh tranh theo phương thức bình thường, nguyên nhân cũng bởi vì tính đặc thù của năm nay. Vấn đề vải Tuế khiến mọi người có nhiều kiêng kỵ, nếu như công khai trả giá vậy sẽ khiến cho nhiều người mất lòng nhau, mấy chục năm qua, vấn đề Hoàng thương đều được dùng hình thức “kính hiến” để quyết định, giống như anh có gì tốt dâng cho hoàng thất, hoàng thất sẽ cho anh đặc quyền, đương nhiên bề ngoài sẽ không thể hiện như vậy.

Hình thức hội nghị Hoàng thương xuất phát từ nguyên nhân này, các thương hộ tham gia mang những tấm vải tốt nhất của mình ra khoe, để mọi người bình luận, đồng thời coi đó là thành tựu của mình để cung cấp cho hoàng thất. Tuy rằng đã ngầm quyết định nhà nào được nhận vải Tuế từ trước, nhưng bề ngoài thì rất là công bằng.

Mọi người vốn cũng đã biết hết điều này.

Các thương hộ khác hiện giờ đều chú ý tới tình hình của ba nhà Tô, Tiết, Ô và đám chưởng quỹ như Liêu chưởng quỹ nhằm dự đoán hướng gió. Sau khi Liêu chưởng quỹ ngồi xuống, hắn nhìn Ninh Nghị thấp giọng cười nói:

“Căn cứ vào tình hình hiện giờ thì việc Hoàng thương sẽ không có vấn đề gì, cố gắng hơn tháng nay đúng là không uổng phí, đại đa số mọi người đều coi trọng Tô gia...”

Hắn dừng một chút, sau đó than thở:

“Vẫn là nhị tiểu thư giỏi dự đoán, mấy năm trước đã bắt tay vào chuẩn bị. Ngày đó, tôi khá mơ hồ, cũng có phân hiểu nhưng lại không quá rõ ràng tình hình phát triển thế nào, khi đại lão gia gặp chuyện không may, tâm trạng cũng cho rằng Tô gia sẽ đi xuống... Nhưng mà thủ đoạn âm mưu cũng không sánh bằng căn cơ vững chắc, có Hoàng thương trong tay thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết, hoạt động một tháng vừa rồi cũng có thể coi là dương mưu.”

Ninh Nghị hơi chép miệng, ngẩng nhìn bốn phía:

“Thật sự sẽ không có vấn đề à?”

“Vấn đề không lớn.”

Liêu chương quý cũng nhìn xung quanh:

“Lữ gia gần đây có một khoản tiền đầu tư cho vải mới tên là lụa Huân Trà, tốt thì tốt nhưng đáng tiếc lại không hợp với yêu cầu của hoàng gia, tôi cũng đã nhìn rồi. Trước kia Tiết gia cũng đầu tư một khoản tiền chế vải mới, vẫn được tầng lớp thượng lưu tương đối yêu thích, nhưng giá tương đối cao, trong khi gần đây lại chẳng có gì mới. Ô gia tuy là gia tộc đứng đầu hăng vải, thực lực hùng hậu, cái nổi bật nhất của họ là kỹ thuật dệt, do có Lạc Thần châm (tên một loại kỹ thuật dệt) nên vấn đề kỹ thuật của họ đều cao hơn bên ngoài một bậc, nhưng trước tấm vải rực rỡ của Tô gia ta, vấn đề kỹ thuật chỉ sợ không còn ý nghĩa gì lớn...”

Vì chuyện Hoàng thượng, đám Liêu chương quý đã bỏ ra rất nhiều công sức, lúc này nói tuy chậm nhưng là nghiền ngẫm từng điều:

“Tiếc là kẻ chủ mưu ám sát đại lão gia vẫn chưa tìm ra, nếu thực sự do Tiết gia làm thì sợ rằng họ vẫn còn hậu chiêu...”

Liêu chương quý liếc mắt nhìn về phía Tiết gia, sau đó lắc đầu cười cười, an ủi Ninh Nghị:

“Khả năng không cao, hơn nữa... việc đã phát triển đến mức này thì chỉ còn cách chờ xem thôi...”

Ninh Nghị gật đầu, không nói gì nữa, quay đầu lại ý bảo Thiên nhi đặt hộp gấm lên trên bàn. Lại sau một lúc, có một quan viên tới nói gì đó với Liêu chương quý, Liêu chương quý nở nụ cười nhìn Ninh Nghị gật đầu:

“Đồng đại nhân và mọi người đã tới, lần này thanh thế của Tô phủ ta lớn nhất, Đồng đại nhân muốn để náo nhiệt hết mức có thể nên bố trí Tô gia chúng ta cuối cùng.”

“Cuối cùng có tốt không?”

“Theo thường lệ thì người cuối cùng sẽ là người có vải tốt nhất, cũng là người có cơ hội tranh Hoàng thượng nhiều nhất...”

Liêu chương quý nói với giọng tương đối khẩn trương, sau khi nói cho Ninh Nghị biết thì quay sang nói với những người khác.

“Cuối cùng...”

Ninh Nghị thì thầm, sau khi tự nghĩ hần khê lắc đầu cười cười:

“Chuyện đêm nay đã quyết định rồi...”

Bởi vì ngữ khí của hắn có chút vấn đề nên Liêu chương quý cười nói:

“Còn chưa biết được, Cô gia, điều này rất khó nói.”

Cùng thời khắc đó, trong hội trường cũng có người liếc mắt nhìn sang bên này, một tay nghịch cái nhẫn bằng ngọc, miệng thì thầm:

“Chuyện đêm nay... đã quyết định rồi sao?”

Giọng nói kia rất nhỏ, nhỏ như nói thầm, miệng cười thản nhiên.

Thời gian bắt đầu còn một lúc nữa, bình thường là sau khi mang toàn bộ những gì tốt nhất ra giới thiệu, mọi người mới bắt đầu ăn uống. Nhưng việc đêm nay không ai ngờ tới, là chỉ sau nửa canh giờ nữa đã diễn ra, nó đến rất đột ngột và ẩn chứa nhiều thủ đoạn. Khi chuyện được công khai, nó trở thành một ẩn tượng khó phai đối với ngành vải Giang Ninh trong suốt mấy tháng, thậm chí mấy năm sau...

125. Q.2 - Chương 126: Cuối Cùng Cũng Hiện... Thủy Triều Đen

Trước khi hội nghị diễn ra thường rất buồn tẻ...

Đồng đại nhân phải nói là tương đối có kỳ vọng đối với Hoàng thương năm nay, cái mới thì năm nào cũng có, nhưng do tình hình năm nay có chút đặc thù, cho nên hẳn vẫn duy trì thái độ trung lập. Thực ra, tình hình ngành vải Giang Ninh hiện giờ thế nào nhiều người còn rõ hơn vị Đồng đại nhân này.

“Tối nay ăn cua rồi...”

Là người chứng kiến và tham dự hội nghị tối nay, Vương gia Vương Văn Trác ngồi dưới ánh đèn thì thầm, ngửi mùi hương thức ăn từ bên dưới truyền lên, quay đầu nói chuyện với người ngồi bên cạnh:

“Ông thấy tình hình tối nay thế nào?”

Vị quản sự Vương gia kia thấp giọng nói:

“Đương nhiên là hi vọng Tô gia có thể thắng, mà xem tình hình thì hình như không có vấn đề gì.”

“Ô gia và Tiết gia đâu phải đèn cạ dầu, ông nhìn tình hình bên kia mà xem, hai nhà đó cũng không quá lo lắng, mà Tô gia... nói thực nhé, tên Ninh Lập Hằng kia làm ta tương đối không thích...”

Vương gia là một thương hộ tầm trung ở Giang Ninh, có quan hệ tương đối tốt với Tô gia, lúc này đương nhiên họ muốn Tô gia đoạt được Hoàng thương, họ cũng theo chuyện này mà được lợi ích. Chỉ là Vương Văn Trác dường như không quá tin vào Ninh Nghị. Quản sự Vương gia cười cười:

“Hắn chỉ là một thư sinh, đừng để ý tới hắn làm gì, chúng ta chỉ cần biết sau lưng hắn có nhị tiểu thư chủ trì là được rồi, tối nay Tô gia chuẩn bị rất chu đáo, lại là người cuối cùng, có thể nói là đợi thành quả, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Chỉ cần Tiết gia không động tay động chân gì là ta yên tâm...”

Hai nhà Tô - Tiết quan hệ tốt cho nên Vương gia cũng không có nhiều hảo cảm với Tiết gia, tháng trước Tô Bá Dung bị đâm, nhiều người cho rằng Tiết gia là hung thủ. Do vấn đề này quá nghiêm trọng nên không ai dám mở miệng xác định, chỉ tự hiểu trong lòng, không dám tuyên bố ra ngoài.

Sau khi nói vài câu khách sáo, Đồng đại nhân bắt đầu nói vào vấn đề chính, mọi người dần im lặng, mùi thức ăn bốc lên, việc quan trọng nhất tối nay đã bắt đầu.

“... Hôm nay xin mời mọi người cùng giám định và bình phẩm Tuyết Văn sa của Tề gia chúng tôi, loại vải này được dệt thủ công, rất mỏng, mềm, nhẹ, có sự dẻo dai. Mọi người nhìn xem, tấm vải này gần như trong suốt, mang màu trắng tự nhiên, được chúng tôi dùng phương pháp dệt đặc biệt để tạo thành...”

Trên Lục Y lâu lúc này mọi người đã ổn định vị trí, rất nhiều hộp gấm đã được đặt trên bàn tròn trước mặt, hoa quả, điểm tâm cũng đã đầy đủ. Sau khi Tề gia giới thiệu, mọi người nghị luận khá nhiều, Hạ đại nhân đứng dậy tuyên bố là nếu nhà nào có hứng thú có thể đứng dậy bình luận, cho nên có khá nhiều người tiến ra giữa, sờ tận tay xác định chất lượng tấm vải và bàn bạc, nói chuyện với chủ sự Tề gia.

Hội nghị đêm nay có quan hệ tới vải Tuế, Hoàng thương, cũng quyết định tới địa vị của các hãng vải Giang Ninh sau này. Do có quá nhiều mối quan hệ đan xen cho nên Hoàng thương chưa phải là việc quan trọng nhất của nhiều nhà, họ tự tin mang sản phẩm của mình ra giới thiệu, hi vọng sau này sẽ có nhiều thương hộ tới làm ăn, đặt quan hệ buôn bán. Đây là tiết mục đầu tiên, sau khi chủ sự Tề gia giới thiệu xong, mọi người tiến tới xem xét, bình luận khá nhiều, đương nhiên cũng có người vẫn ngồi im nói chuyện phiếm.

“Tấm vải này không tệ lắm...”

“Kỹ thuật dệt này mấy năm trước Ô gia đã áp dụng...”

“Nhưng mà sản lượng của Ô gia không cao.”

“Có thể đặt quan hệ với Tề gia...”

Lúc này đương nhiên không phải là lúc đặt mối quan hệ làm ăn, cho nên mọi người chỉ tới xem chất lượng vải, vấn đề làm ăn có thể từ từ suy nghĩ và triển khai sau. Những nhà không có hứng thú như Tô gia, Ô gia, Tiết gia cũng cho người tới xem xét, bình luận, nói vài câu tốt, tiết mục mở đầu cũng có thể nói là náo nhiệt.

Sau khi Tề gia giới thiệu, Hạ đại nhân mới đứng dậy nói sơ qua về tình hình kinh doanh của gia tộc này thời gian gần đây, mọi người chăm chú lắng nghe, có một số thương hộ cũng nhân dịp này tiết lộ một số tin tức đáng chú ý, một số người thì ngồi im quan sát tình hình, dự đoán xem năm sau gia tộc này có khả năng phát triển hay không. Tiếp theo là một gia tộc khác...

Sau khi chính thức bắt đầu hội nghị, mọi người rất chăm chú lắng nghe, sự quan tâm tới Hoàng thương nhật đi một chút, họ chỉ quan tâm tới sự việc trước mắt, thảo luận những chuyện có ích tới bản thân mình. Đối với những người có nhận xét tới với vải của mình, Vương Văn Trác thương lượng với đám phường quý bên cạnh, quyết định sau hội nghị tối nay sẽ đi thăm dò ý đồ của đối phương.

Tham dự hội nghị lần này tổng cộng có khoảng 20 nhà, có nhà chỉ lên giới thiệu tình hình kinh doanh một chút chứ không nhất định phải mang sản phẩm ra giới thiệu. Khi hội nghị đã diễn ra được khoảng nửa thời gian, Hạ đại nhân tiếp tục đứng dậy nói:

“... Mời Lữ gia lên giới thiệu tình hình buôn bán năm nay.”

Mọi người đang bàn luận tình hình thì cùng nhau ngừng lại, yên lặng đợi Lữ gia giới thiệu sản phẩm của mình.

Sau đó, chủ sự Lữ gia tổng kết một cách ngắn gọn tình hình, cầm lấy một cái hộp gấm do người hầu mang tới, hân cười vỗ vỗ:

“... Trước kia lụa Huân Trà của Lữ gia được mọi người chiếu cố rất nhiều, lần này chúng tôi tiếp tục sử dụng kỹ thuật của lụa Huân Trà để tạo ra một loại vải mới, tạm thời chưa đặt tên, trước mời mọi người bình luận và giám định, cũng mong các vị tiên bối chỉ ra những chỗ chưa tốt...”

Hắn mở hộp, bảo hạ nhân đi một vòng chia tẩm vải ọi người xem, có tiếng than kinh ngạc vang lên, Vương Văn Trác cũng nhìn mấy lần, sau đó cùng với các phường quý đưa mắt nhìn xung quanh, đánh giá phản ứng của mọi người, quan trọng nhất là phản ứng của ba nhà Tô gia, Tiết gia, Ô gia. Lụa Huân Trà của Lữ gia vốn là một loại vải nổi danh ở Giang Ninh, cũng chính là loại vải có khả năng cạnh tranh nhất với các loại vải của ba nhà này. Sau một lát, hắn mới thu mắt, cùng đám phường quý cười cười.

“Hình như ba nhà này đều có đòn sát thủ, vải của Lữ gia chưa chắc đã làm được gì.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Nhưng mà chất lượng của nó khá tốt, ta ra xem một chút.”

Wong Văn Trác nói đứng dậy tiến lên. Thực ra có khá nhiều người đang quan sát sắc mặt của ba nhà Ô gia, Tiết gia, Tô gia. Ô gia vẫn duy trì hình tượng mỉm cười, đối với mỗi gia tộc giới thiệu sản phẩm đều cử người ra bình luận, cho nên khó có thể xác định thái độ của họ thế nào. Tiết gia thì có vẻ tràn đầy tự tin, Tô gia cũng như vậy. Hiện giờ trước mặt Ninh Nghị vẫn có một hộp gấm, ngón tay đang gõ gõ, khí chất yên tĩnh tự tin tự nhiên sinh ra. Liều phường quý lúc này không nói chuyện với hắn mà quay sang nói gì đó với Biên phường quý, sau đó đứng dậy đi tới cạnh Tô Trọng Kham.

Vải của Lữ gia không thể ảnh hưởng tới vị trí của ba nhà này, nhưng mà cũng có thứ hạng ở Giang Ninh, lúc này cũng tạo nên một sự náo nhiệt nhỏ, Ô gia Ô Thừa Hậu cũng đi tới nói chuyện với Tô Trọng Kham, đánh giá khá cao.

Nhà tiếp theo đứng dậy nhưng tiếng bàn luận vẫn chưa dứt, giới thiệu xong mà dư âm của Lữ gia vẫn chưa tan. Đợi sau khi Hạ Phương đứng dậy giới thiệu “hàng vải Đại Xuyên” của Tiết gia, hội nghị mới trở nên yên tĩnh, trong đầu của họ thăm nghĩ, thời khắc này cuối cùng cũng đã đến.

Khu vực Tô gia, Ninh Nghị ngừng gõ ngón tay, Liều phường quý ngồi thẳng người nhìn Tiết Duyên cười cười. Tiết Duyên lúc này đang tiến lên bắt đầu nói về tình hình kinh doanh của Tô gia. Đại sảnh trở nên im lặng, tất cả mọi người đều chú ý xem Tiết gia muốn giới thiệu cái gì, cũng đồng thời quan sát xem phản

ứng của Tô gia ra sao. Khi Tiết gia giới thiệu loài vải mới của họ thì đại sảnh im bật. Mọi người im lặng chờ đợi phản ứng của người bên cạnh, đa số đều đưa mắt nhìn Tiết gia, thậm chí người của Tiết gia cũng phải nhìn sang. Đám chường quỹ của Tô gia không phát biểu gì mà đưa mắt trao đổi với nhau.

Một giây, hai giây... cuối cùng, Liêu chường quỹ đưa mắt nhìn xung quanh, sửa sang quần áo, cười đứng dậy. Khi hắn bước ra, Ninh Nghị nhíu mày, ngón tay tiếp tục gõ xuống, dựa thẳng lưng vào ghế. Sau đó tiếng bàn luận vang lên, mọi người theo lần lượt bình phẩm.

“Tô gia không phản ứng gì sao?”

“Sao lại như vậy?”

“Tiết gia không có chiêu gì nữa à?”

“Tô gia đã chuẩn bị mấy năm rồi, việc Tô Bá Dung bị ám sát không ảnh hưởng gì nhiều, Tô Đàm Nhi bị bệnh cũng ảnh hưởng không lớn...”

“Cái chiêu được ăn cả, ngã về không của Tô gia đã phát huy hiệu quả rồi...”

“Họ là nhà cuối cùng, chắc là Hoàng thương sẽ về tay họ rồi...”

“Còn Ô gia nên chưa biết thế nào, nhưng dự theo tình hình trước kia, Ô gia là nhà cuối cùng mới đúng...”

“Già chìm trẻ phát, già chìm trẻ phát chính là như vậy...”

“Tô Dũ cũng nên yên tâm giao lại công việc cho cháu mình rồi...”

Trong tiếng bàn luận xôn xao, mọi người cười cười tiến ra xem xét. Là một trong ba nhà đứng đầu ngành vải Giang Ninh, tuy rằng mọi người có kinh ngạc về tình hình nhưng sẽ không vì vậy mà không nể mặt Tiết gia, không khí trong nháy mắt trở nên náo nhiệt. Đương nhiên, trong náo nhiệt vẫn có tâm tình riêng, sau khi Tiết gia trưng bày tấm vải tím của họ, Tiết Duyên cũng không nói thêm gì mà trở về nghiêng đầu nói nhỏ với em trai mình.

“Ta đang suy nghĩ xem Tô Đàm Nhi đêm nay có thể tranh được Hoàng thương hay không...”

“Lúc này sắc mặt của Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương có sự thay đổi, ha ha...”

Hội nghị lúc này vẫn có sự nghi hoặc và khó hiểu, Hạ Phương đứng dậy vỗ tay nhưng cũng không thể áp chế hết mọi người, hắn đành theo thường lệ tuyên bố nhà tiếp theo. Ô Thừa Hậu cười, mang theo một cái hộp giấu đi ra trong sự kinh ngạc của mọi người.

Đại sảnh trở nên yên tĩnh, Vương Văn Trác liếc mắt nhìn Ô Thừa Hậu, nhíu mày:

“Tại sao sau Tiết gia lại là Ô gia?”

“Đúng vậy...”

Quản sự Vương gia gật đầu, cũng nghi hoặc, sau khi suy nghĩ tiếp tục bàn luận:

“Mặc kệ tình hình, chỉ cần Tô gia tranh được Hoàng thương là mọi chuyện sẽ hết, nếu không thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi...”

“Ta đã chuẩn bị tốt cho ngày hôm nay...”

Trong khi mọi người đang bàn luận, Ô Thừa Hậu đang nói về tình hình kinh doanh của gia tộc mình, đa phần mọi người còn đang lắng nghe, sự nghi ngờ trong lòng vẫn còn. Hai huynh đệ Tiết gia thì cau mày, bàn luận:

“A, nghĩ tới chuyện Tô Bá Dung bị ám sát mà cảm thấy chuyện này khá phức tạp...”

“Đúng là phức tạp, hi vọng Ô gia có thể tạo ra sự khác biệt nào đó, cản trở việc Tô gia đoạt được Hoàng thương...”

“Đến giờ ta vẫn không tin Ô gia giới thiệu được loại vải nào thực sự tốt, không ngờ tới nay họ lại tuyên truyền mạnh như vậy...”

“Tô Đàn Nhi bị bệnh, đám chường quỹ lo liệu chỉ được vậy thôi, tới thời khắc cuối cùng sẽ... Oa.”

Tiết Tiên chưa nói dứt lời thì ánh mắt đại ra, ngẩn người, mọi người vừa bàn tán vừa lắng nghe Ô Thừa Hậu giới thiệu. Nhưng rất đột nhiên, Ô Thừa Hậu bất ngờ ngừng lại mở hộp gấm, bên trong là một tấm vải màu vàng rực rỡ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tiết Tiên, Tiết Duyên đều sửng sốt, đám quần sự bên cạnh không tự chủ được mà nhướn người, vươn cổ lên nhìn. Tiết Duyên nhìn một lát, quên luôn câu chuyện đang nói với em trai mình, buột miệng thốt ra một câu:

“Ô gia này thật đúng là... cho căn người không tiếng...”

“Ô gia đã lấy đòn sát thủ của mình ra rồi...”

“Tấm vải này... không đúng...”

Tiết Duyên dường như nhận ra cái gì đó, ngoảnh mặt nhìn lại!

Trước mặt Ô Thừa Hậu là một tấm vải màu vàng rực, hoa lệ dị thường, hần nói:

“Tấm vải gấm màu vàng chói này là do Ô gia tìm ra phương pháp phối màu đặc biệt, trải qua quá trình nghiên cứu lâu dài mà thành, kỹ thuật này được phát triển dựa trên Lạc Thần châm sẵn có, bởi vậy...”

Hần hơi dừng một chút, cười ngừng giới thiệu, không biết đại sảnh yên tĩnh từ lúc nào, nhưng có một bóng người mặc áo xanh đã lướt qua mấy cái bàn, tiến đến nhìn chằm chằm vào tấm vải bên cạnh Ô Thừa Hậu, hóa ra người này là Ninh Nghị. Trong lúc mọi người còn đang ngồi, hần đã chậm rãi đi tới, hơi dừng bên cạnh Ô Thừa Hậu, mọi người thấy bất ngờ nên đều tập trung nhìn hần. Hạ Phương suy nghĩ một chút, sau đó đứng lên:

“Ninh hiền chất, hiện giờ Ô gia vẫn chưa giới thiệu xong, chưa tới lượt Tô gia, mời về chỗ ngồi đợi thêm một chút.”

Nếu đã có kiểu xưng hô hiền chất – đại nhân thì chứng tỏ quan hệ đôi bên rất tốt, cách nói của Hạ Phương lúc này cũng khá thân thiết.

Nhưng mà Ninh Nghị không phản ứng gì.

Im lặng, mọi người hết đưa mắt nhìn Ninh Nghị lại đưa mắt nhìn Ô gia, có người nhạy cảm nhận ra điều gì đó, theo thời gian nhiều người cũng nghĩ như vậy...

“Không đúng lắm...”

“Sao vậy...”

“Không đúng, không đúng, không đúng...”

“Ô gia...”

“Tô gia có vấn đề rồi...”

Có những thứ chẳng cần hành động nhưng cũng khiến bầu không khí thay đổi, không ai bàn tán nhưng ánh mắt dần trở nên phức tạp. Bầu không khí trở nên khác thường, chỉ cần ai đó kích phát là sẽ bùng lên. Liều chường quỹ đi tới, cố gắng khuyên Ninh Nghị trở về chỗ ngồi, Ô Thừa Hậu cũng nhìn Ninh Nghị một lát, có chút nghi ngờ mỉm cười, sau đó bắt đầu mở miệng.

“À, không sao, nếu Ninh hiền chất muốn xem thì cứ thoải mái. Không sao, không sao, mà mấy hôm trước ta với Ninh hiền chất cũng đã nói tới chuyện nhà ta sẽ giới thiệu một loại vải mới, nếu hiền chất có thì hứng, xin giúp phổ thơ một bài, thơ không cần quá hay, chỉ cần mượn danh tiếng hiền chất là được rồi. Tóm lại là vải đã mang ra rồi, không cần giới thiệu nhiều làm gì nữa, kỹ thuật Lạc Thần châm mọi người cũng đã biết tiếng, nào, tới đây, tới đây, mọi người không nên khách khí, mời chỉ điểm, ha ha, ta không nói nhiều nữa...”

Một số thương hộ thân cận với Ô gia lập tức đứng dậy nhưng không ai lên tiếng.

“Đã xảy ra chuyện...”

Vương Văn Trác nhú mày, sau đó đưa tay bóp trán, ánh mắt phức tạp vô cùng.

“Là... Ô gia?”

Tiết Duyên không dám tin tựa lưng vào ghế, sau đó bật ra một tiếng phức tạp:

“A.”

Ninh Nghị và Liêu chương quỹ hiện giờ là mục tiêu để mọi người quan sát, Liêu chương quỹ nói một vài câu nhưng Ninh Nghị chỉ cau mày không nói. Hết nhìn Ô Thừa Hậu, lại nhìn hai huynh đệ Ô Khải Long, Ô Khải Hào đang cười, đôi khi không biết hắn đang nhìn đi đâu, có lúc hắn cắn răng định đi tới nhưng mà Liêu chương quỹ lại kéo về.

Lúc này, đại sảnh như bị chia thành hai phe, một bên sắc mặt tái nhợt, một bên ồn ào náo nhiệt. Ninh Nghị cuối cùng cũng về chỗ ngồi, ánh mắt vẫn nhìn về phía giữa đại sảnh ẩn chứa sự phức tạp nhưng không ai biết hắn đang nghĩ gì. Tuy vậy, những người lọt lưới thương trường đều nhận ra, đó là sự nhiệt huyết bị bóng đen nuốt chửng, kinh ngạc không tin nhưng không thể thốt ra lời. Khá nhiều người đã đoán được sự tình, nhưng không dám khẳng định phán đoán của mình chính xác bao nhiêu phần.

Người của Ô gia cũng đã về chỗ ngồi, tám vải gấm đã được truyền ọi người cùng xem, thế nhưng cảm giác chia hai đó vẫn không mất đi, một bên vẫn im lặng, một bên vẫn náo nhiệt. Tất cả mọi người đều đang đợi hồi kết của sự việc, bọn họ thấy Ô gia đang cười còn Ninh Nghị đang trầm mặc, có một số người ghé đầu bàn luận nhưng đa phần dám chương quỹ đều trấn định. Bên Tiết gia có lẽ đã đoán được gì đó, Tiết Thịnh nhìn hai đứa con thở dài.

“Đúng là chó cắn người không tiếng, Ô gia lợi hại nhất là ở điểm này, bất động thanh sắc, mặc kệ mọi người ở trước mặt nói cười, họ ở sau lưng thay đổi thái độ, lật tay làm mưa... Thời gian vừa rồi, Tô gia làm mọi thủ đoạn đẩy thanh thế lên cao, nhưng một chiêu hiểm ác này đã đánh tan công sức của họ thành bọt biển. Thế chân vạc trong ngành dệt Giang Ninh đã không còn nữa, sau chuyện này Tô gia có lẽ đã xuống bậc 2... Ài...”

Vốn quan hệ giữa Tiết gia và Ô gia không tốt nhưng trong tiếng thở dài của Tiết Thịnh chẳng có một chút hả hê nào.

Giống như họ nhận ra cái tuổi xế chiều, cái tuổi mà ráng đỏ chân trời, cái tuổi mà tàn hồng rơi rớt, cái tuổi có sự tiếc hận và buồn mang mác.

Nguyên nhân không phải Tô gia không tranh được Hoàng thương, mà bởi vì hành động của Ô gia quá lợi hại. Tiết Thịnh nhìn Ninh Nghị ngồi bên kia, tháng vừa qua, tác dụng của người thư sinh này không nhiều, bây giờ lại càng trông như dê lạc bấy sỏi, chẳng còn chút sức mà phản kháng, trông bóng lưng kia giờ đây rất cô tịch, hắn chẳng còn chuyện gì để làm mà thực ra cũng chẳng biết làm chuyện gì.

Cuối cùng, giọng nói của Hạ Phương cũng vang lên, đẩy màn kịch tới tiết mục cuối cùng...

126. Q.2 - Chương 127: Thời Đại Mới

Trong ánh đèn mờ nhạt chập chờn, thời gian dường như ngưng trệ, ánh mắt và dư luận phức tạp đan xen, giống như muốn đè ép không khí theo một hướng khác. Trong sự đè nén ấy, giọng nói của Hạ Phương vang lên:

“Tiết mục cuối cùng, mời hăng vải Tô thị lên giới thiệu công việc kinh doanh năm vừa rồi và...”

Hắn còn chưa nói hết câu thì hầu như tất cả mọi người đã tập trung nhìn về phía Tô gia. Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương yên lặng không nói mà chỉ khẽ nhú mày. Liêu chương quỹ cúi đầu im lặng, sau một lúc mới tươi cười đứng dậy, ôm quyền với mọi người xung quanh, chuẩn bị bước ra. Tiểu Thiên ở phía sau đưa tay đặt lên hộp gấm trước mặt Ninh Nghị, chuẩn bị dùng sức rút.

Nhưng rút không được.

Ninh Nghị ngồi đó nghiêng đầu, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, ánh mắt hắn khá thần nhiên, yên tĩnh, đương nhiên không thiếu sự lo lắng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Ô gia. Tay phải của hắn vẫn đặt trên hộp gấm.

Liêu chương quý định cất bước thì phát hiện thái độ của Ninh Nghị, hắn suy nghĩ một lúc rồi quay đầu, đưa tay đón hộp gấm:

“Vẫn còn cơ hội...”

Hắn nói nhỏ nhưng Ninh Nghị cười cười, sau đó lạnh lùng nói:

“Buông tay.”

“Cô gia, vẫn còn cơ hội...”

Mọi người có thể không nghe thấy Ninh Nghị và Liêu chương quý nói gì, nhưng không ai mở miệng hỏi người bên cạnh, họ chỉ than thở hoặc cười nhạt. Qua một lúc, Ninh Nghị cất tiếng.

“Chúng ta... rút lui.”

Dường như mọi người chỉ đợi câu nói này, tiếng bàn luận lập tức bùng lên, tay chân chỉ trở, không khác bao nhiêu không khí náo nhiệt lúc khai hội. Liêu chương quý nhú mày, nhìn xung quanh một vòng sau đó tiếp tục nói nhỏ:

“Vẫn còn cơ hội, cô gia chớ làm loạn...”

Hắn đã vì việc này mà căng mình làm việc hơn tháng trời, nhiều khi nghĩ rằng mình đã tận sức, mọi thứ chuẩn bị đầy đủ thì sẽ không có lý do gì thất bại, tâm trạng lúc dự hội khá lạc quan. Thế nhưng, khi Ô gia lấy tấm vải gấm ra, người ngoài khó có thể hiểu sự kinh ngạc trong tim hắn tới mức nào.

Tình huống tối nay phức tạp, nhưng những người nắm toàn cục có thể phát hiện ra một số thủ đoạn mờ ám trong đó. Khi Ô gia lấy tấm vải ra giới thiệu, Đồng đại nhân lập tức tỏ thái độ như muốn đè ép bên này. Trên thực tế, trong Tô gia, người phải chịu áp lực lớn nhất chính là Liêu chương quý. Nhưng dù vậy hắn vẫn cố gắng kiềm chế toàn bộ tâm tình, cố gắng làm những chuyện có thể làm hi vọng cứu vãn tình thế. Có thể là không làm được gì, nhưng để người khác khinh mình là không được, ít nhất cũng phải cho người ngoài biết phong độ của Tô gia.

Nhưng mà tới lúc này, Ninh Nghị vẫn lắc đầu, nhắc lại câu nói cũ:

“Chúng ta rút lui.”

Liêu chương quý kiềm chế lửa giận trong lòng, đang định khuyên nhủ thì Hạ Phương đã cau mày đứng lên:

“Ninh hiền chất, hôm nay cho Tô gia tham dự hội nghị lần này là muốn cho gia tộc các người nói về tình hình kinh doanh năm vừa rồi. Chúc Tọa viện Giang Ninh chúng ta đường đường chính chính, sẽ không bao giờ tham gia vào các tính toán cá nhân, cậu lúc này luôn miệng đòi rút lui, xin hỏi cậu định rút lui cái gì? Người trẻ tuổi, nên suy nghĩ kỹ trước khi nói.”

Câu nói này của hắn thấu tình đạt lý, người ngoài nghe mà chỉ biết xôn xao gật đầu, có người bật cười, chê Ninh Nghị thất thố. Liêu chương quý có chút vội vàng, đang định phát biểu thì Ninh Nghị đã đứng dậy, đưa mắt nhìn sang phía Ô gia. Cha con Ô Thừa Hậu, Ô Khải Long mỉm cười nhìn sang bên này. Mọi người trong đại sảnh trao đổi với nhau một ánh mắt, Ninh Nghị đột nhiên quát lớn:

“Các người không thể làm như vậy... Vô sỉ!”

Tiếng quát này không khác gì tiếng quát của những kẻ bị bệnh tâm thần, có khác chăng là hàm chứa sự giận dữ.

“Ninh Lập Hằng, không được làm loạn!”

Hạ Phương bật dậy nhưng Đồng Đức Thành vốn đang mỉm cười lại vỗ tay:

“Không sao, không sao, Ninh hiền chất tuổi trẻ khí thịnh, mặc cho người đó là ai, hôm nay Chức Tào viện sẽ không ngăn cản người khác phát ngôn.”

Cùng thời khắc đó, do Ninh Nghị nói câu vừa rồi là ám chỉ Ô Thừa Hậu nên một số thương hộ quan hệ với Ô gia đã đứng dậy, chuẩn bị cùng Ô gia bắt nạt Tô gia một phen. Ô Thừa Hậu chia tay ra mời:

“Chẳng nhẽ Ninh hiền chất đang nói Ô gia chúng ta?”

Sau câu nói này, Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương, Liêu chương quỹ biến sắc, sợ Ninh Nghị gật đầu thì chẳng khác nào bảo Chức Tào viện chơi xấu sau lưng, kéo cả quan viên vào thì nguy. Nhưng thấy Ninh Nghị liếc mắt nhìn Đồng Đức Thành một cái, cúi đầu hít sâu một hơi, nở nụ cười. Ngoại trừ việc hôm nay hấn hơi thất thố khi Ô gia giới thiệu vãi và tức giận mắng người, thời gian còn lại chẳng ai chê trách hấn được câu gì, hấn vẫn giữ ình thái độ ung dung, hiện giờ vẫn kiềm chế tức giận nhìn về phía Ô gia.

“A, cũng được... Thế bá chẳng phải nói muốn cháu phổ giúp một bài thơ hay sao? Nhân chuyện hôm nay, tiểu chất đột nhiên nghĩ ra một bài thơ khá hợp, cháu viết ra... Thế bá có thể thưởng thức một chút?”

“Ha ha, vậy thì quá hay rồi.”

Ô Thừa Hậu cười đáp lời, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh:

“Ô gia là đại thương nhân, bình thường có chút tục khí, không có văn chương tao nhã. Ninh hiền chất chính là Giang Ninh đệ nhất tài tử, trước mặt mọi người lại nguyện ý làm thơ, vậy thì có gì phải lo nghĩ? Các vị, hôm nay chúng ta tụ hội ở Lục Y lâu, lại được Giang Ninh đệ nhất tài tử phú thơ, đúng là việc trọng đại. Người đâu, mau mau mang giấy bút...”

Một số người bật cười, cũng có người thở dài, lúc này dù có viết ra cái gì cũng chỉ làm trò cười cho người khác mà thôi. Tuy rằng Ninh Nghị là đại tài tử, nhưng trong tình hình này có tác dụng gì chứ. Giờ dù có làm được thơ hay, sau này người ngoài sẽ nói, Ninh Nghị làm mất thể diện của Tô gia ở phương diện kinh doanh, mà lại phú thơ để tăng thêm sự lợi hại của Ô gia, càng làm mất thể diện của mình mà thôi.

Nhưng mà lời đã nói thì không thể rút lại, Ninh Nghị đứng đó nhìn người của Ô gia, đợi hai gã sai vặt mang giấy bút tới, hấn thậm chí chẳng thèm ngó ngang. Sau một lúc, hấn xoay người lại, cầm bút lông, im lặng giữ trong không trung một lát.

Tất cả mọi người ủa tới.

Đại sảnh lập tức im như thóc, bên ngoài tiếng bàn luận vọng vào, phía dưới mùi thức ăn bốc lên. Trong đám người, Ô Thừa Hậu, Ô Khải Long, Ô Khải Hào cười nhìn cục diện, Ninh Nghị đã hạ bút.

Có người cúi người, chăm chú đọc câu đầu tiên.

“Rót rượu mời Bùi Dịch (1)...”

(1) Bùi Dịch (716-?), thi nhân đại Đường, người Hà Đông (nay là Sơn Tây), từng giữ chức Thứ sử châu Quan Thục và Tỉnh lang Thượng thư, là một trong những người nổi danh về thơ sơn thủy điền viên thời Thịnh Đường. Có quan hệ mật thiết với các đại thi nhân như Vương Duy, Đỗ Phủ.

Khi tiếng nói cất lên, có người nhìn ngó xung quanh.

“Hôm nay có ai tên là Bùi Dịch à?”

“Mạc lão tứ, ông đúng là đáng xấu hổ quá...”

“Sao vậy?”

“Đây là thơ cổ...”

Trong tiếng người hỗn loạn, mọi người bắt đầu nghi ngờ, suy nghĩ, họ tuy là thương nhân nhưng cũng có một chút học vấn. Bài “Rót rượu mời Bùi Dịch” này rõ ràng là thơ của Vương Duy (2), chẳng nhẽ Ninh Nghị muốn chép lại bài này? Nhưng mà với tác phong kỳ quái của Ninh Nghị, có thể hấn cố ý lấy tiêu đề bài thơ cũ để sáng tác một bài thơ vậy. Tuy nhiên, khi đọc tới câu tiếp theo, suy đoán này đã bị phủ định.

(2): Vương Duy, tự Ma Cật, người huyện Kỳ, Tấn Trung, Sơn Tây, Trung Quốc. Ông là một nhà thơ, một họa sĩ, một nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường. Ông còn được người đời gọi là Thi Phật. Cùng với Lý Bạch (Thi Tiên) và Đỗ Phủ (Thi Thánh) là ba người nổi tiếng về tài thơ ca thời Đường.

“Chuốc anh chén rượu để anh vui...”

Ninh Nghị lúc này viết khá nhanh, chữ không đẹp nhưng cũng không tính là xấu, thậm chí là hơi viết ngoáy, có lẽ hẳn muốn thể hiện rằng mình đang giận dữ, thơ viết xong, mọi người chỉ nhận định đây là một bài thơ được viết theo lối chữ thảo:

Chuốc anh chén rượu để anh vui;

Lật lọng, đời như sóng mặt khơi.

Đầu nạc biết nhau còn giữ miếng,

Cửa son tới trước đã khinh người.

Đầm ìa sắc cỏ nhờ mưa gội,

Rung động cành hoa bị gió thui.

Mây nổi việc đời chi đáng hỏi,

Ăn no, nằm khểnh chẳng rồi hơi.

Bản dịch của Ngô Tất Tố

Ninh Nghị viết xong, đặt bút cúi đầu nhìn:

“Có lời vàng ý ngọc của Vương Ma Cật, tại hạ không dám tự tác, đành tặng Ô thế bá bài thơ này, có được không?”

Ô Thừa Hậu nhìn bài thơ, sau đó nhìn sang Ninh Nghị, nét mặt vẫn tươi cười:

“Bài thơ nay lắm, tuy rằng ý tứ thì không dễ nghe nhưng lại thực sự hợp với thương đạo. Nguyên nhân hôm nay hiền chất nổi giận, ta không muốn truy cứu, nhưng bài thơ này ta nhận, về sau nhất định bảo quản cho thật tốt.”

Ninh Nghị cũng cười, phun ra một hơi thở, buông bút lông. Sau đó quay người thấp giọng nói:

“Chúng ta đi.”

Hắn cầm hộp gấm trên bàn, tiện tay ném thẳng ra ngoài cửa sổ, nhìn thì hắn không dùng bao nhiêu sức, nhưng hộp gấm bay như sao xẹt, tới giữa chừng thì mở tung trên không, một màu vàng rực hạ xuống trước mắt mọi người.

Tiểu Thiên “a” một tiếng bất ngờ, nhanh chân chạy theo Ninh Nghị xuống dưới lầu. Ninh Nghị còn chưa ra ngoài thì Ô Khải Long đã cười đi tới, vỗ vỗ vai hắn, thấp giọng nói:

“Ninh huynh tài hoa hơn người, nhưng không hợp với thương trường đâu, ở nhà làm thơ dạy học chẳng phải tốt hơn sao, ha ha.”

Ninh Nghị cười liếc hắn một cái, không trả lời mà tiếp tục đi xuống lầu.

Tiếng nghị luận ở sau lưng bắt đầu lớn hơn...

Xuất hiện tình huống vừa rồi làm xáo trộn hội nghị hôm nay, mấy vị đại nhân của Chức Tạo viện tuy rằng không ngăn cản, nhưng vẫn duy trì hội nghị. Tô gia buông bỏ Hoàng thương, nhưng sức hút từ việc này vẫn không giảm. Trong lúc mọi người nghị luận, có hai nha hoàn, gia đình chạy xuống lầu, nhưng không ai để ý tới. Ô Thừa Hậu cầm, gấp cẩn thận bài thơ “Rót rượu mời Bùi Định” của Ninh Nghị, sau đó quay sang nói chuyện với người bên cạnh.

Ô gia hành sự vốn rất ung dung, nhưng chuyện này chẳng khác nào sấm sét. Sau khi Ninh Nghị ném vãi xuống lầu, mọi người đã phần nào đoán được nguyên nhân, nhưng trong tình hình này, ngay cả Tô gia cũng

không có biện pháp chứng minh thì người ngoài chỉ biết than thầm Ô gia lợi hại mà thôi. Chuyện lần này quá kinh khủng, công sức mấy năm của Tô gia lại bị Ô gia hất đi hết.

Từ hôm nay trở đi, Tô gia sẽ không còn là một chân vạc trong thế cục ngành vải Giang Ninh, người lớn mạnh là Ô gia, Tiết gia cũng không còn cách nào tranh với Ô gia được nữa, chỉ còn cách nhận vị trí thứ hai. Sau khi kích động, mọi người bắt đầu lo lắng nên quan hệ với Tô gia thế nào, Ô gia thế nào. Còn về phần Ninh Nghị, hẳn chỉ là một người đáng thương bị kéo vào chuyện này và bất lực mà thôi.

Có một số người ngó đầu nhìn xuống dưới, thấy thư sinh kia đứng dưới đường nhìn lên, như muốn nhớ kỹ tòa lầu này. Nhưng đó chỉ là hành động của kẻ bại trận mà thôi, bên cạnh hẳn lúc này chỉ còn lại nha hoàn Tiểu Thiên...

Thời gian tiếp theo, mọi người phải làm quen với thế cục mới, đối với những người trong ngành vải, đây có thể là một thời đại mới.

Vì vậy, bầu không khí trên lầu tiếp tục trở nên náo nhiệt.

“Hôm nay của ở đây rất ngon, nhưng lại không được ăn... đáng tiếc.”

Dưới lầu, Ninh Nghị đứng trên đường nhìn tấm biển Lục Y lâu, có chút tiếc hận thở dài.

“Vây...”

Tiểu Thiên nhú mày, có chút khó nói:

“Cô gia có muốn Tiểu Thiên quay lại mua gói về không?”

“Nào có bệnh à...”

Ninh Nghị nở nụ cười, sau đó vỗ vỗ vai Tiểu Thiên:

“Đi, về thôi, bận rộn hơn tháng, cuối cùng cũng được nhẹ người...”

Gió đêm phát phơ, chủ tớ hai người đi nhanh tới chỗ xe ngựa, phía sau, Chu Bội và Chu Quân Vô cùng đã tới.

Khó có được một đêm thoải mái và ung dung thế này...

127. Q.2 - Chương 128: Sân Nhỏ Ven Sông

Mấy ngày sau, trời mưa tầm tã.

Cửa thành vẫn chưa mở, mưa thu kéo dài khiến cho người ta có cảm giác tòa thành này sắp ngập tới nơi, trong số những người đi lại trên đường, có người đi rất vội vàng nhưng cũng có người rất nhàn nhả như muốn cảm nhận thiên địa. Cửa thành chưa mở, việc cần làm không nhiều, cho nên những chuyện ngày thường coi là đơn giản, trong tình hình này nó lại trở nên tốn nhiều công phu. Giá lương thực leo cao, các loại cạnh tranh bắt đầu xuất hiện, hiện tượng tiêu cực trong cuộc sống bộc lộ, con người uể oải vì bon chen.

Nhưng mà, nếu như coi ngành vải Giang Ninh là một hệ thống độc lập thì tình hình bây giờ lại khác, một cơn lốc đã nổi lên, các thương hộ bắt đầu hoạt động một cách gấp gáp tràn sức sống, nào là đối tác mới, quan hệ mới, phán đoán hướng gió, tìm xu thế, chiếm vị trí. Khi hàng vải đứng đầu Giang Ninh là Ô gia đoạt được Hoàng thương, đồng nghĩa với việc nhà này sẽ tìm cách mở rộng làm ăn, tuy nhiên trong mấy tháng tới sẽ rất khó có động tĩnh lớn. Việc Hoàng thương sẽ đi kèm với trách nhiệm lớn lao, Ô gia nhất định phải có điều chỉnh, càng điều chỉnh nhanh thì càng ổn định sớm.

Những lực lượng đối lập với Tô gia cũng bắt đầu rục rịch, sau đêm hội Hoàng thương, Tô Đàm Nhi bắt đầu hiện thân, tích cực chuẩn bị ổn định tình hình Tô gia, nỗ lực quan hệ với những đối tác cũ. Với căn cơ của

Tô gia thì không quá lo ngại, nhưng có được câu trả lời thuyết phục của mọi người vẫn là tốt nhất, nhưng đó chỉ là biểu hiện trước mặt, chẳng ai biết sau lưng đã có bao nhiêu nhà giống trống lui quân, có bao nhiêu người âm thầm lén lút quan hệ với các thương hộ khác.

Tiết gia cũng bất lực trước tình hình này, bọn họ chỉ còn cách im lặng chờ đợi, yên lặng bố cục, tích lũy lực lượng, hi vọng trong thời gian tới có thể chiếm được một phần thị trường của Tô gia. Trước đây, họ chuẩn bị là nhắm vào Tô gia, giờ có thể phát huy, chiếm được bao nhiêu lợi ích thì càng tốt bấy nhiêu.

Tuy nhiên, những hành động này còn chưa triển khai thực tế thì dư luận đã như những con mối ăn mòn toàn bộ kết cấu, sau một hai tháng, tình hình ngành vải Tô gia sẽ đóng băng, Ô gia sẽ phát triển tới một tầm ới, Tô gia sẽ rời khỏi vị trí ba tiệm vải lớn nhất Giang Ninh, trở lại tiệm vải cỡ trung... thậm chí là bắt đầu suy nhược.

Theo một ý nghĩa nào đó, biến loạn trong nội bộ Tô gia đã bắt đầu.

Hiện giờ trong Tô gia đang ngập tràn những lời nói bóng gió có liên quan tới chuyện Hoàng thương tới hôm đó. Phòng lớn, phòng hai, phòng ba đã bắt đầu hình thành những ranh giới phân cách thực sự, có người ra mặt nói Ninh Nghị vô năng, nói Tô Đan Nhi yếu kém. Đương nhiên, mấy hôm nay Tô Đan Nhi còn đang bận rộn ở khắp nơi, chưa chắc đã biết những người này nói gì, mà bọn họ cũng chưa dám trực tiếp nói với Tô Đan Nhi. Nhưng việc yêu cầu Tô Đan Nhi ngừng quản lý chuyện kinh doanh đã có, mỗi ngày một ác hơn.

Những từ này không chỉ xuất hiện trong miệng đám con cháu, mà đã bắt đầu xuất hiện trong miệng một số người già, có địa vị. Lực lượng do Tô Trọng Kham và Tô Văn Phương tích lũy mấy năm nay đã được triển khai, vốn họ định khi Tô Bá Dung mất sẽ đánh cho phòng lớn một kích trí mạng, nhưng hiện giờ đã có đất dừng. Trong tình hình trong loạn ngoài nhiễu như thế này, ngay cả Tô lão thái công cũng không còn cách nào áp chế được nữa.

Tuy nhiên, từ dư luận muốn trở thành tiếng nói công khai còn cần thêm một thời gian nữa, nhưng trong mắt một số người, việc Tô Đan Nhi rời khỏi sân khấu thương nghiệp của Tô gia đã trở thành xu thế tất yếu. Cho dù lúc này nàng cố gắng như thế nào thì bình vẫn bại như núi, hơn nữa bản thân nàng cũng chỉ là một người con gái, trong nguy cơ trùng trùng này càng khó ổn định tâm lý người xung quanh. Rất nhiều người công nhận bản lĩnh kinh doanh của Tô Đan Nhi, nhưng sau thất bại lần này, họ rất khó tin nàng có thể tiếp tục chèo chống Tô gia phát triển.

Mà trong lúc này, các loại ngôn từ công kích Ninh Nghị đã đạt tới mức tối đa, tuy chưa tới mức chỉ thẳng mặt nhưng đã có nhiều tiếng bàn tán công khai, thậm chí xuất phát từ những người thân cận với phòng lớn, có người còn cho rằng hẳn không xứng với nhị tiểu thư. Sau đêm đó, khi Tô Đan Nhi trở lại với vị trí vốn có của mình, Ninh Nghị đã không còn chuyện gì để làm cả, trời mưa, thư viện không mở cửa, hẳn ở trong nhà viết chữ, thỉnh thoảng cầm cái ống đồng nghịch ngợm một phen.

Tuy rằng cửa thành chưa mở, thư viện vẫn đóng cửa, nhưng đã có mấy người bắt đầu tìm viện trưởng thư viện Dự Sơn - Tô Sùng Hoa yêu cầu chuyện con em nhà mình sang lớp khác. Mấy đứa trẻ này vốn là học trò do Ninh Nghị dạy, lúc này cha mẹ chúng đã quyết định phải tìm cách thân cận phòng hai, phòng ba, cho nên không muốn cho chúng theo học Ninh Nghị nữa. Trong Tô gia, lão thái công vốn nghiêm cấm tuyệt đối bè phái cá nhân, bây giờ họ công khai đứng thành phe phái, hiển nhiên họ đã biết đây không phải trò đùa.

Gần tháng 9, tiết trời đã rạng rỡ, có người nói cửa thành sắp mở, bầu không khí khẩn trương trong thành đã giảm đi, nhưng trong Tô gia lại càng lúc càng gay gắt. Trong hành lang, có hai nha hoàn đang bưng một vài thứ di chuyển, vừa đi vừa bàn tán xôn xao.

“Làm ọi chuyện rồi tỉnh rồi mù lên, vậy mà cô gia còn làm như không có chuyện gì...”

“Cái gì mà đệ nhất tài tử, một chút tác dụng cũng không có...”

“Nhị tiểu thư cũng vì hắn mà vất vả...”

“Tô gia không biết sẽ như thế nào...”

Việc nha hoàn nghị luận chuyện này đã trở thành chuyện bình thường, chỉ là hai cô này hôm nay có chút không may, sắp tới chỗ rẽ họ gặp ngay một khuôn mặt lạnh băng đứng chờ sẵn:

“Hai người các người tới dọn sạch cái sân bên đó đi, nhân thủ bên đó chưa đủ.”

“Quyên, Quyên nhi tỷ...”

“Không nghe thấy ta nói gì ư? Còn không mau đi?”

“Thế nhưng... Tứ tiểu thư bảo chúng tôi...”

“Chuyện của Tứ tiểu thư không gấp, ta sẽ bảo người khác... Đi mau!”

“Dạ...”

Hai nha hoàn đành phải cất bước đi ngay.

Quyên nhi cau mày bước nhanh về phía trước, chỉ chốc lát sau lại nghe thấy người ta bàn tán về Ninh Nghị, nội dung đương nhiên không phải điều gì tốt. Lần này nàng do dự rồi không đi vào trong, tóm lại nó là sự việc mình không thể quản hết được, đành phải cúi đầu bước nhanh về khu nhà của mình. Bước vào trong khu nhà thấy Tiểu Thiên đang cầm chổi quét sân, Quyên nhi nhìn gian phòng của Ninh Nghị một cái, sau đó lại nhìn Tiểu Thiên hỏi:

“Tiểu Thiên, cô gia đâu?”

“À, ra ngoài rồi.”

Tiểu Thiên ôm chổi nói:

“Khó khăn lắm mới có một hôm trời quang mây tạnh, cô gia đi mua sắm rồi, Quyên nhi tỷ tìm cô gia có việc gì?”

“Lúc này hai chị em họ Chu tới tìm cô gia.”

“Nhưng sắc mặt tỷ hình như không tốt lắm.”

“Lúc này gặp mấy người phát biểu linh tinh...”

Quyên nhi lạnh lùng nói ra câu này, Tiểu Thiên há miệng nhưng không nói, sắc mặt cũng không khá hơn bao nhiêu. Mấy hôm nay, mọi người nghe được không ít những lời nói bất lợi cho Ninh Nghị, dù có cố gắng trấn áp, ngăn cản cũng vô dụng, có những việc các nàng biết nhưng lại không thể nói.

“Cô gia thật oan ức...”

Quyên nhi hơi nhíu mày, xưa nay tính nàng trầm lặng nhưng giờ cũng thấy khổ sở vì Ninh Nghị.

“Hạnh nhi tỷ hôm qua còn tức giận chửi người...”

Thiên nhi nói:

“Nhưng mà cô gia vẫn cứ nhàn nhã như không, hôm qua muội hỏi người có tức giận không, cô gia chỉ lắc đầu rồi lại tiếp tục loay hoay với cái ống nhòm không nói.”

Thiên nhi bắt chước động tác lắc đầu của Ninh Nghị nhưng lại cảm thấy không giống cho lắm, hai người nói chuyện thêm vài câu thì Quyên nhi ra ngoài báo lại cho hai chị em họ Chu.

Sau khi Quyên nhi rời đi, Tiểu Thiên ôm chổi nhìn phòng Ninh Nghị một lúc lâu, cắn cắn môi:

“Cô gia ơi...”

Tiếng của nàng nhẹ như gió thổi, vẫn vương như tơ trời, khó mà tách được đâu là tiếng lòng, đâu là tiếng gió, nàng vung chổi, dùng hết sức quét thật mạnh.

Sáng hôm nay, Ninh Nghị gặp Nhiếp Vân Trúc ở căn nhà nhỏ ven sông.

Ban đầu hắn tới phòng thí nghiệm bên cạnh thư viện lấy vài thứ, sau đó đi dạo tới nơi này, không ngờ Nhiếp Vân Trúc lại ở nhà. Từ sau ngày 25 tháng 8, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Đột nhiên gặp hắn, Nhiếp Vân Trúc thở phào như trút được gánh nặng.

Hai người không chào hỏi nhau, Ninh Nghị cầm theo một cái túi nhỏ, đưa tay lên phất phất, Nhiếp Vân Trúc đứng ở trong sân cười như mùa thu tỏa nắng, giống hệt một người vợ một mối chờ đợi chồng mình về nhà.

“Gần đây thế nào?”

“Tình hình kinh doanh tốt lắm, Cẩm Nhi đang ở bên đó lo liệu, muội ở nhà nghỉ ngơi.”

Nhiếp Vân Trúc nghiêng đầu, bảo Ninh Nghị vào trong rồi hỏi:

“Còn huynh?”

“Cũng tốt, chỉ là mấy hôm nay trời mưa ghê quá, không có cách nào ra ngoài cả, hôm nay trời quang mây tạnh nên đi dạo một chút.”

“Vây cũng tốt.”

Cửa phòng khách bên hông mở ra, hai người đi tới cái sân nhỏ sau nhà, giáp với sông Tần Hoài. Mặt trời mùa thu tỏa nắng, bên sân có một gốc cây cổ thụ, nắng ấm tràn vào. Nhiếp Vân Trúc suy nghĩ một chút rồi nói:

“Kỳ thực... Muội đã nghe người khác nói chuyện đó rồi.”

“Ác.”

Ninh Nghị liếc nhìn nàng một cái, sau đó cười lắc đầu:

“À... Chuyện không kinh khủng như lời đồn đâu, nhưng mấy hôm nay đúng là có chút ảm ỉ...”

“Không bằng... Muội đàn một khúc cho Lập Hằng nghe để giải sầu nhé?”

“Có mệt không, hiếm khi muội được nghỉ một ngày...”

“Không sao.”

Nhiếp Vân Trúc cười, sau đó khép mi mắt:

“Muội... muội cũng muốn làm những việc này...”

Sân nhỏ ven sông, đảo mắt nhìn quanh, phong cảnh đúng là rất hợp lòng người, tán cây cổ thụ không rộng, đa phần ánh sáng đã trải trong sân. Ninh Nghị cầm một cái đệm ngồi xuống một góc, khi Nhiếp Vân Trúc bưng khay trà tới đã thấy hấn dựa lưng vào tường nhà, mắt nhìn về phía chân trời, nàng không khỏi cười đặt bàn xuống trước mặt hấn.

“Muội đi lấy đàn.”

Nàng nhẹ giọng thì thầm, Ninh Nghị gật đầu nhìn sang.

Một lát sau, tiếng đàn vang lên...

Chẳng biết từ lúc nào, giấc mộng đã ulla đến.

Cảm giác ấm áp thật dễ chịu, giống như đang nằm trong vòng tay hiền từ của mẫu thân... Không biết Nhiếp Vân Trúc đàn khúc nào mà hấn cảm nhận được sự vui vẻ, hồn nhiên, thuần khiết. Trước kia hấn không thích những khúc đàn cổ này lắm, nhưng lúc này tinh thần lại chìm đắm vào bên trong, Nhiếp Vân Trúc thỉnh thoảng lại hát mấy câu, giống như vợ hiền đang tâm sự những chuyện nhỏ nhặt trong nhà. Nắng mùa thu thỉnh thoảng chiếu lên người, tay trắng như tuyết, tóc đen phấp phơ, sắc mặt chăm chú, mỗi khi nhìn sang hấn là lại nở một nụ cười.

Hóa ra lúc này vào nhà, nàng đã đổi một bộ quần áo khác... Lúc hấn ý thức được điều này thì tinh thần đã mông lung, giấc ngủ đã kéo về. Bên bờ sông, liễu rủ như bình, gió thu man mác, nước sông rì rầm, ánh sáng tuôn chảy trên sân, thỉnh thoảng một vài chiếc lá rơi xuống, tiếng đàn trong nước chảy, trong tiếng lá cây rơi, cô gái khẽ ngâm nga những khúc hát kỳ ảo và nhẹ nhàng.

Không biết khi nào khúc nhạc đã dừng lại, cô gái kia ngồi im nhìn nam tử cách đó không xa đang say ngủ. Đã mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên nàng diễn tấu trong một thời gian dài như vậy, trước kia mặc dù có hưng phấn, tự giải trí thì thời gian diễn tấu cũng không kéo dài như bây giờ, thêm nữa là khi đó nàng diễn tấu là vì bản thân mình. Lần trước biểu diễn ở Yến Thúy lâu là do trong lòng mang nặng chuyện thắng bại, tâm tình trong khúc đàn rất ít, chỉ có lúc này là nàng chuyên tâm diễn tấu vì một người trong một thời gian rất dài, để hấn ngủ say, mong hấn thoải mái và nhẹ nhàng, tiếng đàn như bao lời an ủi chất chứa trong lòng mà nàng không thể diễn đạt được thành lời.

Gió sông lất phất, nàng đẩy đàn đứng lên, bước chân rất nhẹ, yên lặng thu dọn ấm trà, chén trà và điểm tâm, sợ Ninh Nghị sẽ giật mình tỉnh giấc. Nàng quay trở ra, trong nắng thu, gió thu ngồi bên cạnh người ấy, chống tay vào gối nhìn người ấy ngủ.

Cũng không biết lúc nào, gió sông đã to hơn, nàng vào trong nhà mang một tấm chăn mỏng ra ngoài, khi ngồi xuống bên cạnh nam tử ấy, nàng hơi chần chờ không biết đắp kiểu gì mà không đánh thức đối phương. Hơn nữa, đây là cái chăn mà nàng đắp cùng Cẩm Nhi, có hơi ấm của con gái. Trong lúc do dự, mí mắt Ninh Nghị chớp vài cái tỉnh dậy, hấn đưa tay dụi mắt sau đó chống tay đứng lên.

Cô gái áo trắng ôm chăn, không tự chủ được đứng dậy mà không biết phải làm gì.

“A, xin lỗi, không biết vì sao ta lại thiếp đi... Nhất định là muối đàn quá hay.”

Ninh Nghị vẫn còn mơ màng cười cười, Nhiếp Vân Trúc không trả lời. Nàng tiến lên một bước, kiểm đầu ngón chân, dán môi mình vào môi hấn.

Mềm mại, ấm áp, hơi run và ngờ ngạc. Trong nắng mùa thu, một con sông thơ mộng, một cây cổ thụ già đời, những tia nắng ấm áp, mái hiên cong cong, lá cây lất phất bay trong gió, im lặng chứng kiến cảnh tượng này...

128. Q.2 - Chương 129: Dấu Hiệu Của Ác Mộng

Bên bờ sông thơ mộng, cảnh tượng này lạc vào trong ý thu tạo nên sự nhẹ nhàng, yên tĩnh, bốn môi chạm nhau một cách đơn giản mà khiến Ninh Nghị ngẩn người, hai mi của cô gái chớp chớp, sau một lát, nàng ôm chăn lui lại phía sau một bước, đỏ mặt, cúi đầu nhưng hai mắt lại mở to.

“Vân Trúc... Vân Trúc không biết làm gì cả, chỉ biết đàn mấy khúc, hát mấy bài, ngoài ra... ngoài ra chỉ có thể như vậy...”

Nàng cười cười, sau đó lại cúi đầu.

“Nghe thấy chuyện Lập Hằng mấy ngày nay rồi, sốt ruột không biết làm gì cả, huynh lại không tới đây nên muội càng lo lắng, bây giờ thấy huynh không sao, muội rất vui... Thế nhưng muội cũng biết, gặp chuyện như vậy dù lòng của Lập Hằng có rộng rãi bao nhiêu cũng sẽ không vui,... á...”

“Làm như nàng rất mạo hiểm...”

Ninh Nghị khẽ thở dài, sau đó đưa tay áp vào má trái của nàng, Nhiếp Vân Trúc vô ý thức rụt cổ, ánh mắt hơi luống cuống. Qua một lúc nàng mới hơi sợ nghiêng đầu, để gương mặt tới gần bàn tay kia hơn, cảm nhận sự vuốt ve êm ái. Ninh Nghị cúi đầu, bật cười phức tạp.

“Ở nhà mấy hôm nay đúng là rất phiền...”

“Một đám người suốt ngày ầm ĩ, khói súng khắp nơi, oán khí ngập trời...”

“Đúng vậy, xem ra ta rất đáng thương...”

“Là kẻ ăn hại phá hỏng chuyện làm ăn...”

“Là một tên xấu xa...”

“Bị người ta chơi xấu sau lưng mà lại coi đối thủ là một đám gốc...”

“Ha hã, chuyện này...”

Đã qua một lúc rồi mà Ninh Nghị vẫn cảm thấy thú vị lắc đầu:

“A...”

Nhiếp Vân Trúc cầm chân đứng đó, mặt áp vào tay đối phương cảm nhận hơi ấm, vốn nàng không dám ngẩng đầu, nay lại cảm thấy kỳ quái, ánh mắt hơi hé nhìn Ninh Nghị. Trong ánh mắt, bóng người kia bước tới gần, sau đó đôi môi bị chặn lại.

“Ừ...”

Thân hình nàng lui lại, dán lưng vào tường gỗ phía sau, trong ánh mặt trời, cái bóng của Ninh Nghị che phủ người nàng, tuy cách một lần chặn mỏng mà hai cơ thể vẫn nóng rực. Ninh Nghị vòng tay ôm lưng của nàng kéo lại. Trong tiếng xào xạc của lá cây, những tia sáng lấp lánh của mặt trời, nàng hiểu trái tim mình đang vui sướng.

Thoảng tỉnh táo, nàng nhận ra nếu không có bức tường phía sau thì nàng đã ngã xuống sân, Ninh Nghị đang ôm nàng, đôi môi hơi rời, ánh mắt nhìn nàng, miệng nở nụ cười. Nụ cười kia có chút cổ quái, cũng có vài phần thích thú. Chỉ là lúc này Nhiếp Vân Trúc không thể hỏi tại sao lại vậy, thân hình hai người lúc này dính sát vào nhau, ngực đập phồng, trái tim đập như trống, nhảy thành thịch. Cánh tay Ninh Nghị ôm sườn bên trái của nàng hầu như đã chạm tới ngực, da thịt tiếp xúc, môi của nàng giật giật, nàng muốn mình tỉnh táo nhưng đương nhiên thất bại.

Lúc này kích động hôn đối phương một cái, nàng đã nghĩ tới hậu quả của nó, nhưng không ngờ lại diễn ra quá nhanh như vậy. Trước đây nàng chưa từng biết việc này, nhưng nếu đối phương thích thì nàng cũng...

“Thân thể Vân Trúc chưa từng bị nam nhân nào chạm tới, nhưng mà... nếu như Lập Hằng muốn, muội có thể...”

Mặt nàng đỏ ửng, đẹp như ráng chiều, lời nói nhẹ tựa tiếng tơ, thoảng như tiếng gió, Ninh Nghị đương nhiên nghe thấy nàng nói gì. Hắn chỉ dùng đôi mắt nhìn nàng, miệng nở nụ cười định nói thì bất ngờ có tiếng động vang lên sau lưng. Ninh Nghị và Nhiếp Vân Trúc giật mình quay đầu lại.

Nguyên Cẩm Nhi mặc bộ quần áo màu xanh lục đang đứng ở cửa ra sân, có lẽ nàng mới về đến nhà, nghe thấy tiếng động ở sân sau liền chạy tới tìm Nhiếp Vân Trúc, ai ngờ mới bước qua cửa đã sững sờ. Nàng cắn cắn ngón trỏ tay phải, nụ cười của nàng đã cứng ngắc, sững sờ. Ba người nhìn nhau, Nguyên Cẩm Nhi vẫn cắn ngón tay, mắt đảo như chớp, mặt thoát trắng thoát đỏ, đột nhiên quay đầu bỏ chạy.

Do chạy mà vẫn quay đầu nhìn về phía sau nên nàng lao thẳng vào cánh cửa, ngã bịch xuống đất, thét lên một tiếng thảm thiết. Cú ngã này làm cho Ninh Nghị cũng phải giật mình, hoảng chi miệng nàng vẫn cắn tay, hai chân ở ngoài cửa, một chiếc giày rơi lại, bò dậy, nàng không chú ý tới hình tượng tiếp tục chạy.

Bên này, Ninh Nghị và Nhiếp Vân Trúc đã không còn bầu không khí thân mật như trước, Nhiếp Vân Trúc đưa mắt nhìn hắn thấy Ninh Nghị cũng đang nhìn mình thì lập tức chuyển sang hướng khác, thân hình nhích sang vị trí còn trống bên cạnh. Khi Ninh Nghị buông nàng ra, nàng vẫn còn ôm chân, dựa lưng vào tường, hai chân bắt chéo nhau.

“Muội... muội đi xem Cẩm nhi thế nào...”

Nàng liếc mắt nhìn Ninh Nghị một cái rồi bỏ chạy.

“A...”

Ninh Nghị vẫn cười, dựa lưng vào tường ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn tán cây xào xạc, nụ cười càng tươi tắn hơn, giống như đã có được cái gì đó, hài lòng về thứ gì đó...

Hắn đương nhiên biết nguyên nhân tại sao hôm nay tâm tình Nhiếp Vân Trúc biến hóa, cũng biết vì sao nàng vui vẻ. Trên thế giới này chỉ có vài người thật lòng với hắn.

Thật ra hắn không cần giấu Nhiếp Vân Trúc, chỉ là chưa tới lúc nói chuyện nên hắn mới chỉ tâm sự chuyện trong nhà mấy hôm nay, không ngờ nàng lại dám hành động như thế.

Chuyện này từ đơn giản... biến thành phức tạp rồi.

Bên kia, Nhiếp Vân Trúc dường như đã kéo được Nguyên Cẩm Nhi vào phòng, hai người hình như đang to tiếng, trái tim Nguyên Cẩm Nhi hình như rất đau đớn, khóc sụt sùi, đương nhiên có đau thật hay không thì chỉ có nàng mới biết, nhưng nghe tiếng khóc là khóc thật.

“Vân Trúc tỷ, sao tỷ có thể làm như vậy...”

“Ban ngày ban mặt, ở ngoài sân, hai người muốn, muốn...”

“Mà thôi, do hai người ở ngoài sân, muội sẽ không nói, trên sông cũng không ai nhìn... nhưng các người có muốn làm vậy cũng không nên... dùng chân của muội chứ...”

“Ninh Lập Hằng là một tên đại biến thái!”

Nguyên Cẩm Nhi hô to, đá mạnh một cái vào bức tường. Cú đá này nàng đã nhắm chuẩn vị trí Ninh Nghị đang ngồi, tường gỗ rung lên bần bật, lưng Ninh Nghị như bị ai đó đập một cước bật khỏi tường. Hắn không thể kiềm chế được nữa bật cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, sau đó nắm tay đâm mấy cái vào vị trí cũ.

Nguyên Cẩm Nhi tràn ngập phẫn nộ, Ninh Nghị đúng là mặt dày như tường thành. Lúc này chỉ có Nhiếp Vân Trúc là bị kẹp ở giữa, là người xấu hổ nhất. Sau một lúc, nàng ra ngoài sân, quần áo trắng bay phần phật nhưng nắm ngón tay bầu vào nhau đã trắng bệch, từ một hình tượng tiên nữ đánh đàn biến thành một cô dâu nhỏ không biết nội trợ bị mẹ chồng mắng. Ninh Nghị nhìn nàng cười cười, sau đó vỗ vỗ lên người. Nhiếp Vân Trúc đi tới, hơi ngại khép chân ngồi xuống, kéo váy che kín cả mắt cá chân.

“Á, vừa mới xảy ra chuyện như vậy, nàng còn dự tính nữa hay không?”

Ninh Nghị cầm tay Nhiếp Vân Trúc cười hỏi một câu. Có Nguyên Cẩm Nhi ở bên phá rối nên hai người chẳng còn tâm trạng làm việc gì cả, nhưng có một số việc cũng nên thẳng thắn nói cho rõ, không nên vì tình hình phức tạp mà bỏ qua. Đương nhiên, khi nghe Ninh Nghị hỏi câu đó, Nhiếp Vân Trúc ngại ngần:

“Cẩm nhi, Cẩm nhi còn đang ở nhà đấy...”

Ninh Nghị lại bật cười, trong nắng thu, hai người ngồi trong sân trò chuyện. Nhiếp Vân Trúc khi thì ngượng ngùng, khi thì chăm chú, khi thì kinh ngạc, nhưng cuối vẫn nắm tay người ấy không buông...

Bước ra khỏi căn nhà của Nhiếp Vân Trúc đã là xế chiều. Ninh Nghị nghĩ tới tình hình trước mắt mà khẽ thở dài: “Xã hội cũ vạn ác...” (1) Nếu như hơn một năm trước đây hắn và Nhiếp Vân Trúc xảy ra chuyện này, có lẽ hắn đã chọn nàng và tìm một nơi lánh đời sinh sống. Nhưng ở Tô phủ hiện giờ không chỉ có Tô Đàm Nhi, mà còn có cả Tiểu Thiên. Mối quan hệ với Nhiếp Vân Trúc hiện giờ đã làm hắn phải nghĩ ngợi.

(1): Xã hội cũ vạn ác: Xã hội cũ là chỉ hình thái xã hội trước năm 1949, khi nước CHND Trung Hoa được thành lập. Vạn ác là một từ mang tính chất hình tượng, tức là xã hội cũ chứa đựng nhiều hủ tục, nhiều điều ác, xã hội mới (CNXH) tốt đẹp, hoàn mỹ... Câu này xuất phát từ ý nghĩ duy ý chí của Đảng cộng sản Trung Quốc. Trong trường hợp này của Ninh Nghị, lấy nhiều vợ, nhiều thê thiếp cũng là một trong những cái ác, cái xấu của xã hội cũ.

Đương nhiên, nghĩ thì như vậy nhưng đàn ông nhiều vợ cũng là một cái đáng để khoe...

Lúc đi ngang qua phủ Tần lão, hắn định đi vào thì đã thấy Lục A Quý đứng ngoài cổng, đoán là hôm nay Khang Hiền cũng tới đây.

Vào phòng, hai chị em họ Chu cũng có mặt, nhìn thấy Ninh Nghị, Tiểu Quân Võ chạy tới hưng sư vấn tội: “Thầy, buổi sáng ta và tỷ tỷ đi tìm thầy, thầy đi đâu vậy?”

“À, buổi sáng có chút việc...”

Ninh Nghị vỗ vỗ đầu hắn, bên kia Khang Hiền đang đánh cờ với Tần lão, quay sang nói chuyện với hắn mấy câu, mời hắn đánh một ván cờ. Chu Quân Võ lập tức lấy ghế ngồi bên cạnh, Chu Bội im lặng bám theo, thỉnh thoảng nhìn Ninh Nghị một cái. Ninh Nghị lúc này đang câu được câu không trò chuyện với Tần lão và Khang Hiền, sau một lát, Khang Hiền nói:

“Mấy ngày nữa cửa thành sẽ mở, lễ bái sư của hai đứa nhóc này cũng nên chuẩn bị rồi, cậu thấy sao?”

Ninh Nghị nhìn Chu Quân Vô, lại nhìn Chu Bội, cười nói:

“Còn để tôi dạy à? Không thất vọng hay sao?”

“Thắng bại là chuyện thường của binh gia, phò mã gia gia nói, đây không phải là điều mà thầy am hiểu nhất, mà thua cũng bởi vì họ quá dễ tiện, ta còn đang thích cái ống nhòm của thầy...”

Chu Bội cũng lên tiếng:

“Ta học số học chứ không học buôn bán...”

“Thế nào?”

Khang Hiền nở nụ cười, Tần lão cầm tay Tiểu Quân Vô nói:

“Hai đứa nhóc giỏi.”

“Nếu vậy thì đương nhiên ta sẽ dạy, nhưng lễ bái sư thì từ từ đã, đã làm phải làm cho đường hoàng.”

Khang Hiền suy nghĩ một chút, hạ một quân cờ, rồi hỏi:

“Mấy ngày gần đây có tâm sự à?”

“Đúng vậy.”

Ninh Nghị cầm một con cờ, gật đầu.

“Thực ra lão phu vẫn đợi cậu tới nhờ nhưng cậu không tới...”

Ninh Nghị liếc hẩn một cái:

“A, Khang lão cao thượng...”

Hẩn đúng là không ngờ tới việc này nên bật cười, Khang Hiền lại có chút nghiêm túc.

“Người làm chuyện lớn cũng chưa chắc tính thông hết mọi việc, ta biết tính cậu không muốn nợ ân tình người khác, cho nên không tự nhúng tay vào. Nhưng chuyện tới mức này ta cũng nên giúp một lần, việc mở miệng có gì khó khăn, bằng vào giao tình giữa ta và cậu, chuyện nhỏ như vậy cũng phải đắn đo hay sao?”

Đợi lão nói xong mấy câu này, Ninh Nghị nhìn xung quanh một cái, sắc mặt trở nên nghiêm túc, gật đầu:

“Được rồi...”

Thành Giang Ninh to như vậy, chuyện lớn của một ngành thì cũng như một việc nhỏ, như cục đá ném vào giữa hồ, ùm một tiếng khiến người khác giật mình, sóng hơi gợn lên rồi lại tan biến trong mưa gió. Không lâu sau, cổng thành mở, Lý Tần rời khỏi Giang Ninh tới Đông Kinh cầu quan, trước khi đi còn trấn an Ninh Nghị một phen. Thư viện Dự Sơn tiếp tục mở cửa, nhưng có một số đứa trẻ đã nghỉ lớp của Ninh Nghị, Tô Trọng Kham dường như cũng làm một số thủ đoạn mờ ám, để ột số phụ tử nghị luận, bài xích, nhưng dưới cái tính vui vẻ, coi mọi chuyện như không của Ninh Nghị, những chuyện này chẳng có tác dụng gì.

Tất cả mọi chuyện đang phát triển theo đúng hướng, Ô gia đoạt được Hoàng thương, đang vì Hoàng thương mà chuẩn bị tất cả mọi chuyện. Tô Đan Nhi cố gắng ổn định lại thế cục của Tô gia, nhưng xem ra cũng chẳng có nhiều tác dụng. Nàng đem một số lượng lớn tiền đầu tư vào các hạng mục nhằm vào Ô gia, nhưng trong mắt người ngoài, đây chỉ là hành động của một cô gái đang muốn hạ giá phá hoại thị trường, may mà chưa triển khai chứ nếu triển khai rồi sẽ có không biết bao nhiêu người tập trung công kích nàng.

Bên ngoài, dưới sự cố gắng của Tô Đan Nhi, tình hình kinh doanh của Tô gia chỉ hơi giảm một chút, nhưng mà trong lòng mọi người đang đợi lúc Tô Đan Nhi xuống đài là tính toán tới ngừng quan hệ với Tô gia. Về phần nội bộ Tô gia, Tô Đan Nhi đang đối mặt với áp lực càng lúc càng lớn, may mà Tô Bá Dung chưa qua đời nên còn tạm chống đỡ được một thời gian nữa, nhưng cụ thể là bao lâu thì rất khó nói, một số người thân cận bắt đầu dựa dẫm vào phòng hai, phòng ba.

Ở thế giới bên ngoài, mọi người còn đang say sưa bàn tán chuyện thủ đoạn của Ô gia độc ác tới mức nào, bài thơ “Rót rượu mời Bùi Địch” kia ra sao, Ninh Lập Hằng lúc này khổ sở, chán nản thế nào. Đương nhiên, chuyện họ bàn tán nhiều nhất chính là thế cục tương lai của ngành vải Giang Ninh, Ô gia phát triển thế nào. Cho nên một tháng sau đó, dù không có động tĩnh gì lớn nhưng thế cục ngành vải Giang Ninh đã có biến hóa rất nhanh, bị cuốn theo tình hình, nhiều người đã quên luôn cái tên Ninh Lập Hằng, họ chỉ còn tập trung vào phương hướng thời gian tới, nhưng có một số thứ giống như dấu hiệu của ác mộng đã bắt đầu xuất hiện.

Tháng 9, cách hội nghị ngành vải vừa qua đúng một tháng, vốn mọi chuyện đang rõ ràng thì nay đã xuất hiện những dấu hiệu quỷ dị.

Nếu như đem so sánh với ngàn năm sau, tình hình này giống như một loại cổ phiếu có giá rất cao, mọi người tin rằng nó sẽ phát triển ổn định, nhưng không ngờ có một ngày, nó đột nhiên lao dốc, đóng băng mà không ai biết nguyên nhân. Khi họ đã bắt đầu hiểu ra một số thứ, họ sẽ thấy rõ trong bóng đêm kia có bóng dáng của một người...

129. Q.2 - Chương 130: Chuyện Vẫn Chưa Xong

Nhóm vải đầu tiên do Ô gia dệt đã xuất xưởng...

Từ xưa tới nay, ngành dệt Giang Ninh đã có không ít nhân vật chói sáng, có một số người tồn tại đỉnh cao, được người khác ngưỡng vọng với tài năng xuất chúng. Thế hệ mới đang dần nổi lên, với những gương mặt điển hình như Tô Đàn Nhi, Tịch Quân Dục, hai huynh đệ Ô Khải Long, Ô Khải Hào, thậm chí là Ô Thừa Hậu, Tiết Thịnh và cả Tô Dũ của thế hệ trước. Họ phải trải qua nhiều vất vả hi sinh mới có được thành tựu, địa vị như ngày hôm nay.

Những người này họ có thể sống và làm việc ở nhiều nghề, nhiều lĩnh vực, nhưng cũng có một số người chỉ tinh thông kỹ thuật mà tạo nên danh tiếng, nổi bật nhất chính là người sáng tạo ra kỹ năng Lạc Thần Châm của Ô gia.

Ô gia Lạc Mẫn Chi là một trong những nguyên lão quan trọng nhất của Ô gia, cũng như của ngành vải Giang Ninh. Năm nay hắn mới 40 tuổi nhưng đã một tay gần như đẩy kỹ thuật dệt của Ô gia lên vị trí đứng đầu Giang Ninh. Những năm gần đây, Tô gia, Tiết gia, Ô gia tuy mỗi nhà đều có sở trường riêng, nhưng tương đối mà nói, kỹ năng của hai nhà Tô, Tiết chưa đủ để đánh bại Ô gia, vẫn còn kém một bậc.

Vị quản sự này không còn quản lý nhiều công việc làm ăn, bình thường hay tới thanh lâu, uống rượu, tính cách tuy có chút phóng đãng nhưng mà chẳng sao, Ô gia cho hắn tất cả những gì hắn muốn, chỉ cần hắn duy trì vị trí đứng đầu kỹ thuật dệt của Ô gia ở Giang Ninh là được rồi. Thế nhưng, gần đây hắn là người bận nhất, nhiều việc nhất.

Là quản sự được trọng dụng nhất của Tô gia cho nên Hoàng thương, xưởng dệt, kho hàng đều do một tay hắn lo liệu và quản lý. Chuyện này đối với hắn là trách nhiệm, chứ không phải là vinh dự, bởi vì ở phương diện kỹ thuật, phương pháp nhuộm thế nào đã có, việc hắn cần làm là trông coi quá trình chế tạo vải vóc, kiểm tra nghiêm ngặt sau đó đưa vào cất giữ trong kho, chuẩn bị cho chuyến hàng đầu tiên tới Biện Lương.

Nhìn thì trách nhiệm nặng nề nhưng Ô gia có rất nhiều người phụ hắn, Lạc Mẫn Chi chỉ là người quản lý cao nhất, bởi xưởng nhuộm, kho hàng đều đã có quản sự khác phụ trách, mỗi ngày Lạc Mẫn Chi chỉ tới đây quan sát, nhòm ngó, thời gian còn lại cho con trai trưởng của mình là Lạc Hạ trông coi, hắn đi lôi kéo quan hệ với các phường quỳ, quản sự khác, chuẩn bị cho con trai mình tiến vào tầng lớp lãnh đạo của Ô gia.

Lạc Hạ chưa kế thừa được hết kỹ năng thiên phú của cha mình, nhưng với tâm lý sùng bái cha mình từ nhỏ, hắn cũng học được khá nhiều, sáng tạo thì chưa đủ nhưng giữ gìn, bảo tồn kỹ năng thì có thừa. Từng bước học tập, từng bước phấn đấu làm một phường quỳ, cuộc sống của hắn không có vấn đề gì phải lo lắng, hướng chỉ Ô gia đang phát triển với quy mô lớn, thời cơ cho hắn cũng tới rồi.

Lần này được phụ thân giao trọng trách, hần lập tức phấn đấu hết mình, cố gắng hơn người khác gấp bội... đồng thời cũng duy trì mối quan hệ tốt với các chư hầu, quân sự khác để chuẩn bị. Ngày nào hần cũng đi kiểm tra cẩn thận một lần, cho nên vấn đề chất lượng không có gì đáng nói.

Hần cũng hiểu, bình thường những việc này sẽ không có sơ suất. Phụ thân hần cũng nói là, làm việc chủ yếu là để cho các vị tiền bối thấy mặt, ghi nhận công lao chứ không cần hần phải làm công việc cụ thể gì cả. Trong lòng hần tuy thất vọng nhưng mặt khác cũng hiểu, muốn thành đại sự phải biết chịu đựng nên không có ý kiến gì.

Hơn một tháng làm việc ở đây, ngày nào hần cũng trò chuyện với các vị tiền bối, nội dung câu chuyện có đề cập tới cả cha hần.

Lần này có thể trở thành Hoàng thượng, ngoại trừ việc Ô Khải Long xảo diệu có được cách nhuộm của Tô gia thì còn có kỹ thuật của Lạc Mẫn Chi. Nếu không, với một tấm vải cùng màu sắc, ưu thế của Ô gia có tạo ra cũng không nhiều. Một tháng trước, trong hội nghị, Ninh Lập Hằng kia cũng hiểu rõ điều này mà giận dữ ném vải ra ngoài cửa sổ, tất cả bởi vì trong tấm vải của Ô gia có tồn tại kỹ thuật Lạc Thần Châm.

Nghe thấy khác người nói về cha mình, trong lòng con cháu ai chẳng tự hạo, còn về những nội dung khác như phong nguyệt thì hần không hứng thú, không phải là hần không thích, mà là đàm luận với những người đáng bậc cha chú của mình về chuyện này thì đúng là rất ái ngại. Mỗi ngày, hần vẫn làm những công việc đã được sắp xếp, tới xưởng, tới kho hàng, ghi chép, cũng vì như vậy nên tới một ngày trong tháng 9, lần đầu tiên hần phát hiện ra sự việc không ổn.

“Phụ thân, đám vải hoàng kim bên Tần Minh lâu hình như đã phai màu...”

Tối hôm đó, khi cả nhà ăn cơm, hần không tự tin nói với cha mình. Phai màu là chuyện lớn, Lạc Mẫn Chi hơi ngần người, sau đó nói:

“Tần Minh lâu à? Đó là nhóm vải đầu tiên, Hà chư hầu bên xưởng nhuộm cũng nói là chất lượng sẽ không được tốt cho lắm, nhưng mà... con nhìn thấy ở đâu?”

“Mấy tấm vải trong góc phòng.”

“Trong góc phòng... Đó là vải loại, ừ, cũng là nhóm đầu tiên, hơn nữa ta với Tần quân sự cho rằng chúng không lý tưởng nên xếp vào đó, góc phòng thường ẩm ướt, khó tránh khỏi... Thôi được, sáng mai chúng ta đi xem thế nào.”

Thời gian gần đây, Ô gia đã chuẩn bị mọi thứ cho Hoàng thượng, Lạc Mẫn Chi là một trong những người có vai trò quan trọng nhất, ngoài phương diện kỹ thuật, hần còn phụ trách cả chuyện ngoại giao. Mọi việc đã tiến hành được hơn một tháng, việc cần giải quyết cũng đã giải quyết hết rồi, ngành vải Giang Ninh thậm chí còn quên cả chuyện Tô gia, cục diện lúc này đang bình ổn, sao có thể xảy ra vấn đề?

Nhưng mà Lạc Mẫn Chi dù sao cũng là người hiểu rõ nặng nhẹ, nếu con mình đã nói vậy thì hôm sau hần cũng tới kho hàng xem một lần. Quả nhiên, mấy cuộn vải hoàng kim nằm trong góc phòng thuộc nhóm đầu tiên, do chưa vừa ý với phương pháp nhuộm, dệt nên bỏ đi. Vải loại xếp trong góc phòng ẩm ướt nên khó tránh khỏi việc hỏng và phai màu, thế nhưng phai màu cũng không nhiều. Hần an ủi con mình một vài câu rồi bỏ qua chuyện này.

Lạc Mẫn Chi không coi là chuyện lớn, Lạc Hạ tạm thời cũng không suy nghĩ đến nữa, tiếp tục công việc thường ngày. Việc Hoàng thượng đã được quyết định, đại khái còn một tháng nữa, Ô gia sẽ phải giao đợt hàng đầu tiên là 220 tấm vải hoàng kim. Loại vải này giờ đã là thương hiệu của Ô gia cho nên không sản xuất quy mô lớn, chỉ tiến hành ở một số xưởng nhỏ, thậm chí họ còn không ngừng phân loại và sàng lọc, nhóm đầu tiên vì không đảm bảo chất lượng nên bị loại. Hôm nay, Lạc Hạ lại tới kho hàng Tần Minh lâu.

Trong góc phòng, mấy tấm vải đã phai màu rõ ràng, tuy vứt ở góc phòng phai màu là đương nhiên nhưng trong lòng hần vẫn xuất hiện một dự cảm không tốt. Hần đưa mắt nhìn một lượt, thấy mấy tấm vải loại dựng bên cạnh giá hàng vẫn còn tốt, cho nên cũng hơi yên tâm, để cho kỹ càng, hần mở một hộp vải tốt dựng trên giá ra xem.

Mở một số hộp, thấy những tấm vải bên trong đều có màu vàng rực rỡ, hoa lệ vô cùng, không có vấn đề gì xảy ra. Tuy nhiên, mấy ngày kế tiếp, ý nghĩ về màu sắc cứ lẩn vẩn trong đầu làm cho tinh thần hần có

chút hoảng hốt. Bước vào tháng 10, hắn lại tới kho hàng, mở một thùng vải đã niêm phong ra xem. Lúc này, người trông coi kho hàng là Tần quản sự cũng có mặt, thùng hàng này đã được đặt trên bàn, cao hơn hai thước, Lạc Hạ bối bối lạt lạt làm ấy công nhân đứng thộn ra.

“Lạc Hạ! Cậu...”

Tần quản sự còn chưa nói hết thì Lạc Hạ đã phát hiện ra cái mình cần, trong đồng vải vàng rực đột nhiên có hai tấm không cùng màu sắc, Lạc Hạ ôm một tấm xoay người lại.

“Tần thúc thúc, đột vải đầu tiên có vấn đề...”

Tần quản sự chỉ hơi chần chừ rồi đột nhiên phát tay:

“Kê, hủy hết đi!”

Đột vải đầu tiên xảy ra vấn đề khiến cho Lạc Mẫn Chi và Ô Khải Long giật mình, may mà sau khi kiểm tra lại, họ chỉ thấy mỗi thùng xuất hiện một, hai tấm không tốt, điều này chứng minh chất lượng vải không sao, có lẽ do chưa nắm bắt hết cách nhuộm của Tô gia nên mới xảy ra vấn đề nhỏ ở một vài tấm.

“Chúng ta tạm thời chưa rõ nguyên nhân tại sao nhưng phát hiện được sự việc là điều tốt.”

Ô Khải Long bắt đầu hạ lệnh điều tra nguyên nhân, đồng thời đem những tấm vải tốt đóng thùng. Làm việc lớn, chuyện nhỏ xảy ra lúc nào cũng có, do Lạc Hạ phát hiện được chuyện này nên được thưởng công. Cách thời gian giao hàng chuyển đầu tiên còn khoảng 20 ngày, Ô gia khí thất ngất trời, chẳng có ai nhắc tới chuyện vải phai màu, cửa kho hàng cũng được đóng lại, chìa khóa do Tần quản sự tự mình cất giữ.

Chiều mùng 9 tháng 10, có một công nhân đi ngang qua kho hàng phát hiện cửa kho hàng đang mở, hắn nghi ngờ bước vào trong, dưới ánh sáng nhập nhòa, Tần quản sự ngồi trong kho hàng một mình. Vốn lão đã già, râu tóc bạc trắng nhưng gần đây trông khá tiêu tụy, người ngoài cho rằng lão quá bận rộn nhưng tới lúc này mới phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Tần quản sự ngồi đó, ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt tiêu tụy nhìn đồng vải xếp bên cạnh giống như nhìn thấy một cái gì đó cực kỳ đáng sợ.

Người kia gọi lão một tiếng nhưng không thấy phản ứng gì, hắn hoảng sợ quay đầu kêu to:

“Người đâu, tới đây mau!”

Khi quay đầu nhìn đồng vải, người này mới phát hiện ra, đồng vải được xếp bên cạnh hình như có màu sắc không giống với ban đầu, ít nhất cũng có gần chục tấm phai màu, không còn là màu hoàng kim như trước nữa. Trong đồng vải lẫn lộn, màu sắc pha trộn tạo lên một khuôn mặt có hai con mắt, một cái miệng nhạt màu đang tươi cười...

Ánh mặt trời hình như cũng thấy trong phòng không tốt nên không chịu đi vào trong. Tình cảnh xảy ra ở hăng vải Tô gia mấy tháng trước, lúc này lại xuất hiện ở Ô gia, trong đột vải đầu tiên phải giao cho hoàng cung.

Đám công nhân cách đó không xa đang làm việc với khí thế ngất trời, cười đùa vui vẻ, họ đang có những tính toán ột tương lai tốt đẹp...

Khi nhận được tin, Ô Khải Long đang cùng với Lạc Mẫn Chi ngồi uống trà trên một quán tương đối xa hoa, hai người đang bàn luận chuyện sản xuất đột 2 và dự tính gặp mặt một thương hộ đang thiếu vải Tuế nói chuyện làm ăn thì một người hầu đi tới, nhỏ giọng báo cho hắn biết có chuyện xảy ra.

“Người nói cái gì?”

Thấy người kia nói nhỏ, sợ mình nghe không rõ, hắn cao giọng hỏi lại một lần.

“Tần, Tần quản sự ngã bệnh, còn nữa... vải phai màu...”

“Cái... vải gì phai màu?”

“Vải hoàng kim...”

“Ta biết là vải hoàng kim! Những tấm phai màu chẳng phải đã được lọc ra rồi hay sao! Nguyên nhân vẫn đang tìm, người đang nói về chuyện gì...”

“Thế nhưng...”

Người kia thuật lại tình hình ở kho hàng một lần, Ô Khải Long vẫn không tin, thời gian giao hàng cho hoàng gia chỉ còn hơn 10 ngày thì vải... tất cả xảy ra vấn đề? Sắp phai màu?

“Người... Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

Hắn nghiêng đầu, ánh mắt đùng đùng, sau đó quay lại:

“Rốt cuộc cái gì phai màu...”

Một tháng rưỡi trôi qua, một lực lượng vô hình được tính lũy từ trước lúc này mới bộc phát, giáng một đòn mạnh vào những kẻ đang ảo tưởng về một tương lai tốt đẹp...

Lúc này, Ninh Nghị cũng vừa mới rời khỏi phòng thí nghiệm, kết thúc một buổi chiều đông, chuẩn bị về nhà. Gần đây hắn không tham gia xã giao, cũng không làm gì cả, chỉ nhàn nhã dạo chơi.

130. Q.2 - Chương 131: Bóng Đêm

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải chỉ có một vài tấm vải trong nhóm đầu tiên là xảy ra vấn đề thôi sao...”

“Quay về rồi nói, vốn mọi người đều cho rằng chỉ có một vài tấm trong nhóm đầu tiên là xảy ra chuyện, những tấm vải không tốt đã được Tần quân sự phân loại để trong kho hàng. Cũng bởi vì sợ ngày giao hàng xảy ra vấn đề nên ngày nào ông ấy cũng vào xem, ban đầu không ai phát hiện gì... à, thực ra không phải, nghe nói mấy ngày nay tinh thần của Tần quân sự không được tốt cho lắm, hôm nay xảy ra chuyện mọi người mới đoán là rất có thể sau khi phát hiện ra chuyện vải phai màu, Tần quân sự luôn để tâm chú ý, mấy ngày trước tình hình chưa rõ ràng nên thái độ ông ấy thất thường, ngày nào cũng vào xem, cũng không dám nói lung tung, sợ rằng... trong tim vẫn hi vọng chút may mắn, nhưng không ngờ số lượng vải phai màu ngày một tăng, Tần quân sự cũng biết xảy ra chuyện lớn rồi...”

“Việc này...”

Trong xe ngựa, Ô Khải Hào nhíu mày, tay trái nắm chặt thành quỳn giống như định đâm ra:

“Tại sao không nói sớm...”

Hỏi thì hỏi vậy nhưng câu trả lời thế nào trong lòng hắn đã biết rõ.

“Đã phong tỏa tin tức chưa?”

“Khi phát hiện là lập tức phong tỏa liền, số người biết không nhiều, chỉ là sức khỏe của Tần quân sự không tốt, đã gọi đại phu tới khám rồi...”

“Tần bá bá... đúng là đã làm hết sức rồi...”

Ô Khải Hào cau mày, chỉ biết than thở một câu. Hôm nay hắn được gia đình chạy tới thông báo tình hình nên chưa biết hết đầu đuôi câu chuyện, chỉ tự kết hợp việc vải phai màu mấy hôm trước với chuyện hôm nay, trong lòng khá hốt hoảng, lo lắng. Hiện giờ hắn không dám tưởng tượng gì cả, chỉ hi vọng tình hình không quá xấu, có thể kịp sản xuất một lượng vải khác bù vào chỗ trống.

Vén rèm xe lên nhìn, hắn thấy cũng sắp đến kho hàng nhà mình, đột nhiên hắn nhìn thấy một cái biển hiệu của hãng vải Tô thị. Mấy hôm nay, cứ nhìn tấm biển này hắn lại thấy buồn cười, ngày thường nếu ngồi cùng người khác chắc chắn họ sẽ bàn tán một phen. Đối phương “khách quan” phân tích tình hình của Tô thị trong tương lai ra sao, lợi ích bị xói mòn thế nào, hắn sẽ ở bên cạnh lắc đầu cười cười, không bình luận gì cả, tự hưởng thụ cảm giác thành tựu. Là một trong những người thừa kế Ô gia, hắn biết cảm giác đứng trên đỉnh núi nhìn thiên hạ là thế nào, mấy lời bàn luận của thiên hạ hắn chưa để trong lòng. Nhưng vào lúc này, hắn buông mình, một cảm giác phiền muộn từ đáy lòng bốc lên.

Không thể liên quan tới họ được, đã hơn một tháng rồi mà...

Trong lúc suy nghĩ, xe ngựa đã chạy tới kho hàng. Tới cửa, hần gặp xe ngựa của Lạc Mẫn Chi, bắt chuyện, hần nhận ra sự lo lắng trong mắt đối phương. Hai người không nói nhiều, tranh thủ thời gian vào trong, xưởng nhuộm bên cạnh vẫn còn làm việc với khí thế ngất trời, vải hoàng kim vàng rực bay phần phật trên không trung, trông như chẳng có việc gì xảy ra. Trong xưởng nhuộm, đám công nhân đang bê lu thuốc nhuộm ra ngoài, một gã quản sự ở bên cạnh kêu lớn:

“Bình tĩnh, từ từ thôi, đừng để xảy ra vấn đề gì cả, chúng ta đang làm vải cho thánh thượng đấy...”

Ô Khải Hào và Lạc Mẫn Chi đi vào kho hàng, bình thường nơi này được canh gác nghiêm ngặt, giờ đã tăng thêm khá nhiều nhân thủ. Khi bước vào kho hàng, bên trong đã đốt đèn dầu, số người tập trung khá đông, có cả Ô Khải Long và một số đại quản sự của Ô gia. Những người ngày đều là những người quản lý công việc, là những nguyên lão được Ô gia tín nhiệm, trước mặt họ là một hàng dài những tấm vải hoàng kim, tấm nào phai màu chỉ nhìn là biết.

Lạc Mẫn Chi cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi cùng với hai gã quản sự khác kiểm tra.

“Tần... Tần bá bá thế nào?”

Ô Khải Hào ngẩng đầu nhìn hàng vải mà nhú mày, thế nhưng câu hỏi đầu tiên vẫn đề cập tới vấn đề sức khỏe của Tần quản sự. Ô Khải Long ngồi trên ghế lắc đầu, trầm mặc hồi lâu mới nói:

“Đại phu nói không sao, chỉ quá mệt mỏi...”

“Tại sao lại phai màu?”

“Không biết, thế nhưng...”

Nói đến đây, Ô Khải Long bỗng nhiên đứng dậy vẫy tay với em trai mình, bước tới dãy vải, cầm một tấm.

“Đệ nhìn xem, đây là tấm vải được sản xuất hôm nay, còn đây là những tấm vải được sản xuất một tháng trước, nhìn xem, qua một tháng mà màu sắc vẫn được giữ nguyên, không có dấu hiệu phai màu, chúng ta đã thử một số cách... tất cả đều hoàn mỹ. Thế nhưng bên này lại phai màu...”

Ô Khải Long cười cười, chỉ vào những tấm vải mà Lạc Mẫn Chi đang kiểm tra:

“Lúc này chúng ta đã xem qua, thời gian...số vải phai màu đều trên một tháng, từ một tháng rưỡi đến một tháng 20 ngày chúng lần lượt phai màu, chúng ta cũng đã kiểm tra những tấm vải loại, hầu như đều như vậy. Ngoài ra còn đây nữa...”

Hần cầm một tấm vải nhăn nheo bên cạnh, màu sắc của nó vẫn óng ánh, nhưng nhìn kỹ ở giữa tấm vải mới thấy không đúng:

“Chúng ta đang so sánh về thời gian, tấm này một tháng trước cũng ngâm nước, hơi lửa, cắt xén đều bình thường, không có dấu hiệu phai màu. Nhưng giờ làm vậy lại thấy nó đang bắt đầu phai màu, số còn lại đang thử nghiệm xem thế nào.”

“Tại sao có thể như vậy...”

“Đúng vậy.”

Ô Khải Long cười tự mỉa, ngồi xuống nhìn kho hàng:

“Phương pháp nhuộm vải có vấn đề?”

Đây là một câu hỏi khá đơn giản nhưng không ai dám trả lời, mọi người đều im lặng nhìn nhau, qua một lúc Ô Khải Hào mới hỏi ngược lại:

“Có khả năng không?”

“Làm sao có thể?”

Ô Khải Long nhú mày lắc đầu:

“Chúng ta đã bố trí ở Tô gia không chỉ một người, làm sao có thể xảy ra lỗi ở phương pháp nhuộm, trừ phi người này... Trừ phi người này từ đầu đã lừa dối chúng ta, nhưng thời gian chúng ta bố trí người tới nay kéo dài tận mấy năm, trong Tô gia kể cả Tô Dũ cũng không thể tính xa như vậy được. Năm nay chúng ta mới quyết định tranh Hoàng thương, chẳng nhẽ có người đã sắp đặt cạm bẫy từ mấy năm trước... Trong khi đó, mấy năm trước chỉ có Tô Đàm Nhi định đoạt Hoàng thương, chẳng nhẽ mấy năm trước nàng ta đã nhằm vào chúng ta...”

“Nếu nàng ta là chủ mưu thì chẳng bằng trực tiếp đoạt Hoàng thương, tình hình còn tốt hơn nhiều...”

“Tạm thời... vấn đề có thể là do bên chúng ta...”

Ô Khải Long bóp trán, sau đó nhìn mấy chương quỹ trước mặt nói:

“Lạc thúc thúc, Nhiếp thúc thúc, phiền mọi người phong tỏa tin tức lần này, đồng thời dặn các vị sư phụ (1) xưởng nhuộm chú ý một chút, phân tích mọi khả năng có thể xảy ra sơ xuất. Việc này quá mức kỳ quái, tạm thời chúng ta không nên kết luận, mọi người cứ làm tốt chuyện của mình, ta sẽ cùng với phụ thân liên hệ với Đồng đại nhân hoàn ngày giao hàng. Lần này Chúc Tào viện đã để Hoàng thương vào tay Ô gia chúng ta thì họ sẽ không ngồi yên nhìn Ô gia gặp chuyện không may... Mấy chục năm nay, Ô gia ta phát triển vượt qua không biết bao nhiêu cửa ải khó khăn, mọi người vẫn đồng lòng nắm tay nhau. Ở Giang Ninh chúng ta nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất, lần này chỉ cần mọi người chung sức thì sẽ không có việc gì... Việc bên này làm phiền các vị thúc thúc rồi.”

(1): Sư phụ: từ thường dùng để gọi những người làm công như lái xe, lái đồ, thợ...

Trong phòng hiện giờ chỉ có tâm phúc của Ô gia, toàn là những người lọc lõi thương trường, đã cùng nhau trải qua sóng gió, đại khái toàn là những người cùng cấp bậc với Liêu chương quỹ của Tô gia. Ô Khải Long dù không nói thì họ cũng biết mình phải làm cái gì, bắt đầu tập trung lại thương lượng tình hình.

Hai huynh đệ Ô Khải Long, Ô Khải Hào bước ra ngoài, trời chiều đã buông áo, đỏ rực một vùng trời, đèn đuốc trong xưởng đã được đốt, người làm thay ca, ăn cơm, người mới bắt đầu công việc. Công việc vẫn tiến hành nhưng tâm trạng hai anh em giờ không nói rõ được, công việc vẫn tiến hành, vải vẫn chế ra, đưa vào kho, sau đó toàn bộ... phai màu... thì... Họ phải làm gì đây?

Đối với bọn họ mà nói, công việc một tháng vừa qua tiến triển như bay, vô cùng có ý nghĩa, họ đều biết mình đang làm những gì, có tác dụng gì. Thành quả sắp đến nơi, quay đầu nhìn lại mới thấy tảng đá dưới chân có vấn đề. Một tháng vất vả, đổi lại được gì đây? Bỗng nhiên, họ không còn nhận ra được kết quả của việc mình làm.

“Huynh, thực sự có người thâm đối phó chúng ta à?”

Ô Khải Hào đã suy nghĩ rất lâu mới dám mở miệng hỏi câu này. Ô Khải Long nhíu mày, lắc đầu, sau đó quay người nhìn vào cánh cửa kho hàng.

“Hiện giờ làm sao mà biết được, mong là đừng như vậy. Hiện giờ... Hiện giờ chỉ hi vọng vấn đề xảy ra ở phía ta, nếu như...”

Hắn cau mày, khó có thể giải thích rõ. Đúng là hiện giờ Ô gia chưa phát hiện ra ai là địch nhân, trước khi tranh Hoàng thương, họ không nhận ra ai có địch ý với mình. Bọn họ xuất thủ nhưng chuẩn bị rất âm thầm, theo lý thuyết thì không ai nhận ra động tĩnh bên họ mới đúng, bọn họ giống như một con hổ, lấy thể sét đánh ăn thịt một con sơn dương. Toàn bộ quá trình không xảy ra vấn đề gì, không có cung tiễn, không có thợ săn, cũng không có đao thương, thậm chí ngay cả con sơn dương cũng không kịp phản kháng. Nhưng kết quả thì sao, họ phát hiện trên người có vết thương, nhưng lại hoàn toàn không biết vì sao lại có, trong khi vết thương rất nghiêm trọng, thậm chí ảnh hưởng tới tính mạng.

Rốt cuộc là ai...

Lão Hồ bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, bắt đầu nhìn bóng đêm xung quanh nhưng không phát hiện ra thứ gì, khu rừng vốn bình yên nay tràn ngập địch ý...

“Nếu như không phải, vậy chỉ còn một khả năng, đó là mấy tháng trước có người đã âm thầm động thủ với chúng ta...”

Ô Khải Long thì thầm, Ô Khải Hào vô ý thức nhìn xung quanh một vòng rồi mới nói:

“Vậy rốt cuộc là ai? Tô Dũ? Tô Đàn Nhi? Ngoài ra còn ai? Mấy lão nhân của Tô gia ư?”

“Không giống...”

Ô Khải Long lắc đầu:

“Không giống... cũng không có khả năng, đây không giống thủ đoạn của họ. Tịch Quân Dục cũng không thể, chúng ta đâu chỉ có mình hắn, lần này... là ai chơi chúng ta cơ chứ?”

“Đừng suy nghĩ nữa, huynh, có thể vấn đề chỉ xảy ra ở một khâu nhỏ nào đó, hiện vào lúc này chúng ta không thể để hàng ngũ rối loạn, trước tiên phải điều tra cái đã.”

Ô Khải Hào an ủi huynh trưởng một câu, Ô Khải Long gật đầu:

“Đúng vậy, tiến hành điều tra, tạm thời...”

Hắn nhìn xuống nhuộm trước mắt rồi lại nhìn thành Giang Ninh phía xa xa:

“Tạm thời... cứ quan sát đã.”

Trên bầu trời, màn đêm đã buông, bóng đen đã phủ.

Bọn họ đi xuyên qua nhuộm trước mắt, lên xe ngựa, mang theo tâm trạng khó hiểu về nhà. Đường đi lúc sáng lúc tối, lúc nhập nhoạng lúc âm u.

Ở Tô phủ, Ninh Nghị vừa tắm xong, đang ngồi trong lương đình hóng gió, Tiểu Thiên bưng một bát lạc rang tới, hai người ngồi đó vừa ăn vừa nói chuyện. Nghe tiếng bước chân và tiếng trò chuyện lan tới, họ đoán Tô Đàn Nhi và Quyên nhi, Hạnh nhi đã về. Tô Đàn Nhi bận rộn chạy đông chạy tây cả một ngày, nhưng khi về tới nhà, nhìn thấy Ninh Nghị là mím môi bật cười.

Bình thường, các buổi tối trước đây thường có trẻ con tới nơi này chơi đùa, thậm chí có một số huynh đệ thân cận tới đây vay tiền, nói chuyện phiếm, nhưng mấy ngày hôm nay chẳng có ai. Thiên nhi đi chuẩn bị cơm nước, Tô Đàn Nhi cũng tắm rửa xong đi tới, Quyên nhi lục tục chuẩn bị đồ tắm. Mọi người ngồi trong lương đình nói chuyện, ăn vặt, nội dung câu chuyện liên quan khá nhiều đến thương trường, Ninh Nghị thỉnh thoảng pha trò chọc cười một phen.

Dưới trăng sao, đêm nhàn nhã...

131. Q.2 - Chương 132: Gươm Sắc Hiện

Thời tiết chuyển lạnh nhưng cuộc sống mỗi ngày của Ninh Nghị chẳng thay đổi so với trước là mấy.

Sáng sớm hắn chạy bộ tới bờ sông Tần Hoài, ngồi nói chuyện với Nhiếp Vân Trúc, thỉnh thoảng lại đi linh tinh, buổi chiều đến tổng điểm Trúc ký uống trà nghe hát. Khoảng thời gian này, hắn cứ gặp mặt Nhiếp Vân Trúc là có một cái bóng đèn theo đuôi. Đúng ra phải nói là ngồi bên cạnh, Nguyên Cẩm Nhi bỏ hết mọi việc ngồi cạnh hắn nghe Nhiếp Vân Trúc đàn hát. Vốn Ninh Nghị cảm thấy quan hệ giữa hắn và Nhiếp Vân Trúc đã được làm rõ, phát triển theo hướng không thuần khiết là vừa, ai ngờ... Ninh Nghị cứ thầm tiếc mãi.

Đương nhiên, lui lại một bước thì cũng khá thoải mái, người bình thường làm sao có điểm phúc được hai hoa khôi ngồi bên cạnh. Vân Trúc đàn hát được xưng là nhất tuyệt, thỉnh thoảng Nguyên Cẩm Nhi hứng thú múa một bài cũng là chuyện bình sinh hiếm gặp. Nhưng Nguyên Cẩm Nhi nhất định không cho hắn chiếm chút tiện nghi như vậy, nàng cứ như một cô nhóc ngồi chống cằm nhìn Ninh Nghị, tinh thần có vẻ vui thích, càng ngày Ninh Nghị càng thấy cô ta giống một tiểu hòa thượng. Khi Nhiếp Vân Trúc đi bưng

trà hoặc mang điểm tâm, cô ta không đi theo mà cứ kè kè bên cạnh Ninh Nghị, nghiêm nghị vô cùng, rất là đáng ghét.

Vì thế, khi Nhiếp Vân Trúc rời đi, hai bên đã châm chọc, khiêu khích nhau vài lần, việc trộn mắt phùng mồm là không thể thiếu.

“Hay là múa một bài đi, cô nàng.”

Ninh Nghị đang bực với cô gái này nên cố tình dùng từ ngữ không trong sáng một chút.

“Không múa, tôi ngồi đây nghe Vân Trúc tỷ hát... Làm người biết đủ mới tốt, huynh biết mỗi khi tôi múa ở Kim Phong lâu, khách nhân phải nộp bao nhiêu tiền không?”

Ninh Nghị quay đầu trộn mắt, không chấp nhận cô gái ương ngạnh. Gần đây Tô Đàn Nhi giao cho hắn chia khóa, nên hắn có thể thoải mái làm đồ mặt trắng tiêu tiền, tuy nhiên tiêu nhiều cũng không ổn:

“À, cô làm như vậy là không được, người xấu nhân duyên cũng xấu...”

“Làm gì có người xấu nhân duyên cũng xấu, huynh không phải tự xưng chính nhân quân tử kết bạn với Vân Trúc tỷ hay sao? Vậy mà kết quả thế nào, huynh được một tác lại cứ một lần một tác, làm chuyện xấu xa, tôi không đồng ý. Huynh đúng là đồ xấu xa, trong nhà có thể tử rồi mà còn mè nheo, có định bỏ vợ lấy Vân Trúc tỷ không?”

“Thành thật mà nói vấn đề này rất khó.”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, sau đó nhìn con sông bên cạnh nói:

“Rất nhiều vấn đề, hơn nữa đàn ông vốn là không tốt, luôn ăn bát nhìn nòi...”

Đây vốn là lời mà Nguyên Cẩm Nhi định nói, giờ thấy Ninh Nghị chẳng biết xấu hổ nói ra thì trộn mắt há mồm, có vẻ tức giận, may mà nàng cũng là người từng trải, biết kiềm chế, ực một cái liền tỏ vẻ tự nhiên, bĩu môi nói:

“Đúng vậy, đúng vậy, thế mới không cho huynh ăn.”

Ninh Nghị nhìn nàng với ánh mắt xấu xa:

“Ta vốn không thèm ăn lắm, nhưng mà cô cứ ngồi đây lải nhải, bỗng nhiên giờ ta lại muốn ăn, làm sao bây giờ...”

“Vậy xem ai lợi hại hơn ai...”

Nguyên Cẩm Nhi liếc mắt đưa tình với Ninh Nghị, đôi mắt lúng liếng, vô cùng đáng yêu, Ninh Nghị nở nụ cười:

“Ngàn ngày làm trộm thì được, nhưng ngàn ngày phòng trộm thì rất khó.”

“Hừ.”

Nguyên Cẩm Nhi không muốn nghe câu này, xoay mặt sang một bên, vẫn tiếp tục ngồi với Ninh Nghị nghe hát. Nàng tỏ thái độ lợn chét không sợ nước sôi, nhưng đợi tới khi Ninh Nghị rời đi, nàng liền quần quít lấy Vân Trúc liều mạng tố cáo. Chỉ là Vân Trúc làm sao tức giận vì chuyện này được, Cẩm Nhi bí quá đành nói Ninh Nghị thừa nhận mình ăn bát nhìn nòi, Vân Trúc bật cười không nói, thậm chí còn hứng thú hỏi huynh ấy nói như vậy à, nghiêm nhiên thừa nhận chuyện “Huynh ấy muốn ăn thật sao?”, Cẩm Nhi bực mình trộn mắt.

Thực ra Ninh Nghị cũng không quá để ý chuyện này, là một người đàn ông, thấy cái đẹp ai mà chẳng thích, nhưng phải biết thích người nào, không thích người nào. Nhiếp Vân Trúc xinh đẹp mỹ lệ, tính tình nhu thuận, ngoài mềm trong cứng, vô cùng hấp dẫn. Việc đã tới mức này, có phát triển thêm cũng chẳng sao, nếu như hôm ở bờ sông Nguyên Cẩm Nhi không xuất hiện thì làm tới luôn cũng được.

Mấy ngày nay hắn không để tâm vào chuyện này nhiều lắm, vì có chuyện khác quan trọng hơn cần quan tâm.

Còn về phía Nhiếp Vân Trúc, nàng chỉ muốn hưởng thụ nhiều hơn cái cảm giác yêu đương này với Ninh Nghị. Công tâm xem xét, ở thời đại này cũng có một chút lãng mạn, được người đời truyền tụng là tình yêu trung trinh, nhưng đó chỉ là hình thức, thực tế khác nhiều.

Ninh Nghị có thể khiến người khác cảm nhận được tình yêu hẳn dành cho đối phương, đây mới là điều cực độ “cổ quái”, phong cách hành sự “một mình” đã để lại ấn tượng khá sâu với đối phương. Lúc trước, hẳn bị Nhiếp Vân Trúc ột bạt tai nhưng không để ý, thậm chí còn ở lại nói chuyện với nàng, hẳn còn ngủ gục ngay khi Nhiếp Vân Trúc đánh đàn, chẳng thêm quan tâm tới cái gì gọi là tài tử phong nhã.

Tuy rằng hẳn có phần thoải mái, nhưng không vô lại hoặc vô nguyên tắc. Tới bây giờ, hẳn vẫn giữ ỉnh khí chất và phong độ riêng, chỉ là phong cách hành sự có phần bất chấp quy tắc mà thôi. Đương nhiên, mỗi người mỗi ý, không phải ai cũng thích được, ví như tiểu cô nương Chu Bội thì lúc nào cũng nghĩ, cái ông thầy Ninh Nghị này đúng là mất hình tượng, thiếu uy nghiêm.

Thời gian Ninh Nghị ngồi ở tiểu lâu cũng không nhiều, buổi sáng hẳn đi dạy, không thì mang theo hai chị em họ Chu tới phòng thí nghiệm, chỉ bảo một vài thứ, nghiên cứu một vài loại hóa chất, hoặc là đi mua sắm với Tiểu Thiên, ăn vặt, đến nhà Tần lão chơi cờ nói chuyện. Cửa thành đã mở, hậu quả do lũ lụt gây ra đã được giải quyết tốt, một khi bãi bỏ lệnh cấm rượu, hẳn sẽ cho Trúc ký bán rượu mạnh.

Thỉnh thoảng đi trên đường hẳn gặp một vài người quen, chẳng hạn như Ô gia, Tiết gia, hoặc là người của Tô gia. Thành Giang Ninh này vốn không lớn, việc gặp nhau là chuyện thường, tiếng đồn ngày trước thì hôm sau đã lan khắp thành. Đối với Ninh Nghị, những người này có cười nhạo hay tỏ thái độ gì đi nữa, hẳn cũng mặc kệ.

Khi về Tô gia, thỉnh thoảng cũng sẽ có một số việc phiền lòng, ví như trước đây không lâu có một số người trẻ tuổi, một số chương quỹ chỉ trích hẳn chuyện không bảo quản tốt phương pháp nhuộm, để tuột mất Hoàng thương, nếu như không phải vì hẳn không có kinh nghiệm, thiếu trách nhiệm trong công việc thì có khi Tô gia đã đoạt được Hoàng thương rồi.

Những chuyện như vậy diễn ra không ít, hề có chuyện gì do phòng lớn không đúng là người của phòng hai, phòng ba lại đứng ra, cố sức đả kích Tô Đan Nhi hoặc những người có liên quan, đả kích được cũng coi như một sự thắng lợi. Ninh Nghị hiện giờ đang ở rể Tô gia, cũng đã buông chuyện buôn bán, nhưng dù sao hẳn cũng là chồng của Tô Đan Nhi, chỉ cần khiến hẳn rời khỏi Tô gia là đã tạo thành đả kích lớn với Tô Đan Nhi rồi.

Làm được hay không là một chuyện, nhưng áp lực gây ra là điều không thể tránh khỏi. Cách ứng đối của Ninh Nghị lúc này khiến cho người khác cảm thấy hẳn đang đuối lý, co đầu rút cổ, càng như vậy thì tâm trạng bất mãn càng lớn, không bộc phát thì thôi, đã bộc phát là vỡ đê vỡ đập. Mọi người đang đợi thời khắc đó, chỉ cần Ninh Nghị có vấn đề là Tô Đan Nhi sẽ sút đầu mẻ trán, khó càng thêm khó. Thế nhưng, mấy ngày gần đây, tình hình có vẻ trở nên cổ quái.

“Gần đây, Ngũ thúc, Thất thúc đã đồng ý, sau nửa tháng nữa sẽ tổ chức họp họ thảo luận những vấn đề xảy ra gần đây. Đến lúc đó, bọn họ sẽ nhắc tới chuyện Đan nhi dùng thân phận con gái quản lý công việc kinh doanh của gia tộc, ép phòng lớn quyết định trong năm nay.”

Xế chiều, trong phòng của Tô Trọng Kham có một số chương quỹ thân cận, bao gồm cả Tô Sùng Hoa. Họ đang ngồi uống trà, trò chuyện tình hình trong nhà. Gần tháng nay, Tô gia rung chuyển không yên, công việc kinh doanh của phòng hai, phòng ba bị ảnh hưởng không nhỏ, thế nhưng thành viên của phòng hai lại chẳng tỏ ra chán nản. Tô Trọng Kham nói tới đây, một người mở miệng.

“Chỉ sợ đến lúc đó Tam bá không chịu hồi tâm chuyển ý, với tình hình của Tô gia bây giờ, đa số những chú bác còn lại sẽ đứng về phía chúng ta, nhưng nếu lão nhân gia bác bỏ, quyết định giữ nguyên thì có thể tình hình sẽ kéo dài.”

Tô Dũ đứng hàng thứ 3 trong thế hệ trước, Tam bá trong miệng người này cũng chính là ông ta. Tô Trọng Kham nghe vậy thì lắc đầu.

“Phụ thân sẽ không nói, nếu như người nói thì với tình hình gia tộc trong tháng vừa rồi, người đã nói rồi. Kiểu gì phòng lớn, phòng hai, phòng ba cũng phải có một phòng đứng đầu, lão nhân gia cũng hiểu điều đó. Hiện phụ thân đang muốn tình hình nội bộ bình ổn, hi vọng gia hòa vạn sự hưng, trước kia, đại ca gặp

chuyện, người đã vô cùng tức giận, nhưng với tình hình của đại ca hiện giờ, người cũng chỉ biết chấp nhận mà thôi, Đàn nhi thời gian vừa rồi lại tỏ ra yếu đuối, quyết định không dứt khoát, để xảy ra việc lớn. Có thể người sẽ cho rằng phòng lớn không cần phải đứng nơi đầu sóng ngọn gió nữa, lui xuống thì tốt hơn, cô cháu gái Đàn nhi cũng có thể nhân dịp này mà hưởng thụ cuộc sống.”

“Cũng có thể như vậy.”

Một người trong đó gật đầu:

“Tình hình trong nhà thế nào, mọi người đã biết cả rồi, mấy ngày qua, ta đã liên hệ với một số trưởng quỹ của phòng lớn, hỏi dò phương hướng về sau, bọn họ cũng tỏ thái độ rời khỏi phòng lớn, chuyển sang đầu nhập phe chúng ta. Chỉ tiếc có một số người vẫn tỏ thái độ trung tâm, Tịch trưởng quỹ tuổi trẻ khí thịnh, bảo là sẽ cùng sống chết với phòng lớn, tâm tư của hắn với Nhị nha đầu thế nào, người trong tộc đều biết cả. Ngoài ra, Liêu Khai Thái cũng không tỏ thái độ...”

“Nếu Liêu trưởng quỹ mà nói thì rất nhiều người sẽ đổi hướng gió.”

Một gã trưởng quỹ nói:

“Nhưng mà người này rất trung thành với đại lão gia, tình hình thế này, trong lòng hắn chỉ dám oán hận mà thôi... A, chỉ trách đêm đó Ninh Lập Hằng quá mức bốc đồng, bằng không thì chúng ta vẫn còn cơ hội... Mấy ngày gần đây không gặp hắn nên không có cách nào công kích từ hướng này...”

“A, Ninh Lập Hằng...”

Có người nở nụ cười.

Tô Sùng Hoa cũng cười, tựa lưng vào ghế nói:

“Người này có tài học, đáng tiếc đốt đặc cán mai chuyện kinh doanh...”

“Nhưng hình như cháu gái Đàn nhi đã phái Liêu trưởng quỹ lên Kinh?”

Tô Trọng Kham gật đầu:

“Cụ thể làm gì thì không biết, nhưng mà đúng là lên Kinh, lúc đầu ta còn cười, bảo cháu gái Đàn nhi đến giờ vẫn chưa tỉnh, quan hệ ở Giang Ninh không được thì lên kinh cáo trạng à? Nhưng sau đó ta sợ nó có cách nghĩ khác nên không nói. Cáo trạng mà không có chứng cứ rõ ràng thì đúng là rất khó, không biết nó nghĩ thế nào.”

“Gần đây nó bố trí nhiều hành động muốn nhằm vào Ô gia, định hạ giá hàng hóa phá giá thị trường, biết đâu lại chơi thủ đoạn được ăn cả, ngã về không?”

“Hạ giá bán hàng chẳng khác nào đẩy Tô gia vào hố lửa, kẻ ngu cũng biết kết quả việc này thế nào, ngành vải Giang Ninh sẽ liên kết lại đánh hội đồng chúng ta.”

Tô Trọng Kham bật cười:

“Dù nó muốn làm sợ rằng gia tộc cũng không cho, ban ngày hạ lệnh, ban đêm sẽ tổ chức họp họ, khi đó chính là thời cơ của chúng ta.”

“Nhưng mà... hai hôm nay bên ngoài có lời đồn cổ quái.”

Một gã trưởng quỹ họ Nhậm mở miệng nói.

“Hả? Đồn cái gì?”

“Tình hình Ô gia có gì đó không đúng, quan điểm đàm phán chuyện cung cầu vải Tuế với các thương hội bên ngoài hai hôm nay khác hẳn mấy hôm trước. Có người đồn rằng vải hoàng kim của họ có vấn đề, tinh thần Ô Thừa Hậu cũng không tốt, có người trong Chức Tạo viện đồn ra là họ đang thương lượng với Đồng Đức Thành hoãn ngày giao chuyển hàng đầu tiên. Tiếc là giờ chưa xác nhận được có chính xác hay không.”

“Chuyện gì đang xảy ra nhỉ?”

Tô Trọng Kham nhún nhún mày.

“Làm ăn xảy ra chuyện cũng là bình thường. Hôm qua còn nghe nói, người phụ trách Hoàng thương của Ô gia là Tần Trung Nam - Tần quân sự đột nhiên ngã bệnh. Tính ra... có khả năng liên quan tới chuyện này.”

Một gã chưởng quỹ lắc đầu nói.

Lại một chưởng quỹ khác nói:

“Đúng vậy, ta đoán là Tiết gia đang truyền tin. Xế chiều hôm nay thậm chí còn nghe người ta nói, Ô gia chơi xấu chúng ta chuyện Hoàng thương, nhị tiểu thư hiện đang chơi xấu lại.”

“Trúng kế?”

Tô Trọng Kham ngăn người, sau đó ngửa đầu cười:

“Vậy thì chắc chắn là Tiết gia tung tin đồn, nếu thực sự muốn tính kế Ô gia, trong Tô gia chúng ta chỉ có đại ca hoặc Nhị nha đầu. Nhưng đại ca hiện giờ vẫn chưa tỉnh táo hẳn, Nhị nha đầu thì mới ốm dậy. Còn một khả năng là thời gian trước nó giả ốm, nhưng mà Tô đại phu đã xác định nó ốm thật, áp lực quá lớn, nhiễm lạnh lâu ngày, lại gặp ngay sự việc của đại ca... ốm thật là chuyện chính xác. Thời gian đó chỉ có tên Lập Hằng là xử lý công việc, nếu Ô gia trúng kế, chẳng nhẽ do hắn bày trò?”

Hắn nói câu này làm mọi người bất đắc dĩ cười khổ, thành thật mà nói, cười người trong nhà đúng là không tốt, nhưng mà Ninh Nghị là người thế nào, họ đã rõ, người bên ngoài có lẽ sẽ nói hắn thần bí, nhưng người trong nhà lại cho rằng hắn chẳng biết cái gì cả. Cùng ở với nhau lâu ngày, hắn làm gì, ai còn lạ.

Ngoài việc lên lớp dạy học, kể một vài câu chuyện, có người còn đồn hắn đang thí nghiệm cái gì đó bằng môn tả đạo, thỉnh thoảng đi đánh cờ, ra ngoài mua đồ, ăn vặt. Trước khi Tô Đàm Nhi bị bệnh, hắn chưa bao giờ tiếp xúc với công việc kinh doanh, sau ngày định mệnh là không đặt chân tới cửa hàng, không quan tâm chuyện kinh doanh. Đối với một người không làm việc, phải chịu đủ loại áp lực và sự nhục mạ, không đi ra ngoài chơi thì người đó không điên mới là lạ. Huống chi, nếu như hắn có tính kế, thì hơn một tháng đã qua, các loại kết quả phải thể hiện ra rồi mới đúng, không thể im lìm như vậy được.

Mọi người uống trà, bật cười xôn xao, sau một lát, có một người nhú mày:

“Nhưng mà... nếu thật thì sao?”

“À...”

Tô Trọng Kham hơi ngăn người, bầu không khí trong phòng lập tức chìm xuống, ai cũng im lặng suy nghĩ.

“Lúc này nhớ tới cảm thấy kỳ quái, tên Ninh Lập Hằng trước đây đâu có quan tâm tới chuyện kinh doanh, khi Nhị nha đầu bị bệnh hắn mới cáng đáng một thời gian, nhưng sau 25 tháng 8, khi Nhị nha đầu đi làm trở lại, hắn bỗng nhiên không quan tâm đến nữa, có thể do hắn bị đả kích quá lớn. Chỉ là... hành động này quá dứt khoát, quá triệt để, không còn quan tâm, không còn hỏi han tới chuyện kinh doanh. Người ngoài không biết thì tưởng hắn thanh đạm phong nhã, chọn cách sống như trước đây, nhưng thực ra hắn đâu có để chuyện này ở trong lòng, giống như chưa từng bị ảnh hưởng... Nếu hắn thực sự tức giận hoặc bị đả kích thì tại sao không thấy sự áy náy hoặc ân hận? Công phu hàm dưỡng của hắn lợi hại đến thế hay sao?”

Câu nói vừa dứt, trong lòng mọi người lập tức cảm giác kỳ quái. Đúng thế, hơn tháng nay, trong nhà đấu tranh gay gắt, bên ngoài cũng đang điên cuồng tranh đoạt. Không ít người cố gắng nhằm vào tên thư sinh này, muốn kéo hắn vào cuộc giao tranh, khiến hắn không hài lòng mà tự nguyện rời bỏ Tô gia, hoặc ít nhất cũng đả kích được Tô Đàm Nhi. Nhưng hai vợ chồng này lại tỏ ra chẳng hề hấn gì, cứ như người ngốc ngồi giữa vòng vây... sống cuộc sống bình thường, chẳng bận tâm tới chuyện xung quanh. Mọi người nghĩ hắn đang nhẫn nhịn, nhưng mà nhịn tới mức này thì đúng là quá đáng rồi.

Nhưng mà đây cũng chỉ là điều thuận miệng suy đoán, sau một lát là mọi người lại cười.

“Tên thư sinh đó đâu có lợi hại như vậy...”

Tô Sùng Hoa tỏ ra khá hiểu rõ Ninh Nghị, cười thú vị nói:

“Chúng ta suy đoán quá nhiều rồi, nhưng mà Ô gia chắc chắn xảy ra vấn đề nào đó, khiến ọi người đoán lung tung. Lập Hằng nếu lợi hại như vậy thì đâu còn là Ninh Lập Hằng chúng ta biết, mà là Gia cát Ngọa Long cơ, hắn là người nhận nhiệm vụ lúc nguy cấp, sau khi làm xong thì rút áo ra đi, không quan tâm đến

nữa... nguyên nhân có thể là hấn không thể đảm đương được công việc? Tính ra hấn đúng là có văn tài, có tu dưỡng, tính tình cũng khác hấn người thường, trước kia mọi người nghi ngờ tài thơ của hấn, hấn cũng chẳng mở miệng giải thích nửa câu, bây giờ có chữ hấn, châm chích hấn thì hấn cũng sẽ coi như không mà thôi...”

“Ha hả, Sùng Hoa nói đúng, mọi người đúng là suy nghĩ quá nhiều...”

Lời nói đùa nên rất dễ quên, nhưng cũng vì có cuộc tán gẫu này, khi gặp Ninh Nghị về nhà, Tô Trọng Kham nhìn không được nhìn hấn thêm vài lần. Người này đang cầm mấy cuốn sách cũ không biết mua từ đâu về, vừa đi vừa nhìn đường chân trời, không biết đang nghĩ chuyện gì. Thấy đối phương đi tới, hấn mới giật mình chào:

“Nhị thúc.”

Đôi bên bắt chuyện vài câu rồi đi tiếp, Tô Trọng Kham khẽ lắc đầu một cái. Đúng là người này quá trẻ tuổi, trẻ tuổi nên ung dung và sự ung dung này không phải đa mưu túc trí, trông có phần giống giả vờ. Hơn tháng nay, hấn chịu người đời chữ rửa, có lẽ oán khí đang tích trong lòng, không tỏ ra ngoài mà thôi...

Tô Trọng Kham nghĩ như vậy, lập tức đem tâm tư đặt lên người em thứ chín, trẻ tuổi nhất trong thế hệ hấn, không thềm nghĩ tới Ninh Lập Hằng nữa.

Chuyện của người lớn, trẻ con không được tham dự.

Cùng vào thời gian này, trong một tửu lâu bên cạnh sông Tần Hoài, Ô Khải Long và Tịch Quân Dục đang ngồi nói chuyện, cuộc gặp này chẳng qua chỉ là “vô tình”, ai cũng có việc riêng cả, tỷ như hôm nay Tịch Quân Dục hẹn mấy người của Tô gia tới đây ăn cơm, chẳng qua hấn tới sớm mà thôi.

“Tịch huynh, gần đây thế nào?”

“Mọi chuyện đều tốt, nhưng Ô gia hình như có chuyện à?”

Ô Khải Long nhìn hấn một cái, uống một ngụm trà nói:

“Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi huynh một chút, vẫn lời mời trước kia, huynh nghĩ thế nào. Hơn một tháng nay, huynh đang làm cho người của Tô gia nghĩ Hoàng thương thất bại là do Ninh Nghị, ta cũng giúp huynh lan truyền, hiện giờ mọi người đang đổ lỗi cho Ninh Nghị không bảo quản tốt phương thức nhuộm vải, nhưng mà hiệu quả không lớn lắm. Huynh nghĩ thế nào?”

“Ai nói hiệu quả không lớn?”

Tịch Quân Dục cười cười:

“Chuyện chưa tới bước cuối cùng, ai biết kết quả sẽ ra sao? Với tình hình Tô gia hiện giờ, dù là Tô Đàn Nhi hay Ninh Nghị chắc chắn trong lòng đều có bất mãn, Tô Đàn Nhi hiện giờ ắc còn không mang nổi mình ốc, lại định tranh thủ cơ hội vùng dậy nên khó tránh khỏi tâm tình không tốt. Ninh Lập Hằng ư... hấn đang nhần nhện chịu đựng, một khi mà nhần không được thì... Một khi Tô Đàn Nhi đánh mất quyền quản lý phòng lớn, nằng sẽ ức chế mà ngồi suy nghĩ nguyên nhân, Ninh Nghị sẽ hiện lên như một tên đầu sỏ...”

“Nếu không đúng như vậy thì sao?”

Tịch Quân Dục lắc đầu:

“Đó không phải là thứ ta nghĩ đến lúc này.”

“A, tính huynh thật là...”

Ô Khải Long bật cười, tựa lưng vào ghế nói:

“Vẫn câu nói cũ, công lớn Ô gia lúc nào cũng mở rộng với huynh, khi nào có thời gian, huynh nên suy nghĩ một chút.”

Tịch Quân Dục hơi trầm mặc nhìn hấn, đầu tiên là gật đầu, sau đó ngấm lại rồi nói:

“Cách nói của huynh không ổn lắm, thực sự xảy ra vấn đề đúng không?”

“Quả thật có vấn đề, có một số việc ngoài ý muốn, Tần thúc thúc đột nhiên ngã bệnh, chuyện lại quá gấp nên áp lực rất lớn. Chúng ta hiện đang nghĩ cách kéo dài thời hạn với bên Chức Tào viện, vấn đề không lớn, nhưng dù sao cũng không phải là chuyện gì tốt, hiện giờ ta đang nghĩ, nếu như trong nhà có thêm nhân thủ thì tốt quá...”

“Vậy đó là chuyện của huynh rồi.”

Tịch Quân Dục nói xong, xoay người rời đi.

Ô Khải Long nhìn theo bóng lưng Tịch Quân Dục, uống một ly trà, yên tĩnh ngồi lại. Buổi chiều dần qua, buổi tối kéo đến, ánh đèn khắp nơi, có một người gõ cửa, sau đó đi vào trong. Nếu có người của Tô gia ở đây thì sẽ nhận ra, nam nhân trung niên này chính là một quản sự của Tô gia, họ Tề, tên Quang Tổ. Sau khi đóng cửa, hắn và Ô Khải Long nói chuyện, sau đó ngồi một bên, cau mày.

“Tề thúc, thế nào?”

Tề Quang Tổ nhìn Ô Khải Long nói:

“Đại thiếu gia, có phải Ô gia xảy ra chuyện không?”

Ô Khải Long cười cúi đầu nhấp một ngụm trà:

“Tề thúc, nếu Ô gia thật sự xảy ra chuyện, đối với thúc hình như không có lợi?”

“Hôm qua ta đã nói chuyện với Chu chương quý.”

Tề Quang Tổ cau mày:

“Chu chương quý và Bạch chương quý đều là những người cẩn thận nên nhị tiểu thư mới cho hai người họ phụ trách nghiên cứu phương thức nhuộm vải. Tô gia cũng đang tự điều tra chuyện này, nên hai người họ thời gian gần đây ít việc. Khi nhận được tin của đại thiếu gia, đêm hôm trước ta đã mời Chu chương quý đi uống rượu, lúc đó mới biết Ô gia xảy ra chuyện, ta lo lắng vô cùng... Đại thiếu gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ô Khải Long nói một cách nghiêm túc:

“Đó chẳng phải là câu ta nên hỏi hay sao? Tề thúc, tên Chu chương quý kia nói gì?”

“Hắn... cơ bản không nói gì nhiều.”

Thấy Ô Khải Long không chịu nói, Tề quản sự hít sâu một hơi:

“Nhưng trong suốt buổi rượu, ta không thấy hắn lo lắng chuyện gì cả, hắn dường như... không lo lắng việc Tô gia tự điều tra, thậm chí không lo lắng với tình hình Tô gia hiện nay, trong việc này rõ ràng hắn với Bạch chương quý phải có trách nhiệm. Đại thiếu gia, có một câu ta cảm thấy rất nghi ngờ.”

Tề Quang Tổ dừng một chút, nói:

“Khi hắn uống say, có nói một câu... Trong Tô gia, người hắn bội phục nhất ngoại trừ lão thái công, chính là...”

“Là nhị tiểu thư à...”

Ô Khải Long làm như đã đoán được kết quả, gờ chén trà cười lạnh. Tề Quang Tổ có chút ái ngại nhìn hắn:

“Không phải... là... Ninh cô gia.”

Ô Khải Long sững sờ, chén trà rời miệng, sau một lát, ánh mắt chuyển động, dường như không biết nên đặt chén trà ở đâu, hít sâu một hơi, sau đó há miệng, lại thở thật dài đưa mắt nhìn Tề Quang Tổ.

“Người nói... cái gì?”

132. Q.2 - Chương 133: Rừng Minh

Lúc rời khỏi tử lâu về nhà cũng là lúc trời tối hẳn. Khu nhà Ô gia trong ngoài đèn đuốc sáng trưng, trong khoảng nửa tháng nay, bầu không khí hân hoan đã giảm bớt, nhưng sự vui sướng trong lòng đám hạ nhân vẫn còn, có lẽ chỉ có những người có địa vị cao trong nhà mới mơ hồ cảm thấy có gì không đúng. Bước vào cổng, có một hạ nhân cẩn thận đi tới.

“Đại thiếu gia đã về, nửa canh giờ trước, Nhị thiếu gia và lão gia đã về đến nhà, ngoài ra còn có Tam gia, Ngũ gia, Lục gia, Lạc chương quỹ, Nhiếp chương quỹ cũng đã tới, mọi người đang ở đại sảnh nghị sự.”

Ô Khải Long gật đầu, im lặng đi tới bên kia nhưng chỉ mới đi tới hành lang đã nghe ầm một tiếng, một chén trà vỡ tan tành.

“Việc này không giải quyết được? Mới có ba ngày mà đã nói không giải quyết được ư?”

Người đập chén trà chính là phụ thân hắn - Ô Thừa Hậu, đã nhiều năm rồi, rất ít khi lão ở trong tình trạng mất kiểm soát như vậy. Có lẽ việc lần này quá nghiêm trọng, xảy ra lại bất thành lĩnh khiến ọi người có cảm giác không kịp trở tay. Bị dính đòn cảnh cáo một cách bất ngờ, ai cũng có chút lúng túng. Trong đại sảnh, phụ thân hắn lúc này đang nói với Ngũ thúc. Kỹ thuật nhuộm bình thường do Nhiếp chương quỹ phụ trách, nhưng người quản lý cao nhất vẫn là Ngũ thúc. Lúc này, họ đang bàn luận về phương án cứu chữa.

“Thế nhưng... đúng là không giải quyết được. Chúng ta đâu có nghiên cứu ra cách nhuộm đó, có trong tay cũng mới chỉ hai tháng, các vị sư phụ trong nhà cũng đã nghiên cứu thay đổi, nhưng nó quá khó, thay đổi một chút là làm ầu sác biến dạng. Bây giờ... cũng chưa dám chắc là thất bại hoàn toàn, nhưng nếu may mắn...”

Ngũ thúc Ô Thừa Khắc lúc này rất bối rối, khó chịu. Ô Khải Long bước vào phòng, Ô Thừa Hậu phất tay, ý bảo hắn ngồi xuống bên cạnh, tiếp tục quay lại nói chuyện với Ngũ thúc.

“... may mắn?”

“Đúng, Tô gia nghiên cứu mấy năm trời mới ra được phương pháp này, chúng ta có biết chút gì đâu, Trần sư phụ nói... có lẽ chỉ có thể dựa vào may mắn...”

Trên thương trường, khi gặp vấn đề khó khăn không giải quyết được, mọi người thường hay nói trông chờ vào sự may mắn. Ô Thừa Hậu nghe vậy thì trợn mắt, mọi người trong đại sảnh im bật.

Một lúc lâu sau, Ô Thừa Hậu mới chép miệng, lui lại ngồi xuống ghế:

“Nếu nói như vậy thì hình như vấn đề không phải ở chúng ta, chúng ta... đã bị họ đâm một dao?”

Trong đại sảnh không ai dám nói, không ai dám đưa ra kết luận kiểu này. Có thể mọi người đều nghĩ đến, nhưng mà sự thật nếu đúng như vậy thì cái giá phải trả quá đắt, vô cùng đáng sợ. Trong im lặng, Lạc Mẫn Chi lắc đầu:

“Việc này có nhiều điểm kỳ lạ, khó có thể lý giải, nếu thực sự là do Tô gia bày trò, họ đoạt luôn Hoàng thương chẳng phải tốt hơn sao. Tô Đan Nhi phải tổn hao tâm huyết mấy năm mới nghiên cứu ra được, với lại bây giờ ai chẳng thấy Tô gia đang sút đầu mẻ trán, nếu thực sự họ có âm mưu thì một tháng rưỡi vừa qua, họ đã hành động rồi. Tôi cùng với Tam gia, Nhiếp chương quỹ đều nghĩ tới chuyện này, cũng đã bàn bạc một vài lần, nếu có âm mưu mà hai tháng qua đi không triển khai gì, Tô gia thực sự là quá phiêu lưu...”

Ô Thừa Viễn, đứng hàng thứ 3 trong Ô gia gật đầu:

“Lạc hiền đệ nói rất đúng, vốn chúng ta không định tranh với Ô gia nhưng hai tháng trước chúng ta mới quyết định. Nếu thực sự Tô gia có một phương pháp nhuộm khác ... Bảo Tô gia có âm mưu cũng được, nhưng họ làm sao có thể biết được chúng ta quyết định lúc nào. Bảo bọn họ kín kẽ bí mật ư, ta không tin, Tô Đan Nhi không có năng lực này, ngay cả Tiết Duyên vốn nổi tiếng là đa mưu túc trí cũng không được...”

“Nhưng dù thế nào tình hình của chúng ta hiện giờ rất không ổn...”

Ô Khải Long từ khi bước vào phòng không nói gì, nhưng chỉ nhìn cũng nhận ra được tâm tình hẩn không tốt nên thỉnh thoảng đưa mắt nhìn mọi người trong phòng. Ô Khải Hào nhìn huynh trưởng vài lần, lúc này cũng mới thở dài, bắt đầu nói.

“Nếu chuyện đã tới mức này, chúng ta nên lo lắng cách giải quyết thì hơn. Hôm nay cháu và phụ thân đã tới gặp Đồng đại nhân, việc hoãn ngày giao hàng không thành vấn đề, nhưng phiền phức là một khi chúng ta đã đề nghị hoãn thì phải có công văn chính thức, Đồng đại nhân căn cứ vào đó mới phê chuẩn được. Tin Ô gia xảy ra chuyện mà truyền đi, tình hình thế nào rất khó nói. Hiện chỉ còn 10 ngày nữa là tới kỳ hạn giao hàng, trong mười ngày này nhất định phải nghĩ được cách ứng phó.”

Hẩn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Mà kể cả có hoãn một tháng hay hai tháng, vấn đề vẫn phải giải quyết, chúng ta phải tranh thủ thời gian. Ngũ thúc, Nhiếp thúc thúc, dù liều mạng hay may mắn, chúng ta cũng phải cố hết sức, mặt khác, nếu Tô gia còn phương pháp nhuộm khác, chúng ta cũng phải thử. Việc này... Đại ca, phải nhờ huynh rồi...”

Ô Khải Hào nhìn sang phía huynh trưởng, Lục thúc ngồi nghe vậy thì lắc đầu nói:

“Quan trọng là hiện giờ chưa thể xác định, có phải Tô gia chơi chúng ta hay không?”

“Nhưng lúc này chỉ có thể xử lý như vậy mà thôi.”

Ô Thừa Viễn chen vào một câu:

“Hiện giờ đúng là chưa xác định được, nhưng dù là trùng hợp thì vấn đề vẫn là của chúng ta, không xử lý tốt, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Trong lúc mọi người đang tranh luận, Ô Khải Long dưới cái nhìn của em trai mình đứng dậy, vỗ vai Ô Khải Hào:

“Phụ thân, các vị thúc thúc, bá bá, cháu... gần đây mãi lo việc phát triển làm ăn về phía Tây Bắc, đối với việc ở Giang Ninh không quan tâm nhiều lắm, cháu biết một số việc nhưng cũng không hiểu hết, xin hỏi gần đây... Tô gia có động tĩnh gì không?”

Ô Khải Long có phong phạm của Ô Thừa Hậu, hẩn nói với giọng không to nhưng trong lòng hiển nhiên đã có chủ ý riêng của mình. Mọi người liếc hẩn một cái, Ô Thừa Viễn suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nội chiến.”

“Tình hình không tốt lắm, Tô Trọng Kham liên kết với Tô Vân Phương phát động công kích phòng lớn, tình hình đang khá căng thẳng.”

Ô Thừa Khắc cũng lắc đầu nói:

“Tô Đan Nhi sút đầu mẻ trán, quan hệ khắp nơi, muốn duy trì các mối quan hệ hợp tác làm ăn.”

“Nghe nói... hình như cũng không hiệu quả lắm, Tô Đan Nhi đúng là có bản lĩnh, nhưng trước đây sau lưng nàng ta còn có Tô Bá Dung, hiện giờ Tô Bá Dung bị liệt, ít nhất trong một khoảng thời gian dài nữa không thể xuống giường, một số gia tộc ngừng quan hệ làm ăn khiến cho việc kinh doanh của họ bị ảnh hưởng. Quan trọng là, hiện giờ mọi người đang nói Tô Đan Nhi không có năng lực quản công việc kinh doanh của phòng lớn, Tiết gia cũng triển khai lôi kéo, tranh thủ, một khi công việc kinh doanh của Tô gia ngừng trệ, hậu quả thực bị thảm...”

Mọi người gần đây rất bận nên cũng không chú ý nhiều tới tình hình Tô gia. Lạc Mẫn Chi là người chuyên lo quan hệ ngoại giao, trong lúc tiệc rượu cũng không được không ít chuyện linh tinh. Ô Khải Long nhú nhú mày:

“Vậy Tô Đan Nhi thì sao?”

“Thì vẫn đang cố gắng.”

Ô Thừa Viễn cười cười:

“Tô Bá Dung đổ bệnh, tình hình kinh doanh của phòng hai, phòng ba lập tức bị ảnh hưởng, nàg ta muốn duy trì các mối quan hệ cũ, đồng thời phải kiêm luôn cả công việc của Tô Bá Dung trước đây, sức một mình thì sao làm được...”

Ô Khải Long nhìn Tam thúc, ánh mắt không có nhiều thay đổi:

“Phòng lớn Tô gia đang làm gì?”

“Toàn bộ phòng lớn Tô gia...”

Ô Thừa Viễn nhìn cháu trai phất phất tay, sau đó dừng lại giữa không trung, một lúc sau mới lắc đầu không lên tiếng, dường như là hiểu được điều gì đó, có thể là hắn đã nghĩ tới điều này từ trước nhưng lại không muốn nói, có lẽ là không tưởng tượng nổi, cũng không thể giải thích nổi. Sắc mặt mọi người trong phòng đều có chút thay đổi, chuyện mà họ nghĩ tới lúc này chắc chắn là một cảnh tượng không tốt.

“Kỳ thực...”

Ô Khải Long cười khỏ, chậm rãi mở miệng:

“Kỳ thực... Tam thúc, Ngũ thúc, mọi người đã nghĩ tới vấn đề này rồi còn gì?”

“Đó là lấy gốc làm ngọn, không có khả năng.”

Ô Thừa Khắc sắc mặt âm trầm nói.

“Lúc này cũng hết cách rồi, dù lấy gốc làm ngọn...”

Ô Khải Long lắc đầu:

“Ba năm chuẩn bị, đầu tư 20 vạn lượng bạc vào Hoàng thương, cũng đầu tư chừng đó vào việc cải tiến máy dệt, chúng ta tưởng nàg ta làm việc này là để ứng phó với vấn đề vải Tuế nên nhất định phải đoạt được Hoàng thương. Nhưng sau khi mất Hoàng thương, nàg ta vẫn không ngừng tay, người ngoài thì cho rằng nàg ta bị điên, đâm lao phải theo lao, muốn đối phó Ô gia chúng ta nên định hạ giá bán hàng...”

“Đầu óc đàn bà thì chuyện gì mà chẳng làm được.”

Ô Khải Long thì thầm:

“Đôi lúc họ chẳng cần biết đúng sai... Phụ thân, các vị thúc thúc bá bá, hạ giá bán hàng, phá giá bị trường, hậu quả chính là mọi người sẽ liên kết đánh nàg ta, cho nên chưa bao giờ chúng ta sợ hành động này. Nhưng nếu như nàg ta nhắm đến số lượng vải mà chúng ta phải cung cấp, nàg ta đang chờ chúng ta không cung cấp đủ số lượng vải cần thiết, vậy thì phải làm sao?”

Ô Thừa Hậu thờ người nhìn con trai mình, nói với giọng khàn khàn:

“Nếu thật là như vậy, hiện giờ cô ta đã chuẩn bị đủ rồi.”

“Đúng vậy.”

Ô Khải Long mặt mày cười cười, sau một khắc với cao giọng nói:

“Hiện giờ trong ngành vải Giang Ninh, không ai dám đối nghịch với Ô gia chúng ta, chúng ta muốn mở rộng thị trường ở đâu, người khác sẽ tính chuyện né tránh chứ không phải đối đầu. Hiện giờ, Tiết gia đang cầm đầu triển khai các hoạt động nhằm vào Tô gia, chờ tới một ngày Tô gia tan vỡ, họ sẽ phân chia thị trường. Nhưng nếu như Tô gia không tan vỡ thì sao? Kể từ khi đoạt được Hoàng thương, chỉ có cô gái kia là nhìn chằm chằm vào chúng ta,...”

Hắn phất phất tay:

“Không, thậm chí bắt là trước khi chúng ta đoạt được Hoàng thương, họ đã chờ rồi, một khi chúng ta xảy ra chuyện, những người đang nhìn chằm chằm vào Tô gia kia sẽ quay lại cười nhạo chúng ta. Thị trường của Ô gia sẽ bị xâu xé, trong khi chúng ta không kịp trở tay, Tô Đan Nhi sẽ triển khai một loạt hành động, chúng ta chỉ có cách giương mắt nhìn mà thôi.”

“Hơn một tháng qua, chúng ta nghĩ rằng sẽ chẳng còn vấn đề gì, vút một tên bại tướng ra phía sau. Nhưng thực sự thì sao, dưới sự chú ý của toàn bộ ngành vải Giang Ninh, người ta âm thầm chuẩn bị xong tất cả, Tô Đàn Nhi cải tiến máy dệt, nâng cao sản lượng, tưởng là vô dụng, mọi người đang cười, chỉ có chúng ta là ngốc, người ta đã chuẩn bị hơn một tháng rồi...”

Khó có thể diễn đạt cảm giác khó thở lúc này. Qua một lúc, Ô Thừa Viễn mới lắc đầu:

“Đây là khả năng xấu nhất, nếu như thực sự là vậy thì âm mưu này quá kinh khủng, tại sao chúng ta không cảm giác được chút nào...”

Ô Thừa Khắc nhíu mày:

“Nếu thực sự như vậy, Tô gia cũng không dễ chịu gì, Tô Đàn Nhi còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa? Cùng lắm thì chúng ta kéo dài thời hạn khoảng hai tháng, nài ta sẽ chết...”

“Mặc kệ âm mưu đó có kinh khủng hay không, vấn đề trước mắt của chúng ta đã hiện ra, hơn nữa...”

Ô Khải Long nhìn Ô Thừa Khắc:

“Ngũ thúc, người ta sẽ không chờ tới khi chúng ta tự ngã, ngày hôm trước chúng ta có chuyện, hôm sau Tần thúc thúc bị bệnh, mọi người có chú ý tới bên ngoài hay không? Có người đã tung tin đồn, nói Ô gia chúng ta có vấn đề với Hoàng thương... Đương nhiên, thương trường lúc nào chẳng có tin đồn, nhưng cái tin này đến quá nhanh, ai cũng biết có người đứng sau tung tin, rất ít người coi trọng nó, thế nhưng...”

Hắn lấy một tờ giấy trong người ra nói:

“Cháu đã tra xét động tĩnh của Tô Đàn Nhi hơn một tháng nay. Hiện giờ có thể thấy rõ một điểm, sau chuyện Hoàng thương, các hoạt động khác nài ta hầu như đều ngừng lại, trăm phương ngàn kế tập trung nhằm vào Ô gia chúng ta. Một tháng rưỡi qua đi, chúng ta không hiểu gì mạnh mẽ phát triển, còn người ta đã bố trí đủ loại đao thương kiếm kích, mỗi thứ đều nhắm thẳng vào nơi yếu hại của chúng ta... Phụ thân, Ngũ thúc, mọi người có cảm thấy không?”

Ô Khải Long cười khổ, lắc đầu nhìn về phía Tô phủ:

“Cô gái kia đã âm thầm chuẩn bị xong rồi... bắt đầu động thủ rồi...”

Nhìn những việc ghi trong tờ giấy kia, bình thường mọi người sẽ bật cười, chỉ cần Ô gia không có vấn đề, nhưng hành động ghi trong đó sẽ chẳng có chút ý nghĩa nào. Nhưng Ô gia đã xảy ra chuyện, vốn tưởng tương lai tươi sáng, mảnh đất phía trước là thiên đường, nhưng hiện giờ trong mắt họ, nơi đó giống như vùng đất chết.

Khó có thể nói hết cảm giác lúc này thế nào, nhìn tờ giấy mà mọi người rùng mình, khí tức lạnh lẽo không biết từ đâu ập tới. Nếu như đây là thật...

“Ta vẫn là chưa tin.”

Ô Thừa Viễn đột nhiên phát tay:

“Nếu đúng là như vậy thì không phải chúng ta tự đi tới mà là họ lập kế để chúng ta đi vào. Hai tháng trước họ đã tính toán chúng ta rồi ư? Cố gắng ba năm của Tô Đàn Nhi chỉ định làm như vậy? Chúng ta không thể không đề phòng nhưng mọi người nghĩ xem, cái âm mưu này ai có thể nghĩ ra! Không ai có thể làm được! Âm mưu đó... phải tính toán tới biết bao nhiêu việc, bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu ngoài ý muốn. Tô Đàn Nhi không có khả năng, Tô Dũ cũng sẽ không mạo hiểm như vậy! Bọn họ vốn có thể đoạt Hoàng thương, vì sao lại không đoạt, nếu họ tính không đoạt Hoàng thương, vậy tại sao phải đợi tới lúc này, tại sao phải đợi tới lúc thiếu chút nữa tự hại mình. Chúng ta cũng đã tính toán, nếu việc quá khó khăn, chúng ta sẽ không đoạt Hoàng thương, kế hoạch đã được duyệt đi duyệt lại bao nhiêu lần, tất cả đều cảm thấy không có vấn đề gì, nếu kế hoạch là thật, ai, là ai có thể làm được!”

“Cô ta đã bắt đầu động thủ, chỉ cần vài ngày nữa là sẽ biết rõ, trong lòng cháu hi vọng mình chỉ đang suy đoán mà thôi...”

Ô Khải Long ngồi xuống lắc đầu:

“Nếu không phải, vậy thì nó chỉ là chuyện nhỏ, thỉnh thoảng nhớ lại sẽ cảm thấy... rất thú vị...”

“Trước đây, Tô Đàn Nhi bị bệnh, Tô Dũ cũng không cách nào xử lý hết công việc, dù sao hấn đã già rồi. Nhưng có một người mà chúng ta đã bỏ qua, loại trừ ngay từ đầu, chưa từng coi hấn là một sự nguy hiểm. Mọi người nghĩ xem... thời gian vừa rồi hấn không làm gì, nhưng khi Tô Đàn Nhi bị bệnh, tất cả mọi chuyện đều do hấn giải quyết. Hấn mang chúng ta đi lòng vòng, hành động thì lúc nghiêm chỉnh, lúc bát nháo. Nhưng vì sao hấn lại dốc hết sức tuyên truyền Tô gia có loại vải mới, tuyên truyền Tô gia có thực lực đoạt Hoàng thương nhất...”

“Bây giờ nghĩ tới mới cảm thấy thú vị, mình cũng thế mà Tiết gia cũng thế, khi gặp nhau nói chuyện, chúng ta đều không quên nhắc nhở nhau một câu: Tô Đàn Nhi rất lợi hại, Tô gia đang dùng thủ đoạn quang minh chính đại nhất đoạt Hoàng thương, chớ nên bị hành động của Ninh Nghị lừa. Kết quả, ai chẳng là người thông minh, ai chẳng nhòm ngó loại vải mới của Tô gia.”

“Tam thúc, thúc còn nhớ câu lúc nhỏ thúc hay nhắc cháu không? Nếu như muốn người khác nhìn thấy cái gì đó, biện pháp tốt nhất không phải là trưng bày nó ra, mà là giấu nó đi, che đậy nó lại, giấu trên đất nhưng lại để hử một hạt cát. Giấu đầu hử đuôi, giấu đầu lòi đuôi... Ngay từ đầu, Ninh Nghị đã cho chúng ta biết, Tô gia có loại vải tốt nhất, Tô gia có loại vải tốt nhất! Hơn nữa... Chúng ta đều cảm thấy mình là người thông minh, thấy được trọng điểm vấn đề ở đâu, lòng cảnh giác mất dần...”

“Hấn là kẻ ngốc cũng được, là kẻ mù thương trường cũng được, Tô Đàn Nhi bị bệnh, hấn làm những chuyện linh tinh, làm việc có sơ hở là điều không thể tránh khỏi. Nếu là Tô Đàn Nhi làm việc này, chúng ta sẽ càng thêm cảnh giác, sẽ không phạm phải những sai lầm không nên phạm. Nhưng hấn chỉ phạm sai lầm nhỏ, chúng ta nghĩ chuyện đó là bình thường. A... kết quả là chúng ta có được loại vải mới, phương pháp nhuộm mới, hấn cứ ngồi nhìn, sau đó... “Đầu nạc biết nhau còn giữ miếng” (câu thơ trong bài Rót rượu mời Bùi Dịch)... Chuyện cần làm hấn đã làm xong, một tháng nay hấn bỏ tất cả, thậm chí không thèm chú ý tới tình hình, nhưng mọi người vẫn không biết một chuyện, đó là hấn chẳng coi tình hình này ra cái gì cả...”

Ô Khải Long nói như tự nhủ, thỉnh thoảng cười cười kiểu tự châm chọc. Ô Khải Hào cau mày:

“Ninh Nghị? Hấn ư... Không thể nào đâu...”

Ô Khải Long ngẩng đầu:

“Ta cũng hi vọng là mình lầm, nhưng mọi người có biết không, hôm nay ta đi gặp nội ứng ở Tô gia, nói chuyện với hấn, hấn nói cho ta biết một việc, hấn đã mời Chu chương quý phụ trách nghiên cứu phương pháp nhuộm đi uống rượu, khi say Chu chương quý đã nói với hấn một câu, hấn nói, trong Tô gia, người hấn bội phục nhất ngoại trừ Tô Dũ, chính là Ninh cô gia...”

Mọi người trợn mắt há mồm.

Ô Khải Long dừng một chút:

“Dù sao... cũng chỉ còn mấy ngày nữa, chúng ta phải cố gắng, vừa kéo dài thời hạn giao hàng. Đến lúc đó, nếu như đây là âm mưu của Tô gia, chúng ta sẽ biết mình chỉ là con rối của họ, ta...”

Hấn nhìn bóng đêm bên ngoài, nhớ tới bóng dáng của tên thư sinh kia:

“Ta có chút sợ hấn...”

Nhớ lại biểu hiện của Ninh Nghị trong thời gian gần đây, mọi người đều im lặng, kinh ngạc vô cùng, trao đổi ánh mắt mà sợ hãi rùng mình. Nếu như đó là sự thật, kẻ thù không lộ diện này khiến mọi người lạnh sống lưng, vừa sợ hãi vừa cảm thấy cổ quái tới cực điểm.

Qua một lúc, Ô Khải Long mới bóp trán, lẩm bẩm thở dài.

“Thương thay cho Tịch Quân Dục, hấn vẫn không biết...”

133. Q.2 - Chương 134: Ngựa Bại

Ánh mặt trời ấm áp, Tịch Quân Dục đi lững thững trong hành lang, sau đó hơi dừng lại rồi mới tiến vào một gian phòng, gặp đầu với hai người bên trong.

“Trần chương quỹ, Vinh ký có phản ứng thế nào?”

Người được gọi là Trần chương quỹ tên là Trần Hữu Hòa, nghe Tịch Quân Dục hỏi, hần lắc đầu:

“Bên Vinh ký vẫn khăng khăng tăng giá, họ muốn đòi bốn lượng hai.”

“Đúng là ăn cướp mà.”

Tịch Quân Dục cau mày, nhưng mà có lẽ do thời gian gần đây quen nghe tin xấu nên cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ âm trầm ngồi xuống:

“Bên Lữ ký cũng đòi tới tận bốn lượng.”

“Tôi đã nói điều này rồi, thế nhưng Vinh ký nói là đại lão gia gặp chuyện, nhị tiểu thư mà bị truất quyền thì Tô gia sẽ khó khôi phục như xưa, hàng hóa của họ sẽ lỗ vốn, do vậy phải đưa ra cái giá này.”

“Nhị tiểu thư sẽ không bị truất quyền!”

Tịch Quân Dục dừng lại một chút:

“Tầm nhìn của Tô Dũ không ngắn như vậy, hần sẽ cố chống hết sức, với năng lực của nhị tiểu thư, kiểu gì cũng có ngày đi lên!”

Hần nói như đinh đóng cột, nhưng không khí trong phòng khá im lặng. Chuyện nhà mình thế nào, ai chẳng biết, tình hình lúc này đúng là không tốt, phòng hai, phòng ba đang liều mạng đẩy đổ phòng lớn. Dù là Tô Dũ thì hiện giờ cũng lực bất tòng tâm, lão nhân gia đã già rồi, không còn áp chế được quá nhiều người. Công việc kinh doanh của phòng lớn gần đây bị ảnh hưởng khá nhiều, chủ yếu là quanh khu vực Giang Ninh, do bắt buộc phải sản xuất cho nên một số thương hộ làm nhiệm vụ cung tiêu nhân dịp tăng giá, tất cả còn đang đàm phán. Do Tô gia khá cứng miệng nên thái độ bên kia vẫn là trông chờ, nhưng ảnh hưởng đã có, lợi nhuận phòng lớn bị giảm đi 2 phần, nhưng đó không phải điều đáng sợ, đáng sợ nhất là phương hướng phát triển sau này.

“Mẹ nó... Một bước sai là chết cả đám...”

Tịch Quân Dục mắng một câu, âm trầm lắc đầu, bắt đầu xử lý công việc trên bàn, sắp xếp một số loại hóa đơn. Hai chương quỹ bên cạnh cũng nghiêm túc, Trần Hữu Hòa lắc đầu:

“Nếu không phải chúng ta sơ sẩy trong chuyện Hoàng thương...”

Nói tới đây thì không ai nói gì nữa, nhưng ai cũng biết câu này ám chỉ điều gì. Gần đây có một số lời đồn bắt đầu lưu truyền trong Tô gia, chủ yếu là do ảnh hưởng của việc mất Hoàng thương nên bắt đầu lan rộng.

Có nhiều chuyện đám chương quỹ có thể tự giải quyết, nhưng cũng có không ít chuyện phải cần tới người xử lý toàn cục. Vốn chuyện cải tiến máy dệt, nghiên cứu loại vải mới do Tô Đan Nhi tự mình phụ trách, nhưng sau khi nàng bị bệnh, người khác làm thay nên có vấn đề xảy ra. Trong mắt mọi người, nếu không phải khoảng thời gian đó Ninh Nghị quá mức nóng lòng đẩy nhanh việc nghiên cứu vải hoàng kim, thì sẽ chẳng có chuyện gì xuất hiện.

Nếu như khoảng thời gian đó do Tô Đan Nhi quản lý, cấp cho bọn họ sách lược phát triển thì khẳng định tính bảo mật sẽ cao hơn, chẳng ai có thể nhòm ngó được.

Nhưng Ninh Nghị lại khác, hần không hiểu ngành vải, cũng không hiểu người trong xưởng, Chu chương quỹ, Bạch chương quỹ vừa phải chịu trách nhiệm bảo mật, vừa phải chịu trách nhiệm đẩy mạnh tuyên truyền, kiểu gì chẳng sinh ra sơ hở, Ô gia nhân cơ hội mà vào.

Chuyện này khiến ọi người tương đối bất mãn, mọi việc họ đã làm xong hết rồi, kết quả là bại trận vì một thằng nhóc. Kinh nghiệm, tất cả mọi chuyện đều là vấn đề kinh nghiệm, nếu lúc đó chọn một chương quỹ nào đó quản lý cục diện thì đã không xảy ra vấn đề như vậy.

Khi mất rồi, tên thư sinh kia còn viết cái gì mà “Đầu nạc biết nhau còn giữ miếng”, đúng là mất mặt...

Trước kia mọi người còn cho rằng cách nghĩ này có mấy phần không đúng, mọi việc quá bất ngờ, thất bại cũng là sự việc không lường trước được. Nhưng không hiểu ở đâu, trong vòng nửa tháng nay tin đồn kiểu này lan rộng, có khá nhiều người bắt đầu mắng chửi Ninh Nghị thậm tệ. Tịch chương quỹ ban đầu còn biện hộ một vài câu, nhưng lúc này chỉ còn cách buồn bực im lặng, trong mắt đám người Trần chương quỹ, hành động biện hộ của Tịch Quân Dục không được thức thời cho lắm, có một chút thất thổ.

Giang phòng trở nên im lặng, chỉ còn lại tiếng lách cách của bàn tính. Trong im lặng, Tịch Quân Dục nhìn sang bên cạnh, ánh mắt vừa nãy có chút tức giận thì giờ đã trong veo.

Đại khái mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi, nửa tháng nữa sẽ họp họ, lúc đó Tô Đàm Nhi mất chức, dư luận sẽ được đẩy tới đỉnh điểm nhất. Nếu như đám người của phòng hai, phòng ba đứng ra chỉ trích sẽ kích thích tâm lý căm phẫn của Tô Đàm Nhi, nhưng nếu như người bên mình cũng nói như vậy, thì năng sẽ chán chường, không tránh khỏi giận chó đánh mèo. Tính tình con người đơn giản chỉ là như vậy.

Sau khi mất Hoàng thương, Tô gia như một cái nồi lẩu, hỗn loạn vô cùng, tin đồn loại nào cũng có. Chẳng ai biết những loại tin đồn có liên quan tới Ninh Nghị này đều do một tay hắc đạo diễn, không cần phải tuyên truyền rộng rãi, chỉ cần trong lúc nói chuyện châm thêm vài câu ẩn ý để người khác tự suy nghĩ, tự hiểu là vấn đề sẽ được tự động triển khai. Mặt khác, hắc còn kích động tâm lý “không sai gì tại sao lại thua”, cảm giác bị oan uổng, bị dèn nén... trong lòng mỗi người... Trong khi đó, hắc chỉ dùng thân phận một người đứng ngoài nhìn tất cả, thậm chí còn nói giúp Ninh Nghị một phen, đương nhiên, hiệu quả của những lời nói này đều mang lại hiệu quả không tốt cho Ninh Nghị.

Tất cả đều đã được bố cục, bẫy đã giăng sẵn. Vốn hắc nghĩ Ninh Nghị sẽ tức giận mà làm một vài việc không đáng, nhưng tiếc là tên thư sinh kia lại giỏi chịu đựng, tin đồn đối với hắc như muối đốt ống tre, thậm chí còn giả bộ ung dung đi chơi, coi mọi chuyện chẳng liên quan đến mình, thấy vậy, hắc lập tức tung tin: thằng nhãi này chẳng có một chút áy náy nào.

Nghĩ tới điều này, đột nhiên gương mặt Ô Khải Long hiện lên trong đầu, hắc nhú mày.

“Trần chương quỹ, gần đây Ô gia thế nào, hình như có vấn đề gì à.”

“Tôi cũng không rõ lắm, nghe nói có một quán sự ngã bệnh, hình như là Tần Nghiệp, hai năm trước chúng tôi có gặp một lần.”

Trần Hữu Hòa ngẩng đầu nói:

“Có một số người đoán là, tin đồn Ô gia có vấn đề có lẽ do Tiết gia làm. Sắp tới kỳ hạn giao hàng, vấn đề vải Tuế trở nên rất cấp bách, Ô gia cũng phải cong đuôi, chắc Tiết gia muốn chiếm chút tiện nghi.”

“À.”

Tô gia tuyệt đối không thích Ô gia, mang tâm trạng của bại tướng, của kẻ bị hãm hại, lúc này họ thậm chí còn không muốn nghe, không muốn nhắc tới chuyện của Ô gia, thậm chí là nhỏ nhất. Trần Hữu Hòa nói một cách vắn tắt, Tịch Quân Dục gật đầu, sau đó nghĩ xem Ô gia có thể có chuyện gì... Mà thôi, Ô gia dù có xảy ra chuyện thì Tô gia cũng không cùng đẳng cấp với họ nữa rồi, khoảng cách sẽ càng ngày càng xa. Chuyện gì phải đến cũng sẽ đến, lúc này tốt nhất là làm xong chuyện của mình.

Nói chung là mọi việc đều thuận lợi.

Hắc liếc mắt nhìn trời chiều, bầu không khí an bình nhưng mơ hồ có chút tĩnh mịch. Cách thời gian họp họ không đầy nửa tháng, mọi người đang chìm đắm trong sự chờ đợi. Người của phòng lớn tỏ ra chán chường, mặc kệ ông trời, thuận theo tự nhiên. Chỉ còn lại hắc là biết mình đang ở vị trí nào, đang làm những gì. Chỉ có hắc là người sáng suốt.

Vì vậy hắc cười cười, ung dung như ánh mặt trời.

Đã qua giờ Ngọ, căn phòng đóng kín cửa sổ nên có vẻ u ám, trong phòng sắc mùi thuốc Bắc, bên giường bệnh kín mít, một cô gái xinh đẹp đang cầm bát cháo, thổi thổi mấy cái vào thìa rồi đưa tới bên miệng bệnh

nhân.

“... Hòp họ... Nghe nói Thất gia gia đã quyết định truất quyền của con, nguyên nhân là do Nhị thúc thuyết phục... Tam thúc bên kia cũng vội vàng lôi kéo người bên mình, tiếc là mấy hôm nay Liêu chương quỹ đã được phái ra ngoài làm việc... Bên Vinh ký thì muốn nâng giá, Lữ ký cũng vậy, nhiều việc phiền phức quá, mọi người cứ chạy tới chạy lui...”

Đút từng thìa cháo cho bệnh nhân, chậm rãi kể chuyện trong nhà, sắc mặt của cô gái cạnh giường khá là mệt mỏi nhưng trên miệng luôn có một nụ cười. Trong sự mệt mỏi, nàng có cảm giác kích thích, đưa tay vuốt tóc mai, nghiêng đầu nhìn phụ thân mình. Thực ra trong lòng nàng có vài phần cay đắng, vốn nàng tới đây thăm bệnh, không muốn nói những chuyện này, thế nhưng nghĩ lại, ngoài mấy câu hỏi thăm thông thường, cũng chỉ còn chuyện này để tâm sự mà thôi.

Từ lúc Tô Bá Dung bị đâm tới nay đã được hai tháng, trong khoảng thời gian này, mọi người đã xác định chắc chắn Tô Bá Dung bị liệt, lão già cũng không còn cảm giác với hai chân của mình nữa, may mà tay vẫn cử động bình thường. Hiện giờ sức khỏe của hắn khá yếu, ngày nào cũng phải uống thuốc, không cách nào xuống giường, tinh thần hình như cũng bị ảnh hưởng nhất định, đa phần là không tốt. Mỗi ngày Tô Đan Nhi đều tới đây thăm, nhưng nội dung hai cha con trò chuyện đều liên quan tới công việc, nếu có mẫu thân và hai dì ở đây thì nàng chỉ hỏi thăm khách sáo vài câu mà thôi. Lúc này Tô Đan Nhi đang im lặng.

“Hôm nay con đi trên đường gặp rất nhiều người bán loại quýt trước đây phụ thân thích ăn... À, hôm nay không có gió, phụ thân có muốn mở cửa sổ ra không... Tướng công nói, để cho phòng thoáng một chút cũng tốt... À, cái gì mà không khí đối lưu... mặt trời chiếu vào, ánh nắng ấm áp, tâm tình sẽ tốt lên...”

Cứ nghĩ đến những lời Ninh Nghị nói là nàng lại cảm thấy vui vẻ. Tô Bá Dung gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

“Được... à, mà thôi, trời lạnh... ta cảm thấy lạnh... Đan nhi này, gần đây Lập Hằng đang làm gì?”

Tô Đan Nhi khẽ cười cười:

“Chẳng phải ngày nào tướng công cũng tới thăm phụ thân hay sao, huynh ấy gần đây vẫn dạy đám trẻ con, buổi chiều thì ra ngoài chơi...”

Nụ cười của Tô Đan Nhi đã mất dần, nàng chậm rãi kể chuyện của Ninh Nghị. Nàng hiểu vì sao phụ thân lại hỏi như vậy, có mấy lần phụ thân đã cảm thán: “Đúng là nhìn không thấu người này”, than thở thì than thở, nhưng đó cũng là lời nhắc nhở nàng.

Nàng hiểu nhưng không nói ra, đôi lúc cũng rất hiếu kỳ, tướng công thật là lợi hại, có thể làm được rất nhiều chuyện, thế nhưng cách nghĩ của phụ thân lại khác với nàng. Nói chuyện thêm vài câu, nàng ngoái cổ ra ngoài gọi một tiếng, nha hoàn Tú Hà chạy vào, nàng đặt bát cháo vào tay đối phương rồi cáo từ ra ngoài.

Hơn tháng nay, ngày nào nàng cũng phải làm rất nhiều việc, muốn ổn định thế cục lúc này đúng là không dễ, nàng phải bỏ ra nhiều công sức. Nhưng nó không còn vô vọng như chuyện Hoàng thương đột trước, rất nhiều việc cần phải làm nhưng tâm tình nàng lại bình ổn, thậm chí có thể nói là thoải mái. Ra khỏi cửa, Quyên nhi bước tới, nhận ra tâm tình tiểu thư không được tốt cho lắm.

Buổi chiều còn phải đi nhiều nơi, làm nhiều việc, chủ tớ hai người rời khỏi khu nhà, nhưng mới đi được nửa đã nghe thấy tiếng người bàn tán.

“Tình hình đã thế này rồi, đệ còn suy nghĩ cái gì...”

“Chuyện không đơn giản như vậy, tỷ tỷ...”

“Ta cũng đã nghe nói, nhưng phòng lớn đâu chỉ có một mình nó, mọi người phải chung tay vào mà làm, hiện giờ tình hình đã như vậy... Phòng lớn là của Bá Dung, ít nhất đệ cũng phải giúp Bá Dung bảo vệ được lợi ích của phòng lớn...”

“Đệ biết...”

“Nếu không phải tên Ninh Nghị ngu ngốc kia xía vào thì...”

Loáng thoáng nghe được vài câu, đôi bên đi tới cổng thì gặp nhau, hai người đang bàn tán giạt mình sững người. Tô Đan Nhi đoán trang thi lễ một cái:

“Nhị nương, Cổ thúc...”

“À, Đàn nhi à, con tới... thăm lão gia...”

“Nhị tiểu thư.”

Người nói là Nhị nương và em trai của bà ta, cũng là một chủ nữ của phòng lớn. Nói chuyện trong lúng túng và xấu hổ vài câu, đôi bên mỗi người đi một ngã, đi tới một nơi không có ai, Quyên nhi mới thấp giọng:

“Tiểu thư, Nhị phu nhân và Cổ chủ nữ đang bàn chuyện đầu hàng đấy...”

“Ta biết.”

Tô Đàn Nhi khẽ cười cười:

“Cũng đâu chỉ có hai người họ...”

Thời gian gần đây phòng lớn có rất... nhiều chuyện kiểu này, nội bộ đã chia rẽ không ít. Cũng có người nghĩ phòng lớn không đoạt được vị trí gia chủ, tốt nhất là đừng... tranh nữa, cố gắng bảo vệ lợi ích của mình là được, sau này dù Tô Trọng Kham hay Tô Văn Phương quản lý gia tộc, phòng lớn cũng không đến mức bị đuổi ra ngoài, bảo vệ được càng nhiều, lợi ích sau này càng lớn, cuộc sống sau này càng tốt. Hai người dì, thậm chí mẫu thân của nàng cũng nghĩ như vậy. Đương nhiên, nếu Tô Đàn Nhi nói thẳng, mọi người sẽ lập tức chối biến, biểu thị “tuyệt không có việc này”, “đám đàn bà chúng ta không quan tâm tới việc kinh doanh”.

Dù nói thế nào, mọi người cũng là người của phòng lớn, là người của Tô Bá Dung, cũng muốn tốt lành, chỉ là cách nghĩ của họ thiếu cận và thiếu chu đáo, chỉ đơn thuần dùng tâm lý đàn bà để làm việc.

“Quyên nhi, may mà muội không sinh ra ở một gia đình lớn...”

“Sao ạ?”

Quyên nhi chớp mắt mấy cái.

“Trong gia tộc này, không ai nói chuyện tình cảm đâu.”

Tô Đàn Nhi khẽ mỉm cười, Quyên nhi chớp mấy mắt. Làm một nha hoàn, nàng phát biểu về vấn đề này thì không tốt cho lắm. Hai người dừng lại trên một cây cầu trong hoa viên, Tô Đàn Nhi nhìn bóng mình dưới nước, sửa sang lại mái tóc một chút, thấp giọng thì thầm:

“Thực ra ta cũng không cảm thấy bao nhiêu tình người...”

“Không phải, tiểu thư và cô gia đều rất tốt.”

“Khi nói chuyện với phụ thân, ta cũng không cảm thấy quá nhiều sự thân mật... Chỉ là oan cho tướng công, khoảng thời gian này huynh ấy đều ở bên ngoài.”

“Đúng vậy, người trong nhà nói rất khó nghe, cô gia lười chằng quản tranh chấp với họ, thế nhưng chắc chắn trong lòng cũng không thích... Lần trước Thiên nhi còn phải bật khóc.”

Tô Đàn Nhi nhíu nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, thật lâu sau nàng mới hít một hơi, nhìn Quyên nhi cười cười:

“Các muội ghi hết lại à?”

“Á...”

Quyên nhi hơi ngần người, sau đó cúi đầu:

“Sao tiểu thư lại biết?”

“Bởi vì ta là tỷ tỷ của các muội mà.”

Tô Đàn Nhi nói một cách thản nhiên, Quyên nhi có chút ngại ngùng, cúi đầu cười khổ:

“Muội và Thiên nhi đều ghi lại, lần trước... lần trước lúc Thiên nhi đang viết ở nhà thì bị cô gia nhìn thấy.”

“A? Tướng công nói như thế nào?”

“Nói bọn muội lòng dạ hẹp hòi.”

“A.”

Tô Đan Nhi bật cười thành tiếng, cố gắng kiềm chế:

“Nhớ ghi kỹ lại rồi đem cho ta xem, đừng để tướng công biết.”

“Dạ.”

Quyên nhi gạt đầu, có được miễn tử kim bài, nàng bắt đầu hân hoan cáo trạng:

“Tiểu thư, thực ra mấy hôm nay họ nói còn khó nghe hơn, rất quá đáng, họ muốn cô gia tự rời bỏ Tô gia... Còn bao lâu nữa chúng ta mới giải quyết xong việc... cô gia đã phải chịu nhiều oan ức rồi, thậm chí có khi Thiên nhi còn không nghe nổi, bật khóc tức tưởi...”

“Tướng công, huynh ấy...”

Tô Đan Nhi dừng một chút, nhớ lại mọi chuyện diễn ra trong hai tháng nay, nhất là sau hội nghị Hoàng thương, nàng thì bận rộn còn Ninh Nghị thản nhiên chấp nhận bị mọi người chửi rủa. Đâu chỉ là Quyên nhi, Thiên nhi, Hạnh nhi không nhận được, nàng cũng muốn chửi người, thậm chí có mấy lần Ninh Nghị phải vỗ vai nàng bảo bình tĩnh, nàng cảm nhận được lực lượng của người đứng sau mình nên mới bình tâm nổi.

Mỗi lần như vậy là nàng lại nghĩ bản thân có lỗi với tướng công. Lúc mới thành thân, nàng bỏ đi, vốn tưởng rằng cuộc sống đôi bên cứ như vậy, nàng cũng cố gắng duy trì thái độ có thân có xa, ai ngờ khi gặp chuyện, tướng công lại phải đứng ra gánh vác.

“Sẽ không còn bao lâu nữa đâu, tin đồn đã xuất hiện, nếu như Ô gia phản ứng theo dự đoán thì...”

Nàng nhìn khung cảnh xung quanh:

“chẳng còn mấy hôm nữa là ngựa bài...”

Nói xong câu đó, trong lòng nàng hình như hơi thoải mái: “Nửa tháng sao dài quá...” Nàng lầm bầm: “Sau chuyện này, sau chuyện này...” Nghĩ tới việc này, mây hồng trên mặt lại hiện, nàng cúi đầu nhìn bóng mình dưới nước, vô ý thức vuốt tóc. Phải chờ tới khi mọi chuyện xong mới được làm việc đó, hiện giờ mình tiều tụy quá, có chút không xứng với huynh ấy...

Cô gái trong nước mỉm cười, cô gái trên bờ thả tóc, bước đi.

“Đi thôi, chuẩn bị ngựa bài.”

Ánh mặt trời ban trưa soi rõ bóng hình cô gái bước đi một cách tự tin, mạnh mẽ, tiểu nha tung tăng bước theo sau. Hôm nay là ngày 14 tháng 10 âm lịch, năm Cảnh Hàn thứ 8. Tuy rằng đã quyết định ngựa bài, nhưng cũng phải có quá trình của nó, mọi người còn phải đợi thêm mấy ngày. Nhưng thực tế, buổi chiều hôm đó đã có chuyện xảy ra, mọi việc tưởng như tự nhiên nhưng sau này nghĩ tới mới thấy có chút đột ngột.

Trong một quán trà, nơi mà Ninh Nghị hay tới làm một chuyện nhỏ, đó là vùi đầu nghiên cứu những hình vẽ khó hiểu, đối với hắn là chuyện nhỏ nhưng đối với người ngoài, đây lại là chuyện lớn tới mức khó có thể tưởng tượng.

Sáng hôm nay, Ninh Nghị gặp Ô Khải Long trên đường, thoát nhìn như đôi bên vô tình gặp nhau, thuận miệng nói chuyện mấy câu. Hơn tháng nay, họ gặp nhau không phải lần đầu, nhưng lại là lần đầu tiên chào hỏi nói chuyện. Lúc đó, Ô Khải Long đang trò chuyện với một đám thương nhân khác, thấy Ninh Nghị thì chấp tay chào từ rất xa: “Ninh huynh, gần đây có khỏe không?” Ninh Nghị cũng chấp tay đáp lễ: “Rất tốt.” Sau khi mỗi người một ngã, Ninh Nghị ném luôn chuyện này ra khỏi đầu.

Buổi chiều, hắn chạy tới chợ Đông mua một cuốn sách cũ. Đây là một cuốn sách do một thương nhân mang từ phương tây Á Rập về, trong sách có không ít hình vẽ, đại khái liên quan tới kiến thức luyện kim. Ninh Nghị trông thấy liền tiện tay mua, sau này sẽ về tìm người dịch, lúc mua xong, hắn tới quán uống trà, bảo tiểu nhị lấy giấy bút, hắn chiếu theo những hình vẽ trong sách để đoán ra nội dung muốn nói tới vấn đề gì.

Đây chẳng qua chỉ là cách nhớ lại một vài kiến thức cũ, trong lúc đang vui đầu nghiên cứu thì có một người đi đến.

“Ninh huynh, thật là trùng hợp, đây là gì vậy?”

Ninh Nghị ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên rất là trùng hợp, người tới là Ô Khải Long. Ô Khải Long ngồi xuống ghế đối diện, Ninh Nghị thuận miệng giải thích.

“Đây là chữ Ả Rập, thuộc về khu vực Ba Tư, chữ thì ta không biết nhưng nhìn hình vẽ thì chắc đây là liên quan tới phản ứng hóa học chế tạo kim loại... Hóa học hiểu không? À, nó giống như luyện đan vậy...”

“Ninh huynh thật là học rộng hiểu nhiều. Á... phản ứng hóa học chế tạo kim loại?”

“Cách thức tinh luyện kim loại.”

“A?”

Sắc mặt Ô Khải Long trở nên nghiêm túc:

“Vậy... Chẳng phải là vô cùng hữu dụng hay sao?”

“Bình thường thôi, có thể nội dung trong này thợ rèn của chúng ta đã biết hết rồi, có thể dùng để tham khảo, phương pháp tư duy của họ khác với chúng ta, giá trị thực tiễn không ít.”

Ninh Nghị nói đến đây thì ngẩng đầu nhìn Ô Khải Long:

“Ô huynh đang đợi ai à?”

“Không phải, hiện ta đang nhàn rỗi đi dạo, vừa lúc lại thấy Ninh huynh ở đây nên có chút ngạc nhiên.”

Ninh Nghị gật đầu, Ô Khải Long cười, hai người cứ như vậy nhìn nhau, một lúc sao, Ninh Nghị chớp mắt, lại gật đầu một cái, phát tay gọi tiểu nhị:

“Thêm một chén.”

Hắn lại cúi đầu, bắt đầu nhìn hình vẽ trong cuốn sách, nhú mày ngẫm lại, chén được mang tới, hắn không nhìn Ô Khải Long, chỉ đưa tay ra mời:

“Ô huynh mời tự nhiên.”

“Cảm ơn.”

Ô Khải Long cười tự rót trà ỳnh, Ninh Nghị vẫn cúi đầu xem hình, khe khẽ thở dài, phảng phất như nghe được tiếng cười ẩn ý của Ô Khải Long, thì thào tự nói:

“A, vải đã bắt đầu phai màu...”

Nụ cười của Ô Khải Long trong nháy mắt cứng lại, cánh tay run run nhưng vẫn cầm chắc ấm trà, nhẹ nhàng đặt xuống. Hắn nghiêng đầu, ánh mắt độc ác nhìn thẳng vào Ninh Nghị, khuôn mặt hơi co rúm lại. Có một thứ gì đó từ đáy lòng xông lên, ác mộng hóa thành hiện thực, trong lòng mang theo một chút kinh ngạc. Hắn dự đoán tình hình không giống thế này, Ninh Nghị cũng sẽ không nói một cách hời hợt như vậy.

Nhưng trước mắt hắn, tất cả đã hiện ra, Ninh Nghị vẫn cúi đầu xem hình, giống như đối với hắn, tất cả chỉ thoáng qua như cuộc trò chuyện đầu đông giữa hai người bạn, thái độ rất ung dung: A, vải đã bắt đầu phai màu, thảo nào mà huynh lại tới đây.

Là một việc quá bình thường.

“Quả nhiên... là người làm...”

Ô Khải Long phải tốn rất nhiều sức mới nói ra được điều này, không biết là hắn đang kiềm chế tới mức nghiêng răng hay là đang run sợ.

Dưới ánh mặt trời đầu đông, Ninh Nghị đặt bút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn đối phương...

134. Q.2 - Chương 135: Dương Mưu (thượng)

Buổi chiều đầu đông, ánh mặt trời ấm áp, bầu không khí khá căng thẳng.

“Quả nhiên... là người làm...”

Thành thật mà nói, điều này cũng không nằm ngoài dự tính của Ô Khải Long, tuy rằng hắn cũng đã đoán người làm có thể là Ninh Nghị, Tô Đàm Nhi, nhưng cái hắn bất ngờ nhất là Ninh Nghị tự dưng nói một câu như vậy.

Suy đoán dù sao cũng chỉ là suy đoán, đoán rồi kiểu gì cũng phải có quá trình nghiệm chứng, hai hôm nay hắn cố gắng bắt chuyện với Ninh Nghị, bao gồm cả hành động lần này. Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ xem dò xét thế nào, hoặc có thể từ hành vi của đối phương suy đoán ra chút đầu mối thì một khắc trước, khi nghe Ninh Nghị nói về chuyện phản ứng hóa học, kim loại rồi gì gì đó, hắn đã nghĩ là chuyện vãi phai màu lần này quả nhiên có liên quan đến đối phương? Đây cũng là một nhận định trong quá trình dự đoán, nhưng không ngờ đối phương lại chẳng thêm vòng vo, trực tiếp bộc lộ, quá trình kiểm chứng thất bại.

Điều này vốn không hợp lý, thế cục đang tốt, tại sao lại chọn lúc này giở bài? Nó không đúng với lý thuyết cho lắm, cũng chưa phải là quyết định chính chắn cho lắm. Đầu chiều mùa đông, ngồi trong một quán nước, thuận miệng nói chuyện. Cảm giác kinh ngạc trong lòng Ô Khải Long tăng lên, mặc dù đã chuẩn bị trước tâm lý nhưng vẫn có một cảm giác hỗn loạn, buồn bực đến khó tả.

Nhưng mà, Ninh Nghị chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi cúi đầu, tự rót trà ỳnh.

“Hình như huynh rất tức giận, sao vậy?”

Nói xong câu này, Ninh Nghị cầm chén trà uống một ngụm, thái độ rất là thản nhiên. Ô Khải Long lúc này đã nghiêng chặt khớp hàm, răng kêu ken két.

Vì sao tức giận ư? Dương nhiên là bởi vì...

Bởi vì...

Hắn đột nhiên bật cười, quay đầu nhìn xung quanh, sau đó tựa lưng vào ghế nói:

“Quả nhiên là huynh làm... mọi người đều đã bỏ sót...”

Ninh Nghị lắc đầu, tỏ vẻ không quan tâm tới chuyện này:

“Tình hình Tô gia và Ô gia đến đã mức này, ai làm có khác gì nhau chứ... Tình hình bên đó thế nào?”

Không ngờ Ninh Nghị vẫn tỏ ra bình thản hỏi hắn tình hình thế nào, Ô Khải Long ngẩn người, sau đó bật cười:

“Tình hình thế nào chẳng nhẽ huynh không biết?”

“Không rõ lắm, khoảng thời gian này trong nhà loạn quá, hơn một tháng rồi ta chưa hỏi tới chuyện kinh doanh.”

“Huynh...”

Ô Khải Long trợn mắt:

“Chưa hỏi tới?”

Mấy tháng trước, Hoàng thương đã bắt đầu có sự tranh đoạt, Tô gia chuẩn bị mất mấy năm lại trắng tay, tình hình lan rộng ảnh hưởng tới khá nhiều người, không biết bao nhiêu thương hộ vì thế mà buồn bã, vì thế mà vui sướng, thời gian chỉ mấy tháng nhưng số tiền phải tiêu cũng đã dùng tới hơn trăm vạn lượng. Trong thời gian này, đối phương cũng là một người quan trọng, có vai trò then chốt, vậy mà giờ lại ngồi đây nói là hơn một tháng rồi không hỏi tới tình hình kinh doanh?

Hắn đưa mắt nhìn Ninh Nghị, sự kinh hãi không nói cũng hiện ra. Ninh Nghị nhìn hắn một cái rồi cười, đặt tay lên cuốn sách nói:

“Chỉ là không khác nhiều so với tính toán, gần đây Đàn nhi cũng nói một chút, đại khái là nàng đã tung tin đồn ra bên ngoài.”

“... Lời đồn quả nhiên cũng do nàng ta tung?”

“Ừ, đúng vậy.”

Trông Ninh Nghị đang nói chuyện này mà giống như hắn đang nói tới một việc vui, một việc giúp đỡ người, hắn thành khẩn gật đầu, nói một cách to rõ:

“Bây giờ còn chưa có tin tức cụ thể, cô ấy còn đang tính tung tin ra cả nước, trong khi kỳ hẹn giao hàng đợt đầu của Ô gia sắp tới rồi, nếu như vậy thì tình hình lúc đó sẽ khá căng.”

Bầu không khí hoang đường lúc này đã tràn ra, ngập cả quán trà, Ô Khải Long hiểu những lời nói này, trong đầu hắn đang tưởng tượng tới một cảnh bi thảm. Ninh Nghị nói với giọng bình thường, thái độ thành khẩn, dường như kể một chuyện chẳng liên quan đến mình và cũng chẳng thêm đếm xỉa đến nó, lấy tư cách một người đứng ngoài trần thuật lại sự tình. Đối phương cũng chẳng ngại nói luôn chuyện hiện giờ Tô Đàn Nhi đang tung lời đồn, cũng suy tính tới chuyện tung ra trong phạm vi cả nước. Từ trước tới giờ, hắn chưa từng nhìn, nghe, tưởng tượng ra một người như thế này, hắn cảm thấy mình như lạc vào biển mây, không biết cách xoay sở thế nào.

Nhưng cũng có một điều khá buồn cười đó là, dù hắn có tính toán thế nào, có hành động thế nào, hắn cũng không ngăn được đối phương nói.

Ô Khải Long cứ nhìn trừng trừng vào Ninh Nghị, trong lúc nhất thời chẳng biết dùng từ gì để nói cả. Ninh Nghị uống trà rồi nhìn ra bên ngoài, đợi hắn hoàn hồn. Thật lâu sau, Ô Khải Long mới hít sâu một hơi, cắn răng gật đầu:

“Nói vậy thì thời gian giữa bài của Tô gia đã đến, đúng không?”

Ninh Nghị mím môi, lắc đầu rồi lại gật đầu:

“À, không hẳn... mà cũng coi như vậy đi, tóm lại đó không phải là chuyện của ta, bên huynh phải đi đàm phán với Đàn nhi mới được.”

“Vậy... huynh coi đây là chuyện gì?”

“Nhân duyên gặp gỡ... nhất thời hứng khởi... đại khái là chuyện gì cũng được.”

Ninh Nghị cười cười:

“Dù sao các huynh cũng đã hiểu, nếu hôm nay huynh tới đây, ta không nói gì thì trong lòng huynh sẽ khó chịu, nói sớm một chút cũng chẳng sao, bên huynh có thêm thời gian suy nghĩ, kéo dài kỳ hạn giao hàng, ta nghĩ bên Tô gia cũng không chèn ép gì quá đâu.”

Hắn nâng chén uống một ngụm trà.

Ô Khải Long cố gắng bình ổn tâm tình, nói:

“Vậy thì Ninh Lập Hằng, huynh nghĩ thế nào mới là tốt nhất?”

“Đàn nhi muốn cái gì, huynh cho nàng ấy là được.”

Ninh Nghị lắc đầu:

“Như vậy có thể bớt đi nhiều phiền phức.”

“Ta làm sao mà biết vợ huynh muốn gì?”

“Thành ý, tất cả những thứ phòng lớn Tô gia muốn, Ô gia đồng ý là được...”

“... Tất cả!”

“Đúng vậy, tất cả.”

Đôi bên nhìn nhau trong chốc lát, Ô Khải Long cười điệu cười lạnh lùng mà châm chọc, Ninh Nghị vẫn tỏ ra thần nhiên, thành khẩn như trẻ con ba tuổi nói chuyện với người lớn. Qua một lúc, Ô Khải Long mới hít sâu một hơi:

“Được lắm, Ninh huynh không ngại thì ví dụ thử xem tất cả bao gồm những gì?”

“Tất cả thì là tất cả, gần đây Tô gia cũng đã tính toán rồi, à... nào là Lư châu, Thọ châu, Quang châu, Hòa châu, Tuyên châu...”

Ninh Nghị gập từng ngón tay tính toán:

“Công việc, thị trường kinh doanh ở những nơi này có thể nhường lại cho Tô gia một phần, còn về điền sản, à, phương pháp nhuộm, kỹ thuật dệt, ta cũng nghe Tô Đàn Nhi nhắc tới một vài thứ, có một thứ kỹ thuật dệt rất nổi tiếng gì đó... là kỹ thuật độc môn của Ô gia, dù sao cũng cần bàn tính rõ định mức thì sau này mới dễ bàn tính các chuyện khác, sau đó...”

Lời còn chưa dứt, Ô Khải Long đã đập tay xuống bàn:

“Ninh Lập Hằng! Người biết mình đang nói cái gì không? Hôm nay ở đây, có phải người muốn đùa bỡn ta, muốn một nửa của Ô gia?”

“Không đến một nửa đâu.”

Ninh Nghị nhìn hẩn một cái:

“Thời gian gần đây Tô gia cũng bị ảnh hưởng, Ô gia căn cơ hùng hậu, chỉ bằng vào Đàn nhi thì chắc chắn không nuốt nổi một nửa Ô gia, chỉ còn cách cố gắng mà ăn, ăn được bao nhiêu thì ăn từng đó. Chắc là chưa đến một phần ba Ô gia thì đã no rồi, có được một phần ba, tuy không có Hoàng thương nhưng cũng đủ năng lực chứng minh cô ấy có khả năng làm gia chủ Tô gia. À, còn một chuyện rất quan trọng nữa là, lần này cô ấy rất tức giận, rất quan tâm, Tô gia tức giận và quan tâm tới thứ gì nhất chắc huynh cũng biết, đến lúc đó nhất định phải thành khẩn, cơ hội chỉ có một lần...”

“Nằm! Mơ!”

Ô Khải Long nghiêng răng nghiêng lợi:

“Các người thật cho rằng Ô gia ta sẽ sụp đổ vì chuyện này? Đã bao nhiêu năm rồi Ô gia...”

“Nếu là người bình thường ai chẳng nghĩ như vậy.”

Ninh Nghị lạnh nhạt cắt ngang lời đối phương:

“Người nằm mộng nói mơ ư, lòng tham con người luôn không đủ, chẳng khác nào rắn nuốt voi, làm gì có ai bỏ qua những điều này, cho nên ta mới nói rõ tất cả. Thực ra, qua hơn một tháng, bên đó cũng hiểu tình hình, vài phai màu...”

“Chúng ta sẽ kéo dài thời hạn với bên Chúc Tạo viện, cũng muốn nhìn xem Tô gia có thể chống đỡ thêm được bao lâu.”

“Đúng vậy, kéo dài thời hạn...”

“Cho nên, các người mới tung tin đồn vài của Ô gia chúng ta phai màu, cứ nói đi, dù có ảnh hưởng nhất định nhưng cũng phải đợi tới khi Ô gia ta giao hàng mới biết được, các người có chờ được không?”

Ninh Nghị liếc hẩn một cái, thở dài:

“Đúng, nói thì nói được, nhưng kỳ thực chúng ta không nghĩ là 10 ngày sau mới tung tin, bởi vì chỉ cần phong thanh là những tiệm vải có liên quan sẽ có chuẩn bị, đến lúc đó chúng ta chỉ cần tốn thêm một chút sức, kiểu gì bên huynh cũng... A, được rồi, Liêu chương quý đã lên kinh thành, chuyện này không biết huynh đã biết chưa...”

“Các người...”

“Nghe nói trước đây ông ấy cũng từng lên kinh, quen khá nhiều người trong những hăng vải lớn, quan hệ lại rộng, lần này đi cầm theo không ít bạc của phòng lớn Tô gia, cái đích muốn nhắm tới là muốn làm cho Ô gia dính tội khi quân.”

Khuôn mặt của Ô Khải Long méo mó, Ninh Nghị cười lắc đầu:

“Thực ra ta cũng hiểu bên huynh nghĩ gì, vải chỉ phai màu mà thôi, nói gì đến tội khi quân. Mấy năm gần đây thánh thượng khoan dung độ lượng, đương nhiên sẽ không dễ hạ thánh chỉ xét nhà diệt tộc. Tô gia có quan hệ, Ô gia đương nhiên cũng có quan hệ, tuy nhiên hai bên đều không có quan hệ lớn, đôi bên cùng hành động, kết quả vẫn phải đợi tâm tình cấp trên. Nhưng tóm lại, chúng ta đã tính toán nên thắng vào nước cờ này mấy chục vạn lượng bạc, cho nên tác dụng nhất định sẽ có. Việc Ô gia bị phạt là không thể tránh khỏi. À... nếu như các huynh có thành ý, Đàn nhi cũng sẽ bảo Liêu chương quý nói đỡ mấy lời, phạt thì đương nhiên là nặng nhưng cũng không tới mức xét nhà diệt tộc...”

Ô Khải Long nghiêng răng nghiêng lợi cười cười:

“Người có biết tội khi quân đâu dễ ban ra...”

“Thế nhưng bây giờ sắp chiến tranh rồi, Khải Long à.”

Ninh Nghị cầm ấm trà, rót cho Ô Khải Long một chén, nói:

“Từ xưa tới nay, chiến tranh cần nhất thứ gì? Tiền đấy. Cổ máy chiến tranh mà khởi động, ai không điên đầu vì chuyện này? Triều Vũ tuy bên ngoài hay đồn là giàu có và đông đúc, nhưng quốc gia lúc nào cũng thiếu tiền, muốn động binh lương thảo đi đâu, một khi động binh thật sự thì bao nhiêu tiền mới đủ cho cái nồi không đáy này? Bao nhiêu cũng không đủ. Chúng ta không biết bao giờ chiến tranh sẽ xảy ra, nhưng khẳng định trước chiến tranh mọi chuyện sẽ phải xong, có ai lại cố tình kéo dài một miếng mồi ngon như vậy?”

Hắn nhìn Ô Khải Long:

“Giờ chưa quyết định khai chiến, nói chung là vẫn còn cơ hội, nhưng mà, chà... có lẽ là ngày mai, cuối tháng, hay tháng sau sẽ quyết định? Tháng sau thì sao? Mặc dù kéo dài được thời hạn... nhưng một khi quyết định chiến tranh, thánh thượng, quan lớn trong triều, quan viên ba tỉnh sáu bộ đều sẽ điên đầu vì tiền. Ô gia các huynh có nhiều tiền như vậy, có thể mang ra bao nhiêu ngân lượng? Ta không rõ, nhưng sẽ là rất nhiều, có thể là mấy trăm vạn lượng? Hơn nghìn vạn lượng? Hoặc là nhiều hơn nữa... đúng là nặng hạn gặp mưa rào...”

Sắc mặt Ô Khải Long trắng bệch, Ninh Nghị thở dài an ủi:

“Đừng suy nghĩ nhiều, một khi làm lớn, Ô gia sẽ không thoát khỏi chuyện xét nhà diệt tộc đâu...”

135. Q.2 - Chương 136: Dương Mưu (hạ)

“Đừng suy nghĩ nhiều, một khi làm lớn chuyện, Ô gia sẽ tránh không thoát khỏi chuyện xét nhà diệt tộc đâu...”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong quán trà, Ô Khải Long ngồi đó không biết nói gì cho phải. Vốn hắn đã rèn luyện ở trong thương trường nhiều năm, cũng không phải loại người bất tài, rất hiếm sợ hãi khi bị người khác đe dọa. Thế nhưng lần này lại khác, từ lúc vải phai màu tới hiện giờ, hắn đã biết Ninh Nghị là một kẻ mưu sâu khó lường, bây giờ đột nhiên bị đối phương dẫn vào một cái bẫy, nguy hiểm tăng dần, ung dung ném ra cái tội khi quân, xét nhà diệt tộc.

Sợ rằng chẳng mấy ai có thể bình thần khi bị dính líu tới chuyện này, hơn nữa gia tộc là nhân vật chính, bị tịch thu tài sản và giết cả nhà. Trước đây, Ô Khải Long chưa nghĩ tới sự nghiêm trọng của việc vải phai màu, nhiều lắm cũng chỉ nhận án phạt mà thôi, dù có dính líu một chút tới cái tội khi quân, nhưng thánh chỉ sẽ không vô duyên hạ xuống, đó cũng là một loại nguyên nhân mà hắn nghĩ Ninh Nghị già mồm đòi một

phần ba gia sản. Nhưng mấy câu sau của Ninh Nghị đã mang hẳn tới một khung cảnh chết chóc vô cùng đáng sợ.

Sắp chiến tranh rồi...

Liều chường quỹ lên kinh là muốn giáng tội khi quân xuống đầu Ô gia...

Mấy thứ này kết hợp lại...

Ninh Nghị im lặng ngồi uống trà, đợi đối phương tiêu hóa được sự thực sau đó mới mở miệng bàn tiếp.

“Ô gia có thể làm Hoàng thượng thì ở Giang Ninh rất nhiều nhà cũng có thể làm, trước kia, khi Ô gia đoạt Hoàng thượng thì tử cục này đã định rồi. Kỳ hạn đầu tiên có thể hoãn nhưng tin vãi phai màu nhất định sẽ xuất hiện.”

Lúc này, hẳn như nói toạc hết mưu kế do mình sắp đặt, đồng thời tỏ thái độ chẳng liên quan gì đến mình mở miệng đòi tiền, thậm chí về mặt còn tỏ thái độ tiếc nuối vô cùng, hi vọng rằng không xảy ra chuyện giết cả nhà, tịch thu gia sản.

Hắn nói tiếp:

“Nhưng như thế sẽ không tốt, mọi người đều biết tình hình sẽ không còn nằm trong sự khống chế của Ô gia, dù Tô gia không chống đỡ được, dù chúng ta không thể ở kinh thành làm lớn chuyện thì các gia tộc khác cũng sẽ liên kết kéo Ô gia xuống bùn... Đương nhiên, Tô gia sẽ nhất định làm tới cùng. Tiếp đó là Ô gia bị trị tội khi quân, thị trường hỗn loạn, chúng ta lại tỏ thái độ có thể gánh vác một phần vãi Tuế, muốn ra sức cho triều đình.... công việc của Tô gia lúc đó không cầu cũng tới.”

“Cho nên, ta hi vọng trước kỳ giao hàng đầu tiên giải quyết xong mọi chuyện.”

Ninh Nghị rót thêm nước trà ỉnh, lắc đầu:

“Thời gian tuy gấp, nhưng cũng muốn bảo đảm Ô gia giao đúng thứ chúng ta cần, không cần quá tươm tất nhưng những thứ cần phải có, đương nhiên, Đàn nhi cũng sẽ không quá đáng...”

“Điểm quan trọng nhất vẫn là thành ý. Nếu có thể ta sẽ lập một kế hoạch chu toàn, Đàn nhi có thể nói quá một chút nhưng có mấy điểm Ô gia cần nhớ. Một là không được kéo dài, chúng ta không có thời gian đàm phán, mặc kệ tình hình bên Ô gia thế nào, chỉ cần một chút không ổn là Tô gia sẽ hành động, tin tức lan ra, phát triển thế nào không còn do Tô gia kiểm soát nữa, chúng ta chỉ còn cách nghe mệnh trời thôi. Vấn đề thứ hai thực ra cũng chỉ là bổ sung cho vấn đề thứ nhất, cơ hội chỉ có một lần, Tô gia sẽ không nói “Chúng ta còn cần thêm cái này, các người chuẩn bị đi”, cho nên chúng ta chỉ giải quyết trong một lần, đừng lại đúng lúc, đúng chỗ. Việc này tại sao phải như vậy, chắc huynh cũng hiểu.”

Nói xong những điều này, Ninh Nghị uống một ngụm trà. Ô Khải Long đặt hai tay lên bàn, tựa lưng vào ghế.

“Ý người là... Ô gia... sẽ để mặc cho các người xâu xé?”

“Cách nói khác nhau nhưng ý là như vậy.”

Ninh Nghị gật đầu nhìn Ô Khải Long nhấn mạnh thêm:

“Ta nghĩ đây là cách ôn hòa nhất rồi, đương nhiên, trong lòng huynh không dễ chịu gì, nhưng mà đến lúc này... thì huynh cũng nên quan sát cục diện xem thế nào, nó giống như đánh cờ, nếu đã tới lúc chiếu tướng, huynh không nên hi vọng đối thủ không giết mình, mà đã giết tức là ăn sạch, chuyện này... huynh hiểu không?”

Ô Khải Long nghiêm nhiên nhìn Ninh Nghị như nhìn một kẻ điên, mấp máy môi vài lần nhưng không nói được thành lời. Ninh Nghị cũng thần nhiên nhìn sang, qua một lúc lại gật đầu, thì thảo nói nhỏ:

“Huynh hiểu, ta thật cao hứng...”

Ô Khải Long gằn giọng, nói từng chữ:

“Cho các người... một phần ba, nhưng còn phương pháp nhuộm vải hoàng kim...”

“Không có đâu.”

Ninh Nghị lắc đầu:

“Từ đầu đã không có cách nhuộm hoàn chỉnh rồi, cũng vì chuyện vải phai màu nên Đàn nhi mới đổ bệnh, áp lực tâm lý này thế nào, mấy hôm nay bên huynh đã biết rồi. Nàng nghiên cứu nó 3 năm, dồn hết sức lực, tâm huyết, cộng thêm việc Tô Bá Dung bị đâm nên mới đổ bệnh.”

“Vậy tại sao Ô gia phải cho các người một phần ba?”

“A, cũng chưa chắc đã là một phần ba, điều này phải nói cho rõ, Ô gia cũng nên chuẩn bị tâm lý trước. Khi Tô gia nhận được cái mình muốn... chúng ta sẽ hỗ trợ Ô gia làm tốt công tác chuẩn bị Hoàng thương ở kinh thành và Giang Ninh, bởi vì tin tức sẽ tạm thời được phong tỏa, cho nên bên ngoài sẽ không biết Ô gia xảy ra chuyện, đến lúc đó, Ô gia chủ động nhận phạt, việc đầu tiên là nộp tiền, Tô gia sẽ phối hợp một chút, thứ hai là chủ động chu cấp một phần quân phí, chuyện thứ ba là chuyện quan trọng nhất...”

Ninh Nghị dừng một chút:

“Ô gia phải chủ động tăng định mức vải Tuế lên gấp mấy lần so với hiện nay, điều này mới đảm bảo cho đám quan viên trong triều không dám đụng tới Ô gia, bởi vì nếu chiến tranh xảy ra, vải Tuế sẽ rất cần, có lẽ là cho Kim quốc... số lượng sẽ hơi nhiều, Ô gia có thể nhân lúc đó đem số vải phổ thông giao cho triều đình. Huynh chắc cũng biết, gần đây Đàn nhi có cải tiến máy dệt, cho nên vải Tuế khá dư thừa, chúng ta sẽ cung cấp cho Ô gia, Ô gia tiêu thụ giúp.”

“Cho nên, một phần ba cho Tô gia, một phần kinh phí cho triều đình, ta không biết đến lúc đó một phần ba gia sản của Ô gia có đủ không. Nói chung là bên huynh có thể ứng phó được, mấy năm sau, tuy rằng thị trường của Ô gia sẽ thu hẹp lại, nhưng có Hoàng thương trong tay, Ô gia có thể phát triển tới quy mô như Lữ gia bây giờ.”

Ô Khải Long đập tay lên bàn.

“Ta hiểu chuyện này rất khó chấp nhận.”

Ninh Nghị vẫn ngồi im:

“Nhưng mà tình hình trong triều bây giờ thế nào, ta với huynh đều không biết rõ, có một con đường sống còn tốt hơn là chết, đúng không? Nếu như... có một con đường khác, chẳng hạn như có thể giải quyết chuyện vải phai màu, thế nhưng Tô gia nghiên cứu bao năm trời, họ đã chịu thua, Đàn nhi sinh bệnh vì chuyện này, Ô gia có thể may mắn, một hai tháng sau có thể giải quyết vấn đề. Cho nên, 10 ngày sau Ô gia có thể đem cơ hội này ra đánh cược, Tô gia sẽ tranh thủ phao tin, Liêu chương quỹ ở kinh thành hoạt động, nói chung là sự việc sẽ tuần tự như vậy. À, mà Ô gia có quen hoàng thân quốc thích nào không? Nếu quen, ta nghĩ có thể nhờ người ta giúp một chút...”

“Người...”

Ô Khải Long hít sâu một hơi, chỉ vào Ninh Nghị nói:

“Các người... các người muốn đẩy Ô gia ta vào chỗ chết, vậy mà còn tỏ ra đang giúp chúng ta nghĩ cách, a...”

“Huynh vẫn không hiểu à?”

Lúc này, Ninh Nghị đã nhíu mày:

“Chuyện này... đâu phải là chuyện của mình Ô gia. Thời gian thì có nhiều, cũng có nhiều sự lựa chọn, huynh cũng có thể chọn một cái mà thử làm theo. Đưa Ô gia vào chỗ chết? Sao huynh nói nhẹ nhàng thế? Giống như trước đây có người đâm chọc Tô gia chúng ta vậy? Huynh nói ta nên làm thế nào mới đúng?”

“Chuyện này là do Ô gia mở màn, giờ lại không chấp nhận kết quả ư? Ô gia không thể như vậy, ta nhắc nhở huynh một câu, huynh phải chấp nhận điều này? Vẫn là “Đầu bạc biết nhau còn giữ miệng, Cửa son tới trước đã khinh người”? Bài thơ ta viết, Ô thế bá đã cầm về, Ô gia lúc đó còn nói là thương trường vốn dĩ như vậy... Huynh còn không chấp nhận ư? Không chấp nhận cũng phải nhận. Ta cũng chẳng muốn nói tới chuyện này, ta chỉ muốn nhắc huynh tình hình hiện giờ thế nào, vì sao nó biến thành như vậy, điều này sẽ

giúp Ô gia tỉnh táo trở lại. Vậy mà huynh còn nói Tô gia chúng ta bên ngoài thơn thớt nói cười mà trong nham hiểm giết người không dao?”

“Chẳng ai muốn đối phó Ô gia cả, nhưng lại có người đâm bị thương Tô Bá Dung, à, đừng nói chuyện này có liên quan tới bên huynh, sau đó Ô gia có ý đồ với Hoàng thương, vẽ phai màu, Tô Đàn Nhi đổ bệnh. Tô gia liên tiếp gặp nạn, nhưng vẫn phải cáng đáng công việc. Không ai muốn người khác chết, không ai muốn bị giết cả nhà, cách giải quyết tốt mọi chuyện cũng chỉ có như vậy mà thôi.”

“Trước hội nghị thường niên ngành vải Giang Ninh, chẳng ai biết Ô gia là hung thủ phía sau, chúng ta chỉ chờ đợi người nhảy vào lộ mặt, Tiết gia cũng được mà Ô gia cũng thế, kết quả vẫn là thế này. Hiện giờ ta nói cho huynh biết, thứ nhất, Ô gia sống, thứ hai, Ô gia chết, có cần ta nói cho huynh biết phải chọn con đường nào không? Đương nhiên kết quả vẫn phải xem Ô gia chọn con đường nào.”

Nói đến đây, ánh mắt Ninh Nghị trở nên vô cùng nghiêm túc, sau đó lắc đầu thở dài.

“Nói đi cũng phải nói lại, ta biết chuyện này rất khó làm, cũng khó tiếp nhận, ai cũng vậy mà thôi. Mọi việc diễn ra quá nhanh, thời gian cho huynh tiêu hóa cũng không nhiều, trong lòng huynh nhất định có tức giận, có lẽ đang nghĩ dù Ô gia chết hết cũng không cho các người chiếm tiện nghi... Đại đa số mọi người lúc đầu đều nghĩ như vậy, điều đó có thể hiểu, nhưng mà chuyện này rất lớn, cần phải quyết định một cách chính xác.”

Ninh Nghị dừng lại nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó mới thành khẩn quay đầu lại nhìn Ô Khải Long:

“Thời gian không còn sớm, ta cũng không muốn nói thêm với huynh nữa, nên trở về đi, thời gian tới chắc chắn rất bận, nào là phải thông báo, phải nghĩ đối sách. Giờ vẫn còn sớm, có thể tập trung mọi người lại ngắm nghĩ, không nên lãng phí, nên giành giật từng giây.”

Hắn nói xong, cười nhìn Ô Khải Long, sau đó cầm cuốn sách hóa học ở bên cạnh nhìn xem. Ở đối diện, Ô Khải Long đẩy ghế đứng dậy, đột nhiên Ninh Nghị nhớ tới một chuyện, ngắt đầu nói:

“À, ấm trà này ta mời.”

Ô Khải Long đứng ngẩn ra mấy giây, nhưng cũng không nói được gì, sắc mặt hắn lúc này không biết nên tả màu gì cho hợp. Lúc sắp đi xuống lầu, hắn quay lại nhìn, thấy Ninh Nghị vẫn ngồi đó, cúi đầu cầm bút lông liên tục chú thích vào mấy cái hình vẽ, thỉnh thoảng nhíu mày trầm tư, suy nghĩ, nhấp một ngụm trà. Khi ngừng bài, cách nói chuyện của đối phương ẩn hàm sát khí, nhấn mạnh tính nghiêm trọng của sự việc, vậy mà thái độ lại ung dung, giống như đang đề cập tới một chuyện bình thường.

Thực ra trời vẫn còn sớm, mặt trời mới ở lưng chừng, ánh nắng như muốn cắt đôi tòa lầu bên cạnh...

136. Q.2 - Chương 137: Lật Tay Làm Mưa

“Tránh ra một chút, né đầu ra, đừng đẩy đệ...”

“Nói nhỏ thôi.”

“Không sao đâu, bên kia không nghe được...”

Tiếng nói rất nhỏ mà rõ.

Buổi chiều hôm nay, một cậu nhóc và một thiếu nữ trốn sau cái cột từ trên tầng ba nhìn xuống.

Đây là khu vực nằm cạnh chợ Đông, thích hợp với những hoạt động giải trí, thanh lâu cũng nhiều mà quán trà tửu lâu cũng san sát, những mái hiên cong vút chạm vào nhau như khiêu khích. Con đường bên dưới không rộng nhưng có khá nhiều người bán hàng rong mở quán, bán đủ loại đặc sản, món ngon, trong tửu lâu, quán trà bên cạnh thường có nhiều người vào xem hát hoặc nói chuyện. Đứng trên tầng 3 của Hương Noãn trà lâu, một trong những trà lâu nổi danh nhất Giang Ninh, có thể quan sát xung quanh, nhìn xuống đường phố, thế nhưng phòng ở tầng này rất đắt, thường dùng cho những người có thân phận địa vị. Lúc

này, trong một gian phòng có một cậu nhóc và một thiếu nữ mặc trang phục hoa lệ, khí tức sang trọng quý phái vượt xa người bình thường, không biết đang lén lút đứng sau cây cột nhìn, bàn gì đó.

“A a a... hần lại rót trà cho đối phương, nhất định là đang nói gì đó không tốt...”

“Sắc mặt tên kia kỳ quái thế, lúc đỏ lúc trắng...”

“Nham hiểm, chắc chắn đang giả ngu giết người, tên Ô gia kia bị chọc cho tức chết rồi...”

“Tỷ tỷ bình thường chẳng bị thầy chọc giận là gì... Á, đệ không nói nữa, đệ sai rồi...”

Thiếu nữ nhỏ trợn mắt nhìn em trai mình.

Trên một quán trà đối diện có hai người đàn ông đang ngồi nói chuyện. Không lâu sau, một người đứng dậy rời đi, một người cúi đầu đọc sách, viết vẽ gì đó. Hai chị em ở quán trà bên này đang tính xem có nên tới chào hỏi hay không.

“Chắc là đang viết cái gì đó rất thú vị...”

Cậu nhóc chống cằm vào lan can tự nhủ.

Cô bé không nói gì, đột nhiên giật mình vì một giọng nói ở sau lưng:

“Ai? Người kia là ai?”

Hai đứa bé vội vã quay đầu lại, đã thấy không ít người vô thanh vô tức xuất hiện ở sau lưng. Người đang cúi đầu nhìn họ là một người đàn ông trung niên, chừng 40 tuổi, mặt chữ quốc (vuông), để chòm râu dài ba tấc, uy nghiêm nhưng phúc hậu, trên mặt nở nụ cười. Bị người này hỏi, cô bé Chu Bội nháy mắt, lăm lăm cái gì đó, cậu nhóc Chu Quân Võ im lặng, có lúc há miệng định nói rồi lại lắc đầu rất nhanh. Người đàn ông trung niên kia vừa cười vừa kinh ngạc.

“Không thể nói...”

“Không, bọn con đâu có quen.”

Quân Võ nhe răng cười, chị gái Chu Bội ở bên cạnh vốn đang nhìn ngó xung quanh nghe em trai mình nói vậy thì lập tức nghiêm nghị. Người đàn ông kia gật đầu “à” một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn sang quán trà đối diện:

“Nhưng mà, vi phụ thấy người trẻ tuổi này là một nhân tài, muốn kết giao một phen.”

Nói đến đây, hần bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, cúi người nói nhỏ vào tai của cô bé:

“Mà hai năm nữa Bội nhi cũng tới cuối cặp kê, lúc nãy có nhiều tài tử như vậy con không muốn vào, chẳng lẽ muốn cùng Quân Võ ở đây...”

“Không phải!”

Chu Bội bật thốt lên, sau đó ngẩn người, ảo não vỗ vỗ trán mình. Trung niên nam tử nở nụ cười, nhìn về phía đám người đứng sau lưng:

“Mọi người, ta không biết người bên kia là ai, mọi người có biết không?”

“Khởi bẩm vương gia, người này là rể Tô phủ, tên Ninh Nghị, tự là Ninh Lập Hằng.”

Một lão giả chừng 50 tuổi chấp tay thấp giọng trả lời.

“A? Đệ nhất tài tử?”

Người được gọi là vương gia kia cũng ngẩn người, sau đó ngoái đầu nhìn lại, cảm thấy người kia còn quá trẻ. Đương nhiên, hần cũng có hứng thú với cái danh hiệu đệ nhất tài tử này, sau một lúc liền nhìn con gái đứng bên cạnh, trong mắt có chút nghi hoặc, có chút tình anh.

“Đã sớm nghe nói người này có tài thơ kinh thế, chỉ là chưa từng gặp mặt, chư vị ở đây đều là nhân sĩ uyên bác, không biết có quen người này không...”

Ban đầu hắn định nói là dẫn tiểu vương tới làm quen, nhưng thấy hai đứa con của mình có thái độ không bình thường nên chuyển tâm tư:

“Không biết... người này có nổi tiếng không?”

Người đàn ông trung niên này chính là phụ thân của Chu Bội và Chu Quân Võ, cũng là một trong những hoàng thân vô tích sự nhất Giang Ninh, Khang vương Chu Ung, tuy cũng là vương gia nhưng tài năng của hắn chẳng có gì, không biết kiếm tiền như cô cô hắn (cô – họ nhà nội, anh trai của bố) là Chu Huyền và cô phụ (chồng của cô) Khang Hiền. Thật ra thơ văn của hắn không tốt, ngày thường hay đi nghe hát, thành thạo các chuyện như đá gà đá chó, không có việc thì ra ngoài đi săn, thỉnh thoảng mới bắn trúng được một hai con thỏ.

Đương nhiên, thơ văn là thứ mà từ xưa đến nay toàn dân sang hèn đều có thể thưởng thức, có một khoảng thời gian hắn cũng nổi hứng đòi học văn. Có thân phận vương gia nên kiểu gì cũng phải có lúc phong nhã. Lần này hắn mang theo một số người, cơ bản đều là tài tử Giang Ninh, nghe hắn hỏi như vậy, một người trong đó chấp tay nói:

“Tên Ninh Nghị này đúng là rất có tài hoa.”

Đây là một câu nói tốt, nếu có đám công tử quần là áo lụa của Tô gia ở đây nhất định sẽ giật mình, bởi người nói chính là Liễu Thanh Dịch, thế nhưng đây mới chỉ là nửa câu đầu, hắn cười nói tiếp:

“Chỉ là gần đây,... a, việc này không có liên quan gì tới thơ văn, nói không tiện lắm, tài thơ của Ninh Nghị, tại hạ từ trước tới nay luôn bội phục.”

“Sao? Tên Ninh Nghị này có chuyện gì à? Thanh Dịch cứ nói một chút, không sao đâu, mọi người cùng nghe...”

Chu Ung cười híp mắt nhìn hắn.

Sắc mặt Liễu Thanh Dịch biến ảo, do dự một chút rồi gật đầu nói:

“Đã như vậy, thì... Thực ra đây cũng chẳng phải là chuyện gì mới mẻ, chỉ là Khang vương điện hạ chắc chưa nghe nói, chuyện bắt đầu từ hai tháng trước, hăng vãi Tô gia gặp chuyện ngoài ý muốn...”

Hai tháng vừa qua, chuyện xảy ra đối với hăng vãi Tô gia chẳng khác nào chuyện cổ tích, đầu tiên là người của Tô gia bị ám sát, bị sát thủ vu oan chuyện dùng thủ đoạn không tốt, sau đó Tô gia bắt đầu xuống dốc, cố gắng dốc hết sức phô trương thanh thế, ai ngờ Hoàng thượng lại bị người khác đoạt mất. Tuy nói chuyện ăn cắp phương pháp nhuộm của người khác là không hay gì, nhưng nó cũng mang tới tác dụng bất ngờ, bấy giờ kể ra, mọi người mới sợ hãi than thở vì tranh đấu gay gắt. Khi Liễu Thanh Dịch nói xong, mọi người mới hiểu, hóa ra Ninh Nghị có sắm một vai quan trọng trong đó, nhưng lại chẳng làm nên tích sự gì cả.

Đệ nhất tài tử có thể nổi danh về thơ văn, nhưng lại bình thường trong những phương diện khác, cho nên trong lòng người khác lập tức nghĩ tới chuyện người này ba hoa chính chòe, hứng thú lập tức giảm đi. Ngoài đầu nhìn sang nam tử trẻ tuổi ở quán trà bên cạnh, mọi người thấy cũng đúng, tài thơ kinh người là thiên phú trời cho, cũng vì học giỏi nên kinh nghiệm thiếu. Lúc này, ở quán trà bên cạnh, Ninh Nghị đã thu dọn các thứ, sau đó đứng dậy tính tiền, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“A, thật là đáng tiếc...”

Chu Ung thở dài, không biết đang tiếc chuyện không gặp được Ninh Nghị hay là đang nói tới chuyện tranh đấu giữa hai nhà Tô – Ô, sau đó lại nhìn con gái mình, thấy nó không cho là đúng, ánh mắt hơi có chút phức tạp, cúi đầu trầm tư.

Liễu Thanh Dịch cũng nhìn theo hướng Ninh Nghị biến mất, trong mắt hiện lên sự đắc ý và hận ý.

Ở bên cạnh, hai chị em mím môi trao đổi ánh mắt, có chút giảo hoạt.

Khi xa phu vén rèm thông báo đã về tới nhà, Ô Khải Long mới xốc rèm đi xuống. Thời gian lúc này đã gần chạng vạng, ánh mặt trời hắt hiu vàng vọt, có nhìn trực diện cũng không còn chói mắt. Cổng lớn vô cùng

đẹp, có phần trang nghiêm, mỗi khi hần nhìn thấy cái cổng này là lại nghĩ tới gia tộc mình... uy nghiêm giàu mạnh, trong lòng cảm thấy vinh dự.

Còn nhớ, lúc nhỏ hần đã từng hỏi mẫu thân, vì sao sân của nhà chúng ta lại đặc biệt to lớn như vậy, vì sao cổng của chúng ta lại khác cổng nhà khác. Mẫu thân nói, bởi vì Ô gia chúng ta là hăng vải lớn nhất Giang Ninh.

Ô gia là hăng vải lớn nhất Giang Ninh...

Trên thực tế, đặc biệt trong khoảng thời gian gần đây, một tháng vừa rồi vô cùng bận rộn, trái tim hần cảm nhận điều này rõ ràng hơn bao giờ hết, nhớ tới những lời nói chuyện với mẫu thân khi còn nhỏ, hần lại càng tự hào.

Hăng vải lớn nhất Giang Ninh.

Đây là vị trí mà biết bao người của Ô gia đã nỗ lực, cố gắng, từ nhỏ đến lớn, trong tim hần vẫn tồn tại một suy nghĩ, đó là làm sao hăng vải Ô gia không chỉ lớn nhất Giang Ninh.

Từ nhỏ, hần đã tự tin mình làm được điều này, thậm chí khoảng thời gian trước, hần thấy mình đã thành công.

Vậy mà tất cả bỗng nhiên đen sẫm lại trong ánh nắng chiều.

Lúc này, hần cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Hần thậm chí còn không nhớ chiều không nay mình rời khỏi quán trà thế nào, lên xe ngựa lúc nào, cơ thể hần nhẹ như bông, phiêu phiêu bay bổng.

Tất cả những thứ này không còn tồn tại nữa...

Hần nghĩ như vậy bèn cất bước đi tới một vị trí trong nhà.

Thậm chí hần cũng chẳng biết phải mở miệng thế nào, nói cho phụ thân và mọi người chuyện này thế nào, nhưng đúng là không thể không nói...

Lúc Ô Khải Hào về đến nhà cũng là lúc đã sáng đèn, bầu không khí có gì đó không ổn lắm. Một gã gia đình tiến lại bảo hần tới đại sảnh một chuyến, khi đi qua cái sân sau cổng, hần thấy Ngũ thúc công – người đã quá lâu rồi không tham gia công việc của gia tộc đang được hai nha hoàn đỡ tới. Ánh đèn như có chút tối đi.

Hần biết chuyện lớn đã xảy ra rồi. Mấy ngày hôm nay, vải hoàng kim trong nhà kho không ngừng phai màu, hần biết sẽ có lúc sẽ diễn ra chuyện này, nhưng nó sao nặng nề đến thế, như có tảng đá ngàn cân treo trong lòng. Trong lúc nhất thời, hần chẳng kịp chào hỏi gì Ngũ thúc công mà ba chân bốn cẳng chạy thẳng tới đại sảnh.

Phụ thân, huynh trưởng, đại bá Ô Thừa Giản, Tam thúc Ô Thừa Viễn, thậm chí còn hai người trong họ có mối quan hệ mật thiết cũng đến, hai người này có khá nhiều quyền lợi trong họ, thế nhưng những chưởng quỹ có sức nặng như Lạc Mẫn Chi không có mặt. Lúc này hầu như mọi người chưa có ai ăn cơm, trên bàn đã bày sẵn nhưng không ai động chạm gì cả. Ô Khải Hào nhìn thoáng qua rồi đi tới phía trước.

Sự tình còn nghiêm trọng hơn hần tưởng tượng nhiều, bởi vì nếu chỉ chuyện vải phai màu, thì mấy hôm trước mọi người cũng đã chuẩn bị tâm lý hết rồi. Nhưng lúc này, sắc mặt phụ thân hần không tốt, không ngồi vào vị trí gia chủ mà ngồi ở một cái ghế bên cạnh, tuy rằng vẫn cố giữ sự uy nghiêm và trấn định, nhưng ánh mắt đã không còn như xưa. Ô Khải Hào đi tới bên cạnh, lão mới nhận ra và thở dài thườn thượt, cười nhạt.

“... Cửa son tới trước đã khinh người... Đầu bạc biết nhau còn giữ miếng... A...”

Trong tiếng cười nhạt không chỉ có địch ý mà còn có thể nhận ra một chút chán chường. Lão nhìn đứa con thứ hai trước mặt, lắc đầu.

“Tất cả mọi người đã bị một mình hần lừa... Người ta vốn chẳng coi chúng ta ra gì..., Khải Hào...”

“Phụ thân, làm sao vậy?”

“Con ăn cơm chưa?”

“Cơm nước mọi người đã chuẩn bị, ăn một chút rồi nói. Đã xảy ra chuyện, hỏi đại ca con thì biết...”

Ô Khải Hào thấy phụ thân nhắm mắt lại, xoa xoa trán, khi mở ra thì ánh mắt đã ổn định trở lại, chút hốt hoảng lúc nãy đã biến mất, trở lại vị trí người đứng đầu gia tộc, gia chủ tinh anh quyết đoán của hãg vải lớn nhất Giang Ninh. Thế nhưng chỉ được một lúc, lão lại quay sang nhìn góc phòng, thở dài.

Đây không phải là tín hiệu tốt.

Ô Khải Hào xoay người đi tới chỗ anh trai mình, giờ này khắc này, bóng người kia cũng có chút nặng nề, ánh mắt lạnh lùng. Nhưng may mà người này vẫn còn trấn định, chắc là đang suy nghĩ đối sách.

“Ca.”

“Ngồi đi.”

Ô Khải Long nhìn hãn một cái, vỗ vỗ vị trí bên cạnh. Thời gian hoảng loạn của hãn đã qua, lúc này vô cùng trấn định. Đợi em trai mình ngồi xuống, hãn mới lạnh lùng cất tiếng:

“Vải trong nhà kho vẫn tiếp tục phai màu, chiều nay ta ra ngoài gặp Ninh Lập Hãg, sau đó...”

Hãn dừng một chút, thấy Ngũ thúc công già nua từ cửa bước vào bên cùng mọi người đứng dậy chào, rồi nói:

“Sau đó hãn nói cho ta biết, ta mới hiểu chuyện gì đang xảy ra...”

Ánh mặt trời đã hết, ánh đèn đã lên, đêm khuya thanh vắng, trong dinh thự của Ô gia, ánh lửa bập bùng, những người từng giữ vị trí quan trọng trong Ô gia bắt đầu lần lượt đi tới nơi này.

Những người có tư cách tham dự hội nghị này đều là những người từng quản lý Ô gia như Ô Thừa Hậu, anh em họ hàng có địa vị cao, giữ chức vị trọng yếu trong hãg vải, hoặc là những người trẻ tuổi được trọng dụng, có địa vị gần với Ô Khải Long, Ô Khải Hào, hoặc là những tiền bối đã từng cạnh tranh với Tô Dũ trên thương trường. Ô gia là hãg vải lớn nhất Giang Ninh, những người từng hô mưa gọi gió thời gian trước cũng có mặt. Họ giạt mình sợ hãi vì nguy cơ xảy đến, muốn tập trung lại với nhau, đồng tâm hiệp lực thương nghị ứng đối.

Hai tháng trước, dù là lúc quyết định tranh đoạt Hoàng thương, Ô gia cũng không mở hội nghị lớn như lúc này, số người không bằng một phần tư ở đây, đặc biệt là những nhân vật cấp bậc nguyên lão như Ngũ thúc công, Bát thúc công, họ là những người trước đây chỉ cần dậm một chân cũng có thể khiến ngành vải Giang Ninh gặp động đất, giờ đang lúc an hưởng tuổi già nhưng vẫn phải tới, tình thế nguy hiểm thế nào, không nói cũng biết.

Hai tháng trước, người trong Ô gia sung sướng nghĩ tới nhiều thứ, tên thư sinh kia chỉ làm chuyện khôi hài, để mọi người bàn tán bình phẩm, nhưng mà sau hai tháng, những thứ hồi hợt kia đang vùng dậy, biến thành sát khí phủ lên đầu họ, ầm ầm đè xuống!

137. Q.2 - Chương 138: Mặt Mũi Địch Thủ

Buổi tối, phủ Công chúa Thành Quốc.

Từ khi triều Vũ khai quốc tới nay, hoàng tộc Chu thị khai chi tán diệp (sinh sôi nảy nở), tới lúc này cũng được coi là hưng thịnh. Cũng bởi vì hoàng tộc quản lý tôn thất tương đối nghiêm, cho nên hoàng thân phú quý không ít, nhưng người được hoàng thượng coi trọng lại không nhiều, tự nhiên, cái danh phò mã trở thành một danh hiệu đáng xấu hổ.

Tuy rằng Giang Ninh không chỉ có một người có thân phận phò mã, nhưng phò mã của công chúa Thành Quốc lại khác, bình thường mọi người thường nói thân phận công chúa tôn quý, thế nhưng người muốn làm phò mã chưa chắc đã là người có bản lĩnh, Khang Hiền là đại nho đương đại, có tài học thực sự trên phương diện thơ văn. Mà quan trọng nhất là bối phận của họ cao hơn so với hoàng tộc bình thường.

Thông thường mà nói, công chúa là con gái của hoàng đế, nhưng công chúa Thành Quốc Chu Huyền không đơn giản như vậy, ngoài danh xưng Trưởng công chúa, bà ta còn có thân phận cô cô của hoàng đế. Nói nghe thì dài nhưng mọi người nghĩ cũng cảm thấy lợi hại. Nguyên nhân vì sao một đại nho như Khang Hiền đồng ý làm phò mã, số người biết không nhiều, đương nhiên có biết cũng chỉ im lặng, không dám nói ra. Tóm lại, đại trưởng công chúa Chu Huyền tinh minh lợi hại và phò mã Khang Hiền tài học hơn người nhìn thì nhân nhả vô sự, nhưng thực tế lại quản lý thương trường và tài phú vượt xa thiên hạ, nếu là người bình thường, chắc họ phải khiến thiên hạ lú lút suyết xoa.

Đương nhiên, người thông minh đều hiểu cái chân lý bo bo giữ mình là như thế nào, ở Giang Ninh, công chúa Thành Quốc bỏ ngoài tai khá nhiều chuyện đại sự không liên quan đến mình, dù có nhiều sản nghiệp và quyền lực nhưng chỉ tỏ ra mình là người phát tài mà thôi. Cũng vì nguyên nhân này mà có rất nhiều hoàng thân cố gắng lôi kéo làm quen. Xế chiều hôm nay, sau khi Khang vương Chu Ung dẫn hai đứa con nhỏ và một đám tài tử đi uống trà thì nhân tiện tới đây bái phỏng.

Lúc này đã qua thời gian ăn cơm tối, Chu Ung đang ngồi trò chuyện với Hoàng cô. Vừa nãy hai đứa con của hắn và Khang Hiền cũng ở chỗ này, chỉ là Tiểu Bội và Quân Vô dù có tới đây cũng không chịu ngồi yên, thường kéo Khang Hiền tới Tàng Trân xem đồ tốt. Ngày thường Chu Ung tới phủ Phò mã không nhiều lắm, nhưng lúc nhỏ rất thân thiết với Trưởng công chúa nên hôm nay ngồi tâm sự các loại chuyện nhà rồi mới ra về, khi về tới hoa viên hắn gặp Khang Hiền, còn hai đứa con thì không biết chạy đi nơi nào.

Chu Ung đối với Khang Hiền rất là tôn kính, hai người vừa đi tới lương đình vừa nói chuyện, sau khi nói một vài chuyện vụn vặt, hắn bắt đầu nói tới chuyện chiều nay:

“Hôm nay cháu có mang theo Tiểu Bội, Quân Vô tới Hương Noãn trà tứ, cùng đi có nhiều tài tử, không ngờ có gặp một người, chính là người trước đây cô phụ có nhắc...”

Hắn kể lại câu chuyện, cũng nhắc tới cả việc Liễu Thanh Dịch:

“A, cái danh đệ nhất tài tử đúng là khiến nhiều người phải đổ kị, Liễu Thanh Dịch cũng là người lòng dạ rộng rãi, miệng thì luôn nói Ninh Nghị tài học hơn người, nhưng thực ra trong lòng cũng ghen ghét, muốn tung lời thị phi. Đối với Ninh Lập Hằng, thời gian trước cô phụ có nói với cháu việc cho Tiểu Bội, Quân Vô bái hắn làm thầy, chiều nay cháu đã thấy mặt, không biết cô phụ có biết chuyện hai nhà Tô - Ô không?”

Hai người ngồi trong lương đình, Chu Ung kể chuyện, Khang Hiền bật cười. Trên thực tế, nói Chu Ung rất quan tâm chuyện này thì Khang Hiền không tin, từ nhỏ tới giờ việc dạy dỗ Tiểu Bội, Quân Vô thế nào phần lớn đều do Khang Hiền chỉ định. Lúc trước lão bảo để cho hai đứa bé bái Giang Ninh đệ nhất tài tử làm thầy, hắn cũng gật đầu, dù sao người ta cũng là đệ nhất tài tử, mà điều Khang Hiền nói thì khẳng định không sai, nhưng do hôm nay có chuyện nên hắn mới gọi là để tâm.

Người của hoàng gia đúng là rất quan tâm tới chuyện riêng tư cá nhân.

“Ha hã, hơn tháng trước, ta cũng hỏi Lập Hằng điều này, lúc đó hai nhà Tô - Ô còn đang tranh đấu Hoàng thượng âm ỉ, sau đó Tô gia bị người ta hất cẳng, hắn còn giận dữ mà viết bài thơ “Rót rượu mời Bùi Dịch”, ta vốn cho rằng hắn buồn bực, chuyện không dễ giải quyết, kiểu gì cũng phải tìm ta xin giúp đỡ, nhưng đợi mãi không thấy. Sau này đôi bên có gặp nhau trong nhà Tần lão, hắn cũng tâm sự, có chút không yên lòng nhưng lại không muốn mở miệng nhờ vả, thực đúng là làm cho người ta tức giận...”

“Nếu là như vậy thì người này đúng là có vài phần ngạo khí.”

Chu Ung gật đầu nói:

“Nhưng hình như cô phụ khá thân với Ninh Nghị thì phải? Còn có cả... Tần lão?”

Hắn nhớ Ninh Nghị mới chỉ là một người chừng 20 tuổi đầu, vốn chỉ nghĩ cô phụ tán thưởng tài hoa của hắn, ai ngờ lúc này nghe kể chuyện mới biết hai người giao tình không bình thường.

“Ha ha, vốn là bạn đánh cờ, giao tiếp không nhiều nhưng sau đó Lập Hằng có giúp ta một đại ân, cho nên muốn báo đáp mà thôi.”

Khang Hiền nghiêm túc gật đầu, sau đó mới cười ra thành tiếng:

“Nhưng mà sau đó mới biết, đây không chỉ là ngao khí. Lúc đó ta cũng hỏi, bằng vào giao tình giữa hai người chúng ta, mở miệng nhờ một việc mà cũng khó khăn như vậy sao? Việc này có liên quan tới thanh danh của hần, cũng có ảnh hưởng cực lớn với Tô gia, ta vốn định ra tay giúp hần một lần, ai ngờ sau đó hần nói một câu làm ta phải cân nhắc lại, ha ha...”

Trong lòng cảm thấy thú vị, lão cười rất hài lòng, Chu Ung nhú mày:

“Một câu nói?”

“A, vãi đã phải màu.”

Khang Hiền lắc đầu, câu nói đơn giản này vang lên trong lương đình, ban đầu Chu Ung còn nghi hoặc không hiểu, trong lúc nhất thời xung quanh trở nên yên tĩnh, phải rất lâu sau hần mới nhận ra:

“A?”

Cùng thời gian với cuộc nói chuyện trong phủ Phò mã, trong đại sảnh Ô gia lúc này cũng đang bàn cãi kịch liệt. Rất nhiều gia đình được cất cử bảo vệ từ xa nơi này, thỉnh thoảng họ quay đầu lại nhìn bóng người trong phòng, nhưng không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Trong phòng lúc này đang tràn ngập bầu không khí cổ quái chưa từng có, tâm tình của mọi người khác xưa, phần nộ, kinh ngạc, sợ hãi, nghi ngờ, thậm chí có phần hỗn loạn.

“Dù thế nào, một phần ba là không được... không bao giờ được, chưa từng có chuyện kiểu này xảy ra!”

Mọi người to tiếng với nhau đã được một lúc, lúc đầu nghe Ô Khải Long kể lại mọi người, đầu tiên là mọi người im lặng, sau đó mới nghị luận to tiếng.

Mặc dù thương trường tham lam nhưng chuyện lại này rất ít khi xuất hiện, nhà này nói với nhà kia bảo rằng, người cho ta một phần ba gia sản đi. Loại chuyện này mới nghe thì chẳng có chút giá trị thảo luận nào, nhưng bầu không khí lúc này cũng vì vậy mà lắng xuống, họ biết rằng đây không phải chuyện đùa, nghiêm túc suy nghĩ hậu quả mọi việc.

“Cho bọn hần một phần ba? Sau đó lại mang một phần ba, thậm chí một nửa gia sản để chạy tội? Vậy thì Ô gia chúng ta sẽ biết thành cái gì? Chúng ta... Chúng ta cho dù chết, cũng không thể làm ... liệt tổ liệt tông thất vọng, bọn họ tốn bao nhiêu công sức mới gây dựng lên sự nghiệp hiện giờ! Danh tiếng hăng vãi lớn nhất Giang Ninh...”

Người phụ trách Hạ châu, Ô Thừa Lạc lắc đầu:

“Chẳng qua chỉ là vãi phai màu, ta không tin vì việc này mà bị xét nhà diệt tộc! Chỉ cần kéo dài thời gian, chuẩn bị kỹ lưỡng, Ô gia chúng ta nhất định sẽ vượt qua cửa ải này!”

“Quan trọng là mọi người đẩy tường cơ, lão Thất.”

Ô Thừa Viễn nhắc nhở một câu.

Bên kia, Ô Thừa Khắc xanh mặt:

“Cho họ một phần ba, sau đó lại mất một phần ba chạy chọt, rồi lại buông bỏ một số thị trường, chỉ làm Hoàng thương, Tô gia chúng ta còn hi vọng gì không. Sau chuyện này, ai biết Tô gia có dừng tay như đã nói hay không?”

“Ai biết họ có lên tung tin sau lưng Ô gia chúng ta hay không?”

“Bọn họ chỉ muốn nhận được lợi ích, hưởng chi... danh tiếng của họ tương đối tốt...”

“Đẩy chúng ta vào chỗ chết mà danh tiếng còn tốt ư?”

Ô Thừa Lạc có chút nghi hoặc nhìn Ô Thừa Khắc.

“Chỉ ít sẽ không bị người đời nói là nhận tiền bạc của chúng ta rồi còn không giữ lời bức tử chúng ta...”

Ô Khải Long nói với giọng trầm thấp tham chiến.

“Ép có chết hay không còn là một vấn đề đó!”

“Thất thúc, đừng nói ngang quá...”

“Ta không nói ngang, là cháu bị cái tên thư sinh kia hù dọa thì có. Đám tài tử bình thường ai chẳng ba hoa chích chòe!”

“Nhưng chiến tranh sẽ xảy ra, hơn nữa kiểu gì mọi người cũng sẽ hòa nhau công kích chúng ta, Thất thúc! Bây giờ đang có một đám người chú ý tới Tô gia, bọn họ đang há miệng chờ Tô gia đổ xuống đấy! Đó là ở trong tình huống Tô gia không gặp rắc rối lớn với quan phủ. Nhưng nếu đổi lại là chúng ta, không những họ há miệng mà còn bỏ đá xuống giếng! Đối thủ của chúng ta ít hơn Tô gia ư?”

“Mọi chuyện không nhất định tới mức đó! Nếu chúng ta làm theo lời hấn nói, chuyện đến mức nào còn chưa biết...”

“Câm miệng!”

Ầm một tiếng, một cây quả trứng đập xuống đất, những tiếng ồn ào, cãi cọ đang diễn ra lập tức im bật, Ngũ thúc công Ô Trần đã nổi giận, đứng dậy giữa trận địa.

“Đừng có ngồi đây nói nhảm, bây giờ còn chưa tới mức ư. Là Xét! Nhà! Diệt! Tộc! đấy”

Hấn gõ quả trứng xuống đất, lập lại một lần nữa:

“Xét nhà diệt tộc!”

Lão nhân quay đầu nhìn bốn phía, sau đó trở lại ghế ngồi, vừa thở dốc vừa nói chuyện: “Còn chưa hiểu ư? Còn chưa tới mức ư, lúc tới mức rồi thì không chỉ là ba phần, mà là sáu phần cũng không cứu được, đến lúc đó còn bị xét nhà diệt tộc, tất cả mọi người ngồi đây và những người ở ngoài kia, bao gồm cả vợ con các người cũng sẽ bị giết, bị sung quân. Điều này mọi người phải nhớ lấy... Đừng cãi nhau nữa, nói điều gì đó hữu dụng đi.”

“Chỉ có thể... tìm tới một số đại nhân...”

Ô Thừa Viễn do dự một lúc rồi nói.

Phía trên Ô Thừa Hậu lắc đầu:

“Mười ngày thời gian, dù có liên hệ với các vị đại nhân cấp ba tỉnh sáu bộ cũng không có hiệu quả.”

Ngũ thúc công Ô Trần cố gắng nói:

“Tuy nhiên, mọi người cũng phải xét trường hợp có nghiêm trọng tới mức xét nhà diệt tộc hay không? Trước tiên bàn về vấn đề này đã.”

“Trần gia và Lữ gia đang nhòm ngó chúng ta, bọn họ trước đây làm Hoàng thương, hiện giờ vẫn muốn làm, bọn họ... cũng có quan hệ trong quan trường, nếu Ô gia chúng ta đổ, phải chia sẻ định mức, vậy thì họ rất cao hứng...”

“Mọi người chắc chắn sẽ nhân cơ hội xâu xé...”

“Hơn nữa nếu không có chiến tranh...”

Ô Khải Long nhíu nhíu mày:

“Vậy thì khả năng cứu vãn rất lớn...”

“Mà cũng chưa chắc chiến tranh xảy ra đã gặp chuyện không may, khả năng này chiếm bao nhiêu phần trăm?”

Ô Thừa Lạc nói.

“Cháu không biết.”

Ô Khải Long thẳng thắn nói, sau đó nhìn quanh:

“Các vị thúc thúc bá bá, mọi người cảm thấy thế nào? Mọi người... có dám mạo hiểm như vậy không?”

Loại chuyện như xét nhà diệt chung quy chỉ được quyết định bởi tâm tình của hoàng đế, nếu là chuyện của một người thì còn dám mạo hiểm. Nhưng mà đêm trước chiến tranh, hăng hái Ô gia lại nhiều tiền, phản ứng của hoàng thượng thế nào còn chưa biết được. Mọi người nghĩ tới điều này đều im lặng, cúi đầu khổ tư.

Ngũ thúc công gõ quải trượng một cái:

“Điều này phải thảo luận cho kỹ...”

“Chưa hẳn đã hết cơ hội.”

Ô Thừa Khắc suy nghĩ hồi lâu mới nói:

“Tên Ninh Lập Hằng kia nói rất đơn giản, đó là bảo chúng ta dùng tiền cứu nguy, nhưng trên phương diện làm ăn, hẳn đang phô trương thanh thế bao phần, chúng ta không biết. Chúng ta bây giờ cứ xem Tô gia triển khai thế nào, phân tích rõ ai là người chủ mưu, ai là người hỗ trợ rồi mới tính toán tiếp...”

Ô Thừa Hậu gật đầu:

“Đơn giản là ba người Tô Dũ, Tô Đàn Nhi, Ninh Nghị...”

Ô Thừa Viễn cau mày nói:

“Ninh Nghị thế nào ta không rõ ràng lắm, nhưng Tô Dũ, Tô Đàn Nhi đều không phải là kẻ khù khờ, nếu như thử mà hỏng thì làm sao?”

Ô Thừa Hậu trầm mặc trong chốc lát:

“Vậy còn xem họ nhần tâm tới mức nào...”

“Tô Đàn Nhi gần đây cũng chẳng sung sướng gì.”

Ô Khải Hào ngẩng đầu:

“Ô gia chúng ta có chuyện, tình hình không ổn, nhưng kiểu gì cũng có thể kéo dài mấy tháng, thậm chí nửa năm... Tô Đàn Nhi hiện giờ đang phải cố gắng chứng minh năng lực, cháu nghĩ... nhất định sẽ có khả năng đàm phán... xin hoãn lại thời gian với Tô gia, chúng ta nhân cơ hội đó tung tin đồn, làm cho các vị đại nhân bên trên không biết đâu là thực giả.”

“Như vậy chỉ lừa được một số người, Tô gia mà tung tin thì kiểu gì cũng có người tin, trong khi chúng ta cần thời gian không chỉ một hai tháng...”

Có người lắc đầu:

“Muốn tìm điểm đột phá trong chuyện này thì phải biết ai là người chủ mưu, ta nghĩ chuyện này không giống với tác phong của Tô Đàn Nhi.”

“Trước đây Tô Dũ cũng chưa từng dùng cách này, không giống... Nhưng trừ bọn họ ra, tên Ninh Nghị kia làm gì có năng lực này, kế hoạch này không chỉ có thông minh là làm được, trước đây chúng ta cũng đã điều tra, hẳn làm gì có kinh nghiệm trong ngành vải, người còn lại chỉ có thể là Tô Đàn Nhi...”

Trong tiếng bàn luận, Ngũ thúc công ở bên kia thở dài, nhìn Ô Khải Long nói:

“Khải Long, cháu là người tiếp xúc với Ninh Nghị nhiều nhất, cháu nói xem thế nào? Hẳn đúng là người sắp đặt kế hoạch ư?”

Ô Khải Long có chút do dự:

“Cháu, cháu cũng có chút nghi hoặc, thế nhưng...”

Hắn lắc đầu:

“Điều này đúng vậy...”

Trên mặt trận kinh doanh, có hiểu rõ được địch thủ mới có thể bắt tay vào làm ăn, mới nghĩ ra được sách lược cứu mọi người thoát khỏi tình thế nguy hiểm, nếu như đối phương bố trí một kế hoạch hoàn mỹ, mọi người chỉ còn cách tìm nhược điểm trong hoàn mỹ, suy đoán xem có thể làm gì với nhược điểm đó. Tô gia và Tiết gia tranh chấp nhiều năm, Ô gia chỉ giữ thái độ trung lập, nhưng đối với Ninh Lập Hằng, tới hiện giờ, chẳng có ai trong số họ hiểu một cách rõ ràng, chỉ có Ô Khải Long là người tiếp xúc lâu nhất, miễn cưỡng hiểu một số thứ.

“Thực ra tới giờ mọi người vẫn bỏ qua một chuyện...”

Trong chốc lát, hần thở dài, tiếp tục nói:

“Tính cách của Tô Đàn Nhi thế nào, mọi người đều biết. Hai tháng trước, từ khi Tô Bá Dung bị đâm, nàng ta đột nhiên đổ bệnh, chúng ta cho rằng cô ta bị áp lực quá lớn, mà đúng là lúc đó áp lực rất lớn cho nên chúng ta không hoài nghi gì cả, thế nhưng về sau mới biết là có chuyện.”

Hần nói câu này khiến cho người bên cạnh nhớ ra, Ô Khải Hào nói:

“Một tháng cô ta không ra ngoài...”

“Đúng vậy.”

Ô Khải Long gật đầu:

“Với tính cách của Tô Đàn Nhi, chỉ cần khỏi phong hàn, không còn sốt, nàng ta sẽ không chịu ngồi trên giường dưỡng bệnh. Ninh Nghị tiếp nhận công việc, có một số chuyện buồn cười, nhưng Tô gia vẫn cao giọng tuyên truyền Hoàng thương, vững chắc tiến tới, chúng ta cho rằng Tô Đàn Nhi không còn cách xử lý công việc nên chọn cách xử lý cẩn thận, không chế chặt đại cục, Ninh Nghị chỉ là người thực hiện ý đồ đó...”

“Có thể nói đây là kế sách mã hậu pháo, nhưng mà giờ nghĩ lại mới thấy, Tô Đàn Nhi không thể nào ngồi im một tháng mà không có lý do, thứ Ninh Nghị không hiểu, nàng ta nhất định sẽ hiểu... Hôm nay khi nói chuyện với Ninh Nghị, cháu mới nhớ ra, hần nói nguyên nhân Tô Đàn Nhi bị bệnh là do vải phai màu... Một cô gái như vậy, trong hoàn cảnh Tô Bá Dung bị đâm, Tô gia thù trong giặc ngoài, cô ta không thể nằm im một tháng. Việc này chúng ta đã sơ sót, nhưng do lúc nàng ta đổ bệnh, phòng lớn của Tô gia không còn ai có năng lực và sự tin tưởng để tiếp nhận công việc, tâm trạng nàng ta khẳng định không tốt, cho nên không thể nào lập ra kế sách này. Nguyên nhân chỉ có một, đó là trong mấy hôm đó Ninh Nghị đã hoàn chỉnh kế hoạch, cho nên nàng ta mới nghỉ dưỡng bệnh, hơn nữa lão gia tử của Tô gia cũng không can thiệp...”

“Sau đó thì tất cả mọi người nhảy vào âm mưu của hần, lúc đó chỉ thấy Ninh Nghị chẳng làm được việc gì, thậm chí tới bây giờ chúng ta vẫn có tâm lý như vậy, tìm kẻ chủ mưu mà chẳng thêm nghĩ đến hần. Mật Hoàng thương đã hơn tháng nay nhưng Ninh Nghị chẳng thêm quan tâm tới công việc kinh doanh, chúng ta tính toán nhiều lần nhưng cũng không hoài nghi chuyện này... Các vị thúc thúc bá bá, tất cả mọi chuyện đều trùng khớp với một người, nếu muốn cháu nói hần là loại đối thủ nào, vậy căn bản là... căn bản là...”

Hần cau mày, do dự một lúc mới thốt ra lời. Những người xung quanh đã đại khái nắm được kể đứng sau chuyện này là ai...

“... Nói một cách rõ ràng hơn, đó chỉ là cách mượn hoa hiến phật, lời đầu môi thì dễ lắm nhưng để thực hiện nó thì cực khó, muốn dụ người ta vào bẫy phải tổ thái độ mình không biểu hiện thái quá, mỗi tình tiết đều phải đúng lúc, đúng chỗ, đúng thời cơ. Bằng không, với một tay già đời thương trường như Ô gia, họ làm sao có thể mắc bẫy được...”

Trong lương đình của phủ Phò mã, Khang Hiền cười lắc đầu.

“Lúc đó Tô gia có nội gian, Ninh Nghị lúc đó cũng không biết là ai, hơn nữa hần chỉ là một người ở rể, muốn nắm đại cục đâu có dễ. Cái khéo là hần chỉ gợi lên tâm tư của người khác, nhìn bề ngoài thì chẳng ai phát hiện, Ô gia trộm đồ của Tô gia mà không hề hay biết Ninh Nghị đã giở trò, ta và mọi người lúc đó cũng chú ý tới Tô gia nhưng chẳng phát hiện ra điều gì. Ngày đó hần nói một câu mà khiến ta phải sững sốt, suy nghĩ mãi mới hiểu được là mưu ma chước quỷ... thật là lợi hại...”

“Cử trọng nhược khinh (1), chỉ một ý nghĩ đã vực dậy cục diện tưởng chừng không cứu nổi... Rất nhiều người sẽ coi đó là thần kỳ, nghĩ tưởng giản đơn nhưng lại quyết định thành bại, có lẽ ta ở bên ngoài mới nhận ra một phần nhỏ, người làm được chuyện này cũng chỉ có lão Tần... Khụ...”

(1): Cử trọng nhược khinh là chỉ người mưu tính sâu xa, đả phá hơn người, bình tĩnh đối mặt với trắc trở, hiểm cảnh, ứng đối như thường, dù núi có sụp đổ trước mặt vẫn không thay đổi khí khái.

Lão nói đến đây thì dừng lại, khẽ thở dài. Chu Ung nhíu mày:

“Cô phụ nói Tần công, chẳng lẽ là chỉ...”

Khang Hiền lắc đầu, hần nhắc tới việc này bởi vì nó bây giờ không còn là chuyện quá bí mật, nhưng tóm lại là không nên nói lung tung:

“Lần này Lập Hằng hành động thực đúng là khiến người khác sợ hãi, thời cơ cũng đã đến rồi, kế hoạch cũng sắp được công khai, ha hả, đến lúc đó, ta và cháu nên ngồi nhìn xem những ai trợn mắt há mồm... Tiểu Bội và Quân Võ có thể bái hần làm thầy cũng một chuyện may mắn, Đức Phương không nên chậm trễ.”

“Việc này tự nhiên, tuyệt không dám chậm trễ.”

Chu Ung cung kính thi lễ một cái, biểu thị mình đã nhìn Ninh Nghị với cặp mắt khác xưa:

“Nhưng cháu nghe nói hần không muốn làm khách khanh của vương phủ, chẳng biết tại sao.”

Chuyện này hần vốn đã không còn nhớ nữa, giờ nhắc tới chuyện bái sư mới nhớ lại.

“A, tính cách của Lập Hằng khác với người ngoài, tiếp xúc lâu mới hiểu được, nhưng không phải hần có thành kiến gì với vương phủ đâu. Đức Phương có biết, hần coi nguy cơ của Tô gia chỉ là chuyện nhỏ, vậy mà lúc chơi cờ lại không yên lòng là vì chuyện gì không?”

“Chẳng lẽ gặp phiền toái gì?”

Chu Ung nhíu mày hỏi, quyết tâm ghi nhớ việc này.

Khang Hiền thú vị cười cười:

“Cũng không phải... A, nhưng mà nói phiền phức cũng đúng, chỉ là người ngoài không giúp hần được. Lúc đó, hần đề cập tới chuyện sinh tử tồn vong của hai nhà Tô - Ô sinh một cách đơn giản, nhưng lại tỏ thái độ khó khăn một chuyện, ta và Tần lão rất ngạc nhiên, ai ngờ sau khi hần nói ra, ha ha, chúng ta mới cảm thấy thú vị. Hóa ra ngày ấy hần có thổ lộ tâm ý với một cô gái, trong khi bản thân lại ở rể Tô phủ, an bài tương lai thế nào rất khó, hần không giải quyết nổi...”

Chu Ung mở trừng hai mắt, sau đó cảm thấy buồn cười:

“Đó là việc nhỏ, nam nhi ba thê bốn... Á...”

Ban đầu hần rất dửng dưng cảm nhận định, nhưng mà lại nghĩ tới việc cô phụ mình chỉ có một thê tử, tuy nói tình cảm của hai người rất sâu đậm nhưng vẫn phải dừng lại, chuyện chủ đề:

“Khụ, người này thật là chí tình chí nghĩa...”

“Ha hả, nói tiếp chuyện, cô gái kia ta và Tần lão cũng quen, quả thật không tệ, vốn là người trong phong trần nhưng lại giữ mình trong sạch, sau tự chuộc thân làm lại cuộc đời...”

Đêm yên tĩnh, trong một khu nhà nhỏ của Tô gia, Ninh Nghị và Tô Đoàn Nhi đang ngắm trăng, ăn vặt, nói chuyện.

Hôm nay, hai người rất buồn chán, đang ngồi ăn loại thức ăn chẳng có gì mới mẻ, đó là bánh nướng.

“Khi đàm phán với Ô gia, nói chuyện phải khí phách một chút.”

“Dạ... Nhưng mà khí phách một chút là như thế nào?”

“À, thí dụ như nói... đừng đau lòng, dù sao người vẫn sống...”

“Tướng công định khiến người ta tức chết à.”

“Không đâu, đều là tình anh thương trường... À, trăng mười bốn cũng rất tròn...”

“Đáng tiếc không phải 15 tháng 8...”

“Tại sao bỗng dưng lại nghĩ đến 15 tháng 8? Năm nay không tham gia thi hội được nên tiếc à?”

“Không phải, thiếp bỗng nhiên đang suy nghĩ, cũng là thiếp làm hại tướng công thời gian đó không tham gia thi hội được, nếu không tướng công có thể làm một bài thơ vịnh trăng khiến cho đám tài tử kia không dám mở mồm.”

“Không như ghê như vậy chứ...”

“Bằng không hôm nay tướng công làm một bài đi, chúc mừng Ô gia xong đời.”

“Được.”

“A, làm thật à?”

“Đối với tài tử, chuyện làm thơ chỉ là hạ bút thành văn...”

“...” Im lặng nghĩ ngợi.

“... Biển rộng ơi, mày chỉ toàn nước!”

“Hử...”

“Tuần mã ơi, mày chỉ có bốn cái chân!”

“...” Sắc mặt bắt đầu co quắp.

“Trăng ơi, sao mi tròn như vậy!”

Bên này im thít.

“...”

“Ô gia ơi, người đã xong đời.”

“...” Đầu đã cúi xuống, liều mạng gặm bánh nướng, thân hình run lên bần bật.

“Xong rồi, thấy chưa, vịnh trăng, vịnh Ô gia xong đời.”

“Ừ... ha... khụ khụ...”

“Muội làm sao vậy?”

“Ừ ư ư...”

“Muội muốn làm mình ghen chết à...”

Dưới ánh trăng, Ninh Nghị tức giận vỗ lưng cho thê tử, trong mắt hắc, bóng hình Tô Đoàn Nhi đúng là có chút cô đơn.

Nàng hình như đã sắp ghen chết rồi nên rúc đầu vào trong lòng Ninh Nghị.

Đây có lẽ một năm nàng cười nhiều nhất...

Trong một năm này, nàng chưa từng làm hành động gì chứng minh mình là thực nữ, nàng nghĩ như vậy...

138. Q.2 - Chương 139: Đổi Một Bài Từ

Qua trung tuần tháng mười âm lịch, thời tiết vẫn chưa quá lạnh và cũng không còn quá nóng. Mấy ngày nay, vốn ngành vải Giang Ninh đang đặng đặng sát khí nay trở nên yên lặng, ném bầu không khí giết chóc về phía sau. Tạm thời mọi người cho rằng, đây là sự bình yên trước cơn bão, Ô gia sắp giao hàng đợt đầu tiên của Hoàng thương, còn Tô gia sắp họp họ, đồng lứa này đúng là hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nói tới mới cảm thấy kỳ quái, vốn Tô gia muốn thắng cấp nên hư trương thanh thế, đẩy vấn đề tranh đoạt Hoàng thương nên đầu sóng ngọn gió, giờ xảy ra chuyện lại sắp chia rẽ, suy yếu, điều này cũng hấp dẫn ánh mắt mọi người. Trong khi đó, Ô gia thì ngược lại, dù họ thắng được Hoàng thương nhưng lại chẳng mấy tuyên truyền, vậy mà sự chú ý cũng đâu có kém Tô gia. Đám thương gia mỗi khi nhắc tới chuyện này là lại nhắc nhở người bên cạnh mình, kẻ thiện chiến không có công tích hiển hách, phải trầm ổn đại khí như Ô gia mới có thể thành tựu đại sự, còn hư trương thanh thế, khua môi múa mép, tất cả chỉ là trò vạ vĩnh.

Cách họp họ Tô gia chừng 5 ngày, ánh mặt trời vẫn ảm áp, có một chiếc xe ngựa phong trần mệt mỏi đang di chuyển trên con đường tới Giang Ninh, thẳng tiến tới Tô gia. Trưa hôm nay, xe ngựa vừa dừng lại trước cổng lớn Tô gia là có gia đình tới đón. Bước xuống xe ngựa là một trung niên nam tử chừng 40 tuổi trầm ổn và một thiếu phụ chừng 20 tuổi, khi gia đình nói chuyện với người đàn ông kia, thiếu phụ ngẩng đầu nhìn cổng lớn Tô gia, trên mặt có sự suy tư.

“Nghiêm chương quý nói có thể hôm nay biểu lão gia và biểu tiểu thư sẽ đến nên căn dặn tiểu nhân chờ ở nơi này...”

Người được xưng là biểu lão gia tên là Tô Vân Tùng, là đại chương quý phụ trách Đặng châu của Tô gia, hẳn không chỉ là họ hàng bên ngoại của Tô gia, mà còn có năng lực xuất chúng, có địa vị hết sức quan trọng trong Tô gia, đồng thời cũng là một người ủng hộ cực kỳ quan trọng của phòng lớn. Trong đám chương quý, nếu như nói ở Giang Ninh là đất của Liêu Khai Thái thì ngoài Giang Ninh, hẳn có địa vị cao nhất.

Người đi cùng với Tô Vân Tùng đương nhiên là con gái của hắn, cũng là chị họ của Tô Đan Nhi, tên là Tô Đan Hồng. Lúc này, nàng hỏi gia đình:

“Đan nhi muội tử hôm nay có ở nhà không?”

“Nhị tiểu thư đi làm từ sáng sớm, mấy hôm nay ngày nào cũng vậy, đại khái đến tối mới về phủ.”

Đây cũng là đáp án mà Tô Đan Hồng sớm nghĩ tới, nhưng vẫn nhíu mày:

“Nghĩ cũng đúng. Nhưng mà... hơn tháng trước cô ấy bị bệnh, giờ lại phải vất vả cả ngày, thật là khổ...”

Câu phía sau đương nhiên là nói cùng phụ thân, Tô Vân Tùng thở dài, vỗ vỗ vai con gái:

“Nó muốn làm việc này nên sẽ có sự chuẩn bị, đừng suy nghĩ nhiều, trước tiên vào thăm thương thế của đại bá con thế nào đã.”

Nói xong, mấy người đi vào trong phủ.

Gần đây, Tô gia ngày càng náo nhiệt, thường thì một tháng sắp tết năm nào cũng vậy, các vị chương quý, họ hàng từ các nơi tụ tập về Giang Ninh, nhưng hiện giờ họ đã biết tình hình Tô gia thế nào, trong suy nghĩ chỉ muốn trong họp họ sẽ phát huy được tiếng nói của mình nhất. Phòng lớn, phòng hai, phòng ba đều là như thế, Tô Đan Hồng vốn đã có vị hôn phu, lần này theo Tô Vân Tùng trở về nên để hôn phu ở lại Đặng châu tọa trấn, nguyên nhân là nàng lo lắng cho người em gái của mình.

Trên đường đi, họ cũng gặp một số vị chương quý quen biết, nhiệt tình chào hỏi, một lúc sau ngẫu nhiên lại gặp Tịch Quân Dục. Hắn là một trong những chương quý nổi bật ở Giang Ninh, năng lực xuất chúng, Tô Vân Tùng cũng đã chứng thực sự tài giỏi của người này, tuy rằng giao tình hai bên không nhiều, nhưng quan hệ khá tốt. Đôi bên chào hỏi nhau, Tịch Quân Dục vừa đi vừa nói chuyện với họ, trông sắc mặt hắn cũng phong trần mệt mỏi, có chút bận rộn.

Đi vào một con đường nhỏ, hai người nói tới thể cục ngành vải Giang Ninh, Tô Đan Hồng chỉ chỉ vào phía trước nói:

“Phụ thân, Tập An Chi.”

Xa xa có một gã nam tử râu dê vừa cười vừa chấp tay đi tới bên này, Tô Vân Tùng liền chấp tay đáp lễ, Tịch Quân Dục cũng vậy, sau đó mới nhỏ giọng nói:

“Tập An Chi đến cùng với Vu Đại Hiến mấy hôm trước, đang du thuyết cho Nhị lão gia và Tam lão gia, tác dụng không ít.”

Tập An Chi, Vu Đại Hiến đều là những quân sự đặc lực của phòng hai, phòng ba, tương đối có thể đại diện cho đời thứ ba của Tô gia, bọn họ là người thực sự có bản lĩnh. Tô Vân Tùng nhú nhú mày:

“Nghe nói Ngũ thúc, Thất thúc cũng động tâm vì lời nói của họ.”

Tịch Quân Dục ở bên cạnh lặng yên gật đầu.

Tô Đan Hồng đạo:

“Phụ thân, lần này người nên nói chuyện với Tam gia gia một chút, nếu không thì nguy rồi.”

“Có thể nói đương nhiên sẽ nói, nhưng sự tình đã như vậy...”

Tô Vân Tùng thở dài:

“Tam gia gia của con không phải dễ thuyết phục đâu, còn phải xem may mắn thế nào. Nhưng mà... Trên đường con đã nói, chuyện nếu không thành thì có thể buông tay, kỳ thực Đàn nhi muội tử của con nhân cơ hội này lui về cũng tốt. Trước kia con chẳng nói, nó là một cô gái, cứ suốt ngày làm lụng vất vả cũng không phải kể lâu dài... Tịch chương quý thấy tình hình thế nào?”

Tịch Quân Dục trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên nói:

“Tình hình khó khăn hơn người nói...”

Hắn vừa nói như vậy, cha con Tô Đan Hồng có chút trầm mặc, qua một lúc Tô Đan Hồng mới nói:

“Tóm lại là trong lòng lẫn lộn chứ gì.”

“Đối với ta và Liêu chương quý thì khác, chúng ta không lo chuyện cơm áo, có nhàn rồi cũng chẳng thành vấn đề, biết đâu lại là chuyện hay.”

Tô Vân Tùng nói như thế, trong giọng nói cũng có một chút cảm khái và trầm ổn, phòng lớn không tranh được gia chủ, với năng lực của hắn và Liêu chương quý thì có thể đảm bảo cho phòng lớn không bị ép quá mức, còn không tranh được cũng có thể buông tay. Tô Đan Hồng không rộng rãi như phụ thân, nàng quay đầu hỏi tên gia đình đứng sau:

“Đàn nhi muội tử đi làm, vậy Ninh cô gia có ở đây không?”

Cuối năm ngoái, nàng có gặp Ninh Nghị một lần, ấn tượng lúc đó cũng không tệ lắm, nhưng cũng không có ấn tượng tốt, gia đình kia suy nghĩ một chút:

“Cô gia... cũng tối mới về.”

“A? Hắn hỗ trợ Đàn nhi giải quyết công việc à?”

Sắc mặt Tô Đan Hồng thoáng giãn ra, gia đình có chút do dự, Tô Đan Hồng liền nghi ngờ nhìn hắn, trong chốc lát, Tịch Quân Dục thở dài:

“Nói đi.”

“Cô gia... dạy học ở thư viện, buổi sáng dạy xong, buổi chiều đại khái ở bên ngoài du ngoạn...”

“Cái gì...”

“Đừng nóng giận, trong nhà...”

Tịch Quân Dục nhìn bốn phía, trấn an một phen:

“Thảo luận trong nhà không tốt cho lắm...”

“... Hừ.”

Trong mắt Tô Đan Hồng tràn ngập sự giận dữ, Tịch Quân Dục cũng không tiện nói nhiều, hẩn giữ chừng mực, mắt thấy khu nhà của Tô Bá Dung, hẩn khom người cáo từ.

“Sớm biết vậy, cứ để Đan nhi muối tử giả cho hẩn có phải tốt hơn không...”

Nhìn bóng lưng Tịch Quân Dục, Tô Đan Hồng thở dài một tiếng. Tô Vân Tùng ở bên cạnh nhú nhú mày:

“Đừng nói những câu như vậy.”

Tô Đan Hồng cúi đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ, đợi em gái trở về phải tâm sự việc này mới được. Còn về phần trò chuyện như vậy có tốt hay không, nàng cảm thấy chẳng qua chỉ có một chút không vui, nàng nhớ rằng, năm ngoái em gái vẫn chưa động phòng...

Tất cả đang hỗn loạn, hỗn loạn nhốn nháo.

Việc Tô Bá Dung bị đâm đã trở thành mối thuốc súng, mấy tháng gần đây Tô gia chịu không ít chỉ trích, thậm chí là khiêu khích châm chọc, các yếu tố xung đột xuất hiện cùng lúc, các loại dục vọng thì nhau sinh ra. Có một số người im lặng theo dõi, thỉnh thoảng cười ra tiếng, nhưng chưa chắc cười vì hài lòng, có thể chỉ là bởi vì buồn mà cười, tỷ như Ninh Nghị, Tô Đan Nhi, Lão thái công, Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương.v.v..

Thư viện Dự Sơn, lớp học của Ninh Nghị hiện giờ chỉ còn 11 học sinh, đó là còn tính cả 2 học sinh mới tới, nói cách khác, số học sinh cũ hện giờ chỉ còn 9 người.

Việc tranh đấu trong nhà đã lan tới cả thư viện, có một số học sinh bị cha mẹ ép chuyển lớp. Trong 9 học sinh còn lại, có người mỗi ngày đều bàn luận về ông thầy của mình, có người nói hẩn làm phòng lớn suy yếu, phá hoại công việc làm ăn. Việc này ngày nào họ cũng bàn, không khỏi có chút ảnh hưởng tới các học sinh khác.

Tiểu Thất cảm thấy người anh họ của mình rất ủy khuất, trong lòng có chút khổ sở.

Tiểu Thất là con gái thứ hai của Tô Vân Phương, ngoài Chu Bội thì nàng là học sinh nữ duy nhất, vốn nàng còn có bạn nhưng đã bị cha mẹ ép chuyển lớp lâu rồi. Nàng cương nghị kiên quyết không chịu đi, Tô Vân Phương đại khái lo lắng điều gì đó nên không ép quá, một phần là muốn chứng tỏ sự rộng rãi của phòng ba.

Tiểu Thất biết phòng lớn phòng ba nhà mình đang tranh đấu, nhưng mà cô bé lại không biết hai nhà đang tranh thứ gì. Cô bé thích chị họ lợi hại và xinh đẹp của mình, cũng thích ông thầy Nghị ca ca hay làm trò, Nghị ca ca biết nhiều thứ nhưng không có nghĩa là thứ nào cũng biết, phụ thân và Nhị bá quá bắt nạt người mà...

Nghe người ngoài bàn tán, cô bé cũng muốn phản bác nhưng không biết nên nói thế nào, cô bé cũng muốn an ủi Nghị ca ca một chút, nhưng cũng chẳng biết mở miệng ra sao. Nhưng mà, mấy ngày nay việc bàn tán trong nhà càng lúc càng nhiều, tiểu cô nương trong lòng lo lắng, hôm nay lấy hết dũng khí, sau khi tan học liền len lén chạy tới phòng làm việc của các vị phụ tử (thầy).

Ninh Nghị hiện giờ đang thu dọn một số thứ nên về tương đối muộn, khi ra ngoài phòng, hẩn phát hiện cô bé đang lén thò đầu nhìn vào bên trong. Giáo viên thì bao giờ chẳng thích học sinh ngoan ngoãn, cô bé này là một trong những học sinh ngoan ngoãn nhất, vì vậy hẩn cười cười:

“Tiểu Thất, có chuyện gì sao?”

Thấy mình bị phát hiện, cô bé cúi đầu bước tới:

“Tiên, tiên sinh.”

“À...”

Tiểu cô nương do dự một lúc, quyết định phải nói, liền lấy một tờ giấy được gấp cẩn thận ra nói:

“Những thơ từ hôm nay tiên sinh nói, Tiểu Thất không hiểu nhiều...”

“Thế à?”

Hôm nay, Ninh Nghị giảng qua chương trình học từ Luận Ngữ đến Trung Dung, thỉnh thoảng có xen kẻ khái niệm một số loại thơ, tuổi tiểu cô nương năm nay mới 9 tuổi, sự hiểu biết đương nhiên có giới hạn. Ninh Nghị thực ra chẳng sở trường gì về những loại thơ từ này, nhưng tới đây đã hơn một năm, hẳn chăm chú đọc sách, kiến thức cơ bản vẫn có, nên lập tức cười gọi cô bé kia vào phòng. Thấy trên tờ giấy của cô bé lúc này đã rất công phu cẩn thận viết một bài thơ, tuy rằng từ ngữ còn ngô nghê, niêm luật chưa đúng hết, nhưng dù sao cũng đã đủ số lượng từ quy định, hơn nữa gieo vần khá có ý tứ. Như vậy đã lợi hại rồi.

Ninh Nghị giảng thêm một lúc, trong lòng còn nghĩ hôm nay phải cầm bài thơ này tới chỗ Tần lão hoặc Vân Trúc khoe khoang một phen mới được, nhưng sau một lát, hẳn mới phát hiện ra có gì đó không đúng.

Tiểu cô nương ấp a ấp úng kể chuyện, nói người trong nhà thế nào, hẳn rất lợi hại thế nào, đại khái là muốn hẳn đừng đau lòng.

Thấy vậy, hẳn cảm thấy thoải mái hơn nhiều, sờ sờ đầu tiểu cô nương, vội vã chứng minh mình không đau lòng:

“Đương nhiên không đau lòng rồi, Nghị ca ca của muội là Giang Ninh đệ nhất tài tử cơ mà. Đúng, nhưng mà Tiểu Thất có thiên phú làm thơ như vậy, sau này còn lợi hại hơn cả huynh, Tiểu Thất cho huynh bài thơ này được không?”

“Được.”

Tiểu cô nương gật đầu, một lát sau giảo hoạt bổ sung:

“Nghị ca ca viết đổi cho Tiểu Thất một bài thơ được không...”

“Được.”

Ninh Nghị cười cầm bút lông, đem bài thơ đã được viết trên giấy Tuyên Thành giao cho tiểu cô nương, cô bé cẩn thận gấp lại.

“Vây đổi nhé, bài thơ này của muội thuộc về ta, bài thơ của ta thuộc về muội, có được hay không?”

“Được.”

Tiểu Thất cố sức gật đầu, xem bài thơ thật nhiều lần, có lẽ cô bé không hiểu được hết, còn phải hỏi mấy từ lạ, sau đó cẩn thận bỏ vào trong túi.

Buổi chiều, bình thường thư viện sẽ dạy học trò một số kỹ năng cuộc sống, Chu Bội và Quân Võ hôm nay không đến, mấy đứa nhóc trong lớp Ninh Nghị ra ngoài đá cầu, một số cô nhóc thì tập trung ở bãi cỏ ngồi chơi.

Tô Sùng Hoa đi kiểm tra thư viện một vòng.

Thời gian gần đây, tâm tình của hắn vô cùng tốt.

Phòng lớn cuối cùng cũng không chống nổi nữa rồi, hẳn vốn thân cận với phòng hai Tô Trọng Kham, một khi phòng lớn thất thế, phòng hai đương nhiên chiếm ưu thế rồi. Vốn hắn không có dã tâm quá lớn, chỉ cần làm một Viện trưởng là được rồi, nhưng khi phòng lớn thất thế, hẳn sẽ quản Ninh Nghị được tốt hơn, thư viện sẽ ổn định hơn... À, mà còn nhiều thứ tốt hơn nữa.

Thuyết phục được Ngũ thúc, hẳn giúp không ít công lao, tất cả mọi việc đã thuận lợi, chỉ còn đợi ngày họp họ nữa mà thôi.

Ngắm nhìn bốn phía, các học sinh trong thư viện đang nói cười vui vẻ, trước đây hẳn coi trọng nhất... A, chắc chắn Ninh Nghị đã về rồi, gần đây hẳn hoài nghi Ninh Nghị ở ngoài mượn rượu giải sầu, đây cũng chỉ là việc bình thường, kệ hắn đi thôi. Người này đúng là có tài hoa, cũng không uy hiếp gì địa vị của hắn, hẳn nghĩ mình phải càng thêm trọng dụng người này, mọi việc sẽ tốt còn tốt hơn...

“A ——”

Một cô bé thét lên chói tai, một tờ giấy bị gió thổi bay, lao xao bay loạn trên mặt đất, cô bé phía kia hấp tấp chạy tới bên này. Tô Sùng Hoa cười cười, ngày thường hẳn rất thích cô cháu gái này, vì vậy chạy tới mấy bước, cúi người nhặt tờ giấy, cười tủm tỉm:

“Tiểu Thất à, chạy chậm một chút, cẩn thận kéo ngã...”

Trên giấy có chữ, là một bài từ (1), hẳn cúi đầu xem một chút...

(1): Từ: là thể loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc

“... Á... Định Phong Ba?”

139. Q.2 - Chương 140: Ai Cũng HÀi LÒNG

“... Á... Định Phong Ba?”

Trong một cái đình nhỏ ngoài thư viện Dự Sơn, Tô Sùng Hoa cười xem tờ giấy, mi hơi nhăn lại. Lúc này Tiểu Thất đã chạy tới nói:

“Sơn Trường bá bá.”

“Ừ.”

“Sơn Trường bá bá, tờ giấy đó là của cháu.”

Hướng phía Tô Sùng Hoa cung kính thi lễ lễ, Tiểu Thất nhìn tờ giấy của mình vừa cười vừa nói. Tô Sùng Hoa nhìn cô bé đáng yêu rồi trả tờ giấy lại, đợi sau khi cô bé tiếp nhận, cẩn thận gấp lại bỏ vào túi, nụ cười của Tô Sùng Hoa hơi có chút do dự.

Tuy hẳn mới chỉ nhìn qua nhưng hẳn đã nhận ra đây là chữ viết của ai.

Định Phong Ba...

Cái tên này khiến hẳn phải chú ý, vì vậy nói:

“Tiểu Thất a, có thể... cho bá bá xem lại một lần được không?”

“Sao ạ?”

Tiểu Thất dừng động tác, hai mắt mở to, sau đó “a” một tiếng rồi đưa tờ giấy cho Tô Sùng Hoa, mím môi nhìn hẳn, dường như muốn nhắc nhở Sơn Trường bá bá đừng làm hỏng tờ giấy, nhưng lại cảm thấy hình như điều này không đúng lễ nghĩa cho lắm nên không nói thành lời. Tô Sùng Hoa cười tiếp nhận tờ giấy, cẩn thận mở ra, nhẹ giọng đọc một lần, nhíu mày, rồi xem lại một lần, ánh mắt phức tạp thờ dài, nhìn Tiểu Thất cười nói:

“Tiểu Thất, bài từ này...”

“Là của cháu.”

“Ừ, bá bá biết, là Lập Hằng tiên sinh viết cho cháu đúng không?”

“Dạ.”

Tiểu Thất gật đầu:

“À, tiên sinh đối với Tiểu Thất, cũng dặn Tiểu Thất phải bảo quản cho tốt.”

“Ừ.”

Tô Sùng Hoa suy nghĩ một chút, gật đầu, giao lại cho Tiểu Thất tờ giấy rồi nói:

“Nhất định phải giữ gìn cẩn thận nhé.”

Tiểu Thất cẩn thận cất tờ giấy. Tô Sùng Hoa nhìn theo bóng cô bé rời đi, thật lâu sau mới lắc đầu cười ra tiếng. Cái tên Lập Hằng này quả nhiên có tài, tới lúc này rồi mà vẫn còn viết cái gì mà “Định Phong Ba” cho một cô bé, quả nhiên là mèo khen mèo dài đuôi, tự an ủi mình trước sự cười nhạo của thiên hạ.

Ninh Nghị thế nào hiện giờ đã không còn quan trọng, xế chiều hôm nay còn có một số việc phải làm, buổi tối phải tiếp khách, hẳn liền bỏ việc này ra khỏi đầu, bắt đầu xử lý những công việc khác.

Xem ra đây là một buổi chiều an nhàn vô sự, không khí khấn trương của ngành vải vẫn chưa truyền tới dân chúng Giang Ninh, phố lớn ngõ nhỏ, người đi đường xuyên toa, tửu lầu trà tứ, âm nhạc nhẹ vang, thỉnh thoảng cũng có người tâm sự với nhau những chuyện lý thú ở vùng hạ lưu sông Trường Giang, thỉnh thoảng điểm qua một chút chuyện của hăng vải Tô gia, Ô gia. Cũng trong buổi chiều này, trong một quán trà, Tô Đàm Nhi cùng với một số chưởng quỹ đã được chọn lọc, có thể tin tưởng và ba nha hoàn đang nói chuyện với đoàn người của Ô gia, trưởng đoàn là Ô Thừa Hậu.

“Ninh Nghị... vì sao không đến?”

Không nói nhiều lời khách sáo, vốn đang đưa mắt nhìn xung quanh, Ô Thừa Hậu nói câu trọng điểm đầu tiên.

“Thương trường chỉ là việc nhỏ, phu quân xưa nay không thích, ngày ấy từ khi viết thư xin khuyên thế bá đã không còn ngó ngang tới nữa, cháu cũng không muốn chuyện này làm vướng bận tướng công.”

Tô Đàm Nhi xưa nay nổi tiếng là người ứng đối có chừng mực trong thương trường, tuy có chừng mực nhưng vẫn ẩn chứa sự cứng rắn, mạnh mẽ, điều này ai cũng biết. Tuy là con gái nhưng không kém đám đàn ông bao nhiêu. Thế nhưng, lúc này nàng nói chuyện giống như mình là một cánh chim nhỏ nép sau lưng tướng công mình, điều này khiến cho Ô Thừa Hậu tức giận, đặc biệt nàng ta còn nhắc tới câu “viết thư xin khuyên thế bá”, nghiêm nhiên lặp lại câu “Cửa son tới trước đã khinh người” một lần. Ý Tô Đàm Nhi chẳng phải là: phu quân đã làm xong mọi chuyện, cũng nhắc nhở thế bá từ trước, vậy mà Ô gia lại không hiểu, mà cũng chẳng quản chuyện này, chuyện giờ thành đại sự nhưng đối với tướng công chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

“A, nói như vậy hóa ra tôn phu không để vào trong mắt chuyện cháu đàm phán với Ô gia hay sao?”

Tô Đàm Nhi cười cười, mang theo vài phần thái độ thản nhiên, ý bảo đúng vậy:

“Không liên quan tới thế bá đâu, chỉ là cháu gái tính tình quá mức bướng bỉnh, quá coi trọng chuyện thành bại. Trước kia là tướng công thương Đàm nhi bị bệnh, cho nên mới bận rộn vì những chuyện nhỏ nhặt này. Tình hình hiện giờ, phu quân đã dự kiến được từ hai tháng trước, cũng đã an bài mọi việc theo sự phát triển hết cả rồi. Tiếc đây cháu cũng muốn nói với thế bá một chút, tài học kiến thức, hoạch định chiến lược của phu quân, Tô Đàm Nhi còn xa mới bằng, thế bá không cần tức giận vì chuyện này...”

“... Hừ!”

Gió thổi khá mạnh bên ngoài, bầu không khí căng thẳng trong phòng cũng vì vậy mà giảm bớt, người dưới đường vẫn đi tới đi lui, buổi chiều cũng theo đó trôi đi. Buổi tối, Tô Đàm Nhi và ba gã nha hoàn ngồi xe ngựa trở về nhà, phía sau là xe của các chưởng quỹ khác, trên xe có thêm một chồng sổ sách các thứ, Tô Đàm Nhi kéo màn nhìn trời, sau đó nở nụ cười.

“Thiên nhi, muội nói xem, chiều nay ta nói những lời nói đó với Ô gia có khí phách hay không?”

“Dạ?”

Không ngờ được tiểu thư nhà mình đột nhiên lại hỏi vấn đề này, Tiểu Thiên ngẩn người, mắt choáng váng:

“Cái gì? Khí... phách...”

“Ừ, ta cũng hiểu rất lợi hại.”

Tô Đàm Nhi ngẫm lại, thích thú gật đầu.

Hôm nay Tiểu Thiên thấy tiểu thư có chút kỳ quái, nhưng may mà trong lòng không có gì biến đổi lớn, vẫn ung dung nói chuyện với đám người Ô gia, chẳng qua mấy lời nói ban đầu với Ô gia hơi có chút quá đáng, ba nha hoàn nghĩ lại mà đỏ mặt.

“Nhưng mà, lúc tiểu thư và đám người Ô gia nói chuyện về cô gia, Tào chương quỹ và mọi người bị dọa cho xanh mặt, hì hì, bọn họ vẫn chưa biết tại sao Ô gia lại đem nhiều thứ bí mật như vậy cho chúng ta, trong khoảng thời gian nghỉ giữa giờ, họ còn nghị luận: A, hóa ra Ninh cô gia lợi hại như vậy sao? Hai tháng qua đi, chỉ có thời gian này là vui vẻ nhất.”

Mấy tên quân sự đi theo Tô Đan Nhi lần này không phải là những người quan trọng nhất của Tô gia, nhưng căn bản đã trải qua sự chọn lựa của Ninh Nghị và Tô Đan Nhi. Lần đàm phán này, Ô gia đã mang hầu như toàn bộ gia sản cho Tô gia chọn, công việc khá nhiều, Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi tuy rằng có thể giúp một số việc nhưng chỉ dựa vào ba người chắc chắn không làm xong nhiều việc như vậy, mấy ngày sau vẫn còn phải nhờ họ hỗ trợ.

Lúc bảo họ tới đây làm việc, Tô Đan Nhi đã yêu cầu bọn họ giữ bí mật, cũng không nói quá cụ thể tình hình như thế nào, cho nên đám Tào chương quỹ đi tới tâm lý khá tù mù. Thế nhưng, tình hình Tô gia hai tháng gần đây thế nào, họ không có khả năng không biết, mắt thấy sắp sụp đổ đến nơi mà đột nhiên tung ra một chiêu thức rợn người, nghe Tô Đan Nhi và Ô gia nói chuyện, lại nhìn thái độ phần hận muốn xông lên đánh lộn của Ô gia thì họ dám chắc một điều, Ô gia đã thua, thậm chí thua nặng, Tô Đan Nhi đã chuyển bại thành thắng.

Nghe nói, Ninh cô gia là người điều khiển tình hình, khiến ọi chuyện có bước ngoặt vĩ đại. Không biết trong hai tháng vừa rồi, đôi vợ chồng Ninh Nghị và Tô Đan Nhi đã âm thầm làm bao nhiêu chuyện, vốn trong lòng bọn họ đang oán trách Ninh Nghị về việc làm cho phòng lớn lao đao, thỉnh thoảng tụ tập nói chuyện còn lác đác cảm thán, thậm chí còn nghĩ dù Tô Đan Nhi có giỏi đến đâu cũng không cứu vãn được tình hình. Vậy mà, trong sự hỗn loạn đó, đôi vợ chồng này đã bày bố toàn bộ thế trận.

Nếu như dựa theo cách nói của Tô Đan Nhi là có thể ăn bao nhiêu cứ ăn thì Ô gia làm sao vực dậy nổi nữa.

Chuyện này khiến cho tâm tình phần chấn vô cùng, nhưng tạm thời cũng chỉ có mấy người trong xe ngựa phía sau được biết. Trên đường về nhà gặp Ninh Nghị, Tô Đan Nhi bảo dừng xe đón hán lên, đám chương quỹ ở phía sau nhìn Ninh Nghị đã khác, ẩn chứa sự phức tạp, cảm khái, thở dài, bội phục, thậm chí là nghĩ ngợi linh tinh. Tô Đan Nhi xuống xe dặn dò họ một phen rồi mỗi người một ngả.

Trở về Tô phủ, Tô Đan Nhi mới biết là hôm nay chị họ đã tới. Đây không phải lần đầu tiên Ninh Nghị gặp cô chị họ Tô Đan Hồng này, cũng hiểu quan hệ giữa cô ta và Đan nhi, cho nên sẵn lòng đi cùng nói chuyện. Nhưng mà cuộc gặp của ba người hình như chẳng có bao nhiêu vui vẻ, Tô Đan Hồng hình như có bất mãn với hán, Ninh Nghị đại khái là biết nguyên nhân, ăn cơm tối xong là hán ra ngoài tản bộ, khi đi tới cổng thì Tô Đan Nhi đã chạy tới, thay mặt chị họ xin lỗi hán.

“Không có gì, cô ấy lo lắng cho nàng mà thôi, ta không để trong lòng, trở về tiếp cô ấy đi.”

“Vâng.”

Tô Đan Nhi mấp má môi:

“Để Tiểu Thiên đi cùng huynh nhé.”

Nàng liền gọi Tiểu Thiên đi cùng Ninh Nghị ra ngoài tản bộ.

Đã là tri kỷ thì chỉ cần quan sát lời nói, sắc mặt là biết được nhiều chuyện, Tô Đan Hồng cũng đại khái biết việc chiều nay có ảnh hưởng không tốt, ít nhất cũng khiến Đan nhi khó xử nên xin lỗi:

“Nhưng mà... nếu việc không do người này quản lý thì sao có thể đánh mất Hoàng thương, muội đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, ta cũng hiểu là rất đáng tiếc...”

“Hồng tỷ không biết...”

“Muội vẫn chưa động phòng với hán đúng không?”

Tô Đan Hồng nếu đã tới thì đương nhiên là ngủ cùng Tô Đan Nhi, nhìn cách bố trí trong khuê phòng, cô ta đại khái đoán được điều này:

“Tỷ nói câu này muội cứ cho rằng nói cho vui nhé... nếu lúc trước muội gả cho Tịch chương quỹ, tình hình hiện giờ... sợ đã không như lúc này.”

Tô Đan Nhi tức nhú mày:

“Hồng tỷ, sau này đừng đùa kiểu này nữa.”

“Sao?”

Tô Đan Hồng nhú mày, nghi ngờ nhìn nàng:

“Muội có cảm giác thế nào với vị tướng công này?”

“Muội... Muội cũng không biết nữa...”

Tô Đan Nhi lắc đầu, sắc mặt hơi đỏ.

Cảm tình với Ninh Nghị thế nào, thực ra bản thân nàng cũng không rõ.

Đúng như Tô Đan Hồng nói, hai người thành thân đã lâu nhưng đến nay vẫn chưa động phòng, chẳng trách Tô Đan Hồng nghĩ hai người là kẻ xa lạ. Còn đối với Tô Đan Nhi, giả như tướng công của mình thực sự là con một sách, đôi bên sống chung một hai năm rồi nàng cũng phải chấp nhận động phòng, thế nhưng với tình hình hiện giờ, phải qua một thời gian nữa mới được.

Căn cứ vào tình cảm mà nói, nửa năm trước, đúng là bảo nàng “chấp nhận” cũng không sao. Nhưng từ khi tiếp xúc nhiều với tướng công, nàng nhận ra tâm tình mình có rất nhiều điều kỳ quái, nếu đem cảm tình này đặt ở 1000 năm sau, ai cũng hiểu nó là tình yêu, nhưng thời đại các cô gái làm gì có cơ hội cảm nhận tình yêu, cho nên vô cùng thấp thỏm, không cách nào biết tình cảm của mình thế nào. Từ lần bị bệnh hai tháng trước, hai người mới có cơ hội nói chuyện động phòng, chỉ là khi đó nằm bệnh liệt giường, giờ lại bận quá nhiều công việc, không thu xếp được.

Lúc này, nàng cảm thấy sự việc đó vô cùng quan trọng, dường như không muốn “chấp nhận” làm qua loa cho xong. Thậm chí, nàng còn không muốn cho người ngoài biết, tới bây giờ nàng với phu quân vẫn chưa động phòng, nếu họ biết kiểu gì cũng chê trách châm chọc phu quân thế này thế kia, nói tóm lại là nàng đang đau khổ vì thời gian trôi đi quá chậm... Buổi tối, khi hai người đi ngủ, Tô Đan Nhi kéo tay áo Tô Đan Nhi hỏi nhỏ:

“Hồng tỷ, tỷ nói xem... nếu phu thê ngủ chung... thì phải làm thế nào...”

Xưa nay nàng là người mạnh mẽ, lúc này cổ tình nhỏ giọng nhưng vẫn khá rõ ràng. Tô Đan Hồng đang chán nản, bỗng dưng nghe thấy câu hỏi này thì càng chán hơn, thậm chí có chút kinh ngạc:

“Muội... tại sao lại hỏi như vậy vào lúc này...”

“Chuyện này... khi thành thân... muội chạy mất, không nghe... Nghe mẫu thân và các thím trong nhà hướng dẫn, giảng giải...”

Chuyện này chung quy không tiện hỏi đám Thiển nhi.

Trong lòng Tô Đan Hồng hiện lên sự thương cảm, lại nghĩ tới những lời nói của phụ thân và Tịch Quân Dục. Cô em gái này tính tình kiên cường, nhưng hình như cũng muốn nhân cơ hội này thoát khỏi cái tiếng cô gái mạnh mẽ, chấp nhận số mệnh lui về làm một người mẹ, nhân cơ hội tướng công nàng gây chuyện, nàng chỉ cần lên tiếng lui về là xong, tuy nhiên, tâm trạng sau này nhất định sẽ không tốt.

Mấy ngày sau đó, cảm giác của nàng với Ninh Nghị không thay đổi, chẳng tốt hơn chút nào. Mỗi lần thấy Ninh Nghị đều cố tỏ ra ôn hoà, nhưng mà nàng tỏ ra bình thản thì Ninh Nghị còn bình thản hơn. Mỗi khi thấy Ninh Nghị đi cùng Tô Đan Nhi, Tô Đan Nhi lại nhớ tới sự “chấp nhận” của cô em họ mình, thở dài cảm thán, thấy đúng là bông hoa nhài cấm bãi bãi cắt trâu, cho lợn ăn củ cải trắng, trong đầu nàng đang tưởng tượng Ninh Nghị là một con lợn cầm trong tay củ cải trắng là Tô Đan Nhi gặm sồn sột. Nàng đương nhiên không biết, củ cải trắng Tô Đan Nhi này đang muốn phủ giấy đỏ, nền hồng cho quá trình này trở nên ý nghĩa, chứ không phản nhần nhục và chịu đựng chấp nhận số mệnh.

Trong áp lực, thời gian hợp họ chỉ còn tính theo ngày, phòng hai, phòng ba đã hài lòng với những bố trí của mình, tất cả mọi chuyện đã xong, phòng lớn thế cô lực mỏng, bị khá nhiều người xa lánh, bất cứ ai nhìn qua cũng khẳng định họ sẽ thất thế. Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương, Tập An Chi, Vu Đại Hiến... đều đang cao giọng luận đàm với tư thế của người chiến thắng...

Trong tình hình này, mỗi ngày Tô Đan Nhi đều đi sớm về muộn, sự mệt mỏi chỉ cần nhìn là thấy, trông có vẻ như đã chấp nhận số mệnh, còn Ninh Nghị càng ngày càng trở nên trưởng mắt, bởi lúc nào hắn cũng nhàn nhã du ngoạn, đôi khi có người nhìn không được châm chích vài câu, Ninh Nghị chẳng cảm thấy xấu hổ chút nào. Có lần Tô Đan Hồng châm chọc hắn, hắn bỗng nhiên mở miệng:

“Lúc này ta còn đang suy nghĩ...”

“Cái gì...”

“Tên cháu họ ta vì sao không đặt là Tô Hóa Tề...”

“Hả...”

Tô Đan Hồng sững sốt một lát, không rõ hắn vì sao lại nói câu này:

“Hôn phu của ta không phải họ Tô... Tên này có gì không tốt? Ta nghĩ rất hay đấy, nếu cậu thích thì có thể cùng Đan nhi đặt tên cho trưởng tử của mình...”

Ninh Nghị lần đầu bị đả kích, thở dài xám xịt chạy mất, Tô Đan Hồng suy nghĩ nửa ngày vẫn không biết vì sao.

Thực ra Ninh Nghị chỉ nói cho vui mà thôi, dù sao hắn cũng kẻ ở rể, sau này đặt tên con gái là Tô Đan Hồng, con trai là Tô Hóa Tề (chỗ này mình hiểu không ý tác giả cho lắm, Đan Hồng có thể hiểu là thuốc đỏ, Hóa Tề có thể hiểu là thuốc tiêu hóa). Lúc này Tô Đan Hồng khá đáng ghét nên thuận miệng châm chọc một câu, thế nhưng nói rồi mới biết trượng phu đối phương không ở rể như mình. Tô Đan Hồng chột ngáy phải ruồi, Ninh Nghị tự dừng đi công kích chính mình, tâm trạng khá là chán nản.

Năm ngày, bốn ngày, ba ngày, hai ngày... chỉ còn một ngày nữa là tới thời gian họp họ của Tô gia, hôm nay là ngày 24 tháng 10 âm lịch, cũng cách kỳ hạn giao hàng đợt đầu của Ô gia đúng một ngày.

Sáng sớm, trời trong mây trắng thế nhưng sương mù vẫn tràn ngập xung quanh.

Bầu không khí trong Tô gia sáng hôm nay cực kỳ không bình thường.

Một cảm giác mới mẻ như ngập tràn trong khu nhà này, một bước ngoặt, một sự hi vọng, một sự kiện quan trọng, mỗi người đều có một tâm trạng khác nhau. Khi Tô Văn Phương mở cửa phòng đi ra, hắn hít một hơi thật sâu, chưởng quỹ tên là Vu Đại Hiến thì nheo mắt nhìn mặt trời hướng đông, Tô Trọng Kham đang ngồi trong sân nhìn sương mù tan đi, ngẩng mặt trời mọc, Tập An Chi đi qua thấy vậy bèn chấp tay chào:

“Nhị gia, buổi sáng tốt lành.”

Hôm nay sẽ có một trận chiến, họ sẽ thắng trận chiến này, đêm hôm nay có một việc vô cùng vui sướng đó là thu nhận thành quả.

Mà bên ngoài Tô gia, có khá nhiều người đang chăm chú dõi động tĩnh bên này, mấy huynh đệ trong Tiết phủ đã hẹn nhau từ sớm, Tiết Duyên đang đứng trong một căn phòng nhìn sang bên này, cười cười với người khác, vỗ vai em trai mình.

“Tối nay ta làm chủ đến Nguyệt Hương lâu nằm trên đường Thị Tử ăn cơm.”

Đường Thị Tử nằm ngay cạnh Tô phủ:

“Đêm nay, chuyện Tô gia sẽ có kết quả.”

Cùng thời gian, có khá nhiều thương hộ kinh doanh vải ở Giang Ninh cũng nói điều này.

Ninh Nghị không ở trong nhà, hắn vẫn duy trì thói quen của mình, chạy bộ trong sương mù đến căn nhà nhỏ ven sông, nói chuyện cùng với cô gái bưng trà cho hắn:

Với hắn mà nói, hôm nay chẳng có gì khác hôm qua.

“Hôm nay sẽ rất bận đấy?”

Ở căn nhà nhỏ ven sông có một cô gái bưng trà cho hắn:

“Trong nhà có đại hội gì à.”

“Họp họ, ta ở rể, không thể tham gia.”

Ninh Nghị chẳng biết xấu hổ nói câu này:

“Cho nên chẳng liên quan gì tới ta.”

Đám ngọc muốn họp, hẳn rất hài lòng khi không phải tham gia...

140. Q.2 - Chương 141: Lưới Trời

Mấy hôm nay, tâm tình Tô Sùng Hoa có gì đó bất an, nhưng vì sao như vậy thì ngay cả hắn cũng không rõ.

Do được lão thái công coi trọng nên địa vị của Tô Sùng Hoa trong nhà không thấp, cộng thêm người quản lý thư viện Dự Sơn là Tô Trọng Kham nên nghiêm nhiên hắn trở thành một nhân vật trọng yếu của phòng hai. Thời gian gần đây, phòng hai, phòng ba liên thủ ra tay với phòng lớn, chuẩn bị đẩy bay phòng có ít người nhất, hẳn cũng là một trong những người tham dự hoạt động này. Thỉnh thoảng hắn có tham gia một số cuộc họp của phòng hai, có thể nhận định rằng, tuy họa ngoại xâm chưa trừ, nhưng nội bộ phòng hai tương đối ổn định, đã tiến một bước dài trong cuộc chiến giành quyền quản lý Tô gia. Đối với việc này, mọi người đều tương đối hài lòng.

Hôm nay có thể coi là một ngày trọng đại. Từ sáng sớm, hắn đã hiểu như vậy, mọi người cũng vậy, khi gặp Tô Trọng Kham và một số chư hầu, quản lý thân cận với phòng hai, ai cũng tươi cười hơn hớn.

Họ đều hiểu chuyện tối nay đã được quyết định, Tô Đàm Nhi vì chuẩn bị Hoàng thương mà đã tiêu rất nhiều tiền, thế nhưng lợi ích lại chẳng có, thậm chí còn đánh mất luôn sự tín nhiệm của người ngoài với Tô gia. Đây là một trong những chủ đề trọng điểm của cuộc họp tối nay. Rất nhiều người trong Tô gia sẽ đứng lên, một số người vốn đã không đồng ý chuyện một cô gái quản lý gia tộc, một số trưởng bối đã dao động đứng về phía phòng hai, phòng hai. Tình hình khiến cho Tam đường thúc (chú ba, bằng vai với lão thái công) dù nổi tiếng mạnh mẽ cũng bất lực.

Thế nhưng, trong tâm lý hi vọng, chờ đợi đó, sự bất an thỉnh thoảng xuất hiện, đặc biệt là mấy ngày gần đây khi thấy Ninh Nghị cứ nhàn nhả chơi bời, trong lòng hắn xuất hiện một số suy nghĩ phức tạp.

Định Phong Ba...

Hắn thỉnh thoảng nhớ tới bài từ mấy hôm trước. Đây là một bài từ tuyệt vời.

Tô Sùng Hoa là người có thực tài, cũng có danh tiếng văn nhân ở Giang Ninh, tham gia viết thơ làm văn nhiều năm nhưng số bài thơ từ có thể khiến hắn chấn động không nhiều. Trong số đó, có hai bài trước đây của Ninh Nghị, bài Rót rượu mời Bùi Dịch đương nhiên không tính, giờ tới lượt bài Định Phong Ba này. Nếu sự việc chỉ đặt trong bối cảnh đơn lẻ, hắn sẽ coi đây là một bài từ viết ra để an ủi mình, đứng trên vị thế của người bại trận tưởng tượng như mình đang thắng.

Nhưng... mỗi lần nhìn thấy Ninh Nghị, lại kết hợp với bài từ này, hoặc là nhìn thấy người khác viết từ, cảm giác bất an lại hiện lên. Sáng nay, Tô Sùng Hoa đứng bên ngoài nhìn vào trong phòng học, dường như suy nghĩ điều gì đó.

“... Ở đây nói tới số học, chiều nay mọi người mới được học cái này, thế nhưng ta chưa dạy các em cách tính toán ngay, các em phải biết, số học là một hệ thống lô gic, coi trọng nguyên tắc và phương pháp, rất thú vị... Ở phương Tây có một quốc gia tên là Hi Lạp, nơi đó có một câu chuyện kể về “nghịch lý Zeno” (1) thế này. Có một ngày, một anh hùng chạy cực nhanh gặp một con rùa, rùa nói: Nếu như anh thì chạy với tôi, anh vĩnh viễn không đuổi kịp tôi...”

(1) Nghịch lý Zeno bao gồm nhiều vấn đề thuộc lĩnh vực triết học được cho là do triết gia Hy Lạp Zeno xứ Elea đặt ra nhằm củng cố học thuyết “vạn vật quy nhất” của Parmenides, phủ định tính hiển nhiên của các giác quan, phủ nhận niềm tin vào có sự khác biệt hay có sự biến đổi, đặc biệt ông cho rằng mọi sự chuyển

động không tồn tại vì đó chỉ là ảo giác mà thôi. Ba nghịch lý vững nhất và nổi tiếng nhất là của nghịch lý Zeno là nghịch lý Achilles và con rùa, lý lẽ của sự phân đôi và mũi tên bay.

Trên bục giảng, Ninh Nghị đang cười giảng bài, vẽ một đường thẳng trên bảng:

“Đại anh hùng kia nói, dù tôi có chạy chậm thì tốc độ cũng nhanh hơn anh gấp 10 lần, sao lại đuổi không kịp anh. Rùa nói, vậy chúng ta đánh cuộc, anh chấp tôi 100 mét, tốc độ của anh nhanh hơn tôi 10 lần, vậy sau khi anh chạy được 100 mét, đến vị trí hiện giờ của tôi, tôi đã chạy thêm về phía trước được 10 mét, cho nên anh phải đuổi theo tôi thêm 10 mét, nhưng lúc này tôi lại chạy về phía trước được 1 mét, anh lại phải đuổi tôi, đuổi mãi tôi vẫn ở phía trước anh... Anh có thể tới gần tôi nhưng vĩnh viễn không thể đuổi kịp tôi. Đại anh hùng cảm thấy rùa nói không đúng lắm nhưng lại không nghĩ ra không đúng ở chỗ nào...” (2)

(2) Nghịch lý Achilles và con rùa:

“Trong một cuộc chạy đua, người chạy nhanh nhất không bao giờ có thể bắt kịp được kẻ chậm nhất. Kể từ khi xuất phát, người đuổi theo trước hết phải đến được điểm mà kẻ bị đuổi bắt đầu chạy. Do đó, kẻ chạy chậm hơn luôn dẫn đầu.”

Theo lời ghi lại của Aristotle, Vật lý VI:9, 239b15

Cách hẩn dạy học vốn là như vậy, rõ ràng là học các loại sách như Trung Dung, Đại Học nhưng lại toàn đi nói linh tinh, chủ yếu là những chuyện thú vị, phía dưới có một học trò tên là Chu Quân Võ giờ tay nói:

“Tiên sinh, Hy Lạp ở đâu?”

Ninh Nghị vừa cười bắt đầu giảng giải về Hy Lạp.

Nhìn bóng người ung dung, nhàn nhã như không, lại liên hệ với những biến cố hơn thảng qua của Tô gia, lại kết hợp với bài từ “Định Phong Ba”, cảm giác cổ quái lại xuất hiện, hẩn nhứ mảy, thật lâu sau mới xoay người rời đi.

Tên Lập Hằng này năng lực viết từ rất mạnh, chỉ bằng một bài từ đã ảnh hưởng hẩn tới mức này.

Tô Sùng Hoa nghĩ vậy rồi lắc đầu...

Buổi sáng dần trôi, giờ đã là buổi chiều, Tô gia hiện đã tập trung rất nhiều người, náo nhiệt chẳng khác nào tết nguyên đán. Tối lúc này, phe phái cũng đã hiện lên rõ ràng, chẳng cần quan tâm nhiều thứ, chỉ cần nghĩ tới chuyện đêm nay là được rồi. Người của phòng lớn, phòng hai, phòng ba vẫn đang lục tục kéo nhau về nhà.

Trong khu nhà của Tô Dũ, hôm nay người nối đuôi nhau báỉ phỏng không ngừng.

“... Đệ cũng vậy nghĩ, Nhị nha đầu đã quản lý nhiều chuyện quá rồi, áp lực rất lớn. Năng lực của nó thế nào, mọi người đã biết, nếu phòng lớn còn một người con trai thì dù sau chuyện này, chúng ta vẫn có thể để nó quản lý. Nhưng dù sao...”

“Với tình hình của ba phòng lúc này, không nên cố chấp duy trì như vậy, Tam ca...”

“Ai, nếu như Bá Dung không xảy ra việc gì...”

Phòng khách không tính hoa lệ nhưng lại có sự thanh nhã, Tô Dũ ngồi ở vị trí chủ tọa, chống quải trượng, nhắm mắt dưỡng thần, người bên dưới cứ thi nhau nói chuyện. Đây đều là những anh em trong nhà, họp họ đêm nay chính là muốn làm việc này. Tối nay có thương lượng chuyện gì cũng nên được thông báo trước trong buổi chiều hôm nay.

Bỏ qua vấn đề lập trường, bọn họ làm sao không biết năng lực của Tô Đàn Nhi, nhưng họ cũng biết tình hình Tô gia lúc này thế nào, tranh đoạt giữa ba phòng ra sao. Tô Bá Dung gặp chuyện không may, đúng là không có cách nào, nếu Tô Đàn Nhi lại cố sống cố chết chống đỡ cục diện, vậy chẳng khác nào kéo dài sự suy yếu như một căn bệnh ác tính. Tô Dũ hiển nhiên cũng hiểu điều này nhưng không hiểu tại sao tới giờ lão vẫn chưa tỏ thái độ.

Uy tín của lão gia tử tới giờ vẫn là rất lớn, nếu lão không đồng ý thì chuyện này chẳng đi tới đâu cả, có khi tới nay phải tranh cãi gay gắt cũng không chừng. Đều là anh em trong nhà, cũng đã lớn tuổi, họ không muốn chuyện như vậy xảy ra, hiện giờ có mâu thuẫn nội bộ nhưng lão gia tử vẫn cương quyết lập trường của mình, vẫn muốn bảo vệ cháu gái, lúc đó ba phòng nổ ra xung đột, hậu quả thế nào rất khó nói.

Tuy rằng những năm gần đây Tô Dũ vẫn vô cùng tỉnh táo, nhưng dù sao cũng đã già, chẳng ai biết khi nào lão xảy ra chuyện.

“Tam ca, việc này huynh phải đưa ra quyết định mới được.”

Lão Thất ở bên dưới có chút lo lắng phải đứng dậy nói chuyện, nói xong lão ngoảnh đầu nhìn mấy người phía sau, có một số người đứng lên phụ họa. Tô Dũ mở mắt ra rồi híp mắt nhìn bọn họ:

“Quyết định chuyện gì?”

“Chuyện Nhị nha đầu, rốt cục ý huynh thế nào, dù sao cũng phải thể hiện một chút chứ, huynh có nói bọn đệ mới có căn cứ...”

“Tròng lòng ta chưa từng để tâm tới chuyện đó, sao các đệ lại cho rằng lời nói của ta sẽ là căn cứ?”

“Tam ca, chuyện lần này... huynh không thể bỏ qua được, mọi người đã nghe huynh bao nhiêu năm rồi đấy.”

“Để tới đây nói, dù sao cũng phải nghe lão đại, lão nhị nói thế nào, còn người khác nữa chứ, ngoài ra còn phải nghe Nhị nha đầu phân trần, có thể mọi người mới hiểu rõ tình hình.”

“Tam ca, huynh nói như vậy là không đúng, bọn họ biết nói cái gì, lúc đó chúng ta nói cái gì họ phải nghe đó thôi, trước tiên huynh cứ biểu thị thái độ đã, bọn đệ sẽ...”

“Lão Thất.”

Quả trọng nện mạnh xuống sàn nhà, Tô Dũ nhìn người em thứ bảy chừng 50 tuổi trước mặt, ánh mắt dần trở nên nhu hòa, thở dài:

“Chưa đến mức cuối cùng sẽ không biết được chính xác sự tình ra sao, nói chung, lúc đó mà có đạo lý thì các đệ phải nghe, nếu không có đạo lý mọi người có thể lấy đó làm căn cứ, tình hình hiện giờ thế nào ta cũng không rõ lắm.”

Ông cụ nhắm mắt lại, tiếp tục dưỡng thần:

“Nói chung, tới buổi tối rồi tính.”

Ánh trời chiều chiếu xuyên qua khe cửa, soi sáng một vùng trong nhà, tiếng nghị luận âm ỉ vang lên sau đó một lúc...

Sột xoạt, sột xoạt, trong một trà lâu có ba nha hoàn đang bận rộn kiểm kê rất nhiều sổ sách, có người đang sao chép, cũng có thành viên hạch tâm của Ô gia, ánh mặt trời chiếu qua mái hiên, thỉnh thoảng có gió thổi tới, đôi lúc mọi người nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Tô Đan Nhi ngồi một bên uống trà, từ khi Ô gia nhận thua tới nay, tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi, lúc này đôi bên đang hợp tác ngầm, nói là hợp tác nhưng chỉ một bên hài lòng.

Ô Khải Long cũng ngồi uống trà cách đó không xa, Ô Thừa Hậu không tới, việc này do Ô Khải Long làm chủ.

“Tối hôm nay, nghe nói Tiết Duyên hẹn mọi người ăn cơm ở Nguyệt Hương lâu bên đường Thị Tử, khả năng lớn là cũng có người của Lữ gia, Trần gia.”

Ô Khải Long thổi một hơi trà, phảng phất như đang nói chuyện chẳng liên quan gì tới mình:

“Bọn họ rất quan tâm việc này, thái độ lúc đó chắc sẽ rất thú vị.”

Hắn nói thú vị nhưng sắc mặt chẳng có gì chứng tỏ điều đó cả.

Tô Đàn Nhi cũng chẳng muốn dùng việc này châm chích đối phương, ngày đầu tiên cần phải ra oai phủ đầu chứ sau này không cần làm vậy nữa:

“Theo như những gì chúng ta đã thỏa thuận, hôm nay huynh nên nói cho ta biết hết mọi chuyện.”

Ô Khải Long thông thả đi vài bước nói:

“Những chuyện ta đã hứa tối nay sẽ cho cô biết thì tối nay sẽ nói.”

“Vệ kẹ huynh.”

Tô Đàn Nhi đưa mắt nhìn sang một bên:

“Nhưng mà nếu như huynh đây đưa kéo dài để người đó chạy mất, ta sẽ nuốt không trôi việc này, phụ thân ta cũng vậy.”

“Hừ.”

Ô Khải Long hừ lạnh một tiếng, một lát sau:

“Tướng công của cô hiện đang làm gì?”

“Đi dạo, tìm bằng hữu chơi cờ hoặc đến nghe cô nương nào đó đàn hát.”

Tô Đàn Nhi ngửa đầu cười cười:

“Ta là thê tử, không tiện quản chuyện của tướng công ở bên ngoài... Quản gia đình tốt là được rồi.”

Ninh Nghị đứng là đang xem con gái diễn trò.

Trên tầng hai của Trúc ký, Ninh Nghị ngồi một bàn, uống trà, ăn điểm tâm, hôm nay cũng có một vài cô nương đến hát, nhưng cái Ninh Nghị nhìn không phải là việc này.

Nguyên Cẩm Nhi lúc này đang ngồi bên cạnh hắn, mà ở đối diện cách đó không xa, đại tài tử tên là Liễu Thanh Địch cũng có mặt, rất chú ý quan sát tới tình hình bên này.

Mấy hôm trước Liễu Thanh Địch đã tìm ra Trúc ký, không biết hắn thông qua ai mà tìm được Nguyên Cẩm Nhi, gần đây ngày nào cũng tới. Hôm nay Nguyên Cẩm Nhi cũng tới làm việc, Ninh Nghị cũng tới đây, hai người ngồi với nhau, thái độ khá là thân mật.

Giang hồ đồn đãi là Nguyên Cẩm Nhi trước đây cũng có tình cảm với Tào Quan, Liễu Thanh Địch, tình cảm tài tử giai nhân sâu đậm thế nào thì rất khó nói, có thể Liễu Thanh Địch không có tâm lý giống Cố Yến Trinh, nhưng mà kiểu gì khúc mắc cũng có. Khúc mắc đã có từ khi ở Yến Thủy lâu, thời gian càng lâu càng sâu đậm, trong lúc nhất thời có muốn giải cũng không hết.

“Cô cảm thấy có ý nghĩa không?”

Ninh Nghị cười dựa vào người Nguyên Cẩm Nhi.

“Có... ý nghĩa.”

Nguyên Cẩm Nhi cũng dựa sát vào người Ninh Nghị, như một con chim nhỏ nép vào người đối phương nhưng thực ra Ninh Nghị chẳng chiếm được chút tiện nghi nào. Hoa khôi dù sao vẫn là hoa khôi, kiểu gì cũng duy trì với người khác một khoảng cách, hắn nhích tới là kiểu gì cũng bị đẩy ra.

“Vân Trúc đâu?”

“Vân Trúc tỷ nói, tỷ ấy không thích xem náo nhiệt kiểu này nên ở trong tính toán sổ sách. Chỉ có tiểu nữ ngồi cùng với đại anh hùng mà thôi.”

Thời tiết cũng bắt đầu vào đông, quần áo hai người đã khá dày, Nguyên Cẩm Nhi mặc rất đẹp, do hai người cố tình ngồi sát nhau nên trông rất thân mật, hai mắt Liễu Thanh Địch ở bên kia như bốc lửa.

“Với tình hình mập mờ thế này, cô nói xem, nếu ta khinh bạc cô một chút, vậy có phải hợp lý hay không?”

“Được thôi, bản cô nương bất chấp mọi thứ, dù phải hi sinh sắc đẹp này cũng phải để cho Vân Trúc tỷ nhìn thấy huynh là con người như thế nào.”

“Ta sợ à?”

“VẬY TỚI ĐÂY.”

“Có tiện nghi mà không chiếm... cô làm như vậy thì ta khó ăn lắm...”

Nguyên Cẩm Nhi há miệng cười, thanh thuần vô cùng, ánh mắt hai người giao nhau trên không trung sinh ra tia lửa điện, sau một khắc, Ninh Nghị đang định làm một động tác có hệ số nguy hiểm cao thì Nguyên Cẩm Nhi “a” lên một tiếng, một cái tát tai vang dội vang lên. Vốn Liễu Thanh Địch không muốn nhìn hành vi của đôi cầu nam nữ này nữa, nhưng do tiếng động này có mức hấp dẫn mà phải nhìn sang, đám công nhân, tiểu nhị, phục vụ cũng vì vậy mà nhìn sang bên này.

Trong tầm mắt, thiếu nữ thanh thuần mỹ lệ đứng lên nhanh chóng lùi lại hai bước, tiếng loảng xoảng thì nhau vang lên, nàng một tay ôm gò má, hai mắt nhìn thẳng vào Ninh Nghị, nước mắt đã rơi, giống như mưa hoa lê, khiến người khác đau xót vô cùng.

“Lưu manh!”

Không xong, bị nàng ta đi trước một bước...

Cái bạt tai kia vốn không có thực, Nguyên Cẩm Nhi đột nhiên đứng dậy vung tay tát một cái nhưng thực chất chỉ có ống tay áo phất qua mặt Ninh Nghị. Nàng ta xuất thân từ vũ đạo, ống tay áo lúc nào chẳng dài, tiện tay che lại vỗ một cái, người ngoài đương nhiên không nhận ra âm mưu bên trong.

“... Cầm thú, đồ háo sắc...”

Nguyên Cẩm Nhi lau nước mắt, nháy mắt với Ninh Nghị một cái, Ninh Nghị bĩu môi:

“Cô độc ác vừa thôi.”

Liễu Thanh Địch ở bên kia đã đứng dậy, Nguyên Cẩm Nhi nói:

“Người ta còn chưa cho phép huynh, huynh... tại sao huynh lại như vậy...”

Sau đó chạy mất.

Trong tửu lâu lúc này đương nhiên không chỉ có một mình Liễu Thanh Địch tức giận, nhưng khi nghe những lời hờn dỗi của Nguyên Cẩm Nhi vừa rồi, trong lúc nhất thời họ cảm thấy không hiểu được mối quan hệ của hai người này. Ninh Nghị thở dài, đặt chén trà sang một bên.

Có một số người làm thuê cho Nhiếp Vân Trúc là hiểu mối quan hệ giữa Ninh Nghị và Nguyên Cẩm Nhi, thấy chuyện này họ giật mình sửng sốt, không biết bà chủ nhỏ lại bày ra trò gì.

Trà này không uống được nữa rồi...

Nguyên Cẩm Nhi ly gián thành công bỏ chạy vào trong nhà, tâm trạng vô cùng đắc ý, lau nước mắt đẩy cửa phòng bên trong, bùm mặt khóc rất thật:

“Vân Trúc tỷ, Ninh Nghị hấn càng ngày càng quá đáng, muội nói đùa một chút mà hấn khinh bạc muội, có rất nhiều người thấy, không tin tỷ đi hỏi tiểu Đình mà xem...”

Vân Trúc sửng sốt một lát:

“Trước mặt mọi người... huynh ấy khinh bạc muội thế nào được.”

“Hắn hôn lên mặt muội một cái.”

Nguyên Cẩm Nhi ngồi xuống bên cạnh Vân Trúc, hít mũi một cái, ánh mắt quật cường:

“Vốn muội chỉ nói đùa nhưng hắn lại cố ý!”

Vân Trúc nâng cằm nàng một lúc rồi hôn lên đó một cái:

“Được rồi, tỷ giúp huynh ấy khinh bạc muội vậy.”

“Thật mà!”

Nguyễn Cẩm Nhi kháng nghị:

“Vân Trúc tỷ tin hẳn mà không tin muội ư?”

“Trước mặt mọi người, huynh ấy làm vậy thì mới lạ, muốn ta tin muội ư... mau giúp ta cộng sổ đi nào.”

“Mấy thứ này khó tính lắm... À, không đúng, đàn ông ai chẳng như vậy, rõ ràng đã tính toán trước chiều dù là ở trước mặt mọi người tỷ cũng không tin, quá âm hiểm, nếu như lần sau hẳn ở trước mặt mọi người đem muội...”

Nguyễn Cẩm Nhi giầy dựa một lát rồi nói tiếp:

“...làm gì đó thì Vân Trúc tỷ cũng không tin ư?”

Tuy rằng mọi người đều trong sạch, nhưng thủ đoạn mưa dầm thấm lâu của thanh lâu rất lợi hại, Vân Trúc bật cười:

“Nếu huynh ấy thực sự ở trước mặt mọi người làm... gì đó... à, mà chắc chắn ta không tin đâu...”

Nguyễn Cẩm Nhi nhăn nhó, nhin không được bật cười:

“Tỷ rất bất công.”

Rồi quay đầu hỗ trợ tính toán sổ sách.

“Người ta tối nay có việc, muội đừng làm phiền huynh ấy nữa.”

“Thích hẳn mới làm phiền hẳn chứ, nếu không thích muội đã...”

Tiếng chén trà đặt xuống bàn kêu cách một tiếng, ánh hoàng hôn đã buông, chiếu thẳng vào trong quán trà, Tô Sùng Hoa bị tiếng động này làm giật mình, ngẩng đầu nhìn trung niên nam tử ở phía trước.

“Mấy hôm nay dường như Sùng Hoa huynh có tâm sự, chẳng lẽ đang lo lắng chuyện gia sự tối nay?”

Trung niên nam tử này vóc người cao gầy, mang hơi hướng của người Hồ (chỉ các dân tộc phía Bắc và phía Tây Trung Quốc), là một trong những bạn thơ của Tô Sùng Hoa, tên là Trần Lộc, hiệu Không Sơn cư sĩ, cũng có chút danh tiếng ở Giang Ninh, chiều hôm nay hai người ngẫu nhiên gặp mặt nên đi uống trà.

“À, buổi tối... đại khái sẽ không có chuyện gì cả...”

“Sùng Hoa huynh chớ để giấu diếm ta, nhiều ngày nay ta nghe nói tối nay Tô gia sẽ họp họ, biến động là không thể tránh khỏi, hai hôm trước huynh tham gia hội thơ trông có vẻ cũng không yên lòng, hứng thú không nhiều, nếu không lo lắng việc này thì còn chuyện gì nữa? Nếu như đêm nay vô sự, ta với huynh đâu phải ngồi đây, cứ cùng ta đến Xương Vân các tụ hội chẳng phải tốt hơn sao.”

“Kết quả họp họ thế nào không liên quan quá nhiều tới ta, đúng là nên đi cùng huynh thì hơn.”

Tô Sùng Hoa cười, sau đó suy nghĩ một chút:

“Nhắc đến hội thơ mấy hôm nay mới nhớ... Kỳ thực tại hạ chỉ là cảm khái về một bài từ mà thôi. Mấy hôm trước ta gặp một bài từ, đọc xong trong lòng rất phức tạp, ngày nào cũng phải nghĩ tới nó, hứng thú làm thơ cũng mất luôn.”

“Từ?”

Trần Lộc cũng cảm hứng thú:

“Tốt lắm à?”

“Vô cùng tốt.”

Tô Sùng Hoa lắc đầu:

“Chỉ là nếu liên hệ người sáng tác bài này với nội dung bài từ thì đúng là khiến cho người khác cảm khái trong lòng.”

“Sùng Hoa huynh nói kiểu này đến ta cũng phải hiểu kỳ, huynh đừng có vòng vo nữa, nói mau, nói mau.”

“A, đây là bài từ do một người cháu trong nhà, tên là Ninh Nghị - Ninh Lập Hằng làm, chuyện về người này Không Sơn huynh chắc cũng đã nghe nói. Tô gia ta tới mức này, một phần nguyên nhân cũng là do hắn... Mấy ngày trước đây hắn có làm một bài từ ột đứa bé 9 tuổi xem, ta vô tình đọc được mà thôi. Bài này tên là Định Phong Ba... ý cảnh bình sinh ít thấy, không thua kém gì hai bài thơ trước, bởi vậy cứ mỗi khi thấy người khác làm thơ, viết từ là lại nhớ tới hắn, hứng thú viết thơ chẳng biết biến đâu mất. Thế nhưng người này, đúng là không làm được việc...”

Tô Sùng Hoa lắc đầu, vươn tay chấm nước trong chén trà, trong ánh trời chiều, vừa cảm thán vừa viết lại bài từ, dường như muốn dùng cách này cảm nhận tác phẩm, trung niên nam tử đối diện tai nghe, mắt nhìn, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc...

Ở trước một quán trà khác trong thành, thấy xe ngựa đã tới, Tô Đàm Nhi và Ô Khải Long đều đang đứng dưới mái hiên, chuẩn bị rời đi. Ô Khải Long ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời cuối cùng.

“Người cô muốn biết, theo thứ tự là...”

Ánh mắt Tô Đàm Nhi vốn đang trong treo lạnh lùng, khi nghe thấy Ô Khải Long nói câu này thì lập tức run rẩy, hơi nhú mày, nhưng không nói lời nào. Cho tới khi nghe xong, Tô Đàm Nhi tự ngẫm một lúc rồi mới hỏi:

“Chính xác là bọn họ?”

“Có tin hay không là tùy cô.”

“Không, tôi tin huynh.”

“Thật à?”

“Có người chúng tôi đã biết từ trước rồi, nếu như huynh cố tình che giấu thì hai chúng ta lại có chuyện để bàn thêm.”

Nàng cười cười, nói:

“Huynh có biết hôm giữa bài với huynh, tướng công ta về đến nhà, chuyện đầu tiên đề cập đến là gì không?”

“Là gì?”

“Tề Quang Tổ là nội gian.”

“...”

Ô Khải Long cau mày nhìn sang.

“Bởi vì câu nói đầu tiên của huynh khi tướng công giữa bài là: Quả nhiên là người.”

“Vậy thì sao?”

“Tên này tìm Chu chương quỹ hỏi thăm tin tức, Chu chương quỹ chỉ giả bộ uống say mà thôi. Một khi bên huynh xảy ra vấn đề, kiểu gì trong bữa tiệc hắn cũng phải mở miệng hỏi thăm tin tức. Tướng công trước đó đã bày cho Chu chương quỹ một vài câu chuyện, khi Tề Quang Tổ dò hỏi, Chu chương quỹ lập tức nói người hắn bội phục nhất là ông nội và tướng công... Tướng công nói, hôm đó huynh không nên thốt ra như vậy, tướng công chỉ nghe cũng biết vấn đề nằm ở đâu, tuy nhiên để cho chắc chúng ta vẫn phải hỏi huynh... Ta chỉ không ngờ là vẫn còn đồng bọn...”

Trong im lặng, cái cảm giác lạnh lẽo thấu xương như muốn hút hết tinh thần của Ô Khải Long. Tô Đàm Nhi nhìn hắn một cái.

“Về thôi, thời gian tới chúng ta hợp tác cho tốt, ta không muốn đuổi tận giết tuyệt Ô gia, như vậy có ảnh hưởng không tốt với danh tiếng của Tô gia.”

Xoay người, ánh mắt Tô Đàn Nhi trở nên lạnh lùng. Ô Khải Long đứng tại chỗ nhìn xe ngựa của Tô Đàn Nhi đi khuất, ánh mặt trời vẫn chiếu lên người nhưng hắn không cảm thấy ấm áp, trước mắt như có bóng hình Ninh Nghị đang nhìn hắn, phủ bóng lên toàn bộ Ô gia...

Trong Tô phủ, mọi người đang nói, cười, di chuyển, trong những thanh âm ồn ã đó, có người nói một cách thoải mái, có người cười, có người mừng rỡ, có người hàn huyên, chào hỏi chẳng khác nào dịp tết cuối năm.

Tiệc tối đã chuẩn bị xong, sau phần tiệc rượu mới tới phần bàn bạc quyết định công việc trong gia tộc. Trong thành, đám người Tiết Duyên, Tiết Tiến cũng đã khởi hành đi tới nơi tập trung.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, cuộc gặp đêm nay kiểu gì cũng phải bỏ tiền mời một hoa khôi tới, nếu muốn may mắn thì phải biểu hiện cho tốt vào...”

“Hoa khôi? Chẳng lẽ là Khởi Lan cô nương?”

Cùng là thương nhân, Tiết gia và Bộc Dương thế gia xưa nay có quan hệ tương đối tốt, hoa khôi năm nay là Khởi Lan, cũng là người được Bộc Dương gia tài trợ, hiện giờ không phải là mùa ca hát, có thể nàng sẽ tới, nhưng mà Tiết Duyên đã lắc đầu.

“Vốn muốn mời Khởi Lan tới đây, nhưng mà Bộc Dương Dật hôm nay cũng mở tiệc đãi khách, cũng là một đám văn nhân, nào là Tào Quan, Liễu Thanh Địch đều đến, đây là thể diện của Bộc Dương gia nên phải có Khởi Lan tọa trấn mới xong. Ta mời Lạc Miếu Miếu...”

Cùng lúc đó, sau khi do dự, Tô Sùng Hoa quyết định ngồi xe ngựa về nhà. Ninh Nghị và Vân Trúc cũng chia tay, ai trở về nhà người đấy. Hầu như toàn bộ người ở bên ngoài đều đang tập trung về Tô gia.

Xe ngựa đi qua ngõ phố, Tô Đàn Nhi ngồi ở trong xe, đang nhắm mắt suy nghĩ rất nhiều sự tình, sau đó nàng lấy một tờ giấy viết lên trên đó ba cái tên. Khi rèm xe được vén lên, Cảnh hộ vệ đang ngồi trên cang xe quay đầu lại.

Tô Đàn Nhi giao tờ giấy cho hắn, ánh mắt lạnh lùng:

“Cứ theo dự định mà làm, cẩn thận chút, đừng có bị Ô gia chơi xỏ.”

Cảnh hộ vệ gật đầu, cất tờ giấy rồi nhảy xuống xe ngựa chạy theo một hướng khác.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua rèm nhưng nàng không cảm thấy ấm áp.

Không lâu sau, trong một căn phòng, Cảnh hộ vệ đưa ánh mắt nhìn ba người còn lại, gật đầu rồi đốt tờ giấy.

Trong một cửa hàng khác của Tô gia, Tịch Quân Dục đang ngồi ngoài trời phơi nắng, nhắm mắt trầm tư nghĩ tới những công việc do mình sắp đặt từ trước tới nay, không lâu sau, hắn thở dài, cười cười, đứng dậy đi về phía Tô phủ.

“Cũng đã tới thời gian ăn cơm rồi, mọi người chuẩn bị đi.”

Trong phòng khách, Tô Dũ mở mắt, miệng cười cười, bắt đầu đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Tô Bá Dung sắc mặt nhợt nhạt ngồi trên một chiếc xe lăn được thê tử và tiểu thiếp đẩy ra ngoài. Bên ngoài phòng, đã có rất nhiều người đang đứng đợi, trong đó có cả Tô Vân Tùng, Tô Đan Hồng, hắn cười phất phát tay, nói với giọng yếu ớt:

“Đi thôi, đi thôi, đêm nay sẽ bận đấy...”

Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương, Tập An Chi, Vu Đại Hiến, Tô Văn Hưng, Tô Văn Khuê, Tô Văn Quý... hơn trăm người đã bắt đầu vì lợi ích mà liên kết chặt chẽ với nhau.

Cổng Tô phủ trông có vẻ náo nhiệt, Tô Đàm Nhi xuống xe ngựa, thấy phu quân đang chào hỏi, hàn huyên với mọi người ở phía trước nên cười đi tới.

“Tướng công, chúng ta vào đi.”

141. Q.2 - Chương 142: Giao Thác

(1) Giao thác: một từ đa nghĩa, trong chương này, giao thác chỉ một quy trình mời rượu trong bữa cơm cuối năm. Hai người đối diện mời nhau gọi là giao, chéo tay nhau gọi là thác.

Mặt trời chiều thắm vào không gian như một cái đèn lồng lớn, bàn đã nhiều, người còn nhiều hơn. Đã tới thời gian ăn cơm tối, nhưng với số lượng người hiện nay, anh em họ hàng tập trung đông đủ, nó không khác gì bữa cơm cuối năm, chỉ khác một điều là bầu không khí hôm nay không giống như xưa.

Tiếng người ồn ào, náo nhiệt, chỉ là ngày xưa náo nhiệt vì ăn uống linh đình, vì mọi người cười đùa không quan tâm tới công việc, không phân chia phòng lớn, phòng hai, phòng ba. Lúc này, thế trận đã phân, người đã chọn vị trí, thế chân vạc hiện ra, chỉ có người không tìm không phổi mới có thể ăn uống vui vẻ. Mọi người vẫn cười nói, vẫn chào hỏi nhau nhưng không có bao nhiêu người uống rượu. Trong sự náo nhiệt, họ đang quan sát lẫn nhau, đánh giá lẫn nhau, sóng ngầm khởi động, bầu không khí mang theo sự khẩn trương.

Tô Dũ ngồi trên vị trí chủ tịch, yên lặng quan sát tất cả, khi lão quét mắt nhìn vị trí của phòng lớn, phòng hai, phòng ba, lão nhận ra người của phòng lớn đang mang tâm trạng chán chường, buồn bã, chỉ có Tô Văn Tùng và mấy người khác đang cố gắng cười nói làm cho bầu không khí thêm sôi động. Tô Đàm Nhi và Ninh Nghị chỉ chăm chú ngồi ăn, nhỏ giọng bàn tán, thỉnh thoảng họ cũng im lặng. Tô Đàm Nhi vẫn bình tĩnh liếc mắt quan sát xung quanh, nhưng đa phần thời gian là tập trung sự chú ý lên người Ninh Nghị.

Tô Dũ dừng ánh mắt trên người Ninh Nghị một lát, thấy Tập An Chi – chủ trì phòng hai cầm chén rượu đi tới, ông cụ cười cười thu hồi ánh mắt, nhìn hẩn gật đầu.

Buổi tiệc tối nay không dài.

Đại khái là khi đã no, tiệc tàn rất nhanh. Lúc này không có những nghi thức mang tính trang nghiêm, mọi người đã sớm hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, chẳng qua vẫn cứ mấy vị quản sự đi thông báo cho những thành viên trong danh sách vào họp họ. Bữa tiệc giữa sân trở nên hỗn loạn, có người đứng dậy bắt đầu đi tới phòng nghị sự, thậm chí hình thành tốp 5, tốp 3 bàn tán, có người tìm nhau cản dận nhau một vài thứ.

Người có thể tham gia họp họ tối nay ước chừng khoảng 50 người, những người còn lại trong bữa tiệc tối hôm nay là gia quyến hoặc là chủ trì, quản sự của Tô gia, những người này không thể dự thính nên quyết định ở lại vườn hoa hoặc trong sân lớn để đợi tin tức.

Di chuyển qua mái hiên vẫn thấy ánh đèn ở sân lớn nơi tổ chức bữa tiệc tối chiếu tới, Tô Bá Dung đang được mọi người đẩy xe lăn đi đâu, đi phía sau một chút chính là Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi.

“Tướng công... có cảm thấy đêm nay nhàm chán hay không?”

“Làm gì có.”

“Nhưng mà...”

Tô Đàm Nhi cúi đầu, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười, trong gió đêm nàng lặng lẽ đưa tay cầm tay Ninh Nghị, hai vợ chồng rất thân mật nắm tay nhau sóng vai bước đi. Có lúc, Tô Đàm Nhi còn lắc tay như trẻ con nhưng đột nhiên nàng nhớ ra cái gì đó, quay đầu, ánh mắt lại trở nên bình tĩnh.

Tịch Quân Dục đang nói chuyện với một đám chủ trì của phòng lớn, thỉnh thoảng nhìn sang phía Tô Đàm Nhi, trong cái nhìn mang theo sự lo lắng về lập trường. Đại khái là khi Tô Đàm Nhi di chuyển qua được một nửa sân lớn, Cảnh hộ vệ - một trong những người được tin tưởng nhất của phòng lớn đi tới, bắt chuyện với hắn.

“Đêm nay tiểu thư có bố trí một việc, phiên Tịch chương quỹ giờ Tuất một khắc (19h15phút) cùng tôi ra ngoài một chuyến, giải quyết một việc vô cùng trọng đại, thời gian vẫn còn khoảng nửa khắc (7phút), nếu như Tịch chương quỹ có việc xin cứ đi sắp xếp, tối nay sợ phải đi tới khuya.”

Cảnh hộ vệ nói nhỏ.

“Chuyện trọng đại?”

Tịch Quân Dục nhíu mày:

“...đêm nay... là gì vậy?”

“Tạm thời chưa nói được, nói chung đây là việc do tiểu thư bố trí.”

Tịch Quân Dục suy nghĩ một chút, mặt lộ vẻ vui mừng:

“Có khả năng lật ngược thế cờ?”

“Không nói được, chỉ cần Tịch chương quỹ đi cùng tôi là biết...”

“À, được.”

Tịch Quân Dục gật đầu, khi đưa mắt nhìn Tô Đan Nhi thấy nàng đã rời khỏi bên cạnh Ninh Nghị, đang cúi người nói gì đó với phụ thân. Thấy ánh mắt của hắn, nàng khẽ cười cười, gật đầu ý bảo hắn đi cùng với Cảnh hộ vệ, sau đó Tô Bá Dung cũng ngoảnh sang bên này khẽ gật đầu.

Thấy vậy Tịch Quân Dục cũng cười gật đầu đáp lại.

Lúc này khoảng cách của đôi bên đã khá xa, thấy Tô Đan Nhi xoay người đi tới phòng nghị sự, hắn mới nhớ tới ý định của mình là trước khi diễn ra họp họ phải tìm Đan nhi an ủi vài câu, nhưng mà... thôi được, về rồi nói cũng không muộn.

Hắn nhìn theo bóng hình kia biến mất trong tầm mắt.

Chẳng nhẽ còn cơ hội lật ngược thế cờ? Làm sao có thể.

Hắn bắt đầu suy nghĩ...

Không bao lâu sau, thanh âm tế tở lần thứ nhất vang lên.

Trong phòng nghị sự đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng len lỏi khắp góc ngách của căn phòng to lớn này.

“... Theo tục lệ cũ, mỗi năm chúng ta đều tổ chức gặp nhau một lần để quyết định những việc trọng đại. Mấy năm trước chọn thời điểm cuối năm, nhưng năm nay phải tổ chức sớm hơn một tháng, thậm chí còn phải làm phiên cả tộc trưởng, các vị tông trưởng (trưởng chi), cũng làm phiên mọi người ở rất xa trở về gấp. Nguyên nhân là bởi vì gần đây, Tô gia chúng ta xảy ra rất nhiều vấn đề, có việc nhỏ nhưng cũng có việc lớn... mọi người cho rằng tình hình hiện giờ đã rất phiền phức...”

Thanh âm to rõ vang lên trong phòng nghị sự, bầu không khí lạnh ngắt như tờ, các vị trưởng chi ngồi theo một hàng dài, sắc mặt của Tô Bá Dung không được tốt lắm, Tô Trọng Kham ngồi một cách nghiêm chỉnh, Tô Vân Phương giống như đang ôn lại những ý nghĩa trong đầu. Người đang đứng giữa phòng nói là Thất thúc Tô An, hắn nói tới đây thì dừng lại một chút.

“Những việc trong nhà như thế này, tộc trưởng là người nắm rõ nhất...”

Hắn quay đầu lại hỏi:

“Tam ca, huynh có định phát biểu không?”

Tô Dĩ cau mày, nhìn mọi người trong phòng nghị sự một lượt, sau một lát thì gờ tay:

“Lão Thất, đệ nói tiếp đi.”

Tô An gật đầu, chỉ tay vào một người nói:

“Cụ thể thế nào... xin mọi người nghe đại quản gia nói, ông ấy là người hiểu mọi chuyện nhất.”

Người hẳn chỉ là một người đàn ông trung niên, đại quản sự quản lý mọi chuyện trong Tô gia, là một người mang họ Tô, bình thường người này tương đối khiêm tốn, biết điều, không tham gia vào các loại chuyện tranh chấp, nhưng mà phần lớn công việc ở Giang Ninh đều phải qua tay hắn, lập trường của người này tương đối khách quan.

Không bao lâu sau, có một giọng nói vang lên.

“Việc này có lớn hay không, tôi không tiện nói, nhưng mà tình hình thời gian gần đây, cụ thể là tình hình do tôi nắm được là thế này: Một là, gần ba tháng nay, sản lượng hàng bán được ở quanh Giang Ninh đã giảm, nhưng mới chỉ xuất hiện ở vấn đề tiền lãi, tính ra không bằng 50% so với thời gian trước đó. Thời gian gần đây, có tới 6 phần thương gia cung cấp hàng hóa và đối tác yêu cầu Tô gia can thiệp thị trường, họ nâng giá nguyên liệu và đòi giảm giá bán sản phẩm, tôi có thể liệt kê một số như: Tề gia yêu cầu...”

Đại quản gia nói không to nhưng đủ truyền khắp phòng nghị sự, tiếng nói vang vọng trong gió đêm, ở gần sân lớn và vườn hoa bên cạnh cũng có thể nghe thấy. Đám người Tô Văn Khuê tập trung ở gần đó không ngừng nghị luận. Cách không xa lắm, Tô Đan Hồng đang cùng với mấy chưởng quỹ, gia quyến thân cận phòng lớn bàn bạc tình hình, thỉnh thoảng nhíu mày.

Tất cả đều đã bắt đầu như ý nghĩ. Tô gia lúc này phải đối mặt với nhiều vấn đề và những vấn đề này đều tiềm ẩn nhiều nguy cơ, trong kia nói gì nàng cũng nghe rõ. Khi nàng quay đầu lại thấy Ninh Nghị đang đi ngang qua, nam nhân này dường như rất chán, tay đóng chân đưa định đi tới một nơi nào đó.

Tô Đan Hồng cũng đi theo.

Đi qua một cái cổng tường, nàng đã không còn nghe thấy giọng nói kia, chỉ còn thấp thoáng thấy những ngọn đèn trên tường phòng nghị sự. Ninh Nghị trông bây giờ có vẻ khác lúc trước, rất thoải mái... giống như đang cảm nhận thứ gì đó. Hắn ngồi trong lương đình, ngẩng đầu nhìn trời cao, đếm sao ngẩng trăng, Tô Đan Hồng nhíu mày.

Người này chẳng nhẽ đang cảm nhận nốt thời khắc cuối cùng trước khi phòng lớn thất thế hay sao?

Nàng nhíu mày chặt hơn...

Trong phòng nghị sự vẫn còn đang tiếp tục cuộc nói chuyện của đại quản gia, chỉ cần là người hiểu kinh doanh là có thể cảm nhận được sự nguy hiểm sau những vấn đề này. Tô gia xảy ra chuyện, sói đói vây quanh sẽ thừa cơ hãm hại, đại quản gia nói rất lâu mới xong rồi trở về ghế ngồi. Phía dưới không có ai nói chuyện, mấy vị trưởng bối của dòng họ ngồi phía trên bắt đầu mở miệng.

“Vậy chẳng phải là... đại sự đã xảy ra, Tô gia chúng ta hết hi vọng phát triển...”

“Vấn đề sẽ được từ từ bàn bạc giải quyết, mọi người nói xem, nguyên nhân của việc này là gì...”

Mấy vị lão nhân ngẩng nhìn bốn phía, trong phòng tiếp tục im lặng. Tô Sùng Hoa ngồi bên dưới, im lặng quan sát tình hình, đại khái hắn đã đoán được chuyện tiếp theo là gì, nhưng mà việc này không cần hắn lên tiếng, hắn thả lỏng tâm tình chỉ ngồi quan sát, khi đảo mắt nhìn ra cửa bỗng nhiên lại nhớ tới Ninh Nghị.

Người này hiện giờ ở đâu, có tâm trạng gì. Bài Định Phong Ba kia...

“Chuyện này xảy ra từ khi đại bá bị đâm, đương nhiên trách nhiệm không nằm trên người đại bá, cháu nghĩ Tô gia chúng ta sẽ cố hết sức tìm cho được hung thủ phía sau. Nếu bàn tới nguyên nhân của chuyện này, Văn Hưng có một cách nghĩ...”

Trong hàng ghế dưới đã có người châm ngòi nổ, người đứng lên là đời thứ ba của Tô gia, nhưng do gần đây đã bắt đầu quản lý một số chuyện cụ thể của phòng hai cho nên hắn có tư cách tham dự hội nghị này.

“Xét đến cùng, nguyên nhân của chuyện này là do chúng ta dồn hết sức tranh Hoàng thương nhưng lại không đạt kết quả...”

“Thanh thế kinh người, tiền bạc đổ vào quá lớn, vậy mà chẳng có chút lợi ích gì...”

“Cho nên người ngoài mới hoài nghi...”

Giống như những bước đi đã định sẵn, từ khi Tô Văn Hưng đề cập tới vấn đề này, việc bàn tán bắt đầu nổ ra, sau Tô Văn Hưng là một số người của phòng hai, phòng ba tiếp sức, trong đó có cả Tô Trọng Kham và Tô Văn Phương. Có người bàn tán, có người nghi vấn, sự nhốn nháo bắt đầu truyền ra ngoài.

“Cho nên vấn đề hiện giờ là, Đoàn nhi vì Hoàng thương này đã bỏ ra bao nhiêu...”

“Phòng lớn... do Liêu chương quỹ quản lý, tình hình cụ thể thế nào... đáng tiếc là hiện giờ ông ấy không có ở Giang Ninh...”

“Tình hình chúng ta đã như vậy thì kiểu gì cũng có vấn đề nảy sinh, không cách nào cứu vãn được, cái đáng nói là tương lai...”

“Hai năm gần đây, không, là ba năm gần đây, dòng lưu chuyển của tiền vốn có vấn đề, việc này đại ca là rõ nhất...”

Những tiết mục đã dự định từng bước từng bước được mọi người nối tiếp nhau diễn tấu, phòng lớn từ đầu tới giờ phần lớn là im lặng, có một vài lần Tô Đoàn Nhi mở miệng rất ngắn rồi lại thôi. Sao sáng chiếu xuống, tối hôm nay nhất định sẽ rất dài. Bên ngoài phòng nghị sự, đám Tô Văn Khuê nói, cười, có người rời đi rồi quay lại:

“Đêm nay mới chỉ bắt đầu...”

Bọn họ nói vậy.

Trên Nguyệt Hương lâu cách Tô phủ một con đường, đám người Tiết Duyên đang ăn uống cười nói, tầm mắt đang tập trung về phía Tô phủ:

“Hình như bên kia đã bắt đầu rồi.”

Là một trong bốn hoa khôi đứng đầu Giang Ninh, Lạc Miếu Miếu cười:

“Hình như tối hôm nay Tiết công tử và các vị không quan tâm tới chuyện phong hoa tuyết nguyệt nữa thì phải.”

“Ha ha, Miếu Miếu tuệ nhãn như đuốc, tối nay chúng ta đúng là có một việc cần quan tâm. Miếu Miếu cô nương có biết hăng vải Tô gia không?”

Lạc Miếu Miếu suy nghĩ một chút, trong mắt hiện lên sự hưng phấn:

“Chẳng nhẽ Tiết công tử nói tới Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng, một người ở rể Tô gia?”

Chuyện vải vóc chỉ có người trong cuộc mới quan tâm, Lạc Miếu Miếu hiện giờ đã là hoa khôi, biết thì có biết nhưng không nhiều, người mà nàng nhớ chính là đệ nhất tài tử đã sáng tác ra Thủy Điện Ca Đầu và Thanh Ngọc Án. Tiết Duyên ngăn người, sau đó bật cười.

“Đúng, đúng, chuyện này cũng có quan hệ tới hần, Miếu Miếu cô nương có từng nghe nói, mấy tháng trước, khi Giang Ninh đóng cửa thành đã xảy ra một chuyện ám sát rất là thu hút sự chú ý...”

Lúc họp họ của Tô gia bắt đầu thì ở bên Nguyệt Hương lâu cũng tiến hành thuật lại những bấp bênh, sóng gió của ngành vải Giang Ninh trong mấy tháng gần đây. Cũng ở dưới bầu trời, có một nơi vốn không liên quan tới việc này, cách Nguyệt Hương lâu tương đối xa, đó là Xương Văn các, một trong những lầu lớn, tối hôm nay có một cuộc gặp do Bộc Dương gia đứng ra tổ chức.

Là gia tộc giàu nhất Giang Ninh, Bộc Dương gia đã kinh doanh rất nhiều năm, lại có hoa khôi Khởi Lan tọa trấn, hiện giờ có quan hệ với rất nhiều tài tử ở Giang Ninh. Hôm nay không phải ngày trọng đại gì, do đó cuộc gặp được tổ chức với sự tham gia của rất nhiều tài tử, trong đó có Tào Quan, Liễu Thanh Địch. Bộc Dương Dật – người tổ chức cuộc gặp này là một người chu đáo, tuy vậy vẫn không thể lo hết mọi thứ, có một việc nhỏ đã xảy ra.

Hôm nay không biết vì sao tâm tình Liễu Thanh Dịch không tốt, uống rượu khá nhiều, sau đó vô ý đẩy một người khác, đôi bên cãi vã, tuy rằng Bộc Dương Dật đã nhảy ra can thiệp nhưng mọi người đã nhận ra mùi thuốc súng.

Một người được mệnh danh là Không Sơn cư sĩ, tài học không tính là xuất chúng vốn định xông ra hòa giải, nhưng cũng bị Liễu Thanh Dịch kéo cả vào trong cuộc tranh chấp.

Bầu không khí này khiến cho việc tổ chức làm thơ trở nên gượng ép, nhưng do nỗ lực hết mình của Bộc Dương Dật nên thời gian sau đó không khí làm thơ, tả từ đã sôi động hơn nhiều. Bộc Dương Dật cũng vì vậy mà rất vui vẻ.

Quan trọng là mục đích của cuộc gặp này không liên quan gì tới Tô gia...

“Bộp”

Ninh Nghị tung một hạt đậu phộng vào trong miệng, vốn đang ư hử hát khúc nhạc “quỷ vào thôn” nay đã biến thành khúc nhạc hôn lễ.

Tô Đan Hồng đi tới bên cạnh, tức giận nhìn hấn.

“Hồng biểu tỷ, ngồi đi, không cần phải khách khí. Ăn đậu phộng không?”

“Ta đúng là không biết cậu đang nghĩ gì.”

“Cảm nhận bầu không khí này...”

“Đàn nhi đã phải cố gắng rất nhiều năm, trả giá rất lớn vậy mà bây giờ trắng tay, cậu có biết không?”

“Tỷ đoán sai rồi.”

Ninh Nghị trả lời một cách lạnh nhạt, quay đầu nhìn sang hướng phòng nghị sự, ánh sáng ngọn đèn bên đó vẫn hắt hiu tới đây, ánh lửa bập bùng như mang theo sự xao động:

“Cũng đã tới lúc rồi...”

142. Q.2 - Chương 143: Định Phong Ba (1)

Đèn đuốc sáng trưng!

Chỉ cần nhắc tới các vấn đề của Tô gia gần đây là mọi người nghĩ ngay tới chuyện công việc kinh doanh của phòng lớn, phòng hai, phòng ba đã giảm, đám thương nhân cung cấp hàng hóa hoặc cung tiêu sản phẩm đua nhau đòi lợi ích, có người nói nguyên nhân là do quyết sách kinh doanh của phòng lớn có sự sai lầm, đẩy thanh thế của việc Hoàng thương lên quá cao, sau đó đột nhiên thua trắng, cộng thêm thân phận người quản lý là con gái nên tình hình mới hỗn loạn như bây giờ.

Thế nhưng chẳng qua đây chỉ là một thủ đoạn thương trường, nguyên nhân thực sự khiến cho bên ngoài hỗn loạn là việc ba phòng tranh đoạt quyền quản lý gia tộc, quản lý kinh doanh.

“Các vị, tôi muốn nói mấy câu cảm nghĩ.”

Trong phòng, Tô Trọng Kham đứng lên, áp đảo những tiếng bàn luận xôn xao:

“Khi lập một kế hoạch tranh đoạt việc làm ăn trên thương trường, không ai dám nói kế hoạch đó nhất định sẽ thành công. Từ xưa tới nay, việc cố gắng nhưng không được diễn ra thường xuyên, nhiều tới mức người ta cho đó là chuyện thường. Lần này tranh đoạt Hoàng thương thất bại, nguyên nhân vì sao mọi người ngồi đây chắc cũng hiểu, đó là Ô gia quá dễ tiện, dùng thủ đoạn không quang minh, ài, đúng là tội Phi Chiến (1). Năng lực của cháu gái Đan nhi thế nào, tài năng kinh doanh thế nào mọi người đã được chứng kiến, trách nhiệm trong chuyện này không chỉ có một người.”

(1): Tội phi chiến: thất bại của cuộc chiến không phải do bên mình (ý nói không phải trình độ bên mình không đạt, mà là do nhân tố bên ngoài dẫn tới thất bại)

“Thế nhưng, dù nó không phải trách nhiệm của một người, trước việc tình hình diễn biến xấu, chúng ta cũng phải tổng kết và tìm ra nguyên nhân. Việc Hoàng thương lần này đổ vào bao nhiêu tiền cũng nên ghi chép nói lại cho rõ. Có người nói, chúng ta vì việc Hoàng thương đã dùng rất nhiều tiền vào những mối quan hệ vô ích, rốt cuộc có phải như vậy hay không, mọi người cũng cần làm rõ mới được. Trong chuyện này, mọi việc đều do một mình cháu gái Đàn Nhi tiến hành, tôi với Tam đệ chưa từng nhúng tay vào, bởi vậy tôi nghĩ chuyện đầu tiên hôm nay cần làm là phải làm rõ chúng ta đã mất bao nhiêu tiền rồi mới tính tới chuyện khác...”

Hắn mới dứt lời thì Tô Vân Tùng đã đứng lên:

“Tôi nghĩ việc này không ổn lắm.”

Phía sau cũng có người đứng dậy:

“Có phải ông muốn phòng lớn chúng tôi công khai sổ sách lúc này?”

“Ông tính bỏ đá xuống giếng hả?”

“Tô gia chưa bao giờ phân chia rạch ròi phòng lớn, phòng hai, phòng ba!”

Tô Trọng Kham nhú mày:

“Huống chi, chuyện này đã có ảnh hưởng khá lớn, cả gia tộc đều bị thiệt hại, các vị trưởng chi hôm nay kiểu gì cũng phải cân nhắc tới chuyện này. Giả như việc Hoàng thương chưa xong thì khoản tiền này có thể không công khai, nhưng nó đã xong rồi, tiêu cũng đã tiêu rồi, có gì mà phải giấu diếm!”

Tô Vân Tùng nhìn Tô Đàn Nhi và Tô Bá Dung nói:

“Việc Hoàng thương có liên quan rất rộng, phải làm rất nhiều công việc, mọi người không thông báo trước thì hôm nay chúng ta lấy đâu ra số liệu, Trọng Kham, việc này phải có thời gian...”

“Chẳng nhẽ đợi tới sang năm...!”

Bên phòng hai có người đứng dậy nói chuyện nhưng Tô Trọng Kham quay đầu ý bảo bình tĩnh, nhưng bên phòng lớn đã có người đứng lên:

“Nói cái gì đó? Lẽ nào Vân Tùng nói không đúng?”

Cảnh tượng nhất thời trở nên hỗn loạn, Tô Đàn Nhi đứng dậy định nói thì Tô Dũ ở phía trên đã nện quả trứng thành thịch: “Đừng cãi nhau nữa!” thì trong phòng mới yên tĩnh, lục tục ngồi xuống ghế.

Tô Đàn Nhi định cất tiếng lần nữa thì lại có một người đứng dậy. Đây là một gã quản sự tương đối trọng yếu của phòng lớn, cũng mang họ Tô, tên là Tô Đình Quang, trên tay của hắn có cầm một vài thứ, thái độ do dự, Tô Đàn Nhi thấy vậy thì nói:

“Đình Quang thúc...”

Tô Đình Quang nhìn Tô Đàn Nhi, thở dài:

“Chuyện hôm nay, ta... ta đồng ý với cách nói của phòng hai, chỗ ta cũng có một vài cuốn sổ muốn lấy ra ọi người xem.”

Tất cả mọi người nhìn hắn, lần đầu tiên phòng nghị sự yên tĩnh tới mức kim rơi cũng nghe tiếng, sắc mặt, thái độ của tộc trưởng, mấy vị lão nhân trong nhà, các vị trưởng chi của phòng lớn, phòng hai, phòng ba đều khác nhau.

Sau một khắc, Tô Đình Quang tiếp tục nói.

“Việc Hoàng thương chưa xong nên những cuốn sổ này còn tiếp tục ghi chép, nhưng với tình hình bây giờ mà muốn lật ngược thể cờ thì chẳng khác nào lừa mình dối người. Mấy năm nay, Đàn Nhi cố gắng thế nào mọi người cũng biết, vì việc Hoàng thương mà đã sớm lập kế hoạch, chuẩn bị tất cả, tổn không ít tiền. Đúng là tội Phi Chiến...”

Hắn thở dài:

“Những cuốn sổ này ghi chép những khoản tiền mấy năm nay âm thầm chuyển từ vùng Viên châu về, hiện nay con số đã lên tới hơn 5 vạn lượng, không cách nào bổ sung, cháu gái Đan nhi, các vị...”

Tô Dũ nhíu mày, Đan nhi nhắm mắt lại, ngoảnh đầu sang một bên, Tô Bá Dung cúi đầu tỏ vẻ không rõ tình hình thế nào, bên kia, ánh mắt Tô Trọng Kham trở nên nghiêm túc, Tô Văn Phương cẩn thận lắng nghe.

Tô Đình Quang vẫn tiếp tục nói nhưng mọi người đã không còn nghe rõ, phòng nghị sự lúc này loạn như chợ vỡ, theo những tia sáng chiếu ra bên ngoài, đám người ở trong sân lớn và vườn hoa cũng ồ lên.

Những tiếng động nhộn nháo truyền qua những bức tường bao khiến cho bên này cũng nghe rõ, trong phòng nghị sự đã có chuyện, có lẽ là có người đã nổi giận động thủ rồi.

“Đoán sai cái gì?”

Tô Đan Hồng quay đầu nhìn Ninh Nghị, thỉnh thoảng vẫn đảo mắt sang phía phòng lớn.

Vỗ lạt được bỏ lên bàn, Ninh Nghị cúi đầu.

“Từ... mấy năm trước.”

Hắn dường như phải suy nghĩ một lúc mới có thể nói được, lời nói khá chậm:

“Mọi người cũng biết Đan nhi muốn tranh vị trí gia chủ Tô gia, năng lực thì có nhưng lại mang thân phận con gái, điều này thì không cách nào thay đổi được. Cho dù ở trong phòng lớn, Tô Bá Dung vô cùng tin tưởng nàng nhưng cũng chưa dám quyết định, rất nhiều người cũng chưa chắc chắn rằng mình sẽ 100% ủng hộ một người con gái lên ngôi.”

“Cho nên dù có được lão thái công trợ giúp ngồi lên vị trí gia chủ thì cũng chỉ là cái ghế, nói không chừng sẽ có người không phục, không tin tưởng, tuy rằng đó cũng là chuyện thường tình, nhưng thay vì cứ để yên như vậy, chẳng bằng tìm thời khắc thuận lợi chính họ một phen.”

Tô Đan Hồng nhíu mày, trên mặt tỏ vẻ nghi hoặc, không rõ hắn rốt cuộc đang nói cái gì.

Ninh Nghị ngẩng đầu nhìn những ngọn đèn phía bên kia, tai vẫn nghe thấy những tiếng bàn tán truyền tới:

“Tối hôm nay, việc quan trọng nhất là tranh đoạt giữa ba phòng, nhưng đây chỉ là điều thăm hiểu, không thể công bố ra bên ngoài. Họ muốn đoạt công việc của phòng lớn, nhưng lại không có năng lực quản lý nhiều chuyện như vậy, cho nên thay vì tranh đoạt chức tộc trưởng, họ sẽ tìm cách loại bỏ nhân tố bất ổn định là Tô Đan Nhi ra ngoài, muốn làm chuyện này thì tốt nhất là bắt đầu từ tiền bạc, đây cũng là việc đang xảy ra.”

“Tô Trọng Kham đã liên kết với Tô Văn Phương nên nhất định sẽ có mấy người ra mặt, đây không phải vấn đề lòng trung thành, mà là lòng tin đối với phòng lớn, với Đan nhi đã không còn, mỗi khi tình hình khó khăn, họ sẽ lại nhớ tới chuyện Đan nhi là con gái. Bây giờ thì những người này không làm được gì, nhưng sau này sẽ có phiền phức, cho nên... tốt nhất là xác định được vị trí của Đan nhi, cảnh cáo họ một cái, hôm nay coi như là một lần diễn tập, mục đích là để cho họ biết, sau này có gặp vấn đề khó khăn thế nào đi nữa, Đan nhi cũng có thể giải quyết.”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Nói việc tỷ đoán sai rồi.”

Ninh Nghị cười cười.

Đúng vào lúc này, có mấy bóng người ở phía bên kia đi tới, trong đó Tô Văn Khuê đi đầu, tên này từ khi dùng chút khôn vặt thừa cơ tranh quyền đoạt lợi lúc Tô Bá Dung bị đâm, kết quả bị Tô Dũ đập ột gậy vào đầu, sau này cứ nhìn thấy Ninh Nghị là mặt lại xám xịt, bây giờ thấy Ninh Nghị và Tô Đan Hồng, hắn chỉ hơi sững sờ, sau đó bật cười đi tới.

“Lập Hằng, sao không qua bên kia xem tình hình thế nào, đã biết gì chưa? Trong đó đang náo loạn cả lên đấy, ha ha.”

Tô Văn Khuê cười, sau đó nhỏ giọng:

“Nội chiến rồi, người có biết không? Đình Quang thúc và Miễn Vân thúc đã xuất hiện công bố những khoản tiền mà phòng lớn đang thiếu hụt, mọi người đang tranh nhau chỉ trích, tình thế quá hỗn loạn, Đàn nhi muội tử thế cô lực mỏng, thiếu chút bị người ta mắng chửi, người là tướng công của muội ấy vậy mà lại không đi xem, thật sự là... chà chà chà... chẳng có chút tình nghĩa nào cả...”

Sự nghi hoặc trên mặt Tô Đan Hồng vẫn còn, nghe thấy Tô Văn Khuê nói đến điều này, lại nghĩ tới những điều Ninh Nghị vừa nói, nàng có cảm giác rợn người vô cùng, nàng hết nhìn Tô Văn Khuê, lại quay đầu nhìn Ninh Nghị. Tô Văn Khuê thấy sắc mặt của nàng như vậy thì hỏi:

“A, sao vậy? Đan Hồng biểu muội rất lo lắng à?”

Tô Đan Hồng vẫn nhìn Ninh Nghị, Ninh Nghị bật cười:

“Thấy chưa, tỷ cũng cảm nhận được mà...”

Sau đó hắn quay đầu nhìn Tô Văn Khuê, cầm một hạt lạc nói:

“Muốn ăn lạc không?”

Tô Văn Khuê nhìn hắn một cái rồi nhún vai:

“Không muốn.”

Hắn còn phải quay về xem trò vui.

Cũng trong đêm này, Xương Vân các.

Choang một tiếng, chén rượu đã bị đập nát.

“Liễu Thanh Dịch, ta nói cho người biết, người đừng có không coi ai ra gì!”

“Ta không coi ai ra gì thì sao?”

Trong sự ồn ã, Liễu Thanh Dịch mặt đỏ tới mang tai, gằn từng chữ.

Cảnh tượng lại trở nên hỗn loạn, là người tổ chức cuộc gặp này, Bộc Dương Dật cũng có chút đau đầu. Đương nhiên, cảnh tượng đêm nay cũng rất kịch tính và hấp dẫn, không biết hôm nay Liễu Thanh Dịch có chuyện gì mà uống rất nhiều rượu, hiện giờ đã không còn khống chế được tâm tình, cãi nhau với khá nhiều người, châm chích cũng khá nhiều người, viết một bài thơ với ý đồ đại chiến quần hùng. Mấy nhân vật ngang cỡ với hắn đêm nay như Tào Quan chỉ ngồi bên xem chuyện, uống rượu, không tham dự.

Đương nhiên, tuy rằng bầu không khí đêm nay không được tốt cho lắm nhưng cũng chẳng thành giai thoại gì, nếu có truyền đi thì danh tiếng của Liễu Thanh Dịch chỉ trở nên rạng rỡ hơn mà thôi. Trong lời qua tiếng lại, có người đã không còn nhẫn nhịn được, bắt đầu dùng từ ngữ thô tục.

“Mày cho rằng mày lợi hại nhất Giang Ninh à, tao ày biết, có người chỉ viết một bài từ ột đứa bé 9 tuổi xem đã lợi hại hơn mày gấp trăm lần.”

“Mày nói xem đó là ai?”

Liễu Thanh Dịch kêu lớn.

“Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng!”

Cái tên này khiến cho Liễu Thanh Dịch ngẩn người, Bộc Dương Dật nhíu mày, Tào Quan giờ chén rượu lên định uống thì dừng lại, sắc mặt Liễu Thanh Dịch thoát đỏ thoát trắng, sau đó ánh mắt trở nên dữ tợn.

Có người hỏi:

“Lại có một bài từ mới của Ninh Nghị xuất thế à?”

“Không Sơn huynh từ đâu biết được?”

“Mau lấy ra ọi người coi đi...”

Trong nháy mắt, cảnh tượng từ chỗ chửi nhau âm ỉ chuyển sang tò mò, ngay cả Khởi Lan cũng phải nghiêng cổ ngó qua.

Liễu Thanh Định phát phát tay, thật lâu sau mới lấy lại được sự bình tĩnh, bắt đầu quát:

“Lấy ra đi! Đừng có nói là bài Rót rượu mời Bùi Định đấy nhé! Đạo sĩ nhà hần đã ngâm tới bài thứ 3 rồi à?”

Trần Lộc được mệnh danh là Không Sơn cư sĩ bước nhanh tới một cái bàn, hần đã tức giận, mặt đỏ tới mang tai, cầm lấy cái bút lông trên mặt đất rồi vỗ mạnh vào bàn một cái.

“Trần Lộc ta chẳng có tài cán gì hơn người, viết thơ làm văn chỉ là để rèn luyện tính tính! Tuy tài năng không bằng mày nhưng cũng không quen cái thái độ không coi ai ra gì của mày! Bài từ này không phải của ta, ta chỉ muốn ày biết thế nào là ngoài trời có trời, trên người có người!”

“Đúng đấy!”

Có người đổ thêm dầu vào lửa.

“Vậy viết đi! Để cho ta xem thằng nhãi đó có thể viết được cái gì!”

Trần Lộc trợn mắt nhìn đối phương, tay ngoáy bút như rồng, ba chữ lớn hiện ra: Định Phong Ba (1)!

(2): Định Phong Ba là bài từ do đại văn học gia thời Tống – Tô Thức sáng tác. Trong một lần đi ra ngoài ngẫu nhiên gặp mưa, cảm ngộ ra thâm ý cuộc đời, từ chỗ tâm thường sinh ý cảnh, biểu hiện lòng dạ thoáng đạt rộng rãi, ước vọng một cuộc sống siêu phàm thoát tục. Trong mưa suy nghĩ, dưới mưa quan sát, bài từ thể hiện cuộc sống long đong của một văn nhân chính trực đang cố gắng bước lên con đường giải thoát, mặc dù bài từ ngắn nhưng ý cảnh thâm thúy, ẩn chứa nhiều điều phong phú, thể hiện tín niệm của tác giả với cuộc sống, thể hiện được tinh thần mà tác giả theo đuổi.

(3) Tô Thức: (8/1/1037–24/8/1101), tự Tử Chiêm, Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, sinh ra tại Mi Sơn, Mi Châu, nay là thành phố Mi Sơn, tỉnh Tứ Xuyên. Ông là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống, được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Bút đã hạ là không ngừng di chuyển, một đám người sốt ruột muốn xem chen lấn đi tới, Liễu Thanh Định nín một hơi thở, ngực phập phồng. Bài từ đã hiện trên giấy!

Cứ mặc lá rừng lát xát rơi,

Hãy thư thả bước, vịnh ngâm chơi,

Gậy trúc, giày rơm hơn vó ngựa.

Ai sợ!

Chiếc tơ mưa gió kẻ thây đời...

Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo

Viết đến đây, Trần Lộc ngẩng đầu nhìn Liễu Thanh Định rồi tiếp tục múa bút.

Chiếc tơ mưa gió kẻ thây đời...

143. Q.2 - Chương 144: Định Phong Ba (2)

Tiếng bánh xe lộc cộc, một chiếc xe ngựa đang di chuyển khá nhanh trên đường phố, thỉnh thoảng có ánh sáng và tiếng người truyền vào trong xe, cũng có lúc tối đen, bốn phía yên tĩnh vô cùng. Tịch Quân Dục ngồi trên xe ngựa, thỉnh thoảng nhúu mày nhìn Cảnh hộ vệ đang ngồi phía trước.

“Chúng ta... định làm gì vậy?”

Vấn đề này hẳn đã bóng gió hỏi rất nhiều lần nhưng câu trả lời lần nào cũng giống nhau.

“Đến lúc đó Tịch chương quỹ sẽ biết.”

Vốn hẳn còn đang suy nghĩ xem Tô Đàm Nhi dùng phương pháp gì để chuyển bại thành thắng trong tối hôm nay, nhưng dần dần cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Bốn tháng trước, việc Hoàng thương xuất hiện cùng với lũ lụt, loanh quanh luẩn quẩn phát triển cho tới tận bây giờ, tối nay họp họ, việc phòng hai, phòng ba nổi giận xuất thủ với Tô Đàm Nhi cũng là kết cục đã định, không thể đảo ngược, Tô Đàm Nhi sẽ bị tước hết quyền lực, công lao trở thành bọt nước, giờ có thể làm gì chứ?

Hắn rất ghét cái cảm giác không rõ tình hình này, Tô Đàm Nhi giống như một học trò do chính tay hắn đào tạo, nhưng trong tình huống này trò lại giỏi hơn thầy, thầy không cách nào đoán được trò muốn làm gì. Nhưng mà, hắn vẫn còn tự tin với sự tín nhiệm của cô học trò kia, thôi cứ đợi xem nàng muốn làm gì...

Hắn ngồi trong xe ngựa tính xem mình đang di chuyển tới đâu, thỉnh thoảng nhìn qua màn hình xe quan sát tình hình bên ngoài. Xe ngựa đang chạy tới ngoại thành, hơn nữa chiếc xe này cũng có chút kỳ quái, nó không phải xe của Tô gia, thậm chí còn chạy vòng vòng mấy lượt trong thành, có lẽ là tránh bị người khác theo dõi. Trong lòng Tịch Quân Dục lập tức xuất hiện một cảm giác không ổn, địch thủ hiện giờ của Tô gia là ai, hắn đều nắm trong lòng bàn tay, rốt cuộc là ai, là chuyện gì mà cần phải ứng phó kiểu này?

Xe ngựa rời khỏi thành Giang Ninh, dừng lại trước một căn nhà, Tịch Quân Dục nhìn hoàn cảnh xung quanh thấy nơi này tương đối yên tĩnh, cách đó không xa là một con phố khá nhộn nhịp, cũng có thể coi là một nơi rỗng rần lẫn lộn, người ta thường gọi nơi này là Thập Bộ cương (gò 10 bước). Nơi này có mấy cửa hàng và sạp cá, thường có người trong thôn trang gần đó tới mua đồ, thỉnh thoảng cũng có chuyện sống mái với nhau tranh giành địa bàn.

Tịch Quân Dục đi vào trong nhà.

Sau một khắc, hắn đứng ở một nơi mà hắn cảm thấy không thể nào tin nổi, nhưng đó lại là sự thực, hắn đại khái hiểu một vài chuyện.

Một thanh đao nhọn để ngay bên hông hắn, cạnh cửa có một bóng người.

“Cảnh đại ca, rốt cuộc... có chuyện gì vậy?”

“Vào trước rồi nói, Tịch chương quỹ, chúng ta cứ chờ ở nơi này, ông muốn biết chuyện gì có người sẽ tới nói cho ông hay. Đến lúc đó, nếu như mọi chuyện không đúng, tôi sẽ chịu tội với ông.”

Nguyệt Hương lâu, tiếng đàn trong trẻo, tiếng hát miên man. Lạc Miểu Miểu đang gảy đàn, mọi người ngẩn ngơ nghe hát. Tiết Duyên, Tiết Tiến thỉnh thoảng phụ xướng, tỏ vẻ mê say. Bài hát kết thúc, mọi người mỉm cười ca ngợi nhiệt tình.

Hôm nay, họ ở đây chờ kết quả tranh đấu trong Tô gia đã được một khoảng thời gian dài, việc cần làm chỉ là uống rượu đùa giỡn, có Lạc Miểu Miểu ở đây nên không ai thấy buồn chán gì cả. Qua một lúc, Tiết Tiến nhìn phía Tô gia nói:

“Căn cứ vào thời gian mà nói, tình hình bên Tô gia chắc cũng có kết quả rồi.”

“Đáng tiếc là chúng ta không thể tới xem, việc ba phòng của Tô gia lục đục tranh đấu chắc rất là đặc sắc.”

Có người ở bên cạnh phụ họa.

“Ở đây có Miểu Miểu, chúng ta chỉ cần chờ kết quả là được. Đệ còn muốn xem người ta lục đục với nhau ư, chẳng khác nào dùng đàn làm củi, nấu chim hạc để ăn, tục không chịu được, biết nói với Miểu Miểu cô nương thế nào? Phạt rượu!”

Mọi người tiếp tục cười đùa, trong lòng nghĩ Tô gia đúng là không đoàn kết, may mắn là Tiết gia không giống như vậy. Trong tiếng cười có người xốc mạnh đi vào, người này là một thành viên của Lữ gia, đã tới từ khi khai cuộc nhưng lúc này phải ra ngoài xử lý công chuyện, giờ mới trở về:

“Lữ huynh, mọi người chờ huynh lâu lắm rồi đấy, huynh biết không, huynh đã bỏ mất tiết mục biểu diễn của Miếu Miếu cô nương rồi, đúng là chuyện vô cùng đáng tiếc...”

Thanh niên họ Lữ kia nghe vậy liền cười xin lỗi một tiếng, nói:

“Vừa nãy ra ngoài dạo quanh một vòng, nghe được mấy chuyện náo nhiệt. À, mà kết quả bên Tô gia thế nào, đã có chưa?”

“Vẫn chưa. Lữ huynh sốt ruột à? Ha ha, lúc nãy còn nói, Lữ gia vì chuyện này mà tổn công phu rất lớn, thế nhưng lại bỏ Miếu Miếu cô nương ở đây, để cho nàng phải cô đơn, việc này nên phạt.”

“Tiết huynh nói đùa, ai chẳng biết Tiết gia vì chuyện này đã chuẩn bị rất chu đáo rồi, một khi Tô gia xảy ra chuyện, người chiếm lợi nhiều nhất đương nhiên là Tiết gia. Lữ gia chúng tôi chẳng qua chỉ là đi theo sau, ăn chút cơm thừa canh cặn, đục nước béo cò mà thôi. Tiết huynh nói lời này, tuyệt đối là vu oan, Miếu Miếu cô nương đừng nên tin. Huynh ấy quan tâm tới kết quả của Tô gia như vậy mà còn mang người khác ra đùa.”

Lạc Miếu Miếu đưa mắt nhìn mọi người nói:

“Lời của mấy huynh đều không đáng tin, Miếu Miếu cũng chẳng biết tin ai, lúc nào cũng sợ bị các huynh bán đi lấy tiền, hơn nữa còn bán không được giá tốt...”

Cô gái bật cười:

“Mà Tô gia kia thật đáng thương khi trở thành đối thủ của các huynh.”

Mấy người cười ha ha, Tiết Duyên lắc đầu nói:

“Không nói việc này nữa, không nói việc này nữa, việc Tô gia đã định rồi, cần gì quan tâm, hôm nay chỉ cần vui vẻ là được. À, mà chuyện náo nhiệt lúc nãy Lữ huynh nói là chuyện gì vậy?”

“À, bên Xương Vân xảy ra chuyện, nghe nói Liễu Thanh Địch thơ chiến quần hùng, ha hã, thiếu chút nữa thì quyền cước tương giao.”

Hôm nay Bộc Dương Dật thiết yến ở Xương Vân các, Liễu Thanh Địch, Tào Quan đều tới cho nên có thể nói là một cuộc gặp tương đối quan trọng trong thành Giang Ninh. Có đám thi nhân ở đây nên Tiết Duyên đương nhiên không tham dự, đối với vấn đề văn thơ, đám Tiết Tiến cũng có chút bản lĩnh nhưng so với đám người này thì chỉ là viết về mà thôi. Lúc này mọi người cũng bàn bạc về hội thơ bên đó, nghe nói tình hình khá căng, Lạc Miếu Miếu quan tâm hỏi thăm:

“Vậy Khởi Lan tỷ tỷ không sao chứ?”

“Ha hã, đương nhiên là không sao, có Bộc Dương Dật ở đó sẽ không xảy ra chuyện đánh nhau đâu, chỉ là đôi bên bốc hỏa một chút. Nhưng mà...”

Hắn dừng một chút nhìn Tiết Duyên, Tiết Tiến rồi nói:

“Việc này có liên quan tới Ninh Nghị của Tô gia.”

Tiết Tiến sững sốt:

“Không có khả năng, Ninh Nghị lúc này sao ở Xương Vân các được?”

“Cũng đâu cần hắn có mặt, ha hã, mà là có người ở Xương Vân các lấy ra một bài từ mới của Ninh Nghị. Chuyện này nhắc tới lại cảm thấy thú vị, Liễu Thanh Địch...”

Người này kể lại tình hình trong Xương Vân các, từ chỗ Liễu Thanh Địch tranh chấp với người khác rồi dùng tài nghệ văn thơ trấn áp quần nho, đến lúc Không Sơn cư sĩ nổi giận thế nào. Đồng thời hắn còn lôi ra một tập giấy, trên đó có chép một số tác phẩm xuất sắc trong hội thơ Xương Vân các tối nay.

“... Bài cuối cùng là một bài từ mới của Ninh Nghị, có người nói mấy hôm trước hắn giảng bài ở thư viện Dự Sơn, thấy một cô bé có hứng thú với văn thơ liền làm bài từ này để đối, chuyện vốn là bí mật nhưng lại bị Tô Sùng Hoa nhìn thấy, sau đó nói cho Trần Lộc - Trần Không Sơn. Bài từ này có tên là Định Phong

Ba, một bài từ quá tuyệt, sợ rằng tài danh của Ninh Nghị qua tối nay lại tăng thêm một bậc... Chỉ là căn cứ vào tình hình Tô gia tối nay, nghĩ lại cảm thấy khá buồn cười...”

Trong khi nghe kể chuyện, mọi người tiếp nhận mấy tờ giấy của người này mang tới. Hôm nay tiêu chuẩn so đầu ở Xương Vân các khá cao, bài nào cũng tốt, nhưng khi nhìn thấy một bài, sắc mặt mọi người ai cũng có chút phức tạp. Khi Lạc Miếu Miếu tiếp nhận tờ giấy để xem, nàng đọc rất chậm, trong mắt rất có thần thái, do dự một lúc rồi mới đọc lên.

”Định Phong Ba...

Cứ mặc lá rừng lát xát rơi,

Hãy thư thả bước, vịnh ngâm chơi.

Gậy trúc, giày rơm hơn vó ngựa,

Ai sợ?

Chiếc tơ mưa gió kẻ thây đời.

Heo hắt gió xuân, men rượu tỉnh,

Hơi lạnh!

Mặt trời chếch núi đón chào người.

Ngoái cổ lại nhìn nơi hieu quạnh,

Về rảnh!

Cũng không mưa gió, chẳng hong trời.

Mọi người ở đây vốn đã xem một lượt, giờ thấy Lạc Miếu Miếu đọc lên, trong lòng lập tức cảm thấy ớn lạnh. Tiết Duyên xem một lúc rồi bật cười.

“Định Phong Ba, Định Phong Ba... Ha ha, tài hoa làm thơ của Ninh Nghị thật không thể chê, nhưng mà gần đây hẳn có chuyện, vậy mà lại còn viết cái gì mà Định Phong Ba, chẳng phải là trong lòng cảm thấy buồn tủi, muốn tự an ủi mình một phen hay sao?”

Hắn nói cũng có lý, những người còn lại thấy cũng đúng bèn cười phụ họa:

“Thảo nào mà viết cho đứa trẻ 9 tuổi xem, viết cho người khác thì người ta sẽ cười cho, bảo là lấy vãi thừa che mắt thánh, bởi vậy chỉ còn cách viết cho đứa trẻ 9 tuổi xem mà thôi.”

“Ta còn đang nghĩ, nếu hẳn bị phần thì cũng chỉ nên viết một bài giống như Rót rượu mời Bùi Địch mà thôi, chép lại sẽ không bị người ta cười, ha ha ha ha...”

“Chúng ta chỉ là kẻ ngoại đạo nhưng cũng biết bài từ này rất tốt, Miếu Miếu cô nương tài học hơn xa chúng ta, không biết cô nương cảm thấy bài từ này thế nào?”

Lạc Miếu Miếu nhìn sắc mặt mọi người, lại nhìn bài từ trong tay, nhẹ giọng cười nói:

“Bài từ cũng khá tốt.”

Nàng đánh giá là khá tốt nên mọi người càng cười to. Lạc Miếu Miếu nhìn thêm vài lần mới truyền cho người khác, yên lặng tự đọc để nhớ.

Sau đó mọi người tha hồ đàm tiếu, thậm chí còn nói tới sự cố gắng của Tô gia hai tháng nay, nhưng kết quả cũng chỉ là thất bại. Lần trước Ninh Nghị thất bại trước Ô gia nên viết bài Rót rượu mời Bùi Địch, lần này.... nhưng mà bầu không khí cũng có chút biến hóa vi diệu, một số người bàn tán về mấy tác phẩm trong Xương Vân các tối nay, trong đó có cả bài thơ của Liễu Thanh Địch, khi họ xem bản thảo lại nhìn không được liếc mắt nhìn sang bài Định Phong Ba rồi mới rời đi.

Đem so sánh những bài thơ này với Định Phong Ba thì chẳng khác nào đem một ngọn núi vô hình ném vào trong không gian này.

Nhưng mà chẳng có ai nói ra, ban đầu mọi người tới đây chỉ là đợi kết quả của bên Tô gia, dù có ngọn núi kia hay không thì nó cũng chẳng ảnh hưởng mấy. Tiết Duyên thỉnh thoảng lơ đãng nhìn xuống dưới lầu, sau một lúc hần bật cười.

“Kết quả tới rồi.”

Một gã gia đình chạy từ bên dưới lên, tất cả mọi người đều cười, Tiết Duyên đang ở gần cửa chính nên kéo cửa phòng ra, mọi người đồng thời nhìn xuống, gia đình đi từ dưới lên, Tiết Duyên xoay lưng đi ra ngoài.

“Nào, uống rượu, uống rượu.”

Tiết Tiến tỏ vẻ mình không quan tâm hô hào người khác uống rượu, mọi người đáp lại hần nhưng xong đâu đẩy lại đợi tin tức phía bên Tiết Duyên.

Việc Tô gia đã định, mọi người chỉ đợi thông báo kết quả một hai câu mà thôi. Họ vốn tưởng Tiết Duyên sẽ nhanh chóng xoay người lại, cười nói với họ kết quả mỹ mãn, nhưng mà gia đình kia nói chuyện rất thần bí, thời gian nói chuyện khá dài.

“Người nói cái gì...”

“Thế nào... sao có thể được...”

“Người nói ai?”

Trong lúc chờ đợi loáng thoáng có thanh âm nói chuyện truyền vào nhưng chẳng ai hiểu đầu cua tai nheo ra sao, gia đình ở ngoài cửa trả lời, Tiết Duyên cứ hỏi, mọi việc kéo dài thêm. Chuyện ăn uống linh đình đã dừng, mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, tất cả đều nghi hoặc không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mà, nếu chỉ là Tiết gia có xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì những người tham dự ở đây, chẳng hạn như Trần gia, Lữ gia sẽ không lo lắng quá nhiều. Tiết Tiến đứng dậy suy nghĩ một chút sau đó bước ra cửa.

Hần định hỏi: “Ca, xảy ra chuyện gì vậy?” Nhưng mà lời còn chưa kịp ra khỏi miệng đã thấy Tiết Duyên quay đầu lại, sắc mặt phức tạp, tâm tình dường như cũng chẳng còn ở nơi này. Tiết Duyên liếc mắt nhìn em trai, nhìn mọi người trong phòng, há mồm muốn nói gì đó nhưng lại không thành tiếng. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hần lắc đầu trở lại chỗ ngồi, quả thật có một số việc không thể nào hiểu nổi.

“Tiết huynh, làm sao vậy?”

Thanh niên họ Lữ kia mở miệng dò hỏi.

“À.”

Tiết Duyên cười cười, qua một lúc mới thấp giọng nói một câu:

“Việc Tô gia đã có kết quả.”

“Thế nào?”

“Thế nào...”

Tiết Duyên lập lại một lần, hai mắt trợn trừng, phải mất một lúc mới nhắm được hai mắt lại. Tiết gia đã sắp đặt đủ mọi chuyện nhằm vào Tô gia, tới giờ mới ý thức được sự tình sợ rằng sẽ không như ý muốn, hoặc thậm chí rất không như ý muốn. Tiết Duyên mở mắt, một tay dùng sức đẩy đổ toàn bộ bát đĩa trên bàn, sau đó lại nhìn bài từ trên giấy, ngón tay gõ gõ xuống bàn, sau một lúc mới rút tờ giấy có ghi bài từ đó ra, xem tận mắt, xem thật kỹ. Qua một lúc hần lẩm nhẩm thành lời, giống như muốn đọc ọi người cùng nghe.

”Ài...”

Cứ mặc lá rừng lát xát rơi...

Hãy thư thả bước, vịnh ngâm chơi.

Gậy trúc, giấy rơm hơn vó ngựa.

Ai sợ?

Chiếc tôi mưa gió kệ thầy đời...”

Bài Định Phong Ba này mọi người đã đọc một lần, hẳn cũng đã đọc nhưng giờ nghe sao khác quá:

“Ngóai cổ lại nhìn nơi hiu quạnh... A... Nếu như ta nói, tất cả chúng ta đã đoán sai, đã bị người ta gài bẫy, gài vào một cái bẫy chết thì mọi người sẽ nói thế nào?”

Không ai trả lời.

“Bốn tháng...”

Tiết Duyên nhìn ra ngoài cửa sổ thì thảo nói:

“Ô gia bị người ta gài bẫy thảm nhất, phòng hai, phòng ba Tô gia cũng...”

“Tiết huynh... Cụ thể là thế nào vậy?”

“Là thế này.”

Tiết Duyên đập tờ giấy có chép bài từ lên bàn:

“Người ta đang cười mình đấy. Kết quả... tốt cho Tô Đàn Nhi nhất... chém sạch loạn trong giặc ngoài, thậm chí... vải cũng được...”

Hắn không còn không chế được tâm tình, đưa tay bóp trán:

“Bây giờ nghĩ lại mới thấy... Quả thực là... Thập Bộ Nhất Toán (1)...”

(1): Thập Bộ Nhất Toán: ý chỉ người tính toán sâu xa, nhìn trước được mọi việc. Xưa các cụ có câu, cờ đi ba nước, ý nói đi một nước cờ mà nhìn trước được ba nước, nay có người đi một nước cờ mà tính trước được 10 bước, vậy thì quá kinh thiên động địa.

“... Ninh Lập Hằng.”

Tiếng cảm thán cuối cùng kèm theo một cái tên vang lên, mọi người nghe vậy mà ngây ngẩn cả người, thế nhưng cụ thể là chuyện gì thì không ai hiểu. Tiết Duyên hít sâu một hơi, rót cục ngắt đầu lên, cười cười.

“Xin lỗi, các vị, bố cục bốn tháng... Không, tính toán hai tháng nay hỏng hết nên có chút thất thố, mọi người thông cảm. Việc Tô gia đã có kết quả, ta nói ọi người nghe, mọi người sẽ hiểu...”

Trở lại thời gian khoảng gần một giờ đồng hồ trước. Đêm, trong phòng nghị sự của Tô phủ.

Cuộc tranh giành đã tới hồi kết...

144. Q.2 - Chương 145: Định Phong Ba (3)

Một làn sóng bàn tán và giao phong xuất hiện trong phòng nghị sự, cuối cùng biến thành tranh cãi kịch liệt và lan tới cả sân lớn, vườn hoa, thậm chí một số nơi khác. Tiếng tranh cãi đua nhau vang lên, ai cũng có cái lý của mình, tuy không tới mức động chân động tay nhưng điều này rất hiếm khi xảy ra ở Tô gia trước đây.

“Năm vạn lượng, một vạn lượng... cộng thêm 2 vạn lượng, ta đã sớm nói mấy năm gần đây phòng lớn đang làm loạn mà...”

“Từ vụ bán vải đỏ năm trước ta đã nhận ra, tiền lãi rất nhiều nhưng lại không thấy ghi, nếu không như thế...”

“Đúng là làm loạn, sau hôm nay nhất định còn nhiều vấn đề hơn...”

“Ta đoán ít nhất cũng phải thiếu hụt 20 vạn lượng, thậm chí còn hơn... đúng là không biết họ giấu kiểu gì...”

“Nhị tỷ chắc không tiếp tục nắm quyền được nữa rồi...”

Từ khi Tô Đình Quang công bố sổ sách của phòng lớn đến giờ, đã có người thứ hai, người thứ 3 nổi gót, giống như một tấm màn đen bị lựu đạn nổ tung, không còn gì có thể ức chế những lời bàn tán bên ngoài, tất cả trở nên hỗn loạn. Trong phòng nghị sự, phòng lớn, phòng hai, phòng ba đang tranh cãi với nhau nguồn gốc của những khoản tiền này.

Trên thực tế, trong một gia tộc, việc kinh doanh giao cho 3 phòng quản lý, mỗi phòng một khu vực thì những tình huống kinh doanh giống nhau kiểu gì cũng có. Nếu thực sự tìm bới về phương diện tiền bạc thì số tiền này chưa tính là thiếu nhiều, cuối năm cộng sổ, tính số tiền lãi thu được, phòng lớn chưa chắc đã kém phòng hai, phòng ba. Việc quan trọng đó là Tô Đàn Nhi đã hi sinh thời cơ phát triển trong tương lai rút lấy tài chính lo chuyện Hoàng thương, bây giờ không có khả năng bù vào chỗ thiếu, một khi bị lôi ra ánh sáng thì trở thành một trong những chuyện vô cùng nhục nhã trong Tô gia.

Ở ngoài phòng nghị sự, đám Tô Văn Khuê không cần phải suy nghĩ điều này, dù Tô Đàn Nhi có thiếu trăm vạn lượng đi nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hắn.

Mà lúc này, ở trong phòng nghị sự đã trở thành chiến trường, mấy chương quỹ thuộc phòng lớn đã đứng ra, trên tay cầm một vài thứ để chứng minh, lúc này, chẳng cần phải suy nghĩ lô gic làm gì nữa, bởi từ khi Tô Đình Quang xuất hiện, cảnh tượng chỉ còn mạnh ai nấy nói, tranh cãi âm ỉ.

Phải cố gắng khá lâu, mấy người có trọng trách ở ba phòng mới tạm ổn định được tình hình, Tô Trọng Kham trở lại chỗ ngồi nghỉ ngơi, uống trà, Tô Văn Phương đang nhíu mày nghị luận gì đó với Vu Đại Hiến, bên phòng lớn, Tô Văn Tùng cảm thấy tình hình đã không thể dịch chuyển nữa rồi, vốn hấn quyết tâm tranh luận một chút, nhưng khi tranh luận mới biết, dù có tiếp tục cãi nhau cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Có một số thủ đoạn bị bóc mẽ trong lúc tranh luận nhưng chẳng ai quan tâm, dù là kết quả tranh luận thế nào, trong mắt các vị trưởng bối, phòng lớn đã không được coi trọng nữa, lòng người đã hướng về một mối. Nếu như có người tạo cơ hội cho phòng lớn thì với thân phận nữ tử, Tô Đàn Nhi cũng không làm nổi chuyện gì, bởi vì lần trước gặp khó khăn, cô ta bị ốm không thể đứng ra gánh vác công việc.

Bị đâm mâu trực chỉ, Tô Đàn Nhi chỉ còn cách yên lặng ngồi bên cạnh phụ thân, thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát mọi chuyện.

Tô Trọng Kham uống trà xong, đứng dậy cố gắng đi ra giữa hòa giải những nơi còn đang tranh cãi, sau đó lại đi về ngồi xuống. Việc tranh cãi xem ra vẫn còn khá kịch liệt, một số biết nếu như lần này phòng lớn thất thế thì nhiều thứ sẽ trôi theo nên phải cố gắng mà tranh giành, phòng hai, phòng ba đương nhiên sẽ không chịu nhún nhường, phụng bồi tới cùng. Tô Trọng Kham đương nhiên chẳng muốn can làm gì, chẳng qua là mọi việc đã bố trí xong, cái gì cần nói đã nói, còn phải để cho các vị trưởng bối và phụ thân tộc trưởng đưa ra kết luận.

Từ khi cuộc họp này diễn ra, tâm tình của phụ thân đã không tốt, mặc dù Thất túc nói rất nhiều lý do nhưng người vẫn chỉ ngồi nhìn, thỉnh thoảng sắc mặt nghiêm túc hơn một chút mà thôi. Nguyên nhân trong chuyện này là gì, hắn đương nhiên biết, cô gái cháu thứ 2 có năng lực mạnh, phụ thân cũng mất bao nhiêu tâm huyết mới tài bồi được, hướng chi những năm gần đây tình hình trong nhà không tốt lắm, phòng lớn đột nhiên gặp chuyện không may, thậm chí là chia rẽ, điều này làm cho ông cụ vô cùng thất vọng, buồn bã.

Nhưng dù thế nào thì phụ thân ơi, mọi chuyện đã bày ra trước mặt rồi, chẳng còn cách nào làm khác được cả, con với Văn Phương xuất thủ cũng không quá tay, chỉ là biết thời biết thế mà thôi. Đàn nhi lần này đã thất bại lớn, đại ca thì đã không còn lo được chuyện kinh doanh... phụ thân cũng hiểu điều này mà...

Hai tháng nay tình hình phát triển thế nào, mọi người đã rõ, phụ thân đương nhiên biết tất cả. Trong lòng Tô Trọng Kham thở dài, những thời khắc cuối cùng cứ lặng lẽ trôi qua, khoảng nửa canh giờ sau, hắn nhìn Tô Văn Phương. Tam đệ của hắn cũng nhìn hắn cười cười, xoa xoa tay. Sau một lát, Tô Trọng Kham chú ý tới nơi cãi nhau căng nhất, hình như có chút biến hóa nào đó...

Tô Sùng Hoa có chút buồn chán, nguyên nhân là bởi vì hắn là người đầu tiên phát hiện ra sự biến hóa này.

Từ khi Tô Đình Quang xuất hiện, phía dưới bắt đầu cãi nhau, các vị trưởng chỉ phía trên không can thiệp nhưng cũng cau mày, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận. Chuyện này vô cùng bình thường, phía dưới cứ cãi nhau, phía trên sẽ quy nạp tổng kết tình hình. Hai ông cụ ngồi cạnh Tô Dũ là lão nhị và lão tứ thỉnh thoảng nói nhỏ, vị nhị bá ít nói kia thỉnh thoảng nói gì đó với Tô Dũ vài câu, giống như đang

lo lắng tình hình gia tộc. Tô Dũ thỉnh thoảng trả lời một hai điều, nhưng mắt vẫn quan sát tình hình phía dưới, chưa có bao nhiêu sự buông bỏ chấp nhận.

Ông cụ là trung tâm của cả gia tộc, dù có tiến hành “bức vua thoái vị” thì tất cả mọi người đều phải cho ông cụ một quá trình gọi là chuẩn bị tâm lý, hôm nay dùng hết thủ đoạn, lời hết mọi chuyện ra nói chẳng qua là bức bách các vị trưởng chi, cũng là quá trình để các vị ấy chuẩn bị tâm lý.

Thế nhưng ông cụ vẫn quá mức bình tĩnh, bởi vậy trong bối cảnh cãi nhau kịch liệt, mọi người hầu như đã quên đi một người. Cứ mỗi một khắc, nhị bá lại nói nhỏ điều gì đó, ông cụ cũng quay đầu lại đáp vài câu, sau đó lấy một tập giấy đưa cho các vị ngồi bên cạnh mình xem.

Đây có lẽ là hành động đầu tiên của Tô Dũ trong cuộc họp này, cũng có ý nghĩa là chính thức biểu thị thái độ, mọi người bên dưới vẫn đỏ mặt tía tai cãi nhau nên không phát hiện điều này, bọn họ cũng đều biết, phía dưới cãi nhau càng hăng thì càng có tác động đến kết quả bên trên. Trong lúc nhất thời Tô Sùng Hoa cũng không muốn biết tập giấy kia viết gì, chỉ là sau một lát, hẳn mới chú ý tới sự biến hóa trên nét mặt của mấy vị ngồi trên.

Lão đại nhú mày xem tập giấy, sau đó lại nhìn Tô Dũ, mỗi khi lật qua một trang lại nói với Tô Dũ một vài điều, sau đó tiếp tục xem, càng xem thì sắc mặt càng nghiêm túc.

“Có thể... đây là bản thảo quyết định của Tam bá...”

Tô Sùng Hoa nghĩ như vậy, thế nhưng tình hình diễn ra lại không như những gì hắn nghĩ.

Mấy vị lão nhân xung quanh bắt đầu chú ý tới tập giấy bên này, có người nhích lại gần, sau đó bắt đầu quay sang hỏi Tô Dũ. Tô Dũ cũng quay đầu đáp vài câu, sau đó có thêm một người, hai người, ba người... hầu hết các vị trưởng chi đều không còn quan tâm tới tranh luận bên dưới, quây quanh tập giấy bàn luận rôm rả.

Khi Tô Trọng Kham chú ý tới tình hình thì nó đã biến thành như vậy, tất cả các vị ngồi trên đều xem tờ giấy một cách kinh ngạc.

Tô Dũ nhìn phía dưới, mặc cho đám con cháu trong nhà tranh luận, bên dưới cãi nhau thì bên trên cũng kinh ngạc, sau một lúc tiếng cãi nhau bên dưới cũng dần giảm bớt.

Không lâu sau, khi tiếng cãi nhau bên dưới ngừng lại, tiếng thảo luận bên trên vẫn còn tiếp tục, có một hai vị xem tập giấy xong rồi đưa mắt nhìn xuống bên dưới, ánh mắt rất là phức tạp, Tô Trọng Kham hết nhìn Tô Văn Phương ý hỏi tập giấy kia là gì, lại nhìn Tô Đàn Nhi, nhìn Tô Bá Dung sức khỏe yếu ớt ngồi trên xe lăn. Tiếng quả chuông vang lên đúng lúc này.

Là tộc trưởng, Tô Dũ đã ngồi đây quan sát, lắng nghe tất cả, lúc này ông cụ đã đứng dậy, ngồi lâu khiến hắn mệt mỏi, ánh mắt đảo quanh toàn phòng.

“Tất cả... cãi nhau xong chưa, ta nghe đủ rồi.”

Ông cụ chậm rãi đi ra giữa, trong phòng lập tức yên tĩnh, bên ngoài cũng giảm bớt tranh luận, đám Tô Văn Khuê đứng ở ngoài cửa nhìn vào, đợi kết quả bên trong.

“Khoảng 4 tháng gần đây Tô gia chúng ta nảy sinh rất nhiều chuyện, có hoạ ngoại xâm, cũng có nội loạn.”

Ông cụ thở dài, chậm rãi nói từng câu:

“Ta đã già rồi, có lúc sẽ cảm thấy lực bất tòng tâm, từ khi Bá Dung bị đâm, ta đã cảm thấy điều này.”

“Vấn đề của Tô gia hiện giờ, tất cả mọi người đều rõ. Hôm nay, mọi người tập trung về đây cũng là để giải quyết chuyện này, cũng có người nói cho ta biết, mấy cậu (em trai Tô Dũ) cũng như ta, đã già rồi, có một số chuyện ta biết các cậu không hài lòng, nhưng quyết định vẫn phải đưa ra...”

Chú ý tới ngữ khí của phụ thân, trong lòng Tô Trọng Kham và Tô Văn Phương trở nên nhẹ nhõm, mọi chuyện không khác dự tính là bao...

“Thực ra mấy năm trước ta đã muốn làm chuyện này rồi. Tình hình Tô gia có chút không ổn, đám con cháu trong ba phòng không đoàn kết, chia bè kết phái kinh doanh riêng biệt, có lẽ là phương thức giáo dục của

Tô gia không đúng. Mấy năm trước đây, ta nhìn thấy một đứa cháu gái rất có tiềm lực, nhưng cũng rất do dự, ta muốn đợi ngày Bá Dung có thể quản lý công việc, Tô Đan Nhi có thể tiếp tục học tập, nên quyết định cho nó bắt đầu quản lý công việc...”

Lão nhân gia dừng một chút:

“Nhưng mà, việc kinh doanh đối với con gái không ổn lắm, người khác mất một phần sức lực là có thể làm được việc, con gái phải mất tới ba phần. Vì việc này, trước đây đã làm trễ nải việc hôn nhân của Đan nhi, bên ngoài cũng có các loại lời ra tiếng vào... Dù sao, việc này vẫn khiến ta rất quan tâm, nếu như có một ngày, Bá Dung phải lui xuống, ta không dám chắc chắn lắm về lòng tin để ột cô gái quản lý gia tộc...”

“Đan nhi có ý chí rất cao, những năm gần đây công việc kinh doanh thế nào chắc mọi người cũng biết, nhưng dù sao nó vẫn rất trẻ tuổi, đặc biệt, Bá Dung xảy ra chuyện đúng lúc này, chuyện mọi người nói với ta, ta vẫn đang suy nghĩ. Hiện giờ nó còn khả năng, uy vọng để tiếp quản công việc của gia tộc hay không, có thể mang lại ọi người niềm tin hay không. Hôm nay, ta sẽ... quyết định vấn đề này...”

Lão nhân nhắm hai mắt lại, người bên trong và bên ngoài phòng nghị sự đều đang đợi. Khi ông cụ mở mắt cũng là lúc nhìn về phía sau:

“Đan nhi, cháu chuẩn bị đi...”

Tô Đan Nhi gật đầu, cúi người lấy ra một cái hộp nhỏ ở trong xe của phụ thân, đứng dậy bắt đầu đi tới. Lão nhân quay người lại trở về chỗ ngồi, quả trứng chống xuống nền nhà cứ thình thịch.

“Từ hôm nay trở đi, tất cả những chuyện do Bá Dung quản lý...”

Ông cụ nói rất chậm:

“... toàn bộ đều giao cho Tô Đan Nhi quản lý.”

Tô Vân Phương đứng lên, Tô Bá Dung chần chờ một chút cũng đứng lên, bên ngoài trở nên ầm ĩ, ở chỗ ngồi, Tô Vân Tùng tròn to hai mắt, Tô Sùng Hoa sưng sờ nhưng cũng vì vậy trong lòng hẩn xuất hiện nhiều thứ, cháu gái nhỏ, giấy, bài từ.

“Sơn Trường bá bá, đó là của ta.”

“Tiên sinh đối với Tiểu Thất.”

Gậy trúc, giấy rơm hơn vó ngựa, ai sợ?

Heo hắt gió xuân, men rượu tỉnh.

Hơi lạnh!

Mặt trời chếch núi đón chào người...

... Định Phong Ba.

Phía trước, Tô Đan Nhi mở cái hộp trước mặt các vị trưởng chi, lấy ra từng thứ, đây đều là ngân phiếu, khế ước, giấy tờ nhà đất, nàng thi lễ một cái rồi quay đầu nhìn tất cả mọi người. Trong ngoài phòng nghị sự đều có người kinh sợ vì ánh mắt kiên nghị này của nàng, không mở miệng vì họ đang muốn nàng nói chuyện.

“Thứ mọi người muốn xem đều ở trong này.”

Nàng nói:

“Đây chỉ là nhóm đầu tiên.”

“Mọi người... Không, Đan nhi... đã sớm tính được ngày hôm nay?”

Trong lương đình, Ninh Nghị ăn hết lạc rồi nên có chút buồn chán, Tô Đan Hồng đứng bên cạnh với tâm tình phức tạp, Ninh Nghị đã nói với nàng một số lời ký quái, giống như đã sớm có dự tính đối với chuyện này, thậm chí đã có bày bố từ trước một bước ngoặt cho chuyện hôm nay. Nhưng mà dường như Ninh Nghị

cũng không có ý nói rõ mọi chuyện, nàng phải kết hợp nghe ngóng tới lui, lúc thì xem bên kia cãi nhau thế nào, lúc thì suy nghĩ xem dụng ý của Ninh Nghị ra sao.

“Nóng ruột như vậy là bởi vì trong tiềm thức tỷ không tin Đàn nhi có thể xoay chuyển tình thế, bởi vì Đàn nhi là con gái đúng không. Một số chương quỹ như Đình Quang thúc cũng vậy, họ không có ác ý, nhưng mà...”

“Thì bản thân Đàn nhi vốn là con gái, người bên ngoài cũng nghĩ vậy, ta quan tâm tới nó nên cũng sẽ nghĩ như vậy...”

“Tỷ phải làm cách nào cho họ không nghĩ như vậy nữa, dù Đàn nhi có là con gái, có quản lý Tô gia thì cũng tuyệt không thua kém nam nhân về năng lực. Nếu như không làm cho người ta quên mất nàng là con gái, vậy thì phải khiến người ta nhớ thật kỹ, thật sâu sắc một chuyện... Tỷ nghe xem thanh âm bên kia thế nào.”

Sau đó là những tiếng ồ, cảm thán truyền tới.

“Lần này bọn họ nhất định sẽ có ấn tượng khó phai.”

Ninh Nghị cười.

“Sao vậy, chuyện gì xảy ra...”

“Hơn... Bốn mươi bảy vạn lượng ngân phiếu, hơn 20 giấy tờ nhà đất, bất động sản, khế ước chuyển nhượng cửa hàng, công việc làm ăn, có khoảng 5 phương pháp dệt, nhuộm, số còn lại ta không rõ lắm, nhưng mà... Máy thứ này đã tạm thời có thể chặn đứng miệng lưỡi thiên hạ rồi...”

Ninh Nghị vợ vỗ lạt rồi đứng dậy:

“Đi thôi, qua đó xem Đàn nhi lật ngược thế cờ.”

“Người, người, người, người rốt cuộc đang nói cái gì đó, cái gì... Ngân phiếu, nhà đất... này...”

“Điều này... Không có khả năng!”

Tô Trọng Kham lắc đầu, kiểm tra giấy tờ trên bàn, , về phần phương pháp nhuộm, dệt đã bị Tô Đàn Nhi thu vào ống tay áo, không cho người khác nhìn:

“Không đúng, mảnh đất này là... tại sao lại là nó?”

“Ông nội.”

Đàn nhi nói một câu, Tô Dũ bắt đầu thu hồi những giấy tờ kia lại đưa cho nàng, Tô Đàn Nhi đặt chúng lên bàn rồi nói:

“Nhị thúc, Tam thúc, mọi người xem đi, phần này... là do Ô Thừa Hậu ký văn khế, được để ở phía trên, phần còn lại là những văn bản giấy tờ nhượng về công việc, địa bàn...”

Đám Tô Trọng Kham cuống cuống lật xem, ở phía trên, Thất thúc công cau mày hỏi ngã:

“Ô gia rõ ràng... tại sao lại đưa những thứ này cho cháu?”

“Nếu vậy thì Ô gia còn lại bao nhiêu!” Có người ở trong đám người nói.

“Không thể có chuyện này...”

“Vãi Ô gia đã phai màu.”

“Ô gia rõ ràng... A...”

Tất cả mọi người đều ngậm ngẩn vì câu nói này, Tô Vân Phương ngẩng đầu nhìn cô cháu gái trước mặt:

“Cháu nói cái gì?”

Tô Đàn Nhi cười:

“Vãi của Ô gia đã phai màu, họ không cầu ta thì còn cách nào nữa?”

“Vải của Ô gia...”

Tô Vân Phương suy nghĩ một chút, ánh mắt chuyển động:

“Vải Hoàng thương... phai màu?”

“Đúng vậy.”

Tất cả trở nên yên tĩnh, yên tĩnh một cách bất ngờ, cô gái trên mặt vẫn còn mang một chút ngây thơ kia đang cười... dù sao nàng cũng chỉ mới 19 tuổi, nụ cười lúc này rất chân thành.

“Nói vậy thì bốn tháng trước cháu đã...”

“Ô gia trộm phương pháp giả?”

“Thế phương pháp thật cháu vẫn đang giữ?”

“Mấy tháng nay cháu đều đang đóng kịch? ...Đợi vải Hoàng thương phai màu?”

Trong những tiếng ồ cảm thán, Tô Đàn Nhi từ chối cho ý kiến cười cười, ở phía trên, Tô Dũ thở dài.

“Hiện giờ, mọi người không cần phải hỏi đến kết quả Hoàng thương nữa rồi... Bốn tháng trước lúc Đàn nhi bị đâm, Đàn nhi bị bệnh, phòng lớn liền nghị ra cách bí quá hoá liều này, ta ngay lúc đó... cũng biết.”

“Việc này cần được giữ bí mật nghiêm ngặt, muốn thành công thì phải có sự trả giá, do đó mọi người sẽ không được biết chuyện này... Ta cũng biết rõ, mọi người đều vì Tô gia, nếu không phải sự việc diễn biến quá phức tạp thì nên nói ngay từ đầu mới đúng...”

Tô Dũ đứng dậy kể lại quá trình trong bốn tháng vừa rồi, sau đó độ khó của sự thành công, sự tinh tế trong bố cục, đối với khả năng quản lý và bày bố:

“... Qua việc này, ta biết Tô gia chúng ta có hai nội quỷ, thứ nhất là Tề Quang Tổ, thứ hai là người đang quản lý Thịnh Hưng đường, Hàn Thất! Hiện giờ họ đã bị giam giữ, mai ta sẽ giải lên quan phủ để điều tra!”

Tất cả mọi người thực ra vẫn còn đang thất thần vì câu chuyện lần này, khi lão nhân điểm danh hai tên nội quỷ, họ mới giật mình tỉnh lại nhìn Tô Đàn Nhi, trong việc này không chỉ Ô gia bị chơi một ván, mà còn bất lợi với phòng hai, phòng ba, thậm chí còn bắt được cả nội gian.

Đám Tô Đình Quang vốn bị Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương thuyết phục thành công, nay sắc mặt lúng túng, ánh mắt chẳng biết về đâu.

“Việc này rất khó, thu lợi nhiều thế nào mọi người đều biết, bên ngoài còn có Tiết gia, Lữ gia, Trần gia... đang nhắm vào Tô gia, nếu như việc này thất bại... Tô gia kiểu gì cũng chia rẽ và suy tàn.”

Đây là một lời nói khá khách sáo.

“Đàn nhi đã nắm trong tay đại cục và các bước đi.”

Điều này đương nhiên là thật.

“Mà là tối quan trọng là...”

Ông cụ dừng một chút:

“Lập Hằng là người bày mưu nghĩ kế.”

Cái tên này xuất hiện khiến cho Tô Trọng Kham giật mình ngẩng đầu nhìn phụ thân, tưởng là ông cụ nói sai, đám Tô Vân Phương, Tô Vân Tùng thì trợn mắt há mồm, Tô Sùng Hoa dựa lưng vào ghế. Tô Đàn Nhi vốn đang cười cũng giật mình, nét mặt cứng đờ quay đầu nhìn về phía ông nội ở phía sau. Tô Dũ cười nhìn nàng, ánh mắt có chút biến động.

“Đàn nhi, cháu có một phu quân tốt. Tử An huynh... có một đứa cháu giỏi.”

Ông nội...

Tô Đan Hồng và Ninh Nghị vòng qua đường nhỏ đi tới phòng nghị sự, khi đi tới sân lớn họ đã cảm nhận được bầu không khí khác thường.

Ninh Nghị không đi nhanh mà duy trì một tốc độ vừa phải, vừa đi hẩn vừa nhìn những người xung quanh nhưng cũng không có nhiều lắm, bởi đa số họ đã dồn về phòng nghị sự. Tuy nghe không rõ những gì họ thảo luận, nhưng nhìn nét mặt cũng đại khái đoán được câu chuyện thể nào. Không thể không nói, lúc này nhìn họ trông rất thú vị.

Khi hẩn tới gần, những tiếng ồ lên bắt đầu lan rộng, có người quay đầu lại nhìn sang bên này, có người nghị luận, có người chỉ trỏ, trong đó bao gồm cả đám Tô Văn Khuê, họ dùng thái độ kinh ngạc giống như nhìn thấy quỷ quan sát Ninh Nghị, càng ngày càng nhiều mọi người nhìn sang, chắc chắn một điều rằng, họ không nhìn Tô Đan Hồng.

Hẩn ngừng lại, ánh mắt chuyển động, mấp máy môi.

Điều này hẩn vô cùng không thích nhìn, cảm thụ bao giờ cũng thích hơn.

Tô Đan Hồng nhìn mọi người, cũng quay đầu nhìn hẩn:

“Sao, làm sao vậy?”

“Tốt nhất là không nên đi cùng với cô, ảnh hưởng không tốt...”

Ninh Nghị lắc đầu, xoay người đi nhanh tới một nơi khác.

Ài, cứ trốn một chút cũng được.

Tô Đan Hồng đứng đó, ngơ ngác nhìn mình rồi lại nhìn người khác...

145. Q.2 - Chương 146: Tâm Sự Trong Lòng

Giống như kết thúc một vũ hội, âm nhạc ngừng lại, đêm đen buông xuống, gió thổi không ngừng, mây trời tụ lại để lộ ra sự lo lắng, bồn chồn. Họp họ Tô gia cũng đã tới hồi kết, tối hôm nay có quá nhiều bất ngờ, phần lớn người trong Tô gia vẫn chưa tiêu hóa hoặc tiếp thu kịp sự thực. Nhưng dù thế nào, mấy tháng nay, việc Hoàng thương đã kéo theo vô số người dính vào, tấm màn đen đã vén, kết quả cuối cùng cũng đã lộ ra một chút.

Tuy rằng có khá nhiều người kinh ngạc bất ngờ, nhưng muốn nghĩ cho trọn vẹn bố cục vẫn cần phải mất thêm một khoảng thời gian. Tuy nhiên, chỉ một thông tin cũng đủ khiến ọi người kinh ngạc không thôi, giống như bố trận và phản trận, sức ép đối phương dồn tới bị đánh tan vào không gian. Cái điều đặc biệt nhất là, người bày bố thế trận không phải Tô Dũ, Tô Đan Nhi, mà là Ninh Lập Hằng, một tên chỉ lảng vảng trong suy nghĩ của mọi người. Hẩn đứng sau lưng ra chiêu, làm chủ thế trận, một điều không ai nghĩ tới.

Trong phòng nghị sự, người của ba phòng hiện còn đang ngẩn ngơ tiếp thu ván cờ lật ngửa, cảm thán Tô Dũ dù 4 tháng nay trầm mặc ít nói, tưởng như sắp nản lòng thoái chí mà vẫn có sức nặng lớn lao. Khi sự tình được công bố, việc Hoàng thương cũng đã vén bức màn phía sau, ông cụ lập tức thuyết phục được những lão nhân trong họ tiếp nhận sự thực, thuận nước đẩy thuyền áp đảo mọi người trong nhà phải tiếp nhận chuyện Tô Đan Nhi thượng vị.

Trên thực tế, nếu không phải vì tình hình trong nhà mấy tháng nay quá khó khăn thì mấy lão nhân này cũng không muốn phải đi nói chuyện điều đình với Tô Dũ, tình thế hiện giờ lại càng chứng minh năng lực khổng lồ của ông cụ. Kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng họ vẫn phải tiếp thu sự thực này, việc Tô Dũ giúp Tô gia thoát khỏi tình thế khó khăn như thế này không phải lần đầu.

“Vậy... mọi người có ý kiến gì đối với việc để Đan nhi tiếp nhận vị trí của Bá Dung không?”

Trong sự bàn tán, Tô Dũ lần thứ 2 nhắc lại việc này, mạnh mẽ đâm chém liên tiếp vào sự rung chuyển, trong lúc nhất thời chẳng ai dám đưa ra ý nghĩ nghi vấn. Mấy lão nhân cũng tỏ thái độ:

“Với chiến công này, đương nhiên sẽ không có ai nói gì việc Đản nhi tiếp nhận công việc của phòng lớn.”

Mọi chuyện dần được quyết định, nguy cơ chấm dứt mà không có quá nhiều tranh cãi. Câu nói vừa rồi của các bộ lão chính là lời kết cho sự việc, trong lòng mọi người tràn ngập sự phức tạp, đám Tô Trọng Kham, Tô Vân Phương quay trở lại chỗ ngồi, lúc thì nhìn Tô Đản Nhi, lúc thì nhìn phụ thân mình. Còn Tô Vân Tùng thì thở dài liên tục, thỉnh thoảng nhìn Tô Đản Nhi, trong lòng liền nghĩ tới thời gian gần đây, cô cháu gái của mình đi dạo khá nhiều với tên thư sinh kia.

“Trọng Kham, Vân Phương, cũng đã đến lúc về rồi, ta qua bên đó xem thế nào.”

Vào thời khắc cuối cùng của buổi họp, Tô Dũ đi xuống nói chuyện với hai người con. Tô Trọng Kham và Tô Vân Phương gật đầu, công sức mấy tháng nay chẳng giúp được gì, thậm chí còn biến họ thành kẻ bại trận. Dưới sự uy nghiêm của phụ thân, họ chỉ còn cách chuyển cay đắng chuyển thành phần uất.

Ở một vị trí khác, cảm nhận được ánh mắt, lời bán tán của mọi người, Tô Đản Nhi mang con bài chưa lật ra chiến đấu, thắng một trận sạch không kinh ngạc, tâm tình không thể nào tốt hơn được nữa.

Đây chẳng phải là sự bồi hồi khi đại thắng, cũng không phải cảm thán chuyện phụ thân bị liệt, cũng chẳng than thở vì việc mình bỏ ra bao nhiêu công lao. Thời khắc nàng bừng chiếc hộp tiến lên vị trí giữa phòng, trong lòng nàng ngập tràn cảm giác kích động và chờ mong của một vị nữ hoàng đăng cơ. Mỗi một tấm ngân phiếu, khế ước được lấy ra là một lần trái tim nàng run rẩy. Nhưng lúc này, cô gái mặc bộ quần áo xanh giản dị kia thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài phòng, trong lòng nảy sinh cảm giác làm thế nào để đi ra khỏi cánh cửa này đây.

Chuyện nàng lo lắng vốn là chuyện nhỏ nhưng giờ lại choán hết cả tâm trí, làm cho nàng không cảm nhận được vị ngọt của thành công.

Cuối cùng, các vị lão nhân tuyên bố cuộc họp kết thúc, mọi người đứng lên, nói chuyện với nhau, nghị luận, đưa mắt nhìn những người đáng được nhìn. Tô Đản Nhi hơi do dự nhưng cũng đứng lên, theo ông nội và cha mình đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa, nàng đưa mắt nhìn bốn xung quanh nhưng không nhìn thấy bóng người muốn nhìn, nàng hơi có cảm giác yên tâm, nhưng đồng thời cũng lo lắng. Tô Đản Hồng từ một hướng đi tới nhưng nàng không biết, chia tay với phụ thân, nàng đi theo ông nội và các vị lão nhân.

Phải đi qua một hành lang thì Tô Dũ mới chú ý tới cô cháu gái, quay đầu gọi Đản nhi tiến lên, hai vị thúc công bên cạnh cũng nói chuyện với nàng một lúc, nàng lễ phép trả lời. Đợi khi các vị thúc công rời đi, Đản nhi mới nhíu mày, đưa mắt nhìn ông nội.

“Ông nội, sao ông lại nói thế...”

“Hử, nói như thế nào?”

Ông cụ cười hiền lành.

“Nói về Lập Hằng.”

Thấy thái độ của cháu gái, Tô Dũ trầm mặc một lát:

“Nói về nó thì có gì không tốt à?”

“Ông, huynh ấy là tướng công của cháu, cháu nghĩ... nên đơn giản một chút.”

Thấy bốn phía không người, Tô Đản Nhi cau mày:

“Hơn nữa, tướng công chắc chắn sẽ hiểu, ông nội, cháu nên nói chuyện với tướng công thế nào đây?”

Lão nhân thở dài:

“Lập Hằng đến Tô gia ở rể, cháu đã là thê tử của nó, nó phải có trách nhiệm bảo vệ cháu. Việc lần này có ảnh hưởng rất lớn, trong lòng chú hai, chú ba của cháu nhất định có oán hận, thay vì đặt toàn bộ nên người của cháu, không bằng để Lập Hằng gánh một chút, vậy sẽ tốt hơn. À, sức khỏe của Bá Dung dạo này có chút không tiện, có Lập Hằng ở sau lưng cháu mới không rơi vào hoàn cảnh thân cô thế cô. Việc này đúng

là chúng ta có lỗi với Lập Hằng, nhưng dù sao cũng chỉ là chuyện giúp thê tử, cũng là một phần bổn phận của nó, hợp tình hợp lý.”

Tô Đàn Nhi nhắm mắt lại, vẫn khá ngoan cố nói:

“Nhưng ông làm như vậy chẳng khác nào đem sự thù địch của Tô gia dồn vào người huynh ấy, tướng công đương nhiên sẽ nhận ra dụng ý này.”

Tính tình nàng kiên cường từ nhỏ, dù chuyện nó lớn thế nào cũng chẳng mấy khi nàng tỏ ra mình mềm yếu, đặc biệt là khi ở trước mặt ông nội. Khi vải phai màu, nàng cũng chưa từng tỏ ra mình bất lực, vẫn kiên trì cố gắng nên mới bị bệnh. Nhưng lúc này, công việc khổng lồ đã làm xong, có được quyền lớn trong tay, vậy mà nàng lại tỏ ra sắp khóc vì một chuyện con con.

Có một số việc không thể nói với ông nội được, không cách nào thể hiện được tình cảm phu thê của nàng với Ninh Nghị đậm đà ra sao, cũng không có cách nào nói với ông nội chuyện mình sắp động phòng, chuyện tướng công của nàng là người như thế nào. Nhưng trong lòng của nàng biết, tướng công nhất định sẽ nhận ra dụng ý của ông nội.

Khi tướng công giúp nàng quá nhiều chuyện, phụ thân cũng nói những lời này, bây giờ đến ông nội cũng e sợ, bắt đầu đề phòng, nhắc nhở người của Tô gia nên chú ý, mặc dù chuyện này không mang nhiều ác ý, nhưng trong lòng tướng công sẽ nghĩ thế nào đây? Mình phải nói với tướng công chuyện này thế nào, mặc dù tướng công là người lòng dạ rộng rãi nhưng...

Ông cụ nhìn nàng một lúc lâu, sau đó giot tay vỗ vỗ vai nàng bật cười, nụ cười này có chút khác với trước đây, có vài phần thông cảm, cũng có vài phần vui mừng:

“Hóa ra... là như vậy...”

“Ông nội...”

“Tử An huynh có một đứa cháu giỏi. Ta đã suy nghĩ rất lâu chuyện để cháu quản gia tộc này, năng lực của cháu thì đủ nhưng ta cũng lo lắng chuyện cháu quá mạnh mẽ. Nữ tử kinh doanh phải mạnh mẽ hơn người khác nhiều, nhưng cũng có cái đáng sợ là cháu sẽ không làm tròn bổn phận người vợ, khiến cho người khác không quan tâm. Hiện giờ, ông nội đã yên tâm rồi. Trước đây khi Lập Hằng mới vào ở rể, ta không muốn đối với hắn như một người ở rể thực sự vì ta lo lắng hắn không thích ứng được, lần này ta nói ra đúng là có một chút e ngại, nhưng quan trọng hơn hết là nó có năng lực để ta phải e ngại.”

Lão nhân dừng một chút:

“Có năng lực thì người ngoài không thể gây tổn thương tới nó, cũng có thể đứng ở vị trí trên cháu để suy nghĩ mọi việc. Cháu lo lắng cho nó là tốt, ông cũng vì thế mà vui mừng, thế nhưng trong mắt ông, nó là tướng công của cháu, dù là ở rể nhưng có năng lực gánh vác trách nhiệm, vậy thì nên để nó gánh vác một vài việc chia sẻ với cháu. Trên thế giới này, nam nhân sẽ phải chịu không biết bao nhiêu trách nhiệm, cháu là vợ nó nên quan tâm tới nó một chút, ha hã, đây là chuyện tốt, hai vợ chồng cháu nên như vậy.”

Hai ông cháu tiếp tục di chuyển:

“Còn về đám anh em của cháu, tài trí của họ đều bình thường, dù có cố tung hai ba chiêu thủ đoạn nhưng cũng chẳng làm được gì. Sau chuyện hôm nay, trên thương trường cháu sẽ trở thành người thế cô lực mỏng, nhưng khi người bên ngoài tính chơi xấu với cháu, người ta sẽ nghĩ tới người sau lưng cháu là ai. Nếu cháu thực sự thích nó thì tốt nhất hai đứa nên sinh hai ba đứa con, đứa thứ hai sẽ để nó mang họ Ninh, việc này do cháu quyết định, ta cũng coi như là có mặt mũi nói chuyện với Tử An huynh,... À, nó đang tới kia.”

Tô Dũ đưa tay chỉ về phía trước, Ninh Nghị đang đứng đỉnh di chuyển tới, trên đường đi còn bắt chuyện với các vị thúc công, sau vài lời khách sáo, các vị thúc công rời đi, Tô Dũ dẫn theo Tô Đàn Nhi đi tới, sau đó cầm tay Tô Đàn Nhi đặt vào trong tay Ninh Nghị nói:

“Ta giao cô cháu gái này cho cháu.”

Ninh Nghị bật cười thành tiếng.

Sau khi Tô Dũ rời đi, Tô Đàn Nhi vẫn nắm tay Ninh Nghị trầm mặc một lúc lâu:

“Tướng công, chúng ta... thành công rồi.”

“Ta rất tức giận.”

“A...”

Tâm tình của Tô Đàn Nhi lập tức trùng xuống, nàng đương nhiên hiểu Ninh Nghị ám chỉ cái gì, trong lúc nhất thời nói không ra lời. Ninh Nghị nhìn xung quanh một chút rồi kéo nàng đi về phía trước, lắc đầu:

“Tối nay quyết định ngủ riêng.”

“...”

“Ông cụ quá không trọng nghĩa.”

“...”

“Không thương lượng, ta nói tức giận là tức giận.”

“...”

“Làm cho ta khó chịu còn mang cháu gái ra để ta trút giận.”

“...”

“Nàng có khóc cũng vô ích, tối nay ngủ một mình đi.”

“...”

“Ha ha ha... này, nàng đừng khóc thật đấy chứ, không cần phải như vậy.”

Hai người đi tới một hành lang không người, Tô Đàn Nhi giặt ống tay áo Ninh Nghị vài cái, nước mắt tuôn rơi, vừa cười vừa khóc, một lúc sau mới bình tĩnh lại được, mỉm cười:

“Vốn thiếp định xin lỗi tướng công thay ông nội...”

“Ta bảo lưu quyền truy cứu và tức giận.”

Ninh Nghị bật cười, vỗ vỗ vai nàng:

“Nhưng mà, tốt nhất là nàng nên đi xử lý công việc đi, đêm nay sẽ rất nhiều chuyện?”

Lúc này Tô Đàn Nhi mới bình tĩnh gật đầu:

“Đúng vậy, còn có một số việc phải đi xử lý...”

“Vội đi nhanh đi.”

Dưới ánh đèn, Ninh Nghị cười phất phất tay, Tô Đàn Nhi đứng nhìn thêm một lúc, do dự khá lâu mới gật đầu, xoay người rời đi.

Ninh Nghị đưa mắt nhìn bóng hình Tô Đàn Nhi đi xa. Kế hoạch tiếp theo của nàng thế nào, hắn không rõ lắm, với lại những công việc này không cần hắn tham gia, những lúc hai người rảnh rỗi ngồi nói chuyện, Tô Đàn Nhi cũng không nhắc tới quá nhiều.

Đổi một bộ nam trang, Tô Đàn Nhi cùng với một số hộ vệ đặc lực nhất của Tô phủ ngồi xe ngựa ra ngoài, mục tiêu là ngoại thành.

Lúc này cũng đã sắp nửa đêm, trong một gian phòng nằm gần Thập Bộ pha, ánh nến chập chờn, Tịch Quân Dục ngồi trên ghế, hai tay vẫn đặt trên bàn như bình thường. Trong phòng lúc này còn hai người nữa, một là Cảnh hộ vệ ngồi đối diện Tịch Quân Dục, một người khác vóc người hơi khô gầy, nhưng ánh mắt có thần, tựa cửa như bóng ma, trên tay hắn có một thanh đao, vừa nhìn cũng biết cũng không phải là người lương thiện.

Công việc kinh doanh của Tô phủ rất lớn, thường xuyên phải áp tải hàng hóa ra ngoài, việc giao chiến thỉnh thoảng cũng xảy ra, Tịch Quân Dục cũng biết lúc này không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Thời gian trôi qua một cách buồn chán, Tịch Quân Dục nghe tiếng chuông ở phía xa truyền tới, trong lòng nghĩ tới diễn biến cuộc họp trong Tô phủ nhưng không dám chắc điều này.

“Lúc này cuộc họp chắc đã có kết quả rồi, đúng không?”

Hắn tiếp tục hỏi nhưng Cảnh hộ vệ cũng vẫn chỉ lắc đầu:

“Tôi không biết.”

“Lật ngược thế cờ thế nào?”

“Đây là chuyện của nhị tiểu thư.”

“Đúng là ta nghĩ không ra.”

Tịch Quân Dục thở dài, hắn thực sự không thích cảm giác này:

“Ai có thể nhanh chóng cho ta biết đáp án bây giờ thì tốt.”

Nói xong câu này, trong phòng trở nên yên tĩnh, những tiếng động tí tách ở bên ngoài truyền vào, Tịch Quân Dục nói:

“Cảnh đại ca, huynh biết không? Ta ở Tô gia đã... rất nhiều năm, chứng kiến Đàn nhi trưởng thành, tiếp thu học hỏi việc kinh doanh, mặc dù có rất nhiều người dạy nàng, nàng cũng là người ham học hỏi, thấy gì cũng muốn học, nhưng tóm lại, nàng như một học sinh do chính tay ta đào tạo nên, vậy mà bây giờ, càng ngày ta càng không hiểu được nàng, loại cảm giác đúng là không tốt...”

“Kiểu gì cũng có lúc này.”

“Nhưng thờ điểm quá sớm, đối với...”

Hắn nhìn xung quanh:

“... đối với việc này ta thực sự không hiểu...”

An tĩnh, trầm mặc, có một giọng nói vang lên ở bên ngoài:

“Muội cũng không hiểu.”

Thanh âm kia rất lạnh lạnh, qua một lát có một bóng người đẩy cửa vào trong, Tô Đàn Nhi mặc một bộ đồ đen, trên đầu đội khăn, trông rất gọn gàng. Nàng đứng ở cửa nhìn vào trong, bộ quần áo khiến nàng trở nên gầy gò, có chút đơn bạc. Tịch Quân Dục cảm thấy từ nhỏ đến lớn, lúc này cô gái kia mới dùng ánh mắt xa lạ và nghi ngờ nhìn mình.

“Quân Dục ca... Muội còn nhớ khi còn rất nhỏ, lần đầu tiên gặp huynh, cha muội đã bảo muội gọi huynh như vậy. Huynh đã dạy muội rất nhiều thứ, nên đây là lần cuối cùng muội gọi huynh như vậy.” Tô Đàn Nhi đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, vẻ lạnh lùng trong ánh mắt ngày một nhiều. Đây cũng là một trong những thứ Tịch Quân Dục dạy nàng, khi đàm phán phải tỏ rõ thái độ, Tịch Quân Dục trong ánh mắt lạnh lùng kia có sự đau lòng, đáng tiếc:

“Rốt cục là vì chuyện gì, tại sao lại tới mức độ này?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tịch Quân Dục nhíu mày, nhìn xung quanh hỏi:

“Không phải muội cho rằng ta là kẻ chủ mưu bày ra cuộc họp tối nay của Tô gia đấy chứ?”

“Không phải, muội chỉ muốn hỏi...”

Tô Đàn Nhi lắc đầu nhìn hắn nói:

“Vì sao người gọi người ám sát phụ thân ta?”

146. Q.2 - Chương 147: Chủ Mưu

Sau khi họp họ xong, tiếng bàn luận xôn xao lan ra bốn phía, giống như khi chiếu xong một bộ phim ở rạp, cái khác là chẳng ai rảnh có thời gian ngồi căn hướng dương, hạt dưa, họ nhẹ nhàng di chuyển về nhà rồi tất cả lao đầu vào công việc của mình.

Điều mà mọi người sợ nhất xưa nay chính là phải làm những việc mà mình không hề có sự chuẩn bị. Lúc trước họ có rất nhiều dự tính và an bài, đáng tiếc khi ván bài đã được lật ngửa, tình hình lại phát triển ngược lại với những dự tính của họ, điều này vô cùng ít thấy trong thương trường thời gian gần đây. Cái cảm giác mất mát khi bỏ công phu chuẩn bị mấy tháng cộng với cảm giác hụt hẫng khi hi vọng quá nhiều đã làm cho họ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hầu như mọi người đều nghĩ tất cả công sức đã đổ xuống sông xuống biển, thế nhưng dù đã đổ sạch tất cả, có những chuyện họ không thể không làm, không thể không cố gắng vớt vát.

Phòng hai và phòng ba lúc này đang nghĩ cách làm thế nào hạn chế sự mất đoàn kết nội bộ và tính tiêu cực của sự kiện lần này, vốn trước đây họ âm thầm cười nhạo phòng lớn thì hiện giờ lại đang tính xem làm cách nào thể thân cận, lão thái công cũng cố gắng trấn an hai đứa con trai là Tô Trọng Kham và Tô Văn Phương, điều hòa mối quan hệ giữa đám anh em già.

Về phần phòng lớn, họ đương nhiên không muốn chuyện cứ êm đềm trôi qua như vậy, Tô Đàm Nhi phải nắm chặt cơ hội, hành động như sấm rền gió cuốn cũng cố vững chắc địa vị phòng lớn sau hai tháng trời lung lay, tìm cách ổn định, trấn an, lôi kéo tối đa lợi ích về mình.

Mặt khác, họ cũng phải chấn chỉnh thật nghiêm đám người đã bị Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương thuyết phục dám đứng ra phản bội công khai trong họp họ, đồng thời đưa ra mỗi ngọt để họ yên tâm. Dường như đúng như lời Ninh Nghị nói, những người này chưa chắc đã hết lòng trung thành với phòng lớn, bọn họ chỉ không tin tưởng hoàn toàn vào Tô Đàm Nhi mà thôi. Những người này đều là người có năng lực, gõ cũng không nên gõ mạnh quá, có chuyện lần này, lần sau họ sẽ kiên định hơn những người khác.

Kết quả của lần họp họ này chỉ trong vòng nửa khắc đã truyền ra khỏi Tô gia, khuếch tán tới những nơi, những người quan tâm tới việc kinh doanh của Tô phủ trong thành Giang Ninh, tạo thành một chấn động, một cơn lũ khiến không chỉ có duy nhất đám Tiết Duyên trợn mắt há mồm trong Nguyệt Hương lâu.

Mà ở Xương Vân các, khi Bộc Dương Dật đang cố hết sức mình can gián trận cãi nhau như mổ bò thì tin tức truyền tới, hắn cũng phải ngơ ngác mất một lúc, không ngờ kết quả mong chờ lại có sự chấn động mạnh tới như vậy.

Bộc Dương thế gia chính là gia tộc giàu nhất Giang Ninh, tài sản của họ nhiều hơn hẳn so với Tô gia, Ô gia. Gia tộc này buôn bán và quan hệ đều rất khỏe, trước kia đã nhiều lần cố gắng thân cận với Ninh Nghị, nguyên nhân là cảm phục tài học của đối phương. Mấy tháng nay, ngành vải Giang Ninh nội bộ lục đục, họ trở thành một khán giả bất đắc dĩ ngồi xem nhiều nhân vật diễn tuồng, cũng chẳng bao nhiêu hi vọng việc Ninh Nghị tham gia kinh doanh, tình hình phát triển sau này cũng không nằm ngoài dự liệu của họ. Đối với chuyện một tài tử, một thư sinh lao vào thương trường đâm ngang chém ngửa, tâm tình của họ có chút phức tạp, có thờ dài nhưng cũng có chút vui vẻ. Tâm tình này có thể miêu tả bằng câu nói: Viết thơ từ người rất lợi hại, ta bội phục người, nhưng ở phương diện này, ta lợi hại hơn người, người không nên nhảy vào làm gì.

Tối nay, Bộc Dương Dật cũng dự đoán không khác gì so với những người khác, đương nhiên đây cũng không phải chuyện quan trọng gì đối với hắn, hắn không mấy quan tâm. Nhưng khi tin tức này truyền tới, hắn mới cảm thấy hoảng sợ, có thể nói hầu như tất cả mọi người quan tâm chuyện này ở Giang Ninh đều có cảm giác hụt hẫng, như rơi vào một hố sâu không đáy, cái loại cảm giác này thật khó mà tả được.

Tất cả mọi người đều cho rằng Ninh Nghị chỉ là một người không quan trọng, một thể thân, thậm chí không được coi là một trong những nhân vật có tầm ảnh hưởng, nhưng tới lúc này, họ mới phát hiện hóa ra người này mới là nhân vật chính, mấy tháng nay hắn cứ âm thầm bày binh bố trận điều khiển thế cục mà không có ai phát hiện ra....

Đám Trần Lộc, Liễu Thanh Địch và mấy người xung quanh lúc này vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra tình hình xung quanh có biến đổi, hai mắt cứ chăm chú nhìn vào ngón tay của Trần Lộc xem đối phương viết

bài từ thế nào. Khi bài Định Phong Ba được viết xong, sắc mặt Liễu Thanh Định thoát đỏ thoát trắng, bí quá đành đứng dậy cười đối phương tự an ủi mình, làm thơ viết từ tốt có gì lợi hại, hấn lại lời chuyện Tô gia ra chế giễu, đôi bên lại cãi nhau, cho tới khi Bộc Dương Dật xuất hiện nói:

“Bên Tô gia vừa mới có kết quả...”

Sau đó là mọi người lại bị hù dọa.

Những hành động nhìn như vô ý lúc trước nay đã trở thành những mắt khâu kín đáo, toan tính một thế cục vớ trời, một người bị mọi người cho rằng đang cố tình chịu nhục như thể hiện sự bất mãn của mình trong mấy tháng nay... giờ lại trở thành một người khiêm tốn, coi nhẹ thế gian, âm thầm bày bố đem lại kết quả tốt nhất ỉnh, chẳng khác nào câu chuyện cổ tích trong diễn nghĩa. Sau khi trợn mắt, đám nhân sĩ mới bắt đầu cảm thán, trong khi đó Liễu Thanh Định lại im lặng, hấn chẳng biết nói gì và cũng không có gì để nói, bởi vì vừa nãy hấn vừa công kích đối phương, bây giờ nghiêm nhiên trở thành một trò cười. Mà quan trọng nhất là, Ninh Nghị không có ở đây, nhưng bài từ đối phương viết cho cô bé 9 tuổi đã trở thành một cái bạt tai vang dội, tát thẳng vào mặt hấn.

Chuyện Tô gia như một cơn sóng lớn truyền đi trong thành Giang Ninh, lúc này chẳng biết câu chuyện ngày mai sẽ khiến cho thế cục Giang Ninh trở nên như thế nào, lời bình Thập Bộ Nhất Toán trong miệng Tiết Duyên sẽ được truyền đi ra sao. Là đương sự, Ninh Nghị cũng không biết tối nay có người cầm bài Định Phong Ba của mình ra khoe, kéo theo cả đám văn nhân bị cuốn vào cơn sóng dữ dội này.

Trước mắt hấn vẫn tương đối lạc quan.

Lão thái công tuyên bố tên hấn trong hợp họ có thể khiến hấn không vui, nhưng cũng không có mấy kinh ngạc, bất ngờ. Gừng càng già càng cay, nước cờ này của Tô Dũ không có gì là thần kỳ, chỉ là một nước cờ đúng, nếu như là hấn, hấn cũng sẽ đi như vậy. Giả như Ninh Nghị hấn có dã tâm, nước cờ này có thể khiến toàn bộ người trong người của Tô gia đề phòng hấn, nhưng nếu như hấn không có dã tâm, vậy thì sự đề phòng của mọi người chẳng có ý nghĩa gì cả, thậm chí hấn còn nhân tiện trở thành một quân sư sau lưng Tô Đàn Nhi hù dọa người khác.

Đúng là hấn chẳng có dã tâm gì trong chuyện này, nguyên nhân hấn không thêm để ý tới việc lần này là bởi vì nó không phải chuyện hấn muốn làm, vấn đề mà ông cụ đặt ra với hấn chẳng có ý nghĩa gì cả, đối với một người có khả năng phá cục lúc nào cũng được thì sẽ không bao giờ lưu tâm việc nhỏ này. Đây là Lão thái công suy nghĩ cho Tô gia, hấn không thể ngồi mà chờ mong người ta hoàn toàn có thiện ý với mình, chỉ cần xác định trong lòng họ vẫn có thiện ý, vậy là quá tốt rồi.

Lúc này, cơn sóng thần kia vẫn đang quét ngang Giang Ninh. Trong Tô phủ đã không còn chuyện gì cho Ninh Nghị làm nữa rồi. Ba cô nha hoàn thì ai cũng bận rộn, Tô Đàn Nhi đã ra ngoài, nàng muốn làm gì đêm nay, Ninh Nghị cũng không rõ lắm, nhưng khi mọi việc đã vào quỹ đạo thì năng lực xử lý công việc của Tô Đàn Nhi không kém hấn bao nhiêu, hấn không cần tham gia nữa.

Sau khi thê tử rời đi, hấn đi dạo loanh quanh trong trong Tô phủ một vòng, thấy nơi nào cũng mang tâm trạng hốt hoảng, tiếng khóc lạnh lạnh của trẻ con do trêu chọc cha mẹ mất hứng cứ vang lên. Hấn đành phải suy nghĩ chuyện làm thế nào để mang những nghiên cứu của mình gần đây ra giúp Trúc ký mở rộng kinh doanh.

Sau khi làm xong ông nhòm, hấn giảng giải qua một chút nguyên lý với Khang lão rồi tìm cách đổi mấy thứ mình muốn, ví dụ mấy thứ trong quân doanh đang nghiên cứu như thuốc nổ, hỏa tiễn và Đột Hỏa thương (1), những thứ này ít nhiều cũng có tác dụng phòng thân. Mặt khác, hấn lo cho cuộc chiến sắp xảy ra, ông nhòm sẽ có trợ giúp lớn cho quân đội triều Vũ, coi như là góp một chút sức trong cuộc sống an nhàn này, Khang lão vẫn còn đang tỉ mỉ nghiên cứu.

(1) Đột Hỏa thương: là loại súng được quân đội triều Tống phát minh trong những năm Khai Khánh của Tống Lý Tông. Loại súng này dùng ống trúc lớn làm thân, bên trong nhét thuốc nổ và đạn Tử Khoa - một loại đạn được làm bằng giấy. Tầm bắn của loại súng này xa khoảng 150 bộ (230 mét) và là loại súng trường đầu tiên trên thế giới.

Bên phía Trúc ký hiện giờ đã khai trương thêm hai chi nhánh để chuẩn bị cho đợt mở bán rượu cấm sắp tới, dự tính là trước tết sẽ bán, một khi rượu mạnh có chỗ đứng chân, lợi ích sẽ đua nhau kéo tới.

Kỳ thực, vấn đề hần đang nghĩ nhiều nhất là chuyện phía bên kia Lữ Lương Sơn (2) vẫn chưa có khả năng... chế tạo ống nhôm, còi, thuốc nổ, súng. Với căn cơ triều Vũ hiện nay, việc chế tạo là không khó nhưng hần vẫn đang đắn đo suy nghĩ không biết có nên nói cho Khang lão những vấn đề này hay không. Vấn đề của triều Vũ hiện giờ không phải nằm ở quân giới mà là quân đội chẳng ra sao cả, quân Kim có thể dùng 2 vạn đánh tan 70 vạn quân Liêu, thế nhưng quân đội triều Vũ chỉ cần nghe tin thấy quân Liêu là đã sợ mất mật, quân tâm vô cùng bạc nhược. Dù có cải tiến Đột Hỏa thương rồi mang cho quân đội sử dụng thì phúc hay họa vẫn là điều rất khó nói.

(2) Lữ Lương Sơn là dãy núi nằm ở phía tây tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc, dài khoảng 400km, do bị Hoàng Hà chảy xuyên nên dãy núi này bị tách thành hai nửa, có dạng hình bình hành, phía đông bắc của dãy núi là Quán Sầm sơn và Lô Nha sơn kéo dài tới Nhạn Môn quan và tiếp giáp với Hằng sơn. Ở giữa dãy núi là Quan Đế sơn. Ngọn núi cao nhất nằm ở vùng Thái Nguyên có độ cao 2831 mét so với mặt nước biển, được đặt tên là Nam Dương sơn. Phía nam là Hỏa Diệm sơn, Long Môn sơn, điểm cuối là Vũ Môn khẩu - bờ đông sông Hoàng Hà.

Hần chỉ muốn trải nghiệm cảm giác thành công khi chế ra một thứ gì đó, có thể sau này sẽ liên hệ với Lục Hồng Đề, nhưng việc này còn phải đợi rất lâu, đã mấy tháng trôi qua, Lục Hồng Đề chắc cũng đã về tới Lữ Lương Sơn, không biết tình hình bên đó thế nào.

Không lâu sau, Tô Văn Tùng thấy hần đi dạo một mình bèn đi tới bắt chuyện một hồi, trong câu chuyện lão kinh ngạc nhận ra, người này đúng là chẳng quan tâm, chẳng muốn quản chuyện gì cả. Từ thái độ và nội dung câu chuyện mà con gái kể lại, lão cũng mang máng nhận ra được điểm này, nhưng tới khi tai nghe mắt thấy, lão mới cảm thấy kỳ quái. Lão vốn tưởng rằng Ninh Nghị là một con hổ ở phòng lớn, tuy không tham dự nhiều chuyện nhưng cũng không tới mức không thêm quan tâm, chắc chắn đã âm thầm giúp Tô Đàn Nhi rất nhiều việc, vậy mà... đâu có ai như thế này chứ.

Cũng chính trong bầu không khí này, dù là Tô Đàn Nhi hay Ninh Nghị cũng không dự liệu được những vấn đề này sinh trong tối hôm nay.

Sau khi nói chuyện với Tô Văn Tùng, Ninh Nghị trở về phòng mình đọc sách, tiện bổ sung những hiểu biết của mình về súng ống, nhưng trên đường đi, có một gia đình chạy tới báo:

“Cô gia, Thiên nhi tỷ... ở bên kia không biết bị thứ gì làm bị thương, nhị tiểu thư không có nhà, cô gia mau qua đó xem thế nào...”

Nghe thấy vậy Ninh Nghị biến sắc, nhanh chóng cùng gia đình qua bên đó, con đường này di chuyển qua một cửa hông của Tô phủ, tương đối an tĩnh, khi đi ngang qua cửa hông, gia đình kia thoáng lùi lại một bước, dí một thanh đao vào sau lưng Ninh Nghị:

“Cô gia đừng đi quá nhanh, tiếp theo nên nghe theo tôi”

Ô gia điên rồi... Ninh Nghị nhú nhú mày, tuy rằng khả năng này không lớn nhưng hiện giờ chỉ có cách giải thích như vậy. Thấy một chiếc xe ngựa được đỗ sẵn cách cửa hông không xa, Ninh Nghị giờ tay nói:

“Thiên nhi không bị thương à?”

“Chúng tôi không biết ai là Thiên nhi tỷ, nhưng mà... nếu cô gia vui lòng cho biết thì chúng tôi cũng không ngại làm cô ta bị thương.”

Ninh Nghị gật đầu, bật cười:

“Thật tốt quá”.

Ngoài thành, Thập Bộ pha.

“Vì sao người cho người ám sát phụ thân ta?!”

Thấy Tô Đàn Nhi hỏi câu này, Tịch Quân Dục trợn mắt sừng sốt một lúc, dường như nghĩ có gì đó không ổn:

“Tiểu thư... nghe chuyện này ở đâu? Sao như vậy được.”

“Thừa nhận đi”.

Tô Đàn Nhi hần, sau đó lắc đầu:

“Trên đường tới đây ta còn suy nghĩ, Quân Dục ca, người là người luôn hiểu thế cục, cho nên ta nghĩ người sẽ nói gì với ta, khi còn nhỏ ta theo người học rất nhiều thứ, khi đó ta nghĩ, Quân Dục ca, đời này người sẽ là thầy tốt bạn hiền của ta. Hiện giờ trong lòng ta rất đau đớn, bởi vì ta là một cô gái cho nên người muốn làm nhục ta sao? Tịch Quân Dục!”

Nói xong hai câu cuối, thái độ của Tô Đàn Nhi trở nên lạnh lẽo tới cực điểm, nàng nhìn người đang ông trước mặt gần từng tiếng.

“Cô... phá hỏng chuyện Hoàng thương, tối nay hợp họ kết quả không tốt, tôi có thể hiểu tâm trạng của cô, nhưng...”

Tịch Quân Dục dừng một chút rồi nói tiếp:

“Cô thua tới mức điên rồi đúng không?”

“Người vẫn suy nghĩ những điều này ư. Đáng tiếc, người tính sai hết rồi...”

Tô Đàn Nhi lắc đầu:

“Hiện giờ ta đã quản lý phòng lớn, Nhị thúc, Tam thúc cũng không dám phản đối gì, kết quả hợp họ hôm nay khiến cho vô số người chấn động, đáng tiếc người không có ở đó...”

“Làm sao có thể, phòng lớn đã hết cách rồi, quá nhiều cái bẫy được đặt ra, sao cô có thể lật ngược thế cờ? Dù Lão gia tử có cố chấp đứng về phía cô cũng không làm được gì... Chuyện đã thất bại rồi thì phải chấp nhận, cô...”

Tịch Quân Dục do dự nhìn Tô Đàn Nhi, trong lúc nhất thời hần thậm chí cảm thấy cô gái trước mặt mình có chút không bình thường, hần nhìn Cảnh hộ vệ rồi lại nhìn nam tử cầm đao bên cạnh.

“Vải của Ô gia đã phai màu”.

Tô Đàn Nhi nghiêng đầu, đợi Tịch Quân Dục tiêu hóa xong hàm nghĩa của câu này rồi mới nói tiếp:

“Mấy tháng nay, mọi người bị vây hãm trong một thế cục không ánh sáng. Khi phụ thân ta bị ám sát, các người làm cho ta tin rằng có người muốn đối phó Tô gia, ông nội phải tốn khá nhiều công sức mới dẹp được loạn, các người cố ý làm cho tầm ảnh hưởng của mình trở nên nhạt nhòa đi, bình thường với năng lực của người, chỉ cần cho người không gian là người có thể làm rất nhiều chuyện, nên khi mọi chuyện diễn ra, người vẫn tưởng mình là kẻ nắm giữ đại cục...”

Trong khi nàng nói chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên những âm thanh leng keng, đó là tiếng binh khí va chạm, sau đó có người đột nhiên hét vang.

“Tới rồi!”

“Giết hần!”

“Đừng để chúng chạy mất!”

Trong sự hỗn loạn, Tịch Quân Dục nhìn sang bên kia, Tô Đàn Nhi cũng nhìn sang phía đó, dường như có người định lên vào bị hộ vệ phát hiện, hai bên giao chiến với nhau một lúc, đám người kia bỏ trốn.

“Người của người?”

Tô Đàn Nhi hỏi Tịch Quân Dục một câu:

“Hóa ra họ dám đến cứu người thật, người có tin họ sẽ trở lại lần nữa không? Họ cũng hiểu là vận may của người đã hết rồi”

Tịch Quân Dục nghiêng đầu không nói gì, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, không rõ vì sao mọi chuyện lại phát triển tới mức này.

“Ngày phụ thân ta bị đâm là ngày ta và tướng công phát cháo cứu chấn, ban đầu phụ thân ta dự định không tới, trong khi thích khách đã được bố trí ở đó từ sớm, cũng đã chuẩn bị khá nhiều lý do để hủy hoại danh tiếng của Tô gia. Việc dự tính ám sát phụ thân ta là điều không thể, chỉ có một lời giải thích duy nhất là họ tới ám sát ta, khi thấy phụ thân ta xuất hiện bèn thay đổi chủ ý. Điều này chứng tỏ trong Tô gia nhất định có nội quỷ, người này biết rõ là phụ thân ta sẽ tới, thậm chí biết rõ thói quen của từng người trong gia đình, cho nên mới nhanh chóng quyết định ám sát phụ thân ta. Các người thông minh quá sẽ bị thông minh hại, một cái bẫy quá lớn sẽ không cách nào kiểm soát hết được, khi chúng ta mang chiêu bài vải hoàng kim ra dụ, quả nhiên nội quỷ mắc bẫy, bởi vì tên này đã tận mắt chứng kiến...”

Hiện giờ vải của Ô gia phai màu, họ biết là đã hết cách, Ô gia sẽ mang tội khi quân nên đã tới cầu xin Tô gia. Ô Khải Long chỉ còn cách nói tên nội quỷ... Ta vốn biết trước Tô gia có nội quỷ, nhưng không ngờ người mới là kẻ chủ mưu, tính toán lợi hại quá đầy, người rất đặc ý đúng không? Đáng tiếc, người bày ra một cái bẫy nhỏ, người khác còn bày ra một cách bẫy lớn hơn...”

Tiếng đánh nhau không ngừng từ bên ngoài truyền vào, đột nhiên có một tiếng kêu thảm, hình như số người kéo tới khá nhiều, nhưng người mai phục bên trong còn nhiều hơn. Tô Đàn Nhi lấy một tờ giấy trong người ra nói:

“Đây là những gì Ô Thừa Hậu ký nhận, ta sao ra một phần, người có muốn xem không?”

Tịch Quân Dục tựa lưng vào ghế nghe tiếng chém giết bên ngoài, không nhìn tập giấy được vắt trên bàn, sắc mặt hần rất phức tạp, qua một lúc lâu mới nhìn Tô Đàn Nhi nói:

“Tội khi quân...”

Hắn đoán được một phần những thứ trên bàn khi chuyện đã phát triển tới mức này, lắc đầu nói:

“Đây không phải là điều cô có thể làm... Cô không tính nổi thế này đâu...”

Tô Đàn Nhi trầm mặc trong chốc lát, sau đó bật cười, nụ cười khá ảm áp, nhẹ giọng trả lời:

“Đúng vậy, không phải ta làm...”

Gần cửa hông của Tô phủ.

Có hai người một trước một sau đang di chuyển, tới chỗ này thì dừng lại.

Trong hai người này, có một người mặc trang phục gia đình, một người tay trái quấn vải gior lên.

“Lão nhị đã đắc thủ, mau bảo lão tứ đánh xe ngựa tới đây, chúng ta lập tức ra ngoài.”

“Được... người coi chừng lão nhị một chút, đừng để hắn ra tay nặng quá, thư sinh rất yếu đuối, đánh chết không tiện ăn nói với người ta.”

“Biết rồi”

Hai người này nói xong liền tiếp tục di chuyển, bọn họ liên tục quan sát xung quanh, bước đi rất nhanh. Chỉ chốc lát sau, lão nhị và thư sinh kia đã di chuyển tới trước cửa, con đường trước mặt tương đối tối, khi họ tới được trước cổng thì nghe đánh bịch một tiếng, một bóng người bị quật ngã.

“Tính lão nhị thật là...”

Một người trong đó thăm mắng một câu, bước chân nhanh hơn.

Dưới ánh sao, họ nhìn thấy đại khái bóng hình tên thư sinh kia, hắn đang đứng trước mặt, nghiêng đầu nhìn người nằm dưới chân, tay trái nhanh chóng quấn vải vào tay phải rồi cầm lấy thanh đao, tiện túm tóc tên nằm dưới như muốn kéo sang một bên. Sau đó hắn quay đầu lại, thấy hai người đứng ở cửa thì đứng dậy.

Sáu con mắt nhìn thẳng vào nhau, đôi mắt ngưng thần như muốn đọc suy nghĩ trong lòng người khác...

147. Q.2 - Chương 148: Giết Hết

Nửa đêm, trong khu nhà nhỏ nằm bên cạnh rừng cây thấp thoáng có bóng người, ánh sáng thỉnh thoảng lóe lên, máu tươi bắn ra ngay sau đó, trong tiếng kêu hỗn loạn, tiếng gào thảm thiết thỉnh thoảng thốt lên. Lúc đầu, ba tên mặc trang phục giang hồ chia theo những hướng khác nhau lên vào trong khu nhà, bị những người mai phục ở bên trong phát hiện, hai bên triển khai chém giết, một người bị trọng thương, hai người bỏ chạy vào rừng cây.

Sau đó, lại có người lợi dụng bóng tối trèo tường định vào, nhưng mới chỉ leo được lên tường đã bị mấy người ở bên trong kéo tuột vào trong, tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, những hành động này mới chỉ mang tính dò xét và ban đầu, trong bóng tối, hai bên chẳng biết đối phương có bao nhiêu người.

Mọi người hiển nhiên chẳng ai là người lương thiện, đêm tối ở Thập Bộ pha rất ít người qua lại, các loại bang phái giang hồ tranh chấp chém giết nhau liên tục xảy ra, phải tới ngày hôm sau mới có người phát hiện tình hình. Một lúc sau, trong rừng cây dường như có tiếng kêu, bên trong khu nhà vẫn yên tĩnh.

“Việc này không phải do cô làm... Cô không tính được tới mức này...”

Tịch Quân Dục lật lật những khế ước trên bàn, Tô Đàm Nhi cười cười.

” Đúng vậy, không phải ta”.

Nàng hơi dừng một chút rồi nói tiếp:

“Cuối cùng thì người cũng thừa nhận rồi”.

“... Vậy rốt cục là ai? Ông cụ? Phụ thân cô?”

Tô Đàm Nhi nhíu mày nhìn hấn.

” Không thể nào là Liêu Khai Thái, Tô Văn Tùng khi đó không ở đây...”

“Người không biết đâu”.

Cô gái đặt tay lên bàn, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nàng hiện giờ đang mặc trang phục đàn ông nhưng dáng người vẫn thanh lệ, khí thế mấy năm ẩn dấu giờ hiển lộ ra cả, lại cộng thêm khí chất tiểu thư khuê các càng làm cho nàng thêm lạnh lùng. Trong lúc nói chuyện, tiếng chém giết từ ngoài truyền vào, Tô Đàm Nhi nhìn qua cửa sổ một chút, có thể do nàng chưa quen với chuyện này nên mới nhíu mày.

“Khi Ô Khải Long nói với ta, ta có chút không tin, nhưng mà dựa trên tình hình chém giết tối nay, Ô gia hoặc Tiết gia đều không thể làm được, không ngờ sau lưng người lại có lực lượng mạnh như vậy...”

Trầm mặc hồi lâu, Tịch Quân Dục nhìn Cảnh hộ vệ ở phía sau nói:

“Lúc còn ở Tô phủ tối nay, Cảnh lão đại nói là còn thời gian cho ta chuẩn bị, có phải chuẩn bị điều này?”

“Người nghĩ rằng ta nhất định sẽ thua, những gì Cảnh thúc nói với người đều do ta dẫn trước, người sẽ nghi hoặc những điều này, cho rằng đêm nay nhất định có chuyện quan trọng liên quan tới người. Để phòng ngừa vạn nhất, người đương nhiên sẽ thông báo cho những người tin tưởng, chúng ta lần theo đó mà tìm hiểu nguồn gốc mọi việc, tìm ra tất cả những người có liên quan, ta chỉ không ngờ họ tới cứu người nhanh như vậy”.

“Tính toán giỏi lắm”.

Tịch Quân Dục cười cười một cách châm chọc:

“Bốn tháng ẩn nhẫn bày bố, thế cục này... là do ai bày ra?”

Tô Đàm Nhi hít một hơi, không trả lời vấn đề hấn hỏi:

“Việc chém giết ban đêm ở Thập Bộ pha, quan phủ cũng không quản lý được, ngày mai họ phát hiện ở đây có người chết thì cũng chỉ có cách phái người tới xử lý, dù thấy người qua đường bị giết, họ cũng chỉ thăm

kêu đáng tiếc mà thôi. Trước đây người đã từng nói, chúng ta là thương nhân, sợ nhất là các chuyện như trở mặt với nhau, đặt ra quy định xấu, ám sát, ai cũng sợ điều này nên một khi có người làm, thì nó sẽ kéo dài không dứt. Ta vốn rất sợ chuyện này, nhưng may mà đã tra tới manh mối cuối cùng, nếu thực sự là do đám người Tiết gia, Ô gia làm, ta đúng là không biết nên làm gì... nhưng may mà bây giờ... hung thủ lại là người.”

Nàng đẩy ghế đứng dậy, dường như định rời đi, Tịch Quân Dục nhíu nhíu mày:

“... Rốt cuộc là ai? Đỗ Đình Trung?”

Người này là một trong những chưởng quỹ tương đối đáng tin cậy.

“Ta đã nói người sẽ không biết mà.”

“Người không muốn biết vì sao ta làm việc này ư?”

Tô Đàn Nhi đứng lại một lúc rồi nói:

“Con người không phải cây cỏ, Tịch chưởng quỹ, ta từng coi người là thầy là bạn, dù chuyện hôm nay có kết quả ra sao, trong lòng Tô Đàn Nhi cũng không vui vẻ gì, có chăng chỉ là sự thương cảm, lý do của người càng dễ nghe thì tâm trạng ta lại thương cảm hơn vài phần, ta chỉ cần biết Tô gia ta chưa từng bạc đãi người là được, đâu cần phải ngồi nghe vì sao người lại làm như vậy?”

Tịch Quân Dục sững sờ, lần đầu tiên nhận ra Tô Đàn Nhi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện “con trai”, “con gái” với hắn, nàng chỉ coi hắn là thầy là bạn, hoặc thuần túy là thượng cấp và người làm mà thôi.

“Ha ha...”

Hắn bật cười, tiếp tục nói:

“Vậy rốt cuộc là ai?”

Tô Đàn Nhi đi ra ngoài cửa, hắn vẫn ngồi đó tiếp tục đoán:

“Không đến mức ba con nha hoàn của cô nghĩ ra chứ?”

“Ninh Lập Hằng?”

Đi tới cạnh cửa, Tô Đàn Nhi hơi dừng lại, Tịch Quân Dục nhận ra sắc mặt nàng có sự thay đổi liền suy nghĩ:

“Cô đùa à...”

Tô Đàn Nhi đẩy cửa đi ra, ngoài sân, Tô Bá Dung ngồi xe lăn đang nói chuyện với một người đàn ông có thân hình cao lớn, trong phòng truyền tới tiếng nghiêng răng chát vắn.

“Là... Ninh Lập Hằng?”

Cùng thời khắc này, ở bên trong thành.

Những ảnh hưởng của cuộc họp họ đã dần vơi bớt nhưng trong ngoài dinh thự Tô gia vẫn còn khá nhộn nhịp, khu nhà gần cổng khá là tối, những âm thanh từ ngoài truyền đến càng làm nổi bật sự yên lặng nơi đây. Thư sinh nhìn hai gã gia đình ở phía sau, thở phào nhẹ nhõm:

“Các người do ai quản lý?”

Thanh âm kia có vài phần phẫn nộ, hai gã gia đình hơi sững sờ, thư sinh chỉ vào người nằm dưới đất nói:

“Các người có biết có người lên vào không? Lập tức đi gọi người, người, đến đây canh chừng hắn, ta đi tìm đây trời.”

Trong bóng đêm nhập nhoạng, câu nói này là sự ra lệnh khá nghiêm túc. Từ khi hai người thấy đồng bọn bị quật ngã, tới lúc thư sinh kia nói xong liền xoay người rời đi, thời gian quá ngắn nên hai người không biết đối phương thực sự coi họ là gia đình Tô phủ hay giả bộ. Nhưng cho dù thế nào, nếu để hắn gọi người

tới thì mọi chuyện hồng bét. Hai người nhanh chóng “dạ” một tiếng rồi lao đến, trên mặt vẫn còn sự kinh ngạc và sự đề phòng, tay đặt lên đao, lúc nào cũng có thể rút ra.

Khoảng cách nhanh chóng bị kéo gần lại, thư sinh kia mới đi được hai ba bước lại quay đầu:

“Còn không đi gọi người!”

Tên gia đình ở bên trái bị hấn quát thể thì hơi có chút do dự, liếc mắt nhìn đồng bọn. Do thời gian để nghĩ quá ngắn, dù họ có nghi đối phương diễn trò cũng chỉ có cách một là phối hợp nhận vai, hai là rút đao trở mặt. Thấy hai người chần chừ, thư sinh kia chìa tay đưa thanh đao trong tay cho hai người nói:

“Được rồi, cầm lấy cái này”.

Hai người vốn đề phòng vũ khí trên tay đối phương nhưng hành động kế tiếp thực sự là ngoài dự đoán của họ, trong lòng hai người thở phào, người bên phải đưa tay nhận đao, người bên trái khẽ gật đầu:

“Dạ”.

Cũng trong nháy mắt này, trong bầu không khí căng thẳng như tên đã lên cung, một động tác nhanh như cắt khiến người khác không kịp phản xạ đã chính thức nổ ra.

Khi đã buông lỏng cảnh giác, một đòn công kích xé gió lao đến, bóng người đập vào nhau, người bên trái “keng” một tiếng rút đao, ánh đao phản xạ ánh sao nhanh chóng chém tới, “keng” một tiếng nữa, tia lửa tóe lên giữa không trung. Lực đao phản chấn truyền đến, cộng thêm rút đao vội vàng chưa chắc chắn khiến hấn phải bật lùi lại mấy bước, thân hình đồng bọn bay thẳng ra ngoài, đập thẳng xuống bàn đá nhỏ bên cạnh.

Trong mắt hấn lúc này, thư sinh kia đang kéo ngắn khoảng cách, dáng vẻ thư sinh biến mất chẳng còn chút dư âm nào, tay cầm đao, thư sinh kia trực tiếp đâm thẳng xuống người vừa ngã xuống bàn đá.

Gia đình bên trái bị bức rút đao kinh hồn táng đờm, tới khi thư sinh kia dừng động tác vẫn chưa phản ứng kịp với tình hình.

Khi thư sinh kia diễn xuất, dù có chân thật tới mức nào thì hai người cũng không tin. Khi thấy thư sinh gọi tới, hai người đương nhiên vui vẻ lao lên, trong đầu vẫn mang theo sự đề phòng và cảnh giác, đề phòng thư sinh bỗng nhiên kêu lớn gọi người. Nhưng bởi vì chuyện sau đó xảy ra quá nhanh, rất nhiều chuyện chỉ xử lý theo cách phản ứng bất ngờ, thư sinh kia giao vũ khí cho họ khiến lòng cảnh giác giảm đi, sự đề phòng gần như biến mất, sơ hở xuất hiện.

Trong lúc kinh ngạc, người bên phải đưa tay đón, người bên trái thì thả lỏng tâm tình. Đao mới đưa lên được giữa không trung thì thư sinh đã ra đòn. Hấn trực tiếp đánh bay người bên phải, tay đao trên không trung chém thẳng tới người bên trái.

Thấy ánh lửa tóe lên giữa không trung, Ninh Nghị cũng có chút kinh ngạc. Trước kia, Lục Hồng Đề dạy cho hấn nội công nhị lưu, khi tranh đấu có thể làm tăng sức mạnh của mình, công phu không tính là thượng thừa, thậm chí có thể làm tổn hại sức khỏe của chính mình, thời gian tu luyện cũng không tính là quá lâu, nhưng hấn đã dùng toàn lực, cũng bất ngờ vì cú đá vừa rồi không ngờ lại mạnh như vậy, dường như cũng không khác mấy so với cao thủ nhị lưu mà người ta vẫn đồn thổi? Ý niệm này lóe lên trong đầu, hấn lập tức chuyển đao từ tay phải sang tay trái, cúi người cầm một hòn gạch xanh, đập thẳng vào thân hình còn đang ngơ ngậy trên bàn đá.

Xoay người lại, hấn xông về phía tên gia đình cầm đao, giơ đao lên giữa không trung rồi dừng lại.

Tên gia đình kia thấy hai tên đồng bọn đều đã bị hạ, thấy đối phương áp sát thì dồn dập nói:

“Người, người...”

“Chuyện kiểu này mà các người cũng làm được, đúng là rất giỏi... Tại hạ Ninh Lập Hằng, người giang hồ yêu mến tặng cho phỉ hiệu là Huyết Thủ Nhân Đồ.”

Trong bóng tối, thư sinh chấp tay, cười cười làm giống như nhân sĩ giang hồ:

“Cừu gia quá nhiều nên ta không nhớ rõ, xin hỏi mấy vị là do ai phái tới.”

Mặc kệ mọi chuyện, cái ngoại hiệu Huyết Thủ Nhân Đồ này hình như cũng rất kêu...

148. Q.2 - Chương 149: Dao Hiên

Tin tức Ninh Nghị bị ám sát ở cửa hồng truyền đi không rộng lắm, sau một lúc, Hạnh nhi đã dẫn theo mấy gia đình chạy tới nơi này, bảo vệ khu nhà.

Đêm nay vừa mới họp họ xong đã xảy ra chuyện mất cảm. Kể đứng sau chuyện ám sát... bắt cóc này vẫn chưa biết được nên không thể truyền đi rộng rãi, phòng lớn tự xử lý nội bộ với nhau. Sau khi Hạnh nhi chạy tới, Ninh Nghị dẫn vài tên gia đình kiểm tra xung quanh, bắt lấy một xa phu tương đối khả nghi.

Tên quản sự quản lý khu vực này đang uống rượu, đại khái còn chưa biết cuộc họp tối nay xảy ra như thế nào, thấy Ninh Nghị dẫn người tới, hắn còn định ngăn cản một phen. Hạnh nhi tâm tình đang thoải mái vì Ninh Nghị không sao, cau mày nhìn đối phương một cái, lạnh lùng nói cho đối phương biết mình có ý định tìm đại quản gia tố cáo, tên quản sự này lập tức tỉnh rượu, liền mồm nói xin lỗi.

Hạnh nhi mới 17 tuổi nhưng đã xinh đẹp tú lệ, có thân phận đại tỷ trong ba nha hoàn, tính cách mạnh mẽ, làm việc hiệu quả, cô bé này thường học theo cách nói chuyện lạnh lùng của Tô Đan Nhi, khiến cho những người ở phòng khác không dám trêu chọc, nếu đôi bên muốn nói chuyện đạo lý, nàng cũng không ngại tranh chấp với người ta một phen, có mấy lần còn định kéo cả nha hoàn, gia đình phòng lớn ra đánh đấm. Dần dà, người ta quen với tính cách bướng bỉnh và mạnh mẽ của cô gái này, Ninh Nghị cảm thấy khá thú vị với chuyện này, nhưng mà do tình hình cấp bách, trước tiên lo liệu chuyện có quan hệ tới việc bắt cóc này rồi tính sau.

“Chuyện này nhất định đã có dự mưu từ trước, do ai làm thì rất khó nói, hiện giờ ta không sao cả, nhưng mà muội có biết Đan nhi ở đâu không?”

Cho dù việc này là do phòng hai, phòng ba, Tiết gia hay Ô gia làm thì mục đích cuối cùng đều là nhắm vào Tô Đan Nhi. Ninh Nghị vốn cho rằng mọi việc đã kết thúc, không ngờ lại nảy sinh chuyện phức tạp thế này, trong lòng rất lo lắng cho cô vợ nhỏ. Thấy hắn nhắc tới chuyện này, Hạnh nhi mới nhớ ra một việc.

“Tiểu thư... Tiểu thư không sao, nhưng mà hiện giờ tiểu thư ở đâu, muội cũng không biết...”

“Sao?”

Ninh Nghị nhíu nhíu mày:

“Có chuyện gì?”

“Tiểu thư đi xử lý chuyện đại lão gia bị ám sát, chỉ có Quyên nhi biết chuyện này, muội đi tìm cô ấy.”

Hạnh nhi tỏ vẻ gấp gáp, thè lưỡi chạy mất. Trong lòng Ninh Nghị xuất hiện sự nghi ngờ, ở phòng bên cạnh, đám gia đình còn đang tra hỏi bốn tên lên vào, qua một lát, Quyên nhi hỗn hển chạy tới:

“Cô gia không sao chứ?”

Hiển nhiên nàng đã nghe Hạnh nhi nói chuyện Ninh Nghị bị ám sát, trong phòng lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết của đám thích khách.

Tối nay Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi đều rất bận, Ninh Nghị vốn nghĩ chuyện này tương đối bạo lực, có thể chỉ có Hạnh nhi là chấp nhận được, nhưng không ngờ khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ trong vọng ra, thần sắc Quyên nhi vẫn bình thường, nàng chỉ cau mày đi tới cửa sổ nhìn vào trong một cái rồi vội vàng hỏi Ninh Nghị có bị thương ở đâu không. Ninh Nghị kể lại câu chuyện và suy nghĩ của mình, Quyên nhi do dự một chút rồi cũng kể đầu đuôi câu chuyện.

“Tiểu thư và đại lão gia đi tới Thập Bộ pha để xử lý chuyện đại lão gia bị ám sát, một lưới bắt hết bọn họ, mọi người đã tìm Trình minh chủ của Bách Dao minh giúp đỡ, rất đông người đi theo bảo vệ, sẽ không có chuyện gì đâu... Tối hôm nay tiểu thư mới biết, hóa ra kẻ chủ mưu ám sát đại lão gia chính là... Tịch Quân Dục - Tịch chương quỹ, sau lưng hắn còn có lực lượng rất mạnh...”

Khi nói tới Tịch Quân Dục, Quyên nhi khẽ cúi đầu nhìn lên Ninh Nghị, khi thấy Ninh Nghị cũng đang nhìn mình thì vội vàng thu ánh mắt mấp máy môi. Tương đối mà nói, ngày thường tính tình Thiên nhi hiền lành nhất, Hạnh nhi thì phóng khoáng, Quyên nhi lại là người dịu dàng nhất trong ba người. Ninh Nghị dùng ánh mắt đặc vụ nhìn nàng một chút rồi nhàn nhàn hỏi quan hệ đôi bên với Bách Dao minh. Hóa ra Bách Dao minh là một bang phái lớn trong thành Giang Ninh, bình thường không nghiêm chỉnh cho lắm nhưng rất có thực lực. Bang chủ Trình Liệt có giao tình thâm hậu với Tô Bá Dung, điều này khiến cho Tô gia có thể vận dụng một lực lượng cực lớn trong giới hắc đạo.

“Chuyện lần này là do đại lão gia và tiểu thư an bài, trước kia tiểu thư không quan tâm tới mấy chuyện kiểu này, Quyên nhi biết cũng không nhiều, sợ cô gia lo lắng cho nên không nói với cô gia...”

Qua những lời giải thích của Quyên nhi, Ninh Nghị đại khái cũng hiểu được tình hình. Tô Bá Dung không phải là người không biết tức giận, do lần này bị ám sát mà bại liệt, thù đã kết nhất định phải báo, sau này Tô Đàn Nhi quản lý gia tộc cũng sẽ phải tiếp xúc nhiều hơn với những chuyện kiểu này. Nhưng thật ra khi Quyên nhi nói tới Tịch Quân Dục, trong giọng nói có mang theo ý vị sâu xa, nguyên nhân vì sao hắn đại khái có thể đoán được, nhưng việc ám sát là do một gã chưởng quỹ trong nhà làm chủ mưu, đây đúng là điều hắn không ngờ tới.

“Số người đi theo...”

Ninh Nghị gật đầu:

“... tổng cộng là bao nhiêu người?”

“À, chuyện này muội cũng không rõ...”

“Trình thúc, bọn họ rốt cuộc là ai?”

Trong khu nhà ở Thập Bộ pha, Tô Đàn Nhi nhìn đám người bên ngoài hỏi nhỏ.

Lúc này ngoài sân vẫn đang đánh nhau tụi bụi nhưng số người tham dự không nhiều, cũng không thấy rõ toàn bộ cuộc chiến, lúc này mới có một đệ tử Bách Dao minh phá cửa xông vào, trên người toàn là máu, báo cáo là đôi bên vẫn đang trong giai đoạn thăm dò lẫn nhau. Hiện giờ cũng đã có vài người bị thương, việc chảy máu rên rỉ đối với con gái mà nói bao giờ cũng là chuyện cực kỳ kinh khủng, sắc mặt Tô Đàn Nhi đã thay đổi, một tay vịn vào tà áo, đây không phải lần đầu tiên nàng chứng kiến cảnh tượng này. Hồi trước, có một lần nàng cùng mọi người rời khỏi thành Giang Ninh, trên đường gặp sơn tặc, mua không được đường đi nên đôi bên lao vào chém giết lẫn nhau, máu cũng lênh láng bấy giờ không kém, nhưng tóm lại, nàng không thích những chuyện kiểu này.

Ở bên cạnh nàng lúc này là phụ thân và một trung niên nam tử thân hình cao lớn, tầm khoảng 40 tuổi, râu đã trắng một nửa, bóng người như sư tử, có khí thế uy nghiêm trầm ổn, trong tay cầm một thanh đao lớn. Người này chính là minh chủ Bách Dao minh Trình Liệt, hắn đang nghiêng đầu nghe ngóng thanh âm chém giết bên ngoài.

“Còn rất khó nói, người của bọn họ không ít, do không chiếm địa lợi để mai phục nên chỉ còn cách liều mạng xông vào. Hừ, đám này không phải người Giang Ninh chúng ta.”

“Không phải người Giang Ninh?”

“Vì cuộc sống mà tụ họp nhau lại kiếm ăn mà thôi, có thể là một trong mấy nhóm chán sống kéo tới Giang Ninh từ khi xuất hiện lũ lụt.”

Giang Ninh giàu có và đông đúc nên đương nhiên trở thành địa bàn tranh giành, người trong hắc đạo cũng không ít, hằng năm đều có người mới tới đây dốc sức tranh giành địa bàn. Thiên tai nhân họa khiến cho vô số người mất đi tất cả, họ ùn ùn kéo nhau tới Giang Ninh liều mạng kiếm cơm. Đối với những bang phái, thế lực nhỏ mà nói, đám này sẽ có uy hiếp cực lớn, do không có cơm ăn, sắp chết đói đến nơi nên họ có lực phá hoại kinh khủng, ai cũng kiêng dè. Nhưng đối với những thế lực kiểu như Bách Dao minh, lực phá hoại không lớn, Trình Liệt nhắc tới với thái độ khá thần nhiên.

“Cháu gái yên tâm, rồng mạnh cũng không thể áp chế rắn bản xứ, đám này đã bộc lộ thân phận, không cần quá lo lắng nhiều. Bọn họ cho rằng với vài người cón con là có thể làm loạn, tối nay chúng sẽ chết cả ở nơi đây. Năm nay, đám tới Giang Ninh kiếm cơm chúng ta đều nắm rõ, chỉ cần biết chúng thuộc nhóm nào là ta đảm bảo họ sẽ không còn cách sống ở Giang Ninh này nữa đâu. Việc này... A...”

Trình Liệt nói với giọng uy nghiêm chắc chắn, tràn đầy tự tin, đương nhiên hẳn có thực lực để tự tin, nhưng mà đột nhiên hẳn nhớ tới là mình đang nói với một cô cháu gái nhỏ, sau khi do dự thì phát tay:

“Đừng dây dưa với chúng nữa, ra tay đi!”

Lúc này dưới mái hiên khu nhà đều có rất đông người đang đứng, bên ngoài không nhìn thấy chứ bên trong thì nhung nhúc, căn nhà Đàn Nhi đang đứng chẳng khác nào một lô cốt được bảo vệ chặt chẽ. Khi hẳn vùng tay lên, một người bên cạnh lập tức mở một cái ống trúc, phóa hoa bay khắp trời, bên ngoài có người quát lớn:

“Giết...”

Chỉ sau một lát, tiếng hô như thủy triều kéo tới, như muốn phá vỡ trời đêm:

“Giết...”

“Giết!”

Thành viên của Bách Dao minh được bố trí ở Thập Bộ pha đã toàn bộ xuất thủ, như một làn sóng thủy triều quét mạnh về phía rừng cây, lao vào đối phương chém giết, địch nhân bị ép vào thế bất buộc phải xuất hiện đánh nhau. Từ trong khu nhà cũng có người xông ra, trong lúc nhất thời người ngựa nhốn nháo, đột nhiên Tô Đàn Nhi nhớ ra một việc, mở miệng hỏi Trình Liệt.

“Cái gì?”

Trình Liệt không nghe rõ, lớn tiếng hỏi.

“Trình thúc! Cháu muốn hỏi đám người này có phải từ Ngạc châu đến hay không?”

Tô Đàn Nhi lớn tiếng hỏi.

“Ngạc châu?”

“À, ta nhớ ra rồi, người hãm hại cha cháu trước kia cũng là người Ngạc châu!”

“Đám này là người tứ xứ, nhưng cũng có một nhóm ở Ngạc châu, kẻ cầm đầu là Âu Bằng... Cẩn thận! Nóc nhà!”

Trình Liệt đang nói chuyện bỗng nhiên quát lớn, xoay người, tay trái cầm đại đao, tay phải tung một cái thiết hoàn ném thẳng về phía nóc nhà. Chỉ thấy một bóng người không biết xuất hiện ở trên nóc nhà từ lúc nào, thiết hoàn bay tới đánh tung cổ tranh, bóng người kia cũng kịp phản ứng, trở tay cầm một thanh đại đao chém thẳng xuống thiết hoàn.

“Keng...” một tiếng, tia lửa lóe lên trong trời đêm, thiết hoàn bị đập bay, người kia lấy chân đạp vài cái xuống nóc nhà rồi nhảy xuống.

“A...”

“Chết đi”

Trình Liệt vốn đang đứng cạnh Tô Đàn Nhi đã trực tiếp đánh tan một cái cửa sổ lao vào trong, trong phòng vốn cũng chỉ có một ngọn đèn, bóng người lao vào trong loạn thành một đồng, thanh âm keng keng đua nhau truyền ra, ánh đao bay múa, tia lửa rực trời, những tiếng thét không ngừng vang lên, âm một tiếng, một cái bàn gỗ đã bị chém tan, gỗ vụn bay tứ tung.

Một bóng người lao ra từ cửa sổ, người này vóc người cao gầy, chính là một thành viên của Bách Dao minh, kẻ đã dí đao vào lưng Tịch Quân Dục. Hẳn cũng được coi là một hảo thủ, nhưng lúc này hiển nhiên đã bị đánh bay ra ngoài, lăn mấy vòng trên đất, phun ra một búng máu rồi đứng dậy. Tô Đàn Nhi vốn định chạy tới chỗ phụ thân mình, nhưng Tô Bá Dung phát phát tay ý bảo không cần, bởi vì Cảnh hộ vệ đã cầm đao

chấn trước người. Hiện giờ trong phòng còn lại ba người, Tịch Quân Dục, Trình Liệt và tên mới từ nóc nhà chui xuống, chém giết vẫn diễn ra, tia lửa kinh người, không biết trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi Tịch Quân Dục có bị chém chết hay không nữa.

“Chết đi!”

Trong phòng, Trình Liệt đột nhiên hét lớn một tiếng, một tiếng ầm thật lớn vang lên, một bóng người bị bổ bay ra ngoài cửa sổ. Người nọ nắm cương đao, nửa người đã bị máu nhuộm đỏ, khăn che mặt cũng đã bị đánh bay, thảm hại vô cùng. Người này bò dậy, hét lớn một tiếng, như một kẻ điên xông về phía Tô Đàn Nhi, thành viên cao gầy của Bách Dao minh lướt ngang, vung đao ngăn trở, hai bên lại lao vào nhau, binh khí tương giao, địch nhân quát lớn một tiếng, đại đao chuyển động rất nhanh, binh binh binh binh, tia lửa tóe ra, may mà nam tử cao gầy đã có kinh nghiệm, ước lượng lực đao của đại đao đánh đối phương lùi ra ngoài.

Một số thành viên của Bách Dao minh từ từ kéo về vây kín nơi này.

“Đi!”

Ở trong phòng, Trình Liệt quát một tiếng, Tịch Quân Dục bị đá lão đảo xuất hiện, hắn còn chưa đứng vững thì một thanh đao đã kề cổ, Trình Liệt một tay cầm đao đi ra ngoài, đưa mắt nhìn kẻ địch nói:

“Người là người phương nào?”

Tên cầm đao hất mái tóc một cái, cắn răng nói:

“Ông nội tên là Mã Lân!”

“À, giết hắn!”

Trình Liệt không nói nhiều làm gì, nghiêng đầu ra lệnh, đột nhiên có tiếng xe gió bay tới, hai thành viên của Bách Dao minh bị đánh bay, cũng có hai thành viên khác bị bức lui, Trình Liệt lập tức vung đao chém bay một mũi ám khí, đại đao quay một vòng trở về cổ của Tịch Quân Dục. Ngoài cổng có một gã nam tử cao lớn, tay cầm thiết thương đi vào, hắn đưa mắt quan sát kỹ tình hình trong khu nhà, nhìn đồng bạn... và địch nhân trong sân.

“Quả nhiên là các người, Âu Bằng!”

Trình Liệt lắc đầu:

“Đám ngoại lai các người đã đùa quá trớn ở Giang Ninh này rồi!”

“Chỉ là kiếm miếng cơm mà thôi.”

Nam tử kia giờ thiết thương trong tay nói:

“Ai cản ta kiếm cơm, ta giết cả nhà, ta biết người họ Trình, đường này người có nhường không?”

Trình Liệt nhăn mặt nhíu mi, sau đó bật cười dữ tợn, gằn từng chữ:

“Ta đợi đấy, đường này không nhường!”

Trong khu nhà, phàm là đệ tử của Bách Dao minh hay Trình Liệt đều đã nổi cơn điên, chậm rãi vây lấy Âu Bằng, Âu Bằng tiến tới vài bước rồi đột nhiên xoay người bỏ chạy.

“Giết thẳng không biết sống chết này đi!”

Mặt âm trầm, Trình Liệt vung đại đao trong tay, cộc một cái đánh ngã Tịch Quân Dục xuống đất, nửa mặt Tịch Quân Dục xưng vù. Hắn cầm đao đi về phía Mã Lân, một số thành viên khác thì đuổi theo Âu Bằng. Trong lúc nhất thời, tiếng chém giết ngoài Thập Bộ pha đã trở nên đỉnh điểm!

Cùng thời khắc đó, có một chiếc xe ngựa lao nhanh khỏi cửa hông Tô gia về phía ngoại thành...

149. Q.2 - Chương 150: Niềm Vui Bất Ngờ

Ngọn lửa bập bùng trong gió đêm khiến cho ánh sáng lắc lư điên cuồng. Khi Trình Liệt dùng đao vả Tịch Quân Dục ngã xuống đất, cầm đao xông lên, các thành viên của Bách Dao minh ở trong sân cũng biết, vị hắc đạo kiêu hùng chiếm giữ thành Giang Ninh bấy lâu nay đã bị thái độ lúc nảy của Âu Bằng ảnh hưởng, thực sự nổi giận.

Mà dù có nổi giận hay không thì kết quả cũng chỉ như thế này mà thôi.

Một nhóm người xông ra truy sát Âu Bằng, tiếng hò hét, tiếng kêu thảm lan khắp nơi, trong sân, có một người hét lớn cầm đao xông tới Mã Lâm, tia lửa tóe trong không trung, Mã Lâm bị đánh bay ra ngoài. Tô Đàn Nhi được hai gã gia đình hộ vệ đi về phía phụ thân và Cảnh hộ vệ.

“Tiểu thư không sao chứ?”

“Không sao.”

Tô Đàn Nhi lắc đầu:

“À... Cảnh thúc thúc, hình như ai cầm đao càng lớn càng lợi hại đúng không?”

Trong sân đã vương máu, Mã Lâm bị vây kín không còn đường thoát, khi hắn đưa ngang đao đẩy được mấy người vây công mình ra ngoài thì cũng là lúc máu tươi tung tóe. Tô Đàn Nhi mặc dù vịn vào góc áo nhưng cũng biết hiện giờ bên mình đang chiếm thượng phong, sẽ không có vấn đề gì xảy ra, sự khẩn trương trong lòng cũng giảm bớt. Lúc này, thành viên của Bách Dao minh dùng đao nhọn đầu không lại Mã Lâm dùng đại đao, nay Trình Liệt dùng một thanh đại đao cực nặng, có vẻ cổ xưa ra chém giết, cương đao trong tay Mã Lâm tuy rằng có nhanh có mạnh, nhưng không cách nào địch nổi.

Trong lúc Mã Lâm đang điên cuồng quát lớn liều mạng đỡ mấy đao của Trình Liệt thì Cảnh hộ vệ cũng vung vẩy thanh đao của mình, nhìn cửu hoàn đại đao trên tay cười.

“À, người bình thường khi cầm binh khí, sẽ không mấy ai phân biệt được điều này, nhưng một khi đạt tới trình độ nhất định thì đúng như tiểu thư nói, đao pháp của tên Mã Lâm kia rất mạnh, cũng rất kỳ quái, lúc này hắn xông vào trong, thuộc hạ thiếu chút nữa cũng bị hắn cướp đường. Nhưng mà, tuy thanh đao trên tay Trình minh chủ cũng rất nặng, nhưng ông ấy lại sử dụng nhẹ nhàng, mỗi một đao đều có sự trầm ổn nhất định, thế đao không nghiêng mà mạnh, tiểu thư chỉ cần nhìn khí độ cầm đao một tay lúc này của ông ấy là biết, tên Mã Lâm này cùng lắm chỉ đỡ được ba chiêu nữa là bại...”

Tô Đàn Nhi đương nhiên không hiểu những điều này, nhưng mà rất chú tâm lắng nghe, nguyên nhân bởi vì thỉnh thoảng Ninh Nghị cũng tâm sự về vấn đề này, nghĩ đến Ninh Nghị, nàng lại quay đầu nhìn Tịch Quân Dục bị đánh ngã xuống đất.

Nên giết hắn đi mới phải....

Đối với việc xử lý Tịch Quân Dục thế nào, do chiều hôm nay mới biết tin chính xác nên nàng cũng chưa có phương án cụ thể. Đêm nay giết lúc nào, giết cách nào cũng là một vấn đề khó nói, bởi vì từ xưa đến nay nàng chưa từng quyết định một vấn đề hóc búa đến mức này, có lẽ nên tham khảo ý kiến của phụ thân.

Dù sao tất cả đều là con người chứ đâu phải cây cỏ, đối với Tịch Quân Dục, nàng vẫn còn một phần cảm tình, bởi vì trước kia hắn đã từng là thầy, là bạn của nàng. Nàng cũng biết đêm nay hắn sẽ chết, việc chết thế nào sẽ có người quyết định, nàng không cần suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này. Nàng vốn không muốn cho Tịch Quân Dục biết người bày mưu nghĩ kế là tướng công mình, bởi vì nếu hắn không chết sẽ tạo thành một uy hiếp cực lớn đối với Ninh Nghị. Hiện giờ, hắn nên chết sớm đi mới đúng... Đây là lần đầu tiên trong tối nay, nàng cảm thấy như vậy.

Ở giữa sân, gió lửa lạnh thấu xương, Mã Lâm như bị điên hét lớn nhưng bị một đao chém lù, đao phong của Trình Liệt trầm ổn, liên hoàn đánh xuống mấy đao, hắn bị buộc vào thế phải ngăn cản chính diện nên bị đánh bật về phía sau, ánh lửa, máu tươi thì nhau bắn lên không trung, mặt đất bụi mù, những bước chân bị ép lù liên tục kéo dài trên đất thành những đường rãnh nhỏ. Thời tiết đang khô ráo, bụi trần vương khắp nơi.

Trình Liệt tiếp tục giơ đao bổ mạnh một cái nữa, thân hình Mã Lân bị đánh bay như điều, ầm ầm đập vào vách tường của khu nhà, máu tươi phun ra như suối. Cũng đúng vào lúc này, tiếng hò hét chém giết ở một góc tường khác vang lên ác liệt một cách bất ngờ, một bóng người đạp chân vào tường mượn lực phóng lên cao, cây thương lớn trong tay múa may quay cuồng. Âu Bằng, một tên bỏ chạy bị đuổi giết nay xông thẳng vào trong.

“Lão thất phu!”

“Địa ngục không lối...”

Keng keng keng, dưới sự công kích mãnh liệt của trường thương, râu tóc Trình Liệt dựng đứng cả lên, quát to một tiếng, tay giơ cao đại đao, hai người giằng co trên không trung một chớp mắt, tia lửa tóe sáng, hai người lập tức tách nhau ra.

“... người lại vào!”

Trình Liệt lui về phía sau một bước, một chiêu kia vốn là Âu Bằng lẳng không đánh xuống, hai chân còn chưa rơi xuống đất đã bị đánh bay lên tường phía sau. Hắn đạp chân một cái, tiếp tục mượn lực bay thẳng đến nhào tới Trình Liệt, Trình Liệt vung đao như sấm, bổ thẳng vào sườn của kẻ đang lao tới, đao vung lên, trong ánh lửa chập chờn tạo thành một đường sáng màu vàng như sấm động đánh xuống.

“Keng” một tiếng, tia lửa khắp rời, hai chân Âu Bằng trượt trên mặt đất ba bốn thước mới dừng lại được, bụi bay cuộn cuộn, trong sân lúc này đã đứng đầy đệ tử của Bách Dao minh. Hắn còn chưa đứng vững đã khua thương lớn trong tay bức lui địch nhân xung quanh, mới định thần lại được thì Trình Liệt đã vung đao như sấm sét chém tới.

Do Trình Liệt đã xuất thủ nên đám thành viên của Bách Dao minh không ai lao vào, chỉ di chuyển tiến lùi tạo thành một vòng vây di động, đao phong của Trình Liệt mãnh liệt, vóc người Âu Bằng thì to lớn, một người dùng đao, một người dùng thương như hai cơn lốc đang xoắn vào nhau, trông mà kinh tâm động phách.

Tiếng đánh nhau trong rừng cây vẫn còn rất dữ dội, nhưng những người trong sân bị trận đấu hấp dẫn, thành viên Bách Dao minh chỉ chú ý vây quanh Âu Bằng và Mã Lân đang bị trọng thương, không ai chú ý tới một hướng khác cách đó vài mét. Đúng vào lúc này, những tiếng động cực lớn từ một phía của căn nhà truyền tới, thoáng cái đã tới gần.

“Ầm!”

Rất nhiều đất đá, gạch ngói bay khắp trời, một chiếc xe ngựa lao thẳng vào trong, hai thành viên của Bách Dao minh bị đánh bay, khắp trời toàn là bụi. Chỗ bức tường bị phá vỡ không hiểu sao lại gần ngay chỗ của Tịch Quân Dục, một bóng người cường tráng toàn thân dính máu từ trong bụi bặm lao ra, đánh bay một thành viên Bách Dao minh ở gần, nhanh chóng kéo Tịch Quân Dục đang nằm trên mặt đất, sau đó lại có hai bóng người lao vào. Ở bên ngoài lỗ hổng, thành viên Bách Dao minh đã vây khốn được đám người đánh xe, hai bên đang chém giết nhau ác liệt, Bách Dao minh đang chiếm thượng phong, lỗ hổng cơ bản đã được bịt nhưng chỉ trong nửa khắc đã có một đội hình khoảng gần 10 người lao tới cứu thành công Tịch Quân Dục.

Trình Liệt quay đầu quan sát tình hình, mọi người trong sân cũng nhìn sang bên này, tên có cơ thể cường tráng, lau máu tươi bên miệng, cười khà khà, chống thẳng thanh sạp lớn (vũ khí hình cái xẻng) làm bằng thép ròng xuống đất.

“Tới đây, ai dám tới nào!”

Chỉ sau khoảng hai giây, tất cả mọi người trong sân lập tức kéo tới bên này.

Chiến cuộc kéo dài, mỗi khắc qua đi là trung tâm của cuộc chiến lại đổ dần về phía khu nhà nhỏ.

Trên một sườn núi cách đó không xa, có hai chiếc xe ngựa đang đỗ ở ven đường, một nam tử giơ cái ống đồng khá dài nhìn sang phía Thập Bộ pha.

“Oa, đánh đắm kiêu gì mà lại thành như vậy...”

Chỉ cần nhìn qua cũng biết, nhân số tham gia trận chiến này đã lên tới vài trăm người, mức độ chém giết vô cùng ác liệt, điều này đã đủ chứng minh lực lượng sau lưng Tịch Quân Dục kinh người tới mức nào. Ban đầu mọi người cho rằng, Tô gia vận dụng thể lực Bách Dao minh ở Giang Ninh là sẽ đủ để bóp đám người của Tịch Quân Dục như bóp châu châu, nhưng hiện giờ xem ra, con châu châu này không dễ bóp như vậy, đã lớn chuyện rồi.

Ban đêm yên tĩnh, bên này có thể nghe rõ tiếng gào thét, hét hò từ bên đó truyền tới, thỉnh thoảng có tiếng nói linh tinh gì đó khiến cho Ninh Nghị nhú mày... Còn ở trong sân, đám người Trình Liệt cũng đang kinh ngạc ngẩn người, kinh ngạc vì sự ngoan cường của đám ngoại lai này.

Lúc này ở trong sân, dưới vòng vây trùng điệp, đám người này vẫn ngoan cường chống cự, liều chết xung phong ra ngoài. Trong số họ, Âu Bằng kia có bản lĩnh rất cao, cân tài cân sức với Trình Liệt, có lẽ là người bày binh bố trận tối nay. Khi đám người này bị vây lại, những người đang chém giết ở trong rừng cây cũng bắt đầu chuyển hướng sang bên này, cảnh tượng trở nên hỗn loạn, nhân số của Bách Dao minh chiếm thượng phong nhưng rốt cục vẫn để thoát.

Nhưng dù là mãnh long quá giang thì khi cứu được Tịch Quân Dục, đám người này cũng bị tổn thất thảm trọng. Từ khi ở rừng cây xung phong liều chết tới bên này, họ đã chết không ít người, hiện giờ có khoảng 20 người đang tạo thành một nhóm, kẻ đứng đầu là Âu Bằng, kẻ đứng sau là đại hán cầm sạn lớn, Mã Lân bị thương không nhẹ được bố trí ở giữa, hai bên đang quyết chiến với nhau. Bên cạnh Mã Lân, trên người Tịch Quân Dục cũng đã bị bổ một đao, lúc này đang nói chuyện với một nam tử gầy gò.

“... Tưởng đại ca, lần này là đệ không tốt, đã liên lụy mọi người...”

“Ta hành sự từ trước đến nay đều theo phương châm có ân tất báo, có cừ oán phải đền, đệ có ân với bọn ta, giúp đệ lần này cũng là bọn ta cam tâm tình nguyện, chỉ tiếc là mưu kế chúng ta tưởng hoàn mỹ thì từ khi mới bắt đầu đã bị người ta nắm thóp, tên Ninh Nghị kia thật lợi hại...”

“Hắn ở trong tối, ta ở ngoài sáng, đã biết kẻ phá hoại thì còn lo gì, lần này thua, lần sau chúng ta đòi lại...”

Nhắc tới cái tên Ninh Nghị, Tịch Quân Dục nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên thực tế tới lúc này hắn vẫn có cảm giác chuyện này không phải là thực. Người đứng bên cạnh hắn lúc này là Tưởng Kính, cũng giỏi về tính toán, bố cục lúc trước bao gồm cả chuyện ám sát hắn cũng tham gia một phần, lúc này hắn lạnh lùng bật cười.

“Thua ư? Chưa hẳn đâu...”

“Sao?”

“Chuyện chưa tới bước cuối cùng, vẫn còn cơ hội lấy lực phá xảo (dùng sức mạnh phá khéo léo)! Nhưng mà việc này để sau, bây giờ mọi người liều chết phá vây ra ngoài, tất cả xông về phía nam!”

“Giết!”

Nhận vị trí chốt hậu, đại hán cầm sạn lớn đánh bay một người lên không trung, ở phía trước Âu Bằng múa thương như gió, bức lùi bốn năm thành viên Bách Dao minh đang công tới, cách đó không xa, Trình Liệt dẫn theo hai cha con họ Tô đi tới, định cầm đao xông lên, Âu Bằng vung một tay, một mũi ám khí bay thẳng tới chỗ hai cha con họ Tô, Trình Liệt vung đao ngăn cản, Âu Bằng cười ha ha.

“Người của Tô gia nghe cho kỹ đây, hôm nay nếu như chúng ta thoát khỏi, tương lai nhất định sẽ dẫn theo huynh đệ tới giết cả nhà họ Tô! Lấy đó để an ủi hương hồn những huynh đệ đã tử thương hôm nay!”

“Ha ha!”

Trong đội ngũ, Mã Lân ngăn cản được một kích của đối phương, bật cười:

“Tính thêm cả ta nữa! Tiểu kỹ nữ Tô gia kia nhớ kỹ ca ca ngươi đấy, ha ha!”

Trong chém giết, việc chửi rửa khiêu khích cũng là một loại chiến thuật, việc này họ thực hiện không phải là lần đầu tiên, đều là kẻ liều mạng, lại thấy đám huynh đệ của mình tử thương cũng nhiều nên đã phần uất, nay chẳng bằng nhanh miệng chửi rửa một phen, nhất thời tiếng chửi đua nhau vang lên.

“Tô gia nhớ kỹ ta đây...”

“Chỉ cần hôm nay ta không chết...”

“Các người nếu dám...”

Tướng Kính kia cũng cười quát lớn:

“Nói cho tên Ninh Lập Hằng kia, tương lai ta sẽ tới, hắn sẽ không may mắn như lần này nữa đâu...”

“Tiểu kỹ nữ Tô gia kia nhớ kỹ đây, tương lai ta chiếm đoạt ngươi, ta muốn tướng công của ngươi đứng bên cạnh nhìn...”

Cách đó một khoảng, hai tay Tô Bá Dung nắm chặt vào thành xe, tức giận điên cuồng. Cảnh hộ vệ sắc mặt âm trầm lặng lẽ di chuyển tới chỗ đám người này. Tô Đan Nhi biết bọn họ cố ý làm vậy nhưng cũng tức giận tới mức khuôn mặt đỏ bừng. Cho dù như thế nào, đây cũng chỉ là mấy kẻ giang hồ chém giết, đâu có hiệu quả bằng việc quân đội vây công, vòng vây của Bách Dao minh không chặn nổi đám người này chạy trốn.

Cũng đúng vào lúc này, trên một con đường ở Thập Bộ pha, có một chiếc xe ngựa lao đến, như không cần mạng lao vào vòng vây rồi rạc của Bách Dao minh.

Một bóng người xuất hiện quát lớn:

“Dừng tay, ai dám động thủ...”

Trên xe ngựa có ánh sáng chớp chờn, màn xe bị kéo ra, một nam tử bị trói chéo tay bị đẩy tới, nhìn kỹ hóa ra đây là một thư sinh mặc trường bào, mấy tên gia đình Tô phủ gác cương đao lên cổ tên bị trói.

Đám thành viên Bách Dao minh ở xung quanh thấy người tới mặc trang phục của Tô phủ thì không dám động thủ nhưng vẫn loạn lên bởi không biết đối phương thuộc phe nào, sau đó, đèn lồng trên xe cũng bị thổi tắt. Nhưng chỉ cần chút thời gian này cũng đủ cho những người xung quanh nhận ra bóng dáng thư sinh kia.

Tướng Kính nhìn thoáng qua, đột nhiên bật cười:

“Ha ha, thành công rồi! Thành công rồi! Các huynh đệ giết sang bên này.”

Tịch Quân Dục còn tưởng là mình hoa mắt, bởi rõ ràng người bị trói ở phía xa xa chính là Ninh Nghị:

“Tướng đại ca, đó là...”

“Ninh Nghị, ha ha, đó chính là bố trí của ta, sau khi họp họ có kết quả, ta đã đoán đệ bị chúng lừa rồi, vì vậy ta tiến hành vẽ hai bút cùng lúc... Dù sao việc bên này đã bố trí xong, bố trí bên kia cũng phát huy tác dụng, hiện giờ có con tin, họ dám không nhường đường ư!”

Bách Dao minh thế lực hùng hậu, dù có miễn cưỡng phá được vòng vây thì kiểu gì tiếp theo cũng phải đối mặt với sự truy sát, có con tin trong tay sẽ có tác dụng cực lớn, mọi người lập tức chuyển hướng lao về phía Ninh Nghị.

Mã Lân lúc này dù đã bị trọng thương nhưng vẫn cười ha ha xông lên phía trước:

“Tiểu kỹ nữ Tô gia kia, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là đau thương...”

Bên này, Trình Liệt nhìn Tô Bá Dung, Tô Đan Nhi hỏi xem chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Tô Bá Dung trả lời vài câu, thành viên Bách Dao minh ở phía xa xa cũng hồ đồ, không biết mấy tên gia đình mặc trang phục Tô phủ là người phe nào, mắt thấy địch nhân giết tới, họ chỉ còn cách duy trì trạng thái bao vây, trong lúc nhất thời, tiếng hò hét ở Thập Bộ pha lặng xuống.

Tô Đan Nhi đứng đó, trái tim như ngừng đập.

Trước đây, nàng đã trải qua nhiều sự rèn luyện, làm thương nhân thì phải cố gắng giữ tỉnh táo, trong bất kỳ tình huống nào cũng phải cố gắng giữ bình tĩnh, nghĩ biện pháp ứng phó, bởi vì bối rối chỉ làm mọi chuyện hỏng thêm, nhưng vào giờ khắc này, dường như hô hấp của nàng cũng tạm thời ngừng lại.

Người như mơ mộng, thân thể như rơi vào hầm băng, đông cứng suy nghĩ.

Chiếc xe ngựa kia đã dừng lại trên sườn núi, tiếng binh khí giao kích vẫn liên tục vang lên, Mã Lâm cầm đao nhọn xông thẳng về phía chiếc xe ngựa, chuẩn bị hội hợp với bốn huynh đệ, khi đánh bay được người chặn đường cuối cùng, hấn đi tới bên cạnh xe ngựa, quay đầu nhìn Ninh Nghị đang bị cột vào càn xe, sau đó quay đầu nhìn xuống dưới, gươm đao:

“Dừng tay, thằng nào còn dám đánh thì nhìn đây!”

Trình Liệt lúc này cũng đã được Tô Bá Dung nói cho biết mức độ quan trọng của Ninh Nghị, tên này không chỉ đơn giản là một ông con rể, nên hấn vung tay bảo các huynh đệ ngừng tay, Tưởng Kính giang hai tay đứng ở trên sườn núi cười:

“Ha ha, các người có thể làm gì đây! Ta nói, chúng ta sẽ trở lại mà!”

“Tiếp tục như vậy không được, tổn thất sẽ nhiều hơn!”

Ở phía xa, Trình Liệt quay đầu nhìn Tô Bá Dung nói một câu, Tô Đàm Nhi đột nhiên lắc đầu:

“Không! Không được!”

Sau khi thở dốc, Âu Bằng cầm đại thương đi tới, mọi người cũng trở mình đi tới sườn núi bên kia. Nơi đó rất tối, do không có ánh sáng lên mọi người chỉ thấy mờ mờ, Mã Lâm đứng ở bên cạnh xe ngựa, con tin ngồi trên càn xe.

Sau đó bọn họ thấy con tin đứng lên.

Động tác này rất nhẹ nhàng nhưng lại có sức nặng đánh thẳng vào tim những người đang xem, tại sao con tin có thể đứng lên? Trong bóng tối nhập nhoạng, người kia nhìn mọi người, gươm tay nhắm thẳng vào Mã Lâm.

“Bùm!”

Khoảng cách không tới nửa mét, một bông hoa lửa nổ rộ trong bóng tối, bay thẳng vào đầu Mã Lâm, máu tươi cùng với bông hoa đỏ văng ra phía xa xa.

Mã Lâm thậm chí còn không kịp phản ứng, hoa lửa tắt đi, thẳng tắp ngã xuống đất.

Tất cả mọi người đều dừng bước.

Bóng người trên xe buông tay, cúi đầu kéo một sợi dây bên người.

Tiếng nổ mạnh vẫn còn vang vọng trong trời đêm, quanh quẩn mãi không tán đi.

“Thấy các người nhắc tới tên ta một cách vui vẻ như vậy...”

Hấn bỏ sợi dây sang một bên, giang hai tay, đầy nhiệt tình nói:

“... cho nên ta đã tới!”

150. Q.2 - Chương 151: Bản Phát Trúng Mặt, So Với Danh Nhân

“Thấy các người nhắc tới tên ta một cách vui vẻ như vậy... cho nên ta đã tới!”

Người trên sườn núi giang tay nói một cách thản nhiên.

Thành viên của Bách Dao minh từ bốn phương tám hướng kéo tới.

Biến cố xảy ra trong chớp mắt khiến cho nhiều người nói không ra lời, ở rất xa, Tô Đàm Nhi nhìn bóng người kia kéo dây, sững sờ thêm một lúc rồi ha ha bụm miệng cười, nước mắt đã chảy đầy mặt. Ở bên cạnh, một thành viên của Bách Dao minh thấy Trình Liệt và Tô Bá Dung đang méo mặt tròn mắt thì lắp bắp nói:

“Chưởng, Chưởng Tâm Lôi?”

Đứng từ vị trí này mà nói, người kia chỉ đứng dậy giơ tay một cái ánh lửa lập tức phun ra, tiếng nổ kinh người văng vọng quanh Thập Bộ pha, thanh thế bậc này chẳng khác nào Chưởng Tâm Lôi trong truyền thuyết. Nhưng khi tới gần, mọi người có thể thấy trên tay Ninh Nghị là một đồ vật giống như ống đồng, ánh lửa từ đó tỏa ra, khói vẫn còn bốc lên.

Con ngựa bị tiếng động làm cho hoảng sợ đang liều mạng giẫy dụa, một gia đình Tô gia cố gắng kéo lại, xe ngựa lắc lư thêm một lúc mới ổn định lại được. Người tên Ninh Nghị kia chẳng chút ảnh hưởng, hai tay giang ra, lăm bắm như tự nói một mình. Khi Mã Lân ngã xuống, Âu Bằng “á” lên một tiếng rồi định liều mạng xông lên, khi thấy ống đồng đỏ lòm chìa sang bên này, có người kia bên nhanh tay kéo hẳn lại.

Tướng Kính lấp bắp nuốt một ngụm nước bọt nhìn bốn phía xung quanh.

Bên cạnh hắn lúc này vẫn có chừng 20 người, vừa nãy cơ hội phá vây thành công là rất lớn, mặc dù có phá vây thành công cũng chưa chắc đã trốn thoát khỏi sự truy giết của Bách Dao minh nhưng hi vọng là có. Nhưng lúc này, thành viên của Bách Dao minh đã vây quanh họ, chặt như nêm cối.

Nhìn lên phía sườn núi, Ninh Nghị đứng đó nhưng hắn không thấy rõ sắc mặt đối phương thế nào. Thực ra những người này đều đã từng nghe nói hoặc gặp mặt Ninh Nghị, nguyên nhân là vì mấy tháng trước họ đã phối hợp với Tịch Quân Dục bày mưu tính kế Tô gia, cũng có vài phần điều tra tên ở rể này. Chỉ là, lúc đó là một cách nhìn, tới khuya hôm nay khi tin tức từ Tô gia truyền tới, họ lại có một cách nhìn khác, họ còn chưa kịp tiêu hóa cách nhìn này thì bây giờ lại phải chứng kiến một thứ sinh yếu đuối dùng một phương thức khiến kẻ khác kinh sợ xuất hiện, loại hình tượng này chưa bao giờ họ nghĩ tới.

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến họ không kịp nghĩ nhiều, sáng sớm nay Tướng Kính đã sớm định ra kế hoạch bắt cóc rồi để Ninh Lập Hằng chết một cách ngoài ý muốn, tối nay họ vẫn hành động theo kế hoạch nên phái 4 tên mặc trang phục gia đình Tô gia tới bắt cóc Ninh Nghị. Tình hình vừa nãy quá nguy cấp, hơn nữa lại khớp với kế hoạch cho nên không kịp quan sát kỹ, thấy người mình tới là họ mừng như điên.

Nhưng mà đột nhiên bọn họ nhận ra, một khắc trước là bầu trời hi vọng, một khắc sau ánh sáng đã tắt ngấm. Cộng thêm cảm giác kinh ngạc với người đã bày bố tình hình hơn 4 tháng trước, với sự mạnh mẽ đến choáng váng khi xuất hiện, uy lực kinh người của loại hỏa khí kia, đám người Tướng Kính có chút bối rối không biết làm sao. Đại hán cầm cự sạn nhìn xung quanh, chuẩn bị vọt tới trước, Âu Bằng cũng nắm chặt trường thương trong tay, nhưng do tất cả mọi người đều đã bị thương, dù trong lòng có tức giận cũng không ai xông lên.

Bởi vì ở sau lưng Ninh Nghị, đám gia đình Tô phủ đã rút đao đề phòng, thành viên Bách Dao minh cũng đã vây kín nơi này. Đại hán cầm cự sạn mới bước về phía trước một bước thì cái ống đồng đỏ lòm đã nhắm thẳng vào hắn, hắn giật mình vội vàng lui lại một bước.

Ninh Nghị buông khí giới trong tay, bật cười.

“Ta có khoa học, các người có thần công... Hì hì, lừa các người các mà thôi.”

Thanh âm vang vọng trên sườn núi:

“Thứ này ta chỉ tiện tay chế ra, đối ống trúc thành ống đồng, bỏ thuốc nổ vào bên trong nên không khác gì pháo kép, chỉ bắn được một phát, do không có rãnh ngắm nên không được chính xác cho lắm, hơn nữa lực sát thương chưa tới một trọng...”

Hắn đứng đó lắc đầu, nói liên thanh một hồi mà người ngoài chẳng ai hiểu, Tô Đàm Nhi ở phía xa vốn đang che miệng cười trong nước mắt, có lẽ cảm nhận được gì đó quen thuộc nên lại bật cười, nét đẹp càng khắc họa.

“Nếu như không có người đứng gần và quay mặt lại thì ngoại trừ công dụng dọa người ra, nó chẳng có chút tác dụng nào. Vị này...”

Hắn quay đầu nhìn thì thể dưới đất suy nghĩ một hồi mới nói tiếp:

“Vị tráng sĩ này bị bắn trúng ngay phát đầu tiên nên có thể nói là số mệnh không tốt, cho nên ta quyết định đặt tên cho thứ này là Bắn phát trúng mặt”.

Hắn ném cái thứ gọi là “Bắn phát trúng mặt” vào trong xe ngựa, nghiêng đầu nhìn hộ vệ bên cạnh:

“Sau này lập bia đồng cho hắn, viết lên đó là chết vì miệng thối”

Lúc này, thành viên Bách Dao minh đã vây kín nơi này, hắn nói nhiều như vậy là không muốn cho đám Âu Bằng biết rõ thực hư về hắn. Với những gì hắn biểu hiện ở Tô gia tối nay, cộng thêm khí độ ung dung đã tạo thành một áp lực tâm lý khá lớn, mọi người không còn cách nào khác là im lặng, chuẩn bị lực lượng liều một trận cuối cùng.

Trong im lặng, có một tiếng cười vang lên:

“Ha ha, vị này có phải là Ninh hiền chất?”

Trình Liệt cầm đao đi tới hỏi chuyện.

“Tại hạ Ninh Lập Hằng, được giang hồ yêu mến đặt cho phỉ hiệu Huyết Thủ Nhân Đồ (tay dính máu người), vị này là... Trình minh chủ?”

Trong gió đêm, âm thanh truyền đi rất xa, Ninh Nghị chấp tay, đem danh hiệu ra dọa người. Trình Liệt hơi sững sờ, đám thành viên Bách Dao minh xung quanh rí tai thì thầm, ai cũng nghi hoặc vì trước đây tại sao chưa từng nghe qua cái phỉ hiệu này? Đám Âu Bằng, Tưởng Kính cũng ngẩn người, không ngờ tên Ninh Lập Hằng này đã thành danh trong chốn giang hồ từ lâu, có lẽ cái thân phận thư sinh của hắn chỉ là vỏ bọc bên ngoài.

Mọi người bắt đầu liên tưởng, có lẽ trước khi thành thân với Tô Đan Nhi, tên Ninh Nghị này đã là một nhân sĩ giang hồ, thậm chí phải xông pha kinh khủng lắm mới có danh tiếng như vậy, người ta gọi là Huyết Thủ Nhân Đồ chứng tỏ hai tay hắn đã dính không ít máu, sau đó hắn về nhà thành thân, tự thu mình lại... cho nên hiện giờ hắn mới trấn định và bình tĩnh tới mức này.

Trong sự kinh ngạc, Trình Liệt cũng chấp tay đáp lễ:

“Ha hử, lão phu là Trình Liệt, Ninh hiền chất quả thực nổi danh như tiếng đồn, Tô gia may nhờ có hiền chất bày mưu nghĩ kế, lần này lại thi triển thủ đoạn nhỏ chặn đứng đường lui của đám người này.... Âu Bằng! Người còn gì để nói?”

Tiếng quát của Trình Liệt văng vẳng, Âu Bằng nắm chặt trường thương chậm rãi đi tới chỗ Ninh Nghị, sau đó lại nhìn thi thể dưới đất, nói gằn từng chữ:

“Huynh đệ Mã Lâm của ta bị ám khí cổ quái của ngươi gây thương tích, ngươi thắng cũng không vẻ vang gì... Huyết Thủ Nhân Đồ, ngươi có dám đánh với ta một trận!”

“Mã Lâm... Âu Bằng?”

Ninh Nghị cúi đầu nhìn thi thể dưới đất, trong lúc nhất thời sắc mặt trở nên kỳ quái. Qua một lát, hắn vung chân đá thi thể dưới đất một cái, quả nhiên là đã chết, máu tươi còn chảy lênh láng cơ mà. Ninh Nghị thở dài, nhìn Âu Bằng đang cầm trường thương trong tay nói:

“Người bây giờ... có tư cách gì mà đòi đánh với ta một trận?”

Trên người hắn lúc này vốn đã mang một khí chất khiến người khác tin tưởng, câu này nói ra đúng là rất tuyệt vời, đúng lúc, đúng chỗ, đánh trúng vào điểm yếu tâm lý của con người. Hắn nói xong liền quay đầu đi tới xe ngựa, kéo cương, quay xe.

“Đối phó với đám tiểu nhân gian tà thì không cần phải nói đạo nghĩa giang hồ... Mọi người cùng lên chém chết chúng đi!”

Nghe hắn nói vậy, mọi người ai cũng thấy tên này cổ quái, người của Bách Dao minh hay người của Âu Bằng ngày nào cũng chém giết sống mái kiếm cơm, tranh giành địa bàn, đâu có ai lãng mạn tới mức đi nói chuyện đạo nghĩa giang hồ. Ngày thường không dùng nhưng không phải họ không hiểu câu này có nghĩa

là gì, đó là mọi người cùng tiến lên kết thúc trận chiến này, câu nói vừa dứt, khí tức máu tanh đột nhiên ngưng tụ, đại hán cầm cự sạt hết lớn một tiếng như muốn xé rách trời đêm, sau đó là vô số tiếng gầm rú.

“Giết... chém chết chúng đi!”

Trình Liệt đầu tàu gương mẫu lao thẳng vào địch nhân, trường đao kinh thiên như sấm chém xuống, đồng đảo người của Bách Dao minh cũng ồa lên, vung đao chém tới.

Xe ngựa đang chạy chéo sang bên trái, Ninh Nghị quay đầu lại thì thấy sóng người đang ồa vào tới nhau, ánh đao, máu đỏ, Âu Bằng cầm thương lớn phối hợp cùng đồng bọn cố gắng bảo vệ Tịch Quân Dục ở giữa. Đương nhiên, đối với Ninh Nghị lúc này, Tịch Quân Dục đã không còn quan trọng, không cần để trong lòng.

Âu Bằng, Mã Lâm... đây chẳng phải mấy người trên Lương Sơn hay sao... Hiện giờ trong lòng hắn chỉ nghĩ tới chuyện này, đúng là thú vị. Mặc dù trong kế hoạch là hắn sẽ xuất hiện kéo dài thời gian khiến cho họ không phá vây được, nhân mồm miệng của đám người này không sạch sẽ nên hắn mới giương tay một cái. Trải qua trận chiến ở Tô phủ, hắn đã rất có lòng tin với môn nội công tầm trung của mình, kiếp trước cũng đã từng cầm đao chém người nên cũng có ít nhiều tự tin tới đây. Nhưng sau khi nghe thấy tên hai người này, hắn cho rằng chiến lược đúng đắn nhất hiện giờ là trốn chiến.

Phải công nhận một điều là, hắn đang luyện nội công tầm trung, thời gian luyện tập cũng không lâu, cần gì phải tự mình lao đầu vào đánh nhau với mấy thằng nổi tiếng giang hồ này. Quay đầu lại, hắn thấy Âu Bằng đã bắt chấp mạng sống chém giết tới mức máu chảy thành sông, tâm trạng của Ninh Nghị trùng hắn xuống, không biết Lý Quỷ, Lỗ Trí Thâm thế nào nhỉ, đám võ lâm nhân sĩ nổi danh khác có được như vậy không, có lẽ Thánh công Phương Tịch - người khởi binh chống triều đình cũng tới mức này là cùng. Một hai năm nay, hắn nghe mọi người đồn thổi Phương Tịch phi thường lợi hại.

Lại nghĩ tới Lục Hồng Đề, hắn cảm thấy phương thức chém giết của những người này khác hẳn với Lục Hồng Đề, có thể lợi hại hơn chuyện chém giết ngàn năm sau nhưng lại không thảm liệt và kiên cường bất khuất bằng cảnh Lục Hồng Đề ám sát quan binh lúc trước. Âu Bằng xem ra rất lợi hại, đặc biệt là khi bị uy hiếp tới tính mạng, trường thương trong tay múa như điên, người cản giết người, ngay cả Trình Liệt cũng bị hắn bức lui, trông thì như điên đấy nhưng thương pháp có rất nhiều điểm đặc biệt. Hiện giờ Ninh Nghị cũng không cảm nhận được điều gì đặc biệt, chẳng qua chỉ cảm thấy so với công phu của Lục Hồng Đề, trận chém giết này chẳng khác nào trận đánh của mấy kẻ thổ dân.

Cô ấy nói công phu có được là do rèn luyện trong những trận chiến với người Liêu, chưa từng thử với võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên, không biết đám này có thể đỡ được mấy chiêu của cô ta nhỉ, có lẽ đám võ nghệ đứng đầu Lương Sơn như Lâm Xung hoặc đám khởi binh như Phương Tịch mới có thể đánh một trận ngang tay.

Ninh Nghị đứng ở phía xa xa quan chiến, vừa xem vừa nghĩ linh tinh, thỉnh thoảng hắn quay đầu lại, rút ống nhòm nhìn tình hình phía thành Giang Ninh.

Dường như có một cơn rần lửa đang trườn tới, đại khái quan phủ cũng đã có phản ứng với chuyện chém giết nhau ở đây, Ninh Nghị đánh xe ngựa, bỏ mặc đám hò hét chém giết ở phía sau di chuyển tới chỗ Tô Đàn Nhi và Tô Bá Dung.

Khi quan phủ tới, trận chiến bên này đã có kết quả. Mà kẻ nó, hắn chỉ là một nhà khoa học, không tham gia đánh nhau làm gì. Hắn cầm khẩu súng thô sơ - mà có lẽ nói gì một khẩu pháo nhỏ mới đúng buồn chán nghĩ ngợi.

Bên kia, trận chém giết vẫn tiếp tục, Tô Đàn Nhi đẩy xe lăn dưới sự bảo vệ của đám hộ vệ di chuyển tới đây. Dưới bầu trời đêm, Thập Bộ pha giờ như một vòng tròn thái cực, không cách nào chứa đựng được hai nhóm người là hai cực âm dương, hai cực mà gặp nhau, bên này sống thì bên kia nhất định phải chết.

151. Q.2 - Chương 152: Mưa Gió Tạm Lặng

Cuối tháng 10, nhiệt độ đã giảm, trời cũng sáng chậm hơn. Gà gáy, Tô gia cũng bắt đầu lơ mơ tỉnh ngủ, tiếng động mỗi lúc một nhiều, đêm qua Tô phủ trải qua một trường biến loạn, hôm nay nhất định là một ngày vô cùng bận rộn.

Khi Ninh Nghị tỉnh, hắn thấy những đốm sáng yếu ớt bập bùng ngoài cửa sổ, Thiên nhi đã quen với cách sinh hoạt của hắn nên đã dậy đun nước trong bếp. Bóng người nàng chiếu hắt ra ngoài cửa, nàng di chuyển rất nhẹ nhàng, nhỏ giọng ư ử hát bài hát nào đó.

Đêm qua có rất nhiều việc ba cô nha hoàn này không được tham gia, nhưng cũng đợi tới rất khuya, khi Ninh Nghị và Tô Đoàn Nhi từ ngoài thành trở về mới đi ngủ. Ninh Nghị được Lục Hồng Đề dạy nội công, rèn luyện bản thân mỗi ngày mới có lợi, mỗi buổi tối chỉ nên ngủ chừng hai canh giờ (4 tiếng) là đủ, nhưng đối với Tiểu Thiên mà nói, việc ngủ ít dậy sớm này rất ảnh hưởng tới sức khỏe. Thế nhưng nhìn qua, tinh thần của cô bé này cũng không tệ lắm, sau một lát nàng ho nhẹ, không biết có phải bị sặc khói hay không nữa.

Ninh Nghị thắp đèn trong phòng mình không được bao lâu thì Tiểu Thiên cũng bừng nước nóng tới, khi cửa mở ra, gió từ bên ngoài thổi mạnh vào, ánh đèn lập tức nhảy múa, Tiểu Thiên thấy thế vội vã đóng cửa. Nàng cũng mới ngủ dậy, trên người chỉ mặc bộ quần áo mỏng, tóc mai cũng chưa chải kỹ, trông rất tươi mát động lòng người, đặt chậu rửa mặt lên giá, nàng tới giúp Ninh Nghị gấp chăn màn.

“Sáng nay gió lớn, trời có chút lạnh, nói không chừng sẽ mưa, cô gia vẫn muốn ra ngoài chạy bộ ư?”

“Ừ, giờ chắc không mưa được đâu.”

Nghe tiếng gió thổi qua mái hiên, Ninh Nghị đánh giá Tiểu Thiên một chút, đặt một tay lên trán nàng rồi nhíu mày. Tiểu Thiên nháy mắt, vẻ mặt nghi hoặc:

“Cô gia, làm sao vậy?”

“Muội hình như cảm lạnh thì phải.”

Ninh Nghị lấy chiếc áo khoác ngoài ở trên giường trùm lên người Tiểu Thiên, sau đó bắt nàng ngồi xuống, liếc nhìn một cái, quyết định:

“Lát nữa về phòng ngủ đi, trời lạnh, đắp nhiều chăn một chút.”

Tiểu Thiên đặt tay lên trán mình khá lâu:

“Đâu, làm gì có, đâu có nóng đâu.”

“Muội là bệnh nhân nên làm sao cảm nhận được, tối qua đi ngủ muộn, sáng nay gió lại lớn, trong khi muội mặc rất ít áo.”

Hắn đi tới cầm khăn rửa mặt, Tiểu Thiên ở phía sau giải thích:

“Không sao cả đâu, sức khỏe Tiểu Thiên rất tốt...”

Bề ngoài thấy Tiểu Thiên khá mảnh mai trong số ba nha hoàn, nhưng do ngày thường làm nhiều việc, sức khỏe của nàng khá tốt, mà kể cả Tô Đoàn Nhi cũng không yếu ớt như những tiểu thư khuê các khác. Ninh Nghị không cho nàng tranh luận, rửa mặt xong, khi Tiểu Thiên định tới bưng chậu nước thì hắn cầm tay nàng kéo ra khỏi phòng.

Tiểu Thiên và Ninh Nghị tuy đã khá xác định về mặt tinh thần nhưng chưa tiếp xúc nhiều ở phương diện thân thể, nàng sớm coi mình là người của Ninh Nghị nhưng trước khi tiểu thư và Ninh Nghị động phòng thì không thể nào xúc tiến chuyện này. Giờ bị Ninh Nghị nắm chặt tay, nàng lập tức đỏ mặt, không dám tiếp tục lên tiếng, cúi đầu theo Ninh Nghị ra ngoài.

Trong nhà lúc này rất yên tĩnh, Quyên nhi và Hạnh nhi bình thường không có trách nhiệm hầu hạ Ninh Nghị, tối qua lại ngủ muộn nên chưa dậy. Khi Ninh Nghị kéo Tiểu Thiên tới cửa phòng ngủ, nàng nhỏ giọng giải thích:

“Thế nhưng... vẫn còn có chuyện phải làm, dù sao cũng đã dậy rồi, còn phải đun nước... muối không bị bệnh đâu...”

Ninh Nghị cười đẩy cửa, đẩy mạnh Tiểu Thiên vào trong, chỉ vào giường:

“Đi ngủ, không được tranh luận.”

Tiểu Thiên khoác áo của Ninh Nghị ngồi xuống giường, bĩu môi:

“Cô gia cũng đâu có ngủ nhiều.”

Ninh Nghị bật cười nói:

“Ta là nhất lưu cao thủ mang tuyệt thế võ công, muối chỉ là vô danh tiểu tốt, sao so được với Huyết Thủ Nhân Đồ, nghe lời đi.”

Thực ra tuổi hắc cũng không lớn nhưng thỉnh thoảng nói chuyện với Tiểu Thiên thường coi nàng là trẻ con, kiểu như là “Nghe lời đi”, “Không được tranh luận”... Tiểu Thiên vô cùng mất hứng với chuyện này, nàng không muốn cô gia coi mình là trẻ con, nhưng do Ninh Nghị cứ nhắc đi nhắc lại, nàng không tiện cãi lại mà thôi. Lúc này nàng bĩu môi nhìn Ninh Nghị một lát mới cời giầy, vẫn giữ cái áo khoác của Ninh Nghị chui vào trong chăn, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn ra ngoài.

Ninh Nghị nhìn thiếu nữ oán niệm trên giường cười cười, khá lâu sau hắc tiến đến hôn lên trán nàng một cái. Trong nháy mắt, khuôn mặt Tiểu Thiên đỏ bừng, chẳng khác nào sốt cao, ngơ ngác không nói thành lời.

Đợi khi Ninh Nghị thổi tắt đèn ra ngoài, đóng cửa lại, Tiểu Thiên mới đưa tay sờ lên trán mình, sau đó lại sờ hai má. Trong phòng tối thui, im ắng, trời bên ngoài khá lạnh, gió khá to, tiểu nha hoàn kéo chăn, giống như cảm thấy cái bóng của cô gia đang bao phủ lấy mình, vô cùng ấm áp. Trong vui sướng, nàng có cảm giác hình như mình bị cảm thật...

Thực ra sức khỏe của Tiểu Thiên rất tốt, không bị cảm mạo gì cả, chỉ là mấy ngày nay cô bé rất vất vả, làm rất nhiều việc, hôm nay mọi việc đã xong, Ninh Nghị muốn cho nàng nghỉ ngơi một chút.

Hắc trở về phòng bưng chậu nước đi đổ, sau đó tới nhà bếp tiếp tục bỏ củi vào bếp, bình thường sau khi Tiểu Thiên dậy đun nước, Quyên nhi, Hạnh nhi cũng sẽ tới làm việc này. Trong khi nước sôi, không có việc gì làm, Ninh Nghị ngồi nhìn xung quanh, thỉnh thoảng bỏ một vài cành củi, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa kêu ken két, một bóng người màu trắng bước ra đi tới nơi này.

Trong ánh sáng mờ mờ, hình như người kia là Tô Đan Nhi, nàng mặc chiếc áo đơn màu trắng, trên hai ống quần còn có hai đóa hoa, giày thêu dưới chân màu trắng bạc, nàng đang khoác một cái áo choàng khá dài, hai tay co kéo đi tới nhà bếp. Khi xác định người bên trong là Ninh Nghị, nàng khẽ cười đi vào trong, ngồi xuống bên cạnh hắc, vị trí ngồi khá gần bếp, đại khái là trời khá lạnh. Trong ánh lửa, những đường cong trên cơ thể nàng in hằn trong mắt Ninh Nghị.

“Thiên nhi đâu? Lúc này hình như muối ấy tới đây đun nước thì phải.”

“Muối ấy đêm qua ngủ ít nên ta bảo về phòng ngủ tiếp rồi.”

“Nhưng dù thế cũng không tới mức tướng công phải làm những việc này...”

Tô Đan Nhi tất nhiên rất quan tâm tới đám nha hoàn của mình, nhưng đối với chuyện Ninh Nghị phải nhóm bếp đun nước thì lại coi đây là đại sự. Ninh Nghị cầm một thanh củi ném vào trong bếp, tiếng lửa cháy tí tách.

“Không có gì, mấy hôm nay các muối ấy đều mệt mỏi. Muối cũng thế, sao dậy sớm vậy?”

“Thiếp...”

Tô Đan Nhi ngồi đó, hơi nhón chân nhìn ánh lửa trong bếp, không trả lời câu hỏi của hắc mà thấp giọng nói:

“Sáng nay tướng công lại ra ngoài chạy bộ à?”

“Ừ, hôm nay trời không mưa.”

“Mấy ngày tới... có lẽ không nên đi?”

Tô Đàn Nhi liếc hần hắt một cái, Ninh Nghị ngẫm lại, sau đó cũng hiểu. Chuyện đêm qua vốn chưa xong, người của Bách Dao minh tuy đông nhưng không có kỷ luật và chiến thuật như quân đội, đám Âu Bằng có tận gần 20 người, dưới sự liều mạng phá vây, vẫn có chừng bốn năm người giết ra được, Âu Bằng cũng kéo theo Tịch Quân Dục trọng thương chạy thoát.

Bách Dao minh có ảnh hưởng khá lớn ở Giang Ninh, họ tiếp tục truy sát nhưng kết quả chưa biết thế nào. Sau khi quan binh chạy tới, Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi, Tô Bá Dung và những người còn lại cũng nhanh chóng rời đi.

Tô Đàn Nhi đêm qua cũng đi ngủ muộn, nhưng do trong lòng lo lắng việc này, tối qua lại không kịp nói với Ninh Nghị, hiện giờ lại nghe tiếng động nên mới ra ngoài căn dặn Ninh Nghị mấy hôm tới không nên ra ngoài. Do nàng vội vã ra ngoài nên đầu tóc chưa được chải kỹ, trên người cũng chỉ có chiếc áo ngủ đơn bó khá sát, chỉ là thái độ nói chuyện của nàng vẫn như ngày thường. Ninh Nghị cười cười, biểu thị việc này không đáng ngại, không cần lo lắng.

Trên thực tế, cũng có một số người gan lớn, sau khi ăn thiệt thòi là tính chuyện hồi mã thương cắn lén, đánh cho người khác trở tay không kịp. Chỉ là với tình hình tối qua, cộng thêm vô số chuyện quỷ dị chưa hiểu rõ, dù có trốn thoát nhưng cũng đã bị trọng thương, lại phải chịu sự truy sát của Bách Dao minh, nếu mà vẫn tính ra tay với hần vậy thì không phải là lớn mật mà là ngu xuẩn. Từ khi tu luyện võ công, trái tim Ninh Nghị to hơn rất nhiều, lòng tự tin tăng lên, trong đầu lúc này không để ý tới nó.

Hai người nhỏ giọng trò chuyện thêm một lúc, cũng đề cập tới vài việc lật vật trong nhà, sau khi nước sôi, Ninh Nghị dập tắt lửa, Tô Đàn Nhi cũng căn dặn vài câu rồi kéo áo về phòng. Đứng phía sau nhìn thì thấy bóng lưng kia khá đơn bạc, nhưng khi nàng quay đầu lại nở nụ cười thì nó rất ấm áp. Rất nhiều chuyện trong lòng đã được giải quyết, cô gái 19 tuổi lúc này mới đúng là cô gái 19 tuổi.

Sáng sớm vẫn chạy bộ theo lộ trình cũ, hần không thấy người nào tới quấy rầy mình. Trong cuộc trò chuyện với Nhiếp Vân Trúc, hần có đề cập tới việc các chi nhánh của Trúc ký nên bán rượu mạnh, hần vốn không định đề cập tới chuyện tối qua, nhưng Nguyên Cẩm Nhi như rồng như hổ ở đâu xông ra, bắn liên thanh kể chuyện hần viết một bài từ mới, hần mới sững sờ.

Ninh Nghị không đề cập tới việc này nhưng Nhiếp Vân Trúc cũng biết những biến hóa ở Tô gia thời gian gần đây, do nàng quan tâm nên Nguyên Cẩm Nhi mới tình nguyện làm mật thám, chuyện tối qua truyền đi, Nguyên Cẩm Nhi là một trong những người biết đầu tiên.

Đêm qua, khi Ninh Nghị rời thành, hai cô gái ở trong phòng bàn tán chuyện này, phục hồi gần như toàn bộ câu chuyện phát sinh.

Nguyên Cẩm Nhi phớt bỏ nói năng chua ngoa, cũng chưa nói tốt với Ninh Nghị câu nào, phần lớn nguyên nhân là việc Vân Trúc tỷ coi Ninh Nghị là một “người đặc biệt của chính mình”, bình thường nàng cũng hay giành Vân Trúc tỷ với Ninh Nghị, nhưng đó chỉ là mâu thuẫn nội bộ, khi đối ngoại sẽ khác. Tâm tình Vân Trúc như thế nào chắc không cần đề cập thêm.

Các nàng không tham dự vào chuyện này, mà bản thân câu chuyện cũng không quan hệ gì tới các nàng, nhưng Cẩm Nhi nói rất hăng say, Vân Trúc cười típ nghe ngóng, thỉnh thoảng chen vào một hai câu. Căn nhà này cách Tô phủ hơi xa, ở nơi ven sông này, hai cô gái cảm thấy như chính mình đang thắng trận này, đây là một chuyện đáng chúc mừng. Ninh Nghị vẫn chưa biết chuyện liên quan tới Định Phong Ba, vì vậy Nguyên Cẩm Nhi liền thêm mắm thêm muối kể lại câu chuyện ở Xương Vân các và Nguyệt Hương lâu tối qua, nói tới cả chuyện “Gậy trúc, giấy rơm hơn vó ngựa, ai sợ!”, thỉnh thoảng Vân Trúc cũng tranh thủ bổ sung một vài lời.

Tối cuối cùng, Ninh Nghị chỉ còn cách cười mà buông tay:

“Vây lại nổi danh rồi.”

“Thập Bộ Nhất Toán - Ninh Lập Hằng.”

Nguyên Cẩm Nhi phê bình một câu:

“Người này quá âm hiểm giảo hoạt, Vân Trúc tỷ, sau này tỷ đừng để ý tới hắn nữa, bằng không khi bị hắn bán đi rồi vẫn còn ý định giúp hắn kiếm tiền.”

Vân Trúc cười nhìn sang Ninh Nghị không trả lời, thực ra trong lòng nàng cũng đã nghĩ mình là người của Ninh Nghị, chẳng khác mấy so với việc bán cho hắn cả. Nàng tin vào nhân cách của Ninh Nghị, nếu nói Ninh Nghị đem nàng đi bán, nàng tất nhiên sẽ không tin, chuyện này không cần phải suy nghĩ, trong lòng cũng chắc có khúc mắc gì. Thật lâu sau nàng nhìn Cẩm nhi cười nói:

“Giờ chẳng còn ai nhận ra ta nữa, bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền, muốn bán thì bán muối đi mới đúng.”

Cẩm nhi trở mình liếc mắt:

“Hừ, muối sẽ không để hắn bán đi đâu.”

Câu chuyện còn tiếp tục kéo dài thêm một thời gian nữa, lúc hắn về nhà trời đã sáng rõ, khi về tới nhà cũng là thời gian ăn sáng. Mấy tháng qua, khu nhà của họ tương đối quanh quẽ, nhưng hôm nay trở về hắn được rất nhiều người chào hỏi, khi tới cửa khu nhà còn thấy rất nhiều nha hoàn, gia đình tụ tập, trong phòng có tiếng khách nhân trò chuyện, mấy nha hoàn bưng trà ra ra vào vào.

Ninh Nghị đi qua cửa phòng thấy Tô Đan Nhi đã trang điểm xong, đang ngồi nói chuyện với mấy anh em họ, trong đó có cả hai vị thúc thúc bá bá trong tộc. Tô Đan Nhi đang ngồi quay lưng lại với hắn, cười nói với mọi người, trong nụ cười hiện sự ung dung, ưu nhã, thuộc tính thiếu nữ 19 tuổi đã bị nụ cười này kéo đi mất.

Trước đây khi Tô Đan Nhi tiếp khách, sự tồn tại của hắn không khiến mọi người nhận ra, nhưng hôm nay chỉ mới xuất hiện ở cửa, đang chuẩn bị rời đi thì mọi người trong phòng đã phát hiện, khu nhà lập tức trở nên yên tĩnh, Tô Đan Nhi quay đầu nhìn thấy Ninh Nghị liền đứng dậy cười nói:

“Tướng công đã về.”

Ninh Nghị liền chào hỏi đám anh em họ hàng này, từ khi những người này coi trọng Ninh Nghị, họ mới nhận ra mình chẳng hiểu bao nhiêu tính cách của hắn cho nên cũng không biết nên nói gì mới phải, Ninh Nghị cười nói:

“Mọi người tiếp tục trò chuyện, ta không hiểu những thứ này nên đi bảo Hạnh nhi chuẩn bị bữa sáng.”

Sau đó, hắn rời đi như mọi ngày.

Rời khỏi phòng khách về khu phòng ngủ yên tĩnh, lúc chuẩn bị đi tìm Hạnh nhi bảo các nàng chuẩn bị bữa sáng, hắn phát hiện ra Tiểu Thiên đang ư ử hát khúc ca nào đó, nàng nhìn thấy Ninh Nghị, sắc mặt đỏ hồng, sau đó bấu môi:

“Cô gia, muội không có bệnh.”

Sau một lát lại vội vàng bổ sung:

“Muội ngủ vừa mới dậy đây.”

Hiển nhiên là sợ Ninh Nghị lại bắt nàng đi ngủ.

Không lâu sau, hai vợ chồng Ninh Nghị, Tô Đan Nhi đã ngồi ăn sáng cùng với đám anh em họ hàng, những người này thực ra bình thường đều thân với phòng lớn nhưng lại thiếu đi cái tình thân đó, tuy nói là trong nhà nên trò chuyện để tăng cường tình cảm, nhưng có trò chuyện tự nhiên hay không phải dựa trên vấn đề làm ăn.

Trong quá trình nói chuyện với Tô Đan Nhi, mọi người đều chú ý quan sát thái độ của Ninh Nghị, chú ý tới những vấn đề Ninh Nghị trả lời. Những gì họ nói, ám chỉ, trong lòng nghĩ thế nào Ninh Nghị đều hiểu, chẳng qua hắn không để ý tới việc này, trong toàn bộ bữa sáng, ngoại trừ lúc nói ăn nhiều một chút thì hắn đều vục đầu vào ăn, người xung quanh không nhận ra thái độ của hắn thế nào, có người còn nghĩ có khi Ninh Nghị chẳng thèm để tới những người đang ngồi nói chuyện với hắn ở đây?

Trên thực tế, trong lòng Ninh Nghị hiện giờ đang tập trung nghĩ tới việc khi bài Định Phong Ba truyền đi sẽ tạo thành cơn sóng như thế nào, thậm chí cả lời bình “Thập Bộ Nhất Toán” của mọi người, sáng nay đi dạy phải nhắc nhở cô bé Tiểu Thất một câu mới được, nhưng mà ngẫm lại, hẳn thấy mình chơi phụ thân cô bé một vô lớn, tâm tình cô bé chắc cũng không dễ chịu, tốt nhất là nên khoan hồng độ lượng, tha thứ và an ủi cô bé một phen.

Đương nhiên, cũng có người nghĩ hẳn trăm mặc là không muốn tỏ thái độ, chắc là sau lưng sẽ thương lượng với Tô Đàm Nhi đủ mọi sự tình. Tô Đàm Nhi ngồi đó hiểu tính tình Ninh Nghị, trong lòng khá buồn cười.

Nàng biết tính tình cổ quái của tướng công mình như thế nào, tiếp xúc lâu một thời gian mới có thể hiểu, mà đối với rất nhiều người, chỉ sợ cả đời này cũng không thể hiểu được...

152. Q.2 - Chương 153: Đốt Nhà (thượng)

Mấy ngày tiếp theo, ngoại trừ bên ngoài hơi ồn thoỉ một chút thì mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường.

Khi hẳn về Tô phủ, có nhiều người chào hỏi hơn, nhiều người nhiệt tình hơn, người trong nhà cũng tranh thủ mời ăn, mời chơi, chuyện cần cù tuyệt cũng rất nhiều. Mấy học sinh trong thư viện Dự Sơn vốn đã xin chuyển lớp nay lại muốn trở về, người nhà của những học sinh này kéo tới thư viện quan hệ nọ kia. Chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu, chỉ là tính khí con người, không có gì quá kỳ quái.

Sau khi bài “Định Phong Ba” lan truyền, có một số người nhân cơ hội tường thuật sống động chuyện hai nhà Tô - Ô đại chiến, người tới thư viện Dự Sơn bái phỏng nhiều hơn, cũng tương đương với thời gian bài “Thủy Diệu Ca Đầu” xuất hiện, chỉ là số người bái phỏng lúc này có khá nhiều phức tạp.

Ví như thương nhân Bộc Dương Dật của Bộc Dương gia có tìm hẳn một lần, mời hẳn tới thuyền hoa ABC gặp mặt, có Khởi Lan cô nương tiếp khách..., tuy rằng Ninh Nghị có cảm tình không tệ với Bộc Dương gia nhưng những chuyện gặp gỡ kiểu này hẳn vẫn theo thói cũ từ chối.

Với lại Khởi Lan không có mê hoặc lớn với hẳn, thỉnh thoảng hẳn vẫn tới khu nhà ven sông nghe Vân Trúc đàn hát. Trên phương diện này, Khởi Lan đúng là kém hơn Vân Trúc một chút, hưởng chi Ninh Nghị đã quen với khẩu vị bên này, đôi khi còn có thể được nghe những ca khúc mới, nhạc điệu mới do chính hẳn dạy.

Bên đó có Khởi Lan là đệ nhất hoa khôi Giang Ninh nhưng bên này cũng có Nguyên Cẩm Nhi – một trong tứ đại mỹ nhân, chỉ là cô nàng này không muốn múa cho hẳn xem, cả ngày chỉ chăm chăm đấu võ mồm, cảm giác cao cao tại thượng của hoa khôi theo đó mất đi, nhưng lại có thêm một phần chân thực.

Qua được mấy ngày, hẳn gặp Tần lão, Khang lão một lần, hai vị lão nhân mang danh hiệu “Thập Bộ Nhất Toán” ra đùa, nói là hẳn bày binh bố trận rất nhẹ nhàng, có phong độ đại tướng. Khang Hiền vừa cười vừa nói:

“Cái danh ‘Thập Bộ Nhất Toán’ thì còn tạm được, còn cái phỉ hiệu ‘Huyết Thủ Nhân Đồ’ thì đúng là có chút kỳ quái, lão phu đã dò hỏi người ta mấy ngày, trước đây họ chưa từng bao giờ nghe qua cái danh hiệu này...”

Lực lượng sau lưng Khang Hiền khá lớn, nếu hẳn có hứng thú với hành động lần này của Ninh Nghị, việc biết chuyện xảy ra ở Thập Bộ pha cũng là bình thường. Hẳn đem những chuyện đêm đó nói lại cho Tần lão nghe, Tần lão nhún mày:

“Chuyện kiểu này phải diệt cỏ diệt tận gốc, chọc tới đám người giang hồ này mà vẫn để ấy tên chạy thoát thì sợ là sẽ có hậu hoạn, tình hình truy sát hiện giờ thế nào rồi?”

Khang Hiền cười nói:

“Khi biết được việc này tôi đã báo quan phủ, họ cũng đã phái công văn theo đường bộ, đường sông thông báo ấy châu huyện xung quanh ra roi thúc ngựa điều tra, sáng sớm hôm nay nghe nói đã bắt được một người, kẻ này đã bị trọng thương từ trước, khi bắt được là giết luôn.”

Tần lão gật đầu:

“Đã toàn lực xuất thủ thì mấy tên này cũng không trốn được vài ngày nữa.”

Hai người đều là đại nho đương thời, trước đây chỉ chơi cờ tán gẫu, chủ đề câu chuyện toàn là giúp người tích thiện. Nhưng lúc này Khang lão mở chủ đề, Tần Tự Nguyên lại hưởng ứng, chẳng có chút bất mãn vì chuyện giết chóc đâm chém, ngược lại, họ coi đây là một chuyện cần phải suy tính nghiêm túc.

Khang Hiền đã vận dụng rất nhiều ảnh hưởng của lão trong mấy ngày gần đây, Ninh Nghị đương nhiên chưa biết chuyện này, bây giờ nghe xong thì không khỏi lắc đầu cười cười.

Trước kia mọi người thoải mái chơi cờ, thời gian lâu dần nên đại khái hiểu được tác phong của nhau. Bây giờ, hẳn thấy rõ hơn một điểm, đó là hai lão nhân trước mặt bình thường làm thơ, nói chuyện đạo đức văn chương, nhưng khi có chuyện cần làm thì đều rất nghiêm túc.

Trên thực tế, mọi người nói tới chuyện này cũng chỉ xoay quanh câu chuyện Ninh Nghị xuất hiện, thi triển thủ đoạn đẩy lùi gần 20 tên sắp chạy thoát về lại vòng vây. Còn về chuyện đâm thương nhân động thủ, bang phái sống mái với nhau chết bao nhiêu người, Tần lão và Khang lão không quá quan tâm. Dù sao trước đây Tô Bá Dung bị đâm, giờ họ trả thù cũng là chuyện phải làm. Nếu muốn nhắc nhở, Khang Hiền đại khái sẽ nói Ninh Nghị là người làm đại sự, không cần thiết phải mạo hiểm như vậy, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, mất mạng vì mấy tên tiểu mao tặc (trộm cắp vặt) thì tổn thất cho quốc gia thiên hạ.

“Thiên Lý kính do cậu phát minh đã được đưa đến Đông kinh, chúng tôi cũng đang gia tăng nghiên cứu chế tác, hiện nay đã xong được mấy cái, nếu dùng cho quân trận thì có tác dụng cực lớn.”

Khang lão và Tần lão vừa hạ cờ, lắc đầu đã dứt thẳng chuyện Thập Bộ pha lên mây xanh, bắt đầu nói tới những chuyện quan trọng.

“Chỉ là cậu khiêm tốn quá, muốn thỉnh công cho cậu rất khó, cố gắng làm thì người khác sẽ tức giận... Trong nhà của ta có một đám thợ, nếu cậu có hứng thú ta sẽ bảo họ tới bái cậu làm thầy, cậu dạy họ những chuyện phải làm để trở thành thợ giỏi. Gần đây nghe Tiểu Bội và Quân Võ nói, cậu đang nghiên cứu những thứ có liên quan tới thuốc nổ. Thành thật mà nói, không phải quân đội không nghiên cứu vấn đề này, tôi cũng biết cậu có cách nghĩ riêng, nhưng nguy hiểm quá lớn. Đột Hỏa thương gì đó, mặc dù cậu đã dùng sắt chế ra, nhưng nó cũng có thể tự nổ làm tổn thương chính bản thân mình, vấn đề này quân đội cũng thử nghiên cứu rồi. Sao cậu không nghĩ tới chuyện giao lại ý tưởng của mình cho người khác tiếp tục thử nghiệm?”

Hiện nay, quân đội triều Vũ đang nghiên cứu cách dùng thuốc nổ làm vũ khí, có khá nhiều bản vẽ thiết kế rồi nhưng không cách nào thành công xuất sắc. Khang Hiền tất nhiên có vài phần tôn trọng Ninh Nghị, không muốn hấn vì nghiên cứu thứ này mà bị thương. Chỉ cần hấn tiện tay làm Thiên Lý kính cũng đã có giá trị lớn đến kinh người, huống chi hấn còn năng lực tính toán và bày bố. Lão có ý định vì nước cử tài, nhưng tên Ninh Nghị này lại có cách nghĩ riêng, những suy nghĩ này lão và Tần Tự Nguyên đều hiểu rõ nên tạm thời cứ để hấn tự do.

Nhiệt tình của Ninh Nghị với Đột Hỏa thương cũng tạm thời dừng ở đây, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì hạn chế ở mặt kỹ thuật, đây chưa phải là lúc phát triển loại hình vũ khí này. Mà dù súng ống có phát triển thêm một thời gian nữa cũng tạm thời không bằng cường nổ. Tiếp theo nên làm gì hấn vẫn chưa nghĩ ra, cũng không còn cách nào khác là phải lắc đầu cự tuyệt ý tốt của Khang Hiền. Nếu hấn đồng ý thì sẽ thêm một tầng trời buộc lên người.

“Còn bao lâu nữa thì chiến tranh xảy ra?”

Khi Ninh Nghị hỏi việc này, Khang Hiền cười lắc đầu:

“Vẫn chưa biết rõ, người ta bảo Kinh quốc công chủ trì việc này đã mấy năm, ngày thường tôi cũng không hỏi nhiều, nhưng nhìn thế cục thì cũng sắp rồi. Hiện giờ mới bắt đầu vào đông, thời tiết ở Liêu Đông rất lạnh. Nếu có thể đàm phán, đầu xuân phát binh... À, Tần công nghĩ như thế nào?”

Tần lão gật đầu, gật đầu:

“Tên Đồng Quán này tuy là... Khụ, tuy là hoạn quan, nhưng làm việc cũng không tệ lắm, chẳng qua hiện giờ tôi hơi sợ...”

“Sợ cái gì?”

Tần lão giơ quân cờ một lúc lâu mới đặt xuống, thở dài:

“Sợ hơi gấp.”

Khang Hiền không ở trong quan trường, nhưng trước đây Tần lão lại là người quyền cao chức trọng, Kinh quốc công Đồng Quán hiện giờ tuy rằng oai phong nhưng cũng không bằng lão lúc trước. Chỉ là bình thường Tần lão không nhắc tới chuyện này, giờ chỉ nói vài câu đẩy trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, Ninh Nghị đại khái nhận ra, trong lòng ông lão này có tâm sự nên không muốn nói quá nhiều.

Thời gian cùng Khang lão, Tần lão chơi cờ, chuyện chính trị không được nhắc tới nhiều lắm, tuyệt đại đa số thời gian đều bàn về vấn đề học thuật hoặc những việc vặt xảy ra trong thành Giang Ninh, nhiều khi bông đùa vài câu.

Thời gian cứ thế trôi qua, cuối tháng 10, quan hệ của Ninh Nghị và Tô Đan Nhi càng lúc càng hòa thuận, trời lạnh dần, buổi tối mọi người tập trung trong phòng khách nói chuyện phiếm, chơi cờ kể chuyện xưa, ấm áp vô cùng. Tô Đan Nhi vẫn bận như cũ nhưng những chuyện cần nằng quan tâm, coi trọng cơ bản đã được giải quyết hết.

Nếu nói với phạm vi Tô gia thì đây đúng là thời gian vô cùng bận rộn, trước kia việc tính toán công trạng, chia hoa hồng, đại để đều rơi vào cuối tháng 11, đầu tháng 12. Nhưng năm nay do các vị quan sự ở các nơi tập trung về trước một tháng, việc tổng kết cuối năm cũng lục tục kéo về. Cũng bởi vì thân nhân bạn bè gặp mặt nên ngày nào Tô gia cũng vô cùng náo nhiệt, ban ngày trà lâu tửu quán, buổi tối thanh lâu sở quán. Cũng trong những ngày cuối tháng 10 nay, danh tiếng Tô gia vang dội như mặt trời giữa trưa trong thương giới.

Cũng do phải quan hệ nên Tô Đan Nhi không có thời gian rảnh, sau khi họp họ, biểu tỷ Tô Đan Hồng thường xuyên tới ngủ cùng nằng, thời gian ở cùng với Ninh Nghị cũng không nhiều, nhưng mà quan hệ vợ chồng của họ gần như đã đi vào thực chất. Tô Đan Nhi có chủ kiến của mình nên việc kinh doanh Ninh Nghị không cần quan tâm nhiều lắm. Chỉ là chiều ngày mùng 5 tháng 11, khi hần về đến nhà, hần thấy Tô Đan Nhi đang làm một chuyện kỳ quái.

Tuy rằng trời đã trở lạnh nhưng chiều hôm đó khá ấm áp, Ninh Nghị về nhà sớm, trong nhà vẫn rất yên ắng. Hần vốn tưởng rằng trong nhà không có ai nhưng khi đi về phòng mới phát hiện Tô Đan Nhi ngồi ở trong lương đình đang nhìn căn nhà hần ở, trầm tư suy nghĩ việc gì đó.

Theo lý thuyết, họp họ đã xong, công việc ổn định, nằng không có chuyện gì mà phải nhíu mày khổ não thế này, Ninh Nghị nhìn nằng rất lâu, có chút nghi hoặc, nhưng có lẽ do Tô Đan Nhi suy nghĩ quá mức nhập thần, sắc mặt biến hóa liên tục nên không chú ý tới hần. Sau một lát, thấy nằng mấp máy môi dường như hạ quyết định, đứng lên, lại nhìn một lúc vào căn nhà của hần rồi mới xoay người đi tới bếp.

Nét mặt lúc hạ quyết định của nằng có vài phần trẻ con, là đặc trưng của thiếu nữ tuổi 19, có điều không biết nằng quyết định điều gì mà khó khăn tới như vậy. Ninh Nghị nhún vai, đi về phòng, mới đóng cửa không lâu đã thấy Tô Đan Nhi đi từ trong bếp ra, đại khái là nhớ ra điều gì đó nên bước nhanh tới cổng nhà, nhìn ra ngoài mấy lần, xác định không có ai, nằng mới trở lại bếp ôm một bó củi khô tới.

Bình thường Tô Đan Nhi rất chú ý hình tượng, khi ra ngoài quản lý việc chuyển hàng nằng có thể giúp một vài việc, nhưng khi ở trong nhà nằng tuyệt đối giữ gìn hình tượng tiểu thư khuê các, việc nhóm lửa, lấy củi sẽ không làm. Nhưng lần này thấy nằng hành động có vẻ thần bí, Ninh Nghị len lén từ trong phòng nhìn ra ngoài, thấy Tô Đan Nhi xách bó củi đi thẳng tới căn nhà của hần.

Ninh Nghị đóng cửa lại, lén lút rời khỏi phòng, chỉ thấy sau khi Tô Đan Nhi đem củi tới liền đổ vào đó ít dầu, tất cả đặt ở cạnh cửa sổ căn nhà hần đang ở, có lẽ nằng đang cân nhắc xem đốt thế nào cháy nhanh nhất.

Ninh Nghị há hốc mồm, cô gái này suy nghĩ nửa ngày mới quyết định, hóa ra là chuẩn bị mưu sát thân phụ? Định tàn nhẫn đốt chết mình như vậy sao?

Không lâu sau, hần mới phát hiện, chuyện không phải như hần nghĩ...

153. Q.2 - Chương 154: Đốt Nhà (hạ)

Tô Đàn Nhi gần đây có chút phiền não.

Đây là vấn đề riêng tư, đối với nàng mà nói, phiền não lần này là một loại tình cảm khá xa lạ. Sau khi đại sự trong nhà đã ổn định, mấy hôm nay nàng cứ nhớ tới chuyện này lại đỏ mặt, cái gì cần hỏi đã hỏi biểu tỳ Đan Hồng rồi, nhưng ở trong lòng mới miễn cưỡng kiềm chế được tâm tình xấu hổ, cố gắng suy nghĩ vấn đề này.

Trước kia, nếu như mình không bỏ đi có phải là tốt rồi không...

Hiện giờ nàng rất hối hận về chuyện này. Trong cuộc đời con người có rất nhiều việc không cách nào tính toán, dự liệu được kết quả và hướng phát triển, bởi vậy sự hối hận thực sự là một loại tâm tình tương đối vô dụng, với lại nó không giống như kinh doanh, có đau khổ suy nghĩ thì nhiều lắm cũng chỉ tự nhếch miệng cười, cười mình kỳ quái và ấu trĩ.

Dù sao thì tiến cũng chết mà lùi cũng chết, chỉ còn cách tự trách mình trước kia sao lại như thế. Khi đó nếu như cứ nhắm mắt đưa thân, nhẫn nhục chịu đựng một phen thì bây giờ làm gì phải khổ não, phiền muộn tới thế này.

Động phòng... dù sao cũng cần phải tự nhiên. Thế nhưng đạo này do bận công việc trong nhà, khi có kết quả thì vẫn có rất nhiều việc phải làm, chắc là tướng công cho rằng mấy hôm nay mình bận việc, trong khi người lại là chính nhân quân tử, sẽ không nhân cơ hội đẩy mình xuống giường, mà thực ra nàng cũng không quan tâm chuyện lễ nghĩa trong việc đẩy mình xuống giường nhiều lắm...

Hiện giờ, nàng không thể không suy nghĩ và lên kế hoạch về chuyện này, chuyện vợ chồng... không nên kéo dài quá mùa đông năm nay. Nhưng nghĩ tới “chuyện vợ chồng”, nàng lại phải thừa nhận, tình thế phát triển tới ngày hôm nay chính là do nàng tạo ra. Trước kia, nàng đã từng nghĩ, có một gia đình, có một tướng công, nàng sẽ làm tròn bổn phận một cách dễ dàng... tới bây giờ nghĩ lại, nàng mới thấy mình chưa làm tròn được trách nhiệm của một người vợ.

Nhưng mà nàng không phải cô gái cứ cả ngày chìm trong hối hận, rèn luyện trong thương trường mấy năm, khí phách đã có. Sau khi đau đầu suy nghĩ mấy ngày, đầu tiên là lo lắng, sau đó coi là chuyện tự bản thân phải giải quyết. Đương nhiên, chuyện này không thể nói với tướng công được, kiểu gì cũng phải giữ lại chút sĩ diện, nhưng do quá quan tâm tới Ninh Nghị nên việc này trở thành một tảng đá trong lòng.

Để giải quyết vấn đề... đúng là có chút phiền phức, thế nhưng nó cũng chưa phải việc có thể làm khó cô gái mạnh mẽ này. Sáng hôm nay nàng bỗng nhiên nghĩ ra một cách, cách nghĩ này nếu là người bình thường sẽ cảm thấy không đúng, không ổn, nhưng đối với Tô Đàn Nhi mà nói, nó chẳng khác gì một chuyện cần phải áp dụng tính quyết đoán thương trường. Buổi trưa, khi trở về nhà, nàng bố trí Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi đi ra ngoài lo liệu công việc, đồng thời điều động mấy gia đình hộ viện ở xung quanh, đảm bảo trong một thời gian nhất định họ không thể kéo tới. Khi tất cả chuẩn bị xong, nàng khẽ cắn môi bắt đầu hành động.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng căn nhà bên kia, nàng tới phòng chứa củi ôm đống củi đi tới. Chuyện cần làm tình tương đối nhiều, lửa phải cháy thật mạnh, địa điểm đốt phải chọn thật tốt, có nên làm thành chuyện ngoài ý muốn không. Nhưng mà nàng lại nghĩ, cháy nhà là chuyện thường hay xảy ra nên lắc đầu: mặc kệ nó, nhà của mình, mình thích thì đốt, chỉ cần mình không điều tra thì ai dám nói gì?

Buổi chiều yên tĩnh, thiếu nữ cầm quyền phòng lớn Tô gia khần trương, cẩn thận, lén lút làm việc, sau đó nàng lại nhớ ra một chuyện nên chạy vào phòng tướng công, không biết dự định làm cái gì.

Ngoài cửa phòng, Ninh Nghị nghi ngờ đục thủng một lỗ, chỉ thấy ở trong phòng, cô gái kia mở tủ ôm những thứ đồ mà hần hay dùng ra ngoài phân định.

“Bút, mực, giấy, nghiên mực, y phục, cái này là... những bài thơ tướng công viết à?”

“Cây quạt... chắc là huynh ấy vẫn cần...”

“Bộ y phục này... thôi, đốt...”

“Viết cái gì thế này...”

“Tranh...hay bản vẽ...”

“Là một cuốn tiểu thuyết... Ách, cái này có đốt hay không?”

Nàng vừa kiểm duyệt vừa phân định xem thứ nào cần dùng, xác định được rồi thì cầm ném ra ngoài cửa sổ phía sau nhà. Nói chung là quần áo cũ, giá, bút thì quyết định đốt hết. Nàng tìm được cái nghiên mực mà Ninh Nghị vẫn thường dùng nhưng lại không biết nó có tác dụng gì bèn đổ nước trà vào rồi cầm bút chấm chấm vài cái. Đồng tiểu thuyết nàng đã di chuyển nó sang phía cửa sổ, nhưng sau khi xem qua một lượt bèn đem hết trở lại, đặt lên bàn. Ninh Nghị thấy mà có chút tiếc hận, có mấy cuốn trong đó hẳn còn chưa xem xong.

Đại khái là nhìn kỹ hết mọi thứ, lại cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, nàng lau mồ hôi trên trán, gật đầu. Lúc nàng rời khỏi phòng, Ninh Nghị đã nhanh chân chạy mất, hứng thú đi tới một góc tường, kiễng chân lên mấy hòn gạch nhìn vào trong.

Một lát sau, Tô Đan Nhi ho khù khụ, hai tay cầm một bó đuốc đi tới, bó đuốc kia khá lớn nên khói tương đối nhiều, Tô Đan Nhi cầm đuốc giơ phía trước nên bị khói bay thẳng vào mặt, vừa đi vừa phe phẩy, híp mắt, ho cũng là điều đương nhiên.

Ninh Nghị ộp tay lên trán cười.

Tô Đan Nhi hành sự quả quyết, không suy nghĩ nhiều liền châm lửa, cau mày, rất chăm chú nhìn ngọn lửa cháy bùng lên. Căn nhà Ninh Nghị ở đa phần được xây dựng từ gỗ, giờ bị đốt nên việc cháy là điều đương nhiên. Tô Đan Nhi ném bó đuốc vào đồng lửa, vỗ vỗ tay. Ninh Nghị thích thần thái khi nàng phui tay như vậy, trông rất sảng khoái tự nhiên, do mượn lực vào tường quá nhiều nên có một viên ngói rơi xuống, Ninh Nghị vội vàng đưa tay ra đỡ, sau một khắc, hẳn giật mình ngẩn người.

Lúc nhìn sang phía Tô Đan Nhi, hẳn phát hiện nàng cũng đang nhìn sang bên này, khuôn mặt trái xoan, ánh mắt ngạc nhiên, mân mê môi, một cô gái ung dung trong mọi việc giờ lại tỏ ra lo lắng.

Ninh Nghị thò đầu nhìn nàng trong nửa giây, động tác đầu tiên mà hẳn kịp phản ứng là rút đầu lại, cười khùng khục trong miệng, điều quan trọng nhất lúc này là rời đi, nhưng đột nhiên viên gạch dưới chân bị nghiêng khiến cho chân hẳn bị trượt, thiếu chút nữa thì ngã tẹo chân, đành phải bầm bụng vừa cười vừa di chuyển.

Ninh Nghị ở con đường dẫn tới khu nhà mình canh giữ một chút, thỉnh thoảng thò đầu ra nhìn cảnh tượng lửa cháy nhà, đồng thời xác định tạm thời không có ai tới đây nên cứ để nó cháy thêm một chút nữa. Tô Đan Nhi cũng không đuổi theo ra ngoài, lúc này rất khó để đoán được tâm tình của nàng, đương nhiên, nếu giờ mà gặp nàng hẳn nhất định sẽ ôm bụng cười to, không phải hẳn biết trước thì kiểu gì cũng có tới 80% là sẽ xảy ra thảm kịch “mưu sát thân phụ”.

Đàn ông thông minh là phải biết thời điểm nào nên hài ước, thời điểm nào nghiêm túc, lúc nào phải tỏ ra ngờ ngàng, lúc nào phải đau khổ... nhưng mà tóm lại rất buồn cười... Ha ha ha ha...

Tuy trong lòng buồn cười vô cùng nhưng trên mặt hẳn lại không tỏ quá nhiều thái độ, khi nhìn thấy hai gã gia đình đang di chuyển tới bên này, hẳn nghiêm túc ngăn cản:

“Này, các người đi đâu?”

“A, cô gia, chúng tôi vừa đi tặng đồ về xong, giờ về phục mệnh với Chu quân sự.”

“Đã xong rồi à?”

“Dạ.”

“Ông ta ra ngoài một lúc rồi, hai người tạm thời không cần phải đi báo với Chu quản sự, mau đến cửa hông chuẩn bị cho ta một chiếc xe ngựa, sau đó cùng ta đi làm chút việc... Nhưng mà, nếu như nửa canh giờ sau ta không đến thì chứng tỏ đã có việc, lúc đó các người có thể đi báo với Chu quản sự.”

Hiện giờ trong Tô gia không ai dám tỏ thái độ với những gì Ninh Nghị, hắn nói xong là hai gã gia đình đã gạt đầu, vội vã xoay người rời đi. Ninh Nghị quay đầu lại nhìn, trong lòng còn đang đoán là lửa đã cháy lớn thì đúng vào lúc này, hắn nghe thấy tiếng kêu của vợ mình.

“Người đâu, mau lấy nước, mau lấy nước! Người đâu...”

Nhưng tiếng kêu của nàng khá trấn định.

Lửa cháy, hai gã gia đình vội vã chạy vào trong, lửa lúc này còn chưa bao phủ toàn bộ căn nhà nhưng khói đã mù mịt. Ở giữa sân, Tô Đàm Nhi cau mày:

“Đi lấy nước, mau nghĩ cách cứu hỏa!”

“Dạ, thùng, vại nước... Vại nước ở đâu, nhị tiểu thư...”

“Người kêu gì đó, mau đi lấy nước!”

Hai gã gia đình trong lúc nhất thời có chút bối rối, nhưng biết nhị tiểu thư của phòng lớn là người làm đại sự nên không dám nói nhiều. Hai người thấy nàng bình tĩnh dặn tiếp:

“Chờ một chút, chờ một chút, ở phòng bếp không có nước... Các người mau đi gọi người, đồng thời di chuyển đồ đạc trong phòng, đừng để bị lửa cháy lan vào người! Nhanh lên một chút.”

Vừa dứt lời thì lại có một gã gia đình chạy tới, Tô Đàm Nhi nói:

“Nhanh lên một chút, người cũng đi...”

Còn chưa nói xong thì Ninh Nghị đã xuất hiện ở cổng. Lúc này nàng không có cách nào chú ý tới thái độ của tướng công mình, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, trừng mắt ngăn người, sau đó nhìn tên kia gia đình nói:

“Người cũng đi hỗ trợ!”

Xoay người nhìn căn nhà của Ninh Nghị đang mịt mù khói, bộ ngực sữa phập phồng, trái tim trong lòng đập thình thịch.

Ninh Nghị chạy tới:

“Chuyện gì xảy ra! Chuyện gì xảy ra! Tại sao lại cháy!”

Trên mặt hắn rất kinh ngạc, vô cùng gấp gáp. Nghe thấy hắn kêu như vậy, Tô Đàm Nhi cũng hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn hắn một cái, chỉ thấy Ninh Nghị thở hổn hển, cau mày:

“Sao vậy, sao lại cháy rồi...”

Ninh Nghị nói xong thì liếc nhìn nàng một cái, khuôn mặt Tô Đàm Nhi lại đỏ, nghiêng đầu đi, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh:

“Thiếp, thiếp cũng không biết, đột nhiên nó bốc cháy, có thể là... lúc này không có ai ở nhà, thiếp đi đun nước nóng, sau đó... không dập lửa kịp... thiếp vừa đi nghỉ...”

“À.”

Ninh Nghị gạt đầu, trầm mặc:

“... Mùa đông, khí trời khô ráo, cháy... cháy nhà cũng là chuyện hay xảy ra.”

Đang tìm lời để nói tiếp thì một gã gia đình đã mang theo thùng nước vọt ra, đồng thời nói với một gã gia đình khác:

“A Sơn, ở đây chỉ có hai thùng nước! Phải tới các khu khác lấy...”

Hắn vừa nói chuyện vừa định lao vào trong phòng, Ninh Nghị chạy tới:

“Người làm gì vậy?”

“Cứu, cứu hoả mà...”

“Hai thùng nước không dập được lửa, trước tiên khuôn đồ, khuôn đồ! Tìm một cái chắn, sau đó nhúng nước, phủ lên trên đầu, như vậy sẽ không bị lửa đốt...”

“A...”

Gia đình kia gập đầu một cái, ào một tiếng dội thẳng thùng nước lên đầu rồi trực tiếp vọt vào trong.

Lửa cháy bùng bùng, khói tỏa mịt mù, gia đình, nha hoàn chạy tới mỗi lúc một nhiều, tranh thủ thời gian khuôn đồ từ bên trong ra. Tô Đan Nhi và Ninh Nghị đứng ở giữa sân, thái độ của thiếu nữ rất nghiêm túc, cau mày, chỉ là không dám nhìn Ninh Nghị. Giọng nói của hai người thỉnh thoảng vang lên trong sự hỗn loạn.

“Mau đem cái bàn này ra trước... Khụ khụ...”

“Đầu giường, đầu giường có một cái hộp...”

“Không cần vác bàn Bát Tiên ra làm gì!”

“Sách kia, sách kia, mấy cái thẻ tre kia nữa, đúng rồi...”

“Mấy thứ này cứ để sang mái hiên bên kia...”

“Mà phòng của Tiểu Thiên cũng được! Đúng... Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, cẩn thận bị lửa cháy lan vào người...”

“Vết bỏng này sẽ được chi 10 lượng bạc tiền thuốc...”

“Tất cả đều được thưởng...”

Trong bận rộn, Ninh Nghị vừa nói chuyện, vừa chỉ đạo gia đình, nha hoàn làm việc, Tô Đan Nhi chỉ trở bảo họ khuôn mấy thứ vác ra được sang bên kia xong thì lại chỉ đạo cứu hoả, một số người đi múc nước cũng lục tục chạy tới, chỉ chốc lát sau, Tiểu Thiên và mọi người cũng chạy về hỏi “Làm sao vậy, sao lại bốc cháy”, một gã quản sự đại khái không nhìn thấy Tô Đan Nhi đứng ngoài và Ninh Nghị đang tham cứu hỏa nên quát:

“Tại sao lại cháy, tại sao lại cháy! Có phải có người đốt hay không...”

Những thứ này khiến cho buổi chiều càng thêm náo nhiệt.

“Chuyện này... Hiện giờ đang là mùa đông, khí trời khô ráo, có cháy cũng bình thường mà thôi...”

Ninh Nghị hất một thùng nước vào lửa, đi qua vỗ vỗ vai vị quản sự kia nói:

“Hiện giờ tất cả mọi người đang rất bận, đừng luôn hỏi vì sao, nói ít, làm việc nhiều hơn, mà không cần hỏi cũng được, đẩy thùng đây, mau đi cứu hỏa đi.”

Ở ngoài cổng, Thiên nhi cầm theo một cái chậu rửa mặt dẫn theo mấy nha hoàn chạy vào, Tô Đan Nhi hô:

“Tiểu Thiên, muội đừng tới, cẩn thận bị lửa bén vào người đấy.”

Tiểu Thiên quay đầu nói:

“Không sao đâu.”

Rào một tiếng, nước bay ra ngoài, chậu rửa mặt lăn lông lốc, có tiếng kêu, mọi việc tiếp tục hỗn loạn...

Sau khi ngọn lửa được dập tắt, nạn ngập úng lại tràn về, hơi nước mù mịt, khi tia sáng mặt trời chuyển sang màu vàng, phần lớn căn nhà đã bị cháy sụp, xác định không ai có thể ở được.

Trong khu nhà bây giờ trông khá linh tinh, bàn ghế, tủ đồ và đủ thứ thượng vàng hạ cám. Đám cháy đã được mọi người giải quyết, một số người cũng chạy tới hỏi thăm, trong đó có cả Tô Dũ và Tô Bá Dung, những người có địa vị thì nhau bàn tán, người không có địa vị không dám bàn loạn, một số gia đình đang khuôn, chuyển những thứ của Ninh Nghị vào phòng. Tiểu Thiên, Quyên nhi và Hạnh nhi kiểm kê số tài sản khuôn ra ngoài được.

Có một số thứ vốn dĩ thuộc về nơi này, nhưng có một thứ của Ninh Nghị thì không biết giải quyết cách nào.

Lúc này, khi có quân sự tới xin chỉ thị của Tô Đàn Nhi, nàng đang nói chuyện với một người chú trong họ, tiện tay chỉ:

“Cứ đặt lên bàn trong phòng đi.”

Quân sự liền theo đó mà làm.

Những thứ này vốn thuộc về Ninh Nghị, mà hướng nàng chỉ chính là phòng ngủ của mình, lúc này chẳng qua chỉ là thuận miệng trả lời cho nên không có bao nhiêu người để ý.

Nàng rất bận rộn, hơn nữa, chẳng ai đi suy nghĩ ý nghĩa câu nói trong lúc này.

Trời chiếu tối dần, đèn đuốc sáng trưng, sắp tới giờ cơm, gia đình được lệnh ngừng dọn dẹp. Trong khu nhà, bầu không khí trở nên quỵ dị.

Ninh Nghị hiện giờ chẳng còn thứ gì của riêng mình, ngay cả chiếc ghế cuối cùng cũng bị kéo xuống nhà ăn, có một số người nhạy cảm nhận ra, đại đa số đồ Ninh Nghị thường dùng đều đã được đưa vào trong phòng Tô Đàn Nhi, khiến cho gian phòng trở nên chật chội và hơi bừa bộn.

Chẳng ai hiểu vì sao lại như vậy, lúc này Tô Đàn Nhi phải lo tiếp đón họ hàng, cũng không chỉ huy đưa đồ vật tới chỗ này chỗ kia, Ninh Nghị thì còn đang bận giải quyết hậu quả đám cháy, chẳng ai biết người nào ra lệnh, mà lúc này muốn tìm người ra lệnh cũng không được.

Tô Đàn Nhi nhìn phòng mình, dường như có chút đau đầu nhưng không nói gì, Ninh Nghị cũng đi xem, đại khái cũng rất đau đầu, tối nay không biết ngủ ở đâu, Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi cũng đi xem nhưng không biết giải quyết thế nào cả.

Bầu không khí chẳng hiểu vì sao trở nên cổ quái.

Có lẽ tối nay là một buổi tối có nhiều sự xấu hổ, đương nhiên cũng là một buổi tối thú vị...

154. Q.2 - Chương 155: Động Phòng (1)

Đêm xuống, đám gia đình lần lượt rời đi, sau khi giải quyết xong hậu quả của đám cháy thì đồng đuốc sáng rực dần được tắt hết. Nguyên khu nhà hai dãy nay chỉ còn lại một, ánh đèn sáng trưng, thậm chí còn âm áp hơn xưa.

Sau khi ăn cơm tối, khoảng giờ Hợi (9h-11h đêm), đám thân thích lục tục kéo tới hỏi thăm, hỏi tình hình vụ cháy thế nào, đám nha hoàn và người hầu cũng được mang theo, tuy rằng họ không có tư cách vào trong phòng nhưng cũng khiến cho bên ngoài vô cùng náo nhiệt.

Ban ngày mọi người tập trung tới bận rộn giải quyết hậu quả đám cháy, một số người cảm thấy tiếc nuối, nhưng tới buổi tối, khi biết hỏa hoạn không làm ai bị thương, trong lòng lập tức cảm thấy may mắn, hỏa hoạn trở thành nguyên nhân để mọi người tập trung nói chuyện, thậm chí bầu không khí còn dần chuyển sang phần khởi. Trong phòng, mọi người còn đang khuyên Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi nên đổi sang một khu nhà khác.

Cũng đúng, căn nhà của Ninh Nghị chẳng tốn bao nhiêu tiền của Tô gia, cháy cũng cháy rồi, nếu không làm ai bị thương thì chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Chủ nhân còn không để ý thì mọi người đâu cần vì

chuyện này mà hao tổn tâm tư, đa phần người tới chơi chỉ hỏi thăm, thậm chí trong phòng còn coi đây là một buổi hội tụ.

Trên thực tế, sở dĩ Tô Đàm Nhi chọn khu nhà này là vì đây là nơi nàng thích nhất hồi còn là thiếu nữ. Theo lý thuyết, hiện giờ nàng đã quản lý công việc của phòng lớn, lại thêm thâm tốn khá nhiều mảng kinh doanh của Ô gia, nhân thủ, đầu mỗi công việc sắp sửa chiếm một nửa Tô gia, ở khu nhà này đúng là không hợp lý cho lắm.

Khu nhà này do người trong nhà tự thiết kế, sống ở đây cũng chẳng có gì khó chịu, chẳng qua phòng khách không đủ lớn mà thôi. Mọi người cũng hiểu Tô Đàm Nhi muốn nhân dịp này chọn một nơi khác nên thi nhau đề cập tới cách nhìn của mình về vấn đề này.

Nhưng tình hình thực tế thế nào lại chỉ có mấy người biết.

Tô Đàm Nhi trò chuyện rất vui vẻ với anh em họ hàng của mình, tiếng cười tuy trong trẻo nhưng lại có chút không yên lòng, ứng đối chỉ theo khuôn mẫu, đương nhiên, không có nhiều người nhận ra điều này.

Ninh Nghị không giống ngày thường, thấy họ hàng tới, hẳn thể hiện đủ những lễ nghi phải có, cùng Tô Đàm Nhi chiêu đãi họ, thậm chí còn ngồi trong phòng khách nói chuyện trời ơi đất hỡi, nghiêm nhiên coi như chẳng có chuyện gì phát sinh, đôi khi còn lấy giấy bút vẽ vẽ viết viết gì đó.

Bởi có nhiều người tới chơi nên Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi liên tục ra ra vào vào, lúc thì trái cây, lúc thì dâng trà, vừa chào hỏi những người tới, vừa phụ trách bố trí nha hoàn và người hầu đi theo. Bình thường ở nhà, các nàng cũng làm việc chẳng khác nào một quản sự, lúc này chỉ là cưỡi ngựa đường quen, làm việc rất thành thạo, rõ ràng.

Thoạt nhìn, tất cả mọi chuyện đều như thường, không có vấn đề gì cả.

Dường như cuối năm ngoài, khi trời trở lạnh, mọi người tập trung ở phòng khách nói chuyện. Tô Đàm Nhi khi thì xem sổ sách, khi thì cùng đám nha hoàn đan len, nghe Ninh Nghị kể chuyện xưa, mọi người cùng chơi cờ, nói chuyện phiếm, khi có khách tới, ba cô nha hoàn liền dâng trà chiêu đãi. Hôm nay, tất cả mọi việc đều diễn ra bình thường như vậy, nhưng có một điều khác là hôm nay có một đám cháy.

Cũng do tất cả đều như bình thường nên mọi người mới cảm thấy có gì đó không đúng, người ngoài dù không cảm nhận được nhưng khi thời gian trôi đi, chỉ ít ở trong lòng mấy cô gái như Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi cũng nhận ra.

Thế nhưng không ai phát biểu ý kiến của mình.

Cũng không hẳn chỉ là quan tâm tới vấn đề giải quyết hậu quả. Tô gia không thiếu tiền, Tô Đàm Nhi lại càng không thiếu tiền, cháy một căn nhà chẳng có vấn đề gì lớn, người trong cuộc tỏ ra bình thường cũng chẳng khiến người ngoài nghi ngờ điều gì. Nhưng dù thế nào, một dãy nhà cũng đã bị cháy, nơi ở của Ninh Nghị và Tiểu Thiên không còn, nhà bếp và phòng tắm cũng bị cháy lan, dù không quan tâm nhưng cũng phải hỏi thăm vài câu, vậy mà chẳng ai đề cập tới việc này.

Tiểu Thiên chuyển một số đồ đạc của mình sang phòng của Quyên nhi, nhưng mà nàng có định cư luôn ở đây không thì Tô Đàm Nhi không nói. Đương nhiên nàng cũng có quyền riêng của mình về việc này, những thứ bị đốt cháy trong phòng nàng đều có thể bảo bọn người hầu mang tới. Thế nhưng, không có phòng bếp và nhà tắm thì làm sao bây giờ, quan trọng hơn cả là đêm nay Ninh Nghị ở đâu, biết là quan trọng nhưng chẳng ai dám hỏi.

Là một người lãnh đạo chu đáo trong mọi việc, đêm nay Tô Đàm Nhi lại không tỏ thái độ rõ ràng về vụ hỏa hoạn chiều nay, nàng trả lời theo kiểu xã giao đối với họ hàng. Bản thân Ninh Nghị cũng chẳng thắc mắc nhiều, hẳn vẫn duy trì thái độ như ngày xưa, khi cần đi lấy bút và mực, hẳn tới phòng Tô Đàm Nhi tìm bởi tung tất cả mọi thứ, thậm chí còn gọi cả Hạnh nhi vào giúp: “Lúc họ chuyển đồ vào đây đã để bút mực của ta ở chỗ nào...”

Gian phòng bị lục tung.

Tô Đàm Nhi hôm nay như khác với mọi hôm, việc Ninh Nghị ngủ ở đâu nàng không nói, sau khi trời tối, thời gian dần vào đêm, nàng cũng không chỉ rõ cái đồ đồ đạc này phải giải quyết thế nào bây giờ, hình

như nàng đã quên chúng rồi. Thiền nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi đại khái muốn hỏi, nhưng mà sau khi suy nghĩ kỹ, trong lòng mấy người hiện lên một cảm giác và dự đoán quỷ dị, tới cuối cùng, mọi người chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thâm nhủ, tâm tình phức tạp, không ai hỏi vấn đề gì đang xảy ra, yên lặng tạo cảnh thái bình giả tạo.

Giờ Hợi đã qua được phần lớn thời gian, mọi người tới hỏi thăm cũng đã lục tục trở về. Không gian trở nên yên tĩnh, ba cô nha hoàn thu dọn phòng, quét tước xung quanh. Sau khi các nàng xong việc, Tô Đàn Nhi vẫn đang ngồi chơi cờ với Ninh Nghị. Ba nha hoàn cổ quái, nhàm chán ngồi bên cạnh xem một lúc, sau đó Hạnh nhi đi pha trà, Quyên nhi làm nữ hồng (1), Thiền nhi buồn chán giúp Quyên nhi chỉnh sửa đường kim.

Nữ công: một loại hình nghệ thuật dân gian của Trung quốc, phần lớn chỉ những người phụ nữ kiếm sống bằng nghề thêu thùa may vá.

Tô Đàn Nhi cúi đầu, không nói gì với Ninh Nghị, thỉnh thoảng nhớ tới chuyện gì đó lại quay ra hỏi ba nha hoàn về việc có chiêu đãi tốt họ hàng tới đây hay không, Hạnh nhi và Quyên nhi cũng nhỏ giọng trả lời một câu. Trên bàn cờ, hai vợ chồng mang một tác phong tưởng chừng đã biến mất ra đánh, đó là chỉ chặn cờ đối phương, có vẻ như đây là hành động vui lắm không bằng. Đêm nay có thể sẽ xảy ra một việc, bởi vì ... nó chỉ là suy đoán và có phần phức tạp nên ba nha hoàn cũng có chút thấp thỏm bất an.

Không khí trở nên đỡ gượng gạo hơn là lúc Ninh Nghị hỏi Thiền nhi là có bao nhiêu thứ bị đốt, Thiền nhi trả lời rằng không có thứ nào quý trọng bị thiêu hủy, Ninh Nghị thì nói rằng có thể có món đồ mà Thiền nhi rất thích bị thiêu mất, chẳng hạn như quần áo... Tô Đàn Nhi lập tức nói sau này sẽ cho Thiền nhi mua nhiều bộ khác.

Trong bầu không khí quỷ dị, thời gian có vẻ chậm chạp hơn, thỉnh thoảng Thiền nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi ra ngoài đun nước nóng, pha trà, trong phòng cũng chỉ thỉnh thoảng mới có một vài câu chuyện. Thời gian dần trôi sang giờ Tý, cũng không biết mọi việc sẽ diễn ra như thế nào, chủ nhân không ngủ, cũng không bảo các nàng rời đi, các nàng đương nhiên không thể về phòng. Hình như hôm nay Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị rất có hứng thú đánh cờ, thậm chí có thể đánh tới tận sáng mai.

Thời gian càng trôi qua, trong lòng Tô Đàn Nhi càng hồi hộp, thấp thỏm, chẳng nhẽ lại không biết xấu hổ bảo:

“Các muội đi ngủ đi.”

Qua nửa đêm, tiếng mõ truyền tới, đêm vô cùng yên tĩnh, do công việc bận rộn nên Hạnh nhi ngáp một cái, Ninh Nghị nhìn sang, Tô Đàn Nhi cũng nhìn sang rồi rớt cục mỡ miệng nói:

“À, Hạnh nhi, mọi người cũng mệt rồi, đi ngủ trước đi.”

Nàng nói xong câu này, tay cầm một quân cờ, cúi đầu tỏ vẻ chăm chú suy nghĩ nước đi. Ba nha hoàn đứng dậy thu dọn trà bánh, Ninh Nghị nhưng nghiêng đầu chào ba cô. Trong khoảng thời gian này, Tô Đàn Nhi mới thoát khỏi bình tĩnh lại được một chút.

Thiền nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi ra khỏi phòng còn bận rộn trên hành lang một chút, giống như muốn sắp xếp công việc ổn thỏa trước khi đi ngủ. Thêm một lúc, Ninh Nghị đứng dậy đi vệ sinh, khi trở về có gặp Thiền nhi, cô gái này có chút trầm mặc, trên tay bưng chậu rửa mặt, nhưng sự trầm mặc này không phải sự uể oải hoặc mất mát, mà chỉ là sự phức tạp trong tâm tình thiếu nữ. Đây có lẽ là chút tình cảm mà nàng không cách nào xử lý được. Thấy Ninh Nghị, nàng thở nhẹ một tiếng.

“Chẳng phải là muội nói buồn ngủ hay sao?”

“Không có chậu rửa mặt nên muội đi lấy.”

Thiền nhi cúi đầu.

Hai người cùng đi qua gian nhà bên kia, Ninh Nghị cũng không biết nghĩ đang nghĩ tới cái gì nhẹ giọng bật cười, Thiền nhi nhìn hẩn, hẩn vẫn cười, giống như việc hôm nay thú vị lắm không bằng, cuối cùng Thiền nhi cũng nhin không được mà bật cười. Khi gần tới cửa phòng, nàng thấp giọng kêu:

“Cô gia...”

“Hả?”

Thiên nhi nhìn hần:

“Cô gia muốn... Ừ, cô gia muốn...”

Không biết nàng muốn nói điều gì nhưng sau một lúc liền lắc đầu: “Không nói nữa.” rồi ôm chậu rửa mặt đi đi tới phòng của mình.

Tô Đan Nhi lúc này đang rất băn khoăn, thời gian càng về khuya càng rối loạn, việc này vừa có chút chờ mong lại vừa có chút sợ hãi.

Tâm tình ngày hôm nay của nàng khá phức tạp, đôi lúc khá xấu hổ, nhưng đối với việc đốt nhà bị phát hiện, trong lòng nàng không dám nghĩ tới nữa, cũng không dám dự đoán kết quả tiếp theo là gì. Không biết tướng công có thể hiểu tâm tình này của mình hay không, không biết mọi việc sẽ phát triển thế nào, sẽ phải đối thoại thế nào, không biết tướng công có bất ngờ hỏi một câu: “Đêm nay ta ngủ ở đâu?” Nếu như hần thật sự hỏi như vậy, mình nên trả lời như thế nào đây?

155. Q.2 - Chương 156: Buổi Sáng Tốt Lành

Ánh sáng nhạt nhòa không biết chiếu từ nơi nào tới, lặng lẽ len lỏi trong phòng, soi sáng một số đồ đạc, thỉnh thoảng từ bên ngoài còn vọng tới tiếng chó sủa, không biết bây giờ là mấy giờ rồi nữa.

Cái màn đang yên lặng bỗng nhiên động dậy, một cánh tay trắng trẻo của con gái thò ra, vươn tới cái gối trên đầu giường khiến nó rơi xuống đất, nằm lẫn lộn trong đồng quần áo và những vật dụng trong phòng. Bây giờ trong phòng vẫn còn tối, cô gái vươn tay tóm lấy cái gối và quần áo lên trên.

Có lẽ là sợ người khác tỉnh giấc nên động tác này rất nhẹ nhàng, qua một lát, cô gái lại vươn tay lấy nốt mấy thứ còn lại, động tác có vẻ khá mệt mỏi, uể oải. Trong ánh sáng mờ mờ, chúng ta có thể thấy rõ đó là một cái yếm, một cái quần nhỏ màu xanh da trời, một cái quần có thêu sen trắng, nó mang theo phong cách của những thiếu nữ, vừa cổ xưa vừa trong trắng.

Có một cái đai lưng bị giật tung, ở giữa vẫn còn hai mối thắt, không còn mặc được nữa. Cũng có thể bởi vì chuyện này mà cánh tay kia lại chán nản ném nó ra ngoài, sau một lát lại động dậy đưa tay kéo nó vào trong màn.

Sau một lúc yên tĩnh, tiếng lịch kịch bắt đầu vang lên, màn được vén, một đôi chân trần trắng như ngọc được đưa ra, đặt chân xuống chiếc đệm gỗ, cô gái lúc này đã ngồi dậy.

Nàng khoác một cái áo choàng, một tay giữ một tay vuốt lại mái tóc đang rối tung, sau đó cúi người tìm kiếm đôi giày thêu của mình, tới lúc chuẩn bị đứng lên, nàng nhíu mày, ôm bụng dưới ngồi xuống.

Trong yên lặng, cô gái há miệng sau đó hơi phùng phùng thở ra một hơi, cố gắng đứng dậy. Nàng hít sâu một hơi, xoay người ngồi xổm xuống thu dọn những thứ vương vãi còn lại sau trận chiến, hiện giờ nàng mới chỉ mặc một chiếc áo choàng và đi giày, thỉnh thoảng cơ thể bị lộ ra ngoài. Ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao mình lại đi thu dọn quần áo, sau khi xong việc bèn đứng dậy, xoay người mở ngăn tủ, tìm quần áo và cái yếm mới mặc vào.

Ánh sáng trong phòng khá yếu, mọi vật chưa rõ ràng, nhưng với thói quen, việc tìm kiếm quần áo không mấy khó khăn, vậy mà khi tìm ra, nàng cũng chỉ ôm trước ngực, quay đầu lại nhìn cái giường, giống như đang suy nghĩ có nên mặc vào hay không. Cuối cùng nàng bỏ quần áo lên đầu giường, xoay người tìm hộp đánh lửa, đốt đèn.

Cố gắng dùng cơ thể che ánh sáng từ ngọn đèn, nàng tới trước cái tủ cẩn thận tìm mấy bộ quần áo, sau đó thổi tắt ngọn đèn, đem quần áo của con trai đặt lên quần áo của mình. Làm xong điều này, nàng mới cởi giày, co mình lên giường.

Cái giường này vốn là của mình nàng, nàng rất quen với nó, chỉ là tối qua có một nam nhân lần đầu tiên xâm nhập vào trong thế giới riêng của nàng. Thế nhưng nàng không khó chịu, có chút thích thú, nàng nhìn người đang ngủ kia, chuẩn bị xốc chăn chui vào trong nhưng lại suy nghĩ gì đó, cởi trường bào trên người rồi mới chui vào. Cái áo choàng được cầm đặt ở bên mép giường.

Cảm giác ấm áp truyền tới, đôi chân nhỏ chạm vào người phu quân. Từ nhỏ tới lớn, nàng hiểu thế nào là trinh tiết, là nam nữ thụ thụ bất tương thân, hành động này là một khái niệm mới mẻ với nàng, lần đầu tiên nàng trần truồng nằm cùng một người đàn ông, cố gắng đem khái niệm mới trở thành một điều đương nhiên.

Nàng cảm thấy mình như thuộc về người kia, trước mặt người này, những quy tắc, hiểu biết xưa cũ không còn thích hợp...

Thực ra nàng cũng chẳng hiểu vì sao lúc này lại ra ngoài làm những việc vừa rồi, chẳng hiểu tại sao khi nàng muốn đi ngủ tiếp lại cởi quần áo. Có lẽ mặc quần áo sẽ khiến tướng công biết nàng vừa tỉnh dậy.

Nàng nghiêng người chuyển mình sang phía phu quân, trong bóng tối, nàng chỉ có thể hành động dựa trên cảm giác, nhưng trong chăn lại cảm giác rõ hơi nóng từ người đối phương tỏa ra. Vì vậy, nàng cúi đầu, lặng lẽ dựa sát vào bên kia, cho tới khi thân hình hai bên chạm nhau. Nhưng có lẽ phu quân nàng cũng cảm nhận thấy điều gì đó, hơi xoay người ôm lấy nàng.

Da thịt tiếp xúc.

Nàng cuộn mình lại, không dám nhúc nhích. Dù thế nào thì nàng vẫn còn đang trần truồng, khi tỉnh táo nàng vẫn cảm thấy xấu hổ, trong lòng nghĩ mình sẽ được phu quân ôm tới khi trời hửng sáng... quần áo vẫn còn ở bên cạnh, có nên mặc thêm chiếc yếm hay không, trong đầu thì nghĩ vậy nhưng cơ thể không dám cử động... thỉnh thoảng nàng còn nghĩ... hay là mình thích được ôm khi ngủ...

Rất cục... đã là vợ của tướng công, sau này đều có thể như vậy...

Trong suy nghĩ, ý thức nàng dần trở nên mơ hồ, rúc vào lòng đối phương tiến vào mộng đẹp...

Lúc tỉnh lại, trời đã hơi sáng, bên ngoài mưa nhỏ, tí tách rì rào.

Nhìn vợ mình cuộn tròn ngủ trong lòng, lúc bình thường sẽ nghĩ giống như ôm một đứa bé, nhưng đây là một cơ thể tràn ngập sức sống, mềm mại mà ấm áp, cảm giác rất thoải mái. Rất ít khi Ninh Nghị có cảm giác này, mà có lẽ hắn cũng chưa từng ôm ai có thể khiến trong lòng cảm thấy ấm áp.

Trước kia... có lẽ nên gọi đó là một kiếp sống đã cực lâu, thời đó hắn chưa bao giờ thiếu đàn bà, cũng đã điên cuồng tìm kiếm niềm vui và sự kích thích trong phương diện này, nhưng khoảng thời gian đó rất nhạt nhòa và chưa bao giờ có cảm giác như lúc này. Giống như khi đó hắn chỉ tìm kiếm phụ nữ là để giải quyết vấn đề sinh lý mà thôi.

Cũng có thời hắn rất hoang dâm, đồng thời ngủ cùng với 3, 4, 5 nữ nhân cũng có nhưng cảm giác rất phiền phức và buồn chán. Việc ôm nhiều đàn bà cùng một lúc hắn cảm thấy mấy người này rất nặng, nhiều khi không cần thiết bởi giải quyết vấn đề sinh lý một người là đủ. Tuy rằng đàn ông thường hay mạnh mẽ quảng cáo năng lực của mình, nhưng mệt vẫn rất mệt.

Tình yêu đối với hắn lúc đó là không có, ngoại trừ thỉnh thoảng nhớ lại thời còn trẻ. Thời đại ngày xưa, chỉ cần có tiền, có vật chất là con gái sẽ sẵn sàng tình một đêm, việc theo đuổi một cô gái cần phải dành một thời gian dài và mất nhiều tâm tư, công việc làm ăn sẽ bị phân tâm, thậm chí đôi lúc còn đau khổ, nhiều khi không thể mang lại thành công trong kinh doanh.

Trong thế giới giản dị cổ xưa này, hắn có thể quên đi nhiều chuyện trước đây, trong thế giới hiện đại ngàn năm sau, dù có ôm lấy đối phương, hắn cũng chỉ cảm nhận được nhiệt độ của chính cơ thể mình, với cảm nhận bây giờ, có lẽ... đây là một sự khởi đầu tốt?

Cứ suy nghĩ linh tinh như vậy, hắn ôm vợ mình ngủ thêm một lát rồi mới quyết định dậy. Tối qua hắn còn nhớ hắn nằm bên ngoài, nhưng không biết vì sao giờ lại nằm bên trong, cho nên khá nhẹ nhàng ngồi dậy, khi nhìn thấy quần áo trên đầu giường thì không khỏi bật cười.

Tốt nhất là qua bên kia tắm rửa, còn về phần Đàn nhi, Thiên nhi và mọi người sẽ hỗ trợ xử lý tất cả, tình hình hôm nay khá đặc thù, cũng là lần đầu tiên hấn ngủ cùng vợ, nên tránh để thê tử xấu hổ, vấn đề vải trắng và chần dính máu, có lẽ nên để các nàng xử lý xong cái đã rồi gặp nhau cũng được.

Kỳ thực nhớ tới tối hôm qua, hấn cảm thấy khá mệt mỏi, dù sao đó cũng là lần đầu tiên của vợ, khi chuẩn bị nàng khá căng thẳng, rứt cổ thè lưỡi. Dù hấn đã cố gắng làm cho nàng thoải mái nhưng khi đi vào nàng khá đau, do chú ý tới cảm nhận của vợ nên hành sự không được nhiều. Xử nữ thật phiền phức, nàng đau đớn, mình mệt mỏi, coi như vợ chồng hòa nhau. Hấn đã tốn khá nhiều công phu, có lẽ sẽ không tạo thành bóng ma ám ảnh với vợ sau này.

Vốn tưởng rằng vợ mình xấu hổ, khi hấn ra ngoài nàng sẽ cố gắng giả bộ ngủ thêm một lúc. Nhưng mà khi chuẩn bị rời đi, có một giọng nói khá nhỏ vang lên:

“Tướng công.”

Quay đầu nhìn, Tô Đàn Nhi đã tỉnh dậy, một tay vén màn, mỉm cười nhìn hấn, nhẹ giọng nói một câu:

“Buổi sáng tốt lành.”

Đây là cách hấn thường chào nàng, thấy nàng nói câu này, Ninh Nghị ngẩn người, bật cười gật đầu:

“Buổi sáng tốt lành...”

Hôm nay là ngày mùng 6 tháng 11 năm Cảnh Hàn thứ 8, cách lễ thành hôn của Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi một năm rưỡi, cảm giác vợ chồng giờ mới có. Giờ đã bắt đầu vào mùa đông, nhiệt độ giảm mạnh, vài ngày sau, tuyết bắt đầu rơi, thành Giang Ninh thực sự bước vào một mùa đông dài.

Trong khu nhà ... căn nhà của Ninh Nghị bị đốt trụi vẫn còn đó, tạm thời không ai động tới, Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi hiện đang ở cùng nhau, tuy rằng có vẻ chật chội nhưng do mùa đông nên không ai nghĩ tới chuyện đổi phòng.

Đầu xuân sang năm, họ tiến hành xây dựng một căn nhà mới, đồng thời bố cục lại khu nhà. Gần đây Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi thường bàn bạc chuyện này, cũng gọi Thiên nhi, Quyên nhi, Hạnh nhi sang xin ý kiến. Buổi tối, chủ tớ năm người thường đốt lò sưởi trong phòng khách, bầu không khí vẫn ấm áp như ngày xưa, đương nhiên, Tiểu Thiên cũng đã hiểu quan hệ giữa tiểu thư và cô gia có tiến triển, ở với nhau thảnh thơi thân mật vui đùa là chuyện đương nhiên.

Tiểu Thiên thảnh thơi cũng cô đơn ước ao, nhưng phần lớn là vui vẻ vì đây là hai người thân nhất của mình, Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi đối với nàng vẫn như trước kia, nàng cũng hiểu, tiểu thư và cô gia mới có tiến triển, không có khả năng Ninh Nghị thu nàng lúc này, thế nhưng khi trang điểm trước gương đồng, nàng vẫn tự nhủ: “Tiểu Thiên không vội, chuyện còn cả đời mà...” Sau đó tự cười với mình, tỏ ý cổ vũ.

Nàng biết cô gia là người như thế nào, sẽ không có chuyện bỏ rơi nàng đâu.

156. Q.2 - Chương 157: Ánh Sáng Và Bóng Tối (1)

Trời vẫn còn nhiều mây nhưng đã bắt đầu trong xanh. Lúc này là giữa tháng 11, mấy hôm nay Đông kinh tuyết rơi nhiều, hôm nay có vẻ rơi ít nhưng màu trắng đã phủ kín một vùng, kinh thành giống như một cái nệm đựng tuyết, những con đường đi lại giống như đang tô điểm thêm những nét vẽ ngoằn ngoèo.

Đi từ Ngự nhai tới quán trà, Lý Tàn quay đầu lại nhìn bức tường hoàng cung nguy nga, thở ra một hơi nóng.

Hai tháng nay hấn đi khắp Đông kinh, tới tận hai ngày trước mới nhận được công văn của Thẩm Quan viện thuộc Lại bộ (1). Bóng ma ngày trước khi hấn đắc tội Lại bộ Thị lang - Phó Anh đã qua, hấn là người đầu tiên được bổ khuyết, chính thức tiến vào con đường làm quan, có thể bắt đầu đại triển quyền cước.

(1) Lại bộ chương quản việc nhận đuổi, khảo hạch, điều động quan lại trong toàn quốc. Bên dưới lập 4 ty là: Minh thanh vi văn tuyển thanh lại ty (ty tuyển chọn quan viên qua con đường học vấn), Nghiệm Phong ty, Kê Huân ty, Khảo Công ty. Đứng đầu mỗi ty là Lang Trung, cấp phó là Viên ngoại lang.

Tháng hai sang năm, hần sẽ bắt đầu bắc thượng tới Hình châu làm huyện lệnh Nam Hòa, mà Nam Hòa là một nơi tốt, thậm chí có mỹ danh “Kho lương Kỳ Nam”, có vị trí rất quan trọng ở Hình châu, rất dễ lập công trạng. Mới nhập quan trường mà nhận được vị trí này đúng là không dễ, có lẽ bức thư mà Tần Tự Nguyên viết cho hần mang đi đã phát huy tác dụng.

Nhớ tới Tần lão, hần không khỏi nhớ tới những phiền phức mà Ninh Nghị gặp phải khi ở Giang Ninh. Lúc hần rời đi, việc Hoàng thượng vừa mới quyết định xong, Tô gia bị Ô gia đâm một dao sau lưng, không biết nguy cơ đã được giải trừ chưa? Lập Hằng chỉ là một người ở rể, càng ở trong tình thế này càng khó xử. Chỉ là mùa đông khó đi lại, tháng hai sang năm đã phải đi nhậm chức, không có cách nào từ kinh thành quay lại Giang Ninh một lần.

Nghĩ tới chuyện này, hần lại cảm thấy đang nợ tình đối phương, người ta gặp chuyện mình không thể hỗ trợ, trong lòng kỳ thực có chút hổ thẹn. Dù gì bây giờ hần cũng đã là một huyện lệnh, lớn nhỏ cũng là một quan viên, nếu như có thể quay về hỗ trợ, chắc chắn sẽ có chút tác dụng, tuy rằng trong tiềm thức hần vẫn cho rằng trong việc này có điều gì đó kỳ quái, Ninh Nghị có thể không cần giúp đỡ nhưng hai người vẫn là bạn bè thân thiết.

Có thể làm huyện lệnh Nam Hòa, cũng có một phần công lao của Ninh Nghị khi tiến cử hần với Tần Tự Nguyên, nhưng cũng chính điều này khiến hần thấy kỳ quái.

Tần Tự Nguyên là một đại nhân vật, tuy rằng lúc tiến cử Ninh Nghị nói rất qua loa, nhưng hần vẫn biết vị đại nho này đã từng làm Thượng thư Lại bộ. Đối với những sĩ tử mà nói, trong ba tỉnh sáu bộ, chỉ có Lại bộ là dính dáng nhiều quyền lợi nhất, trong 6 bộ, tầm quan trọng của Lại bộ là đứng đầu, Tần lão mấy năm trước có thể nói là một trong những người đứng đầu triều đình, dưới một người, trên vạn người, rất ít người có thể sánh bằng.

Nếu không có Ninh Nghị tiến cử, Lý Tần căn bản không biết có một đại nhân vật như vậy ẩn cư Giang Ninh. Sau Hiệp ước Hắc Thủy, Tần Tự Nguyên tự vô thanh vô tức rút khỏi triều đình, mấy năm nay thậm chí còn mang tiếng là “Hán gian”. Lúc nhận được phong thư tiến cử, Lý Tần thậm chí còn hoài nghi ông lão này không... còn sức... ảnh hưởng, có thể một số người trong triều nhớ tình cũ, nhưng có lẽ cũng có nhiều địch nhân bởi hiệp ước Hắc Thủy, mình cảm thư tiến cử của Tần Tự Nguyên không biết có mang lại hiệu quả không tốt hay không.

Nhưng phản ứng sau đó lại mang theo ý vị vô cùng sâu xa.

Hần cảm thấy hầu như mọi công đoạn đều rất thuận lợi, sau khi dâng thư, mất 2 tháng chờ đợi, hần đã được người ta bố trí ột vị trí tốt là huyện lệnh Nam Hòa. Ở kinh thành hai tháng, hần cảm thấy kết quả này có khi không phải do những công sức của mình bỏ ra, những vị quan lớn tươi cười xem thư nhưng cũng có sự đắn đo suy nghĩ, thậm chí hần còn loáng thoáng nghe nói, thánh thượng đã chú ý tới hần nhưng sau đó lại thôi, điều này đúng là có chút dọa người.

Nếu không phải vì mấy năm trước có cái danh hiệu tiến sĩ, không có người chống lưng, cũng chẳng có công tích, hần tình nguyện coi những điều này là giả.

Nhưng mà, cũng có nhiều lúc hần liên hệ mọi thứ với tình hình hiện nay.

Bắc địa đã không còn hòa bình, tất cả mọi người đang chuẩn bị chiến tranh, đây là thứ mà Giang Ninh cũng cảm nhận được, Đông kinh là nơi quan viên tụ tập, áp lực bao phủ khiến cho thần kinh trở nên căng thẳng. Trong bầu không khí này, có người mang hiệp ước Hắc Thủy ra nói, nói triều đình có thâm ý, từ sáu bảy năm trước đã chuẩn bị thủ đoạn, mấy năm gần đây Kim – Liêu phân tranh, Hoàn Nhan A Cốt Đả hùng tài đại lược không muốn ở dưới trướng kẻ khác cho nên mâu thuẫn càng tăng, nhưng trong chuyện này cũng có bàn tay của triều Vũ, âm thầm buôn bán với người Kim nhiều loại vật tư, dẫn tới lòng tham muốn, hư vinh càng tăng. Đây là dương mưu, tranh chấp Kim – Liêu chẳng qua chỉ là chuyện đương nhiên

Thế nhưng... Lý Tần lại cảm thấy có gì đó không đúng, những lời bàn tán hoang đường này có khi là thật. Sự nhạy bén của đám quan lại ở kinh thành hơn bên ngoài rất nhiều, trong khoảng thời gian này, bên ngoài

khắp nơi đều đồn thổi triều Vũ và người Kim bí mật bắt tay, người Liêu không ngừng phái sứ giả tới cầu viện triều Vũ. Nếu đây là những chuyện mà Tần Tự Nguyên bố trí 6, 7 năm trước, giờ hẳn lại cảm thấy tiến cử của người ta, đãi ngộ nhận được hiện giờ âu cũng là điều dễ hiểu.

Kỳ thực năm ngoái đã có người âm thầm bàn tán việc này ở Giang Ninh, hiệp ước Hắc Thủy trông thì như mình chịu nhục, nhưng thực chất là kế ly gián, đuổi hổ nuốt sói, lợi dụng hai kẻ địch mạnh giao phong thu về mười sáu châu Yên Vân, đương nhiên khi đó chẳng ai tin cách nói như mơ này... Tính nghiêm trọng của sự việc quá lớn, đến giờ Lý Tần cũng không tin. Nhưng với quan hệ của Kim – Liêu hiện giờ, kiểu gì cũng phải có một trận đánh, nếu như triều Vũ như gia nhập, Hình châu là mảnh đất nằm trên con đường bắc thượng, Nam Hòa giàu có và đông đúc, đến lúc đó tất trở thành mảnh đất trọng yếu, hẳn chỉ cần quản lý cho tốt, việc kiến công lập nghiệp đã là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Hai ngày nay ngồi suy nghĩ mà nhiệt huyết trong người sôi trào, nếu như lời đồn là thực, nói không chừng... Tần Tự Nguyên ẩn cư ở Giang Ninh bảy năm... sẽ có cơ hội trở mình, nếu vị Thượng thư Lại bộ này có cơ hội phục chức, mũ Tướng chắc chắn sẽ rơi vào đầu, chỉ là Tả tướng hay Hữu tướng mà thôi. Đến lúc đó, Lập Hằng sẽ thuận thế tiến vào triều đình, chuyện này không thể nào tốt hơn.

Nghĩ tới đây, hẳn không khỏi nở nụ cười, mùa đông năm Cảnh Hàn thứ 8 này đúng là mùa đông tươi sáng nhất trong cuộc đời hắn từ trước tới giờ, Lý Tần nhìn ánh sáng trên Ngự nhai, hơi nheo mắt.

Đuổi cường địch, thu Yên Vân, phục non sông Hán thất, rửa mối nhục trăm năm. Thiên hạ đã loạn, thời đại tiếp theo là nơi đại bàng giương cánh.

Tóm lại... có thể trong thời thế này lập nên đại sự...

Lúc này, trong lòng một vị huyện lệnh nhỏ đang nghĩ như vậy...

Gần đây Ninh Nghị nhận ra một vài điều, khách nhân của Tần lão nhiều hơn trước.

Cuối tháng 11, Ninh Nghị cũng khá bận. Năm ngoái, hắn chỉ cùng Tô Đàm Nhi đi bái phỏng các thương hộ, chào hỏi một vài nơi, tầm quan trọng chẳng có vì hắn chỉ là một ông con ở rể, năm nay hắn đã có cái mỹ danh hoặc ác danh “Thập Bộ Nhất Toán”, không còn ai dám khinh thường hắn, điều này ngược lại mang tới cho hắn nhiều phiền phức, nhưng mà, cùng thê tử “tân hôn” làm việc này vốn là chuyện kinh thiên địa nghĩa, dù sao ngủ cũng đã ngủ cùng rồi, oán hận làm sao được.

Ngủ chung chưa được một tháng, hai người vẫn trong thời kỳ trăng mật, chẳng khác nào nam nữ mới kết hôn. Tô Đàm Nhi tuy rất biết kiềm chế và thậm chí nhiều khi nhút nhát, nhưng vì để quan hệ hai người tiến thêm một bước mà quyết định đích thân đốt một căn nhà.

Thường thì, buổi chiều và buổi tối nàng ở trong phòng xử lý chuyện kinh doanh, trông thực sự là một cô gái mạnh mẽ, sau khi xử lý xong mọi việc thì kéo Ninh Nghị ra nói một số việc của con gái, không khác gì mấy so với trước đây, chẳng qua nội dung câu chuyện mang tính riêng tư hơn trước, gồm cả chuyện họ thiết kế nơi này thế nào, sinh cục cưng ra sao, chuyện nhà, chuyện cửa, chuyện kinh doanh, thậm chí nói tới cả chuyện trên giường. Đương nhiên, khi nói tới chuyện này liền bị Ninh Nghị cởi hết quần áo, mùa đông vận động nhiều sẽ tốt cho sức khỏe.

Hiện giờ nàng đã quen với chuyện này, ở trước mặt Ninh Nghị cũng không tới mức quá xấu hổ, nhưng cơ thể nàng rất mẫn cảm, khi bị thích kích quá mạnh thường cau mày nghiêng răng, cố gắng không chịu kêu rên nửa lời. Cảm giác dằn vặt cô gái này rất thú vị, đôi khi Ninh Nghị cố ý dừng lại, nàng liếc mắt nhìn Ninh Nghị, sau đó dằn mạnh một quyền, môi bấu ra có chút tức giận, mắt nhắm lại, quay đầu đi, kéo chăn che mặt: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút...”

Nàng chủ động làm việc nhỏ nhỏ này nhưng lại xấu hổ không khác gì làm chuyện lớn, Ninh Nghị cũng thích loại cảm giác này.

Khuê phòng vui vẻ có không ít chuyện thú vị, giường của Tô Đàm Nhi đã dùng nhiều năm, hai người ngủ chung được khoảng nửa tháng thì bắt đầu có tiếng kêu kệt, hôm sau khi Ninh Nghị trở về nhà phát hiện ra giường chiếu đã bị dọn bay, một vài gia đình nhẹ chân nhẹ tay khênh một cái giường mới vô cùng chắc chắn đi vào. Sở dĩ họ nhẹ chân nhẹ tay là bởi vì Tô Đàm Nhi đang ngồi bên cạnh xử lý công việc, chắc là đã nhắc

họ không nên làm ảnh hưởng tới nàng, bởi vậy những người này cũng không thể làm gì khác hơn là cố gắng rón rén.

Rõ ràng là Tô Đàn Nhi bảo thay giường, nàng cũng ngồi bên nhưng lại chẳng chú ý gì cả, khiến cho đám gia đình muốn hỏi mà không dám mở lời, đành phải cậm cùi phát huy trí sáng tạo. Ninh Nghị cảm thấy rất buồn cười, hắn kéo một cái ghế ngồi xuống, sau đó phát hiện mình hình như ngồi vào vị trí ảnh hưởng tới công việc của người khác nên kéo ghế ngồi sát Tô Đàn Nhi, mặt Tô Đàn Nhi đỏ bừng nhưng vẫn cậm đầu xử lý công việc.

157. Q.3 - Chương 158: Dư Âm

Tết mới qua, Nguyên Tiêu chưa tới, đường phố bên sông Tần Hoài vẫn ngập tràn không khí mừng vui, tiếng pháo thỉnh thoảng truyền tới, một số cửa hàng khai trương đầu năm, khách vào khách ra rất là náo nhiệt, thỉnh thoảng có một vài đứa nhỏ cầm pháo ném loạn, hi hi ha ha chạy hùa vào dòng người.

Bầu không khí vui mừng nhưng trời rất lạnh, trên đường, tuyết đã được quét sang hai bên, đắp đồng mà không có dấu hiệu tan đi, trông chẳng khác gì những hòn núi nhỏ. Trong các quán trà, quán rượu, thanh lâu bên đường bố trí rất nhiều lò sưởi, thậm chí còn đặt cả ở bên đường nhằm để băng tan, khách nhân dễ đi lại, trong phòng thì xa hoa, rèm che chướng rủ, ấm áp vô cùng, khói hương thơm phảng phất, tiếng đàn, tiếng hát vang lên như kỳ ảo, cô gái đánh đàn duyên dáng, xinh đẹp.

Chén trà mới châm, nước sóng sánh, hơi nóng bốc lên.

“Cuối năm đã qua, năm mới về, mấy hôm nay có đại sự gì phát sinh không?”

“Cũng giống Đường huynh thôi, tiểu đệ ra thành tế tổ, tiếp trưởng bối trong nhà, nào có tin tức gì đáng nói.”

Khung cảnh êm đềm, hai người đang ngồi nói chuyện, một người là Bộc Dương Dật, người còn lại là Đường Húc, đều là người trẻ tuổi nổi bật trong thương trường Giang Ninh, Đường Húc khá tao nhã, không chỉ trên phương diện kinh doanh mà văn tài cũng rất khá. Hai người này vừa là đối thủ, vừa là bạn tốt, thỉnh thoảng cũng gặp nhau, uống trà nói chuyện phiếm, hôm nay vô tình gặp gỡ, vừa lúc hoa khôi Khởi Lan cũng ở đây đánh đàn tiếp khách.

“... Vừa rồi ra khỏi thành có nghe nói phương bắc gặp tuyết tai, Lâm Thọ Châu có chở một nhóm hàng tới đây, trên đường đi bị tuyết lở, mất toàn bộ vốn, khá đáng thương.”

“Lâm Thọ Châu có rất nhiều thủ đoạn, đông vay tây mượn, kiểu gì cũng qua được, ha ha, chỉ là hai năm nay hắn kém may mắn mà thôi...”

“Hắn đúng là lợi hại, sắp chiến tranh, nghe nói hắn đã đầu tư rất nhiều vào phương bắc, một khi chiến tranh bùng nổ, hắn sẽ phát tài lớn, chắc giờ đang bày bố tính toán, coi như là phú quý hiểm trung cầu...”

“Mọi người gần đây đang bàn tán khá nhiều về chuyện vài bố, hai ngày trước uống rượu với mấy người trong Chức Tạo viện, họ đều thở dài.”

“Sao? Chuyện năm ngoái còn chưa đủ ư? Giờ lại có chuyện gì? Tiết gia có hành động à?”

“Vẫn là Tô gia và Ô gia.”

Bộc Dương Dật nhấp một ngụm trà, nói với vẻ ngoài ý muốn:

“Từ cuối tháng 10 năm ngoái tới giờ, chuyện Tô gia vẫn chưa xong à?. Ô gia bị Ninh Nghị tính kế thảm bại, hiện giờ vẫn còn đang bàn giao các mối làm ăn, chẳng nhẽ không phục định gây chuyện tiếp?”

“Vẫn còn dư âm.”

“Dư âm vẫn còn?”

“Tôi cũng chỉ đoán vậy, người trong ngành vải nhay bén lắm, chắc cũng đã kịp hành động hết rồi... Ô gia chủ động nhận toàn bộ định mức vải Tuế ở Giang Ninh, thậm chí còn đi lại với quan viên các cấp nhiều hơn trước.”

“Nhận vải Tuế? Họ điên à?”

“Bất đắc dĩ mà thôi, nghe nói gần đây Ô gia xài tiền như nước, núi băng trong nhà dù lớn nhưng lần lượt bị Tô gia lấy mất một phần ba, giờ lại nhận vải Tuế, chuẩn bị xong ổn thỏa cũng mất đi một nửa, tới tận cuối năm mọi người mới phát hiện ra, mà hành động lần này của họ quá dọa người. Hiện giờ số vốn của Ô gia chắc cũng không đủ một phần ba so với trước, hơn nữa mấy năm tiếp theo chắc phải liên tục bận rộn với việc Hoàng thương. Tôi có gặp Ô Khải Long một lần, hắn khiêm tốn hơn trước nhiều.”

Bộc Dương Dật há miệng:

“Tại sao lại như vậy?”

“Huỳnh đoán xem, tôi cũng mới nghe nói.”

Nâng chén trà đặt lên miệng, sau đó trợn hai mắt, buông xuống nói:

“Vải chuyện vải phai màu... không giải quyết được ư?”

Câu này không giống hỏi mà giống câu dự đoán sâu xa.

Đường Húc ở đối diện gật đầu:

“Tôi cũng đoán như vậy, mà cũng đã có không ít người nhận ra.”

“Chuyện này đúng là biến đổi bất ngờ, đến tận giờ vẫn chưa xong...”

Bộc Dương Dật lăm lăm một câu, biểu tình phức tạp.

“Tất cả đã bị lừa, ngay cả sau khi mọi việc ngã ngũ mọi người vẫn bị lừa.”

Đường Húc cười lớn:

“Từ khi người của Tô gia bị ám sát, mọi người đã bị lừa rồi, tháng 8 – việc Hoàng thương, mọi người cũng bị lừa, thậm chí còn nhìn Ô gia với ánh mắt kinh sợ, cuối tháng 10, Tô gia họp họ, mọi người mới nhận ra Ô gia bị lừa, thậm chí bị lừa tới mức chẳng hay biết gì... Căn cứ vào thái độ của Tô gia lúc đó, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Tô gia đã đạt thành hiệp nghị với Ô gia, đem vải hoàng kim thực sự ra áp chế Ô gia, hiện giờ xem ra...”

Hắn nhấp một ngụm trà, thái độ phức tạp:

“Đúng là tay không bắt giặc, thật khiến kẻ khác bội phục...”

Bộc Dương Dật trầm mặc một hồi rồi nói:

“Nói vậy thì chắc chắn Tô gia không dùng vải hoàng kim thực sự đổi lấy một phần ba gia sản của Ô gia, mà đang dùng một bí mật nào đó. Cuối tháng 10 mọi chuyện đã được công khai, chẳng ai nghi ngờ điều này, thật đúng là... Thập Bộ Nhất Toán...”

“Hôm nay mới nhận thấy.”

Đường Húc gật đầu:

“Ô gia căn cơ hùng hậu, dù mất một phần ba nhưng cũng có thể bảo trì thế chân vạc trong ngành vải Giang Ninh. Cái quan trọng là hai nhà Tô gia – Ô gia đã kết thù, nếu tôi là Ninh Nghị chắc chắn sẽ không cho cục diện này tiếp diễn, sẽ triệt để tiêu diệt Ô gia, khiến họ không còn lực cạnh tranh mới có thể yên tâm. Trước đây nghĩ tới chuyện này sẽ cảm thấy nó quá sức tưởng tượng nên không ai nghĩ tới mà thôi, lúc đó chỉ thấy Tô gia đã chiếm tiện nghi lớn... Tiết gia bỏ qua một cơ hội tốt, ai ngờ... Ninh Nghị này bề ngoài thì ôn hòa nhưng kì thực... rất đáng sợ.”

Hai người cơ bản chỉ là ngồi nói chuyện phiếm cho vui, việc kinh doanh của gia tộc họ lớn gấp nhiều lần so với Tô gia, cũng không sợ bị cạnh tranh nghề nghiệp, thế nhưng qua cuộc nói chuyện, đôi bên đều cảm thấy

kinh ngạc và sợ hãi. Vốn kết quả họp họ tháng 10 đã khiến người khác kinh hoàng, nay còn kể trong kể, kéo dài mãi tới tận bây giờ, khiến cho tài sản của Ô gia còn lại có một phần ba. Quan trọng nhất là, kẻ đứng đằng sau chỉ là một thư sinh.

“May mắn không phải kẻ thù của hân.”

“A, kỳ mưu bực này sợ rằng không phải do một mình hân nghĩ ra, kiểu gì cũng phải có trùng hợp bên trong. Bộc Dương huynh chưa chắc đã sợ hân. Hơn nữa tiểu đệ còn nghe nói quan hệ cá nhân của huynh và Ninh Lập Hằng khá tốt, chẳng nhẽ trước đây huynh không nhận ra người này như thế nào ư?”

“Đôi bên có gặp vài lần, chưa thể nói tới quan hệ cá nhân. Người này tính tình đậm bạc, không có hứng thú với việc tụ hội tìm vui, trước đây ta chỉ cho rằng hân lợi hại trên phương diện văn chương, không ngờ lần này xuất thủ, sóng gió nổi lên kinh người. Một đại thế gia như Ô gia còn bị hân chơi cho thiếu chút nữa sụp đổ... Tháng 10 năm ngoái ta có tới bái phỏng hân nhưng không thành, chỉ nghe nói sau khi việc Hoàng thương được định đoạt, hân tiếp tục dạy học ở thư viện Dự Sơn, thỉnh thoảng cũng có gặp trên đường, thấy hân chẳng quan tâm gì nữa tới chuyện kinh doanh nữa, trí tuệ bực này chắc chắn hơn ta với huynh nhiều lắm.”

“Lại có quái nhân bực này.”

Đường Húc cười cười, giơ chén trà, sau đó nói:

“Tôi cũng đang nghĩ, nếu sau này có ai muốn tính kế Tô gia, sợ rằng phải tính đủ cân nặng của Ninh Lập Hằng ở phía sau...”

Ngẫm lại tình hình Tô gia hiện giờ, nếu coi Tô gia là địch nhân, vậy thì phải đối đầu với “Thập Bộ Nhất Toán” Ninh Lập Hằng, nghĩ tới thôi cũng đủ khiến người khác dợn người, chỉ một lần vung tay đã lấy đi mất một phần ba gia sản của Ô gia, điều này khiến người phải kinh hãi không ngừng.

Ở phía sau bức rèm che, Khởi Lan vừa đánh đàn, vừa chú ý lắng nghe nội dung câu chuyện của hai người này.

Chuyện về tài tử giai nhân luôn được người khác chú ý, nàng hiện giờ đã hoa khôi, thỉnh thoảng nghe người ta nói tới Ninh Nghị, rồi lại gán ghép với nàng, điều này khiến nàng có một cảm giác lạ thể nào ấy. Ninh Nghị là tài tử kỳ quái nhất Giang Ninh, được người ta gọi là đệ nhất tài tử mà chẳng vui mừng, trước đây chẳng có tài tử nào như vậy. Thế nhưng cứ nhắc tới cái tên Ninh Nghị là người ta lại cảm thấy hân lợi hại, điều này khá kỳ quái.

Hân không thích giao du với người khác, nhưng nếu như có hứng thú thì kiểu gì cũng phải gặp mình. Thỉnh thoảng Khởi Lan lại nghĩ như vậy, dù sao mình cũng không giống người thường, thậm chí trong lần thi hoa khôi lần trước, chẳng phải hân đã tặng mình mấy ngàn lượng hay sao.

Đương nhiên, đi kèm với địa vị, nàng hiện giờ rất bận, phải thay Bộc Dương gia đãi khách, báo đáp ơn tri ngộ..., trong quá trình này nàng cũng quen một số tài tử lợi hại, không có thời gian rảnh nghĩ tới Ninh Nghị nhiều, nhưng mỗi lần nghĩ đến lại cảm thấy thích thú. Nàng cũng nghe nói tới chuyện Ninh Nghị có lui tới với Nguyên Cẩm Nhi đã hoàn lương, nhưng sự thực thế nào thì không biết, trong giới thanh lâu này, lời đồn đãi thiếu gì.

Cuộc gặp hôm nay không cần nàng phải nói, chỉ là ở bên đàn hát là được rồi. Bộc Dương Dật, Đường Húc lại hàn huyên thêm một lúc mới đứng dậy cáo từ, Bộc Dương Dật còn nói mấy ngày nữa sẽ bái phỏng Tô gia, nhân tiện mời Ninh Nghị tham gia hội thơ Nguyên Tiêu... không biết hân có tới hay không, Khởi Lan trong lòng suy đoán.

Bộc Dương Dật còn bận việc nên sau khi tiễn Đường Húc liền chia tay với Khởi Lan, mỗi người một ngã, dù sao Khởi Lan cũng có nhà hoàn, phu xe sẽ đưa nàng về. Trên đường về, Khởi Lan nhìn thấy Ninh Nghị và Nguyên Cẩm Nhi.

Tết đã qua, trên đường phố đã có không ít người đi lại, số người thuần túy dạo phố không nhiều, phần lớn đều là tới nhà chúc tết. Xe ngựa chạy tới cuối đường, nàng vén rèm lên thì thấy Ninh Nghị và một người tiến vào một lầu lầu cạnh sông, trông người kia hình như giống Nguyên Cẩm Nhi, thế nhưng nàng lại cảm thấy không giống, cuối cùng đành bảo xe ngựa dừng lại.

Chủ yếu vẫn là lúc này Bộc Dương Dật và Đường Húc có nói đến Ninh Nghị, lúc này Khởi Lan xuống xe nhìn mới nhận ra, quán rượu kia vẫn đang trong quá trình hoàn thiện, đang ngừng thi công vì ngày tết. Bố cục của quán rượu này rất lạ, phong cách khác với bình thường, giờ không có thời gian quan sát tỉ mỉ nhưng bố cục kiểu này khiến cho tầng 2 của quán rượu phát huy nhiều tác dụng hơn trước, cũng phải mất khá nhiều công phu mới thiết kế được kiểu này. Bởi trời lạnh, Ninh Nghị mặc áo khá dày, đầu còn đội mũ lông nên trông có chút quê, cô gái bên cạnh mặc áo nâu, mang mũ lông màu trắng, tuy rằng có phần thanh lệ nhưng nhìn từ xa chẳng khác gì con gấu mèo.

Khởi Lan nhìn kỹ nhận ra, người đi cùng với Ninh Nghị chính là Nguyên Cẩm Nhi, người đã thoái ẩn.

Đối với một hoa khôi mà nói, hôm nay Khởi Lan mặc quần áo vừa đẹp vừa ấm, phải nói là tốn khá nhiều công phu chọn lựa. Trước kia Nguyên Cẩm Nhi cũng là hoa khôi, thế nhưng chắc chắn không thể tỉ mỉ chọn trang phục như nàng. Ninh Nghị và Nguyên Cẩm Nhi đi vào trong quán rượu, tay cầm một tờ giấy, nhìn quán rượu chỉ tỏ bày biện. Khởi Lan nhíu nhíu mày, bảo nha hoàn đứng chờ rồi lật đật chạy tới.

Quán rượu này mới hoàn thiện được một nửa, thậm chí một vài cửa sổ còn không đóng, Ninh Nghị một tay cầm giấy, một tay cầm bút thương lượng với Nguyên Cẩm Nhi, thỉnh thoảng còn đặt xuống bàn viết viết gì đó, Nguyên Cẩm Nhi thì chạy loạn di chuyển đồ đạc giữa quán. Tiếng đối thoại bên trong truyền tới:

“... Không cần thay đổi quá nhiều nhưng kiểu gì cũng phải ngăn nắp, sạch sẽ... Ủ, kỳ thực gần đây quá bận, hai học trò kia thì một người cả ngày bắt thực nghiệm, mà phiên hơn một chút là... cô nhóc kia gần đây cũng phụng phịu, mới mười ba tuổi, năm nay 14 mà người trong nhà đã chọn rể, cho nên rất phiền...”

“Mười bốn tuổi là lớn rồi, có thể thành thân,... ít nhất ... cũng đính hôn được.”

“Ý nghĩa của vấn đề tuổi tác, cô không hiểu hết đâu... Ủ, tôi định bố trí thêm mấy cái ghế nữa... Mà cô cũng lớn rồi, sao không lấy chồng đi?”

“Tôi mạng khổ, chỉ có thể cùng Vân Trúc tỷ sống nương tựa lẫn nhau... Huynh đừng hy vọng! Được rồi, được rồi, gần đây tôi đang nghĩ, không biết có thể đổi Trúc ký thành Cẩm nhi quán được không? Huynh đồng ý là tôi đi đặt biển liền.”

“... Đổi hai quán này thành Cẩm Nhi quán.”

“Đúng.”

“Được, không thành vấn đề, tùy cô.”

“Sao huynh lại kỳ quái thế...”

Hai người ở bên trong nói thêm mấy chuyện linh tinh, có mấy câu nàng nghe không hiểu, nhưng... cảm giác này thật ấm áp.

Cứ như là người một nhà, giống vợ chồng hoặc là huynh muội.

158. Q.3 - Chương 159: Dự Báo

Chiều nay, khi Ninh Nghị đi dạo mới gặp Nhiếp Vân Trúc và Nguyên Cẩm Nhi. Gần tết, việc thi công quán mới của Trúc ký tạm ngừng, nhưng thấy Nguyên Tiêu đến nơi rồi nên tiếp tục triển khai, Ninh Nghị cũng bận rộn hơn một chút, hay bị kéo sang đây xem tình hình, trong khi Vân Trúc phải đi lo chuyện hàng hóa thì nhánh bên này giao cho Cẩm Nhi lo liệu.

Thực ra lúc này cấu tứ của cửa hàng cơ bản đã hoàn thành, những chuyện cần Ninh Nghị quyết định không nhiều. Còn về phần cửa hàng tên gọi là Nhị quán hay Cẩm nhi quán, Ninh Nghị không quan tâm. Quán rượu này xây cạnh sông, có rất nhiều cửa sổ chưa hoàn thiện, gió lớn mang theo tuyết bay vào trong, cũng may là hai người mặc nhiều áo, công phu hạng trung của Ninh Nghị đã có chút thành tựu, mà Nguyên Cẩm

Nhi từ trước tới giờ đều hoạt bát, vừa nãy còn mạnh mẽ tuyên bố trời tuyết tắm sông, không nghĩ mà run.

“Khi nào mọi chuyện hoàn thành, tôi sẽ quyết định tự lên sân khấu biểu diễn 3 ngày để lôi kéo mọi người.”

“Đã lâu không biểu diễn rồi, kiểu gì mọi người cũng phải lác mắt.”

“Cút, tôi chỉ biểu diễn trước mặt Vân Trúc tỷ... Á, mà huynh nghĩ gì thế?”

“Tôi không nhìn thấy, chắc là sẽ rất kém đấy.”

“Tôi nói là lên sân khấu biểu diễn mà.”

“... Chỉ mỗi huynh nhìn thấy, ít làm loạn đi.”

Tuy rằng tính tình đôi bên không hợp nhau nhưng rất nhiều chuyện Nguyên Cẩm Nhi bội phục Ninh Nghị, nàng có kỳ vọng rất cao với việc cửa hàng mang tên mình, muốn lên sân khấu biểu diễn để lôi kéo mọi người nhưng khi Ninh Nghị nói như vậy thì nàng chỉ bĩu môi, không hề nhắc tới.

“Vậy chỉ có thể mời các tỷ muội trước đây tới biểu diễn, rất tốn tiền đấy.”

Cẩm nhi kéo ghế vào trong góc khuất gió, chị em của nàng nhiều, cũng đã từng giúp Trúc ký kiếm mồi làm ăn, nhưng khi dùng đến tiền lại rất keo kiệt, đôi khi còn ngồi xem Vân Trúc tính toán sổ sách, tức giận chỉ vì một khoản nào đó tiêu quá nhiều tiền không cần thiết.

“Có danh tiếng rồi thì không cần tiếp tên xú nam nhân như ta nữa, lợi cả đôi đường.”

Ninh Nghị kéo mấy cái ghế đặt lên bàn để tạo không gian, vừa cười vừa nói:

“Hơn nữa sau này khi Trúc ký vang danh, có thể tự bồi dưỡng một nhóm người cho riêng mình.”

“Bồi dưỡng...”

Cẩm nhi trợn mắt, nhỏ giọng nói:

“Huynh muốn mở thanh lâu?”

“Sao cô lại có ý nghĩ không thuần khiết như vậy!”

Ninh Nghị trừng mắt nhìn nàng:

“Sau khi... quy mô của Trúc ký ổn định rồi, có thể bồi dưỡng, huấn luyện một vài bé gái, thậm chí bé trai cũng được, dạy cho họ nghề nghiệp, lập gánh hát, từ hí khúc ca nghệ đến xiếc ảo thuật, dù sao đám trẻ con bên ngoài không có cơm ăn rất nhiều, chúng ta làm việc này tức là tích thêm chuyện tốt, giải quyết vấn đề lao động thặng dư.”

Nghe Ninh Nghị bàn về kế hoạch phát triển, Cẩm nhi sửng sốt suy nghĩ:

“Vậy... cần rất nhiều tiền, nếu không có thanh lâu, gánh hát căn bản không ăn thua... hơn nữa... phải có nhân tài mới được...”

Nàng đúng là chưa nghĩ tới việc này, việc tìm nơi biểu diễn có khác gì gánh hát rong, trong khi muốn lập được một gánh hát lại tốn rất nhiều tiền.

“Khi lập được khoảng 3 chi nhánh kiểu này, gà sinh trứng, trứng lại sinh gà, lúc đó tiền quay vòng vốn như nước chảy, chúng ta chỉ có mỗi việc là tách nó ra thành những dòng tiền đầu tư nhỏ.”

Ninh Nghị viết một vài thứ lên giấy:

“Quan trọng nhất là... quan trọng phải cấu kết, Vân Trúc đã khá quen nhà Tần lão, cũng quen với Khang phò mã... Ông lão này gần đây thiếu ta khá nhiều việc, cho nên ít nhất cũng đảm bảo được lợi nhuận thuận buồm, không bị quan phủ quấy rầy...”

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

“Hơn nữa, quán phải làm thật sang trọng, phát triển nhanh về phía nam, tới tận Tô Châu, Hàng châu, đẩy lên phong trào giải trí mới, chỉ cần kinh doanh và quảng cáo tốt, lợi nhuận luôn có. Triều Vũ này... ngoài

người nghèo ra thì ai cũng có tiền. Đương nhiên, còn phải tính xem các cô có thích làm lớn hay không, nếu không chúng ta dừng lại cũng được.”

Những việc làm ăn kiểu này, Ninh Nghị có đủ năng lực tính toán, hướng chi thời đại hiện nay, việc quyết định trong kinh doanh không phải tính toán tốt, mà là có chỗ dựa vững chắc, việc để cho Trúc ký tựa lưng vào phủ Phò mã thì không cần lo lắng quá về việc gì. Trước kia không thể nói với Vân Trúc những điều này, bây giờ Cẩm Nhi nghe xong mà mặt mày kinh ngạc, đảm chiêu suy nghĩ xem sau này mình có cần làm một đại phú bà hay không, nhưng sau đó lại nghĩ những điều này do tên Ninh Nghị thói tha này nói, cho nên nàng quyết định không tin.

Trong khi hai người đang trò chuyện, Vân Trúc đi từ bên ngoài vào, vừa đóng cửa vừa nhìn ra con đường phía trước. Vân Trúc khác với Cẩm Nhi, Cẩm Nhi là người biết ăn mặc, nhưng Vân Trúc chỉ mặc những bộ đồ bình thường, màu sắc đơn điệu, nhìn xa có chút quê mùa, nhìn gần thì không hợp với dung nhan của nàng. Thấy nàng tới đây, Cẩm Nhi nở nụ cười nhìn xung quanh hỏi:

“Vân Trúc tỷ nhìn cái gì đấy?”

“À, vừa rồi hình như thấy... Khởi Lan cô nương, có lẽ là nhầm.”

“Khởi Lan?”

Cẩm Nhi đẩy cửa ra nhìn ngó xung quanh:

“Trùng hợp thôi, chúng ta trước đây đâu có quen với cô ta, lúc trước thi hoa khôi còn kết thù nữa, chắc chắn cô ta không có quan hệ gì với chúng ta.”

“Muội kết thù với Khởi Lan cô nương hồi nào...”

“Cô ta đoạt hoa khôi, hơn nữa tên họ Ninh này lại tặng 2000 đóa hoa, hại muội mất mặt, thù này khá lớn.”

Trước đây Nguyên Cẩm Nhi không muốn tranh hoa khôi, nhưng do lần này chuyện có liên quan nên đem ra nói, ý muốn chỉ trích Ninh Nghị vô sỉ. Vân Trúc nghe mà bật cười, Ninh Nghị bắt đắc dĩ vỗ vỗ trán, hẳn thấy trên cửa sổ có một đồng tuyết bèn đi tới, bốc một vốc, sắc mặt Cẩm Nhi co lại, muốn chạy trốn. Vân Trúc cười:

“Đúng rồi, ném muội ấy.”

Ninh Nghị làm gì có tâm tình thương hương tiếc ngọc, đặc biệt là những người hay khiêu khích đối thủ như Nguyên Cẩm Nhi, vốc tuyết bay tới, Cẩm Nhi ôm lấy đầu kêu “a” một tiếng, sau một khắc, hoa tuyết tung tóe.

Vân Trúc rút cổ, căn bản không kịp phản ứng nắm tuyết đã trúng đầu nàng. Ninh Nghị vẫn duy trì tư thế ném tuyết, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Cẩm Nhi nhin cười, một lát sau, khuôn mặt đỏ bừng.

“Còn tự xưng là võ lâm cao thủ... ngay cả ném tuyết cũng không trúng...”

Vân Trúc vuốt tuyết trên đầu, hai vai sụp xuống, ánh mắt hơi có chút u oán, sau đó mím môi bắt đầu đi ra ngoài, Cẩm Nhi cười hì hì cũng bước đi, hai cô gái bắt đầu bốc tuyết.

“Này, nước lũ nhấn chìm miếu Long vương (1), chỉ là hiểu lầm thôi... Vân Trúc, nàng hiểu chuyện hơn Cẩm Nhi mà, hai người không thể như vậy...”

(1) Nước lũ nhấn chìm miếu Long vương: ý nói người mình nhưng không nhận ra nhau nên xảy ra hiểu lầm. Long vương là người điều khiển lũ, vậy mà nước lũ lại nhấn chìm miếu của chính ông ta.

Sự thực chứng minh cho dù là người hiểu chuyện cũng không bao giờ thích chịu đòn vô cớ, khi ba người xuất hiện trong đại sảnh quán rượu thì Ninh Nghị đang vuốt bọt tuyết trên người, sắc mặt có chút bất đắc dĩ.

“Công phu ám khí muốn luyện tốt thật vất vả...”

“Vậy chứng tỏ công phu ám khí của huynh không tốt bằng chúng ta.”

Nguyên Cẩm Nhi sửa sang lại tóc, làm như mình vừa mới chà đạp người khác một phen, sau đó quay đầu lại nhìn những đồng đồ còn đang chờ lắp:

“Tháng hai có thể khai trương không?”

“Có thể.”

Ninh Nghị gật đầu:

“Quán thứ hai.”

“Cẩm nhi quán!”

“Được rồi, cô quyết định...”

Thời gian đã không còn sớm, việc lắp đặt ở quán rượu thế nào đã quyết định xong, thực ra việc này cũng không quan trọng với ba người, họ chia tay ở đầu đường, Vân Trúc và Cẩm Nhi ngồi xe ngựa trở về, Ninh Nghị tiếp tục đi bộ.

Trời vẫn lạnh, tuyết trong thành hơi dày, trên đường về nhà, nhìn quán trà, quán rượu hai bên đường, lại thấy người đi đường thanh thoi, biểu thị năm nay thái bình bội thu. Ninh Nghị suy nghĩ một chút về hướng phát triển của Trúc ký, việc này tuy nói là kinh doanh nhưng đối với hắn chẳng khác nào thao tác mời rượu mọi nhà.

Lý trí nói cho hắn biết phải phát triển về phía nam, triều Vũ đã suy yếu lâu ngày, người Liêu cũng tốt mà người Kim cũng được, dù tình hình có phát triển ra sao, tương lai họ đều ở phương bắc giết tới nơi này, phía nam sẽ thái bình lâu hơn một chút. Nghĩ tới những chuyện này, bỗng nhiên lại nhớ tới việc phát triển Lữ Lương Sơn của Lục Hồng Đề, việc này rất khó, hơn nữa nơi đó quá nghèo, lại thêm Điền Hổ làm loạn, sau này muốn kinh doanh làm ăn chắc phải kiếm hình thức khác.

Việc Ninh Nghị dự tính kinh doanh, đương nhiên nguyên nhân không phải vì muốn phát triển mở rộng ra toàn quốc, mà nguyên nhân quan trọng nhất là lấy lực hỗ trợ việc phát triển vũ khí. Nếu có làm được thì hắn sẽ không giao cho Khang Hiền, bởi lý do rất phức tạp.

Thứ nhất, thời đại này không ai biết nhiều về súng ống, mà bản thân hắn cũng vậy, nếu muốn chế tạo ra cái gì đó có thể ngăn cơn sóng dữ, vậy Ninh Nghị phải dành rất nhiều thời gian, chắc chắn hắn phải lộ mặt, nội bộ quan trường lục đục với nhau, phía trên còn có một hoàng đế, Ninh Nghị không sợ không ứng phó nổi với những hiểm khích này, mà là hắn sợ phiền phức, hắn không thích mấy kẻ hoa chân múa tay, lưỡi uốn thay lao động. Thứ hai, hắn không có đồng cảm với triều đại này, thậm chí đồng cảm với Lục Hồng Đề còn nhiều hơn, hắn rất thích nữ nhân kiên cường, nếu có khả năng hắn sẽ trợ giúp nàng.

Khi để một ý nghĩ của mình mở rộng tới phạm vi “quốc gia”, hắn biết những suy nghĩ của mình đã trở nên phù phiếm, hiện giờ mới có chỉ hai cửa hàng nhỏ đã nghĩ tới việc mở rộng ra toàn quốc rồi. Thời gian này, Ninh Nghị chẳng qua chỉ cắm đầu ở trong thành, gần đây mới theo Đàn nhi đi chúc tết, còn lại toàn làm những việc lật vật.

Thời đại này không phải là thời đại bùng nổ thông tin, không ai có thể tự do nói tới chuyện chính trị hoặc là yêu nước. Người đời sau nhìn vào lịch sử có thể thấy những ai yêu nước, những câu chuyện anh hùng bi tráng, buồn vui lẫn lộn, nhưng ở xã hội này, việc chiến tranh ở phương bắc không mang lại nhiều ảnh hưởng, công việc làm ăn luôn có liên quan tới tiểu thương người Liêu, còn việc người Kim thế nào thì đám thư sinh ở thuyền hoa chẳng thể nào biết được.

Ninh Nghị thỉnh thoảng qua cuộc nói chuyện với Khang Hiền và Tần lão có thăm dò thêm một số tin tức tình báo. Càng tiếp xúc nhiều thì Ninh Nghị càng tỏ vẻ thanh tu khi nhàn nhã dạo chơi trong thành, hoặc dạy học nơi thư viện, rung đùi đắc ý làm công việc gõ đầu trẻ, vợ ở nhà vừa tính toán sổ sách, vừa cười thật xinh tươi nhìn hắn, cuối cùng, hắn cũng có cảm tình với một vài thứ thời đại này.

Nhưng có một số cảm giác nào đó đang mở rộng, cuối năm, số quan viên bá phổng Tần lão ngày một nhiều và ngày một phức tạp, hắn khẳng định, sau này Tần lão chắc chắn không thể sống đời đánh cờ bên sông Tần Hoài này được nữa rồi. Tần lão cụ thể đang làm những gì, Ninh Nghị không rõ ràng lắm, chỉ có thể hình dung đại khái qua những lời đồn đại bên ngoài. Ở mặt này, ông cụ cực kỳ trầm ổn, bình thường nói

chuyện không nhắc tới bao giờ nhưng Ninh Nghị có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng. Tần lão cũng thế, mà Khang Hiền cũng thế, tất cả mọi người đang đợi chuyện ở phương bắc nổ ra.

Nhưng chuyện đó tạm thời chưa có.

Mùa xuân năm này, hai nước Kim - Liêu ký kết hiệp định đình chiến. Chiến tranh sắp bùng nổ lại bị ai đó kéo lên cao...

159. Q.3 - Chương 160: Sáng Sớm

Trời còn chưa sáng hẳn, bình minh mới lên mà trong phòng ngủ đã ồn ào.

“... Sau khi tin tức được truyền đi, mấy ngày nay mọi người bàn tán náo nhiệt lắm, đặc biệt là đám học trò, bán tán rất kinh...”

Quần chăn, Tô Đàm Nhi đứng dậy, vươn tay chỉnh quần áo cho tướng công. Lúc này còn chưa hết tháng giêng, trời bên ngoài vẫn rất lạnh, tối qua tuy rằng phòng có đốt lửa sưởi ấm, nhưng giờ này đã cháy hết, nhiệt độ cũng giảm, Tô Đàm Nhi chỉ mặc quần nhỏ, lật chăn ra cái rồi lại đắp trở lại ngay, chỉ thò đầu ra nói chuyện với Ninh Nghị.

Tuy rằng nàng là bà chủ lớn, quản lý công việc kinh doanh đã nhiều năm, nhưng cuối năm ngoái mới động phòng với phu quân, bình thường khá chín chắn nhưng giờ quần chăn nói chuyện với tướng công lại rất ngây ngô động lòng người. Ở thời đại này, mặc dù là người đã từng trải như Tô Đàm Nhi cũng chỉ là thiếu nữ bình thường trong khuê phòng.

Ninh Nghị đã dậy, Thiên nhi và Quyên nhi cũng bưng chậu nước nóng và khăn mặt đi vào, khuê phòng của Tô Đàm Nhi vốn không lớn, năm trước Ninh Nghị lại mang theo một đồng đồ vào, sau đó tuy rằng có dọn dẹp sắp xếp nhưng 4 người ở bên trong vẫn có cảm giác chật chội, chỉ là Tô Đàm Nhi không chú ý tới việc này, trước khi có phòng mới thì căn phòng này rất ấm áp. Ninh Nghị tiếp nhận cái khăn mặt do Tiểu Thiên đưa rồi ngồi ở cạnh giường buồn vài câu chuyện.

“Mấy hôm nay mọi người ở thư viện cũng thảo luận việc này, chỉ hơi chút hoảng sợ mà thôi, họ sợ nước Kim đánh không nổi nước Liêu, một số người cho rằng nước Kim lực nhỏ thế mỏng, dù đã đánh thắng mấy trận nhưng vẫn sợ nước Liêu, cũng nói triều Vũ thiếu chủ động, nếu chủ động hơn một chút thì nước Kim đã kiên quyết đánh rồi... Ài, cách nghĩ của những người này cũng khá có lý...”

“Ngày hôm qua thiếp có nghe cha con Tề gia nói, Trọng Hành công cùng mọi người của Khánh viên muốn triệu tập một nhóm danh sĩ để cùng dâng tấu chương lên quan phủ, còn bảo thiếp hỏi ý tướng công thế nào...”

“Hôm qua đúng là có hai ông đồ tới tìm ta... Ta mà cũng tính là danh sĩ ư?”

“Tướng công là Giang Ninh đệ nhất tài tử, bọn họ tìm đến tướng công cũng là bình thường. Tướng công đã đồng ý chưa?”

“Có Sùng Hoa thúc nói đỡ, ta không muốn làm căng nên tới lúc đó đồng ý ký tên, dù sao đây cũng chỉ là việc vặt, không có tác dụng gì lớn.”

“Mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh sẽ như thành đồng.”

“Ài, đông người chưa chắc đã có nhiều tác dụng...”

Mấy người vừa nói vừa hoạt động, Ninh Nghị cầm khăn rửa mặt, Tiểu Thiên đưa tay ý bảo để muội làm cho, Ninh Nghị phất tay một cái cự tuyệt, tiểu nha đầu liền mếu máo, nghiêm nhiên bị Ninh Nghị đoạt đi công việc của mình.

Tin tức nước Kim và nước Liêu giương cung bạt kiếm đã truyền tới triều Vũ hơn một năm rồi, bây giờ tin tức hai nước đình chiến khiến cho nhân tâm trong nước cảm thấy mát mẻ, không ít nhân sĩ trí thức cảm

thấy tiếc nuối. Có người cho rằng triều Vũ phải chủ động xuất binh, nắm lấy thời cơ liên thủ với nước Kim, tóm lại là mọi người bàn tán rất nhiệt tình với chủ đề này, Ninh Nghị, Tô Đàm Nhi cũng bị cuốn theo, mang nó về nhà thành câu chuyện gối đầu giường.

“Thiếp thân nghĩ đánh nhau muộn một chút cũng tốt.”

“Nhà ta có làm ăn gì với nước Liêu à?”

“Đúng, có một chút, nhưng mà không phải vì cái này...”

Tô Đàm Nhi gật đầu trong chán, sau đó lại lắc đầu:

“Chỉ là chúng ta mới tiếp nhận công việc của Ô gia, mọi thứ còn chưa ổn định, nếu hiện giờ mà đánh nhau ngay, sợ rằng sẽ có biến cố... Đương nhiên, đó chỉ là cách nghĩ của muội...”

Nàng nói đến đây, Quyên nhi đang sửa sang lại tủ quần áo bỗng nhiên bật cười:

“Nói đến Ô gia, cô gia, tiểu thư, hiện giờ Ô gia chắc sắp tức chết rồi nhỉ?”

Nha đầu này thường ngày nhu thuận an tĩnh, giờ nói câu này khiến ọi người trong phòng bật cười. Ninh Nghị lúc trước uy hiếp Ô gia, vốn chỉ tính là uy hiếp để lấy đại thế, không ngờ lại dọa cho Ô gia sợ hãi không dám mang tính mạng tài sản của gia tộc ra đùa. Lúc này cũng chỉ mới cách thời điểm cuối năm ngoái không lâu, việc chuyển giao giữa hai nhà Ô – Tô đã xong, người bên ngoài cho rằng Ô gia là tráng sĩ sẵn sàng chặt tay, vứt đi bảo ngọc, nếu như biết nội tình cụ thể chắc sẽ cười rụng răng mất.

Do là sáng sớm nên ngọn đèn trong phòng nhuộm đắm màu vàng, mọi người cười nhưng không lớn tiếng lắm, bầu không khí thật là ấm áp, sau một lúc, Tô Đàm Nhi chuyển hướng câu chuyện:

“Tướng công nếu như không có việc gì, hè năm nay gia đình chúng ta ra ngoài dạo chơi một chút, có được không?”

“Hè năm nay?”

“Đúng, mấy tháng nữa khi vụ tơ tằm xong, chúng ta sẽ tới Tô châu, Hàng châu một chuyến, tiện đường du lịch luôn. Tục ngữ nói “trên có thiên đàng, dưới có tô hàng nhị châu”, nơi đó chúng ta cũng có ít sản nghiệp, mùa hè ở đây rất nóng, chúng ta tiện qua đó nghỉ mát luôn.”

“Cũng tốt.”

“Vậy thiếp thân sẽ bắt đầu bố trí.”

Ninh Nghị gật đầu đáp ứng, Tô Đàm Nhi rất vui vẻ. Thực ra lúc này mới là cuối tháng 1, nếu muốn mùa hè đi chơi cũng chưa cần chuẩn bị ngay từ bây giờ, nhưng trong chuyện này có mang lý do cá nhân của Tô Đàm Nhi. Trước đây, nàng quản lý gia nghiệp của phòng lớn, mỗi năm đều phải ra ngoài một chuyến, thời gian đầu là đi theo phụ thân, sau đó tự mình dẫn theo gia đình hộ vệ đi tìm hiểu tình hình các nơi, tránh cho lúc thực sự tiếp nhận công việc làm ăn, vẫn chỉ là ở nhà đóng cửa xem giấy tờ.

Lúc trước, khi thành thân với Ninh Nghị, nàng có rời nhà đi một thời gian, việc này cũng xuất phát từ những kinh nghiệm đi xa quản lý công việc. Nhưng bây giờ đã khác, năm nay nàng đã chính thức tiếp nhận toàn bộ gia nghiệp của phòng lớn, thời gian đầu không nên đi ra ngoài nhiều, thế nhưng do quan hệ với Ninh Nghị đã có bước phát triển mới, Tô Đàm Nhi vừa muốn làm tốt công việc kinh doanh, vừa muốn củng cố tình cảm hôn nhân của mình. Tương lai, nàng dự tính làm một hiền thê lương mẫu, trong lòng thậm chí còn tính toán bỏ bớt công việc làm ăn. Nhân dịp này nàng muốn lấy chuyện công làm tư, theo “thói quen” ra ngoài kiểm tra công việc và du ngoạn một phen.

Mặt khác, chuyện này còn ẩn chứa một nguyên nhân khá phức tạp, năm ngoái khi đối phó với Ô gia, nàng với Ninh Nghị đã tuyên truyền rất kinh, tạo nên thanh thế cực lớn, giúp nàng ổn định địa vị. Thế nhưng, do phụ thân bị thương, việc nắm thực quyền trong phòng lớn phải do tự nàng hành động. Tô Đàm Nhi học theo phong cách của cha mình, vừa buông vừa nắm, tuy nhiên, những công việc nhỏ xử lý còn tốt, nhưng chưa thể lão luyện thành thực như cha mình.

Tô Bá Dung tuy rằng liệt, nhưng dù sao tuổi tác vẫn chưa già, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, sau khi việc Tịch Quân Dục bại lộ, ông ta chính là người đã ra lệnh tìm Bách Dao minh, đuổi tận giết tuyệt đối phương. Lão

nhân gia tàn nhẫn, uy tín, nên có một vài thứ không cách nào thay thế trong phòng lớn, địa vị của Tô Đàm Nhi hiện giờ đã ổn định, không thể dao động, nhưng mấy năm tiếp theo vẫn phải có phụ thân giúp một chút.

Tô Đàm Nhi và Tô Bá Dung tuy có khúc mắc về mặt tình cảm, nhưng việc truyền thừa quyền lực lại chẳng có vấn đề gì, muốn Tô Bá Dung giao toàn bộ quyền lực, vấn đề này không lớn, mà Tô Đàm Nhi hiện giờ cũng không cách nào nhận hết được. Trong lòng hai người đều tự hiểu, cùng tuyên bố với bên ngoài là Tô Đàm Nhi đã tiếp nhận hoàn toàn công việc của phòng lớn, tránh cho người ngoài dị nghị nọ kia. Cũng vì nguyên nhân này nên Tô Đàm Nhi mới quyết định như vậy.

Sau khi đối phó Ô gia thắng lợi, việc cần làm là dừng bước, thu liễm và hồi phục, trước quản lý cho tốt những lợi ích nhận được, quyết định sách lược cho đúng, tránh sai lầm. Mặt khác, Tô Đàm Nhi đã có danh tiếng cho riêng mình, nàng mới hai mươi tuổi, chưa cần phải vội vàng phát triển làm gì, tốt nhất nên đưa phụ thân mình ra, làm mờ nhạt hình tượng của mình, người bên ngoài sẽ nhận ra, Tô gia bao gồm cả ba phòng, Tô Đàm Nhi đã không còn chỉ lo cho lợi ích của phòng lớn, đã bắt đầu lo lắng tới lợi ích kinh doanh của phòng hai, phòng ba. Trong khi đó phương bắc có nguy cơ chiến tranh, nàng cũng đang nghĩ tới chuyện chuyển trọng tâm công việc kinh doanh xuống phía nam, Tô châu, Hàng châu là khu vực phát triển nhất, sẽ là trọng điểm của tương lai, việc tới đây khảo sát tình hình kết hợp du lịch chính là một việc lưỡng toàn kỳ mỹ.

Đương nhiên, việc này không cần nhắc tới nhiều nữa, chỉ cần nàng đi cùng với tướng công của mình là được rồi. Nàng nằm trên giường là do không có việc gì, giờ lại vội vàng xuống giường mặc quần áo, chuẩn bị cho việc mùa hè xuất hành. Thiên nhi, Quyên nhi cũng thích điều này, vừa hầu hạ tiểu thư mặc quần áo rửa mặt, vừa nhẹ nhàng thương nghị chuyển đi chơi sắp tới.

Ninh Nghị nói với các nàng một lúc rồi đẩy cửa ra ngoài, trời mới mới chỉ tờ mờ sáng, tuyết đọng thành đồng ở trong sân, hắt lên vài động tác ở trong hành lang, Hạnh nhi đang từ trong bếp nhô đầu ra nói:

“Cô gia dậy rồi à.”

Gió rất lạnh, tiếng gà chó đua nhau vang lên, mọi người trong Tô gia dần dần tỉnh.

“Cái Trúc ký kia có lai lịch gì...”

Sáng sớm, trên đường cạnh sông Tần Hoài đã náo nhiệt, những chiếc thuyền lạnh lùng chạy ngang qua mặt sông, người, xe ngựa chen nhau đi trên đường phố, người buôn bán nhỏ đã bắt đầu công việc một ngày của mình. Trước cửa một quán rượu tên là Tụ Tân lâu, có một chiếc xe ngựa dừng lại, một người đàn ông chừng 30 tuổi bước xuống, người này cầm hơi nhón, mặc áo khoác ngoài rất quý giá, sau lưng còn có một cái quạt. Thành thật mà nói, trong thời đại ngày nay, chuyện mang theo quạt là rất bình thường, nhưng mùa đông mà mang ra phe phẩy vài cái thì đúng là rất ít, người này đang nhíu mày nhìn quán rượu xinh đẹp cạnh bờ sông.

Khuôn mặt người này trông giống viên ngoại nhà giàu, nhìn cây quạt lại thấy hắt hối văn nhân sĩ tử, việc phe phẩy mùa đông thì trông không khác gì thăng ngọc, căn cứ vào thái độ thì chẳng khác nào đưa vô lại đầu đường xó chợ. Tụ Tân lâu sau lưng hắn vốn đang đóng cửa, đèn bên trong đã sáng, tức là chuẩn bị mở cửa, sau một lúc có một chương quỹ nhanh chóng bước ra đón:

“Trần tứ gia, sao ngài tới sớm vậy?”

“Sớm cái gì mà sớm? Ta mới từ Yến Thúy lâu tới đây, đang chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi bồi bổ sức khỏe, tiện đi ngang qua bên này... cái Trúc ký Cẩm Nhi quán này mở ở đây chẳng khác nào muốn đoạt lợi ích của người khác? Ai mở vậy? Có Lai lịch gì?”

Chương quỹ kia ngăn người, sau đó thi lễ một cái:

“Bẩm tứ gia, trước đây chương quỹ Trúc ký có dâng bái thiếp, ông chủ đại diện họ Lâm, là một ông già, nhưng chủ nhân thực sự phía sau là hai cô gái, ngày nào cũng thấy họ tới đây, không nghe nói có lai lịch gì... A, thực ra có nghe nói họ là cô nương thanh lâu hoàn lương.”

“Hoàn lương?”

Trần tứ gia kia mỉm cười:

“Ông dọa tôi à... làm gì có cô nương nào biết hoàn lương.”

Hắn nhìn quán rượu bên kia mấy lần, sắc mặt trầm xuống, lắc đầu:

“Quán rượu này mở ở đây không được, rõ ràng là muốn tranh khách, gây khó khăn cho Trần gia ta... bảo họ dẹp đi.”

160. Q.3 - Chương 161: Huyết Mạch

Chu Bội gần đây đang lo sốt vó chuyện mình trưởng thành.

Là tiểu quận chúa trong Khang vương phủ, năm ngoái nàng mười ba tuổi, năm nay đã lên mười bốn. Mười bốn tuổi không được coi là lớn, nhưng đối với con gái mà nói, có một số thứ đã thể hiện rõ ràng, điều khiến Chu Bội lo lắng nhất là mới qua tết, phụ vương đã sốt ruột muốn kiếm cho nàng một phò mã. Có một lần đã hỏi dò nàng, gần đây ở Giang Ninh có thanh niên là nhân tài kiệt xuất nào không, điều này khiến nàng cảm thấy hơi khổ não.

Thực ra cũng không phải nàng bài xích chuyện thành thân. Với thân phận quận chúa, từ nhỏ nàng đã được giáo dục vô cùng chu đáo, nào là “nữ giới”, “nữ huấn”, tam tông tứ đức, tất cả đã học thuộc lòng. Là một cô gái, nhất là cô gái của hoàng thất, nói từ nhỏ đã được giáo dục thành một người vợ hợp cách cũng không quá.

Mà thường là ở những môi trường tốt, không phải lo lắng, người được đào tạo thường không thích và có những hành động trái ngược với giáo dục, ở phương diện này, tính tình Chu Bội tương đối thuần nhưng cũng không có mong chờ gì ở việc hôn nhân. Phò mã tương lai như thế nào, cảm giác thành thân với một nam tử khác ra sao, trở thành vợ rồi phải làm gì, chỉ cần nghĩ thôi nàng cũng đã thấy mặt đỏ chân run. Ngoài vấn đề này, nàng nhận ra, tất cả đã chuẩn bị sẵn chỉ để cho nàng làm một cô gái.

Chu Bội không hợp với khái niệm “Con gái không tài mới là đức”, nàng có thiên phú hơn người, có trí tuệ mẫn tiệp. Đương nhiên, đây không phải là một lời nhận định giả dối, con gái thông minh có thể chấp chưởng một gia đình, con gái ngốc thì phải chịu nhiều thua thiệt, tiểu Chu Bội từ nhỏ đã ở trong vương phủ, gặp nhiều cô gái ngốc, cho nên nàng quyết tâm không giống như họ.

Từ nhỏ tới lớn nàng có rất nhiều thầy, nhưng người quan trọng nhất lại là phò mã - Khang gia gia, lão gia tử là một người nghiêm khắc, có ảnh hưởng lớn tới nàng. Từ nhỏ, Khang gia gia đã dạy nàng và em trai phải làm thế nào mang lại vinh dự cho hoàng tộc họ Chu, mang tới cho nàng lý tưởng thánh kế tuyệt học, thái bình muôn thuở, thậm chí còn dạy đệ đệ Chu Quân Vô làm hoàng tộc như thế nào. Căn cứ vào những gì đã được dạy, nàng tự nhiên sẽ nhận mình cũng có sứ mệnh như vậy, một ví dụ rõ như ban ngày chính là hoàng cô nãi nãi và phò mã gia gia kinh doanh rất lớn, ngầm ủng hộ hoạt động của triều đình ở phía nam, ví dụ này rất có lực thuyết phục và lực ảnh hưởng.

Khang Hiền và mấy ông bạn già làm gương tốt, “hữu giáo vô loại” (1), kết quả cô tiểu quận chúa thông minh hiếu học, hiểu chuyện tương đối sớm bị nhiễm rất nặng tư tưởng này, từ nhỏ đã lập nhiều chí hướng, nhân đó đốc thúc em trai mình. Mặc dù nói hoàng gia quân đấm hoàng thân quốc thích tương đối nghiêm, nhưng trong lòng nàng vẫn mang tư tưởng báo quốc, giống như hoàng cô nãi nãi và phò mã gia gia vậy, chỉ cần có nguyện vọng là kiêu gì bản thân cũng có cách vì nước giúp sức. Chị gái thì có trái tim kiên cường như vậy, còn em trai là Tiểu Quân Vô thì ngược lại, khá an nhàn thụ hưởng.

(1): Hữu giáo vô loại xuất phát từ Luận ngữ, nghĩa là ai cũng có quyền được giáo dục, không phân biệt giàu nghèo, ngu dốt, thiện ác.

Hai chị em sống trong loại tư tưởng này nên phụ vương họ mới buông tay đẩy sang cho Khang Hiền quản giáo. Chu Bội có trái tim đầy nhiệt huyết nhưng em trai lại ngược lại, luôn tuân theo nguyên tắc “Thượng thiện nhược thủy” (2), không có gì tiến bộ. Thành tích học sách coi như tạm tạm, đôi khi vẫn còn mơ hồ không hiểu, nếu mà thấy chị gái nói vì nước quên mình, tiểu tử kia nhất định sẽ trợn mắt, vô cùng kinh ngạc.

(2): Thượng thiện nhược thủy, một câu đa nghĩa, phần này mình nghĩ sẽ ở trong Đạo Đức kinh, chương thứ 8. Người lương thiện sẽ như nước sông, nước sông có thể tưới nhuần mọi vật, không tranh chấp, gần với “Đạo”. Người lương thiện lòng dạ sẽ dễ bảo trì trầm tĩnh, giỏi về chân thành, yêu ghét rõ ràng, vô tư vô lợi, giỏi về giữ chữ tín, do đó sẽ thâm sâu khôn lường, có thể trị quốc, có thể xử sự, khi hành động là nắm chắc thời cơ. Người lương thiện vì không tranh giành danh tiếng, quyền lợi nên không có mất mát, hối tiếc, cũng không có oán cừu.

Mà chuyện cũng rất rõ, quốc gia sẽ không để họ hi sinh thân mình, phụ vương họ cả ngày chỉ biết trông chó đá gà, triều đình lại đặt ra bao nhiêu quy định hạn chế việc hoàng thân quốc thích tham chính, bọn họ từ nhỏ đã không có cách nào làm quan tòng quân. Tiểu Quân Vô cũng biết việc này, chỉ là trong lòng Chu Bội mang tâm lý có quyết tâm tất thành, từ nhỏ nàng lại là người quản lý cậu em trai, tuy không biết tình hình thế sự lúc này thế nào, thời cuộc thiên hạ ra sao, nhưng luôn cảm thấy đây là chuyện mình phải làm, tối thiểu cũng phải đốc thúc em trai mình lập chí lớn, dù sao nó cũng là một nam tử. Mấy năm gần đây không thấy cậu em có thành tích gì, Chu Bội rất sốt ruột, nhưng dù sao em trai mình cũng chỉ mới 11 tuổi, thời gian còn dài cho nên cứ tạm thời để vậy đã. Thế nhưng thời gian này không vội không được nữa rồi.

Việc thành thân là việc mà con gái có trốn cũng không thoát được, khi phụ thân nói chuyện, nàng chẳng những tim đập chân run, trong lòng thấp thỏm bất an, mà còn phát hiện, một khi thành thân thì nàng chỉ có thể làm một người đàn bà thực sự, quản lý gia đình, giúp chồng dạy con, có hoài bão lớn cũng không được phép. Những chuyện kiểu như hoàng cô nãi nãi và phò mã gia gia rất ít, phò mã của nàng sẽ như thế nào còn khó nói, mà phò mã cũng chỉ là ở rể, một khi có người làm phò mã, kiểu gì thiên hạ cũng nói “oai qua liệt tảo” (3).

(3) Oai Qua Liệt Tảo: Thành ngữ, chỉ bề ngoài xấu xí nhưng bên trong lại ngon ngọt lạ thường. Ở đây muốn ám chỉ ở rể ăn bám.

Nói chung, trước đây nàng cứ suy nghĩ xem thành thân thế nào, giờ đây nó đã kéo đến, phải đối mặt.

Em trai nàng hình như cũng có hứng thú, nhưng đáng tiếc không phải những thứ có liên quan tới sự dạy dỗ và mối quan hệ trước đây, mà tất cả tới từ tên Ninh Nghị “mọi rợ”. Hiện giờ Ninh Nghị là sư phụ của nàng, gọi hắn là mọi rợ đúng là có chút bất kính, nhưng do dùng mãi thành quen, giờ chỉ còn cách cứ dùng vậy.

Sư phụ nàng được gọi là Giang Ninh đệ nhất tài tử, danh này không phải do mua mà có, tài học cũng không thể chê được, là nhân tài trong khi mới 20 tuổi. Nhưng có một điểm mà ông thầy này không đứng đắn, đó là giảng bài rất linh tinh, thái độ thì nhờn nhợt, đi dạy mà chẳng có phong thái của sư trưởng, vừa giảng bài vừa kể chuyện, khiến cho học trò bật cười, chẳng khác nào kể chuyện nơi quán trà, đường phố. Người này chẳng nghiêm túc giống phò mã gia gia chút nào, không hiểu sao hai người họ lại thành bạn bè mới lạ.

Thực ra nàng rất bội phục tài học của mọi rợ, mỗi khi nói đều khiến người khác giật mình, thậm chí có những chuyện do hắn nói ra sẽ khiến mọi người sợ hãi than không ngớt. Trước đó không lâu nàng đã nói ra suy nghĩ trong lòng, ở trên lớp học thuận miệng hỏi một câu: “Con người vì sao phải thành thân?” Con người phải thành thân, chuyện nói dối tông đường là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không cần phải bàn cãi, điều này có quan hệ tới đạo lý nhân luân đại đạo, ai cũng có thể nói, ai cũng phải thông, không hiểu vì sao nàng lại hỏi một câu như vậy.

Lúc đó Ninh Nghị đang giảng bài, tuổi của học trò không lớn, lại là thư viện của riêng Tô gia nên trong lớp học cũng có vài tiểu cô nương, tuổi tác của Chu Bội là lớn nhất. Nhưng một cô gái mà hỏi câu này cũng khiến người khác giật mình, lớp học lặng ngắt như tờ, đám con nít cũng đỏ mặt. Chỉ có Tiểu Quân Vô gật đầu:

“Đúng vậy, đúng vậy, tại sao lại như vậy, khiến cho con gái không thích, hay khóc...”

Tính cách của tiểu Quân Vô rất hiền lành, được anh chị em trong gia tộc rất yêu thích, hẳn chỉ nói ra cảm giác của mình, nhưng nói ra khiến ấy cô bé của Tô gia mặt mày đen sì.

“Tôi ghét cậu!”

“Không chơi với người.”

Tiểu Quân Vô vội vã giải thích một phen, cảnh tượng trở nên hỗn loạn. Thực ra Chu Bội vừa buột miệng đã hối hận, nhưng không ngờ sau khi suy nghĩ một lúc, cách giải thích của Ninh Nghị lại khiến mọi người trợn mắt há mồm.

“Có một cách nói tương đối có ý nghĩa...”

Ninh Nghị cười, bắt đầu nói, trong phòng học liền yên tĩnh, mọi người dừng tai lắng nghe, Ninh Nghị chỉ chỉ Tiểu Quân Vô:

“Lấy Quân Vô làm ví dụ nhé, trò hiện là con trai độc nhất trong nhà, chỉ có một chị gái, không có anh em và chị em gì khác.”

Quân Vô gật đầu.

“Như vậy tức là, phụ thân của trò muốn có con trai, ông nội, bà nội của trò cũng muốn sinh một người con trai, vậy con trai của ông nội, bà nội tức là phụ thân của trò, cụ của cậu cũng muốn có con trai, người này sẽ là ông nội của cậu, sau đó cứ thêm một đời, thêm một đời... kéo dài tới tận nghìn năm trước đây, các trò có biết chuyện này cần bao nhiêu may mắn không?”

Năng lực lý giải sự việc của bọn họ hơi kém, Ninh Nghị đợi trong một khoảng thời gian.

“Nếu chúng ta suy nghĩ thì sẽ thấy kỳ quái, thế nhưng, nếu như chúng ta muốn tiếp tục huyết mạch của ngàn năm trước, vậy cần phải làm gì. Quân Vô, trò phải thành thân, hơn nữa phải sinh một cậu con trai.”

Quân Vô đỏ mặt, bọn nhỏ bật cười.

“Con của trò cũng phải thành thân, chúng phải sinh một người con trai, cháu của trò cũng phải thành thân, cũng phải sinh một đứa cháu trai, cháu của trò... Nói chung là phụ thân trò thành thân, ông ấy sinh ra một người con trai, là cậu bây giờ. Chúng ta đều như vậy, huyết mạch được tồn tại từ mấy nghìn, năm mấy vạn năm trước, trải qua mấy trăm đời người, mỗi một đời họ phải có một người con trai...”

“Các trò nhìn Hoàng bá ở đầu phố, gia đình ông ấy không có con cái. Mà gần đây có một chuyện rất thương tâm, con trai độc nhất của Tề gia ra ngoài làm ăn, gặp phải bọn đạo tặc, bỏ mạng thân vong. Tiểu Thất, phụ thân trò cũng tới viếng mà, đúng không. Năm ngoái lũ lụt, rất nhiều người đã qua đời. Cuộc sống con người, phải mất mấy nghìn năm, mấy vạn năm mới truyền tới đây, ở trong khoảng thời gian này có vô số chuyện xảy ra, nếu như, bỗng nhiên có một thể hệ sinh ra toàn con gái, vậy thì sẽ không có các trò hiện giờ. Có lẽ, từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế tới nay, đa phần là loạn thế, thảm họa chiến tranh, thiên tai liên miên, việc không kịp có con con trai trước khi qua đời là điều có thể xảy ra...”

“Trong quá trình này, chỉ cần tổ tiên chúng ta không sinh con là dòng họ sẽ thất truyền, nhưng... tất cả đều sinh con trai, mấy nghìn cặp vợ chồng, tồn tại mấy nghìn năm, tất cả họ đều sinh con trai, hơn nữa con cái của họ cũng sinh con trai. Nếu tính huyết mạch của mẫu thân các trò, tức là ông ngoại, bà ngoại các trò sinh ra mẫu thân các trò... mỗi đời đều phải sinh ra một người con gái, con gái lại sinh ra cháu gái... nhưng làm gì có ai muốn sinh con gái đâu? Tất cả đều trọng nam khinh nữ...”

Ninh Nghị cười:

“Thực ra ai cũng biết chuyện này, nó là sự thật hiển nhiên, nhưng một khi suy nghĩ, mọi người sẽ thấy trải qua hàng nghìn năm, trải qua bao cuộc chiến tranh, bao nhiêu nguy hiểm, họ đều không muốn dòng họ của mình bị thất truyền, truyền tiếp, truyền tiếp, truyền mãi, truyền mãi... Cuối cùng mới truyền tới đời các trò, các trò có thấy trong sự việc này cần bao nhiêu may mắn không, để có các trò, tổ tiên phải trải qua ngàn vạn khổ hạnh mới duy trì nòi giống tới bây giờ, sau các trò, diễn tiếp mấy ngàn vạn năm nữa, các trò hay con cháu các trò cũng không muốn dòng họ mình bị thất truyền...”

Tất cả hài tử trên lớp đều ngây người, có người hiểu, có người không hiểu, có người cũng chỉ hiểu một chút. Chu Bội thì hiểu, từ nhỏ nàng đã nghe phò mã gia nói tới chuyện này, cũng đã xem khá nhiều văn thơ tuyển truyện, cũng hiểu một số thứ như khái niệm quốc gia, trưởng thành, con đường tơ lụa, thế nhưng, thứ nàng thích nhất là “Đăng vương các tự”, “Mộng Du Thiên Mỗ Ngâm Lưu Biệt” (4), nhưng tất cả đạo lý trong đó đều thua kém ngày hôm nay.

4.1. Đăng vương các tự, bài tự về gác Đăng Vương, có tên đầy đủ là “Mùa thu tới Hồng phủ Đăng vương các dự tiệc”, là văn biền ngẫu, do Vương Bột của triều Đường làm. Đăng vương các nằm bên bờ sông Cấn Giang, thành phố Nam Xương, tỉnh Giang Tây. Con vua Đường cao tổ là Nguyên Anh được phong là Đăng vương, xây cất gác này khi nhận chức thứ sử tại Hồng châu. Năm Hàm Thuần thứ hai, thứ sử Hồng châu là Diêm Bá Tự mở đại yến ở đây, sai con rể là Ngô Tử Chương chuẩn bị trước một bài tự để mang ra khoe với tân khách. Trong bữa tiệc, họ Diêm sai đem giấy bút ra mời khách làm văn, nhưng không ai dám nhận. Duy có Vương Bột không từ chối. Họ Diêm sai người ngó bài của Vương Bột. Khi được nghe đến câu “Lạc hà dữ cô vụ tề phi” thì thán phục, khen là thiên tài, bèn thỉnh cầu Vương Bột tiếp tục hoàn thành bài tự.

4.2. Mộng Du Thiên Mỗ Ngâm Lưu Biệt, có tên khác là “Biệt Đông Lỗ Gia công”, nghĩa là “Mơ đi chơi núi Thiên Mụ, làm thơ để lại lúc từ biệt”, là bài thơ thất ngôn của Lý Bạch, thuộc thể loại du tiên. Nội dung phong phú khúc chiết, cảnh tượng huy hoàng đẹp đẽ, mang màu sắc của chủ nghĩa lãng mạn.

Nàng hầu như có thể cảm nhận từ mấy ngàn năm trước, không, phải nói là từ khi thiên địa mới hình thành, nhân loại đã bắt đầu chèo chống vật lộn qua khó khăn để duy trì huyết mạch, kéo dài hàng nghìn năm không đứt đoạn.

Có thể thoải mái nói ra chuyện này, ông thầy của mình... quả nhiên là lợi hại hơn so với rất nhiều người khác.

Nhưng cái khác là, hẳn kể chuyện chẳng có một chút từ ngữ bóng bẩy, trau chuốt nào cả, điều này khiến cho nàng cảm thấy hận. Sao hẳn có thể như vậy?

Trích

:

Bài tự về gác Đăng Vương

(Đây là) quận cũ Nam Xương; phủ mới Hồng Đô.

Sao chia ngôi Dực, ngôi Chấn; đất nổi núi Hành, núi Lư.

Như cổ áo của ba sông, vòng đai của năm hồ; khuất phục đất Man Kinh, tiếp dẫn miền Âu Việt.

Vẻ rực rỡ của vật chính là đồ quý báu của trời; ánh sáng vờn rồng chiếu lên khu vực sao Đẩu sao Ngưu.

Bậc hào kiệt nơi người do khí linh tú của đất mà có; nhà cao sĩ Từ Trĩ hạ chiếc giường treo của Trần Phồn.

Chốn hùng châu như sương mù giải giảng; người anh tuấn như ngôi sao rong ruổi.

Đài, hào nằm gối lên giao giới vùng Di, Hạ; khách, chủ đều là những vẻ đẹp miền đông, nam.

Tiếng tăm tốt của đô đốc Diêm Bá Tự cùng với những khái kích đi đến miền xa.

Quan thái thú Vũ Văn Quân, là mô phạm của châu mới, tạm dừng xe tại chốn này.

Mười tuần nhàn rồi, bạn tốt như mây.

Ngàn dặm đón chào, bạn hiền đầy chỗ.

Giao long vượt cao, phụng hoàng nổi dậy, đó là tài hoa của Mạnh học sĩ, ông tổ của từ chương.

Tia chớp tía, hạt sương trong, đó là tiết tháo của Vương tướng quân, nhà cai quản võ khố.

Nhân gia quân làm quan tể tại Giao Châu, tôi đi thăm miền nổi tiếng đó.

Kể đồng tử này đâu biết có việc chi, hân hạnh gặp buổi tiệc linh đình.

Lúc này đương là tháng chín, thuộc về ba thu.
Nước rãnh cạn, đầm lạch trong; ánh khói động, núi chiều tia.
Trông ngựa xe trên đường cái; hỏi phong cảnh nơi gò cao.
Đến miền Trường Châu của đế tử; tìm được quán cũ của người tiên.
Núi non cao biếc, nhô khỏi lớp mây; bóng gác bay, màu sơn chày, dưới không sát đất.
Bến hạc, bãi phù quanh co đến tận đảo cồn; điện quế, cung lan bày ra cái thể thế của núi non.
Mở rộng cửa tô; cúi xem cột chạm.
Đồng núi trông rộng khắp; sông đầm nhìn hải kinh.
Cửa ngõ giảng mặt đất, đó là những nhà rung chuông, bày vạc.
Thuyền bè chạt bến sông, trực vẽ chim sẻ xanh, rồng vàng.
Cầu vòng tan, cơn mưa tạnh; vẽ rực sáng, suốt đường mây.
Ráng chiều rơi xuống, cùng cái cò đơn chiếc đều bay; làn nước sông thu với bầu trời kéo dài một sắc.
Thuyền câu hát ban chiều, tiếng vang đến bến Bành Lẽ.
Bầy nhạn kinh giá rét, tiếng kêu dứt bờ Hành Dương.
Khúc ngâm xa xôi sáng khoái; hứng thú phiêu dật bay nhanh.
Tiếng vui phát sinh, gió mát nổi dậy; ca nhẹ lắng chìm, mây trắng lưu lại.
Tre lục vườn Kỳ, khí lan chén rượu Bành Trạch.
Sắc đỏ sông Nghiệp, ánh soi ngọn bút Lâm Xuyên.
Sẵn bốn điều hay; đủ hai bậc tốt.
Ngắm trông khắp cả khoảng trời; vui chơi hết ngày nhàn rồi.
Trời cao, đất xa, biết vũ trụ rộng vô cùng.
Hứng hết, buồn về, hiểu đầy vui là có số.
Trông Trường An dưới mặt trời; trở Ngô Hội trong khoảng mây.
Thế đất tận cùng, biển Nam sâu thăm; cột trời cao ngất, sao Bắc xa xôi.
Quan san khó vượt, nào ai sót thương người lạc lối ?
Bèo nước gặp nhau, hết thấy đều là khách tha hương.
Tưởng nhớ chốn cửa vua, không trông thấy được; phụng chiếu nơi Tuyên Thất, chẳng biết năm nào.
Than ôi!
Thời vận chẳng bình thường; đường đời nhiều ngang trái.
Phùng Đường dễ thành già cả; Lý Quảng khó được phong hầu.
Giả Nghị bị khuất nơi Trường Sa, chẳng phải không vua hiền thánh.
Lương Hồng phái nấu miền Hải Khúc, đâu có thiếu thời quang minh.
Nhờ được: người quân tử vui cảnh nghèo; bậc đạt nhân biết rõ mệnh.
Tuổi già càng phải mạnh hơn, nên hiểu lòng ông đầu bạc.
Lúc cùng hãy nên thêm vững, không rút chí đường mây xanh.
Uống nước suối Tham, lòng vẫn sáng; ở nơi cùng khổ, bụng còn vui.

Biển bắc tuy xa xôi, nhưng cười gió có thể đi tới.
 Đã để trôi qua lúc mặt trời mọc ở phương đông, nhưng khi bóng lặn khóm tang du, phải đâu đã muộn.
 Mạnh Thường thanh cao, vẫn mang tấm lòng báo quốc.
 Nguyễn Tịch rõ đại, há bắt chước tiếng khóc đường cùng.
 Bột này là đứa nhỏ cao ba thước, một gã học trò.
 Không có đường xin dải dây dài, như tuổi niên thiếu của Chung Quân.
 Nhưng có hoài bão vút cây bút, yêu mến cơn gió dài của Tông Xác.
 Bỏ rơi trâm hốt ở trăm năm; theo việc thần hôn ngoài vạn dặm.
 Tuy không phải là cây báu nhà họ Tạ; nhưng được ở gần hàng xóm tốt của họ Mạnh.
 Ngày sau, tôi sẽ rảo bước trước sân, lạm phụ thêm lời đối đáp của ông Lý.
 Sớm nay, nâng tay áo, vui mừng được gửi gắm họ tên tại cổng rồng.
 Không còn được gặp Dương Ý, nên đọc thiên lăng vân mà tự tiếc.
 Nhưng đã gặp Chung Kỳ, thì tấu khúc lưu thủy có hổ thẹn gì.
 Than ôi!
 Chấn danh thắng chẳng thường tồn tại; bữa tiệc lớn khó gặp hai lần.
 Lan Đình còn đâu nữa, Tử Trạch thành gò hoang.
 Hân hạnh được thừa ân Diêm công trong bữa tiệc vĩ đại này, tôi viết lời tặng khi lâm biệt.
 Còn như lên cao làm phú, đó là việc mong mỗi nơi các ông.
 Xin dốc lòng thành quê kệch; cung kính làm bài tự ngắn.
 Trước ngổ một lời, sau bày tình ý; đồng thời bốn vận đều xong.
 Mời rảy nước sông Phan, cùng làm cho nghiêng mây trong đất liền lẫn mây ngoài biển vậy.
 Bên sông, đây gác Đằng Vương.
 Múa ca đã tắt, ngọc vàng nào ai ?
 Cột rồng Nam Phố mây bay.
 Rèm châu mưa cuốn ngàn Tây, sớm chiều.
 In đậm, mây vẫn vờ trôi.
 Tang thương vật đổi, sao dời mấy thâu.
 Đằng vương trong gác giờ đâu ?
 Trường Giang nước vẫn chảy mau mé ngoài.
 Người dịch: Trần Trọng San
 Mơ đi chơi núi Thiên Mục, làm thơ để lại lúc từ biệt
 Lời khách biển Doanh Châu nức tiếng
 Giữa bao la sóng quện chập trùng
 Viêt rằng Thiên Mục lấy lòng
 Mây chiều mờ ảo cũng thường thấy nhau
 Trông Thiên Mục ngang trời vượt thác

Bỏ Xích Thành, Ngũ Nhạc lung lay
Thiên Thai vạn tượng vút mây
Cũng đành thấp thoáng hướng ngoài đông nam
Ta vì thế mơ về Ngô Việt
Một đêm bay nương nguyệt Kính Hồ
Đêm khuya soi bóng trăng mơ
Diễm Khê say cõi trời thơ hữu tình
Nhà họ Tạ còn lưu dấu cũ
Nước biếc rờn vượn hú thắm thương
Chân mang giày cỏ Tạ công
Mình ta bạt gió mấy tầng mây xanh
Lưng chừng núi sáng ngời mây nước
Tiếng gà trời gáy vượt không trung
Muôn khe vạn nẻo khó lường
Say sưa tựa vách thưởng ngàn hoa xinh
Rồi chẳng biết trời chiều sập tối
Dã thú gầm vang dội suối khe
Mây đen giăng phủ bốn bề
Hình như mưa sắp lê thê trần phù
Nước mù mịt tựa rồng phun khói
Sấm liên hồi nghe nhói tâm can
Núi tan đất lở kinh hoàng
Đầu non cửa động mở toang giữa trời
Xanh xanh thăm mờ không thấy đáy
Nhật nguyệt cung lấp ló bạc vàng
Cầu treo áo gió ngựa đường
Thần mây hạ giới, ngọc hoàng xuống chơi
Xe loan phụng, cộp đàn rêu rắt
Bầy tiên ma, vũ nhạc, thiên binh
Chợt hồn phách động thất kinh
Giật mình thức giấc tự tình thở than
Giờ chỉ thấy chần đờn gối chiếc
Ráng mây chiều sớm biếc rồi phai
Cuộc vui như gió mây trôi
Việc đời theo nước chảy hoài về đông
Từ giả bạn bao giờ trở lại?

Hãy thả hươu trắng tại núi xanh
Vui thì cười ngựa thăm non
Há chi cúi lạy đám quan cường quyền
-Khiến lòng ta không sao vui dặng!

161. Q.3 - Chương 162: Tổng Hợp Triệu Chứng Trước Hôn Nhân Của Chu Bội

“Câu chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ nói vui trong khi học, nghe hiểu cũng tốt mà không hiểu cũng được, không vấn đề gì, các trò không nên suy nghĩ quá nhiều. Vấn đề của Chu Bội có rất nhiều cách, chẳng hạn như “Hiếu kinh” có nói...”

Nói xong một loạt lý luận dọa người, Ninh Nghị lại nói tới cách làm thơ, quy luật bằng trắc, nhưng đại khái là tâm tư của đám học trò lúc này đang ở đâu đâu, làm gì còn sự tập trung nghe hần giảng bài. Chu Bội chẳng còn tâm trạng nghe mấy cái quy tắc cổ hủ cũ rích, đoán rằng lúc này Ninh Nghị cũng chỉ nói cho có lệ. Tuy nhiên, đối với tài học của Ninh Nghị, từ sau khi báii sư năm ngoái, nàng đã không còn hoài nghi chút nào.

Nhưng tài học là một chuyện, thái độ làm sư trưởng không đúng là một chuyện. Chu Bội được Khang Hiền hun đúc, lúc nào cũng tỏ ra đứng đắn, nàng thích nghe điển tích, điển cổ hoặc câu chuyện trong lúc giảng bài, nhưng lại cảm thấy đạo học không nên như vậy, muốn kéo em trai mình đi dạo bộ nhưng trong lòng lại nghĩ, biết đâu nghe ông thầy này nói chuyện sẽ học được cái gì đó, cuối cùng lưỡng lự không rời đi được. Gần đây nàng còn đang phiền não về sự trưởng thành và quận mã, trong lòng rất khó chịu, chẳng qua khả năng kiểm chế của nàng rất tốt, không mất đi lý trí, ngược lại càng hạ quyết tâm phải “chỉnh” vị sư phụ này một trận.

Năm mới khai giảng, số học sinh trong lớp của Ninh Nghị đã nhiều hơn trước tới tận 20 người, Chu Bội tài học xuất chúng, cũng hòa đồng với mọi người, tuy rằng không quá để ý tới đám nam sinh, nhưng cũng được đám nàu thích và quý mến. Hiện giờ nàng đã hạ quyết tâm, phát động quần chúng: “Tuy rằng sư phụ không nghiêm chỉnh nhưng chúng ta phải khác.”

Vì việc này, Chu Bội đã làm một trường diễn thuyết ở trong phòng giáo viên trước khi Ninh Nghị tới, cái gì mà tương lai mọi người là lương đồng của quốc gia, khi đó phải thế này thế này, bây giờ phải thế này thế kia. Cũng phải nói thật, Chu Bội rất có tài ăn nói, hơn nữa tình hình trong thư viện lúc này lại hợp với chuyện này. Đám thầy đồ ông nào chẳng nghiêm khắc, đâu có giống như Ninh Nghị, nếu không có Sơn Trường bảo vệ, hần đâu còn được dạy học. Chu Bội nhắc tới chuyện này khiến mọi người cảm thấy đó lý, chuẩn bị tăng cường quản lý nghiêm khắc đám học sinh trên lớp của mình.

Thực ra đây cũng chỉ là bất đồng quan điểm cá nhân. Những vị sư phụ mà Chu Bội từng học, ông nào cũng cực kỳ nghiêm khắc, dù nàng là tiểu quận chúa nhưng cũng bị ăn mắng, bị trợn mắt, bị cầm thước vụt vào tay, bị phạt chép Luận ngữ, mà không như vậy thì khi lên lớp họ đều nghiêm túc, không nói chuyện chọc cười học sinh. Ninh Nghị kể những chuyện linh tinh kiểu này ở trên lớp khiến cho nàng cảm thấy không đúng lắm, những ưu điểm khác cũng bị “khuyết điểm” này ảnh hưởng.

Còn Ninh Nghị lại nghĩ, đám học trò của hần cũng tương đối ngoan ngoãn, lúc mới dạy có vài tên nghịch ngợm, nhưng hiện giờ đã không còn ai, một phần nguyên nhân là do danh tiếng của hần quá vang dội ở Tô gia. Khi giảng bài, hần đã nói những gì là rất ít học trò phản bác, còn về phần kể chuyện, luận điểm tới các ngữ nghĩa của cuộc sống, khiến ọi người cảm thấy cái gì cần phải suy nghĩ, cảm thấy hứng thú, vui vẻ, cái gì cần quy nạp hội tụ, việc gì cần cười châm biếm thì chẳng có gì phải tự hạn chế cả.

Nếu như Chu Bội có đủ kinh nghiệm sẽ phát hiện, khi nàng đưa ra ý kiến của mình, đại bộ phận đám trẻ đều nghĩ nàng nói “có đạo lý” mà quyết định tín phục. Tuy nhiên, vẫn có một số ý kiến cho rằng, không có uy nghiêm cũng được, học trò sẽ giúp thầy bảo vệ uy nghiêm, thậm chí một số học sinh khác còn nói “Trước đây sư phụ đã nói, càng sống thoải mái thì càng tốt mà”, nhưng trong lúc nhất thời đám trẻ vẫn thuận theo số đông.

Từ hôm nay về sau, khi Ninh Nghị giảng bài, đám học sinh đều ngồi rất nghiêm chỉnh, thỉnh thoảng khi Ninh Nghị kể chuyện, không nhịn được lắm mới bật cười, nhưng sau khi cười xong lại cố gắng tỏ ra nghiêm túc, điều này khiến khó hiểu vô cùng.

Điều này vô cùng kích thích tính kiên trì của Ninh Nghị, tới cuối tháng, Ninh Nghị có chút buồn cười hỏi: “Chẳng nhẽ thời của thầy đã qua, kể chuyện cười mà mọi người không buồn cười hay sao?” Lúc đó đám học trò mới khuyên hấn rằng, đạo làm thầy là phải nghiêm khắc, như vậy mới có thể giữ gìn được danh vọng và danh dự của thầy giáo.

Ninh Nghị hiện giờ không chỉ được kính trọng trong Tô gia, mà tài danh cũng lan xa, thỉnh thoảng có người tới bái phỏng, làm học sinh của một ông thầy như vậy, đám học trò cũng cảm thấy vinh dự lắm, chỉ là luôn có người lên án phương thức dạy học theo kiểu “Ly kinh bạn đạo” (đã giải thích ở các chương trước), hấn dạy học được một năm rồi mà chẳng thấy thư viện Dự Sơn xuất hiện nhân tài nào. Chu Bội cũng vì những lý do này mà quyết tâm bỏ công sức, thúc đẩy đám học trò tự đặt quy định cho chính mình.

Ninh Nghị nghe thấy điều này mà trợn mắt há mồm, không biết nên khóc hay cười, cũng không biết nên cười hay là nên cảm động. Sự tình bị vạch trần, Chu Bội đứng dậy, tiểu cô nương với khuôn mặt đẹp, chẳng qua là do tâm tình dạo này không tốt nên nghiêm mặt:

“Là do học sinh tự chủ trương, xin sư phụ trách phạt.”

Ninh Nghị đang đi lại trong lớp, thấy Chu Bội nói vậy lại ngẩn người, cô bé này nghiêm túc học hành, nhưng cũng tinh ranh không kém, rõ ràng là đang buộc hấn phải tỏ thái độ đây mà.

Nhìn thấy sự quật cường trên mặt nàng, Ninh Nghị trong lòng cảm thấy thú vị, sau một lát lại cảm thấy buồn cười:

“Cái quan trọng là mình thấy thế nào, trò làm rất tốt, sao phải phạt làm gì.”

Tiểu cô nương lý luận với hấn một lúc, thấy Ninh Nghị đang cầm cái thước dạy học chỉ lung tung, những câu đối thoại giữa hai người khá giằng co, ai cũng muốn thuyết phục đối phương, không ai nhường ai nhưng đám học trò xung quanh không ai nhận ra những điều ẩn trong câu nói của hai người. Ninh Nghị không biết nên khóc hay cười, thật lâu sau hấn dùng thước gõ vào tay đối phương một cái, Chu Bội giật mình nhũn mảy nhưng lại chẳng thấy đau, khi mở mắt ra, Ninh Nghị đã cười xoay người, bắt đầu giảng giải những vấn đề có liên quan đến tầm quan trọng của “Lý giải” và “Cử nhất phản tam” (1).

(1): Lý giải: tiến hành phân tích theo trật tự và lô gíc.

Cử nhất phản tam: từ một việc mà biết được rất nhiều việc khác.

Tiểu quận chúa bĩu môi ngồi xuống, không nói được một lời, nội dung bài học hôm nay cũng không nghe được nhiều lắm. Chỉ sau một lát, người ngồi cùng bàn đã không cách nào nhận ra thái độ của nàng ra, cứ im thít cả buổi sáng không nói, buổi trưa còn bảo em trai ăn cơm một mình, Tiểu Quân Võ cảm thấy sát khí trên người chị gái mình nên không dám tới gần, mặt xanh mét chạy mất.

Nàng đi dạo một vòng trong thư viện, chẳng quan tâm tới mấy lời chào của những bạn cùng học, trước đây nàng chưa từng thất thố như vậy. Lúc đi tới góc rừng trúc trong thư viện, nàng ngồi xuống nghỉ ngơi, lúc này mặt đất vẫn còn tuyết, ban ngày nhiệt độ mặc dù cao nhưng vẫn rất lạnh, hiện giờ không có ai tới đây. Nàng ngồi một lúc, mũi thấy cay xè, nước mắt rớt xuống, tay quệt quệt rồi khóc nức lên.

Thực ra nàng cũng không biết vì sao mình lại khóc nức lên như vậy, trước đây nàng không mấy khi tức giận về những việc kiểu như thế này, nàng cũng hiểu rất rõ, sư phụ là người có bản lĩnh, cách dạy học của hấn chưa hấn là không đúng. Mấy ngày qua, nhớ lại chuyện phụ vương tìm kiếm phu quân cho nàng, nàng vẫn cảm thấy bối rối và cô độc.

Mười mấy năm qua nàng chỉ là một đứa trẻ, vừa mới bắt đầu hiểu chuyện thì đã sắp phải lập gia đình, chuyện định làm thì chưa làm được việc gì cả.

Nếu như nàng lớn hơn vài tuổi, có thể sẽ cảm thấy tâm tình lúc này thật ấu trĩ, nhưng lúc này, nàng chỉ mới là một cô bé mười ba tuổi, ngồi cạnh rừng trúc khóc như mưa rơi, hai mắt đầm lệ mông lung.

Trong lúc tự thương cảm gạt lệ, nàng thấy một bóng người đứng cách đó không xa nhìn tới nên vội vã lau nước mắt nhìn sang, hóa ra người đang nhìn chính là Ninh Nghị. Thực ra lúc Ninh Nghị đi ngang qua đây cũng không nhìn thấy nàng, giờ hai người mới nhận ra nhau, cô bé 13 tuổi liều mạng cố gắng ngừng khóc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, không làm cách nào cho nước mắt khỏi rơi được...

Buổi chiều trời vẫn có nắng, tuy rằng nhiệt độ không cao nhưng so với trời tuyết vẫn còn tốt hơn, thế nhưng cái bầu không khí lạnh chẳng ra lạnh, nóng chẳng ra nóng lại khiến người khác cảm thấy trống trải.

Đã trải qua một quý trời đông giá rét, một số cây cỏ hoa lá bắt đầu mọc xanh tốt trở lại, do chủ nhân chưa có kế hoạch nên mặt đất mọc đầy cỏ, vẫn có một số đồng tuyết cao ngút, khiến cho bầu không khí trở nên dào dạt sinh cơ. Chuông gió dưới mái hiên kêu leng keng, một cô bé mặc bộ đồ xanh trắng kết hợp đang cầm một xiên thịt ăn ngấu nghiến.

Với cách nhìn của thời đại này, trang phục của cô bé đã là trang phục của người trưởng thành, nhưng trên thực tế, mặc dù dung mạo đoan trang, xử sự khiêm tốn lễ phép, chiều cao cũng chỉ mới phát triển, dù có trang phục quý khí tinh xảo thì cũng chỉ khiến người ta nhận thấy, đây chỉ là một cô bé đang cố gắng làm mình trưởng thành.

Lúc này ngồi khóc bị sư phụ nhìn thấy, cảm giác xấu hổ, khổ sở, thấp thỏm trộn lẫn trong lòng Chu Bội, thậm chí lúc đó nàng còn chẳng biết mình nghĩ gì. Trước kia, nàng không thích nhưng lại cảm thấy rất thú vị với cách giảng bài của Ninh Nghị, gần đây do quá nhiều chuyện phiền muộn dồn vào mà nàng cảm thấy nó trở nên không tốt.

Chỉ là nguyên nhân này không thể thừa nhận được, nàng đang hi vọng sư phụ có thể thuyết phục mình, việc mình khóc có thể không nhắc tới nhưng không thể coi là chưa hề xảy ra, cho nên, nàng đi theo Ninh Nghị tới nơi này. Do buổi trưa không ăn gì nên giờ đang ngấu nghiến xiên thịt trên tay.

Nhưng Ninh Nghị nghĩ thế nào, nàng làm sao hiểu được. Ninh Nghị không tán thành một cô bé mới 13 tuổi đã phải lo chuyện thành thân, thế nhưng đây lại là điều bình thường dưới triều Vũ, lễ pháp đã như vậy, không phải con gái mình, nói cũng vô dụng. Chu Bội đại khái cảm thấy mình đã lớn, nhưng trên thực tế vẫn chỉ là một đứa bé, hẳn không muốn đám học trò mình dạy cảm thấy trưởng thành trước tuổi, nhưng cũng không dùng biện pháp, thủ đoạn lừa dối chúng. Chuyện cuộc đời thế nào, chỉ còn cách để tự Chu Bội trải nghiệm, dù hiện giờ khó chịu nhưng sau khi thành thân sẽ chỉ còn cách tiếp nhận sự thực mà thôi.

Tiểu cô nương ngồi ở dưới mái hiên không thấy Ninh Nghị khuyên bảo gì mình, lại thấy đối phương ở bên trong phòng thực nghiệm nên hung hăng cắn mấy miếng. Thấy cửa phòng mở ra, Ninh Nghị đã thay một bộ quần áo khác, hỏi:

“Chiều trò có cùng Quân Võ chơi ở thư viện không?”

Chu Bội nhìn bộ quần áo của hắn, nuốt xuống miếng thịt trong miệng, cắn cắn môi:

“Sư phụ muốn đi đâu?”

“Đi tới phủ Phò mã, xem Lục thúc thúc của trò có ở nhà không, trò về thư viện trước đi.”

“Tìm phò mã gia gia... Vậy trò cũng đi.”

Chu Bội suy nghĩ một chút, sau đó phải váy đứng dậy đi sau đối phương. Thấy Ninh Nghị mang theo một cái bọc, bên trong cái bọc lại lòi ra một đoạn ống trúc. Thứ này nàng và Quân Võ đã nhìn thấy, chỉ là Ninh Nghị không cho họ đụng tới, nhưng cũng bảo đây là Đột Hỏa thương sử dụng trong quân đội.

Gần đây, nàng cảm thấy rất hứng thú với chính trị, với lại phiền muộn mấy hôm nay chưa có gì là nặng nề, nếu như sư phụ còn nhắc tới nữa, nhất định phải lý luận một phen, cho hắn biết mình không phải là cái loại trẻ con chỉ biết khóc, lúc này bị hắn nhìn thấy chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn, đó mới là điều quan trọng nhất.

162. Q.3 - Chương 163: Đầu Xuân, Khiêu Chiến

Thời gian là buổi chiều, đi qua con đường trong khu phố cạnh sông Tần Hoài, thấy khắp nơi đều là người đi đường, đầu xuân là lúc tuyết tan, thương lầu bắt đầu lui tới, ghé qua ghé lại thành Giang Ninh. Thỉnh thoảng có mấy hành khách đường dài dắt ngựa đi trong phố, cũng có người ở trên đường tuyển thành viên cho thương đội, sóng người trập trùng, ngựa xe liên miên. Trong số này, có người bản địa, có người ở xa cầm đao thương cảnh giác nhìn xung quanh, tiếng nói chuyện ồn ào làm nổi bật sự phồn hoa của thành thị.

Một khi ra khỏi thành, thực sự bước vào cuộc hành trình mới, cảnh tượng phồn hoa bực này rất khó gặp.

Cửa hàng hai bên đường đều treo nhiều cờ xí và biển hiệu mới, cửa hàng gần bờ sông thường có bến đỗ cho người dưới thuyền lên. Sau khi tuyết tan, những cây liễu xung quanh bắt đầu nảy mầm, có một số chú chim đã bay tới, ríu rít vui tai. Trên mặt sông, thuyền hoa di chuyển tấp nập, tiếng ca du dương.

“Sư phụ nhìn kia, thư sinh đang đứng trên thuyền hoa kia tên là Viên Lập, mấy hôm trước đã tới bái phỏng phò mã gia.”

Đầu xuân, chẳng mấy ai bận rộn, vội vã. Ninh Nghị mặc quần áo chỉnh tề, mang theo một cái bọc, cùng tiểu quận chúa Chu Bội dạo cảnh, ở đằng sau có một trung niên nam tử dáng vẻ là người dưới đi theo, người này là một thị vệ của vương phủ, họ Tống tên Thiên. Khi Chu Bội và Chu Quân Vô đi học ở thư viện Dự Sơn thường có hai thị vệ đi theo bảo vệ, bình thường ở bên ngoài chờ, giờ Chu Bội muốn cùng Ninh Nghị đi gặp Khang Hiền, lữg Ninh Nghị lại còn mang cả Đột Hỏa thương nên một người trong đó phải đi theo.

Người này giữ chức thị vệ trong vương phủ lâu ngày, nếu không có chuyện gì xảy ra hẳn sẽ giả dạng làm người bình thường, khiến cho người đi đường không nhận ra mối quan hệ giữa họ với chủ nhân.

Thư viện cách khá xa phủ Phò mã, nhưng dù sao cũng chẳng có gì gấp, Ninh Nghị thích tản bộ trong thành. Tiểu Chu Bội mặc dù có tâm sự nhưng cũng không thể mở miệng kể ra hết nên lẳng lặng đi theo, nghe vị sư phụ này chỉ trở kể chuyện, bàn tán những điều thú vị mà hẳn nhìn, nghe thấy, tâm tình dần trở nên bình tĩnh. Lúc này, trên thuyền hoa đậu sát bờ sông có một nam tử thư sinh mặc áo xanh đang đứng, Chu Bội nhận ra nên nói lại với Ninh Nghị.

Ninh Nghị quay đầu nhìn sang bên đó, thấy thuyền hoa khá náo nhiệt, hiển nhiên đây là một cuộc gặp, công tử áo xanh kia đứng ở đầu thuyền, cầm trong tay một cái quạt, trên đầu chít khăn tung bay theo gió, trông khá có phong độ. Một cô nương áo trắng đi từ trong thuyền hoa ra, đứng ở bên cạnh hẳn nói chuyện, có lẽ những cô nương tiếp khách trên thuyền đều không phải hạng tồi nên vóc người khá đẹp, chỉ tội ở xa không thấy rõ mặt mũi.

Lại quay đầu nhìn sang Chu Bội, thấy nàng đang kéo váy tránh đường bẩn, ngoái cổ hứng thú nhìn thuyền hoa, lúc này thiếu nữ bát quái truy tinh trông khá đáng yêu.

“... Hình như là thuyền của Minh Ngọc phường, không biết cô nương kia là Doãn Tuyết hay là Họa Bình, thấy có đoán được họ đang nói gì không?”

Minh Ngọc phường cũng khá nổi tiếng ở Giang Ninh, hai vị cô nương Doãn Tuyết và Họa Bình là hai minh tinh nơi này. Với thời đại hiện giờ, chuyện này chẳng có gì xấu, chỉ cần có tài tử giai nhân là kiểu gì cũng nhuộm thành giai thoại. Từ nhỏ Chu Bội đã lớn lên trong những câu chuyện như thế nên giờ cảm thấy khá hứng thú, Ninh Nghị cũng hí hửng nhìn một chút, đầu xuân không khí vui tươi, thuyền hoa nhộn nhịp, phong cảnh đẹp đẽ, thật khiến lòng người thoải mái.

“Hình như cái tên Viên Lập này nghe quen quen, hẳn rất lợi hại phải không?”

Chu Bội vốn định gật đầu nói lợi hại, sau đó chu miệng tạm dừng, nháy mắt nhìn sư phụ mình. Người kia đúng là khá nổi tiếng, chứng cứ là có thể gặp mặt Khang Hiền, chỉ là nếu hiện giờ đặt ngang với cái tên “Ninh Nghị Ninh Lập Hằng” thì đúng là không tạo nên được ảnh hưởng. Thấy sư phụ đeo cái bọc sau lưng, hỏi mà không giống giả bộ nên trong lúc nhất thời Chu Bội chẳng biết trả lời thế nào, hứng thú với đôi tài tử giai nhân bên kia cũng giảm đi, miệng lẩm bầm gì đó.

“Cũng tạm tạm, mấy hôm trước hẳn biện luận chuyện phương bắc ở phủ phò mã cũng tương đối. Trước đó chẳng phải thầy cũng ký tên vào Phân gián ngôn hay sao? Hẳn cũng là một người nhiệt tình trong đó, mấy

hôm nay đều nghị luận với người khác về chuyện này, hôm nay khẳng định cũng... Đáng tiếc nước Kim và nước Liêu đã hòa đàm rồi, muốn đánh nhau lại không biết phải mấy năm nữa, bằng không hẳn sẽ sẵn sàng xếp bút nghiên theo việc binh đao...”

“Cũng không cần mấy năm...”

Ninh Nghị cười cười, nhưng cũng gật đầu. Hắn cùng với Chu Bội, Tống Thiên di chuyển, thuyền hoa cũng chậm rãi trôi đi, trong tiếng ca vui múa đẹp, hình như còn có cả tiếng ngâm thơ, đem tới sự bình thản trong khu phố rộn ràng cạnh sông Tần Hoài này. Chu Bội lú lú bước sát bên cạnh:

“Sư phụ cũng nói không đến mấy năm? Mấy hôm trước phò mã gia gia và Tần gia gia nói chuyện, hai người cũng nói y như vậy...”

Tiểu cô nương cau mày, sau đó nghĩ tới gì đó bèn thần thần bí bí nói:

“Sư phụ có biết chuyện của Tần gia gia không?”

“Chuyện gì?”

“À... Thì là chuyện hiệp ước Hắc Thủy, mấy năm trước trò chỉ biết là Tần gia gia có học vấn rất lợi hại, cũng có giao tình rất tốt với phò mã gia gia, không biết ông ấy đã làm những gì, thời gian gần đây mới nghe người ta nhắc tới.”

Chu Bội suy nghĩ một chút rồi nói:

“Cái gì mà chuyện hiệp ước Hắc Thủy, rồi bại trận gì đó... Trước đây, nơi ở của Tần gia gia không có mấy người biết, cũng chẳng ai muốn hỏi, không có nhiều người nhắc tới, nhưng giờ đây số lượng người tới thăm rất nhiều, lại còn bàn tán nữa chứ. Có một số người kín đáo bàn tán, cũng có người lớn tiếng mắng chửi, nói ông ấy làm nhiều chuyện mua danh chuốc tiếng, thậm chí còn khó nghe hơn, nói... nói Tần gia gia là hán gian...”

Tiểu cô nương cau mày:

“Gần đây trò có hỏi phò mã gia gia, phò mã gia gia cũng không nói gì cả, chỉ bảo là có một số việc phải “cái quan định luận” (1) mà thôi, giờ chưa phải là thời gian để nói. Trò đại khái biết chuyện có liên quan tới nước Kim và nước Liêu, nhưng mỗi lần phò mã gia gia đến gặp Tần gia gia, Tần gia gia đều không chịu nói chuyện về việc này, chỉ nói toàn chuyện thiên nam địa bắc, hình như không mấy để tâm đến chúng...”

(1) Cái quan định luận: ưu khuyết điểm của một con người thế nào, chỉ khi chết mới có thể kết luận

“Chuyện trước kia thế nào, ta cũng không rõ lắm...”

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu. Thời gian gần đây hắn cũng nghe nói qua những việc mà phổ phường đồn đại, chỉ là những lời đồn này rất huyền diệu khó giải thích, không đủ để tin tưởng. Chỉ biết là bảy năm trước, Tần lão có tham gia vào hiệp ước Hắc Thủy, ký một số điều ước nhục quốc làm mất chủ quyền, hiện giờ có người lôi chuyện này ra, cho rằng nói mâu thuẫn Kim – Liêu xuất phát từ những điều ước này, tán dương cái tên “Tần Tự Nguyên”, nhưng những chuyện kiểu này không mấy ai tin.

Trước đây, Tần lão và Khang Hiền cũng có đàm luận thế cục thiên hạ, nhưng thời gian này lại đàm luận rất ít chuyện phương bắc. Đặc biệt khi nước Kim và nước Liêu bỗng nhiên hòa đàm, Gia Luật Duyên Hi (2) sắc phong Hoàn Nhan A Cốt Đả là Đại Thánh hoàng đế, khi tin tức truyền tới đã trở thành một gáo nước lạnh hắt vào đầu quan dân triều Vũ đang mong ngóng hai bên đại chiến. Theo lý thuyết, Liêu đế Gia Luật Duyên Hi đã phải nhượng bộ, bất luận thiệt hay giả, hòa đàm lần này sẽ kéo dài thêm mấy năm bình yên, mắt thấy chiến tranh sắp bùng nổ lại bị kéo dài, tâm trạng đúng là rất không ổn. Cũng trong thời gian này, thỉnh thoảng Ninh Nghị có tới gặp Tần lão, mới phát hiện ông cụ không đề cập tới chuyện này, dường như là không còn bận tâm tới nữa, nhưng không hiểu vì sao số lần Khang Hiền tới gặp Tần lão lại nhiều hơn trước.

(2): Liêu Thiên Tộ đế - Gia Luật Duyên Hi (5/6/1075 mất năm 1128 hoặc năm 1156), tự Duyên Ninh, vị hoàng đế cuối cùng của triều Liêu, là cháu của Liêu Đạo tông Gia Luật Hồng Cơ, con của Thái tử Gia Luật Tuấn. Duyên Hi kế vị sau khi Đạo tông bệnh chết, tại vị 25 năm, sau khi mất nước bị quân Kim bắt, sau

đó bệnh chết (có sách nói bị người Kim giết), thọ 54 tuổi (hoặc 82 tuổi), táng ở gần Hiên lăng (nay là Y Vu Lư Sơn, huyện Trấn Bắc, tỉnh Liêu Ninh).

Ninh Nghị có thể cảm nhận được bầu không khí này, suy đoán tự nhiên cũng có, nhưng hẳn không phải là người trong cuộc, ngay cả người biết chuyện như Khang Hiên cũng rất cẩn thận trong lời nói, nên đối với chuyện nghiêm túc kiểu này, Ninh Nghị cũng không dám thốt ra một câu nhận định sự việc với Chu Bội. Người làm đại sự đúng là người làm đại sự, bán nước cũng được mà si quốc cũng được, thương lượng với phường sơn phấn về việc xếp bút nghiên theo việc binh đao lại là vấn đề khác.

Nói chuyện với Chu Bội về hai nước Kim - Liêu, Hoàn Nhan A Cốt Đả dùng thực lực bản thân chấn hưng bộ tộc Nữ Chân ở bạch sơn hắc thủy (Trường Bạch sơn và Hắc Long giang), tạo nên thần thoại “Nữ Chân không đủ vạn, đủ vạn không thể đánh”, tại Hộ Bộ Đạt Cương (3) thậm chí còn tạo nên chiến tích truyền kỳ, đúng là nhân vật anh hùng, biến thái tới cực điểm. Số người ở triều Vũ biết chuyện này không nhiều, nhưng do một năm nay Ninh Nghị trong lúc dạy học nhắc tới khá nhiều, nên đám học sinh, bao gồm cả Chu Bội cũng rất ấn tượng, thậm chí sinh ra sợ hãi, cũng may là người Nữ Chân ít, Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng không còn trẻ tuổi, khả năng diệt Liêu và uy hiếp triều Vũ khi còn sống là không lớn.

(3) Hộ Bộ Đạt Cương: nay là thành phố Ngũ Thường - một thành phố cấp huyện thuộc thành phố Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang. Từ Ngũ Thường xuất phát từ “tam cương ngũ thường” trong Nho giáo, tức nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Triều Thanh cất dân tới đây khai hoang, đặt tên là Ngũ Thường.

Chu Bội thích đàm luận việc này, thỉnh thoảng suy đoán một phen, hỏi một câu: “Đúng không? Đúng không?” Do tập trung vào chủ đề này nên sự phiền muộn trong lòng cũng tiêu tán đi không ít. Buổi trưa chỉ mới ăn một xiên thịt, buổi chiều phải đi một đoạn đường dài, bụng đã đói, lúc này lại vừa đúng lúc tới gần Cẩm nhi quán mà Trúc ký mới mở không lâu, tiểu cô nương liền nói bóng nói gió một phen, yêu cầu dừng lại nghỉ ngơi một chút, ăn vài thứ, thuận tiện xem cửa hàng mới của Trúc ký thế nào, có tốt hơn so với tổng điểm trước kia Ninh Nghị dẫn theo hai chị em nàng tới ăn không.

Khi tới cửa tiệm, họ gặp hai người đang đi tới. Trong hai người này, có một người chừng năm mươi tuổi, thân hình cao gầy, mặc dù ăn mặc kiểu văn sĩ nhưng lúc nào trên mặt cũng sẵn sàng thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến, thần tình nghiêm túc, ánh mắt cao ngạo. Người này trước đây Ninh Nghị cũng từng gặp, là một đại nho có tiếng ở Giang Ninh, tên là Trương Thụy, tự Hồng Nguyên, là một giáo viên được coi trọng trong Khang vương phủ.

Người còn lại chừng 30 tuổi, vóc người hơi mập, mắt hí, thái độ nghiêm túc, cũng ăn mặc kiểu văn sĩ, tay cầm một cái quạt. Người này Ninh Nghị không biết là ai. Trương Thụy nhận ra Ninh Nghị nên nói vài câu với người bên cạnh rồi bước tới, nhưng Chu Bội lại là người nhanh chân tới trước:

“Chào Trương phu tử, Lý phu tử.”

Hai người kia vội vã đáp lễ:

“Quận chúa cũng ở đây, không dám nhận, không dám nhận.”

Sau đó họ mới chào hỏi Ninh Nghị, giới thiệu cho nhau biết tên, thực ra họ đều là giáo viên trong Khang vương phủ, rất có tài danh ở Giang Ninh. Người mập mạp kia tên là Lý Đồng, hẩn híp mắt nhìn Ninh Nghị nói:

“Hóa ra các hạ là Ninh Nghị Ninh Lập Hằng, cửu ngưỡng đại danh nhưng lại vô duyên gặp mặt, hôm nay thật là trùng hợp.”

Trương Thụy thì nhìn Ninh Nghị và Chu Bội, có chút không vui nói:

“Lập Hằng mang theo quận chúa đáng giá ngàn vàng đi dạo, điều này dường như có chút... không thỏa đáng cho lắm thì phải?”

Nếu là vô tình gặp gỡ, hai bên hàn huyên đôi câu là sẽ đi, nhưng vài câu khách sáo đã xong, hai người Trương, Lý bắt đầu hướng trọng tâm câu chuyện theo nghĩa “xin chỉ dạy”, “ngồi xuống luận đạo”, đồng thời cũng nói về phương thức dạy học của Ninh Nghị, kể việc mang quận chúa đi dạo đều không thích hợp.

Những chuyện này đều có nguyên do của nó, cuối năm ngoái, Tiểu Bội và Quân Võ bá Ninh Nghị làm thầy, vốn Khang vương phủ định giống trống khua chiêng, Khang vương tự mình tới Tô gia gặp Ninh Nghị để nâng cao thanh thế, sau bị Ninh Nghị cự tuyệt, lễ bá sư liền do Khang Hiền tổ chức, rất giản dị. Nhưng là giáo viên của Khang vương phủ, những người này cũng biết tiểu vương gia và tiểu quận chúa đã có thêm một vị sư phụ.

Trong vương phủ có rất nhiều người lệ thuộc, đám giáo viên đều là kẻ tài danh, địa vị cũng không tệ, nhưng chủ yếu là giảng dạy đám học trò là hạ nhân trong vương phủ, cho dù có thân phận thầy trò với tiểu vương gia, tiểu quận chúa nhưng lại không có vinh dự được người ta tới tận nhà bá làm thầy.

Ninh Nghị mới chỉ 20 tuổi đầu, được xưng là Giang Ninh đệ nhất tài tử, không bị đố kỵ thì đúng là trời mọc đằng tây, ngay lúc đó đám giáo viên này đã chuẩn bị thể trận khá lớn, tìm một thanh lâu chuẩn bị thi hội, sau đó truyền thiệp mời Ninh Nghị, mọi người đều là giáo viên của vương phủ, chẳng nhẽ Ninh Nghị lại không cho họ chút thể diện.

Ai biết ngay cả cái danh hiệu khách khanh của Ninh Nghị cũng đều do Khang Hiền bắt nhận, hắn không đến vương phủ làm việc cho nên không coi mọi người là đồng liêu, huống chi tình cảm lúc đó của Ninh Nghị và Tô Đan Nhi mới thăng hoa, vừa động phòng, có thể được coi là “gian tình”. Tô Đan Nhi bảo hắn đi theo chúc tết khắp nơi, hắn lại ném toàn bộ thiệp mời qua một bên, sau đó mới viết thư uỷ chuyển cự tuyệt, nguyên nhân thì cả trang giấy nhưng tóm lại chỉ có sáu chữ: có việc, không đi, xin lỗi.

Những người này mất công ôm sách, viết chữ cả nửa tháng trời, chuẩn bị đủ loại đề mục, hi vọng mong chờ, kết quả là người ta không đi, huyệt hăng nên rất là oán giận. Hôm nay hai người Trương, Lý gặp được Ninh Nghị, Lý Đồng vốn có chút không phục cái danh “Giang Ninh đệ nhất tài tử”, lại thấy đối phương miệng còn hôi sữa, có lẽ có tài hoa, có thể xứng với chữ “Kỳ”, nhưng tuyệt đối không thể xứng với chữ “Bác”, chữ “Tình”, nên lập tức quyết định với Trương Thụy muốn thừa dịp này so đấu học vấn một phen, mấy chữ “xin chỉ dạy” đã được nói.

Xin chỉ dạy có thể từ chối, nhưng nếu đã ngồi trò chuyện thì không thể nào cự tuyệt, sau đó mấy người đi vào Cẩm nhi quán, lên lầu hai, tìm một gian phòng để ngồi.

163. Q.3 - Chương 164: Chuyện Ngoài Ý Muốn

- Ngày thường ở vương phủ, sớm nghe tài danh của Lập Hằng, tiếc là lần tụ hội trước Lập Hằng lại không tham gia, không có duyên gặp gỡ, tại hạ thật tiếc nuối. Nay được gặp, mới biết Lập Hằng thiếu niên tài俊, quả là danh bất hư truyền. Ta với Trương lão vốn muốn đi Đông Tập xem nghiên mực Đoan Khê tốt nhất, không biết Lập Hằng và tiểu quận chúa đang định đi đâu

- Chỉ là quận chúa sắp cập kê, nếu cứ ra ngoài thế này thì không ổn cho lắm.

Lúc này mới là tháng hai, nhà trọ Cẩm Nhi mới mở được vài ngày mà chuyện làm ăn khá tốt. Nhưng cũng đã qua giờ cơm trưa, mấy gian ở lầu hai vẫn còn thừa. Ninh Nghị, Chu Bội, Tống Thiên và hai người Trương, Lý kia cùng đi đến, sảnh lớn ở bên dưới có vẻ náo nhiệt hơn, cũng không biết là Vân Trúc và Cẩm Nhi có ở đó hay không. Vì dẫn theo người ngoài nên Ninh Nghị cũng không cần phải tìm hai nàng, bọn họ vào một gian phòng trên lầu hai rồi ngồi xuống, uống trà nói chuyện với nhau.

Gian phòng này bày biện đẹp đẽ tinh xảo, vị trí của nó cũng không tệ, đẩy cửa sổ đằng sau ra là có thể ngắm cảnh đẹp trên sông Tần Hoài. Chỉ là lúc này trời còn lạnh nên không thể mở cửa sổ được. Xung quanh phòng đặt vài bồn hoa, trên tường treo mấy bức tranh và thơ, rất có bầu không khí thư hương. Khi mấy người trong phòng ngồi xuống, hầu nữ trong nhà trọ dâng trà bánh, hai người Trương, Lý kia cũng mở miệng.

Tên Lý Đồng có dáng người hơi mập kìa nở nụ cười hòa thuận, ở trong hai người thì Lý Đồng đúng là sắm vai mặt đỏ, dùng thái độ thân thiện để ổn định Ninh Nghị. Trương Thụy thì địa vị còn đó, tuổi cũng lớn nữa, nên ông ta trực tiếp cau mày đưa ra nghi vấn với Ninh Nghị. Thực tế thì đối với chuyện lần này hai

người này chưa chắc đã không hâm mộ và đổ kỵ. Lý Đồng kia dù có tài danh, nhưng vào vương phủ mấy năm rồi lại không xuất hiện cùng Chu Bội, Chu Quân Vũ mấy. Trương Thụy từng dạy hai tỷ đệ không ít thứ, có danh phận thầy trò, nhưng cho dù thế nào cũng chẳng thể khiến hai tỷ đệ đi thư viện nghe giảng bài như Ninh Nghị được, lại còn nghe nói hần thường xuyên mang hai tỷ đệ kia chạy đi nơi này nơi kia, quan hệ này thật sự không hề giống nhau.

(): Trong hí kịch Trung Quốc, mặt đỏ là biểu thị lòng trung dũng chính nghĩa.

Chu Bội là cô nương có tư tưởng độc lực, nếu là trước kia thì sẽ sinh hờn dỗi khi nghe câu Quận chúa sắp cập kê, đi lại bên ngoài thế này có vẻ không ổn của Trương Thụy kia, nhưng hôm nay chuyện này lại khác. Buổi sáng vừa mới tranh cãi với Ninh Nghị, chuyện mình ở bên cạnh khóc còn bị nhìn thấy, lúc này hai vị phu tử tỏ rõ là muốn phá sập của sư phụ, Tiểu Chu Bội thâm thích thú không thôi, cũng không nghĩ ngờ chuyện lão phu tử nói mình không được tự do ra ngoài.

Nàng vốn dối bụng, lúc này lại càng muốn ăn nên đã cầm điểm tâm ngồi cạnh cắn, cố gắng nặn ra cái hình dáng bảo bối ngoan ngoãn tôn sư trọng đạo, hận không thể ra sức gặt đầu một phen. Về phương diện khác, nàng lại chờ mong Ninh Nghị sẽ lấy cái gì để bác bỏ hai vị phu tử. Đương nhiên, lúc này mới đang là nói chuyện xã giao, Ninh Nghị cũng cười trả lời là định đến phủ Phò mã đưa vài thứ nên thuận đường dẫn Chu Bội theo. Lý Đồng cười gặt đầu:

- Phủ phò mã Nhưng là Minh công phủ sao? Nghe nói Lập Hằng và Minh công có giao tình?
- Có thể xem là bạn đánh cờ.
- Như vậy kỳ lực của Lập Hằng cũng cao đấy nhỉ! Vừa lúc tại hạ có chút tâm đắc, nếu có thể thì chúng ta hẹn thời gian đánh một ván cờ.

Lý Đồng vừa nói lời khách sáo xong thì Trương Thụy lại nhìn một góc của gian phòng mấy lần:

- Thứ Lập Hằng định đưa đi Minh công phủ chẳng lẽ là mấy thứ kia? Ninh Nghị liếc ông ta một cái:
- Trương lão biết ư?
- Đây chắc là Đột hỏa thương dùng trong quân, không biết Lập Hằng lấy được từ đâu? Trương Thụy cau mày.

Ninh Nghị giải thích qua một phen. Vài chiếc Đột hỏa thương này vốn là hẩn tìm Khang Hiền lấy để nghiên cứu, hàm lượng kỹ thuật Đột hỏa thương cũng không cao nên hẩn đã hiểu gần hết, để lại thì cũng chẳng dùng làm gì, mà hai chiếc trong số đó đã hỏng mất. Thế lực trong bóng tối của Khang Hiền tuy lớn, nhưng dù sao Đột hỏa thương này vẫn là vật trong quân, Ninh Nghị cảm thấy để trả về để Lục A Quý báo cáo thì tốt hơn, vì thế mới chuẩn bị đưa đi. Lúc này đề tài nói chuyện đã chuyển sang thương. Chu Bội nhai điểm tâm, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Đề tài vốn phải là tài hoa thi từ mới đúng chứ, ba người này so đấu một phen, khiêu khích trước rồi hai phu tử đấu văn với Ninh Lập Hằng, hành tửu lệnh, làm thơ ca, làm văn, sau dẫn thành giai thoại mới là tiến triển mà nàng chờ mong. Lúc này hai người Trương, Lý nói một vài chuyện lật vặt xung quanh Khang Hiền. Trương Thụy kia nói:

Shared by đó :)

- Đột hỏa thương kia ta cũng từng thấy vài lần, vật như thế thật làm người ta chán ghét. Để trong quân cũng là vô dụng, chỉ có hại chứ chẳng có ích gì. Lập Hằng cảm thấy hứng thú với chuyện này, lão hủ lại từng nghe nói chuyện như này thật sự không ổn. Lập Hằng nên chuyên tâm vào học vấn, chú tâm vào chuyện có ích mới đúng, nếu không khó tránh khỏi sẽ lằm lằm đó.

Dường như nhắm nháp xong một cái, Chu Bội tròn mắt, giơ hai tay cầm lấy một cái bánh ngọt rồi dịch móng ra sau, mắt thì chuyển động nhanh như chớp, chú ý về mặt Ninh Nghị và đối phương. Nàng mím môi thoát nhìn như một chú chó thả và chờ đợi Ninh Nghị phản bác. Nhưng Ninh Nghị lại chỉ cười, chấp tay nói:

- Trương lão nói rất đúng!

Không có lửa cháy lên, đôi tai thỏ kia cụp xuống. Ngày trước nàng có nghe Khang Hiền nói về tử tính của Ninh Nghị, vị sư phụ này của nàng từ trước tới nay luôn là người có thể nho nhã lễ độ nói lời xin lỗi một trăm lần, gật đầu cả ngàn lần vì một chuyện, hoàn toàn không hề thay đổi. Hôm nay nếu Tần gia gia hoặc Phò mã gia gia mà ở đây, có lẽ hẳn cũng sẽ thành tâm thảo luận với người ta một phen. Nhưng hiển nhiên hai người trước mặt này chẳng khiến hắn nổi lên ham muốn chiến đấu, nên mới thuận nước dong thuyền mà gật đầu như vậy. Nhưng Ninh Nghị chịu thoái nhượng, bên kia chưa chắc đã chịu buông tha. Trương Thụy lắc đầu:

- Lập Hằng tuổi trẻ khí thịnh, có lẽ không cho lời của lão hủ là đúng. Nhưng thứ lão hủ chỉ ra vốn không phải trên thứ hỏa khí này. Nay hỏa khí ở đây, theo lão hủ thấy thì khi phát ra tiếng động quá lớn, chỉ có thể dọa người mà thôi. Tầm bắn của nó không bằng cung tên, chính xác là cực thấp, mỗi một lần bắn ra đều phải nhét vào, cực kỳ phiền toái. Chỉ phóng được vài phát là có khả năng nổ hỏng, lại không thể sử dụng lúc trời mưa. Điểm tốt duy nhất là nó bắn ra hỏa được, già trẻ lớn bé chỉ cần nhắm chuẩn phương hướng là có thể dùng được. Nhưng đó cũng là điểm xấu lớn nhất.

Ông già này tuy thể hiện rõ thái độ là đến đá quán, nhưng cũng không phải kẻ ngu ngốc bắt tài mà lại khá hiểu biết:

- Để thứ vũ khí mà con nít cũng dùng được ở trong quân thì có ích lợi gì? Nay thứ quân sĩ triều ta thiếu hụt tới bảy giờ không phải là những thứ cổ quái đáng kinh ngạc, mà là sĩ khí quân tâm. Nghĩ đến tộc Nữ Chân kia có thể lấy ít thắng nhiều mà đánh cho quân Liêu đại bại, quân sĩ Võ triều ta thấy người Liêu cũng là trông chừng mà thua, giữa người với người chẳng lẽ lại kém nhiều như vậy? Ta cũng từng gặp người Nữ Chân, bọn họ chẳng phải ba đầu sáu tay gì cả. Nay quân nhân Võ triều ta quá sợ chết, chỉ biết hướng lạc, chỉ có thể khuyến răn khiển trách nghiêm khắc mới mong đánh thức được khí thế để có thể chiến thắng. Nay bọn họ huấn luyện lưỡi nhác, đao không thể vung, cung không thể giương, không phải là không có sức mà là không có can đảm. Nếu đặt mấy thứ này trong quân sẽ chỉ càng khiến quân đội thêm vô dụng, cho dù uy lực của thứ hỏa khí này có tăng lên gấp bội cũng chỉ là có hại mà vô ích!

- Đúng là đạo lý này! Ninh Nghị gật đầu. Lần này hẳn không phải là gật đầu có lệ nữa, lời của đối phương hẳn hoàn toàn tán thành.

- Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức. Những thứ tài mọn tinh xảo này chỉ khiến người ta lười nhác sa đọa, lời của các bậc thánh hiền đi trước đều là chí lý. Nghe nói Lập Hằng cảm thấy hứng thú với thứ này, vốn là người trẻ tuổi thì cũng không ngại. Nhưng nay Lập Hằng đã là vị nhân sư biểu, nghe nói lại làm cho Tiểu vương gia cũng học tập những thứ này, chuyện này có vẻ vượt quá rồi

(: Trời dịch chuyển mạnh mẽ, người quân tử tự cường phấn đấu vươn lên không ngừng nghỉ)

Trương Thụy có danh phận thầy trò với Chu Bội và Chu Quân Vũ, tuy không thân thiết lắm nhưng cũng biết gần đây Tiểu vương gia bỗng nhiên thích học truy nguyên gì đó. Thuyết pháp này có lẽ lừa được người bình thường, nhưng ở trong mắt ông ta thì đúng là thứ tài mọn, đồ thủ công mà thôi. Ông già này rất cuộc đã chuyển đề tài đến chuyện kia. Lý Đồng lại không hiểu rõ lắm, cau mày:

- Với tài học của Lập Hằng, sẽ không đến mức như thế chứ!

Không biết Trương lão suy cho cùng là chỉ Không khí trong phòng lúc này liền trở nên cổ quái, theo ý nào đó thì được gọi là cuối cùng cũng tiến vào chủ đề chính. Chu Bội cắn điểm tâm một miếng, cau mày nhìn sang Ninh Nghị, cảm thấy chuyện này khá khó giải quyết. Nếu một thời gian nữa vương phủ truyền ra đoạn Trương lão đầu răn dạy Ninh Lập Hằng, nàng cũng sẽ cảm thấy mặt mũi nên lúc này lo lắng xem Ninh Nghị nên dùng ngôn từ thế nào để vãn lại.

Bên kia Trương Thụy và Lý Đồng đang ngồi liếc mắt một cái ta nói một câu thì có người gõ cửa. Giây lát sau, một cô gái đeo mạng che mặt nâng khay trà bước vào, lại không phải là hạ nhân ở trong phủ lâu. Cô gái này có thân hình rất đẹp, ánh mắt sau tấm khăn che mặt kia rất linh động, xem ra cô gái này ít nhất là nhân vật như quân sự trong phủ lâu.

Cô ta cười nói khách sáo vài câu, thêm nước trà và điểm tâm rồi mới xoay người đi ra ngoài. Lý Đồng như là nhớ ra cái gì đó, ngơ ngẩn nhìn thân hình cô gái này mà nhất thời quên phê phán Ninh Nghị. Chu Bội

cũng nhận ra, lúc trước ở Trúc Ký luôn gặp qua nàng này, đây là hoa khôi có tên Nguyên Cẩm Nhi, nàng ấy đã thoát tịch, có quen biết với sư phụ. Quả nhiên, cô gái đi ra ngoài rồi, Ninh Nghị cũng cười đứng lên:

- Hai vị cứ tán gẫu trước, ta đi ra ngoài một lát.

Nói xong, Ninh Nghị ra khỏi phòng. Quả nhiên, ở cạnh hành lang cách đó không xa, Nguyên Cẩm Nhi đang lén lút nhìn về bên này. Lúc trước khi đến đây chỉ huy thợ làm việc, nàng không ngại để cho người ta nhìn dung mạo của mình, lúc này trở thành bà chủ của nhà trọ Cẩm Nhi thì lại trở nên rụt rè, đeo khăn che mặt để duy trì cảm giác thần bí. Ninh Nghị đi đến thì nàng nói:

- Đạo này cũng bận chứ, sao huynh cũng tới?

- Đi ngang qua thôi, Vân Trúc đâu?

- Vừa nãy Vân Trúc tỷ còn ở trên, giờ ta cũng không tìm thấy nữa, không biết là có chuyện gì mà bị người gọi ra ngoài rồi. Ta nghe Tiểu Mẫn nói hình như huynh đến nên mới tới xem. Người đến cùng huynh ngoài tiểu cô nương kia thì còn ai nữa?

- Đại tài tử tranh luận!

- Tài tử? Cẩm Nhi chớp chớp mắt. Ninh Nghị gật đầu:

- Rất nổi tiếng đấy!

- Thảo nào. Đường như ta thấy cái tên mập kia rồi.

Trong lúc hai người nói chuyện, đại sảnh ở lầu một truyền đến tiếng ồn ào, cũng có cả tiếng đàn biểu diễn xen lẫn bên trong. Cẩm Nhi có lẽ là có chuyện gì đó, nhiều lần nhìn xuống đường phố qua song cửa sổ mở ra ở lầu hai. Ninh Nghị cũng liếc qua một cái, chỉ thấy người đi tới đi lui trên đường:

- Nhìn gì vậy?

- A Không có gì! Không liên quan đến huynh, về tranh luận với hai vị tài tử kia đi. Nàng nghĩ nghĩ, khề hừ một tiếng:

- Nói thật thì những tên đàn ông thối các người lúc so đấu mà không có phụ nữ là sẽ không vui, cuối cùng vẫn là khoe khoang ra trước mặt phụ nữ thôi. Có cần gọi người vào nhìn các người giương thương múa kiếm không? Hôm nay hai vị tỷ tỷ của Yến Thúy lâu đang ở đây, là mỹ nhân đấy. Huynh luôn không hy vọng Vân Trúc tỷ đi tiếp khách, tuy rằng tỷ ấy toàn thiên vị huynh.

Đàn ông chính là vì khoe khoang trước mặt đàn bà, câu nói thuận miệng của Nguyên Cẩm Nhi này đúng là trúng tim đen. Kỳ thật chuyện hôm nay không có gì phải biện luận, Trương Thụy này có hệ thống lô-gic của mình, qua muôn ngàn thử thách không một kẻ hở. Nếu nói ảnh hưởng sau khi kỹ thuật sinh ra biến chất là gì, nếu như là loại người như Tần lão thì mọi người đã quen biết lâu, có lẽ sẽ còn tự hỏi một phen, những người này thì không.

Dù song phương có thành khẩn đến nữa thì cũng chẳng thể thuyết phục được nhau, loại chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa thành khẩn gì. Trái lại Ninh Nghị còn tính toán khi trở về sẽ liệt kê ra những số liệu chính xác tỉ mỉ về món bạc kỹ tinh xảo kia để lừa dối hai người này một phen, dù sao cũng nhàn rồi vô vị. Hắn xuống lầu rửa tay một cái rồi mới đi lên, số liệu cũng đã được bày ra trong đầu.

Hắn vừa bước lên hành lang lầu hai thì vô tình lại xảy ra một việc. Tiếng huyền ảo xen lẫn tiếng âm nhạc truyền tới từ đằng sau, Ninh Nghị đang đi tới gian phòng bên kia thì tiếng bước chân chạy tới từ đằng sau, sau đó đẩy bả vai hắn một cái. Phía trước của hai gian phòng trọ ở Trúc Ký khá rộng rãi, hành lang cũng không hẹp mà người nọ đẩy Ninh Nghị ra hiển nhiên là vì đang vội vã, Ninh Nghị cũng không để ý lắm.

Người nọ là một gã hán tử cao lớn khôi ngô, nhìn cách ăn mặc thì là đến từ phương Bắc, hắn trực tiếp vào gian phòng ở phía trước.

- Chính là người kia.

Hán tử kia nói một câu như vậy, Ninh Nghị đi tới thì có người đã khép cửa phòng lại, tiếng nói chuyện ở bên trong loáng thoáng truyền tới. Ninh Nghị vẫn chưa để ý lắm, hắn nhìn tới chỗ rẽ ở hành lang phía trước.

Lúc này đã không còn bóng dáng Nguyên Cẩm Nhi đâu, xem tâm tư dáng vẻ của nàng hôm nay thì không biết là vì sao.

Nghĩ như vậy, hần bỗng nhiên dừng lại, một lát sau gíơ ngón tay gõ hai cái bên người. Từ khi học nội công loại hai mà Lục Hồng dạy cho kia, tổ chất thân thể hần dần sao cũng tăng cường rất nhiều, thính giác cũng tốt hơn. Vừa rồi hần dường như nghe được mang máng câu Bên người Tần Tự Nguyên kia Hộ vệ, lại không cách nào xác định được nên hần lui ra sau hai bước, tập trung lắng nghe, mang máng nghe được vài từ đứt quãng.

- Xác định phải làm?
- Đúng lúc có cơ hội
- Quá hấp tấp
- Xem kỹ trước đã, làm xong rồi lập tức ra khỏi thành.
- Chuyện gì vậy?

Trong gian phòng kia có kẻ có giọng khá lớn nên cũng nghe được rõ một chút, nhưng nhất thời vẫn chưa thể hiểu hết toàn bộ. Người ở bên trong lại nói chuyện vài câu, Ninh Nghị bước tới phía trước, sau đó cửa kia mở ra. Người ở trong liếc hần một cái rồi mới đi đến cửa ra ở đầu kia hành lang. Ninh Nghị quay đầu nhìn thì thấy một người thân hình cao gầy, mặc một chiếc áo khoác lông động vật, tên còn lại thì trông như một tên quý công tử, bộ pháp của hai người này khá vững vàng.

Ninh Nghị ngẫm ngẫm rồi cũng quay đầu trở về. Ra khỏi hành lang là một dãy bình đài nối với bậc thang, ở đây là có thể thấy được tình hình trong đại sảnh. Hai người đi ra khỏi phòng kia đang đứng ở đây nhìn xuống. Lúc này đại sảnh đã bớt náo nhiệt, cô nương được mời đến từ Yến Thúy lâu đang biểu diễn trên vũ đài. Ninh Nghị đứng cạnh hai người kia, nhìn xuống bên dưới một cái, sau đó lại vẫy tay gọi tới một tên tiểu nhị, hỏi tên cô nương đang biểu diễn trên vũ đài rồi không nhìn thêm nữa mà xoay người bỏ đi.

Trước một chiếc bàn ở một bên trong đại sảnh, Nhiếp Văn Trúc đang cùng Tần lão nói chuyện với điểm tiểu nhị. Trên bàn không bày gì, hiển nhiên là Tần lão vừa mới đến, ngồi xuống chưa được lâu. Mấy ngày trước Tần lão nghe lão nhân gia nói Trúc Ký nhị điểm khai trương, nên rảnh rỗi là đến đây xem qua. Hai người bên cạnh kia vừa rồi cũng chăm chú nhìn về phía này.

Ở trong phòng, Trương Thụy đang nói chuyện với Chu Bội. Vừa rồi Ninh Nghị đi ra ngoài, Trương Thụy và Lý Đồng cùng cho là Ninh Nghị chạy trốn chết, Chu Bội thì biết là không phải như vậy. Ninh Nghị cùng Nguyên Cẩm Nhi rời đi khiến ngọn lửa bất quá trong lòng nàng hùng hực bốc cháy, hận không thể đuổi theo nhìn trộm một phen. Dù sao một người là đệ nhất tài tử, người kia từng là Tứ đại thủ lĩnh thanh lâu, có khi thực sự có chuyện tình sâu triền miên gì đó cũng nên. Chỉ là một mặt thì nàng rất là không thích Ninh Nghị mất mặt, mà mặt khác là vẫn còn hờn dỗi chuyện buổi sáng nên mới không đi theo, chỉ chờ Ninh Nghị về hòa nhau một thành đối với chuyện sự phụ có thể hòa được một thành hay không thì nàng chẳng hề hoài nghi, chỉ là không biết sẽ dùng cái gì để lý luận.

Vừa rồi nói được mấy lời nhắm vào Ninh Nghị kia nên Trương Thụy khá vui vẻ, cũng ra cái dáng ân cần chỉ bảo cho Chu Bội, chủ yếu là để vị Tiểu quận chúa thông minh này lầm đường mà biết quay về, biết ai mới là sự phụ tốt hơn. Lý Đồng thì lại muốn đợi Ninh Nghị về nên không nói lời nào. Chỉ là chuyện này khá kỳ quái, tài tử tranh luận thường tranh từng hơi một, nếu người bên ngoài nói mình sai thì bên này quyết không thừa nhận. Nhưng hôm nay Ninh Nghị chẳng tức giận mà chỉ cười nói câu Ông nói có lý, thật sự làm cho người khác khó chịu, đợi hần đến là phải nghiêm trọng chút mới được, sau này truyền ra ngoài nhất định phải khiến người ta cho là Ninh Lập Hằng mất mặt mũi.

Sau đó, y lại nghĩ tới nơi này có tên là nhà trọ Cẩm Nhi cùng cô gái rất giống Nguyên Cẩm Nhi kia, nhất thời đặt hết tâm tư vào chuyện này. Không lâu sau, cửa phòng cuối cùng mở ra, Ninh Nghị trở về. Hần đầu tiên là khẽ nói mấy câu với thị vệ vương phủ Tống Thiên đang nghiêm nhiên ngồi ẩn thân ở một bên. Tống Thiên kia nhú mày, đi ra ngoài với vẻ mặt khá nghiêm túc.

Ninh Nghị lại nhìn sang bên này. Lý Đồng cười nói:

- Lập Hằng, vừa rồi ta và Trương lão lại hàn huyên một trận, có một số ý kiến

Trương Thụy cau mày:

- Thật ra cũng không chỉ là ý kiến! Lập Hằng, ta cảm thấy chuyện này khá nghiêm trọng. Chuyện liên quan đến tương lai của Tiểu vương gia, không thể coi thường. Đã mấy ngày rồi, người cũng phải có cách nói mới tốt. Nếu không không chỉ lan truyền trong vương phủ, lão hủ cũng can gián với Vương gia. Chuyện này cũng không phải là nhằm vào người, nhưng mà nhưng mà...

Ông ta còn chưa nói xong thì đã trợn trừng mắt lên, Lý Đồng cũng trợn tròn con mắt. Mà Chu Bội ngồi cạnh đang cắn điểm tâm thì miệng đang há to nhất thời không thể cắn xuống. Lúc này Ninh Nghị không trả lời hai người kia, hẩn quay đầu nhìn cửa phòng, xong lại đến góc phòng nhắc bọc vải bọc năm chiếc Đột hỏa thương kia lên. Hẩn bỏ bọc đó lên bàn, cởi ra rồi lấy một chiếc thương ra, cởi một túi hỏa dược nhỏ nhỏ rồi đổ vào nòng thương, lại lấy một cây sắt dài điền vào.

Lúc này Ninh Nghị đứng đó tiến hành công việc, hiển nhiên là chẳng có hứng thú với trò biện luận nhảm chán kia. Trương Thụy và Lý Đồng ngồi đối diện, không biết tên này muốn làm cái gì. Ninh Nghị điền xong một chiếc cây thương rồi, giấu nghĩ lại điền thêm một cây khác, đảo mắt qua khuôn mặt hai người kia còn cười đầy thiện ý với bọn họ, rồi liếc qua cánh cửa. Đương nhiên hai người Trương Thụy và Lý Đồng trước mắt này không cách nào chú ý tới động tác đó.

- Người người...

Lý Đồng nuốt một ngụm nước miếng:

- Quân quân tử động khẩu không động thủ

Lập bập nói xong câu nà chẳng thể nói thêm gì nữa. Nào có kiểu biện luận như vậy, vì nói bạc kỹ đó vô dụng là hẩn liền muốn bắn chết bọn họ Ninh Nghị lấy hộp quạt ra, lắc lắc vài cái rồi thổi đốt rồi lại thu lại, sau lại bao hai thanh Đột hỏa thương kia rồi đeo với tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra, rồi hít sâu một hơi.

- Bên ngoài có một số chuyện, các người ngồi trong đây sẽ có lẽ là nhằm

Hẩn nghĩ nghĩ, lại nói:

- Hy vọng là nhằm.

164. Q.3 - Chương 165: Bổng Nhiên Giao Chiến

Ninh Nghị đeo bọc vải dài kia đi từ trong phòng ra thì đại sảnh truyền đến tiếng đàn sáo, sự rối loạn hoặc phải nói là hỗn loạn trong lòng lại không có manh mối.

Chỉ nghe được vài câu vụn vặt, đám người đó có nói đến

“Tần Tự Nguyên” hay không, lại có ra lệnh mọi người làm một số chuyện không thoải mái gì không, kỳ thật Ninh Nghị không nắm chắc, tự nghĩ chắc mình nghĩ sai, nghe nhầm, đó cũng là có khả năng.

Bản thân hẩn hy vọng là như vậy, nhà trọ Trúc Ký này vừa mới khai trương, không gánh được nhiều rắc rối. Hơn nữa những ngày bình thường vô vị đã qua hồi lâu, hẩn cũng thấy phồng đoán lần này của mình có vẻ hơi bị đúng dịp. Nhưng đúng là đám người kia cho hẩn một cái cảm giác không tốt lắm, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Từ bên này đi qua đến chỗ rẽ ở hành lang thì cửa căn phòng phía trước kia cũng mở ra. Vài người bước ra, đều đi tới bình đài phía ngoài kia. Nhóm người này có tất cả là năm, ngoài tên đại hán có dáng người khôi ngô, nam tử cao gầy rắn chắc và quý công tử mà Ninh Nghị đã gặp, thì hai người khác thân hình cũng cao lớn, đều mặc áo khoác lông, ăn mặc khá gọn gàng. Một người trong đó có một vết sẹo trên mặt, tên còn lại thì người hơi béo, nhưng cũng là cường tráng khôi ngô.

Mấy người kia nhìn giống như nhân sĩ giang hồ hoặc là thương lữ vào Nam ra Bắc, khi ra ngoài bọn họ có nhìn Ninh Nghị, cũng không để ý.

Bên cạnh bình đài xung quanh đại sảnh có không ít người hoặc là đang đi lại hoặc là đứng đó, cũng có những gã sai vặt của tửu lâu đi tới đi lui. Lúc này Tống Thiên đứng ở vị trí gần thang lầu như lời dặn của Ninh Nghị, tay thì đang bóc hạt dưa. Năm người đi ra hành lang lầu hai, nhất thời có thể quan sát tình hình bình đài xung quanh đại sảnh. Ninh Nghị thì đi ra sau bọn họ, nháy mắt ra hiệu với Tống Thiên rằng kia là đối tượng cần chú ý.

Một tên tiểu nhị bưng khay trà đi qua từ bên này, Ninh Nghị nhích lại gần lan can, đựng một cái vào tên nam tử cao gầy đang chú ý phía dưới kia, sau đó hần cười nói:

- Xin lỗi, xin lỗi!

Nam tử cao gầy kia liếc hần một cái, nhích qua một chút. Quý công tử đang nói chuyện cùng đồng bạn thấy có người dựa tới thì ngậm miệng lại, đợi khi Ninh Nghị tránh ra mới cúi đầu nói tiếp.

Ninh Nghị đi qua bên người Tống Thiên rồi bước xuống thang lầu. Lúc này chiếc bàn mà Vân Trúc và Tần lão đứng cạnh kia còn cách khá xa, Ninh Nghị cũng không muốn khiến bị chú ý ngay lúc này, tránh cho Vân Trúc hoặc Tần lão chào hần. Hần lẩn vào đám người, quay đầu nhìn lên thì thấy năm người trên bình đài kia vẫn dựa vào lan can nhìn xuống dưới, nhưu mi nói chuyện.

Đại sảnh náo nhiệt, người qua người lại, tiếng nhạc vui vẻ, cũng không hề có dấu hiệu là sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì. Vị Tần lão luôn thể hiện rằng mình không tranh sự đời gần đây tình hình cuộc sống mới có chút biến hóa hoặc gọn sóng, hôm nay tới đây cũng chỉ vì là đến tửu lâu mới khai trương này ngồi một lát. Ninh Nghị hít vào một hơi, khó có thể nắm bắt được suy nghĩ trong đầu. Hần quay đầu nhìn người quen ở xung quanh, nhưng lại không quen nhiều người làm việc ở đây. Một lúc sau hần mới tìm được một tên tiểu nhị, kéo vào một góc dạn dò vài câu. Còn chưa nói xong thì đã thấy Nguyên Cẩm Nhi che mặt đang đứng bên cửa sổ ở một góc tường cách đó không xa, nhìn hần mấy lần rồi đi tới bên này, mỉm cười.

- Ninh Nghị, huynh đang làm gì vậy, thấy Vân Trúc tỷ chưa?

- Thấy rồi.

- Ủ, tỷ ấy đang ở bên đó. Cẩm Nhi chỉ về phía đám người Vân Trúc,

- Tần lão gia tử cũng tới! Đúng rồi đúng rồi, Tần lão gia tử kia... rất có địa vị à?

- Có thể coi là vậy... Ninh Nghị nghi ngờ liếc nàng vài lần,

- Có chuyện sao?

- Không có chuyện gì.

Rõ ràng là Nguyên Cẩm Nhi trong lòng có chuyện gì đó, nhưng lúc này gật đầu một cái, cười đến thật giáo hoạt. Nàng ta cho dù có chuyện lớn thì đại khái có thể nói là không quan trọng. Ninh Nghị liếc sang bên kia, đột nhiên nhưu mày lại. Năm người kia dường như là đã thương nghị xong, một người trong số đó gật đầu, bắt đầu đi đến phía thang lầu. Tên quý công tử còn đang chỉ trở dạn dò ba người còn lại.

Ở cửa thang lầu, Tống Thiên nghiêng đầu nhìn sang phía Ninh Nghị. Ở sau lưng, Nguyên Cẩm Nhi hỏi:

- Huynh tìm Trịnh Toàn có việc...

Trịnh Toàn chính là tên của tiểu nhị bị Ninh Nghị gọi kia. Ninh Nghị đột nhiên quay sang bảo tên tiểu nhị có tên Trịnh Toàn kia:

- Đi căn cái người cao to có sẹo trên mặt kia lại, nhớ rõ xin lỗi.

Đồng thời cũng nháy mắt ra hiệu cho Tống Thiên bên kia.

Tống Thiên vốn đứng ở thang lầu, lúc này liền quay người lại đi xuống đại sảnh. Tên hán tử mặt sẹo kia cũng đi xuống lầu, đi được một nửa thì tên tiểu nhị Trịnh Toàn bưng trà nghênh đón, hai người đi sang trái, rồi lại đi sang phải, cuối cùng đụng vào nhau, trà và điểm tâm trong khay đều bị hất hết ra.

Chỉ là một chuyện nhỏ, tiểu nhị kia vội vàng nói xin lỗi, vội rút chiếc khăn lau trên người ra rồi bắt đầu lau nước đọng trên quần áo đối phương. Tên hán tử mặt sẹo kia nhìn chăm chú tình hình trong đại sảnh, không kiên nhẫn muốn cự tuyệt, đi xuống lầu, nhưng lại bị tiểu nhị cản lại nhiều lần. Bốn người ở trên vẫn chú ý đến tình thế lầu, liếc qua liền không để ý nữa, quý công tử tiếp tục nói chuyện. Trong lúc này, ca cơ được mời đến đứng trên vũ đài nhỏ trước đại sảnh đang hát khúc “Tỳ Bà hành”, đang đến đoạn “Băng tuyết lãnh sát huyền ngưng tuyết, ngưng tuyết bất thông thanh tạm hiết”. Tổng Thiên đi qua đại sảnh đến bên người Tần lão, cúi người xuống.

(: suối giá lạnh không chảy được, dây đàn ngưng hẳn lại, Ngưng dứt không thông, tiếng đàn đột nhiên im bật)

Trên bình đài, quý công tử ngưng nói chuyện, đứng thẳng người nhìn xuống. Mấy người xung quanh, kể cả tên hán tử mặt sẹo trên thang lầu cũng nhìn sang bên kia. Ninh Nghị nhìn nơi đó, chân mày cau lại, một ngụm khí nghẹn ở ngực. Ở sau hắn, Cẩm Nhi vẫn đang riu rít nói chuyện. Tiếng đàn dần chậm, ca cơ hát đến “Biệt hữu u sầu ám hận sinh, thử thì vô thanh thắng hữu thanh”, ngón tay dè xuống khiến khúc nhạc kia hơi dừng lại, ánh mắt đảo qua đại sảnh.

Lúc này Tổng Thiên đã nói xong với Tần lão, cầm cánh tay Tần lão đứng lên, khi xoay người định đi ra ngoài thì Tổng Thiên liếc bình đài phía trên một cái rồi kéo Tần lão nhanh chóng đi. Phía trên, tên hán tử có thân hình khôi ngô đứng cảm nhất đột nhiên đứng thẳng người, lan can gỗ dưới tay gã đột nhiên nứt ra.

(Ôm sàu, đau giận ngẩn ngơ, Tiếng tơ lặng lẽ bấy giờ càng hay)

Ở trong góc, Ninh Nghị hít sâu một hơi, Cẩm Nhi ở sau lưng thì khẽ hô “A” một tiếng, không biết là đang nói cái gì. Trong đại sảnh, tiếng đàn cao vút lên. Tiếng ca kia đột nhiên trở nên gấp gáp, hát:

- Ngân bình sạ phá thủy tương bính, thiết kỵ đột xuất đao thương minh. . .

(Bình bạc vỡ tuôn đầy mạch nước, Ngựa sắt giông, thét ngược tiếng đao)

Bên kia, Tổng Thiên và Tần lão xuyên qua đám người. Mà Vân Trúc một thân quần áo trắng kia lại không biết là đang xảy ra chuyện gì, ngơ ngác đứng lên nhìn xung quanh. Trên thang lầu, tên tiểu nhị Trịnh Toàn kia “A” một tiếng lẫn xuống dưới. Lúc này cũng không có mấy người chú ý đến mấy chuyện này, chỉ có Ninh Nghị ở góc sáng sủa kia đột nhiên lui ra sau một bước:

- Mẹ nó...

Tên nam tử mặt sẹo bước thẳng xuống thang lầu, tên nam nữ cao gầy và tên hán tử hơi béo bên người quý công tử kia xông sang hai bên, cũng nhắm đến thang lầu xuống dưới kia. Suy đoán trong lòng lúc này đây đã được chứng tỏ, Cẩm Nhi ở đằng sau không biết là thấy cái gì, miệng lẩm bầm:

- Đúng là đến rồi, thật sự là đến đây rồi...

Ninh Nghị chỉ khẽ quát:

- Mau tìm chỗ trốn đi!

Hắn còn chưa dứt lời, đại sảnh vang lên một tiếng ầm, phía dưới bình đài, một chiếc bàn đột nhiên như nổ tung, bụi bặm bắn ra bốn phía. Người ngồi xung quanh hoảng hốt ngã té xuống đất. Một vật từ không trung bay qua đại sảnh, bắn thẳng tới phía Tần lão và Tổng Thiên, nhưng dù sao cũng là thiếu chính xác nên đã đánh trúng một tên nam tử ngồi cạnh đó, bị đánh bay đi hơn hai mét. Giờ không có mấy ai kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra, tiếng ca hát trên đài vẫn còn tiếp tục. Chỉ có Ninh Nghị vẫn luôn chú ý phía trên kia mới có thể hiểu rõ.

Giờ phút này, tên hán tử mặt sẹo đang xông vào trong đám người, tên hán tử cao gầy cùng nam tử có thân hình hơi mập nhưng cường tráng kia từ thang lầu khác nhau đi xuống. Bên cạnh tên quý công tử kia, đại hán khôi ngô mà cao nhất thì trực tiếp đá gãy một thanh lan can rồi ném tới phía Tổng Thiên, sau đó y trực tiếp nhảy xuống đại sảnh, rơi xuống một chiếc bàn khiến chiếc bàn bát tiên đó vỡ tan tành. Có người bị đánh bay ra ngoài.

- A.....

Tiếng gào thét lúc này mới vang lên.

Đang ở trong cuộc thì nhất thời khó mà hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra, nhưng cuối cùng vẫn là hỗn loạn. Người ở trong đại sảnh vốn không ít, lại thêm tiểu nhị đi lại và các loại bàn bày đó, một khi loạn thì nơi này có vẻ chật chội hẳn. Nếu nhìn từ trên thì mọi người như bị phá vỡ ra thành bốn dấu vết rõ ràng.

Bốn người đi theo quý công tử kia đều là hán tử Đông Bắc cao lớn khôi ngô, mặc dù Ninh Nghị thấy một người trong số đó là cao gầy, nhưng chữ gầy này thật ra là do thân thể cao lớn đáng ngạc nhiên của đối phương. Mấy người này nhất thời như chiến xa xông tới hai người Tống, Tần đang đi tới cửa kia. Khách nhân không kịp chạy trốn đều bị đẩy ngã xuống đất, bàn ghế cũng bị đánh nát, đá văng.

- Tần lão tặc....

Trong hỗn loạn, tên đại hán khôi ngô cao lớn nhất kia quát to:

- Xem ta lấy cái mạng chó của ngươi đây!

Tiếng nhạc đã ngừng, ca cơ trên vũ đài há hốc mồm nhìn những gì đang xảy ra trong đại sảnh. Quý công tử kia cũng đã theo bốn người xuống dưới, dù mặc quần áo đẹp dễ quý giá nhưng khuôn mặt cũng khá hung hãn, rút ra một thanh chiến đao cũng xông lên. Gã liếc bên cạnh một cái, sau lại nhìn chòng chọc phía hai người Tống, Tần kia.

Đại sảnh hỗn loạn, Vân Trúc một thân áo trắng vẫn đứng trước bàn bát tiên, hoàn toàn không hiểu sắp xảy ra chuyện gì, mọi thứ diễn ra thật quá nhanh. Cách đó không xa, tên hán tử cường tráng hơi mập kia xông thẳng tới, ngay sau đó, bàn bát tiên trước người bị đánh bay đi, đụng phải tay nàng khiến nàng khẽ hô một tiếng. Ở phía trước, một bàn tay bắt tới nàng. Vừa rồi ở trên bình đài, mấy người này chú ý đến Tần Tự Nguyên, đương nhiên cũng nhìn thấy cô gái ngồi cùng Tần Tự Nguyên kia.

Tên hán tử cường tráng kia như một chiếc chiến xa xộc tới, cánh tay kia đã sắp cổ nàng thì một sức mạnh đẩy gã sang bên cạnh. Cùng lúc đó, một đoạn ống trúc thoát nhìn như từ bên tai nàng phi ra, bắn thẳng tên mập kia. Ninh Nghị nắm lấy bả vai Vân Trúc rồi kéo nàng sang một bên, tay kia thì giơ đuôi thương lên, ánh sáng ngời nỏ đã dần dần nhập vào ống thương. Đồng tử tên mập kia phóng to trong khoảnh khắc.

Một tiếng đùng vang lên, đỉnh tai nhức óc. Trong đại sảnh này như con bướm giang đôi cánh ra, ánh lửa văng lên, bụi bay mù mịt, gần như phủ hết bóng người. Mà máu tươi và thịt nát phóng ra sau kia gần như hợp thành hình quạt đối xứng với bụi mù kia, bắn tung tóe ra. Lúc này Ninh Nghị đã ôm lấy Vân Trúc kéo sang một bên, thân thể tên mập kia xông qua khói bụi, xông qua người bọn họ khoảng bốn năm mét mới ngã rầm xuống đất, khiến một chiếc ghế vỡ tan tành. Đầu gã lúc này máu và thịt mơ hồ, máu tươi chảy ra từ miệng vết thương, thân thể giật giật.

Mấy người xông xuống từ trên kia bản thân có võ lực cao cường, lại hạ quyết tâm nên nhất thời không ai kịp phản ứng. Đây giống như là đang mạnh mẽ xông lên, cảm giác gần như không ai có thể ngăn cản được, nhưng mà đúng lúc tinh thần hăng hái nhất này lại bị phản kích một cú cũng mạnh mẽ đến kinh người. Tên hán tử cường tráng kia cũng vọt tới bên cạnh tên mặt sẹo vài mét rồi mới ngạc nhiên dừng lại, sau đó quát lên một tiếng lớn rồi lao đến phía Ninh Nghị.

Tên đại hán xông đến nhanh nhất, thân hình cũng khôi ngô nhất lại chưa chú ý bên này, hẳn gần như chỉ trong nửa khắc nữa là có thể kéo gần khoảng cách với hai người Tống, Tần kia, lúc này cũng đã đuổi theo đến cửa. Cùng lúc đó, Tống Thiên kéo Tần lão đã ra khỏi cửa, lại thấy ở trên đường cái có một đội ngũ khoảng vài chục người đang hùng dũng lao đến nhà trọ Trúc Ký này. Những kẻ này không biết từ đâu ra, nhưng có vẻ là đến với ý đồ không hề tốt. Lần này đúng là đằng trước không đường đi, đằng sau lại có truy binh...

165. Q.3 - Chương 166: Loạn Chiến

Tiếng người la hét, kêu rên vang lên ở bốn phía, trong tửu lâu này ồn ào huyền não như nổ tung. Nhưng ở trong này thì e là không ai có thể nắm bắt được toàn bộ chuyện này. Khi Tổng Thiên kéo Tần Tự Nguyên lao ra ngoài cửa, tên hán tử có thân hình khôi ngô cao lớn kia cũng tách ra khỏi đám người, xông thẳng đến.

Mắt thấy khoảng cách sắp gần hơn, mấy chục người hùng dũng ở con đường phía trước kia cũng chặn lại, nhất thời chỉ làm cho người ta thấy là đã trúng mai phục đã được bố trí từ trước. Tuy hiện nay tông thân đã không còn nhiều thực quyền, nhưng Tổng Thiên có thể vào làm thị vệ của vương phủ thì dù sao cũng không phải hạng người dễ bắt nạt, thấy trước sau đều hung mãnh kéo tới, y cũng cắn chặt răng rồi rút trường đao tùy thân ra.

Lúc này xung quanh ồn ào thành một mảnh, người lao ra cửa không chỉ có bọn họ mà cả mấy vị khách vốn đứng gần cửa nữa, bọn họ sắp đi ra khỏi cửa thì thấy đối diện có mấy chục người hùng hổ chạy tới, cũng hơi sững sờ. Nhưng tên đầu lĩnh phía đối diện kia dường như cũng ngăn ra, lập tức giơ tay lên khiến đội ngũ kia dừng lại, hình thành cục diện giằng co. Lúc này gần như không kịp suy nghĩ nữa, không ai rõ địch nhân là ai. Tiếng thương vang vọng trong đại sảnh, đình tại nhức óc.

Tên đại hán uy mãnh kia xông ra khỏi đám người xộc đến về phía Tần Tự Nguyên. Tổng Thiên rút đao ra khỏi vỏ như muốn liều mạng, lại khó có thể quyết định là liều với bên nào trước. Một tiếng nói xen lẫn tiếng ồn ào kia vang lên:

- Là bọn chúng! Bắt lại cho ta!

Giọng nói này trầm ổn, sau đó tuy cũng bị bao phủ trong tiếng hỗn loạn kia, nhưng người nghe vẫn nghe được rõ ràng, người nói là Tần Tự Nguyên đi theo sau Tổng Thiên.

Sau khi chuyện xảy ra, tuy khá đột ngột, đang không hiểu gì mà bị người kéo đi, đến chuyện này nữa, ông già tuổi quá sáu mươi kia lại không hề bối rối, làm ra phản ứng trước tiên. Giọng nói đó người bên ngoài cũng nghe rõ ràng. Tên đại hán khôi ngô phía sau hét to một tiếng, nắm lấy một cái bồn hoa quăng ra.

Tổng Thiên vung tay ngăn cản, bản thân cũng bị va đập cực mạnh đánh cho lui ra sau mấy bước. Mảnh gốm sứ vỡ cùng bùn đất văng lên không trung, phần chính của bồn hoa kia cũng hơi chuyển hướng mà bay tới mấy chục người đang ngăn ở đường kia. Tên đi đầu vừa giơ tay lên cho đám lâu la dừng lại thì bỗng thấy một chậu gì đó bay tới, vội vã liền giơ hai tay lên đập, tuy không bị thương tích gì, nhưng vẫn bị bùn đất vấy ra làm lem luốc cả khuôn mặt.

- Mẹ nó, bọn chúng cũng chuẩn bị...

Tên đầu lĩnh kia lau đi bùn đất trên mặt, đột nhiên rút một cây gậy ở bên người ra.

- Các huynh đệ, đập nát bọn chúng!

Mấy chục người hô to rồi xông tới!

Hỗn loạn trước cửa bỗng dừng biến thành thủy triều dâng trào, dồn lại một chỗ. Trong đại sảnh, Nguyên Cẩm Nhi nấp ở dưới một cái quầy hàng lộ đầu ra xem, nàng hoàn toàn không hiểu vì sao đột nhiên lại loạn thành như vậy, chỉ nghe tiếng la hét, tiếng thương, bụi mù bốc lên cùng máu tươi vấy ra, khói của hỏa dược khi sử dụng Đột hỏa thương kia thật lớn, tiếng nổ cũng kinh người, đột nhiên nổ bùng ra một chùm, thanh thế khiến người ta sợ hãi vô cùng. Một góc của khói bụi, máu thịt văng lên, vấy đầy mặt mấy người đứng sau.

Lúc này trên bình đài ở lối ra của hai chiếc thang lầu cũng có mấy người vội vàng ra xem, đó là ba người Chu Bội, Trương Thụy và Lý Đồng đi cùng Ninh Nghị kia. Bọn họ thấy Ninh Nghị cầm Đột Hỏa thương đi ra ngoài thì chân chừ một lát mới đi ra theo, còn chưa ra hành lang liền thấy có người nhảy xuống khỏi bình đài, rồi đột nhiên bên dưới hỗn loạn thành một đồng. Chu Bội hoảng sợ, ngồi thụp xuống sau lan can rồi ngó xuống, còn chưa biết là chuyện gì đang xảy ra thì một tiếng nổ lớn vang lên, khói bụi bốc lên che khuất tầm nhìn, bên trong đó còn có cả máu tươi ghê người.

Sau đó, Chu Bội và hai vị phu tử cũng thấy được vị thư sinh vừa ngồi lý luận với bọn họ đã không còn vẻ hào hoa phong nhã ban nãy nữa. Khi đại sảnh hỗn loạn, chỗ cửa đã loạn thành một đồng kia, một thương

đột nhiên xuất hiện này thật gọn gàng linh hoạt, không chút lè mề. Nòng thương vừa được thu lại, thư sinh ôm cô gái áo trắng bên người kia liền định rút vào trong đám người. Ba người trên bình đài kia chung quy là không thể thích ứng được máu tươi và tử vong bất ngờ xảy ra này, cho dù là Chu Bội xem như từng trải hơn các cô gái bình thường rất nhiều hay Trương Thụy, Lý Đồng thông thức quân lược kia, bỗng nhiên thấy một thân thể ngã xuống đất rồi máu tươi văng khắp nơi, quá sợ hãi mà đầu óc trống rỗng. Sau đó, một tên hán tử mặt sẹo ở bên dưới dừng lại, rồi đột nhiên xông tới thư sinh mặc trường bào kia.

- A.... a....

- Giết Tần lão cầu trước!

- Đột hỏa thương! Đừng để hán châm lửa nữa...

Âm thanh này phát ra từ miệng vài người, nhưng lúc này Chu Bội đang ngơ ngác nhìn tất cả trong hỗn loạn kia lại không phân biệt được là ai nói. Nàng chỉ có thể thấy tên hán tử mặt sẹo kia phần nộ hết lên rồi đột nhiên lao về phía Ninh Nghị, vị đại hán phương Bắc này cao hơn Ninh Nghị một cái đầu, dáng người cũng khôi ngô cường tráng, trong chớp mắt, hai người đụng vào nhau trong khối bụi chưa tan kia.

Tiểu cô nương nhất thời tâm như thót lên tận cổ họng, trong ấn tượng của nàng thì sư phụ Ninh Nghị vẫn là thư sinh văn nhược, cho dù thi thoảng nghe hán bốc phét là một tay đầy máu như thế nào, nàng cũng đành quy kết là hán thích những câu chuyện giang hồ truyền thuyết dung tục thú vị kia. Nhưng lúc này đầu phải là đùa giỡn gì, hình thể song phương vốn không cùng một khái niệm, sợ là sư phụ bị chạm cái là sẽ học máu bay ra ngoài, nhưng một khắc sau nàng đã thấy hai người kia lại giao chiến trong khối bụi.

Đầu tiên gần như là từ va chạm trực tiếp nhất, đánh nhau như vậy chẳng hề có mỹ cảm võ học nào cả. Bàn ghế xung quanh bị đánh bay, nòng Đột hỏa thương trên tay Ninh Nghị là làm từ ống trúc, chỉ ở phần đuôi mới có ít kim loại, Ninh Nghị giơ tay đập mạnh lên đầu tên hán tử mặt sẹo. Đối phương vừa đỡ thì toàn bộ ống trúc vỡ ra, những mảnh trúc đàn hồi gần như biến chiếc Đột hỏa thương này thành một chiếc roi, sát ở phần đuôi sượt qua sau đầu đối phương, sau đó Ninh Nghị cũng bị đụng cho bay ngược ra sau.

Hán tu tập môn nội công này đã một thời gian nên thân thể hơn hán người thường, thi thoảng bộc phát ra lực đạo cũng kinh người, nếu không thì chiếc Đột hỏa thương kia sẽ không vỡ ra khi bị chiếc roi đánh vào. Nhưng loại lực đạo này chỉ có tác dụng bùng nổ trong chớp mắt, thân thể hán dù sao cũng không thể so được với tên đại hán mặt sẹo này, trong giây lát người hán đã trúng vài quyền. Hán cũng đánh trả, vung một chiếc ghế lên cũng bị đối phương tiện tay đập nát. Vài chiêu giao thủ ngắn ngủi này đã chứng minh thực lực hai bên không hề ngang bằng, ngay sau đó tên đại hán mặt sẹo vung chiếc roi thép quáit mạnh xuống, một chiếc bàn đã bị y quáit cho chia năm xẻ bảy.

Chiếc roi kia toàn thân ngăm đen, thế tới trầm mạnh, nếu bị quáit trúng thì chắc chắn là thịt nát xương gãy. Mới né một lần, chiếc roi thép kia lại không ngừng quáit tới, Ninh Nghị dịch ra sau, ngoại bào bỗng bị đâm rách, bụng cũng đau rát, không biết là do tác dụng tâm lý hay là bị thương. Hán không dám đối phương lại vung roi thứ ba, hai chân nhún mạnh lao tới, tung ra sức lực lớn nhất bóp chặt cổ và sườn phải của đối phương.

Nội công của Ninh Nghị lúc bộc phát thì có năng lượng kinh người, lúc trước Lục Hồng Đề cũng đã nói loại bộc phát lực này có hại cho cơ thể, chung quy là không luyện từ nhỏ thì không thể hoàn toàn thích ứng được phương pháp phát lực, nhưng ở thời khắc máu chốt thì rất bá đạo.

Đối phương dường như không ngờ được một tên thư sinh lại có sức mạnh và sự gan dạ sáng suốt như vậy, nhất thời cổ và tay phải như bị sắt thép bóp chặt lấy, cắn chặt răng lại nhưng không cách nào giãy ra được, chiếc roi thép trên tay cũng không quáit xuống được, hai người âm ỉ ngã lăn ra đất.

Toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, khi tên hán tử mặt sẹo kia vọt tới, hai người hung hãn giao thủ, sau đó âm ỉ ngã xuống, khối bụi vẫn còn bay ra bốn phía kia cũng bị trận đánh nhau này khuấy cho cuồng loạn. Tên hán tử mặt sẹo ngã xuống đất thì dồn sức lặn một vòng, giơ tay trái ra bắt lấy Ninh Nghị. Ninh Nghị thì đã thả tay ra, lặn mình đến ra sức ôm lấy cánh tay phải đang nắm roi thép của tên hán tử mặt sẹo kia, hai chân thì quăn lấy bả vai đối phương.

Đến nơi này rồi, Ninh Nghị có hứng thú với võ công, lại có sẵn nội lực nên học mấy bộ quyền. Lúc trước Lục Hồng Đề cũng đã dạy hán cách sử dụng những võ công này, nhưng nửa năm nay hán chưa từng trải

qua chém giết nên không thể khiến lộ số võ thuật này hình thành phản xạ có điều kiện được, võ công cũng chẳng dùng được. Lúc này gặp địch, đầu óc gần như trống rỗng, hấn vừa giao thủ liền biết là luận võ công thì không đánh lại được đám người này, chỉ có thể dùng cách thức liều mạng như trước.

Khi đối phương có vũ khí trên tay, chạy trốn gần như là chuyện vô nghĩa, chỉ có thể nghênh đón. Người này lực đạo cương mãnh, nếu ở trên chiến trường có lẽ sẽ là một viên đại tướng, nhưng dù sao không phải đại sư võ học như Lục Hồng Đề. Ở trước mặt Lục Hồng Đề, Ninh Nghị ngay cả cơ hội đến gần người rồi ra tay cũng không có, cho dù có thực sự ôm được đối phương thì nàng cũng có thể thuận tay dùng chút kỹ xảo thoát được. Nhưng hán tử kia dù sao cũng là dựa vào sự dũng mãnh và sức lực lớn, tuy kinh nghiệm đánh giáp lá cà cũng phong phú, nhưng trước nay mà đánh nhau thì với lực đạo của mình y có thể tùy tay là ném bay người ta, đánh ngã xuống đất, mà lúc này chuyện hai người lộn lộn dưới đất, một tên thư sinh chỉ ôm chặt lấy cơ thể y, thường xuyên dùng Quan tiết kỹ đoạt mệnh kia, đúng là trước nay y chưa từng gặp phải.

(: Quan tiết kỹ là một bộ võ kỹ ở khoảng cách siêu gần, nhắm vào xương khớp trên cơ thể. Khớp xương là nơi yếu trên thân thể, dễ bị tổn thương.)

Trong hệ thống đánh nhau thời hiện đại, sự phát triển Quan tiết kỹ vì có kết hợp với khoa học, nên nhận thức về các điểm yếu hại đã gần như đạt đến đỉnh cao. Nhu thuật Gracie sát người động chút là trí mạng, Hiệp khí đạo (Aikido), Không thủ đạo (Karate) cũng có rất nhiều kỹ xảo Quan tiết. Cầm nã công phu, các loại thuật phòng thân tàn dã của truyền thống Trung Quốc cũng đều là nhằm vào nhược điểm.

Ninh Nghị tất nhiên là không đạt được trình độ đại sư gì đó, nhưng ở thời khắc sinh tử tư duy hấn tỉnh táo, biết nếu buông tay ra là chết chắc nên phối hợp với lực bộc phát của nội công, vài lần đổi vị trí, lúc thì ôm lấy cổ đối phương, hoặc là tay chân, dùng các động tác Quan tiết kỹ, hướng bên phải một phen, sau đó lại đột nhiên lặn sang trái, định bẻ gãy tay chân đối phương.

Có lẽ là chỉ có người chân chính luyện qua Quan tiết kỹ này mới có thể hiểu được cơ thể con người yếu ớt nhường nào, nhưng tên đại hán kia cũng cực kỳ sâu sắc đối với sinh tử, y nhất thời bị ép cho chật vật thăm hại, nhưng ở trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vẫn có thể dốc sức phản kích mà đánh bay Ninh Nghị ra. Chỉ là đẩy ra không được giây lát thì Ninh Nghị lại nhào tới.

Hai người lộn lộn trên đất mười mấy giây đồng hồ, nhưng mỗi một giây đều như là bên mép sự sống cái chết. Bàn ghế xung quanh bị vạ lây, bị tên hán tử mặt sẹo vung tay chân loạn xạ đánh cho nát tan. Đùi Ninh Nghị cũng bị y vung tay trái đánh trúng một quyền, nhưng mỗi một giây Ninh Nghị như liều mạng muốn vịn gãy tay chân y. Lúc này hấn lại siết chặt lấy tay phải đối phương, định ra sức bẻ gãy, tên đại hán kia cũng giơ tay trái ra sức nắm lấy Ninh Nghị, đột nhiên một bóng trắng vọt lên. Đó đúng là Vân Trúc đã được Ninh Nghị đẩy ra bên cạnh trước khi đánh nhau, nàng nấp ở bên nhìn mấy lần, lúc này cắn răng một cái rồi rút trâm cài tóc trên đầu ra lao tới, đâm mạnh xuống bụng đối phương.

Đại hán kia thét to một tiếng, giơ chân đá Vân Trúc ra ngoài, một cước này đá không đúng vị trí lắm, trúng vai, tuy chưa dốc toàn lực nhưng cũng khiến Vân Trúc ngã lộn ra ngoài. Ninh Nghị lại không biết Vân Trúc bị thương ở đâu, hấn cắn chặt răng rồi mạnh mẽ bẻ gãy cánh tay đại hán kia, roi thép cũng rơi xuống đất. Đau nhức vì tay gãy, bụng bị đâm khiến cho đôi mắt tên đại hán kia căng lên, thân thể lại lặn một vòng.

Lần này thư sinh không có nhào tới, y thuận thế đứng lên. Vừa ngẩng đầu lên thì Ninh Nghị đã nắm lấy chiếc roi thép nặng hơn mười cân kia vọt thẳng tới, trong tầm mắt, đôi tay kia đã vung tới vị trí sau cùng nhất.

- Chết đi....

Rầm, roi thép ầm ầm quất đến não trái của nam tử mặt sẹo, nhất thời gần như nửa cái đầu của đại hán võ ra. Lúc này y đang ở gần một bức tường của đại sảnh, thân thể trúng một kích toàn lực này của Ninh Nghị mà gần như bay lên, đánh nát hai chiếc cửa sổ nhìn ra Tần Hoài kia, nửa người trên lắc lắc rồi sau đó lại rơi trở về.

Trên bình đài, Chu Bội thấy Ninh Nghị vung roi đánh xuống, đầu đối phương vỡ nát ra, môi run run không nói ra lời, cả đầu óc đều trống rỗng. Ninh Nghị quay đầu lại nhìn Vân Trúc thì thấy nàng đang ôm bả vai ngồi xuống, cố gắng nặn ra nụ cười với Ninh Nghị.

Bên kia đại sảnh, Cẩm Nhi hét “A” một tiếng rồi chạy tới bên này. Bên cửa kia không biết bao nhiêu người đang binh binh bốp bốp đánh thành một mảnh. Tên đại hán khôi ngô có dáng người cao nhất lúc này cũng ở trong đó, không ngừng áp sát Tổng Thiên đang hỗn chiến trong đó và Tần Tự Nguyên được bảo vệ.

Kẻ này hiển nhiên là tên lợi hại nhất trong năm người kia, mấy chục người tới từ ngã tư đường kia tuy đều có vũ khí trong tay, nhưng gần như không ngăn được y là mấy. Đặc biệt là Tổng Thiên cũng bị cuốn vào trận chiến, tuy võ nghệ của gã không tệ, nhưng dù sao phải bảo vệ Tần Tự Nguyên lại còn bị người ngăn trở, nhất thời không xông ra được. Tên hán tử có dáng người tương đối cao gầy kia lúc này cũng xông vào trong hỗn chiến, vung song đao ngăn được mấy người kia, giây lát cũng chém được vài tên.

Gã quay đầu nhìn thoáng qua bên này, thấy đồng bạn bị quất vỡ đầu, Ninh Nghị cầm roi thép trong tay, nhất thời lại muốn quay đầu xông lại. Ninh Nghị nhìn gã vài lần, ánh mắt không hề kém phần hung ác, hấn lại vung roi thép lên lại quất xuống đầu tên hán tử mặt sẹo kia, vách tường bên cạnh vốn làm từ gỗ, cũng coi là rắn chắc, nhưng vừa rồi bị đụng một cái, lúc này lại bị đụng vào lần nữa mà đã nứt toác ra. Lúc này đầu tên hán tử mặt sẹo đã bị đánh cho hoàn toàn thay đổi hình dạng.

- Đến đây! Ninh Nghị vung roi thép, hét lên một tiếng với bên kia.

Sau hấn liền rút ra cây Đột hỏa thương còn lại ra, tay kia thì lấy Hỏa chiết tử trên người ra.

Cùng lúc đó, đao phong kéo tới, tên quý công tử ở cuối cùng kia quay đầu lại, lao đến phía hấn.

- Giết Tần lão cẩu.....

166. Q.3 - Chương 167: Hắc Thương, Tính Kế, Nguyên Cẩm Nhi Bạch Điều Trong Sóng

Ánh đao múa may đánh thẳng tới phía trước, tên quý công tử kia vẫn không quên quay đầu hét lên để hai tên đồng bạn bắt lấy Tần Tự Nguyên trước. Ninh Nghị cầm Đột hỏa thương trong tay, tay kia đã lấy Hỏa chiết tử, nhưng nhất thời lùi lại vài bước nên không cách nào châm lửa cho thương được. Giữa đám người ở cửa kia, tên hán tử cao gầy đột ngột quay đầu mà xông về phía Tần Tự Nguyên. Mà giây lát sau, tên đại hán khôi ngô với dáng người cao nhất cũng chú ý tới bên này, y đoạt lấy binh khí từ mấy tên bên cạnh rồi vung chém mạnh mẽ, chỉ chớp mắt đã dọn ra được một con đường, kéo gần khoảng cách với Tổng Thiên, hai người va chạm một đao.

Lúc này tên quý công tử kia đã vọt tới cạnh thi thể tên hán tử mặt sẹo, liếc qua thi thể thê thảm kia rồi nhìn sang Ninh Nghị đang không có cách nào chạy tới chỗ cửa cứu viện kia, vô cùng dữ tợn hừ lạnh, vung thanh cương đao định xông lên. Ninh Nghị lúc này cũng định buông hỏa thương thì lại đột nhiên nghe tiếng cô gái ở bên cạnh la lên.

- A.....

Rầm một tiếng, hai bóng người lại đụng tới chiếc cửa sổ bên bức tường đã vỡ tan tành kia, rơi xuống sông Tần Hoài đang giữa tháng hai Âm lịch này.

- Cẩm Nhi....

Đúng là Cẩm Nhi thấy Vân Trúc bị thương nên khóc lóc lao đến, thế nhưng lại đụng phải tên quý công tử kia cùng lao xuống. Lúc này có chỗ còn băng tuyết chưa tan hết, trời rét đông lạnh, nước sông lạnh lẽo, một cô gái bình thường sao có thể chịu được. Ninh Nghị hoảng sợ, vội ngó đầu nhìn xuống mặt sông, Vân Trúc cũng bỏ dậy.

- Cẩm Nhi không sao đâu, huynh đi giúp Tần lão đi...

Theo ý của Vân Trúc, đám người này hung hãn như thế, nếu Ninh Nghị có thể tránh được là tốt nhất. Nhưng mong muốn chỉ là mong muốn, nàng cũng biết được chuyện này nặng nhẹ thế nào, vội nói lời này

xong cũng nhìn xuống chỗ vỡ trên mặt sông kia, ở chỗ đó sóng nước hỗn loạn, hai người rơi xuống nhưng lại chẳng thấy đâu nữa. Ninh Nghị liếc vài cái rồi quyết tâm chạy tới cửa. Chạy được vài bước thì nghe Văn Trúc kêu:

- Cẩm Nhi.

Nhưng hắn cũng không chạy lại xem Cẩm Nhi thế nào.

Từ lúc biến loạn đột nhiên xảy ra cho đến bây giờ, tính ra thì mới chỉ khoảng một phút. Ở chỗ cửa kia đã hỗn loạn không chịu nổi, đánh đấm chém giết, mấy vị khách lúc đầu vốn định lao ra cũng chạy vào trong này. Ninh Nghị lấy Hỏa chiết tử ra vẩy vẩy vài cái, làm cho ánh lửa sáng lên, nhưng muốn chạy sang bên đó thì liên tục bị đám khách chạy trở về kia ngăn trở, nhất thời không thể chạy tới được.~Webtruyen.Com

~Trong hỗn chiến kia, tên đại hán khôi ngô có dáng người cao nhất đã giao thủ với Tống Thiên vài lần. Ở trong đám người hỗn loạn kia nên nhìn không rõ, nhưng tóm lại là vì bảo vệ Tần lão nên Tống Thiên rơi vào thế hạ phong. Ninh Nghị rống lên:

- Tránh ra! Tránh ra!

Nhưng nào có tác dụng. Hắn gơ cây Đột hỏa thương kia ngắm về phía đối diện:

- Trợ thủ cho ta!

Tên hán tử cao gầy tay cầm song đao kia cũng nghe được tiếng la của Ninh Nghị, trên mặt gã là máu tươi trông thật dữ tợn, quăng một đao về phía Ninh Nghị. Đám người thì đông, Ninh Nghị chen sang bên cạnh một cái, thanh cương đao kia cũng đâm vào cánh tay của một người ở phía trước, lại là tiếng kêu rên hỗn loạn.

Hán tử cao gầy không sợ Ninh Nghị ở trong đám người xa như vậy nổ súng, căn bản không đủ độ chính xác, lại có nhiều người ở giữa như thế. Nhưng y nhận ra tên quý công tử đã không đi theo Ninh Nghị nữa, không biết là đã xảy ra chuyện gì, đồng thời cũng há miệng hét to:

- Đến đây!

Lại giống hệt Ninh Nghị khiêu khích ban nãy, y thấy tên đồng bạn khôi ngô cao lớn sắp giết được Tần Tự Nguyên, chỉ cần bám trụ bên này thêm chốc lát nữa là xong.

Ninh Nghị đốt cây Đột hỏa thương kia, đem hòng thương ngắm thẳng tên hán tử cao gầy, sau đó lại nhắm sang tên đại hán khôi ngô cao nhất kia, nhưng vì ở trong đám người hỗn loạn nên hòng thương cũng bị đụng nhiều lần. Kíp nổ còn đang cháy, tên hán tử cao gầy dịch sang bên cạnh, hô lên:

- Cẩn thận tên có Đột hỏa thương!

Tên đại hán đang đánh đấm với Tống Thiên kia lạnh lùng liếc sang bên này một cái, lại mấy đao đánh lui Tống Thiên ra sau, ánh đao lóe sáng.

Đó chẳng qua chỉ là chuyện trong giây lát, kíp nổ đốt dần hết, tên hán tử cao gầy thấy hắn chen chúc chật vật trong đám người thì nở nụ cười giễu cợt, nhưng ngay sau đó đã thấy Ninh Nghị ra sức quăng cây Đột hỏa thương kia ra.

- Tiếp thương.....

- Cẩn thận....

- A.....

Tiếng kêu gào tụ tập lại một chỗ, thương mang theo ánh sáng của kíp nổ bay qua trên đầu mọi người. Tống Thiên giơ đao nhảy lên thật cao, một mặt thì chém tới tên đại hán khôi ngô kia, mặt khác thì định giơ tay đón lấy hỏa thương bay tới từ sau lưng đại hán.

Ngay sau đó một bàn tay bắt được Đột hỏa thương, Tống Thiên đang ở giữa không trung thì bị một cước đá bay.

Lần này chính là tên đại hán khôi ngô kia đột nhiên vòng lại, y đá bay Tổng Thiên, thậm chí còn cười đầy dữ tợn với Ninh Nghị, y cầm lấy cây Đột hỏa thương kia rồi xoay người lại, nhắm đến Tần Tự Nguyên cách đó vài mét và đã không còn Tổng Thiên ngăn trở nữa.

Thời gian như đọng lại trong khoảnh khắc này.

Rầm——

Tiếng thương vang lên như tiếng nổ thật lớn, khói bụi kèm theo hồng quang, sau đó là huyết quang bay lên, tên đại hán khôi ngô ngã người ra sau.

Nhưng đây không phải là do lực chấn.

Lúc này, hỏa thương đã nổ cả ống. Phiến trúc, báng kim loại đột nhiên đánh thật mạnh ra sau, xẹt qua mặt tên đại hán khôi ngô này, đồng thời lấy đi một con mắt của y.

Nếu là thương bình thường mà bắn ra, uy lực khi nổ ống thường không lớn như lúc này, hơn nữa phần lớn tình huống sẽ có đạn bắn ra trước. Nhưng lúc này lại không giống vậy, lượng hỏa được gần như nhiều hơn bình thường mấy lần, đằng trước lại bị bịt kín, nên nó sẽ bắn ngược ra sau.

Mấy chiếc Đột hỏa thương mà Ninh Nghị chuẩn bị giao trả cho Khang Hiền lần này hơn nửa là đã dùng hỏng, hán khi nhét đạn cũng từng cân nhắc, Hỏa thương này nhét vào rất khó, nếu đến trước mặt cao thủ thì uy lực lại có hạn. Những thứ này dường như là của đám thích khách tài à gan cũng lớn, dùng để ra tay trong thành rồi chuẩn bị chạy trốn, mà bản thân cũng chỉ có cơ hội xuất thủ một lần. Giống như tên quý công tử xông đến kia, người ta vốn không cho người cơ hội đốt lửa lần thứ hai, bởi vậy hán chỉ nhét một chiếc hỏa thương, chiếc còn lại thì đem làm lựu đạn để phòng ngừa vạn nhất.

Hán vốn lo lắng bọn chúng nhiều người, cho dù mình bắn một thương là xử lý được một tên, nhưng hai người hán và Tổng Thiên, đối phương đã là chiếm thế thượng phong, hỏa thương ở sau lưng, nếu lộ sơ hở là sẽ bị chúng cướp mất, bắn xong một thương thì hán có thể phế bỏ một tên, chỉ là kế này không thể dùng lần nữa nên không cần thanh thứ ba. Lúc này tuy có khác với kế hoạch, nhưng hán cố ý giả vờ bị người ta chen lấn không chạy tới được, quả nhiên là có hiệu quả.

Trong tiếng thét vô cùng đau đớn truyền tới từ bên kia cũng có vô số cảm giác ngạc nhiên. Tên hán tử cao gầy nhất thời sững sờ ở đó, đáng tiếc y không biết Ninh Nghị, cũng chưa từng nghe nói đến ngoại hiệu “Thập bước nhất toán”, nếu không nhất định sẽ không có cái cảm giác như thế ở trong lòng. Y lại quay đầu thì thấy Ninh Nghị vừa rồi bị ngăn cản đang ra sức đẩy người ra, xông tới bên này, người đó quát lên:

- Các người chết đi!

Tên đại hán có dáng người khôi ngô nhất giơ tay bịt mắt, hơi thanh tỉnh một chút, dường như còn muốn dựa vào sự dũng mãnh lao tới phía Tần Tự Nguyên, nhưng đã bị tên hán tử cao gầy kéo lại:

- Đi! Đi mau!

- Giết bọn chúng! Giết bọn chúng!

Đại hán giãy giụa vài cái, nhưng cuối cùng cũng ý thức được chuyện đã hỏng, cùng tên đồng bạn cao gầy xung phong liều chết gạt đám hỗn tạp kia rồi chạy trốn.

Ninh Nghị vốn không quá tin tưởng nếu mình tác chiến cận thân với những cao thủ này, vừa rồi tên mặt sẹo đó chính là ví dụ chứng minh, nếu không phải các loại kỹ năng phòng thân Quan tiết kỹ linh tinh coi như có bản lĩnh, cũng từng cùng Lục Hồng Đề nghiên cứu qua thì e là đã chết rồi. Lúc này thấy bọn chúng bỏ chạy, hán đương nhiên không dám đuổi theo. Cái đám hỗn tạp không biết từ đâu xông tới kia cũng đã bị hai tên đại hán và Tổng Thiên đánh ngã hơn nửa, nhưng đám còn lại dường như vẫn muốn đánh. Giờ phút này Tổng Thiên đã bỏ dây, y cũng ý thức được lại lịch đám hỗn tạp này và mấy tên thích khách kia khác nhau, vội che ở trước người Tần Tự Nguyên rồi móc một khối lệnh bài ra từ trong người.

- Khang vương phủ đang làm việc ở đây, các người là loại người nào, lại dám đi cùng thích khách! Muốn tạo phản hả!?

Lời vừa ra, đám hỗn tạp kia cũng ngạc nhiên, ngừng đánh.

Tình hình hơi dừng lại, tiếng kêu than khắp nơi cũng càng thêm rõ ràng, Ninh Nghị quay đầu nhìn đại sảnh thì thấy nơi đó một mảnh hỗn độn, cũng may vừa rồi nơi đó tuy chật chội nhưng phần lớn là vì nhiều bàn, lại có người chui xuống gầm bàn nên không xuất hiện sự kiện giẫm đạp lên nhau gì. Nhìn thấy cô gái quần áo trắng đứng ở vách tường vỡ kia, Ninh Nghị mới đột nhiên nhớ ra Cẩm Nhi và tên quý công tử kia rơi xuống sông. Hắn vội vàng đi tới thì thấy nước bắn tung tóe, tên quý công tử kia định lao ra khỏi mặt nước, nhưng vừa nhô lên thì lại bị kéo xuống.~Webtruyen.Com

~Tình hình trong nước kia hỗn loạn vô cùng, vài giây sau, quý công tử giơ tay muốn bắt được cái gì đó, sau lại chìm xuống. Cứ như thế nhiều lần, gã thì thoảng vọt đầu lên muốn hô “Cứu mạng”, nhưng chỉ kêu được nửa tiếng là bị nước sông tràn vào miệng. Vẫn không thấy bóng dáng Cẩm Nhi đâu, chỉ chốc lát sau, máu tươi tràn ra trong nước.

Ninh Nghị nhìn một lúc mới có thể thấy một bóng người mơ hồ như mỹ nhân ngư - phải nói là giống thực nhân ngư đang lượn vòng quanh thân thể tên quý công tử. Sau đó Tần lão cũng tới. Ông ta dù sao cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, đã bình tĩnh trở lại, đứng cạnh Ninh Nghị nhìn mấy lần:

- Đó là...

- Chắc là Cẩm Nhi...

Máu tươi lan ra hạ du, động tĩnh trong nước cũng dần lắng lại. Một lát sau, trên thềm đá bên bờ sông, một cô gái đột nhiên bước ra từ trong nước, cả người ướt sũng, tóc dài xỏa xuống như cỏ, đúng là Cẩm Nhi. Nàng một tay kéo thân thể một tên nam tử, miệng thì ngậm một cây trầm gài tóc. Tên nam tử bị nàng kéo ra kia nửa người dưới còn trào ra máu tươi, đúng là tên quý công tử kia, lúc này đã hấp hối.

Lúc này ở trong nước, Cẩm Nhi không chỉ kéo gã vào trong nước mà còn thuận tay cầm trầm gài tóc đâm mạnh vào đùi, vào hông đối phương, vì tầm nhìn trong nước không được tốt nên có lẽ cũng có lúc đâm sai vài chỗ, tỷ như lúc chọc vào hông thì lại đâm nhầm ra phía trước cũng là có khả năng. Ninh Nghị trước kia biết Nguyên Cẩm Nhi bơi lội rất giỏi, lúc này nhìn thấy mà lạnh cả người, thậm chí nghĩ rằng sau này có đấu võ mồm với cô nàng này thì nhất định phải tránh xa mặt nước.

Trong cái thời tiết này mà nữ tử ngâm nước hồi lâu, lại là toàn thân ướt sũng đi ra thì nhất định sẽ lạnh. Lên bờ rồi, nàng ôm thân thể hít hít mũi mấy cái, sau đó có người bước tới choàng một bộ quần áo lên người nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn thì thấy Ninh Nghị cởi chiếc áo choàng rách trên người ra phủ thêm cho nàng, nhất thời không có từ chối. Ninh Nghị ôm lấy bả vai nàng, còn nàng thì nhích lại gần trong lòng Ninh Nghị.

- Không sao chứ?

- Không sao...

Nàng hít mũi một cái,

- Vân Trúc tỷ đâu?

Đang nói chuyện, Vân Trúc cũng đã ôm bả vai chạy tới, đón lấy Cẩm Nhi từ trong lòng Ninh Nghị. Ninh Nghị nhìn thấy dấu vết trên vai áo trắng của nàng, cũng lo lắng hỏi:

- Không sao chứ?

- Hơi đau một chút.

Vân Trúc cười cười,

- Nhưng hẳn là không sao!

- Ta gọi đại phu ngay đây.

- Ủ, ta mang Cẩm Nhi lên trước để muội ấy đổi quần áo, tắm rửa một cái.

Lúc này Vân Trúc tuy lòng hỗn loạn, muốn nói với Ninh Nghị một vài lời, nhưng dù sao Cẩm Nhi không thể chờ đợi lâu ở trong cái trạng thái này, nàng nói xong liền đỡ Cẩm Nhi rời đi. Cục diện hỗn loạn bên này, đám hỗn tạp kia đã có Tổng Thiên xử lý, nhìn tên quý công tử đang hấp hối kia, Ninh Nghị hỏi Tần Tụ Nguyên:

- Tàn lão, đây rốt cuộc là người phương nào, ngài có manh mối không?

Tàn lão cũng đang nhìn người nọ, ngẫm nghĩ một lát, vẻ mặt hơi phức tạp, cười rộ lên rồi lại thở dài:

- Đã nhiều năm không gặp loại chuyện thế này, đây.... sợ là người Liêu...

Ninh Nghị gật gật đầu, nghĩ cách ăn mặc của những người phương Bắc này, quả thật là tới từ bên nước Liêu, chỉ là bọn họ tuy vũ dũng nhưng hành động hôm nay thì dường như không hề tổ chức hay sắp xếp chính thức gì, thật là kỳ quái.

Hắn lại nhìn Tàn Tự Nguyên, lúc trước còn cho là ông ta thanh nhàn là thế, sợ là khoảng thời gian này đúng là phong hồi lộ chuyển, không chỉ có người khen ngợi ông ta, mắng ông ta, bái phỏng ông ta, thậm chí lúc này người Liêu cũng tới ám sát ông ta, như vậy hẳn là những lời đồn phổ phùng kia e là có độ đáng tin không hề thấp.

Tranh chấp, xáo trộn giữa Kim và Liêu năm gần đây sợ là có ông già nhàn cư ở Giang Ninh nhiều năm này góp một phần sức lực... Ninh Nghị hơi cảm thán, nhưng xem thái độ của Tàn lão thì nếu không xảy ra đại sự gì e là ông ta vẫn không mở miệng về chuyện này. Ninh Nghị không phải kẻ tọc mạch, cho dù có cảm thấy chuyện này gay cấn, thú vị thì hẳn trước đây cũng không phải là chưa từng làm qua chuyện như vậy, lòng thấp thỏm thương thế của Vân Trúc và hình tình Cẩm Nhi, hẳn lập tức xoay người gọi người đi mời đại phu, xem xét thương thế cho hai người kia quan trọng hơn.

Chuyện lúc xế chiều này, tất cả mọi người đều vừa lúc gặp dịp, mấy chục tên hỗn tạp không biết từ đâu đến đang ở cửa kia, Ninh Nghị gọi đại phu rồi mới hỏi, thế mới biết đây đúng là được người ta bảo tới đập phá Trúc Ký. Tổng Thiên kia có địa vị không tính là thấp ở vương phủ, vừa trải qua chém giết sinh tử nên giờ vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng biết lần này mình đã lập được công lớn. Y bội phục Ninh Nghị đã quảng thương ban này không thôi, đồng thời cũng cực không vừa mắt đám hỗn tạp kia, y biết Ninh Nghị có quan hệ với Trúc Ký này, khề hừ nói:

- Cấu kết với thích khách hành hung bên đường, lần này không riêng gì bọn chúng, cả tên đầu sỏ sau lưng cũng đừng hòng trốn.

Y đương nhiên biết thích khách và đám người này không liên quan đến nhau, nhưng đã gặp phải thì cũng là đáng đời bọn chúng.

Bộ khoái quan phủ cũng đã tới, chỉ chốc lát sau, người của vương phủ, phủ Phò mã cũng chạy tới, dẫn đầu là Lục A Quý. Bọn họ áp giải tên quý công tử hấp hối kia đi, cũng móc ra được một ít đồ từ người gã, trong đó có cả văn điệp thông thương.

- Người nước Liêu.

Lục A Quý đưa văn điệp kia cho Ninh Nghị nhìn,

- Không ngờ được là lại có chuyện như thế này, Tàn công đã ẩn cư bảy năm, tên kia... thật là khinh người quá đáng!

167. Q.3 - Chương 168: Dạ Thoại

Tiểu viện ở Tô phủ.

Vào đêm, ngọn đèn lay lắt trong phòng, dưới mái hiên, sân nhỏ thoảng yên tĩnh đi sau niên quan, tối nay lại trở nên náo nhiệt.

Bắt đầu từ sau bữa tối, không ít người lục tục đến đây ngồi một hồi rồi lại rời đi. Ninh Nghị vốn không muốn vì chuyện lúc xế chiều mà đưa tới những ánh mắt dò xét này, nhưng trong lúc đánh nhau thì cũng trúng một hai quyền vào người, đùi cũng bị thương. Chuyện không lớn, hắn đã rịt thuốc băng bó lúc ở Trúc

Ký rồi, nhưng dù sao vị thuốc không thể gạt được người ta, Thiên Nhi nghe nói hấn gấp hung hiểm lại bị thương nữa, dường như còn phi thường mạo hiểm, nước mắt lưng tròng thay hấn kiểm tra.

- Cô gia toàn thích mấy cái chuyện nguy hiểm thôi... Tên thích khách năm trước cũng thế... Tay bị bỏng mới khỏi không lâu... Giờ lại như vậy....

Qua một năm này, Thiên Nhi coi như đã bước sang tuổi mười bảy, tiểu nha đầu với vóc người nhỏ nhắn xinh xắn và tướng mạo động lòng người này lại chẳng hề đem hung danh hiển hách “Huyết thủ nhân đồ” của cô gia nhà nàng để vào mắt. Tuy hằng ngày Ninh Nghị đều rèn luyện thân thể, thi thoảng lại khoe khoang với người trong nhà là mình đã vô địch thiên hạ rồi, năm trước thậm chí còn có chiến tích đáng kiêu ngạo là dùng thương quật ngã một tên đạo tặc hung hãn, nhưng ở trong lòng Thiên Nhi đại để là vẫn coi cô gia nhà mình là thư sinh yếu đuối. Cô gia bị thương khiến nàng vô cùng đau lòng. Chỉ chốc lát sau, Tô Đoàn Nhi và Hạnh Nhi, Quyên Nhi cũng trở về, sau lại để Hạnh Nhi đi gọi đại phu, trời chưa tối thì chuyện Ninh Nghị hôm nay bị thương khi ở bên ngoài đã truyền rakhấp Tô phủ rồi.

Chuyện xảy ra lúc xế chiều ở Trúc Ký lúc này đã dậy lên không ít gợn sóng trong thành Giang Ninh, không đến nửa ngày, cũng có mấy người trong Tô phủ nghe được chuyện. Phiên bản có vẻ hơn khác với sự thật, kể về câu chuyện nhiệt huyết ở tửu lâu Trúc Ký, người Liêu hành hung ám sát mệnh quan triều đình, cuối cùng được mọi người ngăn chặn. Kỳ thật đây là kết quả sau khi Ninh Nghị an bài cùng sự phối hợp của mấy thế lực là phủ Khang vương, phủ Phò mã.

Trận lúc chiều đột nhiên ra tay kia vốn là để cứu Tần Tự Nguyên, lúc ấy nếu có thể thì Ninh Nghị cũng không muốn đầu võ trong Trúc Ký, dù sao đang làm ăn buôn bán từng bừng náo nhiệt, khách lại đông, người ta mà bị một lần tai bay vạ gió thì về sau sao còn dám tới nữa. Tiếc là mấy kẻ kia quyết chí ra tay, cuối cùng không thể ngăn được chuyện xảy ra.

Sau lại tính toán, người bị thương nhẹ tổng cộng là hơn ba mươi, lại không có khách nhân vô tội chết, cũng coi là rất may mắn rồi. Sau khi hiểu đại khái rồi, Ninh Nghị lấy một số tiền lớn trong tiền vốn ở nhà trọ ra tiến hành bồi thường, đương nhiên cũng không dùng cái từ bồi thường kia, mà là thưởng cho những người đã biểu hiện anh dũng trong quá trình ngăn cản người Liêu ban này, ngay cả người chưa bị thương nhưng chỉ cần ở trong đại sảnh là có được một khoản rồi.

Nói thì là như vậy, nhưng lúc ấy ai biết được những người kia chính là người Liêu, mấy tên thích khách hành động dũng mãnh, võ nghệ lại cao cường, căn bản không vị nào dám giao thủ với bọn họ, trốn tránh còn không kịp. Nhưng an bài như vậy xong, Ninh Nghị lại để Lục A Quý sắp xếp cho những người này hỗ trợ tản lời đồn đại ra, tuyên truyền một phen, chủ yếu là nói người Liêu kiêu căng ngạo mạn, khinh Trung Nguyên ta không có người, lại dám xông thẳng tới Giang Ninh ám sát, lần này bị dân chúng Võ triều ta quần công, dù đối phương hung hãn nhưng người của Võ triều ta cũng không phải là ngồi không, mọi người anh dũng xông lên phần đầu quên mình vân vân... Chủ yếu chính là khuếch đại chuyện này lên thành một sự kiện anh hùng đáng để khen ngợi, kích động lòng ái quốc của mọi người, thậm chí thêm mắm dặm muối biến những người bị thương thành anh hùng, mà trong một tháng sau đó chủ yếu tuyên truyền chuyện này, có khi còn có thể xoay chuyển chuyện xấu thành chuyện tốt ấy chứ.~Webtruyen.Com

~Cho dù là thế nào, với nguy cơ về quan hệ xã hội thì cũng chỉ có thể làm như vậy, lần này Ninh Nghị làm khá thuần thực, có thể lực thuộc hạ của Khang Hiền phối hợp nên cũng không có gì đáng ngại.

Ninh Nghị vẫn còn thấy kỳ quái với chuyện xảy ra lúc chiều, năm kẻ này dù bản lĩnh không tệ, nhưng cả trận ám sát này lại có vẻ ngốc nghếch, thực sự không trải qua suy tính cặn kẽ, cũng đã nói lên bọn họ dường như không có tổ chức nào chỉ thị sau lưng. Huống chi hiện tại nước Liêu đang hướng Võ triều cầu viện, bên kia cũng không đến nỗi phải mất công tới đây giết Tần Tự Nguyên, vốn là chuyện vô nghĩa. Sau lại phối hợp với một số đồ vật lấy được từ trên người quý công tử, cùng đám người Tần lão, Lục A Quý thảo luận bàn bạc một phen mới phỏng đoán ra được cái kết luận khiến người ta dở mếu dở cười.

Tên quý công tử cầm đầu này đại khái là tiểu quý tộc của nước Liêu, dẫn theo gia tướng lợi hại xuôi nam, lấy cái tiếng thông thương chạy khắp nơi. Nay quan hệ giữa Liêu và Kim căng thẳng, nước Liêu xem như ngẹn thở một hơi. Tiếng yêu cầu nhân cơ hội đánh Liêu trong dân gian Võ triều cũng nổi lên bốn phía, gã có lẽ nghe qua lời đồn liên quan đến Tần lão nên mới đến Giang Ninh, lại đúng dịp nên nổi giận quyết định ám sát.

Đây xem như là phỏng đoán có khả năng cao nhất, cụ thể là phải hay không thì còn phải tiến hành điều tra thêm bước nữa mới có thể biết được. Đám người của đối phương còn để chạy mất hai tên, hiện tại thế lực quan phủ còn đang tiến hành vây bắt, nếu không bắt được thì Ninh Nghị cảm thấy có phần phiền phức. Từ xưa đến nay, phần tử cuồng nhiệt vẫn khó ứng phó nhất, hành động cảm phần ái quốc có thể làm ra được chính là một trong số đó. Trước mắt cũng chỉ hy vọng tên quý công tử cầm đầu là một tên yêu nước cuồng nhiệt, những kẻ còn lại đều nghe lệnh làm việc thì mới tốt, nếu không bọn họ muốn quay lại trả thù, hẳn thì không sao, chỉ sợ lại mò đến Trúc Ký.

Về phần đám hỗn tạp đến đúng lúc kia, Ninh Nghị chẳng muốn quan tâm, Khang Hiền, Lục A Quý thậm chí Tổng Thiên sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Qua chuyện lần này, Tổng Thiên cứu được Tần Tự Nguyên một mạng, được Khang Hiền cảm kích nên đại để là cũng có thăng thưởng. Đám hỗn tạp vây đánh y kia, bao gồm cả người sau lưng bọn chúng chắc chắn là gặp xui rồi...

Đuổi được hết đám người lục tục đến dò hỏi, Ninh Nghị mới kể sơ qua chuyện hồi chiều một lần, cũng không nói mình giết hai người mà chủ yếu là nói Tần lão, phần đánh nhau thì thêm chút mắm dặm chút muối để gây cười.

- ... Chuyện sau đó, ta chỉ có thể dùng một câu phong hồi lộ chuyển để hình dung, bởi vì đột nhiên.... Một con Ngưu Ma vương xông ra...

Nói cười một phen, đến khi đêm khuya đi ngủ, Tô Đàn Nhi ghé lên ngực hắn, mái tóc dài tản ra, dường như gửi vị thuốc ở băng vải ở ngực hắn rồi mới khẽ nói:

- Kỳ thật tình huống chiều nay rất hung hiểm phải không?

- Hử?

Trở về từ chạng vạng, nghe Ninh Nghị kể sơ qua chuyện bị thương, Tô Đàn Nhi vẫn luôn yên lặng, chỉ một mực ở cạnh chăm sóc Ninh Nghị, lúc Thiên Nhi lấy khăn lau mặt và nước trà thì nàng cũng hỗ trợ tiếp lấy, hẳn cũng không rõ tại sao nàng lại có tâm trạng như vậy, lúc này mới nghe nàng nói:

- Trước khi về nhà, ta đã nghe chuyện người Liêu ám sát, nhưng lại không ngờ tướng công cũng ở đó. Nghe kể là đám thích khách đó rất hung hãn, nhưng cũng chết đi hai người, một trọng thương, lại để hai tên chạy thoát, mất cũng bị đánh mù. Trong tửu lâu kia mấy chục người bị thương, có người nổ Hỏa thương...

Nàng hơi ngừng lại, lúc này hai người đều nằm trong chăn, Tô Đàn Nhi chỉ mặc yếm, ôm lấy Ninh Nghị, ngữ khí rất nhẹ:

- Kể là mấy chục người anh dũng hỗ trợ bắt đám hung tặc, nào có chuyện tốt như vậy... Có một thư sinh mở thương, sau lại đánh nhau với hung đồ cầm đao cầm gậy... Tử tử thương thương, ngẫm lại đều thấy vô cùng nguy hiểm, lúc ấy ta không nghĩ gì, về nhà thấy tướng công rồi mới bắt đầu nghĩ....

Ninh Nghị hơi ngẩn ra, bàn tay đang vuốt ve lên lưng nàng cũng dừng lại:

- À... Thật ra không có gì đâu...

Thực tế với hắn mà nói, trận đánh nhau này cũng là cực kỳ hung hiểm.

Tô Đàn Nhi lại không nói thêm gì nữa, lấy gò má sát qua băng vải vài cái, nhắm mắt lại:

- Ừm.

Gian phòng yên ắng tối om, qua một lúc, Tô Đàn Nhi mở mắt ra, khẽ cười nói:

- Tướng công xem lúc nào đó... thu Thiên Nhi đi.

- Hả?

- Ta chưa quan tâm chàng nhiều...

Tô Đàn Nhi khẽ nói,

- Ta cảm thấy nhất định là rất nguy hiểm, tướng công không nên tùy tiện xông vào chuyện đó. Nhưng ta suy nghĩ lại cảm thấy tướng công thấy lão gia Tần gia có chuyện thì chắc chắn sẽ lao ra giúp, là phụ nữ trong

nhà thì không nên nói gì, cho nên ta không cách nào nói được, tuy rằng... trong lòng vẫn lo lắng, ngấm lại mà thấy sợ...

Nàng nghiêng mặt, cười nói:

- Nếu tướng công thu Tiểu Thiên, ta có thể khiến Tiểu Thiên cả ngày nói tướng công, kỳ thật cũng là ta sai khiến, hì hì...

Ninh Nghị im lặng một lát, không biết nói gì, đành phải vỗ về lưng nàng, thở dài:

- Nàng phải tự xưng thiếp thân thì mới có vẻ càng thêm hiền thực....

Thực tế thì chuyện hiền thực, Tô Đan Nhi căn bản không có vấn đề gì, phần lớn thời gian đương nhiên là tự xưng những từ như thiếp thân, có đôi khi xưng “ta” nhưng là bị Ninh Nghị làm cho nói thế.

Ngày trước hai người cứ cách vài ngày lại gặp ở lầu hai đối diện, thi thoảng dùng từ có thể nói là không kiêng nể gì. Ninh Nghị thường dùng thái độ đối xử bằng hữu mà cảm thán: “Tô Đan Nhi nàng thật giỏi hoạt...” Tô Đan Nhi cũng thử lấy thái độ với bằng hữu trao đổi. Nếu tâm tình mà tốt, lúc gặp nhau còn có thể tiến hành những câu đàm thoại kiểu như “Huynh đài là ai, vì sao tới ban công nhà ta?”, “Tướng công nhà nàng!”, “Hạnh ngộ hạnh ngộ!”... Lúc này quan hệ giữa hai người đã đến giai đoạn thân mật nhất, trước đây không kiêng nể gì nay cũng thành một loại tình thú. Chỉ những lúc thân mật nhất chỉ có hai người ở cùng nhau, Tô Đan Nhi mới thi thoảng xuất ra tư thế không chút thực nữ này, ngày thường nếu có người, cho dù là mấy nha hoàn Thiên Nhi hay Quyên Nhi, nàng lại không làm vậy.

Lúc này Tô Đan Nhi gật gật đầu:

- Thiếp thân sai rồi...

Qua một lúc với thôi đùa giỡn:

- Kỳ thật tướng công ưa thích Tiểu Thiên mà, Tiểu Thiên cũng thích tướng công, chỉ là không biết, ôi...

Đây là lần đầu tiên hai người nói đến Tiểu Thiên sau viên phòng, có một số việc coi như hai bên cùng hiểu. Với chuyện sau này Ninh Nghị có thể thu Tiểu Thiên làm thiếp thất, Tô Đan Nhi không phải là không chuẩn bị tâm lý, lúc trước nàng từng chủ động sai Tiểu Thiên đi bồi Ninh Nghị. Chỉ là viên phòng rồi lại nói đến chuyện này, tâm tình đương nhiên cũng phức tạp. Hiện giờ nàng thực sự không rõ Ninh Nghị và Tiểu Thiên có thật sự phát sinh quan hệ hay không. Nếu là có, nàng không nói gì sẽ không khỏi cô phụ tiểu nha hoàn như tỳ muội này.

Nàng là người vô cùng rõ ràng mọi chuyện, nên đêm nay mới nói đến chuyện Tiểu Thiên. Ninh Nghị nghĩ nghĩ liền rồi cũng nói trọng điểm chuyện với Tiểu Thiên. Tiểu Thiên làm nha hoàn, sẽ không tốt nếu mang thai trước tiểu thư, thuốc nạo thai lại tổn hại sức khỏe, Ninh Nghị có điều lo lắng nên chưa từng viên phòng. Lúc trước Ninh Nghị cũng biết là Tô Đan Nhi gợi ý cho Tiểu Thiên, lúc này cười nói vài câu. Tô Đan Nhi thẹn thùng cười cười, ôm lấy Ninh Nghị không nói gì nữa.

Sau đó một đêm không nói chuyện gì, sáng sớm ngày hôm sau, Ninh Nghị lại dậy thật sớm. Dù trên người hắn có thương tích, nhưng nhờ nội công ưu tú cùng tác dụng của thuốc nên đã không có cảm giác gì. Công phu mà Lục Hồng Đề dạy hắn kia vốn là luyện tập trong vận động thường ngày, hiệu quả cường thân kiện thể cũng không tệ, chỉ là đột nhiên phát lực mới tổn hại sức khỏe đôi chút. Hắn làm chút động tác sẵn sàng trong sân rồi sau đó chậm chậm rời khỏi Tô phủ, ở trong sương sớm men theo sông Tần Hoài chạy tới tiểu lầu nơi Vân Trúc ở.

Cho dù thế nào, ngày hôm qua Vân Trúc bị thương, Nguyên Cẩm Nhi lại nhảy vào sông trong thời tiết như vậy, hắn vẫn có phần không yên lòng...

168. Q.3 - Chương 170: Đệ Tử

- Sáng sớm nào cũng đến, thư sinh này là ai, thoát nhìn cũng không giống như là bình thường lui tới đơn giản như vậy.

- Năm ngoái từng điều tra nhưng chưa hề có tin tức gì?

- Nhiếp Vân Trúc kia sau khi hoàn lương, rất ít qua lại cùng nam tử xa lạ, dù là thân quen hay xa lạ, cũng đều hết sức gợn gàng chặt đứt quan hệ, quả thật chưa từng tra được sự tồn tại của thư sinh này.

Trong nắng sớm, hai tên bộ khoái nhìn bóng lưng của thư sinh kia, thì thầm trao đổi nghi hoặc của nhau. Trên thực tế, từ năm ngoái, bọn họ từng có một lần từng tiếp xúc với Nhiếp Vân Trúc, ngay lúc đó âm thầm điều tra cũng không tra ra được nhiều tin tức có ý nghĩa gì, sau này cũng bởi vì cấp trên muốn kết án, đủ loại chuyện không được ủng hộ,

quan đang điều tra án thì tạm thời ngưng hành động, lúc này Phó bộ đầu họ Từ chỉ cười cười.

- Hai nữ tử hoa khôi hành thủ, sau khi hoàn lương lại chỉ qua lại với một thư sinh này, nếu việc này truyền ra ngoài, sợ là sẽ chọc giận chết không ít nam tử tự xưng là phong lưu đấy, ít nhất là có cố Yến Trinh...

- Lão Từ, người có biết ta hiện tại đang suy nghĩ gì không?

-...Cố Yến Trinh?

- Lúc ấy chẳng phải là có một suy đoán như vậy sao...

- Cũng tốt... Ta sẽ điều tra thêm.

về nguyên nhân cái chết trước đây của cố Yến Trinh, hai người Trần, Từ từng suy đoán ở nhiều phương diện, nhưng thật ra lại không có căn cứ cụ thể, toàn bộ đều trống rỗng, bởi vậy mà từ đầu đến cuối không tra được gì. Lúc này nhắc đến, Phó bộ đầu kia gật gật đầu, đuổi theo bóng thư sinh kia. Bộ khoái họ Trần ở lại chỗ này tự suy ngẫm, vụ án này đã bị ngắt quãng hơn nửa năm, cấp trên cũng đã sớm kết thúc vụ án, cảm giác lần này bọn họ có thể tìm ra manh mối khả năng là không lớn. Một lúc sau, Từ bộ đầu đã quay trở lại.

- Thế nào rồi?

- Suýt thì bị phát hiện, nhưng cũng không thể đi theo kịp, thư sinh kia... tính cảnh giác cực cao.

-Ồ?

Từ Bộ đầu ngăn người:

- Thật không ngờ đấy.

- Còn nhớ suy đoán lúc trước không?

- Cái gì?

- Trước đó là vụ giết huynh đệ Dương Dực, Dương Hoành và sau đó là xử lý cố Yến Trinh, người đó dù thật sự ngoan độc, võ nghệ lại không hơn huynh đệ Dương thị, nhưng suy đoán lúc đó, kẻ liều mạng thật sự mới có thể làm ra chuyện đó, mà người này lại có quan hệ với nữ thích khách Lữ Lương Sơn. Năm xưa không tra được hẳn ta cũng không có gì để nói, sự việc lâu như vậy rồi, nhưng nếu thật sự tìm được kẻ này rồi... Trần bộ đầu, người hiểu rõ rồi chứ?

Trên thực tế, tuy rằng bộ khoái như bọn họ luôn giao tiếp với các loại phạm nhân, tâm tính đã được rèn luyện, sẽ không có những hành động thay đổi giống phạm tội như thế, song khi gặp phải đối thủ thực sự điên đến mức độ nào đó, nếu như có thể không đụng phải, người bình thường đúng là vẫn chọn cách nên tránh đi. Tỷ như kẻ năm xưa giết huynh đệ Dương thị chính là như thế, đại khái sau khi suy luận một hồi, cũng là bộc lộ rõ là không dễ đối phó. Với lần điều tra này, nếu suy đoán sai, tất nhiên mọi suy đoán sẽ sai theo, nhưng nếu là sự thật đã tìm ra, vậy thì lại luôn muốn chống lại kẻ kia.

Trần Bộ đầu nghĩ nghĩ sau đó cầm một nhánh cỏ nhấm trên miệng, lắc lắc đầu:

- Lúc trước cũng chỉ là tùy ý phỏng đoán, biến người mờ mịt, nào có dễ dàng gặp được như vậy... Cũng giống như dạng nữ tử Nhiếp Vân Trúc, Nguyên Cẩm Nhi, sau khi hoàn lương, nếu nói không có quan hệ với bất kỳ nam tử nào, chỉ sợ điều đó mới là nực cười, dù gì việc này cũng phải giữ bí mật, thư sinh kia có lòng cảnh giác rất cao, đại khái cũng bởi vậy mà không dễ dàng chống lại, mà cho dù thật sự chống lại....

Y cười cười:

- Kể liều mạng, Trần Phong ta từng sợ kẻ nào sao...

Thật ra Ninh Nghị không phát hiện có người đi theo sau mình, chỉ là trong lòng cảm giác như vậy, nhưng khi quan sát lại không phát hiện ra, cho là mình quá mức đa tâm, nên không tiếp tục truy tra nữa.

Trước trưa hôm nay chính là đến học trường để học, hôm qua Chu Bội chứng kiến toàn bộ quá trình chém giết lúc này thấy Ninh Nghị tới thì đầy kinh ngạc, hỏi:

- Sư... sư phụ, hôm qua người bị thương, không sao chứ?

Đội Ninh Nghị trả lời không sao, nàng mới yên lòng.

Việc phát sinh vào xế chiều hôm qua, trong lòng nàng kích động tột đỉnh, thương bản gọn gàng linh hoạt kia, cảnh chém giết kinh người kia, đám người hung hãn phía đối diện kia cũng không có thái độ tránh lui. Trước kia Chu Bội không biết có thư sinh nào lại có thể làm được chuyện như này, những chuyện người đọc sách gặp nguy không loạn, đối mặt sinh tử không hề sợ hãi thì nàng cũng từng nghe nói tới, nhưng đó chỉ là dừng khí trong sách mà thôi, còn gặp một thư sinh vừa đọc sách thánh hiền dạy đệ tử, vừa có thể chém giết người khác, thì nàng lại chưa từng gặp bao giờ.

Thư sinh nho nhã cùng với quân nhân hung hãn, thật ra vẫn khiến Chu Bội rung động nhất, đặc biệt là sau khi Ninh Nghị bắn ra hỏa thương kia, trong lúc nguy cấp đầu hỏa thương kia bị đại hán bắt trong tay, gần như cùng lúc làm quả tim của nàng như bị tảng đá đè nặng, nhưng một khắc hỏa thương phóng ra, thật sự đã khiến toàn bộ đầu óc nàng trống rỗng. Lúc ấy Chu Bội không kịp phản ứng với một màn kia, mãi sau tâm tình trấn định, cũng liền nhìn thấy Tần gia gia gia, nghe những lời bọn họ từng bước suy luận, mới đại khái biết là trận này là biến cố xảy ra đột ngột, một đám người tham dự rốt cuộc là để đấu dừng đấu trí như nào.

Sư phụ mặt không biến sắc, sau khi ra tay đã lập tức cất giấu đi hỏa thương kia, bao gồm cả câu mà Tần gia gia ở tại cửa kêu to Là bọn họ, bắt lại cho ta, trong lúc nguy cấp không loạn cùng với sự ứng biến cơ trí, vô cùng có tổ chức đều khiến người khác trợn mắt há mồm, bản thân tiểu cô nương trước kia tự xưng là thông minh, nghĩ tương lai mình sẽ phải làm những chuyện lớn gì, nhưng mãi đến ngày hôm qua, nàng mới lần đầu tiên thấy, người thật sự lợi hại là như thế nào.

Phò mã gia gia chắc là biết điều này, bởi vậy mới bảo ta và Quân Vũ bá y làm sư phụ, hẳn Phò mã gia gia mà mình sống cùng nhiều năm cũng là người lợi hại, chẳng qua là ở trước mắt một tiểu hài tử như mình nên chưa bao giờ bộc lộ ra mà thôi.

Cho rằng mình đã trưởng thành mà thật ra vẫn chẳng khác gì đứa trẻ. Ôm tâm tình như vậy, nên buổi sáng nay khi gặp sư phụ thì cảm thấy có chút kỳ lạ, bản thân nàng cũng không hiểu. Thật ra chuyện mất mặt sau khi khóc bị nhìn thấy ngày hôm qua thì nàng đã không còn để ý tới nữa, chẳng qua cảm thấy vị sư phụ đã man này đúng thật là người lợi

về phần hai vị phu tử Trương Thụy, Lý Đồng hôm qua, ban đầu vốn định tranh biện với sư phụ nhưng khi nhìn thấy sự việc phát sinh, sau đó lại thấy thái độ của Tần gia gia đối với sư phụ thì chào hỏi khách sáo vài câu rồi nhanh chóng lui đi.

Tiểu cô nương bị chuyện hôm qua khắc sâu vào trong tâm khảm, tâm tình có chút khác biệt, ngay cả phiên nào đối với quận mã sắp sửa chọn cũng thả lỏng, cảm thấy trên đời này có loại người như sư phụ, Tần gia gia, phò mã gia gia, mình cũng không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà phiền não, chỉ cần mình trở nên lợi hại thì việc gì cũng có thể ứng

phó được. Nếu Ninh Nghị biết suy nghĩ lúc này của tiểu quận chúa đặt tâm tình này trên cả hôn nhân, đại để hẳn là đau lòng thay cho quận mã tương lai của nàng.

Sự việc mới phát sinh hôm qua, tới lúc xế chiều, Ninh Nghị cũng đến Tần phủ xem tình hình. Lúc mới đến ngã tư chỗ rẽ đến Tần phủ, thấy một kiểu xe ngựa đỗ ở phía trước, Tần Tự Nguyên vốn định cư ở Giang Ninh, không có tiếng tăm gì, nhưng tới năm nay cũng có không ít người tới bái phỏng, ngày hôm qua lại xảy ra chuyện đó, liên quan tới người Liêu, thì hôm nay, các lộ nhân vật đều đồng loạt tới nhà. Ninh Nghị nhìn mấy lần rồi quay người trở lại, quyết định qua đợt phong ba này mới tới, nào ngờ vừa quay người, lại bị có người chặn lại.

- Nếu Lập Hằng cứ đi như vậy, sợ lão phu nhân lão gia sẽ trách cứ thiếp thân.

Ngay trước mặt hần lúc này chính là Vân nương tiểu thiếp của Tần Tự Nguyên, nữ tử

tri thư đạt lễ danh giá này mang mạng che mặt, có một nha hoàn đi phía sau, khẽ chào hần. Ninh Nghị vội vàng hành lễ:

- A, Vân phu nhân, từ bên ngoài trở về đó sao?

- Thiếp thân là đặc biệt đến chờ công tử.

Vân nương nở nụ cười:

- Phu nhân biết công tử hôm nay sẽ đi qua, mới vừa rồi ở trong nhà nói nhất định phải đợi công tử để tạ ơn cứu mạng của công tử với lão gia, lúc đó Khang gia cũng ở bên cạnh, còn cười nói nếu công tử đến thấy ở ngoài cửa thế kia, nhất định sẽ quay về, bởi vậy mới bảo thiếp thân đến ngã tư chờ. Phản ứng của công tử quả nhiên là đúng sở liệu của Khang gia nha.

Vân nương nói xong, lại thu lại nụ cười, trở nên nghiêm túc:

- Hôm qua công tử cứu mạng lão gia, là có ơn lớn đối với trên dưới Tần gia, xin công tử hãy nhận một lay của Vân Nương.

Nàng cùng nha hoàn khom người, cực kỳ trình trọng thi lễ, Ninh Nghị cũng chỉ biết trình trọng hoàn lễ.

Đã nói như vậy rồi, nhất lời cũng khó có thể từ chối, hần đành phải theo Vân Nương vào phủ, quả nhiên lúc này ở Tần gia đã tụ tập không ít người, hoặc là quan viên, hoặc là đại nho, có rất ít người Ninh Nghị biết, đại để từng là bạn đánh cờ với Tần Tự Nguyên, thấy Ninh Nghị tới, ai cũng hỏi thăm hần có bị thương hay không, những người còn lại thì hỏi nhau người trẻ tuổi kia là ai, sau khi biết rõ thì đều tán thưởng anh hùng xuất thiếu niên, khi cũng biết hần là thân phận ở rể, không khỏi vô cùng tiếc cho hần, ngược lại ngoại hiệu “Mười bước tính toán” kia lại chẳng mấy ai để ý tới. Chỉ là việc hần có bản lĩnh buôn bán, thiếu niên anh hùng cũng là thương nhân, điều này mới thật sự làm cho người ta tiếc

hần.

Sau đó mọi người trong phòng khách trò chuyện một hồi, khó tránh khỏi nhắc tới chuyện thích khách nước Liêu, sau chuyện Liêu quốc lại tới chuyện Tần Tự Nguyên, nói công lao sự nghiệp của y còn hơi sớm, dù sao quan hệ hai nước Kim Liêu cũng khó nói, Tần Tự Nguyên cũng không muốn vào lúc này nói mấy cái này. Trong lúc nói chuyện, lực chú ý của mọi người đều hướng về phía Ninh Nghị. Tuy Ninh Nghị không có hứng thú với xã giao nhưng cũng đã được rèn luyện dày dạn ở phương diện này, cho nên sau một hồi trò chuyện cũng đã khơi gợi được bầu không khí thoải mái.

Lúc này trong phòng có rất nhiều quan viên đại nho có thân phận địa vị, Thanh niên ở đây đều giống nhau là có thể ứng đối được trong mọi trường hợp, không những ứng đối khéo léo, còn không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nhưng mặc dù không kiêu ngạo không siểm nịnh, thì biểu hiện luôn luôn tỏ ra có thân phận địa vị hơn người khác. Nhưng biểu

hiện của Ninh Nghị thì lại khác, xưa nay hần thường luận giao ngang hàng với đám người Tần Tự Nguyên, nhưng lúc này không bởi vậy mà biểu hiện đặc ý, tỏ vẻ, có người trò chuyện thì hần mới trả lời hai ba câu, khí chất, phong thái của hần hết sức tự nhiên, thảnh thơi còn nói với vài chủ đề thú vị, làm tất cả mọi người đều bật cười vui vẻ, cũng không ai cảm thấy hần nói năng cuồng loạn không chừng hoàng ở trước mặt trưởng bối, hơn nữa thái độ của Tần Tự Nguyên và Khang Hiền lại rất coi trọng hần, bởi vậy mà càng tăng thêm sự hòa nhập của bản thân Ninh Nghị với nơi này.

Lúc ấy thì thấy tự nhiên như vậy, nhưng buổi chiều sau khi đã giải tán ra về, một số người trong đó mới nghĩ tới, nhận thấy người trẻ tuổi đó thật không đơn giản, phong thái này thiếu niên Giang Ninh khó mà bì kịp, đại khái biết trước đây Ninh Nghị từng qua lại với Tần Tự Nguyên, Khang Hiền, liền suy đoán, có lẽ là đệ tử mà mấy năm gần đây Tần Tự Nguyên bồi dưỡng, hiển nhiên, trong đó cũng có sự tham dự của phò mã Khang Hiền.

Hai lão nhân lợi hại này, nếu thật sự có công lớn, có lẽ ông ta muốn phục khởi, hoặc có lẽ cũng chỉ có ông ta trong mấy năm nay mới có thể bồi dưỡng ra một đệ tử lợi hại như vậy.

Chẳng qua đệ tử này lại là người đi ở rể, lại là một thương nhân, cũng thật sự là....khiến người ta thấy kỳ quái.

169. Q.3 - Chương 171: Lý Sư Sư

Tháng hai Nông Lịch, xuân sắc tràn ngập, hai hàng liễu bên bờ sông Tần Hoài dạt dào ý xuân múa bay trong gió.

Sáng sớm ngồi trên lầu lầu ngay phố xá sầm uất đầu đường, thường thường có thể thấy cách đó không xa người đi đường qua lại tấp nập trên phố Cát Tường. Phố Cát Tường này là nơi tụ tập thanh lâu nổi danh nhất Giang Ninh, trên đường lúc này có thể thấy không ít nam tử ngủ đêm từ bên đó đi ra, có người còn chỉnh chang y phục ngay trên đường, thần sắc tương đối hốt hoảng, đại khái là có việc, vừa chạy vừa khoác y phục, đương nhiên, trường hợp như vậy cũng không phải là nhiều.

Trong thời đại này, đi kỹ viện cặp kè dù sao cũng là chuyện bình thường, có thư sinh học sinh thanh danh khí sắc gật đầu chào hỏi bằng hữu quen biết ở trên đường, sau đó sóng vai cùng nghị luận hỏi han nhau xem đêm qua ở với vị cô nương nào, tiến triển ra sao, cũng có người phong thái nho nhã phong lưu, bề ngoài như chính nhân quân tử, không nhìn ra có gì khác trong đó.

- Ô, Tiểu Thiên, người nhìn tên kia kìa, mua cháo thịt, hẳn là mua cho thê tử và con nhỏ của mình ăn, là kẻ biết lo cho gia đình đấy.

- Vậy vị công tử kia thì sao? Nhìn có vẻ không giống, cô gia cũng không bởi vì người ta từ bên kia đi ra thì nói người ta như vậy chứ.

- Người không hiểu rồi, biểu hiện bề ngoài tuy rằng không có gì đặc biệt, nhưng khí sắc thái độ của nam nhân buổi tối ngủ nhà mình khác hẳn với nam nhân mà tối không ngủ tại nhà đấy.

Ninh Nghị ngồi ở cửa sổ lầu hai, ném một hạt lạc vào miệng.

- Cô gia nhìn là biết thế sao? Vậy có thể chỉ cho Tiểu Thiên được không?

- Người muốn thế à?

- Để sau này nếu cô gia ở lại thanh lâu không về, thì Tiểu Thiên nhìn là có thể nhận ra ngay.

- Hử.

Hai ngày nay sở dĩ vô cùng buồn chán mà hẩn chạy tới lầu lầu quan sát những người đi đêm không về ngủ, đồng thời cũng bởi vì phát hiện điểm tâm của tiểu lâu này cũng khá ngon, Tiểu Thiên cũng không có việc, nên đi theo. Lúc này hai người đang ngồi trước cửa sổ chỉ trở, thì chợt phát hiện ra một người.

- Cô gia cô gia, người nhìn lão công công kia cũng từ trong thanh lâu đi ra kìa.

- Sao người thấy được?

- Bởi vì cô nương trong cửa sổ tiểu lâu đối diện còn đang vẫy ông ta...

- Càng già càng dẻo dai, thật sự là khiến kẻ khác ước ao...

- Cô gia đừng ước ao, những nơi này không nên đến.

Hai chủ tớ cứ cười nói như vậy một hồi, lúc này trên lầu cũng vắng dần khách, vài nam nhân mặc trang phục thư sinh mà Ninh Nghị nhận rõ là đêm không về nhà cũng đang ngồi ở bàn bên trái, y quan đã vô cùng chỉnh tề rồi, tinh thần cũng cực tốt, miệng thì ngâm thơ hình dung về tình cảnh tối qua, thỉnh thoảng còn bật cười khà khà. Tiểu Thiên nghe được câu thơ kiểu này, hết sức thận trọng quay lại nhìn, sau đó mặt đỏ ửng quay đi.

Đám tài tử có học này đang nói đến chuyện phong lưu, người nào cũng ôm thái độ hết sức cợt nhả, một lát sau, có người khẽ hạ giọng:

- Này, các người nói xem, Sư Sư cô nương lần này tới đây, mấy người chúng ta có cơ hội được gặp không?
- Nghe nói Lý Sư Sư này chỉ thăm bằng hữu, không tiếp khách, chỉ sợ là khó gặp.
- Nói thế là thế nào?
- Sợ là đi gặp đại nhân vật nào đó.
- Vậy cũng không hẳn, có khả năng đám người Từ Tào Quan, Liễu Thanh Địch e là có thể được gặp đấy.
- Gia đình Tịch Xương huynh cũng có tiếng là học giỏi sâu a, tộc thúc lại làm quan ở Phủ Nha, chỉ sợ cũng có thể gặp đấy.
- Ha ha, nói đùa nói đùa, thật ra năm ngoái Cố Yến Trinh kia trở về, nói là lúc ở Đông Kinh, từng gặp Lý Sư Sư rồi, nhưng ta vẫn không có phúc khí đó.
- Chẳng qua Lý Sư Sư là danh kỹ đệ nhất kinh sư thôi, chứ so với Khởi Lan, Lạc Miểu Miểu của Giang Ninh ta, làm sao mà sánh bằng được....
- Đám người Khởi Lan, sợ là kém xa đấy. Hơn nữa, tại hạ nghĩ Lý Sư Sư lần này đến thăm bằng hữu, cũng thật sự trùng hợp quá đi, các người nghĩ kỹ mà xem, hoa khôi Khởi Lan hiện tại chính là được Bộc Dương gia ủng hộ, tuy rằng kỹ thuật cũng giỏi, nhưng dù sao trên người cũng toàn mùi tiền, còn Lạc Miểu Miểu rực rỡ xinh đẹp có thừa, nhưng trên thực tế lại thiếu đại khí. Phùng Tiểu Tĩnh năm xưa được ca ngợi là Không Cốc U Lan, nhưng...hài, cũng bị tên thất phu Trần Dũng phải nhảy lầu tự tử, hôm nay cũng đã không còn tăng tiếng gì nữa rồi, mà Nguyên Cẩm Nhi thuần khiết hoạt bát thì nghe nói đã hoàn lương. Thanh Lâu Hành Thủ đi bốn còn hai, Khởi Lan và Lạc Miểu Miểu hiện này nếu như nói chống lại được đại gia bậc như Lý Sư Sư, căn bản là không thể. Các người nói xem, có phải Lý Sư Sư khi đến đây, miệng thì nói là thăm hỏi bằng hữu, nhưng trên thực tế là đi khiêu khích không?
- ...Nếu thật sự là như vậy, kẻ sĩ Giang Ninh chúng ta nên đồng lòng, không thể để cô ta được toại nguyện.
- Các người nghĩ quá nhiều rồi...

Bên kia nói chuyện, tuy rằng ngữ khí và thái độ đều tỏ ra bí bí mật mật, nhưng trên thực tế thanh âm không giảm thấp chút nào. Ninh Nghị nghe đến những cái tên như Lý Sư Sư, Cố Yến Trinh thì cảm thấy hứng thú. Tiểu Thiên thấy thần tình của hắn như vậy, cũng chăm chú lắng nghe, hỏi:

- Cô gia, cô gia, Lý Sư Sư tới, nếu người muốn gặp, thì có thể đi gặp mà phải không?

Ninh Nghị ngăn ra:

- Ta không biết cô ấy, ừm...người cũng nghe được chuyện cô ấy sắp tới ư?
- Vâng, trước đó đã nghe rồi.

Tiểu Thiên gật đầu:

- Nghe nói là Lý Sư Sư cô nương tới đây để giải sầu, vốn là bí mật, nhưng chẳng hiểu sao lại lan truyền ra xôn xao, tiểu thư cũng biết, lúc nói chuyện phiếm với phu nhân chủồng quỹ của Hưng Khánh phường thì đã nhắc tới chuyện này, tiểu thư nói: ‘Nếu Chuyết phu muốn gặp, thì cứ để huynh ấy đi gặp, chỉ là tỷ cũng biết, tính tình phu quân của tiểu muội khác với người bên ngoài, là không có hứng thú đi gặp những hoa khôi có tên tuổi bậc này, huynh ấy thường nói, đám tài tử phong lưu này chả có gì ngoài thích những nơi ồn ào, à, đúng hơn là thích tới những nơi vớ vẩn ồn ào’.

Tiểu Thiên mô phỏng lại ngữ khí của Tô Đàn Nhi, biểu hiện và giọng điệu nghĩa là, cô gia chúng ta không thể không đi, mà là không muốn đi mà thôi. Ninh Nghị bật cười, Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, lại nói:

- Thật ra, nếu cô gia muốn đi, Tiểu Thiên nghĩ, có đôi khi đi tham gia việc này một chút cũng tốt, tiểu thư cũng từng nói như thế rồi mà.

Ninh Nghị cười nói:

- Đây là miệng nói nhưng lòng không phải thế đúng không? Nếu ta gặt đầu thì nhất định sẽ rất thảm.

- Không có đâu, thật đó.

Tiểu Thiên ra sức lắc đầu:

- Cô gia bình thường căn bản là phớt lờ nữ nhân mà. Sau này cô gia có danh tiếng, tiểu thư và Tiểu Thiên cũng rất cao hứng, tuy rằng cô gia lại nói những nơi tụ họp này rất vớ vẩn ồn ào, tăng bốc nhau, nhưng mọi người tăng bốc nhau một chút cũng vui vẻ mà. Cô gia đi tham gia chút đi, dọa sợ những người đó, sau đó hả hê ra về, cũng rất thú vị đó. Thật ra Tiểu Thiên cũng thích hư vinh, nếu có người khen Tiểu Thiên lợi hại, Tiểu Thiên cũng sẽ rất thích.

Trong lời nói của Tiểu Thiên đầy vẻ ngụy tạo, tuy rằng nói là nữ nhân trong nhà khẳng định sẽ rất không thích khi nam nhân của mình làm bậy ở bên ngoài. Nhưng thời đại như vậy, cũng không phải là vấn đề chuẩn mực, nam nhân tài tử tụ họp với nhau, cũng được xem như là một hoạt động tiêu khiển được xã hội đề xướng. Như Tiểu Thiên nói, mọi người cứ ca tụng nhau, thì bất kỳ ai cũng rất hài lòng.

Loại chuyện này nếu tham dự quá nhiều, thật sự chỉ sợ sẽ trở thành thói quen, đám người Tô Đàn Nhi, Tiểu Thiên đương nhiên sẽ khó chịu, nhưng nếu Ninh Nghị không tham gia chút nào, đến lúc đó, ngược lại Tô Đàn Nhi lại cảm thấy tựa như mình đã làm ảnh hưởng tới Ninh Nghị, còn nếu Ninh Nghị thỉnh thoảng tham gia một hai lần, thể hiện tài năng khiến mọi người ganh tỵ, được hoa khôi ái mộ mới là cách sống lành mạnh chân chính. Nói chung các nàng hiểu Ninh Nghị và các hoa khôi sẽ không có quan hệ gì mờ ám cả, nếu Ninh Nghị danh tiếng vang xa, thì cũng là điều vẻ vang.

Ninh Nghị trầm nghĩ một chút, cùng cười hồi lâu, sau đó mới nói:

- Tiểu Thiên thật là lợi hại.

Sau đó xoa xoa đầu nàng làm Tiểu Thiên bật cười.

- Nói như vậy, cô gia thật sự không muốn gặp Lý Sư Sư cô nương kia?

- Cô gia nhà người có sức cuốn hút quá lớn, nếu như sau khi cô ấy gặp xong thì yêu ta, khóc lóc không chịu rời khỏi Giang Ninh thì làm sao bây giờ....

- Vậy...

Tiểu Thiên cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng:

- Vậy, vậy đợi cô gia nạp Tiểu Thiệp vào nhà đã...

Thanh âm của nàng của rất nhỏ. Nếu người bình thường nghe được câu nói này của Ninh Nghị, sẽ cho là hấn quá tự cao, sẽ cười chế nhạo hấn. Phản ứng của Tiểu Thiên lại ngoài dự liệu của hấn, hấn ngẩn ra, sau đó cũng chỉ cười lắc đầu, nhưng trong lòng cũng bất chợt nghĩ Lý Sư Sư này không biết so với Cẩm Nhi, Vân Trúc thì thế nào?

Ý nghĩ này của hấn không phải là bởi vì nhân tố danh kỹ, mà thật sự là bởi vì Lý Sư Sư quá nổi tiếng, nói vậy bản lĩnh ca vũ từ khúc của nàng hấn cũng cực kỳ thâm sâu. Ninh Nghị vốn không cảm thấy hứng thú đối với khúc nghệ ca vũ cổ đại, nhưng từ sau khi nghe Vân Trúc đàn một lần thì đã thay đổi, biết người lợi hại chung quy thật sự lợi hại. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì sau khi Vân Trúc nghe chỉ bảo của hấn, đã cải biến một chút về xướng khúc của mình theo ý tứ của hấn.

Nguyên Cẩm Nhi không muốn biểu diễn vũ đạo trước mặt hấn, dù sao từ lúc hoàn lương, nghĩ không có khán giả nào có giá trị nữa, đồng thời cũng không muốn lấy lòng xú nam nhân là hấn, nhưng từ vài lần thấy ca vũ, đúng là vẫn còn rất yêu nghệ. Mỗi khi không có Ninh Nghị ở đây thì nàng tự biểu diễn trước mặt

Vân Trúc, khi tâm tình cởi mở, linh cảm bung ra, nàng còn phát triển vũ đạo mới để Vân Trúc xem, khi Cẩm Nhi biểu diễn xong, Vân Trúc liền mô phỏng bắt chước theo một lần.

Bản lĩnh hai người tương đương, Vân Trúc giỏi về nhạc khí đàn hát, thì Cẩm Nhi lại giỏi về vũ đạo. Chỉ là khi nàng múa lại không có người tấu nhạc chỉ có thể để Ninh Nghị quan sát ưu mỹ vận luận thân thể tay chân, bình thường nếu biểu diễn lâu hơn một chút, thì Nguyên Cẩm Nhi sẽ trở về, lớn tiếng quấy rối, kháng nghị Vân Trúc đã dùng vũ đạo của nàng để lấy lòng tình lang, là hành vi trọng sắc khinh bạn đáng hổ thẹn. Kỳ thật Vân Trúc lịch sự nhã nhặn, còn Cẩm Nhi thì hoạt bát hiểu động, nên lúc biểu diễn vũ đạo cũng có khí chất khác biệt nhau.

Vài tên thư sinh bên này đang nói chuyện liên quan tới Lý Sư Sư, bên kia, lại có ba nam tử đang lên lầu thang, dưới sự chỉ dẫn của tiểu nhị, ngồi xuống ngay bên cạnh. Ba người đều mặc quần áo ngắn, mang theo binh khí, có một người trong đó còn bị thương, xem ra đều là nhân sĩ giang hồ, lúc ngồi xuống thì gọi cơm luôn.

- Mẹ nó, bố trí mười người mai phục, vậy mà lại để mấy tên người Liêu chạy thoát, thật là xui mà!

- Không thoát được đâu, Trình lão gia tử của Bách Dao Minh đã đích thân đuổi theo, bày thiên la địa võng rồi, có sự phối hợp của quan phủ nữa, đám Liêu cầu này dám vào Trung Nguyên ám sát người, nếu còn có thể toàn thân thoát ra, vậy thì Trung Nguyên chúng ta bị người ta coi thường rồi.

- Nhưng tên đầu lĩnh người Liêu kia cũng thật lợi hại, có thể hạ sát rất nhiều người giỏi bao vây chung quanh thoát ra ngoài.

Nghe vậy, Ninh Nghị nhũ mày, đầy lo lắng....

170. Q.3 - Chương 172: Nghi Hoạch, Bí Ẩn

Liêu cầu ước hiệp Võ triều, lên vào Trung Nguyên ám sát mệnh quan triều đình. Hôm nay Giang Ninh có thể nói rõ việc này, đại khái cũng là chỉ vụ ám sát phát sinh tại Trúc Ký. Ninh Nghị vì danh tiếng của cửa hàng Trúc Ký, mấy ngày nay đã dựa vào quan hệ của Lục A Quý để tuyên truyền đến sôi sục, kích động. Bản thân hắn cũng vì quan tâm lo lắng cho hành tung của hai kẻ đã chạy thoát kia, đến nay vẫn chưa có tin tức gì, nên lúc nghe được ba người kia nói chuyện, coi như là đã thu hoạch được chút tin tức rồi.

Lúc này hắn đang ngồi chăm chú lắng nghe, ba người kia nói cơ bản đều là kẻ cầm đầu lợi hại ra sao, một đao bổ tới nhanh thế nào, nên né tránh thế nào ..v.v..Tiểu Thiên cũng nghe được vài câu, thì thầm hỏi Ninh Nghị:

- Cô gia, bọn họ nói tới chẳng lẽ là sự kiện của Tần gia lão gia gia sao?

Ninh Nghị gật đầu, sau đó đi sang bàn bên đó.

- Xin chào mấy vị.

Ba người thấy một gã thư sinh yếu đuối tới thì đều ngạc nhiên, lại nghe Ninh Nghị nói:

- Mới vừa rồi nghe nói tới chuyện người Liêu, là có liên quan tới vụ ám sát vừa rồi, tại hạ cũng đã nghe tới việc này, chỉ là không rõ xảy ra chuyện gì, mấy tráng sĩ chắc hẳn cũng có tham gia, cái gọi là người hành hiệp trượng nghĩa, vì nước vì dân, tại hạ vô cùng bội phục đối với những vị anh hùng hào kiệt như vậy, bởi vậy muốn nghe một chút về chuyện đêm qua, mong được mấy vị chỉ giáo một chút...

Hắn nói xong, lại bổ sung thêm:

- Ô, tại hạ là Ninh Lập Hằng, cũng từng rèn luyện công phu quyền cước, người giang hồ đặt ngoại hiệu là Huyết Thủ Nhân Đồ, xin ra mắt các vị.

Ninh Nghị vừa mới nhắc tới giang hồ, hết sức trôi chảy, khiến Tiểu Thiên đi theo sau vô cùng bội phục, đợi khi hắn nói tới Huyết Thủ Nhân Đồ thì biểu hiện giật giật. Tiểu nha hoàn vẫn luôn cho rằng trên mặt cô gia của mình dán thiếp vàng, vô lại tự thổi phồng danh hiệu của mình, khoe khoang trong nhà thì không sao, thậm chí còn có người phối hợp một chút, nhưng lúc này thấy hắn “vô liêm sỉ” lừa dối vài nhân sĩ giang hồ như thế thì lập tức sụp đổ.

Ba gã giang hồ thấy cùng là người trong nghề, nghe Ninh Nghị nói xong thì vô cùng kính cẩn, cho là đó là một tài tử nhiệt huyết yêu nước, đợi khi hắn nhắc tới danh hiệu Huyết Thủ Nhân Đồ được người giang hồ tặng cho thì hết sức kinh ngạc nhìn nhau, sau đó cùng đồng loạt trả lời:

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

- Hạnh hội hạnh hội...

Rồi đồng loạt giới thiệu:

- Tại hạ Hùng Mặc.

- Tại hạ Lâm Kim Tuyền.

- Tại hạ Triệu Hưng.

Ba người cũng không báo biệt hiệu gì, cũng không biết có phải nghĩ biệt hiệu của mình không sánh được với “Huyết Thủ Nhân Đồ” không.

Ngoại trừ biệt hiệu tương đối bất ngờ, thì các phương diện khác của Ninh Nghị hết sức xuất sắc, còn gọi vài món điểm tâm ngon nhất trong điểm bày sớm một chút, lại bảo Tiểu Thiên chi trả, sau đó nghe ba người kể lại, mới biết được chuyện xảy ra đêm qua.

Liên quan đến chuyện người Liêu ám sát ở Giang Ninh, hôm nay đã bị Ninh Nghị lan truyền rộng rãi, ngoại trừ để làm tiểu điểm của Cẩm Nhi nổi tiếng thêm, về phương diện khác, thật sự cũng là muốn tác động tới lòng yêu nước của bang phái giang hồ. Quan phủ trong thành vẫn đang truy tìm thích khách Liêu quốc đã bỏ chạy, đồng thời cũng tuyên bố mức thưởng gần nghìn lượng bạc ròng, bang phái nhân sĩ giang hồ tương trợ liên hệ lẫn nhau, vì tiền, vì danh, đồng thời đương nhiên cũng là vì nhiệt huyết, muons bắt hai gã người Liêu kia, việc này Ninh Nghị cũng biết.

Đồng thời mọi người đại tác toàn thành, tên quý công tử bị Cẩm Nhi dùng trâm cài tóc đâm nửa người dưới thành cái sàng cũng miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng, đây cũng bởi vì Cẩm Nhi không dám giết người, sau khi đâm được một lúc thì cũng không dám làm xằng nữa.

Cũng không biết phủ nha Giang Ninh rốt cuộc bố trí giam giữ thế nào, tới tối hôm qua, phòng giam bị người ta lên vào, lần này không chỉ là hai người, mà là bốn người cứu gã quý công tử kia ra, trên đường xảy ra trận chém giết, nhưng rốt cuộc vẫn không ngăn được bốn gã lợi hại đó.

Ninh Nghị không rõ việc này lắm, nhưng vẫn quan tâm người giang hồ chiếm được tin tức trước tiên, ra khỏi thành một đường đuổi theo chặn giết, đồng thời còn có quan binh phối hợp, nhưng vài tên người Liêu này chạy quá nhanh, võ nghệ cũng cực cao cường, mà người võ lân cùng với bộ khoái nha môn tiến hành vây kín, truy đuổi tới một khu rừng gần Giang Ninh, trên đường truy đuổi có xảy ra vài trận chiến đấu quy mô nhỏ, nhưng cuối cùng chỉ để lại một người, còn để ba người khác tiếp tục đưa quý công tử chạy thoát.

Tại địa bàn chính Giang Ninh vậy mà cũng có thể phát sinh loại chuyện này, Giang Ninh cũng có chút kinh ngạc, nhưng theo như ba người nói, trong mấy người chạy trốn, võ nghệ cao cường nhất cũng không phải là tên đại hán cao gầy suýt bị mù một mắt đang dùng băng vải quấn lấy nửa bên mặt, mà còn có một người khác, thân thủ vô cùng cao cường đáng sợ. người này vóc dáng rắn chắc ngăm đen, trên mặt đầy sẹo, nhìn quả thật giống Ma Thần hung hãn, chủ yếu là vì mở một đường máu cho người này, bọn họ mới có khả năng trốn thoát được. Đương nhiên, thân thủ của tên cao gầy mù một mắt cũng không thể khinh thường, những người này vừa tiếp xúc, liền biết bọn họ là những binh sĩ tinh nhuệ nhất còn sống sót trong trận chiến tại Liêu quốc.

Triệu Hưng bị thương kể lại, mà Hùng Mặc ngồi bên thì trầm ngâm suy nghĩ, lát sau nói:

- Sợ rằng người này cũng đã luyện tập huyền công thượng thừa.

Triệu Kim Tuyền cũng gật đầu tán thành. Ninh Nghị cũng phụ họa theo:

- Bất luận thế nào, mấy vị có hành vi nghĩa hiệp, thật sự khiến người ta khâm phục.

Lần nói chuyện này, đại khái Ninh Nghị cũng đã khái quát được tình hình, thì ra không gì ngoài năm tên thích khách này, mặt khác còn có hai gã cao thủ chưa từng xuất hiện nữa. Mà càng lo lắng thêm chính là, những người này từ bên ngoài có thể len vào trong nhà lao cứu tên quý công tử ra, sợ là thế lực không chỉ có vậy. Mà ba người này đoán chừng cũng không phải là nhân sĩ võ lâm thật sự lợi hại gì, nếu Lục Hồng Đề thấy, phỏng chừng chỉ coi là một đám lâu la, mà Ma Thần trên người đầy sẹo võ nghệ cao cường nhất như bọn họ nói, một đao có thể chém một gã nhân sĩ võ lâm thành như này, chứng minh là chỉ có nội công thượng thừa phát lực mới làm được như thế, chỉ là không biết so với Lục Hồng Đề thì ai cao ai thấp.

Trong lòng hắn đầy nghi vấn, đợi ba kẻ giang hồ này đi rồi, hắn mới bảo Tiểu Thiên đuổi theo đưa tặng chút lễ vật là thức ăn và ngân phiếu, tuy rằng nói nghèo vẫn giàu võ, nhưng người đi lại giang hồ đao dính máu tanh chỉ sợ cuộc sống cũng không quá tốt, hôm nay mọi người ngẫu nhiên gặp nhau, Ninh Nghị sẵn lòng trợ giúp một chút. Tiểu Thiên nói năng lại khéo, rất lâu mới làm cho ba kẻ giang hồ nhận lễ vật đó.

Tối buổi chiều cùng ngày, Ninh Nghị ngừng dạy học, dự định đi tìm Lục A Quý hỏi thăm một chút về chuyện tối qua. Hắn không phải là có mưu cầu danh lợi đối với quốc gia, chỉ là thích khách muốn ám sát Tần lão chung quy là bị mình ngăn cản, khả năng bị bọn họ trả thù cũng không lớn, nhưng đã dấn vào, thì cần phải tìm hiểu cho rõ ràng. Nhưng buổi chiều tối phủ Phò Mã, Lục A Quý lại không có ở đó, Khang Hiền cũng không có trong phủ, hết cách hắn đành phải quay về, nghĩ vài ngày nữa sẽ tới hỏi, hắn là sự việc cũng không qua gấp.

Nhưng lúc quay về đi qua Tô phủ, hắn không hề phát hiện có một bóng người bám theo hắn xa xa. Đó chính là Bộ đầu Trần Phong của phủ nha Giang Ninh, gã hơi nghi hoặc quay đầu nhìn về hướng phủ Phò mã một chút, sau đó lại tiếp tục bám theo.

Lúc vòng qua hai con đường, rồi đột nhiên, Trần Phong đang theo dõi lại cảm nhận có ánh mắt dò xét mình, gã bất chợt phản ứng, nhưng một tay đã vỗ lên vai gã, Trần Phong phát tay trả đòn, hai người giao thủ tại góc đường nhỏ nhỏ, sau đó nhìn kỹ, tâm trạng bình ổn lại, người này đối với Trần Phong mà nói, gã cũng biết.

Nam tử đầu đường mà bắt được Trần Phong chính là quản sự Lục A Quý trong phủ Phò mã. Khi Ninh Nghị từ phủ Phò mã quay về, thì y lại đang chuẩn bị trở lại phủ Phò mã, trong lúc vô tình thấy Ninh Nghị, vốn định chào hỏi, nào ngờ phát hiện có kẻ bám theo sau Ninh nghị, mà cái đuôi này y cũng biết, bởi vậy lập tức không chào hỏi nữa mà tìm cách cắt đứt cái đuôi này.

- Trần Bộ đầu, dạo này ngươi nhàn nhã lắm sao, không đi bắt đạo tặc hung tàn mà lại giở trò theo dõi người này. Theo ta được biết, vị công tử đẳng tước là lương dân tuân thủ pháp luật, mấy ngày trước còn ngăn trở mấy tên người Liêu ám sát người đây, vị công tử đó phạm phải chuyện gì sao?

Trần Phong nhíu nhíu mày:

- Có phạm tội hay không, là do nha môn quyết định, không phải là do ngươi ta quyết định. Ta biết tựa như hắn có chút quan hệ với các người, Lục A Quý, người chớ nhúng tay vào.

- Chưa nói tới nhúng tay, chỉ là Minh Công làm bạn với hắn tâm đầu ý hợp, ta muốn biết rốt cuộc là phiền phức gì?

- ...Lâu như vậy rồi, ngươi vẫn là tay sai của vị Phò mã gia kia..

- Minh công cứu ta một mạng, ta nên quên mình phục vụ vì ông ta. Trước đây ngươi có thể nói với ta Phò Mã không hề có công tích gì, hiện tại ngươi đừng nghĩ thế nữa. Vị Minh Công tử này không đơn giản như vậy đâu, sự tồn tại của hắn gần như là ân huệ của người trong thiên hạ, không phải như người tưởng tượng đâu. Gần đây hắn lại cứu Tần Tự Nguyên, nếu có phiền phức gì, sẽ có người dốc toàn lực lượng bảo vệ hắn đấy. Hơn nữa ta bảo đảm hắn là người tốt. Thế nào, có phiền phức gì, chúng ta tìm một nơi gần đây để trò chuyện được không? Cũng có thể xem phủ Phò mã có thể nhận thay hắn được hay không?

- Người trong thiên hạ? Ân huệ?

Trong mắt Trần Phong hiện lên tia kinh ngạc.

- Ta biết hẳn có chút tài danh ở Giang Ninh mà thôi, tuổi còn trẻ, không thể đảm đương được sự tán tụng của người chứ?

Lục A Quý suy nghĩ một chút sau đó cũng bật cười một cách cổ quái:

- Không phải người có thể tưởng tượng được đâu..Thế nào? Tìm một chỗ uống trà trò chuyện chứ?

Trầm mặc hồi lâu, Trần Phong nhìn y, cuối cùng mở miệng:

- ...Được!

Sắc trời sẩm tối, sau đó, một vầng trăng lưỡi liềm mọc lên.

Phủ Phò mã.

Chu Bội đã ăn xong cơm tối, mới từ bên Hoàng cô nãi nãi đi ra, đi ngang qua giữa đình viện đèn đuốc sáng trưng, chuẩn bị đến chỗ Phò mã gia gia thỉnh giáo học vấn một chút.

Hơn phân nửa thời gian của nàng là sống ở trong phủ Phò mã, bất luận đi đâu, hộ vệ gia đình đều không ngăn cản nàng, lúc này đi đến bên ngoài thư phòng của Phò mã gia gia, nghe bên trong có giọng nói vọng ra ngoài.

- Bộ khoái? Vì sao bộ khoái lại theo dõi Lập Hằng?

Đây là giọng của Phò mã gia gia.

- Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Thỉnh thoảng nàng cũng ở chỗ này nghe Phò mã gia gia nói chuyện, cũng có thể là chuyện cơ mật, đôi lúc Chu Bội sẽ nghe một chút, đôi lúc không muốn thành kẻ nghe trộm thì xoay người đi luôn, nhưng hôm nay, nàng dự định sẽ nghe, vì vậy bèn ngồi xổm dưới mái hiên...

171. Q.3 - Chương 173: Chuyện Lúc Trước

- Vì sao bộ khoái lại theo dõi Lập Hằng? Hay là xảy ra chuyện gì?

Trăng sáng mờ mờ, thanh âm của Khang Hiến từ trong phòng vọng ra, Chu Bội ngồi ở dưới cửa chăm chú lắng nghe, trong lòng vị tiểu quận chúa trẻ tuổi này sớm đã vô cùng tò mò với vị sư phụ của mình rồi. Trong thâm tâm nàng đoán rằng có thể là bởi vì chuyện ám sát mấy ngày hôm trước có xảy ra biến hóa gì đó, nhưng sau khi nghe, lại không phải là chuyện như vậy.

- Nghe nói là vì một vụ án của năm ngoái, cũng có chút liên hệ với vụ Tổng Hiến bị thích sát, dường như còn liên lụy tới một vụ một gã quan viên mất tích và một vụ án diệt môn...

Người nói chuyện là A Quý thúc luôn luôn được Phò mã gia gia coi trọng, nghe gã ta nói vậy, Chu Bội ở bên ngoài ngạc nhiên mở to mắt, ngẩn người ra. Trong phòng, đại khái Khang Hiến cũng đã nhíu mày.

- Sao lại biến thành nghiêm trọng như vậy?

- Sự việc thật ra chưa xác định, chưa có chứng cứ chính xác, nhưng Trần Phong người này, ta cũng có biết, về phương diện phá án, rất có năng lực. Nay hẳn ta điều tra ra cũng chưa được nhiều, nhưng bản thân ta lại muốn nói đến một việc khác.

- Hử?

- Lão gia còn nhớ, Ninh công tử vào năm ngoái mới có hứng thú với võ học thôi.

- A, tất nhiên là nhớ chứ.

Tiếng cười của Khang Hiền ở bên trong vang lên:

- Chỉ là những hiểu biết về cái này của hần không nhiều không thật, cũng không biết là đọc được ở trong câu chuyện xưa truyền kỳ nào nữa. Lúc đó ta còn nói với Tần Công, thấy hần biết nhiều chuyện cứ như là một ông già vậy, nhưng ở mức độ nào đó thì hần cũng rất có ý chí tiến thủ, chỉ là với bản lĩnh của hần, từ đó thật sự đã tìm môn đạo để học tập, điều này cũng không phải là chuyện kỳ quái gì. Lúc này xem ra đã học được một chút rồi đấy, nhưng tóm lại, ta nghe kể tỉ mỉ và cụ thể tình hình vụ ám sát kia, thật sự là rất bội phục Lập Hằng, hần thật sự là có quyết tâm, sự quyết đoán.

- Đã là như thế, nhưng mà, hần lão gia còn nhớ rõ, lúc ấy hần cũng từng hỏi tình huống liên quan đến Tống Hiến và kẻ thích sát...

- Nếu nói hần có liên quan tới việc này, ta không tin.

- Thuộc hạ cũng khó mà tin được, nhưng mà, đây cũng là thuộc hạ liên tưởng sau khi nghe Trần Phong nói. Trần Phong cũng không biết, lúc ấy hần ta điều tra cũng thật sự không phải là sự kiện ám sát Tống Hiến, mà là vụ án mất tích quan viên tên là Cố Yến Trinh.

Khang Hiền nghĩ nghĩ:

- Cố Yến Trinh... Người này bản thân ta từng gặp qua vài lần, rất có tài học, đã học cao trung rồi.

- Năm ngoái bổ thực khuyết, giữa tháng ba tháng tư quay về Giang Ninh thăm bằng hữu, dự định tháng bảy tới đảm nhiệm Huyện lệnh Nhạc Bình, nhưng giữa tháng sáu rời khỏi Giang Ninh thì mất tích, sau đó lại phát hiện ở ngoài thành có thi thể của hần cùng một vài người, cũng có một nhà họ Dương cả nhà bị giết, chuyện này phát sinh đồng thời, trong nhà Cố Yến Trinh có mấy tên bộc nhân cũng bị giết, tựa như là bởi vì biết việc gì đó mà diệt khẩu, cũng là nữ thích khách ám sát Tống Hiến kia, khi đó Trần Phong hần cho rằng cái chết của Cố Yến Trinh cũng có liên quan với nữ thích khách. Lúc ấy Trần Phong tra được vài vấn đề nghi vấn, nhưng lại không bắt được thích khách, đành phải đình chỉ vụ án, bởi vì manh mối không nhiều, không thể tiếp tục tra nữa.

- Chuyện này sao lại liên lụy tới Lập Hằng?

- Lúc ấy một nhà người ta chết cùng một chỗ với Cố Yến Trinh đều không phải là người lương thiện. Hai huynh đệ Dương Dục, Dương Hoành đều là cường giả nổi danh ở Giang Ninh, cực kỳ hung ác, bình thường các tiểu bang phái cũng không dám đi trêu chọc vào hai người này, cả nhà bọn họ, Dương Dục có hai con trai, cũng đều đã trưởng thành, nghe nói thân thủ cũng không kém, ngoài ra còn có một lão bà, tổng cộng là năm nhân khẩu, Người nhà này xưa nay không hay gây chuyện, nhưng nghe nói cứ cách một thời gian sẽ nhận được một vài cuộc làm ăn bất cóc tổng tiền vợ vét tài sản, quan phủ lại không thể định tội, bởi vậy đại khái đã có không ít án mạng xảy ra, khi đó suy đoán tương đối có khả năng là nhà này, nhận được giao dịch của Cố Yến Trinh, đã bắt cóc người nào đó...

Lục A Quý nói tới đây, Khang Hiền ở trong phòng hừ một tiếng:

- Cũng là mệnh quan triều đình, nhưng lại thông đồng với phỉ nhân làm bậy.

- Bọn họ rốt cuộc là bắt cóc ai, điều này đến nay vẫn không tra ra được, khả năng một người, mà lão gia cũng biết đấy, đó chính là Nhiếp Văn Trúc Nhiếp cô nương của Trúc Ký.

Trong phòng lại yên lặng một lúc, đại khái là Khang Hiền đang tiêu hóa tin tức này, cũng đang liên hệ sự việc với Ninh Nghị. Lát sau, Lục A Quý mới tiếp tục mở miệng.

- Nghe nói năm rồi Cố Yến Trinh kia ở Giang Ninh, từng có quan hệ với Nhiếp cô nương tại Kim Phong lầu, sau khi hần học Cao Trung xong thì quay lại Giang Ninh, trong lòng vẫn cứ nhớ đến Nhiếp cô nương, nhưng đúng lúc này Nhiếp cô nương lại muốn hoàn lương...

- Hừ, cái tên Cố Hồng tài tử ta cũng biết, trong thanh lâu, hần quan hệ với không ít người đâu. Ở đó nhiều người, nhưng hần lại coi trọng Nhiếp Văn Trúc, cũng là có tâm mắt đấy. Văn Trúc cô nương tuy xuất thân thanh lâu, nhưng phẩm hạnh tâm tính lại rất tốt.

- Bởi vậy, theo như thuộc hạ biết đến, lúc ấy quan hệ Nhiếp cô nương với Ninh công tử đã sâu, nhưng mặc dù vậy, Cố Yến Trinh vẫn bám theo Nhiếp cô nương không tha, nghe nói còn đến cầu thân rồi, nhưng lại bị từ chối thẳng thừng. Trần Phong kết hợp những chuyện trước đây của Cố Yến Trinh mà suy đoán, cảm thấy lúc ấy Cố Yến Trinh mời huynh đệ Dương thị hỗ trợ bắt cóc, có lẽ đó là Nhiếp cô nương rồi. Chỉ là sau đó điều tra tiếp, thời điểm ấy Nhiếp cô nương chưa mất tích, vì thế hẳn đã điều tra được những nam tử có quan hệ với Nhiếp cô nương, nhưng cũng không có thu hoạch.

- Vậy huynh đệ Dương thị kia đã bắt cóc Lập Hằng?

Không cần phải nói nhiều, Khang Hiền cũng đã phỏng đoán việc này, cũng đã hiểu rõ:

- Tiếp theo như nào, người nói huynh đệ Dương thị kia đã bị diệt cả nhà?

- Cả nhà năm nhân khẩu, không một ai may mắn thoát khỏi.

- Việc này phát sinh vào tháng mấy năm ngoái?

- Tháng sáu.

- Điều đó không có khả năng.

Khang Hiền lắc lắc đầu.

- Trong tháng năm Lập Hằng mới bắt đầu luyện võ, lúc ấy rõ ràng hẳn vẫn là một thư sinh yếu đuối, mà vụ thích sát Tống Hiền lại xảy ra vào tháng năm. Cho dù lúc ấy hẳn thật sự tìm được một cao thủ võ lâm, thậm chí trực tiếp bái nữ thích khách kia làm sư phụ, thân thủ cũng không đến mức giỏi có thể trong vòng một tháng luyện thành võ công....À, nếu là nữ thích khách kia đi diệt cả nhà đối phương, sau đó lại giết chết Cố Yến Trinh, cũng không phải là không có khả năng...

Những suy đoán sau cùng của Khang Hiền khá có lý, nhưng Lục A Quý lại phủ nhận:

- Nhưng kỳ quái ở chỗ, cái chết của một nhà huynh đệ Dương thị cùng với cái chết của Cố Yến Trinh, khả năng không phải là do cao thủ võ lâm làm. Dựa theo kết quả điều tra của Trần Phong lúc ấy, rất có thể là bị người mình đã bắt cóc giết chết, sau khi đã giết chết một nhà Dương thị, đồng thời sau đêm đó còn giết chết Cố Yến Trinh cùng cùng một gã hộ vệ của hẳn, tổng cộng là bảy người...

Chu Bội ngoài cửa sổ đã mở to hai mắt đến hết cỡ rồi, nàng trốn ở chỗ này, chính là muốn nghe mấy thứ này, căn bản không thể tưởng được sư phụ còn có thể liên lụy tới loại chuyện như này. Quả nhiên không lâu sau, hai người trong phòng cũng đại khái tiếp tục phỏng đoán.

- Ra tay đích thị là Lập Hằng?

- Thuộc hạ cảm thấy rất có khả năng, chỉ là chuyện này qua rồi, nay truy tra lại cũng khó...

- Vậy Trần Phong định thế nào?

- Nghe nói huynh đệ Dương thị đã bị người mà mình bắt cóc giết chết kia, mà một nhà này vốn nổi danh là hung đồ, bốn nam một nữ, bị người ta giết chết toàn bộ, nếu người bị bắt là Ninh công tử, lúc ấy hẳn thậm chí còn không biết võ công. Sở dĩ Trần Phong suy đoán như vậy, là vì sau khi giết chết một nhà Dương thị, người này cũng đã bị trọng thương, nhưng mà đối phương vào lúc ấy đã làm một lựa chọn, chính là ở lại một nơi gần nơi ở của huynh đệ Dương thị, vẫn chưa rời đi, mà tiếp tục bố trí cạm bẫy để chờ đợi, chờ Cố Yến Trinh đứng sau bức màn đến...

Khang Hiền gật gật đầu:

- Suy nghĩ kín kẽ, diệt cỏ tận gốc.

- Tại hiện trường có lưu lại một dấu vết, cho thấy người nọ ở trong khu rừng gần đó, đó là hai bãi nôn ngựa, hơn nữa có một lượng lớn lá đu đủ bị hái dùng, điều này chứng tỏ hẳn đã bị thương nghiêm trọng, vì quá đau đớn nên bị nôn ngựa, nhưng hẳn vẫn kiên trì chờ kẻ đứng sau tấm màn đến, lấy lá cây nhấm nuốt để duy trì sự tỉnh táo. Loại chuyện này, không phải người bình thường có thể làm được, thuộc hạ tự hỏi nếu bản thân mình ở trong tình huống như thế, cũng khó có thể làm được, quan trọng nhất là, khi giết xong

một nhà Dương thị, bản thân lại bị trọng thương, mà người ta thường lựa chọn chính là rời khỏi hiện trường càng xa càng tốt.

Lúc Lục A Quý nói xong, Chu Bội ở ngoài cửa sổ sớm đã há hốc miệng, bị ý tứ trong lời nói kia làm cho kích động đến rồi tung lên, hung đồ bắt cóc lại bị bỏ mạng, kẻ bị bắt cóc trái lại còn giết chết cả nhà đối phương, bản thân lại bị trọng thương, nhưng vẫn ở trong rừng ăn lá cây để giảm đau, phối hợp với hình tượng trẻ tuổi của sư phụ trong đầu, trong lúc nhất thời nàng cũng không rõ cảm giác như nào. Sư phụ thật sự đã làm chuyện này sao, bây giờ nghĩ lại, nàng cảm thấy...là rất khả năng. Sư phụ nàng hẳn là làm được chuyện đó.

- Cảm giác bị người ta theo dõi thật sự là khó chịu...

Khang Hiền nói xong, sau đó, trong lời nói toát lên sự khó hiểu:

- À, đúng rồi..., thời điểm đó tay hắc bị bỏng, xương cốt bị gãy, chỉ là lúc đó hắc không giải thích nhiều...

Lục A Quý đại khái là gật đầu:

- Lúc ấy Ninh công tử biến mất vài ngày rất khó hiểu, sau khi trở về thì nói là bị bằng hữu không cẩn thận làm cho bị thương, từ lúc đó trên tay hắc đã quấn băng vải rồi, mãi đến năm trước mới khỏi. Việc này Trần Phong cũng không biết, là thuộc hạ nghe hắc nói xong mới nhớ ra. Lúc đấy mới thấy, sự việc cũng khá trùng hợp.

- Không thể để Trần Phong biết được.

Khang Hiền nói xong, dừng một chút mới tiếp tục:

- Việc này... không có chứng cứ?

- Kỳ thật thuộc hạ cũng chỉ là đoán mò, có lẽ là trùng hợp cũng không chừng. Trần Phong kia mấy ngày vừa rồi phát hiện Ninh công tử có qua lại với Nhiếp cô nương, bởi vậy mới dụng tâm điều tra, còn thật sự muốn nói ra, sợ là không dễ dàng.

- Dễ dàng hay không, có phải thật vậy hay không, cũng không thể nói ra sự việc này. Mệnh quan triều đình, mua chuộc bắt cóc hành hung, Cố Yến Trinh kia cũng là kẻ đáng chết, mà một nhà Dương thị dù là chết cũng chưa hết tội, chỉ là...

Khang Hiền nói xong, lại dừng lại một chút:

- A, việc này cũng kỳ quái, lúc ám sát, Lập Hằng ra tay cũng là có khả năng, mà thân thủ hắc cũng trở nên lợi hại, không phụ danh hiệu “Huyết Thủ Nhân Đồ” kia. Thật là lợi hại, thật là thú vị. A Quý, việc này người đi xử lý, Trần Phong kia, có thể nói thông không?

- Hắc vẫn đang điều tra, nhưng hầu hết đều là bộ khoái quen thuộc, làm việc không cố hủ, hơn nữa, chỉ cần đem việc lúc trước Ninh công tử hiến kế giúp nạn thiên tai nói cho hắc biết, hẳn là hắc sẽ biết nên làm thế nào.

- Như vậy là tốt rồi, ta nghe người nói đến hắc, đoán chừng năng lực của hắc cũng không tệ. Người quen biết với hắc, xem hắc có nguyện vọng gì, đó cũng là người có tài, tìm cách để hắc vào làm một vị trí tốt ở trong Giang Ninh phủ đi. Dù sao những kẻ đang ngồi ở vị trí đó đều là một đám ăn bám, đã đến lúc cần nhân tài mới thay thế rồi.

Trần Phong nghe như vậy, hẳn là sẽ thông suốt. Khang Hiền cũng là người thích hòa khí, nếu Lục A Quý nói người này rất cố hủ, vì chính nghĩa mà liều lĩnh, lúc này để hắc ta tiếp tục làm, hẳn là sẽ không phải là chuyện tốt, chỉ nghe Lục A Quý đáp “vâng” một tiếng, gật đầu đáp ứng, sau đó nghe được tiếng cửa vang lên.

Chu Bội nghe xong, trong lòng vẫn rối rắm, vẫn còn đầy kích động, lúc này vội vàng đứng lên muốn chạy trốn, nhưng vì ngồi lâu, nên vừa đứng lên mông lại phệt xuống nền đất, liền vội vàng dùng cả tay cả chân bò trốn đi, sau đó nghe thấy tiếng của Lục A Quý vang lên phía sau:

- Tiểu quận chúa!

Tiểu cô nương sững sờ, biết là có bỏ trốn cũng vô dụng, ngay sau đó, giọng nói của Khang Hiền ở trong phòng vang lên, không hề có chút ngạc nhiên nào, chỉ nói:

- Tiểu Bội, vào đi.

- A...

Tiểu cô nương néo néo lỗ tai, phần nộ đi vào trong:

- Cháu sẽ không làm phản đồ, Phò mã gia gia không cần phải diệt khẩu cháu...

172. Q.3 - Chương 174: Mưa Xuân

Lúc này đã là trung tuần tháng hai, trời bắt đầu có mưa.

Từ giờ tới tiết Thanh Minh còn một đoạn thời gian ngắn, những cơn mưa xuân tuy lạnh nhưng lại tẩy sạch bầu không khí, thế giới dường như trở nên trong suốt. Cỏ cây bắt đầu nảy mầm, hoa bắt đầu đơm nụ, từng cảnh từng cảnh tô điểm thêm cho vẻ phồn hoa sẵn có của thế giới này.

Từ ngày hôm nay đến tiết Thanh Minh còn khoảng hơn mười ngày nhưng Tô gia cũng đã bắt đầu chuẩn bị cho lễ tế Tổ vào ngày đó. Bình thường như mấy năm trước đó, cứ đến khoảng thời gian này, Ninh Nghị lại có vẻ rảnh rỗi hơn thường ngày, nếu nhưng đi ở rể mà không phải sửa họ thì tất nhiên cũng không thể tiến vào khu từ đường, tới ngày tế tổ vai trò của hắn cũng sẽ không quan trọng. Đương nhiên, hắn cũng có thể giúp đỡ Tô gia chuẩn bị tế lễ, nhưng người như Ninh Nghị sẽ không cần để ý đến những vấn đề này. Vì thế hắn dùng khoảng thời gian rỗi rãi này để nghiên cứu những vấn đề đặc thù mà trước giờ nghĩ mãi vẫn không ra.

Không được tiến vào từ đường, cũng có nghĩa là sẽ không được coi trọng. Cứ dựa theo quan niệm phổ thông như vậy thì tất cả các nam nhân đi ở rể đều sẽ không còn mặt mũi nào nữa, dù sao thế nhân cũng thường nói “nam tử hán đại trượng phu” mà. Chính ngay như Ninh Nghị trước đây cũng vậy nhưng qua đi một năm bây giờ người khó xử lại biến thành người nhà Tô gia, theo như Tiểu Thiên nói thì vài vị lão gia gia trong nhà đang tìm Tô Bá Dung để thảo luận vấn đề có nên để Ninh Nghị tham gia lần tế tổ này hay không, nhưng sau mấy lần tranh cãi mà vẫn không đạt được kết quả gì khiến mọi người đều buồn rầu không thôi.

Dù sao, hiện giờ địa vị của Ninh Nghị ở trong Tô gia cũng hết sức trọng yếu và nổi bật, mà dù chỉ mang thân phận người ở rể nhưng đến thời điểm này thì cả người bên ngoài đều tôn kính hắn chứ đừng nói tới người trong nhà. Thân phận ở rể muốn sửa cũng không được, nhưng đối với Tô gia mà nói, họ cũng sẽ không chấp nhận cho Ninh Nghị tiến vào từ đường, sau này sẽ không được hưởng hương khói từ hậu nhân, nay tất cả mọi người đều biết đến điều này, bọn họ cũng sợ trong lòng hắn có khúc mắc gì chẳng. Sau khi mọi người thương lượng một phen không có kết quả như ý bèn đi hỏi Tô Đản Nhi, khiến cho nàng phải đau đầu một hồi, cuối cùng nàng cũng quyết định sẽ mượn lời nói bóng gió vài câu, để cho hắn bây giờ phải trầm tư.

- Tô Nghị Tô cũng sẽ không dễ dàng nghe theo đâu...

- Điều này, cũng thiếp hiểu rõ.

- Vậy không thay đổi sao? Đừng tưởng những thứ kia không có, về phần mấy vị lão nhân gia kia thì hãy đi theo bọn họ, thử xem một chút cũng không phải là điều không thể.

Suy nghĩ của bọn họ, Ninh Nghị chỉ cần nghĩ thoáng qua cũng đã biết rõ ràng. Hắn hiểu được vì sao đối phương lại phải lo lắng suy nghĩ như vậy, nhưng mặc dù vậy có nhiều chuyện không thể nào hứa trước được, muốn hắn sửa họ là điều không thể nào xảy ra, đại thể thì đối phương cũng biết được những việc này và cũng chính vì vậy mới khiến họ phiền não.

Đương nhiên, mấy thứ nghi kị và lo lắng này chắc chắn là do Tô Dũ Tô lão thái công đã thông báo tình hình thực tế của đêm đó vì thế không thể không ngăn ngừa. Nhất định là những người này lo lắng hắn có

dã tâm riêng mà họ không biết, lo lắng vì năng lực của hắn quá lớn, hoặc là lo lắng hắn đối với họ có điều gì bất mãn. Nhưng những chuyện này không khiến Ninh Nghị bận tâm, cho dù bọn họ muốn ước thúc hay chèn ép như thế nào thì tùy bọn họ, lúc vừa mới bước chân vào chỗ này, đối với quyền lực và tài phú của Tô gia, Ninh Nghị đã không thêm để vào trong mắt.

Tuy rằng tình cảm phu thê, phụ tử của hắn vô cùng tốt, nhưng chuyện tham gia lễ tế tổ thì... Khi Tô Đàm Nhi nói với hắn chuyện này thì hắn cũng muốn nói lại vài lời, nhưng nghĩ lại thì thấy cũng không cần thiết, một ngày nào đó nàng sẽ hiểu được mình là hạng người gì, hắn cũng chẳng sợ nàng cảm thấy kỳ quái, chỉ cần có thời gian, mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng.

Vấn đề này có lẽ cần cả một quá trình dài và buồn chán, nhưng chỉ cần từ từ tiến lên, mọi việc ắt đây sẽ lại vào đây.

Mỗi lần tới thư viện lên lớp, nhìn thấy Chu Bội ở trong đám đệ tử, Ninh Nghị lại có cảm giác kỳ quái. Lúc trước hắn biết tiểu cô nương này là vì trong nhà chọn quận Mã, hơn nữa xưa nay tiểu cô nương này rất kiên cường, thậm chí còn phát hiện cô bé lén lút khóc, nhưng gần đây hắn phát hiện nàng có rất nhiều điểm kỳ quái, ví dụ như hai ngày trước hắn thấy cô bé lén lút hái một ít lá cây, sau đó trốn một chỗ để ăn, phải biết rằng lá cây kia rất đắng. Nghĩ tới chuyện ấy, Ninh Nghị lại phải nhíu mày một cái, không biết vị tiểu quận chúa thân phận tôn quý này tại sao lại làm như vậy nghĩ này cứ luẩn quẩn trong lòng hắn.

Làm thầy giáo, hắn vẫn luôn chú ý tới mấy nữ đệ tử ở trong lớp, bởi vì ở xã hội phong kiến này, nữ nhân được học hành rất hiếm, hơn nữa sau khi học hết lớp nhập môn thì sẽ không có cơ hội để học thêm nữa, dù sao thời đại này thì nhiệm vụ chính của các nàng chỉ là lập gia đình, sinh con để cái là chủ yếu.

Nhưng việc này cũng vẫn chỉ dừng lại ở mức độ chú ý mà thôi, hắn cũng không phí công đi khuyên bảo hay gì khác, dù sao nếu các nàng gặp phải vấn đề tâm lý gì đó cũng là vấn đề của xã hội, nên như càn quan tam nàng thì các nàng lại nghĩ ra những chuyện không đâu. Người ta thường nói nữ nhân chữ tài không liền với chữ đức, câu này đối với xã hội ở trước mắt hắn quả là cực kì chính xác. Vì vậy đối với hành động cổ cổ quái quái của tiểu quận chúa, Ninh Nghị làm như không nhìn thấy chỉ là vẫn dạy nàng học như cũ.

Ở bên ngoài Tô gia sự kiện thích sát có liên quan đến Trúc Ký đã dần chìm xuống, nếu mấy tên thích khách kia đã muốn chạy thoát thì âu cũng không phải chuyện khó khăn gì. Chuyện này tới đột ngột mà qua đi cũng nhanh, ẩn phía sau đó chắc chắn có liên quan đến vấn đề không bình thường, đủ để cho người tinh nhạy phải quan tâm. Người Liêu, Kim quốc, Vũ triều...nếu liên hệ tất cả những chuyện này lại thì cũng có thể tìm được đôi chút manh mối.

Nhưng dù sao chuyện này đối với Ninh Nghị cũng có chút ảnh hưởng, mà thân là người trong cuộc, cuộc sống của Tần Tự Nguyên tuy vẫn yên tĩnh dường như không có bao nhiêu biến hóa nhưng ẩn bên trong là sự phức tạp và áp lực. Ninh Nghị thỉnh thoảng vẫn đi qua chỗ đó nhưng cũng chỉ nói tới chuyện sách vở, đánh vài ván cờ vây hoặc là bàn mấy chuyện vặt vãnh trong nhà. Khi Ninh Nghị nói tới phiên nào gần đây của Tô gia thì y chỉ cười cười, nói một tên vô danh như hắn cũng chỉ làm cho người ta phiền toái. Những việc quốc gia đại sự thì lại không hề nhắc tới lần nào.

Sau lần Trúc Ký bị thích sát, Vân Trúc bị thương, Cẩm Nhi lại chế ngự được một kẻ trong đó, nên Tần Tự Nguyên coi nàng như có ân cứu mạng. Rất lâu trước kia Ninh Nghị đã từng đánh tiếng Tần Tự Nguyên khiến y nhận Vân Trúc làm nghĩa nữ, về sau vì Vân Trúc ở Yên Thúy lâu biểu diễn nên vấn đề đó không được giải quyết nhưng cũng tạo dựng được mối quan hệ giữa Vân Trúc và Tần gia.

Thỉnh thoảng nàng vẫn đi bái phỏng Tần lão gia, sau chuyện này có một ngày Tần tự Nguyên còn nói tới chuyện thu nhận nghĩa nữ.

Lần trước do Ninh Nghị nhắc tới chuyện này, giá trị của nó thực vốn đã không tầm thường. Muốn một gã từng làm quan trong triều thu một cô gái ở chốn thanh lâu làm nghĩa nữ, việc này nếu để truyền ra ngoài ắt sẽ khiến cho danh dự của Tần gia tổn hại không nhỏ, nhưng lúc ấy Ninh Nghị lại lo lắng là vì hắn hiểu được tính tình của đối phương, quyết tâm cấp cho Vân Trúc một cái cột chống lưng thật tốt. Về phần Tần gia thì hắn lại không lo lắng, nguyên nhân thứ nhất là do hắn cũng hiểu Tần gia đôi chút, thứ hai là hắn cũng quyết tâm vì chuyện này hắn sẽ đưa ra một số thứ có giá trị, chỉ cần lão nhân gia đồng ý, tự nhiên hắn sẽ có năng lực để làm việc này, rat ay sẽ không để cho đối phương phải chịu thiệt. Sau đó lại vì Vân Trúc

và vì chính mình mà ra mặt lần nữa, cũng làm cho đối phương đáp ứng, coi như lùi một tấc mà lại tiến một thước, có như thế Ninh Nghị mới ra tay.

Nhưng lúc này, lại do chính Tần Lão gia nói ra, quả thật khiến cho việc này càng thêm quan trọng. Lúc trước Tần lão gia bị coi là một viên quan bị bãi chức, còn hiện nay, danh vọng của lão ở bên ngoài lại tăng vọt sau khi bị người Liêu thích sát bất thành, nếu như lão phục chức e rằng sẽ là kẻ đứng dưới một người nhưng ngồi trên vạn người. Không ngờ sự tình lại bị đẩy lên mức này, đó cũng là chuyện khiến cho Ninh Nghị sửng sốt.

Không thể thay mặt Vân Trúc để đáp ứng nhưng cũng không thể mở miệng để cự tuyệt. Lúc này trong nhà Tần gia thường xuyên có các vị đại nhân vật lui tới nên Vân Trúc muốn gặp cũng không dễ. Sau đó Ninh Nghị mang theo Cẩm Nhi và Vân Trúc tới bái phỏng một lần, Tần Lão gia cũng đã cảm ơn các nàng ra tay giúp đỡ.

Chiều hôm đó bọn họ ở trong sân thưởng thức nước trà, mấy người cũng nói chút chuyện, trong đó có mối quan hệ giữa Ninh Nghị và Vân Trúc, Tần tự Nguyên cũng nói rõ:

- Hai người các người rốt cuộc đang tính toán cái gì, có thể nói cho ta nghe đôi chút được không, chuyện như thế ngày trước cũng chưa bao giờ thấy qua...

Giữa hai người sớm đã có thể ở cùng một chỗ, nhưng bởi vì có Cẩm Nhi cản trở nên không thể tiến tới bước cuối cùng, Ninh Nghị cũng không có biện pháp mang nàng về nhà. Giống như lúc này mang Vân Trúc tới đây bái phỏng và vì nàng mà quyết định một số việc đại sự khiến cho người khác cảm thấy họ tựa như trượng phu mang theo thê tử trở lại thăm nhạc phụ để dò hỏi ý kiến. Đối với loại chuyện này, Tần Tự Nguyên cũng thỉnh thoảng bàn qua với Khanh Hiền nhưng cũng chỉ có thể cảm thấy đó là chuyện bất đắc dĩ. Lúc này, Cẩm Nhi cũng coi như đã quen biết với Tần lão gia, nghe lão nói vậy thì trở nên hưng phấn quay lại nhìn Ninh Nghị. Còn Ninh Nghị và Vân Trúc thì cũng chỉ có thể nghe theo, có đôi khi còn phải giả vờ uống ngụm trà để che giấu, đối với thái độ của hai người, ở trong mắt Cẩm Nhi tự nhiên trở thành loại thái độ “lợn chết không sợ nước nóng”, cái vẻ mặt mãi mãi không chịu tỉnh ngộ của Vân Trúc khiến nàng rất khó chịu:

- Tần gia gia, ông cần mắng bọn họ một trận a.

Tần Tự Nguyên cười rộ lên:

- Người cũng biết rõ bọn họ là loại người chấp mê bất ngộ mà, cho dù mắng cũng không tỉnh đâu. Kỳ thật trong đời, nếu có một chuyện để có thể khăng khăng theo đuổi thì chưa hẳn đã là chuyện không tốt. Vả lại cũng cần cho bọn chúng một ít thời gian chứ.

- Hừ!

Cẩm Nhi hừ lạnh một tiếng:

- Không cho.

Nói thì nói thế thôi chứ thật ra chuyện này Cẩm Nhi cũng không có biện pháp hữu hiệu nào, mà trên thực tế, nàng đối với chuyện này cũng không có bao nhiêu hứng thú đâu. Sau khi nàng bị bệnh, mỗi ngày cùng Ninh Nghị đấu võ mồm hoặc là nhàn nhã viết chữ cũng đã thành thói quen, nên không muốn thay đổi. Mà mấy ngày nay, chuyện Lý Sư Sư từ kinh thành tới Giang Ninh để thăm bằng hữu đột nhiên trở nên náo nhiệt. Cũng không biết ai đã thổi phồng chuyện này lên, đem chuyện này biến thành chuyện Đông Kinh khiêu chiến với Giang Ninh, rất nhiều vị tài tử ở Giang Ninh đã phải hành động khiến cho đám người không hiểu rõ chuyện càng mịt mờ hơn nữa, nghĩ rằng Lý Sư Sư được mời tới để để đánh giá một màn hí kịch sắp biểu diễn. Nhưng mà bên kia người chưa đến thì bên này đã trở nên vô cùng náo nhiệt.

- Danh tiếng của Lý Sư Sư ở kinh thành đã nghe qua từ lâu, nghe nói có rất nhiều vị tài tử tiếng tăm lừng lẫy ở Đông Kinh đều làm thơ vì nàng, trong đó một gã tên là Chu Bang Ngạn, danh khí của gã cũng rất lớn, ta cũng đã xem qua những mấy bài do chính gã sáng tác, viết rất khá.

Chiều hôm đó, lúc đi ngang qua tửu lâu, Cẩm Nhi cũng đã chú ý đến chuyện của Lý Sư Sư:

- Gần đây có bao nhiêu vị tài tử ở Gianh Ninh cũng đã bắt đầu làm thơ tặng nàng, Ninh đại tài tử nhà ngươi có muốn thử viết một bài để đề bệch dáng vẻ cao ngạo của mấy tên công tử bột ở Đông Kinh không?

- Làm thơ? Tốt, gần đây cũng có chút cảm hứng.

Ninh Nghị liền cầm bút viết, thấy vậy khoe miệng của Cẩm Nhi hơi hơi nhếch lên rồi vội vàng chạy sang chỗ hắt, ngay cả Vân Trúc đã đi qua một bên cũng tò mò quay đầu lại nhìn.

”Giả bất do lực thổ thân sắc

Chiêm tẫn phong tình hướng tiểu viên.

Giáp nột cái mỹ lí phi phương,

Ám hương phù động nguyệt hoàng hôn...”

- Đây là thơ gì vậy?

Gần đây Ninh Nghị thường nhớ đến bảng tuần hoàn các nguyên tố hóa học, đáng tiếc là lại không nhớ được các đồng vị của chúng nên mới làm bài thơ này. Lúc này hắt cầm tờ giấy tuyên thành nhìn xem, có chút vui mừng xen lẫn tự đắc nhưng rồi lại lắc lắc đầu:

- Thơ hay, thơ hay... nhưng mà còn có bốn câu nữa, kế tiếp hắt là “duyên lữ ô ba phát thán dương”. Chắc nghe qua có điểm hình như không được hay cho lắm nhỉ?

- Hừ, không viết thì không viết. Chứ viết như thế này...

Bài này, Ninh Nghị đặt tên là “Sơn viên tiểu mai” dường như cũng không đúng cho lắm, Cẩm Nhi ló đầu nhìn về phía sơn viên thì thấy đúng là hoa mai giống như đúng là hoa mai đang di động trong buổi hoàng hôn, tạo nên vẻ đẹp mỹ lệ, đành lè lưỡi nói:

- Đại tài tử, người rất giỏi đó nha.

Nàng nghĩ nghĩ, rồi vừa cười vừa nói:

- Hừ, đúng rồi, sáng hôm nay có một vị công tử tới báỉ kiến Vân Trúc tỷ đó, dáng người hoàn mỹ, mặt lại đẹp mà tính tình lại cực kỳ ổn trọng, vừa hiểu thi thư vừa biết lễ nghĩa, làm thơ khẳng định còn tốt hơn người nhiều, Vân tỷ nói chuyện cũng hắt cũng rất vui vẻ.

- Thật sao?

Ninh Nghị cười rộ lên:

- Không tin, y làm sao có thể viết hay bằng ta được...

- Là Đại công tử của Tần gia đó.

Vân trúc đang đứng ở phía sau cười nói:

- Bởi vì Tần lão gia bị thích sát, lại gần kề tiết Thanh Minh, nên mới từ Giang Châu trở về nên hôm nay tới đây để nói lời cảm tạ. Y còn nói hôm qua đã tới nhà Lập Hằng để báỉ phỏng, đến đi cũng rất vội vàng nên chưa được thấy, Lập Hằng còn không biết sao?

- Tần Thiệu Hòa... Hôm qua quả thật có người đi tới nhưng không gặp, mà cũng lại không để tên lại, chỉ nói sau này sẽ tới...

Ninh Nghị ngẫm nghĩ một chút rồi lập tức hiểu ra, hai đứa con trai của Tần Tự Nguyên hắt cũng đã nghe qua nhiều lần, Tần Thiệu Hòa và Tần Thiệu Khiêm, hai người một văn một võ, bởi vì có quan hệ với Tần Tự Nguyên nên được quân đội ở Trung Đô trọng dụng. Năm trước do đã tận lực giúp đỡ triều đình chống đỡ thiên tai nên Tần Thiệu Hòa đã được thăng làm Tri phủ của Giang Châu, vào dịp cuối năm chắc là vì nơi quan ải quá nhiều việc nên hai huynh đệ họ không thể trở về Giang Ninh, lần này nghe tin phụ thân bị thích sát nên mới vội vàng trở về.

Hắt hỏi Vân Trúc mấy chuyện về Tần Thiệu Hòa, thì biết y là trưởng tử của Tần Tự Nguyên, kỳ thực người này đã gần bốn mươi tuổi nên cái gọi là “anh tuấn ổn trọng hay tri thư đạt lễ” theo như Cẩm Nhi cảm nhận

chẳng có gì sai. Dựa theo chuyện mà hần nghe Tần Tự Nguyên nói, trước kia thì Tần Thiệu Hòa là người khiêm nhường, chững chạc, sống hướng nội rất có phong thái của phụ thân y, trên phương diện học vấn cũng đã được được phụ thân truyền thụ cho toàn bộ. Nhưng y cũng không phải là người đang hoàng, do chịu ảnh hưởng lớn từ Tần Tự Nguyên nên luôn nặng về việc vụ lợi, bản lĩnh thơ văn tuy không tồi nhưng lại thiếu đi cái hồn cần có, bởi vậy cũng không có nổi danh. Cho nên trong quan trường chỉ có thể tiến từng bước, mấy năm trước cũng bị liên lụy cùng với phụ thân, gần đây mới có thể thăng quan tiến chức.

Ba người nói một hồi về hai huynh đệ Tần gia, nhân đó Ninh Nghị cũng đem bản “Sơn viên tiểu mai” suy nghĩ kỹ càng một phen, sau đó mới chính thức đưa cho Nguyên Cẩm Nhi xem qua, Cẩm Nhi đọc qua một lần, cười nhạt:

- Cũng không hơn lúc này là bao nhiêu.

Nhưng nhìn sắc thái, xem ra nàng rất thích.

Ngay sau đó Ninh Nghị dẫn dò hai người một phen, rồi chính mình cũng cân nhắc đôi chút các vấn đề gần đây rồi lập tức trở về. Trên đường trở về khi đi ngang qua Tần phủ, hần cũng nhân dịp tiến vào bãi phóng, quả nhiên lập tức biết tin Tần đại công tử đã trở về, chẳng qua lúc này y đã ra ngoài để đi thăm hỏi những người khác. Nhưng cũng lúc đó ở nhà hần cũng có người tới, nhưng không phải là Tần Thiệu Hòa mà là Bộc Dương Dật của Bộc Dương gia, do Ninh Nghị chưa trở về nên Tô Đàm Nhi và Tô Bá Dung đành phải tiếp đón gã.

- Gần đây, nghe đồn Lý cô nương ở Đông Kinh sắp tới đây, hần là Ninh huynh cũng biết, mà hiện nay ở trong thành Giang Ninh tinh thần quần chúng đang bộc phát mạnh mẽ, tất cả mọi người đang chờ mong được chứng kiến Khởi Lan và Sư Sư cô nương luận bàn một phen... A, mặc dù còn chưa biết ý đồ của đôi phương như thế nào nhưng dù sao vẫn có khả năng phải chạm mặt nàng ta. Tiểu đệ cảm thấy việc này có quan hệ tới danh dự của toàn thể thành Giang Ninh, bởi vậy tiểu đệ muốn Ninh huynh phá lệ ra tay một lần, cấp cho danh sĩ vùng Giang Ninh chúng ta chút danh dự, cũng vì Khởi Lan... Chúng ta tốt nhất là lo trước tránh khỏi họa sau này...

Ngày xưa mọi người cũng thường xuyên giao lưu, danh tiếng của Bộc Dương Dật thật sự cũng không được tốt lắm, nhưng gã cũng chưa đưa ra yêu cầu nào quá phận. Lần này gã tới đây, Ninh Nghị cũng hiểu được ý định của đối phương, chắc là gã muốn thành quả một lần đây mà.

173. Q.3 - Chương 175: Tiểu Viện Ngày Trước

Căn nhà mà trước đây Ninh Nghị ở, nằm trong một con hẻm nhỏ ở phía bắc thành Giang Ninh. Căn nhà có diện tích không lớn, cũng không được xưng là tổ trạch của Ninh gia. Nhiều đời trước đây Ninh gia đã sa sút nên đến thời cha chú của phụ thân Ninh Nghị thì phần lớn diện tích đất đai đã bị bán đi từ lâu, chỉ còn lại một phần nhỏ, mấy căn nhà trước đây cũng đã bị dỡ xuống sau đó xây mới lại. Đến thời phụ thân Ninh Nghị thì phải dời đến sống trong cái hẻm nhỏ này, cuộc sống khá là túng quẫn.

Tuy đã sa sút nhưng các thế hệ trong Ninh gia vẫn giữ thói quen đọc sách viết chữ, sau này cũng có người đạt được chút công danh. Cũng chính vì vậy Tô Dũ mới chịu kết giao cùng phụ thân hần. Khiến cho phụ thân của Ninh Nghị cũng hưởng thụ được mấy ngày trong cuộc sống xa hoa lộng lẫy, coi như cũng có thể kiêu ngạo, cái khí chất ấy nếu để trên người văn nhân thì có thể xưng tụng là có khí khái.

Từ khi xuyên việt tới đây, Ninh Nghị cũng nghe được đại khái mấy chuyện lên quan tới danh tiếng của phụ thân hần lúc còn sống. Theo như Tô Đàm Nhi nói thì, phụ thân Ninh Nghị là người đáng tôn kính, lúc đang còn sống ông cũng là người phóng khoáng, giao du rộng rãi, chỉ tiếc là không gặp thời, vận khí cũng không tới, bởi vậy không thể đạt được công danh. Ninh Nghị nghe qua mấy lần thì cũng dần dần hiểu rõ, cuộc sống của những tên công tử bột, chí đại tài sơ, không thể dùng học vấn hay tiền bạc để tiến thân, chỉ có thể thoải mái ăn chơi, như thế thì cho dù gia đình có bốn sự đến mấy thì cũng sẽ bị vét sạch. Khi còn trẻ thì ăn chơi trác táck, phong hoa tửu nguyệt không biết tiết chế, sau đó khi gia tộc lâm vào cảnh túng quẫn khốn khó thì lại chỉ biết uất ức sầu não, nhưng vẫn giữ cái phong thái người từng đọc chút sách với sự tự cao tự đại. Cả tinh thần lẫn thân thể đều bị đẩy dọa dầy vò, như vậy thì kết cục sao có thể tốt được?

Nhưng Ninh Nghị may mắn không gặp phải cảnh như vậy, trước đây phụ thân cũng đã từng có thời gian viết tử (tử: thời xưa phân loại sách thành kinh, sử, tử, tập) để sống cũng khá nở rộ, ung dung tự tại. Nên từ lúc hần bắt đầu biết nhận thức, phụ thân đã bắt hần đọc sách, nhưng hần không thông minh nên không có thành tích gì, hần vẫn chỉ là một hài tử bị đè nén có cuộc sống khổ cực, nhưng cũng không hề nuôi dưỡng thành tính tình kiêu ngạo như những tên thiếu gia kia. Nếu không như vậy thì chắc chắn hần cũng không trở thành con rể của Tô gia, và tất nhiên cũng không có rất nhiều sự kiện diễn ra sau này.

Hôm nay Ninh Nghị đối với những chuyện đã qua đi cũng không có bao nhiêu hứng thú, sau khi kết hôn, hần trở lại nơi này cũng không nhiều lần, đại khái cũng chỉ vài lần mà thôi. Sau khi hần đến ở rể nhà Tô gia, lấy tài lực của Tô gia mà nói, đối với cái tiểu viện hoang tàn này tất nhiên sẽ không lọt vào mắt xanh của bọn họ. Bởi vậy có thể xem đây là tài sản riêng của Ninh Nghị, thỉnh thoảng Thiên Nhi hoặc Quyên nhi sẽ an bài nha hoàn tới đây quét tước. Vì thế nếu không có chuyện gì thì Ninh Nghị sẽ không đến.

Hôm nay cũng chỉ cách tiết Thanh Minh có mấy ngày nên tối hôm qua Đàn Nhi nói với hần, đến tiết Thanh Minh mọi người có thể đến đây một chuyến đốt cho Công công (bố chồng), bà bà một ít vàng mã. Ninh Nghị đối với quan hệ huyết thống của thân thể này cũng không quá quan tâm, nhưng ý nghĩa trọng đại của lễ Tế tổ cũng khiến hần coi trọng, thêm vào đó là lời của Đàn Nhi nên hần cân nhắc một chút, cuối cùng xem như đáp lại một phần tình nghĩa, hần cũng chỉ đành gậy đầu.

Những chuyện này tất nhiên sẽ đều đã được đám người Tô Dũ Tô Bá Dung thương lượng qua, người bình thường khi đi ở rể đâu có thể có được những đãi ngộ này, bọn họ cũng giống như nữ nhân bị gả đi, nếu như muốn cầm về thứ gì cho nhà mẹ đẻ vậy thì còn hỏi bản phận của họ như thế nào đã. Hơn nữa thời đại này đối với mối quan hệ tầng lớp còn nghiêm ngặt hơn nhiều so với thời hiện đại. Chẳng qua bên Ninh gia cũng không có mấy người là thân tộc thường xuyên lui tới, hơn nữa thái độ của Tô Dũ lúc Ninh Nghị và Đàn Nhi sinh đứa con trai thứ hai cũng khá tốt thậm chí có thể để nó mang họ Ninh, nên một chút nhượng bộ như thế này cũng sẽ không trở thành vấn đề quá lớn.

Đương nhiên ngoài khoảng thời gian này ra vẫn phải cùng Tô gia Tế tổ và tất cả đều phải lấy Tô gia làm chủ. Vì thế trước tiết Thanh Minh, Đàn Nhi cùng hần trở về chỗ này một ngày. Lúc này, Tiểu Thiên đang quét dọn trong nhà, Ninh Nghị cũng giúp nàng di chuyển cái bàn ra chỗ khác. Bởi vì từ lâu nơi này đã không còn người ở, nên trong phòng chỉ còn lại mỗi cái bàn này và cái tủ gỗ để đựng mấy thứ linh tinh. Còn đệm chăn, y phục... các thứ dễ bị ẩm ướt thì đã bị mang đi hết rồi, Ngày hôm nay Tiểu Thiên đến đây, để xem trước nên chuẩn bị những thứ gì, ngày mai sẽ gọi nha hoàn mang tới để sắp đặt.

- Cô gia à, ngài không cần phải giúp tiểu nhân làm việc đâu, tất cả mọi thứ này đều bản thủ, nếu như người di chuyển chúng, cũng sẽ bị bụi bẩn bám vào đấy...

Tiểu Thiên đang cầm chổi quét dọn giường chiếu, trên đầu quấn một cái khăn, nàng tình cờ quay người lại thì thấy Ninh Nghị đang giúp nàng chuyển mấy thứ đồ đạc thì vội vàng nhắc nhở. Trong khoảng thời gian ngắn, Ninh Nghị đã đem mấy cái rương đặt trong phòng ngủ dời ra bên ngoài, rồi thuận tiện mang theo mấy cái ghế vào, sau đó lại bắt đầu đưa một cái bàn làm bằng gỗ đàn hương từ căn phòng khác tới chỗ này. Tuy cái bàn không nặng lắm đối với người có khí lực như Ninh Nghị cũng không phải là vấn đề quá lớn nhưng vì đã để quá lâu nên mặt bàn bị bụi bẩn đầy nên Tiểu Thiên lo lắng hần sẽ bị dây bẩn.

Hơn nữa nào có chuyện chủ nhân làm chuyện của hạ nhân, tuy nàng ở chung với Ninh Nghị lâu ngày cũng biết tính hần không kiêu ngạo, những việc vặt vãnh như nấu nước rửa mặt... thì dĩ nhiên hần không cần người khác hầu hạ, nhưng những công việc dơ bẩn trước mắt mà hần cũng phải động tay động chân thì quả thật là quá đáng.

- Sau khi trở về nhìn thấy trên người Cô gia dính bụi bẩn, tiểu thư lại mắng ta...

Dù sao Tiểu Thiên cũng làm những việc này thành thói quen, lúc này cũng cầm cái chổi vỗ vỗ một chút, lau sạch sẽ cả căn phòng, tay chân hết sức nhanh chóng và thành thạo, nên trên người cũng không dính quá nhiều tro bụi. Nhưng Ninh Nghị thì lại không quen nên mới chỉ chuyển chút ít đồ đạc mà cả người đã dính đầy tro bụi, lúc Tiểu Thiên yêu cầu hần không làm nữa thì hần đem ngón tay dính đầy bụi ra hiệu không sao. Hai người bận rộn dọn dẹp khắp trong tiểu viện một hồi, vốn căn phòng này đã trở thành cái nhà kho giờ đây cũng đã được dọn gần hết chuẩn bị trở lại thành cái phòng đúng nghĩa. Sau khi thu dọn mấy đồ vật cuối cùng, thì chỉ cần Tiểu Thiên thu dọn quét tước một lượt nữa là hoàn tất. Ninh Nghị thì thu dọn

mấy cái lật vặt trong sân, thỉnh thoảng nghe Tiểu Thiên nói vài câu.

- Cô gia, ngài không đáp ứng hỗ trợ thiếu gia của Bộc Dương gia làm thơ à?

- Cũng không sao cả, ta cùng cô nương Khởi Lan kia không quá thân thuộc, mà cho dù làm thơ ta cũng không chiếm được tiện nghi gì, hơn nữa đối phương lại là Lý Sư Sư, nếu không gặp phải tình thế bất đắc dĩ ta sẽ không làm thơ để ứng phó nàng, nếu không ta sẽ bị cô ta chán ghét. Bên này không chiếm được lợi lộc gì, bên kia thì bị chán ghét, làm người buôn bán thì đoá hoa lần này thật sự không hái được rồi...

Chạng vạng tối qua, Bộc Dương Dật lại đến tìm Ninh Nghị, nhờ hắc thay mình ra mặt làm thơ. Nhưng Ninh Nghị cũng trả lời khá giống như mấy lời vừa rồi. Dương nhiên chuyện này cũng là nửa giả nửa thật, mà cuối cùng Ninh Nghị cũng không đưa ra quyết định có làm thơ giúp hay không.

Trước nay Bộc Dương Dật làm người cũng không tệ lắm, cũng là người thông minh, khả năng thi từ kỳ thực cũng không kém. Chỉ có điều theo như Ninh Nghị thấy thì, toàn bộ sự tình trước mắt sợ là đều tin đồn nhằm không có chút căn cứ nào, Khởi Lan chính là người mà Bộc Dương gia nâng đỡ, đứng ở phía sau để lảng xê nàng. Bộc Dương gia nhất định là đang đạo diễn màn kịch nào đó, việc Lý Sư Sư có tranh đấu cùng người nào đó hay không thì hắc vẫn chưa có chút manh mối nào, mà cũng không cần phải quá mức quan tâm, dù có hắc tham gia thì cũng chỉ là việc thêu hoa trên gấm mà thôi.

Nếu như lúc đó sự tình diễn ra phức tạp thì có lẽ Ninh Nghị cũng tham gia một lần, chỉ có điều trước đó hắc phải có đầy đủ thông tin và so sánh khả năng của hai bên đã. Nên lúc Bộc Dương Dật đến nhờ cậy hắc, Ninh Nghị chỉ cười cười nói vài câu cho qua chuyện tỏ ra như vấn đề này không cần tự mình ra tay tất nhiên hắc cũng tỏ ra là người làm việc nghĩa thì chẳng từ gian khổ nào. Quan điểm của Ninh Nghị cũng rất rõ ràng, đối với loại tranh đấu của mỹ nữ này nếu là người thông minh ở thời điểm hiện tại thì không nên tỏ rõ lập trường, để tránh sau này phải quá khó xử.

Cách nói của Ninh Nghị tuy có chút khô hời, nhưng Bộc Dương Dật cũng biết tác phong của hắc, cũng xem như đã đạt được lời hứa hẹn nên sau một lúc đã cao hứng rồi đi. Chỉ là sau khi Bộc Dương Dật trở về, đem nguyên văn lời nói của Ninh Nghị nói lại cho Khởi Lan biết thì thái độ của nàng lại như bị ai đó khiến cho oan ức:

- Trước đây thiếp đã đưa không biết bao nhiêu thư để mời Ninh công tử, nhưng Ninh công tử chưa bao giờ để thiếp vào trong mắt, bây giờ lại còn nói không quen biết với Khởi Lan, thật sự là khi dễ người ta mà.

Biểu hiện bên ngoài thì như vậy chứ kì thực ánh mắt lại hết sức thỏa mãn, có vẻ như đang ra sức phối hợp ngầm với Bộc Dương Dật. Ninh Nghị nghe được mấy lời của Khởi Lan thì cũng chỉ có thể lắc đầu cười cười. Người làm ăn là phải như thế, chỉ cần giữ mọi việc ở đúng mực thì mọi người sẽ cực kì thoải mái và tích cực phối hợp, nếu không có chuyện gì quá lớn thì hắc tự nhiên cũng sẽ không quá mức lưu ý. Làm việc nên cảm thấy thời gian trôi qua nhanh, thoáng chốc đã đến buổi trưa. Trong lúc ngẫu nhiên Tiểu Thiên có hỏi chút tin tức liên quan tới Lý Sư Sư, lại thỉnh thoảng hỏi chuyện tương lai của Nhị công tử...

Ở cái thời đại này mà lại phải đi ở rể đó là một việc đại sự có ảnh hưởng lớn tới những người xung quanh, nhưng Ninh Nghị lại thoải mái vượt qua Tiểu Thiên cũng thực tâm cao hứng thay cho hắc. Ninh Nghị ngồi ở bên ngoài cũng cười nói:

- Đây... Tiểu Thiên, tương lai người gả cho ta, hắc từ người sinh ra thì hãy để nó mang họ Ninh còn hắc từ do Đan Nhi sinh ra thì sẽ mang họ Tô, thế nào?

Tiểu Thiên cũng đã xem hết quyền thiên hóa, nên đối với mấy loại quan hệ “Gã cưới” chỉ dùng để trêu cợt nhau thì cũng hiểu rõ, nên trên mặt đỏ phừng phừng, thần sắc cũng có chút phức tạp, hồi lâu mới đáp:

- Cô gia, lời này nếu như để cho người khác nghe được thì Tiểu Thiên sẽ bị đánh chết đấy...

Những lời này quả là không nên nói ra, lúc nói câu ấy Ninh Nghị cũng chỉ là thuận miệng mà thôi, lúc này ngẫm lại thì cũng hiểu được đành cười cười an ủi nàng vài câu, Trải qua chốc lát, Tiểu thiên cầm khăn lau mồ hôi xuống bên người Ninh Nghị, cúi đầu nói:

-Thiên nhi biết Cô gia là người tốt, nhưng mà... Cô gia đừng trách Thiên nhi nhiều lời chứ... Thiên nhi là nha đầu giúp tiểu thư động phòng, hơn nữa từ nhỏ đã đi theo tiểu thư, nên sẽ luôn đứng cùng phía với tiểu thư, thí dụ như... thí dụ như... trong tương lai nếu Cô gia có cưới vợ bé thì Thiên nhi sẽ cùng với tiểu thư

đồng thời hại chết nàng ta, còn nếu Cô gia có người tương hảo ở bên ngoài thì, Thiên Nhi cũng sẽ cùng tiểu thư tìm tới cửa làm náo loạn một phen... Cô gia đừng tưởng Thiên Nhi là người hiền lành, kì thật thì Thiên Nhi rất lợi hại đó, ta là do tiểu thư dạy dỗ mà, vậy nêm đám hồ ly sẽ không đấu lại với Thiên Nhi đâu. Cô gia, Cô gia nên cẩn thận đấy...

Bây giờ tiểu nha đầu này lại dám ra vẻ ta đây, trắng trợn uy hiếp người khác cơ đấy, nhưng mà mấy lời đấy chỉ khiến Ninh Nghị ngồi ở bên cạnh bật cười. Bên trong Tô gia hẳn có ba nha hoàn, năng lực của mỗi người hẳn đâu thể không hiểu rõ được chứ, sống ở kiếp trước hẳn dù sao cũng đã từng là nhân viên cao cấp có tố chất quản lý khá tốt. Chỉ có điều mấy nha hoàn này thường ngày bề ngoài đều rất ngoan ngoãn nhưng trên thực tế thì năng lực phối hợp của bọn họ có thể nói là vô cùng xuất sắc. Có lẽ đúng như tiểu Thiên nói, nếu hẳn thật sự thu nạp tiểu thiếp ỳnh, thì các nàng sẽ hiệp lực với Tô Đan Nhi gây khó dễ cho người mới đến chết mất.

- Biết rồi, biết rồi chẳng qua cũng không thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy chứ, hại chết người khác...

- Dựa vào câu nói vừa rồi của Cô gia, tiểu Thiên sẽ xin tiểu thư để lại chút hơi tàn cho nàng ta.

- Ấc...

Hai người ở trong sân nói chuyện một hồi. Sau khi hoàn tất việc quét dọn, thì Tiểu Thiên đi mua chút đàn hương để để vào trong phòng cho thơm, còn Ninh Nghị thì ở lại trong sân thu dọn những đồ vật có ở bên trong gương kia. Bên trong thật ra cũng chẳng có vật gì gọi là thú vị, những thứ trong đó hầu như là những đồ chơi lúc Ninh Nghị còn nhỏ hoặc là những vật mà hẳn không dùng nữa bây giờ tất cả đều đã trở thành phế phẩm. Ninh Nghị xem chúng trong chốc lát, sau đó đem những thứ không dùng được như mấy cái bình nhỏ, vài cuốn sách thẻ tre ném ra ngoài chuẩn bị vứt đi. Nhưng vào lúc chuẩn bị đổ ra toàn bộ thì hẳn phát hiện được một quyển Thiên tự văn vẫn còn tốt, trong sách có ghi rất nhiều chú thích với bút tích của hẳn lúc còn nhỏ, thấy vật này có chút giá trị kỷ niệm nên hẳn cất đi.

Buổi chiều, ánh mặt trời xem ra cũng không tệ lắm, ầm ầm chiếu xuống từng góc ngách trong ngõ hẻm. Sau khi Ninh Nghị trở về thì ngồi ở trên tầng đá bên cạnh cửa lớn, hẻm nhỏ khá sâu, trông có vẻ u tối, từng cái sân, từng cái đại môn san sát nối tiếp lẫn nhau, mấy cây thanh tường len lỏi trên mái nhà tô điểm thêm cho ngói đen. Hẳn ngồi chỗ này ngắm cảnh, thỉnh thoảng có người đi đường thấy thế thì gật đầu chào hẳn đầy thiện ý. Ninh Nghị cũng không biết tên của mấy người đó chỉ có thể gật đầu đáp lễ. Thỉnh thoảng từ chỗ rất xa chỗ con phố Khẩu Bắc ở đầu con hẻm vọng tới tiếng móng ngựa gõ lên mặt đường.

Trong con hẻm này có một cổ dân cư biết hẳn, thậm chí biết hẳn gần đây có tiếng tăm không nhỏ, chỉ là Ninh Nghị thật sự không có chút ấn tượng nào với con ngõ này nữa thôi. Hẳn ngồi chỗ này tĩnh lặng hít thở bầu không khí chất phác mà từ lâu lắm rồi còn chưa được hưởng thụ. Trên tay hẳn là cuốn Thiên Tự Văn đã cũ nát ban nãy, lật lật mấy trang sách đã bị thời gian tàn phá, có đôi tờ bị rời ra, cũng chỉ có thể nhặt lại kẹp vào chỗ cũ, nhưng lúc này hẳn lại cảm nhận có người đứng ở bên kia nhìn về phía mình.

Đó là một nữ tử mặc một bộ y phục màu trắng thường thấy của các nho sinh, tuy đang khoác nam trang nhưng cũng có thể nhận rõ nàng là nữ. Kỳ thực từ lúc người này xuất hiện ở đầu con hẻm, Ninh Nghị đã phát hiện ra, nhưng bình thường cũng có nhiều người qua lại chỗ này nên hẳn không để ý. Chỉ là nàng có chút khác biệt, nàng không vội vã vừa đi vừa nghỉ như đang tìm vật gì đó, lúc này tới gần nơi Ninh Nghị đang ngồi, hẳn mới thực sự chú ý nàng. Nữ tử này mặt trái xoan, cằm nhọn môi cũng nhỏ, lúc giả làm nam nhân quả thực khiến cho người khác cảm thấy nàng hơi gầy yếu. Ánh mắt nàng đang nhìn về phía Ninh Nghị, nghiêng nghiêng đầu nhìn vào tiểu viện bên trong.

Ninh Nghị đang mãi ngắm nghía quyển sách Thiên Tự Văn đã bị rách nát kia, đến khi cúi xuống nhặt trang giấy vừa bị rơi ra mới nhìn sang chỗ nàng. Nữ tử thấy vậy thì chỉ gật gật đầu cúi đầu xoay người đang định rời đi thì chợt dừng lại, rồi lại gật gật đầu hành lễ:

- Chào công tử, công tử có thể cho ta hỏi những người trước đây ở chỗ này đây giờ như thế nào rồi?

- Trước đây là bao lâu?

- Cũng khoảng... bảy, tám năm gì đó...

Ninh Nghị quay đầu lại nhìn nàng ta một chút:

- Khoảng thời gian đó thì tại hạ đang ở cùng với phụ mẫu, hẳn là người cô nương cần tìm... cô nương là...

Đối phương có vẻ như tuổi không lớn lắm, tuy mang trang phục của người trưởng thành nhưng phỏng chừng so với Tiểu Thiên thì cũng không lớn hơn bao nhiêu, nói không chừng trước kia mình cũng quan biết nàng ta. Nữ tử nhú nhú mày, quan sát Ninh Nghị vài lần, khóe miệng khẽ mỉm cười:

- À, người là tiểu Ninh?

- Chúng ta quen biết sao?

- Ngược lại... cũng xem như là quen biết...

Dựa trên bộ dạng nàng hiện giờ thì có vẻ như nữ tử này cũng không chắc chắn lắm, chỉ vào một cái sân xinh đẹp ở đầu ngõ phía đối diện:

- Ta ở bên kia đã hai năm, ách... Ta họ Vương, trước giờ cũng chưa từng nói quá nhiều...

Thời điểm nữ tử chỉ vào sân, dường như nàng hơi cúi đầu, ánh mắt tựa hồ như có điều không dám nói. Chẳng qua nếu xét toàn thể sự việc thì đại khái có thể nói là trước đây hai nhà cùng ở trong một con hẻm, chắc cũng có hay nói chuyện nhưng mà phỏng chừng giao tình cũng không sâu đậm lắm.

Ninh Nghị đợi chút thì quả nhiên nàng ta đã cười nói:

- Khi đó người thường ở đây đọc sách, ta còn nhớ, một lần người nhường nước tương cho ta.

- Hả, hóa ra là như vậy...

Ninh Nghị cũng cười cười phụ họa theo nàng, hóa ra cũng chỉ là người quen cũng, không tính là quá đổi thân quen, đối phương hào hứng nói ra những chuyện này, hẳn cũng không nỡ khiến họ mất hứng đành đáp lại qua loa hai ba câu. Nhưng sau đó có một thân ảnh chạy vụt tới, nhưng người nọ lại quen biết nữ tử vừa rồi:

- Vương... huynh, người quả nhiên là ở chỗ này.

- Trở lại đây quan sát một chút thôi, kỳ thật địa phương này cũng không quá thay đổi...

- Nhà ta ở bên kia, Vương huynh còn nhớ sao? Chỉ tiếc là đã bị bán mất rồi, hiện tại không có cách nào để lấy lại nữa.

Người mới tới có dáng vẻ của thư sinh mặc một bộ thanh bào, trước đây chắc cũng đã từng ở trong cái hẻm nà nhìn nữ tử họ Vương một chút:

- Đúng rồi ở chỗ này huynh còn quen biết vị công tử đây sao?

Xem bộ dạng thì hai người cũng không phải là phu thê, nhưng chắc là có quan hệ đồng hương nên có vẻ cũng cực kỳ thân thiết. Người mới đến nhìn thoáng qua Ninh Nghị mấy lần, sau đó nhìn vào phía sân sau lưng Ninh Nghị trầm nghĩ: “Chẳng lẽ là ... con một sách ngu ngốc? À, không đúng, vào lúc này phải gọi là cái gì nhỉ?”

Y chưa kịp nghĩ ra thì nữ tử họ Vương đã hơi nhú mày:

- Tiểu Ninh.

- Hả? Đúng rồi, tiểu Ninh. Ta là Hòa Trung, Vu Hòa Trung đây, lúc còn bé ta và người thường xuyên chơi đùa, nhưng đáng tiếc là sau đó ta theo phụ mẫu đi tới Biện Kinh. Khi đó chúng ta thường xuyên gọi người đi chơi, nhưng người lại thường bị phạt chép sách và học thuộc lòng nữa. Thế nào? Đạo này còn đọc sách nữa không? Khi còn bé người đã cố gắng như vậy, hiện tại chắc cũng đã đạt được chút công danh rồi chứ?

Nam tử vừa mới tới tên là Vu Hòa Trung có vẻ là người thân thiện, còn vỗ một cái lên cánh tay Ninh Nghị hết sức thân thiết, trên thực tế ánh mắt y đã thể hiện tất cả. Trên tay Ninh Nghị lúc này là quyển sách đã bị tàn phá kia, bộ y phục trên người tuy mua với giá cả đắt đỏ nhưng mà mới vừa rồi di chuyển ít đồ vật nên đã bị dấy bẩn, nên giống như một tên thư sinh chỉ biết đọc sách đến mức thần người ra. Vì thế cũng không thể trách tại sao họ Vu lại hỏi hần như thế. Không may là cái vỗ vừa rồi của y lại khiến bộ y phục của Ninh Nghị sạch sẽ như bình thường.

Trong lúc nhất thời Ninh Nghị cũng không khỏi cảm thấy bật cười, nhìn y nói:

- Cũng không đạt được gì.

- A, không sao không sao, Ninh huynh là người luôn cố gắng, một ngày nào đó tất nhiên sẽ...

Hai người đang nói chuyện nên cũng không chú ý tới ánh mắt khi Vương cô nương nhìn Ninh Nghị, trong đó tựa hồ như hết sức hứng thú với bộ dạng của hắn lúc này. Vốn chỉ có chút lưu ý đối với người bạn cũ gặp lại nhưng trong lúc nhất thời lại trở nên hết sức hưng phấn. Vốn chỉ là bạn thời thơ ấu ngẫu nhiên gặp lại, cũng không có bao nhiêu tình cảm, lúc trước xa cách tưởng chừng như không có ngày gặp lại, nhưng không ngờ lúc này lại có thể gặp nhau, ba người bắt đầu trò chuyện vui vẻ ở trong con hẻm nhỏ...

174. Q.3 - Chương 176: Bạn Cũ Tình Cờ Gặp Lại

Ánh mặt trời xen qua những kẽ hở của tán cây, chiếu thẳng lên tảng đá đặt trước cổng nhà, nó cũng khiến nụ cười cùng hình dáng của ba người nhuộm chút ánh vàng kim, từ xa nhìn lại thì nghiêm nhiên sẽ thấy trong ý xuân đạt dào trong tháng hai, lại có cảnh tượng vui vẻ giữa bằng hữu cũ gặp lại.

- Bởi vì năm đó phụ thân được thăng chức, tại hạ cũng phải đi theo phụ thân đến Biện Kinh... Gia phụ bây giờ đang đảm nhận chức vụ Chủ sự của Hộ Bộ... Lúc đó mới đến Biện Kinh, vì chưa quen cuộc sống nơi đó nên tiểu đệ thường làm ra những trò khiến người ta phải chê cười. Chẳng qua nói đi thì cũng phải nói lại, cuộc sống ở kinh thành quả nhiên không giống như ở Gianh Ninh chúng ta, khác ở đâu thì thật sự khó mà nói rõ được. Ninh huynh nếu có lúc nào đến đó đi du lịch, thì hãy thử cảm nhận xem, lúc đó, tiểu đệ cũng xem như là chủ nhà, nhất định sẽ tận tình đãi huynh một bữa...

- Kỳ thực thì việc vui mừng lớn nhất khi đệ đến Biện Kinh, chính là... gặp lại Vương huynh. Chắc có lẽ Ninh huynh không biết, thực ra thì quê gốc của Vương... Vương huynh là Biện Kinh, nếu nói ai là chủ nhà thì hẳn phải là huynh ấy mới đúng. Trong đoạn thời gian mới đến, tiểu đệ cũng phải nhờ Vương huynh chiếu cố không ít, ha ha... à, xem bộ dáng của Ninh huynh thì cuộc sống của mấy năm vừa qua giống như cũng không có quá nhiều biến đổi nhỉ?...

Lúu ra lúu trò chuyện một hồi, thì người có biểu hiện nhiệt tình nhất chính là cái gã Vu Hòa Trung này. Trong giọng điệu của gã cũng biểu thị ra sự tự hào đối với thân phận quan viên của phụ thân gã hiện nay. Phẩm cấp của Chủ Sự Hộ Bộ chính là từ lục phẩm trở lên, thực ra thì cũng không tính là lớn, nhưng đối với bình dân mà nói, thì đấy đã là một vị đại quan đủ để cho họ phải ngưỡng mộ.

Giống như Ninh Nghị vốn chỉ là một tên thư sinh hủ nho, là kẻ ngốc tử, sợ là dù hắn có đọc sách cả đời thì cũng không thể với tới. Mà Vu Hòa Trung lại có phụ thân làm Chủ sự Hộ bộ, gia đình cũng có chút tiền dư thừa nên chỉ cần dựa vào quan hệ của phụ thân gã và tiền bạc thì việc kiếm được một chức vụ có quân hàm thì cũng không phải là điều quá khó. Ở thời đại nào thì tất cả mọi người đều có thể mạnh vì gạo, bạo vì tiền, vì vậy chỉ có tiền bạc và quyền lực thì mọi việc đều có thể giải quyết.

Mọi người trò chuyện một hồi thì Vu Hòa Trung cũng cảm giác được Ninh Nghị đối với chuyện quá khứ cũng không nhớ bao nhiêu, bằng không ngay cả với nữ tử họ Vương nhất định sẽ có ấn tượng. Vì thế, Vu Hòa Trung lại thuận miệng hỏi thăm vài câu về tung tích của những gia đình cũ xung quanh cái hẻm này, Ninh Nghị quả nhiên không có chút thông tin nào, gã cười nói:

- Huynh còn nhớ Trần Tư Phong không? Năm ngoái y mới học cao trung, bây giờ cũng đã nhậm chức ở Hộ bộ, lúc nào Ninh huynh tới Biện Kinh chúng ta có thể đi tìm y để tụ tập.

Vu Hòa Trung biết, trước đây Trần Tư Phong là người bạn thân thiết nhất của Ninh Nghị.

Trong lúc ba người cùng nhau cười nói, Vu Hòa Trung thấy Ninh Nghị thỉnh thoảng mới nói chen vào vài câu thì cho rằng Ninh Nghị do khoa cử không mấy thuận lợi, cuộc sống cũng có chút kham khổ nên mới trầm lặng như thế. Nghĩ thế nên giọng điệu của Vu Hòa Trung càng thêm tự đại, nhất là ở trước mặt nữ tử họ Vương nên càng muốn thể hiện, đây cũng là điều thường tình nơi nhân thế, Dù sao trong tâm mỗi người đều muốn đạt được một chút hư vinh, đứng trước mặt của những kẻ hèn kém, trừ phi bạn là quân tử chân chính, hạng người mà trong vạn người chưa chắc đã có một, nếu không sẽ cũng giống như Bộc Dương Dật, những thương nhân nhưng lại thích tỏ vẻ người có học. Đương nhiên, thành thật mà nói, nếu đứng

trước mặt hạng người giống như Bộc Dương Dật, chỉ cần bạn chuẩn bị chút ít tinh thần thì rất dễ dàng để ở chung, ngay cả Ninh Nghị cũng thích như vậy. Nhưng gã Vu Hòa Trung này hiển nhiên chỉ là một người bình thường, vì thế thỉnh thoảng nói vài câu khoe khoang cũng không có gì là kỳ lạ, ngược lại Ninh Nghị cũng cảm thấy gã khá là thú vị.

Chẳng qua, người làm người khác phải chú ý chính là nữ tử họ Vương không hay nói nhiều kia. Trong toàn bộ quá trình nói chuyện, nàng cơ bản chỉ mỉm cười hoặc gật gật đầu rồi nhìn khắp nơi trong cái ngõ nhỏ này, dường như đối với nơi đây nàng có cảm giác hoài niệm.

Lúc Vu Hòa Trung nhắc tới chuyện nào đó trong quá khứ, thỉnh thoảng nàng cũng thuận miệng phụ họa một hai lời, thời gian còn lại chỉ yên lặng lắng nghe hai người kia trao đổi, tất cả đều đúng quy củ, cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng khiến Ninh Nghị cảm thấy chú ý là, mỗi khi Vu Hòa Trung bắt đầu khoe khoang về gia cảnh nhà mình thì nàng chỉ mỉm cười gật gật đầu, thêm gắm thêm hoa. Nhưng nếu như Vu Hòa Trung ngấm nói xấu hoặc dùng giọng điệu nhạo báng Ninh Nghị thì ánh mắt nàng lập tức dừng lại ở trên người hắn, thần sắc có chút không yên lòng, và cũng sẽ không nói bất kỳ câu phụ họa nào.

Điều này rất thú vị.

Ở trong bất kỳ yến hội hoặc là lễ tiệc nào đó nhất sẽ có một vị chủ nhà hoặc là một người nào đó được đa số mọi người coi trọng. Trong bữa tiệc sẽ có một người nào đó tự khoe khoang hoặc thể hiện mình thì chủ nhà sẽ phụ họa cùng y, cấp cho đối phương chút mặt mũi. Nhưng nếu như có hai vị khác nhân nào đó có thái độ đối lập, thì làm như thế nào để duy trì thái độ chuẩn mực cho họ, biểu hiện của chủ nhà có thể là công bằng hợp lý nhưng nhất định không thể để cho người kia chán ghét. Tất cả những điều đó có thể coi là cả một môn nghệ thuật, cần có học vấn sâu sắc đấy.

Khi vị bằng hữu cũ khoắc loác thì nữ tử này cũng không để ý, cấp cho gã một chút mặt mũi, nhưng nếu Vu Hòa Trung muốn ở trước mặt nàng hạ thấp thân phận của Ninh Nghị nàng tất nhiên sẽ không tham dự vào chuyện đó. Điều này thể hiện rõ nữ tử họ Vương này quả nhiên rất tinh tế trong chuyện đối nhân xử thế. Đương nhiên cũng bởi vì nàng có quen biết với Vu Hòa Trung nên nàng cũng hiểu rõ gã, nên sẽ cũng không can thiệp vào chuyện của gã, thái độ của nàng rất đúng chừng mực.

Nhưng nếu chỉ một hai lần thể hiện ra hành vi khéo léo như lúc vừa rồi thì người bình thường đều có thể tu dưỡng, nhưng mỗi lần gặp chuyện như thế mà vẫn bình thản xử lý thì đúng là người có tính nhẫn nại cùng tầm nhìn rất lớn.

Nữ nhân này rốt cuộc có phải do giáo dưỡng mà thành hay không thì Ninh Nghị không biết. Nhưng nếu như có thể giáo dưỡng được như thế thì chắc chắn có thể rèn luyện mỗi người để vượt qua cái vòng tròn luẩn quẩn trong cuộc đời họ. Thành thật mà nói, thời này nữ nhân xuất đầu lộ diện bon chen trong cuộc sống cơ hồ cũng không nhiều, giống như thê tử của mình, Tô Đan Nhi, nàng cũng được gia đình giáo dưỡng tương đối khá, nhưng vẫn cứ luẩn quẩn mãi trong cái vòng tròn “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”. Thành ra so với nữ nhân trước mắt này thì tư duy của Tô Đan Nhi tựa hồ sắc bén hơn nhiều, nhưng về phương diện đối nhân xử thế thì có lẽ còn chưa đủ khéo léo.

Trong số nữ tử Ninh Nghị biết thì, Cẩm Nhi và Vân Trúc trước đây đều ở thanh lâu, cũng từng rèn luyện qua phương diện đối nhân xử thế, hai người đều có các phương pháp khác nhau để xử lý mối quan hệ với khác nhân. Nhưng Cẩm Nhi tương đối hoạt bát, thường thường chỉ biết quan tâm đến việc làm thế nào để hoàn toàn giải quyết khúc mắc trong lòng, chứ lại không quan tâm đến suy nghĩ của bản thân người đó. Vân Trúc thì bề ngoài tuy ôn nhã, nhưng nội tâm lại cao thượng cao ngạo, ở lâu mới cảm nhận rõ nội tâm cứng cỏi đầy góc cạnh của nàng.

Đối với nụ cười đơn giản của nữ tử đứng trước mặt này, Ninh Nghị chỉ cảm thấy khí chất đó tương tự như khí chất mà hắn cảm nhận được từ người Bộc Dương Dật. Nhưng cũng chỉ là tương tự chứ không hẳn đã đúng như vậy. Mới gặp nữ tử họ Vương này được một lúc, nói chuyện cùng nàng mấy câu đương nhiên Ninh Nghị cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ con người nàng ta, nên cũng không nhận xét thêm nữa.

Ninh Nghị và hai vị “bằng hữu” nói chuyện với một hồi lâu, đợi, đến khi bọn họ muốn xoay người rời đi thì từ trong cửa viện đã có chút cũ nát ở sau lưng hắn có một bóng đi ra:

- Cô gia, ngài ở đây à?

Người này tất nhiên là Tiểu Thiên vừa mới hoàn tất việc quét dọn căn phòng, trên trán còn lấm tẩm mồ hôi.. Khi nàng ra đến cửa thì thấy Cô gia đang nói chuyện với hai người mới “ách” một tiếng, tiến đến đứng sau lưng Ninh Nghị. Tiểu Thiên đáng người cũng mĩ lệ, mà nàng đang mặc một bộ áo bông màu vàng bó lấy người, xem ra cũng có mấy phần khí chất của các vị tiểu thư, khiến hai người bọn Vu Hòa Trung ngẩn ngơ một chút, sau khi trấn tĩnh Vu Hòa Trung mới cười nói:

- Hả? Đây là đệ muội sao?

Nữ tử mặc trang phục nam trang họ Vương thì trước hết chào Tiểu Thiên một cái, rồi hướng Ninh Nghị hỏi:

-Đây là đại tẩu phải không?

Hai tiếng đệ muội cùng đại tẩu khiến cho Tiểu Thiên có chút vui sướng, con mắt chuyển động, trong đó có vẻ hơi kinh ngạc xen lẫn cao hứng, nhìn hai người. Sau đó nàng nhìn Ninh Nghị một chút rồi nhích lại sát gần hẳn một chút:

- Hic, không phải rồi, ta là nha hoàn của Cô gia, tên ta là Thiên nhi, hai vị... công tử là?

- Chúng ta là người quen cũ của Ninh công tử, trước đây bọn ta ở bên kia...

Biết Tiểu Thiên chỉ là nha hoàn, nên hai người cũng không cần thiết phải xưng danh tính, chỉ thuận miệng đáp lại một câu, Tiểu Thiên thấy vậy thì cũng không dám hỏi thêm gì nữa, mấy người bọn Ninh Nghị lại trò chuyện vài câu. Sau đó Vu Hòa Trung cùng nữ tử họ Vương xoay người rời đi.

Ninh Nghị và Tiểu Thiên đứng ở bên này nhìn bóng lưng của bọn họ, Tiểu Thiên thuận miệng hỏi:

- Cô gia nhớ lại được chuyện gì ngày xưa rồi phải không? À, đúng rồi... Vương công tử kia... chính là nữ nhân đó.

- Đứa gốc cũng nhìn ra,

Ninh Nghị cười cười vỗ vỗ đầu nàng:

- Ta cũng không thể nhớ rõ bọn họ, chỉ là bọn họ trước kia ở nơi này, vì lẽ đó mới lại đây chào hỏi ta, hẳn là bọn họ nhớ tới ngôi nhà này...

Khu tiểu viện này xem ra cũng đã bị thời gian tàn phá nặng nề, nhà cửa đã quá cửa năm. Lúc này chỉ mới thảnh hai, nhưng ngoài cổng lại không treo bất cứ câu đối hay là bức họa nào để mừng tết mừng xuân, hoàn toàn không phù hợp với những tiểu viện xung quanh. Ninh Nghị nhìn mình, khắp người dính đầy tro bụi, tay lại cầm một cuốn sách đã gần bị hỏng, không khỏi có chút lắc đầu, cười tự giễu. Tiểu Thiên nhìn xung quanh một chút, rồi như nghĩ đến chuyện gì, nói:

- Ngày mai Tiểu Thiên sẽ gọi người đến sửa lại sân.

Nàng dừng lại suy nghĩ một chút rồi lại cười nói:

- Thật muốn biết bộ dạng lúc trước Cô gia ở chỗ này như thế nào..

- Nghe nói là một tên một sách gốc...

Ninh Nghị cười cười, lại nhìn Tiểu Thiên:

- Đừng nói ngươi không biết, e là ngươi còn biết rõ hơn ta là đường khác ấy chứ, Đan Nhi không phải vì nguyên nhân đó mới chọn ta sao?... Hiện tại ta lại không giống như vậy, hối hận rồi sao?...

- Hi, đó là do tuệ nhãn của tiểu thư đấy chứ ạ? Hơn nữa lúc đó Thiên nhi cũng không dám nói, khi đó tiểu thư trông rất nghiêm túc...

Tiểu nha hoàn bắt đầu nói tới những điểm lý thú trong cuộc hôn nhân của hai người Ninh Nghị. Đồng thời họ cũng xoay người đi vào bên trong sân.

Mà ở chỗ khác hai người nữ tử họ Vương và Vu Hòa Trung cũng đang đứng trước một cái sân. Kì thực thì khi rời khỏi Giang Ninh, hai người tuổi đều còn rất nhỏ, bây giờ dù vẫn giữ được chút ký ức thời thơ ấu, nhưng cũng chỉ là những đứa trẻ đã cùng chơi đùa vui vẻ ngày xưa mà thôi. Cũng may Vu Hòa Trung cũng

còn nhớ được một số chỗ trong cái hẻm này, nên dựa theo chút ấn tượng đó bắt đầu đi gõ cửa mấy nhà để hỏi thăm, đến khi trở ra thì thấy nữ tử họ Vương đang đứng trước cái tiểu viện mà trước đây nàng từng ở, chỉ là bây giờ nó đã đổi chủ.

Vu Hòa Trung cười nói:

- Ta cũng không nhớ được toàn bộ những người trước kia, chỉ nhớ rõ vài người nên mới đi hỏi thăm một chút, không ngờ trong lúc hàn huyên với mấy người đó lại biết chút chuyện liên quan đến tiểu Ninh, người đoán thử xem.

Gã cố gắng đưa ra chuyện hấp dẫn để nữ tử họ Vương khỏi đắm chìm trong quá khứ, nhưng nàng không trực tiếp trả lời mà thoáng suy ngẫm:

- Nha hoàn của tiểu Ninh trông rất xinh đẹp, y phục trên người cũng rất tốt, mấy năm qua e là cũng không sống ở căn nhà kia nữa đâu.

- Hừm, hiện giờ ta cũng không quen biết nhiều người ở chỗ này nên cũng không biết nhiều chuyện. Chỉ là lúc này có trò chuyện với một tên tài tử ở đây, nghe y nói chủ nhân của ngôi nhà kia là người ở rể, nhà gái là một thương hộ giàu có nhất vùng này, gia đình nghe nói rất khá giả...

Nữ tử họ Vương quay đầu lại nhìn căn nhà lúc này ba người đứng nói chuyện:

- Thật không tệ...

- Khắc, vừa rồi ta nhìn thấy bộ dạng dơ dáy của hần nên cũng không hỏi chuyện khoa cử của hần, nhưng bây giờ đã biết hần là người ở rể thì e là không có cách nào để dự thi rồi... nhưng khó có thể ngờ hần lại chấp nhận đi ở rể, ài...

Vu Hòa Trung thở dài.

- Cuộc sống của mỗi người, đại khái cũng sẽ có lúc gặp phải tình huống thân bất do kỷ...

- Ủm, qua mấy ngày nữa ta sẽ trở về, hỏi đường huynh về tình huống của những người sống trước đây xem sao. À, Sư Sư, muội xem mấy ngày nữa đám người chúng ta có nên lấy danh nghĩa gặp lại bạn thân ngày xưa để mời hần đến tụ tập một hôm, được không? Nói không chừng cuộc gặp mặt này còn có thể có một ít chỗ tốt cho hần đấy.

Sau khi Vu Hòa Trung nói mấy lời này thì ánh mắt vẫn tập trung tên người nữ tử được gọi là Sư Sư, nhưng chỉ thấy nàng lắc đầu khe khe, mỉm cười nói:

- Nếu huynh và Trần Tư Phong tìm hần để gặp mặt thì mới có lợi cho hần, chứ với thân phận của ta mà hần lại là người ở rể, tốt nhất thì không cần tìm thêm phiền toái cho người ta. Huống hồ ta cũng chỉ là tiện đường nên mới quay lại chỗ cũ thăm qua một chút, chứ không muốn áo gấm vinh quy, lúc này... cùng hần nói mấy lời, kỳ thực bản thân ta cũng cảm thấy không quen thuộc lắm

Nghe xong mấy lời này. Vu Hòa Trung cũng chỉ có thể nở nụ cười:

- Cũng được, ... thôi thì việc này... cứ như vậy đi...

Hai người vừa nói vừa xoay người đi, một lát sau, bóng họ đã biến mất ở bên kia dãy phố.

Lần tình cờ gặp mặt này cũng không có ấn tượng quá lớn với Ninh Nghị, nhưng hần cũng không hề nghĩ tới, không lâu sau lần trò chuyện này, ba người lại có cơ hội gặp mặt nhau lần nữa.

Trời cũng đã xế chiều, lúc vừa về đến Tô gia, hần đã thấy trưởng tử của Tần tự Nguyên là Tần Thiệu Hòa chờ hần đã lâu. Y chỉ nói rõ tên họ của mình, lấy thân phận người bình thường đến bái phỏng Ninh Nghị chứ cũng không phải là lấy quan chức đến để gặp mặt, bằng không không biết Tô gia sẽ náo nhiệt đến mức nào nữa.

Mấy ngày trở lại Gianh Ninh, vị nam tử trung niên làm quan Tri Châu này cũng có rất nhiều việc phải xử lý, cũng có rất nhiều người muốn bái phỏng. Mấy ngày trước Ninh Nghị cũng đã bỏ lỡ một lần gặp mặt y. Hôm nay rốt cuộc cũng có chút thời gian, nên một mực chờ ở Tô gia đợi đến khi Ninh Nghị trở về. Lần này y đến là để gặp mặt Ninh Nghị và nói lời cảm tạ.

175. Q.3 - Chương 177: Phác Thảo

Đào bắt đầu chớm nụ xuân, dương liễu buông rũ xuống mặt hồ. Ở bên bờ sông Tần Hoài, tiểu viện ở trong ngõ Ô Y cũng đón thêm vài vị khách vừa mới tới.

Ngõ Ô Y ở Tần Hoài từ trước tới nay đều là chốn cần phải đến nếu như bạn muốn tham quan thành Giang Ninh. Ngõ Ô Y cũng không tính là rộng càng không thể so với miếu Khổng Phu tử hay xa hoa bằng phố Chu Tước, chính bởi vậy mà nơi đây lại ít mang âm hưởng của thế tục, rất nhiều nhà văn tụ tập ở đây cùng phong lưu khoái hoạt, trăm ngàn năm qua là chỗ vui chơi của nhiều văn nhân mặc khách:

- Tích viết vương tạ đường tiền yển, phi nhập tầm thường bách tính gia.

DN:

Én lầu Vương Tạ thuở nào

Bay giờ lưu lạc bay vào nhà dân

(Ô Y Hạng – Nguyên tác: Lưu Tích Vũ)

Nơi đây đã phong lưu từ thời Đông Tấn, ngàn năm trôi qua, đã biến cái hẻm nhỏ này thành một địa điểm không thể quên của mỗi người. Ở trong hồi ức của mỗi người khi du lãm qua đây, nếu nói thanh u như trong trí tưởng tượng của bọn họ trước khi đến thì đó là chuyện không thể nào.

Như lời của hai câu thơ trên thì hiện tại đây là nơi cư trú của Vương Tạ. Nên chỉ có những người có tài năng trác tuyệt mới được ở lại đây, nhưng nói thì nói thế chứ lúc ấy chỗ này một tấc vàng cũng không đủ để mua một tấc đất. Vì thế chỗ này danh khí rất lớn, chỉ người có thân phận hiển hách hoặc những nhà đại phú quý mới mua được đất để xây nhà ở đây. Còn nếu chỉ là một tên nhà giàu mới nổi có tiền mà muốn mua một mảnh đất để có thể bắt chước các nhà quý tộc khác, mà không quen biết với chốn quan trường thì rất khó. Bởi vậy tuy diện mạo của tiểu viện trước mắt này có vẻ xấu xí nhưng trên thực tế nếu có thể ở chỗ này mua đất thì nhất định sẽ là người có bối cảnh.

Nhìn thoáng qua thì đình viện này có chút cổ sơ, vẻ đẹp bên ngoài dường như bị thu vào bên trong, nhưng trên thực tế bố cục của tiểu viện lại thể hiện nét đẹp nội tâm của chủ nhân ngôi nhà. Bố cục của đình viện cũng khá tinh xảo, không quá xa hoa nhưng lại tràn ngập khí tức văn chương, đồng thời lại toát lên hơi thở của cuộc sống. Phía sau tiểu viện tiếp xúc với con sông, phong cảnh cũng xem như bình thường, nhưng trên thực tế thì tầm nhìn lại rất tốt, liếc mắt một cái cũng đủ làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Lúc này trong viện còn có mấy người đang đưa đến vài thứ, các gia nhân đang dọn dẹp tấp nập. Một nữ tử tuổi trung niên mặc một bộ y phục màu xám sau khi cau mày quát mắng bọn gia nhân vài câu, bà đi vào gian phòng gần sông nhất, đứng trước cánh cửa nhìn thoáng vào trong phòng.

Lúc này ngồi ở trước gương đồng là một nữ tử đang giả làm nam trang, thả mái tóc buông xuống dưới, đang ngồi tự trang điểm.

Nữ tử trung niên gõ cửa đi vào, cô làm ra vẻ đang rất cao hứng nhưng thực ra thì bà đang hết sức bức mình:

- Xuân Mai đâu rồi? Sao lại không ở chỗ này?

- Lúc này còn rửa mặt ở đây, con bảo muội ấy đi ra ngoài rót nước rồi, sau đó còn sai muội ấy đi lấy chút giấy mực vào đây. Những thứ đó khá nhiều, hiện tại chắc chắn muội ấy còn đang đi lấy.

Nữ tử vẫn chăm chú nhìn cái gương đồng, cười khê:

- Mẫu thân, hôm nay con đi chơi, được chứ?

- Không được! Ta đã nói với con nhiều lần rồi, tốt nhất là đừng giả nam trang để đi ra ngoài, thế mà con vẫn cứ đi, còn con nha đầu Xuân Mai chết tiệt kia nữa, bảo nó đi theo thì con lại không cho đi theo, đợi lúc nào nó vào ta nhất định phải mắng một trận mới được...

- Chuyện này không liên quan tới Xuân Mai, là con đã tự mình bỏ rơi muội ấy, lúc trở về thì còn thấy muội ấy đang khóc nức nở, là sợ bị mẹ mắng đấy... hơn nữa con cũng không ngờ sẽ gặp người quen cũ, nên cũng với Vu đại ca trò chuyện cùng hân một lát mới về trễ như thế.

- Đang khóc sao...

Trung niên nữ tử lặp lại câu nói của nàng, cười nhạt:

- Một hai lần đầu thì có thể còn khóc được, nhưng mỗi ngày con đều nói vậy, nó liệu còn nước mắt để khóc không? Mà tên Vu Hòa Trung kia suy cho cùng là cũng không có gì tốt đẹp cả, vừa thấy con đã tựa như cầu nhìn thấy cá, luôn cúi đầu khom lưng...

- Kỳ thực thì Vu đại ca cũng là người rất tốt, nào có giống như lời mẫu thân nói ạ. Hơn nữa muốn ăn trộm cá không phải là cầu mà là mèo, cầu chỉ...

Nữ tử nói tới đây thì bật cười, tất nhiên nàng sẽ không nói ra những từ ngữ thô tục ấy...

- Đúng rồi, giống mèo chỉ thích trộm đồ tanh, luôn cúi đầu khom lưng trước người khác... Nếu không niệm tình hân và con là người quen biết cũ, thì dù hân có đến cửa mẹ cũng không cho vào. Ài, kỳ thực mẫu thân không phải là không có tính người, chỉ là cái tên Vu Hòa Trung này thật sự không xứng với con, nếu con niệm tình bằng hữu ngày xưa thì mời gã tham gia vào lần tụ hội này cũng không sao. Chỉ là học thức của gã không bằng những người đó, nếu không có con, e rằng gã đã đánh mất mặt mũi, con vừa muốn che chở cho gã, gã được một tác thì lại muốn lần tới một thước, còn tưởng rằng Sư Sư con thật sự thích gã nữa chứ.

Nữ tử trung niên tiếp tục nói:

- Con nữa đấy nhé, nếu không thích người ta thì phải dứt khoát luôn đi, đừng để đến cuối cùng lại không làm được, dù gì cũng là đau khổ, mà thực ra thì gã đau khổ cũng không sao, trong kinh thành có vô số vị công tử thích con, luôn vì con mà tan nát cõi lòng. Người làm mẫu thân như ta cũng không quan tâm những người đó muốn sống hay muốn chết, loại nam nhi không suy nghĩ đến việc đền nợ nước mà chỉ đặt tâm tư lên người nữ nhân, chết sạch càng tốt. Nhưng mà Sư Sư, lòng con quá mềm yếu, nếu như trong tương lai con phải lòng tên Vu Hòa Trung thì một lúc nào đó con sẽ phải đau lòng, áy náy, mẫu thân cũng chỉ nghĩ cho con mà thôi. Nên nếu không thích thì ngừng hân đi, chặt đứt ý niệm này ngay khi vừa mới bắt đầu, con xem, lần này con đi ra ngoài giải sầu, gã cũng đến, con một mình ra ngoài thì gã cũng đi theo, như thế chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao?...

- Trước đây nhà Vu đại ca ở chỗ này, huynh ấy muốn trở lại đây thăm thú đó cũng là chuyện bình thường mà... Huống chi nữ nhi thường xuyên giả làm nam nhân, nhìn chướng mắt lắm đấy ạ, nếu như Vu đại ca mà cũng thích được, thì thật sự là không biết lựa chọn rồi ...

Vừa nói chuyện, nữ tử cũng đã buông hân mái tóc dài, cũng như đã gỡ xong số trang sức xuống. Khi nàng giả làm nam nhân thì cằm hơi nhọn, trán hơi cao, nhưng nếu thật sự là nam nhân thì lại hơi gầy. Kỳ thực đây cũng là do nàng cố để như thế, vốn ban đầu thì cái trán đã hơi nhô ột chút, nàng cho rằng người khác sẽ không nhìn ra điểm ấy, tuy nàng có thể dùng phấn trang điểm để che đi, nhưng nàng lại cố ý để như thế cộng thêm cái cằm nhọn, tuy rằng vẫn đẹp nhưng lại khá giống nam nhân.

Lúc này nàng đang tháo lớp giả trang ra, trở về hình tượng lúc ban đầu. Sau khi buông tóc xuống hết thì một mỹ nữ thanh tú dịu dàng đã hiện ra, nàng đang cùng mẫu thân cười nói, trong nụ cười còn hàm ẩn sự thông minh.

Cửa phòng lại một lần nữa mở ra, hân là cô nha hoàn Xuân Mai đưa giấy và bút mực tiến vào. Tiểu nha hoàn cúi đầu đi vào, nàng đặt mấy thứ văn phòng tứ bảo lên một cái bàn nhỏ ở trong phòng, đang chuẩn bị giúp chủ nhân mài mực thì đã thấy Lý Sư Sư với sắc mặt không thay đổi phất phất tay, tiểu nha hoàn liền thở phào nhẹ nhõm lui ra ngoài. Nàng đã không bị bà chủ mắng.

Vị nữ tử trung niên này họ Lý, tên đầy đủ là Lý Uẩn, từ lúc Lý Sư Sư năm tuổi, mẹ ta đã thu nhận nàng, làm sao lại không rõ tính tình của nàng cơ chứ. Lý Sư Sư lúc nói chuyện với với bà cũng chỉ là nói vui, chứ không có mấy câu đúng đắn, động tác nhỏ này tất nhiên là bị mẹ nhìn thấy, nên không khỏi bĩu môi. Nhưng hiện tại mẹ không có tâm tư để mắng tiểu nha đầu này nên chỉ lắc lắc đầu:

- Không có một câu nào nghiêm túc sao? Vu Hòa Trung không có lá gan để làm điều đó sao? Con xem, gã thi phú bình thường, phẩm hạnh cũng không có gì là xuất sắc, hiện tại ngay cả chút can đảm ấy mà cũng không có, thì cần gì phải để ý đến gã nữa... Hơn nữa, rất khó biết khi nào thì nam nhân bỗng nhiên ăn được gan hùm mật gấu, bất cứ giá nào...

Nữ tử ngồi vào chiếc bàn nhỏ ở giữa gian phòng, lúc này nàng đang rót nước trà vào nghiên mực, chuẩn bị mài mực, nghe vậy thì bật cười:

- Nếu huynh ấy có lá gan như vậy, sao nữ nhi lại có thể từ chối huynh ấy được?

- Sư Sư, danh vọng của con hôm nay sẽ hại chết gã đấy...

- Thành quỹ thì cũng phải làm quỹ phong lưu chứ sao?

Ánh sáng mặt trời buổi chiều từ ngoài cửa sổ vào, nữ tử mặc một chiếc váy dài màu đỏ nhạt đang ngồi trước chiếc bàn nhỏ, cầm lấy một chiếc bút lông dê nhìn chăm chú vào trang giấy, sau đó vươn đầu lưỡi, liếm nhẹ lên ngoài bút. Động tác kia tưởng như đơn giản nhưng thật ra lại hết sức thanh nhã, lộ ra một vẻ đẹp quyến rũ không tả. Nữ nhân trung niên thấy vậy thì hơi hơi nhúm mày:

- Không cần liếm lui liếm tới như thế chứ, sớm đã nói với con tặc xấu này...

Đang định nói tiếp thì thấy Sư Sư đưa đầu bút lướt nhẹ trên trang giấy trắng, bắt đầu phác họa.

-... Thế đạo gian nan, làm người không dễ, mẫu thân, con cũng biết Vu đại ca là hạng người gì, có thể tài hoa của huynh ấy không bằng con, nhưng nghề nghiệp của chúng ta cũng cao quý hay sao...

Nữ tử trung niên nhúm mày mọi cái:

- Đó là cái nghề đáng quý! Sư Sư, con bây giờ cũng là người quan trọng có danh tiếng, con thử hỏi mọi người xem, ai cũng sẽ trả lời như vậy.

- Con lại không cảm thấy như vậy.

Sư sư đưa lưng về phía nữ tử trung niên, ánh mặt trời từ cửa sổ rọi thẳng lên khuôn mặt của nàng:

- Chẳng qua... đó cũng chỉ là một nghề mà thôi, mẫu thân, mấy người Vu đại ca thường xuyên lui tới đây là chuyện của bọn họ, vì huynh ấy cảm thấy vui vẻ, huynh ấy cảm thấy thú vị. Còn tương lai, cũng chính huynh ấy tự mình đặt lấy. Con cũng mong muốn huynh ấy trở thành bằng hữu hay đại ca, huynh ấy đương nhiên cảm kích. Nhưng nếu như mẫu thân nói, chặt đứt quan hệ với huynh ấy, đối với chúng ta chỉ là chuyện xấu hay tốt thì còn chưa nói được, nhưng đối với huynh ấy tất nhiên sẽ bị mất hứng và nhớ rõ chuyện này.

Nàng nghĩ nghĩ:

-Thế sự nơi nhân gian được mọi người chia thành ba tầng chín lớp, giống như mẫu thân nói, có thể bây giờ con là người nổi danh, đó là thượng đẳng, mọi người đến Phàn lâu của chúng ta, gặp con, trò chuyện cùng con sẽ có cảm giác mình trở thành người thuộc tầng lớp thượng đẳng. Khi con qua lại cùng Chu tài tử thì sẽ được mẫu thân coi đó là việc thượng đẳng, nhưng nếu ta qua lại với Vu đại ca thì mẫu thân lại coi là trung đẳng, thậm chí là hạ đẳng. Mẫu thân, cuối cùng tất cả chỉ là cảm giác của mỗi người mà thôi, con cảm thấy tất cả mọi người đều giống nhau, nhưng bởi tất cả mọi người lại có quan niệm như vậy thì con cũng không thể thay đổi được. Vu đại ca thường xuyên lui tới chỗ con, cảm thấy rất có mặt mũi, cảm giác như mình trở thành tầng lớp thượng đẳng. Con hiểu và con cũng vui vẻ, bởi vì con, đã làm trong cuộc đời này của huynh ấy có cảm giác mình là người thượng đẳng.

- Huynh ấy làm người thượng đẳng, thì huynh ấy cảm thấy hết sức vui vẻ, ngay cả phiền não hay vất vả cũng coi là thượng đẳng. Nhưng nếu cả đời này huynh ấy cũng chỉ thuộc tầng lớp trung đẳng, thành thân cưới vợ, rồi nhận một chức quan nhỏ, làm những chuyện không có gì đặc biệt, khi đến thanh lâu ngay cả hoa khôi cũng không thể gặp được. Như vậy đương nhiên huynh ấy cũng sẽ chỉ có niềm vui và phiền não trung đẳng. Sư Sư lớn như vậy rồi, nhưng cũng không biết thượng đẳng, hạ đẳng hay trung đẳng là gì nhưng vẫn luôn có phiền não của mình. Nếu cần thận lực tìm cũng có chuyện khiến con phải vui mừng, chính là con đã có thể làm ấy người Vu đại ca cảm thấy mình cũng là người thượng đẳng. Con đã làm cho người khác thỏa mãn và vui vẻ, thế thì ta cũng đã làm một việc có ích rồi...

Mẫu thân, người nói con nên ngừng những việc này, ta cũng biết ở trong mắt mẹ, Vu đại ca bọn họ không thể so sánh được với những vị đại tài tử kia. Con đương nhiên cũng thích cách ăn nói đầy thi vị, hay những kiến giải tài hoa của mấy người Chu đại ca. Nhưng con thích Vu đại ca không phải vì những chuyện này, con thường xuyên qua lại với huynh ấy bởi vì Vu đại ca là người con quen biết từ nhỏ. Gặp người quen cũ có gì không đúng chứ? Đã là người thì ai mà chẳng có khuyết điểm này nọ, người nào cũng có sở trường riêng của mình, chẳng qua cũng chẳng có mấy ai xứng đáng được gọi là đại thiên tài. Ai có thể quen biết với hạng người thiên tài Chu đại ca, Quý đại ca, Đào đại ca từ nhỏ chứ? Chẳng phải trước kia con từng bị người khác gọi là đầu củ cải, Vương gia đầu củ cải... Lý gia đầu củ cải...

Lý ma ma nhú mày:

- Khi đó con cũng đã rất đẹp, mà đầu củ cải (trên to dưới nhọn) cũng không phải là xấu xí...

Lý Sư Sư vẫn chăm chú vẽ tranh, cũng không trả lời:

- Con cùng với Vu đại ca quen biết đã lâu, qua lại thường xuyên cùng huynh ấy, có đôi khi cũng có cảm giác phẩm hạnh của mình quá cao thượng, cho dù là người quen biết cũ cũng có thể không rời không bỏ. Bọn họ cũng có thể nói như vậy: ‘A, người xem Lý Sư Sư cùng Vu Hòa Trung hợp lại cũng không tệ nhỉ?’ ‘Ta cũng không rõ nữa, bởi vì huynh ấy quen biết với nàng từ nhỏ cho nên họ khá là quan tâm nhau.’ Bọn họ đối với con rất tốt, nên con cũng có cảm giác rất vui vẻ.

Nàng nói xong thì cười rộ lên:

- Mẫu thân, người cũng biết, từ nhỏ con đã bắt đầu đã học đàn, con rất thích nghe những lời khen ngợi, con cũng là người thích hư vinh mà ...

- Tất cả đều chỉ là quan điểm của con chứ không được thực tế chứng minh, nhưng thôi thì cho qua...

Lý ma ma xoa trán, thở dài nói:

- Không nói chuyện này nữa, con thích làm như thế nào thì cứ làm như vậy đi... Ừ, mà hôm nay các con đi thăm ngõ nhỏ bên kia, nhìn thấy những gì?

- Vẫn như cũ thôi, so với trước kia cũng không có gì thay đổi, đáng tiếc là lão công công trước kia dạy đàn cho con đã mất...

Cái bút lông trong tay nàng qua lại đều đặn, trong thời gian nói chuyện, nàng đã vẽ gần xong toàn bộ cái ngõ nhỏ mới đi thăm về, nàng nghĩ nghĩ, liền điểm thêm mấy bóng người.

- À, còn gặp thêm một người quen biết trước kia nữa...

176. Q.3 - Chương 178: Phác Thảo

- À, chỉ gặp được một người quen cũ trước đây thôi.

Ánh tà dương bắt đầu chiếu xuống khắp thế gian, trong phòng nhỏ ven sông, cây bút trong tay nữa tử hơi ngừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục uyển chuyển di động.

Cách đây mấy năm, Lý Uẩn có gửi nuôi một vài đứa trẻ ở trong cái ngõ nhỏ kia, để chúng cùng nhau họa đánh đàn và ca hát. Bởi vậy Lý Uẩn đối với chỗ đó cũng có chút ấn tượng, lúc này bà nghe Sư Sư nói có gặp lại người quen cũ thì lại liên tưởng đến Vu Hòa Trung, cau mày hỏi:

- Trước đây quen biết sao? Ai vậy?

- Trước đây hẳn cũng ở trong cái hẻm nhỏ đó, là một cậu bé cả ngày chỉ biết đọc sách. Phụ thân hắn là một nhà nho hủ lậu, thường ngày vẫn hay tranh cãi cùng với mấy người trong nhà, theo như con nhớ thì hắn họ Ninh...

- Ồ.

Lý ma ma nghe xong thì liền nhớ lại:

- Đứa bé kia cũng không phải là hạng người ham học, cả ngày bị phụ thân hắt mắng mỗ, bị mắng nhiều tới nỗi khiến hắt phải choáng váng, ta nhớ lúc chúng ta rời đi thì phụ thân hắt hình như cũng qua đời. Hắt còn ở chỗ đó sao? Sao con lại nhận ra hắt được.

- Con cũng không nhận ra, so với trước kia hiện tại hắt đã thay đổi khá nhiều. Nhưng lúc con gặp hắt thì hắt vẫn ngồi trước cổng nhà trong tay cũng cầm một quyển sách, phong thái y hệt như lúc xưa. Nên con mới đi tới hỏi thăm thì mới biết chính là hắt.

Nữ tử vẫn mãi mê vẽ bức tranh, tay nàng di chuyển thoăn thoắt, chỗ này điểm chỗ kia phác, càng ngày càng nhìn rõ dần chính là phong cảnh tú lệ của cái hẻm nhỏ mà lúc trước nàng từng sống. Tuy ý cảnh có vẻ khá là mới mẻ nhưng vẫn thiên về tả thực nhiều hơn, phong cách bức tranh này cũng giống như các thể tranh truyền thống. Kỹ năng để vẽ bức tranh này cũng không thể xưng là đẳng đường nhập thất, có lẽ là nàng không được bậc thầy nào truyền thụ kỹ năng vẽ mà chỉ là tự mình mày mò dựa vào thiên phú của bản thân để lĩnh ngộ. Nhưng nếu như có thể vẽ được đến trình độ này cũng đủ chứng minh một điều: thiên phú nàng không tệ.

Chỉ là trong cái hẻm nhỏ trông có vẻ gọn gàng sạch sẽ tuy có ba người đang cùng nhau nói chuyện nhưng hình dáng của một người nào đó lại có chút mơ hồ. Thân hình người đó nàng chỉ tùy ý điểm vài nét bút nên không thể biết rõ hắt là người lớn hay là một đứa trẻ:

- Nhìn hắt nói chuyện thì hoàn toàn không giống với hài tử chỉ biết cầm mặt đọc sách trước kia. Nhưng con nghĩ đi nghĩ lại thì lại không biết khác nhau ở điểm nào, cũng có thể con đã nhìn nhầm. Lần nói chuyện này, tất cả đều là Vu đại ca nói, còn hắt cũng không có bao nhiêu lời.

Lý ma ma nghe vậy thì có chút hoảng sợ:

- Sư Sư, không phải con lại nhớ tới... nhớ tới tình nghĩa năm xưa đấy chứ...

Nữ tử lắc đầu cười:

- Những người quen biết từ thuở nhỏ khổ nhiều như vậy, kỳ thực cũng không có bao nhiêu người giàu tình cảm, ở nơi đất khách quê người, trước đây quen biết âu cũng là duyên phận, cũng không đáng để quan tâm lắm... Hơn nữa nghe nói hắt đã đi ở rể, nhà gái hình như là một thương gia giàu có nhất vùng này. Con cùng Vu đại ca may mắn gặp mặt một lần khiến cho Vu đại ca cao hứng không thôi, nhưng con cũng sẽ không lại đi gặp hắt, nói không chừng như thế sẽ gây thêm phiền toái cho hắt nữa. Gặp mặt một lần coi như đã hết duyên hết phận, sau này chắc cũng sẽ không gặp lại nữa đâu.

- Nếu như thế thì tốt.

Lý mụ mụ vỗ vỗ ngực:

- Đừng để quan hệ với những kẻ như thế, lần đụng phải tên Vu Hòa Trung thì cứ coi như mụ mụ không may, cũng sẽ không tiếp tục để gã kiêu ngạo nữa, nếu như gã vẫn đến, thì Phàn lâu chúng ta cũng không phải là nơi làm từ thiện.. Còn tiểu tử Ninh gia này... hắc... thế mà lại đi ở rể... Hắc, trước đây ta đã biết tiểu tử này sẽ không có tiền đồ mà, con có nói với hắt tên của con không?

- Không ạ, lần gặp gỡ này, con chỉ nói mình họ Vương, cũng không khai ra danh tính thật sự, mà ngay cả hắt cũng không hỏi. Sau đó thì Vu đại ca đi tới, nên mọi người cũng không ai tự giới thiệu mình cả.

- Không biết cũng tốt. Đúng rồi, một khoảng thời gian ngắn trước thì tin tức người đến Giang Ninh đã bị loan truyền, khiến nơi này đã trở nên cực kỳ huyền ảo, nhất định là có kẻ đứng đằng sau đổ dầu vào lửa, chẳng qua không có những kẻ như thế thì mọi việc cũng không thể thuận lợi. Ta đang định sắp tới đây sẽ làm một bữa tiệc mời những danh sĩ ở thành Giang Ninh này đến để cho họ được chứng kiến diện mạo của đệ nhất mỹ nhân ở chốn kinh thành một chút. Thời gian rảnh rỗi còn lại thì mụ mụ cùng con đi đâu đó để giải sầu cũng là một ý hay.

Lý ma ma cười, sau đó lại nhíu lông mày:

- Hừ nếu thật có kẻ không có mắt nào đó muốn mượn danh con để nổi tiếng thì cũng không cần khách khí với các nàng làm gì, hãy cho các nàng biết thế nào mới là cái đẹp chân chính.

- Như thế cũng sẽ không hay lắm đâu, đến lúc đó các nàng sẽ lại bảo là con quá ngạo mạn đấy.

Lý Sư Sư nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Hơn nữa Giang Ninh cũng là vùng đất rộng lớn, nói không chừng ta còn không thể sánh bằng vài người ở đây đấy chứ.

- Con thật là, việc gì cũng muốn hoàn mỹ, ngay cả chuyện tỷ thí mà cũng không muốn mất lòng người khác.

- Ở Biện Kinh cũng làm như vậy mà.

- Các nàng biết không thể sánh với con, nên mới phải giở cái trò này ra, vì lẽ đó cho dù con làm gì đi nữa thì đám nữ nhân ở Giang Ninh này cũng sẽ không cảm kích con đâu. Hôm nay ra đi gặp Dương Tú Hồng, nàng ta nói tứ đại Hành Thủ năm nay của thành Giang Nam thiếu đi một nửa lại là lứa tệ nhất trong tất cả các năm qua, cái gì mà Khởi Lan, Lạc Miểu Miểu... căn bản đều không thể so được với con. Hắc, thật ra thì năm nay cũng là năm khó khăn của Dương Tú Hồng, năm ngoái có một cô nương nổi danh nhất của bà ta đã rời đi, nghe nói là muốn chuộc thân để lập gia đình, vậy còn không sao, nhưng lại bị một tên rủ rờ mở tửu quán, mà trước đó cũng có một nữ nhân có tài nghệ cực cao cũng tự chuộc thân ra, hiện tại hai người cùng mở tửu lâu đó, khiến cho Dương Tú Hồng tức gần chết. Hai nữ tử này chưa từng phải chịu cuộc sống khó khăn bao giờ, có công tử phong lưu muốn lấy về nhà làm thiếu phụ nhân cũng không chịu, vậy mà lại chịu xuất đầu lộ diện...

Ngày hôm nay ở Kim Phong lâu, nói chuyện cùng vị tỷ muội của mình, Lý Uẩn nghĩ ngay đến nữ nhi của mình, bây giờ lại được dịp thì lải nhải một phen, để phòng ngày nào đo Sư Sư cũng sẽ rời bỏ mình mà đi, chung quy lại cũng chẳng có gì tốt đẹp...

Nhưng Sư Sư nghe được câu chuyện này thì cảm thấy rất thú vị :

- Hai vị tỷ tỷ này đúng là khiến cho người khác khâm phục.

- Có cái gì đáng để không phục? Sư Sư, con ngàn vạn lần không được như thế đâu nhé...

Lý ma ma vội vàng khuyên nhủ.

Sư sự gật đầu:

- Vâng ta sẽ không như vậy đâu.

- Mẫu thân biết con là người biết nghe lời mà, à đúng rồi, nghe nói hôm nay Chu đại ca đến tìm con đấy, đáng tiếc là con lại không có ở nhà, nếu như ngày mai con có tâm tình tốt thì hãy đi ra ngoài cùng y một chút cũng được. Thuận tiện quan sát xem y đã làm ra bài thơ nào mới chưa? Nếu y chịu xuất thủ chắc chắn có thể lực áp quần hùng, khiến cho tất cả tài tử luôn tự cao tự đại ở cái thành Giang Ninh này phải phục sát đất.

Nghe giọng điệu đầy hăm dọa của Lý ma ma, Sư Sư chỉ cười cười nói:

- Mẫu thân làm sao vậy? Sao lại tức giận như vậy chứ?

- Không hề tức giận, rõ ràng là Sư Sư chỉ đến đây trong một quãng thời gian ngắn để nghỉ ngơi và giải sầu, không biết tên trời đánh nào lại làm lộ tin tức ra ngoài. Những kẻ tự cho mình là thanh cao kia còn nói, Sư Sư con tới Giang Ninh này cốt là để thị uy, còn nói cái gì mà con đến rồi thì tuyệt sẽ không để ý tới, bọn họ chỉ làm thơ để tặng cho Khởi Lan, Lạc Miểu Miểu mà thôi, hừ, bọn chúng cho rằng chúng ta thêm sao? Nếu không phải chúng ta có mấy vị đại tài tử đi theo thì Sư Sư con đúng là sẽ bị khi dễ rồi, đám người kia đồn rằng cái gì mà đệ nhất tài tử cũng sẽ làm thơ tặng cho Khởi Lan nữa chứ, bọn chúng còn ôm mộng nâng cao danh tiếng của Khởi Lan đè bẹp tiếng tăm của con. Lần này chúng ta tuy chỉ tới đây để thưởng lãm nên sẽ không có lòng hiếu thắng, nhưng cũng phải chuẩn bị cẩn thận mới được?

- Rốt cuộc đệ nhất tài tử là ai vậy?

- Trước đây có câu “văn không có đệ nhất” nhưng nói thì nói thế chứ thực tế vẫn có người đứng đầu. Có người nói đó là Tào Quan, nhưng mà Lý Tần làm thơ cũng rất tốt, nhưng hai người đó hiện tại đều không có ở Giang Ninh. Trước đây có một người tên là Cố Yên Trinh mà con cũng đã được gặp qua một lần, nhưng lúc này cũng không ở Giang Ninh...

Nữ tử gật gật đầu:

- Hình như hai năm trước con cũng đã gặp qua, khi đó con còn nhỏ.

Lý ma ma suy nghĩ một chút:

- Cũng có người cho rằng đó là người biết ra bài Thủy Diệu Ca và Thanh Ngọc Án, tên hắc là Ninh Lập Hằng, chẳng qua ngày hôm nay ta cũng đã hỏi qua Dương Hồng Tú, bà ta nói hắc không làm quá nhiều bài thơ, và cũng không thường xuyên tham gia các hội văn đàn, hành tung thần thần bí bí, có phải hắc xuất thủ hay không thì còn rất khó nói..

Dù sao thì khoảng cách giữa Giang Ninh và Biện Kinh cũng khá xa, những bài thơ như Thủy diệu ca đầu, Thanh ngọc án hay Định phong ba truyền đến kinh thành cũng chỉ là mọi người truyền miệng cho nhau nghe, thì những bài ca đó đã trở nên mơ hồ, ngay cả Lý Sư Sư nghe danh tiếng của mấy bài ca này cũng chỉ qua một số lời đồn đại, còn đối với tác giả của mấy bài ca này thì chung quy chưa từng được gặp mặt.

Lúc này mới hơi ngẩng đầu lên suy nghĩ một chút, nở nụ cười:

- Nghe nói xưa nay hắc không động bút sáng tác mấy, cũng không có mặt trên các văn đàn, nếu như hắc có thể vì Sư Sư mà sáng tác một bài thơ để cho tất cả mọi người cùng thưởng thức thì đó cũng là chuyện không tồi đâu...

Lúc trước nàng đối với chuyện tỷ thí cùng mấy người khác thì tỏ vẻ hứng hờ, nhưng lúc nghe mẫu thân nói đến tác giả của mấy bài từ kia thì cũng có chút hứng phần, ngữ khí cũng có thêm mấy phần kiêu ngạo và tự tin. Gương như nàng rất mong đợi những bài thơ do tác giả thần bí kia viết ra.

Lý ma ma rất hiểu tính bết nữ nhi này, bình thường luôn tỏ ra lãnh đạm, hòa nhã nhưng sâu trong nội tâm nàng luôn có một cỗ ngạo khí, hắc là trong lòng nàng đang rất mong đợi để được gặp người tên là Ninh Lập Hằng đó. Vì thế để không xảy ra chuyết bất trắc gì, Lý ma ma mới căn dặn nàng thường xuyên tiếp xúc với vị đại tài tử Chu Bang Ngạn nhiều một chút, nhờ y làm cho nàng một bài thơ để sau này nếu có việc cần đến thì còn có thể dùng.

Đương nhiên Lý Uẩn cũng biết rõ bản lĩnh của nữ nhi, bình thường thì hết sức thanh thuần, tú lệ, đoan trang, nhưng đến lúc thật sự phải tỷ thí thì cũng sẽ không sợ ai bao giờ. Nhưng bản thân nàng lại không muốn dựa dẫm vào người khác, thí dụ như nếu muốn nàng tìm Chu Bang Ngạn để làm thơ, thì trong lòng nàng nghĩ sẽ không cần phải làm vậy, nhưng Chu Bang Ngạn có tới tìm nàng nhiều lần, nàng cũng chỉ tiếp đã một chút. Chính vì vậy Lý ma ma phải cứ lải nhải nhà lải nhải mấy câu nói đến cho lúu cả lưỡi để nàng tự mình giác ngộ.

Nữ nhi này từ nhỏ đã như thế, chỉ cần người bên cạnh thành tâm đối đầu với nàng thì cho dù muốn nàng làm chuyện gì đi nữa nàng cũng sẽ không từ chối, tất cả mọi việc nàng đều có thể làm.

Vì lẽ đó, tuy thỉnh thoảng nàng có nói một ít chuyện dường như khá kỳ quái nhưng Lý ma ma vẫn cực kỳ yêu thích đứa nữ nhi này. Cái này hình như gọi là ngoan ngoãn...

Trong căn phòng nhỏ, Lý ma ma còn mãi lải nhải, thì bên ngoài khắp nơi trên phố xá đều đã lên đèn, những con thuyền nhỏ trên sông cũng đã bắt đầu treo những chiếc đèn lồng nhỏ lên, bắt chước ánh sáng từ con thuyền nào đó khẽ lướt qua cửa sổ nơi hai mẹ con họ đang đứng.

Một góc khác của khu phố, trong trạch viện của Ninh Nghị ở Tô gia cũng đang có một buổi yến tiệc nho nhỏ, hẳn cho làm bữa tiệc nhỏ này chủ yếu là để thiết đãi Tần Thiệu Hòa.

Vị đại công tử của Tần gia này đã gần bốn mươi, khuôn mặt hình chữ điền, khí chất đoan chính trầm ổn, tuy không lấy làm hài hòa mấy với khuôn mặt nhưng vẫn toát ra cảm giác y đúng là chính nhân quân tử, khá giống với phụ thân của y. Tần Tự Nguyên vì đã có kinh nghiệm quan trường nhiều năm, lại trải qua mấy đợt biến cố, thường ngày khi gặp Ninh Nghị thì thường tỏ vẻ khô khan, nhưng nếu là hai mươi năm trước đây, sợ là Tần tự Nguyên sẽ có phong thái như này.

Tần Thiệu Hòa từ trong bức thư mà phụ thân y gửi cho đã biết được bản lĩnh của vị tiểu huynh đệ này, sau sự kiện lũ lụt y càng hiểu rõ Ninh Nghị là người có tài năng. Đầu tiên Ninh Nghị đã hiến kế cho phụ thân y giải trừ được thiên tai, tạo lập nên thành tích ấn tượng nhất từ trước tới nay. Trước đây Tần Thiệu Hòa và

Tần Thiệu Khiêm cũng vì chuyện của phụ thân mà bị liên lụy, muốn thăng quan tiến chức thì khó hơn nhiều so với những người khác, nhưng với thành tích đó bề trên không thể không thăng y làm Tri Châu. Đối với y, lần giúp đỡ này của Ninh Nghị không khác nào cứu mạng phụ thân y. Vì vậy sau khi hỏi qua phụ thân y một ít sự tình khác, y đã hai lần tới Tô phủ để bái phỏng, nhưng cũng không dùng thân phận Tri châu của mình, chỉ dùng thân phận ngang hàng để đáp lễ. Lúc vừa thấy Ninh Nghị đã lập tức nói lời cảm tạ.

Lúc này hai người đang ngồi trong sảnh đường để ăn cơm tối, Tô Đàm Nhi chỉ đến bắt chuyện mấy câu đã lập tức lui vào trong phòng nghỉ ngơi, chỉ để lại Thiên nhi để hầu hạ lúc cần thiết. Dù sao nàng cũng biết được chút ít chuyện liên quan đến thân phận của Tô Thiệu Hòa nên buổi chiều lúc Ninh Nghị chưa trở về nàng chỉ nói là có người quen đến bái phỏng chứ không gọi phụ thân hoặc gia gia đến tiếp chuyện y. Sau khi chào hỏi thì nàng lại sai Hạnh Nhi, Quyên Nhi ra ngoài tìm người, nhưng trong lòng nàng cũng có chút thấp thỏm không yên. Sau đó Ninh Nghị trở về thì nàng mới lại xuất hiện nói đôi lời cùng đối phương. Tâm tình của nàng lúc này cũng đã bình tĩnh hơn nhiều, chỉ yên lặng ngồi ở trong phòng để xem qua sổ sách, thỉnh thoảng lại nghe bên ngoài phòng vọng vào mấy tiếng cười đùa khiến nàng cũng cảm thấy bị kích động, hay nói đúng ra là có chút tự đắc.

Vì này là một vị Tri Châu đấy.

Trong quá khứ, vị quan lớn nhất mà Tô gia có thể tiếp xúc cùng cũng chính là một vị Tri Châu tên là Tống Mậu, hằng năm Tống Mậu đều đến đây, người trong nhà ai nấy đều vô cùng coi trọng chuyện này. Nhưng nàng cũng biết Tống Mậu thân với chi thứ hai hơn là thân với chi của nàng, tuy trên phương diện làm ăn gã sẽ chiếu cố cho cả Tô gia, nhưng mà mình thì lại không có quá nhiều hi vọng. Nhưng hiện tại bởi vì tướng công của nàng mà, sau lưng nàng cũng có một vị Tri châu chống đỡ.

Ách, nàng quên mất là ... sau lưng nàng và tướng công chứ.

Tuy mấy hôm trước hình như tướng công nàng chỉ nói một câu là:

- Nghe nói là một vị Tri Châu.

Giọng điệu có vẻ rất tùy ý khiến cho nàng phải ngẩn người ngay tức khắc. Tuy nàng biết rõ người đó là một nhân vật quan trọng của Tần gia đến bài phỏng, hơn nữa trong lễ mừng năm mới người của Tần gia cũng đến khiến cho nàng cảm giác được tướng công của mình rất lợi hại, lại có thể quan hệ được với vị lão nhân gia này. Nhưng cảm giác lúc đó cũng không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy tướng công có thể quan hệ với người ta đã không dễ nên mình đừng nghĩ nhiều làm gì, đành để cho những đấng mày râu tự giải quyết. Nhưng lúc xế chiều đối phương quả thực đã đến nhà mình bái phỏng, lúc đấy nàng mới biết được ý nghĩa quan trọng của cả sự việc.

Xưa nay Tô Đàm Nhi nhìn mọi việc bình thường đã quen mắt, cũng không phải là không có cơ hội để giao thiệp với những vị đại quan, nhưng chung quy cũng chỉ là hợp tác dựa trên lợi ích đôi bên chứ không tính là thân thiết gì. Người bình thường thì không thể nào hiểu nổi tại sao Tô gia lại khát vọng có quyền lực đến mức như vậy, cuối cùng thì có thể đạt được gì đây? Thói đời thường là như vậy, lúc người đã có tiền thì sẽ thích quyền lực, muốn vươn lên sống trong tầng lớp xã hội cao hơn. Tô Dũ bỏ nhiều tâm huyết như vậy để làm Dự Sơn thư viện, mục đích cuối cùng cũng chính là như vậy.

Hiển nhiên, Tô Đàm Nhi cũng biết không thể trông cậy vào loại quan như Tô Mậu, biết gã làm ô dù cho toàn bộ Tô gia cũng chỉ vì lợi ích của chính mình. Nhưng, nàng cảm thấy thái độ của Tần Thiệu Hòa lúc xế chiều tới đây bái phỏng khác với những người chỉ dùng lợi ích để trao đổi, có thể nói là khác biệt to lớn.

Tần Thiệu Hòa hôm nay đã nắm đại quyền trong tay nhưng lại không có thái độ như những kẻ kia, hơn nữa y còn nhận ân cứu mạng của tướng công, nên hôm nay y tới đây với tinh thần của một người bằng hữu. Nếu như thế thì thật tốt, nói không chừng có thể liên kết hai nhà ấy chứ.

Trước đây bất luận thương trường có biến đổi như thế nào, có thể thông quan quan hệ với người nào, hoặc có thể nhờ cậy được vị đại quan nào, nàng vẫn chỉ cảm thấy gia tộc của mình chỉ là một thương nhân, cùng lắm thì cũng chỉ có thể biến Tô gia thành đại thương nhân, nhưng hiện tại cảm giác ở trong lòng nàng lại hoàn toàn khác. Nàng cố gắng trấn tĩnh để xem hết sổ sổ sách nhưng thật sự không thể kìm nén được, mà Quyên nhi ở bên cạnh cũng mơ hồ biết được thân phận của đối phương, và dường như cũng biết cảm giác của nàng bèn nhỏ nhẹ nói.

- Tiểu thư, vị Tàn lão gia kia có phải là Tri Châu của Giang Châu không? Cô gia trò chuyện với y có vẻ rất tâm đầu ý hợp.

- Đúng vậy.

Tô Đàn Nhi gật gật đầu.

- Nếu để cho người khác biết Tàn lão gia dùng thân phận như vậy đến nhà chúng ta bái phỏng, mà đối với y Cô gia còn có ân cứu mạng, thì không biết họ có hâm mộ đến chết hay không nhỉ? Nhất là chi thứ hai ...

- Người cẩn thận cái miệng đấy.

Tô Đàn Nhi nhàn nhạt cắt ngang lời Quyên nhi:

-Tướng công cùng với Tàn tri châu chẳng qua chỉ là dùng lễ quân tử để tri giao, giữa họ không hề có chút lợi ích nào, các người chớ có rêu rao chuyện này ra bên ngoài, không thì lại làm hỏng mất giao tình của bọn đấy, biết không?

- Biết rồi!

- Chẳng qua...

Tô Đàn Nhi đặt cây bút lông ở bên môi, suy nghĩ một chút:

- Tiết lộ chuyện này với chi thứ hai một chút cũng không thành vấn đề, nhưng nhớ là phải có chừng mực, chớ để bọn chúng nói chúng ta chỉ biết khoe khoang.

- Vâng.

Hai nha hoàn nhìn nhau, cười cười, những chuyện khoe khoang tất nhiên là có chừng mực, chuyện này đúng là sở trường của hai nàng rồi.

177. Q.3 - Chương 179: Miếu Sơn Thần (1)

Ngon đèn dầu lay nhẹ, bữa tiệc rượu không thể coi là rất phong phú đã đến hồi kết thúc, nhìn thấy dầu trong ngọn đèn dầu đã đốt đến phần cuối, Tiểu Thiên thêm vào một ít, lại vặn tìm đèn lên, làm cho ngọn đèn càng thêm sáng ngời.

Tuy rằng tuổi tác của hai người trong buổi tiệc tuy rằng chênh lệch nhau rất nhiều, nhưng trò chuyện cùng nhau một lúc, Tàn Thiệu Hòa cũng là người hiểu biết, cách nhìn nhận trên nhiều vấn đề không thua kém gì cha của y, sau khi y nói xong lời cảm ơn lại nhắc tới chuyện trước đây, chính là một số chuyện đã giúp trong trận thiên tai xảy ra năm đó, căn bản hẳn nói theo những sách lược giúp đỡ nạn thiên tai được viết trong cuốn ghi chép của Ninh Nghị, nhưng các loại sự việc này, có muôn vàn biến cố, Tàn Thiệu Hòa vào ngay lúc đó đã dựa vào cách nhìn vấn đề của mình để xử lý rồi, lần này quay về, là muốn thảo luận tỉ mỉ những nghi vấn xảy ra trong chuyện này với Ninh Nghị.

Thái độ của y rất chân thành, không giả tạo, tuy nhiên nguyên bản số ghi chép của Ninh Nghị vốn là được kết hợp từ một số sách lược cứu nạn thiên tai và kinh nghiệm về mặt quản lý nhân viên trước đây đã từng đọc, cùng với kinh nghiệm thực tiễn của Tàn Thiệu Hòa, ở các phương diện sự việc cụ thể so với sự hiểu biết của y càng thêm sâu sắc, vì thế y liền lấy kinh nghiệm của mình đem ra trao đổi với đối phương một chút, hỏi một chút tình trạng liên quan đến thiên tai lúc đó, những thứ này, cũng coi như là chính sự.

Ngoài chuyện chính, cũng chỉ nói một số chuyện trên trời dưới đất, những ngày này khi quay về Giang Ninh, Tàn Thiệu Hòa cũng nghe được một chút ít tin tức, trong lúc nói chuyện phiếm, cười nói:

- Đã nghe danh Lập Hằng tài hoa vô song, lần này về Giang Ninh, nghe nói Lý Sư Sư ở Phàn Lâu đã tới Giang Ninh, Lập Hằng rất dễ tâm giúp đỡ bên phía Giang Ninh, chắc rằng sẽ làm ra một số hành động gì đó, có thể có việc này không?

- Có người đến nhờ cậy một lần, giao tình không phải sâu, nhưng cũng không phải là quá tệ, tuy nhiên ở Giang Ninh kẻ có văn thái phong lưu rất nhiều, chắc hẳn không cần tôi bêu xấu mới phải, nghe nói Lý Sư Sư đó vô cùng xinh đẹp tài hoa, chuyện này đặc tội với người đẹp, một chút ưu điểm cũng không có.

Trước đây hẳn cũng nói những lời này với Bộc Dương Dật, sau khi Tần Thiệu Hoà nghe xong, cười rộ lên:

- Nói hươu nói vượn, nếu như Lập Hằng thật sự có hứng thú với Lý Sư Sư, không chừng chúng ta có thể đi gặp mặt một lần.

- Tần huynh quen cô ấy?

- Không quen, nhiều năm rồi chưa quay về Biện Kinh, có quay về một lần nhưng cũng

vội vội vàng vàng rời khỏi, cũng không biết hoa khôi Biện Kinh dạo này như thế nào, chỉ quen biết với Lý Mụ Mụ ở Phần Lâu kia, nếu như bà ta cũng đến đây, gặp Lý Sư Sư đương nhiên không thành vấn đề

Ninh Nghị gật gật đầu:

- Hoá ra Tần Huynh thân thiết với Lý Mụ Mụ kia, tuổi tác cũng không chênh lệch nhau lắm..

Tần Thiệu Hoà đang uống rượu, bộ dạng của y vốn là đang hết sức nghiêm túc, thiếu chút nữa đã phun rượu ra ngoài, ngời đó cười hết nửa ngày, lại gật gật đầu:

- Hơn mười năm trước đích thật là mỹ nữ... Phụ thân lúc trước vốn làm quan ở Biện Kinh, Lập Hằng cũng biết, lúc đó ta cũng có đi qua Phần Lâu một vài lần, tuy nhiên chủ

yếu vẫn là vì Tần nhị ca của người. Năm đó lão nhị hoành hành ở Biện Kinh, trêu hoa ghẹo nguyệt, đúng thật là một kẻ phá hoại ở Biện Kinh, hẳn ta thường xuyên đến Phần Lâu ủng hộ, ta thường phải đến đó lôi hắn về nhà, sau khi về nhà, thường là bị la mắng đánh đập một trận, chính vì như thế này, nên có chút quen biết với Lý Mụ Mụ kia, cũng có chút xinh đẹp à, nghe nói Lập Hằng có hứng thú với võ nghệ?

-Hử?

- Lúc đó Thiệu Khiêm cũng thế, rất có hứng thú với võ nghệ, thường xuyên trao đổi bàn luận với một số quyền sư quân nhân, mỗi lần quay về cả người đều bị thương, chính vì lý do đó sau này đã gia nhập vào quân lữ.

- Chưa từng nghe Tần lão nói tới.

- Cũng không phải là giỏi võ nghệ gì cho lắm, chỉ là có phần mạnh mẽ mà thôi, cũng không biết bây giờ đã ra sao rồi, ta biết năm nay quân công đã lập một chút ít công, thăng chức rất nhanh, nhưng chuyện này không liên quan đến võ thuật của người này, mấy năm nay hẳn quay về cũng không có thảo luận đến việc này nhiều, chủ yếu là sợ mẫu thân của lo lắng, hẳn cư trú ở Tứ Châu, nhận được tin tức nhanh hơn ta, đáng lẽ phải về nhà sớm hơn ta mới phải, không biết có phải có chuyện gì khiến cho bị trì hoãn không, hôm nay vẫn chưa về, đến lúc đó, Lập Hằng và hẳn nhất định có thể thảo luận.

Hàn huyền vài câu về Tần Thiệu Khiêm, đến lúc Tiểu Thiên đi ra ngoài châm thêm nước trà, Tần Thiệu Hoà mới giảm âm thanh xuống, nói:

- Sau lần ám sát này, Lập Hằng người có cách nhìn nhận sự việc này thế nào?

Ninh Nghị liếc nhìn y một cái, tay đang cầm chén rượu lên chợt ngừng lại:

- Sau khi Tần huynh trở về, chủ yếu chính là muốn điều tra chuyện này?

- Lập Hằng quả nhiên lợi hại, mấy ngày trước ta đã thảo luận với phụ thân, phụ thân từng nói, có một số chuyện, Lập Hằng nhất định có thể lường trước được

- Việc có thể nghĩ đến không nhiều, trừ phi Tần lão cố ý thả tên thích khách đó mà thôi.

Tần Thiệu Hoà nhìn nhìn y, sau một hồi lâu, mới gật gật đầu, thở dài nói:

- Thật cũng không thể xem là cố ý, bên phía Khang Thế thúc cố ý để lộ ra một chút ít sơ hở, vốn chỉ là muốn dẫn dụ cá hiện hình thôi, ai biết được con cá này quá lớn, rách lưới rồi, khiến cho bọn họ thật sự cướp được người, phụ thân lúc đầu cũng đã lường trước được một chút rồi, nhưng lúc thật sự nhìn thấy, Người cũng thất vọng vô cùng. Thật ra bên

phía Giang Ninh, chủ yếu là lực ảnh hưởng của Khang Thế thúc quá lớn, mặc dù là phò mã trong phủ, chỉ sợ là không thể rửa sạch thôi.

- Võ, Liêu thông thương gần trăm năm, ích lợi rắc rối khó gỡ, hơn nữa Tô gia ta cũng từng qua lại kinh doanh buôn bán với người Liêu. Đây không phải là lỗi của ai, không cần nhìn cũng có thể đoán ra được chuyện gì, nhìn thấy rồi, thật ra cũng không có gì quá lạ lùng.

- Chung quy chi thấy tâm lạnh một chút.

Hai người nói chuyện có chút không đầu không đuôi, nhưng trên thực tế, những điều nói ra đều là chuyện sau lần ám sát đó, hoá ra Giang Ninh là nguồn gốc của Võ Triều, lại có Khang Hiền ở phía sau âm thầm hạ độc thủ, làm sao có thể dễ dàng để đối phương cướp đi được kẻ phạm tội bị thương đã bị bắt giữ và được tăng cường phòng bị chứ. Khang

Hiền vốn là muốn xem phía sau lưng còn sót lại lực lượng nào không, cố tình thả lỏng phòng bị một chút, ai ngờ tới lại khiến cho người ta thật sự cắn mất con mồi đó, nhìn thái độ của Tần Thiệu Hoà, nhất định phía sau lưng có lực lượng Liêu quốc đang hoành hành, hơn nữa là mạng lưới lợi ích, chỉ sợ rằng liên lụy nhiều mặt, thế nên cho đến giờ bên phía Khang Hiền vẫn chưa thấy động thủ.

Lúc này Tiểu Thiên trở về, hai người cụng cụng ly, chuyển sang đề tài khác, tuy nhiên thái độ của Tần Thiệu Hoà đối với Ninh Nghị đã có chút khác thường hơn lúc trước rồi. Y vốn biết Ninh Nghị bất phàm, mặc dù đã có một vài ví dụ trước đó rồi, hơn nữa cũng cũng được nghe phụ thân nhắc rất nhiều, nhưng dù sao chuyện này không phải đích thân trông thấy, lúc này chỉ vài câu đối thoại, vị quan trung niên Tri Châu này mới thừa nhận Ninh Nghị trước mắt thật sự khác biệt.

Trong thành Giang Ninh một loạt đèn đuốc khó phân ban đêm, cách nơi này khoảng vài trăm dặm, ở phía bắc Hoài Thuỷ, trong một khu rừng phía nam Từ Châu, đã xảy ra một chuyện.

Rừng núi hoang dã, miếu không có người ở, quan sát xung quanh, khắp mọi nơi đều bị rừng cây đen tối bao phủ, ánh trăng mờ lung chiếu qua khe cây, trong rừng cây có tiếng ánh lửa thiêu đốt, được phát ra từ phía một miếu sơn thần cũ nát.

Bốn vị lữ khách đang ở trong miếu nghi chân.

Bốn nam nhân này, trong đó có ba người thân hình cao lớn, một người cao gầy, một người bị mù một con mắt, trên đầu quấn băng vải, thân hình cao lớn khô ngô; còn có một người thậm chí cao to hơn người này một chút, da dẻ có lẽ là do bị phơi nắng quá nhiều, trở nên ngăm đen, trên mặt có năm sáu vết sẹo lớn nhỏ do đao để lại, những vết sẹo này

kéo dài trên người gã, trên trán có đeo một vòng sắt, giống như đeo một đầu đà vậy, chỉ có điều đầu tóc quá rối loạn, gã ngồi ở đằng kia, tựa như con thú lớn nằm rình mồi, ai có thể cảm nhận được hơi thở hung ác của con người này.

Được ba người dẫn theo, là một người đàn ông băng bó kín mít trên người, thương thế của y chưa được chữa lành, nằm trên một đồng cỏ ở góc miếu đồ nát, nhìn theo ngọn lửa đang cháy, trên đồng lửa có một nồi cháo sắp chín tới.

Những người này đã tham dự vào cuộc ám sát ở Giang Ninh, còn tên cự hán mặt đầy vết sẹo là sau khi cướp được người mới tham dự vào, tuy rằng lúc đó trốn ra khỏi Giang Ninh, nhưng trên đường đi, Khang Hiền lại âm thầm phát động lực lượng truy đuổi, từ đó về sau lại có mấy lần ven đường chặn giết, cũng may cự hán võ nghệ cao cường, mấy người trên đường ứng biến mau lẹ, cả đường bỏ trốn đến đây, hầu như không có ngày nào là không bị quấy rầy.

Tuy nhiên, một trận chặn giết khác cũng sắp đến.

Có bốn đôi mắt trong khu rừng tối tăm đang nhìn về phía bên này.

- Tin tức nhận được không sai, quân lữ xuất thân bắc địa, trên người có thương tích nhưng không nặng, không ảnh hưởng đến lực chiến đấu; tên mất mù tương đối dễ đối phó, tên cao gầy vẫn còn có toàn lực, hai người này thì thôi vậy, nhưng tên ngồi bên đồng lửa kia, khí thế trầm ổn, thâm sâu khó lường, ánh lửa chuyển động theo hô hấp của hắn, cho thấy tên này đã từng luyện đến nội gia công thượng thừa, lại có kinh nghiệm giết chóc, rất khó đối phó.

Rừng đêm yên lặng, ngẫu nhiên có tiếng chim chóc truyền đến, hoặc là một thú hoang nào đó trong rừng chạy qua sà sạt, làm ồn đêm càng thêm sâu thẳm.

- Hắc, bọn hắn dám đi Giang Ninh, giết phụ thân ta, ta sẽ không bỏ qua.

- Phải thử xem?

- Thù cha, phải trả trong đêm nay!

Gió từ bên ngoài khu rừng thổi vào, khẽ lay động ngọn lửa, cự hán đeo một cây đao răng cưa sau lưng, đang ngồi bên đồng lửa chợt đứng lên, nhìn về phía bên kia, bên ngoài là một mảnh đen mịt.

Sau một lát, một âm thanh khác từ trong miếu đồ nát truyền ra, theo sau đó còn có một thú hoang khẽ rên rỉ, cự hán cao to nghe được âm thanh đó truyền đến, động tác đầu tiên đó chính là cầm lấy binh khí đứng lên, sau đó mới hơi buông lỏng tinh thần, bọn họ hiểu rõ, đây là tiếng tru của sói, trong rừng có sói, đã bị rơi vào bẫy.

Vì thường xuyên phải bẫy rập nên luôn khiến cho con người khản trương, cho nên tuy rằng mấy người đó đều có kinh nghiệm đi rừng, có một câu nói, bất kì người nào cũng sẽ nói ra đầu tiên, kẻ cao gầy mở miệng nói:

-Có

Chữ Sói sắp được bật ra khỏi miệng, bầu không khí vừa buông lỏng trong nháy mắt lại đột nhiên co rút lại đến tận cùng!

Tiếng sà sạt vừa dứt, ánh đao gần như là tiếng sấm nổ mạnh từ ngoài cửa miếu đồ nát gào thét tới, đó chính là bị một người dùng toàn lực chém thanh đao dài vào cửa, trong chốc lát vài âm thanh vang lên cùng lúc, xé rách cả bầu trời đêm.

178. Q.3 - Chương 180: Miếu Sơn Thần (2)

VỪ

- A.

- Phạch

Tiếng gió dường như phấn kích thêm, trường đao bị đại hán da đen phản nộ gài lên vung tay đập mờ, bao cổ tay bằng sắt giao kích với phong đao, mạnh đến nỗi phát ra những tia lửa, ánh đao bay về đỉnh miếu, trong miếu đồ nát, ngọn lửa bị kích lay động điên cuồng, xoay tròn, bên trong miếu đen mịt, bụi bặm và sức gió dường như đang cuốn một bóng người tiến vào, Cự hán da đen quay người lại, trong những âm thanh ầm ầm vang lên trong không trung, ánh sáng trong miếu đồ nát tối sầm lại, bóng dáng của hai đạo nhân phản chiếu trên tường đánh nhau kịch liệt, người đến mang theo tư thế dữ dội cùng nhuệ

khí xông lên, trong nháy mắt đã đánh ra bốn quyền với Cự Hán đó, khiến cho Cự Hán đó phải lùi ra sau một bước, đợi khi những người ở trong ngôi miếu đồ nát phản ứng lại, thì Cự Hán đó đã bị đánh trúng một quyền, lộ ra sơ hở, người xông vào toàn thân dường như vừa thu vừa phóng, làm ngay trước người Cự Hán đó nổ tung!

Chiêu thức cương mãnh nhất của quyền thuật Ba Tử cổ đại là Thiếp Sơn Khảo!

Gió như hổ rống, nhìn lướt qua những ngọn núi trằng trùng đêm tịch phía dưới, hướng về phía tụ hợp các thần miếu cũ nát.

Trong ngọn lửa, bóng người từ ngoài cửa ầm ầm nhảy vào kia, thân pháp, quyền kích mạnh mẽ phá vỡ tiếng gió, chỉ khoảng nửa khắc ngắn ngủi đó, khí thế hung mãnh cuộn cuộn kéo thẳng đến đỉnh cao, tiếp đó cả người như mây trôi nước bị đung bay ra ngoài.

Chiêu Thiếp Sơn Khảo ở trong Ba Tử quyền có tên gọi là Mãnh Hổ cứng rắn dựa núi, vốn là một loại chiêu thức hùng mạnh dùng sức lực toàn thân để xuất ra, quyền thế của người này đạt đến đỉnh điểm. Sau vài quyền mạnh mẽ, dường như quyền thế đã được tính toán trước, động tác thân thể không cần phải xem xét, lực lượng cũng được phát ra cực mạnh trong quyền này, tiếng vang ầm ầm như tuyết rơi núi lở, không hề giữ lại bộc phát hết vào người của cự hán da đen. Cự hán đó vốn bị đẩy lùi một bước, lúc này trúng một chiêu Thiếp Sơn Khảo cứng rắn, chân bị đẩy bắn ra ngoài, ngay sau đó là những tiếng ầm ầm như sấm, gã chưa đợi đứng vững thân mình đã hét a một tiếng, rút đao rạch cửa sau lưng ra.

Phịch một tiếng, đóm lửa bắn ra dữ dội, lửa cháy mãnh liệt, trường đao của người vừa tập kích bất ngờ bị đánh văng bay thẳng vào đỉnh miếu đổ nát đó, rầm một tiếng rớt xuống, người tập kích tiếp lấy thanh trường đao xông vào đón đỡ đao rạch cửa của Đại Hán.

Người tập kích bất ngờ này tuy rằng chiếm thế thượng phong, nhưng lực lượng thân thể không bằng cự hán da đen, trong chớp lát nhờ ánh sáng của đao, hắn ta muốn xông thẳng vào quý công tử đang đứng ở một góc miếu đổ nát kia nhưng bị cự hán da đen ngăn lại, lúc này hai tên hộ vệ trong miếu cũng đã rút ra binh khí, cầm đao tiến lên, phịch phịch, là ánh đao đã kích khởi hoa lửa bắn tóe lên không trung.

Đánh nhau trong nháy mắt, tiếng gió tiếng đao gào thét, đóm lửa trong căn miếu nhỏ đã bị dập tắt dưới mặt đất, áp lực tăng lên cực điểm, ngược lại là hoa lửa đã bị sắt thép va chạm kích khởi trong ban đêm vô cùng kinh người. Nhưng áp lực chung quy cũng là áp lực, lần va chạm này rất ngắn ngủi, ngọn lửa đó cũng ầm ầm xông thẳng lên không trung, xung quanh nồi sắt dùng để nấu cháo cũng phát ra ánh sáng chói lọi. Ngay sau đó, người xâm nhập: Yaaaaaaa.. rút ra một đao, cự hán da đen cùng với hai đồng bọn nhất loạt xông về phía trước.

- Người dám

- A

- Rầm

Từ lúc kẻ tập kích đó xông tới, cũng chỉ khoảng vài giây đồng hồ, hắn ta xông về phía quý công tử đang đứng ở góc tường kia một lần, dĩ nhiên đã bị cự hán da đen ngăn đánh bật ra, nhưng lúc này đây, hắn lật tay rút đao, dùng toàn lực chém vào giữa đống lửa, rồi lại chọn phương hướng cũ, vẫn là nhắm vào quý công tử đang bị thương kia.

Trong phút chốc, ánh lửa ầm ầm dâng lên giữa mọi người, từ tro tàn, bụi đất, cành củi thui rụi cùng đồng thời bị cuốn lên, còn nồi sắt cháo nóng hổi tất cả đều cùng một thời gian văng sang một bên. Gần như cùng một thời khắc đó, cự hán da đen cầm đao rạch cửa phá

vỡ không trung, phải chờ lấy không kích của hắn:

- Người dám!

Một đao này có thể coi như đã chặn hơn một nửa phần hoa lửa, sức gió dữ dội ở trong miếu đổ nát, làm cho vô số ánh sáng càng thêm cuồng liệt, cái nồi sắt đang bị cuốn lên giữa không trung vừa đúng lúc bị đao của gã chém văng sang một bên, thoáng dừng lại ở trong không trung, trong ánh sáng vụt lóe lên, thế đao của người tập kích bất ngờ vẫn chưa hết, tay trái một quyền đập vào đáy nồi. Vào thời khắc đó, cự hán độc nhãn đứng cách đó hai ba thước cũng hét to một tiếng, phát tay lên.

Một chưởng của y đánh vào nồi cháo nóng đang bay lơ lửng trên không trung, đánh nồi cháo đó rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, ngọn lửa bốc lên, nồi thép như quả bóng cao su, bị mọi người đá văng rầm rầm bay ra ngoài rơi xuống cách mấy mét, đóm lửa và cháo nóng hổi như thiên nữ tán hoa bắn tung tóe khắp nơi.

Cự hán độc nhân tập kích bất ngờ tay trái một quyền đánh vào đáy nôi đồ rục, nhất định là không dễ chịu gì, trên người y bị chao bấn vào nhiều nhất, quý công tồ phía sau cũng bị bấn dấn vào một chút, nhưng lúc này không ai quan tâm tới việc này, nôi chao bị đập vỡ trên mặt đất, cự hán da đen quát to một tiếng, một đao cương mãnh xuyên qua hỏa tinh đang bấn khắp trời chém tới.

Sức gió đập vào mặt, ngọn lửa đồ sụp, người đột kích bất ngờ vung đao, cả người bị chém bấn ra vài mét, còn chưa đứng vững, cự hán da đen đã phá vỡ hỏa tinh, hung hãn đánh tới.

Gã phải bảo vệ quý công tử đang bị thương, thời gian giao thủ lại ngắn ngủi, hơn nữa lúc ban đầu ngay khi trường đao kia đánh tới, người tập kích bất ngờ đã ba lần tấn công

quý công tử, đã khiến cho bọn họ hết sức chật vật. Vài thế tấn công tới của gã trầm mãnh, dùng hết sức lực đánh người tập kích bất ngờ ra khỏi miếu đồ nát, chém giết ra ngoài.

Vài lần giao thủ, mấy người cũng đã thấy rõ hình dạng của người tập kích bất ngờ, đây là một thanh niên ước chừng hai mươi tuổi, vóc dáng to lớn như người phía nam, bề ngoài không nhận ra là cường tráng hay là béo mập, nhưng đao phong trầm mãnh, quyền phong cũng hung hãn như vậy, rõ ràng lực đạo của hắn cũng đã thúc đẩy nội công, chỉ là so với cự hán da đen, chung quy vẫn không bằng, cơ hội đầu qua đi, cuối cùng hắn đã bị ép ra cửa miếu, chẳng qua trong cuộc đấu trước đó, một chiêu cương mãnh kia ép sát tới cực điểm vẫn còn có tác dụng, trên khóe miệng của cự hán da đen lúc này đã rỉ máu tươi, nhưng nhìn tư thế xuất đao của gã, sợ rằng tổn thương cũng không quá nghiêm trọng.

Lao ra miếu đồ nát, hai người trong nháy mắt cũng đã chém bổ lao ra với khoảng cách hơn mười mét, lúc này ngọn lửa trong miếu đồ nát đã tắt hơn phân nửa, bên ngoài chỉ còn

lại ánh sáng mờ mờ, nhưng hai bóng người trong bóng tối lại chiến đấu vẫn kịch liệt làm bắn lên rất nhiều ánh lửa. Người tập kích bất ngờ tuy rằng võ công cường mạnh, nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi nửa khắc, cũng đã rơi vào thế hạ phong, nhưng vào đúng lúc này, một tiếng ầm vang phá không trên bầu trời tại miếu đồ nát.

Có người từ đỉnh miếu giết đi vào.

Chương 180.2. Miếu sơn thần 2

Tiếng đánh nhau, tiếng hô quát, tiếng binh khí giao nhau, trong giây lát sôi trào ở trong miếu đồ nát. Cự hán da đen quay lại nhìn, vung đao nỗ lực tiếp cận người trẻ tuổi tập kích bất ngờ, nhưng đối phương lại chặn ở trước y, giữa hoa lửa, hai bên đã đấu tiếp mấy đao, bức lui y.

Không nói gì, sau một khắc tại bên ngoài miếu đồ nát, chỉ có tiếng chiến đấu va chạm kịch liệt, người thanh niên kia dùng tư thế hung hãn để chặn lối đi. Trong miếu đồ nát, có tiếng người hét “ái” rất to, sau đó nửa bức tường nứt bị ai đó đung phải, ầm ầm sập xuống, có người dùng ngôn ngữ Khiết Đan hô to:

- Đi...

Quý công tử lão đảo lao ra khỏi miếu, phía sau, có hai bóng người ánh đao hợp lại

một chỗ, cự hán một mắt bị một đao chém lặn ra mặt đất, mà hán tử cao gầy cả người đầy máu chém đi ra.

Hung hãn nhảy vào trong miếu cũng là một đại hán cao lớn, võ nghệ cao cường, chỉ trong thời gian ngắn đã làm hai người bị thương nặng. Gã dùng một trăm mã đao nặng dày chuyên dùng chém giết trong trận, chuôi đao đã được cải biến để ngắn hơn, dùng làm cận chiến, lúc này trên người gã cũng đã dính không ít máu, người cao gầy cố gắng chém một đao đỡ trăm mã đao, bị một đao của gã đâm thủng bụng xuyên qua bên kia.

Trăm mã đao này nặng hơn mười cân, trên chiến trận chủ yếu vung bổ là chính, vốn bất lợi việc đột phá. Quý công tử lão đảo chạy đằng trước, người cao gầy nỗ lực dùng thân thể kiềm chế trăm mã đao, nhưng đại hán kia lại không chút do dự, đao phong đâm xuyên, hai tay đồng loạt dùng sức, ào ào xoay ba lần, thân hình người cao gầy sụp xuống, trăm mã đao lại giương lên, toàn bộ đều là huyết sắc dữ tợn, tiếp cận khoảng cách với quý công tử

kia.

Đại hán này rõ ràng là có kinh nghiệm chiến trận, am hiểu sâu sắc phương pháp giết người, một khi chiếm thế thượng phong căn bản sẽ không cho đối phương bất cứ cơ hội gì. Quý công tử còn đang chạy tới đằng trước, đối phương đã tiếp cận sát phía sau, cự hán da đen thấy vậy gầm gừ nghiêng răng, đột nhiên vung đao răng cưa lên, chém mạnh về phía bên đó.

Đao răng cưa xoay tròn bay qua vai Quý công tử, đại hán nắm trảm mã đao phía sau cũng đã rùn thấp người, vung quét ngang đao vào hai chân quý công tử.

Đao răng cưa bay tới cắm vào trên cửa miếu mục nát.

Quý công tử bị chém ngang thành hai đoạn.

Vô số bụi bặm rơi xuống, quý công tử kia ngã lên, ánh mắt nhìn qua, sau đó vô số huyết quang phụt bắn lên, đầu người bay lên giữa không trung, cự hán da đen thấy ánh mắt phía sau thân thể của quý công tử.

Trảm mã đao dính đầy máu tươi vòng nửa cung tròn tại không trung, đao phong dừng lại bên thân thể đại hán, máu tươi bắn đầy trên mặt đất, thân thể của quý công tử lúc này cũng đã ngã xuống về trước, bị người đó nhân tiện đẩy ra. Lúc này trên người đại hán đầy máu tươi, ngay cả trên mặt cũng dính đầy máu do bị phụt trúng, gã phát tay giết qua, ánh mắt hướng sang bên này.

- Hừ, Liều cầu!

Giọng nói trong rừng cây vang lên, mà thiếu niên đang một mực ngăn trở trước người cự hán da đen cũng đã vung hoành đao lên.

Tình huống hiện tại, đã biến thành hai đối một rồi.

Tiếng gió thổi nức nở trong rừng, càng làm sáng lên ánh lửa bên ngoài miếu sơn thần, ba người đứng đó, giằng co nhau, rất xa, không biết truyền đến âm thanh gì. Đại hán cầm trảm mã đao đứng nhìn phía sau:

- Bọn họ đuổi đến, Tiểu Hồ, phát tín hiệu, bắt hẩn!

Gã vừa nói xong, đao phong lại vung lên, xông mạnh về phía trước, thanh niên trẻ tuổi cầm trường đao cho tay ra sau lưng rút lên, một luồng khói lửa xông lên bầu trời, cự hán da đen gầm khê một tiếng, xoay người chạy.

Đình đình đình...

Tiếng binh khí chém vào nhau vang lên, cự hán da đen đã không còn binh khí, nhưng trên người dù sao vẫn còn có mấy thứ có thể đón đỡ, ba người hai đuổi một chạy, nhảy vào rừng cây.

Trong bóng tối, tiếng đánh nhau vẫn vọng tới, sau đó là ẩn trong tiếng gió trở nên loảng hơn. Trận chiến qua một lúc, gần miếu đổ nát vọng lên những tiếng bước chân, đại hán cầm trảm mã đao và thanh niên cầm trường đao buồn bực trở lại, nhìn ba thi thể tại cửa miếu đổ nát, máu tươi tung tóe, người thanh niên lại nhìn về phía khu rừng, rồi mới xé một tấm vải bố, băng bó bàn tay đã vỡ toang hồ khẩu, tay trái cũng bị bỏng nhẹ:

- Mẹ nó, tên này quá lợi hại, nếu không phải hẩn ném binh khí, thì ta khó mà chống đỡ nổi rồi...

Thanh niên trẻ tuổi mới vừa rồi còn đối kháng lại cự hán da đen, ánh mắt đầy sát khí hung hãn, lúc này đã trầm tĩnh lại, nhưng lời nói lại thô tục nhưng ngược lại càng có vài phần điềm đạm.

Đại hán gật đầu, cầm trảm mã đao xuống đất, tìm khối đá ngồi xuống khá khó khăn.

- Nói không chừng sẽ chết ở đây ấy chứ...Tiểu Hồ, người nói động tĩnh bên kia là ai?

Gã chỉ động tình mới vừa rồi khiến ba người cảnh giác, thiếu niên tên là Tiểu Hồ nhìn về hướng bóng tối bên đó:

- Không biết, có thể là sói, có thể là hộ săn bắn...Hả, lão đại bị thương sao?

Đại hán giơ tay lên, đặt lên vai:

- Bị một đao phía sau, nhưng đổi lại là được ba cái mạng kia, ta chống đỡ được, may mà đã đuổi tên khó chơi nhất chạy rồi... Không sao đâu, người đi chặt đầu mấy tên kia lại, ngày mai tìm mấy cái hộp, rắc vôi lên, về nhà khoe khoang với đại ca của ta một chút, ha ha.

Gã cười, lấy thuốc trị thương từ trong người ra, lập tức lại nhú nhú mảy, có chút khó xử:

- Mẹ nó, lúc này thật sự không muốn trở lại, bị thương nặng như này, cũng không biết nên nói thế nào với mẹ đây, không bị bà phát hiện còn đỡ, nếu mà bị bà phát hiện, thế nào cũng vô cùng lo lắng. Nhưng dù sao lại đã sắp đến thanh minh rồi, lễ mừng năm mới vẫn phải quay về, dù sao cũng phải về trước tết thanh minh. Mẹ nó, mấy tên này thật gây phiền cho ta mà...

Thanh niên tên Tiểu Hồ cầm một đầu người trên tay, đang vung đao chặt đầu tên cao gầy, một thân thể không toàn vẹn nằm dưới chân, quay đầu lại nói:

- Lão đại, huynh là giết địch vì nước, lão phu nhân hẳn sẽ hiểu...
- Không không không, không được đâu.

Đại hán khua tay:

- Trong nhà có mẹ già, bất kể người thụ thương lý do gì, thì bà vẫn sẽ lo lắng. Mẹ ta không phải là người hay cãi nhai, nhưng bởi vì bà không nói, mà bà chỉ nhìn người thôi...Hài, khi ta còn bé từng đánh nhau tại Biện Kinh, bị thương chỉ sợ bà biết. Lúc trước bà hay lo lắng cho cha ta, ta gia nhập quân ngũ bà cũng lo lắng cho ta, cho nên hàng năm lúc ta quay về thường không nói là mình đi đánh giặc, chỉ nói mình tham gia quân ngũ lĩnh

lương bổng đến già. Ta bảo với mẹ ta rằng mình không có lý tưởng gì ở trong quân doanh cả.

Tiểu Hồ, người nhớ kỹ nha, lần này về, đừng hé mồm với bất kỳ ai về chuyện tiêu diệt kẻ địch, chiến đấu gì gì đó, còn ta, vẫn chỉ là một Nhị Thế Tổ ăn lương chờ chết trong quân doanh mà thôi, người thì là thủ hạ của Nhị Thế Tổ, chúng ta thường ngày nói chuyện...Ồ, chính là không ức hiếp người lương thiện, muốn vì nước hy sinh thân mình...v.v...nhưng dù làm thế nào cũng không tìm được con đường đi...Muốn làm như vậy nhưng không tìm được cách, hiểu chưa...Hài, vết thương này chắc lâu mới khỏi đây...

Gió thổi qua, lá cây rì rào, tướng quân Tần Thiệu Khiêm nhanh nhẹn dừng mạnh cả người đầy máu ngồi ở đó, cãi nhai...

179. Q.3 - Chương 181: Thích

Sáng sớm lúc tỉnh lại, trời bên ngoài vẫn còn tối, một con thuyền hoa trên mặt sông bên ngoài lầu nhỏ đi tới, ngọn đèn mơ hồ. Lúc này người trên thuyền hoa đều đã ngủ, nhưng lắng tai có thể nghe thấy một tiếng nhạc rất nhỏ, cũng không ai biết lúc này còn ai đang gảy đàn. xem tại

“Cây ngô đồng, mưa lúc canh ba, đâu biết là lúc đau khổ biệt ly vì tình...”

- Là điệu của Canh Lậu Tử, thuyền nhà ai?

Trong phòng không có ánh đèn, từ chấn song nhìn thấy ánh sáng di động, Nhiếp Vân Trúc đã tỉnh lại, mặc áo lót xanh nhạt ngồi lên, bị bạn ngủ cùng giường ép nằm xuống, Cẩm Nhi vòng ôm lấy vai cô, ngủ như heo nhỏ vậy.

- Haiiii, nửa đêm không ngủ được, làm người ta tỉnh mộng...
- Trời sắp sáng rồi.
- Trời sáng vẫn chưa ngủ được, cho nên ban ngày nhất định sẽ ngủ gà ngủ gật.

Cẩm Nhi ngáp một cái, mắt vẫn nhắm, một lát sau mới lẩm bẩm:

- Cây ngô đồng, mưa canh ba... Rõ ràng là nói mùa thu, vì câu thơ phú gượng nói sầu...

Vân Trúc đang ở trong chăn cười rộ lên:

- Người ta nói là tình ly biệt, em lại nói về thời tiết... hoặc là có cái người quan trọng đã ra đi rồi.

- Vân Trúc tỷ tỷ gần đây lại nói tới tình ly biệt ư...

- Cho nên mới phải nắm lấy cơ hội này để thường xuyên gặp huynh ấy.

- Đúng là không biết xấu hổ...

Cẩm Nhi lẩm bẩm:

- Vân Trúc tỷ nghĩ thông suốt chưa? Người ta đã có thể tử, thật sự ... không được.

Những câu tương tự, thực ra trước đây nàng đã nói không ít lần, nhưng thái độ của Vân Trúc kiên định nên Cẩm Nhi không nói nữa, nhưng trong hành động luôn nhằm vào quan hệ ở giữa Vân Trúc và Ninh Nghị, làm cho bọn họ không có gì tiến triển. Nhưng thực ra mà nói, cho dù có không tiến triển gì thì hai người cũng vẫn thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, đánh đàn hát ca cũng đã cảm thấy hài lòng rồi.

Tâm tình Vân Trúc tỷ như vậy, Cẩm Nhi rất hiểu, chẳng qua trước đây, sau khi nữ tử được một nam tử phong lưu rộng rãi yêu thích, sẽ muốn tiến thêm một bước, chiếm được tấm thân thanh bạch của nữ nhân. Sống ở trong Kim Phong Lâu nhiều năm, Cẩm Nhi cũng hiểu rất rõ, nên đối với tác phong của Ninh Nghị thật sự đã khiến cho Cẩm Nhi có chút bội phục.

Những ngày gần đây, nghe nói Ninh Nghị sau mùa hè sẽ cùng thê tử đi Tô Hàng một chuyến, đoán chừng có thể còn ở lại đó mấy tháng. Nhận thấy thời gian gặp nhau không được nhiều lắm, Vân Trúc lại càng thêm quý trọng cơ hội gặp gỡ hân. Cẩm Nhi cũng có thể nhìn thấy sự phiền não trong mắt Vân Trúc. Với thân phận này của các nàng, không thể nào được làm chính thiếp của nam nhân, tạm thời nói là bởi số mệnh cũng được, nhưng ở bên Ninh Nghị, ngay cả thiếp thất cũng rất khó làm, điều này cũng thật quá đáng.

Làm bằng làm hữu, làm oan gia đối đầu, hay có là ân khách ủng hộ trước đây tại Kim Phong lâu, công bằng mà nói, các cô sẽ thường thức loại đàn ông như Ninh Nghị này, chỉ là trên chuyện này, lý trí nói cho nàng biết, Vân Trúc tỷ và Ninh Nghị chia tay vẫn là hơn, nếu không sau này sẽ rất thương tâm. Vì thế lúc rạng sáng nàng không kim được lại mang vấn đề này ra hỏi.

Vân Trúc cười cười:

- Sống trên đời, tìm được một người đàn ông để phó thác đã là tốt lắm rồi.

- Mãi đến giờ vẫn chưa lấy chồng thì phó thác thế nào?

- Cẩm Nhi, ta nói với em này.

Suy nghĩ một chút, Vân Trúc mới nói thêm một câu:

- Em đừng có cười ta!

- Ủ.

- Trước ta cũng đã suy nghĩ vấn đề này một thời gian, nhưng rồi sau đó ta cảm thấy, đợi cho đến khi lúc ta sáu mươi tuổi, trở thành một bà lão rồi, nhưng khi trời chưa sáng ta vẫn thức dậy sớm, huynh ấy thì từ bên kia tản bộ đi tới, còn ta ở chỗ này chờ huynh ấy, đó cũng là chuyện tốt mà.

- ...

Cẩm Nhi trầm mặc.

- Ta biết, Cẩm Nhi em muốn cười ta, cho nên ta vẫn không nói... Có đôi khi ta cũng hiểu, có lẽ hàng ngày huynh ấy đến đây trò chuyện với ta, có thể vì ta vẫn còn xinh đẹp, hoặc chưa chắc lòng huynh ấy đã nghĩ như vậy nhưng khó tránh khỏi nguyên nhân đó. Những văn nhân tài tử trước mặt nữ nhân thường làm thơ phú, mà làm thơ ở trước mặt nữ nhân xinh đẹp còn thú vị hơn làm thơ trước mặt một bà lão .

Vân Trúc cười nói:

- Có lẽ đến mấy chục năm sau, huynh ấy sẽ không thích nghe ta nói chuyện nữa, vì những chuyện ta nói chẳng còn gì thú vị, nhưng trong phần lớn thời gian ta vẫn nguyện tin tưởng huynh ấy. Huynh ấy nguyện ý trò chuyện với ta, không chỉ bởi vì ta xinh đẹp. Cẩm Nhi, ta cảm giác nếu sống vì nữ nhi, chỉ vì cô ta xinh đẹp được nhiều người thích, như vậy đến lúc cô ta không xinh đẹp nữa, bị người ta chán ghét cũng là chuyện đương nhiên, bởi vậy cũng phải có gì khác chứ. Cũng giống như em và Lập Hằng suốt ngày đấu khẩu với nhau, chưa chắc huynh ấy đã cảm thấy Cẩm Nhi xinh đẹp, mà là bởi vì cảm thấy Cẩm Nhi thú vị. Vậy thì chắc hẳn ta cũng có điểm gì đó được thích.

- Đương nhiên là có rồi!

Cẩm Nhi nói:

- Nhưng Vân Trúc tỷ cũng không cần phải nói cả em vào, em lại cảm thấy hẳn ta không có gì thú vị cả. Đàn ông thôi!

- Nếu có thể có mười năm, tình cảm tích lũy đương nhiên cũng có thể đến hai mươi năm, sau đó ba mươi năm, bốn mươi năm, có lẽ mỗi ngày huynh ấy qua đây, việc trò chuyện với ta cũng biến thành những chuyện không đâu, đều nói với ta một chút cho xong chuyện. Cẩm Nhi, ta cảm thấy nếu mình có một chút tự tin thì tốt biết mấy, biết rõ Lập Hằng khác với những người khác, hẳn là rất đáng tin tưởng, nhưng nếu không phải như vậy...thì cũng chỉ có thể nói mình mệnh khổ thôi. Chỉ là ta nghĩ muốn trao bản thân ột người khác, vậy thì còn cách nào nữa?

Cẩm Nhi yên lặng một lúc lâu sau đó ôm Vân Trúc càng chặt hơn, hai người dù sao cũng đều là nữ, ngủ cùng một chỗ, ôm nhau cũng là chuyện thường, nhưng sao cảm giác ôm ấp này có gì đó không giống, nhưng Vân Trúc vẫn không nhận ra rốt cục nó là cảm giác gì. Chỉ là một lúc sau Cẩm Nhi lẩm bầm:

- Vậy cho ta đi...

- Hả, Cẩm Nhi, tương lai em cũng sẽ gặp được nam nhân mà mình muốn phó thác cả đời đó.

- Không muốn, em muốn cùng Vân Trúc tỷ, đợi cho sau này tên Ninh Nghị kia phụ lòng tỷ. Chúng ta sẽ ở nhau trở thành hai bà lão là được.

- Ta cũng không muốn bị phụ lòng đâu, hơn nữa Cẩm Nhi, em chỉ là chưa gặp được người trong lòng thôi...

- Em có.

- Ủ?

- Trước kia em đã từng nói với Vân Trúc tỷ rồi mà, hồi đó có một cậu bé từ Biện Kinh đến, nhìn rất khá, thoát trông rất giống con gái nhưng em khẳng định không phải là con gái, khi đó em có thích rồi... Nhưng mà em nguyện ở bên Vân Trúc tỷ.

Ánh mắt tức giận của Vân Trúc híp lại:

- Ta rất cảm động đấy.

-Ồ, bộ dạng của Vân Trúc tỷ lúc này thật giống tên Ninh Nghị đáng ghét kia... Nhưng em sẽ không cho các người được bên nhau đâu...

Giống như trước kia, tán gẫu trên giường xong, Vân Trúc vẫn là xuống giường trước. Lúc này đèn trong phòng khách đã bật sáng lên, nha hoàn Khấu Nhi của Cẩm Nhi đã quen với việc nghỉ ngơi của hai chủ nhân, nên thức dậy còn sớm hơn hai nàng, đun nước rửa mặt trước, rồi chờ Vân Trúc dậy dùng.

Mặc xong quần áo, trang điểm sơ qua, Vân Trúc tắt đèn rồi đi ra ngoài phòng khách bên kia. Trong khi chờ Ninh Nghị đến, nàng pha xong một ấm trà, hoặc là đọc sách, nghiền ngẫm nhạc phổ. Giống như nàng đã từng nói, điểm ở nàng khiến người ta thích không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp.

Trước kia trong thanh lâu, nàng cũng nghiền ngẫm thứ này thứ kia, vì để cho đủ loại người phải thích mình, lúc này nàng đọc lướt qua, mục đích là từ nhiều người biến thành một người. Mặc dù lúc đó Ninh Nghị vẫn

chưa xuất hiện, Vân Trúc cũng có những chỗ khiến người ta yêu mến, nhưng lúc này ngoài những thứ đó ra, nàng đang nghĩ xem Ninh Nghị còn thích gì nữa, không thể nói đến lợi ích nhưng Cẩm Nhi biết Vân Trúc tỷ chính là để ý đến cái tên kia.

Thiếu nữ nằm trong chăn bị sự ấm áp hấp dẫn. Sự ấm áp này là từ chăn đệm, đến từ chính nhiệt độ cơ thể của Vân Trúc tỷ nhưng cũng có cảm xúc đến từ chính câu chuyện vừa rồi Vân Trúc nói. Cô cảm thấy cơ thể dần được thả lỏng nhưng vẫn không sao ngủ được.

Cô cảm giác mình đã thích Vân Trúc tỷ rồi.

Trước kia cô cũng đã thích rồi, Vân Trúc tỷ rất lợi hại, lúc trước ở Kim Phong lâu, khi còn chưa mở tiệm, cô đã cảm thấy Vân Trúc lợi hại. Có thể không chút do dự mà thoát tịch, chấm dứt dĩ vãng, Vân Trúc tỷ như vậy thật quá lợi hại. Sau đó cô chạy theo Vân Trúc tỷ đi bán trứng muối, đương nhiên cũng là vì lý do kiếm tiền. Cô không mạnh mẽ như vậy, làm việc còn luôn phải lo lắng thực tại. Nhưng Vân Trúc tỷ rất lợi hại, tuy Dương ma ma và những người khác nói tỷ ấy rất quái gở, nhưng Cẩm Nhi lại cảm thấy tỷ ấy như mặt trời vậy, nếu như mình có thể đi theo tỷ ấy thì cũng sẽ trở lên lợi hại, giải giang như thế.

Cô vẫn thích Vân Trúc tỷ, điểm này thì không thể nghi ngờ gì được. Nhưng sau khi Vân Trúc nói xong những câu này, thì cảm giác thích của mình không giống trước kia nữa, mà là thích bởi được dựa dẫm. Nghe tỷ ấy nói thích một người đàn ông, nàng cũng cảm thấy ấm áp, vốn dĩ mình không phải là “không tự ái” mà là tức giận mới đúng, nhưng lúc này lại càng cảm thấy thích.

Bây giờ không có cách nào để tiếp nhận thứ tình cảm tốt đẹp này nhưng trong sự ấm áp này, Cẩm Nhi đã quyết định rồi, giữa Vân Trúc tỷ và tên trứng thối Ninh Nghị kia nhất định là không có kết quả gì, cứ thế này cũng không sao, mình sẽ dành tình cảm của mình cho tỷ ấy.

Lúc này Vân Trúc đang ở ngoài phòng cũng không biết Cẩm Nhi lại có quyết định như vậy, xem thời gian đã gần đến lúc có lễ Ninh Nghị sắp đến. Cô lên bậc thang ngồi một lát. Màu quần áo xanh nhạt lẫn với màu ngọn đèn có vẻ thanh lệ, váy dài trùm lên đôi hài thêu người đi đường từ xa nhìn thấy sẽ thấy giống như tiên tử hạ phàm. Với kiến thức của Ninh Nghị sau mỗi lần gặp mặt, y phục của nàng đều hướng về phong cách cũ.

Lúc vô tình có vật gì đó rơi trên mu bàn tay của cô, lạnh thấm, cô giơ tay lên nhìn rồi ngẩng đầu lên.

- Trời mưa rồi...

Mưa bụi từ trên trời rơi xuống, trước Thanh Minh, trời thường mưa tầm tã cũng không có gì làm lạ. Chỉ là còn cách lập hạ có một tháng nữa, những cơn mưa vào buổi sáng kế tiếp, cơ hội mà cô gặp Ninh Nghị sẽ không còn nhiều...Chỉ trong lát sau Cẩm Nhi cũng nhìn mưa bụi bên ngoài cửa sổ, có vẻ tiếc nuối:

- Hai, tên kia hôm này không đến sao... Vốn có mấy lời muốn nói với hắn.

Thời tiết mưa xuân thường là mưa trong thời gian dài. May mà cơn mưa thường đến chiều thì tạnh, sáng sớm hôm sau, Cẩm Nhi rời khỏi giường cùng với Vân Trúc, cùng đợi Ninh Nghị đến, có vài lời nàng muốn nói với hắn. Đương nhiên nàng thấy, đây nên gọi là đàm phán thì đúng hơn.

180. Q.3 - Chương 182: Lặng Lẽ

Chuyện có liên quan đến Lý Sư Sư, cuối cùng thì đã quyết định là trước Thanh Minh hai ngày sẽ tổ chức hội Đạp thanh ở ngoại ô Giang Ninh. Lần tụ hội này trên danh nghĩa đương nhiên không phải là do Lý Sư Sư mời khách, mà là một vị tên là Trần Lạc Nguyên ở Giang Ninh khởi xướng, mời một nhóm tài tử giai nhân ra ngoài thành Giang Ninh dạo chơi. Nghe nói Trần Lạc Nguyên này cùng đại tài tử Chu Bang Ngạn là bạn tốt, cho nên thông qua mối quan hệ này mà quen biết Lý Sư Sư.

Nói thì như thế còn trên thực tế trong đó còn có nguyên nhân gì nữa cũng khó mà nói được. Nhưng bất luận thế nào làm cho Đệ nhất danh kỹ Kinh Thành Lý Sư Sư xuất hiện ở Giang Ninh, thì lần hội Đạp Thanh này sẽ thu hút được rất nhiều sự chú ý của Giang Ninh. Tần Thiệu Hòa đã có tác động với bên kia, sau hai ngày nói với Ninh Nghị, tin tức được công bố, liên tiếp có mấy tấm thiệp mời gửi tới, nhưng hắn nhận được lại là thiệp mời đầu tiên của bên Bộc Dương Dật đưa tới.

Ninh Nghị dự định sẽ đi tham gia lần tụ hội này, nguyên nhân chủ yếu không phải là do có người mời hẳn, mà là vì chịu ảnh hưởng của Vân Trúc. Hẳn vốn không có hứng thú lắm với âm nhạc thời đại này, Lý Sư Sư kia nếu có thể lưu danh truyền kỳ, vậy thì chắc chắn có tài năng xuất chúng, hẳn không ngại có thể đến để xem. Thời đại này để được nghe người hát hay nổi tiếng cũng chỉ có thể gặp dịp mới được nghe, có những lúc cũng thật nhàm chán.

Lời mời như này thông thường gia quyến hoặc bằng hữu cũng có thể tham gia, Ninh Nghị muốn Tô Đàm Nhi cùng đi, nhưng trong thời gian này Tô Đàm Nhi đang sắp xếp chuẩn bị mùa hè sẽ đi Hàng Châu, thật ra vẫn có thời gian rảnh nhưng cô vẫn lắc đầu từ chối. Hai người từng nói chuyện trên hành lang lầu hai về vấn đề này hơn một lần.

Lần tụ hội này đều là những văn nhân tài tử chưa từng kết hôn, tướng công định mang một thiếu phụ luống tuổi đi thì còn có ý nghĩa gì nữa?

- Nàng tự nhận mình là thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi sao? Không ngại à?

Không ngại Tướng công, nghĩ mà xem, nếu chàng mang thiếp đi hội Đạp Thanh, Khởi Lan cô nương, Lạc Miểu Miểu cô nương, Lý Sư Sư cô nương trước mọi người yêu cầu chàng làm thi từ, chàng có sáng tác thi từ cho các cô ấy được không?

Ninh Nghị nhìn nàng một lúc lâu rồi ôm lấy vai nàng cười rộ lên:

Hãy nghĩ đơn giản thôi, thê tử à, chúng ta đi nghe ca vũ, nếu Bộc Dương Dật thực sự muốn ta viết thơ cho y, lén lút giao cho y là được, còn sống hay chết còn lại là do y.

Xì, thiếp không thích.

Tô Đàm Nhi lắc đầu cười:

Ca vũ thì có gì thú vị, tướng công không biết chứ, gần đây thiếp hay trò chuyện với con gái, phu nhân của chương quỹ, thích nghe họ đàm luận về thi từ gì đó của tướng công. Lúc trước nghe các cô ấy nói chuyện về tài tử Lý Tần, Tào Quan, cảm giác thật là lợi hại. Bây giờ, thiếp thân lại thích tán gẫu với người khác về những thứ này, thiếp trò chuyện về những người như Tào Quan này, sau đó tam cô lục bà sẽ nói, tướng công nhà người cũng không kém gì bọn họ, thậm chí còn có người nói, bọn họ thì tính gì. Thiếp sẽ làm bộ như thật khiêm tốn nói: 'Tướng công không thích những chuyện này lắm, chỉ là ngẫu hứng thì viết mấy câu này thôi.' Nhưng trong lòng lại thấy vui vui.

Cô nhấp miệng ngao nghễ vỗ tay, có vẻ dương dương tự đắc, nhưng nói thế nào cũng không chịu đi cùng. Ninh Nghị cũng biết tụ hội thi từ là lệ cũ thôi, mà đây thực ra cũng là để cho đám tài tử văn nhân dương danh mà thôi, mà đa số những người đến để dương danh

này cũng đều có liên quan đến công danh khoa cử. Nếu có gia quyến đi cùng, có mấy người phong lưu sẽ không câu nệ mà viết ra được những bài thơ hay chứ.

Tuy biết Ninh Nghị không như bọn họ nhưng Tô Đàm Nhi cũng hiểu được, mình đi dù thế nào cũng chỉ làm mất hứng.

Thật ra trong mùa xuân này hai người đã từng đi ngoại thành dạo chơi hai lần, Ninh Nghị xúc hương liệu, mang đồ ăn đi nướng biểu diễn tay nghề. Tô Đàm Nhi lúc đó còn phát giận nói đàn ông phải tránh xa nhà bếp, đây là việc của nữ nhi, cô giương nanh múa vuốt cướp đồ trên tay Ninh Nghị, hai người giằng co một hồi, Tô Đàm Nhi còn bị hất đẩy ngã xuống bãi cỏ làm cô xấu hổ đến đỏ cả mặt, dù là dã ngoại nhưng hành động ban ngày như này đối với nàng thật sự là hơi quá phận, kết quả là hẳn buộc cô phải nói không dám nữa mới buông tha cho cô, cũng may hai người họ chọn chỗ yên vắng không người, không bị ai nhìn thấy.

Sau đó thì đám người Thiên Nhi mặt đỏ rực cũng mang đồ ăn được chuẩn bị tới, Tô Đàm Nhi đầu tiên là thử phỉ phỉ không chịu ăn đồ của Ninh Nghị làm, sau đó ăn lấy ăn để, tuy tay nghề tầm tàm nhưng cô lại thấy do tướng công làm nên có một tư vị khác biệt. Trong lòng cô, đạp thanh như vậy mới là đạp thanh, thì cô sẽ nhất định đi cùng, mà hội thi hội thiếc gì đó, tướng công có thể làm náo động, những người còn lại lục đục diễn trò với nhau, cô nhìn thấy nhiều rồi, nên trong lòng thấy nhạt nhẽo không muốn tham gia.

Thấy thê tử mình không chịu đi, Ninh Nghị suy nghĩ định sẽ đưa thiệp mời cho Vân Trúc và Cẩm Nhi, bình thường nghe Vân Trúc hát, hẳn cảm thấy cô hát còn hay hơn Lý Sư Sư kia.

Vì hôm trước có mưa, sáng hôm sau hẳn mới gặp Vân Trúc tại tiểu lâu được, nói đến việc này, cô hơi nghiêng đầu, có chút do dự.

Lập Hằng... muốn muội cùng đi huynh sao?

Thực ra cô do dự là vì vấn đề thân phận, hội Đạp Thanh trước Thanh Minh, Lý Sư Sư, Khởi Lan, Lạc Miểu Miểu đều sẽ tham gia, thì nhiều thiếu nữ thanh lâu cũng sẽ đến. Nếu quả thực cô đi cùng Ninh Nghị, đại khái sẽ có người nhận ra cô là Nhiếp Vân Trúc ở Kim Phong lâu, đặc biệt là Cẩm Nhi lại càng bị người ta nhận ra. Nếu như cô còn ở Kim Phong lâu, tham dự buổi tụ hội như này thì đương nhiên có thể làm cho hẳn càng dương danh hơn. Lúc này nếu Lập Hằng bảo cô xuất đầu lộ diện, cô có lẽ sẽ nhẫn nhịn chịu đựng được, nhưng trong lòng cô sẽ đau.

Chẳng qua những suy nghĩ này chỉ hơi xẹt qua trong đầu, cô biết Ninh Nghị sẽ không để mình làm chuyện này, quả nhiên như vậy hẳn nói:

Đương nhiên không thể mặc trang phục nữ để đi rồi, giả làm nam thì được rồi.

Tay nghề nướng nướng của ta rất được, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng ăn đồ nướng, xem họ đối tác ngâm thơ, xem Lý Sư Sư bọn họ hát ca nhảy múa. Thực ra bị ảnh hưởng nhất là muội, muốn nhìn xem rốt cuộc là Lý Sư Sư có bao nhiêu lợi hại, nếu như rối tinh rối mù mà dám xưng là đệ nhất kinh thành thì ta sẽ viết một bài thơ mắng cô ta, ha ha

Vân Trúc ngồi ở đó, suýt bật cười, Ninh Nghị nói cô bị ảnh hưởng, trong lòng ngọt ngào, lại có chút cao hứng:

Chưa từng nghe, tất nhiên là đúng như vậy rồi. Nhưng nếu cô ấy có thể được xưng là đệ nhất kinh thành thì như hẳn cũng là người tài nghệ xuất chúng, mà muội cũng không sợ cô ấy.

Tính cách cô đơn giản, không ham danh lợi, do dự một lúc lâu sau mới nói câu cũng không sợ cô ấy rất khê, nhưng cũng đã bộc lộ sự kiêu ngạo và tự tin nho nhỏ.

Ninh Nghị cười lắc đầu:

Không hẳn là sẽ đấu cùng cô ta đâu ừm, quyết định rồi?

Lập Hằng đã nói vậy, thì đi.

Cô suy nghĩ một chút:

Thực ra muội cũng không muốn xem Lý cô nương biểu diễn.

- A

Hai người bàn bạc chuyện này xong, lúc đang ngồi trên bậc thang nói chuyện thì cửa phòng đằng sau mở ra. Bình thường vào lúc này người xuất hiện đằng sau cũng chỉ có một,

không cần quay đầu lại nhìn là biết, Nguyên Cẩm Nhi hôm này là mặc nam trang, ngồi xuống bên cạnh Vân Trúc, thoáng nhìn qua bên này, sắc mặt không thiện cảm chút nào.

Tuy trước kia sắc mặt cô bình thường cũng không hề thiện cảm nhưng hôm nay cảm giác không giống, Ninh Nghị ngăn người ra, nói qua Vân Trúc:

Sắc mặt của cô hôm nay không được tốt lắm.

Cẩm Nhi hất cằm với hẳn một cái, sau đó nhìn vào người bên cạnh:

- Vân Trúc tỷ, tỷ đi vào một chút được không? Em có lời muốn nói với hẳn!

Hả

Vân Trúc ngăn người ra, cũng không nghĩ ra cái gì, sắc mặt đỏ lên có chút nghi ngờ nhìn sang Cẩm Nhi. Cẩm Nhi nói nhỏ:

Vân Trúc tỷ yên tâm đi, sẽ không nói với hần chuyện lúc sáng đâu, chỉ là có chuyện quan trọng muốn nói với hần thôi.

Vân Trúc suy nghĩ, nhìn vẻ mặt nàng kiên quyết, rốt cuộc vẫn phải đứng lên, cười nói:

Hai người đứng đánh nhau đấy nhé!

Sẽ không đánh đâu!

Ninh Nghị cười phá lên:

Cùng lắm là ẩu đả đơn phương.

- Hừ!

Cầm Nhi khinh thường cười lạnh. Đợi cho Vân Trúc đi vào đóng cửa lại, hai người nhìn nhau một lúc lâu, hần cười nói:

Được rồi, hôm nay lại làm sao vậy? Ta lại làm chuyện gì tai hại rồi sao?

Cầm Nhi vòng qua Ninh Nghị ngồi vào đúng chỗ của Vân Trúc, liếc mắt nhìn hần sau đó quay đầu về phía trước:

Ta có lời muốn nói với người.

Cô nghiêm trang, Ninh Nghị cũng thôi cười gật đầu: ừ, đang nghe đây.

Cho dù người cười cũng vô ích.

Tâm lý học đã chứng minh, lúc bạn nói ra những lời này thì người khác cười nửa phần cũng có ích.

Ta thích Trúc Vân tỷ.

- Hả?

Ninh Nghị ngẩn cả người ra, trước kia cầm Nhi cứ luôn mồm gọi cái gì mà Trúc Vân

tỷ, nhưng lần này cảm giác không giống, cầm Nhi không nghe thấy câu trả lời của hần, một lát sau quay sang nhìn, lặp lại một lần nữa: truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm com](#)

Ta thích Vân Trúc tỷ.

Thích không giống trước kia hả?

Nói chuyện với người thông minh thật đơn giản

Cầm Nhi bực bội lắm bắm một câu, nhưng biểu hiện nghi hoặc của đối phương như vậy cũng là bình thường:

Chính là ta thích thôi.

Chuyện này ta không có thành kiến gì, nhưng mà Ta thừa nhận nghe cô nói ra cảm giác của ta rất phức tạp.

Ninh Nghị cười, nhưng không phải là nụ cười đùa cợt.

Hôm qua ta phát hiện ra, vì những lời của Vân Trúc tỷ nói với ta, sau đó nói về người, sau đó ta thấy mình đã thích tỷ ấy rồi.

Cô chống cằm nhìn ra con đường phía trước có chút buồn bã, thoát nhìn cứ như là nỗi buồn của một thiếu niên vậy, sau đó quay sang nói:

Ta biết người sẽ cảm thấy kì lạ, nhưng chuyện này trước kia cũng có nơi có đấy, ai bảo đàn ông các người chẳng có ai tốt cả!

Ta không thấy lạ

Ninh Nghị bĩu môi, kiếp trước ở vị trí cao ta cũng từng thấy nhiều người cổ quái rồi, đồng tính nữ có gì lạ. Đương nhiên ngàn năm sau họ kiên định là chấp nhận được nhưng trước mắt thì thật khó tiếp nhận. Mà

xem ra Cẩm Nhi cũng có chút cảm giác hoài nghi với bản, có lẽ cô cũng không dám khẳng định nên mới nói kiêu ngạo như vậy:

Người biết không? Người không xứng đáng với Vân Trúc tỷ Cô không nhìn hấn mà cứ thế nói:

Tuy tính cách người cũng không tệ nhưng ngay cả đem Vân Trúc tỷ về nhà mà người cũng không có cách nào, người cũng biết, Vân Trúc tỷ cũng biết, mà người lại cố tình không hề giấu giếm, không che đậy lỗi lầm, nhưng mọi trách nhiệm đều đổ Vân Trúc

tỷ gánh chịu, người là tên dê tiện nhất...Người biết không? Sáng sớm hôm qua chúng ta đã nói về người.

- ừ.

Ninh Nghị gật đầu, không biện giải, hấn vốn định nói cho dù là cô thích người ta nhưng cũng không có kết quả gì với Vân Trúc đâu, nhưng thấy tâm tình Cẩm Nhi không ổn định, vì thế buông tha cho cô.

Ta hỏi Vân Trúc tỷ, hai người sau này sẽ định thế nào, tỷ ấy nói một câu

Cô chỉ về con đường phía trước, lúc này sắc trời đã sáng hấn, rặng liễu dài bên bờ sông sương trắng giăng mờ mật, làm cho con đường cũng biến mất:

- Vân Trúc tỷ nói 'Đợi đến lúc sáu mươi tuổi thành bà lão rồi, ta cũng có thể dậy sớm, lúc đó trời còn chưa sáng, huynh ấy từ bên kia tản bộ đi tới, còn ta thì ở chỗ này đợi huynh

ấy

Ninh Nghị hoàn toàn im lặng, Cẩm Nhi nhìn hấn:

Tỷ ấy nói như vậy đấy, người nghe rõ chứ?

181. Q.3 - Chương 183: Sắp Xếp

182. Q.3 - Chương 184: Đầu Người

183. Q.3 - Chương 185: Gặp Lại (1)

Tuy rằng có thái độ bình thản nhưng thật ra mà nói Tần lão là người làm chuyện lớn, mà người làm chuyện lớn thường có khí phách. Tuy ông ta cũng là người khá trọng tình cảm nhưng không đến mức coi bằng hữu như chân tay, thê tử như quần áo. Thái độ với nữ nhân, lão không nông cạn đến mức cho rằng họ không biết tính của mình, nhưng phải thành thật mà nói, chỉ hai nữ nhân hèn mọn, không phải là chuyện cần tốn quá nhiều công sức. Đối với Ninh Nghị, lúc ban đầu hấn cùng có chút phản đối với quan niệm này, nhưng đến cuối cùng cũng đành phải thừa nhận quan niệm cổ quái thời phong kiến của họ.

Bữa tiệc chiêu đãi này, lão bảo Vân Nương mời Vân Trúc mà không hề nói với Ninh Nghị, mà ngược lại mời Ninh Nghị, lại cũng không hề nói cho Vân Trúc biết. Lý do mà lão mời cũng rất đầy đủ, nói rằng tại Trúc Ký, Ninh Nghị cứu mạng lão, mà Vân Trúc và Cẩm Nhi cũng ra sức, cũng là chỗ thân cận, như vậy thì không vấn đề gì. Trên thực tế cũng nhân tiện cũng để hai bên gần nhau hơn. Vân Trúc nhìn thấy cái chớp mắt của Ninh Nghị là hiểu được, có người muốn làm khó, nàng hơi cười nhưng từ lúc đó nàng không có biểu hiện gì đặc biệt, thần sắc thanh nhã, không muốn gây thêm phiền toái cho người ta. Tần lão ngay từ đầu cũng tươi cười sau đó cũng không để tâm tới nữa. Tiếp theo là một bữa tiệc phân ra nam nữ, Nguyên Cẩm Nhi nhanh nhẹn tán gẫu tìm hiểu cách thức làm ăn với Đàn Nhi, nàng muốn trở thành một nữ cường nhân, vì thế vui vẻ hỏi những kinh nghiệm của một nữ cường nhân, Đàn Nhi hỏi nàng về tình hình mở tiệm, nàng vui vẻ đưa ra một số chủ ý cho Đàn Nhi, hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Ninh Nghị ở bên này, Tần Thiệu Khiêm đang nói về chuyện quân doanh, sau đó liền hỏi về hội Đạp Thanh hai ngày tới, nhắc tới Lý Sư Sư, y cười rộ lên: - Ta biết Phàn lâu, Lý Sư Sư kia ấy à, ta cũng từng gặp rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng đi gặp cô ấy. Tần Thiệu Hòa liền nghi ngờ: - Đệ đến Phàn Lâu không ít, nhưng Lý Sư Sư mới xuất hiện mấy năm nay sao mà lại quen biết được. - Khụ, năm đó lúc đi Biện Kinh, đệ từng

qua lại với một nhóm người, bọn họ nói Lý Sư Sư cô nương nổi tiếng nhất, vì thế đã đến Phàn Lâu, còn chưa thấy người đâu đã thấy Cao Cầu ý thể ức hiếp động tay động chân với một nữ tử bán dưa và trái cây.

Lão tử...à, đệ đây ghét nhất là loại chuyện này, sau đó mọi người đánh nhau trên Phàn lâu, nếu như bên cạnh ông ta không có một người tên là Lục Khiêm võ nghệ rất khá thì đệ đã sớm cho ông ta hai đấm rồi. Lúc này trên bàn tiệc, ngoài ba cha con Tần gia thì còn có Ninh Nghị và Tiểu Hồ. Tần Tự Nguyên nghe thấy con trai kể chuyện này đặt dưa xuống, lấy thêm cơm vào bát rồi cau mày: - Làm càn. Nhưng thực ra trong lời nói lại không hề có ý trách cứ nào. Lúc này Cao Cầu ở Đông Kinh đã lên giữ chức Thái úy, nhưng ông ta vẫn a dua, nịnh hót lộng quyền, vẫn võ trên dưới cả triều không một hai dám đắc tội. Tần Tự Nguyên mặc dù nói hai câu làm càn nhưng xem ra vẫn hiểu sự lợi hại của Cao Cầu. Đương nhiên Tần Thiệu Khiêm cũng hiểu được tính cách của cha mình, giang tay ra:

- Đâu có làm càn, trước kia chúng con làm náo loạn ở Biện Kinh, cũng chỉ là đánh nhau với đám lưu manh phi nhân thôi. Cha, đã lâu rồi cha chưa đi Biện Kinh, không biết bên đó nhiều chuyện khí mù mịt lắm, năm đó con đi chưa được mấy tháng đã nghe nói trong cấm quân Cao nha nội có tên giáo đầu họ Lâm phạm tội, sau đó... Y dừng lại một chút: - Hay, sau đó vợ của Lâm giáo đầu còn chết ở trong phòng của Cao Nha Nội, Lâm giáo đầu bị sung quân, vậy mà năm ngoái lại nghe nói rằng đi Lương Sơn. Mẹ kiếp... Trên đường đi Biện Kinh con dò hỏi, mười người thì có đến tám người đều biết chuyện gì sẽ xảy ra, nếu không phải là Lục Khiêm và Cảnh thúc thúc ngăn cản, con đã rút dao giết ông ta rồi...

- Hi Đạo ở đó? Cảnh Hi Đạo, đó là Cảnh Nam Trọng. Tần Thiệu Khiêm gật đầu: - Vâng, Cảnh thúc bảo con gửi lời chào đến cha. Ông ấy đi làm người giải hòa, chúng con chỉ có thể giữ thể diện cho ông ta. Lý ma ma ở Phàn Lâu cũng dẫn Sư Sư cô nương kia ra khuyên can, sau đó mọi người tìm một phòng khách ngồi xuống, tên họ Cao ngồi một bên, Sư Sư cô nương thì ngồi ở giữa đàn hát, chẳng thú vị tẹo nào, giải tán trong không vui...

Y nói xong nhún vai, vùi mặt đầy râu vào bát cơm, mấy người còn lại bật cười. Tần Tự Nguyên gật đầu: - Hi Đạo làm người hòa giải rất giỏi đấy. Sau mọi người nói đủ thứ chuyện, lúc nói tới Tiểu Hồ kia, mới biết người thanh niên đó cũng là một cao thủ võ lâm, từng luyện nội gia công thượng thừa chân chính, nhưng Tần Thiệu Khiêm lại chưa luyện bao giờ, đánh nhau cũng chỉ là dựa vào sức mạnh bản thân mà thôi. Tần Tự Nguyên tiện thể cũng nhắc tới Ninh Nghị cũng là người ham mê luyện tập võ công, vậy là Ninh Nghị không tránh được đành phải quay sang Tiểu Hồ nói những câu đại loại như “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ nhân xưng Huyết Thủ Nhân Đồ”.

Theo như Tần Thiệu Khiêm nói, võ công của Tiểu Hồ dũng mãnh, nhất là Ba Tử Quyền, Thông tí quyền, nhưng tính cách lại vô cùng thật thà, thậm chí đôi khi còn hơi ngại ngùng. Ninh Nghị luyện võ công đã lâu như vậy rồi, đúng lúc có rất nhiều nghi vấn đối với võ nghệ, hẳn hoi, Tiểu Hồ biết gì nói đó, dần dần hẳn cũng nhận thấy đại thể gần giống với cách nói của Lục Hồng Đề. Võ thuật chung quy là đánh ra, chỉ luyện nhiều không thôi sẽ không đạt được hiệu quả, trình độ thân thủ chung quy không có ý nghĩa lớn lắm, nói cách khác, quan trọng nhất vẫn là luyện hình thành phản xạ có điều kiện mới được.

Kết thúc bữa tiệc, cả khách lẫn chủ đều vui vẻ.

Lại một ngày trôi qua, đến hội Đạp Thanh. Đây là hai ngày trong tiết Thanh Minh, cổ danh Hàn thực vì kỉ niệm thiết lập Xuân Thu mà có. Trước kia thời Tam Quốc trước sau Hàn thực một tháng đều không dùng lửa, ăn món lạnh, sau đó những người già yếu không chịu được, đến Ngụy Vũ Đế mới bỏ tập tục này. Càng về sau, tết hàn thực và đạp thanh đều tổ chức cùng nhau. Hôm nay thời tiết không đẹp, sáng sớm đã ùn ùn mây đen nhưng sau đó cũng tan hết. Trước tiểu lâu bên sông Tần Hoài, Vân Trúc và Cẩm Nhi đang giả nam trang, mỗi người cầm một cây quạt phe phẩy, chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này gió xuân đã ấm, từng đám mây trên trời như bạch long bay lượn, rặng liễu bên bờ sông Tần Hoài đã xanh, đúng là thời tiết đẹp để đi hội Đạp Thanh. Cư dân trong thành Giang Ninh giàu có và đông đúc, phồn hoa hơn. Đi trên con đường ngoại ô, rừng đoàn người tốp năm tốp ba ăn mặc sạch sẽ vui vẻ nhìn như đang đi du lịch vậy, trẻ con thì nắm tay người lớn, vui mừng phấn khởi. Người hôm nay đi du ngoạn có vẻ nhiều hơn, trên sông Tần Hoài cũng nhìn thấy một hai chiếc thuyền hoa từ xa đi tới. Cảnh liễu bay bay, các thư sinh hưởng tới cổng thành cũng nhiều.

Hôm nay là hội Đạp Thanh do Trần Lạc Nguyên mở. nơi được chọn là gần Bạch Lộ Châu ngoài thành Giang

Ninh. Mấy năm trước kia Vân Trúc chưa từng đi Đạp thanh, khi còn ở Kim Phong lâu có đi một lần nhưng cũng không phải vì bản thân mình. Hai năm đầu chuộc thân nàng lại tận hưởng cảm giác tự do thoát mái, nên rất ít ra ngoài, giống như tiểu thư nhà quan sợ gặp người ngoài, sau đó lại đi bán trướng Bắc Thảo cũng chỉ là để mưu sinh. Nếu không như thế, hẳn nàng cứ tự tại ở mãi trong nhà, trong xương cốt nàng chính là một nữ tử bảo thủ truyền thống, làm nữ tử thì khi ra ngoài du ngoạn, luôn phải có người nhà đi cùng, còn nhò thì theo cha mẹ, lớn lên gả chồng thì theo phu quân.

Vì thế khi Ninh Nghị bảo nàng đi, trong lòng nàng rất vui mừng, giả trang nam rồi nhưng vẫn khó tránh khỏi cảm giác khẩn trương. - Ta hơi hồi hộp. Nàng sửa góc áo, trên đường đi nghiêng đầu nói với Cẩm Nhi. Cẩm Nhi đang phe phẩy chiếc quạt, nhún vai: - Có gì mà hồi hộp, Vân Trúc tỷ khoác tay muối đi thôi. Vân Trúc cười: - Bây giờ ta với muối cùng là công tử, sao mà khoác được. Vốn hai người hẹn gặp Ninh Nghị ở gần Bạch Lộ Châu, lúc cười đùa tới gần cửa thành rồi mới đón xe, đi về phía Thạch Đầu Thành. Ninh Nghị cho rằng hôm nay là đi xem hội nên không vội, thành ra trước khi đi còn đến thư viện Dự Sơn sắp xếp mấy khóa học, đợi khi đến địa điểm đã hẹn, bên bờ sông gần Bạch Lộ Châu đã có rất nhiều người tới hội Đạp Thanh. Bạch Lộ Châu thời này thật ra không phải là công viên Bạch Lộ Châu Nam Kinh ở hậu thế. Bạch Lộ châu này chính là địa điểm ban đầu “Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại, nhị thủy trung phân bạch lộ châu” trong thơ của Lý Bạch, nó là một bồi đất nằm ở giữa Trường Giang bên ngoài Thạch Đầu Thành, đem chia Trường Giang làm hai phần, trên cồn nhiều cỏ lau, bãi vậy hay có cỏ trắng đến tự tấp.

Sau này Trường Giang bùn cát trầm tích, Bạch Lộ châu cùng bờ nam Trường Giang nổi liền nhau, hậu thế dần dần không còn nữa. Lúc này phong cảnh gần Bạch Lộ châu rất đẹp, nhưng không hợp với dã hội Đạp Thanh, không cần thiết phải đến bãi cồn lau sậy hay là đi dạo hai bên bờ sông của Bạch Lộ Châu để Đạp Thanh. Hoạt động đạp thanh có rất nhiều loại, một nhà ba người đi dã ngoại chơi đùa cũng là đạp thanh, vài người đi dạo tùy ý cũng là đạp thanh, mà tương đối chính thức hơn một chút, thông thường là hình thức văn hội, một nhóm thư sinh trẻ tuổi được nhiều văn đàn có tên tuổi lâu năm hoặc là quan lớn khảo khoa mời tới, nơi núi non các đại lão ra một đề mục, để các tài năng trẻ tại hội văn được thể hiện, cũng gọi là đạp thanh; như Hội Lan Đình của đám người Vương Hi Chi, Tạ An nổi danh trong lịch sử, bọn họ gọi là Tu Hề, quy thành hội Đạp thanh cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Hội Đạp thanh lúc này cũng không quá mức nghiêm ngặt, nhưng tham dự nhiều nhất cũng chủ yếu là văn nhân, cũng có thương nhân, quan viên tham dự cũng không ít, nhưng đương nhiên cùng đều thông hiểu viết văn. Đại nho Trần Lạc Nguyên làm người tổ chức có một lâm viên cá nhân ở ngay tại nơi này, địa điểm đặt ở bên kia, tránh cho quá nhiều thành phần người tạp nham đến tham dự.

Nhưng thực ra có thể mời được văn nhân quanh đây đến là khả quan rồi, đương nhiên bọn họ sẽ không nói là do Trần Lạc Nguyên mời mà đến, chỉ là ngại có quá nhiều người hỗn tạp trà trộn vào, hoặc là cũng sẽ tìm cách chuẩn bị tổ chức một buổi tụ hội văn đàn lớn hơn ở ngay bên cạnh, chèn ép toàn bộ danh tiếng của Lý Sư Sư, Trần Lạc Nguyên xuống. Như thế, khi Ninh Nghị đến, nhiều người tạp nham đã tụ tập rất đông ở bên bờ sông, cũng có cả những thuyền hoa đậu bên lầu kia, trong đó cũng có cả nữ nhân được mời tham gia. Ninh Nghị và Vân Trúc, Cẩm Nhi hẹn địa điểm gặp quá chung chung, hai nàng lại cải nam trang, lúc tìm được cũng đã mất khá nhiều thời gian.

Đầu tiên hẳn cũng không phát hiện ra các nàng, mà là bị thu hút bởi sự ồn ào ở bên kia liền đi tới đó, vài người đang đứng ở dưới tàng cây, bầu không khí rất không thoải mái, một bên đương nhiên là Vân Trúc và Cẩm Nhi, bên kia là ba gã thư sinh và mấy nữ tử thanh lâu đi cùng, trong đó, Ninh Nghị có quen biết một người, đó chính là đại tài tử Liễu Thanh Địch trước đây rất ngưỡng mộ Cẩm Nhi, đã từng tức điên khi nhìn thấy Ninh Nghị thân thiết với nàng.

Nhưng xem ra bây giờ, sắc mặt của Liễu Thanh Địch có chút kiêu ngạo, mà thần sắc Cẩm Nhi lại không vui. Đại khái là Liễu Thanh Địch thấy mình không lấy được lòng người đẹp, nên đã bắt đầu có tâm lý chống lại, quyết định không để cho cô ta được yên, bởi vậy hai bên mới có tranh chấp.

Hừ, tán gái như vậy, thật sự là mất mặt, nhưng thái độ của Vân Trúc còn khá hơn Cẩm Nhi. Ninh Nghị khề thở dài, đang định qua đó, chợt có một cánh tay từ sau kéo lại, bắt lấy vai hắn: -Ninh huynh, huynh cũng đến ư?

Trong giọng nói có chút vui mừng. Ninh Nghị quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một gương mặt vui mừng đã từng gặp, chính là người mà hôm đó đi theo cô gái họ Vương, tên là gì nhỉ Ninh Nghị nghĩ nghĩ: Vu Hòa Trung

184. Q.3 - Chương 186: Gặp Lại (2)

185. Q.3 - Chương 187: Gặp Lại (4,3)

186. Q.3 - Chương 188: Tiểu Ninh Với Ninh Lập Hằng

187. Q.3 - Chương 189: Đình Viện

188. Q.3 - Chương 190: Phúc Hắc

189. Q.3 - Chương 191: Quái Thơ

190. Q.3 - Chương 192: Đẩy Tay

191. Q.3 - Chương 193: Tịch Mịch Sa Châu Lãnh 1

- Điều phong bố noãn, phi vụ lộng tinh, trì đường biến mãn xuân sắc...

Dịch thơ: Gió ấm miên man, thổi sương cho trời sáng, mặt nước hồ xuân sắc tràn lan...

Ý xuân ấm áp, giọng ca du dương, người đang đánh đàn ca hát trên bãi cỏ kia chính là Lý Sư Sư, giai điệu mà nàng đang hát là “Ứng thiên trường”. Cô gái ấy lướt mười ngón tay trên dây đàn, cúi đầu nhập thần vào trong lời ca tiếng hát của mình chứ không có mím cười nhìn xuống người xem như những người biểu diễn bình thường khác, bởi vì những câu này Chu Bang Ngạn vừa ngâm ra, nàng cũng tỉnh té thể hội, nhưng vì lúc này nàng nhập tâm biểu diễn nên đã khiến cho nàng như được phủ thêm một tầng thần thái vong ngã.

Lúc này Chu Bang Ngạn cũng đứng giữa đám người ở cạnh, nghe giọng hát du dương kia nhưng lại chẳng hề nhìn Lý Sư Sư mà nhìn cánh rừng bên kia, dường như đang đắm chìm trong hồi ức xưa kia. Vừa rồi khi cười nói với mọi người, ông ta cũng rất hài lòng làm ra được bài từ này.

(Từ, còn được gọi là trường đoản cú, một thể loại văn vần thời Đường Tống ở Trung Quốc)

- ... Chính thị dạ đường vô nguyệt, thẩm thẩm ám hàn thực. Lương gian yển, tiền xã khách. Tự tiểu ngã, bế môn sầu tịch... Loạn hoa quá, cách viện vân hương, mãn địa lang tạ...

Dịch thơ: Chính là đường đêm phòng không trăng rọi, dập dờn ý lạnh phủ qua. Yển đậu xà nhà, là khách từ năm cũ. Tự như đang cười ta, sao ru rú trong phòng một mình quạnh quẽ... Pháp phối hoa bay, là cửa lý hương nhà sát vách, rải rác trước sân nhà ta...

Đây không hẳn là một bài hoàn toàn hợp với không khí vui mừng. Sở trường của Chu Bang Ngạn là về tịch vật ngôn tình, bên trong thơ từ luôn có nhiều nỗi cảm khái sầu tư, vừa rồi chủ đề mà mọi người đàm luận đến vốn là chuyện ông làm quan lúc ở kinh thành, nhưng lúc này ông ta đã bị bãi quan, sau đó lại nói về những đề tài khác, theo người khác cảm khái vài câu, lại có hứng thú làm một bài từ. Đầu tiên là viết hai câu trước, những câu sau cũng dần dần ra theo.

Bài này viết về tình cảnh mấy hôm giữa tiết Hàn thực kia, câu “Chính thị dạ đường vô nguyệt, thẩm thẩm ám hàn thực” cũng là dùng lời của Bạch Cư Dị trong bài thơ “Đêm Hàn thực”: “Vô nguyệt vô đăng hàn thực dạ, dạ thâm do lập ám hoa tiền”.

Tả thơ luôn dùng văn của tiền nhân để dẫn phát, mở rộng cảm xúc của mình, đây chính là đặc điểm thơ của Chu Bang Ngạn. Hát xong nửa trên, Sư Sư hơi hít mát lại rồi tiếp tục rử rĩ hát nửa sau bài thơ ra.

Dịch : Đêm Hàn Thực không đèn không trăng, cô độc trước hoa suốt canh dài.

- ...Trường ký na hồi thì, giải cấu tương phùng, giao ngoại trú du bích. Hựu kiến hán cung truyện chúc, phi yên ngũ hầu trạch. Thanh thanh thảo, mê lộ mạch. Cường đãi tửu, tế tầm tiền tích. Thị kiều viễn, liễu hạ nhân gia, do tự tương thức.

Dịch thơ: Nhớ mãi những ngày kia, tình cờ gặp gỡ, bên xe chốn ngoại thành. Lại thấy cung Hán đốt đèn, khói tỏa khắp năm gian. Cỏ xanh xanh, phủ khắp đường. Mang theo rượu, tế tầm tiền xưa. Thấy đầu cầu, liễu rủ nhà ai, như từng quen biết.

Nửa đầu của bài là viết về chuyện hôm nay, nửa sau lại là nhớ tới chuyện cũ, nửa đầu làm đậm, nửa sau thăng hoa, rất là ăn ý.

Câu “Hựu kiến hán cung truyện chúc, phi yên ngũ hầu trạch” là dùng bài “Hàn thực” của thi nhân Hàn Hoảng thời Đường: “Xuân thành vô xử bất phi hoa, hàn thực đông phong ngự liễu tà, nhật mộ hán cung truyện lập chúc, khinh yên tán nhập ngũ hầu gia.” Điển cố này được dùng rất hay, cả một bài này thật đúng là một kiệt tác hiếm có.

Dịch: Thành xuân nào chẳng có hoa bay, Liễu thăm tiết Hàn thoảng gió lay, Lửa thấp chiều buông cung Hán rực, Hầu dinh khói nhẹ khắp đầu đây. (Người dịch: Hải Đà - Nguồn: thi viện)

Tất nhiên là nếu Ninh Nghị ở đây, có khi sẽ cười vài tiếng, có lẽ lúc này đám Bộc Dương Dật đang lẫn vào trong đám người kia cũng đang cười rồi.

Vừa rồi Ninh Nghị viết câu “Thế nhân thiên vạn chủng, phù vân mạc khứ cầu” là nhằm vào Lý Sư Sư, có lẽ lúc này Chu Bang Ngạn cảm thấy nếu viết ra câu thơ ca ngợi Lý Sư Sư thì đúng là có vẻ nịnh nọt, vì vấn đề mặt mũi nên ông ta lại viết một bài thơ nhớ người cũ, khái quát lại thì là: “Ngày trước ông có một con nhóc thì làm sao làm sao...” để tỏ vẻ là mình không phải kẻ chết mê chết mệt Lý Sư Sư.

Đương nhiên cho dù những câu thơ đó có dụng ý gì thì chỉ có vài người mới có thể nghĩ đến tâm tư mịt mờ đó, chung quy thì nó vẫn là một bài thơ hay. Bài này được viết ra liền vượt trội hơn tất cả những bài khác. Sư Sư hát xong còn tỉnh tể hồi tưởng lại rồi mới nhấc tay khỏi dây đàn, nữ nhi gia thường rất thích những tác phẩm kể về chuyện tình cảm luyến lưu ngày xưa như thế này. Những người còn lại cũng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nổi lòng bị gợi lên khó có thể bình tĩnh lại được.

Chu Bang Ngạn tất nhiên là có chút tâm tư khi viết bài thơ này, nhưng phần lớn là bộc lộ cảm xúc trong lòng. Ông ta viết xong nửa sau bài thơ cũng thật sự là đang nhớ lại cố nhân ngày xưa, tâm trạng hơi buồn bã. Người ngoài ca ngợi, ông ta chỉ mỉm cười khiêm tốn đáp lại, nhưng trong buổi sáng hôm nay thì bài thơ này đã là tác phẩm tốt nhất.

Tào Quan cũng viết một bài, nhưng so với bài “Ứng thiên trường” này thì vẫn còn thua kém chút ít. Kinh thành đệ nhất tài tử đúng là danh bất hư truyền, trong lúc cười nói có người lại muốn tìm xem Ninh Nghị đang ở đâu, đương nhiên là không tìm thấy.

Một lúc sau, Chu Bang Ngạn tranh thủ lúc rảnh rỗi liền cầm quạt đi tới cạnh rừng cây. Lúc này ông ta đã bị tình cảm xưa kia chiếm cứ trong lòng, tạm thời lại đang chiếm thế thượng phong với thắng bại chốn văn trường kia nên để mặc cho phiền muộn tràn ra, hết như ta đã vô địch không mong muốn gì chỉ mong được thua một lần cho thỏa lòng.

Đi một lúc lại có người đi tới bên người:

- Chu đại ca thật thâm tình, tiểu muội rất cảm động!

Người đến đúng là Lý Sư Sư với khuôn mặt mang chút u sầu kia. Chu Bang Ngạn quay đầu lại nhìn nàng, lúc này bọn họ đã đi được một quãng xa xa, những bóng người bên kia đã bị cây cối che khuất:

- Sư Sư không ở bên đó sao?

Nàng tới đây với ta thế này sợ là không được tốt cho lắm.

- Không sao đâu, vừa rồi bọn họ cũng đã xong được một lúc, Sư Sư chỉ nói là sang đây nghỉ ngơi một chút... Chu đại ca, thị kiều viễn, liễu hạ nhân gia, do tự tương thức. Không biết vị cô nương đó là ai?

- Ha ha, Sư Sư thông minh như thế đương nhiên là biết vì lời thơ mới khiến ưu sầu, dù sao có một số chuyện không nghĩ mới là tốt. Chỉ là một cô gái mới gặp mặt một lần, sao có thể coi là quen biết.

- Dù thế nào thì bài thơ này của Chu đại ca chắc chắn là sẽ đứng đầu trong hội văn lần này rồi. Chỉ là bài này được làm ra hơi sớm, vẫn còn nửa ngày nữa, sợ là người bên ngoài không thể xuất thủ được nữa.

- Sư Sư nói đùa rồi.

Chu Bang Ngạn cười lắc đầu, nhưng trong ánh mắt kia lại hiện lên vài phần kiêu ngạo, sau đó nói:

- Không phải là vị bạn cũ mà Sư Sư quen biết kia còn chưa ra tay sao, không biết đã đi nơi nào rồi.

Sư Sư khẽ cúi đầu:

- Tiểu Ninh làm thơ cũng hay, nhưng bài của Chu đại ca này cả lời văn lẫn ý cảnh đều đã đạt tới đỉnh cao, ba bài thơ kia của Tiểu Ninh mà so với bài này của Chu đại ca thì đúng là vẫn còn kém. Hơn nữa mấy năm nay Tiểu Ninh chỉ viết được ba bài, chắc hẳn là huynh ấy thích trau chuốt, không phải lúc nào cũng có thể làm ra được thơ hay.

Lời này đã đặt tác phẩm của Chu Bang Ngạn và ba bài thơ của Ninh Nghị ngang hàng với nhau, kỳ thật Chu Bang Ngạn biết bài Ứng thiên trường này vẫn có chỗ thua kém ba bài kia, nhưng Lý Sư Sư tuy là ca tụng hơi quá nhưng thực tế cũng là khẳng định tài văn thơ của Ninh Nghị, dường như là nói “Có lẽ hẳn kém người”.

Chu Bang Ngạn nghe xong cũng thấy lòng không được thoải mái cho lắm, thầm nghĩ rằng ta đây thuận miệng là có được kiệt tác, hẳn vài năm mới làm được ba bài, cho dù có hay nhưng khó mà sánh với ta được, nhất thời lại rũ bỏ cái cảm giác phiền muộn kia mà nổi lên tâm tư so đấu, nghĩ lát nữa mà gặp tên Ninh Lập Hằng kia là phải so với hắn một trận xem sao.

Ngoài mặt thì ông ta vẫn mỉm cười, Sư Sư có thể bỏ lại những người khác đi theo ông ta đến đây, ông ta rất vui vẻ, hai người vừa trò chuyện vừa đi vào trong rừng cây.

Rừng này không sâu lắm, Chu Bang Ngạn và Lý Sư Sư đi tới thì Ninh Nghị đang ngồi trên một tảng đá, để Vân Trúc cầm kim chỉ khâu vá vết rách trên quần áo cho hắn. Hai người đắm chìm trong ánh nắng mặt trời ấm áp, nói chuyện với nhau.

Ở chung lâu như vậy sẽ luôn có chung sở thích, hai người có không ít đề tài chung để nói, sinh hoạt hằng ngày hay những chuyện nhỏ bé vụn vặt. Bọn họ cũng thường có cơ hội ở chung cùng nhau, nhưng vì Cẩm Nhi luôn cố ý xen ngang nên lúc này không nhận được mà lấy chuyện Cẩm Nhi không ở để cười đùa vài câu, nói sợ là lúc nữa nàng sẽ giương nanh múa vuốt đi tìm, sau còn nói tới thời tiết đẹp để ngày hôm nay. Vân Trúc gập chân ngồi bên cạnh, vá thì không nhanh nhưng nàng rất hưởng thụ khoảng thời gian ở cùng nhau như thế này.

Hàn huyền một lúc, nàng mở miệng hỏi:

- Sau lập hạ là sẽ đi luôn?

Ninh Nghị sớm đã nói chuyện hắn sẽ cùng Tô Đàm Nhi đi thăm thú Tô Hàng cho Vân Trúc, lúc này đã sắp đến ngày, Vân Trúc không khỏi nghĩ trong lòng. Ninh Nghị im lặng một lát rồi mới gật đầu, nói:

- Vẫn chưa định ngày xuất phát, có lẽ là sẽ muộn hơn một chút.

Vân Trúc cười cười:

- Chỉ là muốn huynh đi sớm về sớm.

Một lát sau nàng lại bổ sung:

- Nếu huynh không về, có khi muội sẽ đuổi theo ấy chứ. Đến lúc đó muội cũng đến bên Hàng Châu kia mở cửa hàng.

- Không lâu như vậy đâu.

- Có khi Tô cô nương có thai, đường xá lại xa xôi nên không tiện về Giang Ninh dưỡng thai.

Vân Trúc nghĩ đến rất nhiều chuyện, lúc này lại nói đến chuyện có thể Tô Đàn Nhi sẽ mang thai. Ninh Nghị ngẫm nghĩ, rồi lại chẳng biết nên trả lời thế nào. Vân Trúc có tính tình dịu dàng, hẳn hiểu rõ là đã cam chịu số phận rồi, nhưng ở trước mặt nàng lại nói về Tô Đàn Nhi, Ninh Nghị luôn cảm thấy mình thật không phúc hậu gì cả.

Vân Trúc nhìn về mặt của hắn thì bật cười, sau lại ửng hồng hết khuôn mặt:

- Chi bằng, trước khi huynh đi, chúng ta... cái đó... à, cái đó...

Nàng nói hồi lâu nhưng sắc mặt lại càng đỏ lên, chẳng thể nói tiếp được nữa, sau đó cúi đầu buộc chỉ rồi cắn đứt. Ninh Nghị đương nhiên biết nàng đang nói về cái gì:

- Nhưng phải nghĩ cách né Cẩm Nhi mới được, cô nhóc đó như kẹo da trâu vậy, phải làm sao đó để có thể đẩy cô nàng đi thật lâu đây...

Vân Trúc đương nhiên là không tiện thảo luận với Ninh Nghị về “Phải làm sao để đuổi cái bóng đèn đi cho ta còn ăn luôn muối”, nàng hơi nghiêng người tựa đầu và bả vai vào người Ninh Nghị. Lúc này Ninh Nghị ngồi cao hơn nàng, hẳn giờ tay đặt lên vai nàng, sau đó khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng. Gò má kia hơi nóng lên, Vân Trúc híp mắt lại.

- Thật ra... Cẩm Nhi rất thích muối...

Ninh Nghị thở dài.

- Vâng!

- Giả dụ như ta đi lâu, lại có những người khác...

Ninh Nghị chậm rãi nói, còn chưa dứt lời thì Vân Trúc hơi di chuyển đầu mình, nhắm mắt lại rồi khẽ nói:

- Vân Trúc không phải hạng nữ tử lẳng lơ, nói tiếp thì có lẽ không thực sự vẻ vang cho lắm, nhưng những năm gần đây, muối gặp không hề ít nam tử, nhưng muối chỉ thích mình huynh, đã thích là sẽ không thay lòng đổi dạ. Những chuyện... lúc trước hay sau đều không quan hệ, cho dù ba năm hay năm năm đi chẳng nữa, muối cũng chỉ thích mình huynh. Lập Hề, muối không muốn vào cửa nhà họ Tô, chỉ muốn vào cửa nhà họ Ninh là được. Dù huynh có cưới muối hay không, sau này muối sinh con cho huynh cũng sẽ để nó mang họ Ninh...

Nàng không vì câu nói kia của Ninh Nghị mà biểu hiện quá mức kịch liệt, chỉ nhẹ nhàng dịu dàng nhưng vẫn luôn mang theo sự kiên trì cứng cỏi trước sau như một.

Ninh Nghị cười cười, giờ ngón tay vuốt ve bờ môi nàng, nàng cũng nở nụ cười:

- Ngứa!

- Xin lỗi, ta nói sai rồi.

- Muối không giận.

Vân Trúc ngồi ở đó, phút chốc lại cười nói:

- Nhưng vừa rồi huynh thật sự làm thơ cho vị Lý cô nương kia, người ta ghen tị

Nàng đương nhiên là nói đùa, Ninh Nghị cười rộ lên:

- Ha ha, bọn họ đều nói là đó là bài thơ rác.

- Rất hay mà, có vẻ giống với mấy ca từ của huynh thường ngày kia... Trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo bích liên thiên....

(Dịch: Ngoài trường đình, bên đường cổ, phủ cỏ thơm xanh biếc...)

Nàng khẽ ngâm vài câu. Hai người nói vài câu vụn vặt chứ không phải là chàng nói xong một câu thì thiếp lập tức nói một câu. Lúc này không khí khá thông thả, hai người cũng thản nhiên nói chuyện, nghĩ gì nói ấy. Nếu như đoạn đối thoại lúc trước là nói về không ít chuyện, thì lúc này đúng là những lời tâm tình giữa nam và nữ.

Trong bụi cây cách đó không xa, có hai bóng người đang định lặng lẽ lui đi, họ đúng là Chu Bang Ngạn và Lý Sư Sư vô tình đi đến nơi này, bọn họ nghe trong chốc lát nhưng chung quy là cảm thấy thật quá mất lịch sự. Hơn nữa vừa rồi nghe hẳn thừa nhận đó là “thơ rác”, Lý Sư Sư cũng để ý không ít ở trong lòng. Người ta dù sao cũng là hoa khôi kinh sư, hơn nữa còn là bạn cũ năm xưa, người lại chẳng thêm nề mặt mà lại làm một bài “thơ rác” cho có lệ.

Hai người cứ như vậy lui được vài bước trong rừng cây loang lổ ánh sáng kia, vẫn nghe được tiếng cười tiu nghỉu của Ninh Nghị như là cảm động vì lời của cô gái kia. Một lát sau lại có mấy câu truyền tới, tiếng cũng không lớn mà lại chậm rãi, đại khái là vừa nghĩ vừa thuận miệng nói:

- Trăng khuyết... Quả sơ đồng... À, lậu đoạn nhân sơ tĩnh. . .

(Trăng sơ treo đỉnh ngô đồng, giọt khuya tí tách người lần lần thưa...)

Ồ, đây là câu thơ. Hai người theo bản năng dừng lại. Trước kia chưa từng nghe tới...

192. Q.3 - Chương 194: Tịch Mịch Sa Châu Lãnh (2)

Giữa rừng chỉ có tiếng thì thầm như đang trò chuyện, nào có nét trầm bổng du dương như người đang xướng ngâm, dường như bởi vì đối phương nói với mình mà thuận miệng nói ra, thì thoảng còn cười đùa mấy tiếng, thành ra tưởng như đang chuyện trò vậy thôi. Nếu không có hai câu “Trăng sơ treo đỉnh ngô đồng, giọt khuya tí tách người lần lần thưa” không giống như cách thức trò chuyện thông thường, nhất thời Chu Bang Ngạn và Lý Sư Sư cũng khó xác định đây chính là những câu thơ từ được.

Hai người dừng lại đằng kia, nhìn nhau một chốc. Hiểu được câu này mới thấy nét đối nhau thật là đẹp, vừa nghe đã biết đó là câu hay khó tìm, chỉ có điều không biết là thơ hay là từ đấy. Chỉ thấy dưới ánh nắng chiều bên ấy, Vân Trúc tựa vào người Ninh Nghị, lắng lắng lắng nghe.

Những năm kia nàng còn ở trong Kim Phong lâu, từng tiếp xúc với không ít văn nhân

tài từ, những lúc cô độc nơi ấy, ngẫu nhiên cũng có người ngâm một hai khúc tình thi, mong dấy động được lòng giai nhân. Chỉ có điều nàng không mặn nồng với chuyện bản thân, nên chưa bao giờ vì thế mà cảm động. Từ khi qua lại với Ninh Nghị, lúc hai người bên nhau đều không ràng buộc chi, Ninh Nghị lúc thường cũng không tỏ ra bộ dáng đại tài từ, ngẫu nhiên chỉ tụng mấy câu thơ méo mó, viết mấy ca từ chẳng giống ngô khoai, nhưng trong lòng nàng lại chấp nhận hẳn, cũng chỉ vì thấy thú vị. Thực ra nàng biết tài học Ninh Nghị khá cao, chỉ có điều chuyện tài tử giai nhân nghiêm túc đối thơ từ thì hai người mới chỉ lần đầu trải nghiệm.

Đến khi Ninh Nghị ngẫm ngẫm, rồi nói ra câu “Thùy kiến u nhân độc vãng lai, phiêu miểu cô hồng ảnh” nàng mới gật đầu, biết đây là một bài từ Bạc Toán Tử.

Dịch thơ: u nhân đi lại ngẩn ngơ, dáng như hồng hạc thần thờ lẽ loi.

Cách đó không xa, Lý Sư Sư nhìn Chu Bang Ngạn, rồi nhẹ giọng:

- Bạc Toán Tử...

Bài từ này quả thật trước đó chưa từng nghe qua, lúc này nghe có phần khó nhận định, nhưng thoảng qua đoạn đầu đã cảm thấy hay. Ý cảnh tình mịch, nhưng thông qua giọng điệu vui vẻ của Ninh Nghị, nó được một nét ung dung, tựa như hẳn đang kể chuyện vậy.

- Ha, kinh khởi khước hồi đầu, hữu hận vô nhân tính. Giản tận hàn chi bất khẳng tê... Tịch mịch sa châu lãnh.

Dịch thơ: Người đi đầu ngoảnh u hoài, thế gian tịch mịch biết ai bạn cùng. Cành đơn lẻ lựa loang quanh... Thôi làm dáng nhỏ bên cồn quạnh hiu.

Giữa lúc hai người còn đang ti mi nhớ lại và thương thức, Ninh Nghị lại thốt lên hai đoạn cuối một cách tự nhiên lưu loát, chỉ đến câu “Giản tận hàn chi bất khăng tê” hẳn mới

dừng lại một thoáng rồi mới đọc đến câu sau. Vân Trúc suy tư một chốc, rồi hốc mắt hơi hơi đỏ, lại nâng bàn tay mình úp lên bàn tay Ninh Nghị, xoa nhẹ hai bên má mình, một lát sau mới nhẹ giọng:

- Giản tận hàn chi bất khăng tê... Tịch mịch sa châu lãnh. Lập Hằng, bài từ này, dành uội sao?

- Thích?

- Thích.

- Ta thì không thích cho lắm.

- Hi...

Hai người ti tê rúc rích, mà bên kia, cũng có hai người giờ này mới hiểu được hoàn toàn cả bài từ ấy. Bắc Toán Tử, trên dưới hai đoạn tổng mới chỉ bốn mươi bốn chữ, nhưng dùng nơi đây cũng hoàn toàn phác thảo được một ý cảnh vắng lặng cùng nhung nhớ. Với thông thường, làm bài từ không phải phân thắng bại bằng dài ngắn, song nếu câu dài hơn một chút, lại càng phác họa được nhiều ý hơn. Nhưng ở đây chỉ được bốn mươi bốn chữ, từ “Khuyết nguyệt quải sơ đồng” cho đến “Tịch mịch sa châu lãnh”, cơ hồ mỗi câu đều chứa đựng ý cảnh phong phú vô cùng, hai đoạn trên dưới đối nhau một cách tinh tế, mà kết hợp nhau cũng thật là chặt chẽ.

Vừa rồi Ninh Nghị cơ hồ thuận miệng đã thốt ra bài từ như thế, bất kể từ sự tinh tế nơi bản thân từ ngữ, cho đến sự thăng hoa ý cảnh đương thì, nơi đâu cũng chứng minh cho công lực thơ từ gần như đạt mức đỉnh điểm của tác giả. Chu Bang Ngạn vừa mới cảm thấy bài ứng Thiên Trường kia đã là tác phẩm mà người đời trong lúc nhất thời khó thể với tới, ông ta hữu cảm mà phát ra, trong lòng vẫn đắc ý, nhưng bây giờ lại nghiêm ngắc được bài

Bắc Toán Tử kia của Ninh Nghị, thật không biết nên có tâm tình ra sao, chỉ đành dời mắt nhìn qua Lý Sư Sư, có điều lúc này Sư Sư cô nương cũng đang thâm niệm trong lòng bài từ ấy, không có tâm trạng để bận tâm tới chuyện gì cả.

Bên kia, Ninh Nghị và Vân Trúc lại nhỏ giọng thăm thì một hồi, mà bên này, hai người Chu Bang Ngạn và Lý Sư Sư lưỡng lự, không biết nên ở hay đi, nhưng chưa quyết định được thì bên tai lại vang lên một tiếng ca nhẹ nhàng. Tuy Lý Sư Sư với Chu Bang Ngạn không quen thuộc với Vân Trúc, nhưng tất nhiên vẫn biết nàng là nữ, lúc này nghe giai điệu vang lên, Lý Sư Sư mới biết cô gái này cũng có hiểu biết về âm luật, vốn dĩ Vân Trúc muốn xướng lên bài từ Bắc Toán Tử mà Ninh Nghị mới làm kia, nhưng mới ngâm nga được vài tiếng, giọng ca mềm mại ấy lại thốt câu Nỗi sầu nghìn vạn khó với...

Hát câu đầu tiên, Lý Sư Sư đã hiểu ý của Vân Trúc.

Thiên vạn hận, hận cực tại thiên nhai.

Sơn nguyệt bất tri tâm lý sự,

Thủy phong không lạc nhãn tiền hoa.

Dao duệ bích vân tà.

Sơ tẩy bãi, độc ý vọng giang lâu.

Quá tẫn thiên phàm giai bất thị,

Tà huy mạch mạch thủy du du,

Tràng đoạn bạch bình châu!”

Dịch thơ:

”Ngàn vạn hận, hận vì xa cách nơi chân trời. Núi trắng không hiểu chuyện lòng người, Phong thủy không lưu hoa trước mắt.

Chạm chạm ánh mây nghiêng.

Rửa mặt xong, tựa lâu nhìn mặt sông bên dưới.

Ngàn cánh buồm qua đều phải đậu, Tà dương lấp lánh rọi làn nước, Đứt một ngóng Bằng Châu!"

Đây là bài Vọng Giang Nam của Ôn Đình Quân thời Văn Đường, tả cảnh người thiếu phụ tựa lâu mong ngóng phu quân. Câu “Ngàn cánh buồm qua đều phải đậu, tà dương lấp lánh rọi làn nước, đứt một ngóng Bằng Châu” kia hàm chứa ý cảnh nhưng nhớ rất đẹp, là một trong những khúc ca mà nữ tử thanh lâu phải học, Lý Sư Sư cũng quen thuộc. Nhưng điều nàng không ngờ là chất giọng của cô gái trước mắt này mềm mại uyển chuyển không kém nàng nửa phân, thậm chí trong đó bộc lộ ra tình cảm ảm áp cùng ca nghệ tươi đẹp càng hấp dẫn hơn nhiều. Tuy không có đàn sáo phụ theo, nhưng bù lại, dường như cả đất trời đều đã dung nhập vào trong ấy.

Nếu bàn về tình cảm, hai người ấy vốn là tình lữ ở bên nhau, nàng không so bì được.

Nhưng về chất giọng, ca nghệ, không hiểu sao nàng cũng sinh ra cảm giác khó bề địch nổi, điều này lại khiến nàng có phần kinh ngạc. Tất nhiên nàng đâu biết, từ bấy nay Vân Trúc đã nghiên cứu xương pháp hiện đại mà Ninh Nghị thích, rồi đem nó dung nhập vào trong làn điệu của mình, không những còn giữ lại được ý cảnh vốn có, mà giai điệu còn uyển chuyển, tươi đẹp, dễ nghe hơn những khúc ca bên ngoài nhiều. Nếu người bên ngoài dùng giai điệu ấy mà biểu diễn, có khi sẽ bị mắng là tà âm, quá tục tằn thấp kém, nhưng trình độ của Vân Trúc đã đến cảnh giới đại gia, nàng hát rất tự nhiên không hề có chút sơ sẩy.

Bài từ Bặc Toán Tử vừa rồi của Ninh Nghị hiển nhiên là vì cảm thương cho sự chấp nhất của Vân Trúc mà dùng câu “Cành đơn lữ lựa loanh quanh”, nhưng nàng biết Ninh Nghị nghĩ thấy có chút bạc đãi mình, nên trong ngữ khí có vài phần thương cảm. Nàng dùng khúc Vọng Giang Nam này đối lại, dùng làn điệu thoải mái tươi tắn, không chứa chút ai oán, dùng câu “Ngàn cánh buồm qua đều phải đậu” để đối với “Cành đơn lữ lựa loanh quanh”, trong đó ký thác cả hy vọng hẩn sớm ngày quay về bộc lộ hết cảm tình với mình.

Hát xong, nàng hơi hơi có chút xấu hổ, bèn tựa vào người Ninh Nghị mà mặc cho hẩn ôm ấp.

Xưa đó nơi Kim Phong lâu, một ít tài tử cũng dùng những ca từ hay những vần thơ để biểu đạt sự ái mộ với nàng, nàng tuy thông minh sắc sảo, lại tài hoa hơn người, nhưng không có lòng đối đáp với những người ấy, đến bây giờ mới nếm trải mùi vị lãng mạn của văn chương trong cảm tình, trong lòng như cũng có chút say mê.

Không xa kia, hai người giữa rừng cây nghe xong ca từ mà cảm thấy trong lòng hơi chút cảm nhiễm, có lẽ hình ảnh tài tử giai nhân, sông nước Giang Nam trong những tiểu thuyết truyền kỳ kia cũng như thế này vậy.

Một chốc sau, Ninh Nghị cười:

- Đối đáp với ta đó sao, ha ha.
- Chẳng qua muốn hát mà thôi...
- Ô, dễ nghe lắm.

Ninh Nghị ngẩng đầu nhìn ánh dương quang đang chiếu xuống:

- Có điều... Ý cảnh trong hai khúc này đều có phần ảm đạm, thế này không hay lắm.
- Đến khi Lập Hề quay lại, muội sẽ hát khúc vui.
- ừm, để ta nghĩ nào...

Hắn suy nghĩ một lúc, rừng cây liền yên tĩnh lại, lúc này đã tới giữa trưa, ánh dương

quang xuyên qua kẽ lá cây chiếu trên mặt cỏ, từng đóa từng đóa hoa xuân nở rộ trong tầm mắt, thoáng chốc ấy, một ý cảnh khác lại vang lên.

Tiêm vân lộng xảo, phi tình truyện hận, ngân hán điều điều ám độ, kim phong ngọc lộ nhất tướng phùng, tiện thẳng khước, nhân gian vô số... Nhu tình tự thủy, giai kỳ như mộng...

Dịch: Âm thầm quá bước Ngân hà, sao bay gửi hận mây hoa khoe màu. Gió vàng sương ngọc tìm nhau, đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng... Nhu tình mộng đẹp tương phùng...

Lý Sư Sư và Chu Bang Ngạn đã sống sờ sờ nơi kia. Tình tự đã thấy nhiều, những tài tử giai nhân miệng đầy thơ văn khi tình tự cũng đã gặp không ít, nhưng chưa từng thấy qua người xuất khẩu thành thơ như đùa bỡn như vậy. Lúc này tâm tình Ninh Nghị đang vui sướng, thơ xuất ra lại càng trôi chảy hơn:

- ... Nhấn chú ý cầu hi thước đường về, hai tình nếu ở lâu dài thì lại khởi tại sớm sớm chiều chiều.

Dịch: ... Ngậm ngùi chẳng nỡ ngoảnh trông thước kiêu. Tình xưa nếu mãi còn yêu, cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau.

Bài từ này càng dễ hiểu hơn bài từ Bạc Toán Tử khi nãy, mà cũng dễ dàng nhận định cao thấp hơn, Chu Bang Ngạn lặng yên đánh ực một tiếng. So với ông ta, thân nữ tò càng dễ bị những thi từ này cảm nhiễm hơn, Lý Sư Sư hơi siết nhẹ tà áo, mà Chu Bang Ngạn vốn là một tác gia sở trường tả cảnh trữ tình, ông ta càng hiểu sự tốt xấu trong đó. Ông ta đã từng điền thêm từ cho thơ, bài Minh Nguyệt Kỳ Thì Hữu kia của Ninh Nghị đã không cần phải điền thêm, thì bây giờ nếu bài Thước Kiều Tiên này được truyền đi ra... Sợ rằng mình không thể hành nghề điền từ được nữa.

Lúc ấy nghe xong bài từ Bạc Toán Tử của Ninh Nghị, ông ta vẫn chỉ có chút cảm xúc chưa sâu với thanh danh Ninh Lập Hằng, có điều hiện giờ lại thêm một bài từ như thế, trong lòng ông đã chỉ còn quanh quẩn được mỗi năm bài từ của Ninh Nghị rồi.

Bên kia lại vang lên tiếng cười của Ninh Nghị:

- Nào nào, bài này có thích không? Muội hát tiếp, ta cũng thêm một bài... À, bài này thật sự là tặng uội đấy.

Hắn vẫn còn muốn thêm...

Chu Bang Ngạn với Lý Sư Sư không còn biết phải nói gì. Mà bên kia, Vân Trúc lại lăm nhăm nhớ kỹ bài từ đó, rồi cảm động một lúc lâu:

- Thiếp thân chịu thua còn không được sao, thực ra bài từ Bạc Toán Tử khi nãy của Lập Hằng, muội cũng thích lắm...

- Đều tặng uội hết đấy.

Ninh Nghị ngẫm ngẫm, rồi lại hơi chút do dự mà cảm thán:

- Thực ra, ta cảm thấy câu “Tình xưa nếu mãi còn yêu, cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau” này có phần đề tiện, có muốn sửa lại hay không...

- Không sửa!

Vân Trúc bắt lấy tay hắn, một lát sau mới đỏ mặt mà nói:

- Muội... Muội rất thích.

- Thích thì sao trước kia không nói...

- Vì muốn Lập Hằng phải có cảm mà phát đó...

- Muội thích thì được rồi.

Ninh Nghị nói rồi, suy nghĩ một lúc nữa, lại ôm nàng:

- Ấy, vấn thể gian tình vi hà vật, trực giáo nhân sinh tử tương hứa, thiên nam địa bắc song phi khách, lão sí kỷ hồi hàn thử

Dịch: Hỏi thể gian tình là vật chi, mà khiến người nguyện thề sống chết, đất Bắc trời

Nam chia hai bóng khách, đôi cánh già đã mấy bận pha sương...

Vân Trúc lùn dim đôi mắt, trong lòng như được rót mật, nhưng lại vùng ra:

- Đừng làm đừng làm nữa... Nếu một lần mà huynh làm nhiều bài như thế, sau này huynh không ở đây muội biết làm sao, muội không nghe nữa đâu...

- Ấy, không nghe cho hết sao...

Hai người lại đùa vui một hồi nữa, tiếng cười hi hi ha ha vọng ra từ giữa rừng cây.

Mà bên kia, Chu Bang Ngạn cùng với Lý Sư Sư đã ra khỏi rừng cây, trông thấy mọi người thì sắc mặt vẫn còn chút trắng bệch, Lý Sư Sư nắm một tay nơi vạt áo, cánh tay đã run nhè nhẹ rồi. Nếu bài từ Bắc Toán Tử đầu tiên mới chỉ khiến nàng kinh hãi, thì bài thứ

hai, Thước Kiều Tiên được thuận miệng ngâm ra đã khiến nàng phải run sợ, làm sao lại có thể như vậy cơ chứ... Mà đến bài thứ ba...

- Đất Bắc trời Nam chia hai bóng khách, đôi cánh già đã mấy bận pha sương... Sau đó sẽ là gì nữa nhỉ...

Trong lòng nàng thật sự rung động, hai đôi lông mày hơi nhướng lên...

193. Q.3 - Chương 195: Nói Lòi Từ Biệt (1)

Từ trong rừng đi ra, bởi vì thời gian đã là giữa trưa, nên dưới sự dẫn dắt của Trần Lạc Nguyên mọi người đi xuống vào một đình viện khác ở giữa chân núi để dùng bữa. Có thể nhìn ra được Trần Lạc Nguyên cũng là người đam mê cảnh đẹp, khu rừng núi này đối với sản nghiệp cá nhân mà nói thì diện tích khá rộng, nhưng những cảnh đẹp ở nơi đây cũng đã khai phá được mấy khu. Đình viện này nằm ở một bên khác của khu rừng, ẩn giữa rừng cây, phía tây gần với khe suối thăm thẳm, đang độ hoa cỏ xanh tươi, chung quanh cảnh sắc làm con người ta thoải mái. Ninh Nghị nhìn thấy, cũng không khỏi cảm thấy ước ao.

Tuy nhiên điều này cũng không có gì đáng để nói, văn minh càng về trước, kết cấu của Kim tự tháp càng kinh người. Trần gia nội tình hùng hậu, nhưng so với Khang Hiền mà nói, vẫn không đáng là gì. Thấy Ninh Nghị thích thú, lão nhân gia không cho là đúng:

- Người không nhiều, xung quanh cũng không nói liền, hơn nữa có chút vắng vẻ, không thật thuận tiện cho lắm. Chung quanh đây giá đất rẻ, nếu người thích, được, khu

rừng bên kia hình như là của ta...

- Là khu nào ạ?

- Chắc là hai ngọn núi đó, cũng không có ai ở, không trông trọt, đất bỏ trống, ta cũng không biết mấy ngọn nào, tóm lại, nếu người thích, ta tặng người, thế nào?

Bây giờ, nếu là đại địa chủ thật sự, có quan hệ quan trường, đất đai trong tay phải có đến mấy vạn thậm chí mười mấy vạn mẫu, đây thậm chí còn là diện tích đất canh tác có hiệu ích sản xuất kinh tế. Sản nghiệp trong tay Khang Hiền rất cuộc có bao nhiêu, Ninh Nghị đương nhiên không rõ, thứ này không có cách nào để nghe ngóng thậm chí không thể đoán, khả năng bản thân ông ta cũng không rõ.

Hai người nói chuyện vài câu, Ninh Nghị tất nhiên là không cần đất của ông ta. Kỳ

thật hẳn cũng chỉ là ý tưởng đột phát cảm thấy có thể xây dựng một sơn trang nghỉ hè xinh đẹp mà thôi, tuy nhiên nghĩ kỹ lại, loại làm ăn này trước mắt cũng không tính là sản nghiệp có lợi nhuận ổn định gì. Cũng vì phục vụ con người, những nơi để con người ta xả hơi trong thành Giang Ninh chỗ nào cũng có, thể giới này cũng không có ô nhiễm công nghiệp gì, phương thức cuộc sống mang tiết tấu nhanh gì gì đó cũng không, con người cần bản cũng không cần thiết phải dôn hết tâm sức đi tìm nơi để trốn tránh gì đó. Thực sự nếu xây dựng ra, chăm chỉ một chút cũng không phải không kiếm được tiền, nhưng trên cơ bản chỉ do ép buộc. Ninh Nghị nghĩ lại thì thấy nên bỏ qua cho rồi.

Bởi vì thời gian đang là Hàn Thực (tiết trước Thanh Minh một ngày. Cũng có nơi gọi tiết Thanh Minh là Hàn Thực), nên đồ ăn buổi trưa mà mọi người ăn, cũng là những điểm tâm đặc biệt có trong tiết Hàn Thực mà Trần gia tỉ mỉ chuẩn bị, mùi vị không tệ. Buổi chiều dưới tinh huồng Trần Lạc Nguyên lấy ra vài món

tặng vật, lại là thi từ ca phú, thời này văn hội đã trở nên khá chính quy rồi. Ninh Nghị chưa từng tham gia, chỉ ở một bên

xem biểu diễn của mấy cô nương thanh lâu, cũng xem như làm người ta no mắt sướng tai.

Một đám tài tử thoải mái thể hiện tài văn chương, không ai để ý đến hần, hần và Vân Trúc ở một bên cũng vui vẻ đến mức nhàn rỗi, thực ra Ninh Nghị đã làm tốt chuẩn bị vào thời khắc trọng yếu sẽ làm một hai bài thơ rồi. Con người Tào Quan trọng danh dự, không dễ dàng gây hấn, có thể hiểu được. Liễu Thanh Dịch mặc dù xem ra không thoải mái với hần lăm, nhưng kỳ thật nhuệ khí không đủ, có nên khiêu khích giữa hai người họ hay không, nếu y thực sự kéo mình xuống nước, thì mình cũng không có ý định sẽ nể nang. Ngược lại phía bên Chu Bang Ngạn, Ninh Nghị vốn cho rằng đám học tử kinh sư này hần là sẽ dùng luận bàn làm lý do để kéo mình hạ đài, nhưng không biết tại sao, mình ngược lại đã đoán sai rồi, Chu Bang Ngạn thái độ rất hiền lành. Lý Sư Sư lúc đối diện với mình về mặt có chút phức tạp, nhưng trông vẫn rất bình thản.

Vì thế tới cuối cùng, Liễu Thanh Dịch cũng không mở miệng để ý mình, phía bên học tử kinh sư cũng không nói gì, ngược lại khiến ột người đã làm tốt khâu chuẩn bị như hần có vẻ có chút nhàm chán. Hần cũng không biết rằng, đám người Phương Văn Dương sớm đã làm tốt khâu chuẩn bị để luận bàn với hần một phen, kết quả lại bị Lý Sư Sư lén ngăn lại rồi.

Nếu là văn hội bình thường thì cũng bỏ đi, nhưng lần tụ hội này vốn đã bị người hữu tâm như Bộc Dương Dật làm đến mức giương cung bạt kiếm, trước văn hội Lý Sư Sư cảm thấy so tài một chút cũng không sao, nhưng sau khi nghe hai tác phẩm thơ ở trong rừng, tâm tình khó nói, chỉ cảm thấy bất kỳ như thế nào cũng không sánh bằng, cho dù chỉ mang lòng dĩ văn hội hữu (dùng văn chương để kết giao bạn bè), nhưng dưới tình huống này, nếu có thể không so, thì vẫn không so là tốt nhất.

Ngoài cuộc so đấu của hai nhóm tài tử Giang Ninh và kinh sư ra, trong cả quá trình

buổi chiều, Cẩm Nhi cũng không làm được chuyện xuất chúng gì. Buổi sáng Liễu Thanh Dịch khiêu khích với cô, lúc này hình như cô đã quên. Buổi chiều cùng Vân Trúc đàm luận về thơ hoặc biểu diễn của người khác, tuy nói tới nói lui vẫn vô câu vô thức, nhưng lại khiến cho Ninh Nghị cảm thấy cô dường như đã trở nên điềm đạm nho nhã hơn một chút.

Thực ra khi Ninh Nghị nói chuyện với Vân Trúc ở trong rừng, Lý Sư Sư và Chu Bang Ngạn ở một bên, Nguyên Cẩm Nhi ở bên kia cũng đã nghe thấy. Lúc đó trốn trong bụi cỏ nghe xong, khi bò ra cũng chỉ thầm thừa nhận: Thằng cha này tài tán gái thật khá lắm, mình chỉ sợ là thua trận rồi. Cô biết Vân Trúc tỷ nghe xong mấy bài thơ kia nhất định trong lòng cũng rất vui, nên cũng không muốn ra ngoài quấy rầy, và để cho hai người họ vui vui vẻ vẻ một ngày, dù sao Vân Trúc tỷ vui vẻ mới là quan trọng.

Xuống dưới một ngày, làm một bài thơ xuyên tạc, danh tiếng chưa từng nổi, nhưng tâm tình vẫn khá thoải mái. Ninh Nghị vốn bồi Vân Trúc ra ngoài giải sầu, mục đích đã đạt

được, những thứ còn lại đều là mây bay. Hôm nay đạp trời chiều về nhà, trên đường bị xe ngựa của Lý Sư Sư đuổi kịp, nói vài câu loại như chọn ngày tụ tập.

Lại thêm vài ngày trôi qua, cho đến khi Lý Sư Sư rời khỏi Giang Ninh, hai người cũng không gặp lại nhau lần nào. Kỳ thực mấy lời Lý Sư Sư nói là thật lòng, chỉ là Ninh Nghị lại coi đó là lời khách sáo, từ nay về sau cho dù nhận được lời mời văn hội yến hội gì đó, cũng chỉ là làm theo lệ coi như không nhìn thấy, tự Lý Sư Sư cũng không thể đến nhà mà tìm hần được. Cho đến khi Lý Sư Sư rời đi, thật cũng không hiểu được câu Lão sí kỷ hồi hàn thử (Cuộc đời sống được mấy năm) mà mình nhớ rất cuộc là gì.

Một ngày trước tiết Thanh Minh, Tô Đoàn Nhi cùng Ninh Nghị về nhà cũ ở một đêm, bái tế tổ tiên Ninh gia, từ nay về sau Tô gia bận rộn cho tiết Thanh Minh, còn Ninh Nghị lại trở nên nhàn rỗi. Sau tiết Thanh Minh, cũng đã gặp mặt một hai lần với huynh đệ Tân gia, thậm chí đánh nhau một lần với Tư Tiểu Hồ, tất nhiên là thất bại thảm hại. Hai người

theo sau lại trao đổi luận bàn một số tri thức liên quan đến kỹ thuật khóa tay, người này thật ra rất thú vị, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Tư Tiểu Hồ cũng dạy cho hần Kim Cương Bát Thức cơ bản của Ba tử quyền, theo sai lại nói nếu thực sự gặp kẻ địch, không cần dùng Ba tử quyền hoặc những quyền pháp không quen thuộc gì khác, hần quen thuộc kỹ

thuật khóa tay, loại đánh nhau kịch liệt trực tiếp này, sẽ dùng những cái đó, nhưng thứ còn lại coi là sáo lộ học cũng không sao cả. Bắt tay vào từ cái quen thuộc nhất, khi đã đánh nhiều, thì cái gì cũng sẽ biết thôi.

Đương nhiên, cơ thể này bây giờ mới ngoài hai mươi, chuyện của tương lai ai có thể nói rõ được chứ.

Sau tiết Thanh Minh, Lý Sư Sư cùng với một nhóm tài tử kinh sư rời đi, Tần Thiệu Hòa Tần Thiệu Khiêm cũng lần lượt rời khỏi Giang Ninh, ngày tháng lại trở về với tiết tấu

vốn có của nó, ban ngày giảng bài, đọc tiểu thuyết, làm thí nghiệm, nói chuyện cùng Vân Trúc, đùa giỡn cùng Nguyên cẩm Nhi, đánh cờ năm quân với Tiểu Thiên, hoặc nghe Tô Đàm Nhi nói một vài chuyện trong ngành vải, nói chuyện nhà, thỉnh thoảng chém gió cùng hai đệ tử Chu Bội Chu Quân Võ, nói chuyện khoa học tương lai cứ thế qua tháng ba, chuẩn bị bước vào hè, đây có lẽ là khoảng thời gian làm con người ta thoải mái nhất trong năm, nhiệt độ không khí thích hợp, ôn hoà, Giang Ninh cũng khoác trên mình sự yên lành. Mỗi lần đi trên con phố, không khỏi sinh lòng thỏa mãn tất cả mọi người đều tìm thấy hạnh phúc.

Vốn cho rằng trong tháng tư sẽ khởi động, nhưng Tô Đàm Nhi mới nắm giữ nhà lớn, nhất thời bỏ đó hơn phân nửa để đến bên phụ thân cũng không dễ dàng, lộ trình cuối cùng phải chậm trễ một chút. Ninh Nghị có thể ở lại thêm một t, Vân Trúc đương nhiên cũng rất vui, bây giờ quan hệ giữa nàng và cả nhà Tần lão rất tốt, hai người thỉnh thoảng còn gặp nhau ở Tần phủ.

Ninh Nghị quay đầu ngẫm lại, đến nơi này vừa tròn hai năm, những dấu vết khó phai mà cuộc sống trải qua đã in trong hần vẫn chưa phai hết, tuy nhiên những ngày tháng này, thật đúng là hai năm nhàn rỗi nhất. Chỉ là thời gian này hai năm trước, Tần lão dựng quán cờ bên sông Tần Hoài, nên hần thường ra đó xem. Quán trà bên sông bây giờ vẫn còn, nhưng quán cờ đã không còn nữa, Tần lão bây giờ cũng đang bị một số người nào đó chú ý, không khỏi làm người ta trong lòng sinh ra cảm giác gió mưa sắp đến, một vài chuyện nào đó đang sắp phát sinh.

194. Q.3 - Chương 196: Nói Lời Từ Biệt (2,3)

Chuyện liên quan đến Tần lão, cuối năm ngoái sợ là chuyện mà mọi người chú ý ghê nhất. Vốn đã yên lặng vài năm, bởi vì những lời đồn giữa hai nước Kim, Liêu, mà người tới thăm cũng trở nên nhiều hơn. Nhưng sau cửa ải cuối năm ngoái, tin tức hai nước Kim Liêu hòa đàm đã truyền ra ngoài, nhìn không rõ tình hình, người chú ý đến cũng dần ít đi. Mọi người không đến mức ném ra sau gáy sức ảnh hưởng của vị lão nhân này, mà là lựa chọn lặng lẽ nhìn, chờ đợi thay đổi.

Hai nước Kim Liêu, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ khó đánh nổi. Không ít người đều đang nghĩ như vậy.

Đối với những việc này, lão nhân không mở miệng đàm luận, Ninh Nghị đến mấy lần, cũng chỉ nói chuyện đánh cờ chứ không nói chuyện thế cục, có lúc còn bị lão nhân lôi chuyện giữa hần và Vân Trúc ra để nói đùa. Cứ thế cho đến một ngày cuối tháng tư, thời

tiết mát mẻ, hai người đánh một ván cờ trong khu viện Tần gia. Vân Trúc cũng đã đến, cô mang đến một ít rượu rau từ Trúc ký, cùng nói chuyện với Vân nương ở hậu viện.

- Nói ra, không lâu nữa Lập Hằng ngươi cũng phải đi Hàng Châu rồi nhỉ?

- Vâng.

- Tháng năm khởi hành thì hơi nóng rồi.

- Ngồi thuyền đi, đến Dương Châu trước, sau đó mới tới Tô Hàng.

- Không đến mức say sóng, thì cũng không tệ.

Lão nhân cười cười, sau đó đánh một quân cờ:

- Nói ra chờ Lập Hằng ngươi quay trở về Giang Ninh, ta sợ là cũng không còn sống ở

đây nữa, căn nhà này chắc là để đó không dùng.

Ninh Nghị ngẩn người, sau đó cười rộ lên:

- Chung quy cũng không phải là nơi ở lâu, phủ đệ của Tần lão ở kinh sư chắc còn tốt hơn ở đây nhiều?

- Ha ha ha

Có lẽ đã bị một câu nói này đụng đến tâm sự, lão nhân cười ha hả, sau đó lại mang chút buồn bã:

- Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình. Thời gian tám năm, vốn cũng đã làm tốt chuẩn bị cho quãng đời còn lại rồi.

- Còn sớm mà.

Ninh Nghị cười, nhặt lên một quân cờ ở trên tay, qua một lúc mới ngẩng đầu lên nói:

- Chiến tranh rồi sao ạ?

Lão nhân gia gật gật đầu.

- Chiến tranh rồi.

Buổi chiều tháng tư, mây trời ảm áp, gió mát ngày hè thổi qua những lùm cây trong ngoài thành, cành lá xào xạc lay động, giống như tiếng cuốn sách đang lật trang, nhưng lại không nhìn thấy người giở sách. Trong lúc nói chuyện hòa nhã, nơi chân trời phương bắc, đã mơ hồ lan tới mùi máu tanh.

Mùa xuân năm Cảnh Hàn thứ chín triều nhà Võ, lần khai chiến giữa hai nước Kim Liêu, lúc đầu thoát nhìn, kỳ thật có chút khiến người ta thấy bất ngờ mà lại như trò đùa trẻ con vậy.

Năm trước hai nước Kim Liêu vừa mới nghị hòa, lần nghị hòa này, nói ra nước Liêu đã nhượng bộ rất nhiều, Gia Luật Diên Hi chính thức sắc phong Hoàn Nhan A cốt Đả làm Hoàng đế Đại thánh, xưng nước Kim là anh, cắt hai lộ địa Liêu Đông và Trường Xuân Kỳ thật hai lộ địa này nước Kim đã chiếm rồi, nói là cắt nhượng cũng chỉ là làm bộ mà thôi mỗi năm triều cống bạc lụa hai mươi lăm vạn lượng cho nước Kim. Đây gần như là đem Hòa ước Thiên Uyên ký đổi cho nước Kim.

Nhưng lúc trước Hòa ước Thiên Uyên, nói ra hai triều đại Võ, Liêu coi như là đại quốc tương đối ngang nhau, lúc này tuy bị tình thế ép buộc mà thiếu nợ hiệp ước, thế lực của hai nước Liêu Kim, kỳ thật là kém rất xa. Xét đến cùng, người Nữ Chân nhiều như vậy, người nước Kim lại quá ít, lúc trước chiến tích như thần mà chiến dịch Hộ Bộ Đạt Cương giành được, không phải bởi vì Hoàn Nhan A cốt Đả lòng đầy tự tin, mà là trong tay ông ta tất cả chỉ có hơn hai vạn người, sau lần đó trăm trận trăm thắng, thực ra binh lực của nước Kim so với nước Liêu vẫn còn kém xa.

Bởi vì nguyên nhân này, Gia Luật Diên Hi đã ký hiệp ước, tự giác nhượng một bước lớn, suy nghĩ một chút đại khái có thể xác định nước Kim hẳn là cũng không muốn đánh tiếp và cũng không có khả năng đánh tiếp, bởi vậy mới yên lòng. Mà trong mắt người khác, nước Kim đã có một nền cơ nghiệp, lúc này cũng nên dừng lại nghỉ ngơi lấy sức như chuyện thường tình của con người rồi, bởi vậy hiệp ước mới được định ra, mọi người ít nhiều đều đã tín. Bất luận thế nào, hiệp ước như vậy, thông thường vẫn có mấy năm hiệu lực.

Năm này Hoàn Nhan A cốt Đả đã năm mươi hai tuổi rồi.

Nếu nhìn từ góc độ chuyện của sau này, thì nhân vật kiêu hùng bốn mươi tuổi khởi binh phản Liêu, và trong vòng hơn mười năm đã suất lĩnh mấy vạn người Nữ Chân đứng ở vị trí ngang hàng với Hoàng đế nước Liêu này, rõ ràng không muốn gác lại cho con cháu bá nghiệp mà mình có thể hoàn thành. Tuy nhiên đặt vào lúc ấy, những sự tình phát sinh

vào trời xuân này, mặt ngoài kỳ thật có chút buồn cười giống như trò chơi trẻ con vậy.

Gia Luật Diên Hi lúc ban đầu cũng không nguyện ý thừa nhận Hoàn Nhan A cốt Đả là hoàng đế, ông ta vốn muốn xưng Hoàn Nhan A cốt Đả là Đông Hoài quốc vương để lừa dối quá quan, nhưng Hoàn Nhan A cốt Đả đâu phải là người dễ bị lừa dối chứ. Ông ta chỉ cần sôi máu, là phía bên Gia Luật Diên Hi sẽ rứt vôi rồi, nên chỉ đành gọi ông ta là Hoàng đế Đại thánh. Chuyện này thỏa đàm, Gia Luật Diên Hi xem như thả được hòn đá lớn trong lòng xuống, cảm thấy cuối cùng có thể yên ổn vài năm ông ta là một người không

thích phiền phức, thích ngao du sơn thủy, hết lòng yêu mến thế giới hòa bình, tính cách rất chịu đựng, khi một lần nữa buông lòng du sơn ngoạn thủy thì chợt nhớ tới một chuyện.

Lão đại nhà ông ta, một đời bá nghiệp đủ có thể cùng Hoàn Nhan A cốt Đả của bây giờ đánh đồng với Thái tổ nước Liêu Da Luật A Bảo Cơ, lão cũng gọi là Hoàng đế Đại thánh, gọi đầy đủ là Thái tổ Đại thánh Đại Minh Thần liệt thiên Hoàng đế. Cái này đâu có

được, xưng hiệu của tổ tiên đem phong cho lão, đây là bất hiếu đấy. Bởi vậy quay đầu lại, lão vô cùng chịu đựng phái một sứ giả qua, hỏi A cốt Đả liệu có thể thu danh hiệu Hoàng đế về để đổi lại hay không.

Người nghèo khá để ý đến sĩ diện, A cốt Đả cả đời giao tranh, thật không dễ mới lên làm Hoàng đế, ông ta lại biến Hoàng đế này như một trò chơi, đây chẳng phải là làm mất mặt nhau hay sao. Cuối tháng hai âm lịch, nước Kim tuyên thệ trước khi xuất quân để phạt Liêu, 26-03 âm lịch, Hoàn Nhan A cốt Đả chính thức phát động tổng tấn công đối với Thượng Kinh Lâm Hoàng phủ một trong ngũ kinh của nước Liêu. Ngày mùng 5-04, thiết kỵ nước Kim đạp lên trên bờ tây sông Hồn, tình thế hết sức nguy ngập.

Lúc này trấn thủ Lâm Hoàng phủ là lão tướng Tiêu Thát của nước Liêu, tuy lão mấy lần thất bại trong cuộc chiến đấu với nước Kim, nhưng nói một cách công bằng, người này cũng không phải là tài trí bình thường, lão dụng binh vững vàng, tính cách cương trực, tài

năng là có. Mà Lâm Hoàng phủ là thủ đô chính trị của nước Liêu, thành cao ao sâu, phòng thủ nghiêm mật.

Có thể cũng đã suy xét đến việc thành này không dễ tấn công, A cốt Đả phái Hoàng Nhan Tông Hùng đến chiêu hàng, nhưng cháu trai mà Tiêu Thát lão yêu quý nhất mấy năm trước trong chiến dịch Ninh Giang châu đã chết bởi tay người Nữ Chân, việc chiêu hàng đương nhiên thất bại.

Ý vào thành trì kiên cố, nên Tiêu Thát thực sự là không có cảm giác gấp gáp quá lớn. Bây giờ nước Liêu vẫn là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, lão cho dù đánh không lại Hoàn Nhan A cốt Đả, cũng đã làm tốt việc dựa vào thành trì kiên cố tử thủ mấy tháng chờ viện binh. Mà phía bên A cốt Đả cũng vô cùng rõ ràng, sáng sớm phái Hoàn Nhan Tông Hùng chiêu hàng không đạt được kết quả gì, buổi trưa liền phát động tấn công với Lâm Hoàng phủ. Đến giờ Tân một khắc chiều cùng ngày, đệ đệ cùng cha khác mẹ của A cốt Đả

là Hoàn Nhan Đồ Mâu xung phong đánh lên đầu thành Thượng Kinh.

Đây lại là kết quả chiến tranh mà ai cũng không ngờ tới được, vốn cho rằng kiên thành có thể thủ được mấy tháng, vậy mà chỉ vẹn vẹn trong vòng nửa ngày đã rơi vào tay Hoàn Nhan A cốt Đả. Ngày hôm đó khi ánh trời chiều phủ xuống chiếc áo hoàng hôn, A Cốt Đả và một nhóm đại tướng thủ hạ của ông ta đã tiến vào cửa thành, binh sĩ người Nữ Chân đã muốn tiến quân thần tốc, nhuộm toàn thành trì trong màu khói báo động.

- Cho dù là khai quải, thì cũng có chút quá đáng rồi đấy

Uống cạn chén trà trong tay, Ninh Nghị thở dài, đối với sự tích bình sinh của Hoàn Nhan A cốt Đả trước đây hẳn hiểu không nhiều lắm, tuy quân chủ khai quốc của mỗi triều

mỗi thời đại phần lớn đều có chút công tích hoặc hành vi lợi hại không giống người, nhưng lúc này khi nghe Tần lão kể lại, vẫn cảm thấy có gì đó rung động khôn kể. Người của thời đại này cừu thị nước Liêu, bởi vậy vẫn xem như là thân cận với nước Kim. Khi nói ra thì phần lớn đều coi Hoàn Nhan A cốt Đả là kiêu hùng ngoại tộc thể gian hiểm có, Ninh Nghị cũng có đôi phần thán phục đối với chuyện của ông ta. Tuy nhiên, những gì lúc này Tần lão nói, lại không hoàn toàn là chuyện vui.

- Khai quải?

- Có nghĩa là ăn gian.

- À, à, cũng đúng là như thế.

Tần lão gật đầu cười cười, nhưng rất nhanh ánh mắt cũng là có vài phần buồn bã:

- Anh hùng kiêu hùng, bất luận như thế nào, thì Hoàn Nhan A cốt Đả này chính xác là

một nhân kiệt đương thế, việc dụng binh của ông ta đối với nước Liêu chi là chuyện sớm muộn, là chuyện không ngoài dự tính. Lúc này nếu động thủ, chắc hẳn cũng đã ký điều ước với triều Võ chúng ta rồi. Chỉ đợi triều ta dẫn quân mười sáu châu Yến Vân thôi

Ông thở dài, Ninh Nghị nhìn ông sau đó suy nghĩ rồi nhắc ấm trà lên châm trà:

- Xem ra đúng là như vậy rồi, ban đầu thấy nước Liêu phát triển an toàn nên liên Kim kháng Liêu, đuổi hổ nuốt sói, là định kế của Tần lão ngài phải không?

- Không tính là định kế gì.

Lão nhân lắc lắc đầu, thở dài:

- Chi là bị ép đến chân tường, nên phải nghĩ ra một vài mánh khéo mà thôi. Kim thượng cũng có ý tưởng đối với việc thu phục Yến Vân, ban đầu muốn liên hợp cũng không chi có người Nữ Chân, lúc đó người Nữ Chân vẫn còn nhìn không thấy ngày thoát khỏi khó khăn cơ. Ban đầu ta đến mắng một trận, nên phải chịu oan ức vì người, cũng từ đó mà ta đã cáo lão. Mấy năm nay thời cục đã thay đổi, đối với kế hoạch của ta năm đó đã không còn phù hợp nữa, chi là bọn họ cuối cùng đã nắm chắc và ngày này cuối cùng vẫn đã đến

Từ mấy tháng trước, lão nhân vẫn luôn trầm mặc đối với chuyện này, không đàm luận những vấn đề liên quan đến thời cuộc. Cho đến hôm nay, cuối cùng mới có thể mở miệng nói, ông ta vì Kim Liêu thế lực ngang nhau, việc chính thức khai chiến đã đợi tám năm, lúc này nói ra, cảm giác như trút được gánh nặng hiển nhiên là có, nhưng lại không thấy được sự vui vẻ. Ông xưa nay hải hước hiền lành, nhưng trong cách nói năng, luôn có ma lực và sự uy nghiêm trong đó. Nhưng vào lúc này, nhìn mái tóc ông đã ngả bạc, sự uy nghiêm cũng đã không còn nữa, chỉ còn lại nét hiền lành và chút mệt mỏi mà thôi. Sự ẩn nhẫn của ông trong tám năm nay, nhìn như bình thản, trên thực tế trong lòng vẫn gánh trọng trách nặng nề, cuộc sống trôi qua khó khăn khi nhìn đại cục đang đổi dời.

Lúc này trong sân yên tĩnh, những phiến lá nhẹ nhàng đưa theo gió, Ninh Nghị đôi phần cảm nhận được tâm tình của lão nhân, hẳn hơi có chút cảm khái. Lịch sử lúc này khác hẳn với những gì ngày sau hẳn biết, nhưng bất luận ra sao, làm người tham dự, lão nhân đã dùng toàn lực vào trong đó, hơn nữa đã làm ra thành tích của mình. Ninh Nghị cầm lấy

chén trà nhấp một ngụm, cũng hiểu rằng hiện tại không cần mình phải nói gì cả. Lão nhân suy nghĩ một hồi, rồi cười rộ lên.

- vẫn là câu nói đó, Lập Hằng muốn đi kinh thành gây dựng sự nghiệp không?

Ngày thường Khang Hiền thường hỏi hẳn có muốn làm quan hay không, Tần lão chỉ ở bên cạnh xem, đến lúc này, lại hỏi hẳn câu này, Ninh Nghị lắc đầu:

- Hài, lão nhân ngài tiền đồ không rõ, không muốn lẫn lộn với lão đâu.

- Mượn cố

Ninh Nghị làm động tác chọc cười, Tần lão cũng thuận miệng chỉ ra:

- Kỳ thật từ mấy năm trước, nhìn hai nước Kim Liêu tranh chấp ngày một kịch liệt, trong lòng ta chỉ có vui mừng, nhưng mấy năm nay, càng nhìn bọn họ đánh tới đánh lui, lòng ta càng thấy bất an, đạo lý trong đó, Lập Hằng ngươi hẳn là biết rõ.

- Nhược quốc không ngoại giao?

Lão nhân ngẩn người, sau đó gật đầu:

- Lập Hằng quả nhiên hiểu mấy điều này, một lời là trúng, nhược quốc không ngoại giao mà hơn hai ngàn người của Hoàn Nhan A cốt Đả khởi binh, chống lại người Kim với trăm vạn hùng binh, Xuất Hà điểm, Hoàng Long phủ, Hộ Bộ Đạt Cương, hết trận nọ đến trận kia, người của triều ta nghe xong thì nói là người này quả nhiên là anh hùng hiếm có, nói người Liêu khí số đã tận. Nhưng hôm nay mỗi khi chúng ta có xung đột với người Liêu ở biên quan, hẳn là binh bại như núi, Hộ Bộ Đạt Cương hai vạn phá bảy mươi vạn, Nữ Chân mất vạn bất khả địch, không thể tưởng tượng nổi mà. Nhưng nếu bảy mươi vạn quân Liêu tấn công

triều Võ ta, thì ai có thể chống lại? Lý Cương, Đồng Quán, Chủng Sư Đạo?... Đám Kim binh này, sau khi phạt Liêu sẽ lại phạt ai đây? Lập Hằng à, ta luôn cảm

thấy, những gì ta nghĩ lúc đầu, không phải là cứu triều Võ, kỳ thực là đang đẩy triều ta vào hố lửa đấy

- Ngài lo lắng quá rồi.

Ninh Nghị nhìn ông một cái:

- Người nước Kim không đủ, tạm thời mà nói đó là nhược điểm, chỉ cần con người chịu hăng hái, nắm chuẩn cơ hội, thì triều Võ còn có thể cứu.

- Sợ là có một ngày quân Kim xuôi nam, kết quả không kịp xả hơi thì phải làm sao?

- Điều đó cũng là nên mất nước rồi. Lão nhân gia, một mình ngài muốn làm bao nhiêu việc?

- Cuối cùng là làm một việc là một việc.

- Ngài cũng quá tự đại rồi.

- Ha ha.

Hai người trong lúc nhất thời đều cười rộ lên. Một lát sau, Ninh Nghị giờ chén trà lên

- Tần lão, lời vô nghĩa không cần nói, tại hạ hiểu rõ ý của ngài, kinh thành, nếu có cơ hội tại hạ sẽ đi, tới lúc đó nếu có việc có thể làm, vẫn mong Tần lão quan tâm một chút. Bây giờ chỉ hi vọng đến lúc đó sẽ không quá chấp nhất, ha ha ha

Nói một cách công bằng, Ninh Nghị có đôi phần khâm phục với những việc mà lão nhân trước mặt này đã làm. Hắn cũng không có ý định xuất sĩ làm quan, cũng không cảm thấy tương lai nếu tình thế chuyển biến đột ngột thì mình có thể ngăn cơn sóng gió, dù sao sức người có hạn, vậy đương nhiên cũng không sao cả, bởi vậy trong lời nói cũng không

cần thiết phải bịt cả lối đi.

Thời gian hai người quen nhau cũng đã hai năm, trong khoảng đó đã nói không ít chuyện, cũng hiểu đôi phần về tính cách của nhau, chỉ là đối với câu nói cuối cùng đó, Tần Tự Nguyên nhất thời cũng không thông lắm. Chỉ có đến vài năm sau, người thực sự nhận thức về Ninh Nghị, mới đại khái hiểu được, một khi thật sự quyết định muốn làm tốt chuyện gì đó, thì hắn sẽ giải quyết triệt để vấn đề đó đến mức độ nào.

Đó là một khái niệm mà cả một thời đại không mấy ai dám nghĩ.

Đương nhiên, lúc này vẫn là đầu hạ nhẹ nhàng, chuyện đã hẹn với thê tử không thể vứt đó. Hai người sau đó nói một hồi về thế cục Kim Liêu, rồi lại qua mấy ngày Tô Đàm Nhi sắp xếp xong tất cả, Ninh Nghị và Vân Trúc, cầm Nhi lưu luyến chi tay, cả nhà ngồi thuyền lớn, dọc sông Trường Giang theo hướng đông, chạy về Dương Châu.

Tháng năm, tin tức Kim Liêu khai chiến đã truyền khắp đại giang nam bắc.

Cuối tháng năm, Tần Tự Nguyên phục khởi, trực tiếp thăng làm Thượng Thư Hữu Phó Xạ kiêm Đồng Trung Thư Môn Hạ Bình Chương Sự, ngoài ra còn được ban tặng vô số. Lý do khởi phục vẫn chưa cáo rõ với thiên hạ, nhưng vô hình trung cũng đã khẳng định tính chân thật của lời đồn đại năm ngoái, danh vọng triều đình, không gì có thể so sánh.

Bánh xe lăn lăn, lịch sử ba nước Kim, Liêu, Võ tiến vào một trang mới.

Cùng lúc đó, trên thảo nguyên tây bắc nước Liêu, một bộ lạc tên là Khất Nhan đã giương cao ngọn cờ phản Liêu, hơn nữa nam chinh bắc thảo trên thảo nguyên, tốc độ như châu chấu nhanh chóng mở rộng lực lượng. Bọn họ như luồng khí xoáy ẩn mình trong góc nào đó mà người ta không thể dự liệu được, chờ đợi lực lượng kế tiếp, cuối cùng bành trướng thành cơn lốc bão xé rách tầm nhìn của mọi người

Mùa hạ, giữa bầu trời bao la xanh thẳm điểm xuyết những đám mây trắng trắng, Giang Ninh nhiệt độ dễ chịu, trong ngoài thành khắp nơi nhàn nhã. Trong cái nắng ngày hè rực rỡ, từng con đường, từng đình viện bóng cây thả mình, chim sà cánh trên những con thuyền hoa giữa lòng sông, trong tầu lầu, trà tứ vang lên

thanh điệu thuyết thư, đàn hát của những nghệ nhân, hương trà tươi mát và tiếng nói chuyện của những người bạn tốt hội tụ hòa lẫn vào nhau, hóa thành một phần tô điểm cho bức tranh vào hạ này.

Thời gian là buổi chiều, trong một khu viện nằm ở phía tây kinh thành tỏa hương trà đang nấu. Cây ngô đồng ngả bóng phủ lên một lớp loang lổ trên những quân cờ trắng đen nằm trên bàn cờ, cũng trong đình viện như thế, thanh âm của thiếu niên vang vọng.

- Mạnh Tử hữu vân, vực dân bất dĩ phong cương chi giới, cổ quốc bất dĩ sơn khê chi hiểm, uy thiên hạ bất dĩ binh cách chi lợi. Đắc đạo giả đa trợ, thất đạo giả quả trợ. Thánh nhân đã nói, cổ là chí lý, nhưng từ xưa đến nay, nhất thời người được nhiều người giúp

đờ, lại chưa chắc là người có đạo nghĩa, còn kẻ không có đạo đạo, ít được giúp đờ lại luôn coi mình là người có đạo nghĩa, đến tốt cùng cái gì mới gọi là đại đạo Khổng Tử có nói, hương nguyên, đức chi tặc dã (kẻ giả dạng thật thà chất phác để lừa bịp, là kẻ đạo đức bại hoại), từ câu này là có thể biết

() Dân chúng không phải dựa vào việc phong tỏa tuyến biên cảnh là có thể hạn chế, quốc gia không phải dựa vào núi sông hiểm trở là có thể bảo vệ, dương uy với thiên hạ cũng không phải dựa vào binh khí lợi hại là có thể làm được. Người có đạo nghĩa thì có được nhiều người giúp đờ, người không có đạo nghĩa thì ít được giúp đờ.

Thiếu niên dáng người không cao, khuôn mặt trông còn nét trẻ con, tuổi khoảng mười một mười hai tuổi, chỉ có điều toàn thân áo dài màu trắng, trên đầu vấn khăn, thoát nhìn trông giống như một người lớn đã thành thực. Trên thực tế thời này con cái nhà người ta khi độ mười một mười hai chưa thấy được nhiều sự đời, vẫn luôn búi tóc hai sừng, cũng chính là phân tóc thành hai bên, nhìn giống như cái sừng nên cổ gọi là Tổng giác - Tóc để

chôm, trong kinh thi cũng có câu Tổng giác chi yển, ngôn tiếu yển yển (Nhớ cuộc vui thời thơ ấu, tình thông dong trong tiếng nói cười).

Nhưng những chuyện này, vốn cũng có những khác biệt. Thiếu niên thời này thường khoảng mười lăm hai mươi tuổi là quan lễ, thể hiện đã là người lớn. Nhưng nếu là nhà nông, thường thường mười ba mười bốn tuổi đã thành thân sinh con cũng có, rất nhiều người trước mười lăm tuổi cũng đã gánh vác trách nhiệm gia đình. Nếu là con cái thành thị, sau khi học vỡ lòng, hiểu biết nhiều hơn một chút, bèn thường tự coi là văn sĩ, lúc này trong xã hội văn phòng tràn trề, một số trẻ con thiếu niên có thể làm được một hai bài thơ thì thường mặc Nho y vấn khăn chút đầu, trông như tiểu Đại nhân tinh thần phần chấn, chỉ cần ăn mặc đơn giản một chút thì cũng không có ai đi nói gì. Ví dụ như thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi miệng lúc nào cũng đầy văn từ, chỉ điểm giang sơn, cùng nhau dạo chốn lầu xanh, đó cũng không phải là chuyện thần kỳ gì.

195. Q.3 - Chương 197: Hạt Giống

Lúc này thiếu niên nói chuyện trong đình viện chính là Chu Quân Võ một trong những đệ tử của Ninh Nghị, cậu trước đây vẫn mang một bộ dáng trẻ con hoạt bát, chỉ thời gian một năm trở lại đây, đã lộ ra vẻ thành thực rất nhiều. Đương nhiên, đứa trẻ mười một mười hai tuổi, thành thực hơn nữa cũng có hạn, nhưng chủ yếu là trong lòng có cách nghĩ riêng, không còn sống những ngày chơi đùa như trước đây nữa, và cũng tự giác là mình đã “trưởng thành”. Bộ dạng vốn thanh tú, lúc này mang vẻ tiểu thư sinh cũng hiện lên mấy phần anh khí.

Lúc này cậu đứng ở đó nói chuyện, vừa nói vừa suy nghĩ, sắp xếp lời nói, đương nhiên là để trả lời vấn đề của trưởng bối trong sân. Trong bóng râm, Tần Tự Nguyên và Khang Hiến vừa đánh xong ván cờ, thuận miệng hỏi mấy câu, cậu liền làm một bài luận thuật về “Đại đạo chi biện” (biện giải về đạo lý đúng đắn). Một bên sân, cũng có một thiếu nữ ngồi trên ghế đẩu nhìn cảnh tượng này, thiếu nữ tuổi không lớn, trên đầu vấn chải tóc song nha kế, trên người mặc váy áo mùa hè màu trắng phấn, làm tôn lên vòng eo thon nhỏ và đôi chân xinh xắn đi đôi giày thêu màu vàng nhạt, hai tay nâng chống cằm, ngồi đó mỉm cười nhìn. Trên

tay một chiếc quạt tròn, do thời tiết không nóng lắm, cô chỉ thỉnh thoảng phẩy phẩy chiếc bếp lò bên cạnh đang đun ấm trà nóng hổi. Đây đương nhiên là tiểu quận chúa Chu Bội rồi.

Ninh Nghị rời khỏi Giang Ninh đã được mấy ngày. Điều này đối với tiểu tỷ đệ tuy vẫn còn đang treo cái danh của thư viện Dự Sơn, nhưng trên cơ bản là đã thoát khỏi việc học tập bên đó, giống như trước kia, nghiệp học của họ trên cơ bản vẫn do Khang Hiền nắm giữ toàn cục, đương nhiên cũng có phu tử khác trong Vương phủ hoặc Phò mã phủ làm giáo thụ. Chu Bội còn chưa cập kê, nhưng dù sao tuổi cũng đã “lớn” rồi, đối với tiến độ học tập của nàng, chỉ tùy vào sở thích của nàng thôi, yêu cầu cũng không nghiêm khắc, nhưng vẫn có những yêu cầu tương đương với tiểu Quân Võ.

Đương nhiên, tuy thường bị các tỷ tỷ cường thế ức hiếp, nhưng Chu Quân Võ vẫn là người thông minh, bài vở cũng không coi là đứng đầu nhưng năng lực cũng thuộc loại bậc trung, không đến nỗi quá tệ.

“Đại đạo chi biến” là một đề mục tương đương với Vạn Tinh Đường Uyển, đề mục này không phải do Tần Tự Nguyên và Khang Hiền ra đề, mà là dựa vào mấy câu nói mà Khang Hiền nói, sau đó lưu loát thể hiện lại, khiến cho hai lão nhân nghe xong, cũng nhìn nhau cười.

- Sắc màu rực rỡ.

Một người nói.

- Tuy lớn nhưng dùng không thích hợp.

Một người khác lại bình luận như thế.

Đánh giá tuy không được coi là tốt lắm, nhưng là một đề mục dùng để khảo nghiệm năng lực tự suy nghĩ của thiếu niên, xem như đã qua quan. Tiểu Quân Võ cũng biết tính cách của hai gia gia, nên chỉ vuốt tai cười hì hì. Kỳ thực sau khi sư phụ đi Tô Hàng, gia gia của Tần gia cũng sắp sửa khởi hành lên kinh rồi, hôm nay tới đây, nhìn thấy một số đồ đạc đã được đóng gói cẩn thận. Phò mã gia gia mấy ngày nay đến đánh cờ, đại để cũng là chuẩn bị để tiễn biệt.

- Sau khi sư phụ người rời đi, sẽ chuyển sang học tập với mấy phu tử trong Vương phủ, chỉ sợ là tiến độ có khác với khi ở thư viện Dự Sơn, nhưng bài vở vẫn phải bắt kịp, nghe hiểu chưa? Tần Tự Nguyên cười nói.

- Nghe hiểu rồi ạ.

Chu Quân Võ hành lễ, cũng cười rộ lên,

- Kỳ thật, mấy người Trương phu tử đã kiểm tra qua tiến độ của học sinh rồi, cũng là nói tiếp về bài học mới, còn nói lại bài cũ một lượt. Chỉ có điều cho dù là bài mới, nhưng khi mấy vị phu tử nói, học sinh cũng cảm thấy đã biết rất nhiều. Trước đây khi sư phụ giảng bài, luôn nói phong phú những thứ không liên quan, nhưng bây giờ nghĩ lại, thường thì khi thầy giảng bài cũ cũng đã nói luôn cả bài mới, cho nên rất nhiều thứ vẫn chưa học đến, nhưng khi các vị phu tử giảng đến, luôn cảm thấy rất quen thuộc, cũng rất dễ hiểu.

Chỉ là hì hì, hơi buồn tẻ một chút.

Vừa nói như vậy, hai vị lão nhân nhìn nhau cười, sau đó liền nghiêm mặt lại. Khang Hiền nói:

- Không được tự mãn, mấy người Trương phu tử cũng là đương kim Đại Nho, kiến thức rất sâu rộng. Phương pháp dạy học của mỗi người khác nhau, người tuy cảm thấy hiểu được một chút, nhưng vẫn chưa có thể học được đến chân lý học vấn của Trương phu tử.

Những lời những câu họ nói tuy nghe đã hiểu, nhưng càng như vậy, thì càng phải suy nghĩ tinh tế.

Quân Võ kính cẩn gật đầu:

- Vâng ạ, khi sư phụ đi, cũng đã nói qua như vậy. Thầy nói, mỗi một sư phụ đều có bản lĩnh riêng của mình. Thân là học sinh, nên học hỏi suy nghĩ, những thứ tốt đều phải học, về phần tốt như thế nào, thì phải từ từ nghiệm chứng trong thực tiễn về sau. Tư tưởng sinh động như thế nào đều có thể, chỉ là không được ngạo mạn.

- Một sư phụ giống như Lập Hằng, thật sự là cũng khó tìm được Tần Tự Nguyên bật cười, Khang Hiền tức giận lắc đầu, Chu Quân Võ thật sự đã mang lại cho vị sư phụ này một chút tự hào. Tiểu quận chúa chống

cầm ở một bên cũng cười rộ lên, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng, giống như đang nghĩ gì đó. Tiếp theo đó Trần Tự Nguyên lại kiểm tra một chút khả năng nắm bắt Tứ Thư của Quân Võ, lại cùng Khang Hiền tán gẫu một chút, ngâm một bình trà, khi chuẩn bị sắp bàn cờ mới, lại nói đến chuyện của Ninh Nghị.

Đoạn tiếp theo bị ẩn nhé :)

- Trước khi Lập Hằng rời Giang Ninh, ta đã nói chuyện lên kinh thành với cậu ta, chỉ có điều trong lòng Lập Hằng dường như có chút băn khoăn. Những suy nghĩ trong lòng cậu ta, kỳ thật luôn khiến người ta khó nắm bắt, trước đây hẳn chỉ nói chuyện làm việc, không bàn đến việc cứu quốc tế dân, theo ta, xem ra trong lòng hẳn cũng có những băn khoăn với đại đạo kia, bởi vậy mới hết sức thận trọng.

Khang Hiền gật gật đầu:

- Hẳn làm việc rất có biện pháp. Chỉ là trước đây cũng có thể nhìn ra, đối với quan trường thế tục, luôn có chút không cho là đúng. Nếu hẳn có thể nghĩ thông mà ra giúp ông, ở kinh thành những việc ông làm lực cản cũng bớt đi một ít.

Tần Tự Nguyên khẽ lắc đầu:

- Lập Hằng làm việc, luôn luôn trầm ổn, chỉ có điều nhìn phong cách của hẳn, mục tiêu lại thường cấp tiến đến cùng, nhưng bản thân hẳn có năng lực như vậy, chỉ sợ trong lòng hẳn cũng hiểu rõ. Khi rời đi hẳn từng nói với ta, nếu thật sự phải ra ngoài làm việc, ngay cả bản thân hẳn cũng không phải đó là chuyện tốt hay chuyện xấu. Giống như những gì gần đây ta đang nghĩ, liên Kim kháng Liêu, cuối cùng rốt cuộc sẽ là kết quả ra sao, ta cũng không biết, nước Kim đã lớn, ai biết liệu có thể lại là một nước Liêu khác hay không.

Có đôi khi, có lòng tốt, nhưng chưa chắc đã làm được ra chuyện tốt.

- Chỉ ít đã có cơ hội, hai nước Kim Liêu đánh nhau, chúng ta chỉ cần nắm được cơ hội, đánh thắng mấy trận, là có thể thu phục núi sông. Nhưng nếu trong cơ hội như vậy vẫn không thể đánh thắng, thì đó cũng không đến mức là chuyện của riêng ông.

- Nếu là như vậy ... Quốc gia cũng nên vong rồi Tần Tự Nguyên cau mày, nhớ tới những lời này. Kỳ thật nếu như do một tiểu dân bình thường nói ra, lời này thực sự có chút đại nghịch bất đạo, nhưng ở đây đương nhiên không ngại. Khang Hiền cũng nhún mày. Tần Tự Nguyên hạ giọng:

- Kỳ thật à, ta cảm thấy Lập Hằng băn khoăn chỗ này.

- Sao?

- Những suy nghĩ trong lòng hẳn, luôn giống như phong cách làm việc của hẳn, đơn đơn giản giản. Hôm đó ta nghe hẳn nói ra câu này, nhìn như vui đùa nhưng thực tế thì chưa chắc. Có lẽ theo cách nhìn của hẳn, triều ta suy yếu đã lâu, nếu thực sự có ngày đó, có cơ hội này mà không thể nắm bắt, thì quốc gia này. thật là nên vong rồi

- Há có thể như thế ...

- Cơ hội thì đã có, lần này đi Biện Kinh, ta sẽ phối hợp với Lý Tương, do người này chinh đồn quân vụ, nhưng có thể làm tốt hay không, e là vẫn đầy rẫy khó khăn. Hài, từ xưa tới nay, chuyện thiên hạ, chỉ là những thay đổi nhỏ nhỏ cũng có vô số khó khăn, nên những kẻ muốn cải cách lớn thì khó khăn trùng trùng, khó có chỗ về. Hẳn nói “Lão nhân gia ngài tiền đồ không rõ, tại hạ không muốn lẫn lộn theo ngài đâu”. Ha ha, tuy là nói đùa, nhưng những chuyện này, Lập Hằng e là cũng nghĩ rất rõ, hẳn có kiến giải này, e là đối với việc làm như thế nào, nắm bắt cơ hội này ra sao, khó khăn trong đó, chắc hẳn đã nghĩ qua rồi. Hẳn có lẽ là nghĩ đến quá khó khăn, tâm có thành kiến, bởi vậy mà chùn bước. Theo ta nghĩ, đây mới là lý do mà hẳn luôn từ chối.

- Khó khăn dù sao cũng phải có người đi làm.

- Sự tình càng kịch liệt thì biến cách càng nhiều, càng khó biết được kết quả về sau, Lập Hằng chỉ sợ là cảm thấy phong cách làm việc của mình quá kịch liệt, chung quy cũng là chưa từng tiến vào chính đàn, chỉ bằng tưởng tượng, sợ mình ngày sau quá chấp nhất, bởi vậy mới có suy nghĩ ẩn cư. Mấy ngày nay xem ra ta cũng chỉ có lý do này mà thôi.

- Hải, chưa từng làm, đã tự cho là hiểu biết, có phải là quá tự đại hay không? Khang Hiền cười nói.

- Nếu là người ngoài ta cũng sẽ nói như vậy, hơn hai mươi tuổi đầu, cho dù tự coi mình là người cao siêu, dự đoán tương lai, cũng chẳng qua cho rằng mình có thể làm một Tri huyện Tri phủ. Nhưng con người Lập Hằng này, ta cũng khó nói, chỉ là mấy chuyện ở Giang Ninh, hành sự lão luyện, trong thế hệ trẻ tuổi, ta cũng xem như ít thấy trong đời, trời sinh hẳn có thể nhìn thấy suy nghĩ của người khác, và có thể không chế nó trong tay, lấy đó mà đạt được mục đích. Người này nếu ở trong loạn thế, tất sẽ là anh hùng, nhưng hẳn vừa có nhận thức vừa có tiết chế với chính năng lực của mình, đó mới chính là chỗ khiến ta tán thưởng. Giống như lần này ta động viên hẳn vào kinh, trong lòng hẳn chưa chắc đã gạt bỏ, nhưng một mặt có nhận thức đối với những khó khăn trong tương lai, mặt khác có nhận thức với chính cách làm của mình, bởi vì sợ làm hỏng chuyện nên đã có những kiềm chế. Điều này đối với ta mà nói, đó không phải là nao núng, mà chỉ là càng làm cho ta thêm thưởng thức hẳn.

Lão nhân lại cười nói:

- Tuy nhiên, hẳn có xuất thế hay không cũng không phải là điều mà ta lo lắng, có được năng lực này, sớm muộn hẳn cũng sẽ xuất thôi, trước mắt cứ chờ để hẳn suy nghĩ rõ ràng mọi thứ đi.

Hai người nói chuyện như vậy, nhưng vẫn không tránh mặt Chu Quân Võ đang đứng ở gần mình. Dù sao cậu ta cũng khác với những đệ tử bình thường, nếu là đệ tử bình thường thì tôn sư trọng đạo chính là chuyện quan trọng nhất, hai người ắt sẽ không đàm luận về sư phụ cậu ta ở ngay trước mặt thế này, nhưng Quân Võ lại là Tiểu vương gia của phủ Khang vương. Mặc dù Võ triều quản lý rất nghiêm về chuyện trọng đạo tôn sư, nhưng với một phương diện khác, Chu Quân Võ còn là đệ tử của Khang Hiền. Trên danh nghĩa, thế tử của Khang Hiền là Thành Quốc công chúa đang có nhiều sản nghiệp của hoàng gia trong tay, hai người tuy đã có con cháu riêng, nhưng trong tương lai nếu muốn truyền sản nghiệp này cho chúng, họ cũng phải được cấp trên ưng thuận, thành ra hiện tại Quân Võ mới được bồi dưỡng như một kẻ quản lý. Dù sao Ninh Nghị cũng là kẻ khó lòng nắm bắt, nếu thực sự tương lai có chuyện gì xảy ra, những đánh giá lúc này của hai người sẽ trở thành những thứ tham khảo có giá trị cho Quân Võ.

Đương nhiên cũng vì đây là đánh giá chính diện, nên hai người mới có thể nói trước mặt cậu ta. Lúc hai người đàm luận, Quân Võ cau mày, biểu tình có phần do dự, đợi hai người nói xong cậu mới nở nụ cười. Tần Tự Nguyên mỉm cười nhìn cậu ta:

- Quân Võ mới vừa biện luận về “Đại đạo chi biện”, trong ấy chắc cũng có một chút quan điểm của Lập Hằng đó nhỉ? Quân Võ do dự một thoáng, sau đó mới gạt đầu, nói:

- Sư phụ trước đây đã từng, nhưng mà ... Trước đoạn này, dường như sư phụ có điều gì đó muốn nói lại thôi đấy.

- Ha ha, sư phụ cháu sợ là nói quá quyết liệt sẽ dọa đến các cháu đó. Người này ư, có khi lại nói dùng xong mà thấy tốt thì mới là đạo lý, nói cũng như không vậy. Nhưng mà Quân Võ này, ta cảm thấy cháu theo Lập Hằng thì thứ học được nhiều nhất không phải là thơ văn câu chữ tứ thư ngũ kinh, mà là nhìn nhận sự việc như thế nào. Cháu cảm thấy rất nhiều thứ mà mấy vị Trương phu tử kia dạy đều trở nên dễ hiểu hơn, đó tất nhiên cũng là vì Lập Hằng từng đề cập đến, nhưng chủ yếu là vì cháu càng biết suy nghĩ hơn.

Quân Võ gạt đầu một cái thật mạnh.

- Nhưng học cách suy nghĩ quá sớm chưa chắc đã tốt.

Tần Tự Nguyên mỉm cười:

- Thật ra người đọc sách, biết chữ nhận chữ cuối cùng là để tăng kiến thức của mình lên, sau đó mới học cách suy nghĩ. Chỉ cần thật sự học được cách tư duy, sau học thứ khác đều sẽ suy một ra ba. Sư phụ của cháu kia vẫn luôn dạy cho các cháu nhanh chóng học được cách suy nghĩ, cho nên cậu ta mới kể chuyện rồi dẫn dắt cho các cháu tự động não suy nghĩ, như vậy các cháu sẽ học nhanh hơn rất nhiều. Nhưng giờ các cháu tuổi còn quá nhỏ, lại chưa từng trải mấy, nghĩ quá nhiều kỳ thật sẽ mất đi tính công bằng, cuối cùng sợ là sẽ chẳng coi ai ra gì, cảm thấy Trương phu tử không so được với thầy Ninh, rồi sẽ cảm thấy lời của Trương phu tử chẳng có mấy đạo lý, thậm chí có thể còn cảm thấy văn chương của cổ thánh tiên hiền là có sai lầm ... Cháu có ý nghĩ của chính mình là sẽ bắt đầu không coi ai ra gì, tự cao tự đại! Quân Võ, những điều này cháu phải nhớ kỹ lấy.

Với đám tiểu bối, Tần Tự Nguyên luôn luôn nhân hậu hòa ái, vừa rồi Khang Hiền nói biện luận của Quân Võ “Tuy lớn nhưng dùng không thích hợp”, ông cụ cũng chỉ nói là “Sắc màu rực rỡ”, nhưng lúc này khi nói xong thì ông lại trở nên nghiêm túc hẳn, đến cuối thậm chí còn nghiêm khắc hơn. Quân Võ cũng nghiêm túc ngồi thẳng người nghe dạy bảo.

Một lát sau, vẻ mặt Tần Tự Nguyên mới hòa hoãn lại.

- Sở dĩ thầy dạy đệ tử, lúc đầu chỉ là để các cháu nhớ rõ, đợi đến khi các cháu đủ tuổi và có thể chân chính gặp gỡ một vài chuyện rồi mới để các cháu tự suy nghĩ, như vậy nền móng của các cháu sẽ vững chắc hơn rất nhiều. Đương nhiên ta không có nói là sư phụ của cháu dạy sai, chỉ cần xem hấn dẫn dò cháu mọi chuyện là biết hấn rất coi trọng chuyện này. Hấn có kiểm soát là vì cháu vẫn còn là một đứa trẻ. Tần gia gia sắp lên kinh rồi, nên lần này lại dẫn dò cháu về chuyện này một phen, biết suy nghĩ là tốt, nhưng như lời sư phụ cháu có nói đó, phải tránh ngạo mạn, nếu cháu thấy lời của người khác không đúng, cho dù cảm thấy nó cũ kỹ hủ bại thì cũng phải dụng tâm mà nhớ, chỉ cần nhớ kỹ thì sau này lớn rồi cháu có thể kiểm chứng từng thứ một, cũng sẽ phát hiện ra tại sao bọn họ lại nghĩ như vậy, sẽ nhận ra đạo lý bên trong. Làm như vậy, cháu nhất định phát hiện được lợi ích của nó.

Thiếu niên hành lễ với vẻ mặt rất nghiêm túc:

- Quân Võ đã nhớ kỹ rồi ạ!

- Thế là tốt.

Tần Tự Nguyên cười,

- Nhưng những thứ lúc trước cháu học cùng Lập Hằng, mặc dù cũng là học tứ thư ngũ kinh, nhưng cái chính không phải là những thứ kia, tóm lại truy nguyên chi học kia Quân Võ có cảm thấy hữu dụng không? Nay cũng nên đưa ra kiến giải chứ nhỉ.

- Hữu dụng, hữu dụng ạ! Quân Võ vốn luôn hoạt bát, vừa rồi nhận lấy thử thách lắng nghe lời dạy bảo nên cậu ta có vẻ khá tích cực, nhưng nhắc đến truy nguyên một cái là khuôn mặt cậu bé này như tỏa sáng, gật gầu lấy gật đầu để,

- Truy nguyên chính là, truy nguyên chính là ... Cậu dường như muốn phát triển ra một khái niệm cho người ta nghe, nhưng nhất thời lại chẳng tổ chức được một lời nói có thể khiến người khác kinh ngạc được. Tần Tự Nguyên cười:

- Ồ?

- À, truy nguyên chính là ... sư phụ từng nói một câu về cái lý của sự vật ... À, gốc rễ của truy nguyên chi học chính là can đảm suy đoán.

- Suy đoán?

- Vâng! Quân Võ gật đầu,

- Cho dù là chuyện gì thì cũng có thể suy đoán, đoán nó là thứ gì, sau đó làm ra một cái công thức hoặc lý luận có thể dùng được, nhưng lý luận này cho dù đặt ở chỗ nào trong thiên hạ cũng phải chính xác, chỉ cần một cái không đúng là phải phủ định suy đoán này đi, sau đó tiếp tục suy đoán tiếp ...

- Suy đoán? Tần Tự Nguyên cau mày, cổ lý giải thứ này.

- Dạ, thường thì vẫn dùng biện pháp cân nhắc, nhưng sư phụ nói nhất định phải có trí tưởng tượng. Nếu như có chuyện gì người không hiểu gì cả, nếu muốn hiểu thì đầu tiên là phải suy đoán đã. Ừm, sư phụ từng nói có một số đạo lý cơ bản, ví dụ như ở giữa hai điểm thì có thể vẽ một đường thẳng; đường thẳng có thể kéo dài vô tận ... Quân Võ bắt đầu nói đến những điểm cơ sở về truy nguyên học mà cậu ta học được, trông cậu nhóc này quả đúng là có tư thế của nhà truyền giáo, nghiêm nhiên muốn thông qua lời giải thích về truy nguyên học “rất có đạo lý” kia phổ biến cho Tần gia gia.

196. Q.3 - Chương 198: Đi Chung Đường

Tần đạo tùy vong vi thử hà Chí kim thiên lý lại thông ba.

Nhược vô thủy diện long chu sự Cộng vũ luận công bất giác đa. (1)

Là con kênh nhân tạo dài nhất trên thế giới, Kinh Hàng Đại Vận Hà khởi nguồn từ phía bắc lên Trác Quận, phía nam tới Hàng Châu, xuyên suốt Trường Giang và Hoàng Hà, Trường Giang hướng về phía nam, lấy Trấn Giang làm một đoạn mở đầu của kênh đào, liền gọi là Giang Nam Vận Hà.

Giang Nam giàu có và đông đúc, từ Trấn Giang đi về phía nam, trên cả một đoạn đường thủy, thuyền bè đi đi lại lại, làm cho Giang Nam Vận Hà cũng không phụ với danh xưng một trong những khúc sông tấp nập nhất kênh Kinh Hàng. Khúc sông này nước chảy êm dịu, thế núi ở xung quanh cũng không được tráng lệ như bên bờ Trường Giang, nhấp nhô lên xuống, màu xanh sơn thủy cũng không hẳn sâu đậm, lác đác vài bến tàu cũ nát, thôn xóm nhỏ nhỏ, đồng ruộng, hoặc là vài con đường song song với con sông, trên đường thỉnh thoảng cũng thấy người đi đường, xe bò chạy qua, thuyền bè đi lại trên sông, đích xác gọi cho người ta một cảm giác bình yên vô cùng.

Giang Nam Vành rộng ước chừng hơn hai mươi thước, nhưng nước cũng không hẳn sâu, thông thường chỉ chừng hai mét, hai bên sông có chỗ có chỗ trũng, hình thành nên những bụi lau sậy trùng trùng điệp điệp, gần đó ngư ông chống sào đẩy thuyền qua, các loại thủy điều lên xuống, tiếng kêu cạc cạc cạc làm cho cá trong nước cũng phải nổi lên, trong ánh mặt trời, từng màn từng màn trên mặt nước, vừa yên tĩnh lại vui vẻ, chính là ý cảnh của bức tranh sơn thủy.

Khúc sông này chịu tải thủy vận của cả một vùng Thái Hồ và Trường Giang, cũng chịu tải cuộc sống của các hộ dân sinh sống nhờ sông nước trong gần ngàn dặm, vừa lúc chiều tà, một con thuyền hoa lướt qua trên khúc sông gần Thường Châu, nói là thuyền hoa nhưng trang hoàng không mỹ lệ bằng những con thuyền khác dọc trên sông Tần Hoài, thuyền có hai tầng, so với các thuyền buôn hay thuyền chở khách khác trên con sông này thì trông nó thoải mái hơn nhiều, vừa nhìn đã thấy ắt hẳn phải là người có gia cảnh giàu có mới thuê nổi, lúc này, thuyền lướt đi chậm chậm trên mặt sông, trong ánh mặt trời mùa hạ, có những tiếng nói vọng ra từ lầu hai của con thuyền.

- Mây đen dày đặc, nước lớn dâng cao, chỉ thấy Pháp Hải bay lên trên bầu trời, hét lớn một tiếng: Đại uy Thiên Long, thế tôn địa tạng, Bàn Nhược ma hồng! Áo cà sa trên mình trải rộng ra, đem cả Kim Sơn Tự nâng lên trời Tang! Muốn biết câu chuyện sau đó như thế nào, mời nghe hạ hồi phân giải.

Những âm thanh vọng lại từ trong khoang thuyền nghe như là đang có người kể chuyện, câu chuyện này đang ở chỗ cao trào kịch liệt, đột nhiên vang lên những câu nói này, đám người sững sờ một lúc lâu, liền sau là những tiếng phản đối thay nhau nổi lên.

- Không cần hạ hồi phân giải

- Cô gia Cô gia

- Tỷ phụ, huynh không được như thế.

- Cái tên Pháp Hải cùng với Bạch Tố Trinh làm sao rồi

- Kim Sơn Tự lớn như vậy, làm thế nào bay lên trời cao hử, bay thế nào, bay thế nào Tiếng nói chuyện nam có, nữ có, nhất thời vô cùng hỗn loạn, người kể chuyện đại khái là uống một hớp nước:

- Này, các người cũng thật quá đáng, hôm qua các người cũng đã thấy Kim Sơn Tự rồi, muốn bay lên như thế nào thì bay lên như thế ấy, phải có trí tưởng tượng

- Nhưng mà Đại uy Thiên long, thế tôn địa tạng, Bàn nhược bá ma hồng là phật hiệu gì, cô gia, cô gia, Phật môn không phải như vậy

- Nghe ra rất lợi hại đó, không ngờ nha đầu người cũng biết điều này

- Quyền nhi xem qua kinh Phật, Quyền nhi con nói xem

- Pháp Hải đại sư rất lợi hại.

- Chắc, thôi rồi, Quyên nhi mê trai rồi, ai ra đánh nàng ấy một trận
- Không có đâu, Cô gia.
- Tỷ phu, Phật môn ấy thật sự là thần thông đến vậy không?

- Người tin rồi? Tiếng rầm rì lúu rúu lúu rúu, trên lối đi bên mạn sườn sàn tàu, lại có một nữ nhân, đang dựa vào đó, vẻ mặt thanh thản nhìn xuống dòng nước chảy, nàng mặc chiếc váy màu giữa vàng nhạt với xanh lơ, khoác một chiếc áo khoác màu trắng, tay cầm một chiếc quạt nhỏ, tuổi vẫn còn trẻ, trên đầu còn có búi tóc phu nhân, nét trong sáng của tuổi trẻ hòa với khí chất an nhàn thành thực, khiến cho người ta vừa nhìn đã biết đây đích thị là tiểu thư đã lập gia đình. xem tại ban l.o.n.g. (.).u.s

Người trên thuyền này, hiển nhiên đều là những người Ninh Nghị trên đường đi về phía nam.

Lần đi về Hàng Châu nếu tổ du lịch chiếm một nửa, mặt khác, Tô Đàm Nhi kỳ thật cũng định mở rộng làm ăn ra vùng Hàng Châu, dựa vào sức ảnh hưởng của mình và phụ thân để phân chia trong đại phòng. Sau đó trừ nàng, Ninh Nghị, và ba nha hoàn Thiên Nhi òa, trên đường đi cũng có một trưởng phòng trong nhà có thể tin tưởng được, hai chương quỹ cùng với người nhà của họ, nha hoàn, tiểu nhị, hộ viện, ngoài ra còn có hai huynh đệ họ Tô Văn Định, Tô Văn Phương, cũng đi theo cả đoạn đường, cùng với chị họ Tô Đàm Nhi đã từng có kinh nghiệm đến Hàng Châu rồi.

Cứ như vậy, tổng cộng cũng có trên dưới ba mươi người, Tô Đàm Nhi liền thuê con thuyền hoa hai lầu tương đối thoải mái này. Bọn họ trước đó dừng ở Trấn Giang du ngoạn vài ngày, tất nhiên cũng đi Kim Sơn Tự của Trấn Giang. Kỳ thực Trấn Giang Kim Sơn Tự của bây giờ đã đổi tên hai lần, đầu tiên là đổi thành Long Du Tự, tên trước mắt gọi là Thần Tiêu Ngọc Thanh Vạn Thọ cung, nhưng tên lúc trước tất nhiên vẫn được nhớ tới, lúc mọi người nói tới, Ninh Nghị liền đem truyện Bạch Xà kể ra để dọa người, dùng bản Thanh Xà của Từ Khắc, chuyện còn chưa kể hết, đám người Thiên Nhi đã bị mê hoặc bởi người được Ninh Nghị miêu tả là rất đẹp trai, Pháp Hải, đến cả đám người Văn Định, Văn Phương còn không tránh khỏi suy nghĩ về hai nàng xà yêu quyến rũ.

Xong cơm trưa, ngồi ở bên trên nghe kể chuyện ngoài ba nha hoàn, hai anh em họ, những người trong nhà như trưởng phòng, chương quỹ, ngoài ra còn có tiểu nhị, hộ vệ đi theo như mấy người Đông Trụ, Cảnh Hộ Viện cũng đang đứng ở hành lang lầu hai nghe chuyện. Những ngày du ngoạn ở Trấn Giang này, mọi người đều rõ chủ nhân Cô già tính tình khôi hài hiền hòa, cũng không khắt khe. Tô Đàm Nhi vốn cũng có hứng thú với những câu chuyện này, nhưng khi đám đông tụ tập lại, thấy chật chội, nàng đi xuống lầu một, cũng không lên lại lầu hai, hai lầu của thuyền hoa không cao, có thể nghe rõ được tiếng từ bên trên, nàng đứng đây hóng gió, ngắm cảnh mà vẫn nghe được câu chuyện đến đây.

Nếu là trước kia, mặc dù sau khi thành thân, Tô Đàm Nhi trang điểm như phu nhân, sự thành thực trong làm ăn luôn có, nhưng nếu nói tới khí chất sau khi thành hôn, kỳ thực vẫn có chút gượng gạo, nhưng đến bây giờ, chút gượng gạo đó đã không còn chút gì rồi, lúc này nàng đứng đây, không lên trên, lại nghe thấy trong không khí náo nhiệt đó là cảm giác phu quân đang ngồi giữa được mọi người yêu mến và vinh dự.

Trước khi thành thân, nàng tuyệt đối không nghĩ tới những chuyện như thế này, trong chuyện làm ăn, phải lâu dài, muốn trở thành tâm điểm của mọi người, nàng đều đạt được, nếu như mọi người ngồi lại cùng nhau, nàng cũng có thể nói đắm ba câu khiến người khác chú ý, không để nhạt nhẽo, nhưng để nói hài hước thân mật, thì lại không phải sở trường của nàng. Là một nữ tử, tất phải rụt rè, cần đảm bảo giữ khoảng cách với người khác, dù nàng nhẹ nhàng hòa nhã với người khác, nhưng có khi vẫn bị người ta nói là diễn xuất của Võ Tắc Thiên, những chuyện thế này tất nhiên khó tránh khỏi.

Nếu như nói nàng đã từng có những kỳ vọng gì, thì chỉ là mong phu quân sau khi thành thân không quá thật thà chất phác, biết chào hỏi tạo quan hệ với mọi người, không quá phận mà đắc tội với người khác, thế là đủ rồi. Chưa từng nghĩ tới phu quân mình bất luận trong trường hợp nào cũng có thể điều khiển dễ dàng, tỷ như việc lật bài ngửa với Ninh Nghị cùng Ô Khải Long nàng cũng từng hỏi qua, Ô gia có thể nhanh chóng cam chịu như vậy, e là do trong lúc phu quân nói chuyện, đã quét hết đi sự tự tin của Ô Khải Long, còn trong lúc này, lại có thể làm cho Văn Định Văn Phương bọn họ hòa thuận như những gia đình bình thường khác vậy, bản thân có thể làm hơn người đi trước, nhưng ở với những người cùng nhà, chỉ sợ sẽ không làm được.

Nàng cảm nhận hạnh phúc ở trong đó, trong tiếng cười, một cách tự nhiên, kỳ thực vẫn có vài phần quyền rũ trong đó, giống như Bạch Tố Trinh nhu mì đang yêu trong Thanh Xà vậy.

Dù bên trên ồn ào, nhưng Ninh Nghị cũng đã nói một đoạn, người bên cạnh cũng không thể quán lấy hẳn, khiến hẳn không kể không được, với Thiền Nhi Quyên Nhi Hạnh Nhi mà nói, hẳn dù thân cũng vẫn là chủ nhân, với mấy người Văn Định Văn Phương mà nói, Ninh Nghị dù thân mật, vẫn nhất quán giữ vững khí chất mạnh mẽ, ở mức độ nào đó, Tô Định hay cả Tô lão thái công có thể có cảm giác bị áp bách, những người bên cạnh lại càng đòi Ninh Nghị kể hết chuyện, tuy có vài câu nói giỡn, sau đó mọi người vẫn nóng lòng bàn luận những tình tiết trong truyện, đoán hạ hồi.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Nghị cùng với Tô Văn Định và Tô Văn Phương nói nói cười cười đi trên sàn tàu, thấy Tô Đàn Nhi, Văn Định Văn Phương nói thêm vài câu nữa rồi mới đi. Ninh Nghị cầm một chén trà, nhìn sang phu nhân đang phẩy quạt nhẹ nhàng, cười đi tới, Tô Đàn Nhi cũng cười híp mắt:

- Đáng ghét, thiếp vẫn còn muốn nghe
- Mới vừa rồi lại không nói.
- Bạch Xà kia vì báo ân, thích một nam tử từ nhân gian, căn vặn là tấm lòng chân thật, Pháp Hải hàng yêu trừ ma, âu cũng là bổn phận, tướng công nói xem cuối cùng ai là người có lỗi?
- Nếu ta là Hứa Tiên, người sai tất sẽ là Pháp Hải, nếu ta là Pháp Hải, người sai tất sẽ là Hứa Tiên.
- Hả? Sao lại là Hứa Tiên.
- Nếu ta là Pháp Hải, mà lại còn thành thân rồi, đương nhiên khó chịu với Hứa Tiên, nên chia rẽ bọn họ, còn vì sao lại chia rẽ bọn họ, thì đương nhiên là vì đã thích Bạch Tố Trinh rồi.
- Hi Đàn nhi không nhịn được liền bật cười, sau đó hơi nghiêm mặt lại
- Tướng công đừng đùa như vậy, trong chuyện có phật lý đấy.

Ninh Nghị nhún vai, không cãi lại, lúc này thuyền đi tới chỗ có đám cỏ lau um tùm, chuyển hướng một chút, trong ánh mặt trời, thuyền chuyển hướng làm cho bóng râm trên mạn thuyền cũng chuyển hướng theo, trong ánh mắt, thể núi chập chùng bên bờ sông, cây cối bị gió thổi lay lay, trăm ngàn phiến lá rụng đưa, mấy chú chim cùng lúc bay lên trời cao. Phu thê hai người đứng trong khung cảnh này, Ninh Nghị uống một hớp trà, Đàn Nhi cũng có chút khát, lấy ly từ trong tay Ninh Nghị uống một ngụm, rồi cầm trong tay. Trong khoang thuyền phía sau, đại khái là có hai đứa con nhỏ của chương quỹ từ trong chạy ra, miệng hô to:

- Đại uy Thiên long, thể tôn uhm. la la la la Chắc là không nhớ được hết câu, khiến cho người nào nghe được cũng không khỏi bật cười.

Giang Nam Vận hà tuy là kênh nhân tạo, lòng sông không sâu, nhưng mở đã nhiều năm nay, chất nước kỳ thực là rất tốt, từ trên thuyền nhìn xuống, mặt sông sáng xanh xanh, hai người Tô Văn Định và Tô Văn Phương cũng không rõ là đang nhìn xuống sông nói cười gì ở đầu thuyền, khi nhìn sang bên này thì Ninh Nghị cười nói:

- Sao rồi? Nghĩ ra chưa? Tô Văn Định bĩu môi:
- Tỷ phu, có văn hóa nào.

Ninh Nghị lại càng cười lớn.

Tô Đàn Nhi không biết bọn họ đang nói gì, liền hỏi, nghe lời giải thích của Ninh Nghị, mới biết Tô Văn Định, Tô Văn Phương cứ quán lấy Ninh Nghị đòi kể chuyện, Ninh Nghị tiện nói đến du ngoạn, bơi lội ở sông thì hẳn sẽ nói. Kỳ thực hẳn tuy rằng cũng biết bơi, nhưng sau khi đến đây thì ít có cơ hội xuống nước, nghĩ tới bơi lội thì cũng không ra sao cả, chỉ là Tô Văn Định, Tô Văn Phương tự xưng là thư sinh, tất sẽ không chịu làm những việc không màng tới hình tượng như thế này.

Tô Đàn Nhi nghe xong, cười liếc nhìn Ninh Nghị một cái, rồi nói hẳn cũng có văn hóa. Nàng cúi đầu nhìn xuống nước, kỳ thực nước Giang Nam hà nước sông sâu trung bình hai thước, trước mắt là mùa lũ, cũng

không cao lên được bao nhiêu, xuống đó chắc chắc không chết được. Ninh Nghị cùng nàng nhìn xuống nước, hỏi:

- Nàng có biết bơi không? Tô Đàn Nhi cười cười:

- Biết một chút, lâu rồi không bơi.

- Có cơ hội có thể xuống thử xem sao Ninh Nghị thì thảo tự nói, Tô Đàn Nhi lúc này mới hơi mếu máo, làm ra vẻ tức giận, liếc nhìn hắn một cái:

- Tướng công nói vậy, thiếp xuống đó rồi, bị người ta nhìn thấy, tướng công còn có thể vẻ vang đi tới đâu

- Khụ, tiện thì nói vậy, sau này có thể tự mình xây một cái hồ Hai người vì thế mà cười một trận, Giang Nam vận hà đoạn đường dài gần hai trăm dặm từ Đan Dương tới Vô Tích thẳng tắp một đường, trừ việc vài chỗ có đầm lầy, hầu như hoàn toàn không cần xoay thuyền, đều là theo dòng mà đi. Nhưng sau một lúc, gió nghịch hướng lại nổi lên, Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi nhìn về hướng đông nam, những đám mưa thật dày đã xuất hiện, những đám mây bên cạnh giống như là đang vẽ ra một đường màu đen trên nền trời, bầu trời bên đó, đều bị mây che hết rồi.

Lúc này mọi người trên thuyền cũng đã chú ý tới mưa mây, Tô Đàn Nhi ngược đầu nhìn ra một hồi, Thiên Nhi cũng bưng một cái chậu, từ trong khoang thuyền chạy ra, đến bên Tô Đàn Nhi nói:

- Cô gia, đây không phải là thiên binh thiên tướng xuống bắt Bạch nương nương chứ? Tô Đàn Nhi nắm bả vai nha hoàn, cười nói:

- Có thể đúng đấy.

Lão chủ thuyền lúc này cũng đã đến bên sàn tàu, cau mày nhìn lên đám mây kia, vị lão chủ thuyền này họ Cổ, Ninh Nghị cười nói:

- Cổ thúc, chuyện xem mây thức khí trời này ta cũng biết một chút, xem ra hôm nay sẽ có một trận mưa lớn đấy.

Cũng là vài ngày trước vị chủ thuyền kia dạy ọi người vài bí quyết xem mây thức khí trời, lúc này Ninh Nghị lại lấy ra nói.

Vị lão thuyền chủ cũng cười ha hả:

- Đông gia nói phải, xem thế mây này, đúng là sẽ có một trận mưa lớn sấm to rồi, nhưng mà bên này không sao, đi thuyền trong mưa kiểu này, kỳ thật cũng có cái hay khác.

Tô Đàn Nhi nói:

- Giang Nam hà này sẽ không có sóng lớn chứ?

- Sóng gió có một chút, lớn thì không có, thuyền của chúng ta lớn, đoạn kia của Trường Giang dù cho có sóng gió lớn cũng vẫn đi được, trên biển mới thực sự là sóng gió lớn, bên này núi thấp hơn chút, cũng có gió lớn, nhưng nước không sâu, dù thế nào cũng sẽ không có sóng lớn, có người lại thích đi thuyền du ngoạn khi có gió lớn, nói là có kích thích. À, bên này có bài thơ nói thế nào nhỉ? Bình hà thất bách lý, ốc nhưỡng nhị tam châu.

Tọa hữu hồ sơn thú, hành vô phong lãng ưu. Đó chính là nói Giang Nam hà này đó.

Lão nhân này còn biết ngâm thơ, mọi người nhất thời không khỏi ngạc nhiên, Ninh Nghị cười nói:

- Cổ thúc là người tao nhã. Văn Định, Văn Phương, thử hai người chút, bài thơ này là ai làm? Tô Văn Định nghĩ một lát, Tô Văn Phương thì lại lập tức cười phẩy phẩy tay nói:

- Tỷ phu cũng thật quá khinh thường bọn ta rồi, thơ của Bạch Lạc Nhạc Thiên thời Đường mà.

Bạch Nhạc Thiên, chính là Bạch Cư Dị, Ninh Nghị gật đầu cười:

- Ta nói thật, kỳ thực ta quên rồi.

Hắn nói lời thật lòng, bài thơ này trước giờ chưa nghe qua, những người khác đều cười ha hả, không ai tin.

Lão thuyền chủ sai hai thuyền công giang buồm, tầm nhìn đầu kia, cuồng phong quần vào mây mưa, nhăm bên này mà tới

Chú thích 1: Bài thơ Biện Hà hoài cổ kỳ 2 của Bì Nhật Hưu:

Đều nói Tuy vong bởi chốn này,

Dòng thông nghìn dặm đến ngày nay

Thuyền rồng, đài điện không điều tiếng

Hạ Vũ đem so kém mấy đây

197. Q.3 - Chương 199: Bến Tàu Thường Châu

Mưa to tầm tã, xen lẫn trong mưa bão, chốc chốc lại có tia chớp xẹt qua, tiếng sấm rầm vang, làm vang động thành phố trong đêm tối.

Thường Châu là một thành thị lớn trên tuyến đường thủy của Giang Nam hà, thời Đường, còn từng được phong là Thiên hạ Châu phủ Thập vọng, nhưng ngay cả khi có thể phồn thịnh nhờ đường thủy nhưng cũng không thể so với các thành phố lớn như Biện Kinh, Giang Ninh, Tô Châu, Hàng Châu. Trong màn mưa bão, cả thành thị chỉ có vài ánh đèn mờ, thưa thớt, chỉ khi có ngẫu nhiên có ánh chớp xẹt qua mới thấy được cảnh quan kiến trúc nguy nga trung điệp bao quanh thành phố.

Cơn mưa lớn đến bất chợt vào buổi chiều khiến ọi người trở tay không kịp, tới lúc này, gần bến tàu Thường Châu, vẫn có bóng người hối hả trong mưa. Trên thực tế, tình trạng hỗn loạn thực sự đã kết thúc trong mưa lớn lúc chạng vạng tối, lúc này rất nhiều thuyền bè cập bờ, vội vàng bốc hàng dỡ hàng, cố định lại thuyền, lúc này những người đang hối hả trong mưa lớn, cơ bản đều là những thương hộ không chịu nổi tổn thất khi có việc xảy ra ngoài ý muốn, bỏ nhiều tiền ra mướn những thuyền công không sợ chết, đang mạo hiểm trong mưa khuôn vác ở đây.

Trên bến tàu, mưa gió gào rít, thỉnh thoảng có tia chớp xẹt qua, thì hiện ra vài ba chỗ vẫn còn hoạt động, người ở bên sườn đông của bến tàu là đông nhất, mắt thấy con sóng cuộn cuộn trên mặt sông làm con thuyền nhấp nhô lên xuống, trên một con thuyền hàng gần đó vẫn còn rất nhiều người đang bê đồ lên xuống, trong tiếng mưa tiếng gió, những người này nhìn như những con kiến bị gió thổi đi cũng không vững, lớn tiếng hô. Trong thuyền hàng có ánh sáng của những ngọn đuốc, trong căn phòng thuộc bến tàu cách đó không xa cũng có ánh sáng, bọn họ khi đó, đang tính toán làm sao để đem hết hàng từ trên tàu vào phòng.

Thuyền hàng này thuộc về một nhà đại thương trên đất Giang Chiết, ông chủ họ Lâu, lần này thuyền hàng chở đầy một thuyền hàng hóa xuôi về phía nam, đến gần Thường Châu thì thân thuyền có vấn đề, vừa vạn lại gặp lúc mưa lớn, vội vàng cập bờ. Vốn định cho thuyền đậu ở bến tàu tránh qua cơn mưa lớn rồi nói tiếp, nhưng đến đêm mới phát hiện ra vấn đề ở thân thuyền càng thêm nghiêm trọng, trên thuyền lại có rất nhiều hàng hóa, để tránh có thêm những vấn đề lớn hơn, đành phải mướn công nhân liều mạng, dỡ trước một số hàng, làm giảm trọng lượng của con thuyền.

Đương nhiên, dù trong thời tiết mưa lớn thế này, lại không có đủ ánh sáng, công nhân bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió quạt ngã hoặc rơi xuống nước, nhưng nước sông cũng không sâu, những thuyền công này phân nửa đều biết bơi, lại là mùa hè, có rơi xuống cũng không sao.

Lúc này, khắp trời đất là tiếng gào thét của mưa gió, cách bến tàu không xa, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hàng trăm con thuyền đang lay động hỗn loạn trong mặt nước, thuyền công khuôn đồ vào trong căn phòng sáng đèn đi không vững trong mưa, căn phòng đó lúc này xem ra cũng có chút đơn xơ trống trải, những nhân công toàn thân ướt đẫm đang khuôn đồ vào bên trong, ở giữa, còn có tiểu nhị của thương hộ đang bận rộn ghi ghi chép chép.

Phía trước cửa sổ một bên hông nhà, vài người đang hướng ánh mắt ra màn đêm bên ngoài, nhìn thân thuyền đang mơ hồ chìm nổi trong mưa, cầm đầu là một cô nương ăn vận xinh xắn, tóc cũng đã ướt, tỳ nữ phía sau đưa tới khăn bông, nàng liền thuận tay lau lau nước trên mặt, kỳ thực ngoài cửa sổ vẫn luôn có mưa bay vào, nhưng lại có một nam tử dáng vẻ thư sinh đứng bên cạnh nàng, chắn bớt một phần.

- Thuyền ra sao rồi? có thể sửa xong không? Sẽ không chìm chứ?

Câu hỏi đó là của cô nương kia, hỏi xong, một vị nam nhân chạy từ bên ngoài vào vừa lau nước trên mặt vừa trả lời:

- Thưa tiểu thư, thuyền đã cập bến, có lẽ không chìm nổi, nhưng thời tiết thế này quả thật quá xấu, sửa cũng khó, hàng hóa trên tàu phải chuyển xuống bờ mới được.

- Vậy thì tiếp tục chuyển đi.

- Dạ biết.

Vị nam tử kia gật đầu đồng ý. Nói hết lời, nữ tử lia nhìn ra cửa sổ, sắc mặt có chút trầm. Hàng hóa trên thuyền lần này có không ít là loại đồ dễ bể như đồ sứ, trải qua sự việc này, chắc chắn tổn hao không ít, tâm trạng của nàng không tốt. Nam tử đứng bên cạnh giúp nàng che mưa quay đầu lại nói:

- Thư Uyển, mọi người đang chuyển đồ rồi, nàng cũng không cần phải đứng mãi ở đây theo dõi, để thấm mưa cũng không tốt, chi bằng dịch vào trong một chút.

Đôi nam nữ này chắc là một đôi phu thê, nữ tử liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt vẫn còn chút âm trầm, sau đó mới cười, quay đầu rời đi, vị nam tử cũng vừa cười vừa theo sau, hai người đứng ở bên tường nói gì đó, nam tử rõ ràng đang cố gắng chọc cười nữ tử, người ở bên cạnh bao gồm nha hoàn đều biết ý mà rời đi. Hai người nói được vài câu rồi lại liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng là vẫn đang lo lắng cho thuyền hàng.

Cứ thế một hồi sau, một bên bến tàu, tại có một con thuyền đang chạy nhanh tới trong màn mưa, đó là một con thuyền hoa hai tầng, xem ra cũng là người có chút của cải đi du lịch, gặp phải gió mưa, mới đến Thường Châu này, trong cơn mưa bão, thuyền chạy cũng tương đối vững vàng, trong khoang thuyền có ánh lửa đu đưa, có lẽ là đốt đuốc chiếu sáng, trong đêm tối rọi bóng người lên.

Đoạn ẩn nhé:

Cập bờ vào lúc này đây cũng không phải là việc gì kỳ quái, dẫu sao thì thoảng cũng sẽ có ngoại lệ. Nơi chiếc thuyền hoa ấy đậu cách không xa chỗ này, vì thế cũng làm cho nhiều người bên này chú ý, trong thời tiết thế này, thuyền muốn cập bến không phải dễ dàng, bọn tiểu nhị trên thuyền lấy sào trúc chống bên bờ, toàn lực điều chỉnh hồi lâu, khó khăn lắm mới cho thuyền cập bến được. Sau đó người từ trên đi xuống cũng cực kỳ cố sức, do mưa gió quá lớn, tấm ván bắc xuống dưới không vững, lung la lung lay, cơ bản chỉ có thể nhảy xuống, đám người choàng áo tới, trong đó có nữ nhi, trẻ nhỏ, đều nhờ có nam nhân nhảy xuống trước đó đỡ hoặc đón lấy, một hồi lâu sau mấy chục người mới xuống hết được, chạy tới núp dưới mái hiên gần đó, đốt đuốc lên.

Tuy rằng mưa gió khá lớn, nhưng trong đám người có vài đứa trẻ vẫn rất vui vẻ, miệng kêu loạn mấy lời kỳ lạ, cái gì mà đại uy thiên long, cũng có người ngược đầu nhìn về hướng này, sau đó liền bị người nhà gọi quay vào, đại khái là điểm lại nhân số, rồi thương lượng từ bến tàu rời đi.

Thời tiết như thế này, ai cũng không rảnh chú ý người khác, những người trong phòng bên này cũng chỉ ngoái sang nhìn qua, chung quy lại vẫn quan tâm việc thuyền hàng của mình. Vị nữ nhi tên Lâu Thư Uyển kia hàn huyền cùng thư sinh một hồi, sau rồi lại cau mày hỏi chuyện thuyền hàng, chỉ trong một khắc khi liếc mắt nhìn ra bên ngoài mái hiên, tia chớp xẹt qua, nàng có hơi sửng sốt.

Ba ngọn đuốc trong tay mọi người đang cháy sáng, bị gió cơn gió mạnh thổi lay động, ánh sáng cũng không còn bao nhiêu. Một số người nói nói cười cười, cởi áo tới trên người ra, rồi gấp gọn, ánh chớp xẹt qua, mơ hồ thấy được nụ cười trên nét mặt họ. Thời tiết thế này mà vẫn có thể nói cười được thì đủ thấy tâm trạng không tồi, dường như có chút gọi lại ký ức của nữ nhi.

- Thư Uyển, đang nhìn gì vậy?

Lâu Thư Uyên mở miệng, sau đó ánh mắt chuyển sang thư sinh bên cạnh, trở nên lạnh nhạt không kiên nhẫn nói;

- Không có gì.

Thời tiết thế này, cuối cùng là cũng không nhìn rõ lắm, đó cũng không phải là ký ức gì quan trọng. Nàng lắc lắc đầu, lại suy nghĩ về chuyện làm ăn của gia đình, lần bày bị trì hoãn, thư sinh ở một phòng khác cũng đã tới, biết nàng đang bàn chuyện làm ăn, nên đã đứng ngoài đợi được một lúc.

Nàng có chuyện trong lòng, vị thư sinh kia đóng cửa, nói cười vài câu, liền tới ôm nàng, muốn hoan ái. Nàng trong lòng khó chịu, khẽ cau mày, chỉ là không khước từ. Thế nhưng, vừa mới bị cởi áo khoác, liền nghe được phía dưới đại sảnh có người gọi cửa, sau đó hình như là không ít người bước vào, nàng hiếu kỳ, đẩy thư sinh ra, lại mặc áo khoác vào, ra cửa sổ nhìn, đang có tầm hơn hai mươi người đứng ở đại sảnh cởi áo tơi, hai đứa nhỏ chạy tới chạy lui, chính là mấy người gặp ở bến tàu.

- Làm sao vậy?

Thư sinh lại gần, cũng nhìn qua song cửa sổ, nữ nhi hơi cau mày, ánh mắt dò xét những người trong đại sảnh, lâu sau mới đẩy thư sinh ra:

- Chàng đi ngủ đi, tối nay thiếp không muốn ngoài kia có người thiếp nhận ra.

- Hả?

Thư sinh cảm thấy hứng thú, lộ đầu nhìn ra ngoài,

- Xem ra, giống như người nhà quan đi du lịch vậy.

Thời tiết thế này, dù cơ bản là không có tác dụng, đám người này tuy rằng mặc áo tơi, nhưng tìm tới tận đây, toàn thân trên dưới quả thật cũng ướt hết rồi. Trong đó có vài nữ nhi nhất thời không tiện thay y phục, liền tìm áo mỏng choàng thêm, chỉ cần nhìn y phục của mấy nữ nhi, cũng biết đám người này cũng giàu có.

Lúc này trong đại sảnh hỗn loạn, chuông quây, tiểu nhị bận rộn sắp xếp phòng, khách mới vào thì bận rộn dẫn bảo nấu nước, xách hành lý, nhất thời nhìn rất náo nhiệt. Tất nhiên, trong đó a hoàn hay chủ nhân cũng chỉ mất vài khắc để phân biệt rõ, trong đó có một nữ nhi tay gập tóc ướt, nghiêng đầu nói chuyện với những người xung quanh, dường như cũng đang thu xếp công việc, cũng có vài phần thần sắc của Lâu Thư Uyên ngày thường, vị cô nương này thân hình cao gầy, tướng mạo cũng rất đẹp. Thư sinh nhìn mấy lần, Lâu Thư Uyên liền chỉ nàng.

- Cô nương này họ Tô, thiếp trước kia từng gặp qua, cũng có quen biết. Nhà nàng ở Giang Ninh, đã nhiều năm rồi, cũng không nghĩ là sẽ gặp lại ở đây.

- Muốn ra ngoài gặp sao?

- Cũng không gấp.

Lâu Thư Uyên nói xong, lại suy nghĩ

- Thế nhưng nàng ấy có thuyền, dường như cũng là xuôi về phía nam, nếu vậy thì Nghĩ đến đây, lại nhìn xuống phía dưới, thấy tiểu nhị đã bố trí xong phòng, dẫn người lên lầu, nàng đóng cửa sổ lại, chỉnh lại quần áo một chút, sau đó, đẩy cửa bước ra.

198. Q.3 - Chương 200: Nhẫn Nhục Chịu Đựng

Đêm mưa, tiếng huyền náo trong ngoài khách sạn cũng đã dần ngưng, chỉ còn tiếng mưa bão bên ngoài cửa sổ, khiến cho không khí bên trong phòng nhà trọ lại càng ảm áp và an bình hơn. Ánh đèn dầu lay động, chiếu sáng tấm bình phong vẽ hoa đào và chim quốc, tấm bình phong nằm ở vị trí trung tâm của căn phòng, che cái bồn tắm lớn lại, trong bồn là nam nữ trần trụi thân thể.

- Cô ấy là Lâu Thư Uyển, Lâu gia ở Hàng Châu chủ yếu bán đồ sứ, nhưng những việc buôn bán khách cũng có, lướt qua có vẻ rộng. Ở đó bọn họ cũng được xếp vào hạng thượng hào phú thương, e là còn hơn Tô gia chúng ta. Vài năm trước, cha đem thiếp ra ngoài, có gặp cô ấy vài lần, cũng gặp phụ thân cô ấy rồi, là người rất lợi hại, tên là Lâu Cận Lâm. À, cô ta còn có hai ca ca, một người tên Lâu Thư Vọng, một người tên Lâu Thư Hằng, Lâu Thư Hằng chỉ gặp một lần, người trông như thế nào cũng quên mất rồi Ngọn đèn chiếu rọi trên da thịt trần trụi, thoát nhìn tựa như đồ sứ tinh xảo trơn mịn.

Tô Đan Nhi hơi quay đầu, dùng gáo gỗ dùng khi tắm múc nước ấm dội từ trên gáy xuống, miệng nói nhỏ, nàng lúc này đang ngồi trong lòng Ninh Nghị, dưới gợn nước, tứ chi dính tại một chỗ.

Quan hệ của hai người lúc này tự nhiên là đã tương đối thân mật, sự việc trước mắt, vẫn làm cho Tô Đan Nhi có chút thẹn thùng. Dù sao ở thời đại này, phu thê mới cưới làm tới mức này, đã được xem là có phần hoang bạc. Nhưng ở bên ngoài, Ninh Nghị lại nói thời gian không còn sớm, còn phải vội đi ngủ nên không cần phải tách ra tắm riêng, nàng cũng đành phải nhịn nỗi xấu hổ mà cùng Ninh Nghị vào chung một cái bồn, thế nhưng xem ra giờ đây, có lẽ phải tốn thêm vài việc nữa cũng không chừng.

Lúc này rời nhà đã được vài trăm dặm, lại tình cờ gặp lại Lâu Thư Uyển, thực ra có chút ra ngoài dự liệu của Tô Đan Nhi, nhưng cuối cùng vẫn rất vui vẻ. Hai người cũng không phải là bạn bè thân thiết, nhưng lần gặp mặt vài năm trước, Tô Đan Nhi cũng biết Lâu Thư Uyển này là một nữ nhi có tài, giữa hai người thực ra cũng có vài điểm giống nhau, khi đó nàng quyết tâm làm một nữ cường nhân, cho nên có ấn tượng tốt với Lâu Thư Uyển, tất nhiên, vừa rồi ăn cơm hai người cũng đã hàn huyên một lúc, cảm thấy đó vẫn là một nữ nhi có tài mà lợi hại trước đây, đồng thời cũng mơ hồ cảm thấy chút bất đồng, đó âu cũng là do đã trưởng thành rồi.

Nhưng lúc này nàng nói những lời này, không phải chủ yếu giới thiệu vị bằng hữu tốt hợp ý với phu quân, mà là bởi trong lòng ngại ngùng, cho nên mới không ngừng nhắc tới những chủ đề khiến bản thân không chú ý tới tình trạng lúc này mà thôi. Cho nên, khi tay phu quân nàng chậm rãi mơn chớn chỗ nhạy cảm trên cơ thể nàng, nàng chỉ biết ngửa đầu, khẽ cắn môi, sau đó nói tiếp.

- Lần này cô ta dường như cũng đang chờ hàng xuống phía nam, đại khái cũng giống khi xưa, lúc này cũng đang quản chuyện làm ăn nhà họ Lâu, Thư Uyển tỷ rất lợi hại.

- Giống nàng sao?

- Thiếp không bằng, nghe nói người nhà họ Lâu đều rất lợi hại. Tô gia chúng ta ừm, không sánh bằng.

Tô Đan Nhi có chút không lừa dối mình, không lừa dối được người, cố gắng chuyên chú suy nghĩ, dù nhịp thở sớm đã trở nên dồn dập, với những chuyện dưới nước, cố ý biểu hiện lấy lệ, nhưng Ninh Nghị lại đang chú tâm vào việc nắm giữ thân thể nàng dưới nước, cười có lệ với lời nàng nói.

- Không cảm thấy

- Ủng gặp được người quen cũng tốt, lần này đi Hàng Châu, vốn cũng định se đi thăm hỏi cô ta. Tương công, bằng không chúng ta cùng nhau xuôi nam, hành trình đi du ngoạn Thái Hồ có thể đỡ được không?

- Ừ, tùy nàng, ta không có hứng thú với Thái hồ Lúc này hẳn không hứng thú với những thứ khác

- Cũng không biết Thư Uyên tỷ thành thân hay chưa, ban này quên không hỏi hình cô ấy vẫn có thể đi ra ngoài chủ trì việc làm ăn nhà họ Lâu, hẳn là vẫn chưa thành thân đấy chứ.

Nàng nghĩ đến khả năng này, nghiêng đầu nhìn Ninh Nghị, không cần nói ra, Ninh Nghị không chút nhíu mày, không nói gì cả, một lát, đưa tay gạt tóc Tô Đan Nhi ra, cúi đầu hôn vào gáy nàng, Tô Đan Nhi cười cười cúi thấp đầu, như có điều suy nghĩ.

- Tương công nhìn người chuẩn nhất, chàng cảm thấy thế nào?

- Sao ta phải nhìn ? Vẫn không có hứng thú như trước.

- Lâu gia có việc làm ăn bông vải, kỳ thực cũng có chút tiếp xúc với hàng vải Tô gia chúng ta, thế nhưng, vì mọi người cách xa nhau, lại không có cạnh tranh gì, không có gì không ổn, tuy nhiên cũng vì như thế, cha mới có qua lại với Lâu gia, lần này chúng ta tiếp nhận làm ăn của Ô gia, lại thêm Tô gia vốn cũng chính là ở Hàng Châu, sau khi qua đó, nói không chừng có thể hỏi han việc làm ăn, tương công à

- Ta không thích cô nương đó.
- Ủ.
- Quá lộ liễu, bộ dạng rất phong tình.

Ninh Nghị thuận miệng nói:

- Hơn nữa, ban nãy khi gặp, ta để ý thấy trong phòng cô ta có đàn ông.
- Hả, chả nhẽ là phu quân của cô ta?
- À Ninh Nghị không nói gì cả chỉ cười cười, đoán là biết không phải vậy, nếu là vậy, trong tình huống đó sao lại không ra gặp mọi người, chỉ là với những chuyện thế này cũng không cần phải quá ngạc nhiên, có thể có những lý do khác, tóm lại, hẳn không quan tâm người bên ngoài là người thế nào.
- Mặc kệ cô ta thế nào, ta muốn hỏi nàng là, trong lúc thế này, nàng thực sự có hứng cùng ta thảo luận những nữ nhân khác sao? Tô Đàn Nhi cúi đầu, liền sau là tiếng bật cười:
- Thiếp đều thiếp toàn như vậy, phu quân muốn thế nào thì thế ấy, việc gì còn phải ép lại bá đạo như vậy, nhần nhục chịu đựng phu quân còn chưa được a Tô Đàn Nhi cuối cùng cũng vẫn là Tô Đàn Nhi, cười cười mà phản kích lại không mềm không cứng.
- Chắc, chỉ là nhần nhục chịu đựng ta thì cũng không có cảm giác thành công rồi, cái cô Tô Đàn Nhi lấy đuốc đốt phòng khi xưa đâu rồi? Có cần phản kháng một chút không? Nàng càng phản kháng ta càng hưng phấn Ninh Nghị nói bậy trong miệng, nhưng Tô Đàn Nhi nghe hẳn nhắc tới việc đốt phòng liền đỏ mặt, còn đỏ hơn lúc bị kéo vào bồn tắm. Lần ấy tuy là hành động vĩ đại do nàng vạch kế hoạch rất lâu làm ra, nhưng quả thực quá là thẹn thùng. Sau khi sự việc xảy ra, Ninh Nghị và nàng đều hiểu ý không nhắc tới, giờ bị lấy ra trêu, thì là lần đầu tiên, qua một lát, liền mấp máy miệng:
- Thiếp tắm xong rồi, buồn ngủ.

Thò tay từ trong bồn tắm ra để lấy khăn bông.

Nàng cũng không dám đứng dậy hẳn trước mặt đàn ông để đi lấy, chỉ quay lưng về Ninh Nghị, đưa một tay ra, lấy mấy lần mới lấy được, nghe thấy Ninh Nghị ở phía sau cười rộ lên:

- Cũng đúng, nước cũng lạnh rồi.

Liền sau, Tô Đàn Nhi thấy cơ thể nhẹ đi.

- A Nàng kêu nhỏ một tiếng, ánh đèn lay động, hai cơ thể đột nhiên từ trong nước đứng lên. Tô Đàn Nhi bị Ninh Nghị nắm đầu gối, ôm vào lòng, nàng lúc ấy cả người trần trụi, không mảnh vải che thân, da thịt cứ như vậy mà bị phơi bày ra ngoài, nhất thời khép lại hai chân, theo bản năng mà có ý nghĩ muốn cuộn mình lại, hai tay không có chỗ nắm, lại không dám giãn ra quá xa, hoảng hốt một hồi, cuối cùng chỉ biết dính lấy thân thể của Ninh Nghị, quần bách một lúc lâu, ôm khăn bông vào lồng ngực.

- Thả thiếp xuống.

Nàng nói nhẹ.

- Không thả.

Ninh Nghị đã cười cười đi ra khỏi bồn tắm, cứ thế ôm thê tử đi tới bên giường, Tô Đàn Nhi tức giận nhìn hẳn một cái, cắn cắn môi. Nhưng việc hai người lỏa thể bên nhau chung quy lại cũng không phải lần đầu, cũng quen với tình hình trước mắt, nàng mở khăn ra toan quần lại cơ thể, Ninh Nghị liền đặt nàng xuống giường, nàng mới nhớ tới nước trên người còn chưa lau hết, ngay sau đó đã bị Ninh Nghị lật người, lại là một trận thổ nhẹ, lần này gần như mang theo tiếng rên rĩ rất khẽ.

Khăn bông phủ ở trước cơ thể, rốt cuộc lại không che được phía sau lưng, đột nhiên nằm sấp như vậy, gây cho nàng cảm giác quả thực là đang để cơ thể trần truồng cho Ninh Nghị thưởng thức vậy, hơn nữa trong tình huống thế này, nếu cơ thể nằm như thế mà bị nhìn thấy thì sẽ không quá ngại ngùng, nhưng vì là nằm sấp, nàng cũng thật cảm thấy có chút xấu hổ. Cũng may Ninh Nghị liền giật khăn bông qua quần cho nàng rồi lật người lại.

- Ta đến ngay.

Ninh Nghị nói xong, trở về bên bồn tắm lau người, Tô Đàn Nhi lẳng lặng nằm yên ở đó, nhìn thân hình hẩn, thở dài. Cứ như vậy, cũng chẳng phải là cảm giác nhần nhục chịu đựng đó sao, liền sau, nàng thấy Ninh Nghị thổi tắt đèn, bóng người kia đi về phía này.

Nàng nhắm mắt lại, quyết định nhần nhục chịu đựng, nhần nhục chịu đựng, không để ý tới hẩn.

Đông tờ, trong bóng đêm, hơi ẩm quen thuộc dựa gần lại, bỏ đi khăn bông, liền sau, nhẹ nhàng mở ra thân thể của nàng Sau cơn mưa, không khí tươi mát, lọt vào tầm mắt, một phiên là lia cành.

Đây là cảnh tượng của Thường Châu vào sáng hôm sau rồi, từ nhà trọ nhìn ra ngoài đường, cành lá bị gió thổi gãy đầy trên đất, cơn mưa bão không biết đã hết từ lúc nào, không khí còn đầy cảm giác ẩm ướt, nhưng nói tóm lại, cơn mưa bão này qua đi, xem ra, sẽ lại là ngày tươi sáng tới.

Đoạn ẩn nhé:

Khi Lâu Thư Uyển qua hỏi thăm, Tô Đàn Nhi đã dậy chải đầu trang điểm xong, ngày hôm nay nàng chỉ mặc một bộ váy màu pha giữa xanh nhạt và xanh lơ, trên đầu cài trâm hoa, giống như là tiểu nữ nhân vô cùng hạnh phúc.

Ninh Nghị dậy sau nàng một chút hẩn bình thường đều từ ràng buộc phải dậy sớm hơn người khác, nhưng sáng hôm nay lại thấy nằm trên giường ngắm Tô Đàn Nhi trang điểm cũng là một điều thú vị. Nhưng còn Tô Đàn Nhi, thấy hẩn nhìn mãi, lúc rửa mặt liền vắt khăn lông, lại đó giúp hẩn lau mặt mấy lần, thật như là đối xử với trẻ con vậy.

Đợi nàng chải đầu trang điểm xong, liền ngồi bên giường nhìn nhau, hai tay chống cằm, vô cùng nhẹ nhàng nói:

- Tướng công không tuân theo lễ pháp, làm ẩu làm càn, không biết xấu hổ, giống một đứa trẻ con.

Ninh Nghị cười rộ lên, bình luận như vậy, cũng là lần đầu tiên hẩn nghe được, kỳ thực Tô Đàn Nhi lúc này cười khê tươi đẹp, mới thật giống đứa trẻ, liền lấy ngón tay ngoéo mũi nàng một cái:

- Lễ pháp cũng không quản được những việc này.

- Tướng công giống một đứa trẻ.

Tô Đàn Nhi cười nhắc lại một lần nữa, kỳ thực mỗi lần nàng ở trong lòng Ninh Nghị, đều thấy mình như một đứa trẻ.

Nhưng mà, lúc này hai người trẻ tuổi này đều giống trẻ con.

Đang thì thầm to nhỏ vài câu như thế, Lâu Thư Uyển kia lại tới gõ cửa, cửa vừa mở, Ninh Nghị vẫn còn nằm trên giường, chính vì việc này, Ninh Nghị quyết định ghét Lâu Thư Uyển này thêm vài ngày sau nữa mới nói chuyện, tuy không khỏi vô đoán, nhưng bóng đèn luôn khiến người ta chán ghét.

Trong lòng tuy đùa rằng phải ghét cô ta vài ngày, nhưng trong khi giao tiếp tự nhiên sẽ không tồn tại thành kiến gì, ở Thường Châu một ngày, đến ngày thứ ba lúc rời đi, mấy người Lâu Thư Uyển đã trở thành bạn đồng hành, bọn họ chuyển một số hàng hóa lên thuyền, cũng giới thiệu nha hoàn, quần gia bên cạnh, đến thư sinh bên cạnh cô ta, tên là Lâm Đình Tri, quan hệ với những người khác không rõ ràng, chỉ là tạm thời theo đoàn về Hàng Châu, tạm thời trở thành một thực khách, nghe nói cũng là một vị tài tử có tài danh ở Hàng Châu.

Về phương diện khác, với Ninh Nghị, từ khi biết thân phận ở rể của hẩn, Lâu Thư Uy

199. Q.3 - Chương 201: Phần Trư Cật Hồ (full)

Sáng sớm tỉnh dậy, tập sơ thể dục, đánh một bài thái cực quyền. Khi gió thổi nhẹ trên boong thuyền, cũng là khi bờ kênh khuếch lên đường nét trong ánh nắng ban mai, trời mây xanh lam, tia nắng ban mai vàng nhạt. Thôn trang hai bên bờ sông có tiếng gà gáy, chó sủa, nông phụ xách theo thùng gỗ ngồi trên tảng đá bên bờ sông lấy nước, ngẩng đầu lên nhìn con thuyền đang lướt qua trên sông, âu cũng là chuyện thường, liền sau xoay người trở về.

Trên thuyền hoa cũng đang sáng ngọn đèn, mọi người trong đó lục tục. Tiểu Thiên bê chậu nước chạy qua, thấy cô gia mặc áo trắng đánh quyền quả thực là đánh rất phóng khoáng đẹp mắt, tất nhiên, cũng sẽ có cái nhìn khách với chuyện này.

- Tô cô gia vẫn đang đánh quyền sao? Người chấp tay đi từ một phía tới là tùy tùng đi theo Lâu Thư Uyên từ Hàng Châu, Lâm Đình Tri. Gã cả người áo nho khăn vấn, dưới ánh sáng mặt trời, cũng có vẻ tuấn đất nho nhã. Ninh Nghị nhìn gã, cười nói:

- Động tác võ thuật cường thân kiện thể.

Từ thể Thúc hải để châm chuyển qua Thiểm thông tí.

Lâm Đình Tri cũng cười, thấy hần chuyên tâm đánh quyền thì cũng không nói chuyện nữa. Lúc quay người lại thì thấy sau một bụi cửa sổ ở lầu hai là Lâu Thư Uyên đang nhìn xuống, đại khái là vừa mới dậy, không son phấn, đang nghiêng đầu cài trâm hoa lên búi tóc, Lâm Đình Tri cũng nở một nụ cười có ý, mà nàng lại không cười đáp lại, chỉ là sắc mặt thoáng ôn hòa, sau đó là biến mất khỏi tầm nhìn.

Hiểu rõ tính cách của nàng, Lâm Đình Tri cũng không cảm thấy mất hứng, mở quạt ra quơ quơ, quay đầu lại nhìn Ninh Nghị vẫn đang đánh quyền, liền đi về phía trong khoang thuyền. Đúng lúc này thì gặp Quyên nhi xinh đẹp đi ra, liền vừa đi vừa chấp tay, cười, Quyên nhi khom người hành lễ, rồi cũng bình thản đi làm việc của mình.

- Muội phu hình như đang đánh quyền ở dưới.

Trong phòng ở lầu hai, Lâu Thư Uyên một mặt ngồi trước bàn trang điểm làm tóc, một mặt nói chuyện với Tô Đan Nhi vừa đứng dậy bên giường, Tô Đan Nhi nhìn qua cửa sổ, rồi cười nói:

- Huynh ấy thích những việc như thế.

Thuyền hoa khởi hành sáng sớm hôm qua từ Thường Châu, nghịch gió, đi hơi chậm một chút, nhưng hôm qua cũng đã đi qua Vô Tích, rạng sáng này qua Tô Châu, lúc này đang trên đường đi từ Tô Châu về Gia Hưng. Theo như kế hoạch ban đầu của Ninh Nghị và Tô Đan Nhi, đáng nhẽ là sẽ nghỉ lại Vô Tích hoặc Tô Châu, sau đó đi Thái hồ du ngoạn vài ngày, lúc này hành trình đã thay đổi, chủ yếu vẫn vì thay Lâu Thư Uyển đưa chút hàng hóa.

Tô Đan Nhi và Lâu Thư Uyển vốn không có mối giao tình sâu sắc, chỉ là quen biết khi còn thiếu nữ, cả hai lại đều có tính cách mạnh mẽ, ấn tượng cũng coi là sâu đậm. Lúc này tha hương ngộ cố tri, nên có cảm giác tỷ muội thân tình. Hai ngày qua, hai người cơ bản là bỏ mặc những người khác mà ở cùng nhau nói chuyện, tối đến cũng ở cùng nhau, nói chuyện này chuyện kia, không có chuyện gì là không nói.

Trên thực tế, lên thuyền này, đối tượng mà Lâu Thư Uyển có thể nói chuyện cũng chỉ có một mình Tô Đan Nhi. Hai người có thân phận giống nhau, Ninh Nghị lại là hôn phu ở rể, Lâu Thư Uyển tất cũng không quá coi trọng hần, lúc này có người ngoài, cô ta cũng không tiện tỏ ra thân thiết với Lâm Đình Tri. Còn với Ninh Nghị, cô ta giờ cũng đã biết đại khái: thư sinh, ở rể, không có công danh tuy Tô Đan Nhi nói hần không có ý định khảo công danh, nhưng trong suy nghĩ của Lâu Thư Uyển, tự ngầm hiểu, nào có thư sinh không muốn có công danh, trừ khi là học không tốt, còn thêm thân phận ở rể, nên không còn cách nào đi tiếp con đường đó mà thôi. .

Bản thân Lâu Thư Uyển cũng đã thành thân, lúc nói chuyện với Tô Đan Nhi, Tô Đan Nhi mới biết được vị hôn phu của cô ta cũng ở rể, học hành cũng không tệ, nhưng chỉ thoáng nói đến, ấn tượng trong khi nói chuyện thì tính cách cũng không khác nhau là mấy.

Lâu Thư Uyển thi thoảng nhắc tới phu quân của mình, tuy là cũng nói toàn lời tốt đẹp, nhưng Tô Đàn Nhi cũng có thể nghe được kỳ thực có chút không đúng, tự nhiên lại trở thành tỷ muội cùng chung cảnh ngộ, lâu lâu than thở một câu, thể hiện là đều như nhau, người biết mà, rồi cũng không nói thêm nhiều.

Thực ra cũng như Tô Đàn Nhi lúc trước, chọn người ở rể, cũng là do không còn cách nào khác, nam tử mà chịu tới ở rể, trừ phi là cái dạng ấy, nói theo quan điểm của thời đại thì là không có khí tiết. Lâu Thư Uyển tất cũng hiểu rõ, nhưng sau khi thành thân, tất nhiên cũng không tránh khỏi tưởng tượng phu quân mình nếu thật là xuất sắc nhất thì sẽ tốt biết bao.

Hơn nữa vị hôn phu kia của cô ta bình thường rất thích văn hội, thi hội, Ninh Nghị ở trên thuyền hoặc là trong thái độ biểu hiện ra với mọi người trên thuyền chỉ là bình dị gần gũi, lại thích nói những chuyện truyền thuyết du hiệp tiên nhân xưa, thích đánh quyền luyện võ, rõ ràng là không cầu tiến. Lâu Thư Uyển tỏ ra hiểu rõ nỗi khổ của Tô Đàn Nhi, không nói nhiều về chuyện này. Giang Ninh và Hàng Châu dù sao cũng cách nhau cả ngàn dặm, Lâu Thư Uyển dù sao cũng không quá yêu thích văn thơ, không biết tới tên tuổi của Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi cũng không tiện nói tướng công mình lợi hại ra sao, nếu không thì lại bị cho là khoe khoang, nàng muốn biết thêm về tình hình vùng Hàng Châu từ Lâu Thư Uyển nên cũng nói nhiều hơn về vấn đề này.

Nói đến chuyện Ninh Nghị đánh quyền, Tô Đàn Nhi cười vui vẻ, không chút khúc mắc, Lâu Thư Uyển thì phần lớn là cười miễn cưỡng. Dù sao nếu phu quân của mình có thích đánh quyền, nàng cũng chỉ biết cười miễn cưỡng, chứ cũng không đi chọc phá.

Sau khi thức dậy, Tô Đàn Nhi sang xem phòng Ninh Nghị trước, rồi xuống dưới lầu ăn sáng cùng mọi người, lúc này ngồi cùng Ninh Nghị, nói chút chuyện phiếm. Ăn xong, Lâu Thư Uyển kéo Tô Đàn Nhi ra đầu thuyền phơi nắng, trên đường đi trong lúc Lâu Thư Uyển nói chuyện với quản gia trong nhà, Tô Đàn Nhi kéo Tiểu Thiên lại nói gì đó, Tiểu Thiên đỏ mặt lắc đầu, trả lời, rồi lại đi làm việc của mình.

Được một lát, Lâu Thư Uyển vẫn chưa tới, có người từ phía sau tiến tới. Tô Đàn Nhi chỉ cảm thấy trên người ấm áp, người nọ cúi người xuống ôm lấy nàng, cười cười, đúng là Ninh Nghị.

- Lòng dạ hẹp hòi.

Hắn nói.

Tô Đàn Nhi cười ấm áp:

- Không có.

- Có.

Hai người cứ thế trêu ghẹo nhau, lại là vì tối qua Tiểu Thiên ngủ lại phòng Ninh Nghị.

Hai ngày nay Tô Đàn Nhi ở cùng với Lâu Thư Uyển, sập tối hôm qua, khi Lâu Thư Uyển ra ngoài, Ninh Nghị nói chuyện phiếm với thê tử, đùa đến chuyện mình muốn vườn không nhà trống. Tô Đàn Nhi biết hắn không chú ý, nhưng đến tối qua, lại dắt Tiểu Thiên tới, đẩy vào phòng Ninh Nghị, nói đùa:

- Phu quân ngủ cùng Tiểu Thiên đi, thiếp không để tâm đâu.

Mặc dù nàng miệng nói vậy, nhưng thực ra lúc sau đi qua phòng Ninh Nghị cũng không nhin được mà vảnh tai lên nghe vài lần, sáng hôm nay cũng không nhin được mà đến xem chăn mền của Ninh Nghị, đợi ăn sáng xong mới gọi Tiểu Thiên tới hỏi chuyện, mới biết hôm qua Ninh Nghị tuy là ngủ cùng với Tiểu Thiên nhưng chỉ là ở cùng nói chuyện phiếm, không làm gì cả.

Hứa cho Tiểu Thiên làm thiếp của Ninh Nghị, đây là chuyện sớm đã được quyết định, sớm muộn cũng phát sinh. Tô Đàn Nhi sớm đã định rõ trong lòng, nhưng hôm nay nghe Tiểu Thiên nói, trong lòng nàng vẫn không khỏi thấy ấm áp. Lúc này Ninh Nghị ôm nàng, tuy rằng phía sau có thể có người thấy, nhưng trong lòng nàng chỉ thấy càng thêm ấm áp.

- Lòng dạ hẹp hòi chỉ là một trong bảy điều tồi, nếu thiếp có chỗ nào làm không tốt, tướng công muốn bỏ thiếp sao? Thân phận ở rể mà muốn bỏ vợ, quả thật còn khó hơn lên trời, chỉ là sau khi tình cảm hai người ngày càng sâu đậm, Tô Đàn Nhi đã quen với việc biểu hiện bộ dạng lạnh lợi này trước mặt hắn. Tất nhiên,

mấy chuyện đùa liên quan đến thân phận như thế này, không cần phải nhắc tới nhiều, Ninh Nghị không nói thêm gì, chỉ cười cười.

- Thế này với Tiểu Thiên thật không hay, hôm qua ta cũng nói với muội ấy rồi, đợi chúng ta tới Hàng Châu ổn định chút, sẽ lấy cô ấy, đến lúc đó ừm, chuyện này cũng có chút thời gian rồi, trong lòng nàng để ý là chuyện bình thường, nhưng ta cũng thật có lỗi với muội ấy.

Đoạn ẩn nhé:

Tô Đàn Nhi nắm tay hắn, lắc lắc đầu, trầm mặc một lát, lại cười nói:

- Tướng công không bằng cầm thú.

Cầm thú không bằng cầm thú là câu chuyện cười Ninh Nghị nói ngày trước, lúc này lại bị Tô Đàn Nhi lấy ra ghẹo, Ninh Nghị hứ một tiếng buông nàng ra, liền sau đưa tay vuốt tóc Tô Đàn Nhi, như là không muốn rời đi, Tô Đàn Nhi che tóc mái bị vuốt loạn của mình, chỉ biết cười.

Đây quả là nốt nhạc đệm nho nhỏ trên đường đi, lúc này thuyền hoa trên đường xuôi nam, theo kế hoạch, sẽ đến Hàng Châu vào sáng sớm hôm sau, thế nhưng, sau đó lại xảy ra một số việc, khiến ọi người phải dừng lại ở Gia Hưng một đêm.

Đó nói cho cùng cũng chỉ là một nốt nhạc đệm nho nhỏ.

Chạng vạng, gần Gia Hưng Tây Dịch đình.

Cổ mộc xanh thắm, dương liễu buông rủ, trên kênh đào, một con thuyền hoa đang lướt đi chậm chậm, trong ánh nắng chiều, có tiếng sáo xa xa, từ trong thuyền hoa phát ra.

Từ xưa đến nay, một dải Giang Nam ngang dọc, Gia Hưng cũng là một thành thị sinh sống nhờ đường thủy, Nam Hồ ở đó cùng với Tây Hồ của Hàng Châu và Đông Hồ của Thiệu Hưng được phong là Thiên hạ tam đại danh hồ. Cũng lây thủy mà sinh, thanh lâu có thuyền hoa tất cũng không ít, đây là một khu thuyền của thanh lâu bản địa. Hôm nay không phải đi Nam Hồ, một nhóm tài tử tụ họp lại, ngồi thuyền hoa đi trên sông, trong lúc tiếng sáo thổi chậm, ngâm thơ làm phú.

Đi chơi trong tiết thanh minh với du thuyền bình thường là vào buổi sáng, nhưng với thuyền của thanh lâu thì lại là buổi tối, họ tụ họp vào buổi chiều, không tính là làm chuyện như này vào thời hoàng kim, nhưng lúc này dưới nắng trời ngả tây, phong cảnh cả vùng kênh đào toàn màu vàng kim, đập vào mắt mọi người, vài tài tử ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thi thoảng cũng có cảm giác làm thơ bột phát, chỉ giang sơn, thương cổ hoài kim, thuyền đi được một lúc, lại trao đổi với vài thuyền hàng khác, sau đó cũng có một chiếc thuyền hoa từ thượng du đến, từ từ tới gần. Đột nhiên, bên bờ có người hô nhỏ.

- A, mau đến xem xem

- Cái gì?

- Các người nhìn kia.

Giống như đột nhiên tìm ra bảo vật,à một tài tử trong đó cây quạt quơ quơ, mặt lộ vẻ háo sắc. Mọi người nhìn theo hướng tay hắn chỉ, chỉ thấy cảnh vài người đi lại trên thuyền hoa đang đi tới, trên bong tàu phía trước, có một cô nương y phục màu trắng, tay cầm quạt đang đứng ngắm phong cảnh gần đó, gió thổi từ phía trước thổi tới, thổi đưa làn váy như lá sen, nữ tử đưa tay vén sợi tóc qua tai, ánh mặt trời chiếu xuống váy lên thân ảnh ấy một vòng viền vàng trắng lẹ.

Bên cạnh nữ tử, còn có một nha hoàn đang nói gì đó, hai người nói chuyện rồi cười rộ lên. Hai thuyền tiến đến gần nhau, diện mạo của nữ tử cũng dần rõ ràng hơn, tiếng xì xào bàn tán vang lên.

- Oa, đây là tiểu thư nhà nào?

- Thuyền kia thoát nhìn là biết không phải thuyền ở đây, chỉ e là từ vùng Tô Châu tới.

- Là gia quyến nhà quan lại ư?

- Ngày này này, các người nhìn như vậy, thật quá thất lễ.

Mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, khoảng cách cũng gần lại, nữ tử đó cũng nhìn được mọi người ở trên thuyền hoa bên này, hơi hơi nhíu mày. Khác với nữ tử khác, cô nương này rất xinh đẹp, nhưng mày thẳng mảnh, cùng với dáng đứng thẳng, rất có khí chất linh hoạt tự nhiên. Nhìn thêm phong cảnh một lát, nữ tử xoay người đi vào trong khoang thuyền, nha hoàn cũng đứng bên cạnh nhìn qua, rồi cũng theo sau. Trên thuyền hoa bên này, có người vuốt vuốt mũi, có người lại cười đùa.

- Mạo phạm mỹ nhân.

- Các người nhìn như vậy là thế nào, đừng quên Tình nhi cô nương còn ở đây.

- Xem ra nô gia không sánh bằng vị cô nương kia rồi.

- Nói chi vậy, trong mắt tại hạ, vẫn là Tình nhi cô nương đẹp hơn. Trong lúc nói chuyện như vậy, đột nhiên có người kêu lên:

- A, Lâm Đình Tri.

- Ai?

- Các người xem, kia không phải là Lâm Đình Tri sao, Lâm Dung Lâm Đình Tri mà Gia Hưng cách Hàng Châu không xa, thủy lộ liền nhau, sáng đi chiều đến, cho nên quan hệ giữa vẫn nhân cũng chặt chẽ, một hai người trong đó nhận ra Lâm Đình Tri bên cửa sổ, vị Tình nhi cô nương kia cũng nhận ra:

- À, quả nhiên là Lâm công tử.

- Lâm Đình Thi này thật nổi danh hoa hồ điệp, sao hắn lại ở trên thuyền đó?

- Có chuyện này sao? Nghe nói hắn rất có tài làm thơ.

- Nghe sai đồn bậy rồi, tài tử Giang Nam, sao lại có người không nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt được, tên Lâm Đình Tri kia nhìn thì anh tuấn, với ta cũng bình thường.

- Hắn không ở Hàng Châu sao?

- Vị cô nương kia xem ra là người đã thành thân, lẽ nào là nữ tử của Lâm Đình Tri? Lại một hồi bàn tán, hai chiếc thuyền lúc này đã đi qua nhau, trong lúc mọi người đang nói về Lâm Đình Tri kia, đột nhiên, lại có người kêu lên:

- A, Lâu Thư Uyển. Lúc này lại có một bóng hình xinh đẹp xuất hiện ở trên boong phía sau thuyền hoa.

Mọi người nhìn ra, người nói ra cái tên này là một học tử vốn đến từ Hàng Châu, thần sắc dường như có chút phức tạp, bên cạnh có người nghe xong, liền hỏi:

- Trần huynh lẽ nào cũng quen người bên kia?

- Trần huynh nguyên là người Hàng Châu, thảo nào.

Chung quanh có mấy người nói nói, vị nam tử họ Trần nhìn Lâu Thư Uyển, rồi lại nhìn về hướng Lâm Đình Tri ban nãy, ngước cằm:

- Nữ tử kia tất là biết, tên là Lâu Thư Uyển, chính là viên minh châu trên tay Lâu gia Lâu Cận Lâm của Hàng Châu.

Nói như vậy, một tài tử từ cửa sổ thò đầu ra:

- Nhà thuyền, mau đuổi theo, đuổi kịp chiếc thuyền kia.

- Ha ha, đúng vậy, có duyên như vậy, cũng phải chào hỏi một tiếng.

Nam tử họ Trần nói tiếp:

- Nhưng Lâu Thư Uyển đã thành thân rồi. Nhưng đám đông lúc này đã ồn ào, tiếng hân lại nhỏ, người bên cạnh nghe không rõ.

Thần sắc công tử họ Trần cũng có chút phức tạp, hình như muốn mọi người đừng kêu, nhưng cuối cùng vẫn không biểu hiện nhiều.

- Lâm Đình Tri! Lâm huynh!

- Lâm huynh.

Trong ánh trời chiều, cùng với tiếng chào hỏi trước sau, hai chiếc thuyền dần tiến lại gần nhau, một tài tử trên thuyền bên kia chấp tay chào hỏi:

- Lâm huynh, đã lâu không gặp.

- Lâm huynh, lúc trước ở thi hội Nam hồ chúng ta đã có duyên gặp một lần, không biết còn nhớ không?

- Lâm huynh từ đâu đến? Nếu có rảnh, mời qua đây gặp mặt.

Những tiếng chào hỏi, nghiêm nhiên thân thiện vô cùng.

Lâm Đình Tri kia từ trong thuyền đi ra, vốn có chút kinh ngạc, nhưng trong lúc có tiếng chào hỏi, gã lại ngoái đầu nhìn mấy người Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi, Lâu Thư Uyển, một lát sau, liền chấp tay:

- Văn huynh, Đỗ huynh, đúng là đã lâu không gặp Trong ánh mặt trời, áo đạo khăn vấn, vươn người chấp tay, nhất thời, thật có vài phần khí thế Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ, thiên hạ hà nhân bất thức quân (1) Trên cả đoạn đường, Lâu Thư Uyển không thân thiện gì với gã, từ sau khi gặp đôi phu thê Tô Đàn Nhi cùng Ninh Nghị, lại càng không để ý đến gã, trong lòng gã có nghĩ, vốn thấy sự việc cũng bình thường, cũng không để ý nhiều. Trên thực tế, nếu không có tâm trạng thoải mái phóng khoáng này, gã cũng không thể nào thông dong đi giữa bụi hoa được, thế nhưng, người bên ngoài đều không biết gã là loại người nào, cảm giác không được coi trọng nói cho cùng cũng khiến người ta không thích. Đến lúc này, tình huống bất ngờ, đã trở thành khoảnh khắc gã hãnh diện nhất.

- Thật có lỗi, thật có lỗi, tại hạ cùng với mấy vị bằng hữu còn có chuyện quan trọng, đang phải đi về Hàng Châu, hôm nay chỉ sợ không có thời gian Vừa chấp tay mỉm cười gã vừa nói, hết sức có chừng mực, làm ra vẻ từ chối

Chú thích:

Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ Thiên hạ hà nhân bất thức quân Nghĩa là: Sợ chi không gặp người tri kỷ Lẽ gì thiên hạ chẳng ai hay (Bài Biệt Đồng đài của Cao Thích)

200. Q.3 - Chương 202: Đom Đóm Vờn Bay (1,2)

Nước sông thông thả, sóng nước trên kênh đào xao động dập dềnh, tiếng côn trùng hai bên bờ sông kêu vang, đom đóm màu vàng xanh tựa như sương mù đang di chuyển ở hai bên bờ, khi thuyền qua lại, tiếng nước sần sật bị tản ra hai bên, tất cả đều tụ hợp lại.

Thuyền hoa đỗ ở bên bờ, trên lầu thuyền có ánh đèn, không phải là quá sáng rực, nhưng cũng chiếu sáng một vùng nho nhỏ chung quanh đường sông. Đây tất nhiên là chiếc thuyền mà Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi một đường xuôi nam, lúc này trên thuyền không quá nhiều người, bởi vì những người bao gồm Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi, nha hoàn, quần sự...đều đã được mời đi ăn trên một chiếc thuyền hoa khác.

Chạng vạng hai thuyền gặp nhau, tài tử đối diện vô cùng nhiệt tình, nhân vật chính trong mắt mọi người sau khi qua thuyền đương nhiên là Lâm Đình Tri. Sau khi đón qua và chào hỏi, bên đối diện mời mọi người ở lại trên thuyền nán nã du ngoạn Gia Hưng.

Bên phía Lâm Thư Uyển đang chờ bàn giao hàng hóa, muốn nán nã đương nhiên là không thể nào, nhưng cũng không biết xuất phát từ cân nhắc gì, Lâu Thư Uyển cũng đưa ra ý kiến là có thể dừng lại một đêm, nguyên nhân lời mời bên kia cũng không phải là không nhiệt tình. Thuyền hoa mà bọn họ lên là của Phương Tình Uyển, mà Phương Tình Uyển lại là thanh lâu, trong đó có đồ ăn do đầu bếp nấu nướng, đặc biệt toàn bộ ngư yển được xưng là nhất tuyệt Gia Hưng, vì vậy liền mời mọi người lên thuyền ăn cá.

Ninh Nghị và Tô Đoàn Nhi vốn là vì du ngoạn mà đến, Gia Hưng cách Hàng Châu không quá xa, hai nơi này liên hệ mật thiết, Lâu Thư Uyển ở chỗ này cũng được coi là nửa địa chủ, nếu cô ấy đã nói vậy, bọn hắn đương nhiên vui vẻ đồng ý, gọi Văn Định, Văn Phương, đám người quản sự, trưởng phòng mang đồ ăn đi theo. Những người ở lại thuyền hoa bên này không nhiều lắm, bác lái dò, gia thuộc các nhà, vài hạ nhân còn lại đương nhiên không thể tham gia, vì vậy ở lại ăn qua loa vài thứ, trò chuyện phiếm hóng mát ở trên thuyền.

Mấy người lớn đi ăn tiệc, mấy đứa trẻ đương nhiên cũng bị để lại, không tránh được hỏi mấy người lớn, đặc biệt là ông chủ cô gia thích kể chuyện xưa kia đi đâu. Phụ nhân của trưởng phòng, quản sự không có việc gì, đại khái giải thích là được mấy người lợi hại mời qua đó.

Nhớ lại một màn vừa rồi, tài tử thuyền bên kia hẳn là người có học, nghe giới thiệu như rất có địa vị, nói không chừng còn có tú tài lão gia cử nhân lão gia, trong mắt những phụ nhân của hộ thương gia này, đương nhiên đó là người rất lợi hại, là cơ hội để lấy ra giáo dục đám trẻ cần phải chịu khó cầu tiến. Lúc trước các nàng ở Tô gia, tuy biết ông chủ cô gia cũng là nhân vật lợi hại, nhưng lại không thể nào sánh được với những người đọc sách chính thống như này.

Chuyện bên Gia Hưng, mọi người từ Giang Ninh tới cũng không biết nhiều, những người này rốt cuộc địa vị tốt thế nào cũng không biết, chẳng qua nhìn phong cách này, hẳn là cũng không kém. Trên thuyền có mấy hỏa kế đi theo Lâu Thư Uyển một chặng đường, hiểu được một chút, đứng ở đuôi thuyền trò chuyện, nhân tiện nhắc đến thi văn Văn Đốc Thanh ra sao, Đỗ Nhược Hàm tại Gia Hưng, Hàng Châu có danh tiếng thế nào, cũng không tránh được nhắc đến tiểu thư nhà mình, còn có chuyện của Lâm Đình Tri nữa, bọn họ trước đó cảm thấy Lâm Đình Tri cũng chỉ bình thường thôi, nhưng lúc này nhắc đến, mọi người mới phát hiện người này thật ra cũng là một đại tài tử. Hỏa kế Tô gia tên là Đông Trụ ở bên cạnh nghe xong, không cho là vậy.

- Sao có thể, ông chủ cô gia chúng ta không ai có thể sánh bằng, tài danh của ông chủ, toàn bộ người Giang Ninh ai mà chẳng hay, dù là quan lớn như Tể tướng lão gia mới đây còn mới ông chủ đi Thượng Kinh đấy, nhưng ông chủ lại không đi.

- Gạt người.

- Tể tướng lão gia?

- Ồ, dù sao thì cũng là đại quan chẳng kém gì Tể tướng đâu.

Đông Trụ nhắc đến chuyện này thật ra cũng có ngọn nguồn, gã từng nghe vài nha hoàn Thiên Nhi, Quyên Nhi lẩm nhẩm vài câu, nói là Tể tướng lão gia gì đó đại quan gì đó mời cô gia vào kinh, nhưng không đi. Bản thân gã cũng khó có thể tưởng tượng vị đại quan như vậy lại là tể tướng, lúc này người ngoài hỏi, trong đầu thì cố gắng suy nghĩ, nhưng ngoài miệng thì hết sức gượng chống.

Trên thực tế đối với việc này ngay cả Thiên Nhi, Quyên Nhi cũng không rõ ràng, trong vài câu nói chuyện sao có thể rõ ràng, lúc này Tần Tự Nguyên muốn lên kinh, chức quan chưa định, Ninh Nghị có nhắc tới cũng chỉ là vị trí đại khái như Lục Bộ Thượng thư, Tả tướng Hữu tướng... Tuy rằng Thiên Nhi, Quyên Nhi cho rằng đại đa số việc đều rõ ràng, nhưng nha đầu gia đình thương nhân, đối với mấy thứ này chung quy cũng khó có thể hiểu rõ.

Trượng phu của Lâm Thư Uyển cũng là cô gia ở rể, vài tiểu nhị đều biết rất rõ, sau khi lên thuyền, thấy tình huống song phương không khác nhau lắm, trong lòng cũng so đo vị trí với Ninh Nghị, lúc này bị Đông Trụ nói, người một câu ta một câu tranh luận một hồi, Đông Trụ chỉ biết là cô gia nhà mình rất lợi hại, đưa ra vài ví dụ cụ thể, nhưng sức thuyết phục luôn không đủ, những người bên ngoài thì đã bị kích động rồi, cũng thi nhau nói về cô gia nhà mình.

Phụ nữ, trẻ em, tiểu nhị thi nhau nói nhưng lại không có cách nào chứng minh được Ninh Nghị “làm quan lớn” uy phong thế nào, đến cuối cùng chỉ quanh quẩn một hình dáng lợi hại đơn giản.

Ban đêm mùa hạ, xa xa nhiều điểm đèn đuốc hợp thành hình dáng Gia Hưng thành, bên trong đường rừng thỉnh thoảng có một xe ngựa chạy qua con đường dẹt bằng đèn đuốc sáng. Mọi người trên thuyền cũng ở đây nói chuyện phiếm giết thời gian, trẻ nhỏ hỏi những người lớn bao lâu thì trở về, phụ nữ thì chắc chắn tụ hội như này, hơn phân nửa là nửa đêm mới tan. Nhưng, nói không bao lâu, liền có mấy chập đèn lồng từ

giữa đường núi xa đi tới bên này, đèn đuốc sáng chiếu lên hai hàng dương liễu bên bờ đê, hình bóng người đang tới bên này lơ mơ là Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi, đi trước cầm đèn lồng là Hạnh Nhi, Thiền Nhi cầm quạt tròn, thỉnh thoảng chạy dọc triền đê, đuổi bắt đom đóm, sau đó là loáng thoáng tiếng cười vọng tới.

Thật ra đám người Ninh Nghị sau khi ăn cơm xong đã vừa tản bộ vừa quay lại, sau đó là trận náo nhiệt lên thuyền, đám người Quyên Nhi thậm chí còn đóng gói vài phần thức ăn mang lên thuyền ọi người ném thử.

- Hương vị cá thật ngon quá, nhưng khẩu vị khác khác với Giang Ninh, đợi làm chút đồ ăn, mọi người có thể ném thử.

Trở về chính là Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi, ba nha hoàn, trưởng phòng, chưởng quầy, còn Tô Văn Định, Tô Văn Phương vẫn ở lại trên thuyền hoa bên kia, bọn họ thích văn hội, Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi để họ ở lại tham gia, bởi vì Lâu Thư Uyển và Lâm Đình Tri cũng ở trên đó. Nói thật ra, lúc Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi cơm nước xong thì cáo từ, về mặt Lâu Thư Uyển có vẻ như rất bất ngờ.

Trên thực tế, lần này được mời, mặc dù nói là chiêu đãi bằng hữu chút rượu và thức ăn, nhưng chỗ ngồi mọi người thật ra lại có hàm ý rõ ràng, trong mắt đám tài tử Giang Nam, Lâm Đình Tri nổi danh là người phong lưu, tuy rằng thi tài cũng hơi tệ, nhưng phong lưu lại càng sâu. Về Lâu Thư Uyển, bọn họ chung quy không hiểu lắm, nhưng sau khi Lâm Đình Tri giới thiệu, mọi người nghe xong thì đều cảm thấy ngưỡng mộ bối cảnh của nữ nhân khó hiểu này.

Tính cách mạnh mẽ, hôn phu ở rể, gia tài bạc triệu, người lại xinh đẹp mỹ lệ như vậy, nói không chừng Lâm Đình Tri lại là “nhân tình” của nàng, mà người tên là Tô Đàn Nhi từ nơi khác đến kia cũng có bối cảnh như vậy. Tóm lại, đối với trượng phu của Tô Đàn Nhi nàng, bọn họ không cần quá mức để ý. Tô Hàng vốn cũng là một nơi phong lưu, trong lòng những người ở đây cũng không phải là cố ý tồn tại tâm tư xấu xa, chỉ là khuôn giáo trong Bát cổ học lý chuyện giao lưu giữa nam nữ vốn là lãng mạn, trên lầu thuyền hoa, trong đèn đuốc ánh nến thì một bộ phận thi tử khiêu khích, mặt mày đưa tình phong lưu, đối phương là phụ nhân thương gia, câu từ chắc chắn càng không quá mức để ý, vì thế lấy lý do mời Lâm Đình Tri để tụ tập mọi người, thật ra cũng là cách thức yến hội giữa khách và bạn bình thường.

Đương nhiên, nếu bị người mời thật sự làm dao động tâm tư, từ đó là người tình ta nguyện rồi, vậy thì đương nhiên cũng đành phải bội phục thủ đoạn người này, ở trong mắt mọi người, lại có thêm một sự kiện phong lưu có thể ít người biết đến. .

Bọn họ mời khách ăn uống tiệc rượu ở thuyền hoa thanh lâu, vốn là có chút càn rỡ, nhưng thứ nhất chủ yếu là mời Lâm Đình Tri, thứ hai là nơi này thật ra tổ chức yến hội cũng không sai, Tô Đàn Nhi đã là phụ nữ có chồng, ban đầu trực tiếp cự tuyệt không đi, nhưng nếu Lâu Thư Uyển đã mở miệng, Ninh Nghị dù không có hứng thú, không để tâm cũng đành phải lên thuyền hoa đó, tán gẫu với mọi người vài câu, đại khái thấy rõ tình huống, vì thế thật vui vẻ ăn một bữa yến hội, sau khi ăn xong thì đứng dậy cáo từ một lũ tài tử đang hứng thú thi từ, tiện thể còn “đánh” về một túi thức ăn.

Lâm Thư Uyển khá kinh ngạc, lần này nàng mời Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi đi cùng, tâm tư cũng có chút phức tạp, thứ nhất là muốn thể hiện sự giao du rộng lớn của Lâu gia, thứ hai là tự cảm thấy mình giống Tô Đàn Nhi, nhưng chuyện giữa nàng và Lâm Đình Tri thì không thể nào nói thẳng ra được. Lần này Lâm Đình Tri đại xuất danh tiếng, nàng cũng muốn để Tô Đàn Nhi biết Lâm Đình Tri là tài hoa phong lưu cỡ nào, trong mắt nàng, Tô Đàn Nhi đã gả cho một tên thư sinh tầm thường không thể dựa vào, đối với người phong lưu tài hoa được người khác tán thưởng, cho dù không nói, thì nhất định sẽ nảy sinh lòng hướng tới, chỉ cần Tô Đàn Nhi có lòng hướng tới bao nhiêu, sau này nếu đã biết chuyện của nàng, trước tiên sẽ là hâm mộ, sau đó sẽ không xem thường nàng nữa.

Đoạn ẩn nhé:

Nàng khuyên vài câu, nhưng Tô Đàn Nhi lại dùng thái độ đàm phán đơn giản, uyển chuyển nói đôi câu cự tuyệt. Lâm Thư Uyển vốn cũng muốn không để tâm tới nữa, nhưng thấy Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi thông dong rời khỏi như vậy, nếu nàng còn ở lại, thì cảm thấy có chút lạc lõng.

Trong lòng nàng nghĩ có lẽ Tô Đàn Nhi cũng muốn ở lại, nhưng vì ngại người ở rể kia, mà cô ấy cũng có thói quen giữ năm đúng mực, thật ra vài năm trước nàng cũng có tâm tư như thế, muốn cùng vị hôn phu duy trì một cục diện không có trở ngại khoảng cách, bản thân mình vô cùng đơn giản, hẳn cũng vô cùng

đơn giản, cứ như vậy cả đời, về sau thấy vị hôn phu thể hiện hành vi của một người bỏ đi, lòng nàng mới dần dần mệt mỏi. Lúc này nhân tiện trong những người kia có một số là bạn cố tri của Lâu gia, mới có cơ ở lại, Tô Văn Định, Tô Văn Phương cũng ở lại, cũng khiến nàng cảm thấy còn chút mặt mũi. .

Bên này Ninh Nghị cùng Tô Đàm Nhi trở lại trên thuyền, đầu thuyền đèn đuốc sáng trưng, đứng ở đầu thuyền trò chuyện hóng mát, nơi này cách Gia Hưng còn một đoạn đường, mà Ninh Nghị cũng không có ý định đi du ngoạn phố xá Gia Hưng sầm uất, phân phó đám người trưởng phòng, quản sự cứ tự tiện, nếu muốn đưa người nhà đi chơi cũng có thể. Cùng Tô Đàm Nhi ngồi ở mũi thuyền, đợi đám người Tiểu Thiên dâng dưa và trái cây tới, nhìn đom đóm bay chập chờn, cũng có cái thú của quê nhà nông thôn trước đây, chỉ là muỗi quá nhiều, chỉ chốc lát sau đã phải châm lá ngải cứu để đuổi muỗi, vài người cầm quạt ngồi quạt.

- Có phải có chút nhàm chán hay không? Các người có muốn đi dạo chợ không?

Ninh Nghị quay sang hỏi, Tô Đàm Nhi cười lắc đầu:

- Không cần.

Ba nha hoàn sóng vai đứng ở mũi thuyền, nhìn đom đóm bay, Quyên Nhi quay sang nói:

- Cảnh vật nơi này cũng đẹp mà.

Qua một lúc, Tô Đàm Nhi khẽ ngâm:

“Ngân chúc thu quang lãnh họa bình (1)

Kinh la tiểu phiến phác lưu huyệnh

Thiên giai dạ sắc lương như thủy

Ngọa khán khiên ngư chúc nữ tinh”

Cũng khá giống chúng ta hiện giờ đây.

Thật ra thi tác này nói về Thất Tịch, lúc này đang là cuối tháng tư đầu mùa hè, nghiêm túc mà nói thì không hợp với tình hình, nhưng một đôi lời trong đó rất hợp với cảnh, Ninh Nghị cũng gật đầu tán thành. Trước đây Tô Đàm Nhi thích thi từ, khi không có việc là đọc đọc ngâm ngâm, nhưng kể từ khi biết phu quân là “Đại tài tử” thì đã không còn đọc nhiều nữa rồi, đại khái thi từ thần bí và cao thượng trong lòng nàng thoáng cái đã rơi xuống.

Từ rất xa có thể thấy một vài thuyền hoa có ánh sáng, chỉ chốc lát sau, cũng có một thuyền hàng khởi hành, đi dọc theo bóng đêm lên phía bắc. Tô Đàm Nhi đại khái nhớ đám người Lâu Thư Uyển đang ở trên thuyền hoa, nghĩ nghĩ, lại khẽ cười nói:

- Thật ra Lâu Thư Uyển có chút khinh thường tướng công.

Ninh Nghị từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười:

- Phu quân cô ta cũng là ở rể.

- Sợ là cuộc sống chung không được tốt.

- Sống chúng tốt như chúng ta chỉ sợ cũng không nhiều lắm.

Lời này của Ninh Nghị có vài phần khoe khoang, nhưng Tô Đàm Nhi lại cảm thấy thật sự là như thế, cười nói:

- Đại khái bởi vì tướng công là một quái nhân nhé, chứ phu thê bình thường, sợ cũng khó như vậy.

Nàng nghĩ nghĩ, lại nói tiếp:

- Muốn việc làm ăn ở Hàng Châu chuẩn bị cho tốt, cần có trợ lực của Lâu gia, cho nên...

- Nàng đang ở đây toan tính những thứ này, sợ sau này việc làm ăn không được tốt.

- Thật ra có chút dễ tâm, nhưng mà...nếu họ phát giác ra thân phận của tướng công, thiếp thấy...A, thiếp thân thật là không biết nhìn, mới vừa rồi những người đó...

Nàng phất phất cây quạt xua làn khói trước người đi, vươn tay vuốt vuốt tóc mai:

- Thật là cũng thấy kỳ quái, rõ ràng là tướng công cũng từ Tô Hàng tới, vì sao sau khi giới thiệu, những người đó lại chẳng có phản ứng gì vậy nhỉ?

Ninh Nghị bật cười:

- Thi từ quá ít, mặt khác...cách xa như vậy, tin tức truyền bá dù sao cũng không phát triển, có lẽ bọn họ có thể đã nghe đến cái tên Ninh Lập Hằng này, gia cảnh nhà hắn thế nào, có mấy thê thiếp trong nhà, huynh đệ tỷ muội như nào, có phải người què hay không, có thể có người biết, hoặc là nói Ninh Lập Hằng người cao tám thước, vòng eo cũng tám thước...tóm lại là đến nơi này, khó nói trong lòng bọn họ rốt cuộc Ninh Lập Hằng là loại người như thế nào. Lần trước đám học tử kinh thành đến Giang Ninh, cũng có truyền ta lưu lạc thanh lâu, hái hoa khắp nơi, hoặc là truyền ta bốn mươi năm mươi tuổi, điếm đàng nghiêm chỉnh. Ở trong lòng bọn họ, dường như loại hình tượng này mới là đáng tin hơn.

- A, đó là Lý cô nương thanh mai trúc mã.

Tô Đàn Nhi trêu ghẹo một câu, sau đó lại dùng cây quạt che nửa cằm, sửa nói:

- À, là Vương cô nương.

- Nàng còn nhớ rõ thế.

- Nếu cô ấy là thanh mai trúc mã với tướng công, nếu như thật sự là ưu ái tướng công như bên ngoài nói, có cơ hội vào nhà chúng ta, thiếp là tỷ tỷ, đương nhiên phải là kỹ họ tên của cô ấy rồi.

- Thật hiền nhỉ...

Ninh Nghị thì thầm xong, hai người lại tán gẫu về hương vị cá trên thuyền kia, đối với đám người kia không biết tên tuổi đại danh phu quân của nhà mình, trong lòng Tô Đàn Nhi vẫn canh cánh. Lâm Thư Uyển cũng không biết, Lâm Đình Tri cũng không biết, có lẽ không phải là không biết, mà là không nghĩ tới hoặc là không dám nghĩ tới. Đang lúc trò chuyện, lại có người nói nói cười đùa lên thuyền, dĩ nhiên là Tô Văn Định và Tô Văn Phương trở về, cũng không biết hai người đã gặp phải chuyện hay gì mà cười nói rất vui vẻ, lên thuyền hỏi vị trí của tỷ phu tỷ tỷ, rồi đến thẳng đầu thuyền.

- Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?

Tô Đàn Nhi liếc bọn họ, lại nhìn ra sau:

- Thư Uyển đâu?

Ninh Nghị cười nói:

- Hắn là sáng tác được bài thi từ hay, đại sát tứ phương rồi. Vậy không được, các người gần đây hứng thú với thơ quá, đây là bãi tập nha.

Hai người ra sức xua tay lắc đầu, cười vui vẻ nói:

- Không có, không làm thơ, nữ nhân Lâu gia và nhân tình của cô ấy còn đang ở đó, nhưng đoán chừng sắp quay trở lại rồi.

- Đừng nói người ta như vậy!

Tô Đàn Nhi trừng mắt với bọn họ, Tô Văn Định lè lưỡi, che miệng, nhưng vẫn cười, Tô Văn Phương cười nói:

- Chúng ta không làm thơ, chưa kịp, nhưng bọn họ lại làm được mấy bài đấy, sau đó cùng thương lượng một chuyện, lại chạy hỏi chúng ta, sau đó bọn họ biết thân phận thật sự của tỷ phu...Các người không thấy được bộ dạng xấu hổ của bọn họ đâu, còn cả vị Tình nhi cô nương kia nữa...Ha ha, dù sao chúng ta thì tài không được, liền ở đó đòi lại công đạo cho thân phận tỷ phu, đòi xong rồi, chúng ta cáo từ đi luôn, ha ha,

không biết bọn họ có đuổi theo để khiêu chiến với tỷ phu hay không, dù sao Lâu Thư Uyển và Lâm Đình Tri sẽ rất nhanh...

Tô Văn Định và Tô Văn Phương cười không ngừng, Ninh Nghị nghe xong vừa bật cười vừa buồn cười, ngược lại Tô Đan Nhi lại thấy hứng thú, mở to mắt:

- Rồi thế nào? Mau kể ta nghe...

Bên kia ba nha hoàn Thiên Nhi, Quyên Nhi, Hạnh Nhi cũng nghiêng tai nghe, lúc này cảm thấy hứng thú nhích lại gần, thậm chí còn đưa ghế dựa cho Tô Văn Định và Tô Văn Phương, để bọn họ ngồi xuống nói.

Đom đóm bay múa, bóng đêm càng sâu, không lâu sau, đám người Lâu Thư Uyển và Lâm Đình Tri cũng gấp gáp quay về...

Chú thích: Bài thơ Thu tịch của Đỗ Mục

Dịch thơ: Trần Trọng San

Nén soi bức họa, lạnh đêm thâu

Quạt lụa xua hoài lũ đóm bầu

Màu tối thêm trời như nước mát

Nằm trông ả Chức gặp chàng Ngâu.

201. Q.3 - Chương 203: Hàng Châu (1)

Sóng nước chảy xuôi, đêm lạnh như nước, không biết tên của côn trùng đang kêu râm ran trong bụi cỏ, trong lá cây bên bờ là gì, thời gian đã không còn sớm nữa, những người trên thuyền cũng đã đến lúc đi ngủ, cửa sổ lầu hai trên thuyền hoa vẫn ẩn hiện ánh nến vàng, hai nữ tử đã trở lại gian phòng, đang trò chuyện trước khi ngủ.

- Nói như vậy, muội phu đúng là nổi danh như thế đúng không?

- Cụ thể là...là như này....chỉ là huynh ấy sáng tác được vài bài thơ từ thôi, người bên ngoài nói huynh ấy là đệ nhất tài tử Giang Ninh, huynh ấy cũng không cho là vậy....A, tính tình huynh ấy rất quái...

- Từ xưa đến nay, là người phi thường mới có thể hành sự phi thường. Nhưng mà, chẳng lẽ muội phu không hề hứng thú với khoa cử hay sao?

- Huynh ấy không nói, mà việc này ta cũng không dám hỏi nhiều...

- Tại sao muội muội lại quen biết muội phu vậy?

- Sau khi thành thân rồi với quen nhau.

- Như thế nào...

Ngọn đèn không quá sáng, câu nói ngắt quãng, thời gian đã không còn sớm, thanh âm của Tô Đan Nhi và Lâu Thư Uyển bàn luận việc liên quan đến Ninh Nghị cũng nhỏ dần đi.

Tối nay tại bữa tiệc trên thuyền hoa, muốn bảo không ai hoàn toàn không có ấn tượng với Ninh Lập Hằng thật ra là không hẳn. Dầu rằng thời đại này tin tức không quá phát triển, nhưng toàn bộ phạm vi văn nhân quốc gia cũng lớn như thế, mấy bài thi từ đã từng được các nữ tử thanh lâu truyền miệng hơn một lần, ba chữ Ninh Lập Hằng này, ít nhiều cũng rơi vào trong tai người khác hơn hai lần, người đọc sách thời nay chú trọng nghe rộng nhớ nhiều, nên lúc Ninh Nghị tự giới thiệu, khó tránh được có người sẽ cảm thấy có chút quen tai.

Chỉ là ấn tượng ban đầu quá mạnh mẽ, lại có một đôi Lâm Đình Tri, Lâu Thư Uyển giữ vai trò chủ đạo, nếu bên kia cũng là một đôi vợ chồng ở rể, đương nhiên dễ làm cho người khác nảy sinh các loại liên tưởng. Mặt khác, Lâm Đình Tri cũng muốn khoe khoang nên giới thiệu tỉ mỉ về gia cảnh của Lâu Thư Uyển, ám chỉ một thiếu phụ đã kết hôn có địa vị có khí chất, những người tụ hội thi văn đây đã bị thuyết phục, càng có thiện cảm với nàng hơn. Mà bằng hữu của Lâu cô nương cũng là những người có thân phận, ai cũng muốn biểu hiện mình, đương nhiên là tỏ vẻ xum xoe với nàng. Cũng bởi thế, những người khác theo bản năng liền loại bỏ sự chú ý của mình với Tô Đàn Nhi và vị hôn phu của nàng. .

Đại đa số tình huống, thân phận người ở rể rất thấp, điều này không chỉ đơn giản nói ra trên đầu lưỡi, tuyệt đại bộ phận người ở rể, cho dù là nhà gái thật sự công khai không bị kiềm chế, nhà trai cũng vẫn tức giận không dám nói, những nam nhân này có thân phận như gia nô, nếu như phải người có chút huyết tính, bắt đắc dĩ đi ở rể, gặp phải chuyện như này, nếu nuốt không trôi, tin tức giết cả nhà thê tử nhạc phụ cũng không phải là không có.

Loại việc như này con số rất ít, thời đại Vũ triều luôn nói tam tông tứ đức, nhưng ngay lúc bắt đầu đã là một trụ cột bất bình đẳng rồi, tất cả mọi người chung quanh đều cảm thấy hai người này là trong tình cảnh bất bình đẳng, tình cảm giữa đôi phu thê ở rể đương nhiên không thể phát triển tốt đẹp, nếu nhà gái ngay từ đầu đã chứa tâm tư khinh thường nhà trai, mà nhà trai cũng không chịu thua kém, ở lâu dài, nhiều điểm không hài lòng sẽ tăng dần lên, lúc này nhà gái ra ngoài tìm nhân tình, tình cảnh thân mật cũng không phải là ít gặp.

Giống như Lâu Thư Uyển vậy, gia cảnh rất có điều kiện, nhưng nàng lại âm thầm quan hệ với tài tử thư sinh, cũng không phải là chuyện kỳ quái gì. b a n l o n g hoi. Nàng trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp, nhiều tiền, khí chất lại không kém, vị thư sinh nào có thể được ở bên nàng, cũng chỉ được lợi mà không bị thiệt, thời đại này nhà cao cửa rộng giàu có tặng nhau cơ thiếp được coi là chuyện phong nhã, là sự thông đồng những người đàn ông đã có vợ, vẫn cứ chuyển giao trong cái vòng nhỏ hẹp luẩn quẩn này, mà cũng chẳng qua càng chứng minh mị lực tình yêu thôi, phong lưu Giang Nam, từ xưa đã không thiếu những ca từ diễm khúc tươi đẹp ca ngợi rồi.

Bởi vậy, sau khi giới thiệu, cũng chỉ có vắn vắn một hai người là có chút ngờ vực, còn những người khác không ai để tâm cũng không hỏi hai người. Đợi khi Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi rời khỏi, tiệc tối chính thức cũng tan, mới có người hỏi Lâm Đình Tri đôi chút về lai lịch của đôi phu thê này, hoặc là hỏi Tô Văn Định và Tô Văn Phương chi tiết về gia cảnh của hai người tại Giang Ninh, sau khi đàm luận một hồi, mới có người la lên:

- Ninh Lập Hằng vừa rồi kia, chẳng phải là cùng tên với tác giả của bài “Thủy Diệu Ca Đầu” sao.

Tình Nhi cô nương trên thuyền hoa cười nói:

- Mới vừa rồi ta còn nghĩ, cũng là người Giang Ninh, thật là trùng hợp quá.

Nàng dù là người hết sức miễn cảm, nhưng cũng không cho rằng người ở rể của nhà thương hộ kia sẽ là người sáng tác bài thơ đó, bèn hỏi hai người Tô gia:

- Văn Định công tử, Văn Phương công tử, hai vị ở Giang Ninh, đã từng gặp vị Ninh công tử kia chưa?

Tô Văn Định nói:

- Chẳng phải đó là vị tỷ phu vừa rồi của ta sao.

- Hả, đó là Ninh công tử sáng tác bài “Thủy diệu ca đầu” . Một thời gian trước, Tình nhi có xướng mấy khúc, lòng sớm đã mong được gặp tác giả xem đó là nhân vật phong lưu cỡ nào, nay tuy rằng vẫn chưa được gặp, nếu Văn Định công tử, Văn Phương công tử gặp được, xin hãy nói lời tốt đẹp của Tình nhi với hắn.

Tô Văn Định và Tô Văn Phương mặt dờ ra:

- Ô, đó là tỷ phu ta mà.

Trong lúc nhất thời, biểu hiện của tất cả mọi người trong phòng đều hết sức phong phú, có phần khích, nhưng nhiều hơn hẳn là trợn mắt há hốc mồm, ngay sau đó là những tiếng xì xào bàn tán, mà Lâu Thư Uyển cũng giống vậy, ngay từ đầu cũng chưa chú ý đến vấn đề, đến mãi sau mới ý thức được vấn đề. Trên

thực tế Tô Văn Định, Tô Văn Phương cũng có chút ngượng ngập, vốn cho là nhiều thư sinh như vậy, khi tỷ phu báo danh nhất định sẽ khiến đối phương choáng váng, mọi người ai cũng sẽ nở mặt theo, nào ngờ những người kia một chút phản ứng cũng không có, rốt cuộc lúc này mới đợi được, sau khi nhìn thấy muôn vẻ mặt thì rất sức thỏa mãn, cùng tỏ ra thuần lương cáo từ ra về, về đến nhà thì khoe luôn với tỷ tỷ và tỷ phu.

Về phần Lâu Thư Uyển và Lâm Đình Tri, không lâu sau cũng cáo từ ra về. Lâm Đình Tri thấy Ninh Nghị thì có vẻ như không thiện cảm lắm, nhưng Lâu Thư Uyển thì lại khác, bản thân nàng không có hứng thú đối với thi văn từ ngữ, cái hấp dẫn thật sự với nàng chính là thân phận và danh tiếng của tác giả tồn tại cùng khí thức đằng sau thi văn ca từ đó, như văn hội Tô Hàng hằng năm, mọi người tán tụng khen ngợi nhau, từng vị văn nhân ngâm thơ làm phú, mọi người vỗ tay khe ngợi.... b a n l o n g. u s Nàng là một nữ nhân thông minh, từng được học hành, cũng có thể phân ra tốt xấu, nhưng khác với Tô Đàm Nhi là, Tô Đàm Nhi làm kinh doanh buôn bán lại chỉ hy vọng có thể dung nhập vào thi văn, dù không thể phân biệt hay dở, cũng hy vọng mình có thể như những văn nhân bình thường kia, cho dù làm không được, ít nhất cũng có thể dung nhập trong trong ý cảnh thi từ, làm mình trở thành một con người tao nhã, chỉ là nhiều việc quần thân, nàng lại là nữ nhân có lập trường, phương diện này thiên phú không đủ, có đôi khi cảm thấy trên người mình toàn mùi tiền mà không có chút hơi thở phong nhã nào, bởi vậy hết sức ngưỡng mộ những người văn nhân.

Lâm Thư Uyển thì càng mong chờ sẽ mang đến hình tượng trong thi văn, bản chất không quan hệ với phong nhã, người bên ngoài cảm thấy nàng văn nhã hoặc giỏi văn nhã là đủ rồi. Đệ nhất tài tử Giang Ninh rốt cuộc lợi hại bao nhiêu nàng cũng không rõ, chỉ là khi nghe danh hiệu này, tự nhiên cũng có thể làm cho nàng nhớ ra đệ nhất tài tử Hàng Châu hoặc là đệ nhất tài tử Tô Hàng cũng có danh hiệu như này, bình thường người có thể được xưng hô như vậy, bất luận là phú quý hay bần hàn, ở bên ngoài đều là tâm điểm cho người khác bàn luận say sưa, hoặc là tham dự văn hội nào đó giành được vị trí thứ nhất, hoặc là ở trong trường hợp nào đó luôn được vị đại nho đại quan tôn sùng hoặc tôn trọng, nếu bọn họ thi đạt khoa cử cao trung, không bao lâu sẽ trở thành quan viên một phương, còn nếu trường thi không thuận, ở trên đất Tô Hàng, cũng luôn là tâm điểm được mọi người chú ý.

Lâu Thư Uyển cũng chỉ có thể theo ấn tượng này mà nghĩ rốt cuộc đệ nhất tài tử Giang Ninh là người như thế nào, mà bất luận thế nào cũng không thể liên hệ nổi Ninh Nghị với người có thân phận ở rể kia. Trên đường đầy nghi hoặc, lúc trở về lại không thể trực tiếp hỏi, cũng may nàng là người khéo léo hiểu chuyện, chỉ trong vài câu hàn huyên mới nhắc đến, ngữ khí hết sức bình thản.

Bản thân Ninh Nghị đối với chuyện này cũng không quá mức để tâm, tài hoa của hắn lúc mới bắt đầu đã là giả rồi, nên lần này hắn càng không tỏ thái độ gì, nếu như là ở trước mặt thê tử người nhà, bao gồm Tô Đàm Nhi, bao gồm Tiểu Thiên, bao gồm Nhấp Vân Trúc...hắn có thể giả bộ là đại văn hào trêu đùa các nàng một cách rất tự nhiên, nhưng với người ngoài thích thể hiện như Lâu Thư Uyển, với tâm tính trước nay được tu dưỡng của hắn, thật sự không có gì quan trọng cả, chỉ nói mình tài hoa không cao, là người khác tán thưởng mà thôi.

Vì thế Lâu Thư Uyển nghĩ đến hai ngày qua mình tỏ thái độ quá thất lễ với muội phu, bởi vậy hắn là đối phương rất tức giận, đành phải đợi đêm dài mới tiếp tục hỏi Tô Đàm Nhi.

Chẳng qua sau khi trò chuyện đến nửa đêm, đợi cho Tô Đàm Nhi ngủ thật say, trong thâm tâm nàng vẫn còn có chút nghi hoặc, không hiểu bậc đại tài tử này vì sao lại thành thân với Tô Đàm Nhi, không hiểu tại sao biểu hiện của Ninh Nghị lại như vậy. Đợi cho sáng hôm sau, lại thấy Ninh Nghị luyện quyền trên boong tàu, nàng cũng vẫn chỉ cho rằng đây là một vị tài tử tinh thông lục nghệ, không chịu bó buộc, mà Lâm Đình Tri thì khi lại thấy Ninh Nghị luyện quyền thì biểu hiện trên mặt muốn nói lại thôi, hết sức phức tạp.

Thuyền hoa đậu ở chỗ này sáng sớm lại một lần nữa khởi hành, đường thủy từ Gia Hưng đến Hàng Châu gần hai trăm dặm, nhưng với tình huống xuôi dòng xuôi hướng gió, tốc độ thuyền đi khá nhanh, đến buổi chiều cùng ngày, trên đường thủy càng lộ rõ vẻ bận rộn, thôn xóm hai bên kênh đào, người qua đường rõ ràng bắt đầu tăng lên nhiều, thỉnh thoảng thấp thoáng có vài trang viện lâm viên trong rừng cây sơn trà, đã chứng minh tới Hàng Châu rồi.

Nhưng vào lúc này Hàng Châu vẫn chưa phải là thủ đô quốc gia, nhưng làm một mặt của Đại Vận Hà, từ xưa đến nay Hàng Châu vẫn là một đại đô hội cực kỳ phồn hoa, đến chạng vạng thì kiến trúc thành thị

trùng trùng lan tràn trước mắt, rất xa là bến tàu bận rộn vận chuyển hàng hóa, so với Giang Ninh cũng không hề có chút nào thua kém.

Từ sau đó thì không có chuyện gì phức tạp phát sinh, Lâu Thư Uyển tìm tiểu nhị nhà mình dọn hàng hóa trên thuyền xuống, mặt khác, lại mời phu phụ Ninh Nghị đến Lâu gia ở tạm, dù sao đoàn người cũng đường xa đến, đại khái là chưa tìm được nơi ở cụ thể nào. Tuy là sau này việc buôn bán làm ăn còn phải dựa vào Lâu gia là địa đầu xà ở nơi này, nhưng Tô Đàn Nhi vẫn lắc đầu tỏ vẻ cự tuyệt. Trên thực tế, Tô phủ ở Hàng Châu cũng có một chút sản nghiệp, mặc dù chỉ là hai cửa hàng nhỏ được mở, nhưng muốn nói chỗ ở, thì từ lúc chuẩn bị xuôi nam nàng đã an bài người tới trước tìm thuê một tiểu viện rồi, mà sau này nếu thật sự tính toán sẽ ở lâu dài, thì trong mấy ngày sẽ vừa du ngoạn vừa tìm kiếm.

Tô gia một chuyến đến nhiều người như vậy, đương nhiên cũng có ý tưởng mở rộng việc làm ăn, lập tức tới ở nhà người khác cũng không nên. Lâu Thư Uyển định mở miệng rồi lại thôi, nàng vẫn mang lòng tò mò với Ninh Nghị, nhưng cũng chỉ dừng lại ở chỗ hiếu kỳ. Ngày hôm sau, Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi cùng đến Lâu phủ bái phỏng, ăn một bữa cơm, cũng đã gặp gia chủ Lâu gia Lâu Cận Lâm.

Người này tuổi tác lớn hơn Tô Bá Dung, khoảng chừng trên năm mươi, râu tóc bạc nhiều, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, tính cách diện mạo hào phóng mạnh mẽ, cực kỳ có thần, khí thế trầm ổn bức người. Từ hình thức tới cách nói năng cho thấy, đó thật sự là một kiêu hùng trên thương trường. Lâu gia so với gia thế Tô gia có căn cơ thâm sâu hơn, tuy rằng cũng là thương gia, nhưng gia phong lại vô cùng vững chắc, xem ra Lâu Cận Lâm này từ nhỏ đã sống cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng ông không phải là người có tài trí bình thường, mà là người cực kỳ có tài cán có thủ đoạn, trải qua bao cạnh tranh khốc liệt trên thương trường, mới có thể bồi dưỡng nên một quý khí bức người như thế.

Đối với Tô Đàn Nhi, ông dùng thái độ thân thiết, ôn hòa với văn bối, đối với Ninh Nghị, thì vị gia chủ Lâu gia này phần nhiều là có nghi hoặc và địch ý, lúc ăn cơm, còn hỏi hẩn vài vấn đề học búa sắc bén, sau đó thì híp mắt lại nửa cười nửa không nhìn hẩn, cảm giác như là con sư tử đang rình con mồi.

Địch ý của ông ta, Ninh Nghị cũng không rõ tại sao, từ lúc đến bái phỏng đến lúc trò chuyện mà thấy, rõ ràng Lâu Thư Uyển đã kể những chuyện xảy ra trên đường đi cho phụ thân cô ấy biết. Lâu Cận Lâm nghe con gái kể xong, nói vậy hẩn sẽ cảm thấy con gái đã bị phu phụ Ninh Nghị đùa giỡn, bản thân ông không thể hiện thái độ với Tô Đàn Nhi, nhưng sau khi nghe được thân phận của Ninh Nghị, thì theo bản năng muốn tìm hiểu thăm dò hẩn.

Khác với Lâu Cận Lâm, đời trước thì Ninh Nghị dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, một đường đi lên, tới một mức độ nhất định, cũng từng thấy không ít thế gia chân chính là trùm thương trường, những người này luôn dùng thái độ cảnh giác hoặc khảo nghiệm để thăm dò tiểu bối, cũng thường dùng ánh mắt như vậy. Cũng không phải nói người trẻ tuổi nào nhìn thấy ánh mắt kiểu ngày cũng sẽ sợ hãi, nhưng dưới cùng một ánh mắt mà có khí thế như vậy, người bình thường khó tránh khỏi sẽ loạn đầu trận tuyến, có người lo lắng quyền thế của đối phương, theo bản năng sẽ cố tự gượng chống, hoặc là phơi bày ra thái độ ngạo khí mạnh mẽ, nhưng thật ra cũng vẫn chỉ là gượng chống, mà ở trong mắt người có kinh nghiệm, sẽ dễ dàng nhìn thấu nông sâu của họ. Đây thật sự không phải là tri thức có thể học tập, mà là con người có sự từng trải kinh nghiệm mà dưỡng thành mà thôi.

Bị nhìn chăm chú như vậy, Ninh Nghị thầm cười trong lòng, gần như là có chút hoài niệm. Ở những đoạn năm tháng trước kia, cũng có người từng nhìn hẩn như thế, sau đó cũng đã bị hẩn vượt qua, trong đó có đối thủ có bạn bè, chỉ là hẩn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đánh giết trên bước đường đi, sau đó mặc dù qua thăng trầm là đã thu lại, nhưng nếu thật sự cần thiết, khí thế của hẩn vẫn sắc bén như trước đây. Lúc trước khi nói lời tạm biệt với Đường Minh Viễn cũng là như thế này, trong xương cốt chính là cảm khái và một mối, dưỡng thành loại sư tử biếng nhác như này.

Lúc này Lâu Cận Lâm tự nhiên tạo áp lực cho hẩn, hẩn cười cười trước biểu hiện đó của Lâu Cận Lâm, sau đó thì vẫn tỏ tư thái đơn giản trò chuyện, trả lời bình thường, về mặt không thay đổi, về phần những chuyện đã qua, Lâu Cận Lâm có phán đoán thế nào, thì cũng không liên quan đến hẩn.

Nhưng Tô Đàn Nhi thì ngược lại, phát giác ra thái độ của Lâu Cận Lâm, trên đường đi về, về mặt nàng tức giận:

- Người này thật là, chúng ta có lòng tốt đến chào hỏi, vậy mà lại tỏ ra sắc mặt như thế, tướng công, chàng có...có cảm nhận được không?

Tô Đàm Nhi nhìn Ninh Nghị, có chút lưỡng lự hỏi, mới vừa rồi lúc nói chuyện với nhau, Lâu Cận Lâm hỏi thăm về bối cảnh của Ninh Nghị, có mấy vấn đề tương đối sắc bén, biểu hiện của ông ta làm người khác cảm thấy áp lực, nhưng Ninh Nghị vừa ăn cơm vừa trả lời rất thông thả, có hai vấn đề đại khái là liên quan đến quan hệ tình cảm phu thê thì không muốn trả lời, còn lại thỉnh thoảng còn phản ngược tùy tiện hỏi lại vài câu. Dưới tình huống này, bản thân nàng còn thấy không được tự nhiên, nhưng hẳn lại trực tiếp phản ngược đảo khách thành chủ trước ông lão dùng ưu thế sân nhà hết sức mãnh liệt kia, sau đó lại thuận tay đem sân nhà trả lại.

Ninh Nghị chỉ lắc đầu, thái độ bình thản:

- Con gái của ông ta có chút giống như một xiêm áo bị bày mở ra, ông ta có phản ứng này cũng không có gì kỳ quái cả. Vị thế bá này vẫn rất lợi hại đấy, nếu như không cần thiết, hãy cố gắng không đụng thể đối địch với ông ta như thế.

Đàm Nhi gật đầu:

- Biết rồi.

Nàng vốn là người khéo léo, tinh tế trên thương trường, so với Ninh Nghị, cũng không hề thua kém bao nhiêu, nhưng nếu chỉ dựa vào lần tiếp xúc này, là rất khó nhìn ra cao thấp trong đó, dù sao bản thân nàng cũng là thương nhân có thiên phú, nghe Ninh Nghị thuận miệng báo một câu như thế, trong thâm tâm nàng lại không có quá nhiều bài xích, thì ngoan ngoan gật đầu, trong lòng bình thản. Dù vậy, cũng sẽ không có ai cảm thấy nàng kém cỏi hơn Ninh Nghị.

Lúc này mặt trời đã ngã về phía tây, trong xe ngựa, ánh nắng chiếu vào đôi phu phụ trẻ tuổi vợ chồng ăn ý. Ninh Nghị nhớ lại, nở nụ cười, sao đó, nàng cũng bật cười lên theo.

Xe ngựa chạy qua đầu đường xa lạ mà đối với bọn họ mà nói thì hết sức xinh đẹp, trước mắt đã là phố xá Hàng Châu, lần này bái phỏng chỉ gặp Lâu Cận Lâm, Lâu Thư Uyển cùng với vị hôn phu của cô ta, còn hai vị huynh trưởng của Lâu Thư Uyển thì không ở nhà. Hai người đến chào hỏi chỉ là theo phép, chứ không chứa nhiều mục đích lắm, giữa hai bên cũng không cần thiết phải để lại ấn tượng khắc sâu cỡ nào. Vị hôn phu của Lâu Thư Uyển mặc dù cũng là thư sinh tài tử, nhưng thân phận ở rể trong Lâu gia cũng cực kỳ thấp, đương nhiên, ở trước mặt người lớn tuổi, mà lại là gia chủ Lâu Cận Lâm, thì thân phận lại càng thấp.

Sau ngày đi chào hỏi, hôm sau trời có mưa, Lâu Thư Uyển tới tiểu viện người Tô gia ở tạm một chuyến, ban đầu nàng vốn định dùng tư cách địa chủ nơi này tận tình dẫn mọi người du ngoạn Hàng Châu, nhưng bởi vì mưa to quá nên thôi. Lại qua một ngày, mưa to vẫn chưa ngừng, Lâu Thư Uyển xử lý xong việc buôn bán trong nhà, trong tình cảnh như thế càng không đi được, bèn phái một gã hạ nhân trong nhà đến cửa hàng của Tô Đàm Nhi, nói là tiểu thư có việc gấp, không thể đến, kính xin tha thứ.

Lúc này mọi người vừa đặt chân ở Hàng Châu, Tô gia vốn cũng có mấy sản nghiệp ở nơi này, mặt khác Ô gia có cất nhường mấy phần điền sản và mặt tiền cửa hàng, cũng không quá xa, nhưng lúc này muốn chính thức sửa sang tiếp nhận sửa sang lại, cũng khá phiền toái. Tô Đàm Nhi vốn là cùng phu quân đến đây du ngoạn, nhưng bao chuyện vụn vặt hỗn tạp quần lầy, mà Ninh Nghị thấy, ở nơi này cũng có chút thú vị.

Trải qua mấy ngày, bọn hắn đã vừa ý một tiểu viện trong thành, trực tiếp mua, sau đó bắt đầu kế hoạch bố trí. Nơi này là gần ngõ Thái Bình, rất đắt, nhưng Ninh Nghị vẫn quyết định mua. Theo tính toán của hắn, sau này nếu đô thành dời về phía nam, cách nơi này không xa cũng sẽ xây dựng Cửu Lý Hoàng thành, đến lúc đó giá đất ở đây bất luận là muốn bán hay là muốn ở, thì cũng sẽ là tác đất tác vàng, nhưng thật ra hắn không tính theo quan lại quyền quý đoạt đất gì cả, chỉ cần có chút quan hệ, bán đi cũng có thể kiếm được một khoản lớn.

Mấy con phố gần tòa nhà này cũng khá phồn hoa, việc buôn bán cũng đơn giản, dùng là nơi ở thì thích hợp hơn, ngược lại ở ngã tư có một võ quán không lớn không nhỏ, khá ồn ào, chỉ là Ninh Nghị ở đô thị lâu rồi, đương nhiên sẽ không cảm thấy quá ồn ào, ngược lại còn cảm thấy thú vị. Sau đó ngẫm lại, mình dù sao cũng chẳng có việc gì làm, không ngại gia nhập trong võ quán này, tìm chút thực chiến.

Hắn thích những thứ huyền bí, phần nhiều là hướng tới võ hiệp, càng là sự vật thần kỳ không biết thì sẽ quyết đi tìm hiểu, còn đối với đánh nhau thực chiến, thật ra cũng không ham thích, cũng không cho là tương lai mình thật sự muốn trở thành một người giang hồ đao thương dính máu. Chỉ là trải qua vài việc, lúc này lại đang rảnh rỗi, cảm thấy luyện một chút có lợi hơn mà thôi.

Nhưng khi hắn vừa mới mở miệng thì bị người trong nhà từ thê tử tới đám nha hoàn đi theo kiên quyết phản đối...

202. Q.3 - Chương 204: Tâm Tình Phức Tạp (full)

Kênh đào bắt đầu từ phía Nam, chảy đến hướng đông nhập vào cửa biển, Hàng Châu từ xưa đến nay vẫn là một hình ảnh điển hình để hình dung trong lời nói của những văn nhân có liên quan đến “vùng sông nước Giang Nam”, trong ngoài thành thị, đường thủy ngang dọc. Đường thủy ngang dọc này không chỉ mang đến phong cảnh duyên dáng, đồng thời cũng mang đến sự phát triển của thương nghiệp, so với Biện Kinh Giang Ninh, cũng không hề kém bao nhiêu, chẳng qua lúc này vẫn còn chưa tới thời khắc phát triển nhất của kinh tế Hàng Châu.

Nếu như trong lịch sử nguyên bản, trước khi Nam Tống dời đô, trên đất Hàng Châu còn chưa được coi là trung tâm thương nghiệp đỉnh cao chân chính, dù lúc này thương nghiệp Hàng Châu đã phát triển, nhưng đỉnh cao nhất của nó là lúc Nam Tống dời đô, sau này được sửa thành Lâm An, bởi vậy mà thương nghiệp ở nơi này phát triển tăng cao gấp bội, đã khởi động toàn bộ nửa bên Nam Tống phồn hoa.

Lúc này cũng giống như vậy, Hàng Châu hiện nay, khu thương nghiệp phồn hoa nhất là tại ngô Quan Đầu đến Dương Bá. Về phần Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi sống ở ngô Thái Bình, dù cũng là phố xá phồn hoa nhưng so với bên kia thì không bằng, ở trong ngô này rất thích hợp, có vài cây xanh rậm rạp che chở, đầu hẻm có một võ quán Lưu thị nho nhỏ, buôn bán xem ra cũng không tệ, thỉnh thoảng nghe được cũng thấy tinh thần phấn chấn.

Đến Hàng Châu, chủ yếu vẫn là đánh xe ngựa du ngoạn chung quanh, thỉnh thoảng xuống xe ngựa lững lờ đi dạo, lúc này lại không có bản đồ du lịch, đi tới đi lui một chỗ như là mặt cảnh tầm bảo. Đi qua Tây Hồ rồi, nểng chiều núi, gò đất Lôi Phong đương nhiên cũng không thể bỏ qua, mấy đứa trẻ hiếu kỳ không biết dưới tháp thật sự có Bạch nương nương hay không, về phần mười cảnh Tây Hồ đời sau, thì phải đi mọi chỗ để tìm.

Du lãm tùy tính, nói ra thì có vẻ như rất lãng mạn, nhưng nếu thật sự đi như thế cũng hết sức nhàm chán. Người đời sau quen nhìn cuộc sống người thành thị nên vô cùng hiếu kỳ với sự nguyên sơ của đền chùa đường phố ngô hẻm, nhưng trên thực tế đường phố cổ đại chân chính, còn xa mới có điểm phong cảnh du lịch lãng mạn mọi người yêu thích như đời sau, mọi nơi đều đường đất đá phiến, hẻm hẹp hiên thấp, trên đường nước bắn chảy ngang dọc, gà gáy chó sủa, hành khách trẻ nhỏ nằm la liệt ven đường, nhìn lâu, liền biết đó không phải là phong cảnh, mà là cuộc sống.

Phong cảnh không có bố cục, trang trí, quản lý phân chia như đời sau, muốn ngắm phong cảnh, phần lớn là dựa vào sở thích và tâm trạng của mình để có thể mở rộng tư duy khác nhau, ở trong một mui xe cây đại thụ cao vút trong ngô hẻm chưa chắc đã thấy có gì thú vị để xem, nhưng nếu người có tâm tư, thì trăm ngàn ánh nắng vàng xuyên qua kẽ lá cũng đã trở thành cảnh đẹp khiến người ta vui vẻ, nhưng nếu nhìn nhiều rồi, thì cảnh đẹp cũng sẽ trở thành bình thường không có gì cuốn hút nữa, bởi vậy nếu thật sự muốn tìm chút náo nhiệt, ngược lại khu vực thương nghiệp có đầy tục khí lại có thể khiến người ta thỏa mãn, cũng bởi vì điều này, sau khi dạo qua mấy nơi kinh điển cố định, Ninh Nghị cùng đám người Tô Đàm Nhi lựa chọn nơi thăm quan, đại thể vẫn là khu thương nghiệp ngô Như Quan, Dương Bá.

Bình tâm mà xem xét, ngay cả người có tư tưởng hâm mộ văn nhân, yêu thích thi từ ca phú như Tô Đàm Nhi lại thật ra không có bao nhiêu thích thú, đi cùng Ninh Nghị dạo khắp nơi trên phố, lúc mệt mỏi liền lên tiểu trà lầu nghỉ ngơi, nghe một chút thư văn tiểu khúc, nhưng trong lòng phần nhiều là tính toán xem thiết lập kho hàng tại đâu, xưởng hàng tại đâu, cửa hàng nên mở thế nào.

Ninh Nghị đi dạo thưởng thức các nơi thật ra cũng không phải là quá ham thích, không đi cũng chẳng sao, với hắn mà nói, bao cảnh quan tân trang đời sau hắn đã được ngắm nhiều, thời đại này cảnh sắc vẫn còn rất nguyên sơ, lúc ban đầu có lẽ thấy mới lạ, cảm thấy yên tĩnh, nhưng quen rồi, thật ra cũng không có gì đặc biệt lắm. ban long hoi. Mà thật sự mà nói, hắn cũng không phải là người thích phong cảnh, hắn thích nơi đông đúc người với người, giữa phố xá hối hả, mọi người cò kè mặc cả, trò chuyện cười nói trên lầu trà, cùng thê tử và nha hoàn chỉ trở, thì luôn cảm thấy lạc thú. Đối với lạc thú phong cảnh sơn thủy, hắn vẫn thích nơi có nhiều người hơn.

Sau khi quyết định ở ngô Thái Bình, lại nhìn võ quán nhỏ kia vài lần, hắn lại nổi dậy ý nghĩ muốn rèn luyện trong khoảng thời gian ở đây.

Đương nhiên, võ quán nhỏ như vậy, Tô Đan Nhi tuyệt đối không cho rằng tướng công nhà mình có thể đến nhập học. Đám người Thiên Nhi, Quyên Nhi đại để cũng là có ý nghĩ như vậy. Tối hôm đó lúc ăn cơm hắn chỉ thuận miệng nói một câu, vậy mà về mặt ba nha hoàn u u ám ám đầy lương lự. Thân phận của các cô làm cho các cô không thể nào góp ý với quyết định của chủ nhân được, nhưng cũng bởi vì xưa nay Ninh Nghị hiền hòa, quan hệ với mọi người thân cận như người một nhà. Việc vừa rồi đã làm cho các nàng suy nghĩ vì Ninh Nghị, lo lắng hắn thật sự làm ra những chuyện “ly kinh bạn đạo” (1) này.

Văn nhân khác với quân nhân, dù sao ở hoàn cảnh này khác biệt cũng quá lớn. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, Ninh Nghị đã tạo nên thanh danh vang dội tại thi văn, ngay cả hắn bình thường không thêm đề ý, nhưng một khi hắn quyết định đi vào trong võ quán nhỏ làm một tiểu học đồ thì người bên ngoài sẽ rất dễ dàng có thể cảm nhận được sự nghịch lý trong đó.

Dù hắn không thêm đề ý, thì đám người Thiên Nhi sao có thể chịu được việc cô gia nhà mình đến võ quán nhỏ nhỏ đó để bị người ta kêu quát, tuy rằng có tiền nhưng chưa chắc sẽ không bị như thế. Tại Giang Ninh, dù là người như Bách Dao Minh Trình Minh Chủ khi gặp cô gia tuy vẫn xưng là trưởng bối nhưng luôn luôn lấy lễ khách khác khí khí để đối đãi, còn loại võ quán nhỏ bé đầu đường cuối ngõ kia, tóm lại là không nên đụng vào.

Trong lòng các cô nghĩ như vậy, cả buổi tối bưng nước điểm đèn cầy trong mát như bao điều muốn nói lại không thể nói ra lời, Tô Đan Nhi sau khi nghe xong cũng không tỏ thái độ gì, mà trầm mặc dịu dàng. Thời mọi người ở tại tiểu viện này mới chỉ có mấy ngày, rất nhiều thứ còn phải đi mua, trang trí. Lúc sắp đi ngủ, Tô Đan Nhi đi vào gian bên tắm rửa, Thiên Nhi bưng chậu nước tối, ngồi xổm bên giường cởi tất cho Ninh Nghị, nhắc hai chân hắn đặt vào trong chậu nước.

Những việc như này trước đây đều là Ninh Nghị tự mình làm, không cần Tiểu Thiên cởi giày cởi tất ỳnh, mọi người ở chung với nhau lâu, cơ bản đã thành thói quen, chỉ là hôm nay dường như Tiểu Thiện làm rất thuận tay, Ninh Nghị cười nói:

- Được rồi, để ta tự làm.

Tiểu Thiên chỉ ngẩng lên nhìn hắn một cái, lại cúi xuống, khẽ nói:

- Thiên Nhi cũng không có việc gì khác phải làm..

Vóc dáng nàng nhỏ bé, ngồi đó chuyên tâm làm, không nói gì, mà Ninh Nghị lại thấy bộ dạng đó giống như một tiểu tức phụ bị ức hiếp, không khỏi dở khóc dở cười.

Ninh Nghị cũng chỉ là mới nảy sinh ý nghĩ đến võ quán, mà cũng chỉ thuận miệng nói một câu, bắt kẻ trong lòng Tiểu Thiên hay mọi người quan niệm thế nào, hắn vẫn phải thừa nhận rằng hắn thích. Còn đang định mở miệng thuyết phục tiểu nha hoàn này, ai ngờ nha đầu kia lại khóc như lâu ngày mới gặp, nói:

- Tiểu Thiên mặc dù chỉ là tiểu nha hoàn không hiểu chuyện, nhưng cũng không phải là người nghĩ gì nói đấy không suy nghĩ...

Rồi lại cúi đầu không nói lời nào.

Một lát sau, Tô Đan Nhi cũng đã trở lại bên này, nàng tắm xong mặc y phục màu xanh nhạt, tóc còn ẩm ướt rồi tung xỏa xuống như một tấm sa tanh đen bóng. Nàng tới bên giường, thay đổi vị trí cây đèn, khêu sáng lên một chút, sau đó mở cửa sổ ra, Tiểu Thiên bưng chậu nước đứng lên, cúi đầu đi ra ngoài.

Ninh Nghị cảm thấy thú vị nằm ngả xuống giường, Tô Đàn Nhi ngồi bên cửa sổ, để gió mát sấy khô tóc, dường như nàng có chút tâm sự, thỉnh thoảng cúi đầu nghĩ nghĩ, nhưng ánh mắt lại đầy chờ mong đặt lên người Ninh Nghị, đôi lúc lại cười lặng lẽ.

Cứ trôi qua như thế khá lâu, nàng đứng dậy đóng cửa sổ lại, lấy quạt hương bồ trên giường đuổi muỗi trong trướng, sau đó tắt đèn cây. Đêm bắt đầu trở nên yên tĩnh, đợi ngả tư dường có tiếng gõ đổ canh vang lên thì trong phòng mới lại sáng đèn, có người dậy, thanh lý dấu vết sau vận động một chút, đợi cho đèn đuốc lại tắt, hai người nằm lại trên giường, đắp tấm chăn mỏng, có chút mệt mỏi.

Tô Đàn Nhi gác đầu vào giữa hõm vai của người đàn ông, có vẻ như không muốn nói chuyện, cũng không cử động nhiều. Nàng có mấy đề tài cần nói, cũng muốn cử động vài cái, nhưng bởi vì thân thể bọn họ lúc này đang dính sát vào nhau, mà trên người nàng lại không mặc quần áo, nàng có thể cảm nhận rõ thân thể của người đàn ông đang ôm nàng, ngực áp sát tới, nàng có thể cảm thụ được da thịt tại lồng ngực của đối phương, mà người đàn ông bên nàng tựa như cũng có thể tinh tường cảm nhận được ngực của nàng phập phồng...còn có nơi khác nữa, mỗi một vị trí trên cơ thể nàng...đây cũng không phải là chuyện mới mẻ gì, sự thân mật da thịt giữa hai người không phải chỉ mới một ngày hai ngày, nàng nghĩ, có lẽ đối với mỗi cặp phu thê giao hợp mà nói không còn gì mới mẻ, nhưng khi ban đêm tĩnh lặng như này, thì nàng cảm nhận được mình vẫn sản sinh ra cảm xúc hết sức kỳ lạ. Trong lòng nàng nghĩ, nếu lúc này phu quân cũng cảm thụ được những điều này, cảm thụ được nàng cũng không mặc quần áo, cảm thụ được nơi tư mật trên thân thể nàng, nếu biểu hiện ra ngoài, nàng thà che giấu, bởi vì như vậy có vẻ thực phóng dãng. Hắn không nói, nàng không nói, hai người cứ dựa sát vào nhau như vậy.

Đoạn ẩn nhé. Yêu cầu đòi zen :D

Nàng không biết suy nghĩ của mình có kỳ quái không, đối với chuyện vừa mới làm, giờ khắc trước mắt này, lại càng làm cho nàng cảm thấy tò mò và thỏa mãn, dùng thân thể của mình để cảm thụ đối phương. Nam nhân tên Ninh Nghị này là của nàng, cũng là người có thân phận là phu quân của nàng, mà dù sao cũng không phải là cùng một người, nàng không biết mình nói ra cảm giác này thì sẽ thế nào, trên cảm giác, cũng đôi lúc thấy xấu hổ, nhưng phần nhiều là không, phu quân nàng trước nay vẫn cổ quái, ngay cả hắn đã không nói từ ngữ kỳ lạ gì, nàng cũng không thể nói ra.

Nàng hôm nay không mặc quần áo là vì không tìm được, trước đây sau mỗi chuyện này, nàng bình thường sẽ mặc áo yếm hoặc áo lót, nhưng mới vừa rồi, khi hắn đứng lên ném chiếc thảm nhún ra ngoài trướng, quần áo của nàng, áo yếm của nàng bị cuốn ở trong đó, nàng vươn tay tìm mà không tới, Ninh Nghị cũng không thổi đèn đầu giường, một tay ôm nàng như mọi lần, dùng chăn quấn hai người, sau đó hắn cũng không còn biểu hiện gì khác ngoài ôm chặt nàng trong lòng, nàng thì nằm đó mà suy nghĩ miên man.

Nàng thật là thích cảm giác này, không hề vướng víu, nếu đột nhiên Ninh Nghị cảm thấy kỳ lạ, đưa tay chạm vào nàng, mở miệng hỏi một câu:

- Quần áo của nàng đâu?

Nàng liền trả lời rất tự nhiên:

- Bị chàng ném rồi.

Sau đó bò dậy xuống giường tìm hoặc là để hắn tìm, cho nên nàng liền im lặng bất động không nói gì, cũng có vài lời khác muốn nói, nhưng lúc này, cảm xúc chính là vô cùng yên tĩnh. Chuyện nàng muốn nói đầu tiên đương nhiên là có liên quan tới võ quán, lúc buổi tối đã nói rồi, nhưng vẫn không thể mở miệng, một mặt cảm thấy trên giường nói chuyện này không hay, mặt khác, lúc buổi tối, khi tắm rửa nàng vẫn luôn nghĩ trở về phòng tắt đèn thì sẽ nói chuyện này, đương nhiên rồi, cảm xúc này, bất luận nàng không nói với bất cứ ai, thì ở bề ngoài, cũng không biểu hiện một chút gì. Nguồn tại b . a . n . l . o . n . g . u . s .

Nàng từng xem rất nhiều kịch văn cũng nghe rất nhiều câu chuyện xưa, không biết mình có tính là dâm phụ không biết liêm sỉ không, không nên hỏi cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài, nhưng nửa năm qua, quả thật nàng thích cảm giác buổi tối nằm trên giường như này. Đến buổi tối, trong đầu nàng luôn có cảm giác chờ mong, cảm xúc này cũng sẽ không quấy nhiễu nàng làm chuyện khác, như chuyện nàng xử lý hàng vải, nói chuyện phiếm với nha hoàn, an bài hành trình tiếp theo, cùng thân thích trong nhà nói chuyện, hết sức thoải mái, đầu vào đấy.

Chỉ là dường như bên ngoài thân thể nàng có một tiểu tâm ma đếm thời gian đang cầm mõ canh gõ bang bang, nàng rất nhanh buồn ngủ. Tiếp đó thì tiểu tâm ma có bộ dạng giống nàng kia thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, đỡ lấy nàng chậm rãi đi rửa mặt, hoặc là tắm rửa, gội đầu, lại chậm rãi lau khô tóc cho nàng...v.v...

Sau đó lại đến ôm nàng, nàng lại cảm thấy lòng tràn ngập thỏa mãn, lại cảm thấy dường như khó mà nói những chuyện không vui, nhưng...bỗng nhiên thân thể Ninh Nghị động đậy, lòng nàng lại căng thẳng mạnh.

A, bị phát hiện không mặc quần áo, bị đánh sát quá, mau nhanh tìm đề tài thôi...nhưng mà Ninh Nghị đang một tay ôm ngang hông của nàng.

Nhưng câu nói kia vẫn thốt ra:

- Tướng công cảm thấy nhàm chán...

Nói còn chưa hết, mặt lại nóng rực lên, không bị phát hiện, nhưng bàn tay kia dừng ở sau hông nàng, bởi vì nàng nói chuyện, ngón tay dường như mân mê ở trên cột sống của nàng, có chút ngứa ngứa, mà chỗ đó, cũng thật làm người ta đỏ mặt.

Nhưng hắn không để ý, đây rõ ràng là động tác trong lúc vô tình.

Vì thế nàng không nhúc nhích...

- Tướng công cảm thấy nhàm chán...

- Hử?

- Chuyện luyện võ ý.

Trong phòng mờ tối, giọng nói khê khàng, ngay sau đó là khoảnh khắc trầm mặc.

- Nhất thời hứng lên, nói sau đi...

- Nhưng...

- Thiên Nhi và Hạnh Nhi đều dùng ánh mắt kia nhìn ta, Quyên Nhi thì yên lặng chỉ đứng sau nhìn ta, nhìn ta giống như một thiếu niên trượt chân trên bước đường về, ai mà chịu nổi...

- Nếu tướng công thật sự...

- Chỉ là hứng khởi nhất thời, vẫn chưa quyết định, võ quán kia cũng nhỏ, sau này bàn sau, ta tự có chừng mực.

Tay kia trong lúc vô tình lại cử động, ở đúng xương cột, ngứa ngứa, tê tê...không thể xuống chút nữa... ban long hơi

- Ủ...

Nàng chỉ có thể phát ra đơn âm.

- Huống chi ta đã đồng ý, hai tháng này có rất nhiều chuyện phải cùng nàng làm...

- Vâng.

Lúc đầu khởi hành, hai người ít nhiều từng lên kế hoạch, đều là người trên thương trường, hiểu mục đích đến Hàng Châu, vậy thì ngoại trừ du lịch ra, vẫn còn có thật nhiều việc không thể tránh khỏi, mà cần Ninh Nghị tham dự chủ yếu là bái phỏng các thương gia xa lạ, như những người buôn bán vải, buôn bán tơ tằm, buôn bán vải bông, thương nhân buôn bán thuốc nhuộm...v.vv bản địa Hàng Châu, cũng sẽ là một mạng lưới quan hệ khổng lồ.

Trước đây tại Giang Ninh, Tô Đoàn Nhi thỉnh thoảng có đi chào hỏi chủ yếu là thương hộ bản địa trước đó từng có nhiều quan hệ với Tô gia, có Tô Bá Dung tọa trấn, Tô Đoàn Nhi cũng có đủ trụ cột, lấy danh nghĩa con cháu để bái phỏng, cũng sẽ không bị khinh thường ức hiếp gì, nhưng thường thường trước sau năm mới, rất nhiều loại người cần phải đi bái phỏng một lần, có Ninh Nghị đi theo chung quy là tốt nhất, đến Hàng Châu, đều là người lạ, thì càng là việc như vậy, không chỉ là đi cùng, bảo vệ, mà cũng là một sự tín nhiệm.

- Nhưng những việc đó...

Đương nhiên, làm đàn ông, lấy thân phận ở rể đi cùng thê tử báỉ phỏng thương hộ xa lạ, từ ý nghĩa đó mà nói, cũng không phải là chuyện về vang gì. Nhưng lúc này tâm tư của Tô Đàn Nhi lại không nghĩ được gì, thân thể nàng tê tê ngứa ngứa, suy nghĩ thoáng cái đã quên hẳn mình vừa muốn nói gì rồi.

- Ủ?

- Nhưng...những việc kia...thật ra cũng rất nhàm chán...

- Không muốn ta đi cùng sao?

- Không! Không có...

Thân thể nàng giật mình, phản xạ làm cho nửa người dưới dán chặt hơn, cũng bởi vậy mà thoát khỏi cảm giác xấu hổ, tay kia vỗ nhẹ lên mông nàng, lại vuốt lên lưng, vẫn cứ ngứa ngứa...nhưng nàng vẫn cứ bất động, cố gắng nhẫn nhịn được.

- Thật ra đi tới đi lui, gặp các loại người, ta cảm thấy rất thú vị.

- Vâng.

- Nếu có người ức hiếp khinh thường nàng, dù sao hiện tại ta cũng không có việc gì, có thể gánh vác giúp nàng một chút.

- Tốt quá.

Nói ra xong, cảm giác nàng rất hưng phấn, đầu rúc vào gáy phu quân. Biết tướng công rất lợi hại, có thể làm hậu thuẫn ình, nàng cảm thấy rất vui, nhưng về phương diện khác, lại cảm thấy tướng công tốt nhất không nên gia nhập vào thương trường là nơi người lừa ta gạt, hẳn nên làm những việc lớn. Nghĩ đến những việc lớn, lại nghĩ đến việc Tần lão dường như muốn tướng công lên kinh thành làm quan, nhưng tướng công cự tuyệt, nàng cảm thấy nguyên nhân bên trong đó có một phần là do nàng, nên cảm thấy vô cùng áy náy.

Có áy náy, cũng có ích kỷ, nàng chỉ là thương nhân, thích phu quân nhà mình, cảm thấy hẳn cái gì cũng tốt, có đôi khi cũng hiểu được phu quân không nên là thân phận ở rể này, nếu nàng là người ngoài đứng xem, lẽ cũng sẽ cảm thấy nữ nhân Tô Đàn Nhi có đức hạnh gì mà lại lại làm cho Ninh Nghị ở rể. Nhưng nàng không phải những người đứng xem, trong lòng cũng nổi lên nghi ngờ, nhưng chỉ cần không nghe không hỏi, tốt nhất ai cũng miễn bàn. Tốt nhất...là hẳn có thể thi triển tài năng, có thể phát huy được lý tưởng khát vọng, cũng có thể vẫn ở rể ở Tô gia, cũng có thể vẫn ở bên cạnh mình, mà mình cũng có thể làm cho hẳn cảm thụ được mình không phải là thân phận ở rể, mà là vợ chồng ân ái bình thường như mọi người...Nàng cũng biết không có khả năng vạn toàn kỳ mỹ, nàng không có biện pháp, chỉ là muốn thế, vì thế cũng chỉ có thể ở phương diện này làm con rùa đen rúc đầu, không muốn nghĩ gì cả.

.

- Mặt tiền cửa hàng... Kỳ thật đã chọn xong rồi, kho hàng cũng đã tuyển chọn được chỗ, chờ hai ngày này sẽ quyết định, Văn Định, Văn Phương, Trần tiên sinh bọn họ cũng đã sắp xếp mọi việc xong xuôi rồi...

Nàng từ từ chỉnh lại suy nghĩ miên man trong đầu, khẽ nói:

- Ngày mai...không, ngày kia bắt đầu, chúng ta sẽ đến báỉ phỏng từng nhà, từng người...

- Ủ, ngày kia cũng được...

Ninh Nghị gật đầu, sau đó nhớ ra một chuyện:

- Vậy ngày mai ta đi đưa thư.

- Hả? Đưa thư?

- Lúc rời Giang Ninh, Tần lão biết ta tới Hàng Châu, có bảo ta đến báỉ phỏng một vị bằng hữu họ Tiền, gửi cho ông ta một phong thư. Ngày mai ta đi sớm, tiện thể hỏi thăm, nghe nói lão nhân gia đó ra ngoài dạy học, ta không đến nhà ông ta, mà hai ngày nay cũng hẳn ông ta quay về rồi, ngày mai ta tới, mặc kệ có nhà hay không, thư giao cho người nhà ông ta cũng được.

Hắn ngẫm nghĩ, lại nói tiếp:

- Người họ Tiền này, ta cảm thấy cũng không đơn giản.
- Lại là đại nho...rất lợi hại sao?
- Đại khái là vậy.

Ninh Nghị cười cười:

- Nhưng mà ta cũng không thân thiết gì với vị lão nhân gia này, đưa thư xong, cũng xong việc. Sau đó hai tháng này sẽ đi theo nàng thôi...

Tô Đàn Nhi trầm mặc một lát, lại cãi sửa lời hắn:

- Là giúp.
- À.

Ninh Nghị gật đầu cười khê.

- Là giúp.

Chú thích: (1): Ly kinh bạn đạo: Không tuân thủ, đi ngược lại với đạo lý lẽ thường.

203. Q.3 - Chương 205: Tiền Hi Văn

Chuyện liên quan đến võ học cũng không đến mức bức thiết, nếu người trong nhà đều không ủng hộ võ quán kia, thì tạm thời hắn có thể gác lại, cùng lắm thì tìm hộ viện trong nhà bọn hắn luận bàn so chiêu là được.

Lúc hắn ở Giang Ninh thật sự hắn nghĩ sẽ tìm đến cảnh hộ viện trong nhà để luận bàn. Với hắn mà nói, sớm vài lần động thủ cùng người ta, dựa vào sự tỉnh táo, tính kế cùng với vẻ này có thể đạt được sức chống đỡ mạnh mẽ, cái thiếu còn lại là phản xạ điều kiện được dưỡng thành sau trường kỳ so chiêu, đây chẳng phải là kỹ xảo có thể luyện thành đó sao.

Hắn cũng biết ra ngoài bá sư là cũng không thực tế, thí dụ như cái gì mà Trình Minh Chủ của Bách Dao Minh, hoặc là thông qua Khang Hiền tự nhiên cũng có thể tìm được vài nhân sĩ giang hồ thực sự, thậm chí Lục A Quý thân tín bên cạnh Khang Hiền, chỉ sợ cũng không đơn giản. Những người này, mọi người có quan hệ, bá sư cũng là không vấn đề gì, nhưng chuyện như vậy lại không giống với khái niệm, đối với hắn mà nói, đây chỉ là trò chơi tâm lý, sẽ không tốt khi đi làm phiền những người này. Vốn địa vị giữa văn và võ đã có chênh lệch, nếu hắn đi bá sư đồng thời cho thấy “ta thật ra không để ý tới điều này”, hành vi như vậy, thật sự là quá mức ngả ngớn, trừ phi là tình cảm giữa huynh đệ bằng hữu tốt đẹp, nếu không sẽ không làm được. .

Trực tiếp đi tìm người trong nhà cố nhiên là đơn giản, hắn dạy con trai cảnh hộ viện học bài, cảnh hộ viện tôn kính hắn, nhưng lại không dám động thủ thật, đây cũng không phải là vấn đề lớn, sau khi nói một hồi thì cảnh hộ viện cũng bị thuyết phục. Nhưng mấu chốt ở chỗ, mọi người Tô gia ở Giang Ninh, trên quan niệm cơ bản đều giống như Tô Đàn Nhi và ba nha hoàn, cho dù là cả những người có địch ý với hắn, căn bản trong lòng đều cảm thấy, hắn không nên động chạm vào võ công làm gì.

Lần đó hắn thuyết phục cảnh hộ viện đấu trong nhà và ngày, cơ bản cũng để giải quyết cách nhìn nhận của đám người Tô Đàn Nhi. Ngày đầu tiên, cảnh hộ vệ không thu tay lại được, đánh vào mặt hắn một quyền, sau đó hắn có nói thể nào thì cũng không chịu động thủ với Ninh Nghị nữa. Vất vả thuyết phục mãi, hôm sau lại đấu một trận kịch liệt, trên người hắn lại bị trúng mấy quyền, trên mắt cũng bị trúng một quyền, làm cho hắn buổi tối muộn ăn cơm với mọi người trong nhà với một vàng đen ở mắt.

Với hắn mà nói, luận bàn sẽ bị thương, lúc ban đầu đã chuẩn bị tâm lý rồi, bản chất thân thủ của hắn lại không cao, sau khi luyện nội lực thì phát lực không mạnh, không thể nào đấu được cùng cảnh hộ vệ. Mà

cảnh hộ vệ tuy rằng không phải là cao thủ giang hồ nổi danh gì, nhưng ở Tô gia nhiều năm như vậy, trận chiến đao thật thương thật cũng gặp không ít, nghe nói có một vài thời điểm vận chuyển hàng hóa cho Tô gia, cảnh hộ viện đi theo chỉ huy, còn đụng phải vài nhóm sơn tặc, là người có bản lĩnh thật sự.

Ninh Nghị cùng y luận bàn công bằng, có kết quả như vậy, chứng minh hẳn làm cho cảnh hộ viện đôi khi không thể thu tay lại được, thế là đã rất tốt rồi. Kế hoạch của hắn nếu đánh như vậy hơn nửa năm, phối hợp với hiệu quả nội công, mình hẳn cũng được tính là cao thủ võ lâm một nửa rồi, nhưng ngược lại thật ra làm cho cảnh hộ viện đến khổ, lần nào cũng bị con trai nói:

- Phụ thân làm sao mà đánh tiên sinh thành như vậy.

Đến ngày thứ ba, cảnh hộ vệ dường như thu tay rất tốt, Ninh Nghị lại làm công tác tư tưởng với y một hồi, lại đánh, kết quả trên sống mũi của hắn bị trúng một quyền, máu tươi chảy ròng ròng. Thương thế của hắn không nặng, kết quả ở trong nhà làm cho lão thái công thấy, nổi giận lôi đình, quát mắng mọi người ầm ỉ:

- Các ngươi muốn làm ta tức chết à.

Sau đó tra ra được là do cảnh hộ vệ làm, lại mắng cảnh hộ vệ một trận.

Lúc ấy Ninh Nghị biết được vội đến giải vây, bản thân hắn có tài ăn nói, đã gây chuyện lại còn tỏ ra có khí thế như thế, nhưng từ trên sự kiện này, người trong nhà đều cảm thấy những việc hắn làm thật sự là cổ quái. Bọn họ biết Ninh Nghị xưa nay thích kể những câu chuyện giang hồ truyền kỳ xưa, nhưng người trẻ tuổi tính cách xốc nổi, thích phong cách hào hiệp thì rèn luyện một chút là được, nào có loại người nào giống như Ninh Nghị là thư sinh thành danh mà lại bị đánh ặt mũi bầm dập, lão thái công cũng chỉ dở khóc dở cười:

- Đúng là thích loạn mà...

Sau đó còn nói với cảnh hộ vệ:

- Ninh cô gia thích gây loạn, ngươi là người trong nhà lão nhân, sao có thể cũng không hiểu chuyện như vậy...

Sau đó thì Ninh Nghị cũng không còn làm những chuyện như vậy nữa, chẳng qua lần này từ Giang Ninh đến đây, chỉ có đám người Tô Đan Nhi bên cạnh, đợi cho sự việc đã ổn định, đương nhiên có thể lại bảo cảnh hộ vệ bàn luận với mình, nếu hai người Văn Định, Văn Phương có nói chuyện này ra, mình có thể mắng bọn họ một chút, sau đó kêu bọn họ cùng tham gia để rèn luyện.

Chuyện này đã được quyết định, buổi sáng ngày hôm sau, hắn dựa theo kế hoạch đã định, chạy đi tìm vị Tiền lão mà Tần lão yêu cầu. Theo như Tần lão nói, người này tên là Tiền Kính Như, tự là Hi Văn, là bạn cũ rất tốt của ông, thích sách, bởi vậy mà ông cũng lấy mấy quyển sách nhờ Ninh Nghị mang tới, còn lại thì cũng không nói gì nhiều thêm.

Nhưng sau khi đến Hàng Châu, Ninh Nghị cho người đi thăm hỏi, đại khái cũng biết Tiền gia ở Hàng Châu cũng là vọng tộc có danh tiếng, ít nhất chuyện vị Tiền Hi Văn kia ra ngoài dạy học cũng là từ trong miệng người đi thăm hỏi nói mà biết. Ninh Nghị ngược lại cũng biết Tần Tự Nguyên nhờ và hắn đến đưa thư cũng không chỉ đơn giản như vậy, nhiều hơn chính là muốn giới thiệu một nhân vật lợi hại cho hắn quen biết. Chỉ là ngẫu nhiên qua lại với Tần lão, Khang Hiên, Ninh Nghị sẽ không cho là mình có thể được lão nhân coi trọng, lần đi này, thật ra hắn cũng không ôm nhiều ý tưởng lắm, đơn thuần chỉ là đưa thư tặng sách là xong.

Buổi sáng hôm nay dẫn Tiểu Thiên ra cửa, lại hỏi thăm người đi tìm hiểu vài câu về chuyện của Tiền gia, cũng đã biết thêm Tiền gia kia không chỉ là vọng tộc ở Hàng Châu, mà còn là đại địa chủ nổi danh tám hương mười dặm. Tiểu Thiên nghe nói người này họ Tiền, gia tài bạc triệu, trong đầu lập tức hiện ra một màu vàng lóng lánh, trên đường cứ cười nói vui vẻ với Ninh Nghị.

Chỉ là khi đến Tiền phủ, mới phát hiện Tiền gia cùng với màu tiền vàng lóng lánh này lại có chút khoảng cách, tuy rằng nhìn phòng ốc sân viện chung quanh cũng có chút khí thế đại gia, nhưng sân viện nằm ở sườn đông Hàng Châu này xem ra cũng đã lâu năm rồi, lắng đọng lại thật sự không phải là hình dạng khí thế bộc phát bên ngoài, mà là toát lên nghiêm cẩn trì gia và sự giản đơn.

Ninh Nghị ở cửa báo tính danh, đưa lên phong thư cùng sách vở, người gác cổng già đón vào, để hai chủ tớ đứng ở cổng đợi một chút, một lát sau có một lão quần gia ra đón, mà không dẫn đi vào phòng khách, mà dẫn đi vào “thư phòng của lão gia”. Dọc đường đi Thiên Nhi thò đầu nhìn ngó mọi nơi, tường vây chung quanh, kiến trúc, đường đi không lớn, mà so với Tô phủ ở Giang Ninh dường như còn không bằng, nhưng lại mang tới cảm giác rất hợp lý, có nơi có dấu vết tu bổ rất có kết cấu, cũng không hề keo kiệt, rất nhiều nơi lại được trang trí toát lên hơi thở sách vở cổ xưa, đại khái là qua nhiều đời người ở, có rất nhiều nơi nhỏ thì lại toát lên hơi thở linh động. xem thêm tại bàn long chấm us.

- Khí thế vọng tộc chính là như này đây.

Thấy Thiên Nhi nhìn ngó chung quanh, Ninh Nghị liền khẽ nói một câu, quần gia dẫn đường phía trước đương nhiên là nghe rất rõ, chỉ cười cười. Tiểu Thiên nhón nhón chân, nói khẽ:

- Ta cùng tiểu thư đến Bộc Dương gia, cũng từng tới Vương phủ rồi, những nơi đó rất được, nhưng không có cảm giác như thế này đâu.

Lão quần gia đi trước gật gật đầu, quay lại tươi cười thư thái nói:

- Lão gia hôm qua từ nông thôn dạy học quay về, tâm tình rất tốt, giống như Ninh công tử đây lần đầu tiên tới mà mời công tử đến thư phòng để nói chuyện như vậy cũng là tình huống hiếm thấy. Ninh công tử khi gặp lão gia xin chớ tùy ý.

Đại để ông ta cho rằng Ninh Nghị là văn bối từ nơi khác mang thư tới bái phỏng, mà lúc này ẩn tượng với hai người không tệ, bởi vậy mở miệng chỉ dẫn, tránh Ninh Nghị khi gặp lão gia nhà mình thì sợ hãi, làm mất đi thiện cảm. Ninh Nghị gật đầu cười cười, cảm ơn.

Từ cổng đi đến thư phòng của Tiền Hi Văn cũng không quá xa, sau khi nói chuyện vài câu, đi qua một hành lang gấp khúc đến chỗ rẽ thì lại có giọng nói vọng tới:

- Tiền Duy Lượng, người còn dám chạy... Nguồn tại b .a.n(.)l.o.n .g(.)u.s.

Nghe tựa như tiếng người trẻ tuổi cười mắng khi bị đuổi đánh, theo sau đó một bóng người đột nhiên xông tới, thiếu chút nữa thì va phải Ninh Nghị. Đó là một nam tử thư sinh, tuổi xấp xỉ Ninh Nghị, đại khái cũng khoảng chừng hai mươi, gã đang bị người khác đuổi, vừa quay đầu nhìn vừa chạy nhanh.

Một người đằng sau đuổi tới, tuổi cũng xấp xỉ thanh niên kia, ngạc nhiên chấp tay, sau đó tiếp tục đuổi theo, chỉ là y vừa đuổi vừa quay lại nhìn vài lần, không biết là nhìn Ninh Nghị hay là Tiểu Thiên, suýt chút nữa thì vấp ngã.

- Đây là hai vị công tử chi nhị phòng, khiến Ninh công tử chê cười rồi, mời bên này.

Lão nhân đi qua chỗ rẽ, Ninh Nghị đang định bước theo, chợt thấy có vật gì màu đỏ rơi trên mặt cỏ bên cạnh, hần nhắt lên nhìn, là một bút cách màu đỏ san hô, chắc là do hai thanh niên kia đã làm rơi, may mà rơi trên cỏ nên không bị vỡ. Lúc này hai người đã chạy xa rồi, Ninh Nghị cầm nó đi theo ông lão, lúc sắp tới, bèn đưa chiếc bút qua, kể lại việc mình nhặt được, bảo lão quần gia chuyển lại cho hai người kia. Lão quần gia nhìn bút cách, bộ dạng dờ khóc dờ cười, không nhận.

- À, bút cách này cũng không phải là của hai vị công tử Duy Lượng và Duy Khanh kia, mà là vật mà lão gia yêu thích nhất, mấy ngày trước bị mất không tìm thấy, không ngờ Ninh công tử lại nhặt được, không bằng Ninh công tử tự tay giao trả lại cho lão gia đi.

Ninh Nghị nhú nhú mày:

- Việc này không ổn đâu.

Nếu là người ngoài, sẽ cảm thấy đây là cơ hội để lôi kéo quan hệ với Tiền Hi Văn, nhưng với Ninh Nghị, những loại chuyện mà có liên quan đến kẻ trộm trong Tiền gia, mà hần lại là người ngoài, thì tuyệt đối không muốn dính líu đến.

- Không sao, không sao.

Ngược lại lão quần gia lại cười hết sức chân thành, giấy lát đã đến bên ngoài viện nơi Tiền Hi Văn ở, Tiểu Thiên được an bài ra phòng khách chờ, Ninh Nghị thì nhú mày, cất bút cách vào trong tay áo, theo chỉ dẫn

của lão quản gia đi vào. Lão giả Tiền Hi Văn đã đợi ở trong phòng rồi, người này chừng năm mươi tuổi, mặc áo bào tro mộc mạc sạch sẽ chỉnh tề, dù không có mụn vá nhưng nhìn cũng có thể nhận ra đã giặt qua nhiều lần. Đại khái là ông đã xem xong thư của Tần Tự Nguyên, đang cầm vài cuốn sách mà Ninh Nghị mang tới, đợi Ninh Nghị đi vào, ôn hòa tiếp đón mời hần ngồi xuống.

- Lúc trước từ biệt ở kinh thành, ta đã tám năm chưa gặp lại Tần công rồi, Lập Hằng từ Giang Ninh tới, Tần lão giờ vẫn khỏe chứ?

Đại khái là qua màn chào hỏi họ tên, Tiền Hi Văn này liền hỏi chuyện liên quan đến Tần Tự Nguyên. Có vẻ như ông đã coi Ninh Nghị có quan hệ con cháu với Tần Tự Nguyên, nên hỏi không ít về việc nhà của Tần Tự Nguyên, ví dụ như hai huynh đệ Tần Thiệu Hòa và Tần Thiệu Khiêm, thỉnh thoảng còn cảm khái vài câu. Ninh Nghị nhất nhất trả lời những gì mình biết, lát sau Tiền Hi Văn lại chuyển đề tài câu chuyện.

- Đầu mùa hè năm nay, quân tiên phong đã tiếp tục lên phía Bắc, đối với việc Kim Liêu khai chiến, lúc Lập Hằng rời khỏi Giang Ninh có từng nghe Tần công đề cập tới không?

- Tần công đã lên kinh rồi, lúc này có lẽ đã đến kinh thành.

- Ồ.

Tiền Hi Văn gật đầu, như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Ninh Nghị. Mới vừa rồi ông hỏi rất khéo léo, vốn nghĩ Ninh Nghị là văn bối của Tần Tự Nguyên, hẳn là dù hần không biết quá nhiều về việc này nhưng chắc chắn có nhiều hứng thú, nhưng rõ ràng Ninh Nghị đã hiểu rõ câu hỏi của ông, nên trả lời rất rõ ràng. Lúc này tin tức Tần Tự Nguyên phục khởi vẫn còn chưa được công bố, câu trả lời của Ninh Nghị đã đại biểu ít nhất hần đã biết chuyện của tám năm trước. Tiền Hi Văn nghĩ nghĩ về việc của Tần Tự Nguyên, sau đó lại hỏi tình hình về bản thân Ninh Nghị, như gia cảnh thế nào, đã thành thân chưa, học văn ra sao.

Đoạn ần nhé. Yêu cầu đòi zen :D

Trường bối hỏi văn bối, đơn giản là những thứ này, lão nhân này đọc nhiều sách vở, mấy bài từ mà Ninh Nghị sáng tác truyền từ Giang Ninh tới, thật ra ông cũng đã đọc, nên rất nhớ cái tên Ninh Lập Hằng này. Trước đó trong lòng ông vẫn tồn tại những nghi vấn, sau khi hỏi xong chuyện về Tần Tự Nguyên thì mới hỏi tới, đợi khi đã xác nhận rồi, cũng không hỏi về bài từ kia, chỉ hỏi Ninh Nghị xưa nay có thích sách hay không, học như thế nào...Ninh Nghị thì trả lời sở thích là xem những câu chuyện xưa truyền kỳ, những truyền thuyết trên phố xá, về phần nghiên cứu học vấn, cũng vẫn chỉ dùng luận điệu văn thường hay trò chuyện với Tần lão và Khang lão để trả lời, hết sức thông thả, không biểu hiện mình, cũng không đắc tội với người.

Lúc này hần đại khái cũng đoán được nội dung trong thư của Tần lão có liên quan đến hần, lão nhân gia kia biết rõ tính cách của mình, cũng tuyệt đối sẽ không trắng trợn ở trong thư khuếch đại một thiếu niên nào đó, nghĩ hẳn là ở cuối thư đã đề một hai câu với vị bạn già Tiền lão, kiểu như “có tiểu hữu đến, mong chiếu cố một chút...” như vậy. Tần lão vẫn mong muốn hần theo văn, mà vị Tiền lão này đương nhiên cũng nghĩ hần đến đây là tìm nơi nương tựa, hậu bối học tập, nên mới có thái độ như vừa rồi.

Nếu người bình thường nghe tên tuổi hần sáng tác mấy bài thi từ kia, hẳn là sẽ không thiếu vài câu khen ngợi có lệ, nhưng ông lại không như vậy, mà dùng thái độ trách nhiệm quan tâm thật sự, nếu trở thành đệ tử của mình, yêu cầu đầu tiên là phải nghiêm khắc rồi, không thể khen ngợi lung tung được. Sự ma luyện từng trải của ông rất dày dặn, không hề tỏ ra thái độ khó chịu trước sở thích quái gở của Ninh Nghị đối với các loại sách giải trí, sau mỗi câu trả lời của Ninh Nghị thường thường là không hề tỏ ra ngạc nhiên, cũng chỉ khẽ cau mày suy nghĩ, sau đó lấy vài quyển sách trên giá sách xuống.

- Tuổi tác như Lập Hằng hiện giờ, tinh thần phấn chấn hoạt bát, thích đọc tiểu văn chí quái, cũng là điều dễ hiểu. Nhìn văn tự của Lập Hằng, cũng không phải là người câu nệ tiểu tiết. Nhưng mà, đọc sách chọn sách, cũng cần có đạo lý bí quyết, lão phu cảm thấy, có một số sách, đọc một quyển là một quyển, nếu có thể từ trong ý nhỏ mà hiểu được đường lớn, đã là có chút linh ngộ, đọc một quyển mà như đọc hai bản ba bản, khả khả, ngược lại chưa chắc đã có linh ngộ gì. Nếu Lập Hằng có hứng thú, không ngại đem mấy bản truyền kỳ chuyện xưa này về đọc, lão phu cũng đọc rồi, cốt truyện đặc sắc, lời văn cũng hay, nếu cảm thấy thú vị, chỗ ta còn có hai bản sách, ta đã làm chú giải, không ngại cầm về đọc.

Ninh Nghị nhận quyển sách kia xem xem, chỉ thấy là mấy tiểu thuyết ma quỷ đang thịnh hành, trong đó có một quyển mà trước kia hắn đã mua rồi, ngoài ra còn có hai quyển có thể “mượn” về đọc, một quyển là và một quyển kia là , mà quyển đằng sau còn có ba chữ “Bổ sung”, “Thi”, sách này đều đã cũ nát, hắn là đã được đọc và chú giải nhiều.

Nhận mấy quyển sách này, Ninh Nghị nói cảm ơn, nhưng trong lòng lại cười khổ, vị lão nhân gia này không tệ lắm, mới chỉ trò chuyện một hồi, hắn cũng đã có thiện cảm với lão. Thật ra với con mắt biết nhìn người của Tần lão, nếu đã giới thiệu hắn đến, hắn đã biết đối phương không phải là người tầm thường rồi.

Nếu hắn thật sự chuyên tâm học hành, khát vọng cầu tiến hoặc yêu thích khoa cử thi đỗ công danh, lúc này có lẽ đập đầu bái sư. Nhưng hắn không phải vậy, mà nói thẳng ra lại không hay, sau này lại phụ ý tốt của đối phương. Nghĩ đến có lẽ Tần Tự Nguyên cũng đoán được tâm tính của hắn, hơn phân nửa viết trong thư là không có lòng tốt gì, trong lòng hắn thầm cười mắng vài câu. xem thêm tại bàn long chấm us.

Lão nhân gia này không tệ, nhưng nếu tương lai không có nhu cầu cần tìm để xin giúp đỡ, thì quan hệ giữa hai người phỏng chừng cũng chỉ là lúc này. Trong lòng Ninh Nghị đã quyết định xong, hàn huyên với đối phương vài câu, đứng dậy cáo từ, Tiền Hi Văn gật đầu:

- Vậy người đi nhé.

Ninh Nghị vừa xoay người đi thì chợt lại nhớ ra một chuyện, bèn quay lại lấy cây bút san hô ra, giao trả cho lão.

Với tính cách của Ninh Nghị, nếu hắn thật sự có việc cầu người, vì để tránh chạm đến “Việc xấu trong nhà” Tiền thị, thì sẽ tuyệt đối không giao trực tiếp ra, nhưng nếu đã không ch nhất là bút cách này, nó rất hay bị mất, ta đã treo giải thưởng, nếu ai có thể tìm được về, thưởng mười ngàn tiền. Nếu Lập Hằng đã tìm được, mức thưởng kia đương nhiên phải thực hiện rồi.

- Hay mất?

- À, chẳng biết thế nào mà không thấy.

- Và vẫn thường có thể tìm được về?

- Ủm, lúc này chẳng phải là tìm được đó sao?

- ...

Trong lúc nhất thời Ninh Nghị không biết nói gì, chỉ lát sau, Tiền Dũ dẫn gia đình cầm theo tiền đến, mười quan tiền, không phải là ngân phiếu, được dùng dây xâu qua, lại để ở trong hòm bê tới. Ninh Nghị nhìn thấy mà sắc mặt run rẩy. Thời này một đồng tiền đại khái là hơn ba gram, một ngàn tiền gần bốn kg, mười ngàn tiền đã nặng gần bốn mươi kg, gia đình kia cường tráng, hai tay bê vào đặt lên mặt đất. Ánh mắt Tiền quân gia thì dờ ra, đại khái là chuẩn bị không đếm xỉa tới, mà Tiền Hi Văn có chút ngưng ngùng, ông xoa xoa cằm, mãi cũng không mở miệng là đổi thành ngân phiếu, cứ như vậy mà giao mười quan tiền cho Ninh Nghị.

Ninh Nghị thấy thái độ mọi người như vậy, tuy rằng không biết rốt cuộc Tiền gia đang làm gì, nhưng cũng thấy thú vị, hắn cũng không cần gia đình hỗ trợ, đưa tay nhắc hòm tiền lên, cười cáo từ đi ra cửa.

Tiểu Thiên ở ngoài cửa thấy bọn họ đi ra, vội vàng chạy tới hỗ trợ, muốn bê hòm tiền mà Ninh Nghị đang ôm. Ninh Nghị cười nói:

- Đừng động vào, rất nặng đấy.

Tiểu Thiên tất nhiên là nha hoàn có trách nhiệm, nói:

- Tiểu Thiên làm việc quen rồi, cũng rất khỏe đó nha.

Ninh Nghị giả bộ đưa cái hòm đó qua, Tiểu Thiên suýt nữa thì bị cái hòm làm cho ngã xuống đất, may mà Ninh Nghị lại nhắc hòm lên ngay, vừa cười vừa đi.

Đợi khi nghe nói trong hòm là mười quan tiền thì Tiểu Thiên mắt tròn, chắc là cảm thấy Tiền gia quá khinh người.

Tiền quản gia kia cũng có chút xấu hổ, lúc bước nhanh ra đến ngoài cửa sảnh thì mới khẽ nói nguyên do chuyện này. Thì ra là Tiền gia mặc dù là thế gia vọng tộc nổi danh mười dặm, nhưng Tiền Hi Văn lại quản công việc gia đình cực nghiêm, yêu cầu chặt chẽ, con cháu trong nhà xưa nay tiền tiêu vật hàng tháng rất ít, hơn nữa không đến đúng hạn, thì sẽ không được ứng tiền trước. Có một lần một gã đệ tử trong nhà gặp phải một số chuyện, cần tiền gấp, đã trộm lấy chiếc bút san hô mà Tiền Hi Văn thích nhất mang đi cầm, sau khi Tiền Hi Văn biết, đã ra cáo thị trong nhà, ai có thể hỗ trợ tìm được lại, sẽ thưởng mười ngàn tiền, sau đó có một gã đệ tử mang về, ông quả nhiên đã thực hiện lời hứa, thưởng mười ngàn tiền.

Chuyện này qua đi, bút cách kia trong vòng một năm đã bảy tám lần bị mất rồi lại quay về, lần nào Tiền Hi Văn cũng ra bằng thông báo như cũ, cứ trôi qua một hai ngày, sẽ có người mang trả lại, nói là vất vả lắm mới tìm được. Tiền Hi Văn dù vậy vẫn luôn đưa tiền, chỉ là...lão gia nói ‘mười ngàn tiền, nếu đổi thành ngân phiếu, chỉ là một tờ giấy nho nhỏ, mọi người muốn lấy tiền thưởng, thì phải lấy đồng tiền làm thưởng, như thế mới có vẻ là nhiều’, vì thế lần nào các thiếu gia trong nhà cũng phải cực nhọc bê đi...

Lão quản gia kể đến đây, cười thú vị. Ninh Nghị và Tiểu Thiên cũng hiểu, nhiều lần mất, nhiều lần tìm được về, nhiều lần lại mất, Tiền Hi Văn sao không hiểu, nhưng ông giả bộ hồ đồ, dùng cách thức thi ân cho người khác một cơ hội, mỗi lần ai đó cầm về, đương nhiên đó là người đã lấy đi, những người này mỗi lần như vậy đều bại lộ thân phận, đương nhiên cũng không dám xằng bậy nữa, dù sao chỉ là những lúc quá cần tiền mới dám trộm chiếc bút đó đi, mười ngàn tiền, đại để cũng là một sự trêu trọc đối với những thanh niên đó mà thôi.

Nghĩ lại thảo nào, lúc Ninh Nghị lấy bút ra, thái độ của đối phương lại kỳ quái như thế, vậy thì cũng chỉ có bị mấy con cháu trong nhà lấy đi mà thôi, làm sao thật sự làm rơi cho người khác nhặt được. Bê hòm tiền và vài quyển sách mà Tiền Hi Văn đưa cho, hai chủ tớ lên xe ngựa đi về nhà. Khi về đến nhà, Tô Đan Nhi thấy mười quan tiền, cũng hơi ngạc nhiên, Ninh Nghị kể lại chuyện ngày hôm nay trong nhà Tiền gia, Tô Đan Nhi cũng hết sức cảm thán.

- Vị Tiền lão kia thật sự là không tầm thường, thật là lợi hại nha.

- Là một người rất có ý nghĩa, nhưng mà...sau này hẳn là ta cũng không có cơ hội qua lại nhiều rồi...

- Vâng.

Đan Nhi gật gù đầu, lại quay sang nhìn phu quân, ánh mắt có chút phức tạp.

Lại qua hai ngày, Ninh Nghị dựa theo kế hoạch của thê tử, bắt đầu lấy thân phận người ở rể Tô phủ, cùng nàng đi báỉ phỏng nhiều thương hộ có liên quan đến buôn vải tại Hàng Châu. Hắn chỉ làm tròn bốn phận sứ giả bảo vệ hoa, cũng không làm những chuyện phức tạp gì nữa, mỗi lần đến thì chào hỏi là xong, còn đầu thì hoàn toàn thu lại sự tồn tại của mình, phần còn lại thì để thê tử của mình thể hiện.

Trên đất Hàng Châu, Tô gia không có căn cơ gì, muốn phát triển, gần như phải bắt đầu lại từ đầu, cũng chỉ có như thế, hắn càng có thể tinh tường nhận ra năng lực cùng bản lĩnh của thê tử mình. Với hắn mà nói, được chứng kiến những màn “giao phong” muôn hình muôn vẻ này, cũng là một trong những chuyện vui mà hắn cảm thấy hết sức hứng thú. Đối với việc này, hắn đã kinh qua đến phát mệt mỗi rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn quan sát, dù gì cũng thấy thú vị.

Một tiêu chuẩn, chính là đơn giản yên ổn làm bốn phận của vị hôn phu ở rể, những ngày kế tiếp, hắn đã tạo được ấn tượng đầu tiên cho toàn bộ Hàng Châu...

204. Q.3 - Chương 206: Y Hà Viên

Qua tháng năm Nông Lịch là đến tam phục. Tháng sáu hè nóng bức, ánh mặt trời chiếu chói chang, trong tiếng ve râm ran càng làm cho đường phố thêm nóng bức, hiên nhà dưới bóng cây, con chó lè lưỡi nằm sấp ở một chỗ, nhìn cảnh tượng giữa hẻm đường, cảm thụ một chút râm mát, thỉnh thoảng có xe ngựa chạy qua làm nổi lên từng đợt bụi đất, làm cho sóng nhiệt yên tĩnh lại nổi lên.

Khí trời như vậy, không có việc gì thì tốt nhất không nên ra khỏi cửa, sẽ càng đầy thêm cái nóng nực trên đường phố, việc buôn bán của từng cửa hàng từng thương hộ bởi vậy mà cũng vắng vẻ đi rất nhiều, chỉ có trà lâu nằm ở góc đường là đông đúc, vào trong trà lâu, điểm một ấm trà, ngắm nhà lâu gỗ mang phong

cách cổ xưa cùng đại thụ râm mát bên ngoài cửa lớn, nghe người thuyết thư, ăn điểm tâm, thì cũng có thể vượt qua một ngày. Đương nhiên, nếu là phú hộ hào môn, hơn phân nửa sẽ chuyển đến những biệt uyển râm mát giữa khu rừng bên ngoài thành Hàng Châu để nghỉ hè.

Trên đất Hàng Châu mặc dù không có sông Tần Hoài nổi danh như Giang Ninh, nhưng dọc Đại Vận Hà, Dương Châu, Tô Châu, Hàng Châu cũng đều là đất nổi tiếng của hoa bướm thanh lâu, mỗi khi đến đêm, thành thị đèn đuốc kéo dài, chỗ nào cũng là lầu gác tú viện, tiếng ca múa vang vọng. Với không khí nóng nực như này, đương nhiên tình huống như vậy cũng ít thấy được, các cô gái bận rộn cả đêm lúc này hoặc là nghỉ ngơi, hoặc là chờ đến chiều, ngồi ở nơi thoáng mát trên sân nhìn bướm bay múa, gửi gắm tình cảm...Chỉ có vài nơi là bất đồng. Bên phía tây bắc của thành thị, có một nơi gọi là “Y Hà viên”. Y Hà viên không lớn, nhưng vị trí địa lý không tồi, vào mùa hè nóng bức nhưng luôn có gió mát thổi tới, trong ngoài viện là cây tùng cổ, to lớn, tán rộng, hết sức râm mát. Nhìn bề ngoài, nơi này như là một phòng trà, trên thực tế, lại là nơi của một vài nữ tử thoát tịch khỏi thanh lâu ở cùng nhau.

Trong mấy nữ tử thanh lâu, người cầm đầu tên là Đinh Uyển Quân, từng là hoa khôi có tên tuổi trong thành Hàng Châu, sau này đã thoát tịch ẩn cư tại nơi này, thỉnh thoảng có khách vẫn nhớ mà đến thăm, nàng hết sức thận trọng khi gặp khách, thỉnh thoảng mới gặp một vài người, thường thức trà, trò chuyện.

Càng về sau này cũng có mấy nữ tử lần lượt thoát tịch, sống cùng nàng, nơi này từ thanh tĩnh dần dần trở thành chỗ nhiều người chú ý tới, mỗi khi mùa hè nóng bức, hoặc mùa đông giá rét, việc buôn bán lại khá tốt, có mấy gian phòng trà râm mát, tiếng ve sầu râm ran hòa cùng tiếng sáo trúc, làm cho tinh thần con người hết sức tĩnh lặng.

Long Bá Uyên bình thường rất thích đến nơi này, ngồi một chút, đương nhiên, không phải lúc nào cũng có chỗ. Y cũng rất thích cảm giác ở nơi này, thỉnh thoảng bị cản cũng không tức giận, dù sao y thấy, giữa y và Đinh Uyển Quân, xem như quân tử chi giao, đối phương thân bất do kỷ, phải ứng phó với bất kỳ người nào khác, y cũng hiểu được.

Trong số các bằng hữu của Đinh Uyển Quân, thân phận y không phải là cao nhất, đương nhiên cũng không phải là thấp. Y là Hành Thủ của hiệp hội buôn bán vải tại Hàng Châu, nhiều thế hệ Long gia đều làm nghề buôn bán, đến đời y cũng không tệ, y cùng với đệ đệ là Long Bá Phấn cũng có chút thiên tính thi thư, nhưng bởi cha mẹ hai người cũng từng nói sau này sẽ phải có một người tiếp nhận gia nghiệp, vậy là y liền tiếp nhận.

Hiện nay y và đệ đệ đều đã đến tuổi lập nghiệp, Long Bá Phấn đã có thân phận cử nhân, làm một chức quan nhàn tản trong nha bộ phủ Hàng Châu, không có tiền đồ lớn, nhưng lại là người gửi gắm vào thi văn sơn thủy, bất kể buổi tụ hội thi từ nào cũng đều tham gia, cũng bởi vậy mà văn đàn thành Hàng Châu không ít người biết đến một gã phú quý hay rảnh rỗi, vì vậy cũng có thể trở thành một chỗ dựa vững chắc cho Long gia. Y thì phụ trách phát triển việc buôn bán trong nhà, cộng thêm đang tuổi trẻ hăng hái, bởi khi còn bé y cùng từng có một thời gian “vũ văn lộng mặc” (múa văn chơi mực), nên trên người y có khí chất khác hẳn với thương nhân người đầy hơi tiền, người ngoài đều nói y là nho thương, có thể cũng bởi vì thế, y mới có thể quen biết Đinh Uyển Quân, trở thành bạn tốt của nhau.

Vị trí của Y Hà viên thật tốt, nếu đám người Đinh Uyển Quân không có chỗ dựa, chỉ sợ nơi này sớm đã bị người khác chiếm rồi, y cũng được coi như là một trong những hậu phương của nàng, từng có mấy lần có người ép Đinh Uyển Quân bán nơi này đi, y ra mặt nói giúp vài lần, hầu hết những người đó có thân phận địa vị còn cao hơn y.

Đinh Uyển Quân là một nữ tử mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhiều mối quan hệ, gã không ngại, gã hơn bốn mươi, dạng nữ nhân nào cũng từng nếm thử rồi, giờ gã chỉ thích đối mặt cùng đối phương, thỉnh thoảng uống trà, nói vài lời, không nói cũng được, không cần lên giường, không đề cập đến tình dục, mà đối phương ở trước mặt gã nói chuyện cũng không kiêng nể gì cả. Gã thích như vậy, nếu thật sự là câu kết, ngược lại gã sẽ thấy chán ngán.

Không đến mức nghĩ đối phương tâm tính trong sạch thì không nên làm nữ tử thanh lâu, hoặc là không nên nói năng như vậy đối với nam nhân. Con người sống trên đời có nhiều lúc không thể tự làm chủ, không ngừng đấu tranh, chỉ cần tâm hồn có thiện niệm là được. Y không mấy khi đọc sách thánh hiền, sau này lại làm nghề buôn bán, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện bản thân không thể làm chủ, bởi vậy nghĩ đối

phương cũng có vài điểm tương đồng với mình, đều là không phải tự nguyện, nhưng lại không thể không làm, bởi vậy mà sinh lòng cảm mến.

Thông thường mà nói, y sẽ không đem chuyện bên ngoài mang vào phòng trà để nói, mỗi lần đến đều một mình, ngồi hết buổi sáng rồi quay về. Đường nhiên ngày hôm nay lại khác, trong gian phòng ngoại trừ có y và Đinh Uyển Quân đang đánh đàn ra thì còn có một nam tử khác cũng ngồi trong này cùng y. Người này là thương gia buôn vải lớn ở vùng Tô Hàng, tên là Phương Mẫn, cũng là bằng hữu tốt của Bạch Thiên Thiên Bạch cô nương ở Y Hà Viên này, hôm nay vừa lúc gặp, đối phương có ý định tiếp cận, muốn bàn bạc chuyện làm ăn buôn bán với cũng đáp ứng, biểu hiện bên ngoài hết sức tự nhiên, kiên nhẫn.

- Nhắc tới, chiến tranh phương bắc, nhưng thật ra không làm ảnh hưởng đến việc của chúng ta lắm, chỉ là Phương Lạp vùng Tây Nam cũng thật sự gay gắt, gần đây bên nhà ta có một nhóm vải vóc bị cướp, việc buôn bán ngày càng khó khăn... xem thêm tại bàn long chấm us.

- Bên phía Phương Lạp tuy rằng hỗn loạn, nhưng ta thấy sẽ không kéo dài, nghe nói triều đình đã phái Đồng Quán Đồng đại nhân suất binh nam hạ, lần này tất nhiên là phải tiêu diệt Phương Lạp hoàn toàn.

- Chỉ là ta nghĩ, phương bắc Kim Liêu đang đánh, Vũ triều ta khẳng định cũng sẽ phát binh bắc tiến, lúc này lại phái Đồng tướng quân nam hạ, vậy thì ai sẽ lên phía bắc để phạt Liêu đây? Dù gì không thể song tuyến khai chiến được.

- À, việc này người ta làm sao mà biết được, chuyện triều đình, tự có người của triều đình lo lắng, chúng ta cứ làm tốt việc buôn bán của mình là tốt nhất...

Giữa y và Phương Mẫn cũng không phải là có giao tình gì nhiều, đơn giản chỉ là trò chuyện qua lại mà thôi, nói chuyện một lúc, Phương Mẫn đột nhiên lại chuyển câu chuyện.

- Nhắc đến, gấm thêu Hàng Châu, Tô Châu, khởi nguồn từ một nhà, nghề buôn vải tại Giang Ninh tuy rằng phát triển, nhưng buôn bán lên phía bắc là chiếm đa số. Lần này nữ tử của Tô gia kia lại xuống phía nam làm ăn, có từng đến nhà báỉ phỏng người chưa?

- Ô, giữa tháng năm có gặp rồi, Phương công nghĩ sao?

Lúc này việc buôn bán trong thành thị lớn đều đã có nghiệp đoàn của mình, muốn tới Hàng Châu buôn bán vải, bất luận thế nào, nhất định phải đến báo với Hành Thủ nơi này, bởi vậy người đầu tiên mà đối phương đến chào hỏi, có lẽ chính là Long Bá Uyên rồi.

- À, chỉ là nói chuyện một lúc, không có ấn tượng gì. Mà cô ta xem ra cũng biết bản phận, thời gian này hết sức khiêm nhường, cấp bậc lễ nghĩa cũng khá trọn vẹn. Trước khi gặp, ta mới biết là có nhân vật mới đến đây. Mà Tô gia tại Giang Ninh cũng là một thương gia buôn bán vải có tiếng tăm, Bá Uyên hẳn là rõ căn nguyên trong nhà cô ta chứ?

- Cũng biết một chút, nghiệp buôn bán vải tại Giang Ninh là do Ô gia đứng đầu, Tô gia tạm đứng vị trí thứ hai, chúng ta qua lại thân thiết với bên kia, đối với Tô Đan Nhi này, ta lại không hiểu rõ lắm, chỉ nghe nói trưởng bối trong nhà cô ta cũng từng là nhân vật lợi hại, chẳng qua là hiện giờ đã già rồi.

- Tô gia vốn có một cửa hàng bên cạnh, nhưng chẳng qua là bán chút hàng hóa ở trong vài ngõ nhỏ thôi, không có gì đáng phải bàn. Chẳng qua lần này cô ta tới, ngoài việc đi du ngoạn, ta nghĩ cô ta còn có mục đích. Bên phía Dương Bá, cô ta vừa mở một cửa hàng mới, việc làm ăn tạm thời chưa có gì nổi trội, chỉ là nghe nói cô ta đã dời mấy cái cây qua đó, chi phí rất cao, còn cấp miễn phí ô mai, trà giải khát cho người đường gần đó, không hề đề cập đến việc buôn bán vải, tuy rằng chỉ là việc nhỏ, nhưng ta nghĩ, cô ta có mục đích lớn.

- Ha hã, nếu bán dạo tại Hàng Châu, thì cứ tiếp nhận người ta, còn nếu muốn làm mà cô ta không có động tác gì, thì mới là không bình thường. Nhưng ngược lại Phương công tựa như có hứng thú với cô ta thì phải...

Phương Mẫn gần năm mươi tuổi, bởi vậy Long Bá Uyên gọi y là Phương công, lúc này y lại bật cười ha hã:

- Khả khả, chỉ là bỗng nhiên nghĩ tới, thuận miệng nói mà thôi. Nghề buôn bán vải tại Giang Ninh khác với Tô Hàng, ta muốn khai thác cục diện, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, chỉ là một nữ tử đến, khiến người ta thấy chút thú vị thôi. Ô, nghe nói cô ta có chút quan hệ với Lâu gia...

Long Bá Uyên gật đầu:

- Ta cũng có biết việc này, nghe nói lúc người Tô gia xuôi nam, vừa lúc gặp phải con gái Lâu gia, cùng nhau đồng hành. Hai người này...cũng có chút tương tự, nghĩ đến cũng bởi vì điều này mà hợp. Nếu Phương công gặp con gái Tô gia, hẳn là cũng đã gặp cô gia của Tô gia rồi, nghe nói đó cũng là một thư sinh, cũng có chút tương tự với cô gia Lâu gia. xem thêm tại bàn long châm us.

- Đúng rồi, khá khiêm tốn, hỏi hẳn thi văn thế nào, hẳn nói vài câu từ chối, sau đó thì không tiếp lời nữa, khiến người khác gần như bỏ qua hẳn. Còn cô gia Lâu gia kia thì ta gặp vài lần, khác một chút là, ta thấy gã tựa như rất muốn người khác chú ý tới mình, chỉ là tài học không đủ, người bên ngoài luôn xem thường gã...

Long Bá Uyên nhún mày:

- Nam nhân có thể ở rể, thì có gì đâu...

Y không quan tâm tới việc này, nên không muốn nói tiếp nữa, Phương Mẫn cũng không nói. Hàn huyên một lúc, Phương Mẫn cáo từ ra về, Long Bá Uyên ngồi bên cửa sổ uống trà, nữ tử thanh lệ tên là Đinh Uyển Quân đánh một khúc, rồi mới ngồi xuống châm trà lần nữa.

- Chuyện thương trường, nói ở chỗ này, không sợ người khác nghe thấy, lại lan truyền lung tung sao?

Long Bá Uyên cười rộ lên:

- À, chỉ là chuyện nhỏ, chẳng lẽ Uyển Quân trở thành tai mắt để nghe hay sao?

- Nhưng thật ra có chút thú vị đó.

Đinh Uyển Quân cười cười:

- Con gái Tô gia là ai?

- Giống như con gái Lâu gia.

- À.

Đinh Uyển Quân gật đầu biểu thị đã hiểu. Rất nhiều người Hàng Châu biết Lâu Thư Uyển, bởi vì ba huynh muội Lâu gia rất có năng lực trên thương trường, hơn nữa Lâu gia vốn đã có lực ảnh hưởng rất lớn, bất luận ở phương diện nào, cũng không kẻ nào dám khinh thường. Về phần nói tác phong ra sao, người bình thường chỉ trở thế nào, cũng vô dụng.

Lâu gia trên thương trường, quan trường cũng đều có người, người bình thường thích chơi nữ nhân, Lâu Thư Uyển thích chơi nam nhân, hơn nữa lại vô cùng quang minh chính đại, không sợ hãi, nàng đối với nam nhân hết sức xoi mói, rất nhiều người biết nàng có quan hệ với đàn ông bên ngoài, nhưng lại không có cách nào xác định rốt cuộc nàng quan hệ với ai, nếu ai đó nghĩ mình phong lưu tuấn kiệt, khinh bạc trước mặt nàng, nàng sẽ nghiêm trang mà cho kẻ đó một bạt tai, tự giữ trình tiết, từng nghe nói có hai thư sinh muốn theo đuổi Lâu Thư Uyển, không dùng đúng phương pháp, khiến người ta tức giận, làm cho hai người kia thân bại danh liệt.

Nữ nhân này có hành vi không trói buộc như vậy, rất nhiều việc mọi người đều mơ hồ biết, nhưng mỗi lần qua lại với một nam nhân nào, hơn nữa chỉ ít tại Hàng Châu, nàng đều hết sức giữ bí mật. Bởi vì hôn phu trong nhà nàng cũng đi ở rể, bản thân nàng là người mạnh mẽ, nhiều thư sinh càng nguyện ý tưởng tượng nàng sau khi thành thân trở thành một phụ nhân cao quý nhưng tịch mịch mà có chút thương hại, nhưng nàng cũng không phải là người thích được người khác thương hại, mà ngược lại càng tỏ ra cao quý hơn, bởi vậy mà càng toát lên vẻ đẹp khó cưỡng...Một bộ phận thư sinh cam nguyện lý giải như vậy.

- Chẳng qua, Tô tiểu thư này mỗi lần đến báỉ phỏng đều dẫn theo vị hôn phu của mình đến, vị hôn phu kia cũng là ở rể đúng không.

Đinh Uyển Quân khẽ cười nói.

- Lâu Thư Uyển lúc thành thân cũng đã không muốn cùng phu quân mình ra vào có đôi. Mà Lâu Thư Uyển này ngay từ đầu cũng không muốn giúp chồng dạy con, nam nhân vô năng, người bên ngoài nói nhiều, nàng

cũng sinh lòng chán ghét...Mà vị hôn phu của con gái Tô gia kia, tên là gì nhỉ...à, Ninh Lập Hằng, chào hỏi hết sức giữ lễ, từ đó thì không nói câu gì nữa, nói không chừng mấy câu chào hỏi kia đều là để rèn luyện. Ha ha, sợ là tương lai khó mà tránh khỏi khuôn mẫu...Mà Tô tiểu thư kia rất dịu dàng, phóng khoáng, cử chỉ trang nhã, nói năng khéo léo, là một nhân tài, nữ nhân như vậy, nam nhân bình thường chưa chắc đã bằng đâu, huống chi là ở rể...

Long Bá Uyên thuận miệng đánh giá, Đinh Uyển Quân đang rót trà, chợt ngẩn ra.

- Ninh Lập Hằng?

- Ừ?

- Mới vừa nói người ở rể là Ninh Lập Hằng?

- Đúng vậy, sao vậy?

Long Bá Uyên nhìn nàng bật cười:

- Chẳng lẽ Uyển Quân biết người này?

- Không, không biết.

, Đinh Uyển Quân cười cười, lắc đầu, ngẫm nghĩ một lúc, tiếp tục châm trà.

- Là nghĩ đến một chuyện khác, trong lúc nhất thời thấy cái tên này rất hay thôi.

- À.

Long Bá Uyên mặc dù được coi là nho thương, nhưng dù sao cũng thỉnh thoảng đọc sách, mà hầu hết cũng là sách cổ kinh điển, thường bị văn đàn dè bỉu. Đinh Uyển Quân nghĩ cái tên này giống tên tác giả của Thủy Điều Ca Đầu, Thanh Ngọc Ấn, những ngẫm người ở rể, thì không có khả năng này, hẳn chỉ là trùng tên mà thôi.

Hàng Châu nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, nếu đúng là đối phương, nhiều nhất trong thời gian hai tháng, nàng không cần phải chờ đến lúc này mới có thể nghe được từ trong miệng Long Bá Uyên, những văn nhân thư sinh khác chỉ sợ còn nói sớm trước rồi.

205. Q.3 - Chương 207: Gia Sự

Giờ Mùi hai khắc, khi Long Bá Uyên và Đinh Uyển Quân đang ngồi nói chuyện phiếm trong Y Hà viên, trên Tây Hồ, một con thuyền hoa đang xuôi theo làn sóng biếc từ từ mà đi.

Đây là một thuyền được chế tạo dành riêng cho du hồ, thuyền này chỉ có một tầng, trông khá tinh xảo nhưng lại không quá khoa trương, trần của con thuyền được mở ra, rộng mà lại dày, có khoảng hai hay ba lớp tường, có tác dụng cách nhiệt. Lúc này trời tuy nóng nhưng buổi chiều thì hồ nổi gió lớn, bốn phía con thuyền treo lụa mỏng thông gió nên trong khoang thuyền sẽ mát.

Buổi chiều, thuyền hoa, Tây Hồ. Nếu theo thời gian của phương Tây thì lúc này mới chỉ tầm hai giờ chiều, ngay cả khoang thuyền rộng rãi cũng không hề nóng, trên mặt hồ rộng lớn thì thoáng mới gặp vài chiếc thuyền cũng đủ đến mang đến bầu không khí uể oải buồn ngủ. Nếu có con thuyền khác đi qua là có thể phát hiện ra, lúc này chủ nhân của thuyền đã ngủ trên chiếc giường làm từ trúc. Ở trong khoang thuyền này bàn ghế đều thấp, một bộ bàn cờ với vài quân cờ đen trắng đặt bên trên được để ở giữa cửa vào, cho thấy cách đó không lâu có người ở đây chơi cờ. Người chơi cờ có lẽ là hai thiếu nữ ăn mặc như nha hoàn ở bên cạnh kia, lúc này hai người tựa vào vách thuyền, cũng đã tiến vào mộng đẹp, nàng này ôm lấy eo nàng kia, tựa đầu lên vai nàng kia, mà thiếu nữ được ôm kia thì cầm một chiếc quạt trong tay, thì thoáng lại phe phẩy một cái.

Ở trước cửa sổ ở bên khác của khoang thuyền cũng có một cô thiếu nữ đang ngồi ghé đầu, gục trên chiếc bàn nhỏ trước mặt, nàng ngồi sửa sang lại sổ sách với ánh mắt mơ mơ màng màng. Có lẽ nàng là người duy nhất tỉnh táo ở trong khoang thuyền này, tay cầm bút lông xử lý công việc trên một đồng trống như là sổ sách ở trên bàn, thi thoảng lại khoan tròn một cái, đại để là không phải thứ quá quan trọng, sau đó lại gấp một cái rồi gục xuống bàn chớp mắt một lúc, sau đó lại tự xốc lại tinh thần, mơ mơ màng màng ngẩng đầu, một tay thì đỡ cằm còn tay kia thì tiếp tục lật loạn sổ sách.

Trong cái ngày mùa hè với ánh nắng chói chang kia, cảnh tượng nhàn hạ trong chiếc thuyền hoa lướt lờ lưa mỏng này đủ đẹp để vẽ nên tranh. Trên thuyền hoa này đương nhiên là có đám thuyền phu, nhưng bọn họ sẽ không đến đây quấy rầy giấc ngủ của chủ nhà. Một lúc sau, nha hoàn sửa sang sổ sách bên cửa sổ kia đã không chống đỡ được nữa, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Không biết là lúc nào, trong cơn mơ màng dường như có người đi tới, buộc lụa mỏng bay loạn trên cửa sổ lên, sau đó cảm thấy mỏng phủ lên người ba tên nha hoàn kia. Dù sao gió trên hồ rất lớn, nếu ngủ thì cũng phải làm chút dự phòng.

Nha hoàn vốn đang chỉnh lý sổ sách kia hơi mở mắt, trong ánh mắt mê ly kia nhìn thấy một bóng người cao lớn đang vận người như là động tác làm nóng người vậy, một lúc sau thì một tiếng nhảy xuống nước vang lên, người kia nhảy vào trong hồ nước.

Có lẽ nên tỉnh dậy rồi. Nha hoàn trầm nghĩ, nhưng không lâu sau thì thấy một bóng người màu trắng đi tới, đó là bóng dáng của nữ chủ nhân. Nàng đi đến đầu thuyền, ngồi ở đó sửa sang lại ngoại bào mà nam chủ nhân cởi ra, sau đó ngồi xuống mép thuyền dựa vào lan can ở bên cạnh, tuy đã tỉnh rồi nhưng xem ra vẫn còn một mệt.

Một làn gió thổi qua khiến làn váy trắng kia nhẹ nhàng tung bay, sau đó vài lọn tóc tuột ra khỏi búi tóc do giấc ngủ trưa cũng khẽ bay lên.

Dường như có tiếng nói chuyện truyền tới, nữ chủ nhân ôm lấy tay vịn, lắc lắc đầu. Cho dù chỉ là bóng dáng nhưng có thể nhìn ra nữ chủ nhân tuy mệt mỏi mà vui sướng, có lẽ là cô gia lại bảo nàng xuống nước chơi. Xem thêm tại ban long chấm us.

Tình cảm giữa nữ chủ nhân và cô gia khiến người khác rất hâm mộ, ngay cả nha hoàn như nàng tuy đã thấy không ít chuyện ở các đại gia tộc nhưng chưa từng thấy ở đâu lại có tình cảm vợ chồng như thế này. Tình cảm này không thể chỉ dùng hòa thuận và tôn trọng lẫn nhau để hình dung, mà điều kiện tiên quyết là cô gia ở rể, đây thậm chí có thể gọi là kỳ quái. Mỗi lần nghĩ thế, nha hoàn có tên Hạnh Nhi kia đều không nhận được mà tưởng tượng xem vị hôn phu sau này của mình sẽ là như thế nào, nếu có thể như thế này thì tốt rồi, nếu không phải thì khỏi thành thân nữa, có lẽ cũng không sao, mình sẽ ở lại Tô gia cả đời, tiểu thư và cô gia đối đãi với mình rất tốt.

So với các đại gia đình khác thì tình huống nhà mình là tương đối đặc thù. Nàng là đại nha hoàn của tiểu thư, nếu bình thường thì sẽ là nha hoàn thông phòng, nhưng cô gia ở rể nên khả năng nàng được an bài cho cô gia sẽ không cao. Bên cạnh những tiểu thư ở gia đình bình thường khác cũng sẽ không sắp xếp ba nha hoàn, bởi vì sau tiểu thư lại xuất đầu lộ diện bên ngoài để xử lý thương sự, bởi vậy mới cần thêm hai người nữa. Tình cảm giữa tiểu thư và cô gia rất tốt, nay Tiểu Thiên và cô gia có lẽ là đã định ra rồi, nàng và Quyên Nhi không rõ là sau này sẽ như thế nào nữa.

Ngày trước thì lại vô cùng rõ.

Những nha hoàn như các nàng, tiểu thư cũng có địa vị trong nhà thì sau này cứ đơn giản là gả cho hạ nhân đắc lực hoặc chuồng quỹ trong nhà, mình thì vẫn tiếp tục làm nha hoàn ở Tô gia. Đến lúc đó hôn phu của các nàng cũng được Tô gia coi trọng, bản thân các nàng cũng có địa vị, sẽ không bị ức hiếp bắt nạt gì. Đối với nha hoàn như các nàng, các nàng là những người sẽ dễ dàng được sống một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn nhất.

Đời người đều không sai biệt lắm, không cần phải nghĩ nhiều, nhưng một hai hôm nay, gặp được nhiều chuyện tốt hơn rồi, lòng lại thấy trống rỗng. Chỗ dựa sau này kia dường như bỗng nhiên không được coi là chỗ dựa nữa.

Tiểu thư thành thân rất muộn, nhưng tuổi của nàng và Quyên Nhi nay đã lớn, không biết khi nào sẽ được tiểu thư gọi lên nói những chuyện này. Nàng không biết Quyên Nhi có nghĩ tới hay không, nhưng gần đây nàng thường hay nghĩ tới nó. Nguồn

Tiểu thư đã dậy rồi, nàng không thể tiếp tục ngủ, nhưng không khí phía trước như vậy thì nàng cũng không nên cứ thế này mà dậy, nên nàng vẫn nằm sấp như thế, híp mắt nhìn. Lại một hồi lâu trôi qua, đại khái là đã tới giờ Thân, sắc trời chiều cũng dần rõ rệt hơn. Cô gia đã lên thuyền, đi đến khoang bên cạnh thay quần áo. Thiên Nhi và Quyên Nhi ôm nhau ngủ ở bên kia cũng đã tỉnh lại. Bọn nha hoàn đi ra phía sau chuẩn bị canh hạt sen ngân nhĩ, lại nhắc mấy thùng chứa đá rồi đánh ra đá vụn, khoang thuyền mới náo nhiệt hơn hẳn.

Hơn hai tháng nay, cả nhà thường dạo chơi trên Tây Hồ này đến quá trưa.

Lúc này giao thông và liên lạc không quá phát triển, ở một vùng thương giới, tính bản địa và tính biệt lập chung quy là mạnh hơn đời sau rất nhiều. Ninh Nghị cùng thê tử đi báỉ phỏng từng vị thương gia một, bình thường đều đi trước buổi trưa, bắt đầu từ hành thủ Long Bá Uyên, hầu như ngày nào cũng đều bận, đương nhiên báỉ phỏng xong rồi thì sẽ tự do hơn một chút, nếu không có chuyện gì thì thường đều tìm nơi du lãm giải nhiệt.

Đều là người một nhà, không cần phải chuẩn bị xã giao, đương nhiên là có thể tùy ý hơn nhiều. Thử qua vài nơi rồi, Tô Đàn Nhi liền bỏ tiền ra mua một con thuyền hoa, thi thoảng chào tạm biệt người ta xong là trực tiếp lên thuyền, ăn cơm trưa ở trên thuyền rồi ngủ trên này luôn, buổi chiều thì tự hoạt động, tán gẫu chơi cờ hay thảo luận quét sách trên thương trường. Nay những thông tin mà Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi tiếp xúc đã gần đủ nên cũng rất nhiều đề tài để nói. Trước nay khi ở nhà người khác, hẳn luôn giữ im lặng, nhưng khi chỉ có hai vợ chồng thì hẳn sẽ đàm luận cái nhìn của mình về cuộc báỉ phỏng hôm nay, thái độ của đối phương như thế nào, quà tặng thì nên tặng loại gì, sau này nên thế nào... kể từ đó cũng là thúc đẩy vài mối làm ăn nho nhỏ.

Chỉ là mới tới Hàng Châu nên tạm thời rất khó để làm mấy vụ làm ăn lớn được, ở thị trường có tính chất biệt lập như thế này, ý tưởng của Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi chẳng qua chỉ là bỏ ra vài tháng để ọi người biết là “Ta đã tới”, “Thị trường đã thêm một vị thương gia nữa, nhưng chúng ta với thương gia các ngài không hề giống nhau”, khi mọi người thích ứng rồi mới là thời cơ chân chính để dứt khoát mở rộng nghề vải Giang Ninh. Xem thêm tại ban long chấm us.

Tương đối mà nói thì số tiền bỏ ra để mua thuyền hoa, mua nhà cửa với các loại du lãm khác đã nhiều hơn thương nghiệp lúc đầu, nhưng lúc đầu chỉ là một ít tiền, Tô Đàn Nhi cũng không ngại.

Nàng và vị hôn phu Ninh Nghị này chơi đùa thoải mái vui vẻ, mọi chuyện cũng khá hài hòa, khiến người thấy không khỏi hâm mộ. Nay dưới áp lực của tỷ tỷ, Văn Định và Văn Phương cũng tạm thời thu bớt tính nết lại, giúp nàng làm việc, thi thoảng cũng lên thuyền hoa ở một buổi, Ninh Nghị lại tìm bọn họ xuống thuyền đi bơi.

Nhắc đến bơi lội, Tô Đàn Nhi lại có phần không tán thành, thời đại này người có gia có nghiệp có thân phận mà đi làm loại chuyện như thế này ở trước mặt công chúng thì chung quy là khiến người ta cảm thấy không được tốt cho lắm. Tô Văn Định và Tô Văn Phương cũng nghĩ như vậy, nhưng Ninh Nghị nghe nói bọn họ biết bơi là giờ chân đá cả hai người xuống nước. Đối với chuyện này, Tô Đàn Nhi chẳng thể làm gì, huống chi nàng cũng từng bị Ninh Nghị ép buộc xuống nước một lần. Chỉ cần xung quanh không có du thuyền gì, nàng cũng chỉ có thể mặc kệ niềm đam mê bơi lội của Ninh Nghị.

Lần đó xuống nước đương nhiên không phải là tự nguyện, tất nhiên cũng không bị Ninh Nghị đá xuống như hai đệ đệ của nàng kia. Lúc ấy Ninh Nghị tập luyện rất nhiều lần, kỹ năng bơi trong trí nhớ cũng dần khôi phục, mấy lần hẳn rủ Tô Đàn Nhi xuống nước thử xem thế nào mà Tô Đàn Nhi không chịu, cho dù lấy chuyện trên thương trường ra đánh đố thì nàng cũng tuyệt đối không lấy chuyện này đến để cược. Lúc này Ninh Nghị xuống nước một lúc, ngẫm nghĩ lại thì bỗng nhiên ra vẻ là sắp chìm xuống, nhào lên vài cái kêu là chuột rút. Thuyền phu và tiểu nhị ở trên thuyền hoa không nhìn tới nơi này, lúc ấy chỉ có Tô Đàn Nhi ở đó, nàng sưng sờ, ngẩn ra một lát rồi cứ thế nhảy ùm xuống. Nguồn tại b .a.n (.)l.o. n.g(.)u.s.

Lúc nàng còn nhỏ cũng từng bơi lội, nói là biết bơi chứ kỹ năng bơi cũng có hạn, sốt ruột nên suất nữa cả mình cũng chìm, uống mấy ngụm nước rồi được Ninh Nghị kéo lên mới biết là bị lừa. Nàng thấy khuôn mặt

Ninh Nghị lạnh lẽo hết như vẻ mặt nghiêm khắc chỉ có khi nổi đóa với đám tiểu nhị dưới trướng kia. Ninh Nghị ôm lấy mặt nàng và hôn lên môi nàng, nàng lại ra sức giãy dụa.

Tô Đàn Nhi vốn là một nữ tử có cá tính và chủ kiến rất mạnh, nàng luôn dịu dàng trước mặt Ninh Nghị là vì giáo dưỡng, lúc này tâm tình bất ổn, an ủi bình thường căn bản không hồ lộng được nàng. Sau nàng muốn lên thuyền nhưng lại bị Ninh Nghị kéo vào trong nước bơi vài vòng, lúc đầu thì giãy dụa, nhưng sau nàng nhẫn nhịn chịu đựng. Khi lên thuyền rồi, nàng liền xụ mặt không nói câu nào, khiến đám Thiển Nhi Quyên Nhi cũng phải sợ hãi. Cứ thế đến tận tối, nàng rửa mặt xong là nghiêm mặt đi ngồi chỉnh lý sổ sách, không chịu đi ngủ. Ninh Nghị đi qua, mở một quyển ở bên này rồi lại lấy một quyển ở bên kia, mãi đến khi Tô Đàn Nhi phát cáu lạnh lùng liếc hắt hủi thì hắn mới lên tiếng:

- Ngủ thôi.

- Không ngủ...

Tô Đàn Nhi gần từng chữ một, còn chưa nói xong đã bị Ninh Nghị quăng lên giường, sau đó hai người liền đánh nhau.

Đoạn ẩn nhé. Yêu cầu đòi zen :D

Ba cô nha hoàn ở ngoài nghe thấy vậy thì vô cùng lo sợ, Thiển Nhi gấp đến mức nắm chặt tay lại, cũng may là Tô Đàn Nhi không có la lên đòi người bên ngoài đi vào. Một lúc sau, phòng mới yên tĩnh lại, ba người cũng chẳng biết là đã xảy ra chuyện gì. Trên giường ở trong phòng, Tô Đàn Nhi bị Ninh Nghị dùng tay trái đè chặt hai cổ tay lại, ép ở dưới người, nàng cũng cắn chặt lấy cánh tay phải của Ninh Nghị, chảy cả máu ra, lại trừng mắt nhìn Ninh Nghị.

Ninh Nghị để mặc nàng cắn, một lúc sau mới nói:

- Cọp mẹ.

Tô Đàn Nhi cắn tức, lại cắn chặt thêm, máu lại chảy ra. Ninh Nghị thì ngay cả lông mày cũng không hề nhú, hai người cứ trừng mắt nhìn nhau một lúc lâu như vậy, Ninh Nghị cười, cúi người xuống:

- Ta có quen một người thuần hổ, tay của hắn đều là dấu bị cắn bị cào cấu, có thể thấy là làm này sẽ luôn bị cắn.

Nói xong hắn hôn một cái lên mắt Tô Đàn Nhi. Tô Đàn Nhi vốn đang trợn trừng mắt, nhưng hắn cúi xuống thì đành nhắm mắt lại, cảm thấy khuất nhục gấp bội, vốn còn muốn cắn mạnh thêm nhưng trong đã nếm được vị ngai ngái ở trong miệng, bất giác liền bỏ ra, cắn chặt răng nói:

- Chàng buông ra, đi ra ngoài!

- Không buông.

- Chàng, cái tên... cái tên...

- Ở rể?

- ...

Tô Đàn Nhi vốn đang oán hận không biết nên mắng thế này, lúc này sắc mặt đột nhiên trắng bệch, nàng nhìn mặt Ninh Nghị mà cảm xúc rối bời, không biết nên nói như nào:

- Ta... ta không...

Ba nha hoàn ở bên ngoài cửa sổ nghe thấy hai chữ “ở rể” thì sắc mặt cũng tái nhợt đi. Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị thành thân được hai năm, đây có thể coi là lần đầu tiên cãi nhau, nhưng ba nha hoàn đều hiểu được, cãi nhau cái gì cũng được, nhưng nếu cãi đến hai từ này thì hậu quả khó có thể thu dọn được.

Tô Đàn Nhi cũng không rõ ràng cảm xúc của mình có dịch chuyển tới điểm đó không, thấy khuôn mặt tươi cười của Ninh Nghị, nàng thấy lòng mình lạnh lẽo hẳn. Nhưng cho dù nàng đã trải qua nhiều chuyện trong chốn thương trường như vậy, lúc này lại chẳng có cách nào biết cảm xúc của Ninh Nghị rốt cuộc là như thế nào. Ninh Nghị cười cười, vẫn không buông nàng ra:

- Không hữu dụng, ta không buông đầu.

Hắn chống cánh tay phải đang chảy máu kia bên người Tô Đan Nhi.

- Ta... chàng...

Tô Đan Nhi mân môi:

- Ta... ta không nói cái đó...

- Nói cũng không sao, dù sao nàng đã gả cho ta rồi... Với ta mà nói, ở rể hay không chẳng có bất cứ nghĩa lý gì, có lẽ người nhà nàng cảm thấy có, có lẽ người bên ngoài cũng cảm thấy là có, nhưng thực tế lại là không, cho dù ta cưới nàng như nào thì vẫn là chuyện giống nhau. Nếu ta thật sự muốn làm chuyện gì thì không mấy ai có thể cản được, những người ở Giang Ninh đó không cản được, những người ở Hàng Châu này cũng không ngăn được, đám Ô gia không được, nhạc phụ hay gia gia cũng không ngăn được... Có một số việc ta không làm chỉ là bởi vì ta thật sự không muốn làm mà thôi.

Ninh Nghị khẽ nói bên tai nàng, không hề cường điệu thái quá gì:

- Hôm nay nàng nhảy xuống, ta thực sự cảm động... Nàng là mẹ của con ta chứ không phải là vì ta ở rể ở Tô gia nhà nàng.

Sắc mặt Tô Đan Nhi lập tức thay đổi, quần bách nói:

- Chàng... chàng đang nói gì thế...

- Không có gì, chỉ là muốn nói cho nàng biết hôm nay ta rất cảm động, bởi vì nàng không hề nghĩ ngợi liền nhảy xuống. Khi ta cảm động, nàng lại định phát cáu, điều này là không nên, rõ ràng sau đó nàng bơi rất vui vẻ, nhưng vẫn cứ phụng phịu thế này...

- Ta... ta không... Chàng buông ra...

- À, còn nữa, ta muốn nói cho nàng biết, nam tử hán đại trượng phu nói không buông là sẽ không buông...

Lúc nói chuyện, Tô Đan Nhi còn định giãy dụa, nhưng đột nhiên cảm nhận được động tĩnh trên người, đôi mắt hạnh kia tròn tròn, khuôn mặt đỏ bừng hết lên.

- Chàng chàng chàng... chàng không thể... thế này...

- Nhưng ta cảm thấy như thế rất kích thích...

- Tay chàng còn chảy máu kia...

Nàng gần như sắp khóc.

Một lúc lâu sau, Tô Đan Nhi mới có thể bằng bó kỹ càng miệng vết thương trên cánh tay Ninh Nghị kia. Khi hai người nằm xuống giường chuẩn bị thật sự đi ngủ thì Tô Đan Nhi nhớ lại, mới phát hiện đối phương đã kéo nàng vòng vào theo ý hắn, lệch khỏi chủ đề. Xem thêm tại ban long chấm us.

- Ninh Lập Hằng, ta còn chưa nói, hôm nay ta rất tức giận...

- Nhưng nàng đều biểu hiện ra ngoài rồi mà.

- Chàng chưa xin lỗi.

- ...

Ninh Nghị im lặng một lúc rồi giơ tay ôm lấy thê tử, thở dài:

- Cái đó... Nam tử hán đại trượng phu, sai rồi cũng sẽ không xin lỗi.

- ... Chàng vô lại.

- Kỳ thật nàng có thể hỏi tại sao ta lại muốn ở rể.

Toàn thân Tô Đan Nhi khấn trương:

- Vì sao vậy?

- Quên rồi, nàng không nhớ là ta đã mất trí nhớ rồi sao?

- ...

Bên gái trầm mặc:

- Chàng buông ra.

- Hả?

- Ta muốn quay lưng lại với chàng...

Vì thế nàng ở trong lòng Ninh Nghị đưa lưng về phía hắn ngủ cả đêm, ngày hôm sau khi Ninh Nghị hỏi nàng tâm tình lúc nàng nhảy xuống kia là gì thì nàng lại không chịu nói. Kỳ thật lúc đó Tô Đàn Nhi không nhớ được lúc đó mình có tâm tình như thế nào, có lẽ là chẳng có gì, cứ thế nhảy xuống, chỉ là chuyện này nàng không thể nào nói với Ninh Nghị được.

Kỳ thật hai tháng này, kể từ khi biết lúc Tần Tự Nguyên lên kinh có từng mời Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi luôn cảm thấy mâu thuẫn và phức tạp ở trong lòng mình. Hơn một tháng này, Ninh Nghị luôn cùng nàng tới bãi phóng từng nhà một, đối phương biết Ninh Nghị ở rể nhà nàng thì khó tránh khỏi nhìn hắn với đủ loại ánh mắt, cho dù biết Ninh Nghị không ngại nhưng nàng không khỏi sinh ra đủ loại ý tưởng ở trong lòng, đặc biệt là giữa tháng sáu tin Tần Tự Nguyên đã giữ chức Hữu tướng truyền đến, hai chữ ở rể này lại càng khiến lòng nàng mãi cảm hơn.

Nhưng sau chuyện khắc khẩu này, cảm xúc đó trong lòng nàng mới thoáng bình ổn lại. Chỉ là từ đó về sau khi Ninh Nghị muốn xuống thuyền bơi lội, đôi khi lại kéo nàng xuống, dù sao bốn phía không có người, Ninh Nghị cũng không ngại khiến người nhà mình vận động một chút. Nhưng Tô Đàn Nhi thì có đánh chết cũng không chịu xuống, nhưng vẫn lo lắng không yên lòng khi tướng công nhà mình một mình xuống nước, một khi Ninh Nghị bơi là nàng sẽ ngồi ở mép thuyền nhìn hắn. Có đôi khi Ninh Nghị bơi tới, ở trong làn nước nói chuyện với nàng, lại bảo nàng cởi tất rồi nhúng chân vào nước. Kỳ thật ở thời đại này nhiều nữ tử với đôi chân có khi còn làm quá lên hơn cả thân thể, nếu thấy có thuyền từ đằng xa lại đây, nàng sẽ lập tức thu hai chân lên rồi phủ vẩy mà lặng lẽ mặc tất vào.

Lúc này tuy đã đến Hàng Châu hơn một tháng, nhưng ngoài hàng ngày đi thăm viếng một phen theo lệ thì vợ chồng hai người chỉ sinh hoạt trong mảnh trời này của chính mình, ngẫu nhiên có qua lại với Lâu Thư Uyển một phe, cũng gặp hai vị ca ca của Lâu Thư Uyển là Lâu Thư Hằng và Lâu Thư Vọng vài lần. Thi thoảng khi về nhà giữa lúc hoàng hôn, Ninh Nghị sẽ ở giao lộ xem một đám tráng hán hây hây ha ha đánh quyền ở trong võ quán Lưu thị kia. Lúc này ánh trời chiều vấy ra từ tán cây, Tiểu Thiên hoặc gia nhân sẽ đi theo hắn, ngày qua ngày đúng là nhàn nhã thoải mái.

Trung tuần tháng sáu qua rồi, một người xa lạ tới phủ bãi phóng, người này có liên quan đến Tiền Hi Văn, tên là Thi Xương Kỳ, bởi vì nghe tên Ninh Nghị nên đến gặp. Chỉ là đến khi biết thân phận ở rể của Ninh Nghị, gã dường như từ trận mất há hốc mồm biến thành đến phủ lên án...

206. Q.3 - Chương 208: Sơ Lộ

Tiền Thi Xương Kỳ ra khỏi ngõ của Thái Bình hạm, Ninh Nghị đứng ở dưới cây ngô đồng đầu hạm xem cảnh luyện võ trong võ quán Lưu thị một lát.

Vị Thi Xương Kỳ mà hắn vừa tiễn đi kia đã đến đây lần thứ hai, lần đầu tiên là ngày hôm qua, vì Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi ra ngoài từ sáng nên đối phương chờ một mực tới tận xế chiều, mấy người Ninh Nghị ăn cơm trưa ở tửu lâu xong về nhà mới thấy. Người này tâm ý thành khẩn, xem ra hắn là một vị quân tử khiêm nhường, Ninh Nghị cũng nguyện ý kết giao một phen.

Lúc gác chuyện linh giáo thơ văn sang một bên, khi Ninh Nghị không có ác ý, thiện chí với mọi người thì buổi chiều hôm đó coi như là tán gẫu khá hợp ý. Thi Xương Kỳ kia khi cáo từ có nói là mấy hôm nữa sẽ

đến tiếp, kết quả là xế chiều hôm sau lại chạy tới, không rõ là nghe ở đâu nói đến thân phận ở rể của Ninh Nghị nên vội vàng chạy tới chứng thực.

Hôm nay thời tiết khá mát mẻ nên không cần phải chạy tới Tây Hồ ngủ trưa, Ninh Nghị và Tô Đoàn Nhi đều ở nhà. Lúc Thì Xương Kỳ đến, Tô Đoàn Nhi lại ra ngoài vì cửa hàng có chút chuyện. Đối phương hàn huyên vài câu là lập tức đi thẳng vào vấn đề, hỏi Ninh Nghị có ở rể hay không nên khiến Ninh Nghị khá bất ngờ, sau đó hẳn cũng thừa nhận một cách rất thẳng thắn và tự nhiên. Đối phương lập tức vô cùng lo lắng, lại hỏi mấy câu như lúc trước Ninh Nghị có nổi khổ trung gì đó hay không, lại mật mờ nói đến nam nhi là phải có chí lớn, cho dù có gặp khốn cảnh thế nào cũng không nên bỏ gia mà đi ở rể, loại mật mờ tỏ ý này chẳng có hiệu quả gì, lại nhấn mạnh ngữ khí.

Ninh Nghị nay trông chỉ khoảng hai mươi, tuy khí chất trầm ổn nhưng khuôn mặt quá trẻ sẽ khó để tạo thành sức thuyết phục và cảm giác áp bách toàn thể được. Thì Xương Kỳ nay tuổi đã hai mươi sáu hai mươi bảy, gã vốn tới bái phỏng là vì nghe được thanh danh của Ninh Nghị ở Giang Ninh, nhưng lúc tới đây nói chuyện thì lại khá hợp ý, hiển nhiên đã có cái cảm giác như chiếu cố văn bối vậy, lúc này bởi áp lực mà đến nói một trận, Ninh Nghị chỉ trần thuật chứ không giải thích thì liền khiến gã cảm thấy khá buồn bực.

Người từng này tuổi mà lại vứt bỏ tổ tông đi ở rể nhà thương nhân, đã vậy lại còn không hề ăn năn, làm người đọc sách sao có thể như vậy được...

Thái độ của Thì Xương Kỳ dần trở nên nghiêm khắc, Ninh Nghị nghe xong mới mỉm cười, mở miệng hỏi:

- Hôm nay Thì huynh gặp phải chuyện gì sao?

Nghe hỏi những lời này, Thì Xương Kỳ mới hơi nhận ra, nhưng sau đó vẫn có phần không cam tâm:

- Cho dù là thế nào, loại chuyện này, chung quy cũng là... hành vi không không khôn ngoan. Nhà thương nhân mưu tài trọng lợi, đây là thứ nhất, mà thê tử của Ninh huynh lại ngày nào cũng xuất đầu lộ diện, chúng ta...

- Thì huynh.

Ninh Nghị cười cắt ngang lời của gã:

- Hôm nay Thì huynh tới là muốn khuyên ta với thê tử ở riêng sao?

- ... Không phải là ý đó, chỉ là...

Ninh Nghị phát phát tay:

- Gia sự chỉ là chuyện nhỏ, vốn không cần người ngoài tới nói, nhưng Thì huynh nhiệt tình như vậy, tại hạ cũng cảm kích. Chuyết kinh đối nhân xử thế vô cùng tốt, ta và nàng thành thân hai năm, tình cảm cũng coi là tốt, nàng tôn trọng ta, ta cũng thích nàng. Chuyện lúc trước ta không nhắc đến, nếu muốn ở riêng thì liên quan đến rất nhiều chuyện, cực kỳ phiền toái, mà kết quả cuối cùng lại làm tổn thương tình cảm gia đình. Ta không biết Thì huynh nghĩ thế nào, nhưng với ta thì tình cảm gia đình là chuyện cực kỳ quan trọng. Thì huynh cảm thấy thế nào? Xem thêm tại ban long chấm us

Ninh Nghị đã thấy quen đủ loại chuyện nên chẳng hề tức giận vị thư sinh nhiệt huyết đột nhiên chạy tới này, cho dù có vài phần bất ngờ thì cũng không mấy hứng thú mà đi tìm tòi nghiên cứu. Lúc này thoái thác đùn đẩy một phen, không lâu sau mới khiến đối phương chẳng còn biết nói gì mà tiền được đối phương ra đầu hẻm, làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, mà lòng hẳn thì hiểu rằng sau này không cần thiết phải lui tới nữa.

Lòng người phức tạp, Ninh Nghị trước nay luôn hiểu rõ, lúc mới đầu hẳn cũng chẳng có mấy cảm giác với tên thư sinh văn khí của thời đại này lắm, không ghét không ủng hộ cũng lười để ý, dù sao lúc trước hẳn vốn không hướng tới thời đại này, cũng chẳng cần tìm sự cảm thông gì cả. Hai năm này, vì sinh sống ở đây nên hẳn cũng có thể thưởng thức bầu không khí và hơi thở ở thời đại này, giống như tên Thì Xương Kỳ này vậy, thứ mà gã kiên trì luôn đáng để thưởng thức, đương nhiên thưởng thức xong thì chỉ cười rồi bỏ qua.

Lúc này trời râm, mây che phủ cả ánh mặt trời chói chang kia, nhưng dù vậy thì võ quán ở đầu hẻm kia vẫn không nghĩ. Ở trong tầm mắt của Ninh Nghị, có mấy người cầm đao gỗ đối luyện với nhau. Ninh Nghị nhìn vào từ bên ngoài, mấy người luyện đao trong võ quán thì thoảng nhìn lại hẳn, chỉ là biết hẳn là họ gia đình sống trong hạng kia nên cũng đã quen khi thỉnh thoảng hẳn lại tới đứng xem. .

Kỳ thật đao pháp mà võ quán Lưu thị này dạy không được coi là cao thâm, gần đây không có người như Lục Hồng Đề kia, thành ra cũng chẳng có cái gì đáng để thưởng thức. Ninh Nghị nhìn một lát, đang định rời đi thì ở con đường đối diện một chiếc xe ngựa chạy tới, đến cạnh Ninh Nghị thì xóc màn xe lên.

- Muội phu.

Người trong xe ngựa là Lâu Thư Uyển và nha hoàn A Quả của nàng. Tuy lần đầu tiên gặp nhau Lâu Thư Uyển có vài phần khinh thường Ninh Nghị, nhưng trong thời gian lui tới với vợ chồng Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi, cô gái này vẫn luôn thẳng thắn cởi mở, không hề gò bó, nhưng hành vi lại có chừng mực của một cô gái nhà lành. Lúc này nàng cầm một chiếc quạt tròn nhỏ, nhìn sang bên kia đường.

- Người đó là Thi Xương Kỳ, muội phu quen hần sao?

- Không quen lắm, hần rất nổi danh ư?

- Có danh tiếng trong vùng Tô Hàng này.

- À.

Ninh Nghị gật đầu, nhìn Lâu Thư Uyển như có chút suy nghĩ.

Lâu Thư Uyển cũng không nói nhiều về chuyện này:

- Đàm Nhi muội muội có ở nhà không?

- Ban nãy nàng ấy đi ra cửa hàng, chắc là một lúc nữa mới về. Vào ngồi một lát thôi.

- Ừm, như vậy à...

Lâu Thư Uyển ngẫm lại rồi lắc đầu:

- Thôi, ta chỉ đi ngang qua, chút nữa cũng có một vài chuyện phải làm, muội phu chuyển lời hỏi thăm của ta cho Đàm Nhi muội muội nhé.

- Ừ.

Nói xong rồi lại tán gẫu hai ba câu, Lâu Thư Uyển thả rèm xe xuống, Ninh Nghị thì xoay người về nhà. Xe ngựa chạy tới con đường bên này, ở trong xe, vẻ mặt Lâu Thư Uyển đã lạnh lùng xuống. Tiểu tỳ Quả Nhi khẽ nói:

- Tiểu thư tới đây chỉ là để nhìn một cái thôi sao?

Lâu Thư Uyển cười cười:

- Vốn là tùy ý đến xem, thấy Thi Xương Kỳ đi về là được rồi, còn muốn nhìn gì nữa?

- Nhưng như vậy thì sẽ không biết là bọn họ cãi nhau như thế nào...

- Làm gì mà thực sự cãi nhau chứ, lúc Thi Xương Kỳ đi, sắc mặt buồn bã không vui, nhưng hiển nhiên là còn chưa nói hết hoặc là nói mà vô dụng. Vị muội phu này của ta cũng thật thú vị, lại có thể tiến người ta tới tận ngoài đường. Đã thấy nhiều như vậy rồi, tiểu nha hoàn thì biết cái gì... đừng làm ồn ta. Xem thêm tại ban long chấm us.

Lâu Thư Uyển nhắm mắt lại suy nghĩ chuyện này, tiểu nha hoàn biết điều ngậm miệng lại. Xe ngựa chạy trên con đường trong thành Hàng Châu, không lâu sau thì trở về lâu gia. Hai chủ tớ xuống xe, đi tới một viện tử ở gần cửa hồng. Sau khi đi vào, Lâu Thư Uyển trực tiếp đẩy ra cánh cửa đóng chặt ở trong viện kia, trong phòng một tên nam tử quần áo xộc xệch đang đùa giỡn với nha hoàn, thấy nàng tiến vào thì mới ngừng lại, vội khoác áo ngoài lên, đúng là nhị ca của Lâu Thư Uyển, Lâu Thư Hằng.

Đoạn ẩn nhé. Yêu cầu đòi zen :D

- Sao rồi?

- Muội tới chỗ Đàm nhi nhìn, Thi Xương Kỳ quả nhiên là đi tìm muội phu của chúng ta chứng thực, xem ra tâm tình rất khó chịu.

- Ồ? Kể đi kể đi...

Lâu Thư Hằng là kẻ phong lưu lại lắm tiền nhiều của, thường ngày cuộc sống về đêm khá phong phú, tới giờ mới rời giường, lúc này mới rửa mặt, nhưng trông có vẻ khá tỉnh táo. Lâu Thư Uyển nói vừa vắn đi nhìn qua thì y mới hơi thất vọng:

- À, ra thì thấy Thì Xương Kỳ cáo từ...

- Muội phu tiền hử, về mặt khá ung dung, mà sắc mặt Thì Xương Kỳ lại không được tốt cho lắm, trông đáng về muốn nói lại thôi, về sau các huynh cứ việc chế nhạo hử là được, có gì mà thất vọng chứ.

- Không có gì.

Lâu Thư Hằng bĩu môi:

- Nhưng mà nghe muội nói, có vẻ tên muội phu kia lại rất có hàm dưỡng.

- Không phải hàm dưỡng mà là không đơn giản.

- Người ở rể có mấy phần không đơn giản nào.

Lâu Thư Hằng quay về chiếc gương đồng ở trên bàn, sửa sang lại mũ áo:

- Nói là đệ nhất tài tử Giang Ninh, ta gặp vài lần mà chẳng cảm nhận được chút nào. Đàn nhi muội tử cũng không phải là đơn giản, ta nghĩ có phải là Đàn nhi muội tử cố ý nâng hử lên, không phải là làm vài bài thơ sao...

- Nghe Tô Văn Định và Tô Văn Phương nói, lúc trước Tô gia xảy ra chuyện, Đàn nhi muội tử bị bệnh, phụ thân của Đàn nhi bị đâm, chính hử đã đột nhiên ra tay ngăn cơn sóng dữ. Ô gia ở Giang Ninh kia bị chơi khăm đến chết, đến cuối cùng mọi người mới biết được tên thư sinh ngày thường không chút tiếng tăm này lợi hại như thế nào. .

- Nói thì nói thế, nhưng hơn một tháng nay ngoài chạy theo sau môn phụ nữ thì hử đã làm được cái gì? Ngăn sóng dữ gì chứ, có khi là kế hoạch của Tô Đàn Nhi cả. Hử cùng lắm là biết ẩn dấu đi, mà về phần hàm dưỡng thì làm được cái gì... Tên muội phu của ta kia hàm dưỡng cũng không rất tốt?

Lâu Thư Uyển nhíu mày:

- Huynh mới dậy cau có cái gì, nói thì cứ nói, đừng dìm lú đến người muội.

- Huynh là...

Lâu Thư Hằng quay đầu định giải thích, Lâu Thư Uyển lại vỗ rầm một cái xuống bàn, một lát sau hít sâu một hơi, cười lạnh nói:

- Mấy ngày trước, phụ thân nói năm đó định cho huynh kết thân với Tô gia, ta thấy huynh thật quá dễ tâm Đàn Nhi muội tử rồi, kèm theo là đối xử bất công với muội phu Tô gia. Hử, hôm nay đúng là nhìn rõ...

Lâu Thư Hằng đứng ở bên kia, quay lưng về phía nàng, một lát sau mới quay đầu lại:

- Ta có hảo cảm với muội ấy đó, thì sao? Muội ấy rất tốt, có hảo cảm không có nghĩa là muốn làm gì. Ta cảm thấy không đáng thay uội ấy chẳng lẽ không được à? Muội là muội muội của ta, ta cũng sẽ cảm thấy như thế, đàn ông có bản lĩnh thì sao phải đi ở rể... Muội thường thức hử thì chi bằng cho hử đến ở rể nhà chúng ta luôn đi...

- Lâu Thư Hằng, huynh miệng thối nó vừa thôi!

Lâu Thư Uyển mắng một câu, sau đó nói:

- Cút!

Nói xong, nàng tự xoay người bỏ đi.

Hai huynh muội Lâu gia bên này tự dưng nổi giận với nhau, bên Thì Xương Kỳ kia cũng khá buồn bực. Lâu Thư Uyển đến Thái Bình hạng xem tình hình thật ra không phải vì Ninh Nghị, chủ yếu là vì gã.

Gã chạy tới gặp Ninh Nghị vốn là thành tâm thành ý, bởi vì Tiền Hi Văn đánh giá thi văn của Ninh Nghị khá cao, còn nói gần đây có gặp một lần, đánh giá người này cũng không tệ, bái phỏng một phen thì ấn tượng rất là tốt. Đến tối khi tham dự tụ hội ở thanh lâu, gã thuận miệng liền nói rằng đệ nhất tài tử Giang Ninh đến Hàng Châu này, gã đã gặp và nói chuyện rất vui vẻ, đối phương thoải mái không câu nệ, phong thái rất tốt...

Nơi có người là có giang hồ, giới giang hồ sống cần mặt mũi, giới văn đàn cũng là như vậy, đặc biệt là ở trong tụ hội chốn thanh lâu, trước mặt phụ nữ thì càng cần mặt mũi. Thì Xương Kỳ có tài văn thơ rất tốt, sau khi nổi tiếng về thi văn thì khá được hâm mộ, cũng là kẻ sĩ diện nữa. Gã kết giao được một vị bằng hữu, đối phương lại là người có thực lực, đương nhiên là phải thêm chút mắm chút muối ca ngợi một phen. Vấn đề là ở chỗ khen người ta lên quá cao đến lúc lại không xuống đài được. Xem thêm tại ban long chấm us.

Tô Hàng có văn hóa riêng của Tô Hàng, cùng là thi sĩ mà Thì Xương Kỳ lại ngợi ca một tên đến từ Giang Ninh hay đến như vậy, mọi người cũng đều khó chịu. Thì Xương Kỳ cũng hiểu, nhưng thi từ mà Ninh Nghị làm trước đó vẫn còn đây, gã tự tin là đối phương có thể nhìn ra chênh lệch, nói là ai hăng hái thi có thể đến cửa linh giáo một phen, nhưng trước khi làm thế thì phải suy nghĩ đã. Ninh Nghị đến Hàng Châu này được hơn một tháng, đám thư sinh ở đây lại chưa từng gặp lần nào, biết mình không biết ta, mọi người nhất thời do dự. Đúng lúc Lâu Thư Hằng cũng ở đó, y thấy Thì Xương Kỳ là khó chịu, đợi cho đối phương ca ngợi không sai biệt lắm thì mới nói.

Tên kia là một kẻ đi ở rẻ.

Mà ở rẻ nhà thương gia.

Hơn một tháng đều đi theo phụ nữ đàm chuyện làm ăn, mà đều là do phụ nữ nói...

Thường ngày thì Lâu Thư Hằng chính là một kẻ lợi hại, đối với chuyện gây khó dễ thì luôn bắt được đúng chỗ. Thì Xương Kỳ đang nói hăng sa liền tung chuyện này ra, vừa vặn chặn đường quay lại của đối phương. Người nói bằng hữu người quen kia lợi hại như thế, khoa trương như thế, người cao hứng là thế, nhưng hẳn ở rẻ đó, người có biết không...

Y quăng ra thế, mọi người cũng vui vẻ, đều nhao nhao lên. Lúc ấy Thì Xương Kỳ đỏ bừng mặt:

- Không thể nào, sao có thể có chuyện này được. Người thì biết cái gì, nói lung tung!

Lâu Thư Hằng không hề nói rằng tại sao mình lại biết, bên kia do đâm lao rồi nên đành phải theo lao, nói ngày hôm sau nhất định sẽ vạch trần lời nói dối của y. Thì Xương Kỳ biết chiều Ninh Nghị mới ở nhà, nhưng buổi sáng lại gặp mấy người, bị kích một trận nên mới vội vã chạy tới Thái Bình hạng để chứng thực. Mà Lâu Thư Uyển chẳng qua là biết được chuyện thú vị này từ người khác nên sang đây xem thế nào. Ng .

Chứng thực xong, Thì Xương Kỳ ngơ ngẩn. Nếu lúc bình tĩnh hòa nhã mà biết chuyện này, gã cùng lắm là thấy kỳ quái, cho dù thấy đối phương có như vậy thì cũng sẽ chẳng mò đến nhà người ta rồi vung tay vung chân như vậy. Lần này chính gã đã trở thành trò cười cho thiên hạ, buổi tối đi thăm thầy, gã hơi không yên lòng. Gã không biết là Tiền Hi Văn có biết chuyện này không, thái độ thế nào nên không hề nói gì. Nhưng Tiền Hi Văn lại nhìn ra gã có tâm sự, nghĩ một chút rồi hỏi:

- Xương Kỳ, hôm nay trò đi bái phỏng Ninh Lập Hằng kia, thấy thế nào?

Tiền Hi Văn nghĩ là Ninh Nghị kinh tài tuyệt diệu, bày ra một tay khiến đệ tử của mình kinh sợ. Tuy nói rằng văn thì không có đệ nhất, nhưng với tài thơ văn của đối phương, có lẽ là sẽ làm được. Kết quả là Thì Xương Kỳ ập a ập úng một lát, cuối cùng mới nói:

- ... Nhưng là thừa thầy, tên Ninh Lập Hằng kia đúng là đi ở rẻ, mà còn ở rẻ hộ thương gia. Đệ tử quả thật cảm thấy người này... người này...

Trong lúc nhất thời, gã chẳng biết nên dùng từ gì để hình dung. Tiền Hi Văn nhíu mày:

- Ở rẻ? Ở rẻ gì cơ?

Lúc này Thì Xương Kỳ mới tường thuật lại mọi chuyện một phen. Nghe xong, Tiền Hi Văn nhất thời nhúu mày tự hỏi, cũng không tỏ thái độ gì. Không lâu sau, ông ta phái Thì Xương Kỳ về, gọi lão quản gia vẫn luôn đi theo bên người kia.

- Tiền Dũ, chuyện Ninh Nghị kia, ông có nghe nói gì không?

Lão quản gia nghĩ nghĩ rồi gật đầu:

- Lão nô... lúc trước đúng là có nghe nói một hai.

- Ồ?

- Nghe nói hần đi tới Hàng Châu hơn một tháng mà chưa báỉ phỏng bất kỳ vị tài tử văn đàn nào, cũng không tham dự bất kỳ văn hội nào cả, mặc dù có chút ít quan hệ với Lâu gia, nhưng có vẻ không thân thiết lắm. Nhà vợ của hần kinh doanh vải vóc, một tháng này hần chỉ cùng thê tử đi báỉ phỏng mấy hộ thương gia, không thì du ngoạn, dường như không tính toán tham gia văn hội để hiện lộ tiếng tăm của mình. Xem thêm tại ban long chấm us

- Thảo nào...

Tiền Hi Văn gật đầu:

- Ta còn đang suy nghĩ, vì sao hần đến đây lâu như vậy mà ta còn chưa nghe người bên ngoài kia nhắc đến tên của hần...

- Người này thoát trông không giống dáng vẻ đại tài tử gì cả. Mà về Thì công tử, sáng hôm nay lão nô cũng nghe nói qua, dường như... tối qua hôm qua Thì công tử còn ca ngợi Ninh công tử một phen ở Túy Hạc lâu...

Tiền Dũ nói hết đầu đuôi chuyện xảy ra tối qua. Tiền Hi Văn nghe xong thì bật cười, vừa nghĩ lại vừa lắc đầu, một lúc sau mới nhìn ra ngoài cửa, nói:

- Tin tức truyền tới đầu tháng kia, Tiền Dũ cũng biết đó...

- Vâng?

- Tần Tự Nguyên vào kinh thành, nay đã trở thành Hữu tướng, trong thiên hạ này chỉ dưới hai người mà trên vạn người. Ta nghĩ rằng lúc Ninh Lập Hằng xuôi nam, ông ta đã chuẩn bị cho việc lên kinh, tại thời điểm như vậy mà ông ta còn có thể viết ra phong thư này, nói là muốn ta quan tâm Ninh Lập Hằng một chút... Lời tuy đơn giản, nhưng ý nghĩ thì khó nói...

- Thoạt nhìn, vị Ninh Lập Hằng này là đệ tử Tần thị?

- Nếu là đệ tử Tần thị bình thường, với thân phận của mình, sao Tần công phải viết hai chữ quan tâm này vì hần chứ.

Tiền Hi Văn ngẫm nghĩ, lại cảm thấy không thể tưởng tượng được mà cười vang lên, rồi lắc đầu:

- Hài, hần... chắc hần không phải huyết mạch của Tần thị, nếu không thì chắc chắn không đến nỗi phải đi ở rể. Nếu hần là môn sinh Tần thị, ở rể mà lại được đối phương ưu ái như thế, ôi, kẻ này... không hề đơn giản đâu. Nhưng nhất thời ta lại chẳng thể nghĩ thông...

Tiền Dũ nhìn ông ta vỗ trán suy nghĩ thì nói:

- Có cần mời hần qua phủ gặp mặt một lần không?

- Không cần, qua phủ thì thành cố ý rồi!

Tiền Hi Văn phát tay áo:

- Cũng hơn một tháng không liên lạc gì, mấy ngày nữa lập thu rồi, hội thơ bên Tiểu Doanh Châu kia, ông hãy viết một báỉ thiệp dùng danh thiệp của ta đưa qua, mời... mời cả nhà hần đi du ngoạn.

- Dạ!

207. Q.3 - Chương 209: Trời Quang

Hắn cầm khăn mặt đi ngang qua sương phòng ở phía sau kia, thấy Hạnh Nhi đang ăn vụng kẹo.

Nói ăn vụng thì không được chính xác cho lắm, thân là đại nha hoàn mà thực chất cũng là quản gia, Hạnh Nhi quản tiền quản sổ sách, lương tháng của nàng cũng đã là mười hai lượng. Trong cái thời đại ba năm mười lượng bạc là có thể bán đứt một con người này, lại thêm hồng bao ban thưởng, vài thu nhập thêm dạng này dạng kia, nếu như ở bên ngoài thì Hạnh Nhi chắc chắn là một tiểu phú bà người người tranh cướp rồi. Nàng muốn ăn thứ ngon gì thì đều có thể mua được.

Nhưng cho dù thế nào thì lúc này đây, trông nàng hết như là đang ăn vụng.

Món kẹo chẳng phải quý giá cỡ nào được lấy ra từ trong tủ treo quần áo kia, Ninh Nghị nhớ rõ là đường xộp hẳn tùy ý mua ven đường lúc này, mùi vị không được ngon cho lắm. Ăn được vài miếng, Ninh Nghị đã chẳng còn hứng thú gì nữa, nay Hạnh Nhi lại đang ăn nó. Nàng cầm mảnh đường xộp thật dài kia, lén lút nhìn xung quanh, cắn một miếng rồi ra sức nhai. Tiếng rộp rộp rộp vang lên, trông nàng hết như một chú sóc vậy, ăn xong một cái rồi thì cắn thận lau miệng, sau đó nhịn không được mà nhìn cái bọc trong tủ quần áo, lại nhìn hai bên một cái, rồi lại lấy ra một cái nữa... s

Cảnh này không phải là lần đầu tiên hắn thấy, lúc trước hắn chẳng để bụng lắm, giờ mới cảm thấy thú vị, vẻ mặt kia trông có vẻ khá là cổ quái. Nay ngẫm lại mới thấy, là đại nha hoàn bên cạnh Tô Đàn Nhi, tính cách của Hạnh Nhi cũng có một mặt khá mạnh mẽ, nhưng không phải giống Phượng quả ớt như Vương Hi Phượng. Nha hoàn là phải chú ý đến quy củ, ở trước mặt Thiên Nhi và Quyên Nhi, nàng là tỷ tỷ, khi quản chuyện trong phủ phần lớn là thông dong, đương nhiên với Ninh Nghị thì nàng cũng chỉ là một cô thiếu nữ, chẳng khác Thiên Nhi hay Quyên Nhi là bao, chỉ là xưa nay rất ít khi thấy nàng ăn đồ ăn vặt ở trước mặt mọi người... À, có lẽ là chưa từng thấy bao giờ, nàng vẫn luôn làm những gì mà nha hoàn phải làm.

Lần trước khi thấy nàng ngồi một bên ăn vặt, hắn chẳng nghĩ gì, lần này mới phát hiện thì ra lần đó dường như xung quanh cũng không có ai. Thấy nàng ăn đến thú vị như vậy, Ninh Nghị đi ra theo cửa sổ, cầm khăn mới rồi đi tắm rửa.

Sau khi tắm xong trở lại phòng, Tô Đàn Nhi đang ngồi bên cửa sổ đọc thư, là thư nhà nhân tiện gửi tới khi Giang Ninh giao hàng tới đây. Ninh Nghị bèn ngồi xuống một chiếc bàn đọc sách khác, nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người. Bởi vì do gian phòng nên hai chiếc bàn này không được đặt đối diện mà là bày thành dãy ở trước cửa sổ. Ninh Nghị chợt nghĩ thì thấy rất giống kiểu ngồi cùng bàn khi đi học tiểu học vậy, vì thế hắn quay đầu sang nhìn Tô Đàn Nhi. Tô Đàn Nhi mặc một bộ quần áo thuần màu trắng, tóc thì được búi lên sau đầu một cách tùy ý, những lọn tóc không bị buộc vào kia thì thả xuống bả vai, làn da nàng trắng nõn nà, gò má trong tầm mắt hắn kia xinh đẹp mà lại có tự tin.

Nếu lúc trước đến trường học mà có bạn cùng bàn như vậy thì đúng là quá tuyệt vời...

Tô Đàn Nhi quay sang nhìn hắn:

- Tướng công, sao vậy?

Ô, cô bạn cùng bàn còn gọi hắn là “tướng công”...

Cảm giác này thật quá tuyệt vời...

Ninh Nghị giơ tay vạch một cái ở chỗ hai chiếc bàn chạm nhau kia:

- Bên đó là của nàng, bên này là của ta, không được phép vượt qua đường này.

Tô Đàn Nhi nghi ngờ, chớp chớp mắt, sau đó khẽ nói:

- Sao cơ?

- Không có gì đâu, nếu mọi người ở học đường mà bày bàn thành một dãy, sau đó mọi người không cho đối phương vượt ranh giới thì thật thú vị. xem thêm tại ban long chấm us.

Tô Đàn Nhi ngẫm lại, cười cười:

- Bàn ở trong thư viện Dự Sơn rõ ràng là tách biệt, hơn nữa bàn của nữ hài tử sẽ không đặt cạnh bàn của nam hài tử...

Ninh Nghị trợn mắt với nàng một cái, tiện tay nhổ cây châm cài tóc của nàng kia ra, mái tóc dài kia lập tức thả xuống. Tô Đàn Nhi trừng mắt, nhanh chóng sửa lại:

- Thả ra nóng lắm...

Một tay thì giơ ra lấy lại chiếc trâm cài tóc trong tay Ninh Nghị, nhưng mấy lần mà chẳng lấy được, chỉ đành thuận tay tìm một chiếc dây buộc tóc buộc lại. Ninh Nghị nhìn cần cổ trắng nõn sau khi buộc tóc lên của nàng, hết như một con thiên nga.

- Đúng rồi, nãy ta thấy Hạnh Nhi ở bên kia ăn kẹo, Hạnh Nhi thích ăn đường xốp sao?

- A? Tướng công thấy rồi?

Tô Đàn Nhi vừa buộc tóc vừa cười hỏi.

- Nàng biết à?

- Ừ, nha đầu Hạnh Nhi đó rất tham ăn.

- Lúc bình thường đúng là không nhìn ra.

- Đương nhiên là không nhận ra rồi, khi có người thì nàng ấy đều luôn nghiêm trang.

Tô Đàn Nhi cười:

- Tướng công không biết chứ lúc trước nàng bị bọn buôn người lừa bán, tên buôn người kia cầm kẹo là bắt cóc được nàng ấy rồi. Khi đó nàng ấy còn nhỏ, lại không nhớ được nhà ở đâu, sau muốn đi tìm rồi tìm được mẹ mình đã mua người từ bọn buôn người kia, nhưng lại không tìm được bọn buôn người đó nên manh mối cũng đứt.

- Ồ...

Ninh Nghị nhất thời chẳng biết nói gì. Tô Đàn Nhi quay đầu, hào hứng nói tiếp:

- Người biết nàng ấy tham ăn không nhiều lắm, ta ở chung với nàng một thời gian lâu mới biết được, Thiên Nhi và Quyên Nhi chắc là cũng biết. Nàng ấy theo ta sớm nhất, lúc đầu thì vẫn thích ăn kẹo, sau có người nói nàng ăn kẹo nên bị bắt cóc, nàng thẹn nên trốn vào một góc rồi mới ăn..

- Ồ ồ, bởi vì tham ăn nên bị bắt cóc...

Ninh Nghị nhắc lại một lần, nhìn không được mà bật cười. Ở trong ba nha hoàn, người Ninh Nghị tiếp xúc nhiều nhất cũng chỉ là Thiên Nhi, mối quan hệ giữa mọi người rất khăng khít, nhưng thật ra đó là trong vòng nửa năm kể từ khi hắn và Tô Đàn Nhi viên phòng, vì vậy chuyện riêng của Hạnh Nhi và Quyên Nhi, Ninh Nghị không biết gì mấy. Lúc này hai người tán gẫu một trận rồi hàn huyên tới hội thơ vào lúc lập thu ngày mai.

Tiểu Doanh Châu thực ra chính là Tam Đàm Ánh Nguyệt trên Tây Hồ*, cho dù là lúc này hay đời sau thì đây đều là một khu du lịch nổi tiếng xa gần. Tiền Hi Văn tặng bài thiếp tới, ngày mai tất nhiên là phải đi rồi. Người đến Tiểu Doanh Châu vào xế chiều ngày mai kia không chỉ riêng thi sĩ, bởi vì Tri phủ đại nhân dẫn đầu nên ngoài văn nhân ra thì còn có cả quan viên và một số thương hộ có quan hệ. Tô Đàn Nhi cũng đi theo để có thể tăng cảm giác tồn tại của mình lên ở trong giới thương nhân Hàng Châu này.

(*: Một trong mười cảnh đẹp trên Tây Hồ ở Hàng Châu Trung Quốc, được đánh dấu bằng một cái bia, có nghĩa là: Ba đầm nước phản chiếu ánh trăng)

- Chỉ là... Vị Tiền lão đó tặng thiếp mời có phải là vì vị Thỉ Xương Kỳ Thỉ công tử kia không?

Lần đầu tiên khi Thỉ Xương Kỳ bài phỏng, Tô Đàn Nhi chỉ cảm thấy đây là bằng hữu của Ninh Nghị nên biểu hiện rất dịu dàng, đi ra chào hỏi, dâng trà bánh, cũng vì thế mà Thỉ Xương Kỳ mới không nhận ra là đôi vợ chồng này có cái gì không ổn thỏa, lúc sau khi lý luận với người ta thì mới không tin là Ninh Nghị

lại đi ở rể. Lần thứ hai gã tới thì Tô Đàn Nhi tuy không ở, nhưng sau cũng có nghe nói tới, lúc này nghĩ đến bèn hỏi. Ninh Nghị lại chỉ cười cười. s

- Tò mò thì chắc chắn là có rồi, nhưng cũng chỉ là chào hỏi rồi nói vài lời thôi. Nói thật thì nàng không được để bụng nhé. Lão Tần tên kia để ta truyền tin qua chắc chắn là chẳng có ý tốt gì đâu, có khi lại muốn gở ta một cái ấy chứ. Ông ấy... không phải là nhằm vào ta và nàng, nhưng có một số chuyện khó tránh khỏi vẫn canh cánh trong lòng.

Tô Đàn Nhi biết Ninh Nghị đang nói cái gì, nàng cũng biết “tên kia” mà phu quân nói này đã có địa vị Hữu tướng, ngẫm nghĩ một chút thôi cũng đã cảm thấy ly kỳ rồi. Nàng gật đầu, khẽ nói:

- Thật ra ta biết là Tần lão gia tử thật tâm đối tốt với chàng.

- Ủ, cho nên lúc về, có lẽ là ta sẽ phải lên kinh.

Ninh Nghị thần nhiên nói, hắn cũng không coi chuyện này là to tát gì:

- Dương nhiên phải đợi nàng xử lý tốt chuyện làm ăn bên Hàng Châu này trước đã. Đến lúc đó ta lên kinh, nhất định phải mang nàng theo, nàng có thể không muốn, nhưng ta sẽ kiên trì...

Hắn nói tới đây, Tô Đàn Nhi nhìn hắn, hơi uất ức chớp chớp mắt, nhất thời chẳng biết nên nói như thế nào. Ninh Nghị nhìn ra ngoài cửa sổ, nhún nhún vai:

- Dương nhiên nàng cũng có thể tiếp tục kinh doanh làm ăn ở kinh thành, nếu cần thì ta cũng sẽ giúp nàng.

Tô Đàn Nhi cúi đầu, rồi sau đó lại lắc đầu:

- Nếu tướng công nói những lời này trước khi đến Hàng Châu thì chúng ta đã không đến Hàng Châu nữa, lên kinh cũng vậy thôi...

Nàng nghĩ nghĩ rồi nói tiếp:

- Nhưng lên kinh rồi ta sẽ không kinh doanh gì nữa, để Văn Định và Văn Phương làm thôi. Người nhà của quan viên mà xuất đầu lộ diện đi làm những thứ này, như thế sẽ ảnh hưởng tới công việc của chàng... Hơn nữa nếu tướng công làm quan, chưa chắc là sẽ ở kinh thành.

Ham muốn nắm giữ gia đình trong tay của Tô Đàn Nhi thực ra không cao như là người bình thường tướng, nếu như hôn phu của mình được người ta coi trọng mà thực sự có thể làm quan, nàng tất nhiên là sẽ nhượng bộ. Mà nếu đã nhượng bộ thì nàng cũng hiểu rõ rằng, nếu Ninh Nghị thực sự làm quan, nàng sẽ không thể tiếp tục kinh thương được nữa, nên lúc này nàng lại chủ động nói ra. Nhưng Ninh Nghị lắc đầu, không giống như nàng tướng.

- Đừng nghĩ to tát như vậy, ta không làm quan.

Hắn bình thần giải thích:

- Lên kinh rồi có lẽ ta sẽ nhờ Tần lão hỗ trợ làm một cái thân phận tạm tạm, kỳ thật tú tài là đủ rồi, không cần đến cử nhân. Ta định làm phụ tá, nghĩ ra kế sách, đại khái là trừ tính kế hoạch ấy. Không giống với lúc nhàn rỗi tán gẫu ở Giang Ninh kia, một khi đã làm chuyện này thì ta sẽ chú tâm làm, nhưng nó cũng chỉ thuần túy là nói khoác, đâm bị thóc chọc bị gạo, ôm đùi Hữu tướng hiến gièm pha mà thôi, ha ha...

Ninh Nghị cười nói tiếp:

- Mà cụ thể là đi nơi nào đó làm Tri huyện gì đó, loại chuyện vặt vãnh này ta không tính làm. Ta không muốn tiến vào cái thế chế kia, lục đục với nhau, quỳ quỳ bái bái, như thế không hợp với ước nguyện ban đầu của ta. Ta cùng lắm chỉ nêu ra ý kiến, tiếp thu tham khảo hay không thì sẽ để cho Tần lão tự mình phán đoán, có khi lý luận suông của ta lại vô dụng, thế là lại quay về. Mà nàng sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn. us

- Ninh Lập Hằng...

Tô Đàn Nhi cúi đầu, hô tên hắn. Ninh Nghị nở nụ cười:

- Giọng nàng thay đổi rồi, ta biết ngay là nói thế sẽ khiến nàng cảm động đến phát khóc mà. Nàng cứ khóc thoải mái ra đi, không sao đâu, như thế sẽ khiến ta cảm thấy rất có thành tựu. Xem này, ta cho nàng mượn bả vai để dựa vào này...

Hắn nói thế khiến Tô Đàm Nhi không nhịn được mà bật cười, gơ tay ra đánh hắn mấy cái:

- Người khác không có cách nào để làm quan nên mới phải làm phụ tá, muốn nương nhờ quyền thế của người ta để cuối cùng kiếm được xuất thân tốt. Chẳng rõ ràng có thể làm quan nhưng lại cứ muốn làm phụ tá cho người khác...

- Ta đã suy đi tính lại rồi, trong tất cả các nghề thì phụ tá là thanh nhàn nhất, tiền nhiều mà trách nhiệm thì nhẹ, lúc có ý tưởng thì người nói ra, nếu không có ý gì thì người bình thường cũng chẳng thể nào trông cậy vào người. Hơn nữa chỉ nói là được rồi, còn thành hay bại đều có kẻ khác tới chống. Đám người cứ muốn làm quan kia mới là dốt, làm quan là phải chịu trách nhiệm, áp lực lớn nữa, suốt ngày uống cà phê lại thêm mất ngủ, mọc râu mọc rêu mà tính khí lại không tốt, chẳng tán tỉnh được cô nào đâu...

Đương nhiên làm phụ tá sẽ không chỉ là như vậy, nhưng lời cảm thán đầy đùa giỡn mà không chút chí lớn kia của Ninh Nghị cũng khiến Tô Đàm Nhi bật cười, ngay cả cái từ cà phê cũng không để ý, dù sao trước nay Ninh Nghị luôn dùng rất nhiều những từ ngữ linh tinh. Không lâu sau, Hạnh Nhi tới gọi hai người ra ăn cơm, đúng là lúc mặt trời đã ngã về đằng Tây, mấy chú chim bay qua trên bầu trời. Tô Đàm Nhi đứng trong viện, ngẩng đầu lên nhìn, trên không trung lúc này chỉ có một vệt mây dài, nhiễm màu hồng dưới ánh trời chiều.

Sắc trời thật quang đãng, nàng vuốt vuốt tóc bên tai, nghĩ như vậy.

Buổi chiều ngày hôm sau, cả nhà đi ra ngoài, vợ chồng Ninh Nghị, Thiên Nhi, Quyên Nhi và Hạnh Nhi, kể cả Tô Văn Định và Tô Văn Phương cùng đi tới thuyền hoa đậu bên Tây Hồ của nhà mình kia, rồi cùng với nhiều con thuyền chạy tới Tiểu Doanh Châu...

208. Q.3 - Chương 210: Đưa Một Hộp Tầm

Tuy hôm nay là lập thu nhưng thực ra vẫn là trong mùa nóng. Tục ngữ có nói sau thu sẽ là tháng nóng chết người, nắng nóng còn chưa kịp rút thì lại đúng là lúc hơi nóng tăng vọt. Trên Tây Hồ dường như sắp bốc lên một tầng hơi nước, nhưng cũng may là ở trên mặt nước thì khác với mặt đất, gió thổi vào trong thuyền vẫn khá mát mẻ. Từng chiếc thuyền mở hết cửa sổ ra, vắt màn lụa lên, từ từ du dương trên mặt hồ.

Những người nhận được thiệp mời tụ hội hôm nay cơ bản là người có gia thế, cho dù có tương đối bần hàn thì cũng là văn nhân sĩ tử giao du rộng rãi. Lúc gặp ở trên bờ, mọi người đã chào hỏi hàn huyên với nhau, lúc đó vẫn còn sớm mà thời tiết thì nóng bức nên người đến không nhiều lắm. Nhưng thời gian dần dần trôi qua, từng chiếc thuyền lục tục đến, lúc này là có thể nhìn ra quy mô của buổi tụ hội này, mỗi một chiếc thuyền đều có dấu hiệu của các gia các hộ, như Tào gia buôn gạo lớn nhất Giang Ninh, Long gia buôn vải, Trần gia hoa phường kinh doanh thanh lâu, cũng có thuyền quan thả neo ở đây, vân vân... s.

Lúc này là sau buổi trưa mùa hè, tuy không quá thích hợp để bơi hồ nhưng cũng đủ để thấy sự phồn hoa của sông nước vùng Giang Nam ở Hàng Châu này, thi thoảng lại có thể nhìn thấy cảnh vài chiếc thuyền tới gần nhau, người trên thuyền đứng ở mạn thuyền chấp tay chào hỏi nhau, đều là người cùng giới nên có quen biết nhau tất nhiên là không ít.

Trời nơi nóng, vẫn chưa tới lúc cập bờ rời thuyền, người mới đến cũng chỉ muốn ở trên thuyền lướt trên hồ một lát, thi thoảng gặp người quen thì thuyền nhỏ sẽ được lái tới gần thuyền lớn. Bởi vì nhiều người cùng nhau đến nên dù tụ hội lớn chưa mở, tụ hội loại nhỏ đã được tiến hành trên các con thuyền hoa rồi, hoặc là hai ba phú hào, hoặc là dăm ba thư sinh cười cười nói nói, chuyện trò vui vẻ, chỉ điểm giang sơn. Cũng có đội thuyền của quân Võ Đức đóng giữ ở vùng Tô Hàng này chở binh lính lên đóng ở Tiểu Doanh Châu và thanh tràng từ trước, đợi đám người Tri phủ Hàng Châu đến.

Bởi vì một phần thương nhân, thi sĩ mang theo gia quyến nên không thể mời nữ tử thanh lâu một cách lộ liễu tới được. Nhưng ngoài Trần gia vốn kinh doanh nghề này ra thì trên hoa phường cũng có hai vị hoa khôi tiếp khách, số còn lại nếu muốn lên đảo tham dự thì cũng có biện pháp. Mấy vị tài tử thư sinh vẫn chưa có ai đi cùng, nếu có quan hệ cá nhân không tệ thì cũng mời hồng nhan tri kỷ chốn thanh lâu, lấy thân phận người đi cùng mà đến, chỉ là những người này lại phải tự hình thành một tổp riêng, khó có thể xen lẫn vào cùng gia quyến được. truyện do ban long chấm us chia sẻ.

Nữ quyến của những người này có lẽ là thường ngày cũng thích nghe chuyện tài tử giai nhân, chỉ là một khi tận mắt nhìn thấy tất nhiên khó tránh khỏi sinh lòng hờn giận, sẽ tẩy chay và chế nhạo người ta. Song phương phân biệt rất rõ ràng, đây cũng là một trong những chuyện thú vị của loại trường hợp này, phong lưu hương diễm và gia sự âm áp luôn khó mà hòa tan thành một được.

Khi thuyền của Lâu gia tới thì thời tiết đã mát mẻ hơn đôi chút. Lúc này người trên thuyền chủ yếu là Lâu Cận Lâm hai đứa con là Lâu Thư Uyển và Lâu Thư Hằng. Đứa con lớn nhất của ông Lâu Thư Vọng lúc này không ở Hàng Châu. Vị hôn phu của Lâu Thư Uyển là Tống Tri Khiêm vốn cũng đi cùng, nhưng vừa rồi mấy vị bằng hữu chào hỏi già, Lâu Cận Lâm liền tỏ vẻ thông cảm:

- Thư Uyển và Tri Khiêm đi tụ tập với bằng hữu đi.

Ở nhà thì Lâu Cận Lâm nói chuyện luôn có vẻ ôn hòa, chỉ là khi nhắc đến hai người này thì luôn là tên của Lâu Thư Uyển ở trước mà tên của Tống Tri Khiêm ở sau, thân phận kẻ đi ở rể vốn thấp nên cũng chẳng có ai thấy kỳ quái.

Tống Tri Khiêm vốn sợ vị nhạc phụ này vài phần, nghe như thế thì như là được đại xá, nhưng Lâu Thư Uyển lại nắn nắn trấn mình:

- Giữa trưa nóng quá, ta hơi buồn ngủ, tướng công qua đó đi.

Tống Tri Khiêm kia do dự một lúc, cuối cùng vẫn đổi một chiếc thuyền đi qua đồng hành với vài tên bằng hữu.

Ngoài ba người chính yếu nhất của Lâu gia này thì còn có vài chi thứ của Lâu gia đi theo, chủ yếu là Lâu Cận Lâm muốn bồi dưỡng đào tạo để họ trở thành phụ tá đắc lực cho con trai và con gái mình nên lần này cũng dẫn họ theo để nhận nhân kiến thức.

Vừa rồi lúc ở bên bờ, Lâu Cận Lâm đã chào hỏi với một thương gia giàu có địa phương, lúc này thuyền rời bờ thì không lâu sau đã có người gọi to, lái thuyền tới gần. Ở Hàng Châu này, Lâu gia mảnh khỏe thông thiên, dù không bằng vọng tộc nhất đẳng như Tiền gia, nhưng tích lũy mấy đời rồi nên cũng chỉ kém một chút, không thể khinh thường, vì thế người đến tiếp kiến khá nhiều, cũng có mấy vị thư sinh đến chào hỏi Lâu Thư Hằng. .s.

Trong mấy tên con cháu của Lâu gia kia, Lâu Thư Hằng tùy được coi là một tên hoa hoa công tử tính tình bại hoại, nhưng tài học thơ văn cũng không hề tệ, hồi nhỏ cũng được xưng là thần đồng ở vùng Hàng Châu nà có thiên phú tốt, nhưng sau thì không chịu khổ công rèn giũa, nhưng cũng có được chút thành tích, lại là tiểu nhi của Lâu gia, rất được phụ thân yêu thương, nên cũng hơi kiêu ngạo, người bên ngoài cũng cho đó là đương nhiên.

Thành niên rồi, y lại hứng thú với phụ nữ hơn là thi văn, với tiền tài và thế lực của gia đình, dù không đàm thi văn hay khinh người trắng trợn thì tán gái cũng là chuyện đơn giản. Sau phụ thân y có quan điểm mới, y lại thi thoảng đi quản lý chuyện kinh doanh, người thông minh mà làm việc lại thêm phụ tá đắc lực trong nhà nữa nên cũng thuận buồm xuôi gió. Từ đó về sau trong mắt mọi người, y là một danh sĩ có tính tình đạm mạc, không hay làm thơ làm từ nhưng lại được cho là một vị đại tài tử, về kinh thương thì cũng khá lợi hại, tự nhiên thành biểu tượng của kẻ có năng lực không gì là không làm được.

Loại thanh danh tích lũy dần dần lên này tương đối chính thống, đối lập với thanh danh của Ninh Nghị ở Giang Ninh, cũng là người có tài thơ văn lại có năng lực tính kế, nhưng không biểu hiện cao gì, phối hợp với thân phận ở rể kia liền khiến người ta cảm thấy có vài phần khổ bức. Nếu như Lâu Thư Hằng có thể coi như là sự trưởng thành của thiên chi kiêu tử thì thanh danh của Ninh Nghị lại giống như quá trình phần đầu vươn lên của cổ đại vậy.

Những người ngồi trong thuyền này ăn uống đồ ướp lạnh, không lâu sau đã có người nhắc tới chuyện Tô gia, chủ yếu là vì nghe nói Tô gia và Lâu gia có quan hệ.

- Vừa rồi ở bên kia thấy hình như là tiểu thuyền hoa của Tô gia đi qua, ta nhìn thoáng qua thì chẳng thấy mấy ai động cả, bên cửa sổ kia, người trên thuyền hình như là ngủ gục hết rồi ấy, ha ha...

- Khí trời thế này thì trên hồ này cũng là một nơi tốt để ngủ trưa đấy. Mấy người Tô gia kia thật đúng là biết hưởng thụ.

- Ta lại nhìn thấy hai vị công tử của Tô gia kia... Nhắc tới thì hai vị đó cũng là nhân tài, chỉ là không rõ vì sao Tô gia lại để ột người phụ nữ nắm quyền thế kia... Chuyện này Lâu huynh biết chứ?

Người nói là một gã buôn hàng vải họ Lạc ở Hàng Châu này, tò mò nên hỏi một câu. Lâu Cận Lâm chỉ cười cười:

- Đó là con gái của cố nhân ngày xưa, từng đến gặp ta một lần, nếu nói là quen thuộc thì tiểu nữ Thư Uyển có lui tới với nàng ấy nhiều hơn. Nếu lão Lạc tò mò thì cứ hỏi Thư Uyển đi, ta cũng không rõ lắm.

Đoạn ẩn nhé. Yêu cầu đòi zen :D

Lâu Thư Uyển lúc trước nói là buồn ngủ, nay đang đứng sau lưng phụ thân làm bình hoa, nghe mọi người nói vậy thì mỉm cười, nàng đi tới rót chén trà cho vị trung niên họ Lạc kia:

- Tô gia vốn ở Giang Ninh, chuyện bên đó cháu cũng không rõ lắm, nhưng vị Đan Nhi muội tử của cháu này thì đúng thật là người có bản lĩnh, cháu dù làm tỷ tỷ nhưng không thể so bằng muội ấy được... À, Lạc thúc có quen La Điền không?

Người họ gạt đầu:

- Đương nhiên là quen biết, nguyên liệu bông vải của ông ta chính là thượng phẩm ở bên Tô Hàng này, sao thế chất nữ lại hỏi chuyện này?

- La Điền này và Đan Nhi đã bắt tay làm ăn với nhau rồi. Lạc thúc chắc có nghe nói tới chứ?

Thương nhân họ Lạc nghĩ nghĩ:

- Hai ngày nay quả đúng là có nghe thấy, có một món làm ăn nhỏ, chỉ là không lui tới nhiều. Nói thực ra thì La Điền kia nổi tiếng là ngoan cố, dù chỉ một khoản nhỏ, nhưng giờ nghĩ tới thì không biết vị Tô cô nương kia đã thuyết phục đối phương như thế nào đây. Thế chất nữ có biết không? s.

Lâu Thư Uyển cười cười. Tô gia ở Hàng Châu này cũng không khiến mọi người nói đến nhiều, lúc này mọi người nhắc đến thì chẳng qua cũng chỉ coi là những đề tài nói sau bữa cơm, chỉ là Lâu Thư Uyển đáng người vừa đẹp mà tươi cười lại ngọt ngào như vậy, thành ra mọi người cũng bị gợi lên lòng hiếu kỳ, không nhịn được mà chờ câu tiếp theo của nàng. Lâu Thư Uyển bưng ấm trà kia, xoay người một cách xinh đẹp:

- Cháu đúng là biết nội tình. La Điền kia đúng là rất bảo thủ trong chuyện làm ăn, nhưng lại cực kỳ sùng ái thê tử của mình, thê tử này vốn là thiên kim nhà quan lại, sau có qua lại với La Điền rồi nảy sinh tình cảm, La Điền cưới được nàng ấy đúng là mất rất nhiều công sức. Chỉ là mấy năm nay, vị thê tử đó dần dần u sầu, sinh bệnh, có khi cơm còn ăn không vô, đây đúng là tâm bệnh. Nhưng đã mới rất nhiều đại phu mà chẳng ai chữa khỏi được, vị Đan Nhi muội tử của cháu chính là thông qua nàng ấy mà móc nối quan hệ với La Điền.

- À?

Vị thương nhân họ Lạc kia nhú nhú mày. Mà trong đám người ngồi đó, có kẻ kinh ngạc nói:

- Vị thê tử của La Điền mà Lâu cô nương nói tới kia, ta cũng từng nghe qua, nói thực ra không ít người muốn tạo quan hệ với La gia đều đã nghĩ đến điểm ấy, mới không ít đại phu và phương thuốc, chỉ là không hiệu quả. Không biết vị Tô cô nương kia đã dùng biện pháp nào mà chữa khỏi cho La phu nhân?

- Đan Nhi muội tử của ta tặng một thứ.

Lâu Thư Uyển xoay người, cười rồi vươn một ngón tay ra:

- Thứ này thì ta không quen thuộc, nhưng Lạc thể thức chắc chắn là biết rất rõ, Lạc thể thức, ngài đoán thử xem?

Thương nhân kia suy nghĩ một lúc lâu rồi cười nói:

- Thế chất nữ đừng úp úp mở mở nữa, chuyện này ta thật sự đoán không ra.

Lâu Thư Uyển rũ mi mắt xuống, trong ánh mắt hiện lên chút hồi ức và trầm tư:

- Muội ấy tặng, một hộp tầm... Ừm, đúng là như thế đó.

Cô gái gật gật đầu rồi đi đến bên cạnh phụ thân. Mọi người ngạc nhiên, nhất thời không rõ đó là thứ gì, tầm? Kim tầm hay là Ngân tầm? Sau một lát, mọi người liền bàn tán xôn xao.

Lúc này Lâu Cận Lâm nhú mày, đang định nói gì thì Lâu Thư Hằng bên kia suy nghĩ một lúc rồi mở miệng trước tiên:

- Tiểu muội đừng úp mở mãi vậy, hộp tầm gì cơ, đó là chuyện gì?

Lâu Thư Uyển nhú mày nhìn huynh trưởng, giọng nói trở nên trong trẻo hẳn lên:

- Ta cũng thấy rất kỳ quái, hai ngày nay mới nghe được La gia và Đan Nhi bàn chuyện làm ăn. Sau cẩn thận hỏi lại thì mới biết thứ Đan Nhi muội tử đưa tới là một hộp tầm, bên trong chỉ có vài con tầm, đựng trong hộp gỗ, trên bọc vải thưa, hộp đó chỉ có thể nhìn, mà tầm bên trong lại rất đáng yêu. Vị La phu nhân kia vốn là thiên kim tiểu thư, chưa từng tiếp xúc mấy thứ này, thấy tầm cắn lá dâu thì sinh lòng thương yêu. Sau đó Đan Nhi muội tử lại nói cho nàng ấy biết rằng con phổ đối diện La gia kia có một cây dâu tầm, nay vị La phu nhân kia ngày ngày đều ra ngoài hái lá dâu cho tầm ăn, lúc ăn cơm cũng thấy ngon miệng, nên cũng nguyện ý đi ra ngoài viện. La Diên vốn định dời một gốc dâu tầm đến trong viện phu nhân, nhưng Đan Nhi muội tử mở miệng ngăn cản, vì thế mà cũng định ra chuyện làm ăn. Chính là như vậy.

Lần này nàng nói rất dứt khoát rõ ràng, đám người Lâu Thư Hằng nghe xong thì giật mình ngơ ngác một lúc lâu. Lâu Cận Lâm kia cũng c đi ngang qua, ở bên tiếp khách một lát, uống mấy hớp trà, nghe nàng nói xong thì hỏi:

- Thiên kim tiểu thư nhà quan lại?

Sau đó lại thuận miệng nói một câu:

- Vậy đưa hộp tầm đi.

Khi đó nàng và Tô Đan Nhi đều ngẩn ngơ, còn tưởng là mình nghe nhầm.

Nàng vẫn nhớ rõ người nọ nói câu kia rất nhẹ nhàng băng quơ, lúc ấy trông Ninh Lập Hằng chẳng có chút lợi hại gì, hẳn thậm chí còn thích võ nghệ, khi đó không biết là làm chuyện gì, uống trà nói xong liền đi. Từ đầu tới cuối nàng chẳng để ý lắm, mãi tới hai ngày trước bỗng nghe nói Tô Đan Nhi bắt tay làm ăn với La Diên, nàng mới nghe ngóng một trận, sau đó tới tận hôm nay, nàng vẫn còn suy nghĩ về câu nói kia.

Tên đàn ông đó phát phát tay:

- Vậy thì đưa hộp tầm đi...

- Đưa hộp tầm đi...

Trời ạ, bọn họ thật sự tặng một hộp tầm...

Trong lúc bàn tán, một bên mạn thuyền, có người chào hỏi, thuyền hoa của Tiền Hi Văn Tiền gia tới gần bên này...

209. Q.3 - Chương 211: Tỷ Muội (full)

Lúc này với đám người Lâu Thư Uyển thì chuyện tặng quà cho La Điền kia có lẽ là rất chấn động, nhưng với Ninh Nghị thì đó chẳng qua chỉ là một thu hoạch ngoài ý muốn khi vô tâm nhúng tay vào mà thôi.

Trước kia La phu nhân là tiểu thư nhà quan, tính tình u sầu, chắc hẳn là giống kiểu Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng kia. Các nàng xưa nay được giáo dục rất tốt, tính tình yếu đuối, lại ưa thích tao nhã, về sau mà có chứng uất ức này thì cũng không phải chuyện lạ gì. Vị La phu nhân này đã gả ột vị thương nhân, có lẽ cũng đã bất hòa với các vị tiểu thư bằng hữu trước kia rồi, đây đều là chuyện có thể nghĩ đến, đương nhiên đây cũng chỉ xem như là những phỏng đoán tùy ý.

Đối với những nữ tử sống sung sướng an nhàn từ nhỏ tới lớn này, tặng hộp tằm cho nàng ta nuôi dưỡng không phải là ý tưởng inh gì, so với chó mèo thì con tằm trong hộp kia có lẽ càng khiến người ta trù mến hơn. Có lẽ hơn nữa nữ hài tử sẽ thích thứ này, tự tay hái lá dâu cho nó ăn, tận mắt nhìn lá dâu gặm đi từng chút từng chút một hẳn là còn thú vị hơn cả chó mèo ăn tới ăn lui một đồng thức ăn. Có thứ để gửi gắm thì tâm tình sẽ thoải mái hơn, tâm tình thoải mái rồi thì người bệnh sẽ tốt hơn, đó vốn là chuyện đơn giản như vậy đây.

Đương nhiên nếu những nữ tử này mà không thích tằm, hoặc là thuở ấu thời sinh ra ở vùng sông nước Giang Nam cũng từng nuôi tằm, hoặc tâm bệnh của nữ tử đó không phải đơn giản như vậy, thì có đưa hộp tằm kia sang thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng dù sao là loạn thương ném chim, Ninh Nghị thuận miệng nói ra rồi sau đó cũng thử một lần xem sao. Hơn một tháng này báỉ phỏng những thương hộ có liên quan đến nghề vải này, cũng phải vài chục người, có thể hợp tác được với La Điền thì cũng chỉ là kết quả ngoài ý muốn mà thôi, chứ chẳng phải là thành tích đạt được khi chân chính bày mưu nghĩ kế.

Không ai có thể dễ dàng nắm chắc tính tình con người đến lần đầu tiên tới thăm hỏi liền thu phục được người ta cả, cho dù là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, thậm chí là đưa cho tất cả tư liệu có thể tra được về đối phương, thì cũng chẳng thể nhận định được rằng chỉ với một hộp tằm là có thể thu phục được La phu nhân. Mà thu phục được thì chỉ là xác suất. Kể thành công từng trải chân chính hơn hẳn người bình thường kia cũng thường chỉ là xác suất.

Trong khoảng thời gian báỉ phỏng khắp nơi đến nay, ngoài La Điền khiến người ta hơi bất ngờ ra thì cũng có mấy thương hộ bản địa ở Hàng Châu này cơ bản đã thỏa thuận là sẽ ủng hộ ý tưởng kinh doanh của Tô gia ở nơi này, chỉ là phía Tô Đàm Nhi còn chưa phát lực nên thương nhân Hàng Châu cũng không có mấy cảm xúc, cơ bản là đã tiếp nhận thương hộ ngoại lai là Tô gia kia vào cuộc. Mấy ngày gần đây, số hàng hóa đầu tiên đã được vận chuyển đến từ Giang Ninh, máy dệt cũng đã tới, kho hàng và xưởng sản xuất đã được chuẩn bị xong, chỉ đợi đến lúc chính thức tiến vào nữa là xong.

- Đến lúc đó, bên Tô gia cần chính là nguyên liệu bông vải, La gia ta có thể dốc hết sức cung ứng, về phần tư sống thì ta có vài vị bằng hữu bên vùng Tô Hàng, mấy ngày nữa có thể giới thiệu cho Tô huynh đệ một phen...

- Ta thay gia tỷ cảm ơn trước, nhưng có vẻ về phía tư tằm thì chắc đến lúc đó La đại ca cũng có thể cung ứng đầy chứ...

- Ồ?

- Tẩu tử ấy.

- À.... Ha ha... ha ha ha....

Người đang nói chuyện trong thuyền kia chính là La Điền và Tô Văn Định. Hàn huyên tới đoạn này, La Điền cười ha ha, tiếng cười khiến hai nữ tử trong khoang nhỏ cũng phải nhìn về phía bên này. Đó là tê tử của La Điền, Văn Hải Oanh, và Tô Đàm Nhi đang nói chuyện phiếm với nàng ấy. La phu nhân là một người phụ nữ có dáng người thướt tha và tính cách hướng nội, dù là thiên kim quan gia nhưng vì tâm tình không vui nên thoát nhìn giống như một cô con gái rệu rã ai là cũng thẹn thùng, khi nói chuyện cũng khá nhỏ nhẹ. Nhưng vì Tô Đàm Nhi tặng nàng tằm, lại dạy nàng cách nuôi nên nàng với Tô Đàm Nhi cũng có thân thiết. .

Vừa rồi thuyền của La gia tới sát bên này thì dường như tâm tình của La phu nhân hơi sa sút, vui mừng gặp Tô Đàm Nhi rồi cầm hộp của mình, khóc lóc nói rằng hôm qua tằm chết mất một con, nàng không thể nuôi nó tốt nên rất thương tâm. Tô Đàm Nhi dịu dàng an ủi một lát rồi lấy hộp tằm ở bên cạnh ra, chia sang cho La phu nhân một con, sau đó hai người trò chuyện về hơn mười con tằm trong hai chiếc hộp ở trong khoang thuyền nhỏ kia, chỉ chốc lát sau đã thân thiết như khuê mật nhiều năm vậy.

Thực ra Tô Đàm Nhi chẳng có cảm giác với tằm cả, nhưng là thế gia về nghề vải, tuy nhà không trực tiếp nuôi tằm, nhưng từ nhỏ nàng cũng thường thấy cảnh người trong nhà nuôi tằm. Mấy con tằm mà được nuôi trong hộp thì có lẽ trông dễ thương và thú vị, nhưng mấy ngàn vạn con tằm được nuôi trong một căn phòng thì đúng là chẳng thể khiến người ta sinh ra tình cảm triu mến gì được. Hộp này là mấy hôm trước nàng lấy tới khi xác định quan hệ với La gia, lấy rồi cũng tò mò mà cho vài lá dâu, cười tán gẫu với Ninh Nghị một trận. Nhưng tâm tình thiếu nữ qua đi, nàng lại lần nữa lấy lại tính tình của nữ cường nhân, giao hộp đó cho nha hoàn trông coi. Thiền Nhi và Quyên Nhi đều thích những chú tằm nhỏ bé dễ thương này, ngày nào cũng chạy đi hái lá dâu, chăm sóc rất là tốt.

Trải qua thời gian dài, với thân phận như Tô Đàm Nhi là rất khó dùng chiến lược móc nối phu nhân, nàng không có mấy vị khuê mật, tuy nghe nói ở Giang Ninh, rất nhiều vị phu nhân thương gia đại môn bắt xuất, nhị môn bắt mại khi nhắc tới nàng đều có bội phục, nhưng phần nản vẫn là nhiều hơn. Tô Đàm Nhi chẳng thể ngồi ở hậu viện tán gẫu chuyện chồng con chuyện vật vãnh đến quá trưa. Nhưng ở đây lại kết bạn được với một người như vậy, bởi vì biết Tô Đàm Nhi quản lý rất nhiều chuyện làm ăn nên Văn Hải Oanh rất bội phục nàng. Mà đối với chuyện thê tử có được bằng hữu hợp ý, tâm tình cũng thả lỏng hơn, dù cho đó là không thuần túy nhưng La Điền cũng vui vẻ.

Người ở khoang ngoài nói chuyện với La Điền chủ yếu là Tô Văn Định, Tô Văn Phương và Ninh Nghị, bởi vậy phần lớn thời gian là La Điền với Tô Văn Định tiến hành. Ninh Nghị chỉ thi thoảng mới thêm một câu, tỷ như khi Tô Văn Định nói quá nhiều về vấn đề buôn bán thì hắn sẽ hỏi La Điền và La phu nhân quen biết như thế nào. Quả nhiên La Điền kia lập tức cười ha ha, nói không ngừng. Đến khi vợ chồng La thị rời đi, Tô Văn Định mới hơi khấn trương hỏi Ninh Nghị:

- Tỷ phu, vừa rồi đệ nói thế có được không?

- Cũng không tệ lắm.

Ninh Nghị cười cười:

- Nhưng trước kia chú là một gã hoa hoa công tử không đáng dựa vào chút nào, sao hôm nay lại toàn nói chuyện kinh thương với người ta như vậy. Tuy rằng tỷ tỷ của chú tính đem liên hệ với phía La gia này giao cho chú, nhưng bây giờ là đang kết bằng hữu chứ không phải nói chuyện làm ăn, cứ như chú trước đây ấy, nói vài câu cười đùa không phải tốt hơn không?

- Khụ.

Tô Văn Định nói với khuôn mặt khá nghiêm túc:

- Tỷ phu, đệ cũng định cải tà quy chính rồi đó, nhưng người ta là thương nhân rất lợi hại, sao đệ có thể lỗ mãng như trước được. Đệ suy nghĩ khá lâu rồi, nói thế nào mới có thể thể hiện sự chuyên nghiệp, lại dí dỏm hữu lễ... Mà vừa rồi đệ cảm thấy La phu nhân là thiên kim tiểu thư, có lẽ có điều kiêng kỵ, chúng ta nhắc tới e là không lễ phép cho lắm...

Gã còn chưa nói xong thì Tô Đàm Nhi bên cạnh Ninh Nghị đã quay sang liếc gã một cái:

- Làm ăn chủ yếu là kết bằng hữu, làm ăn được hay không thì tất phải có tài ăn nói, đệ bình thường có ý muốn kết giao bằng hữu là thành rồi. Hơn nữa La Điền có thể cưới được một vị tiểu thư nhà quan lại, dù ngoài miệng ông ta nói thế nào thì trong lòng chắc chắn là rất vui mừng. Khi người đó ở cạnh, đệ không thể nhắc tới, chỉ cần dẫn dắt câu chuyện tới đề tài đó là được, ngốc...

Đoạn ảnh nhé. Chương này đòi zen hơi cao :D

- À.

Nghe tỷ tỷ nói thế, Tô Văn Định cúi đầu:

- Nhưng nhị tỷ thường luôn nghiêm túc khi nói chuyện làm ăn đó thôi, đệ chẳng qua là muốn học tỷ mà...

Tô Đàn Nhi mím môi, tròng mắt vị đường đệ này một cái, nhưng cũng không tức giận, nàng quay sang nhìn Ninh Nghị thì thấy hắn cũng đang cười, mới cười:

- Nhị tỷ của đệ là phụ nữ, sao có thể giống đàn ông các đệ được chứ! .

Tô Văn Định không cãi lại nữa, Ninh Nghị cười:

- Kỳ thật cũng không tồi rồi!

Tô Đàn Nhi mới bỏ qua cho gã, lại quay đầu nhìn sang con thuyền hoa của La gia đang đi xa kia. Văn Hải Oanh nhô đầu ra khỏi cửa sổ vẫy vẫy tay, Tô Đàn Nhi cũng mỉm cười vẫy tay lại, rồi nói với Ninh Nghị ở bên người kia:

- Cảm giác như mình đang lợi dụng người khác vậy...

- Bằng hữu có thuần túy, cũng có không thuần túy, nàng nghĩ như vậy là không đúng. Ta rất vui khi nàng kết giao được bằng hữu.

- Dự tính ban đầu là vì làm ăn với La Điền.

- Quen biết rồi thì cho dù không có liên kết làm ăn nữa, hai người cũng có thể nói chuyện phiếm với nhau, hoặc là đi dạo phố, mua đồ linh tinh.

- A...

Tô Đàn Nhi nghĩ nghĩ, lại nhìn phu quân của mình:

- Suy nghĩ của tướng công lúc nào cũng quái lạ.

Nàng quay người lại thì thấy Thiên Nhi và Quyên Nhi đang thu dọn hộp kia, cầm hai chiếc lá dâu thả vào bên trong, không biết là nàng bỗng nghĩ tới điều gì:

- Thật ra... Bên phía La gia chuẩn bị xong thì số còn lại cũng không sai biệt lắm, tính ra thì hai ngày nữa cũng nên cho Tiểu Thiên chính thức vào cửa. Tướng công nghĩ sao?

Nàng mỉm cười nhìn Ninh Nghị, Ninh Nghị cũng liếc nàng một cái:

- Thật lòng muốn vậy?

Vấn đề này quá sâu sắc, Tô Đàn Nhi tức giận nheo mắt lại, sụp vai xuống, sau đó lại nhìn cùng Ninh Nghị nhìn Tiểu Thiên ở trong khoang thuyền kia. Một lát sau, nàng cầm tay Ninh Nghị, khẽ lắc đầu:

- Không phải thật lòng.

Giọng nói như được thổi ra từ trong đôi môi mím chặt kia:

- Nhưng vẫn phải làm thôi, dù sao Tiểu Thiên cũng như muối muối ruột của ta, ta sẽ làm tốt, không để muối ấy chịu thiệt.

Nàng nói xong thì xoay người định đi, nhưng mới bước được một bước thì lại lui trở về, bởi vì Ninh Nghị kéo tay nàng mà không buông ra. Lúc này ánh mắt Ninh Nghị cũng nghiêm túc hẳn:

- Nếu là thế, ta lại nghĩ đến một chuyện.

- Ừ?

- Sau này chẳng phải là ba người ngủ trên một giường sao? Ta biết là mùa hè hơi nóng, nhưng mùa đông thì rất ấm áp, người một nhà cùng ngủ...

Tô Đàn Nhi sửng sốt một lúc lâu, muốn đáp Ninh Nghị một cái nhưng cuối cùng lại chẳng làm gì. Mà Thiên Nhi ở bên kia quay đầu sang đây, thấy Ninh Nghị đang nhìn nàng, cười trông thật cổ quái thì hơi nghi hoặc, đôi mắt tròn xoe lên. Tô Đàn Nhi nhìn rồi bỗng nhiên cười, vẫy vẫy tay:

- Tiểu Thiên!

- Vâng?

Tiểu Thiên chạy tới:

- Tiểu thư, cô gia, có chuyện gì sao?

- Cô gia nhà em nói rằng mấy ngày nữa ba người chúng ta sẽ ngủ chung trên một chiếc giường, Tiểu Thiên thấy thế nào?

Tiểu nha đầu ngẩn ra, sắc mặt hơi đỏ lên, sau đó kinh ngạc cúi đầu, đan ngón tay vào với nhau:

- Chuyện này... chuyện này... nhưng mà... tiểu thư... ợ...

Nàng nắc một cái...

Ninh Nghị trợn mắt, ngẩng đầu không nói gì. Tô Đan Nhi thì chớp mắt, cười đến rất thuần khiết lại rất vui vẻ:

- Ủ?

- Nhưng nhưng nhưng nhưng, nhưng là... tiểu thư... chuyện này... cô gia... tiểu thư...

Nàng ngẩng đầu liếc Ninh Nghị một cái, quả thực sắp phát khóc rồi, chỉ là liếc một cái xong lại không dám nhìn nữa, sợ là tiểu thư nghĩ nàng đang cầu cứu cô gia. Ninh Nghị giơ tay che trước mặt nàng:

- Tiểu thư nhà em đang bắt nạt em đó, đừng để ý tới nàng ấy...

- Nhưng nhưng nhưng nhưng... nhưng mà... tiểu thư bắt nạt em... là chuyện đúng mà...

Nói được một nửa, lời của Thiên Nhi liền thấp xuống.

Tô Đan Nhi và Ninh Nghị đều bật cười, Ninh Nghị nói:

- Em đi làm việc trước đi, để chút nữa ta sẽ bắt nạt tiểu thư giúp em...

Tô Đan Nhi lập tức quay sang ngửa mặt lên nhìn hắn, trong ánh mắt đầy cảnh cáo rất quật cường là “xem chàng dám bắt nạt ta không”, đương nhiên loại ánh mắt này vô dụng với Ninh Nghị. xem thêm tại bàn long chấm us.

Tiểu Thiên đan ngón tay, không yên lòng xoay người đi, đi vài bước lại quay đầu lại nhìn, thấy Ninh Nghị cười với mình, nàng vội quay đầu đi không dám nhìn nữa. Tô Đan Nhi đang định ra vẻ tức giận với Ninh Nghị thì bỗng nghe một tiếng rầm, đúng là Thiên Nhi lúc bước vào khoang thuyền thì quên nhắc chân bước qua bậc cửa không cao kia, ngay cả “a” cũng quên kêu lên, ngã rầm xuống sàn. Tô Văn Định và Tô Văn Phương ở bên kia thấy thì chỉ vào bên này rồi cười ha ha, Tô Đan Nhi thì nhanh hơn Ninh Nghị một bước, chạy tới đỡ Thiên Nhi dậy.

- Tiểu thư...

Thiên Nhi nhìn nàng với vẻ mặt cầu xin, dường như là còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi. Nàng ngã không hề nhẹ, nhưng may là không bị thương gì, mũi và trán hơi đỏ lên. Tô Đan Nhi xoa xoa giúp nàng, lại khẽ phẩy đi tro bụi trên người nàng. Kỳ thật lúc này hai người có vóc dáng không khác nhau là bao, Thiên Nhi tuy tính cách có vẻ trẻ con, nhưng từ lâu đã không còn là cô bé nữa là đã thành thiếu nữ, chỉ là phẩy phẩy vài cái này mà vẫn cảm giác như khi còn bé, khi đó Thiên Nhi hơi ngốc, nhưng rất đáng yêu, Tô Đan Nhi tuy làm chủ nhà nhưng với người bên cạnh thì sẵn sốc như tỷ tỷ vậy, sau đó các nàng bắt đầu quản lý nhiều chuyện, ở chung với nhau vẫn là như thế.

- Đừng nghĩ chuyện kia nữa, tướng công nói đúng, là ta bắt nạt em...

Tô Đan Nhi khẽ nói.

- Nhưng cho dù tiểu thư có... a...

Thiên Nhi đang nói thì chợt sững sốt. Tô Đan Nhi nhìn nàng, chớp chớp mắt, kinh ngạc không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng nàng chợt cảm thấy khuôn mặt hơi mát, giơ tay lên sờ thì thấy đó là nước mắt, nhưng Thiên Nhi không có khóc ra, ngón tay chỉ chạm lên khuôn mặt trong chốc lát rồi mới kịp phản ứng,

đây là nước mắt chảy ra từ vành mắt. Nước mắt đó chỉ là chảy ra một cách vô ý thức, nàng lập tức nở nụ cười. ban long chấm us đang tung bom rất nhiều đầu truyện.

- Mấy ngày nữa ta sẽ lo liệu chuyện em và tướng công qua cửa, tuy rằng... Tuy rằng hai người chúng ta cùng gả ột người đàn ông, nhưng chúng ta lớn lên từ nhỏ, ta cũng cảm thấy như đang gả muội muội của mình vậy, hử?

- Tiểu thư... không bằng... em không lấy chồng...

Tô Đàn Nhi cười lắc đầu:

- Không được!

Ở trong tầm mắt, nàng thấy được Ninh Nghị đang lại đây, nàng nhú mi lại rồi gần từng chữ:

- Đi! ra!

Ngữ khí hơi thanh thúy mãnh liệt, rất khác với ngữ khí thường ngày của nàng, lại có cái cảm giác hoạt bát tương xứng với khí chất của nàng. Ninh Nghị nghe được lại thấy có vài phần giống như cô bạn gái đã gặp ở thời hiện đại kia, chỉ là cô gái hiện đại có lẽ sẽ làm thêm nhiều chuyện nữa, mà nàng cũng lắm chỉ là dùng ánh mắt và giọng nói, có lẽ còn cảm thấy dùng ngữ khí như vậy với phu quân nhà mình là không tốt, trong lúc trừng mắt còn có vài phần yếu thế vì cảm thấy có lỗi. Nói xong, nàng tự mình kéo Tiểu Thiên đi sang một bên.

Đây chỉ là nhạc đệm nho nhỏ xảy ra trên thuyền, lại qua một lúc nữa là đến thời gian lên Tiểu Doanh Châu, thuyền hoa mới đi tới bên đó. Lúc cập bờ, xung quanh đã sớm có đầy các con thuyền lớn nhỏ. Con thuyền của La gia kia tới gần, Văn Hải Oanh và nha hoàn cùng tới tìm Tô Đàn Nhi. Nàng tính cách khá yếu đuối, bởi vì gả cho thương nhân nên đã bất hòa với các vị tiểu thư trong giới quan lại kia đã lâu, lúc này nếu không tìm người đi cùng thì sợ là sẽ không chịu xuống thuyền đi tới chỗ đông người.

Tô Văn Định và Tô Văn Phương có tính tình nhanh nhẹn hoạt bát, xuống thuyền đầu tiên. Tô Đàn Nhi và Văn Hải Oanh ở lại trong khoang thuyền nhìn người xuống từ những con thuyền gần xa rồi lại đây chào hỏi, các vị tài tử nổi tiếng Hàng Châu... La Điền cũng đi qua. Tô Đàn Nhi cùng nàng nói về La Điền, Văn Hải Oanh thì thoảng cũng sẽ chỉ một vài vị tài tử văn nhân mà nàng có chút ấn tượng, dù sao trước kia nàng cũng từng tham dự những buổi bàn tán và theo đuổi như thế này, sau đó lại nói tới Ninh Nghị.

- ... Nghe người ta nói hôn phu của Đàn Nhi muội tử là đại tài tử nổi tiếng Giang Ninh, chút nữa hẳn sẽ làm thơ chứ?

Văn Hải Oanh nhút nhát hỏi.

Lúc này Ninh Nghị còn chưa xuống thuyền, Tô Đàn Nhi ngẫm nghĩ:

- Chuyện này... Ta cũng không rõ lắm, chàng ấy không thích bon chen mấy loại chuyện náo nhiệt này.

Nói xong câu này, nàng ngẫm lại rồi bổ sung thêm:

- Dù sao ta và chàng đều đến từ bên ngoài, quá khoe khoang thì lại không được tốt cho lắm. Tướng công... có lẽ sẽ vì ta mà không làm thơ...

- Ừ.

Văn Hải Oanh gật gù đầu, không nói về chuyện này nữa, một lát sau lại cười nói:

- Thực ra tình cảm vợ chồng của hai người rất tốt.

Tô Đàn Nhi mỉm cười đầy hàm súc:

- Tình cảm giữa La đại ca và Văn tỷ tỷ mới khiến người ta hâm mộ.

Nhưng trong nụ cười kia cũng có vài phần tự đắc.

Mà ở phía khác, cảnh sắc trên Tiểu Doanh Châu này thật đẹp, Ninh Nghị đang định xuống thuyền chạy đi ngắm một phen, nếu Tô Đàn Nhi tán gẫu với La phu nhân thì hẳn tạm thời không phải tiếp khách. Hẳn

đang định đi đón đám Thiên Nhi thì Thiên Nhi đi tới, hơi cúi đầu, đúng là có tâm sự, chần chừ một lát rồi mới cố lấy dũng khí kéo ống tay áo Ninh Nghị:

- Cô gia, em... em có chuyện muốn nói với ngài... ngài... ngài có rảnh không?

Nàng liếc Ninh Nghị một cái, sắc mặt lập tức đỏ bừng lên rồi cúi đầu xuống, không biết là đang nghĩ gì. Nhìn sắc mặt nàng không giống như là muốn chia tay với mình... Ninh Nghị nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

210. Q.3 - Chương 212: Ngủ Một Tối

Ánh mặt trời chói mắt, thuyền hoa bập bênh theo gợn nước, từ xa truyền tới tiếng vù vù của du nhân. Ninh Nghị cùng tiểu Thiên ngồi ở bên thuyền quay vào hồ, trong tâm mắt, vẫn có con thuyền chạy tới từ đằng xa, vài đôi chim bay qua trên bầu trời.

- Được rồi, rốt cuộc là sao vậy?

Sau khi ngồi xuống, không khí giữa hai người có chút trầm mặc. Tiểu Thiên không ngồi thẳng mà nghiêng thân mình ngồi dựa vào thành thuyền, cách ngồi có chút gò bó, nếu là người bình thường, nha hoàn trước mặt chủ nhân không dám ngồi thẳng, thì sẽ ngồi như thế này. Nhưng trước kia Tiểu Thiên ở trước mặt Ninh Nghị sớm đã bỏ những hình thức này, nay đột nhiên lại có thái độ như vậy, có lẽ chỉ có thể chứng minh trong lòng cô ấy đang có những chuyện khó quyết đoán. Nhìn tay cô ấy vẫn dùng sức đan vào nhau, Ninh Nghị đưa tay ra, nắm lấy một tay của cô ấy, bàn tay trắng nõn khéo léo, đặt trong bàn tay Ninh Nghị, có chút run run, nhưng cũng làm cho Tiểu Thiên hít một hơi.

- Cô, cô gia...

- Ủ?

- Cô gia...có thể đáp ứng thiệp một chuyện?

Cô gái hỏi rụt rè, lời nói dần dần thấp xuống, Ninh Nghị mỉm cười:

- Người không nói cho ta là chuyện gì, ta cũng không biết mình có làm được không.

- Thiếp, thiệp muốn cô gia đáp ứng thiệp, lát nữa thiệp nói với cô gia rồi, nếu như... nếu như cô gia không đồng ý, thì cũng đừng nói với tiểu thư có được không...

- À? Không thể nói cho tiểu thư nhà người sao?

- Cũng không phải...

Thiên nhi lắc đầu nói nhỏ, một tay của cô bị Ninh Nghị nắm trong tay mình, thấy an tâm hơn, lúc này lại nghĩ thêm một lúc, quyết định mở miệng, sắc mặt đỏ dần lên.

- Cô gia, cô gia có thể ... nói với tiểu thư, nói... nói... tối nay, không, hoặc là tối mai... ngày nào cũng được... cô gia cùng tiểu thư, tách ra một đêm, không ở cùng tiểu thư có được không ... ?

Nàng rất khó khăn mới nói được những lời này, rất có có nghĩa khác, hơn nữa, nha đầu này có thân phận như thế nào mà khiến hai vị chủ nhân tối đến không ở cùng nhau, chuyện này cũng thật quá mức giới hạn. Ninh Nghị hơi hơi ngần ngại, Tiểu Thiên chắc hẳn cũng ý thức được ý nghĩa của câu nói này, mặt lúc đỏ lúc trắng lúc lo lắng. Nàng bình thường chỉ là tươi cười đơn thuần đáng yêu, lúc này lại là các loại vẻ mặt đều hỗn tạp với nhau, bàn tay trái bị Ninh Nghị nắm, muốn rút lại, nhưng Ninh Nghị đã dùng lực, không rút lại được, nàng đành để tay phải lại, cúi đầu, thân mình tỏ trên ghế kê cong xuống, Ninh Nghị đã không còn thấy sắc mặt của nàng, chỉ cảm thấy da thịt nàng như đang bị thiêu cháy, không chỉ có vậy, lòng bàn tay vốn trắng nõn nà cũng đã đỏ ửng.

- Cô gia chỉ cần cùng Tiểu Thiên, cùng Tiểu Thiên... cô gia chỉ cần cùng Tiểu Thiên ngủ một đêm là được rồi.

Nàng gắng sức nói hết mấy lời này, trán cúi thấp tới tay Ninh Nghị, lúc này trên bóng hình trên mép thuyền, bóng hình thiếu nữ như đang cuộn tròn trước mặt Ninh Nghị. Ninh Nghị nghĩ một chút, rồi ngồi sang một chút, để cho trán của nàng dựa trên vai mình, thở dài:

- Đợi vài ngày nữa, qua cửa, không phải là đã được rồi sao?

Trong tầm mắt con thuyền đang đi tới từ đằng xa, nếu nhìn thấy kỹ chút, có lẽ cũng nhìn rõ tình hình, nhưng Ninh Nghị không để ý, tiểu Thiên khẽ lắc đầu:

- Không, không qua cửa...

Nói xong câu này, nàng ngồi dịch về sau, đưa tay lau mắt, thoáng ngẩng đầu lộ ra một nụ cười miễn cưỡng:

- Tiểu Thiên nghĩ rồi, không qua cửa, tiểu Thiên ... tiểu Thiên cùng cô gia, cô gia “cái đó” xong, cứ coi là thông phòng nha đầu cũng được rồi, không cần danh phận, cũng được.

Ninh Nghị nhìn nàng không nói gì, quan niệm của hắn với người thời đại này không giống nhau, danh phận, địa vị gì gì đó đều không quan trọng, nhưng với những người như Tiểu Thiên mà nói, thì không thể như vậy. Theo quan niệm mà nói, thị tẩm có thể là thông phòng nha đầu, cũng có thể làm thiếp, có nghi thức rồi, cũng có nhiều danh phận, chẳng sợ phận thiếp không cao, nhưng cũng là điều nhiều thông phòng nha đầu theo đuổi, cũng chỉ có thể là những danh phận này, đối với họ, có lẽ có ý nghĩa tượng trưng quan trọng nào đó. .

Mặc dù Ninh Nghị có thể tự dùng ảnh hưởng của mình làm cho cái gia đình này trở nên hòa thuận, ...Cổ quái, nhưng với những người như tiểu Thiên mà nói, có những thứ không thể nào tiêu trừ. Kỳ thực không chỉ có thân phận làm thiếp, dựa vào sự thân mật giữa tiểu Thiên và Ninh Nghị, giữa hai người sớm đã có thể làm ra càng nhiều việc hơn, Ninh Nghị sợ dĩ không tiến xa hơn là vì hắn biết, ít nhất với tiểu Thiên, những nghi thức kia, chắc hẳn có ý nghĩa.

Nàng chỉ là một nha hoàn, nhưng vẫn có thể có một nghi thức, nghi thức này có thể rất nhỏ, có thể chỉ có vài người trong nhà tham gia, nhưng ít nhất trong nghi thức đó, nàng có thể nhận được sự coi trọng như những nữ nhi khác, bá thiên địa, dâng trà, sẽ có một lần động phòng hoa trức. Những điều này sẽ có ý nghĩa trong cuộc đời nàng, vì vậy, Ninh Nghị hy vọng những kỷ niệm này có thể thật hoàn hảo, nhưng lúc này cô ấy nói chỉ cần một đêm là tốt rồi, tâm sự trong đó, có thể nghĩ là hiểu.

Nhất thời không biết phải nói thế nào, ánh mắt Tiểu Thiên nhìn hắn khẩn cầu. Chuyện này, một nha hoàn như nàng không thể nói với tiểu thư, cũng biết địa vị của Ninh Nghị trong nhà, mới cầu xin Ninh Nghị ra mặt nói giúp. Lâu sau, lại bổ sung thêm:

- Thiếp, thiếp nghĩ lâu lắm rồi...

Nàng cố gắng lấy bình tĩnh, thấp giọng nói:

- Thiếp và Quyên nhi ban đầu vốn không phải nha hoàn đi theo tiểu thư, chỉ có Hạnh nhi tỷ tỷ là ngay từ đầu đã theo tiểu thư, về sau tiểu thư nói cần thêm hai người nữa giúp việc, thiếp và Quyên nhi mới ở bên tiểu thư. Chúng ta luôn giúp việc cho tiểu thư, nếu như qua cửa rồi, cách nhìn của người trong nhà sẽ khác đi, có lẽ sẽ nói tiểu Thiên là thiếp, không tiện xuất đầu lộ diện, có những chuyện ngày trước do tiểu Thiên quản thì giờ cũng sẽ không dễ dàng nữa, nếu không sẽ bị nói là không an phận. Thiếp, thiếp muốn theo cô gia, cũng muốn theo giúp việc tiểu thư...

Nói tới đây, ngẩng đầu nhìn Ninh Nghị:

- Cô gia đừng nghĩ nhiều, thiếp rất rất thích cô gia, nhưng..., nhưng... dù sao thì tiểu Thiên chịu được, vừa có thể giúp tiểu thư lại có thể hầu hạ cô gia, không sao cả...

Tiếng nói nhỏ đi, rồi mới khôi phục lại như bình thường,

- Còn nữa, còn có Quyên nhi và Hạnh nhi tỷ, chúng ta đều là nha hoàn, nếu thiếp theo cô gia, sau này thân phận không giống nhau rồi, sống cùng nhau, có thể sẽ không tốt như trước... thiếp và Quyên nhi quan hệ rất tốt, coi Hạnh nhi tỷ như là chị ruột vậy, không muốn làm bất hòa...

Nói tới đây, mọi dũng khí trong cô ấy rốt cục cũng đã dùng hết rồi, Ninh Nghị thoái thác:

- Ta... sẽ không nói lung tung với tiểu thư nhà người, nhưng với sự khôn khéo của nàng ấy, nếu ta thực làm theo lời của người, người nghĩ, nàng ấy sẽ không biết đây là chủ ý của người sao? Hay là nói nàng ấy sẽ không nghĩ ra là người nghĩ thế nào?

- Ách?

- Suy nghĩ một chút, sau khi ta thuật lại, tiểu thư nhà người sẽ thế nào?

- Không thể tưởng tượng được...

- Nàng ấy có thể sẽ tức giận đi tìm người, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một kết quả...

Ninh Nghị vuốt vuốt ngón tay cô ấy,

- Có những chuyện xem như thời đại này quyết định, nhưng đối với ta, ta quả thật... rất thích nàng, không muốn để nàng đi, tiểu Thiên...

Hắn chấp tay trước ngực, đặt bàn tay thiếu nữ vào trong đó.

- Chuyện cả một đời, nàng chỉ cần nghĩ một chuyện là được, nàng muốn gả không?

Đối với một vài lời nói của Ninh Nghị, tiểu Thiên rõ ràng nghe không hiểu rõ, nhưng lúc này chỉ hơi hơi đỏ mặt:

- Tiểu Thiên, tiểu Thiên vốn là của cô gia và tiểu thư, lấy hay không lấy đều vậy... nhưng thiếp không muốn tiểu thư không vui...

- Nếu đã nói như vậy, để ta và tiểu thư của nàng xử lý là được rồi, được không?

Không trả lời nửa câu sau của tiểu Thiên, Ninh Nghị cười cười, quyết định, tiểu Thiên ngăn người, rồi sau cũng gật gật đầu, cười thẹn thùng. Có thể sự tình không có cách giải quyết hoàn mỹ, lúc này Ninh Nghị chỉ là có chút cảm động, chưa hẳn đã có ý tưởng cụ thể, tất nhiên, có những chuyện kỳ thực chưa chắc cần cách giải quyết thực sự, chỉ cần để tiểu Thiên cảm thấy là hắn thật lòng là được rồi.

Ngại quá, ỉnh xin 10 zen nào :D

Kiếp trước hắn từng ở trong một vòng như vậy, đi đến điểm cao nhất, trong hoàn cảnh xung quanh, thê tử thường hiếm thấy hơn tình nhân. Tình một đêm thường vẫn thực tế hơn tình yêu, tiền bạc và quyền lực không đem đến tình cảm chân chính, ngược lại, ham muốn hưởng thụ vật chất càng nhiều, thì tất cả mọi thứ xung quanh đều là méo mó. Trải nghiệm nhiều rồi, mệt rồi, sẽ hướng tới những thứ thuần chân, nhưng không có nghĩa hắn sẽ lý tưởng hóa những chuyện này.

Tô Đan Nhi bất chợt nảy lên tâm tình này, Tiểu Thiên lại luôn nghĩ vì lợi ích toàn cục, thật khiến người khác mến yêu. Cả hai đều là những người thuần khiết chân thành, giữa hai người sinh ra buồn rầu, thì một phần của thời đại đang không có quan niệm một vợ một chồng này, kỳ thực cũng không coi là chuyện nghiêm trọng.

Ninh Nghị nhận chuyện này, an ủi vài câu, tiểu Thiên tin tưởng Ninh Nghị nên tâm trạng cũng vui hơn. Nghĩ lại lúc này năn nỉ Ninh Nghị cùng nàng ngủ một đêm lập tức thấy thẹn thùng, liền nói vài câu kiểu:

- Mây trên trời giống vẩy cá, thật kỳ lạ.

Rồi vội chạy mất, Ninh Nghị vốn định đưa cô ấy xuống thuyền xem mấy đại tài tử ngâm thơ, lúc này đương nhiên cũng không đi tìm nàng nữa.

Trì hoãn một lúc, thực ra những người cần đến hôm nay cơ bản cũng đã đến đông đủ. Tiểu Doanh Châu này bản thân là một đảo dài hẹp tròn, lúc này dù trong như một lâm viên xinh đẹp trên nước, nhưng vẫn không quy mô bằng đời sau, trên đảo cũng không có chỗ để tụ họp nhiều người, tuy nói là hội thơ, nhưng do người tới đông, mọi người đi đi lại lại trong lâm viên ngắm cảnh, xem ra thì có chút giống hội đạp thanh.

Có điều, hội thi thơ tất nhiên vẫn phải có, lúc này thuyền lớn thuyền nhỏ đậu bên sông gần như nối lại với nhau, hội thơ chính thức tiến hành, đầu tiên thật ra không phải trên bờ, mà là ở trên mấy con thuyền lớn neo ở gần bờ.

- Lập thu mà còn quá nóng, lúc này tổ chức hội thi thơ, không phải lệ thường, mà là theo tiền lệ mấy năm trước Hùng Nhữ Minh từng đảm nhiệm Tri phủ tổ chức mở, lúc đó các nơi đều có tai họa, Hàng Châu lúc này còn chưa tới thu hoạch vụ thu, nhưng các loại vật tư cũng thấp – tất nhiên, nói là nói vậy, kỳ thực vấn đề không phải quá lớn. Hùng Tri phủ mời rất nhiều người đến đảo này du ngoạn, để các nhà giàu bỏ ra chút vật tư, để cho các tài tử làm thơ, viết chút tình thần khi mọi người cùng nhau, lúc ấy mời Tiền Công Tiên Hi Văn, Mục công Mục Bá Trường, Thường công Thường Dư An, những người này lấy thanh thế hỗ trợ, nay Thường Công đã qua đời, nhưng hội thi thơ vào lập thu vẫn được duy trì gìn giữ. Nếu không phải như vậy, những văn nhân này tụ họp lại thì sẽ không mời nhiều thương gia tới để khuếch trương thanh thế như vậy.

Thời gian cũng gần tới, La Điền đang dạo ở phía dưới cũng lên thuyền hoa, chuẩn bị để thê tử của y qua chính thức dự hội, thuận miệng nói lên lý do lập nên hội thi thơ lập thu này, Ninh Nghị nghĩ:

- Sợ sẽ không quá hòa hợp ?

- Từng có những người thanh ượng thơ để chế nhạo thương nhân nhiều tiền, thế nhưng cũng có người sẽ lấy sự việc năm ấy ra để phản bác. Khi đó cũng coi như là có tiền thì bỏ tiền, có sức thì bỏ sức, góp sức mình vì thanh danh của mọi người. Hơn nữa những người được mời đến ít nhiều cũng là người có bối cảnh văn chương, giống như chuyết kinh, năm đó cũng là tài nữ có chút thanh danh, à... kỳ thực hội thơ lập thu bây giờ không có hiệu quả như lúc ban đầu, dạo chơi, làm thơ, tới chạng vạng, bên này sẽ có đầu bếp Phúc Khánh lâu tỉ mỉ chuẩn bị yến hội, đêm đến thì thả đèn nước, cầu phúc, vẫn rất náo nhiệt...

La Điền nói những lời này, đưa thê tử rời đi, lúc Quyên nhi thu thập bát trà mâm đựng trái cây thì Tô Đàn Nhi kéo Ninh Nghị qua một bên, nói nhỏ:

- Ban nãy thấy mắt Thiên nhi đỏ đỏ, cô ấy nói gì với chàng vậy?

Ninh Nghị thuật lại lời thỉnh cầu của Thiên nhi với nàng, Tô Đàn Nhi trầm mặc một lát, gục trán vào vai Ninh Nghị không nói gì.

211. Q.3 - Chương 213: Biến Cố (1-2)

Mây trên trời miên miên mềm mại, như là vẩy cá, khi ánh nắng chiều từ tầng mây phía chân trời chiếu lên, bầy chim bay qua trên bầu trời phía trên mặt hồ. Nước Tây hồ gợn yên tĩnh, Tiểu Doanh Châu tọa lạc trong đó, đây là lâm viên trong nước đẹp nhất, cây cối vờn quanh đề xanh um tùm, trong đó có cầu Lương Đình Khúc, đám người hội tụ lại bốn phía con đề, hoa sen trong nở tươi tốt, đóa nào đóa nấy phấn hồng.

Trung tâm của Tiểu Doanh Châu là một tòa Bảo Ninh Tự, cũng có người nhân khi có thời gian thì vào trong tháp hương lễ Phật. Kết cấu như thế này, đến hậu thể đã không còn thấy nữa.

Từng chiếc từng chiếc thuyền hoa lâu trước mắt như là trắng saobao quanh Tiểu Doanh Châu, chiếc thuyền ở trung tâm nhất đã tụ tập không ít người. Theo trình tự của mấy lần trước, khoảng giờ thân, mọi người bắt đầu lên thuyền nhập tiệc, sau đó Tri phủ đại nhân khai mạc, mấy vị lão nhân cũng phát biểu, sau đó mọi người bàn tán trao đổi, trong ánh nắng chiều, đầu bếp của Phúc Khánh Lâu dâng lên tinh mỹ xan điểm, vui chơi giải trí, ngâm thơ làm phú, đến tối thì thưởng cảnh đêm, thả hoa đăng thủy đăng, cơ bản là như vậy.

Lúc này vẫn còn chút thời gian rảnh rỗi trước khi phải lên thuyền, trên thực tế, giờ Thân là ba đến năm giờ chiều, nhưng đợi đến khi mọi người chính thức vào chỗ thì Tri phủ mới xuất hiện, thông thường cũng phải đến giờ thân hai khắc chính là sau bốn giờ chiều. Trước lúc này, ví như mấy người như Tri phủ Hàng Châu Lục Thôi Chi, đại nho Tiền Hi Văn, Mục Bá Trường, Thang Tu Huyền, trên cơ bản cũng sẽ chào hỏi nhau hoặc gặp riêng vài người, chuyện này có lợi hay không, là sâu hay cạn, thì người ngoài không thể biết được.

Hội thơ lập thu trong thành Hàng Châu này bắt đầu từ năm thứ ba Cảnh Hàn của Vũ triều, mỗi lần tổ chức lại quyết định rất nhiều chuyện sáng tối, tất nhiên đối với người năm nay mới đến Hàng Châu, tỷ như

những người như phu thê nhà Ninh Nghị mà nói, cho dù có thiên phận cao đến đâu, tất cũng khó biết được nội dung bên trong, sau khi tới đây, bọn họ cũng không có cơ hội tìm hiểu nội dung bên trong ra sao.

Tại hội thơ năm Cảnh Hàn thứ chín, cũng không mở tới cuối cùng. Lần ấy, giữa hội thơ đột nhiên xảy ra chuyện đã làm chấn động toàn bộ vùng nam khiến bất cứ ai cũng bất ngờ bàng hoàng, cũng khiến cho nhiều chuyện không thể đi tới cuối cùng. Tất nhiên, trong cái thời đại này, tất cả mọi người vẫn làm việc của mình như thường, chờ mong sự việc tiếp theo lý thường nên diễn ra sẽ diễn ra. Giữa bóng cây trên đê, nữ nhi gảy đàn, nhẹ nhàng thấp giọng hát, để cho làn gió đem tiếng hát của nàng truyền tới cả vùng.

Trên thuyền Tiền gia, Tiền Hi Văn vừa mới gặp con cháu Thường gia, lúc này đang nói vài lời với quản gia, đồng thời cũng hỏi một hai câu có liên quan đến phu thê Ninh Nghị. Ông đã gửi thiệp cho Ninh Nghị, lúc trước cũng bóng gió Lâu Cận Lâm từng dò hỏi một hai câu về việc liên quan đến tiểu thư Tô gia và Ninh Nghị. Nếu lúc này Ninh Nghị đến chào hỏi ông, chắc chắn ông sẽ gặp, nhưng nghe nói phu thê Ninh Nghị đã đến rồi, nhưng lại không trực tiếp lên thuyền xin gặp, thật ra lại khiến trong lòng ông có chút suy nghĩ, rồi lại chỉ cười cười, bảo Tiền Dũ ra ngoài gọi vài người khác vào ngồi.

Ông là người có học vấn, bình thường đều tới nhiều nơi dạy học, trên lợi ích gia tộc thì chỉ cầu trung dung đại đạo đại thể, nếu bên ngoài có việc cấp thiết, ông cố nhiên có thể hiểu được, nhưng trong lòng chưa chắc đã thích.

Về phương diện khác, ngoài Tiền gia, gia chủ hiện tại của Thường thị bắt đầu qua báỉ phỏng mấy người Mục Bá Trường, Thang Tu Huyền, trên đường đi được rất nhiều người chào hỏi, hàn huyên, ông cũng chỉ chào hỏi lại xã giao, cuối cùng lại thành tâm điểm của mọi người xung quanh, gần như làm tắc đường trên bờ đê.

Vài đại gia tộc chân chính của Hàng Châu, gia chủ đều là người có học vấn tinh thâm, dù sao lúc này cũng là thiên hạ của văn nhân, nếu không có thi văn gia truyền, thì cũng không có thành tựu thực sự. Đầu năm nay Thường Dư An của Thường gia qua đời, nhưng do căn cơ vẫn tốt, Thường gia lúc này ở Hàng Châu cũng không suy sụp, ngược lại bởi vì gia chủ Thường gia lúc này là con trai Thường Dư An, được các lão nhân đối đãi như con cháu, hội thơ lần này, chỉ cần là có quen biết, các trưởng bối đều không tránh khỏi ân cần hỏi han ý, nếu là văn bối ngang hàng, cũng đều phải nhắc lại công tích của Thường công, thần thức không thôi, đợi trên yến hội, trong lời Tri phủ đại nhân cũng sẽ không tránh khỏi chủ đề này, chỉ cần nắm bắt tốt, Thường gia sẽ trở thành nhân vật chính của hội thơ này.

Bên này các loại hàn huyên, trong mắt văn nhân, đại để đều là nịnh nọt, bên kia dưới bóng cây, trong gió mát, cũng sớm đã có thư sinh nhanh nhẹn đưa quạt, một mặt nghe khúc đàn của các cô nương, một mặt phú thơ theo cảnh, thỉnh thoảng có tác phẩm xuất sắc, sẽ lan truyền ra xung quanh.

Đậu ở giữa thuyền của mọi người, trên thuyền hoa của Lâu gia, Lâu Cận Lâm gặp một vị lão nhân báỉ phỏng, vẻ mặt tươi cười, trong lòng hẳn đang suy tư những chuyện ban nãy. Ban nãy trên hồ, thuyền của Tiền gia chủ động tiến lại, Tiền Hi Văn thân mật mời lão qua nói chuyện, chuyện này khiến lão vẫn còn nghi hoặc đến bây giờ.

Tiền gia và Lâu gia, trước đây không qua lại nhiều, đối phương là thi thư gia truyền, đại địa chủ chiếm cứ một phương, còn Lâu gia nhiều lắm là vì có không ít quan hệ trên quan trường, cho nên mới thành đại gia tộc. Trong mắt người khác, địa vị hai nhà có lẽ chỉ kém một đường, nhưng lão biết khoảng cách của một đường này, nếu không có vận khí và sự hăng hái của một hai đời, chỉ sợ là đuổi không kịp. Tiền Hi Văn không nhiều tuổi hơn lão bao nhiêu, nhưng nếu gặp rồi, Lâu Cận Lâm vẫn phải gọi ông ta một tiếng Tiền công.

Hai nhà vốn không qua lại nhiều, đối phương đột nhiên tiếp cận, thượng vàng hạ cám nói chuyện, lão tuy cũng là người có kinh nghiệm sống gió, nhất thời cũng khó đoán được ý nghĩ của đối phương, rất cuộc có phải là ám chỉ thân mật gì không, hay là vì Thường Dư An qua đời, mấy lão nhân kia vì lý do nào đó mà chuẩn bị động thủ với Thường gia? Nếu đến một lúc nào đó, những người kia thực sự nổi bão, Lâu gia tùy thời mà đi, loại ám hiệu nước đôi này, thực ra cũng là đủ rồi. Chỉ là có nghĩ thế nào cũng không có khả năng.

Trong lúc nói chuyện phiếm với Tiền Hy Văn, cũng nhắc tới đôi phu thê Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi, chỉ là trong lòng Lâu Cận Lâm, tất sẽ không cho rằng đây là lý do. Khoảng cách giữa Lâu Gia và Tô gia, thực ra

giống như tình trạng giữa Tiền gia và Lâu gia, năm đó đã nói là gả Tô Đàn Nhi cho Lâu Thư Hằng, thuận tụy là thấy Tô Đàn Nhi có thể trở thành thứ tử hiền nội trợ. Cho dù như thế, lúc ấy cũng là tâm trạng chịu thiệt, sau đó cả hai bên đều từ bỏ, cũng là chuyện thường.

Lần này Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị qua đây, dù cũng từng nhiệt tình khoản đãi một lần, nhưng thực ra cũng không có tâm tình gì đặc biệt, nói hôn ước lúc trước chỉ là vui đùa. Bên phía Lâu Cận Lâm, cũng không cho rằng đôi phu thê này có gì đặc biệt, tất nhiên Tô Đàn Nhi có chút năng lực, nhưng nữ nhi nhà mình cũng có, các nàng là khuê mật, đó cũng là chuyện của các nàng. Ninh Nghị là cái gì mà tài tử số một Giang Ninh, nhưng cho dù là con rể Tổng Tri Khiêm nhà mình nếu đến Giang Ninh, cũng xưng là Hàng Châu đệ nhất tài tử, ai biết chứ, với địa vị của lão, thì tài tử cũng không phải là thân phận gì quá kinh người cả.

Dựa vào cái danh đệ nhất tài tử, tiếp cận đại nho Tiền Hi Văn, điều này chẳng là gì, mà dù hẳn thật sự là đệ nhất tài tử, cũng không thể đến mức khiến Tiền Hi Văn đích thân tới hỏi thăm họ, cho nên Lâu Cận Lâm cũng không suy nghĩ về chuyện này nhiều.

Mà trong đại sảnh của chủ thuyền một loạt quan viên, thư sinh đang tụ họp ở đây, đứng đầu là Tri phủ hiện tại của Hàng Châu Lục Thôi Chi. Vị Lục tri phủ này tính tình hiền hòa, ít nhất là bề ngoài ông ta thể hiện hết sức thoải mái, lúc này cũng không phải là trường hợp tụ họp chính thức, mọi người người một câu, ta một câu nói chuyện cũng vui vẻ. Một hội nam nhân tụ lại một chỗ, không phải nói về bóng đá thì cơ bản cũng là chính trị.

- ... Chiến tranh phía bắc vừa diễn ra, ta muốn xếp bút nghiên theo việc binh đao, tông quân lên phía bắc, theo vua ta xua đuổi Trục Thát Lỗ, thu phục Yến Văn...

- Lương huynh cao cả, chỉ là nay Kim Liêu đã khai chiến từ lâu, kinh thành lại chưa truyền tin tức xác thực về việc dụng binh, có lẽ nào...

-... Con quá lo lắng rồi, kỳ thực phía bắc đã chinh đồn lục quân, nay lại có tin Tần tướng phục khởi, đủ thấy vua ta năm đó mưu tính sâu xa, vì thế sự đã chuẩn bị tám năm, tuyệt đối không trí đầu voi đuôi chuột. Theo ta thấy, chỉ cần hơn tháng nữa sẽ thấy rõ ràng...

- Xem ra, triều ta động binh, chắc là cố ý chọn khi trước lúc thu hoạch vụ thu, sau khi động binh, liền có lương thực mới, không sợ lương thực cung ứng không đủ...

-... Vùng Tô Hàng chúng ta trước nay là vùng lắm cá nhiều thóc, nói vậy việc phụ trách kho thóc, trọng trách vận chuyển cũng là rất nặng, đến lúc đó, Tri phủ đại nhân lại thêm khổ rồi.

-... Đáng tiếc tây nam có nạn trộm cướp, hơn nữa gần đây tình hình càng ngày lại càng nghiêm trọng...

- ... Ài! Trần huynh nói sai rồi, trộm cướp chỉ là nhỏ, theo ta thấy...

Nơi nơi náo nhiệt, nơi nơi đều bàn phương cách, đây chỉ là nhạc đệm, nhạc đệm nho nhỏ từng bước từng bước của hội thơ, rót thành thịnh cảnh mọi người tụ tập trên Tiểu Doanh Châu.

Cùng lúc đó, Lâu Thư Hằng đang đứng trên mép thuyền nhìn xuống, bề mặt lầu hai của thuyền hoa này hơi cao, từ đây nhìn xuống, vây quanh Tiểu Doanh Châu đều là cây cối xanh tốt, xa xa có thể nhìn thấy bảo ninh tự nằm bên đó, thái dương từ trên chiếu xuống, chiếu lên người hắn, có chút nóng cũng là vì thế, hầu hết mọi người vẫn nguyện đi lại ở phía dưới mát mẻ.

Lâu Thư Hằng mới đi ra từ một đám người nịnh nọt, lúc này bên cạnh không có người, bỗng nhiên tâm trạng có chút biến đổi, cảm thấy mọi chuyện trước mắt rất nhàm chán. s.h.a.r.e.d . b.y b.a.n{.}l.o.n.g.us

Thật ra gã thường có tâm trạng như vậy—hoặc là mỗi người đều có, thế nhưng tâm trạng của gã như vậy chủ yếu là bởi một chuyện: Hằng vừa gặp được Tô Đàn Nhi.

Mọi chuyện như sau :

Gã cùng vài người bạn từ bên kia đi tới, gặp mọi người đang làm thơ, gã lúc ấy thi tính bột phát, liền tức thời làm một bài, phong cách thi tác tương đối phóng khoáng, không bị gò bó, hành văn liền mạch lưu loát. Phong cách của gã nhất quán được người ta tán xưng là có chút tác phong của thời Đường , so sánh ra, bài thơ này cũng là một tác phẩm tiêu biểu. Mà cái chính không phải thi từ, mà là thần thái làm thơ, tâm tình cùng với hành văn liền mạch lưu loát tài hoa phong lưu. Trong lúc rất đặc ý, gã cũng chú ý thấy, ban này

khi làm thơ, Tô Đàn Nhi cùng một cô gái khác cũng ở bên cạnh xem, cô gái đó có lẽ là thê tử của La Điền, Văn Hải Oanh, nhìn bộ dạng của hai người rõ ràng rất bá phúc gã.

Sau khi chào hỏi, đôi phượng liền rời đi.

Đây cũng là thái độ bình thường, nhưng đối với Lâu Thư Hằng mà nói, làm thơ, được người khác ngưỡng mộ cũng là chuyện thường, không có gì đặc biệt, trong lòng gã lúc ấy không nghĩ gì cả, chỉ là chạy tới uống nước, khi không có người bên cạnh, trong lòng lại dâng lên từng đợt từng đợt những ý nghĩ.

Chủ yếu là vẻ vẻ tươi tắn của Tô Đàn Nhi khác với bộ dạng nàng ấy chạy ngược chạy xuôi, thể này thể kia trên thương trường. Gã vốn không thể nói là động lòng với Tô Đàn Nhi, dù sao chơi đùa hoa lá nhiều năm nay, Tô Đàn Nhi là một mỹ nhân, nhưng đẹp hơn nàng, Lâu Thư Hằng cũng không phải là chưa thấy qua, nhưng bọn họ lại không độc lực như nàng, không có khí chất như nàng. Mà điểm quan trọng nhất, phụ thân hơn một tháng trước nói đùa:

- Tô cô nương này ban đầu suýt chút nữa thành thê tử của con...

Lúc này tâm tình lại bột phát.

Đó chính là một loại bản năng muốn chinh phục một nữ nhân, so với cảm giác khi chinh phục các cô nương khác, là hoàn toàn không giống nhau, lúc này chỉ cần nghĩ thôi, trong lòng gã đã không tránh khỏi rung động. Tỷ như muội muội có lúc đùa với gã, gã cũng không thấy việc hôn ước trước kia có gì lớn lao hay ho, nhưng giờ tâm tình lại không tránh khỏi nghĩ đến.

Giờ nàng đã xem mình làm thơ rồi, trong lòng sẽ nghĩ sao nhỉ, ánh mắt chăm chú ban nãy, bản thân nhìn thấy, nhất định có ngưỡng mộ. Thật đáng tiếc, đã thành thân rồi, lại còn là đệ nhất tài tử ở rể gì đó, cho dù có chút tài hoa, mọi người hoàn toàn khác về khí chất khí thế, sao có thể so bì.

Trong lòng gã bồi hồi những cảm xúc này, bỗng nhiên lại chẳng muốn trò chuyện với bất cứ ai nữa, những biểu hiện vừa rồi, lúc này trong lòng trống trải, rất có cảm giác “Tâm như mãnh hổ, tế khứu sắc vi, thịnh yến quá hậu, lệ lưu mãn diện”, sau đó, lững thững đi xuống.

Gã đi trong đám đông, thỉnh thoảng có những bằng hữu đi qua chào hỏi, gã cũng chỉ tùy ý mỉm cười gật đầu, lúc này không thật muốn nói chuyện. Lúc gần đi tới ngã ba phía trước thì gã thấy phía trước có một nữ tử đang đàn hát, hai nữ tử bên cạnh đang trao đổi nói chuyện bên cạnh nàng, xung quanh có một đám người, những nữ tử đó hẳn cũng quen biết, đều là người Thanh Quán, nhưng lúc này trong lòng gã lại không muốn khiêu chiến hay là nổi lên dục vọng xum xoe như trước, không có gì đáng xem cả.

Đầu bên kia, cũng đều là những người đang đi lại, thật là nhàm chán... nhưng sau đó, gã thấy hai bóng người bên hồ sen.

Hai người đó cũng đang nghe đàn, bởi vì bên này nhiều người vây quanh, bọn họ đành đứng ở bên phía hồ sen, đang đứng dưới tàng cây, trong đó một người là Ninh Lập Hằng, một người là nha hoàn bên cạnh Tô Đàn Nhi, gã cũng không biết tên là gì.

Lúc này có thể đi qua chào hỏi, nhưng gã đứng đây nhìn một lát, lại hơi nhú mào, bên kia hai chủ tớ đang nói chuyện, tiểu nha hoàn khi thì cười vui, khi thì ưỡn ẹo, lúc lại giận hờn, lúc lại hồn nhiên nhảy nhót, nhìn sang bên nữ tử đang đánh đàn, mà Ninh Lập Hằng cũng tươi cười, bộ dạng không giống với khi bảo thủ ở bên Tô Đàn Nhi, sau đó Lâu Thư Hằng phát hiện, Ninh Lập Hằng kia có lúc còn nắm tay tiểu nha hoàn. đọc truyện mới nhất tại . com

Thật sự rất thân thiết... gã phe phẩy cây quạt, ở bên này cười cười, sau đó nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ: nếu Tô Đàn Nhi thấy được một màn thế này thì sẽ ra sao. Gã không thêm đi mách, nhưng Tô Đàn Nhi cũng không xuất hiện trong tầm mắt. Với tâm tư phức tạp, gã đi về phía bên đó, chuẩn bị dọa bọn họ một chút, cảm thấy sẽ rất thú vị.

Người ở rể cùng nha hoàn, quả thực không khác gì nha hoàn con của người chăn ngựa muốn làm lớn chuyện ở nhà gã trước đây... Gã nghĩ vậy, mà càng đến gần, trong lòng gã cũng nảy sinh vài ý tưởng.

Gã luôn là người phong lưu không kiềm chế được, nghĩ ra rồi, thì phải làm cho bằng được... Bên này, Ninh Nghị và tiểu Thiên đang đứng quay lưng lại. Lâu Thư Hằng đến sau lưng hai người, vỗ bả vai Ninh Nghị.

- Ninh Lập Hằng!

Ninh Nghị vừa quay đầu lại, gã một quyền đánh tới...

212. Q.3 - Chương 214: Biển Cỏ (3-4)

Hội thi thơ lập thu, mọi người hội tụ cùng nhau, trước giờ đều dành cho những người có địa vị tham gia. Lúc này trên Tiểu Doanh Châu, có không ít người đều độc thân đến một mình, sau đó mới đi cùng người quen, nhưng số người đủ tư cách tham gia yến hội, cũng chỉ là một phần tư hoặc một phần năm, những người còn lại đều là hạ nhân như nha hoàn hoặc là gã sai vặt... cũng có những quan binh do phủ Hàng Châu sắp xếp ở chung quanh duy trì trật tự để phòng bắt trộm, những người này, tất không được tính vào số người tham dự.

Bên phía Ninh Nghị, những người thực sự có thể lên thuyền, cũng chỉ có phu thê bọn họ và thêm hai huynh đệ Tô gia tổng cộng bốn người, ngoài ra, ba nha hoàn thêm người chèo thuyền cùng những xa phu ở khoang sau, năm người này, trong lúc yến hội tiến hành, chỉ có thể đứng dưới thuyền hoa nhà mình chờ.

Bởi vậy khi xuống thuyền đi lại thăm thú trên Tiểu Doanh Châu, Ninh Nghị và Tô Đan Nhi vẫn không đem cả Quyên nhi và Hạnh nhi theo mà chỉ gọi mình tiểu Thiên đi theo, đợi nếu trên thuyền lớn cần hầu hạ, nàng vẫn phải quay về.

Vừa rồi Ninh Nghị nói với Tô Đan Nhi tâm sự của tiểu Thiên, với tính cách của Tô Đan Nhi, sẽ không để cho nha hoàn tình như tỷ muội này chịu tủi, nhưng trước mắt nhiều người, cũng không phải là lúc thích hợp nói những chuyện riêng tư. Chỉ lát sau gặp được Văn Hải Oanh, Tô Đan Nhi liền cùng Văn Hải Oanh đi dạo. Ninh Nghị cùng tiểu Thiên trên đường du lãm, đã đi ra Bảo Ninh tự, còn thấp một nén nhang, vì lúc đó đông người, chỉ để cho tiểu Thiên đứng ở bên cạnh bái lạy.

Khi đó thiếu nữ nhắm mắt lại, vẻ mặt thành kính, miệng lẩm bẩm, những sợi tóc mai trong ánh nắng chiếu vào khẽ sáng lấp lánh, Ninh Nghị thấy, trong lòng cũng thấy được tịnh hóa, thế là bản thân cũng chấp tay trước ngực mà bái lạy.

- Cô gia vừa rồi ước gì?

Vừa ra cửa chùa, tiểu Thiên đi bên cạnh Ninh Nghị tò mò hỏi.

- Còn nàng?

Tiểu Thiên lắc đầu:

- Không nói, nói ra sẽ không linh nữa.

- Đó, thì ra nàng muốn nguyện vọng của ta mất linh...

Ninh Nghị cười rộ lên, nhìn tiểu Thiên,

- Thực ra, ta cầu cho tiểu Thiên lớn một chút.

Dáng người tiểu Thiên cũng khá, bình thường ra ngoài quần áo rộng thùng thình, nhìn như tiểu cô nương trong tranh tét, nhưng ở cùng lâu rồi, đôi lúc cũng thấy cô ấy mặc những đồ ôm người, thì cũng là những đường cong lả lướt có chút mê người. Chỉ là bộ dạng trẻ con đó, nhìn thật đáng yêu, nhưng đồng thời cũng khiến Ninh Nghị nghĩ có khi nào cô ấy đến ba bốn mươi tuổi cũng vẫn có bộ dạng thế này không... Đương nhiên, chuyện này cũng là chuyện tốt. Ninh Nghị cực ít hứa nguyện bái thần, lúc này chỉ là thuận miệng nói, tiểu Thiên đại khái hiểu sai ý, bất giác cúi đầu nói nhỏ:

- Tiểu Thiên đã lớn lắm rồi...

Nàng năm nay tròn mười bảy tuổi, nếu ở bên ngoài, những nữ tử thế này đều đã thành thân, tiểu Thiên đại khái là nghĩ chuyện hôm nay, có vài phần thương cảm bản thân, lại không muốn trong lời nói của mình

có ngữ khí oán giận, nên âm thanh rất nhỏ. Ninh Nghị nghe xong không khỏi bật cười, đưa tay ra định xoa xoa đầu nàng, tiểu Thiên đã từng bị như thế rồi, nên ôm đầu chạy mất.

Hai người cứ du lãm như vậy một lúc, không lâu sau thì dừng lại dưới bóng cây, điểm vòng óng ánh theo tán cây sót xuống, đậu trên thân thể Thiên nhi cũng một màu vàng óng, xung quanh người tới người lui, bên kia hồ có nữ tử đang gảy đàn. Lúc trước còn có Tô Đàn Nhi thì tiểu Thiên dù có tâm sự, cũng không tiện biểu hiện là quá hoạt bát trước mặt cô gia và tiểu thư, đó là bổn phận của nha hoàn, lúc này ở cùng với Ninh Nghị, lại hoạt bát hơn nhiều, thuật lại lai lịch vị cô nương bên kia cho Ninh Nghị.

- ... Cô ấy ý à, nghe nói tên là Lữ Ánh Đồng, là một trong những người nổi tiếng nhất ở Thanh Quán tại Hàng Châu này, có qua lại với rất nhiều tiểu thư nhà quan. Nghe nói năm ngoái vị Lữ cô nương này quen một vị thư sinh nghèo, đã tiêu hết tiền để đưa người nọ lên kinh đi thi, đến nay vẫn còn si ngốc chờ người ấy học xong quay về, mọi người nghe xong chuyện này, đều rất cảm động, có những thiên kim nhà giàu, tiểu thư nhà quan đến an ủi nàng. Ngài xem, rất nhiều người vây quanh cô ấy, nhưng cô ấy thì lại đối với họ thì sắc mặt không chút thay đổi...

-Ồ ồ, thực cảm động...

-Lữ cô nương thật đẹp, nếu thiếp cũng có thể đàn hay như cô ấy, Quyên nhi và Hạnh nhi nhất định sẽ hâm mộ lắm, còn có tên thư sinh vào kinh đi thi kia, sau này nếu như quay lại...

Tiểu Thiên ngược mặt lên, trong ánh mắt có sao.

Ninh Nghị không ưa mấy câu chuyện kiểu này, nhưng tiểu Thiên rất thích mấy câu chuyện này, mà lại là tâm tình mộc mạc, Ninh Nghị cũng không muốn nàng mất hứng, cười nói:

- Vậy tiểu Thiên cũng tin có thư sinh vào kinh đi thi không lộ phí sao?

- Không biết, tiểu Thiên sau này... ách, giả cho cô gia, nếu cô gia muốn lên kinh, tiểu Thiên cũng sẽ lấy toàn bộ tiền tiết kiệm ra, sau đó,... tốt nhất là cô gia đưa tiểu Thiên theo, đến kinh thành nếu như không có tiền, tiểu Thiên có thể buôn bán kiếm tiền...

-Ồ.

Ninh Nghị gạt đầu, nói nhỏ.

- Thế góp được bao nhiêu tiền riêng rồi?

Tiểu Thiên vừa nói đùa xong, lúc này lại đỏ mặt:

- Kỳ thực cũng không được bao nhiêu tiền...

Hai người nói thêm một hồi về chuyện tiền riêng, Ninh Nghị chủ ý để cho Tiểu Thiên vui vẻ chút, nói nàng còn lợi hại hơn cô Lữ Ánh Đồng kia, tiểu Thiên liền vội xua tay nói:

- Không có, không có.

Chỉ chốc lát sau cũng quên đi tâm sự, rồi lại sôi nổi kể lại những chuyện bịa đặt về tài tử giai nhân chốn Hàng Châu. Bất luận là bị Tô Đàn Nhi luyện cho thành tiểu nữ cường như thế nào, nàng cũng tốt, Quyên nhi hay Hạnh nhi cũng tốt, bình thường đều thích những tin đồn như thế này, rồi thì thoảng lại tưởng tượng mình trở thành nữ nhân vật chính trong câu chuyện, hoặc đem những chuyện bên mình ra so sánh.

- Thiếp cảm thấy, giữa cô gia và tiểu thư, so với bọn họ còn... à hạnh phúc hơn nhiều, Quyên nhi và Hạnh nhi cũng thấy vậy.

Tiểu Thiên đỏ mặt nói hết lời, phía sau đột nhiên có tiếng nói:

- Ninh Lập Hằng.

Ninh Nghị quay đầu lại Tiểu Thiên cũng quay đầu lại, trong tầm mắt, Lâu Thư Hằng tay cầm quạt giấy, áo trắng, một đòn đánh thẳng vào mặt Ninh Nghị ...

Tô Đàn Nhi và Văn Hải Oanh đang nghỉ ngơi bên trong lương đình trên Tiểu Doanh Châu.

Dưới bóng cây xung quanh cơ bản đều là nữ, đại khái đều là phu nhân của nhà nào đó, ban này cũng chào hỏi vài người, nhưng trên cơ bản là vẫn xa lạ.

Ở Hàng Châu này, phu nhân của La Điền, Văn Hải Oanh cũng coi là địa chủ. Thời thiếu nữ cô ấy là tiểu thư quan gia, cũng có quen biết với các nữ nhân bậc trên, chỉ có điều tính cách cô ấy luôn mềm yếu, từ sau khi lấy La Điền, do được gả vào nhà thương nhân, nên cũng cắt đứt quan hệ với các tỷ muội cũ, cuộc sống ở ẩn mấy năm nay, cảm xúc tích tụ, lại càng khó qua lại với người ngoài. Mặc dù trước mắt đã mở lòng hơn, nhưng nếu nói là giao lưu với người khác, thì Tô Đàm Nhi bên cạnh vẫn cởi mở hơn. xem thêm tại bàn long dot us.

Đương nhiên, giữa bao nhiêu là nữ tử dịu dàng này thì khí chất của Tô Đàm Nhi tuy có nổi trội, nhưng cũng không coi là độc nhất. Trong lời giới thiệu của Văn Hải Oanh, những người mà cô ấy quen biết không chỉ đức hạnh xuất chúng, giúp chồng dạy con, mà còn rất mạnh bạo kiếm tiền, giống với tính cách của Tô Đàm Nhi vậy.

- Những năm gần đây, ở Hàng Châu này, có một tổ chức “Hồng cân xã”, nói là bậc cân quốc không thua gì đáng mảy râu. Là tổ chức không nghiêm cách. Những nữ nhân này, trước sau cập kê, biết rồi thì đều tham gia vào, có đôi khi ngồi cùng nhau trò chuyện, làm chuyện nữ công. Ta khi đó còn nhỏ, tỷ tỷ đưa ta gia nhập, nhưng cũng không quen nhiều người, về sau thành thân rồi, cũng chưa tụ họp lại lần nào. Người xem, Hà tỷ dưới táng cây bên kia, cô ấy là cháu gái của Thang Tu Huyền Thang lão gia tử, người rất hòa nhã, nhưng ta khi đó nhất gan, không dám nói chuyện với cô ấy...

Văn Hải Oanh ngày thường không hay qua lại với người nhiều người, lúc này lại có một tỷ muội đáng tin, nên cũng trở nên nói nhiều hơn, kể về những chuyện phiếm từ thời thiếu nữ. Nàng tự biết tính cách khi đó sâu muộn, mọi người xung quanh đại khái là không quen biết mình, nhưng chỉ một lát sau, có hai nữ tử đến chào hỏi, một vị là con dâu của một vị đồng tri của Hàng Châu, vị kia là cháu dâu của Thường gia, sau khi chào hỏi, đối phương cũng còn đề ý việc Tô Đàm Nhi là nữ thương gia, ngồi lại trong lương đình cùng nói chuyện.

Trò chuyện một hồi càng làm Văn Hải Oanh nhớ lại thời thiếu nữ, sau đó nói về tỷ tỷ của Văn Hải Oanh, nói về việc thời đó Văn Hải Oanh cũng là một tài nữ, sau đó tự nhiên cũng chuyển nói về cuộc gặp mặt hôm nay. Mọi người đều đã là phụ nhân, tất nhiên không thể nói về chuyện của nam nhân, cũng không thể nói thi từ, lúc trước đám người Lâu Thư Hằng làm thơ, hai nữ nhân này cũng đứng bên cạnh, xem những người đó hăng hái truyền đạt thi ý, những nữ nhân khác, tất nhiên cũng thưởng thức và bàn luận.

- Vừa rồi thấy Tô cô nương nói chuyện cùng Lâu Thư Hằng, xem ra hai nhà cũng có quen biết. Nói thực, bài thơ đó của Lâu công tử, đúng là rất hay, chỉ có vài câu, cũng viết ra được hết tình hình Tiểu Doanh Châu này rồi... À, nói về thi từ, văn tài năm đó của Văn muội muội mới là nhất, Văn muội muội thấy sao?

Văn Hải Oanh nghĩ một chút:

- Ta mấy năm nay kỳ thực cũng không còn viết thơ nữa, thế nhưng... quả thật rất hay...

Hỏi đến Tô Đàm Nhi, Tô Đàm Nhi cũng nói tốt:

- Kỳ thực ta không hiểu văn thơ bằng mấy vị tỷ tỷ, nhưng nghe ra thì cũng rất hay.

Kỳ thực với nàng mà nói, biết làm thơ đều rất lợi hại, thời thiếu nữ tham gia hội thơ, ai được khen nhiều nhất, nàng đều cho là người đó giỏi nhất, trong lòng cũng khynch đảo không thôi, sau khi thành thân với Ninh Nghị, tâm tình ấy đã nhạt đi nhiều, nhưng nếu nói bình phẩm tốt xấu, vẫn chỉ có thể dựa theo sự ủng hộ của người khác mà nói.

Lại nói về thơ ca vài câu, Tô Đàm Nhi nghe bọn họ nói về chỗ tốt trong thơ ca, ngẫu nhiên phụ họa, gật đầu, không lâu sau lại nghĩ tới vài việc, trong lúc giao lưu thì tự nhiên nói ra:

- Kỳ thực vài ngày trước, ta cùng với tướng công du ngoạn tới đây, huynh ấy cũng làm một bài thơ, lúc ấy tựa hồ là thuận miệng nói ra, ta chỉ nhớ vài câu, cũng có chỗ giống với thơ của bọn họ, ta nghĩ xem nào...

Nàng cố gắng nhớ lại một hồi:

“Tây hồ hoàn ngoạn giai chiêu đề

Lâu các hồi minh như ngoạ phi.
Bảo ninh phục tại...tối giai xử
Thủy quang tứ hợp vô đoan nghê.
Xa trần bất lai mã túc đoan
Thì hữu hải nguyệt tương nhân y...”
Khi ấy huynh ấy đọc bốn câu, ta chỉ nhớ ba câu thôi...
Mấp máy miệng, có chút tiếc nuối.

i

Đây thực ra là bài “Tổng Tăng quy bảo ninh” của Tân Quan viết, cả bài tổng cộng có mười câu, một trăm bốn mươi chữ. Loại thơ dài này Ninh Nghị đọc qua cũng nhớ không hết, hẳn chỉ nhớ bốn câu đầu, phía sau đứt quãng, những ngày đó cả nhà cùng du ngoạn, Ninh Nghị cũng không tránh khỏi đọc hai câu thơ hồi tưởng lại cảm khái, hoặc là nói mấy câu kiểu “muốn đi Tây hồ, Tình hồ không bằng Vũ hồ, Vũ hồ không bằng Nguyệt hồ, Nguyệt hồ không bằng Tuyết hồ” cả nhà vui vẻ.

Bài thơ này hẳn đọc bốn câu, Tô Đàn Nhi cố gắng nhớ được ba câu, nhưng nghe ra lại thuận miệng, nghĩ đến tướng công nhà mình tài hoa thế, cũng là thơ hay, cũng hơi có chút khoe khoang trong đó. Nếu Lâu Thư Hằng có thể thấy cảnh này, đoán chừng sẽ hiểu Tô Đàn Nhi cũng không ngưỡng mộ gì bài thơ kia của gã, ca ngợi vài câu với Văn Hải Oanh cũng chỉ là lễ phép mà thôi.

Quả nhiên, tuy là tàn thơ, vừa nói ra, ba người còn lại cũng kinh ngạc một lúc lâu, sau đó hỏi chuyện tướng công của Tô Đàn Nhi, Tô Đàn Nhi vui vẻ trong lòng, nhưng ngoài thì khiêm tốn. Trong lòng Văn Hải Oanh nhăm nhai thì tác kia, sau đó mới nói nhỏ:

- Chả trách phu quân của muội là Giang Ninh đệ nhất tài tử...

Nàng đã lâu rồi không xã giao, cũng hoàn toàn không biết gì về các bài thơ khác của Ninh Nghị, hai phụ nhân còn lại sau đó mới hỏi:

- Lê nào là Ninh Lập Hằng của bài Thủy diệu ca đầu... là Ninh Lập Hằng của Thanh Ngọc Ấn?

Lại nói về mấy bài thơ đó, Văn Hải Oanh cũng kinh ngạc nghe. Tô Đàn Nhi khoe được, vui vẻ nói về chuyện mình và tướng công đến được đây, tất cũng không nói đến thân phận ở rể của Ninh Nghị, dù sao việc này cũng không quan trọng.

Cũng vào lúc ấy, một phía khác của Tiểu Doanh Châu, dường như dần càng hỗn loạn, dưới bóng cây, có người nhìn về bên ấy, sau đó cũng có người chạy về phía ấy, đằng xa dường như có chuyện gì lớn, đám đông náo nhiệt. Bốn vị nữ tử ngồi trong đình nhìn ra, sau đó cũng nói nói cười cười đi về phía ấy.

Không lâu sau, các nàng ấy cũng mơ hồ nhìn thấy sự việc đang diễn ra bên kia

Trở lại trước đó một lát, một quyền của Lâu Thư Hằng, rõ ràng in trên mặt của Ninh Nghị.

Bất luận thế nào thì đây là thời bình, ngay cả Ninh Nghị ngày thường vẫn luyện võ, cũng chăm chỉ luyện nội công Lục Hồng Đề truyền lại mỗi ngày, nhưng để nói phản ứng nhanh, lại trong tình thế không chuẩn bị trước, lại cũng không hơn người thường là mấy. Một quyền của Lâu Thư Hằng, hẳn tất không tránh được.

Một quyền này đánh ập hẳn nghiêng vẹo đi, bóng dáng của Lâu Thư Hằng đập vào mắt, làm cho hắn nghi ngờ nhú mày.

Nếu trong tay đối phương cầm dao, lúc này hẳn đại khái sẽ phản ứng đầu tiên, nhưng vì không phải, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu không phải là ăn miếng trả miếng mà là làm rõ xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, hoặc là theo tính cách của hắn, là “bản thân đã làm chuyện thương thiên hại lý gì”.

Quyền thứ nhất đánh trúng rồi, đây có lẽ là khởi điểm của mọi bi kịch.

Lâu Thư Hằng phong lưu không kiềm chế được, gã dù sao cũng là một thư sinh, gia đình cũng có bối cảnh, đánh nhau với người khác, tự thân động thủ là chuyện hiếm có. Quyền này của gã, rõ ràng không có tính sát thương với Ninh Nghị, nhưng với Lâu Thư Hằng, đương nhiên lại không nhận thức như vậy, gã dùng sức đánh một quyền trúng mặt Ninh Nghị, quyền này đánh quá thuận, rất có xúc cảm, thế cho nên động tác kế tiếp của gã là chưa suy tính trước, vừa thu tay về, quyền thứ hai lại đánh ra, ý đồ tiếp tục thể nghiệm cảm giác buông thả không chừng mực thói cũ còn sót lại của thời Đường.

Ninh Nghị đỡ đòn, đồng thời, tiểu Thiên ở phía sau cũng đột nhiên đánh tới:

- Người làm gì.

Tiểu Thiên ngày thường mềm yếu, lúc này lại phản ứng như sói cái, ba nha hoàn trong nhà nếu thực phải làm việc, quản lý hạ nhân thì sẽ có khí chất thế này. Tiểu Thiên vung hai tay muốn ngăn Lâu Thư Hằng, tất nhiên, nàng cũng chỉ là nữ tử có khí thế mà không có sức mạnh, Lâu Thư Hằng cũng không nể nang gì với nàng, quyền đánh ra lập tức đổi hướng, chỉ hơi thu lực một chút, đánh vào vai tiểu Thiên:

- Tránh ra!

Tiểu Thiên “A” lên một tiếng bị đẩy về phía sau, Ninh Nghị một tay chụp lấy cánh tay nàng.

- Bạc phụ tránh ra...

Lâu Thư Hằng trong lòng hiện lên ý nghĩ, quyền này thực ra đánh chưa được thuận lắm, nhưng khí thế gã vẫn mạnh, đưa chân lên đá Ninh Nghị, nhưng khoảnh khắc gã nhảy lên, nhìn thấy ánh mắt Ninh Nghị thay đổi, chỉ thấy ánh mắt Ninh Nghị chuyển từ hướng tiểu Thiên quay lại, trong nháy mắt đó, ý thức gã trống rỗng.

Như là thấy ánh mắt âm u của phụ thân khi nổi giận vậy.

Ánh mắt ấy gã từ nhỏ chỉ mới nhìn thấy một lần, vài năm trước gia đình gã tranh đấu với Trần gia của Tô Châu, dường như loạn tới cực điểm không chết không dừng, mẫu thân khi đó cũng vì vậy mà bệnh chết, chiều hôm đó đến chỗ phụ thân, trong viện không có đèn, phụ thân ngồi một mình trên ghế thái sư trong phòng, dường như hòa cùng với bóng tối xung quanh. Không lâu sau cả nhà Trần gia gần như chết hết, gã nghĩ lại, cảm thấy phụ thân khi ấy giống như là sư tử chiếm cứ trong bóng đêm.

Gã khi ấy tuổi trẻ hăng hái, lại được phụ thân yêu quý, nên không biết sợ hãi, nhưng gã cũng rất khát khao, sau này có thể kế nghiệp, lo chuyện trong nhà, vì gã hi vọng đến một ngày nào đó bản thân có thể có khí thế như vậy, cảm giác này rất tốt. nhưng trước mắt là chiều tà, đâu đâu cũng là bóng tối, ánh mặt trời chiếu xuống, trong nháy mắt, gã giống như là lại thấy được một loại bóng tối.

Một cước này đá vào ngực Ninh Nghị

Sau đó là “ba” một tiếng lớn, kinh động cả ánh mặt trời và lá cây.

Thân hình hai người gần giống nhau, Lâu Thư Hằng không có cái rắn chắc của người học võ, nhưng cũng không gầy yếu, Ninh Nghị cũng cao to như bộ dạng thư sinh, Lâu Thư Hằng một cước đá vào ngực Ninh Nghị, còn Ninh Nghị, thân người gần như không động đậy, tiếp theo là một bạt tai khiến người khác khiếp sợ.

Lâu Thư Hằng lượn vòng trên không trung, xem ra như là đập vào ngực Ninh Nghị nhảy xuống nước vậy, sau đó phịch một tiếng, cả người rơi xuống hồ nước.

Sau chốc lát kinh hãi, đám đông đại khái hiểu chuyện gì đang diễn ra liền vây quanh lại, Ninh Nghị ôm tiểu Thiên bên người, hỏi tình hình cô ấy. Còn ở trong hồ nước, Lâu Thư Hằng bối rối một hồi hóa ra là cũng biết bơi, quạt quạt nước, ho khan, máu mũi chảy ra, gã chỉ lên trên, cánh tay, miệng và cả khuôn mặt méo méo, run run:

- Người người người người.....

- Lâu huynh, người có phải là hiểu lầm chuyện gì không?

Ninh Nghị nhìn phía dưới, gần từng chữ hỏi, một dấu giày vẫn in rõ trên ngực hắn.

Sau đó, trên bờ có vài người chạy tới, có người hô:

- Lâu huynh! Làm sao vậy!?

- Lâu huynh, tiểu tử này gây chuyện à?

- Lâu huynh...

Tiếng la hét trong nháy mắt bao trùm cả chỗ này, Ninh Nghị hít một hơi, theo sau có chút buồn nản thở ra, hắn thực ra đã đại khái biết được mọi chuyện tiếp theo sẽ ra sao. Tất nhiên, phản ứng tiếp theo của Lâu Thư Hằng dù làm cho hắn ngạc nhiên, nhưng cũng tiện giải đáp những nghi hoặc trong lòng hắn.

Thân phận của Lâu Thư Hằng, dù sao hầu hết mọi người đều biết, lại thêm địa vị của gia đình gã, nhất thời, những bằng hữu tốt của gã kia đều ủa tới. Lâu Thư Hằng lúc này cũng phản ứng lại, chỉ vào Ninh Nghị, hét lớn:

- Bắt lấy hắn! Bắt lấy bọn họ! Tiêm phu bạc phụ! Ninh Nghị là hôn phu ở rể nhà người khác, mà lại cùng nha hoàn làm bậy! Bắt lấy bọn họ! Đồi phong bại tục! Bắt lấy bọn họ ngâm lồng heo_____

- Lại có việc này!

- Đáng xấu hổ!

- Bắt lấy bọn họ!

Mấy tên thư sinh chạy vội tới, Ninh Nghị liếc chúng một cái, lại nhìn Lâu Thư Hằng, trầm giọng nói:

- Không định nói chuyện?

Khí thế của hắn trầm ổn, trong lời nói có uy nghiêm, nhưng cũng trong lúc ấy, có một vị lão giả từ trong đám đông nói:

- Lâu hiền chất, lại có việc này sao! Người yên tâm! Nào, Bắt đôi gian phu dâm phụ này lại cho ta.!

Tiểu Thiên núp thân mình sau người Ninh Nghị, hay tay níu lấy y phục của hắn, sắp khóc ra tới nơi, một thư sinh đưa tay ra kéo tiểu Thiên lại, ánh mắt Ninh Nghị trở nên lạnh lẽo sắc bén, ầm một cái, người đầu tiên ngã trên đất, thư sinh thứ hai một quyền đánh tới Ninh Nghị, Ninh Nghị thuận tay vung, ném gã xuống hồ.

Bắt đầu loạn hơn rồi...

213. Q.3 - Chương 215: Biến Cố

Tình huống hết sức hỗn loạn, rồi sau đó dần dần mất đi lực khống chế.

Giữa đường đập, dưới tán cây, trên các thuyền áp sát nhau xa xa, bởi vì tiếng quát hỏi ồn ào của Lâu Thư Hằng đã gây chú ý cho nhiều người, làm mọi người đều hiếu kỳ xúm đến xem, mà ở dưới tán cây bên kia, vài cô gái đang trò chuyện đánh đàn với nhau, lúc Lâu Thư Hằng bị rơi xuống nước thì bị kinh động, tất cả dừng đàn hát, mọi người đang xúm xít chen lấn ngó sang bên này, sau đó ngay cả đám bạn tốt của Lâu Thư Hằng cũng đã tách ra khỏi mọi người lách qua, không lâu sau, đột nhiên có người bị đánh ngã xuống đất, sau đó là cảnh tượng tên còn lại bị ngã xuống nước.

Tiếng quát tháo ồn ào chưa ngừng, người thứ ba xông lên, lại bị hung hãn đập ngã xuống đất như người đầu tiên, sau đó thì người thứ tư, có lẽ đến lúc này, mọi người mới phát hiện sự việc có chút khác xa so với tưởng tượng của bọn họ rồi.

Hàng Châu là địa phương rộng lớn, là thành thị hành chính số một vùng đông nam, lần này đi lên Tiểu Doanh Châu, cũng đều là những người có thân phận và địa vị. Lâu gia của Lâu Thư Hằng cũng được xếp

vào một trong những gia tộc hàng đầu tại Hàng Châu, thanh niên qua lại với gã bình thường cũng đều là những người có thân phận và địa vị. Mà cho dù không phải là con cháu thế gia hào môn, tại thế đạo coi văn sự là việc chính thì chỉ cần người nào đó thực sự có thi tài, không phải qua mức chất phác không thông thế đời, bình thường cũng được người thế gia kết giao, bởi vậy mà ý khí đương nhiên vô cùng hăng hái.

Thư sinh yếu đuối, tay trái gà không chặt, đương nhiên đó chỉ là cách nói mà thôi. Người tuổi trẻ thường hăng hái, tự mình là cao nhất, đám tinh anh Hàng Châu này thường tụ tập với nhau, va va chạm chạm cũng không phải là hiếm, mà những người có chút danh tiếng được mời tham gia lại càng hiểu rõ hơn. Trong thanh lâu, việc to tiếng tranh giành tình nhân, khi chuẩn bị phát sinh động tay động chân với nhau, nếu không khắc

chế được hoặc là nhiều thế gia tự rút lui hoặc là sẽ ẩu đả nhau.

Các thư sinh đánh nhau trên cơ bản cũng không gây ra thương vong gì lớn, bình thường đánh nhau hỗn loạn chỉ đến mức thở hồng hộc hoặc là chảy ít máu mũi. Nhưng nếu nhiều người vây đánh một người, người thế đơn lực cô đương nhiên khó có thể nói sẽ biến thành bộ dạng gì. Lúc này ở dưới tàng cây, đó là một thư sinh yếu đuối nhìn bề ngoài khoảng chừng hai mươi tuổi, che chở cho thiếu nữ nhỏ bé mặc trang phục nha hoàn ở bên cạnh, Lâu Thư Hằng kia hô một tiếng, thì lũ thư sinh càng thêm quyết tâm đánh người ở rể đang thông đồng cấu kết cùng với nha hoàn kia, loại người ở rể này dù bị vây đánh, chi sợ cũng không dám trả đòn.

Nhưng mà từ lúc lão nhân kia lên tiếng, mọi người đều xông lên, người thứ nhất trực tiếp bị đánh ngã, người thứ hai bị ngã vào trong ao, người thứ ba thì bả vai bị khuỷu tay đập vào một cái ngã sấp xuống mặt đất. Thư sinh trẻ tuổi vẫn bảo vệ thiếu nữ, ngăn trước

người thiếu nữ, căn bản không có chút yếu thế, cau mày bắt được nắm đấm của người thư tư giật lại một cái, người kia kêu thảm bị đẩy ra. Mọi người đột nhiên bị một trận đánh trả này làm cho tỉnh mộng, trong lúc nhất thời cũng có chút khiếp nhược.

Đương nhiên, mặc dù đột nhiên nhận thức Ninh Nghị không dễ chọc, nhưng nhiều người vẫn vây chung quanh, đám bằng hữu của Lâu Thư Hằng vẫn không chịu lui bước. Lão giả lúc trước lên tiếng giờ cũng mở to mắt nhìn chăm chăm, ông cũng là nho sinh già có chút danh vọng ở trong thành Hàng Châu, đương nhiên danh vọng không thể sánh bằng Lâu gia hoặc là Tiền gia, nhưng vừa mới nhìn rõ người rơi xuống nước là nhị thiếu Lâu gia, mà tên thư sinh và thiếu nữ kia hoàn toàn xa lạ, liền quyết định ra mặt, lúc này râu tóc dựng ngược, vung tay trên không trung:

- Thăng nhóc kia, thăng nhóc kia người dám, làm sai việc mà còn tự ý hành hung, còn không ngoan ngoan bó tay chịu trời!

Đáp lại ông ta là một gã xông lên trước bị Ninh Nghị thuận tay đẩy trở về, ngã vào trong đám đông:

- Lui vi. y

Tiểu Thiên được bảo vệ đằng sau, vị trí này không rộng. Ninh Nghị theo cú đẩy này từng bước từng bước nhích về phía trước, trầm giọng quát khẽ.

- Bắt lấy hắn đi!

Lâu Thư Hằng ở trong nước hô to. Ninh Nghị mới vừa rồi nổi giận ra tay, mặc dù cũng nhẫn nhịn chưa xuất toàn lực, nhưng nửa bên mặt gã đã sưng vù, lúc này trong miệng tràn máu, mặt méo mó. Nghe tiếng hô to, mấy thanh niên đồng loạt xông lên:

- Đánh hắn!

Bất luận Ninh Nghị thể hiện hung hãn thế nào, kết quả trước mặt đều là biển người, hơn nữa ở vùng Hàng Châu, có thể ra tay vì nhị thiếu Lâu gia, bất luận là đánh thắng hay không đánh thắng được, luôn sẽ có người đổ xô vào, những người này mới vừa rồi hơi có chân chờ, nhưng nháy mắt nghĩ thông suốt điểm này. Khi một người trước đó bị Ninh Nghị trực tiếp đẩy ngã, một người bên cạnh đã một quyền đánh tới, bị Ninh Nghị thuận tay đón đỡ, theo sau đó một quyền lại đánh vào trên mặt của người thứ ba vọt tới, làm cho người nọ máu mũi chảy ròng ròng.

Đánh ngã một người, lại đẩy một người rơi vào ao nước, cũng đã có một người xông lên, trong lúc tránh né, lại có người đá một cước trúng vào đùi hấn, hấn cũng quét một cước lại, đá người nọ lảo không bay lên, còn chưa đứng vững, một gã thư sinh tướng ngũ đoản kêu to “á” một tiếng, lao đến, hung hãn ôm lấy eo của Ninh Nghị, dùng sức muốn đẩy

Ninh Nghị về sau. Ninh Nghị lui về sau nửa bước, nện khuỷu tay vào lưng gã thư sinh đó.

Tay thư sinh đó đã hơi lỏng ra, nhưng vẫn không ngã xuống đất, không chịu buông ra. Ninh Nghị bắt lấy hai vai gã, “á” một tiếng, theo tiếng quá khẽ, đã nhắc gã ném vào trong Tây hồ cùng người thứ nhất. Trong khoảnh khắc Ninh Nghị xoay người này, một người khác đã xông lên, một cước phi đá, hung hãn đá trúng vào lưng Ninh Nghị. Ninh Nghị còn chưa kịp chuyển động, người nọ lại giống như đá vào bức tường, bật ngược lại lảo không ngã trên mặt đất.

Tiểu Thiên òa khóc lao tới, nàng vốn còn nhỏ tuổi, lúc này vừa hoảng vừa sợ, khóc nức nở, vung nắm tay nhỏ bé đánh lên đầu người vừa đánh lên. Thật ra nàng cũng sợ bị đánh, cứ nhắm mắt đánh loạn lên, lại chẳng đánh trúng đòn nào. Người nọ ngã trên mặt đất trong lúc nhất thời đầu óc cũng choáng váng, vung tay loạn xạ, đã đánh trúng Tiểu Thiên một cái, làm Tiểu Thiên bị đẩy loạn choạng lui ra ngoài, phía sau cũng không có nhiều vị

trí, Tiểu Thiên ôm lấy thân cây, mới không bị ngã trong nước.

Lúc này nàng lại khóc muốn xông lên tiếp, Ninh Nghị bắt lấy tay của một người, quay đầu lại quát khẽ:

- Tiểu Thiên, nàng chạy đi. Tiểu Thiên cũng biết mình không giúp gì được, lúc này đứng ở mép nước gạt lệ khóc to:

- Các người làm gì, làm gì, ức hiếp người quá đáng, ức hiếp người quá đáng...

Người nọ ngã trên đất muốn đứng lên, Ninh Nghị lui ra sau từng bước, một chân dẫm lên mu bàn tay của người kia. Tuy hấn đi giày vải, nhưng người này cũng kêu lên thảm

thiết, tay kia thì ra sức đánh vào gót chân của Ninh Nghị.

trúng hai quyền, nhưng chân vẫn không nhúc nhích, tiếng kêu thảm thiết của người

Trường hợp hỗn loạn và kịch liệt như vậy, có lẽ những người tham dự vậy đánh đều có những cảm tưởng khác nhau, người ngoài vây xem dĩ nhiên cũng trợn mắt há mồm, hoặc là kinh ngạc hoặc là tán thưởng, đặc biệt là nữ tử ôm đàn dưới tán cây kia, nhìn đến nhập thần, như quên cả thở.

Thời đại này, võ phu mãng hán đi lại giang hồ dựa vào võ nghệ mọi người ai cũng từng gặp rồi, nhưng Ninh Nghị lại căn bản không giống người luyện võ nghệ, hấn xuất thủ, hơn hai mươi tuổi, quần áo thanh sam, cũng không quá bộc lộ chiêu số nhưng ra tay lại rất nhanh và rõ ràng. Mọi người tốp năm tốp ba xông lên, không bị đánh ngã nghiêng ngã thì cũng bị bức lui, ngay cả mọi người tới xem đều cùng độ tuổi, thân hình cũng tương tự, nhưng một lũ thư sinh ở trước mặt hấn thì lại giống như một đám trẻ nhỏ, một loạt xông

lên, ngẫu nhiên cho dù đánh trúng hấn, chẳng qua cũng giống như làm loạn dờ áo hấn mà thôi. Thiếu nữ được hấn che chở khóc phía sau, nhưng từ đầu tới cuối đều không hề lui bước.

Lúc này đã có hơn mười gã bị thương, có người miệng mũi đồ máu, có người bị đánh trúng thân thể, hoặc là gãy tay, hoặc là lệch cổ đứng rên rỉ bên cạnh, hỗn loạn càng lúc càng mở rộng, có rất nhiều người ở xa tụ đến, trong đó, có những người biết nhau, muốn xông tới ra tay.

Người tham dự ầu ả đều là trẻ tuổi, có lẽ đầu óc choáng váng, khó có thể phân biệt được, nhưng có người ở trong đám đông đứng xem lại khá tỉnh táo. Trong đó, cũng có những thương nhân hoặc là nho giả có kinh nghiệm từng trải dĩ nhiên là có thể nhìn ra, thậm chí là mấy nữ tử thanh lâu phía bên kia cũng đều có thể nhìn ra, vị nam tử bị vây đánh này khí chất hết sức trầm ổn, cử chỉ nhắc tay giơ chân đều toát lên khí thế không ai

bằng, đám thư sinh lỗ mãng bình thường sa vào nữ sắc lừa gạt tình cảm kia làm sao có thể sánh bằng được, người có khí thế này lại đi ở rể, hấn cũng chỉ nói nhảm mà thôi.

Bởi vì thân phận của Lâu Thư Hằng, đương nhiên lúc này không có người nào dám đứng ra nói, nhưng các loại bàn tán trong đám đông bắt đầu sôi động, từ câu hỏi đầu tiên:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoặc là trách cứ:

- Đây là tên bạc phụ.

Đã hoàn toàn biến thành:

- Người kia là ai?

Hỏi xong, trong đám đông cũng có người có thể nhớ ra Ninh Nghị là thương nhân đến nơi này, còn nói hần là thân phận ở rể. Ngay sau đó lập tức có người nói:

- Tuyệt đối không khả năng, hoặc là nhớ nhầm người...

Đối phương cũng gật đầu trầm tư. Dưới tán cây đối diện, vài nữ tử thanh lâu ôm đàn cũng châu đầu ghé tai bàn luận xôn xao, nhưng ánh mắt lại một khắc cũng không rời bên này.

Nếu là nhân sĩ bang phái giang hồ đánh nhau, dù là đánh nhau kịch liệt, phỏng chừng các nàng cũng thấy đúng là một đám đàn ông ngu ngốc lỗ mãng, nhưng một màn trước mắt này, xác thực là bất đồng rất nhiều.

Trong nháy mắt đã đã thương mại mấy người, thời gian cũng không phải là quá lâu, xem ra lũ thư sinh kia vẫn còn muốn “người trước ngã xuống người sau tiếp tục xông lên”, mà trong những người bên kia đã có quan binh tới duy trì trật tự bên chen chúc tới. Vọt tới trước tiên là một người, y cũng không dám đắc tội với mọi người đang chen chúc ở đây, phản ứng rất thận trọng. Y vừa xuyên qua đám đông, bên cạnh có một gã thân hình cao to, thư sinh nọ đang dao dác tìm kiếm khắp nơi lập tức kêu to:

- Mẹ người...

Xoẹt một cái, đã rút đơn đao mà quan binh kia đeo bên hông, vọt thẳng lên.

- Cẩn thận...

- Đứng xằng bậy!

- A...

Tiếng hô nổi lên bốn phía, người nọ từ bên cạnh vọt tới, Ninh Nghị thấy ánh đao kia, cũng đã chau mày. Hần vẫn cố gắng kiềm chế, mỗi lần đánh là vẫn nương tay, nếu không dựa vào sức bật và nội công của Lục Hồng Đề truyền dạy, phối hợp với sự hiểu biết của hần về những điểm yếu hại thân thể, ba quyền hai cước là hần có thể đánh chết mấy tên thư sinh này là không vấn đề, lúc này đạp một chân, thẳng đón người cầm đao kia!

Bóng hai người nháy mắt đụng vào nhau.

Thư sinh kia cũng là kẻ ăn chơi trác táng, trong lúc nhất thời khí huyết dâng trào mà giận giữ rút đao, nhưng nếu giết người thật thì lại không dám. Ninh Nghị lao thẳng tới, gã đó cũng ngăn ra, tuy rằng vung đao ra ngoài, nhưng đối với Ninh Nghị mà nói, dĩ nhiên là không có lực sát thương gì. Cả người Ninh Nghị áp sát tới, tay không bắt đao sắc, không

ché tay người nọ, cánh tay người nọ bị bắt chéo ra sau lưng, hét thảm một tiếng. Ở trong mắt mọi người, chỉ nhìn thấy thân hình hai người là dán sát lại nhau, ngay sau đó, theo tiếng kêu thảm, thư sinh thân hình cao lớn chân không vững lão đảo lui bước, theo đó ầm một tiếng, đập vào cây đại thụ bên hồ, ngay lập tức thân cây chấn động làm lá cây rụng lả tả xuống.

Phía sau lại có người vọt lên, Ninh Nghị lật ngược tay đánh người đó bật ra, nhưng theo sau đó lại có hai người vọt tới ý muốn chế trụ hần. Lúc này tay trái Ninh Nghị còn đang bắt chéo cánh tay cầm đao của thư sinh to lớn kia, ép sát gã vào thân cây khô, hai người kia áp sát tới, một người trong đó kiềm chế tay phải của hần, tên còn lại tới gần thì bịch một tiếng.

Một cú chùy đã húc vào đầu, người nọ ôm mũi loạng choạng lui mấy bước, tay phải của Ninh Nghị vừa chuyển, đã chế trụ mạch môn cánh tay của gã còn lại, gạt gã quay hai

vòng tại chỗ, theo sau đó néo tai gã, kéo gã cong người xuống, máu tươi chảy xuống, không ngừng kêu thảm, cũng không dám lộn xộn nữa.

- Các người náo loạn đủ chưa? Còn muốn nữa không?

Ninh Nghị đảo mắt qua những tên thư sinh đang nóng lòng muốn lên, quát một tiếng. Tay trái hắn lúc này vẫn đang chế trụ gã thư sinh cao lớn ở thân cây, chế trụ gã cũng đồng thời chế trụ thanh đao kia, tay kia thì néo tai một gã thư sinh khác, làm gã đó cả người cong xuống đau đớn, không ngừng kêu thảm thiết, không dám giãy dụa. Một tiếng này vừa quát lên, làm những tiếng ồn ào dần dần lắng xuống, đã không còn ai dám xông đến nữa. Uy thế của Ninh Nghị chỉ là thứ yếu, chủ yếu chính là cây đao kia, nếu tiếp tục nữa, chỉ sợ tình huống thật sự không còn vẫn hồi được nữa.

Tiểu Thiên phía sau vừa khóc vừa gạt lệ, mọi người trên đập đều nhìn về phía bên

này, các nữ tử bên hồ khẽ thở phào, tay nắm chặt tự lúc nào, không còn bàn tán nữa. Thật ra Tô Đàm Nhi cũng đã đến, chẳng qua là không chen được vào trong đám đông, lúc này nàng cũng nhìn về bên này, không biết tình thế đã phát triển đến mức nào.

Mà lúc này trong đám đông, Lâu Thư Uyển cũng đã chạy tới, đang đứng bên ngoài bịt miệng tròn tròn mắt khi thấy một màn như vậy. Lúc trước nàng đã cảm thấy chuyện Ninh Nghị thích võ học, ngày ngày vẫn thường đứng ở ngoài võ quán để xem là một trò tiêu khiển thôi. Thời đại này, nàng gặp nhiều thư sinh thích võ học nhưng đều chỉ coi là trò tiêu khiển, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới khi hắn thật sự động thủ thì sẽ mang tới một màn như vậy.

214. Q.3 - Chương 216: Biến Cố

Tại Tiểu Doanh Châu phát sinh một trận quần ẩu, thời gian ẩu đả cũng không phải là dài.

Lúc tin tức này rơi vào chủ thuyền, Lục tri phủ vẫn còn đang cùng chúng học trò cùng bằng hữu đàm luận chuyện có liên quan đến thế cục gần đây của Hàng Châu. Ông năm nay bốn mươi bảy tuổi, đang độ tuổi trẻ trung mạnh khỏe nhất, là thời kỳ hoàng kim trên quan trường, nay lại là Tri phủ địa phương giàu có nhất tại Hàng Châu, chỉ cần mọi việc thuận buồm xuôi gió thì từ này về sau tiền đồ vô lượng.

Nay Phương Tịch vùng Tây Nam Hàng Châu gây họa, đối với Lục Thôi Chi mà nói, vấn đề cũng không lớn. Hàng Châu là trọng địa thương mại, đường thủy vận tải phát triển, có Võ Đức Quân chuyên môn trấn thủ, dù là nạn phỉ tặc đang phát triển mạnh mẽ nhưng cũng bị ngăn chặn ở ngoài môn hộ.

Nhưng đương nhiên, đối với những người đã lâu chưa ra khỏi phủ Hàng Châu, chưa từng gặp nguy hiểm mà nói, họa Phương Tịch, cũng không đơn giản như mọi người tưởng tượng. Nay nhiều huyện vùng Tây Nam Hàng Châu cũng đã bị Phương Tịch tiến vào, quân phủ phân đất, giết quan tạo phản, gây nên một loạt hệ liệt trật tự trị an bị phá hỏng, nạn đói khắp nơi, người chết đói đầy đường. Việc này, mọi người an phận ở Hàng Châu khó có thể tưởng tượng được. Lục Thôi Chi cùng với mấy người ngồi ở đây cố nhiên là cũng có chút tin tức nhưng đương nhiên là không cần phải nói với mọi người nhiều lắm.

Lúc này bởi có Phương Tịch khởi nghĩa, vùng Giang Nam, nam có Trần Sĩ Thắng thống lĩnh Võ Uy Quân, bắc có Khang Đình Võ thống lĩnh Võ Sậu Quân, mà Võ Đức Quân ở Hàng Châu gần đông lộ, ít nhất tuyệt đại bộ phận mọi người đều thấy, nạn tặc phỉ mở rộng đều đã được khống chế. Mà nay điều được cho là quan trọng nhất vẫn hai nước Kim – Liêu khai chiến, trong nước theo tình hình chiến tranh, nhiều thế lực rục rịch ngóc đầu dậy, chỉ cần sau bảy tháng, Lục Thôi Chi bảo đảm vận tải đường thủy lương đạo, đảm bảo quốc nội không lo, đánh một trận mà Định Yên Vân, công lao sự nghiệp thiên cổ này, không thể thiếu một phần của Lục Thôi Chi ông ta.

- Vì vậy, Khang Phương Đình đầu năm dụng binh, Phương Tịch dụng phải, quá ư sợ hãi. Hoạn này tuy không phải là nhỏ nhưng mọi người cũng không cần phải quá lo lắng. Mà thật ra trước sau thu hoạch vụ thu, những chuyện lớn kia, còn cần phải nhờ chư vị giúp một tay...

Lục Thôi Chi nói tới đây thì liền có binh lính tiến vào, bẩm báo vụ việc ẩu đả phát sinh. Loại tin tức này đương nhiên rất đơn giản, chỉ là vị hôn phu ở rể cùng với nha hoàn câu kết làm bậy, va chạm với người ta, vậy mà còn hành hung đả thương người, nay đã đánh bị thương hơn mười nhô sinh, mà tin tức quan trọng nhất vẫn là, con trai thứ Lâu Thư Hằng của Lâu gia cũng bị đánh, ngã ở trong hồ nước.

- Lại có cuồng đồ như thế?

Lục Thôi Chi là người có tính tình trầm ổn, nhưng cũng không nhẫn nhịn được vỗ bàn thật mạnh, chau mày:

- Là người nhà ai?

- Không biết, dường như...không phải người Hàng Châu, mà là thương hộ từ Giang Ninh tới.

Kể báo tin kia báo xong, tất cả những người trong phòng đều giận giữ:

- Lại có việc này sao?

- Dám ức hiếp người Hàng Châu chúng ta!

- Người ở rể mà cũng dám giương oai, Lục đại nhân, chúng ta đi ra xem.

Những người này lòng đầy căm phẫn, Lục Thôi Chi cũng đã cau mày, đứng lên:

- Người này đang ở đâu? Làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ lại không an bài quân sĩ đi ngăn cản sao?

Với địa vị như này của ông ta, rất ít khi phẫn nộ đối với loại tin tức như này. Quân sĩ báo tin kia thấy chuyện xảy ra, tình huống không ổn liền chạy đến báo, chứ không hề biết rõ tình hình phát triển tiếp theo như nào, đành phải nói:

- Đã có người đến ngăn rồi.

Lúc này trong phòng đã có người giận giữ đi ra ngoài, xem xét rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lục Thôi Chi cũng đi ra muốn xem là chuyện gì, thì lại có một nam tử trung niên khác tiến vào, hành lễ với ông. Người này chính là phụ tá bên cạnh ông, tên là Trác Khánh Nhiên, đại để là gã cũng đã đứng xem chuyện xảy ra bên ngoài, Lục Thôi Chi hỏi một câu:

- Khánh Nhiên, cuồng đồ kia là ai? Có bắt hấn chưa?

Trác Khánh Nhiên kể lại chuyện vừa rồi có người rút đao bị khống chế, sau đó giảm âm thanh xuống:

- Sau đó Viên phó tướng đuổi tới, cùng giao thủ, song phương đánh nhau một trận, sau khi giằng co giấy lát, người nọ mới vừa rồi...

- Người nọ lại dám chém giết giằng co với Viên Định Kỳ?

Thôi Chi cau mày cắt ngang lời đối phương. Viên Định Kỳ kia chính là một phó tướng trong Võ Đức Quân, nghe nói võ nghệ cao cường, Lục Thôi Chi cũng biết gã. Trác Khánh Nhiên hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu.

- Chỉ là một đao, chưa phân thắng bại. Giằng co một lát, cũng bởi vì thê tử người đó đuổi tới nên thư sinh kia mới vứt bỏ đao, hơn nữa Lâu Thư Uyển cũng đi ra ngăn cản song phương động thủ, dường như có biết đôi phu thê này. Đệ tử thấy vậy cảm thấy kỳ quái, bởi vậy bẩm báo đại nhân, không thể khinh thường, hơn nữa thiệp mời của người nọ là do Tiền công phát mời đó.

- Tiền công vẫn còn ở Tiền phủ?

- Tiền công.

- Biết rồi, cùng đi xem nào.

Lục Thôi Chi gật gật đầu, trong mấy nhà Hàng Châu hiện nay, Tiền gia là có danh tiếng nhất. Nhưng Tiền Hi Văn có danh vọng lại chỉ thích dạy học, bình dị gần gũi, những loại chuyện vụn vặt liên quan đến lợi ích lại không nhúng tay vào. Mấy năm trước Hàng Châu gặp đại hạn, sản tộ hội lập thu là Tiền Hi Văn chủ đạo khởi xướng, đó là bởi vì đại cục. Cũng là bởi vì con người ông như vậy nên danh vọng luôn hơn những

người khác, khi Hùng Nhữ Minh còn đảm nhiệm chức Tri phủ mới có thể làm được như thế, đã trở thành chiến tích lớn nhất từ sau khi Hùng Nhữ Minh qua đời.

Mà năm đó sau khi đại sự làm xong, Tiền Hi Văn đã không còn quan tâm tới những loại chuyện vụn vặt nữa, lợi ích của Tiền phủ, đương nhiên là dựa vào tông tộc Tiền thị duy trì. Dưới tình huống như thế, Tiền Hi Văn đích thân phát thiệp và Tiền phủ phát thiệp đương nhiên là hai chuyện có ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Còn chưa đi qua bên này, giữa đại sảnh đã vang lên những tiếng la hét ầm ĩ, tất cả mọi người đều đã lên thuyền chính. Nếu bọn họ vẫn ở dưới thuyền, Lục Thôi Chi ngược lại có thể đi xuống, nhưng lúc này cũng không vội vàng xuất hiện, ông ở trong sảnh đường chờ một lát, nghe thế cục bên đó phát triển ra sao.

Lúc này mọi người phần nộ tựa hồ như là việc người Giang Ninh giương oai với người Hàng Châu, nhưng nghĩ kẻ hành hung người bị thương cũng đã lên thuyền rồi, lúc này ngược lại không còn người nào tiếp tục xung động nữa. Mà trong đám đông, dường như cũng không phải là chỉ nghiêng về phía “nhà mình”, vẫn có vài người trẻ tuổi vẫn khắc khẩu với mọi người, dường như là biện giải cho người hành hung kia. Lục Thôi Chi biết mấy người kia đều là hậu bối của Tiền gia, nghĩ đến người kia sau khi xuất ra thiệp mời, mấy người Tiền gia tuy rằng không biết nội tình, nhưng cũng đã bắt đầu chủ động đứng về phía kẻ hành hung kia.

Tiền Hi Văn Tiền gia ở ở Hàng Châu có danh vọng cực cao, nhưng Lục Thôi Chi thấy, lúc này đây vài người trẻ tuổi Tiền gia đứng ra nói giúp chỉ sợ không có tác dụng gì. Khác khu vực, người nọ dù sao cũng đã làm cho nhiều người tức giận, mình chỉ có thể bênh vực Hàng Châu mà thôi, mà dù cho hẳn ta được Tiền Hi Văn phát thiệp mời, nhưng cũng không thấy được song phương có quan hệ sâu đậm, với tính cách danh sĩ của Tiền Hi Văn, ông dạy học ở nông thôn, gặp những người có ngộ tính cao, nhất thời hứng trí phát danh thiệp mà thôi, được thiệp mời cũng không phải là khó tưởng tượng, muốn nói quan hệ sâu sắc nhiều hơn, khả năng là không lớn.

Hiện tại, thứ nhất là ông đang nghi hoặc thái độ của Tiền Hi Văn, thứ hai là ông cũng có chút ngạc nhiên đối với việc này. Đánh hơn mười người, có thể đấu với Viên Định Kỳ, nghĩ hẳn là nam tử cao lớn thô lỗ, nhưng nghe nói chỉ là một tên thư sinh, còn là người đi ở rể, mà sau đó tin tức là truyền tới nói hẳn có thể là tài tử nổi danh tại Giang Ninh, trong lúc nhất thời ông cũng có chút tò mò, muốn xem người đó rốt cuộc là như thế nào. Có náo nhiệt để mà xem, tốc độ mọi người tụ tập trên thuyền cũng cực nhanh, chẳng bao lâu, Trác Khách Nhiên đi vào nói cục diện đã không còn gay gắt nữa rồi. Lục Thôi Chi đứng dậy đi ra ngoài, ở mạn thuyền thì lại nhìn thấy đại quản gia Tiền gia đang được người chỉ dẫn đi về bên này, đối với vị lão nhân này, Lục Thôi Chi cũng không dám chậm trễ:

- Lão tiên sinh hẳn là cũng nghe chuyện xảy ra vừa rồi? Không biết ý của Tiền công thế nào?

- Chủ nhân đang tới, lão hủ sợ Phủ tôn đại nhân có lòng nghi ngờ, bởi vậy mới đi trước một bước, Ninh Lập Hằng kia, đó là...

Lão nói nhỏ với Lục Thôi Chi vài câu, lúc này Lục Thôi Chi mới nhíu mày thật sâu:

- Việc này... hơi khó làm...

- Phủ tôn đại nhân cứ làm theo lẽ công bằng là được. Lão hủ đã gặp Ninh Lập Hằng một lần rồi, người này có khí độ, không phải là người dễ xúc động lỗ mãng, có lẽ trong đó còn có nội tình. Đương nhiên, nếu hẳn thật sự là hành hung, xúc phạm nhiều người, bên phía chủ nhân cũng sẽ không bênh vực hẳn...

Lục Thôi Chi gật gật đầu, trong lòng thoáng đã hiểu thái độ của Tiền gia, nhưng tình huống này, ngược lại ông cũng thấy hơi khó xử một chút. Ông đi ra ngoài, tới đại sảnh, mọi người thoáng an tĩnh lại, mà cũng có mấy người đột nhiên xông lên, yêu cầu ông làm phủ tôn thì cần phải nghiêm trị hung thủ, trong đó có cả những người đã bị đánh đến bị thương.

Ánh mắt đảo qua một lần, Lục Thôi Chi thu hết cục diện trong đại sảnh vào mắt.

Lúc này, bên trong phòng khách bày đặt sáu bảy dãy bàn trong, đại để cũng đã ngồi chật người. Vốn bên này còn có an bài một số ghế, nhưng nhìn trước mắt rõ ràng là tùy tiện ngồi rồi, mấy bàn tròn gần đó có thư sinh bị thương, một vài thư sinh đứng về phe Lão gia có tham dự ước chừng đã ngồi hơn bốn bàn, các

đại phu đang ngồi bồi thuốc trị liệu cho bọn họ, những tiếng rên rỉ ồn ào, nhưng thấy Tri phủ đến thì cố gắng nén xuống.

Người nhà của người hành hung chắc là ngồi ở bàn tròn hàng thứ ba, chỉ có bốn người, thư sinh trẻ tuổi có khí thế trầm ổn, rất khó tưởng tượng người còn trẻ lại có loại khí chất như này. Trên mặt hấn hấn là bị trúng mấy quyền, khoe miệng hơi bầm tím, rách da, nên có vài vết máu rỉ ra, nhưng đã được lau sạch, quần áo thanh sam đã có chút sộc sộc, nhưng so với những người bị đánh kia thì vết thương vẫn nhẹ hơn nhiều. Ghế trên bên hấn, một nữ tử nét mặt trầm tĩnh ngồi đó, nắm tay hấn, một tay cầm khăn tay, lau vết thương bị xước da khi hấn bị người ta đánh trúng.

Nhìn cảnh bên kia là gã đại phu cầm hòm thuốc bằng vải, còn bên này chỉ là chậu nước sạch đặt ở bên cạnh là hiểu ngay. Sau khi sự việc phát sinh, khả năng không có đại phu dám trị liệu cho hấn ta, thê tử hấn không lấy được được liệu và băng vải, chỉ dùng khăn tay nhúng nước để lau cho hấn.

Một thiếu nữ bên cạnh hấn là nha hoàn, đang khóc, hấn là nha hoàn trong câu chuyện đó. Mà một gã nam tử khác cũng chừng hai mươi tuổi, hấn là không tham gia ẩu đả, có lẽ là người thân theo người nhà đến, dường như nghe nói người vợ của thư sinh hành hung kia có hai đường đệ đi theo, hấn đây là một trong hai người. Bàn tròn có sáu hàng, bọn họ chỉ có bốn người, lại ngồi ở hàng thứ ba phía trước, cũng không phải là quá thấp, bậc khí thế này ngược lại thật sự là có thú vị.

Trước đại sảnh, Thang Tu Hiền của Thang gia cũng đã đến, Lôi Thục Chi đi đến chào hỏi ông ta, vị lão nhân này nói:

- Phủ tôn đại nhân cần theo lễ công bằng thẩm tra xử lý việc này, nếu người này thật sự là hành hung không đúng, tin rằng Tiên công tuyệt đối cũng sẽ không bao che cho cuồng đồ đâu.

- Hấn là như thế.

Lâu Cận Lâm cũng đã đến, đối với thương thế của con trai thứ mặt sưng như heo, vị gia chủ Lâu gia này rõ ràng cực kỳ phẫn nộ, ánh mắt cũng có vẻ âm trầm. Lúc này ở trước đại sảnh, ông ta lại đang giằng co với người ở rể kia, tình huống...cực kỳ quý dị.

Khí thế song phương thoát nhìn lại có chút tương xứng.

Lâu Cận Lâm nổi danh là người tàn nhẫn ở Hàng Châu, nhưng không phải là tên côn đồ tàn nhẫn, nhưng Lâu gia lại không có căn cơ sâu như mấy nhà Tiên – Mục – Thang – Thường, gia tộc ông ta đạt được như hiện nay, là nhờ khí phách và thủ đoạn của Lâu Cận Lâm này đối với bên ngoài, nếu đánh giá ông ta là một vị kiêu hùng tuyệt đối cũng không quá. Ông ta hỉ nộ không lộ, nhưng nếu phải động thủ, thì lại rất ít cho người khác có đường lui. Người đàn ông này năm nay chừng năm mươi tuổi, tóc hơi bạc, một khi tức giận, người bình thường khó mà chịu được loại áp chế này. Mà vào lúc này, gần như toàn bộ mọi người ở đại sảnh đều đứng sau lưng ông ta, khi sắc mặt ông ta âm trầm tới, ngay cả vài tên đệ tử trẻ tuổi Tiên gia cũng kinh hãi ngậm miệng.

Thanh niên tên là Ninh Lập Hằng đứng ở đó mỉm cười nhìn ông. Thê tử của hấn thì đứng lên, vẫn lặng yên như trước cúi đầu thi lễ trước mọi người để chào hỏi, sau đó thì vẫn không mở miệng, nàng đứng gần phu quân, người hơi lui về sau một chút, vẫn cầm mu bàn tay bị xước da của phu quân, khí chất của đôi phu thê này, xem ra không hề có ý lui bước.

Cái gọi là giằng co, ai chiếm thượng phong ai chiếm hạ phong trước nay đều khó nói, thanh niên bình thường sẽ nói mình dù là đối mặt với ai cũng sẽ không lui bước, nhưng đây chẳng qua chỉ là cần răng gượng chống, còn trên khí thế thật sự, từ trước tới giờ là sau không lui bước thấp không cúi đầu quyết định thắng bại. Với lực lượng mà Lâu Cận Lâm trước nay nắm giữ, dưới tình huống nghìn người trong đại sảnh này, cho dù là người có tên tuổi danh vọng tương tự cũng không tránh được cảm thấy yếu thế hơn, còn người tuổi trẻ thì lại càng chột dạ, cho dù là dám mắng thô tục trước mặt Lâu Cận Lâm, thì trong mắt người khác, chẳng qua cũng chỉ là thắng hề mà thôi. Nhưng trước mắt chuyện như vậy lại không hề có, thư sinh kia thái độ tự nhiên, trong nụ cười kia không hề nhìn thấy có nửa phần gượng chống.

Nói thực ra, trước khi Lâu Cận Lâm mở miệng, rơi ở trong mắt mọi người, bên kia vẫn có chút yếu thế hơn, chẳng qua là một tiểu phu thê đấu với mười người, dù là loại tình huống nào cũng đều rất khó làm. Lục Thôi Chi còn chưa bước tới, bên kia Lâu Cận Lâm lại mơ hồ nói một câu:

- ...Ta với Bá Dung là tương giao, cháu với Thư Hằng vốn cũng là tình huynh muội, mà Lập Hằng, giữa các cháu cũng hẳn xưng huynh đệ, ta không biết Thư Hằng đã làm cái gì, nhưng cháu lại ra tay nặng với nó thế này...

Lời của ông chỉ trích nghiêm khắc, đầu tiên là nói với nữ tử tên là Tô Đàm Nhi kia, sau đó là nói với người ở rể, ngữ khí cũng có vài phần tức giận và khinh thường. Tô Đàm Nhi ngược mắt lên định nói, thư sinh bên cạnh đã vỗ vỗ vào vai nàng, hành động này nhẹ nhàng băng qua, không chút nào cố ý, nhưng cũng giống như là sau hành động này, thư sinh kia gần như là tự nhiên mà tiếp nhận gần như là toàn bộ áp lực cho nàng, đồng thời chính hành động này dường như là khiến cho khí tức âm trầm mà Lâu Cận Lâm mang đến hóa thành hư không.

Hắn ta đáp lại hết sức chân thành đơn giản:

- Có liên quan đến việc này, hay là hỏi thế huynh Lâu gia một chút nhé, không riêng gì thế bá, cháu cũng thấy kỳ lạ.

Lâu Thư Hằng biến thành thế kia, hắn còn cảm thấy kỳ lạ, mà rõ ràng thái độ hắn hết sức tự nhiên, Lâu Cận Lâm nhìn hắn chăm chăm, Ninh Nghị nhìn thẳng, ánh mắt không thay đổi, nửa ngày, Lâu Cận Lâm mới giận giữ cười rộ lên, lộ ra hai hàng răng:

- Người, giỏi lắm.

Ninh Nghị vẫn nhìn ông ta, Lâu Cận Lâm vừa rồi dùng ánh mắt tàn nhẫn đối với tiểu bối, Ninh Nghị cũng dùng ánh mắt tiểu bối nhìn lại, hơi khẽ cau mày, trong trầm ổn có vài phần nhàm chán. Lâu Cận Lâm chưa bao giờ đối mặt với ánh nhìn như vậy của một người thanh niên hai mươi tuổi đầu, trong lòng tràn ngập sự giận giữ.

Cũng đúng lúc này, Lục Thôi Chi đã tới bên này.

215. Q.3 - Chương 217: Biến Cố (5)

Trong không khí yên lặng nghiêm túc, dưới tình huống như thế, bất luận ở đây có bao nhiêu đại nhân vật, tất cả đứng là vẫn còn phải chờ Tri phủ là ông đến, mới có thể xem như chính thức bắt đầu.

- Phủ tôn.

- Lục đại nhân.

- Tri phủ đại nhân...

Các loại hành lễ, xưng hô lần lượt mà đến, theo sau, người bị thương bên kia biến thành “Cầu Tri phủ đại nhân làm chủ cho học tử” đầy xôn xao. Những thư sinh này đều là học tử chút công danh, ít nhất cũng là thân phận tú tài, không cần quỳ lạy. Lục Thôi Chi cũng là người khiêm tốn nổi tiếng, phát phát tay ra hiệu mọi người ngồi xuống, ánh mắt chuyển tới bên phía Ninh Nghị thì thấy hắn cũng đang đánh giá mình, sau đó Ninh Nghị cũng chấp tay hành lễ:

- Lục Tri phủ.

Lục Thôi Chi gật gù đầu, mà ở một bên lập tức có người quát lên:

- Làm càn! Người là một kẻ ở rể, thấy Tri phủ đại nhân, sao có thể không quỳ!

- Không sao.

Lục Thôi Chi phát phát tay:

- Mọi người hôm nay đến đây là để tụ hội, đều là khách quý của bản phủ, lúc này mọi người tuy có tranh cãi, nhưng chân tướng không rõ, bản phủ không nên lấy chức quan để đối đãi.

Ông vừa nói hết, Lâu Cận Lâm bên kia liền hí mắt nhìn sang, Lục Thôi Chi cũng đảo mắt qua ông ta, sau đó dừng ở trên mặt Ninh Nghị:

- Nhưng nếu điều tra rõ, nơi này thật sự có người hành hung làm càn, thì phải nhận trách nhiệm. Việc này làm cho nhiều người bị thương như vậy, bản phủ sẽ theo chức trách bắt kẻ đó vào trong nha môn.

Trong lời nói tràn ngập sự sắc bén, ông vừa nói xong, Ninh Nghị cười cười, đám học tử bên kia cũng liên thanh tán thành, có kẻ khẽ động vào vết thương rên rỉ, nghe rằng. Lâu Cận Lâm chấp tay gập đầu, cất cao giọng nói:

- Trong việc này, Lâu mỗ và Tô thị Giang Ninh cũng có giao tình, nếu văn bối hai nhà chỉ là hiểu lầm nhỏ, Lâu mỗ bằng lòng bỏ qua, tiếc rằng việc này lại gây ra náo loạn lớn như thế, liên can đến nhiều người, Lâu mỗ không thể bao che. Tiểu nhi tính cách lỗ mãng, không chịu giáo dục, Lâu mỗ nghĩ rằng việc này nó cũng có sai, đợi đại nhân điều tra rõ, xin đại nhân hãy theo đó mà xử nặng.

- Cha, con không sai...

Lâu Cận Lâm còn chưa nói hết, Lâu Thư Hằng mặt sừng vì đã đứng lên, phản lại, làm xung quanh cũng vang lên những tiếng ồn ào ủng hộ, âm thanh lan truyền ra ngoài, làm những người đứng xem phía sau cũng đều bị cuốn theo vào, không ít người đều nói lời công đạo cho Lâu Thư Hằng, trong lúc nhất thời tình cảm quần chúng trở nên mãnh liệt. Trôi qua thật lâu, những tiếng ồn ào lắng xuống, Lâu Cận Lâm mới trừng mắt Lâu Thư Hằng, quát:

- Nghiệt tử! Ngồi xuống! Nơi này là để con lên tiếng sao.

Sau đó lại quay sang Lục Thôi Chi xin lỗi, rồi mới ngồi xuống bàn trong gần đó.

Lâu Thư Uyển cũng ngồi trong đó, mà người ở rể Lâu gia Tổng Tri Khiêm lúc này cũng đã tới rồi, tìm được thê tử, cùng ngồi với nàng. Hai người chẳng ai nói gì, Tổng Tri Khiêm cũng không chú ý tới thê tử, động tác chỉ hơi nhíu mày sau đó nhắm mắt lại.

Phụ thân thương yêu nhất là nhị ca, trong lòng Lâu Thư Uyển hiểu rõ điều này. Ở trong nhà, phụ thân hết sức nghiêm khắc với đại ca, hay giận giữ với nàng rất nhiều, chỉ có cưng chiều mỗi nhị ca. Lúc này nhìn biểu hiện trên nét mặt của phụ thân, nàng biết, lần này phụ thân thật sự nổi giận. Dù sao trong mắt phụ thân, phụ thân vẫn luôn khinh thường những người ở rể, cũng bởi vì khinh thường, cho nên lại càng tức giận.

Nếu không có như thế, phụ thân không đến mức ngay từ đầu đã biểu hiện sắc bén như thế, đích thân nói chuyện với đối phương, lại ám chỉ hai ba câu với Tri phủ, khơi mào mọi người có tâm phản bác lại. Nàng không hẳn thích Ninh Nghị, nhưng trong lòng quả thật có thương thức, nàng đã gặp được nhiều nam nhân xuất sắc, nhưng lần đầu tiên lại được gặp nam nhân xuất sắc lại phức tạp như này, nhưng đã tới bước này rồi, Ninh Lập Hằng rất khó có đường lui, nàng biết đối phương có quan hệ với Tiền Hi Văn, ngay từ đầu cũng rất kinh ngạc, nhưng trong hai tháng thấy hắn chỉ đi bá phẩm ông ta một lần, như vậy chỉ có thể chứng tỏ là quen biết sơ thôi, phụ thân toàn lực chèn ép, Tiền Hi Văn không thể nào ra mặt vì hắn.

Về phương diện khác, tựa hồ nhị ca thật sự động lòng với Tô Đan Nhi rồi.

Nàng ngồi nghĩ những việc này, mới vừa rồi Tô Văn Định chưa cầm hòm thuốc tới, mà những đại phu kia lại không cấp cho, Tô Đan Nhi liền bảo hắn quay về thuyền để tìm, vừa lúc, những người Tiền Hi Văn, Mục Bá Trường cũng đã đi tới. Lục Thôi Chi đứng dậy nghênh đón, ngồi xuống, ông chờ đợi, chính là chờ Tiền Hi Văn đến.

Sau vài câu chào hỏi, trong lòng Lục Thôi Chi cũng đã có một hướng giải quyết, mới vừa rồi Lâu Cận Lâm hai ba câu ám chỉ, ý nghĩ trong lòng ông càng thêm rõ ràng: Mặc dù Ninh Lập Hằng này có quan hệ với Tiền Hi Văn, nhưng ông ta vẫn muốn định tội hắn.

Điều này rất là khó quyết định đấy, nếu thiên vị Ninh Lập Hằng, hiển nhiên là có nhiều người không chịu, nếu muốn định tội Ninh Lập Hằng, chỉ cần phải thuyết phục một người, chính là Tiền Hi Văn, mà trước tình thế quần chúng kích động trước mắt này, ông có thể mượn điều đó để giải quyết việc này, Tiền Hi Văn cũng sẽ hiểu: Định tội Ninh Lập Hằng, sau đó tìm một lý do có lòng người để cho hắn một con đường sống, như thế thì kết quả ba bên đều tốt đẹp, cũng tốt cho Lâu Cận Lâm cùng với toàn bộ học tử Hằng Châu, cũng tốt cho Tiền Hi Văn, mà với Ninh Lập Hằng cũng tốt.

Dù sao đây cũng là một cách thức xử lý lẽ công bằng nhất. Ninh Lập Hằng kia dù sao cũng thật sự là đánh nhiều người như vậy, đã động chạm khiến nhiều người tức giận.

Không lâu sau, ông bắt đầu hỏi, một lát, trong đại sảnh, mọi người cảm xúc bắt đầu sôi trào lên... Trên mặt hồ gió lớn thổi qua thuyền lớn, quan phủ chủ thuyền, mấy trăm người tụ tập ở trong đại sảnh, ngồi trước nhất là một vài quan viên, danh nhân cùng vài lão giả ngồi với nhau, hỏi đến sự kiện có liên quan đánh nhau vừa rồi.

Trong đám đông, Tống Tri Khiêm ngồi bên cạnh Lâu Thư Uyển, đối với Ninh Lập Hằng cũng có thân phận ở rể như mình, gã thật sự là cảm thấy có chút đồng cảm và thương hại. Tuy rằng... thái độ bình thản của Ninh Lập Hằng lại làm cho Tống Tri Khiêm cảm thấy vô cùng cổ quái, thậm chí còn có chút không thoải mái. Tuy rằng hai người cũng quen biết nhưng lại không có thâm giao gì, ngoại trừ trước đó có một lần Ninh Lập Hằng kia đến nhà báỉ phỏng thì gặp mặt, sau đó thì ngẫu nhiên có một lần gặp nhau chào hỏi, nhưng bất luận thế nào, gã cũng vẫn có cảm giác “một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”.

Nhưng chẳng mấy chốc, gã mới phát hiện giữa gã và Ninh Lập Hằng căn bản không giống nhau.

Liên quan đến chuyện Ninh Lập Hằng đánh người, quá trình ai đánh ai, chỉ cần hỏi vài câu, sau một lát là định ra thân phận ở rể của Ninh Nghị. Nhưng trong mắt Tống Tri Khiêm, Ninh Lập Hằng là người quả thật có chút kỳ quái, hỏi hắn ta thân phận ở rể thì hắn ta thẳng thắn gật đầu thừa nhận, hỏi hắn ta quá trình đánh người, hắn đáp:

- Hai ba mươi người đối diện, ta chỉ có một mình, sau lưng còn có một cô bé, tình huống như vậy, tại hạ cảm thấy, dường như không phải là tại hạ đánh người...

Hắn gọi cô gái kia là cô bé.

Câu trả lời này rất thuyết phục, ngay cả Lục Tri phủ cũng gật đầu, chỉ còn lại chút vấn đề, hắn khai báo sau lưng có thiếu nữ, Lục Thôi Chi nhấn mạnh:

- Nói như vậy người đã chứng thực là bảo vệ Tiểu Thiên cô nương ở phía sau?

Hắn cũng gật đầu, Tống Tri Khiêm cảm giác tên này đúng là kẻ ngu.

Mà Lục Thôi Chi hỏi hắn về cách nhìn trong chuyện này ai đúng ai sai, thì hắn ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Ta cảm thấy thật ra gặp phải tình cảnh này, chẳng có gì đáng nói đúng sai cả.

Trong đại sảnh vang lên những tiếng cười lạnh.

- Về việc này, thật ra là tại hạ lỗ mãng.

Lâu Thư Hằng đứng dậy trả lời như thế.

- Lâu gia ta và Tô gia vốn là có giao tình đã lâu, gia phụ và phụ thân của Đàm Nhi muội tử quen biết nhau từ lâu, Ninh Lập Hằng này là người ở rể, vốn cũng có thể lấy tình nghĩa huynh đệ để đối đãi, ai ngờ đầu hắn thân phận ở rể lại câu kết quyến rũ nha hoàn. Tri phủ đại nhân, nếu chuyện này như thế thì cũng thôi, đệ tử... đệ tử tận mắt nhìn thấy hai người này nắm tay nhau dưới tán cây, lại nhớ trước đó không lâu có gặp Đàm Nhi muội tử, trong lúc nhất thời đệ tử tức giận, bước tới định là chất vấn bọn họ. Đệ tử thừa nhận, là lúc ấy thật sự đã ra tay đánh người, nhưng hắn thân phận ở rể lại lén lút quan hệ với nha hoàn, lại còn không trốn tránh, đã để ta nhìn thấy.

Nói tới đây, mấy người liền đứng lên cũng nói khi thấy như vậy, còn tưởng rằng hai người đó là phu thê...Tống Tri Khiêm nhìn về mặt Tri phủ nghiêm túc hỏi Ninh Nghị, nhưng đáp án đưa ra lại khiến y nghe mà chẳng hiểu.

- Ta với Tiểu Thiên cùng thương nhau, qua một thời gian nữa sẽ nạp nàng làm thiếp đấy.

Vừa nói xong, tất cả đều xôn xao. Lục Thôi Chi nhíu mày, Tiền Hi Văn ngồi bên kia vốn nhắm mắt thờ ơ không thèm để tâm cũng nhíu mày, mọi người thì châu đầu ghé tai bàn tán. Lục Thôi Chi nhìn nhìn Tô Đàm Nhi vẫn đang yên lặng.

- Tô thị, hắn...ở rể nhà ngươi, đối với việc lần này, ngươi thấy thế nào?

- Hồi bẩm đại nhân, việc này là thiếp thân an bài.

Tô Đàn Nhi vốn vẫn ngồi lặng yên ở đó, không nói gì, cũng không biểu hiện gì lúc này mới mở miệng, lại nhìn Ninh Nghị một cái, khẽ nở nụ cười.

- Người ở rể... Người ở rể sao có thể nạp thiếp?

- Luật Đại Vũ không nói là người ở rể không được nạp thiếp mà.

Giọng của nàng nhu hòa, động lòng người, đáp lại. Ánh mắt mọi người cổ quái nhìn về phía đôi phu thê này, Tống Tri Khiêm thì ngồi ở xa, trợn mắt há hốc mồm, mãi sau mới kịp phản ứng.

- Nói dối, cô ta nói dối cho tên đào hoa này đấy...

Nhưng Tô Đàn Nhi đã tiến lên trước, lướt qua người Ninh Nghị, khẽ khom người.

- Đại nhân thấy lạ cũng là có lý, Ninh lang thật sự là ở rể trong nhà thiếp thân, nhưng Tiểu Thiên cũng là do thiếp thân làm chủ gả cho Ninh lang. Thiếp thân vốn là thương gia nữ, trưởng bối trong nhà và trưởng bối Ninh lang gia từng có ước hẹn chỉ phúc vi hôn, đến đời này của thiếp thân, gia phụ chỉ có một mình thiếp thân là nữ nhi, thương nhân chỉ nói lợi ích, thiếp thân từ nhỏ quản lý việc làm ăn trong nhà, Ninh Lang biết tình hình trong nhà của ta, thương ta vất vả, bởi vậy mới đến ở rể...

Tô Đàn Nhi trước đó chỉ mãi miết lau sạch miệng vết thương của Ninh Nghị, nhưng vẫn đều có vẻ trầm mặc, thậm chí có vài phần lạnh lùng, mọi người nhìn thấy tưởng rằng nàng tâm tình phức tạp, đang tức giận, mà dù không bận tâm đại thể, tâm tình cũng sẽ phức tạp. Tận đến lúc này nàng mới mở miệng, tuy rằng cũng có người kịp phản ứng cho rằng nàng nói dối, nhưng Tô Đàn Nhi nhấn mạnh từng câu, hết sức dịu dàng và chân thành, trong lúc nhất thời không ai có thể mở miệng cắt ngang lời nàng được.

- Thiếp thân tuy là xuất thân thương nhân, nhưng từ nhỏ cha mẹ cũng có mời người đến nhà dạy thi văn, đọc nữ thư nữ huấn. Nếu không vì trọng trách gánh vác việc nhà, không thể buông tay, thiếp thân tình nguyện là mình gả cho Ninh Lang, chứ không phải để Ninh Lang đi ở rể. Thiếp thân biết trong chuyện này là thiếp thân ích kỷ, để Ninh Lang hy sinh rất nhiều, đáng tiếc lại khó thay đổi được...

216. Q.3 - Chương 218: Biến Cố (6)

Lời nói này vô cùng có sức thuyết phục, mặc dù là xuất thân thương nhân, nhưng Tô Đàn Nhi trước kia quả thật được dạy dỗ giống như thiên kim tiểu thư, lúc này áo trắng vẩy trắng, trang điểm đơn giản đoan trang, dịu dàng, đứng ở đó, dáng cao gầy tao nhã, trong lúc nói chuyện, khẽ nhìn Ninh Nghị một cái, đôi mắt đỏ lên. Người bên ngoài chỉ sợ cũng đã đoán ra được, hai người từ nhỏ đã có chỉ phúc vi hôn, sau đó Tô Đàn Nhi phải tiếp nhận gia nghiệp, Ninh Lập Hằng lại bằng lòng đi ở rể, loại hy sinh này tuy rằng thấy khá kỳ lạ, nhưng việc này lại thật sự đã xảy ra trước mắt...

- Về phần Tiểu Thiên, cô ấy đã cùng thiếp thân lớn lên từ nhỏ, nói là tỷ muội thân sinh cũng không quá. Ninh Lang tính cách ôn hòa, khiêm nhường, sau khi thành thân với thiếp thân, luôn đối đãi tốt và thân thiện với nha hoàn, hạ nhân trong nhà, việc này mọi người đi cùng thiếp thân đến Hàng Châu đều biết. Lúc trước chúng ta thành thân, thiếp thân đã để Tiểu Thiên đi hầu hạ Ninh Lang, Ninh Lang đối xử với cô ấy như muội muội, nay đã hơn hai năm rồi, chuyện này mọi người trong nhà đều biết.

- Xác thực là như thế, tỷ phu đi vào Tô gia, là Tiểu Thiên hầu hạ huynh ấy.

Tô Văn Định gờ tay, chen vào một câu.

Tô Đàn Nhi một tay đặt trước người, tay kia thì thu lại nhẹ nhàng nắm tay Ninh Nghị, ngẩng đầu lên, hít một hơi sâu, cười.

- Thiếp thân tuy rằng từ nhỏ đọc qua thi văn, nhưng với một đạo thi văn, kỳ thật cũng không hiểu lắm. Ninh Lang là tài tử nổi danh Giang Ninh, thiếp thân từ trước đến nay vô cùng ngưỡng mộ huynh ấy, tuy huynh ấy ở rể, nhưng thiếp thân từ trước tới giờ cũng như khác nữ tử bình thường kính huynh ấy, thương huynh ấy, còn huynh ấy thương yêu thiếp thân, nhường nhịn bao dung thiếp thân, thiếp thân luôn ghi nhớ trong lòng, lòng này, thiên địa chứng giám...

Nàng nói đến đây có chút nhấn mạnh từng chữ, nói thực ra, mọi người thời đại này vốn là bảo thủ, nghe vậy cảm thấy có chút buồn nôn, rất nhiều người đại khái cả đời cũng không nghĩ tới có trường hợp như này, nhưng nữ tử đứng ở đằng kia, từng lời nói vẫn quanh quẩn trong đại sảnh, nói hết sức tự nhiên, thông thả, trong lúc nhất thời, trên thuyền lớn lại yên lặng đến mức cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Không ít nữ tử lúc đầu thì hết sức kinh ngạc, sau đó thì hốc mắt ai nấy đều đỏ lên. Về phần nam nhân, bao gồm Tổng Tri Khiêm đều duy trì vẻ trợn mắt há hốc mồm, trong lòng cũng không biết có tư vị như nào, là hâm mộ ghen tị hay là hận... Lâu Thư Uyển mím môi, một bàn tay nâng cằm lên, quay đầu nhìn gã một cái, một lát sau, lại đỡ đầu quay lại...

Trên thuyền chính, trong đại sảnh, chỉ có giọng nói nhu hòa nhưng kiên quyết của Tô Đàn Nhi quanh quẩn ở đó.

Hai người đứng ở trước đại sảnh, lặng lẽ nắm tay nhau, giống như một đôi bích nhân. Khóe miệng Tô Đàn Nhi cong lên nụ cười, vành mắt khê đỏ, Ninh Nghị nhìn nàng, cũng thản nhiên cười rộ lên.

Tô Đàn Nhi nói xong, trong đại sảnh có chút trầm mặc, đại bộ phận mọi người đắm chìm trong hỗn loạn và cảm động, nhưng sự cảm động này cũng không duy trì được lâu thì bị người khác cắt đứt. Lâu Thư Hằng nửa mặt sưng vù ngồi bên kia bỗng nhiên đứng bật lên:

- Người, người lại vì tên tiểu nhân này... mà làm như vậy?

Lâu Cận Lâm cau mày, cũng chậm rãi mở miệng:

- Tô Bá Dung hiền đệ nhất mạch đơn truyền, Đàn Nhi chất nữ cháu phải tiếp thừa gia nghiệp, chỉ có thể chiều tể ở rể. Ta biết một đêm vợ chồng trăm ân nghĩa, Đàn Nhi chất nữ cháu xưa nay mềm lòng, nhưng việc này lại liên quan đến nhiều người, cháu nói như vậy, hẳn là trong lòng có nỗi khổ tâm, nhưng chức vị đại nhân ở đây, sẽ làm chủ...

Lâu Cận Lâm ngôn ngữ thâm trầm, vừa dứt lời, lũ thư sinh bên cạnh cũng kịp phản ứng, đều mở miệng:

- Nữ nhân này hẳn là nói dối...

- Là vì cứu tên ở rể kia, thật sự không đáng giá...

- Có ai mà tin chứ...

Bọn họ thì nhau nói, nhưng lại không có bao nhiêu người đón ý nói hòa với bọn họ, mà ngược lại, vài tên đệ tử của Tiền gia lúc trước từng đứng lên la hét âm ỉ vài câu trước mặt đám đại nhân, lão giả lại không hề có tỏ thái độ, tình huống trong lúc nhất thời trở nên có chút khó hiểu.

Mặc dù đối với đám người Lâu Thư Hằng, Lâu Cận Lâm, Lục Thôi Chi mà nói, chuyện như vậy, cũng là biến chuyển ngoài dự liệu.

Kỳ thật, cũng không phải là không dự đoán được Tô Đàn Nhi sẽ bỏ xe bảo vệ suất, áp chế tư tình, lấy đại cục làm trọng mà bảo vệ Ninh Lập Hằng. Bởi vì cả câu chuyện này thật ra hết sức đơn giản, người ở rể cùng nhà hoàn thông đồng, mọi người lòng đầy căm phẫn, giận mà ra tay. Ở trong thời đại này, có liên quan đến việc phong hóa, cho dù có nói lý đem hai người ngâm lồng heo, hay thật sự có xảy ra án mạng, chỉ cần việc đã xảy ra, thì quan phủ cũng sẽ không quản đến.

Trên thực tế, mặc dù là thân phận phu thê, trước mặt mọi người, thường thường nắm tay nhau cũng là chuyện không hợp pháp, đương nhiên, điều này cũng không phải là quá nghiêm khắc, giữa hai vợ chồng đụng chạm tay chân khi ra ngoài luôn khó tránh khỏi, chỉ cần không phải là cổ giả thông thái rởm thì cũng sẽ không để ý đối với sự thân mật của phu thê trẻ tuổi trên đường nhiều lắm.

Nhưng đặt ở trên người Ninh Nghị, cùng nắm tay Tiểu Thiên, thật ra đã có tội danh quyến rũ câu kết rồi. Lục Thôi Chi vốn chỉ hồi linh tinh vài câu không ngờ Ninh Nghị sẽ đáp lại như vậy, dưới tình huống đó, duy nhất khả năng phá được cục diện, chính là thái độ của Tô Đàn Nhi ngồi bên cạnh.

Ninh Nghị dù sao cũng là người đến ở rể Tô gia, nếu nàng nói để Tiểu Thiên cho Ninh Nghị thị tẩm, thì nàng hiểu rõ, điều này cố nhiên là một lỗ hổng phá cục diện này, ngay cả người bình thường sẽ không thể

nào tin được. Mà trong mắt người Lâu gia, mặc dù Tô Đàn Nhi biểu hiện thái độ như vậy, hẳn trong lòng không hề dễ chịu, chắc là nàng bầm bụng nói dối để bảo vệ phu quân mà thôi, xem ra đúng là vì hai chữ “Tình lý” rồi.

Thời đại này thẩm án vốn cũng không nghiêm khắc đời sau, dưới nhiều tình huống, thường thường tình lý lớn hơn pháp lý. Có câu chuyện, Bành Vũ đỡ bà cố nội dậy, bà cố nội lại chỉ trích Bành Vũ đẩy bà ngã, quan tòa chiếu theo lẽ thường, nếu không phải người đẩy ngã thì sao lại đi đỡ bà dậy, liền phán người có tội. Loại phương thức suy luận “đương nhiên” này ở thời phong kiến cũng không phải là hiếm lạ. Đương nhiên, điều đáng nói là, thời phong kiến trong hoàn cảnh loại lô gic “nếu người không đẩy ngã người ta thì sao lại đi đỡ người ta dậy” này cũng không phải “Đương nhiên”, ngược lại, loại “cách thức suy luận mở rộng sâu xa đáng giá” này chỉ thuộc ngoài đề nói rồi, mọi người chưa từng được thấy.

Đối với Lục Thôi Chi mà nói, chỉ cần người ở rể thật sự có tư tình với nha hoàn, dù là Tô Đàn Nhi đứng ra làm chứng thì cũng vậy, ông chỉ cần thở dài, nói: “Ta biết người mềm lòng.” Hơn nữa với mọi người, lời làm chứng này của nàng không đủ làm ọi người tin tưởng. Như vậy mặc dù Ninh Nghị và nha hoàn bị miễn tội chết, nhưng tội mang vạ cũng khó tha, mà dưới sự kích động của quần chúng, Tiền Hi Văn hẳn cũng sẽ lựa chọn thỏa hiệp, ông thì bảo vệ một mạng của Ninh Nghị, vậy là sẽ vừa lòng tất cả mọi người. Nhưng lúc cha con Lâu gia mở miệng nói, thì ông lại nhạy cảm phát hiện không thể nào xử lý theo cách này được rồi.

Một người trước sau vẫn trầm mặc như Tô Đàn Nhi lại biểu đạt như thế thật khiến mọi người có chút bất ngờ.

Đồng cảm cũng được, bực bội cũng thế, thời đại này, giữa tài tử giai nhân dùng thi văn để tỏ tình, khúc từ uẩn ý, kín đáo qua lại, vẫn thường được lưu truyền thành giai thoại. Với mọi người, thông thường là những chuyện riêng tư, cho dù là một đôi bích nhân trong mắt mọi người được công nhận, cùng lắm là mỉm cười mắt liếc đưa tình, nhưng rơi vào trong mắt người khác thì lại có cảm giác “thần tiên quyến lữ”. Mọi người chưa từng thấy một tiểu thư khuê các trước mặt công chúng thiên hạ nói lên tình cảm của mình với phu quân như vậy. Mà vào giờ khắc trước mắt này, phu quân kia còn là một người ở rể. Nhưng Tô Đàn Nhi khi nói lại không có chút nào gượng ép, cho dù sẽ có những người nói “không biết xấu hổ”, nhưng trong lòng cũng đã có chút tin tưởng rồi.

Một người nhìn bề ngoài gần như là vốn đã kém cỏi hơn so với người khác, thậm chí còn có nhược điểm để bị nắm được nhưng khi tiến vào cục diện năng lực lại hơn gấp bội, dễ như bốn phá vỡ hoàn toàn cục diện đó, đây giống như là kỹ xảo đánh trên một bàn cờ.

Ngay cả Ninh Nghị chỉ sợ cũng có chút bất ngờ. Hẳn vốn cũng có thể ứng đối vài câu, nhưng lúc này cũng không nói được lời nào, chỉ lẳng lặng nắm bàn tay mềm mại của thê tử. Sau khi cha con Lâu gia nói xong, Tô Đàn Nhi quay sang nhìn bọn họ, vẫn là nụ cười lãnh đạm bình thản như cũ, lại mở miệng, lúc này chuyển gọi Ninh Lang thành phu quân.

- Tình cảm giữa phu quân và Tiểu Thiên, người ngoài không biết cũng khó trách được. Mới vừa rồi phu quân kể lại chuyện này, thiếp thân liền hiểu ngay, huynh trưởng Lâu gia hẳn là quá mức kích động, không kịp suy nghĩ nên mới đánh người, huynh ấy là có lòng tốt, mà mọi người lại lòng đầy căm phẫn, không cho người khác có cơ hội giải thích, phu quân cũng động thủ, thiếp thân cũng không biết việc này nên trách ai mới đúng đây...

Tô Đàn Nhi dừng một chút:

- Nhưng với thiếp thân, khi thấy rõ hành động của Ninh Lang, lại vô cùng cảm động. Trong mắt người khác, Tiểu Thiên chỉ là một nha hoàn, nhưng với thiếp thân mà nói, lại giống như tỷ muội ruột thịt, lúc ấy phu quân chỉ có một mình, nhưng lại có thể xả thân che chở cô ấy, mà dù bị nhiều người vây đánh, cô ấy cũng chưa từng lui bước. Điều này làm thiếp thân cảm thấy, gã Tiểu Thiên cho phu quân lại càng là quyết định chính xác. Nếu thiếp thân là Tiểu Thiên, ngoài huynh ấy ra còn có thể gả cho ai được chứ?

Tô Đàn Nhi nhìn Tiểu Thiên, Tiểu Thiên vốn then thùng, thấy tiểu thư nhìn sang, cũng đỏ mặt gật đầu. Tô Đàn Nhi bật cười, sau đó ngắt đầu, mắt đỏ lên nhớ lại hồi ức.

- Năm ngoái ở Giang Ninh, Tô gia gặp đại nạn, gia phụ gặp chuyện, thiếp thân nằm trên giường không dậy nổi, lúc ấy việc làm ăn trong nhà cũng xuống dốc không phanh, trần đầy nguy cơ. Lúc ấy chính là phu quân

ra tay, chống đỡ được toàn bộ. Có lẽ sẽ không mấy ai tin, mấy tháng sau, huynh ấy giải quyết xong việc nhà, không cần giải thích một câu nào, lại tiếp tục quay lại thư viện dạy học. Huynh ấy chỉ lúc nào trong nhà có việc thì mới ra mặt gánh vác, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng thế. Có một số người, nghĩ phu quân ở rể là có mưu đồ gì đó, có biết rằng tài học của phu quân còn cao hơn người bên ngoài gấp trăm ngàn lần. Huynh ấy ở Giang Ninh, viết Thủy Diệu Ca Đầu, Thanh Ngọc Án, thiếp thân đến Hàng Châu, lúc nào cũng nghe người khác truyền xướng...

Tiếng xì xào nổi lên, nếu là trước đây nói những lời này, chỉ sợ làm ọi người có ấn tượng rằng tài tử Giang Ninh cậy tài khinh người, nhưng lúc này nói lên, tuy rằng sớm hay muộn cũng sẽ bị người ta bàn tán, nhưng ý nghĩa đã hoàn toàn khác biệt rồi. Lâu Thư Hằng nói Ninh Nghị là tiểu nhân, Lâu Cận Lâm nói nàng dụng tâm lương khổ, đều là ám chỉ với mọi người ở đây rằng Ninh Nghị chẳng qua chỉ là một người đi ở rể, không có người nào sẽ thật sự nói tốt ột kẻ ở rể. Nhưng tới lúc này, Tô Đàn Nhi đã bày tỏ toàn bộ, lại đủ để thổi tan những ác cảm của mọi người đối với người ở rể là hần.

- Việc này, thiếp thân cũng biết, xử trí như thế nào cũng là khiến cho các vị đại nhân khó xử. Thiếp thân thân là nữ tử, đại sự không hiểu nhiều, nhưng những lời thiếp thân nói, tuyệt đối không nói dối. Phu quân bị người người chỉ trích, thiếp thân nguyện cùng tiến cùng lui với phu quân, xin các vị đại nhân minh giám.

Nàng nói xong lời này, quỳ gối xuống, Ninh Nghị nhướng mày, vươn tay đỡ lấy cánh tay nàng. Tô Đàn Nhi chỉ quỳ được một nửa thì bị hần giữ chặt lại, nàng nghiêng mặt khẽ nhìn hần, sau đó vẫn cúi đầu quỳ xuống. Làn váy tán trên mặt đất như màu của đoá sen trắng. Lúc này Ninh Nghị đã thu lại nụ cười, quay sang nhìn Lâu Cận Lâm, sau đó cũng hất trường bào, quỳ xuống bên cạnh Tô Đàn Nhi. Hần tuyệt đối không thích việc quỳ lạy, nhưng là vì thê tử, hần cũng không để tâm gì khác nữa.

Từ lúc bắt đầu giằng co, sau đó là song phương giao phong, ám chiêu xuất hiện nhiều lần, Tô Đàn Nhi lại ra mặt gần như đánh tan những nghi ngờ, tới lúc này lại quỳ xuống, bản thân nàng là nữ tử xuất thân thời đại này, quỳ trước mặt một đám đại nhân, đều là điều phải làm theo đúng lẽ thường. Nếu ngay cả Ninh Nghị cũng không hiểu được ý nghĩa hiệu quả trong đó, thì cũng sẽ không làm được một bước này mà thôi.

Ninh Nghị vừa quỳ xuống, Tiền Hi Văn ngồi ở bàn giữa vẫn duy trì trầm mặc, thỉnh thoảng mở mắt chột khẽ nâng gậy, chống chiếc gậy lên, “bịch” một tiếng vang nhỏ trên mặt đất, khẽ cảm thán:

- Phu thê tình thâm, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bên phía Lâu Cận Lâm còn đang muốn nói, lại bị tiếng thở dài bên này cắt đứt. Lâu Thư Hằng ngồi ở đằng kia, trên trán gân xanh nổi lên sùng sục, miệng lẩm bẩm:

- Tiện nhân, tiện nhân...

Lục Thôi Chi gần như không còn do dự chút nào nữa:

- Hai vị xin đứng lên...

Ông còn muốn đích thân tự tay nâng hai người dậy, chỉ là còn chưa nói xong, Ninh Nghị kéo Tô Đàn Nhi, Tô Đàn Nhi liếc hần một cái, cảm thấy phu quân nhà mình có chút nóng lòng, còn mình thì muốn quỳ thêm lát nữa, hiệu quả mới tốt. Nhưng nếu Ninh Nghị đã quyết định, nàng cũng đành phải theo, khẽ đỡ hai đầu gối:

- Tạ ơn Phủ tôn đại nhân...

Bên kia, Mục Bá Trường khẽ vỗ bàn, cau mày nói:

- Thì ra là chuyện như thế, một đám chẳng ra gì, đã không hiểu rõ việc thì thôi, thật là uống độc sách thánh hiền.

Trong mấy lão nhân, Mục Bá Trường tính nóng nhất, có học vấn, rất nghiêm khắc, lúc này nghe ông lầu bầu, trong đám học tử có người còn muốn kháng nghị cũng không dám lên tiếng nữa.

Nếu là huống bình thường, sân nhà Hàng Châu, dù đám học tử này đuối lý, cũng khó có khả năng xuất hiện kết quả như vậy. Nhưng thứ nhất, thái độ của Tiền Hi Văn thật sự hết sức quan trọng, thứ hai thì chủ yếu là lời nói của Tô Đàn Nhi có sức thuyết phục quá lớn, dù là Tiền Hi Văn, ở phương diện khác mà nói, lúc này chỉ sợ đều phải cảm thán hần có được người bạn đời trợ giúp thật lớn. Ông vốn còn đang suy nghĩ xem

rốt cuộc phải tốn bao nhiêu sức lực nữa mới có thể cứu vãn chuyện này đến mức thấp nhất, ai ngờ kết quả là, lại chỉ tốn một câu đơn giản. Thời cơ mới vừa rồi kia, gần như là bị phu thê Ninh Nghị hoàn toàn xây nên ngay trước mặt ông, mà đặc sắc này, ông không biểu lộ thái độ thì không được rồi.

Việc này lúc bắt đầu đã là ngoài ý muốn, hôm nay ông đến, vốn là muốn xem người ở rể được Tần Tự Nguyên yêu cầu mình chiếu cố là như thế nào, đôi phu thê Ninh Nghị này rốt cuộc là như thế nào, nhưng tình huống trước mắt chính là ông một mặt đã bị tình cảm của đôi phu thê này làm cảm động, một mặt híp mắt, ở xa đánh giá hai người, mà ở bên cạnh, Lục Thôi Chi hơi trầm mặc một chút rồi vội vàng bắt đầu giảng hòa.

Lâu Cận Lâm ngồi ở đằng kia, sau khi liếc nhìn Ninh Nghị, vẫn trầm mặc...

217. Q.3 - Chương 219: Biến Cố (8)

Choang một tiếng, chén trà bị ném xuống đất, mảnh sứ bị bắn ra tung tóe.

- A, đánh chim nhận, không thể ngờ còn bị bắt cả chim sẻ...

Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề, có vài tiếng ồn ào của mọi người từ xa vọng tới, Lâu Cận Lâm ngồi ở ghế trên, nhìn bàn tay vừa ném chén trà xuống đất, cười cười.

Một gian phòng bên cạnh, Lâu Thư Hằng đang dựa vào ghế trúc, đại phu Lâu gia đang trị thương cho gã, lúc này cửa phòng đóng chặt, trong phòng có phu thê Lâu Thư Uyển và Tổng Tri Khiêm, còn mấy thân bằng hậu bối của Lâu gia lúc này đang đợi ở bên ngoài, bọn họ rõ ràng là có thể nghe được tiếng chén trà bị ném xuống vỡ, nhưng Lâu Cận Lâm không hề để ý.

Mới vừa rồi giữa đại sảnh, sau khi Tô Đàm Nhi thổ lộ tình cảm mãnh liệt như vậy, bên Lâu gia phản bác, trong lúc nhất thời cũng không tạo nên tác dụng gì. Đối lập với sự nghiêm túc ban đầu, trong lòng mọi người đều thấy rõ toàn bộ tình thế có vẻ như là gờ cao thả khê, trong nháy mắt lại chuyển hướng về một bên khác. Lúc Tiền Hi Văn, Mục Bá Trường tỏ thái độ, Lục Thôi Chi vốn có huynh hướng trợ giúp Lâu gia để định tội Ninh Lập Hằng cũng đã không còn do dự nữa, ngay sau đó đã đưa ra quyết định.

Lâu Thư Hằng ra tay vốn là chính đáng, nhưng khó tránh khỏi lỗ mãng, đám học tử liên can vì thế lòng đầy cảm phẫn, có chính nghĩa cũng có thể ngại khen, nhưng cũng là quá mức xung động, mà phía Ninh Nghị, tuy rằng tình cảm rất đáng khâm phục, nhưng trước mắt người khác mà nắm tay nắm chân, cũng là cần rõ, huống hồ ra tay đánh người khác quá nặng...

Khi Lục Thôi Chi nói những lời này, những lời còn lại có miêu tả thêm cũng chỉ là tô vẽ mà thôi. Sau đó Ninh Nghị chủ động chấp tay xin lỗi, những người chịu đòn bên kia có hai gã là học tử của Mục Bá Trường, Mục Bá Trường giận giữ, bọn họ vội vàng đứng lên nói vài lời khiêm nhường. Một quần thể, một khi xuất hiện vết nứt, những người còn lại dù lòng phẫn nộ, nhưng cũng không còn cách nào, tiếp theo, Tô Đàm Nhi liền giả mù sa mưa nói sẽ bồi thường tiền thuốc men ọi người, tất cả sẽ do Tô gia gánh chịu, vân vân...

Lục Thôi Chi dự kiến ban đầu là các đánh năm mươi đại bản, nhưng tiếp theo đã không còn khả năng định tội bất luận kẻ nào nữa rồi, nếu như không thể định tội, vậy thì tiếp tục tụ hội thi thơ như cũ. Tuy rằng đã xảy ra một số việc, nhiều người bị thương như thế, nhưng Lục Thôi Chi đã phái đại phu cấp thuốc ọi người, còn đại phu bên Lâu Cận Lâm nói Lâu Thư Hằng bị thương không nhẹ cần về phòng nghỉ ngơi, sau khi về phòng thì cơn tức giận vẫn còn uất nghẹn lập tức bạo phát ra.

Lúc này, ai đúng ai sai với ông không quan trọng nữa, Tô gia chỉ là người ngoài đến, nhưng vừa rồi, đã giảng cho ông một đòn trầm trọng, thậm chí ngay cả Tiền Hi Văn, Mục Bá Trường đều đối địch với ông, việc này, ông không thể nào đơn giản mà bỏ qua được.

Lâu Thư Hằng còn ở bên kia thì thào “tiện nhân”, thanh âm không lớn, nhưng trong phòng nghe được rất rõ ràng. Lâu Cận Lâm liếc nhìn con trai, rồi chuyển sang nhìn con gái:

- Sự việc hôm nay, Lâu gia ta không thể dễ dãi nữa, Thư Uyển, mặc kệ con tìm cách gì, sau này không được qua lại với Tô Đàn Nhi nữa. Ta muốn hỏi con, lúc trước ở dưới thuyền ẩu đả, con có mặt ở hiện trường phải không?

- Vâng.

Lâu Thư Uyển gật đầu, trong lòng nàng cho rằng phụ thân đang muốn trách nàng lúc đó đứng ra điều đình, nhưng Lâu Cận Lâm lại không hỏi điều này.

- Lúc đó mọi người đánh nhau, nói Ninh Lập Hằng và nha hoàn có tư tình, lúc con ra mặt, Tô Đàn Nhi cũng có mặt, đúng không?

- Vâng.

- Lúc đó cô ta không hề nói gì?

- Vâng...

Lần thứ ba gật đầu, Lâu Thư Uyển có chút nghi hoặc nhìn phụ thân.

Lâu Cận Lâm dựa người vào ghế, nghiêng đầu nhìn Lâu Thư Hằng.

- Nữ nhân này lúc đó biết rõ ràng nguyên do ẩu đả, nhưng từ lúc cô ta xuất hiện, đến lúc lên thuyền, trong toàn bộ quá trình, hầu như lại chưa từng nói câu gì cả. Các con cho rằng trong lòng cô ta có thất vọng, ngay cả ta đều cho là như vậy. Nhưng nếu cô ta có lòng, vậy thì trước khi lên thuyền, cô ta cũng đã có thể nói gì người biết quan hệ giữa nha hoàn và Ninh Nghị rồi, các con nghĩ vì sao cô ta lại không nói?

Lâu Thư Hằng nháy nháy mắt, ngẫm nghĩ một chút mới phản ứng, nói:

- Cô ta...thật ra là giả vờ, đúng không? Cô ta căn bản không muốn gả nha hoàn đó cho Ninh Nghị, cho nên lúc cô ta có mặt mới không hề nói câu nào, mãi cho đến khi lên thuyền, cô ta mới nghĩ thông suốt chỉ có như vậy mới cứu được phu quân?

Lâu Cận Lâm nắm tay lại thật chặt, nghiêng đầu nhìn con trai, nện mạnh nắm đấm lên bàn trà, một lát sau, mới khẽ buông nắm tay ra, gằn từng chữ nói:

- Rốt cuộc con đang nghĩ gì vậy, Lâu Thư Hằng?

Cổ găng hít thở, Lâu Cận Lâm gằn khế:

- Con bị nữ nhân đó mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi à? Từ lúc nào?

- Từ...từ lúc...không...không có ạ...

- Hừ, nữ nhân này ngay từ đầu đã hiểu rõ rồi, sự việc này không thể giải quyết ngay được, nếu cô ta ra mặt nói nha hoàn là tiểu thiếp gả cho Ninh Lập Hằng, đợi khi lên thuyền, mọi người nhất định không tin. Cô ta ngay từ đầu đều chờ để sau này mới nói. Hải, trước đây Thư Uyển nói đến chuyện tặng một hộp tằm, nhưng kết quả là, ta còn đánh giá cô ta quá thấp. Từ việc tính toán mưu cơ, huynh muội các con so với cô ta là vẫn còn kém đấy. Thư Uyển, cha không cho con tiếp xúc với cô ta nữa, lý do là tránh cho con khỏi bị cô ta lợi dụng mà không biết!

Phụ thân nói nghiêm khắc, Lâu Thư Uyển cũng chỉ biết cúi đầu trầm mặc, nhưng một lát sau, Lâu Cận Lâm lại cười cười:

- Cũng tốt, nghe nói nam nhi Tô gia đều vô dụng, nhưng lại có một nữ tử lợi hại như vậy..

- Nhưng phụ thân, hiện tại Tiền Hi Văn và Mục Bá Trường đều đứng về phía bọn họ, Tiền Hi Văn còn đích thân phát thiệp mời, quan hệ của bọn họ...

- Không sao.

Lâu Cận Lâm phất tay.

- Lần này là không có chuẩn bị, sự việc bất ngờ. Tiền Hi Văn có thể không đứng về phía Lâu gia ta, lúc đó ông ta chẳng qua cũng là một kẻ biết thời thế tặng một nhân tình mà thôi. Một khi Lâu gia ta thái độ kiên

quyết, lúc ông ta hiểu rõ, có thể đứng về phía Ninh Lập Hằng được sao? Ngày hôm nay không nói chuyện này nữa, các con đi ra ngoài trước đi, cha cũng lập tức đi ra ngay...

Ông lại nhìn con rể đầy ẩn ý, Lâu Thư Uyển và Tổng Tri Khiêm cùng ra ngoài, lúc đi ra sắc mặt Lâu Thư Uyển bình thản, nhưng không biết trong lòng đang nghĩ gì, Tổng Tri Khiêm cũng có tâm trạng, cúi đầu trầm tư suy nghĩ, trên thực tế đang suy nghĩ những lời ban nãy mà Tô Đàn Nhi nói, y chưa bao giờ nghĩ trên đời này lại có một đôi phu thê mà người ở rể lại có tình cảm mãnh liệt như vậy.

Đi vào phòng khách, rất nhiều người đều đã ngồi theo trình tự sắp xếp, trước phòng khách, người đã đồng đủ rồi, đang trò chuyện với nhau. Chuyện phát sinh lúc trước, nếu như theo khu vực để tính toán, người Hàng Châu chiếm ưu thế, khó tránh khỏi có người không cam lòng, nhưng Thang Tu Huyền lúc này đang nói với người khác:

- Nam nhi tấm lòng phải rộng mở, có sai nên sửa, lần này mọi người tuy bị thương, nhưng xác thực là cũng có chút lỗ mãng, gặp việc chưa rõ mà đã gây hiềm khích. Nam nhi Hàng Châu ta có khí độ của nam nhi Hàng Châu, không nên để ở trong lòng.

Đủ loại cách nói, cũng có những lão nhân đứng ra, tình huống cũng rất nhanh được hóa giải. Thậm chí có người còn bước ra, hướng về Ninh Nghị, nói:

- Việc này xác thực là ta lỗ mãng, nay xin lỗi Ninh huynh, mong Ninh huynh đừng để trong lòng.

Ninh Nghị hoàn lễ nói:

- Việc này cũng là ta ra tay quá nặng, huynh đài có lỗi gì đâu.

- A, mặc dù ta bị thương, nhưng ta gieo gió gặt bão, cũng không đối gặt Ninh huynh, mới vừa rồi ta đánh hai quyền trúng Ninh huynh, là Ninh huynh cũng bị tai bay vạ gió, việc này dù gì cũng là ta sai.

Người nọ nói như thế, hai bên cũng mỉm cười xóa tan hiềm khích, hòa thuận vui vẻ.

Thật ra dám làm như vậy, hơn phân nửa là do sợ hãi uy thế Lâu gia, có bối cảnh vững chắc, tỏ thái độ như vậy, chắc chắn có thể thu lại được một phần danh dự, sau đó cũng có người nói một chút về tình cảm của phu thê Ninh Nghị, nói một chút về thi tài danh dự của Ninh Nghị. Lúc này trên tay Ninh Nghị cũng đã được băng bó xong, thì nghe đằng trước Tiền Hi Văn cười cười nói nói:

- ...Thành thật mà nói, lão phu tuy rằng đọc nhiều thi thư, từng gặp rất nhiều người, nhưng không thể không nói, đối với việc nam tử ở rể, chung quy cũng quá bạc bẽo. Nay duy nhất chỉ có Ninh Lập Hằng là khác biệt, Lập Hằng, thê tử như vậy, khó mà có được, người phải biết quý trọng đấy.

Ninh Nghị gật đầu đáp vâng, còn Tô Đàn Nhi chỉ cười cười thì lễ, cảm tạ lời tán thưởng của lão giả.

- Thật ra, có thể được thành thân với Ninh Lang, là Đàn Nhi may mắn mới đúng.

Tiền Hi Văn cười gật đầu:

- Hai người các ngươi tình thâm, sẽ trở thành câu chuyện của người ngoài, đây cũng là may mắn, cho nên phải biết quý trọng. Chỉ là việc này cũng thật sự khiến có người than thở, Lập Hằng, việc nam tử ở rể, dù gì thì ánh mắt thế tục có hạn, với danh tiếng của ngươi, khó tránh khỏi bị người khác thấy mà hiểu lầm, lão phu cho rằng, các ngươi đã có tình thâm như vậy, mà ở rể còn cưới vợ, ngược lại không quan trọng nữa, ta thấy đã không ngại rồi, phu thê hai người các ngươi không ngại nhân cơ hội này sửa hôn thư, việc này mặc dù không có nhiều tiền lệ lắm, nhưng lão phu thấy vẫn có thể đấy. Nay có Lục tri phủ, có lão phu, Mục lão, Thang lão ở đây, lão phu nguyện làm bà mối, sửa quan hệ các ngươi thành nam cưới nữ gả. Nhà gái, tạm thời bỏ hôn thư, sau đó “tam mối lục chứng”, cũng là một hình thức. Tin rằng sau này hôn sự của hai người sẽ được người người ca ngợi truyền bá, sau đó, cũng có thể khó tránh khỏi nhiều phiền phức, nhưng Lập Hằng có tài học, có hoài bão, là người làm đại sự, vậy thì, sẽ không còn trở ngại nữa...

Ông vừa nói xong, chung quanh đều yên tĩnh, người ngoài đang nhìn phản ứng của đôi phu thê. Thật ra nếu Tần Tự Nguyên ở đây, nhất định sẽ ca ngợi Tiền Hi Văn có thủ đoạn, có quyết đoán.

Đối với Tần Tự Nguyên mà nói, biết Ninh Nghị có tài học nhưng lại mang thân phận ở rể, cho tới bây giờ vẫn là tâm bệnh của lão. Lão đích thân viết thư tay cho Tiền Hi Văn, nói rõ thân phận ở rể của Ninh Nghị,

thật ra cũng là muốn thông qua Tiền Hi Văn tạo một ít áp lực cho Ninh Nghị, đương nhiên, Tần Tự Nguyên cũng không cho rằng Tiền Hi Văn có thể thay đổi một người tính cách ngoan cố như Ninh Nghị, đây cũng là tâm tư của lão, mà Tiền Hi Văn lần này mời Ninh Nghị tới, mục đích cũng là vì biết thân phận ở rể của hắn rốt cuộc là như nào, tới lúc này, thuận thế liền sửa thân phận cho họ, cũng không hổ là bằng hữu tốt của Tần Tự Nguyên.

Nhưng sự yên tĩnh một chút ở chung quanh cũng nhanh chóng bị phá vỡ, bởi vì ngay khi Tiền Hi Văn nói xong, Tô Đàm Nhi đã cúi đầu khom người:

- Như vậy thì, thiếp thân tạ ơn chư vị đại nhân, nguyện nghe Tiền lão và chư vị làm chủ.

Tiền Hi Văn cười ha hả, mọi người cũng bật cười ha hả, phu thê Lâu Thư Uyển đứng sau mọi người nhìn tình hình phát triển như này, thấy Ninh Nghị cũng cười, quay sang nhìn thê tử, lúc này Tô Đàm Nhi đang cúi đầu, không nhìn thấy rõ biểu hiện trên mặt nàng, nhưng vẫn thoáng mơ hồ thấy được nụ cười nửa bên má được lộn tóc phủ lên.

- Tạ ơn Tiền lão.

Ninh Nghị chấp tay, tất cả mọi người đều đang nghe hắn nói, cho rằng việc này thành công rồi, nào ngờ, lại nghe Ninh Nghị thở dài:

- Nhưng mà, năm xưa Ninh gia sa sút, nhà chỉ có bốn bức tường, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, chỉ có Tô gia ra tay giúp đỡ, Lập Hằng...bởi vậy mà quyết định ở rể. Tại hạ không để tâm tới thân phận ở rể, Tô gia nay cũng không bởi vậy mà khinh mạn ta, nếu tùy tiện sửa đổi, nếu như có nhiều người không hiểu nguyên do mà kiếm chuyện, theo tại hạ thấy, việc này vẫn tạ ơn Tiền lão, nhưng vẫn cứ nên duy trì nguyên trạng thì hơn.

Tiền Hi Văn nhú mày, ánh mắt nghiêm trang nhìn Ninh Nghị. Ninh Nghị cũng chỉ chấp tay mỉm cười. Thật ra việc này nói đơn giản thì cũng đơn giản, nói phức tạp thì sẽ phức tạp, có bậc quan viên như Tri phủ Hàng Châu, có bậc đại nho như Tiền Hi Văn, bọn họ muốn làm mai mối, muốn làm chứng hôn sự, muốn sự việc trở thành hợp tình hợp lý chỉ là chuyện đơn giản. Nhưng tình đời lẽ pháp, cũng có quy định quy chế, nếu hai người sửa thân phận, sửa hôn thư, lại “tam môi lục chứng”, nhưng như vậy toàn lộ lệ cũ thì sẽ phải sửa lại theo.

Tại Hàng Châu, có lẽ sẽ không có ai nói ra vào, hoặc là bị những người Tiền Hi Văn áp chế, nhưng trên lễ pháp, chung quy việc người ở rể tách ra tự lập môn hộ, bản chất sẽ giống như Tô Đàm Nhi hai lần cưới xin.

Dù rằng hôn nhân đều như nhau, nhưng trở lại Giang Ninh, Tô gia sẽ nhìn nhận ra sao, người ngoài sẽ nghị luận Tô Đàm Nhi thế nào, khó tránh khỏi sẽ có xì xào, chỉ trích. Thật ra, toàn bộ sự việc này nếu thực hiện, người được lợi chỉ là hắn, mà gánh chịu hết thảy thất bại và trả giá đều là Tô Đàm Nhi, đây mới là điều then chốt.

Những lợi ích này, trong mắt hắn chẳng là gì, mà cái giá phải trả này, hắn biết với tính cách của Tô Đàm Nhi sẽ gánh chịu hết thảy không oán trách. Nhưng dù vậy, bất luận nàng thích mình cỡ nào, bất luận nàng cười nhiều bao nhiêu, thì đối với lễ giáo phong kiến, sự chỉ trích của người ngoài, trong thâm tâm nàng sẽ vẫn không thoải mái,

Thật ra, trong lòng hắn cũng có tự trọng vào cao ngạo, với thân phận ở rể, có rất nhiều việc đều không thể tiện làm, nhưng dù gì hiện tại việc hắn muốn làm cũng không nhiều, hơn nữa với tính tự trọng và cao ngạo của hắn mà nói, cho dù đi làm người ở rể, muốn làm chuyện gì, cũng không phải là khó, hắn căn bản là không quan tâm, thậm chí vì thế mà tự phụ. Nếu chuyện này mà khiến người trong nhà trong không vui, vậy thì không cần làm, căn bản cũng không phải là chuyện quan trọng.

Tiền Hi Văn nhìn một lúc, lại phá lên cười, lời nói ôn hòa:

- Ha hả, Lập Hằng ghi nhớ ân tình, việc này đáng tán thưởng. Chẳng qua, người có thân phận ở rể, muốn làm việc chung quy cũng có động tay động chân, nam nhi chí thẳng trời cao, Lập Hằng có tài học, có thể nói là văn võ song toàn, chẳng lẽ không muốn đầu nghề báo quốc? Huống hồ, thân phận ở rể, khó có thể kế tục hương hỏa Ninh thị..Đối với việc này, lão phu tin tưởng, Đàm Nhi cũng hiểu rõ.

Trong lời nói đầy sắc bén, Ninh Nghị vẫn cười trả lời như cũ:

- Thật ra, ta và Đàn Nhi sớm đã thương lượng, tương lai sinh con, đứa thứ nhất kế thừa gia nghiệp Tô thị, còn việc kế thừa hương hỏa Ninh gia, việc này cũng không khó...

Hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng là vẫn cự tuyệt. Tô Đàn Nhi thấy hắn cự tuyệt thì đã rơi lệ rồi, nhưng cũng biết còn nói như vậy nữa sẽ đắc tội với mọi người, bèn kéo ống tay áo Ninh Nghị, cười nói;

- Thật ra...thật ra...huynh ấy là quá bận tâm tới thiếp thân...vâng, chẳng qua là Ninh lang đã quyết định không lâu nữa sẽ lên kinh rồi. Việc này huynh ấy đã hứa với Tần gia gia rồi. Tính cách của huynh ấy quá cố chấp, bướng bỉnh, thiếp thân...thiếp thân từ nay về sau sẽ tiếp tục khuyên bảo huynh ấy, Tiền gia gia, người, người đừng trách huynh ấy, còn có Lục đại nhân, Mục gia gia...

Nàng trước nay đều vẫn cứng cỏi tự mình cố gắng, lúc này vì phu quân mà làm loạn hình tượng nữ tử, Tiền Hi Văn không hỏi bất cười khà khà, không hề tức giận, chỉ cảm thấy Ninh Nghị và thê tử của hắn thật là quá bướng bỉnh, giữa hai người lại có chân tình, ông phát tay nói:

- Được rồi được rồi, người cũng sắp phải lên kinh rồi, việc này thôi thì giao cho Tần tướng xử lý đi, lão phu không muốn để người ghét nữa....

Trong những người ở đây, chỉ có Lục Thôi Chi là biết Ninh Nghị có chút quan hệ với Tần Tự Nguyên, còn những người khác khi nghe Tô Đàn Nhi nói Ninh Nghị hẹn cái gì với Tần gia gia lên kinh, còn đang nghi hoặc Tần gia gia là gia, vừa nghe Tiền Hi Văn nói vậy, tất cả đều chấn động kinh hãi, không thể tin Ninh nghị còn có tầng quan hệ này.

Lục Thôi Chi lúc trước nghe Tiền Dũ nói chuyện Ninh Nghị có quan hệ với Tần Tự Nguyên, nhưng đại để quan hệ thế nào thì không rõ lắm, ông nghĩ phân nửa hắn cũng chẳng phải là quan hệ sâu xa gì, bằng không Tần tướng lên kinh, sao lại để Ninh Nghị kia theo thê tử đi xuôi nam làm ăn. Sau đó ông cũng cười khà khà nói một vài câu giảng hòa, còn nói:

- Lúc trước nghe nói Lập Hằng là đệ nhất tài tử Giang Ninh, Thủy Điều ca đầu, Thanh Ngọc Án...ta cũng đều nghe rồi, thật là tuyệt diệu, không ngờ là do Lập Hằng sáng tác...

Ninh Nghị tới Hàng Châu thì không làm thơ viết từ gì, người ngoài cũng không hiểu rõ, ấn tượng sâu sắc vẫn chỉ là một màn ấu đả của hắn với người ta lúc vừa rồi. Lúc này nghe Lục Thôi Chi nói vậy, mọi người cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, lại nghe Lục Thôi Chi tiếp tục nói:

- Nếu Lập Hằng đã tới Hàng Châu hai tháng, không có tác phẩm xuất sắc thì không được rồi. Không ngại sáng tác một bài thơ từ để tài tử Hàng Châu ta ứng đối, có được không?

Ông vừa nói xong, mọi người cười rộ lên, đều vô cùng hiếu kỳ, Ninh Nghị suy nghĩ một chút, cũng cười. Lục Thôi Chi nói với mọi người:

- Nay tụ hội cũng là thi hội, làm thơ vốn là nên làm, mới vừa rồi mọi người đánh nhau, là có chút không hay rồi. Theo bản quan thấy, tài tử Hàng Châu ta được xưng là uyên bác rộng rãi, chỉ là việc vừa rồi cũng làm ảnh hưởng đến thi hội. Chư vị hãy bộc lộ hết bản lĩnh, để Lập Hằng được thấy uy phong của học tử Hàng Châu, ta, bản quan sẽ đứng giữa làm trọng tài, mọi người giờ hãy khiêu chiến với hắn đi.

Tất cả mọi người đều cười ha hả, Lục Thôi Chi tiếp tục nói:

- Nhưng mà, đề thi này, để tránh mọi người vẫn canh cánh trong lòng chuyện vừa rồi, lấy việc nhập đề này để chúng ta so tài, tốt nhất là không dùng nơi này làm đề. Tới Hàng Châu hai tháng, Lập Hằng đối với đất Hàng Châu này hẳn là cũng có chút cảm xúc, mọi người cũng đều là người Hàng Châu, không ngại hãy mạnh dạn, lấy Hàng Châu làm đề, mọi người nghĩ sao?

Chuyện vừa rồi, khiến cho tâm tình mọi người có chút bế tắc, lúc này Lục Thôi Chi nói như vậy, đúng là có ẩn ý. Đề mục khá rộng, tương đối dễ làm, dễ phát huy trí tưởng tượng, hẳn là tài tử Hàng Châu hơn phân nửa đều đã có chuẩn bị, hơn nữa đều là tinh phẩm. Phá đề đối với song phương mà nói dễ dàng, đối với Ninh Nghị mà nói, coi như là bán một nhân tình, dù gì tất cả mọi người đều có thi từ, đến lúc đó so sánh, thảo luận, có thể khuấy động bầu không khí lên cũng là điều tốt.

Ông vừa nói xong, mọi người đều gật đầu tán thành. Rất nhiều ánh mắt đều nhìn về phía Ninh Nghị. Lâu Thư Uyển biết Ninh Nghị là tài tử, chỉ là chưa bao giờ thấy hắn sáng tác thi từ, bản thân cũng vô cùng hiếu

kỳ. Tô Đan Nhi thật ra cũng chưa từng thấy hần tham dự văn hội chính thức như này, quay sang nhìn hần, chỉ thấy hần cười cười, vui vẻ gật đầu nói:

- Cũng được, hãy mang bút tới đây.

Chỉ sợ đây là lần đầu tiên hần trực tiếp viết thơ trước mặt nhiều người như vậy, mọi người châu đầu ghé tai nói:

- Nhất định là trước đây hần làm rất tốt.

- Để xem thế nào.

Đề mục này rộng, dù gì bọn họ cũng có trữ hàng, câu nào cũng là tinh phẩm, cũng có người nói:

- Ta cũng có ta cũng có, để chúng ta so cùng.

Lập tức có người mang bút tới, tổng công dâng tới bốn năm chiếc, cũng có nhiều người quan sát, đợi ra tay.

Giấy Tuyên Thành mở ra, Tô Đan Nhi nghiền mực, Ninh Nghị chấp bút lông, mọi người có hứng thú càng lúc càng vây tròn, càng vây tròn đến. Lâu Thư Uyển từng thấy Ninh Nghị bạo lực, lại chưa từng thấy hần thi tài, lúc này cũng bước tới gần xem, không lâu sau, Ninh Nghị hạ bút xuống bàn tròn, đã viết xong.

Mọi người im lặng, rất nhiều người ở xa không tới giúp vui đều lặng yên hiếu kỳ nhìn sự việc biến hóa, một khắc sau, có người lặng lẽ đọc ra một cái tên, cái tên kia một lát lại truyền ra, truyền tới trên bàn khác, truyền tới cho đến khi người sáng tác thơ khác nghe được, để biết mình biết ta. Ba chữ kia là:

- Vọng hải triều...

- Vọng hải triều.

- Vọng hải triều....

- Tên là Vọng hải triều,

- Bên kia Vọng hải triều...

Vọng hải triều Vọng hải triều Vọng hải triều, Vọng hải triều....

- Vọng hải triều là gì?

Có người khẽ hỏi.

218. Q.3 - Chương 220: Biến Cố (8)

Thanh âm của mấy trăm người tụ tập đều xôn xao, bầu không khí cổ quái.

Buổi hội thi thơ lập thu này ngay từ lúc bắt đầu vài canh giờ đã phát triển và biến đổi có chút bất ngờ.

Từ lúc Lục Thôi Chi đề nghị làm thơ, vốn để làm tiêu tan bầu không khí nhợt nhạt do trận quần ẩu kia mang lại, nhưng ở trong quan trường, hỗn loạn giữa danh lợi, bất luận là Lục Thôi Chi cũng tốt, mấy vị lão nhân chủ đạo đại cục cũng vậy, thủ đoạn làm lung lay bầu không khí đều thuần thực. Khi Lục Thôi Chi nói lấy Hàng Châu làm đề, cục diện kế tiếp, đương nhiên là mọi người sẽ sáng tác ra những tác phẩm xuất sắc, cùng nhau thưởng thức bình luận, cùng vui vẻ thoải mái, vốn....không nên có gì xảy ra ngoài ý muốn cả.

Kết quả, bầu không khí lại trở nên cổ quái, đương nhiên, sự cổ quái lúc này khác với sự cổ quái lúc trước.

- “Đông nam hình thắng

Tam ngô đô hội

Tiền đường tự cổ phồn hoa”

Vọng hải triều này, thật có đại khí, nhưng...

- Trước này chưa từng thấy....

- Văn điệu này...

Những tiếng nghị luận xuyên qua đám đông, bốn mươi hai bàn tròn, trong đó có một bộ phận là thương hộ, một bộ phận là thư sinh, cũng có những nữ tử đi cùng nhà chồng tới, cùng châu đầu ghé tai nghị luận. Mà vào lúc này phía trước phòng khách của thuyền chính, một đám thư sinh đang tụ tập với nhau đã nhú mào nghị luận, có những người vốn là đang viết thi từ, lúc này cũng không kìm nén được phải ngừng lại. Bọn họ nghị luận gì đó...rất kỳ quái.

Lâu Thư Uyển và vị hôn phu Tống Tri Khiêm đi qua đằng trước, thỉnh thoảng chào hỏi mấy vị bằng hữu ngang hàng và mấy vị trưởng bối có quen biết, ngay mới vừa rồi, Ninh Nghị ở trong đám đông hoàn thành bài từ của hắn, đây là bài từ đầu tiên hắn sáng tác tại Hàng Châu, rất trực tiếp, cũng là tiêu chuẩn để mọi người đánh giá tên tuổi của đệ nhất tài tử Giang Ninh. Ngay từ thời khắc đầu tiên khi hắn sáng tác bài từ, thì đã có người bao vây chung quanh, sau đó thì truyền ra ngoài. Theo lý, một bài hay dở, trong mắt những thư sinh có tài văn chương ở đây đều nhanh chóng đánh giá được, nhưng bầu không khí cổ quái này cũng bắt đầu xuất hiện từ khi bài từ truyền ra, lúc viết xong một nửa, toàn bộ phòng khách đã chật kín không còn một kẽ hở nào rồi.

Lúc này hắn đã viết xong bài từ, bầu không khí đó vẫn còn đang duy trì liên tục, phu phụ Lâu Thư Uyển tuy rằng nghe được ngất ngưỡng bài từ đó, nhưng lúc này cũng không kìm nén được qua đó đọc tỉ mỉ. Thư sinh bên kia vẫn vây quanh, khi Ninh Nghị viết xong bài từ thì đã lập tức nôn nóng cầm tờ giấy Tuyên thành dâng cho Lục Thôi Chi đọc. Lục Thôi Chi đọc xong, cũng nhú mào trầm tư, thỉnh thoảng nhìn Ninh Nghị, miệng lẩm bẩm:

- Bài thơ này khí thế thật lớn...Vọng hải triều...

Nhưng thủy chung không cao giọng đánh giá, điều này cùng với sự cố gắng khuấy động bầu không khí theo ước nguyện ban đầu của ông đã không phù hợp nữa rồi.

Lúc Ninh Nghị viết xong, nói một câu:

- Bài Vọng Hải triều này, mong chư vị phủ chính (nhờ người khác chữa hộ bài văn).

Đây vốn là một câu khách sáo, nhưng với bầu không khí lúc này, ngược lại giống như là “phủ chính” mọi người ở đây.

Lâu Thư Uyển thăm dò nhìn qua, tờ giấy Tuyên thành vẫn đặt trên bàn như cũ, thể chữ bay bướm tinh xảo, phóng khoáng, trước đây Lâu Thư Uyển chưa từng được thấy thể chữ như vậy, chẳng qua nàng cũng không chú ý đến điều này, mà chỉ là xem nội dung. Bài từ này rõ ràng là ba chữ Vọng hải triều, nội dung bài từ, khi nàng đọc hết, cũng thì thào ngâm:

”Đông nam hình thắng

Tam ngô đô hội

Tiến đường tự cổ phồn hoa

Yên liễu họa kiều

Phong lâm thúy mạc

Tham soa thập vạn nhân gia

Vân thụ nhiều đề sa

Nộ đào quyền sương tuyết

Thiên tiệp vô nhai

Thị liệt châu ky

Hộ doanh La khỉ, cạnh hào xa”

Bài từ này ngay từ câu đầu tiên đã bộc lộ khí thế lớn và sự hoa mỹ âm âm đập vào mắt nàng, sau đó là đến những câu miêu tả, trong lúc nhất thời nàng có cảm giác đó như là một bức họa cuộn tròn, chỉ là làm người ta cảm thấy khí thế tinh thần lớn lao, không hề tùy tiện. Chỉ là một nửa bài đã vẽ lên vẻ bề ngoài cảnh tượng và phong thái của Hàng Châu, dù là Lâu Thư Uyển vốn sống ở Hàng Châu trong lúc nhất thời cũng mê mẩn say mê.

Nàng thấy bên kia Ninh Lập Hằng vừa đi vừa nắm tay thê tử, bởi trước đó đã vô cùng hiếu kỳ, nên nàng đọc đi đọc lại bài từ của đối phương nhiều lần, dù sớm đã ấn tượng sâu sắc đối với những từ mang chí khí lớn này, nhưng bàn tay cầm bài từ vẫn hơi run rẩy. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng chứng kiến hẳn trực tiếp sáng tác ra được bài từ như này, đồng thời cảm thấy thần sắc mọi người trầm ngâm đến kỳ quái, liền đọc tiếp nửa sau:

”Trọng hồ điệp nghiêng thanh gia

Hữu tma thu quế tử

Thập lý hà hoa

Khương quần lộng tình

Lăng ca phiếm dạ

Hi hi điệu tẩu liên oa

Thiên kỳ ủng cao nha

Thừa túy thánh tiêu cổ

Ngâm thưởng yên hà

Dị viết đồ tương hảo cảnh

Quy khứ phượng trì khoa..”

Giọng văn hết sức hoa mỹ như cũ, nhưng lại như pháo hoa nổ vang, nàng ngâm bài từ xong, nhìn vị hôn phu bên cạnh một chút, mà Lục Thôi Chi bên kia cũng đã cầm tờ giấy Tuyên thành mang đến chỗ đám người Tiên Hi Văn, Mục Bá Trường. Thật ra mấy vị lão nhân ở bên kia cũng đang lẩm nhẩm đọc, ánh mắt cũng hết sức phức tạp, thậm chí tay còn gõ lên bàn thành nhịp điệu, mà vào lúc này phía góc phòng khách, có nữ tử thanh lâu cũng ôm đàn tỳ bà cũng đang ngó sang bên này, có người còn dưới người vươn cổ ra giống như thiên nga, dù sao các nàng cũng là những người có thân phận ti tiện, dưới tình huống như vậy, không dám đi qua đó, chỉ có thể ngồi một chỗ chờ có người sao ra một bản mang tới cho mình.

- Tướng công, bài từ này rất hay mà, rốt cuộc làm sao vậy? Sao tất cả mọi người...

Trong đám đông, Tô Đan Nhi cũng có chút nghi hoặc giống Lâu Thư Uyển. Trên thực tế, lúc Ninh Nghị xuất ra bài từ này, không có nghĩa là lập tức sẽ có những đánh giá rất hay, dù sao thi hội cũng không phải là mở ột mình hẳn, chung quanh cũng có người sáng ác, người ngoài có thể đánh giá hay không, đó là chuyện của bọn họ. Tô Đan Nhi chỉ là có chút hiếu ý tứ bài từ nhưng nếu đánh giá cao thấp, thì nàng lại không biết. Hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng cùng vị hôn phu tham dự buổi tụ hội bậc này, mà cũng là lần đầu tiên Ninh Nghị chân chính ở bên cạnh nàng, biểu hiện tài hoa trước mặt mọi người, đối với một người trong lòng ngưỡng mộ khát vọng tài tử phong lưu như nàng, đó cũng là một trường hợp nàng vô cùng chờ mong. Ninh Nghị viết bài từ xong, nàng cũng hiểu, bài từ này vô cùng hay, nhưng phản ứng của mọi người lại ngoài dự liệu của nàng.

Sau đó Ninh Nghị kéo nàng đang cúi đầu đi đến bàn tròn bên cạnh ngồi xuống, tay nàng vẫn đang được Ninh Nghị nắm lấy, thấy chung quanh không còn thư sinh nào tới gần, mới dám khẽ hỏi:

- Sao...bài từ kia làm sao vậy...

Tiểu Thiên ở sườn sau lúc này cũng hiếu kỳ hỏi:

- Đúng vậy, làm sao vậy nhỉ? Viết không hay sao?

Ninh Nghị nhìn hai người, sau đó bật cười, không trả lời. Tô Đàn Nhi nhú mày, vẻ mặt vẫn nghi hoặc, đợi tới lúc Tô Văn Định đi tới ngồi ghé một ghế.

- Nhị tỷ, trước đây tỷ có từng nghe đến từ trong làn điệu như Vọng hải triều chưa?

- Hả....hình như không, sao vậy?

Về mặt Tô Văn Định phức tạp nhìn Ninh Nghị, cũng không biết bội phục hay cảm thán, khẽ nói:

- Tỷ phụ, làn điệu của từ này là do chính huynh sáng tác?

Ninh Nghị liếc y một cái, sau đó lại nhìn Tô Đàn Nhi, cũng cười:

- Ủ, trước đây cũng từng nghe làn điệu từ này...

- Làn điệu từ này là sáng tác mới?

Bên cạnh, Lâu Thư Uyển cũng mở to hai mắt, có chút không ngờ lời thốt ra từ miệng Tống Tri Khiêm. Tống Tri Khiêm chau mày:

- Đúng vậy, đây là bài từ hán sáng tác, hoa lệ chí khí lớn đến vô cùng, vần điệu dồn dập...cũng cực kỳ hay. Hơn nữa đúng là làn điệu từ sáng tạo độc đáo, chiêu thức ấy của hán, là muốn áp chế người ta đến chết mà...Hán là bài từ này là khi ở Hàng Châu hán đã sáng tác ra rồi, lúc này mới lấy ra để dọa người khác thôi...

Trong lúc nhất thời, không ai dám bình luận phán xét bài từ này rốt cuộc là hay hay không hay, hoặc là nói, căn bản không có ai mong muốn đứng ra bình luận.

Bài thơ Vọng hải triều: “Đông nam hình thắng; Tam ngô đô hội” vốn là Liễu Vĩnh sáng tác, trước bài này, là không có một bài từ làm theo điệu như Vọng hải triều cả.

Muốn nói đến lai lịch của các loại bài từ làm theo điệu, khởi nguồn, trên thực tế rất nhiều, bắt đầu từ thời Đường, thậm chí là đời Hán, làn điệu từ là cải biến từ các loại nhạc phủ từ khúc, tại triều Đường, xu hướng văn nhân lấy sáng tác thơ là chủ yếu, các loại ca khúc chỉ là một thứ yếu, không được coi trọng, nhưng dần dần phát triển, tới triều Vũ, cũng hình thành quy mô có thể sánh ngang địa vị thơ sáng tác triều Tống. Sáng tác từ là đối ứng với độ dài ngắn, vần chân của ca khúc, khi ca nữ xướng lên, sẽ có cách thức hát cố định. Nếu có người nào đó có thêm sáng tạo về hình thức, một lần nữa định hình, tạo nên nhiều phong cách làn điệu từ, trải qua nhiều lần gọt giũa dần dần lột xác, rồi được thừa nhận, chứ không phải người tiện tay làm một bài thơ khác biệt là có thể được thừa nhận đây là làn điệu từ độc đáo do mình sáng tạo nên được.

Cú thức của làn điệu từ dài ngắn, vận luật có quy luật, đều phải hết sức khảo nghiệm, mọi người dùng phương thức cố định đọc ra, lại giống như ca khúc, gieo vần, dễ nghe. Mà khi các ca nữ xướng lên, dù không tồn tại khúc phổ nào cũng có thể hát được những bài từ này, thì từ cổ đại, lúc ban đầu thật ra cũng đã bao hàm phương thức ngâm xướng rồi.

Điều này cũng là nguyên nhân vì sao các nữ tử thanh lâu lại có sự miễn cảm đối với các bài từ như vậy.

Mà làn điệu từ vừa sáng tác mới nhất tại chỗ này, mà thậm chí sợ là không phải sáng tác ngay tại chỗ, người có thể sáng tạo làn điệu từ độc đáo, trên hiệu quả của thi từ, cũng phải là một bậc thầy tài năng. Vốn mọi người nghĩ, thi từ Hàng Châu cũng được coi là đỉnh cao, những người ở đây không phải là không có ai tài năng, nhưng Ninh Nghị bỗng nhiên thi triển tài nghệ như vậy, lại không ai ở đây có thể làm được.

Bọn họ không thể làm được, thì cũng không thể nào đánh giá được bài từ này, mà hết lần này tới lần khác, bọn họ thậm chí còn không tìm ra chỗ lỗi của làn điệu từ mới này, đây mới là điều khiến người khác thấy tâm tình phức tạp.

Bài từ truyền cho Tiền Hi Văn, truyền cho Mục Bá Trường, Thang Tu Huyền, mấy lão nhân trầm ngâm về vần chân và độ dài ngắn của làn điệu từ, đám người Lục Thôi Chi thì suy nghĩ thảo luận về làn điệu từ. Thật ra Lục Thôi Chi rất hích, ông là Tri phủ Hàng Châu, ông lấy đề về Hàng Châu, mọi người truyền xướng ca ngợi, đây cũng là thành tích của ông, trong lúc nhất thời ông cũng không khỏi cảm thán một hồi, lắc đầu khẽ than:

- ”Thiên kỳ ứng cao nha

Thừa túy thính tiêu cổ

Ngâm thưởng yên hà

Dị viết đồ tương hảo cảnh

Quy khứ phượng trì khoa...”

Chỉ vài câu này đã làm ông say mê, nhưng sau đó cũng có đôi chút bất ngờ, mà bên cạnh, Thang Tu Huyền cũng khẽ cười.

- “Dị viết đồ tương hảo cảnh

Quy khứ phượng trì hoa...”

Tiền công, hần vừa rồi cự tuyệt đề nghị của ông, nhưng trong lòng vẫn tràn ngập chí khí lớn nha.

Tiền Hi Văn lắc đầu, bật cười:

- Nếu lấy từ đề luận, vài câu này có thể nói là hoàn mỹ, nhưng lúc này hần viết tiếp, miễn cưỡng cũng là tạm được.

Mục Bá Trường gương mặt lúc nào cũng nghiêm khắc giờ cũng mỉm cười:

- Mới vừa rồi mọi người hết sức tận lòng vì hần, đây là hần cũng cố ý nhượng bộ, viết cho tài tử Hàng Châu chúng ta xem, sau bài thơ này, đủ để có thể cười hóa giải ân cừu rồi....

Trong bài từ này, vài câu “Thiên kỵ ủng cao nha, thừa túy thính tiêu cổ, ngâm thưởng yên hà. Dị viết đồ tương hảo cảnh, quy khứ phượng trì khoa” ý tứ đại khái nói hơn một nghìn danh kỵ binh vây quanh dưới cờ, say rượu nghe tiếng tiêu trống nổi lên, thưởng thức, ngâm xướng phong cảnh Yên Hà, viết nên bức tranh mỹ lệ, quay về kinh khoe với quan trên ..vân vân... Cách viết miêu tả như này, thể hiện ý chí hoài bão, là điều mong mỏi khát khao của những quan viên và thư sinh cần cù cầu công danh. Nhưng mới vừa rồi hành động cự tuyệt của Ninh Nghị với đề nghị của Tiền Hi Văn, khó tránh khỏi khiến người khác thấy hần có phần giả tạo, đương nhiên, mọi người ngấm ngấm một chút, là nghĩ Ninh Nghị không muốn gây thêm phiền phức khiến nhiều người tức giận bất mãn, vì vậy dùng từ ngữ như vậy để tán tụng mọi người, ý tứ hòa giải.

Trong đám thư sinh, lúc này cũng có không ít người đã lĩnh hội được hàm nghĩa của bài từ, quay sang Ninh Nghị, có người mỉm cười, có người chào hỏi, ca ngợi vài câu:

- Ninh huynh đệ thật là có tài học, bài từ làm rất hay, khiến mọi người đều khâm phục...

Dù sao Ninh Nghị thể hiện ra tài hoa như vậy, qua lại với hần, khen ngợi vài câu, chung quy cũng không sao cả.

Vì vậy chỉ trong khoảng nửa khắc này, Lục Thôi Chi cũng đã đi ra cười nói, đặt bài từ của Ninh nghị song song với mấy bài thi từ của vài người, cao thấp đương nhiên là khác nhau rõ rệt, để bên cạnh cũng chỉ là làm nền, nhưng nếu đã có văn hội, hơn nữa bầu không khí lúc này cũng đã căng đủ rồi, không cần thiết phải phân cao thấp nữa, dù gì trong lòng ai cũng rõ ràng. Nhưng tại đây chỉ trong khoảng nửa khắc, một bầu không khí quý dị khác bình thường khó phát hiện lại xuất hiện giữa mọi người, giống như là có người bỗng nhiên phản ứng như là phát hiện ra chuyện gì đó, khiến không ít người ngạc nhiên đưa mắt nhìn sang phía Ninh Nghị, sau đó lại quay đi.

Phát hiện ra đầu tiên thật ra chính là vào lúc vài tên tài tử có danh tiếng nhất Hàng Châu. Bên phía Hàng Châu, có Hạ Khải Minh, có Du Lam Tri, có Cảnh Hoạch Nhiên được xưng là đệ nhất tài tử, những người này đại để danh xưng đều là ngang hàng, trong cảm nhận của mọi người không có gì khác biệt, ngoài ra còn có cái gì đệ nhị, đệ tam nữa...những người này có lẽ cũng có chút tài văn chương, thỉnh thoảng so đấu một phen, nhưng đây đó vẫn có mối quan hệ cá nhân, hiểu phân lượng của làn điệu từ mới này, mấy người trong đó cũng tụ lại với nhau, giao lưu cách nhìn nhận, bình phẩm với nhau, bọn họ có thể hiểu ý nghĩa cuối cùng mà Ninh Lập Hằng là muốn hòa giải với mọi người, trong lúc nhất thời, cũng không ai sẽ nói câu bất mãn gì, cũng có người nói:

- Làn điệu từ của bài từ này vận dụng âm luật hài hòa, đại khí hoa lệ, mà ý vị của vần điệu kéo dài, hiệu quả của bài từ, ta cũng không bằng được.

Nhưng trong lúc bình luận, đột nhiên có người mơ hồ ý thức được một việc, rất khó nói là ai nghĩ ra đầu tiên, nhưng trong ánh mắt trầm mặc này, không ít người ý thức được điều này, thậm chí bất giác da đầu của mọi người đều căng lên. Rất nhiều năm sau, khi những người này đã trở thành những ông lão, khi lần thứ hai nhắc tới chuyện này, lại có người dùng từ da đầu tê dại để hình dung lại. Loại nhận thức này nếu phải khái quát một chút, đại để là như này: Nếu như người này trước đó là ở một tháng hoặc là hai tháng sáng tác ra lần điệu từ này, trong bài từ này của hần, sao lại có câu mang hàm nghĩa biểu thị hòa giải với người khác chứ?

Ở đây mọi người đại đa số đều có khát vọng công danh lợi lộc, phải đọc sách thánh hiền, làm một vài chuyện lớn. Bình tĩnh mà xem xét, bọn họ rất khó tin tưởng trên thế giới không hề tồn tại một người nào có khát vọng như thế, nhưng mới vừa rồi Ninh Nghị đã cự tuyệt lời đề nghị của Tiền lão, lại làm cho bọn họ phải nhìn thẳng vào một sự thật đó. Bởi vì dù là người điên cuồng đến mấy, cũng sẽ không đặt hy vọng lên một kẻ có thân phận ở rể như vậy, nhiều lắm là một người thân phận ẩn sĩ mà thôi.

Mấy bài từ trước đó của Ninh Nghị đã truyền khắp Hàng Châu rồi, ngay mới vừa rồi, những tài tử hàng đầu này cũng đã lấy ra để xem rất nhiều lần, đại để có thể lý giải phong cách của hần. Một người như vậy, nếu như nói bài từ này không phải hần sáng tác tại chỗ, mà là hần trong một hai tháng hoặc có lẽ vài ngày trước sáng tác, thì hần sao có thể viết ra “Dị viết viết đồ tương hảo cảnh, quy khứ phượng trì khoa”. Lúc này ai cũng có thể nhìn ra, người này không phải là trong lúc nhàn nhã mà viết được những câu tràn ngập khát vọng công danh được.

Mà đây là hần sáng tác tại chỗ, khi tất cả mọi người đều đang nghiền ngẫm tỉ mỉ mài giũa để làm ra bài từ thì người này lại ngay tại chỗ viết ra được bài từ như vậy, không những thế còn có thể vận dụng lần điệu từ mới hòa hợp đến trình độ này, có thể dung hợp trọn vẹn về đến mức cao độ như vậy, bất luận là lần điệu từ này là hần sáng tác trước hay là ngay tại chỗ, thì bài từ này vẫn là do hần sáng tác. Lúc đó hần gật đầu đáp ứng viết bài từ, thậm chí còn không cần phải nghĩ ngợi, ngay cả bảy bước cũng không đi. Khi ý thức được điểm này, mọi người đã không còn nghĩ lần điệu từ này là trước đó hần viết rồi.

Đây hầu như đã đạt tới phạm trù thiên tài rồi, tới trình độ này rồi, đã đủ để khiến ọi người lạnh cả sống lưng.

Ninh Nghị ngồi ở đó, nghiêng đầu, dùng ngón tay gãi gãi mặt, đó là nơi đã bị người ta đánh trúng, đã được dán một miếng cao, hơi tím đen.

Không có người nào nói ra ý nghĩ này, nhưng đều là người thông minh, dần dần những người khác đều cảm nhận được. Mất một lát sau, Tổng Tri Khiêm ngồi ở đằng xa, bỗng nhiên ngẩng mạnh đầu lên, trợn to mắt nhìn về phía đôi phu thê ở bên phòng khác:

- Không, hần, hần...hần là viết tại chỗ...

Lâu Thư Uyển quay sang nhìn gã, vẻ mặt Tổng Tri Khiêm hết sức khó tin, nhưng gương mặt dუმ đó lại, rồi lại tiếp tục dუმ đó:

- Hần...khó trách hần căn bản không đi viết thi từ, hần không tham gia thi hội không phải là thờ ơ, mà là, mà là...

Mà là căn bản không có bất kỳ ai có thể sánh với hần mà thôi...

Tổng Tri Khiêm không nói ra câu đó, Lâu Thư Uyển nghi hoặc nhìn gã mấy lần, rồi lại buồn chán đưa ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Trong lòng nhiều người ở đây đều không thể nào dự đoán được sau buổi thi hội này, rời khỏi đây, tài danh của Ninh Nghị sẽ vang xa đến mức độ nào. Ninh Nghị và Tô Đoàn Nhi ngồi ở đó, hai tay vẫn nắm chặt nhau, giống hết một đôi “Thần tiên quyến lữ”, thỉnh thoảng có người tới chào hỏi, thậm chí còn có vài người ở Thanh Quán đến xin lĩnh giáo Ninh Nghị, bộ dạng hết sức thành kính, chẳng bao lâu sau tiếng nhạc vang lên, một bài hát được xướng lên, chính là bài Vọng Hải triều mà Ninh Nghị vừa mới viết.

- Sau ngày hôm nay, việc buồn bán ở Hàng Châu chỉ sợ là khó làm rồi...

Trải qua một buổi thi hội như vậy, lại nhận được nhiều lời khen ngợi, trong lòng Tô Đoàn Nhi vô cùng cao hứng, đương nhiên rồi, con người ai cũng có lòng thích hư vinh, thích thỏa mãn, mà đây lại là lần đầu tiên

nàng trải qua cảm giác “phu nhân tài tử” chân chính, tim đập liên hồi, nụ cười ôn hòa trên gương mặt. Nàng cố gắng duy trì vẻ mặt lãnh đạm, đề cập tới một vấn đề ngoài lề.

Ninh Nghị cười cười, nhìn chung quanh:

- Hôm nay làm khổ nàng rồi, ta xin lỗi nàng.
- Thiếp là thê tử của chàng.

Tô Đoàn Nhi mỉm cười trả lời, ánh mắt nhìn một nữ tử đánh đàn.

- Nhưng mà, cũng không cần phải tranh giành gì với Lâu gia nữa, địa phương của bọn họ, chung ta không chiếm được tiện nghi đâu. Ngày hôm nay trở về, nên kết thúc việc buôn bán tại Hàng Châu này, chúng ta quay về Giang Ninh thôi, sau đó thiếp thân sẽ cùng tướng công lên kinh.
- Ủ, đến lúc đó chúng ta liên kết với quan thương, làm một đôi phu thê đoạt tiền, ta giúp nàng kiếm lại được vốn do bị tổn thất tại nơi này.
- Hi hi.

Tô Đoàn Nhi bật cười hài lòng.

- Thật ra lúc trước thiếp đã tìm được một cách rồi, chỉ là nghĩ có lẽ tướng công không đồng ý, cho nên lại thôi rồi.
- Ủ?
- Thiếp thân muốn nói ọi người biết, thiếp đang mang cốt nhục của tướng công rồi.
- Thật sao?

- Giả đấy, dù gì...hiện giờ vẫn chưa, nhưng thiếp thật sự là muốn, đợi hôm nay chúng ta về nhà, sẽ cố gắng, thiếp không muốn bị người ngoài khinh thường nói thiếp thân mãi không có con. Mà như vậy, Lâu gia không muốn bị bêu danh bức chết một đứa trẻ, thì bọn họ không đụng đến chúng ta nữa.

Nói đến đây, Tô Đoàn Nhi thu lại nụ cười trên mặt, lại lạnh lùng như băng sương, đây chính là điều mà nàng quyết định.

Ninh Nghị nhéo nhéo lòng bàn tay nàng:

- Không cần phải như vậy, như vậy mọi người sẽ không vui.
- Vâng, sau đó thiếp thân có nghĩ lại, cũng không thích làm như thế. Mới lại lúc đó cũng có nhiều đại phu quá.

Nàng lại bật cười.

Bắt đầu tụ hội, rồi dần dần tiến hành, đến lúc này, ở vị trí người đứng đầu, Lục Thôi Chi cũng đã ý thức được bài từ này đúng là do Ninh Nghị làm ra, dưới ánh mắt ám thị của mọi người, hướng ánh mắt nhìn về phía Ninh Nghị, lại nói với Tiền Hi Văn:

- Có tài học có tâm tư như vậy, thảo nào Tần tướng muốn hấn lên kinh tương trợ, hơn nữa văn võ lại song toàn...

Tài học tất nhiên là sáng tác từ, tâm tư là chỉ ý nghĩa giảng hòa với đám học tử Hàng Châu rồi.

Tiền Hi Văn cũng cười cười, đơn giản phụ họa:

- Lão phu cũng biết hấn văn võ song toàn, nghe nói tại Giang Ninh trước đó không lâu, có thích khách Liêu quốc tới ám sát, là hấn đã ra tay cứu Tần tướng.
- Đó là...ơn cứu mạng rồi?
- Ừm, đúng là ơn cứu mạng.

Tiền Hi Văn lãnh đạm nói xong, không cần phải nhiều lời nữa. Lục Thôi Chi nhìn ông một cái, chỉ thấy sống lưng mình lạnh băng. Lúc trước ông dự định buông tha cho Ninh Nghị, cũng đã biết quan hệ giữa

Ninh Nghị và Tần tướng, nhưng vẫn nghĩ rằng đây chỉ là quan hệ đơn giản, không ngờ mối quan hệ lại lợi hại đến mức này. Nếu Tiền Hi Văn biết Ninh Nghị đã có ân cứu mạng đối với Tần tướng, phỏng chừng nên sớm xuất thủ toàn lực để trợ giúp, nhưng ông già này chỉ là sắc bén nhắc nhở, chứ không nói gì nhiều, nếu thật sự là Lục Thôi Chi ông định tội Ninh Nghị, đến lúc đó, thật sự là đã đắc tội với người ta rồi. Mà đắc tội với Tần Tự Nguyên, bất luận ông có công lao bao nhiêu, sợ rằng cũng khó mà gánh nổi. Tuy rằng ông thân là Tri phủ, nhưng lão già trước mặt này, chính là đang nhắc nhở cảnh cáo ông.

Bầu không khí vui vẻ tiếp tục được duy trì, không ai biết mạch nước ngầm đang bắt đầu khởi động ở dưới mặt bàn, lúc này Lâu Cận Lâm cũng đã tới, đang trò chuyện vui vẻ với một vài người. Thi từ vẫn đang tiếp tục, nhưng trong lúc này, lại không ai khiêu chiến với Ninh Nghị nữa, xa xa mặt trời chiều dần tắt, trên thuyền đã bắt đầu thấp đèn lồng, đợi khi thấp sáng, cũng là lúc thức ăn của Phúc Khánh lâu được mang lên.

Mặt trời phía tây vẫn chiếu rọi ánh sáng mờ ảo trắng lợt, đám mây, hồ nước đều nhuộm một màu trần bì trắng lợt, hoàng hôn mang tới làn gió sáng khoải từ mặt hồ thổi tới, thổi vào giữa phòng khách làm bốn bề thoáng mát, có người đứng lên, ngắm nhìn ánh mặt trời mờ ảo từ xa giống như thác nước từ trên núi chảy xuống, có người ngâm thơ, khăn chít đầu áo bào trắng, phong thái nhanh nhẹn. Ninh Nghị ở bên này, một gã tài tử Hàng Châu đi tới trò chuyện với hắn. Ninh Nghị cũng đứng lên nói chuyện phiếm với đối phương, yến hội chính thức bắt đầu rồi, một ít hạ nhân lên thuyền, chuẩn bị đợi thấp sáng đèn lồng.

Hoàng hôn lộng lẫy, gió nhẹ nhàng khoan khoái, bầu trời trong vắt, không khí vui vẻ, Ninh Nghị đưa ánh mắt về phía mặt trời chiều, trong lúc nhất thời như bị cảnh sắc làm mê hoặc, say sưa đứng trong gió.

Đàn nhạc bay qua mặt trời chiều.

Người nọ ở bên cạnh nói một câu gì đó, Ninh Nghị hơi nhíu mày, cố gắng chú ý tới màn đối thoại, thỉnh thoảng đáp vài câu đơn giản, đại khái là hắn đang nói một câu, nhưng hắn lại cảm thấy có gì đó, lại không thể hình dung được, có thể là cảm giác sai, nó khuấy động ở trong lòng, giống như con kiến, như cả đàn kiến, sau đó như là muỗi, ảo giác này...từ gan bàn chân dâng lên.

Dưới ánh trời chiều, tựa như đã trải qua sự an tĩnh giống như hồng mộng sơ khai, trong nháy mắt, sau đó dưới chân đột nhiên khê động!

Vô số chân bàn lịch kịch động, Ninh Nghị bắt lấy thư sinh đứng bên cạnh đang sắp ngã xuống, giờ khắc này hắn cũng không biết xảy ra cái gì, nhưng mà ngay kế tiếp, thuyền lớn bỗng bồng.

Ầm, một âm thanh lớn vang lên.

Thuyền trên mặt hồ đầu tiên là nghiêng ngã sang trái phải, sau đó thì lại những tiếng ầm ầm đánh vào thuyền, tiếng vật liệu gỗ vỡ vụn, người chèo thuyền đại khái là đang đốt đèn lồng, một chiếc đèn lồng hóa thành quả cầu lửa, ngay sau đó là tiếng hét “á” của một người công nhân, giấy lát nghiêng người ngã xuống nước.

Lắc lư kịch liệt, bàn lắc lư, Tô Đàn Nhi bắt được hắn, Ninh Nghị bỏ thư sinh kia ra, bắt lấy cổ tay của Tiểu Thiên và Tô Đàn Nhi, “bình bình bình”, có tiếng bát rơi vỡ trên mặt đất, đại sảnh dưới mặt trời chiều, rất nhiều người ngã ở trên đất, hoảng loạn vô cùng, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên thuyền lại loạn choạng, có người hét:

- Làm sao vậy?

Cũng có những thanh âm cổ quái, có tiếng thét chói tai của nữ tử, tiếng dây đàn tỳ bà bị đứt, nữ tử bị đứt ngón tay, những âm thanh ầm ù cọ xát vào nhau, xa xa gần gần vọng đến.

- Làm sao vậy....

- Ổn định....

Có người ở bên ngoài nôn nóng hô to, có người hô gì đó, loáng thoáng như là “Đệ đệ”, nhưng sau một khắc mới phát hiện là “Địa Long...”

Sau đó, dường như có kèn lệnh báo hiệu nổi lên, một âm thanh lo sợ xé rách mặt trời chiều.

- Địa Long...
- Địa long vươn mình rồi....
- Vươn mình rồi...

Chiếc thuyền còn đang dao động, Ninh Nghị nhìn ra ngoài, phạm vi nhìn lay động, cũng không phải là chiếc thuyền lắc quá nhanh, mà là bởi vì hình ảnh bên ngoài còn lay động nhanh hơn so với trên thuyền. Âm ầm ù ù âm ầm ù ù âm ầm ù ù, nước trên mặt hồ trong khoảnh khắc này như sôi trào, sơn linh xa xa, thành thị gần Tiểu Doanh Châu, lúc này đều bị bao phủ bởi một trận rung động kịch liệt.

Mặt trời chiều như máu, tại ánh hoàng hôn trắng lợt, ở sâu trong lòng đất đang nuốt nhỏ ra một lực lượng lớn hóa thành sóng địa chấn kịch liệt có thể nuốt gọn thiên địa hồng mông thậm chí là toàn bộ đại lục.

Chú thích:

Bài thơ trong chương này là Vọng hải triều của Liễu Vĩnh.

Liễu Vĩnh là quan nhà Bắc Tống và là nhà làm từ nổi tiếng ở Trung Quốc. Ông tuy giữ chức quan nhỏ, nhưng lại là nhà làm từ chuyên nghiệp đầu tiên, cả đời ông dốc sức vào việc sáng tác từ. Trong số các nhà làm từ thời Bắc Tống, từ của Liễu Vĩnh được truyền bá rộng rãi và được nhiều thế hệ sau kế thừa, phát huy. Ông là một nhà văn có ảnh hưởng xã hội tương đối lớn.

219. Q.3 - Chương 221: Đêm Lửa (1)

Chạng vạng một ngày lập thu Vô triều Cảnh Hàn năm thứ chín.

Hàng Châu.

Nắng chiều hắt ánh tàn đỏ ối, cảnh vật một màn thê lương, trong sự chấn động kịch liệt, mặt nước Tây Hồ vốn phẳng lặng giờ đây dường như đang sôi trào, không ngừng cuộn lên dữ dội. Những hòn núi nơi xa, những mặt hồ nơi gần đều bị sức mạnh hùng vĩ bất chợt này của trời đất nhấn chìm vào một bầu không khí bất an không rõ danh tính.

- Trốn xuống dưới mặt bàn! Mau trốn xuống dưới mặt bàn!

Trên thuyền, tiếng va đập, di động của vô số chiếc bàn, tiếng bát đĩa rơi bể trên mặt đất, tiếng kêu hoảng loạn, kinh hoàng vang lên khi có người vấp ngã, chạy tứ tung, rồi vấp phải người khác ngã chồng lên nhau cùng quỵ thành một thứ thanh âm rối rắm. Trong một thoáng chốc này, sự kinh hoàng tràn ngập khắp hết thảy mọi không gian. Ninh Nghị kéo theo tay của Tô Đan Nhi và Tiểu Thiên, tức khắc đẩy hai nàng xuống dưới mặt một chiếc bàn tròn, mà bên kia, bọn Văn Định, Văn Phương và vợ chồng La Điền cũng phản ứng kịp, cùng nhau nấp xuống.

Có điều chuyện tránh né thật ra lại không cần thiết cho lắm. Một hồi sau khi mọi người trốn xuống dưới mặt bàn mới phát giác ra, chấn động trên thuyền thực ra không lớn bao nhiêu. Địa chấn đã bị nước hồ giảm bớt, đến khi đến được thuyền chỉ đủ để khiến nó dao động một chút mà thôi. Con thuyền này không phải là thuyền đi biển, năng lực kháng chấn không tốt, nhưng nhờ thân thuyền rất lớn nên rất cực vẫn khá vững vàng, trừ thanh thế kinh người lúc ban đầu, còn lại những chấn động sau này đều có thể chịu đựng được. Lúc này chỉ mới vừa chạng vạng nên trên thuyền chưa toàn diện lên đèn, có lẽ đây chính là chuyện may mắn nhất.

Tiếp đó lại là một tiếng nổ âm, một con thuyền khác lao đảo va vào thuyền của họ.

Tiểu Doanh Châu vốn không có nhiều thuyền đậu lại, hôm nay sở dĩ có nhiều thuyền dày đặc cạnh nhau như thế này là bởi vì Tây Hồ đang gió lặng sóng yên. Thành ra lúc này cơ hồ tất cả thuyền trong Tiểu Doanh Châu đều bị sóng nước làm cho lao đảo va chạm tứ tung. Thuyền chạm với thuyền, thuyền chạm

với bến, trong nhất thời cảnh tượng trở nên thật âm ỉ bởi những tiếng kêu hoảng sợ, những tiếng gào hốt hoảng truyền đến từ phía xa xa, lại được hòa thêm bởi tiếng chấn động âm ỉ không ngừng trên mặt đất.

Ninh Nghị sững người một chốc, nghe thật kỹ lại những thanh âm kia, Tô Đàn Nhi siết chặt tay hần, nói:

- Quyên nhi với Hạnh nhi, Quyên nhi với Hạnh nhi, các nàng...

Lúc này nàng cũng hiểu, chấn động trên thuyền không phải là mạnh mẽ, mọi người chỉ hoảng hốt vì những thanh âm ỉ ảm khắp trời đất ấy mà thôi. Ninh Nghị nhìn Tô Đàn Nhi một cái, sau đó vỗ vỗ tay nàng:

- Không có việc gì.

Hần cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm đối phó với những tình huống căng thẳng như hiện giờ, cũng may trên thuyền lúc này hầu như vô sự. Mà trên sự thật thì khi xảy ra động đất, điều đáng sợ nhất chỉ là bị vật dụng va phải hoặc đè lên làm bị thương mà thôi, may mà thời đại này còn chưa có những tòa nhà cao chọc trời. Ninh Nghị hơi chần chờ thoáng chốc, bảo:

- Ta đến sàn thuyền xem xem.

Tiếp đó hần chui ra khỏi bàn, thấy phía trước đang có người hô lên:

- Đứng hoảng loạn, đừng hoảng loạn, không có việc gì đâu!

Ninh Nghị ngăn một người đang chạy qua, chỉ vào chiếc bàn bên cạnh, quát:

- Trốn xuống dưới mặt bàn đi!

Hần quay đầu lại nhìn, thấy Đàn Nhi, Tiểu Thiên cũng chạy theo mình, ngay cả Tô Văn Định và Tô Văn Phương cũng thế, đang định quát lên, nhưng nghĩ bên ngoài sàn thuyền có lẽ sẽ an toàn hơn nơi đây, thành ra không nhiều lời, lão đảo lão đảo đầu đầu chạy ra.

Cạnh mạn thuyền đã đứng đầy những người đang hoảng loạn, Ninh Nghị nhìn chung quanh, cả thấy Tiểu Doanh Châu đều đang chấn động kịch liệt, cầu sụp xuống, cây lung lay. Dưới ánh tà dương, chùa Bảo Ninh phía xa xa rớt từng viên ngói xuống, tựa như đang tan rã từng phần từng phần vậy. Ở phía khác, cột chống của một chiếc đình đã đổ gãy, khiến cả đình ngã xuống. Nhiều nơi ngẫu nhiên có luồng sóng tràn qua con đê vốn chẳng được bao cao.

Ninh Nghị dõi mắt nhìn xa hơn, nhưng chỉ thấy bốn phía đều là thuyền, chiếc thuyền của họ dù sao cũng chỉ là thuyền nhỏ, nên tầm mắt bị che mất. Những chiếc thuyền lớn đằng kia đang va chạm âm ỉ vào bến tàu lẫn cầu tàu, nhưng những chiếc thuyền bình thường to lớn khí phái, xe ngựa đi lên cũng không chật chội này vẫn chưa có dấu hiệu phải vỡ nát.

Vận khí của người trên mặt đất phải kém hơn của người trên thuyền nhiều lắm, có tên lính kia đứng nơi địa thế thấp bị chấn động rớt xuống hồ, đang liều mạng đập nước, phụ cận chùa Bảo Ninh cũng có vài tên hòa thượng đang cầm đầu bỏ chạy, lại hoang mang không biết phải chạy nơi đâu, có một người trong số đó rớt ùm xuống nước, nhưng lại trèo lên bờ được ngay, họ vốn cư trú nơi đây, thủy tính vốn tốt lắm.

Trong tư tưởng của Ninh Nghị có một chút ngơ ngẩn, mà cũng trong khoảnh khắc ấy, Tô Đàn Nhi rồi đột nhiên chỉ vào phía xa kêu lên:

- Lão Ngô! Lão Ngô... Tướng công! Chàng xem!

Thần sắc của nàng hoảng sợ lắm.

Nhìn theo hướng nàng chỉ, giữa đám cây cối đang run rẩy bầy, Ninh Nghị mơ hồ trông thấy cảnh thuyền hoa nhà mình đang bỏ neo bên bờ, mà người chèo thuyền là lão Ngô dường như đang ôm một thân cây bên bờ đê, trên đùi lão có vẻ đã đổ máu. Những người chèo thuyền như lão nếu rơi vào trong nước thì còn không phải sợ, nhưng xem ra lúc này lão đã bị thứ gì đó gây đổ trong cơn động đất và phải rồi. Thuyền hoa đang ở bên cạnh, nhưng lúc này lại không có ai xuống giúp lão trở lại thuyền.

- Ta đi xem xem, mọi người đừng đi theo, ở đây an toàn hơn!

Ninh Nghị căn dặn xong thì chạy đến hướng tấm ván gỗ lên xuống bên cạnh mạn thuyền, chiếc thuyền lại lắc lư một cái, hấn vội vàng ổn định thân hình, cẩn thận nhìn qua, tấm ván ấy vẫn còn chắc chắn, chưa có dấu hiệu rạn nứt hay gãy gập gì. Ninh Nghị hít vào một hơi, chạy gấp qua.

Hấn vừa mới đặt chân lên ván gỗ thì chợt nghe Tô Đàm Nhi kêu:

- Ta cũng đi.

- Nàng...

Ninh Nghị quay đầu lại, chìa tay ra, hai vợ chồng cùng lão lão đảo đảo lên bờ, suýt chút nữa ngã sấp xuống. Dưới chân hai người đã là mặt đất của bờ đê, cả thấy tầm nhìn thì đang rung lắc ầm ầm, bên tai tựa hồ nghe được tiếng kêu lúc ngừng lúc ngắt:

- Cô gia, tiểu thư...

Chỉ thấy Tiểu Thiên cũng đã chạy được nửa đường, thần sắc nàng ra chiều rất hoảng hốt, sắp xuống đến mặt đất thì tấm ván gỗ đột ngột rung mạnh lên, nàng ngã xuống. Ninh Nghị đưa tay ra, bắt được vạt áo trước ngực nàng, Tiểu Thiên cũng dùng hai tay ôm lấy cánh tay Ninh Nghị. Nàng được Ninh Nghị kéo qua, khuôn mặt bé nhỏ trở nên sợ hãi khi thấy tầm nhìn của mình lung lay hỗn loạn.

Lúc này nếu con thuyền lại bị chấn động lắc lư một lần nữa, thì không chừng tấm ván gỗ rộng khoảng mấy thước kia sẽ văng về phía này ngay, Ninh Nghị bèn kéo hai nàng khẩn trương chạy trốn, lại thấy hai người bọn Tô Văn Định và Tô Văn Phương cũng đang chạy xuống. Tô Văn Phương suýt chút ngã sấp, may mà được Tô Văn Định giữ lại, cuối cùng hai tên đại nam nhân này đều không xảy ra việc gì ngoài ý muốn. Ninh Nghị nháy nháy mắt:

- Các người... Thật là...

Làm kẻ ra quyết sách đã nhiều năm, mỗi khi gặp đại sự khẩn cấp, hấn đều rất nghiêm khắc, nhưng vào lúc này lại không có tâm tình để nói gì nữa. Thực ra hai người nọ xuống đây vẫn thích hợp hơn là Tô Đàm Nhi và Tiểu Thiên, có điều nếu hai người này xuống thì chỉ sợ Tô Đàm Nhi và Tiểu Thiên lại càng không muốn ở trên thuyền.

Năm người lão đảo đảo chạy về hướng lão chèo thuyền. Thực ra mục đích chính của Ninh Nghị không phải là cứu ông ta, hấn nghĩ, trên thuyền đang có người, nhưng người chèo thuyền này bị thương lại không ai đến cứu ông ta, vậy hơn phân nửa khả năng phải là trên thuyền đang phát sinh vấn đề nào đó. Điều lo lắng trong lòng của Ninh Nghị với Tô Đàm Nhi chính là sự an nguy Quyên nhi và Hạnh nhi. Trong thời điểm nguy cấp này, không ai có thể giữ lòng bác ái được, nếu Quyên nhi và Hạnh nhi cũng đều ở trên con thuyền lớn kia thì dù bên này, người chèo thuyền, thậm chí là bọn người như xa phu Đông Trụ đã theo mình suốt dọc đường có chết đi, bọn Ninh Nghị chỉ sợ cũng không dám mạo hiểm chạy đến.

Rung động, va chạm, tiếng nổ vang dội, tầm nhìn bị lung lay, tiếng kêu gào thê thảm, từng chiếc từng chiếc thuyền có người rơi xuống nước, nơi năm người vừa chạy qua đột ngột có một đoạn đường đê bị sụp đổ, cả nửa con đường cộng với một cây đại thụ ngã nhào vào trong nước. Dù sao Tiểu Doanh Châu cũng là do nhiều con đường đê hợp thành, dưới những cơn chấn động liên tục thế này, nhiều đoạn sụp xuống cũng là điều đương nhiên. Ninh Nghị chỉ nhìn thoáng qua, sau đó càng diu người bên cạnh chạy nhanh hơn.

Đến gần thuyền hoa, thấy chiếc thuyền nho nhỏ vẫn đang đậu gần bờ, thậm chí dây thừng vẫn còn đang cột ở đó. Vết thương trên chân người chèo thuyền tới cùng cũng khó chắc chắn là có nghiêm trọng hay không, chỉ biết ông ta đang bị choáng váng vì sợ hãi. Ninh Nghị túm lấy ông ta, quăng thẳng lên trên thuyền. Vừa mới ném người lên xong, Ninh Nghị đột nhiên thấy nơi đầu thuyền bên kia, Hạnh nhi đang nằm sấp trên sàn, cầm một cây trúc khua khắng dưới mặt nước, không biết là để làm chi. Đông Trụ cũng đang cầm một cây gậy trúc làm như thế. Ninh Nghị cất cao giọng, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Đông Trụ quay đầu lại, Hạnh nhi cũng quay theo, rồi khóc, hô:

- Cô gia! Cô gia! Quyên nhi rớt xuống nước rồi... Hạnh nhi với Đông Trụ đều không biết bơi.

Trong nháy mắt, bọn Tô Đàn Nhi và Tiểu Thiên cùng sững người, Ninh Nghị vội buông hai nàng ra, nhảy lên sàn của thuyền hoa, suýt chút nữa vì chấn động mà bị trượt chân, nhưng lập tức ổn định thân hình lại, chạy về bên đó, nhìn thấy dưới nước đang có bóng một người thì nhảy xuống.

Bơi trong tình huống hiện nay thật khác với lúc bơi trong Tây Hồ lúc thường ngày, vô số những hoa nước, bọt nước, gợn sóng cùng những tiếng vang nặng nề quấy nhiễu hẳn. Nhưng cũng may Ninh Nghị đã rèn luyện lâu ngày, trong thoáng chốc, hẳn đã tìm được vị trí của Quyên nhi, sau đó giữ chặt nàng từ sau lưng rồi nâng đầu lên khỏi mặt nước.

Những vầng nước chung quanh tầm nhìn của hắn như đang nhảy mạnh lên, đầu của chiếc thuyền hoa thường ngày cảm thấy không cao, nhưng giờ đây lại tưởng như xa xăm không thể với tới, mà những người trên thuyền lại đang vẫy tay, dường như đang hô hào gì đó. Lúc thông thường, Ninh Nghị đều lên thuyền từ một góc hơi thấp của nó, nhưng lúc này vừa nảy sinh ý định kia thì chợt thấy có một chiếc thuyền hoa to như trái núi nhỏ từ bên cạnh xoay qua, đụng ầm vào thuyền hoa của mình.

Ninh Nghị điều chỉnh lại thân thể trong nước, nhìn Quyên nhi đang được mình ôm lấy, chỉ thấy nàng không còn hơi sức giãy dựa nữa, nhưng mi mắt hây hây còn đang giật giật, tựa hồ vẫn có cảm giác. “Như vậy là tốt rồi”, Ninh Nghị thầm nghĩ, sau đó dụng lực quật tay vài cái, lần nữa bơi đến bên cạnh đầu thuyền, lại thấy chiếc đầu thuyền này đột ngột càng lúc càng lớn lên trong tầm mắt.

Sóng nước đẩy con thuyền xuôi qua, “bang” một tiếng, đáy thuyền va phải đầu của Ninh Nghị.

Trong nhất thời, Ninh Nghị cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người mê mê hồ hồ, tiếng nước gợn ùng ục, trong nước có màu đỏ lan ra, Quyên Nhi lại lần nữa bị chìm xuống dưới. Hắn cố gắng quơ tay nhưng không chụp lại được, một thoáng sau mới tập trung được tinh thần, lại ôm lấy Quyên Nhi nổi lên trên.

Lên khỏi mặt nước, mắt thấy có người đang đuổi tay xuống, trong lúc hoảng loạn, hai bên phải chụp vài lần mới nắm được tay nhau. Người này là Tô Văn Định, nửa thân người của hắn vươn ra ngoài sàn thuyền, những người khác kéo phía sau. Trong đầu Ninh Nghị dường như đang có thứ gì đó ù ù kêu lên, đến khi định thần lại, hắn và Quyên nhi đều đã được kéo lên trên sàn rồi, Quyên Nhi vẫn bị hắn ôm trong lòng, dường như nàng đã bị hắn cột chắc vậy.

Sau vài giây hoảng hốt, Ninh Nghị lắc lắc đầu, lúc này mới tỉnh táo lại. Hắn nhìn lại Quyên Nhi, tiểu nha hoàn lúc thường khá là ôn nhu ít lời này bây giờ đã lệch đầu sang một bên, không động đậy, đôi mắt nhắm chặt lại, bờ mi còn treo vài giọt nước óng ánh. Ninh Nghị vỗ vỗ gương mặt của nàng, không thấy phản ứng, lại vỗ thêm vài cái, tiếp đó Ninh Nghị ngẩn người một thoáng, sau đó ra hiệu cho người thân bên trên sàn thuyền lùi lại. Bọn Tô Đàn Nhi đều vươn cổ xem xét động tĩnh của Quyên nhi.

Không có bao nhiêu thời gian để chần chờ, tức khắc Ninh Nghị cúi đầu xuống đặt vành tai lên ngực của Quyên nhi. Lúc này đang là mùa hè, y phục của Quyên nhi cũng khá là ít ỏi, bị nước thấm vào, chúng dán chặt lên thân hình nhỏ xinh của Quyên nhi, khiến bộ ngực mềm mại của nàng gồ lên như hai chiếc màn thầu. Nhưng Ninh Nghị không còn tâm tư để thưởng thức, không nghe được tiếng tim đập, hắn giao hai tay đặt lên ngực trái của Quyên nhi nhấn xuống mấy cái, sau đó bóp mũi của nàng, miệng kề miệng hô hấp nhân tạo, tiếp theo lại nhấn vào ngực. Sau mấy lần như thế, từ trong miệng tiểu nha hoàn rốt cục cũng phun mấy bùm nước ra, Ninh Nghị lại cúi người áp tai nghe tiếng tim đập.

Nhưng vẫn không có phản hồi.

Ninh Nghị hí vào một hơi, tiếp tục nhấn, hô hấp, nhấn, hô hấp,... Người chung quanh chưa ai từng gặp qua loại phương pháp cấp cứu này, nhưng nhìn thái độ của Ninh Nghị cũng biết hắn đang nghiêm túc. Đến một lúc, Ninh Nghị vừa mới buông mũi của Quyên nhi ra, hai tay lại nhấn xuống ngực của nàng một lần nữa thì mới phát hiện tiểu nha hoàn này đã mở mắt ra rồi, đang mê mang nhìn hắn.

Ninh Nghị lại theo quán tính ấn xuống một lần.

Quyên nhi vẫn còn đang nghi hoặc nhìn hắn, chỉ là thân thể hơi co lại vì cái nhấn này. Hai người nhìn nhau một thoáng, Ninh Nghị đưa một tay ra vỗ vỗ vào gò má của nàng, tay còn lại vẫn dán lên ngực Quyên nhi, sau đó cúi đầu xuống áp tai vào nơi mềm mại đàn hồi ấy... Thực ra từ đầu chiều nay, Ninh Nghị đã trải qua nhiều chuyện lăm, đã phải hao tổn rất nhiều tâm lực, thành ra những động tác lúc này chỉ máy móc mà làm, nhất thời cũng phản ứng kịp. Tô Đàn Nhi cúi người xuống gọi một tiếng:

- Quyên nhi.

- Tiểu thư... Cô gia... Khụ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc thường luôn điềm tĩnh của Quyên nhi lúc này dường như cũng có chút mơ hồ, nàng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Tay Ninh Nghị đặt trên ngực nàng, rồi áp tai vào đó ra chiều nghe ngóng, thậm chí lúc nàng mở mắt ra, hần miệng chạm miệng thổi khí vào cho nàng, hết thấy đều khiến nàng cảm thấy cực kỳ nghi hoặc. Ninh Nghị thở dài một hơi, xay người ngồi bên cạnh Quyên nhi, rồi cười ha ha. Hần cũng cảm thấy mệt mỏi lắm.

Trong tiếng cười mệt mỏi vì trút được gánh nặng, tay trái của hắn vẫn cứ áp vào ngực của đối phương. Lúc này, non nước chung quanh vẫn chìm trong những trận chấn động kịch liệt mà điên cuồng. Trán của Ninh Nghị bị thuyền va phải vẫn còn ứa máu, khiến những người xung quanh có chút bối rối, nhất thời không biết nên nhắc hắn biết rằng bàn tay heo ăn mặn của hắn vẫn còn đang áp trước ngực Quyên nhi, hay là biết rằng trán mình vẫn còn đang chảy máu. Ngay cả Tô Đoàn Nhi cũng có biểu tình khó xử chần chờ như thế.

Mà Quyên nhi vẫn còn nằm trên sàn thuyền như trước, nàng nhìn bầu trời mà ánh mắt không chớp, cảm giác hoảng hốt khi vừa mới thức tỉnh khiến nàng không ý thức được có chuyện gì không ổn đang xảy ra. Nhìn biểu tình của nàng, có lẽ đang suy nghĩ: Vì sao cô gia vẫn cứ đặt tay ở nơi ấy của mình nhỉ?

Nàng cũng chỉ đành nằm bất động như thế... Người chèo thuyền đang giãy dụa thu lấy dây thừng ở đầu kia, vì nơi không xa có một chiếc thuyền đang bốc lửa. Chẳng biết vì sao lại có lửa, nhưng lúc này vì chạm phải vật dễ cháy, nên nó nổ âm lên, non nửa thân thuyền mang theo ánh lửa rơi vào trong nước, có người nhảy xuống từ nơi ấy, cũng có người không kịp nhảy mà là bị rơi, có người trên không trung va vào mạn thuyền của thuyền bên cạnh, tiếp đó lại rơi xuống mặt nước chính giữa hai con thuyền. “Ầm” một tiếng, hai con thuyền va phải nhau. Ở nơi xa hơn, những sự tình hỗn loạn và bất ngờ còn phát sinh nhiều hơn nơi này.

Khúc giao hưởng cuồng loạn của buổi tối nay, bắt đầu nổi lên trong làn không khí ấy...

220. Q.3 - Chương 222: Đêm Lửa (2)

Mặt trời đang lặn xuống, mặt trăng và các vì sao đang dần dần mọc lên từ phía bên kia. Xung quanh Tiểu Doanh Châu, ngọn lửa đang hùng hực bốc cháy ngay trên mặt nước.

Mặt đất đã ngừng rung, trong bóng tối mờ mịt kia tất cả những thứ có thể nhìn thấy dường như cho người ta cái cảm giác thật hỗn loạn. Thứ vẫn đang hùng hực bùng cháy trên mặt hồ kia là một chiếc thuyền lớn, trên thuyền không có người, toàn bộ khung thuyền đều cháy đến tan tành. Lấy ngọn lửa làm trung tâm, xác thuyền bốc cháy kia rơi ra bốn phía, sau đó dần dần biến mất dưới làn nước.

Du thuyền xung quanh cũng lấy ngọn lửa này làm trung tâm mà chạy ra xung quanh như một bầy nhạn phân tán, trên thuyền đèn đuốc lốm đốm sáng.

Chiếc thuyền hoa nhỏ bé của Tô gia cũng chậm rãi lướt đi trên mặt hồ tối om, cách đó không xa là hình ảnh chiếc thuyền lớn bốc cháy, xác thuyền rơi ra khắp nơi, xa hơn chút nữa là binh lính cầm bó đuốc, ở Tiểu Doanh Châu cứu người thiện hậu. Trên mặt nước xa gần còn có một vài con thuyền đang tìm kiếm cứu người, trong ánh sáng mờ mịt mang đó vang lên những tiếng la tiếng hô. Ninh Nghị đứng ở đầu thuyền hoa, nhìn những con thuyền lớn nhỏ đang từ từ đi xa.

Động đất đã ngừng lại, hoảng loạn lúc đầu đã qua, phần lớn thuyền đều chạy tới hướng Hàng Châu đầu tiên. Lúc này Tây Hồ không phải là trung tâm của Hàng Châu mà là ngoại ô, từ xa nhìn tới thì vẫn có thể thấy được hình dáng thành Hàng Châu, ánh sáng của thành thị ánh lên bầu trời đêm, nhưng thoạt trông có vẻ yếu hơn ngày xưa nhiều lắm, cho dù không thể tự mình nhìn thấy nhưng cũng có thể tưởng tượng được trong thành tất nhiên là lũ lụt khắp nơi, một mảnh hỗn độn.

Tiếng lửa tí tách cháy, tiếng sào chống vào làn nước đầy thuyền đi nghe ào ào, càng hiển lộ ra sự trống rỗng. Người chèo thuyền của chiếc thuyền hoa này không đủ nên đi cũng không nhanh, đám người Tô Văn Định và Tô Văn Phương cũng tới hỗ trợ. Lúc trước giữa cơn hỗn loạn, chiếc thuyền hoa nhỏ này bị đụng vài cái, nhưng may là cuối cùng thuyền vẫn còn chắc chắn nên không có gì đáng lo. Gió đêm nhẹ nhàng phất tới

nơi đây, thân thể mềm mại dán vào sau lưng, Tô Đàn Nhi ôm lấy hắn, dựa vào hắn trong chốc lát rồi mới giờ tay chạm đến băng vải trên đầu hắn.

- Không sao chứ?
- Không sao, cũng may là mọi người không có chuyện gì.
- Ủ, không biết ở nhà thì thế nào, sợ là nhà cửa đều sập hết rồi. Đám Cảnh thức...
- Giờ đừng nên nghĩ nhiều, sẽ không sao đâu.

Ninh Nghị vỗ về tay nàng:

- Nhà mình cũng không đến mức sập đâu, thả lỏng tâm tình ra, đêm còn dài mà.
- Sao đột nhiên địa long lại trở mình nhỉ...
- Không biết nữa, có lẽ đêm nay còn có trận nữa, nhưng chắc là không mạnh như lần này. Tối nay về chúng ta chuyển hết đồ ra, ngủ ở trong viện chứ không thể ngủ trong phòng được nữa.
- Tướng công cũng biết điều này ư?
- Biết, yên tâm, không có chuyện gì đâu.

Tô Đàn Nhi tựa vào lưng hắn, “ừ” một tiếng, im lặng một lát:

- Có chàng ở đây, thật là tốt.

Đây đúng là kiểu bọn họ thường tán gẫu trên ban công tiểu lâu ở Giang Ninh.

- Ta cũng vậy.
- Thuở bé ta cảm thấy dù mình là nữ hài tử nhưng cũng có thể một mình làm tốt mọi chuyện, thành thân với tướng công rồi, ta mới dần cảm thấy cảm giác có tướng công bên người lại hoàn toàn khác biệt. Có thể ở cùng tướng công, đây là may mắn của Đàn Nhi.
- Ta cũng là như vậy, mà ta đang ở rể nhé, đều là nàng nuôi ta...

Tô Đàn Nhi đụng một cái vào gáy hắn, một lúc lâu sau mới khẽ nói:

- Không phải như vậy.

Đây chỉ là câu trần thuật không cần câu trả lời.

Hai người đứng ở đầu thuyền một lúc, Tô Đàn Nhi nói:

- Ta đi ra phía sau xem sao.

Ninh Nghị gật đầu rồi, nàng mới đi.

Gió đêm thổi tới, cũng sắp tới bờ, Ninh Nghị thở dài, trận động đất đột ngột xảy ra này đúng là một chuyện bất ngờ. Hắn dù sao cũng chưa từng có kinh nghiệm gì về động đất cả, cũng không rõ trận động đất này là ở cấp nào, chắc là rất mạnh, cũng không rõ nơi đây có phải là tâm của động đất không, mà động đất sau rồi sẽ là hàng loạt lưu dân, lúc này lại đang trước ngày mùa, lão Tần lên kinh thành e là khó làm rồi. Nhưng mà thành thị thời này hầu hết là nhà trệt, cho dù có bị sập, vùi lấp người thì cũng dễ cứu hơn là đời sau, mà động đất lại xảy ra đúng lúc chạng vạng, hắn là hầu hết mọi người có thể chạy được.

- Ôi, đạo thơ nên bị trời phạt đây mà...

Buồn chán than thở một câu, hắn lại mong là đám Tri phủ Hàng Châu có thể kịp thời phản ứng - quyền sở hữu của hắn năm trước kia hắn là đã được phát ra khắp cả nước, trong đó phần lớn là cách ứng phó với động đất chấn tai.

Điều đáng lo sợ duy nhất là Phương Tịch không ngừng lớn mạnh ở phía Tây kia, ở nơi đây hắn không đủ tri thức lịch sử, không biết là Phương Tịch có đánh tới Hàng Châu hay không. Hắn có ấn tượng sâu sắc với khởi nghĩa Lương Sơn, nhưng đó lại là vì “Thủy Hử truyện”, hơn nữa cho dù là truyện hay phim thì hắn chưa từng xem hết. Khởi nghĩa Phương Tịch có quy mô lớn hơn cả Lương Sơn, nhưng Hàng Châu là thị

trấn quan trọng, Phương Tịch sẽ bị trấn áp rất nhanh, nên hẳn nghĩ rằng chúng sẽ không đánh tới nơi này. Mà động đất thì hẳn lại chẳng có ấn tượng lắm, nếu không thì lúc trước đã không đồng ý đến đây cùng Đàn Nhi.

Thời không đã thay đổi, chuyện không biết mà có nghĩ nhiều đi chẳng nữa thì cũng vô dụng, ý nghĩ này chỉ tùy ý hiện lên trong đầu mà thôi. Hẳn quay đầu lại thì thấy một bóng người gầy gò đứng ở mạn thuyền bên kia, Ninh Nghị nhìn sang thì nàng cũng quay sang nhìn lại, đó là Quyên Nhi.

Lúc này Quyên Nhi đang nhón chân với lấy một chiếc đèn lồng nhỏ treo trên trần thuyền, đã lấy được xuống, thấy Ninh Nghị nhìn sang thì cả người run lên như là quá khẩn trương. Nàng ôm chiếc đèn lồng nhỏ kia vào ngực, bước tới phía trước được hai bước rồi lập tức xoay người chạy ra đằng sau. Ninh Nghị biết ban nãy nàng nghỉ ngơi trong khoang thuyền, vốn đang không biết nàng đã khỏe chưa, giờ lại lo nàng có bị chiếc đèn lồng kia cháy lan sang không.

Nhưng hồi tưởng lại chuyện cứu người lúc trước, hẳn quả thật là đã làm hơi quá, vô tình lại đặt tay lên ngực đối phương một lúc lâu, sau đó kịp phản ứng thì chỉ cảm thấy rất mềm mại, mà có xoa có nắn gì không thì hẳn lại không nhớ rõ lắm.

Khi đó đầu thì đang chảy máu, hẳn cũng chỉ là phản ứng tự nhiên, ý thức được rồi thì nhẹ nhàng băng quơ thả tay ra, sau đó liền đi xung quanh coi tình hình thế nào, đám Đàn Nhi thì vẻ mặt cổ quái, nhưng cũng không nói gì. Chuyện này cũng chỉ có thể xử lý như vậy, có lẽ là thương tổn không nhỏ tới tiểu cô nương kia, nhưng chuyện gấp là phải tùy tình huống mà biến báo, hơn nữa điều quan trọng nhất hiện tại không phải là giải quyết chuyện này, vấn đề sau này thì chỉ có thể chờ sau này hẵng nói.

Khôi phục tim phổi, hô hấp nhân tạo, ôi...

Sau đó con thuyền cập bờ, trạm dịch bên bờ được dựng nên chủ yếu là vì du hồ cũng hỗn loạn, bọn họ tìm được xe ngựa nhà mình thì lại chẳng thấy ngựa đâu, lúc này cũng chẳng cách nào truy cứu được. Đoàn người đi dọc theo con đường hướng tới thành Dương Châu, mới đến gần thì đã thấy tường thành phía Tây sập xuống một mảng, đi vào cửa thành thì thấy ánh lửa ngùn ngụt, lũ lụt khắp nơi.

Khắp cả tòa thành, thứ đập vào mắt chính là cảnh tượng thê lương đến kinh người. Tất cả nhà cửa trong thành thì mười phần là có sáu bảy phần sụp đổ, tiếng la, tiếng thét, tiếng khóc vang lên khắp nơi. Ninh Nghị nhận ra ý nghĩ ban nãy của mình vẫn còn lạc quan lắm, hoặc có lẽ là vì hẳn chưa từng trải qua cảnh tượng thương vong quy mô lớn thế này. Tiếng la khóc, cứu người, cứu tài vật xung quanh, bất cứ khi nào lại có thì thể, máu tươi hiện ra trong tầm mắt, khiến hẳn cảm thấy không chịu nổi.

Đây cũng là bởi vì tâm tình của người đời sau, hơn nữa hiện giờ cũng không phải là lúc nghĩ những chuyện này, đoàn người xuyên qua thành thị đi về nhà mình. Trên đường đi qua một chỗ thủy lộ thì mới phát hiện ra là cầu đã sập, lại phải đi đường vòng. Bốn phía xung quanh không chỗ nào là không có thi thể, đồng hoang tàn, thậm chí trong thủy lộ cũng có thi thể trôi nổi. Bọn họ cũng nhìn thấy vài tên nhà giàu từng gặp ở Tiểu Doanh Châu, bọn họ đã trở về trước một bước, đang chỉ huy cứu tiền của, người nhà. Quân sĩ giờ được chạy tới từ trong thành, có người bị thương quỳ góc kêu cứu trước đồng hoang tàn của nhà mình, có hàng xóm giúp đỡ lẫn nhau, cứu nhà mình xong lại đi cứu nhà người khác. Nhưng với tình hình này, dù thế nào thì cũng chẳng đủ nhân thủ.

Cứ như vậy đi một mạch về Thái Bình hạng là đã qua nửa canh giờ. Phần lớn viện nhà mình đều sụp, xung quanh bắt lửa cháy, có người chết và có người bị thương. Cảnh hộ vệ thì không bị thương, lúc này đang chỉ huy mấy người đào bới phòng ốc bị sập. Cảnh tượng ở Thái Bình hạng này cũng không khác gì mấy, dù có mấy gian phòng trông vẫn còn tạm được nhưng ngói trên mái nhà đã rơi xuống gần hết, sợ là không ai dám ở nữa. Thấy đám người Tô Đàn Nhi trở về, một số người chạy ra chào đón, có mấy nữ tử còn đang khóc, đó là người nhà của quân sự phòng thu chi theo đến đây. Bên trong đồng đồ nát, có ba người bị đè ở dưới, mà bên ngoài thì nhiều người bị thương, hai người chết.

- Cứu người đi.

Lúc này đã không còn gì để nói, Ninh Nghị chỉ liếc qua rồi vẫy vẫy tay, sau đó cũng xắn tay áo gia nhập vào hàng ngũ khuôn vác đào bới. Tô Văn Định, Tô Văn Phương lúc còn ở Giang Ninh thì có vẻ yếu ớt, nhưng

từ lúc theo tỷ tỷ và tỷ phủ đến đây thì cực kỳ sùng bái Ninh Nghị, Ninh Nghị đi qua là bọn họ cũng vội vàng chạy theo.

Sau nửa canh giờ, trận dư chấn đầu tiên đúng hẹn tới, giáng nổi tuyết vọng lên tòa thành thị đồ nát này. Phía Ninh Nghị cứu ra được hai người, nhưng vẫn còn một người bị vùi lấp bên trong, vĩnh viễn mất đi cơ hội.

Đêm còn dài, mặt đất chấn động mang theo những tiếng ầm ầm vang lên, những ngọn lửa ở khắp thành trì cổ đại này thậm chí còn bốc cháy sáng rực hơn vừa rồi, ánh lửa đỏ chiếu sáng cả không gian rung chuyển này. Phía chân trời, những chú chim bay trong ban đêm, có đôi khi lại vang lên tiếng quạ kêu. Trong đêm nay đã xảy ra hai lần dư chấn, sau nửa đêm thì trong thành bắt đầu xuất hiện cướp bóc. Quan binh tạm thời chưa kịp phản ứng, nhiều nơi hoang tàn như vô chủ, thành Đông vì một bộ phận liều mạng cướp bóc mà đẩy lên hỏa hoạn, mãi tới bình minh mới dập tắt được.

Ngày hôm sau, cả tòa thành vẫn chủ yếu là cứu người trong đồng đồ nát, cứu giúp tài vật. Các loại tin tức lần lượt truyền đến, bởi vì tranh cướp tài vật mà xảy ra tranh cãi, xô xát, nên những kẻ không còn gì trên người nhân cơ hội phát tài, đục nước béo cò, quan phủ bắt đầu nỗ lực sắp xếp lại trật tự, xung đột dần tăng, có mấy kẻ bị bắt, giết chết ngay tại chỗ. Ninh Nghị đi nghe ngóng tính khả thi về việc rời Hàng Châu, nhưng tuyến đường thủy bị tắc nghẽn ở thượng du, thành ra lúc này đường thủy cũng ngừng vận chuyển.

Lúc xế chiều, Tiền Hi Văn phái quân sự tới xem bên hấn an nguy thế nào, Ninh Nghị giao ột phong thư hồi âm, sau đó lại cho Cảnh hộ vệ chọn lấy gia đình đi theo đến Tiền phủ, dùng xe ngựa chở một lượng lớn lương thực về rồi niêm phong cất vào kho. Tiền Hi Văn là đại địa chủ ở nơi đây, có nhiều lương thực nhất, e là động đất đã phá hỏng không ít kho chứa hàng, lúc này tự mình tới cầu xin lấy một tí đương nhiên là chuyện nhỏ. Nhưng dù sao cũng là nợ ân tình, Ninh Nghị có đưa ra vài cách ứng phó thì thối sau động đất ở trong phong thư kia, nhưng những điều này đều có trong điều khoản chẵn tai năm trước, nếu phủ Hàng Châu đã làm tốt rồi thì cuối cùng là mình vẫn nợ ân tình người ta. Nhưng lúc này thì chẳng còn cách nào khác.

Đêm ngày này, cả tòa thành lại phủ trong ánh lửa, không phải là đèn đuốc bình thường, mà là ánh lửa từ trong những đồng đồ nát hoang tàn kia. Nhưng quân đội và lực lượng của phủ Hàng Châu cuối cùng đã cưỡng ép không chế được một phần, rất nhiều thi thể được chở ra ngoại thành để thiêu hủy, hiện giờ vẫn là những ngày nắng nóng, nếu để muộn hơn thì sợ là sẽ xảy ra ôn dịch mất. Ngày thứ ba, trời hạ mưa to, trong cơn mưa rào nặng hạt giữa lúc giao mùa hè và thu này, thành Hàng Châu hoàn toàn thành vùng ngập nước... Chạng vạng hôm nay, trên dịch đạo rời khỏi Từ Châu kia, một thốt tuần mã chở một vị kỳ sĩ vô cùng mệt mỏi đang ra sức phi nước đại, mang theo trên người một tờ văn cáo khẩn cấp tám trăm dặm ghi chép về trời long đất lở ở vùng Đông Nam, không ngừng phóng tới thủ đô của Võ triều, Biện Kinh.

Chú ngựa cô độc phi nhanh, mặt trời chiều đã lặn xuống, bóng đêm giáng lâm...

221. Q.3 - Chương 223: Đêm Lửa (3)

Nhà cửa như rừng, mái hiên san sát. Trong bóng đêm, những ngọn đèn từ các căn nhà trong thành kéo thành một chuỗi đốm lửa, giăng ngang dọc quanh khắp thành Biện Kinh trong đêm tối cuối mùa hè đầu mùa thu này.

Thời gian ăn tối đã sớm qua đi, bóng sắc đêm càng lúc càng sâu, nhưng những tiếng ồn ào trong thành Biện Kinh vẫn không có dấu hiệu giảm bớt đi. Trải qua hơn hai trăm năm kế thừa đến nay, thành Biện Kinh hoàn toàn là trái tim xung yếu của Võ triều, tụ tập thương khách thiên hạ, thông suốt khắp nơi. Mỗi ngày số thương nhân lữ khách đi qua nơi này tới khắp Bắc Nam nhiều không kể xiết. Khoa cử được tổ chức mỗi năm hoặc vài năm một lần tụ tập tài tử anh kiệt trong thiên hạ, ở nơi đây cũng tập trung các quan viên có quyền lực lớn nhất khắp thiên hạ này, vờn quanh ngự tọa của bậc đế vương, chứa tể sự vận động của thiên hạ.

Từ Tùy Đường tới nay, buôn bán dần phát đạt, lệnh cấm đi lại ban đêm cũng được hủy bỏ. Thành thị phải nói là vốn không có đêm, dù là thời điểm yên lặng nhất khi rạng sáng thì cũng có một mảng đèn đuốc lớn sáng lên ở trung tâm. Mà lúc này đang là cuối những tháng nóng nhất, thời tiết nóng bức khiến cho người

trong thành thị lại càng không đi ngủ sớm. Bên đường, trong tiểu viện, thanh lâu, quán trà, mọi người hoặc yên lặng hoặc âm ỉ điểm xuyết thêm, bên trong cái khô nóng lại là cảnh tượng phồn hoa mà yên bình.

Chiến sự ở phương Bắc cũng không ảnh hưởng tới nhịp bước của tòa thành thị này, triều đình hành động hoặc ít hoặc nhiều thì cũng chẳng tạo lên gợn sóng quá lớn ở trong thành thị. Điều động quân đội, vận chuyển vật tư, tất cả đều được lặng lẽ tiến hành trong một loại khí thế khổng lồ, dường như ai cũng có thể cảm giác được hoạt động đó, nhưng không có mấy người có thể chân chính hiểu rõ nội tình bên trong. Cùng lắm thì là một vài biết chuyện thì thêm thất rất nhiều như thể mình được tận mắt chứng kiến, hay là đám thương gia tụ tập ở Biện Kinh thì thoảng lại thảo luận tiền cảnh thương hành tới phía Bắc kia, nhưng chẳng hề có chút khẩn trương hay lo âu nào cả. Kỳ viện nhà trọ, quán rượu quán trà vẫn náo nhiệt như xưa, thì từ tụ hội giữa tài tử văn nhân vẫn trào dâng, ánh mặt trời chiếu rọi kia cũng đã chứng minh điểm này.

Trong một vị trí ở trung tâm thành thị, nằm một bên Hoàng thành, bảng hiệu phủ Hữu tướng vừa được treo lên cách đây không lâu. Đây là một tòa nhà lớn đã có năm tháng, không hề tương đương nhưng lại có kết cấu trang nghiêm, nội uẩn rất sâu. Đây vốn là sản nghiệp của Tần gia, tám năm trước khi Tần Tự Nguyên từ chức, tòa nhà này được mua đi bán lại, trong tám năm này cũng đã qua tay hai lần, cũng là ở trong tay người có chút sâu xa với Tần Tự Nguyên năm xưa. Lần này Tần Tự Nguyên phục chức, thăng lên làm Hữu tướng, khi hồi kinh liền thuận tiện mua nó lại, thực tế thì kết cấu của tòa nhà này vẫn chưa hề thay đổi chút nào.

Lúc trước Tần gia làm quan ở kinh thành, kinh doanh đã hai đời. Tám năm trước Tần Tự Nguyên rời đi, phân phát hạ nhân trong phủ, lần này trở về thì hơn phân nửa hạ nhân đều được vời trở về, đủ để chứng minh chuyện lúc trước Tần Tự Nguyên tuy người đi nhưng trà vẫn chưa nguội. Các loại sách hồi đó được cất giữ trong phủ vẫn chưa bị di chuyển, lần này phục chức lại thêm một số nữa, nhưng Tần Tự Nguyên lại không phải người quan tâm mấy thứ này lắm. So với Tần phủ năm đó thì lúc này có vẻ vắng vẻ hơn một phần, ví dụ như vài thân nhân, gia nhân ở đây lúc trước. Dù sao chưa thể tới kịp, lúc này trong tòa nhà to lớn này chỉ có Tần Tự Nguyên cùng một thê một thiếp, còn lại thì dù đèn đuốc có sáng nhưng vẫn chỉ là hạ nhân.

Mấy ngày này, Tần Tự Nguyên bận bịu công vụ, không ngày nào là được rảnh rỗi. Lúc này hai người có địa vị tối cao trong triều đình, Tả tướng Lý Cương dẫn đầu, chủ đạo đại cuộc, Hữu tướng Tần Tự Nguyên lại càng có khuynh hướng về một số chuyện tình cụ thể.

Nhắc tới thì đã tám năm ông không bước vào Biện Kinh, cho dù vẫn có rất nhiều môn sinh hay cố hữu thì lực ảnh hưởng, lực khống chế ở bên này cũng đã giảm mạnh. Đặc biệt là với các loại chuyện có tính thiết thực kia, chỉ sợ khó có thể tiếp nhận được. Lý Cương và ông có quen biết với nhau, mặc dù rất ủng hộ ông nhập tướng nhưng lúc đầu cũng đã nói sẽ gánh vác phần lớn sự tình thay ông. Nhưng Tần Tự Nguyên lại chẳng giao gì nhiều cho đối phương, mà là từ lúc bắt đầu tiếp nhận là một mình gánh vác, trong vòng mấy ngày phải xử lý các loại sự tình, tổng thể quy hoạch rõ ràng.

Lý Cương kia vốn tính tình khảng khái, tương đối thẳng thắn nóng nảy, có tác phong nghiêm nghị. Mấy năm nay ông ta là kẻ thúc đẩy mạnh nhất làn sóng cầu chiến, nhưng tương đối mà nói thì người này lại tuân thủ nghiêm ngặt đạo Nho gia, cho dù ngôn từ có quyết liệt thì cách xử sự lại khá khiêm tốn. Đương nhiên điều này cũng không phải là nói ông là hủ nho cổ hủ gì, chỉ là tín niệm của ông quá chính trực, nếu không phải lúc này rất cần một người vô cùng kiên nghị tới chủ đạo chiến sự, sợ là ông cũng chẳng thể làm nổi Tả tướng.

Tần Tự Nguyên cũng là đại nho đương thời, văn của ông ta rất hay, mà với bên ngoài thì tính cách lại càng thêm chân thành và nho nhã, cũng không hề bảo thủ. Có đôi khi tranh luận với người ta, ông đường đường khảng khái, nói năng đầy khí phách nhưng không kiểu phần nộ râu tóc dựng ngược như Lý Cương. Khi làm việc, thủ đoạn của ông cũng thường đoan chính ôn hòa, nếu nói đến kết quả thì ông thường quan trọng hiệu quả, dùng thế ép người, nước ấm nấu ếch, khi người ta phát hiện ra bên trong dấu giếm sát khí thì thường cục diện đã được định ra, không còn nước nào để đi nữa.

Khoảng thời gian lên kinh này, ông tiếp nhận các loại chính vụ, chủ yếu vẫn là dàn xếp quân nhu, dùng thủ đoạn cao siêu điều động các loại quân nhu vật tư chuẩn bị cho chiến tranh, lúc tập trung lại càng phải lặng lẽ tiến hành, vì thế mà đại đa số người trong kinh thành thậm chí còn chẳng cảm thấy cái không khí chiến tranh sắp đến kia. Lên kinh thành chưa tới hai tháng, ông đã bày ra sự quyết đoán và thủ đoạn mạnh

mẽ của mình cùng với khí thế đã đè nén xuống trong tám năm ẩn cư kia, khiến cho không ai có thể khinh thường được.

Đương nhiên tất cả những gì có ở hiện tại đều được tạo dựng nên từ công tác với cường độ cao, để làm được những điều này, dù là ông thì cũng phải dốc hết toàn lực. Nay trời rất khuya rồi ông mới đi ra từ trong Hoàng thành, về nhà vừa mới ăn được hai miếng cơm thì có ba gã đệ tử năm xưa tới thăm, ông cũng vừa ăn cơm vừa tiếp đãi ba người này.

Trong ba người này, nhỏ tuổi nhất là ba mươi tám tuổi, người này tên là Trần Khai, tự Ngạn Đường, lúc này đang nhậm chức ở bộ Công, kiêm nhiệm quan đề hạt ở Văn Tự viện. Người lớn tuổi thứ hai thì đã bốn mươi hai tuổi, họ Triệu tên Đình Thần, tự Thừa Chi, lúc này nhậm chức Thiếu Doãn phủ Khai Phong, quyền lực cũng khá lớn. Người thứ ba năm nay tuổi đã bốn mươi tám, tên là Phùng Viễn, tự Đạo Khai, nhậm chức ở Ngự Sử đài, y là đệ tử của Tần Tự Nguyên, mà Ngự sử Trung thừa Tần Cối lại từ bốn gia của Tần Tự Nguyên, bởi vậy ở trong Ngự Sử đài này y như cá gặp nước, khá được trọng dụng.

Mặc dù là tướng phủ nhưng lúc này Tần Tự Nguyên lại chỉ ăn một chén cá, một chén rau xanh đơn giản, nhưng lại sai hạ nhân dâng ba bát canh đậu xanh ướp lạnh, lại phát ổi người một cây quạt, bốn người liền ngồi trong sảnh đường tùy ý nói chuyện. Là quan hệ thầy trò nên lúc trước ba người đã biết rõ tính tình của Tần Tự Nguyên, nên lúc này không khúm na khúm núm mà còn có vẻ tùy ý.

Tám năm không ở, lúc này còn có thể trở về thế này, người khác đều coi đây tất nhiên là chuyện may mắn với Tần Tự Nguyên. Nhưng tám năm không ở này kỳ thực có rất nhiều thứ phát triển, những thứ khiến ông ta cảm thấy tiếc nuối và không cách nào nắm bắt được.

Khi kí kết Hiệp ước Hắc Thủy thì Cảnh Hàn đế Chu Triết vừa mới kế vị không lâu, lúc ấy Tần Tự Nguyên có thể coi là nửa đế sư, mặc dù trong nhiều chuyện thì đúng là đế sư, nhưng cùng lắm chỉ có thể gọi là cánh tay đắc lực chứ không có cái danh đế sư. Khi đó Cảnh Hàn đế tuy do dự thiếu quyết đoán, nhưng cũng muốn khai thác phát triển, khi quân Liêu đánh tới thì dự định cầu hòa, lúc ấy Tần Tự Nguyên nản lòng thoái chí, không khỏi làm một chuyện điên cuồng. Ông xúi giục Cảnh Hàn đế âm thầm chuẩn bị, châm ngòi và nâng đỡ tất cả các thế lực chống Liêu, lại an ủi Chu Triết rằng lúc này chỉ là nhường nhịn nhất thời, chỉ cần chuẩn bị mấy năm nữa tất có thể có thời cơ lật ngược thế cờ. Chuyện này, tuy lúc ấy ông đã an bài rất nhiều sự tình và kế hoạch, nhưng lại chẳng hề tự tin, ai ngờ được lúc này lại sắp thành sự thật.

Nhưng chuyện này cũng khiến triều đình phải chi một lượng lớn tiền bạc, khi kế vị, Cảnh Hàn đế vốn nghe theo quan điểm của mọi người mà hủy bỏ những thứ linh tinh như đá hoa cương từ tiền triều, ai ngờ trôi qua một hai năm, triều đình chi tiêu quá nhiều nên chuyện này lại một lần nữa được bồi lên.

- Những chuyện này, đám Thái úy Cao Cầu kia e là nhúng tay rất nhiều đấy nhỉ?

- Thưa thầy, những người liên lụy đến chuyện này đúng là rất nhiều. Lúc đầu chỉ là bệ hạ nói nghèo rồi, thế là có kẻ đưa ra các loại ý tưởng, đủ mọi cách. Cao thái úy đương nhiên là thứ nhất, lúc đó đám người Đường thị lang cũng đều ủng hộ. Lúc ấy đệ tử từng cứ lý lực tranh*, không thể tiếp tục khai thác đá hoa cương được nữa. Nhưng giờ nghĩ lại, lúc đó triều đình thiếu tiền, bệ hạ muốn kiếm một ít bù vào, ngay lúc đầu chỉ trong phạm vi nhỏ, nhưng mọi người nể được ngon ngọt rồi là thuận thế buông ra. Cảnh Hàn năm bốn, số tiền xây lâm viên, sửa cung đình, thậm chí là một loạt về sau này đều đến từ chỗ đó...

(*: cứ nhè nhẽ phải mà ra sức tranh)

Phùng Viễn nhíu mày lại, trả lời. Vị Đường thị lang mà y nhắc tới khi đó là Thị lang Hộ bộ Đường Khác Đường Khâm Tấu, lúc này đã thăng lên làm Thượng thư Hộ bộ. Trong thời gian này, Đường Khác thuộc phái chủ hòa, mà đám người Phùng Viễn đương nhiên là theo thầy chủ chiến, mà lúc này Tần Cối cũng là phái chủ chiến nên đương nhiên là không thuận mắt với Đường Khác.

Tần Tự Nguyên thì đang ăn cá:

- Các trò ở tại Biện Kinh, ta ở Giang Ninh, đều là nơi giàu có và đông đúc cả, chỉ là nghe thấy thì nhiều mà chính mắt thấy lại ít. Đá hoa cương kia sưu cao thuế nặng, chỉ khổ cho bách tính mà vô bổ cho đám quan viên, thuộc hạ đi theo Cao Cầu... Đường Khâm Tấu cũng chẳng phải hạng tham tài tham của gì, chỉ là sau lưng theo một đám há miệng chờ ăn thôi, nhưng mà Lý Bang Ngạn, Ngô Mẫn kia nhà cao thế lớn, kẻ làm quan... Ôi, nay ta nghĩ chắc là như thế này, nhúng chân rồi là không dừng lại được... Nhưng lũ đạo sĩ kia

thì là cái gì chứ? Bệ hạ lại bị mê hoặc, sáu bảy năm nay lại chẳng ai dám lên tham tấu? Ngoài một Đường Khắc Giản.

Mấy năm nay từ khi thờ phụng Đạo Huyền, Cảnh Hàn đế Chu Triết càng thêm vinh sủng đám đạo sĩ, thậm chí lan tới cả chuyện chính sự. mấy năm nay không ai dám nói gì, ngoài Đường Khắc Giản mà Tần Tự Nguyên nhắc tới kia thì ngay cả Ngự sử Trung thừa Tần Cối cũng không dám mở miệng can gián. Đường Khắc Giản thì hai năm trước bị đày đi, chết ở trên đường. Tần Tự Nguyên nghĩ tới đó thì thở dài một tiếng, nhưng một lát sau cũng lắc lắc chiếc đầu.

- Thôi thôi, hôm nay không nói chuyện này nữa... Thừa Chi, tốp quân lương từ Cồn Châu kia đã tới chưa?
- Dù không tham dự nhưng đệ tử có nghe nói là chiều đã đến rồi.
- Vậy là tốt rồi...

Lúc này lại chỉ nói vài chuyện chính sự vụn vặt, bỗng nghĩ tới một vấn đề, Tần Tự Nguyên tùy ý hỏi:

- Hôm kia Tư Thiên giám đưa tin nói rằng Đông Nam xảy ra động đất, chuyện này hiện tại vẫn chưa có tin tức xác thực báo tới, các trò biết không?

Ba người kia cũng có nghe qua, Trần Ngạn Đường nay làm ở Công bộ nói:

- Tạm thời lúc này vẫn chưa có tin tức chính xác, chiếc máy đo địa chấn bên kia nhiều nhất chỉ xác định phương vị động đất, còn động đất xa gần thế nào hay là mạnh bao nhiêu thì không cách nào đo ra được. Dù sao máy đo địa chấn không biết đi, mà cách quá xa thì dù là động đất thì bên này đo đạc cũng kém đi. Nhưng Tư Thiên giám trước là Vu Kỳ An từng có một ý tưởng, có thương lượng với Công bộ của trò rằng là chế tạo ba máy đo địa chấn giống nhau, chia ra đặt ở ba nơi cách xa nhau khoảng trăm dặm hoặc là lớn hơn. Một khi động đất thì phương vị, khoảng cách, cường độ đã sớm được tính toán ra rồi. Nhưng máy đo địa chấn vốn là vật tinh vi, muốn làm ba cái giống nhau thì sao có thể được cơ chứ. Lúc ấy Vu đại nhân còn nói là có thể trang bị ba cái khác nhau cũng không sao, chỉ cần làm ra trị số, lại thu thập trị số địa chấn mấy năm hoặc hơn mười năm về đối chiếu thì từ đó về sau có động đất là có thể lấy nó ra mà tính toán. Nhưng chuyện này sau rồi lại không thành, dù sao máy đo địa chấn mà đặt nhiều năm thì cũng hao mòn đi...

Lúc này Trần Ngạn Đường đem chuyện máy đo địa chấn thành chuyện thú vị mà nói, nhưng thấy sắc mặt Tần Tự Nguyên ngưng trọng thì nhân tiện nói luôn:

- Thầy không cần quá lo về thứ này, đệ tử từng hỏi thăm, phía Đông Nam đó thường không có động đất, hẳn là chuyện này sẽ không quá mức nghiêm trọng. Lúc này thầy quan trọng nhất là chuẩn bị chiến tranh đại sự, không cần lo lắng nhiều về chuyện này.

Tần Tự Nguyên gật gật đầu:

- Ta cũng tự mình hỏi qua rồi, chỉ là động đất xảy ra thì e là lắm người trong triều đình sẽ mượn cơ hội làm văn. Hắc, đây đúng là cơ hội ngàn năm có một, những người này lại chỉ biết ích lợi của mình, muốn thảo phạt Phương Tịch, Vương Khánh, Điền Hổ, Tống Giang trước. Bọn họ cho là Kim và Liêu khai chiến thì chúng ta có thể thoải mái nhân hạ mà giải quyết nội loạn, đến khi ngoại xâm lưỡng bại câu thương rồi là có thể trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Ôi, dùng quyền mưu trên triều đình quá nhiều, trên quốc sự, chiến sự lại chỉ cần quyền mưu xuất sắc là được...

Đi vào Biện Kinh, Tần Tự Nguyên gặp phải chuyện rắc rối nhất chính là chuyện này. Phần lớn người không phải là không ủng hộ đánh giặc - đương nhiên cũng có loại người chủ nghĩa hòa bình thuần túy cho rằng chiến tranh sẽ khiến dân chúng lâm than, nhưng chung quy cũng là thiểu số. Đại bộ phận người ủng hộ đánh giặc, nhưng lại nghi ngờ thời cơ đánh giặc.

Lúc thái bình, những người này vì đủ mọi lợi ích cho nhà mình mà mở lại đá hoa cương, sưu cao thuế nặng, cũng biến các loại lợi ích liên quan tới nhau trở nên to lớn không gì sánh được. Đến lúc này dân chúng nhiều nơi lâm than, các nơi khởi nghĩa thì bọn họ lại là kẻ đầu tiên yêu cầu triều đình tích tụ lực lượng bình ổn nội loạn, dù sao nội loạn mới là có thực, là đám lợi ích liên đới nhau ở phía dưới kia đang kêu gào than khóc. Mà chuyện thu phục Yến Vân gì đó, với những kẻ này thì nay Kim Liêu đánh nhau rồi, chuyện này đương nhiên là có thể làm bất cứ lúc nào, chờ bọn họ lưỡng bại câu thương là mình ở bên này lợi dụng hai phe...

Những người này đùa giỡn quyền mưu trên triều đình đã tới mức xuất thần nhập hóa, thậm chí với quốc chiến cũng cảm thấy chỉ cần có quyền thuật là đủ rồi. Nhưng bọn họ lại không biết, nếu không thể triển lộ ra thực lực thì có dùng nhiều âm mưu đi chăng nữa thì cũng chỉ khiến người ta chán ghét mà thôi.

Nhưng hiện tại cũng chỉ có theo bọn chúng cân nhắc, gắng gượng tới lúc phát binh mới có thể chiến thắng, Tần Tự Nguyên mới có thể thả lỏng một hơi để đối phó với người mà ông ta muốn đối phó. Nghĩ tới những điều này, ông ta lại nhớ tới cuộc nói chuyện với Ninh Nghị trước khi rời khỏi Giang Ninh kia.

Lúc ấy Ninh Nghị đưa cho ông một quyển sách nhỏ lung tung lộn xộn, có ghi rất nhiều thứ, ông đọc mà chẳng hiểu lắm. Trong đó có mấy điều đại khái là phương hướng lấy quốc gia điều tiết khống chế các loại thương nghiệp, khiến cho phần lớn thương nghiệp, nông nghiệp và sản nghiệp chiến tranh móc nối với nhau, trọng điểm phát triển các loại lợi ích theo hướng chiến tranh, đến lúc đó đám người vì lợi ích gia tộc này sẽ bỏ qua lập trường ban đầu, gào khóc đòi quốc gia đánh giặc, bởi vì quốc gia một khi giao chiến thì bọn họ có thể bán lương thực, bán quân nhu. Nhưng Ninh Nghị lúc đó cũng chỉ thuận miệng nói qua.

- Chuyện này nếu thật sự làm thì cũng cần một đến hai năm, hơn nữa còn phải cân bằng mắt xích thương nghiệp, nói chung là rất phức tạp. Năm nay chắc là sẽ đánh, có lẽ không dùng được nữa...

Lúc ấy hẳn dùng kiểu nói giỡn nhắc đến chuyện này, người trẻ tuổi kia luôn có rất nhiều quan niệm mà khiến người ta phải tỉnh ngộ. Nhưng theo như lời hắn, biện pháp đó đúng là không dùng được ở lúc này. Nhưng trong tập này vẫn có vài thủ pháp nho nhỏ, ông ta vận dụng vào trong các loại quân nhu đã sinh ra hiệu quả.

Nghĩ tới Ninh Nghị, ông cụ vừa nói chuyện vừa so sánh người trẻ tuổi kia với vài tên đệ tử trước mặt này, nhất thời lại không đưa ra được kết luận. Đang trò chuyện thì một tên gia nhân chạy vào báo rằng Lý tướng gia đến. Tần Tự Nguyên còn chưa kịp trả lời thì đã thấy Lý Cương Lý Văn Kỳ chưa thông truyền mà đã trực tiếp tiến vào tiền viện, thoát nhìn còn đang sửa sang lại y quan.

Lúc này Tả tướng Lý Cương tuổi đã bảy mươi mấy, dung mạo gầy gò, râu tóc bạc trắng, nhưng tinh thần quắc thước, thân thể cũng khỏe mạnh. Ánh mắt ông rất nghiêm túc, ông mỉm môi, vừa đi vừa chấp tay:

- Chưa thông báo đã xông vào thế này, mong Tự Nguyên thứ lỗi, nhưng thật sự là chuyện quá khẩn cấp, hãy đọc tờ công văn này đi...

Ông lấy ra một tờ công văn từ trong tay áo:

- Xong thì lập tức vào cung.

Mấy tên đệ tử cùng đứng dậy chào Lý Cương, Lý Cương chỉ phát phát tay. Tần Tự Nguyên đọc công văn kia mấy lần, sắc mặt đã thay đổi:

- Sao lại như này... công văn này đã có bao nhiêu người xem qua?

- Sợ là không ép được nữa, vó trước cửa con ngựa mà kỵ sĩ truyền tin cưới kia bị thương, e là phong công văn khẩn tám trăm dặm này đã có rất nhiều người biết rồi, lúc này có khi đã có người mang theo đám Tư Thiên giám Tào Lệnh Nhu vào cung rồi...

Nay chủ quan Tư Thiên giám Tào Lệnh Nhu chính là đệ tử của Ngô Mẫn, là một trong những nội phái không kiên định.

- Lấy y mạo cho ta.

Tần Tự Nguyên hướng ra ngoài mái hiên nói một câu, sau đó đã bước ra ngoài:

- Chúng ta mau đi thôi.

Lúc sắp tới ngày lập thu, khu vực Tô Hàng rung chuyển, nhà cửa sập đổ vô số, tử thương khó mà tính toán được, công văn này phát tới từ bên Tô Châu kia, sợ là Đại Vận Hà cũng bị hư hại, ở vùng Giang Nam thì bên đó là giàu có và đông đúc nhất. Trong lúc xe ngựa lao nhanh tới hoàng cung, Tần Tự Nguyên nghĩ tới những điều này, sau lại nghĩ tới điều gì đó, lẩm bầm:

- Hàng Châu, Hàng Châu...

Công văn chủ yếu là về Tô Châu, Hàng Châu tất nhiên cũng bị lan đến, nhưng không rõ là tình hình thế nào. Lý Cương nhíu mày hỏi: - Hàng Châu làm sao?

Tần Tự Nguyên thở dài:

- Ôi, đang nhớ tới một vị tiểu hữu, cậu ta chính là đang ở đó, nếu...

Ông nghĩ tới cuốn sách chấn tai của Ninh Nghị kia, nếu Ninh Nghị có thể gánh trọng trách ở Giang Nam kia thì có khi sẽ giảm thiểu ảnh hưởng tới mức nhỏ nhất. Nhưng nhiên ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu, Ninh Nghị không công danh không gia thế, chung quy là không thể nào nhúng tay vào được. Hơn nữa tập kia đã được phát đi, quan viên Tô Hàng cũng không phải hạng vô năng ăn hại, lúc này chỉ có thể trông chờ vào bọn họ, mà bên mình thì phải ngăn chặn áp lực rất lớn ở trên triều đình kia.

Sắp đến Hoàng thành, ông quảng đám giả thiết suy nghĩ kia sau đầu, bắt đầu dồn tâm trí vào tất cả những vấn đề cụ thể sắp gặp phải kia...

222. Q.3 - Chương 224: Đêm Lửa (4)

Mưa vẫn đang rơi.

Những tầng mây trên ang theo những vệt màu xanh nhạt, chỉ một nửa bầu trời là sáng tỏ. Mưa to cuốn lấy bùn đất trong viện, trong đồng đổ nát, trên đường phố thành một dòng nước đục ngầu. Trong cơn mưa đó, những tiếng lách cách leng keng vẫn vang lên, những gã công nhân khoác áo tơi đẩy xe, kéo sọt, chuyển những đồng đồ nát đi. Chỉ cần chờ hết đất đá đi thì toàn bộ đường phố rồi ngõ hẻm rồi các viện đều là cảnh tượng thế này.

Viện của Tô gia trong ngõ Thái Bình kia đã được dựng lên rất nhiều lần, ở trong mưa, những dòng nước mưa chảy xuống từ mái hiên kết thành màn. Một bóng người nho nhỏ đội, hoặc phải nói là giơ mũ chạy qua màn mưa, chạy đến dưới mái hiên rồi thì con người nhỏ bé này mới ôm mũ mà nhìn vào một căn phòng. Đó là một tiểu cô nương tuổi tầm bốn đến năm, đầu bị thương có quần băng vải.

Mấy ngày sau trận động đất, tình cảnh chỗ nào cũng chẳng hề tốt đẹp. Lúc này tiểu cô nương đang nhìn đám hỗn độn các đồ vật chồng chất lên nhau trong căn phòng kia, nhưng thấy tử, giường ở trong không bị thấm nước là đã tương đối khá rồi. Cô bé nhút nhát đứng ở cửa nhìn mấy lần, nam tử bên trong thấy cô bé thì vẫy vẫy tay với cô bé.

- Cô gia thúc thúc...

Tiểu cô nương gọi một tiếng rồi đi vào trong phòng. Nam tử kiểm tra băng vải trên đầu cho cô bé, lại giơ tay chạm một cái:

- Còn đau không?

- Hơi đau...

- Vậy ở phòng nghỉ ngơi đi, đừng chạy lung tung.

- Ở phòng chẳng có ai cả, chán lắm. Cô gia thúc thúc đang làm gì vậy, Tiểu Nhu giúp thúc thúc được không?

- Thứ này rất nguy hiểm, cháu không thể chạm vào đâu, đầu lại đang bị thương nữa. Cho cháu viên kẹo này, ngồi cạnh xem nhé.

Nam tử được gọi là cô gia thúc thúc kia tất nhiên là Ninh Nghị, mà tiểu cô nương thì là con của một gã phòng thu chi của Tô gia, tên là Trần Ký Nhu. Trận động đất ngày đó, cô bé bị một thứ đập vào đầu, chảy máu, nhưng sau đó kiểm tra thì thương thế không nặng, đúng là mạng lớn, lúc này mới qua hai ba ngày cô bé đã vui vẻ nhảy nhót khắp nơi.

Trời tuy mưa nhưng vì nhà lều được dựng rất chắc chắn nên không có chỗ nào bị đột cả. Mặt đất cũng đã khô, vài cái giỏ tre, sàng có lớn có nhỏ được đặt trên mặt đất trong phòng, một số cái được dùng ghế chống lên. Những thứ trong sọt đó đều là bột phấn hỗn hợp, ngày mưa mà lại vào đầu Thu khi thời tiết ẩm ướt, bột này không được coi là hoàn toàn khô ráo. Ninh Nghị lấy một ít rồi rải thành một đường thẳng ở trên mặt đất.

- Chú ý tránh xa ra một chút nhé.

Hắn nói với tiểu cô nương xong thì cầm Hỏa chiết tử châm lên trên. Một tiếng “ầm” vang lên, ngọn lửa bùng lên, sau đó hóa thành sương khói tan đi. Tiểu cô nương giật mình một cái, cả người như thể thu nhỏ lại vậy, nhưng đôi mắt kia thì chớp vài cái rồi tròng thật to, dường như muốn nhìn cho rõ cảnh tượng trước mắt này.

Tô Đan Nhi đi vào từ ngoài cửa cũng hoảng sợ, ngoài ra còn có Thiên Nhi và Quyên Nhi đi theo. Thiên Nhi tò mò ló đầu vào, Quyên Nhi thì điều chỉnh vị trí ở phía sau Tô Đan Nhi, dường như cố gắng làm mình trở nên mượt mà, định tạo thành một đường thẳng với cô gia và tiểu thư nhà mình, mục đích cuối cùng chính là không để Ninh Nghị thấy mình.

- Tướng công, đây là... hỏa dược?

Tô Đan Nhi khẽ nhíu mày, ôm lấy Tiểu Ký Nhu, nhìn bằng vài trên đầu cô bé, nhưng vẫn nhìn phía Ninh Nghị. Khi nàng và Ninh Nghị thành thân thì mọi chuyện đều đã hỏi rõ, đó là ý thức trách nhiệm cho phép, mà lúc này Ninh Nghị muốn làm gì, dù có khiến mọi người bất ngờ thì nàng cũng không hỏi nhiều. Cho dù Ninh Nghị có khiến cả căn phòng này nổ bung, nàng chỉ cần thấy là Ninh Nghị làm thì sẽ không tức giận, có khi còn có thể cùng phu quân của mình nghiên cứu xem làm thế nào để phá hủy đi nhanh hơn. Nhưng lúc này nàng tất nhiên là có tò mò và do dự, dù sao thì hỏa dược này cũng có vẻ nguy hiểm.

- Ủ, nhân lúc rảnh pha chế một ít, thứ này nguy hiểm lắm, chút nữa cất vào phía sau thì để người trông chừng, đừng để nó bắt lửa.

Ninh Nghị bỏ đám hỏa dược vào trong những thùng gỗ nhỏ, lấy đồ ra nhanh chóng đóng chặt lại. Tô Đan Nhi ngồi bên cạnh nhìn, sau đó cũng đến hỗ trợ:

- Là thùng mà mấy ngày trước tướng công dặn lấy từ Tiền gia sao?

- Có bỏ thêm vài thứ nữa. Ninh Nghị nhìn Tô Đan Nhi, sau đó cười cười: - Đây chỉ là phòng ngừa thôi, mong là không phải dùng đến. Nếu không cần thiết thì những thứ này cũng không có mấy tác dụng.

Sau đó vài người cẩn thận sắp xếp những hỏa dược này thành những cái thùng nhỏ, sau đó gọi người tới dọn chúng sang gian phòng có thể cất chứa đồ hơi lệch sang một bên kia. Ninh Nghị choàng một chiếc áo tới đi ra ngoài, Tô Đan Nhi ôm tiểu cô nương, Thiên Nhi và Quyên Nhi cầm ô đi theo sau. Bên con đường ở ngoài viện, dưới làn mưa, Hạnh Nhi bị ướt hơn nửa người đang cố gắng chỉ huy mọi người khuân vác những thứ trong đồng đồ nát kia, thứ gì cần vớt hay giữ lại. Ngay cả đám người Cảnh hộ viện cũng nghe theo sự chỉ huy của nàng, thoạt nhìn nàng hết như một cô thiếu nữ có khí chất lãnh đạo giống với Tô Đan Nhi.

Thấy đám người Ninh Nghị tới, nàng buộc lại mái tóc ướt rồi nhấc váy chạy tới.

Trên đường lúc này cũng có những nhà khác ở trong ngõ Thái Bình này, hoặc là đẩy xe hoặc nhấc sọt đi dưới trời mưa, thấy Ninh Nghị thì cung kính gọi hắn là cô gia của Tô gia hoặc là cô gia Ninh gia, cũng có người gọi hắn là Ninh thiếu gia hoặc Ninh lão gia, nói chung là xưng hô loạn xạ, nhưng coi như là có chào hỏi.

Tất cả đều là do những chuyện xảy ra tối hôm động đất đó cùng hai ba ngày sau. Ninh Nghị quả thực không có kinh nghiệm thực thi cụ thể gì về cứu tế động đất, nhưng sống ở hậu thế nên đã nghe quen tai, nhìn quen mắt với nhiều tin tức, cũng biết được nhiều biện pháp cơ bản. Hắn dẫn mọi người làm rõ tình hình nhà mình, sau đó cũng đi giúp đỡ nhà người khác trong Thái Bình hạng này.

Lúc đầu đương nhiên chỉ là thuận tay giúp đỡ một hai, nhưng trong tình hình khẩn cấp này, có nhiều chuyện khó có thể che giấu được. Ninh Nghị chỉ huy mọi người đào bới, cứu người, trừ định kế hoạch, năng lực khổng lồ toàn cục trong tay kia từ đó mà hiển lộ từng chút một, người bên ngoài thường bất giác nghe

theo sự sắp xếp của hắn, sau đó toàn bộ cũng vận hành rất trơn tru. Tới lúc cứu được không ít người, lại tránh được vài lần lỗ mãng mà sinh ra tai họa, mọi người tất nhiên là nhớ kỹ hắn.

Đây không phải là chuyện nhất kiếm đi nghiêng là có thể sắc bén hơn, cũng chẳng được coi là quá kinh ngạc, vừa lộ ra là hào quang tỏa sáng cả vạn tượng, đây vốn là khí chất được tạo nên khi phải quyết định sách lược hồi lâu. Nếu người xuất hiện là một tên trạch nam*, cho dù cho hắn cái vị trí người lãnh đạo thì kẻ này khó tránh khỏi sẽ hoảng hốt, không có sức mạnh, ban bố mệnh lệnh cũng khiến người ta cảm thấy không đáng tin, cảm thấy kẻ này không thể dựa vào được. Nhưng Ninh Nghị dù chỉ thuận miệng nói một câu “Nên làm như vậy” là người bên ngoài sẽ bắt giác cảm thấy “Người này có thể dựa vào”, rất ít người tỏ ra nghi ngờ với khí thế mà Ninh Nghị thể hiện ra ở trong những lúc nguy cấp như thế này, vì vậy mà mọi thứ đều ngăn nắp rõ ràng.

(*: là chỉ những tên con trai hay ngồi lì trong nhà, làm bạn với máy tính, ít khi ra ngoài)

Đây chung quy là một loại tự tin cứ thế dưỡng thành của người phải trường kỳ gánh vác trách nhiệm. Khi hắn thật sự nắm giữ được nội dung chủ chốt thì có thể khiến người ta tuân thủ trật tự, chuyện sau đó sẽ vô cùng đơn giản.

Sau đó vận chuyển đồ, cứu người, hò hét người di chuyển đồng đồ nát để tránh tạo nên trận sụp đổ thứ hai, đặc biệt là phối hợp với người khác dời thi thể ra khỏi ngõ Thái Bình trước để hỏa thiêu cũng không gặp cản trở gì lớn. Ở những nơi khác trong thành thị, chuyện này thậm chí đều do binh lính cưỡng chế thực thi, gần như xảy ra xung đột lớn.

Rồi người của mấy nhà trong hẻm này cũng biết đến sức ảnh hưởng của đôi vợ chồng Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi này. Nói thực ra Ninh Nghị ở rể Tô gia thì phải gọi là cô gia của Tô gia, nhưng một bộ phận người biết hắn họ Ninh nên cứ dùng họ Ninh đó để xưng hô, Ninh cô gia, Ninh lão gia hay Ninh thiếu gia không phải là ít. Tô Đàm Nhi và ba nha hoàn kia cũng ra không ít lực, nhưng các nàng là nữ tử, không quen thuộc với người ngoài nên không tiện mạo muội mở miệng nói chuyện.

Ngày đầu tiên sau trận động đất, Ninh Nghị đã gọi người tới Tiền gia lấy về đủ lương thực để dự trữ, thuận tiện cũng nhờ Tiền gia lấy cho hai thùng hỏa dược. Nay trời đã mưa được ba ngày, Ninh Nghị mới được nhân rồi, lấy một thùng hỏa dược ra tiến hành xử lý thêm bước nữa. Lúc này quân đội dùng hắc hỏa dược, nhưng về tính năng thì không được coi là tốt nhất, có chỗ trang bị hỏa khí thủ thành thì cứ lấy từng thùng từng thùng quăng ra. Ninh Nghị thay đổi đôi chút về phối liệu của hắc hỏa dược kia, thêm thêm giảm giảm, hiện tại dù sao cũng không có điều kiện xử lý chính xác, nhưng cũng có thể tăng tính năng lên được vài phần, sau này cũng có thể dùng được.

Tính năng của hỏa dược có khói dù có tốt thì vẫn kém xa hỏa dược không khói được làm theo quá trình hóa học kia, Ninh Nghị ham thích hỏa dược thật ra cũng là do quán tính tư duy, có thể làm được vài thứ đơn giản chỉ dùng một lần như địa lôi, bom... Kỳ thật ở thời đại này đã có Axit Sunfuric, hắn cũng nghịch nó ở Giang Ninh cả năm trời. Nếu như ở bên đó thì thực sự có thể làm ra ít hỏa dược không khói hoặc là giai đoạn đầu của hỏa dược không khói hay sợi Ni-trat hóa, chẳng qua hỏa dược không khói sơ kỳ quá mức nguy hiểm nên mới gác lại, hắn không muốn giao những công nghệ này cho kẻ khác làm, nếu không một đám người bên Khang Hiên kia đã bị nổ chết rồi. Mà lúc này ở Hàng Châu, bởi vì cấp bách nên hắn cũng không làm được nhiều như vậy.

Dù sao thì hệ thống kinh tế và hệ thống xã hội ở cổ đại này khó có thể khiến Ninh Nghị cảm thấy an toàn, tai họa giáng xuống thì điều đầu tiên phải làm chính là cất giữ lương thực, lấy hỏa dược chỉ là phòng ngừa vạn nhất chứ không phải là thực sự có chuyện sẽ xảy ra. Mấy ngày này, phủ Hàng Châu đã bước đầu khống chế được tình hình trong thành, nhưng các loại chuyện bất ổn vẫn không ngừng phát sinh.

Vì biến loạn, một bộ phận nhân sĩ giang hồ bí quá hóa liều đã tranh cướp của cải, sau đó vì thiêu thi thể mà lại xảy ra xung đột. Trưởng phường bên Thái Bình hạng này đã qua đời trong trận động đất, phó phường thì không phải người có chủ kiến gì, mấy ngày nay đều tìm Ninh Nghị thương lượng chuyện tu bổ tường bao xung quanh Thái Bình hạng hay tổ chức thanh niên trai tráng tuần tra.

Trong thành thị, chuyện người cùng một con phố đánh người của phố khác cũng xảy ra vài lần, bình thường chỉ là tranh cãi cá nhân, hoặc là va chạm do mọi người tổ chức đào bới đồng đồ nát, sau đó nhanh chóng

lan rộng ra, có một số khát cái, trộm cắp không nhà kia thừa dịp đêm tối đi lần mò tiền của trong khắp các đồng phế tích.

Trước khi trời mưa, mọi người có một ngày để hòa hoãn lại, nhưng một bộ phận người vẫn chưa kịp chuyển lương thực dự trữ và tài vật trong nhà ra. Những hộ gia đình lớn như Tiên gia thì có đầy đủ nhân thủ, trên tổng thể thì toàn bộ lương thực dự trữ của Hàng Châu này sẽ không chịu tổn thất quá lớn, nhưng do những tiểu gia nhà nghèo tổn thất nên mấy ngày nay giá gạo giá lương thực trong thành vẫn không ngừng tăng lên, ngay cả lúc đang thiên tai thế này, được không chế bước đầu thì vẫn có người nhân cơ hội mở quán, thừa cơ nâng giá kiếm một món lợi kék sù.

Từ giữa cơn mưa nhìn về nhà mình, chỉ chốc lát sau phó phường đã tới kéo Ninh Nghị định đi thăm hỏi mấy gia đình có người qua đời ở trong hạng này, Ninh Nghị cũng lập tức đi theo. Nhà phú thương họ Đường ở cuối hẻm có mẹ già bị nhà sụp đè chết, người con cũng được Ninh Nghị cứu ra, lúc này chỉ bày biện linh đường đơn giản, đốt giấy để tang, vừa khóc vừa cầm tay Ninh Nghị tỏ vẻ cảm ơn. Vị phó phường kia đại khái là muốn đề cử hắn làm chủ mọi chuyện, sau đó lại nhắc tới các mối liên hệ với quan phủ, không khỏi nhắc tới thân phận ở rể của hắn. Hắn đáp vài câu lấy lệ, cũng dần dần chán ghét, từ chối không nhận. Xa phu Đông Trụ được phái đi nghe ngóng chuyện trong thành đã trở về, đang cởi áo tơi ra, sau đó bắt đầu báo cáo những gì nhìn thấy nghe thấy.

- Không biết là thế nào, mưa tuy rất to nhưng lưu dân đến bên ngoài thành kia càng lúc càng nhiều. Tường thành sắp kia đã được sửa lại rồi, quân nhân Võ Đức doanh phong thành, nếu không có bái thiếp mà cô gia đưa thì sợ là ta cũng không vào được. Lưu dân này không vào trong được nên gây sự ở bên ngoài, người của nha môn tuy đã phát lương thực chẩn tai, nhưng người trong thành ăn không đủ no, lưu dân bên ngoài cũng là như vậy...

Để Đông Trụ đi ra ngoài chủ yếu là muốn quan sát tình hình ngoài thành xem thế nào. Tô Đan Nhi nghe xong, thở dài một tiếng.

- Phía Tây vốn đang đánh giặc nên lưu dân đều chạy sang bên này! Trận động đất này, mười dặm bát hương gặp nạn có lẽ đều tới đây cả.

Ninh Nghị nghĩ nghĩ rồi cười nói:

- Trước kia khi chúng ta ở Giang Ninh, gặp ít tai họa nho nhỏ là người ở phụ cận cũng đồn về trong thành, đúng không?

Lời này của hắn như là khẳng định, cũng như là đang thăm dò, dù sao hắn không rõ tình hình cụ thể ngày trước là như thế nào. Tô Đan Nhi liếc hắn một cái, sau đó suy nghĩ một lát rồi mới gật đầu:

- Đúng vậy, kỳ thực thành thị luôn dư dả hơn nông thôn, lại có quan phủ trông coi nên không có mấy người chết đói, nên luôn phải phát lương thực... Tướng công đang nghĩ gì vậy?

- Lúa sắp chín rồi, cùng lắm là tháng rưỡi nữa, quý này chắc chắn phải gặt lúa rồi. Chuyện động đất này nhắc đến thì đúng là lớn thật, nhưng ngoài người chết vì bị nhà cửa sụp xuống đè lên kia, những người còn lại vẫn có thể tìm ít lương thực dự thừa sống qua khoảng thời gian này, sao lại có nhiều người đến đây như vậy...

- Tướng công cảm thấy có vấn đề ư?

Bên kia, Hạnh Nhi cũng tròn mắt lên:

- Phương... Phương Lạp? Ý của cô gia là...

Ninh Nghị cười lắc đầu:

- Không phải, chắc là do ta nghĩ nhiều. Lưu dân tới từ phía Tây vốn nhiều, chúng ta tới nơi này đã hai tháng nhưng cũng khó mà biết được trước kia lưu dân có bao nhiêu, không tham chiếu mà đã nói là nhiều thì thật không đúng chút nào. Giờ ta nghĩ rằng có lẽ là vì chúng ta không phải người địa phương, cho nên nghĩ thế nào cũng sẽ cảm thấy mất cảm mà thôi. Bên phủ Hàng Châu cũng không thiếu người lợi hại, hẳn là sẽ có suy xét và dự phòng về chuyện này. Nhưng mà... tiếc là đường sông bị sập, không thì ta cũng thả làm một con thuyền rồi vài ngày sau về Giang Ninh, dù sao ngay từ đầu cũng chuẩn bị đi rồi. Giờ nếu đi

đường bộ cũng không được, lưu dân đang phân tán khắp nơi thế này. Đúng rồi, trong thành có chuyện gì không?

Đông Trạ nghĩ nghĩ:

- Ủm, Tiền gia, Mục gia cùng vài gia tộc khác ở sáng sớm hôm nay đã bắt đầu bán lương thực, giá cũng gấp ba trước đây, nhưng vẫn rẻ hơn những người khác nhiều. Mặt khác, nghe nói trong mấy ngày mưa này, chuyện bởi tìm thi thể mang đi thiêu cũng không gấp như mấy ngày trước trước nữa, sáng hôm nay phía thành Bắc có vài người đánh nhau với quân nhân di chuyển thi thể, rất là gay gắt, nghe nói có một người bị giết ngay tại chỗ, hiện giờ bọn họ đang náo loạn lên phủ nha rồi...

Ninh Nghị nhíu mày, đại địa chủ bắt đầu bình ổn giá lương thực, đây là chuyện có thể dự đoán được. Mặc dù phần lớn thương nhân hay địa chủ được coi là tội ác tày trời, nhưng thành Hàng Châu hỗn loạn như thế này vốn chẳng có ích lợi gì cho bọn họ, phương pháp tốt nhất chính là tiến hành một vòng thôn tính và sát nhập mới trong quá trình hồi phục này, nhưng chuyện thi thể thì...

- Mưa to như vậy, tối nay chôn hết xuống thì chắc là không sao.

Tô Đàn Nhi nghĩ xong cũng cười, nàng tuy biết rằng cần phải thiêu hủy thi thể, nhưng người ở thời đại này luôn có tính bài xích với việc trực tiếp thiêu hủy xác người chết kia, tính ra thì cơn mưa lớn này cũng ọi người một cơ hội để hòa hoãn lại.

Nhưng thấy Ninh Nghị nhíu mày lại, nàng khẽ gọi:

- Tướng công?

Ninh Nghị chỉ cười mà không nói gì.

Tối hôm đó, mưa dường như có dấu hiệu yếu bớt đi, hai vợ chồng đứng bên cửa sổ nhà lầu nhìn ra bên ngoài. Trong gian phòng sơ sài kia có ánh nến lay lắt, nhưng với Tô Đàn Nhi thì đây đúng là ánh sáng ấm áp, bên ngoài thì thoảng có người đi qua đi lại, hoặc truyền tới mẩu đối thoại. Nàng đã mệt mỏi cả một ngày, tắm xong mặc chiếc áo đơn, nắm tay Ninh Nghị:

- Tướng công đang nghĩ gì vậy?

- Nếu mai mà hết mưa thì ta muốn ra cửa thành xem bên ngoài rốt cuộc là cái dạng gì, Đông Trạ nói là nhiều người, nhưng ta lại chẳng hề biết rốt cuộc là có bao nhiêu.

Tô Đàn Nhi tựa cằm lên vai hắn:

- Chúng ta cùng đi... Tướng công vẫn cảm thấy nơi đây nguy hiểm sao?

- Chưa đến mức đó.

Ninh Nghị ôm lấy bả vai nàng:

- Ta cảm thấy, nếu ta là Phương Lạp, ta sẽ nhân cơ hội đánh tới Hàng Châu này. Nhưng thực lực, bố trí của Võ Đức doanh, sự khống chế của phủ Hàng Châu với bên này, thậm chí là quy mô bên Phương Lạp kia, ta chẳng biết tí gì, phải nói là một cái căn cứ để dựa vào cũng không có. Theo lý trí mà nói, chỉ huy, tốc độ và sức chiến đấu của quân đội nông dân chắc chắn đều thành vấn đề, phía phủ Hàng Châu không phải là không có nhân tài, đám người Lục Thôi Chi kia không phải là ăn hại, lúc trước bọn họ có thể ngăn chặn được Phương Lạp, hiện giờ chắc chắn cũng sẽ đề cao cảnh giác. Cho nên từ mặt này mà nói, ta càng có khuynh hướng rằng thành Hàng Châu sẽ không xảy ra chuyện gì, chỉ là muốn đi xem một chút mà thôi... Nếu như Phương Lạp thực sự chuẩn bị đánh nơi này, hắn là sẽ không phản ứng nhanh đến như vậy mới đúng...

Tô Đàn Nhi gật gù đầu, lúc này nàng khá là biếng nhác, ở bên cạnh Ninh Nghị rồi thì chẳng muốn nghĩ nhiều chuyện lắm gì, sau nàng lại nghe thấy Ninh Nghị nói:

- Nhưng thi thể kia lại thực sự thành vấn đề.

- Làm sao vậy?

- Nếu ta là Lục Thôi Chi, hôm nay sẽ bắt người khai đao, trực tiếp kéo ra ngoài giết một đám luôn, sau đó công bố rằng đám người này cấu kết với Phương Lạp định giữ lại thi thể, gây ra xích mích mâu thuẫn, định âm mưu đoạt thành trong lúc loạn. Chuyện này công bố rồi, người trong thành sẽ không có bất cứ dị nghị gì về việc xử lý thi thể nữa, sau này cũng bớt đi rất nhiều phiền hà...

- Nhưng trong thành sẽ loạn...

- Không loạn được, không có người tin rằng Phương Lạp sẽ không có ý đánh Hàng Châu, nương theo uy thế giết người lần này mà danh chính ngôn thuận tăng cường kiểm soát trong ngoài Hàng Châu, chuẩn bị cho chiến đấu. Thứ nhất là dưới tình thế rối loạn này có thể nhanh chóng chế được tình hình trong thành hơn, thứ hai là phòng bị, ngăn chặn khả năng biến động chân chính xảy ra. Ở trong tình hình này, tập quyền cao độ, lời lệ phong hành mới là thượng sách...

Sau đó hắn lại cười rồ lên:

- đương nhiên nếu thực sự làm như vậy, phía Tri phủ cũng sẽ gặp nhiều phiền toái, quan trường lục đục với nhau, loại biện pháp kiềm chế quyền lực cực đoan này nhất định sẽ gặp lực cản rất lớn... Ta cũng chỉ là tùy tiện suy nghĩ mà thôi.

Thê tử “ừ” một tiếng, sau đó khẽ nói:

- Nhưng chuyện của Tiểu Thiên lại chậm đi rồi, còn cả chuyện hội thơ nữa, tướng công rõ ràng là làm được bài thơ hay như vậy, chớp mắt đã động đất rồi...

Vị thê tử luôn tha thiết cái thanh danh tài tử của phu quân kia vẫn đau đầu trong lòng với chuyện này.

Cũng trong đêm đó, ở một chỗ khác trong thành, cũng có người đứng trong bóng đêm nhìn ra màn mưa, bên kia màn mưa lóe lên những tia sáng, trong đống đổ nát là những linh đường lều cỏ được dựng lên qua loa, linh đường cũng đã sụp xuống.

Có hai người đang nói chuyện.

- Có vẻ sắp ngừng mưa, sáng ngày mai hẳn là sẽ tạnh. Phủ Hàng Châu tất nhiên không thể lại bỏ qua những thi thể còn chưa đào bới ra... Ha ha, đến lúc đó sợ là bốc lên mùi hôi thối rồi...

- Nếu trời vẫn nóng thì lúc này thi thể hẳn là đã bới ra được bảy tám phần rồi, trận mưa lúc này đúng là đã giúp chúng ta một tay. Vừa vội vừa trì hoãn thế này, bọn họ sẽ cảm thấy may mắn... Nhưng ngày mai mà không tạnh thì hẳn là còn thêm một ngày nữa.

- Thế mới tốt, chúng ta càng chuẩn bị đầy đủ hơn. Thêm một ngày nữa, đám Phật Soái, Tân Hứng Tông và Lưu Đại Bưu cũng đến. Đục Đá này, trước kia huynh từng nói gì ấy nhỉ, “Thiên dư bất thủ, phản thụ kỳ cữu” à, có phải là chỉ cái này không? Ha ha, theo ta thấy ấy, Hàng Châu này đúng là ông trời đã cho chúng ta... Đáng tiếc là đã bị chấn thành như thế này...

(*: Trời đã à không nhận thì phải chịu tội đấy)

- Thiên dư bất thủ, phản thụ kỳ cữu; thì chí bất hành, phản thụ kỳ ương*... Chúng ta đang chuẩn bị tới bên này, nó đã xảy ra động đất, đây đúng là ý trời mà... Một khi bắt được nơi này, Sư Nang huynh và Đạo An huynh sẽ ở các hơi hưởng ứng, chuyện Đông Nam cũng nên định ra rồi.

(*: Trời à không lấy, sẽ phải chịu tội; Đến lúc mà không làm, sẽ gặp tai ương)

- Ha ha, huynh lúc nào cũng ra vẻ nho nhã. Ngày Đục Đá, huynh hiếu học thế này thì lúc trước sao cứ ở mãi trong núi đục đá thế, đi ra làm một tên dạy học cũng tốt mà.

- Đạo bất hành, thừa phù phù vu hải*, ta thà tránh trong núi đục đá của ta còn hơn là ra dạy một đám con nít đọc sách của chúng...

(*: Đạo của ta không thi hành được, lẽ rồi cười bè lênh đênh trên mặt biển - Luận ngữ)

- Có học vấn, thật không hiểu. Nhưng không sao, Thạch Bảo ta là kẻ thô kệch, huynh nói sao thì ta làm vậy, huynh nói ta giết ai thì ta sẽ giết kẻ đó. Ha ha, đến lúc đó... giống như huynh nói vậy, Đông Nam định ra rồi, Thánh công làm Hoàng đế, bảo ngài ấy cho huynh cái chức Thừa tướng, ta sẽ làm Đại tướng quân, đến

lúc đó đến kỹ viện muốn bao cô nào thì bao cô đó... Chắc, nghe nói bên Hàng Châu kia có nhiều cô nương xinh đẹp lắm, hy vọng là đều sống sót, ta sẽ không ức hiếp bọn họ đâu, ta sẽ cho tiền, ha ha ha ha ha...

Tiếng cười hơi cuồng vọng kia vang lên, bóng đen đứng bên cửa sổ nhìn trời mưa kia yên lặng trong chỗ lát rồi cười rộ lên:

- Ha, nếu không phải đục đá nhiều tiền hơn dạy học thì ai mà đi đục đá chứ. Hỏi rất hay...

Y thở dài, phóng tầm mắt ra xa hơn, dường như là những lời mê sảng vang lên trong cơn mưa.

- Ta đang chờ ngày đó đây...

Ngày hôm sau, mưa vẫn rơi, nhưng nhẹ hạt hơn hôm qua một chút. Ăn qua điểm tâm, Ninh Nghị cùng Tô Đan Nhi và Thiên Nhi vẫn lái xe ra Thái Bình hạng đi tới phía cửa thành, chuẩn bị tận mắt chứng kiến tình hình ngoài thành...

223. Q.3 - Chương 225: Đêm Lửa (5)

Mặc dù nói là đi ra cửa thành xem tình hình lưu dân ở ngoài thành thế nào, nhưng thực tế thì không đối chiếu được với tình huống ngày trước, nhất thời cũng không tìm được người thật sự biết rõ tình hình bên này, Ninh Nghị cũng không thể chỉ nhìn xem số người bao nhiêu mà quy kết ra được điều gì. Lần này ra ngoài chủ yếu là vì ở mãi ngô Thái Bình mấy ngày rồi, lúc này hẳn tính tận mắt xem tình hình trong thành.

Là một người đến từ vùng đất bên ngoài, lúc này đối với cảnh tượng hỗn loạn trong ngoài thành, phần lớn tình huống Ninh Nghị có thể đơn giản coi đó là một tấn thảm kịch để xem. Trong lúc này thì chỉ cần trật tự của thành thị vẫn được giữ vững thì dù mệt dù khổ đi chăng nữa thì cũng không khổ được những kẻ có gia cảnh nhất định.

Nhưng về mặt khác, đối diện với những cảnh tượng thê lương trong cơn mưa rào kia, dù là Ninh Nghị thì cũng khó tránh được mà sinh lòng trắc ẩn, cũng giống như tình cảnh năm trước Giang Ninh vì lũ lụt mà phong thành vậy. Lần đó thì là nạn đói, mà lần này tình hình càng rõ rệt hơn, người bị thương, người mất gia nghiệp, hoặc là khát cái, lưu dân vì động đất.

Trong tình trạng này, phần lớn người bị thương chẳng thể đi khám đại phu, càng không mua được thuốc thang. Giữa những bãi phế tích chưa được dọn dẹp ở hai bên đường kia, những túp lều được dựng lên, những người ở trong đó ai nấy đều về mặt thê lương, có một số bất chấp cơn mưa chạy ra bởi đông đồ nát ở nhà mình. Người bị trọng thương, gãy tay gãy chân thì không còn nhà để về nữa, ôm lấy manh chiếu rách núp dưới mái hiên thấp tè sấp sụp mà không rõ sống chết. Đây đã là ngày thứ năm sau trận động đất, nếu vài ngày trước có lẽ còn có thể la hét, thì lúc này đây, đa số người đã bị dày vò đến không thể rên được tiếng nào nữa.

Cũng có đứa bé mất cha mẹ hoặc đám trẻ con ăn xin vốn đi theo cha hoặc mẹ, chúng bị thương, không bị thương, có đứa phát run dưới cơn mưa, cũng có đứa cuộn mình ở một góc tránh mưa, có đứa đang khóc, nhưng có đứa đã khóc nhiều quá đến mức không nói được nữa. Những đứa trẻ quá đói vụng trộm đi bởi đông đồ nát, nếu có thể kiếm được đồ ăn thì mặc kệ là thứ gì chúng đều nhét vào miệng trước. Nhưng đây vốn không phải là thời đại mà đồ ăn đầy đủ các loại như đời sau, nhà ai có được nhiều đồ ăn cho lắm. Hơn nữa nếu bị người ta thấy thì sẽ bị đuổi đánh ngay.

Trong tình cảnh như này, đám trẻ con trai gái đứa nào cũng giống đứa nào, không đứa nào hoạt bát cả, một chút cũng không hoạt bát, sinh mệnh và sự thật không cách nào có thể bày trò chơi đùa nghịch ngợm ở đây được nữa. Những đứa trẻ lưu lạc dưới trời mưa kia cũng giống như chó hoang vậy. Cũng có vài người gia cảnh hơi giàu thì xử lý xong chuyện nhà mình thì có thể sinh ra lòng trắc ẩn. Nhưng với tình cảnh cố cầm cự trước mắt này, có thiện tâm đến thế nào thì cũng không đủ. Quan phủ hoặc những gia đình giàu có như Tiền gia sẽ phát cơm cháo, giúp ột số người không bị chết đói, nhưng lại không thể giữ được một bộ phận nhỏ đã tuyệt vọng, mất đi tương lai.

Chung quy thời buổi như này, như Hàng Châu hay Giang Ninh, nếu mùa đông mà ngoài thành chỉ có mấy chục người chết vì lạnh, đó mới thật sự là thái bình thịnh thế, Ninh Nghị có thể lý giải, nhưng nhìn đến những điều này thì trong lòng hắn đúng là vẫn trầm trọng đi vài phần. Đây chỉ là cảnh tượng có thể nhìn thấy trên đường phố trong thành, trái lại đám người Tô Đàn Nhi, Tiểu Thiên dù sinh lòng trắc ẩn, nhưng cũng đã quá quen rồi, tâm tình không có văn nghệ như Ninh Nghị.

Tiểu Thiên vén cửa sổ xe lên một góc rồi nhìn ra ngoài một lúc, thấy vẻ mặt Ninh Nghị nghiêm túc, không mấy hào hứng gì, nàng khẽ nói một câu:

- Người nhà Tiểu Thiên sắp chết đói nên mới bị bán tới đây...

Nàng chỉ muốn an ủi Ninh Nghị chứ không có vẻ hối tiếc gì. Ninh Nghị cười cười, Tô Đàn Nhi ôm nàng tới bên mình, để nàng dựa vào vai mình, sau đó lại vuốt vuốt tóc nàng.

Tình huống ở ngoài thành kia không cách nào nhìn kỹ được, thực tế thì mấy ngày nay lượng lưu dân tăng lên ít nhất đã bao vây mấy cửa thành của thành Hàng Châu lại. Mà quân của Võ Đức doanh đã đóng ở cửa thành, cửa thành tuy không đóng, nhưng muốn ra vào lại là chuyện khá phiền toái. Ninh Nghị đã được Tiên gia đưa cho giấy đảm bảo, nhưng lại không cần ra ngoài, xe ngựa của bọn họ như vậy, chỉ cần ra khỏi cửa thành một cái là sẽ bị người ta bu lại ngay.

Ninh Nghị xuống xe ở gần cửa thành, một mình qua bên kia nhìn một lúc, ngay lập tức có quân nhân cảnh giới đi tới hỏi. Ninh Nghị bèn đưa tờ danh thiếp của Tiên gia kia ra, quân nhân kia thấy vậy cũng đi về vị trí của mình. Lúc này tình cảnh bên ngoài cửa thành khá ác liệt, lầy lội khắp nơi. Một bộ phận quân nhân ở những lều vải bên ngoài thành kia để duy trì trật tự, chủ yếu là để giữ cho con đường chính kia lưu thông.

Khu tường thành bị sụp xuống kia cách bên này không xa, khá nhiều công nhân đang làm việc bên đó. Lúc này ở trong thành người người bận bịu tự cứu mình, thu dọn đồ đạc nát trong nhà mình, số công nhân có thể thuê được kia cũng không nhiều lắm, hơn phân nửa người được lựa chọn ra từ số lưu dân ở bên ngoài thành. Họ đều là những tên đàn ông có sức khỏe, được phát gạo lương thực, được nuôi cơm nên bên đó trông có vẻ rất nhiệt tình hăng hái.

Chỉ xem qua như vậy, Ninh Nghị cũng hiểu được trong lòng.

- Không riêng gì Hàng Châu, Tô Châu cũng bị ảnh hưởng, người gặp nạn quá nhiều. Nếu muốn đi đường bộ thì đi không được bao xa sẽ bị cướp ngay. Tạm thời chỉ có thể ở lại đây chờ tình thế tốt hơn...

Trở lại xe ngựa, Ninh Nghị thở dài. Hắn đang định cho xe quay về ngô Thái Bình thì nghe được trong cơn mưa, tiếng người dần vang lên ở bên ngoài thành, không biết là xảy ra chuyện gì. Ninh Nghị nghiêng tai lắng nghe một lúc, mang máng nghe có người đang hô to:

- Bọn ta muốn gặp Tri phủ đại nhân, bọn ta muốn gặp Tri phủ đại nhân...

Có lẽ là lưu dân bên ngoài nổi loạn.

Xảy ra chuyện như vậy, Võ Đức doanh đóng gần tường thành cũng không hề rối loạn. Ninh Nghị thò ra màn xe nhìn thì thấy một tên tướng lĩnh đang đứng trên tường thành dưới cơn mưa bụi lất phất nhìn xuống chóc lất, đồng thời một đội lính chạy qua trông chừng công trình tường thành, một đội vẫn đóng ở cửa thành, lại có một đội chạy ra ngoài hoặc là phụ trách trấn an, hoặc là trấn áp. Ở gần cửa thành, vài ông già đi qua, Ninh Nghị nghe được bọn họ nói:

- Ôi, lại náo loạn rồi.

- Bọn họ sống cũng không tốt mà...

Thoạt trông thì có vẻ những trận náo động thế này không phải xảy ra lần đầu. Qua một lúc, tiếng náo loạn bên ngoài cũng dừng. Ninh Nghị không nghe được tiếng kêu thảm thiết nào, đại khái là không có kiểu trấn áp bắt bớ giết người kia. Cứ thế nhàm chán nhìn ra ngoài một lúc, Ninh Nghị vẫy tay ra lệnh đi về.

Chiều hôm đó, lúc gần chạng vạng, mưa dần ngừng lại. Hơi mù dần bốc lên, không khí tươi mát, chân trời xuất hiện cầu vồng. Cây cối trong ngô Thái Bình trông càng thêm xanh mượt, dường như báo hiệu rằng trận tai họa này rốt cuộc có thể tạm nghỉ bước đầu, bước tiếp theo chính là giải quyết hậu quả và xây dựng lại.

Nếu biết tạm thời không thể không ở lại nơi này, Ninh Nghị cũng bắt đầu trù tính kế hoạch cho cả nhà ở lại nơi này thêm hơn một tháng nữa. Tỷ như lúc này bốn cửa thành đều đóng kín, trong khoảng thời gian này nguồn cung ứng rau xanh chắc là sẽ bị cắt đứt, không ít hằm của các gia đình đã bị sập, chuyện này không thể không suy tính. đương nhiên Tô gia vừa nuốt trọn một phần ba sản nghiệp tiền tài của Ô gia, lúc này đây đúng là lúc giàu nứt đổ đổ vách, cho dù có ngăn cách với Lâu gia thì Tô Đàm Nhi có thể trực tiếp quảng đi chuyện làm ăn bên này. Cho dù lương thực thực phẩm có đắt tới đâu thì bọn họ vẫn ăn được, vấn đề không lớn lắm.

Sự dịch ý của Lâu gia vốn là một vấn đề khá lớn, nhưng trận động đất đột nhiên xảy ra này hẳn là sẽ cắt ngang sự chú ý của đối phương, đến khi chuyện qua đi thì dù đối phương thực sự có tâm tư không tốt gì thì đám người Ninh Nghị cũng có thể nương nhờ sự che chở của Tiền gia, hóa được kia cũng là một trong những thứ hẳn chuẩn bị khi suy tính đến vấn đề về Lâu gia.

Tuy rằng chính bản thân hắn đã trải qua nhiều chuyện, cũng có đủ năng lực để lật ngược thế cờ khi cần thiết, nhưng Ninh Nghị vẫn ưa thích dùng dương mưu, tỷ như trù hoạch hàng loạt tin tình báo, tỷ như lực lượng của các tầng lớp cao hơn, giống như Dương Uy Lợi trong “Truyện thuyết Anh hùng dải Ngân Hà”^{*} vậy: Nếu không đủ binh lực, ai thích dùng kỳ mưu. Ở nơi này mà dựa vào chút tài nguyên của mình đó mà ngu ngốc đi tử đấu với người ta thì đó chính là đần độn. Nếu đối phương thật sự không cam lòng mà định làm chuyện gì đó, hắn chỉ cần đơn giản là lên kinh rồi thông qua lão Tần xử lý Lâu gia, chỉ nhắc tay thôi đã san bằng cục diện, không cần phải nghĩ nhiều.

(^{*}: tên một tiểu thuyết của tác giả Điền Trung Phương Thụ, tên gốc:)

Vì thế buổi chiều hắn cùng Tô Đàm Nhi bố trí vài chuyện vặt trong nhà. Đêm đến, thành Hàng Châu bốc lên khói bếp khắp nơi - lúc này củi gỗ phần lớn đều ẩm - đặt trong ánh trời chiều và cầu vồng trông hết như một bộ lạc phồn hoa vậy. Một chú chó vừa chạy vừa sủa đuổi theo chiếc cầu vồng trên đường kia, trông có vẻ hoạt bát mà có sức sống.

- Thực ra ấy, chó mù màu... Nó không nhìn thấy cầu vồng, nhưng lại có thể cảm giác được...

Mấy ngày này, lần đầu tiên có ánh mặt trời, cả nhà tụ ở trong viện chờ ăn cơm, Ninh Nghị và đám người Tiểu Thiên cười nói về chuyện của chó. Mấy đứa trẻ cũng xán lại gần, tò mò hỏi các loại vấn đề. Lúc này Tô Đàm Nhi không chút hình tượng mà ngồi bên cạnh đống đồ nát, hai tay nâng gò má cười nhìn cảnh này. Giờ phút này nàng thả lỏng tâm tình căng thẳng mấy ngày nay, thu dáng vẻ của nữ cường nhân lại, nhìn giống như một vị thiếu nữ đơn thuần đang âu yếm nhìn vị phu quân của mình.

Sau đó lại là một ban đêm yên bình, thậm chí còn yên bình hơn cả mấy đêm trời mưa trước. Viện do Cảnh hộ vệ và bảy tên hộ vệ khác thay nhau tuần đêm. Thành thị mệt mỏi mấy ngày trời thật giống như đã lâu mới được một giấc ngủ yên lành, tiếng cãi nhau âm ỉ vốn có thể cảm giác được cho dù là đêm hay ngày mấy ngày trước kia cũng đã bớt, chỉ là đến nửa đêm, một con phố gần đó hô hào trộm cướp, loáng thoáng có tiếng la hét truyền đến.

Ngày hôm sau, mặt trời mọc lên cao.

Tất cả cứ diễn ra theo lẽ thường, ban ngày khi mặt trời lên, mọi người bắt đầu sinh hoạt, dường như ai nấy đều rất phấn chấn. Chỉ là tới giữa trưa, cái nóng bức khiến hơi nước bắt đầu bốc hơi, dường như kéo những ngày hè mưa dầm về. Tới lúc xế chiều, một đội quân sĩ bỗng nhiên đi tới ngõ Thái Bình, từ xa thấy một tướng lĩnh trẻ tuổi dẫn đội. Lúc này Ninh Nghị đang nói chuyện phiếm với Tiểu Thiên ở ngoài đường, thuận tiện nhìn xung quanh. Tướng lĩnh trẻ tuổi kia dường như hỏi thăm một hai người ở trên đường, sau đó nhìn sang phía bên này thì thấy Ninh Nghị, ngẩng đầu lên, tay vịn chuôi đao chuẩn bị đi tới.

Chẳng lẽ là Lâu Thư Hằng gọi người tới gây sự sao... Chỉ liếc mắt một cái, Ninh Nghị đã xác định được đại khái chuyện này, khẽ thở dài trong lòng. Hắn vốn dự đoán là hai ngày đầu trong cơn địa chấn kia, phía pháp chế không thể chú ý tới nơi này, nếu là hắn thì sẽ tập trung một đám người lại, che dấu thân phận trực tiếp đến nhà mình giết hết mấy chục người, làm thành dạng cướp của giết người, dù không giết người thì cũng chém cho tàn phế, sau cũng chẳng thể nào truy cứu được. Nhưng thoát nhìn Lâu gia cũng bị tổn hại khá lớn, nhất thời khiến bọn họ không kịp phản ứng, lúc này muốn thì người trong Thái Bình hạng vì sự rối loạn trong thành mà tạm thời liên kết lại, đâm ra chỉ có thể dùng cách khác.

Tướng lĩnh trẻ tuổi dẫn hơn hai mươi người đang định đi qua, bên kia ngã tư đường, mấy con chiến mã phi nước đại chạy tới, có tất cả năm tên kỵ sĩ ngăn ở trước đội người này, người dẫn đầu là một phó tướng. Tướng lĩnh trẻ tuổi kia có chức vị khá thấp, vội hành lễ với đối phương. Hai bên nói vài câu, tướng lĩnh trẻ tuổi oán hận liếc về phía Ninh Nghị một cái rồi dẫn đội bỏ đi, năm tên kỵ sĩ mới chạy tới bên này. Phó tướng dẫn đầu kia xuống ngựa, chấp tay với Ninh Nghị, cũng là gã quân nhân đã so một đao với Ninh Nghị ở Tiểu Doanh Châu kia, dường như tên là Viên Định Kỳ.

Chào hỏi qua loa, đối phương không vòng vo mà nói thẳng:

- Vị thiếu gia nhà họ Lâu kia tuyên bố với bằng hữu là sẽ đến gây sự với Ninh công tử, nhưng công tử không cần lo lắng chuyện đó, tân khách của Tiên công ở Hàng Châu này chắc chắn sẽ không bị làm khó dễ. Chuyện hôm nay Đỗ thống lĩnh cũng nghe qua, liền sai Viên mỗ mang một khối lệnh bài cho Ninh công tử. Sau này nếu có người trong quân tới làm khó dễ, Ninh công tử chỉ cần lấy lệnh bài này cho người tới kia xem là được.

Viên Định Kỳ kia nói xong thì giao một khối lệnh bài có khắc chữ “Đỗ” cho Ninh Nghị. Đây đương nhiên không phải lệnh bài điều động quân đội chính thức nào, chỉ là lệnh bài tư nhân dành riêng cho thống lĩnh hiện nay của Võ Đức quân. Vị thống lĩnh đó tên là Đỗ Hồng, tự Nhược Phi, nghe nói là Đỗ thống lĩnh có biết chút thơ văn, là một vị nho tướng, có danh phận thầy trò với Tiên Hi Văn, ngay cả tên tự kia cũng là nhờ Tiên Hi Văn đặt cho. Thời đại này võ tướng không được coi trọng, vị tướng lĩnh này có thể leo lên cái danh phận văn nhân đúng là không dễ dàng gì, vì vậy ông ta luôn lấy thân phận môn sinh của Tiên thị làm vẻ vang. Lần này mặc dù không biết Ninh Nghị, nhưng ông ta cũng lập tức sai người tới hỗ trợ.

Lần trước so một đao với Ninh Nghị ở Tiểu Doanh Châu, Viên Định Kỳ cũng khá tò mò về vị thư sinh lại biết võ này. Thượng cấp của y là quân nhân học văn, gọi là học đòi văn vẻ, rất nhiều người đều như vậy, mà văn nhân luyện võ thì chuyện tương tự là không hề nhiều. Y đương nhiên hỏi thêm vài câu, sau đó cười nói ngay khác mà có cơ hội là sẽ lĩnh giáo một hai linh tinh rồi dẫn người đi, không hề dài dòng lễ mễ.

Có lệnh bài kia, khả năng phía quân đội không nói lời nào mà tính gây sự với mình không phải là cao.

Ngày hôm nay chỉ xảy ra nhạc đệm nho nhỏ này, thời gian dần dần trôi, màn đêm buông xuống rồi càng lúc càng khuya. Đại khái là vào lúc rạng sáng, một chuyện bất ngờ không kịp phòng bị đã xảy ra.

Khi tiếng náo loạn vang lên thì Ninh Nghị vừa thức dậy, Đàn Nhi ở bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy hán mà không chịu buông ra. Hán nới tay thê tử ra, mặc quần áo rồi ra ngoài. Thành trì phía bắc đã bốc cháy một mảng đồ sộ, thoát trông hết như trận đại hỏa bốc lên trong đêm động đất kia, khói bụi che phủ cả bầu trời đêm.

Đám Cảnh hộ vệ cũng ở trong viện nhìn sang, Ninh Nghị bước tới nhìn vài lần rồi hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Không biết là cháy từ lúc nào...

- Tiếng cứu hỏa này hỗn loạn thật...

Những tiếng ồn ào mơ hồ truyền ra trong trời đêm. Một lát sau, Tô Đàn Nhi đã mặc quần áo cũng đi ra, Thiển Nhi thì dụi dụi mắt đi ra từ gian phòng bên cạnh:

- Mới mưa mà sao lại cháy lớn như vậy?

- Hy vọng đó chỉ là hỏa hoạn thôi...

Ninh Nghị cau mày nói một câu.

Nhưng đó không chỉ là hỏa hoạn.

Khi trời sắp sáng, tiếng hỗn loạn càng lúc càng vang dội, rồi sau đó đột nhiên có người truyền tin tới:

- Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi. Đám người ở thành Bắc đánh nhau với Võ Đức doanh rồi, nghe nói là có người chết...

Ngày hôm qua, Ninh Nghị cũng không nghe được mấy tin tức trong thành, dù sao mưa to vừa ngừng, tất cả mọi người đều có cảm giác như sau cơn mưa trời lại sáng vậy. Nhưng cũng trong ngày hôm qua, quân đội lại lần nữa thu dọn thi thể đi xử lý, dù sao trời quá nóng nực, sau đó liền xảy ra vài va chạm nhỏ với dân chúng vốn đã đặt linh đường ở thành Bắc kia.

Tiếp đó đến tối thì xảy ra hỏa hoạn, nhiều linh đường lớn nhỏ trên đường phố đồng thời bốc cháy, hơn mười thi thể đã được bỏ vào trong quan tài gỗ bị thiêu, mà thể lửa lan tràn ra, chỉ trong nửa khắc đã không thể nào ngăn chặn được nữa, mà cũng có vài chục người bị thiêu chết bên trong ngọn lửa kia. Thể lửa không thể khống chế này khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra, sau đó có người xông ra nói rằng thấy quân nhân của Võ Đức doanh phóng hỏa thì người trên vài con phố kia liền phát sinh xung đột với quân nhân.

Người bên này tạm thời còn chưa biết tình hình bên kia, chỉ nghe qua. Đến bình minh thì tình thế dường như càng lúc càng nghiêm trọng. Sau đó những tiếng la, tiếng hét cũng bắt đầu vang lên, phía Tây thành thị cũng bắt đầu xuất hiện cảnh hỗn loạn. Đám người Ninh Nghị vừa bày ra chút phòng thủ đơn giản ở ngõ vào Thái Bình hạng thì Phó phường cũng đang vội vàng chạy trở về, thở hồng hộc. Sau đó là hơn mười tên giang hồ tay đao tay kiếm từ một bên đường vọt tới, dường như muốn xông thẳng vào trong ngõ Thái Bình.

Chuyện xảy ra bất ngờ, thoát trông như là mấy tên muốn đục nước béo cò kia đã tìm được cơ hội, lực lượng tổ chức được ở ngõ Thái Bình này chủ yếu là võ quán Lưu thị, nên cũng không có đủ người để đánh giáp lá cà với hơn mười tên kia. Đám người Ninh Nghị lúc này không có cách nào hơn nữa là nhặt đá ném ra. Hai kẻ bị nện cho đầu chảy máu, đối phương lại ầm ầm chạy đi.

- Rốt cuộc là sao vậy?

Ninh Nghị quay đầu hỏi. Vị Phó phường kia vừa bình tĩnh lại sau cơn kinh hoảng:

- Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi! Bên thành Bắc kia đánh nhau rồi, chết người rồi...

- Biết là chết người rồi, nhưng sao lại như vậy?

- Một Đại nhân vật chết rồi, tình hình không khống chế được nữa rồi. Có một... có một vị Phó tướng đi tới trấn an, không cẩn thận đã bị giết rồi. Vị Phó tướng kia hình như tên là Viên... Viên Định Kỳ, ở trong đám người mà không cẩn thận, nghe nói đầu bị người ta một đao chém a... Giết đỏ cả mắt rồi. Lần này thì sắp loạn rồi... Chúng ta mau thủ vững ngõ vào, đừng cho ai tiến vào đây...

- Một đao... chém?

Ninh Nghị sửng sốt một lúc lâu, nghĩ lại tên Viên Định Kỳ kia, võ nghệ của hắn tất nhiên không thể bình phán được, nhưng thân thủ đối phương hẳn là cao hơn mình, nghe nói cũng khá lợi hại. Người như vậy sẽ bị mấy dân thường chém đầu trong lúc hỗn loạn chỉ với một đao ư?

Ninh Nghị chợt có cảm giác xấu ở trong lòng, thậm chí không nhận được mà cười, người như vậy... khiến cổ hắn cũng thấy hơi lạnh.

Sau đó trong sự hỗn loạn kia, cảm giác đó bắt đầu hóa thành sự thật. Đám lưu dân bên cửa thành Tây nhân cơ hội làm rối tin tức truyền đến, đó thật sự là tạo phản, nhưng không có thành công, vào buổi sáng đã bị Võ Đức doanh có chuẩn bị chặn ngoài cửa thành. Nhưng một tin tức đã truyền tới rất rõ ràng.

Ngày thứ bảy sau trận động đất, đám nhân thủ Phương Lạp cũng đã bước đầu hoàn thành tập trung, ngang nhiên giết tới rồi!

224. Q.3 - Chương 226: Khả Năng Cho Phép

Sáng sớm khi mặt trời ló rạng, bầu không khí hoảng loạn đã bao trùm toàn bộ thành trì. Tin tức chiến loạn đang diễn ra tại phía tây Tiền Đường môn đã mơ hồ truyền đến, hỏa thế thành bắc xem ra còn lan tràn, nhưng vẫn bị vây trong cảnh hỗn loạn to lớn như trước, cũng không biết là quân đội hỗn chiến với dân chúng trong hành hay quân đội hỗn chiến với đám loạn phỉ Phương Lạp trà trộn vào trong thành. Mà bởi

hỗn loạn tràn lan, lúc này các nơi trong thành Hàng Châu đều xảy ra những xung đột lớn nhỏ, nhân tâm hoảng sợ, không có điểm xuất phát và nơi quy tụ.

Là một trong những thành thị quan trọng nhất và có tính tượng trưng nhất của Giang Nam, Hàng Châu từ khi triều Vũ thành lập tới nay chưa từng xảy ra chiến hỏa, trước kia dù là phía nam thế cục phân loạn, đám người Phương Lạp tại Hấp Châu, Vụ Châu đánh tới đánh lui, thì ở Hàng Châu có Võ Đức Doanh phòng thủ nghiêm mật, mọi người cũng đều hiểu ý nghĩa trọng đại của Hàng Châu, ít nhất là đối với mọi người sống ở Tô Hàng tới mà nói, đối với nguy cơ chiến loạn, chung quy là như cách một trời một vực. Cũng bởi vì điều ấy, nên khi biết nhân mã Phương Lạp giết tới đây, ác mộng trong một đêm đã trở thành hiện thực, từng nhà trong thành lúc này tất cả đều hoảng loạn sợ hãi.

Hàng Châu giàu có và đông đúc, đều có số lượng sương quân, cấm quân trấn thủ nhất định, nhưng chủ yếu vẫn là do Võ Đức Doanh thống nhất quản lý. Nhưng bởi trận động đất, quân lực chủ yếu của Võ Đức Doanh đã tập trung tới, quân đội trấn thủ trong thành và ngoài thành đại khái là có khoảng ba vạn. Phía tây Tiền Đường môn đây hỗn loạn, lúc này quân đội co rút lại phong tỏa bốn mặt cửa thành, phát ra cảnh báo, chống lại kẻ địch, đồng thời bắt đầu trấn áp sự hỗn loạn trong thành.

Quân đội cũng không phải là thiếu, hơn nữa lúc này Võ Đức Doanh trấn thủ Hàng Châu được tiếp tế tiếp viện hoàn mỹ, chiến lược cũng có thể đảm bảo đầy. Hỗn loạn bắt đầu từ buổi sáng, đám người Ninh Nghị ở ngô Thái Bình ngoại trừ phán đoán hỗn loạn đang phát triển, chống cự và coi giữ ở bên ngoài ngô ra, căn bản không thể nào hiểu hướng đi của tình hình để chuẩn bị, những người trên đường phố trong lòng đều hoảng sợ không biết sẽ chờ đợi được tin tức gì, cũng có nhiều người tới hỏi Ninh Nghị lúc này có thể làm gì. Cuối cùng Ninh Nghị cũng chỉ phát phát tay, bảo đầu bếp nhà mình quay về nấu cơm.

Bình hung chiến nguy, loại việc này gần ngay trước mắt mà trong tay lại không có đủ thời gian, Ninh Nghị lại không thấy được một người đáng tin cậy nào, lúc này bên phía thành bắc chiến hỏa lan tràn, nghĩ lại bộ dạng Viên Định Kỳ lúc hôm qua tới, sáng nay thì bị người ta chém bay đầu, tất nhiên là bộ hạ của Phương Lạp nhân lúc hỗn loạn đã sớm len vào trong thành, cụ thể có bao nhiêu, cũng khó mà nói được ngay lúc này. Lúc này, cũng chỉ có thể tạm thời tin tưởng chiến lược của Võ Đức Doanh, đợi tin tức truyền tới, để hiểu rõ xu thế.

Đương nhiên, việc cần làm không phải là chỉ có chờ đợi, tới lúc này, rốt cuộc có thể làm cái gì, cũng nên quyết định.

Buổi sáng ăn cháo.

Đủ loại âm thanh từ bốn phía lan tới, ong ong khiến người khác phiền não, Ninh Nghị và mọi người ngồi trong viện ăn sáng, bên ngoài đường phố vẫn còn có người lo lắng bất an đi qua đi lại, nhưng lúc này chung quy trị an đường phố vẫn là quan trọng, không có ai dám can đảm bước ra khỏi ngô Thái Bình, dù sao ai cũng không biết có thể gặp phải người của Phương Lạp phái vào thành hay không. Ninh Nghị tự suy nghĩ một hồi, liền phân phó Đông Trụ chuẩn bị xe ngựa, mọi người ngồi bên cạnh bị quyết định của hắn làm cho hoảng sợ, Tiểu Thiên mở to mắt:

- Cô gia, ngài muốn làm gì vậy....

- Không có gì...

Ninh Nghị đang định nói rõ thì Phó Phường chính từ ngoài viện đi vào. Thì ra, vừa rồi có quân nhân của Võ Đức Doanh tới, truyền lệnh bất kỳ ai cũng phải ở trong nhà không được ra ngoài, không được tự ý chạy loạn, lúc này chỉ có một bộ phận Phương phi đang tác loạn trong thành, Võ Đức Doanh đang bao vây tiêu trừ, để tránh cho đám phi này có cơ hội tiếp tục gây loạn.

Vị Phó Phường chính này còn nói rõ, theo như người của Võ Đức Doanh nói, hỗn loạn gần phía Tây Tiền Đường môn cũng đã sớm có chuẩn bị, lúc này đang chống cự với kẻ địch ở bên ngoài cửa, tuy rằng đối phương muốn chọc vỡ thủng tường thành, nhưng tất nhiên sẽ không đạt được cơ hội, bảo dân chúng trong thành cứ yên tâm. Thanh thế nghe được sáng nay hình như là thật, dù sao Hàng Châu có người tài giỏi, tường thành sập, sẽ không thể không phòng bị hay không làm gì cả, xem ra về phía quan binh cũng là có ý lộ ra kẻ hớ để dẫn dụ kẻ địch mắc câu, mà đám phi nhân này vào thành, có thể làm ra thanh thế lớn như thế, sợ rằng mới là điều khiến bọn họ bất ngờ ấy chứ.

Ninh Nghị cũng vì nghĩ thế mới quyết định ra ngoài, nhưng không thể không tin quan binh, hắn nói với Phó Phường chính mình muốn ra ngoài xem chuyện gì, đồng thời còn lấy ra lệnh bài của thống lĩnh Võ Đức Doanh, lại lấy lý do qua loa vài câu, Phó Phường chính mới gật đầu, sau đó đi báo cho người khác ở ngõ Thái Bình biết về tin tức giới nghiêm.

Phó Phường chính đi rồi, Tiểu Thiên sốt ruột như muốn khóc:

- Cô gia, rốt cuộc ngài muốn đi đâu ạ, nay phải nhân vào thành rồi, nếu như đụng phải chúng thì làm sao đây?

Ninh Nghị khẽ nói:

- Đi thăm hỏi người Tiên gia một chút, làm chút việc, sau đó xem chúng ta có kiếm được thuyền nào không, đường thủy phương bắc không đi được, nhưng hải thuyền phía đông đi Tiên Đường Giang vẫn có...

- Không được, lúc này chắc chắn không được, hơn nữa bên ngoài có phải nhân mà....

- Đánh nhau thôi mà, đừng quên cô gia các người cũng là Huyết Thủ Nhân Đồ hung tàn đấy, tất cả mọi người đều là nhân sĩ giang hồ, đừng sợ, ta sẽ nhanh quay về.

Ninh Nghị cười xoa dịu nàng, sau đó ôm nàng, vỗ vỗ lên vai nàng, lúc này chung quanh có nhiều người nhà, động tác của hắn rất tự nhiên, hết sức tự nhiên, ngay cả Tiểu Thiên cũng không hiểu, chỉ loáng thoáng nghe tiếng Ninh Nghị tự lẩm nhẩm:

- Đánh nhau thì đánh nhau, xe đạp biến thành xe máy...

Chỉ ôm một chút là hắn buông Tiểu Thiên ra ngay, Tô Đan Nhi đối diện với hắn, cũng không để ý tới cái ôm của Ninh Nghị với Tiểu Thiên, khi hắn đi qua nàng, nàng mới khẽ mở miệng:

- Tiểu Thiên nói đúng, lúc này sợ là hải thuyền...

- Ta biết.

Ninh Nghị gật đầu, khẽ trả lời:

- Hải thuyền có thể được ra khỏi thành chắc chắn không nhiều lắm, ta đoán chừng lúc này ở bến tàu đã chật ních người, chúng ta qua đó cũng không có hy vọng gì mấy, nhưng chỉ cần còn chút hy vọng bên phía quan phủ, thì tuyệt đối sẽ có thuyền để đi, chắc chắn là sẽ còn đường lui đấy, bằng không lòng người càng thêm hỗn loạn. Sự việc cần chuẩn bị kỹ càng, nếu như thật sự không thể đi được, ta nhất định sẽ nghĩ cách để có nàng, Phương Văn Định, Thiên Nhi, Quyên Nhi, Hạnh ... trong danh sách đó. Võ Đức Doanh có chuẩn bị, thành sẽ không bị phá quá nhanh, ta sớm đi tìm Tiên Hi Văn, không riêng gì hải thuyền, chúng ta còn phải chuẩn bị thật tốt những việc khác.

- Vậy những người khác...

- Ta sẽ tận lực, nhưng nếu thật sự bị phải nhân giết vào...

Ninh Nghị suy nghĩ một chút.

- Ta cũng chỉ có thể ưu tiên các nàng.

Tô Đan Nhi nắm tay hắn gật đầu:

- Tướng công đi nhanh rồi trở về, bên này có thiếp thân rồi.

Ninh Nghị gật đầu, sau đó Đông Trạ đánh xe ngựa ra, Ninh Nghị định không để gã đánh xe ngựa, dù lúc này khả năng bọn họ gặp nguy hiểm bên ngoài không lớn, sau khi nghĩ nghĩ một chút, hắn lại đặt hai hộp hỏa dược lên xe ngựa, đánh xe rồi khỏi ngõ nhỏ.

Dọc đường đi, nhiều ngõ hẻm đầu đường bị tắc bởi rất nhiều dân chúng, hỗn loạn đang phát sinh tại thành bắc, đại hỏa lan tràn, nhưng vẫn chưa khuếch trương rộng lớn, hiện náo động đang được đè ép xuống, hình như lúc này đang lan rộng đã biến thành thu hẹp lại, mà bên kia cách nơi này khá xa, trong lúc nhất thời hẳn là không lan tới đây. Sau khi đi ra ngoài, lại thấy đường phố hỗn loạn, hình như là hộ viện dân tráng được tổ chức tay cầm vũ khí đi ra, bộ dạng muốn đi ngăn cản gì đó, những người như vậy, chỉ khoảng

nửa khác đã gặp vài nhóm, Ninh Nghị ở trong xe ngựa cúi đầu trầm tư giây lát, mỗi khi đi qua gặp các nhóm thì đều xuất lệnh bài ra.

Một gã dẫn đầu một nhóm thấy lệnh bài cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng dù sao nhìn Ninh Nghị cũng không giống phỉ nhân, nói:

- Lúc trước có người cho chúng ta biết đi bảo vệ đường phố nhà của mình, nhưng qua một lúc lại có quân gia đến nói phái chúng ta đi hỗ trợ thủ thành, đến tập hợp ở cầu Hi Xuân, ai không nghe sẽ bị xử lý theo quân pháp, chuyện này là người bảo chúng ta nghe ai đây.

Ninh Nghị đi qua đội người này, chỉ chốc lát sau, lại gặp một đội người từ hướng khác tới, lại nói là có lệnh quan bảo bọn họ tới ngõ Cổ Mão tập hợp, người nọ cả người đầy máu, nói hết sức nghiêm khắc, lại cầm lệnh bài của nha môn, nên bọn họ không dám không nghe. Ninh Nghị hít một hơi, bảo đảm người này trở lại bảo vệ gia môn nhà mình, nhóm người này có lẽ là tin Ninh Nghị nói, bắt đầu quay lại.

Những chuyện tương tự như này vào thời gian này sợ rằng ở trong thành phát sinh không ít, Ninh Nghị ngay lập tức có thể nhìn ra manh mối trong đó, nhưng hiện tại cũng không có lòng đi quản, mà đi thẳng đến Tiền gia. Lúc này nhà cửa của Tiền gia cũng bị sụp rất nhiều, rất nhiều hộ viện Tiền gia đều đến để bảo vệ, sau khi Ninh Nghị thông truyền, liền có người dẫn tới gặp Tiền Hi Văn.

Tổ trạch Tiền gia Tiền Hi Văn ở vốn không bị trận động đất làm cho sụp đổ nhiều, nhưng lúc này ở trong sân cũng dựng lên lều, Ninh Nghị được người hầu dẫn tới, vị lão nhân gia kia đang ngồi ghế uống trà, bởi tường viện bị chấn động sụp đổ, từ bên này nhìn ra ngoài có thể thấy bầu trời phía bắc mù mịt, thấy Ninh Nghị tới, Tiền Hi Văn đứng lên cười cười, sau đó đặt chén trà xuống bàn. Xem ra, lão nhân gia hết sức bình tĩnh, còn khen ngợi khi thấy hắn đến vào lúc này, phân phó hạ nhân châm trà.

- Lập Hạng ngồi đi, nơi này đơn sơ, không cần khách khí, nhà ở tuy rằng không sập, nhưng tiểu bối trong nhà vẫn còn lo lắng khi thấy lão phu vẫn cho dựng lều cỏ. Chẳng qua nói đi nói lại, tường sập, buổi tối gió thổi tới lại rất mát mẻ, bên chỗ người thế nào?

Ninh Nghị chấp tay thi lễ với ông:

- Lần này văn bối tới, là muốn nghe cách nhìn của Tiền công về thủ thành.

Tiền Hi Văn gật đầu:

- Thi hội lập thu người đắc tội Lâu gia, tuy rằng đó lại xảy ra cơn địa chấn, nhưng không tìm đến các người gây rối, tự trong lòng các người hiểu rõ. Nay người tới, đã nói rõ người không phải là người kiêu ngạo, tự cao, mà hiểu ứng đối, biến tiến lui, có huyết tính, rất tốt.

Lúc này có hạ nhân dâng trà tới cho Ninh Nghị, Tiền Hi Văn nâng chén trà của mình về hướng bắc ra hiệu bảo nhìn một chút.

- Lão phu là văn nhân, đối với việc này, cũng không quá để tâm, chẳng qua, mới vừa rồi có nhiều người đến hỏi, lúc động đất, phỉ nhân nhân cơ hội đoạt thành, là trong quân đã có chuẩn bị rồi. Phỉ nhân bất ngờ tấn công bên phía Tiền Đường môn, nhưng ba lần tấn công thì đều bị ngăn cản, nếu Lập Hạng người hỏi ta về chiến sự, ta không biết nói gì, nhưng hỏi ta về quân đội, ta lại có lòng tin, tuy rằng...Chiến hỏa này cũng khiến bọn họ bất ngờ, hơn nữa lúc này bên trong thành lại xảy ra nhiều tình huống ngoài ý muốn, cho thấy xác thực đã có không ít Phương phỉ vào thành, chẳng qua, nếu đã tiến công ngoài thành không thành công, mà dưới tình huống cả thành chống địch, bọn chúng hẳn sẽ không gây loạn được lâu đâu.

Ninh Nghị gật đầu:

- Nói như vậy, nên có lòng tin với quân đội.

Tiền Hi Văn uống một ngụm trà, ngừng chốc lát:

- Chuyện đã xảy ra, phải có người phụ trách, nói ra, lòng tin ai cũng có, chỉ là nếu không có trận địa chấn này, thì tình thế sẽ tốt hơn rất nhiều.

- Tiền lão cũng có lòng tin?

Tiền Hi Văn nở nụ cười, lắc đầu:

- Lão phu nói, lão phu là văn nhân, nên không biết nên nhận xét thế nào. Nhưng Lập Hằng có thể hỏi như vậy, cũng coi như bậc con cháu, có một số việc, lão phu cũng không cố kỵ nữa. Chiến sự phía tây, hai quân Võ Uy, Võ Sậu đang chưa phân thắng bại với Phương phi, nhưng trong quân lại có chiến báo đại thắng, lừa trên gạt dưới, lại khiến bao người tin, lão phu thì vẫn đang quan sát. Thành thật mà nói, Võ Uy, Võ Sậu dù chưa phân thắng bại, nhưng bên phía Phương phi cũng chưa hề thấy thương cân động cốt, ngược lại thanh thế lại càng lúc càng lớn. Lần này chúng tấn công Hàng Châu, mà Hàng Châu là trọng trấn, chưa từng có chiến loạn, Võ Đức Doanh có thể bảo vệ Hàng Châu, điều này, lão phu cơ bản là tin tưởng. Nhưng con người hơn mười năm thay đổi khó lường, nếu có vạn nhất...đây là chuyện lão phu không muốn nghĩ tới....

Lão nhân hạ thấp âm thanh xuống dù đó cũng không phải là chuyện cơ mật gì:

- Võ Đức Doanh nói là tinh nhuệ, nhưng lại chưa từng gặp chiến sự, lần này thủ thành, không có tiền lệ, đây là hoàn cảnh xấu. Bên phía Phương Lạp kia cũng hẳn không lợi hại bao nhiêu, dù sao cũng là người cơm ăn không đủ no thôi. Lão phu chưa từng gặp chiến sự, nhưng thật ra Tự Nguyên lại đã từng kinh qua, cho dù là thấy lợi hại thế nào, cũng chưa hẳn là “thường thắng chi sư”..

- Vâng, trong quân cũng đã có chuẩn bị, tàu thuyền được giữ lại, trừ phi thành không bị phá, bằng không sẽ không cho rời bến. Hải thuyền không nhiều lắm, người có thể đi cũng có hạn, một khi bắt đầu di, bên phía cảng nhất định sẽ có loạn xảy ra. Đến lúc đó, văn bối cũng muốn có danh sách bảy người, sau này nhất định sẽ cảm tạ.

- Bảy người hơi nhiều.

Tiền Hi Văn cười cười:

- Nhưng vẫn có thể, đợi lão phu lấy công văn cho người. Nhưng lão phu sẽ không lên thuyền để đi, thật sự nếu có ngày đó, lão phu có thể theo quân giết ra ngoài.

- Cảm tạ, chỉ là phòng ngừa chu đáo thôi, văn bối có người nhà ở đây, Tiền công cũng có người nhà, đều là không muốn bọn họ sẽ gặp chuyện không may.Ồ, lúc ta đến đây, phát hiện một việc...

Ninh Nghị kể lại tình huống đã gặp lúc đánh xe đến đây cho Tiền Hi Văn nghe, Tiền Hi Văn nhún mào, Ninh Nghị nói:

- Tuy rằng Phương Lạp vẫn gây loạn ở phía tây cách đây không quá xa, nhưng lần này lại cùng lúc với địa chấn xảy ra, trong thời gian bảy ngày, bọn họ nội ứng ngoại hợp, bắt đầu công thành, ta nghĩ là hơi nhanh, lưu dân này tới được, sẽ không phải là lưu dân thật sự, muốn từ từ tụ tập tới nơi này, tận lực không để lộ ra sơ hở, có thể khẳng định trước đó phải binh đã có chuẩn bị rồi. Hơn nữa trong thành truyền lệnh cũng có quy định, muốn truyền tin tức giả, thì không phải là không làm được, nhưng nhất định cũng có độ khó, bọn họ phản ứng nhanh như vậy, một mặt phóng hỏa, một mặt truyền tin tức các nơi. Ta không biết trong thành đã biết hết việc của bọn chúng hay chưa...

- Xác thực là có người tác loạn gần Phương Hoàng môn, tường thành bên đó cũng bị sập, Võ Đức Doanh đã phái người canh gác, nhưng bên ngoài lại không hề có dấu hiệu công hành.

Tiền Hi Văn nói bổ sung, tiếp tục:

- Lập Hằng nói tiếp đi.

- Đó chính là nơi bố trí nghi binh rồi, phối hợp với thế tiến công ngoài thành tận lực để Võ Đức Doanh mệt mỏi. Làm được như vậy, hẳn đều là kẻ có bản lĩnh, hơn nữa lại tác loạn thành công như vậy, ta nghĩ hẳn bọn họ đã bắt đầu kế hoạch trước khi có địa chấn. Phương Lạp tới Hàng Châu, tất nhiên là đã có chuẩn bị trước, sau đó thì lúc thực thi, lại gặp phải địa chấn....

Tiền Hi Văn ngắt người, sau đó cảm thán:

- Như vậy, là được ông trời giúp rồi...

- Việc này mong Tiền công mau chóng thông báo với người phụ trách phòng ngự trong thành. Kẻ bày ra kế này rất lợi hại, hơn nữa khẳng định hẳn đã vào thành rồi, bằng không trong thành không kịp ứng biến. Nếu như có thể bắt được người này, chính là giảm bớt áp lực cho cả trong ngoài thành.

Ninh Nghị dừng một chút, hẳn không quen thuộc Hàng Châu, chỉ cần nhắc nhở đối phương là đủ rồi.

- Mặt khác, ta cũng mong Tiền công có thể cho ta mượn một đạo lệnh phù.

- Lệnh phù gì?

- Ta muốn thuyết phục phú hộ hào thương ở ngô Thái Bình cùng với các loại võ quán tiêu cực chung quanh đó. Lúc này quân nhân trong thành hẳn là tụ tập đủ, nên không cần phải trưng tập bọn họ để thủ thành. Nếu có vạn nhất cần bọn họ, hoặc là lúc tất cả mọi người cần phải chạy trốn, chúng ta có thể làm cho tình huống biến đổi tốt hơn. Việc hải thuyền, dù sao thuyền ít người nhiều, ta muốn làm chút chuyện trong khả năng, tìm con đường thứ ba.

Tiền Hi Văn nhìn hẳn hồi lâu, suy nghĩ một chút, thần sắc cổ quái bật cười lên:

- Người có tài được Tần công thưởng thức, sẽ không đơn giản, ta đã biết, chỉ là có câu ta vẫn muốn hỏi Lập Hằng, Lập Hằng am hiểu việc, rốt cuộc là vì sao?

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, một lát sau, chấp tay đáp:

- Năm ngoái sách lược giúp nạn thiên tai, chính là ta viết, ngoài ra, không có gì hơn.

Tiền Hi Văn nghe xong, khẽ gật đầu, sau đó mở ngăn kéo, lấy ra một phù ấn.

- Cái này có thể dùng.

225. Q.3 - Chương 227: Vây Thành (1)

Bàn bạc sơ lược xong, đi ra khỏi Tiền gia, Ninh Nghị lại có hai thùng thuốc nổ ở trên xe ngựa nữa. Thời đại này dù trong quân đội, các loại hỏa khí thuốc nổ, ông trúc thương cũng không được sử dụng, Tiền gia cũng đương nhiên không thể có để phòng ngừa, hai thùng thuốc nổ này cũng là bởi vì lần trước Ninh Nghị phái người hỏi hỏa dược, quân sự Tiền gia đã lấy thêm ở trong quân giới giám. Ninh Nghị hỏi một chút, cũng thuận lợi mang đi, vật liệu hỗn hợp hẳn dùng để phối chế với hỏa dược vẫn còn thừa một chút, vừa đúng lúc mang về để phối chế.

Lúc này tuy rằng thành Hàng Châu cũng đã có không ít người của Phương Lạp trà trộn vào, nhưng cơ bản vẫn đang bị thủ hạ Vô Đức Doanh khống chế, muốn nói là cực kỳ nguy hiểm, cấp bách, thì chưa hẳn. Từ miệng Tiền Hi Văn nói có thể nghe ra, mọi người vẫn còn có chút lòng tin với thế cục này, nhưng trớ trêu thì không thể đặt ở một chỗ, Ninh Nghị muốn làm không phải là mỗi thủ hành không thôi, mà là chuẩn bị chu đáo hết thấy, phòng ngừa hết thấy, bởi vậy lần này hẳn đến chỗ Tiền Hi Văn cũng là để tìm hiểu cách nhìn nhận mà thôi.

Nếu như để triều đình phái người đi chuẩn bị, vạn nhất thành bị phá, nhân tâm của cư dân trong thành khó tránh khỏi càng thêm hoảng sợ, phú hộ được thông tri đầu tiên trong thành nghĩ hẳn cũng không chung lòng kháng địch, mà là chỉ muốn làm sao người nhà mình may mắn thoát khỏi, nhưng nếu để Ninh Nghị làm một gã nhà giàu đi đầu làm gương, như vậy thì có lẽ mọi người sẽ vì bản thân mà mở lòng tốt, bao gồm cả người dân bình thường chỉ biết lo cho bản thân mà bỏ chạy sẽ không ít, nếu như làm thành công, vẫn còn có sức mạnh hơn so với quân đội đấy.

Khởi đầu nói chuyện thỏa đáng với Tiền Hi Văn xong, trong lòng Ninh Nghị đã thoáng thả lỏng một chút, bắt đầu đánh xe ngựa quay về. Lúc này hỏa thế thành bắc lan tràn hẳn đã được khống chế, nhìn sắc trời buổi sáng càng lúc càng sáng rõ, một cột khói đen trong phạm vi nhìn theo gió bay ra, giống như lời Tiểu Thiên từng nói, mưa xong, nếu không phải có người cố ý châm lửa ở các nơi, thì phòng ốc vật liệu gỗ sớm bị mưa to ngấm ba bốn ngày sẽ không thể cháy lớn lan rộng gây nên thanh thế lớn toàn thành vào buổi sáng như thế.

Xe ngựa chạy nhanh trên đường, dù đại bộ phận dân chúng đều canh giữ quảng trường, nhưng lúc này trên đường phố vẫn còn có một số người đi lại, hoặc là chạy đến nghe ngóng thăm dò tin tức, hoặc là mang theo

người thân hội hợp, đại khái là cũng muốn chạy tới hải thuyền cảng phía nam để tìm con đường sống, lưng mang túi lớn túi nhỏ, thần sắc thê lương, chỉ qua chốc lát, bên Tiền Đường môn thành tây lại có làn sóng âm thanh vọng tới.

Các xa như vậy, âm thanh chiến đấu nghe không rõ lắm, nhưng lại giống như tiếng sấm rền hoặc là làn sóng triều từ xa vọng tới trong đêm khuya, thanh âm vẫn chưa vang lên trước mắt, nhưng lại như làn mưa xối xả dày đặc, càng cho thấy áp lực nặng nề của trận chém giết và chấn động truyền tới. Ninh Nghị đánh xe ngựa chạy về phía trước, trận chém giết tại cửa thành xa xa vẫn duy trì liên tục, càng ngày càng nghiêm trọng không hề có dấu hiệu đình chỉ.

Sau đó, khí tức lo lắng hỗn loạn đã xuất hiện trên đường của ngõ Thái Bình.

Một vài cuộc chém giết xảy ra trong thành như xa như gần, có một vài binh lính bị thương, từ rất xa, Ninh Nghị thấy một đội ngũ từ đối diện xông tới, hình như là những người bị tách ra bởi náo loạn tại thành bắc, một bộ phận người đã bị quân đội đuổi vòng tới bên này. Bầu không khí xơ xác tiêu điều này đã gần như bao phủ toàn bộ, lại đi tiếp lên phía trước, bóng người trên đường lớn càng lúc càng thưa thớt, lúc đi qua một thủy đạo, trong ngõ đối diện có tiếng chém giết la hét vọng tới, từ bên này nhìn lại, mơ hồ có vài tên loạn phỉ nhảy vào trong viện tử nào đó, chém giết vài phụ nữ và trẻ em. Tường viện bên thủy đạo sát với đường phố, hầu như đã bị sập, bởi vậy Ninh Nghị có thể nhìn thấy khá rõ ràng.

Hẻm đường đó tuy rằng cũng tự tổ chức thanh tráng thủ vệ giống như ngõ Thái Bình, nhiều thanh niên vội vàng chạy tới vì chưa từng giao chiến nên không phải là đối thủ của mấy tên loạn phỉ kia, người lao tới đầu tiên đã bị đao chém trúng, những người còn lại chỉ có thể né tránh, tiếng khóc, tiếng la hét chói tai. Trong tiếng la cảnh báo, bảy tám gã loạn phỉ kia đã lao tới một viện tử khác, rồi bóng người tán loạn trong đường phố, một gã hán tử tay cầm cây gậy lớn xông tới chém giết loảng xoảng, khí thế này ngay lập tức đã bức lui vài tên phỉ nhân, nhưng gậy gỗ lập tức bị mấy đao chém đứt, làm cho hán tử kia phải lui lại, sau đó bị một gã loạn phỉ nửa người đầy máu chém ngã lăn xuống đất.

Lúc này trên ngõ hẻm có phụ nữ trẻ em và cả thanh tráng đã lại bị khí thế của bảy tám tên loạn phỉ kia áp đảo hoàn toàn, có tiếng thét chói tai, có tiếng la khóc thảm thiết, nhưng từ lúc hán tử kia bị chém, trong lúc nhất thời cũng không có người nào dám tới cứu. Gã loạn phỉ nửa người đầy máu kia cầm đao tới gần, nam tử ngã trên mặt đất kia lập tức bị chém một đao vào ngực, lại tiếp một đao, một đao nữa.... Một phụ nhân ôm đứa bé dựa vào góc tường cách bên ngoài chừng hai ba thước, la khóc rất to. Nam tử trên mặt đất cố gắng bò đi, chỉ chốc lát sau toàn thân đã nhuộm đầy máu tươi, nhưng vẫn bò ra đến gần thủy đạo thì ngừng cử động. Gã loạn phỉ kia lại hung hãn bổ thêm mấy đao nữa rồi đẩy thi thể vào trong nước, mắng bằng tiếng địa phương:

- Nào đến đây, động thủ cho lão tử xem!

Lúc này loáng thoáng có tiếng quân đội chạy tới, phỉ nhân kia cả người như thác sắt, nửa người đổ rục, vô cùng dữ tợn. Một gã đồng bạn vỗ vai gã kêu gã đi, gã xoay người, sau một khắc đột nhiên quay lại, cũng đã bởi thấy xe ngựa của Ninh Nghị dừng ở bên đường quan sát cuộc chiến, đang nhìn trái phải như tìm gì đó để xông sang bên này, nhưng sau đó, đột nhiên phụ nữ ôm đứa bé đang khóc cách đó không xa lao tới.

Gã loạn phỉ này muốn đoạt đứa bé trong lòng phụ nhân kia, phụ nhân ôm chặt đứa bé, vừa khóc la vừa lắc đầu rất mạnh, loạn phỉ kia túm vài cái, một miếng vải trong đồng tử lót bị xé rách, sau một khắc gã giơ đao thép bổ mạnh xuống, gã chém điên cuồng, máu chảy đầy đất. Một màn này, làm tiếng la tiếng khóc ở hẻm đường càng hỗn loạn, Ninh Nghị ở bên đường nhìn không chớp mắt, gã loạn phỉ kia đi tiếp vài bước, cầm lên một nửa khối gạch dưới chân tường, ném mạnh sang bên hẻm.

Chỉ cách một nhánh thủy lộ nhỏ, rộng chưa tới mười mét, gã nọ ném rất chuẩn, tiếng xé gió phá không thẳng tới mặt Ninh Nghị. Ninh Nghị nghiêng đầu né tránh, khối gạch cỡ nhưng chiếc bánh bao nện vào khuôn cửa xe ngựa, rèm xe ngựa rơi xuống, đao thép trong tay loạn phỉ chỉ chỉ về hướng bên này, cười dữ tợn, sau đó hộ tống đồng bạn bỏ đi.

Ninh Nghị ngồi ở bên đó hai giây, vung roi lên muốn đánh xe ngựa chạy đi, nhưng sau một khắc, lại buông roi ngựa xuống, tiện tay nắm viên gạch rơi trên xe, nhảy xuống xe ngựa, chạy hai bước ném mạnh trở lại. Làn này tiếng gió xé vang, vút lướt qua thủy đạo cực nhanh, máu tươi bắn lên, gã loạn phỉ kia ngã ra, mà gã đồng bạn ngay gần mình hai thước đã bị khối gạch đập trúng vào sau đầu, ngã sấp trên mặt đất, máu tươi nhuộm lên

226. Q.3 - Chương 228: Vây Thành (2)

Đối với tình huống đụng phải loạn phi Phương Lạp trên đường, trên cơ bản là ngoài dự liệu của Ninh Nghị. Trong thành Hàng Châu lúc này, những gã này tuy rằng dựa vào lực ảnh hưởng của trận động đất mà tạm thời chiếm tiên cơ có thể tàn sát bừa bãi, nhưng thời gian duy trì liên tục đương nhiên không thể kéo dài, theo thời gian trôi qua, những gã này sẽ có khuynh hướng tránh né vào trong những nơi đầy phế tích, tiếp tục kế hoạch tìm đường sống.

Trong lúc suy nghĩ thời gian những kẻ này sẽ tàn sát bừa bãi trong thành không kéo dài lâu, trong lòng Ninh Nghị cũng đồng thời lo lắng về tình huống bên phía ngô Thái Bình, thấy cảnh tượng thảm thiết trên đường phố, sau đó lại đột ngột đụng phải hơn mười kẻ bỏ mạng, Ninh Nghị cũng hơi bất ngờ, nhưng chuyện xảy tới làm hắn trở nên mạnh bạo hơn, lập tức đưa ra quyết định, sau đó thì cầm đao chạy, hơn mười kẻ phía sau chốc lát cũng hô quát đuổi theo.

Kiến trúc của mấy khu đường phố gần đó vốn không được tốt cho lắm, lúc này đã bị địa chấn làm cho chấn động thừa thớt, có nơi tường vẩy sập xuống, có phòng ốc bị địa chấn đánh văng ra, qua mấy ngày bị nước mưa cọ rửa, lúc này chỉ còn lại thang cột và phòng lương đổ nát, đồng thời cũng có những nơi trước đó cũng trải qua khoảng thời gian hỏa hoạn, đen khô đổ nát thê lương. Thật ra chung quanh vẫn có những nhà còn nguyên vẹn, bên trong có người ở, cửa đóng chặt không dám ra ngoài, cũng bởi vì nơi này gặp tai họa trùng trùng, mà trước đó vài ngày cùng với ngày hôm nay cũng có binh hùng đã chạy thoát.

Vài tên hung đồ trên người nhuộm máu tươi đỏ rực phân chia ra vài lộ đuổi kịp đến chỗ phế tích này, mà Ninh Nghị chạy đằng trước chỉ là một gã mặc y phục thư sinh, tay cầm một cây đao, vừa mới dùng vải cuộn chặt, nhìn bề ngoài chẳng ra cái gì cả, nhưng hắn chạy rất nhanh, hắn từng rèn luyện thể lực lại học võ công nên việc cầm đao chạy này hầu như không khó khăn gì, trong khi chạy cũng hình thành một khí thế đương nhiên.

Đi qua đồng phế tích đằng trước, vừa chạy vừa quay người trên đường phố đổi hướng cho người phía sau không đuổi kịp, bay quan tường thấp bị sập, xông qua vũng bùn đen thùi. Tốc độ chạy của Ninh Nghị mặc dù nhanh, nhưng trong những kẻ kia cũng có kẻ chạy nhanh hơn, trong đó có một gã vóc dáng cao lớn cầm đơn đao đã vượt lên trước những kẻ khác. Ninh Nghị ý thức được sự chuyển hướng này không sáng suốt, khi xông qua một đồng phế tích đằng trước, kẻ kia đã tới gần Ninh Nghị hơn phân nửa khoảng cách, xông qua một bức tường thấp thì nhặt lên một viên gạch ném mạnh tới.

Thời đại này vũ khí trên chiến trường tuy rằng dùng cung tiễn là chính, nhưng nếu cùng là tranh đấu, trong quảng đường chạy đúng là vẫn có thể dùng đá để ném, vừa đơn giản vừa thuận tiện, dễ ném trúng người khác, mà những người có sức lực ít nhiều cũng từng luyện cách thức này. Ninh Nghị đang chạy qua một cây cột, hòn đá bắn trúng vào cây cột vỡ toác, làm vụn gỗ bắn vào mặt khá đau, hắn thoáng nhìn lại sau, người kia cũng đang kéo dần lại cự ly với hắn.

Lại tiếp tục chạy hơn mười mét nữa, đây vốn là đại sảnh lớn của nhà trọ bình dân, phía sau có tiếng chửi rủa rồi đột nhiên dừng lại, Ninh Nghị quay người vung đao, bóng đen phía sau cũng nhảy lên, chặn lại ánh đao sáng như mặt trời kia.

Một tiếng nổ vang, hoa lửa bắn ra, máu tươi tuôn ra xối xả, cả người Ninh Nghị đột nhiên xông tới, một đường đao gần như là sượt qua tai hắn, phập một cái, nửa đoạn đao phong đã cắm vào trong vật liệu gỗ vút xa xa trong phòng, sau đó là thanh âm bang bang bang.

Cánh tay Ninh Nghị bị chấn động đau nhức, ngay cả hắn cũng không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, cũng khó xác định rốt cuộc một đao này có trúng gã đàn ông phía sau hay không. Thanh đao này của hắn là lúc sắp rời khỏi Giang Nam đã nhờ Khang Hiền tìm người chế tạo cho hắn, hình thức hơi giống mã tấu, khảm đao hậu thế, đơn thuần chỉ dùng để bổ chém, được dùng loại thép tốt nhất để rèn thành, từ lúc có nó hắn chưa hề dùng lần nào. Lục Hồng Đề từng nói chiêu thức và phong cách của hắn dùng mảnh giản đơn, nếu đứng trước một cao thủ chân chính thì chỉ là trò cười mà thôi, nhưng gã trước mắt này chung quy không

phải là cao thủ gì, không hề chống đỡ được một đao này của hắn, dưới sự thúc đẩy khí công bạo phát mà Lục Hồng Đề lưu lại, đã phát huy uy thế sắc bén kinh người.

Trong phạm vi nhìn, gã phía sau nhảy lên đánh mạnh xuống, thư sinh chạy đằng trước xoay người đánh mạnh một đao, sau đó lại tiếng va chạm kịch liệt, gã kia nhảy lên bị một đao chém ngang qua, cả người bị chém trúng, máu tươi cùng với thi thể kia phụt ra bắn lên người giống như bị vẩy mực đỏ rực, mà vấn đề mấu chốt, là thư sinh sau khi dùng một đao đơn giản đó chém đối thủ xong thì ngay cả một giọt máu cũng không hề bị dính, hắn chỉ lảo đảo vài bước rồi xoay người tiếp tục chạy.

Một đao này đơn giản nhưng thô bạo, sạch sẽ lưu loát đến mức ngay cả bản thân Ninh Nghị cũng không thể tin được, cũng không kịp suy nghĩ, Ninh Nghị tiếp tục bỏ chạy, đám người đuổi phía sau sau một lúc cũng sờ thì tiếp tục rống lên đuổi theo, có một vài hòn đá gần ném trúng Ninh Nghị thì lại hết lực rơi xuống, cũng chỉ đơn thuần là phát tiết mà thôi. Khi chạy đến một ngã tư đường phía trước, bước chân chạy của Ninh Nghị chợt dừng lại, quay người, đám người phía sau cũng đột ngột dừng bước.

Trong hẻm đường chệch mặt bên Ninh Nghị thành linh thấy bóng dáng của hai gã binh sĩ, trong đó có một người Ninh Nghị biết, cũng chính là gã mặt đầy râu đã quát Ninh Nghị đi đường vòng. Người này cũng với binh sĩ đi theo xem ra trên người không bị thương, Ninh Nghị nhìn thấy họ, cảm thấy đại để cũng cách bọn họ không xa liền giơ đao liên chĩa vào đám loạn phỉ đang đuổi theo, ý bảo với bọn họ là bên này có người, nhưng gã mặt đầy râu thấy tư thế cầm đao của Ninh Nghị thì cũng đứng ngây ra.

Trong lúc nhất thời ba bên đều đứng yên tại chỗ, Ninh Nghị đứng ngay giữa ngã tư đường, binh sĩ và loạn phỉ không nhìn thấy nhau, nhưng nhìn tư thế kia đương nhiên cũng có thể xác định được đại khái là chuyện gì rồi, hai gã loạn phỉ phía sau lại cầm lên hòn gạch xông tới, mà hai gã binh sĩ bên kia hẻm đường dưới ánh mặt trời chói chang nhìn sang bên này, lúc này, rốt cuộc đã nhìn rõ lẫn nhau rồi.

Ninh Nghị nghiêng ánh mắt nhìn về phía gã quan tướng mặt đầy râu và tên binh lính ở trong hẻm đường, hai người này ngậy ra trong chớp lát, sau đó, xoay người bỏ chạy.

Loạn phỉ cầm gạch vỡ đưa ánh mắt chuyển về phía Ninh Nghị, Ninh Nghị há miệng thở dài, xoay người tiếp tục chạy.

Hướng mà Ninh Nghị chạy chính là một nhà dân cửa đang mở ở cuối đường. Lúc này hắn đã đại khái cảm nhận được, nội công mà Lục Hồng Đề truyền dạy để thân thể khỏe mạnh, dùng phụ trợ cho việc chạy trốn cố nhiên là có hiệu quả nhất định, nhưng mà quan trọng nhất là có sức bật cao nhưng chỉ có tác dụng nhất thời, thảo nào Lục Hồng Đề nói đây không phải là nội công thượng thừa gì, sử dụng nhiều sẽ tổn hại thân thể. Tương đối mà nói, trong đám người đuổi phía sau thì có vài người tốc độ mạnh hơn một chút, ngoại trừ gã mà trước đó đã bị hắn chém chết ra, những người còn lại cũng đã dần dần đuổi kịp, trong cuộc truy đuổi này đã dần dần chuyển biến không cân sức rồi.

Xông qua sân không người, Ninh Nghị đập mạnh vào đồng hồ vận ở bên tường, bay qua bức tường, lúc thả người nhảy xuống mới nhìn thấy có hai người đứng ở con đường đối diện đang nhìn về phía hắn. Hai người đó là một nam một nữ, nữ tử đứng đằng trước vóc dáng nhỏ nhắn, mang mũ rộng, khăn che mặt, chiếc váy đang mặc trên người rất giống trang phục người dân tộc thiểu số. Cô gái thanh tú đứng đó, ánh mắt nhìn qua mạng che mặt hướng về phía Ninh Nghị đang leo tường, nam nhân trung niên thân hình cao lớn thô lỗ đứng sau cô gái nhìn bề ngoài giống như là tùy tùng của cô gái, sau lưng mang theo một hộp gỗ dài, không biết bên trong là cái gì.

Ninh Nghị nhảy xuống tường, loạng choạng vài bước mới đứng vững, tay cũng vô thức vẫy hai người kia, hét to:

- Mau chạy đi.

Một tiếng hét theo bản năng này chỉ là muốn cứu người, nhưng trong lòng lại gợi lên một cảm giác khó hiểu, vừa hét xong, hắn chạy tới một hướng khác. Trong giây phút liếc qua, thiếu nữ kia tựa như hơi nghiêng đầu nhìn hắn, mà dưới chiếc váy dân tộc kéo dài chấm đất lộ ra đôi giày thêu lúc này lại khê lui, giấu vào trong váy. Váy của nàng màu lam xanh vàng kết hợp, chỉ có đôi giày dưới làn váy là có dính máu.

Chạy được xa rồi, loạn phỉ phía sau cũng đã chạy tới, ngữ khí của bọn họ tựa hồ như cũng có chút kinh ngạc, Ninh Nghị mơ hồ nghe bọn họ đang nói:

- Lưu...Lưu đầu...đầu lĩnh...

- Lưu Đại Bưu...

Không biết vì sao, cách xưng hô này làm Ninh Nghị cảm thấy có chút cổ quái, nhưng lại không nói được cổ quái ở chỗ nào. Hắn hơi quay đầu lại nhìn, thiếu nữ và nam tử trung niên kia cũng đang đứng cùng đám loạn phỉ nhìn sang bên hắn, lúc này hắn đã chạy tới góc đường bên này, nhìn trái nhìn phải một chút, rồi mới dừng lại thở.

Một gã tiểu tướng dẫn theo trên trăm tên lính đang xông về phía bên này, những người kia nhìn bọn họ vài lần, sau đó, thiếu nữ mặc trang phục dân tộc quay người đầu tiên, rẽ sang một đường khác...

Lúc quay về ngõ Thái Bình thì đã là giữa trưa rồi, loạn các nơi trong thành đều đã tạm thời bị dập tắt. Thật ra trên vai Ninh Nghị bị đao phong bay ra suýt vào, có một vết thương ở đó, đương nhiên, cũng không quá nghiêm trọng. Ngõ Thái Bình lúc này vẫn chưa bị loạn phỉ xông vào tấn công, tất cả đều an bình, để Quyên Nhi băng bó xong, Ninh Nghị bắt đầu cùng vài Cảnh hộ viện đi ra ngoài, đến bãi phóng từng phú thương đại hộ, vô quán tiêu cực gần đó.

Lúc này ngoài thành đang hỗn chiến, tình huống bên trong thành cũng như thuyền nhỏ trong bão tố, đại hộ nhân tâm hoảng sợ, càng là những tiểu gia tiểu hộ thì càng khó vượt qua hơn. Ninh Nghị làm việc này, cũng không phải là để cứu thành thị này, điều này đã vượt qua trình độ có thể làm được của hắn rồi. Dù phòng ngừa chu đáo hay là làm gì đó, thì cũng chỉ có thể bảo vệ được chút lợi ích nhỏ bé của người nhà hắn và một bộ phận người ở đây mà thôi, mà hắn đương nhiên cũng chỉ có thể làm được như vậy. Với tài thuyết phục, kết hợp với đại thế, mà vốn là sự mạnh mẽ kiên cường của hắn, không tới hai ngày, hắn đã liên hệ được rất nhiều người, làm nên một “Mặt ước” nếu thành thị an bình, thì tất cả sẽ tốt đẹp, nếu thành thị không an bình, thì mặt ước này cũng có tác dụng nhất định của nó.

Trong thời gian mấy ngày này, bởi ngoài thành trong thành đều có chiến loạn nên mọi người không một khắc nào là nhàn rỗi, ngày thứ hai của chiến loạn, ngoại trừ chiến sự tại phía Tây Tiền Đường môn ra, Bắc Môn cũng đột nhiên phát sinh chiến hỏa do phòng hộ sơ sẩy, mà ở trong thành, kẻ nào đó đã ẩn núp trong thành chỉ huy đám loạn phỉ gây hỗn loạn không ngừng, đến ngày thứ ba, bến tàu phía nam cũng có một gã quan viên trộm tàu chạy trốn, lập tức tất cả mọi người cũng hỗn loạn, việc có quan viên trộm tàu chạy trốn đã bắt đầu bị lan truyền khắp thành, chuyện này đủ để chứng minh kẻ ẩn náu trong thành rất giỏi bày mưu nghĩ kế.

Cùng lúc đó, càng có nhiều lưu dân bị quân đội xua đuổi hoặc là thủ hạ của Phương Lạp được triệu tập đã bắt đầu tụ tập về phía Hàng Châu...

227. Q.3 - Chương 229: Vây Thành (3)

Ánh tịch dương như máu, con chó mệt mỏi rồi, nó khắp khiêng đi vòng một vòng trên sườn núi loang lổ vết máu, sau đó lại đi xuống một tiểu viện bị sập nằm ở dưới sườn núi, một chân sau của nó bị què, nó nằm bên cạnh chủ nhân, quay đầu nhìn, trên người chủ nhân nó bị cắm xuyên một cây gỗ dài, mũi nó hít hít vài cái, sau đó lại rụt đầu trở về.

Chó, viện tử, thi thể, cây gỗ, còn có máu, những tiếng động lớn từ nơi nào đó cách không xa vọng tới.

Nó là một con chó già, già đến mức sợ rằng cũng không biết bao nhiêu tuổi rồi, từ trước đến nay nó và chủ nhân cũng lớn tuổi giống nó đều sống ở trong viện tử nhỏ bé đổ nát này, thỉnh thoảng nó đi ra ngoài dạo một vòng, khi mệt mỏi thì chậm rãi trở về, những lúc ấy việc nó thích làm nhất chính là ghé vào bàn đá dưới tàng cây gần cửa để phơi nắng, lim dim mắt ngủ gà gật trong ánh mặt trời và tiếng ve kêu, còn chủ nhân già của nó thì ngồi bên cạnh vừa gãi gãi cổ nó vừa lải nhải trò chuyện, thỉnh thoảng nó thấy thoải mái khê rên lên một tiếng.

Tận đến vài ngày trước, nó thấy người và chim chóc đều tán loạn, sau đó thì mặt đất rung mạnh, chấn động làm nhà sập xuống, tiếp theo đó người đến người đi, tất cả đều là những chuyện mà nó không thể lý giải nổi, rất nhiều nơi tường lớn sập xuống, tiếng người la hét liên tục, đến ngày đó, có rất nhiều người cuộn cuộn tiến vào, lại có vô số người từ một chỗ chen chúc tiến ra, biến người này đụng vào nhau, chủ nhân già đứng ở cửa sân bị phá hỏng nhìn loáng thoáng động tĩnh bên kia, miệng lại cắn nhằn lải nhải những câu nó không hiểu, sau đó thì ngã xuống không hề báo trước.

Nó thấy có một cây gỗ cắm trên người chủ nhân già, ngửi được mùi máu xa lạ, máu tươi đó cuộn cuộn phụt ra, nó chạy nhanh tới vừa ngửi lên người chủ nhân vừa kéo, cố gắng để chủ nhân già của nó có thể cử động một chút, nhưng chủ nhân già chỉ mở mắt liếc nhìn nó một cái, sau đó cặp mắt kia vĩnh viễn khép lại.

Máu vẫn còn đang chảy, nó chạy ra đường, chạy lên sườn núi phía sau sườn, có một vài người trên người nhuộm đầy máu xông tới, nó vừa sửa vừa lao tới cắn xé, nhưng nó cũng già rồi, một chân sau của nó bị một đao chặt đứt làm đau đớn uất nghẹn lẫn sang một bên. Có một vài người chạy ào vào một viện tử, sau đó lại lao ra, một lúc lâu sau, một nhóm người lại từ chỗ thũng bị đuổi chạy ra, tiếng động lớn rầm rầm, chỉ có tiểu viện bên kia là lạnh lẽo, chỉ có con chó già chậm rãi đi qua đi lại gần đó.

Sau đó từ bức tường vỡ lại có người chạy ào ới, cũng có rất nhiều người ở bên đó ngã xuống, nó vài ngày không ăn gì rồi, thỉnh thoảng ở trên ụ đất nhìn sang bên kia, kéo cái chân què bị đánh gãy, có thể sửa được bao lâu thì sửa, đến khi mệt mỏi rồi, lại nhớ đến trong sân, nhìn những con ròi sinh sôi trên thi thể chủ nhân già của nó.

Thời tiết nóng bức, ánh tà dương như máu lại cuộn cuộn như sóng mây bao phủ xuống dưới, bên ngoài viện một cây phong lá đỏ đã rụng lá phân nửa, đến chạng vạng thì hơi nóng và mùi hôi thối hòa quện, lúc trời tối hẳn, con chó già lại bò lên sườn núi, bóng dáng nó và màu sắc trần bì tại sườn núi đất hòa nhập thành một vệt cô đơn.

Một khắc nào đó, con chó già đó lại đứng trên sườn núi, thăm dò nhìn xuống, vô số mũi tên màu vàng bay trên bầu trời. Trong đó có một mũi tên bắn trúng thân thể con chó già, thi thể nó lăn xuống, lại có vài mũi tên tiếp tục bắn lên sườn núi đất, sau đó, nghe được bên ngoài có tiếng người la hét rất to:

- Pháp luật bình đẳng, không phân cao thấp, Thánh Công đến rồi!

- Thánh Công!

Có vô số âm thanh hợp lại âm âm long trời lở đất áp tới bên này!

Đây là một buổi chạng vạng nặng nề, chính giữa ngày này, rối loạn trong ngoài thành Hàng Châu gần như trở thành một sự việc bình thường rồi, trong ngõ Thái Bình, Ninh Nghị ngồi trên lầu gác gỗ chưa bị sập, nhìn về hướng thành thị và mặt trời chiều cách đó không xa, mạch nước gần ngõ Thái Bình là một nhánh sông nhỏ của Đại Vận Hà, bởi thượng du bị bế tắc, mấy ngày vừa qua binh hung chiến nguy mà nước sông cũng trở nên đục ngầu.

Cục diện rối loạn bởi trận động đất đã nhiều ngày, cộng với loạn trong giặc ngoài, thành thị không thông thoát, lúc này mơ hồ tỏa ra mùi hôi thối.

Lúc có mấy người cưỡi ngựa vào ngõ Thái Bình, Ninh Nghị mới từ trên lầu đi xuống, trong mấy người tới, người dẫn đầu tên là Tiền Hải Bình, chính là cháu trai của Tiền Hi Văn, nhưng tuổi tác đã trên bốn mươi, gã đảm nhiệm một văn chức ở phủ Hàng Châu, rất có thực quyền, lần này Phương Lạp công thành, gã phụ trách rất nhiều việc ở trong thành, mấy ngày trước từng đến gặp Ninh Nghị.

Hai ngày vừa rồi gã có đến ngõ Thái Bình vài lần, người bảo vệ ở cửa ngõ cơ bản đều biết gã, để gã cho đi vào, vừa thấy Ninh Nghị, người nam nhân vẻ phong trần mệt mỏi này cũng không khách sao nhiều, chấp tay, lấy trong người ra một tờ giấy:

- Ninh hiền chất không cần đa lễ, sáng hôm nay, nhà An đại nhân ở thành tây bị loạn phỉ đánh lén, phóng hỏa, chết hơn chục người. Sau đó chúng ta mới nhận được tin tức này..

Gã hạ thấp âm thanh xuống.

- Lúc này cơ bản đã xác định được chủ mưu...
- Nhưng Tiền thế thúc vẫn chưa nắm chắc.

Ninh Nghị nhìn tờ giấy, khẽ nhủ mày, sau đó chìa tay mời mấy người họ vào nhà. Tô Đàn Nhi đứng dưới mái hiên cách đó không xa chỉ thỉnh thoảng nhìn thì lễ chào, nhưng cũng không qua đó.

Mấy hôm trước, Ninh Nghị lần đầu tiên tận hết bản lĩnh thuyết phục tập hợp được khu đường phố gần chung quanh đây, điều này tính toán là vì bản thân mình. Nhưng sau đó khi gặp Tiền Hi Văn, hắn thuận miệng nói đã tìm được cách, đối phương rõ ràng đã có một thời gian hoạt động ở Hàng Châu, lúc này mới bày ra kế hoạch đã được lập sẵn...Đây rõ ràng là một cao thủ, bởi vậy muốn vừa phòng ngự được thể tiến công ngoài thành vừa bắt được người cũng không phải là chuyện dễ.

Nhưng nếu đối phương đã vào thành rồi, có nghe ngóng, thì nhất định sẽ xác nhận được một vài nơi hạ thủ thích hợp, mưu lược công tâm, trên đời này sợ nhất là kẻ điên làm việc không dự liệu trước được, tỷ như lần Ninh Nghị bị Cố Yến Trinh bắt cóc, thì thật ra lại vô cùng đơn giản, nhưng trước đó lại không hề có dấu hiệu gì cả. Nhưng nếu như đối phương cũng nắm giữ một lượng tin tức lớn, phạm vi lựa chọn thường thường sẽ có khả năng nhỏ hơn rất nhiều, một khi không nắm được, ngược lại có thể là gây ông đập lưng ông.

Mà động thủ ở địa phương nào đó, khiến cho thành Hàng Châu lúc này đã loạn càng loạn hơn không hề kém. Đối với việc này, Ninh Nghị có thể đoán hẳn chính là cảng phía nam, mà chuyện này cần phải hành động cẩn thận, mà phải là người quen thuộc Hàng Châu mới làm được, để dẫn dụ bọn chúng lộ mặt, thậm chí dẫn dụ bọn họ đi phá hư, như vậy bên hắn sẽ trước tiên chuẩn bị đủ để khắc phục hậu quả, đồng thời trong quá trình này sẽ nắm được quy tắc làm việc của đối phương. Ninh Nghị sau khi nói ra kế hoạch đã bắt đầu làm mấy việc đơn giản, có ý để bến tàu thành nam hỗn loạn cũng là một trong số đó. Lúc hắn nói ra kế hoạch thì chiến sự đã sang ngày thứ ba, mà ngay buổi chiều cùng ngày, bến tàu thành nam quả nhiên là có người khơi mào hỗn loạn, một gã quan viên muốn chạy trốn, loạn phỉ trà trộn trong đám người lập tức nhân cơ hội làm khó dễ, mà mặt thám án trong đám đông thì cũng lần đầu tiên bám theo đối phương.

Đầu mỗi ngày đến một canh giờ thì dứt, nhưng đã giải quyết hậu quả thỏa đáng, chung quy không làm cho hỗn loạn lớn thêm. Sau đó Tiền Hải Bình được sự căn dặn của Tiền Hi Văn đã tới tìm Ninh Nghị, đưa tới một vài tin tức.

Tin tức từng giao cho Ninh Nghị hơn một lần, lúc này Ninh Nghị đã có chút lý giải đối với đại cục, nhưng kế hoạch muốn kết hợp phong tục tập quán dân tộc bản địa thì vẫn còn cần cẩn trọng, không thể nói bừa được, rất nhiều lần hắn đã thảo luận với Tô Đàn Nhi. Tiền Hải Bình và đám thủ hạ cũng là những người từng trải có kinh nghiệm, nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác bội phục đôi phu thê này.

Lúc Ninh Nghị đọc tin tức trên tờ giấy, cũng đã đưa cho thê tử đọc qua, Tô Đàn Nhi chỉ yên lặng gật đầu, xem xong thì trả lại cho Tiền Hải Bình. Vài ngày trước nay, đều là do Tiền Hải Bình và thủ hạ của gã ở trong thành bày ra một cái lưới lớn, lúc này tin tức đã thu hẹp lại đến mức độ nhất định, có thể xác định được mấy kẻ chủ mưu rồi.

- Những người này hầu như đều là lục lâm cao thủ nổi danh năm xưa, trong đó có Thạch Bảo sử dụng đại đao cực kỳ lợi hại, lúc này đã có thể xác định, trong đại hỏa tại thành bắc trước đó, một đao chém chết một viên phó tướng chính là hắn. Hai ngày trước ở trong thành có một gã cao gầy, tóc dài mặc áo choàng múa đại thương có lẽ là Vương Dân, người này thủ đoạn độc ác, võ nghệ cao cường, không thể thua kém Thạch Bảo. Hơn nữa Vương Dân mưu lược xuất chúng, hiện tại chúng ta hoài nghi, lúc này đầu lĩnh trấn thủ trong thành có lẽ là hắn. nhưng cũng có thể là người khác. Thủ hạ của Phương Lạp Phương Thất Phật, được xưng là Phật Suất, chính là kẻ có địa vị trong loạn quân Phương Lạp, thậm chí nghe nói hắn học thức uyên bác, năng thông cổ kim, là nhân vật giống như Gia Cát Lượng, đáng tiếc, hiện vẫn chưa xác định được hắn rốt cuộc là có ở trong thành hay không, bằng không nếu có thể một lưới bắt hết được, giống như chặt đứt một tay của Phương Lạp rồi.

Tiền Hải Bình nói xong, đi vào phòng ngồi xuống, khi Tô Đàn Nhi bưng trà lên, gã gật đầu cảm ơn:

- Nhưng thật là cái tên Lưu Đại Bưu Tử mới khiến người ta thấy kỳ quái. Người này vốn rất nổi danh tại Lục Lâm Tây Nam, được xưng là Phách đao, nhưng ở đây ta có một phần tin tức, nói mấy năm trước Lưu

Đại Bưu Tử đã chết rồi, trên tin tức này nói Lưu Đại Bưu Tử tính các thô lỗ dưng cảm, mặt gầy râu quai nón, tính tình kỳ quái, cao ngạo lạnh lùng, bất luận đông hạ cũng chỉ mặc áo ngắn đơn. Hôm ấy Lập Hằng tuy rằng nhìn thấy một hán tử hơn bốn mươi tuổi nhưng mặt không có râu, hơn nữa với thân phận của hắn, gia nhập loạn quân còn có một thiếu nữ làm chủ, thiếu nữ này chẳng lẽ là con gái của Phương Lạp hay sao? Nếu vậy có thể bắt giết được hết, cũng là một công lớn.

Lúc này trên bàn đã đặt nhiều tin tức, Ninh Nghị cơ bản đã đọc hết, liền đặt tờ tin tức vào đó:

- Sợ là còn phải mất hai ngày nữa, thỏ khôn có ba hang, lúc này bên trong thành rối loạn, điểm tụ tập của bọn họ cũng chỉ có thể là một, tùy tiện hành sự, chỉ sợ sẽ công dã tràng.
- Ủm, những người này đều là cao thủ, lúc này lại không có kế nào vẹn toàn, sợ là động thủ sẽ bị bọn họ giết ra.

Tiền Hải Bình cũng gật đầu, sau đó nhớ ra một sự kiện, bật cười lên:

- À, đúng rồi, nghe nói Lập Hằng và Lâu gia có chút ân oán, hôm nay đang rảnh rỗi, ta cho người đến đó phá nhà hắn, để trút giận cho hiền chất.

Ninh Nghị nhú nhú mày, nhìn Tiền Hải Bình đang mỉm cười hài lòng.

- Một chút việc nhỏ, ân oán không lớn, lúc này đang đồng lòng đối kháng ngoại địch, thế thúc làm như vậy, sợ là sẽ...
- Hài, không sao không sao.

Tiền Hải Bình phát phát tay.

- Lâu gia nói là có chút thế lực, nhưng ở trong mắt Tiền gia chúng ta thì chẳng qua chỉ là gà chó mà thôi. Chuyện Lập Hằng chịu nhục, trước là thúc thúc không biết, giờ đã biết rồi, thì cũng là chuyện của ta rồi. Nếu đã có ân oán, vậy là được rồi, để thúc thúc nhân cơ hội này xử lý hắn! Ta biết Lập Hằng nhân hậu, ha hả, nhưng không cần quan tâm việc này, giờ chuyện của Lập Hằng chính là chuyện của Tiền gia ta, hôm nay hết việc rồi, ta đi đây, mong rằng ngày mai có thể nhận được tin báo thành công.

Gã cười đứng dậy, cùng Ninh Nghị đi ra khỏi phòng, lúc này ánh tà dương như máu, chỉ nghe tiếng la hét gần phía tây trong thành, tại nơi chân trời xa xôi, sôi trào lên.

Ninh Nghị nhìn sắc trời, nhú mày lại.

- Thánh Công tới rồi, xem ra, hai ngày nữa là có thể phá thành!

Có tiếng người nói, trong mặt trời chiều, đây là một viện tử khá hoàn chỉnh, Thạch Bảo chạy vào viện tử, cười lớn.

Vương Dân tóc dài đang ngồi bên giếng lau rửa cương thương, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này nhìn sang phía tây, tỉ mỉ nghe ngóng thanh âm của gió, sau đó không hề tỏ ra vui vẻ:

- Ta vốn tưởng rằng, hai ngày này có thể phá, không ngờ lại kéo dài đến hôm nay. Hành sự ở trong thành đã nhiều ngày, ta cứ cảm thấy có chút kỳ quặc.
- Kỳ quặc? Chỗ nào kỳ quặc?

Thạch Bảo ngẩn ra, sau đó ngồi xuống bên cạnh Vương Dân, vỗ vỗ vai y.

- Hài, Tặc thạch đầu à, người lúc nào cũng vậy, nghĩ quá nhiều. Chúng ta nhiều ngày giết đến sáng khoái như vậy, trong thành thì loạn một đồng, ta cảm thấy hết sức dễ dàng. Trước đó Phật Suất từng nói, người đọc sách các ngươi chính là hay nghĩ nhiều, cho nên thư sinh tạo phản, mười năm cũng không thành, ồ, ta không có ý nói vậy...

Vương Dân cười cười, vung cương thương ra một đường thẳng, giọt nước trên cương thương bắn tung, thậm chí còn nghe được tiếng vang trong không khí.

- Loạn thành một đồng sao? Ta thấy loạn như này vẫn còn chưa đủ, tuy rằng mỗi lần hành sự đều không có vấn đề gì, nhưng ta nghĩ, thủy chung kết quả vẫn chưa hề rõ ràng. Giống như đánh vào trong đồng sợi bông vậy, lực đạo đánh ra, nhưng kết quả là không hề làm nó bị ảnh hưởng, nên ta nghĩ, là có người đang âm thầm theo dõi chúng ta....

- Không thể nào, Tạc thạch đầu, người xác định chứ?

- Hài, cứ cho là ta nghĩ quá nhiều đi, ta vốn tưởng rằng trước khi Thánh Công đến, liền nội ứng ngoại hợp phá thành, nhưng nếu Thánh Công đã tới, việc phá thành cũng sẽ đơn giản hơn, tiếp theo, đám người Từ Phương, Chính, Lưu Đại Bưu đâu rồi?

- Đang chạy tới đây, tin tức đều đưa đến rồi.

Đang nói chuyện, có người mở cửa chạy nhanh vào, người này tên là Từ Phương, cũng có quen biết hai người Thạch Bảo và Vương Dần, lúc vào viện tử, thần sắc ngưng trọng:

- Phải đi rồi.

- Chuyện gì?

- Lưu Đại Bưu đã bị người ta nhận ra, sau khi theo dõi đã bắt được một gã thám báo của quan phủ, sự việc khá nghiêm trọng rồi.

Thạch Bảo và Vương Dần cùng đứng lên, sau đó tay cùng nắm chặt vũ khí đi ra bên ngoài cửa đã được nguy trang. Mọi người đi ra sân, đi qua đồng phế tích, đường phố, sau khi vòng qua hai con đường, nhà dân hai bên đường phố bắt đầu lục đục thấp đèn, nấu cơm, đám trẻ chạy qua chạy lại, bọn họ tiến vào một viện tử khác, mặt trời đã lặn, viện tử khá tối, bên hành lang dưới mái hiên, thiếu nữ mặc chiếc váy hoa màu lam, đội mũ rộng màu đen đang ngồi ôm đùi, im lặng ngồi đó, đại hán lưng đeo hộp gỗ dài đang rửa tay bên thành giếng, có máu tươi ở bãi cỏ, ngọn đèn lơ mờ ở trong phòng đối diện, trong phòng trên mặt đất cũng có máu.

Wang Dần đi vào phòng đầu tiên, thấy một thi thể không toàn vẹn, quay lại, đại hán trung niên cũng đã rửa tay xong đang đi vào, phát tay, không nói gì.

Wang Dần nhú mày, hồi lâu thì bật cười lên, trong phòng mờ tối, loáng thoáng nghe tiếng trò chuyện của bọn họ.

- Ninh Lập Hằng...

- Ở rể...hừ...

- Hằng Châu mà cũng có nhân vật bậc này sao...

- Thật sự là muốn gặp hắn...

Chỉ lát sau, Thạch Bảo cầm bảo đao gươm lên, nói theo.

- Hừ, đêm nay gặp luôn thì sao?

228. Q.3 - Chương 230: Vây Thành (4)

Ngày mùng ba tháng bảy năm Vũ Cảnh Hàn thứ chín, đêm, Hàng Châu.

Mây trắng như lụa, ánh sao trong suốt in xuống biển, thành trì xung quang đều tràn lửa binh, đoàn người xung đột từng tốp một, cờ chiến hỗn loạn, cả một vùng đất bốc lửa, làm cho từng đám bụi mù bay lên trời. Màu đỏ, màu đen và ngọn đèn ở trong thành cùng tụ lại một chỗ.

Trong hẻm Thái Bình, lộ ra lốm đốm đèn đuốc. Đêm đã về khuya, trong ngôi nhà nhỏ Tô Đàn Nhi mặc áo lụa mỏng và quần ngủ đang ngồi trước bàn, vừa phe phẩy cái quạt tròn vừa chỉnh mấy tờ tình báo của phu

quân. Tiểu Thiên bưng chậu nước từ ngoài cửa sổ vào qua chỗ Ninh Nghị rồi dặn dò mọi người đi ngủ cho sớm.

- Lúc chàng vạng, Phương Lạp đã tới, trước tiên không có cách nào bắt những người trong thành lại, cảm thấy chiêu cờ này rất kém. Tướng công, tuy là trước kia thiếp chưa xử lý những việc như này, nhưng bây giờ bọn họ thật sự đã làm rồi, thật sự khiến người ta cảm thấy quá kém. Người ta buông tay buông chân không cố kỵ, bên này chúng ta thì cứ ngần ngại lo trước lo sau thật sự cũng khiến cho người ta nhục chí...

Trên bàn toàn là những bản ghi chép, trong tay hai vợ chồng còn có những bản lớn nhỏ, cầm một tờ lên Ninh Nghị lật đầu.

- Bỏ mối, ý tưởng tỏ ra yếu thế, thì bản thân sẽ phải trả giá. Trong thành Hàng Châu không phải là không có người biết làm, những người thông minh này nhiều lắm, thực sự muốn làm thường thì cũng không yêu cầu công lao. Bây giờ phương pháp xử lý đã tương đối ổn thỏa, dốc sức có thể bắt được người, bên này tổn thất cũng không nặng lắm, có lẽ phía Tiền Hải Bình cũng bị áp lực rất lớn, nếu không phải là Tiền Hi Văn, e rằng ông ta đã sớm bị ép xuống, chỉ là hỗn loạn ở bên tàu hôm đó cũng đủ để ông ta gánh trách nhiệm rồi.

Tô Đan Nhi để một tờ giấy xuống, hơi dừng lại một chút:

- Thiếp không thích Tiền Hải Bình này, hôm nay y đã đi tìm Lâu gia gây phiền phức... khiến thiếp cảm thấy...

- Không có ý xấu?

Ninh Nghị cười cười, để hai tờ giấy lại một chỗ, gật gù:

- Thế lực của Tiền Hải Bình không thể làm Lâu gia lung lay, Lâu gia cũng không tìm Tiền gia gây phiền phức, cuối cùng chuyện vẫn ép lên đầu chúng ta. Chưa chắc Tiền Hải Bình đã có giúp chúng ta đi trút giận, Lâu gia gây áp lực lên đầu chúng ta chúng ta cũng chỉ có thể đi tìm Tiền gia bảo vệ, với y mà nói, có gì mà không làm...Không cần thiết phải nghĩ về người khác quá tốt, y làm chuyện này cũng là biết thời thế.

- Tướng công đúng là người độ lượng, thiếp không thể thoải mái được.

Tô Đan Nhi vểnh mồm lên:

- Nhưng cũng được thôi, đánh xong cuộc chiến Hàng Châu, chúng ta sẽ lập tức trở về Giang Ninh, cái gì mà Lâu gia, Tiền gia đều không cần qua lại nữa... Lâu Thư Hằng cũng chẳng ra sao cả.

- Là thích nàng đấy...

- Tướng công đừng có đùa như vậy, nghe chẳng dễ chịu chút nào...

- Ha ha, hần cũng thật là đáng thương.

Lúc hai vợ chồng nói chuyện trong phòng, thì trong lão trạch Lâu gia ở đường phố gần Thành Nam cũng xảy ra chuyện.

Thời gian mấy hôm nay tuy là vừa động đất lại đến hung binh, nhưng trong những đại gia tộc ở Hàng Châu, Lâu gia vẫn không bị ảnh hưởng gì mấy. Chỉ trong ngày hôm nay là có những chuyện ngoài ý muốn, mấy nhóm quân nhân Võ Đức Doanh cũng với những người quan viên trước sau ra vào Lâu gia đã biến thành một đám la hét âm ỉ. Người ngoài cũng không biết rốt cuộc vấn đề là ở chỗ nào, nhưng đều có thể nhìn ra một số người thì bối mồm, một số người thì biện hộ nhưng xem ra trước mắt kẻ bối mồm chiếm ưu thế hơn cả. Có mấy lần hoặc là lấy cớ truy bắt phản tặc hoặc là lấy cớ trưng dụng vật phẩm họ đã khiến cho cửa nhà Lâu gia rối tinh rối mù lên.

Tình trạng hỗn loạn như vậy đã kéo dài được hơn nửa ngày, lúc này không biết người của Lâu gia nghĩ gì. Đêm đã về khuya, lại là tách khỏi chuyện náo loạn, dưới gốc cây liễu ngoài đường hiện ra hai bóng người nhìn về phía Lâu gia, nhìn người cầm đầu kia chính là Vương Dẫn tóc dài.

Ảnh hưởng của trận động đất chưa hết, không ít cư dân đều thấy Lâu gia náo nhiệt, đến sau đó thì ở ngã tư đường có thể nghe được tiếng lửa cháy lép lép, người thưa thớt, nhưng vẫn có người chưa ngủ đang hứng

trí bưng bưng theo dõi chuyện ở Lâu gia, rốt cuộc là đang bị ai tìm phiền oái. Hán tử phía sau Vương Dần tên là Từ Phương, nhìn ra ngoài một hồi, thấp giọng nói:

- Vương đại ca, vì sao chúng ta phải tới nơi này? Lúc đầu ta tưởng cùng Thạch Bảo đi gặp tên thư sinh kia chứ.

- Thư sinh thì có gì tốt?

Wương Dần cười, nhìn chăm chăm vào bọn gia tộc Lâu gia đang dọn dẹp tàn cục:

- Cùng chỉ cùng loại.

- Ở rể cũng không giống, Vương đại ca có làm không vậy?

- “Đông nam phồn hoa

Tam ngô đô hội

Tiền đường từ cổ đã phồn hoa

Yên liễu họa kiều, Phong liêm thúy mạc

Tham soa thập vạn nhân gia...”

Nếu không phải là động đất này thì bài từ này cũng đã vang danh thiên hạ rồi. Bên kia, ai nói kệ nói, ai đi xem cũng là xem, chúng ta không ngại làm chút chuyện thực tế, hấn bố trí thế cục với chúng ta, thì chúng ta cũng có thể làm ngược lại như vậy. Tối nay tới đây xem, chuyện này cũng thật sự là trời giúp chúng ta rồi. Từ huynh đệ, ta đã từng điều tra về Lâu Cận Lâm này, tuy rằng sở trường là ẩn nhẫn, nhưng tính cách thì không phải là hạng người lương thiện gì. Người hãy nhìn xem đối với những chuyện này ngay cả một chút biểu hiện với y cũng đều không có, cũng chỉ có thể chứng minh là y đã nuốt hết tức giận vào trong bụng rồi.

Wương Dần cười rộ lên:

- Trước mắt có những chuyện tốt này, nếu không dẫn đo gì thì thực sự là uống công làm người rồi. Từ huynh đệ, chúng ta cứ theo dõi một chút, đợi nếu không có người đến, người hãy thay ta nói một tiếng, nói là... thủ hạ Phương Lạp, Vương Dần cầu kiến...

Một ngọn đèn nhỏ bùng lên như ngọn đuốc, Ninh Nghị vịn bậc đèn, xem thời gian cũng đã gần đến lúc rồi.

Trước đó đã xử lý xong tin tức tình báo trong nội thành, đối với hai vợ chồng mà nói cũng không tính là chuyện chính thức. Lúc này, Tô Đương Nhi ngồi thêu trên giường, mũi thêu cũng không thành thực bị kim châm đi châm lại, đối với nàng mà nói đại thể cũng coi như một phương thức giải sầu. Ninh Nghị cầm đèn lồng ra cửa, chuẩn bị tuần tra một lần. Thời gian này, người làm thê tử như nàng sẽ không ngủ, bình thường vẫn đợi khi Ninh Nghị trở về mới ngủ.

Đi ra cửa, trong viện này đã có vẻ khá yên tĩnh, bên ngoài ngã tư đường vẫn có người tuần tra, đám người cảnh hộ phụ trách sự an toàn cho những người trong viện. Ninh Nghị chạy ra phía sau một vòng, lúc tới cạnh tường thì nghe thấy thanh âm gì đó.

Âm thanh là thoáng qua rồi lại đột nhiên xuất hiện.

Ngay lúc đó, trong vách tường vang lên một tiếng xé gió, trong nháy mắt phốc, phốc, phốc cũng không biết là bao nhiêu thứ:

- A a a a

Một tiếng kêu lên nhưng âm thanh vừa mới ra khỏi miệng thì đột nhiên bị cắt đứt. Nghe qua thì như tiếng máy xay gió, âm rơi xuống, rồi tấm gỗ bị chém đứt, sau đó lại là một tiếng “bình” vang giòn xé tan màn đêm, có tiếng người con gái kêu thảm thiết từ trong cửa viện. Tiếng bình đao với ánh lửa trong bóng đêm. Sau đó âm âm như phòng ốc sắp đổ... Vị trí chỗ Ninh Nghị và bên sân kia tường lấp kín nhưng cũng bị phá rồi, tiếng kêu vang như vậy trong một lúc lâu, nhà sắp làm àn đêm mất đi sự yên tĩnh, người gần xa đều đã bị kinh động rồi. Ninh Nghị văng cái đèn lồng đi rồi xông qua, hơn một nửa phòng ốc bị sập đầy tro bụi,

nhưng tro bụi cũng không dày lắm. Ninh Nghị thấy một bóng người đứng ở phía đối diện với cửa viện, mà cửa viện thì đã bị vỡ nát.

Trên đường, một cô gái thân thể cao lớn đang nằm ho ra máu, thanh đao trong tay gãy đôi. Cô ta là một trong đương gia của Lưu thị Võ quán, còn trưởng phu của cô ta là quán chủ. Võ công của cô rất khá, lần này đến hẻm Thái Bình có việc, đương nhiên là người của Võ quán cũng tham gia trong đó. Lúc này trong sân, năm, sáu thi thể nằm lung tung, máu tươi chảy ra đỏ sẫm, một loạt những tiếng vang vừa rồi chính là tiếng những người này bị giết.

Trong mấy giây ngắn ngủi chém liên lúc năm sáu người, chém bay một đao của nữ tử Lưu Thị Võ quán bay ra, là nguyên nhân tạo thành những âm thanh vừa rồi, lúc này một người đang yên lặng đứng ở cửa viện, đội mũ màu đen, váy hoa màu lam, chính là cô nương mặc trang phục dân tộc mà lúc trước Ninh Nghị từng gặp một lần. Lúc này trên người cô ta không dính bất kì một vết máu nào, duy nhất có một điểm không giống với lần trước chính là tay phải cô ta cầm một thanh đao to đến kinh người, thoát nhìn khoảng 1m34 phân, được cô ta cầm, có một cảm giác không được tương xứng cho lắm, nhưng trong mơ hồ, lại hình như ẩn chứa một sức mạnh đặc biệt, giống như thanh đại đao mà cô ta đang kéo trên mặt đất bất cứ lúc nào cũng có thể gầm thét, như vừa rồi như nhảy múa đòi mạng người vậy.

- Bá, Bá đao...

Lưu thị Võ quán lấy tay che trước ngực, nhìn vào cô gái tay cầm đao trong màn đêm, thấp giọng nói:

- Cô, cô là ai...

Lời này nghe ra có ý vị sâu xa. Lúc này Ninh Nghị mới nhớ ra, vốn đao pháp Lưu Thị võ quán là dạy đao pháp, nghe nói cũng có ba con xa sử dụng đao pháp hết sức nổi danh. Bây giờ xem ra nhất định là có quan hệ với Bá Đao Lưu thời gian gần đây đang quấy nhiễu vây khốn Ninh Nghị.

Những âm thanh xa gần đang dần về hướng bên này, nhưng cô gái vẫn bất động, chỉ là đứng ở đằng kia một lúc lâu mới mở lời, âm thanh lạnh lùng trong bóng đêm:

- Cha ta bị quan phủ hại chết, di Đoan Minh, đã lâu không gặp, ta đi báo thù người đừng có ngăn cản ta.

Người được gọi là di Đoan Minh kia nhú mày, cuối cùng như nhớ ra cái gì đó:

- Cô, cô là... Tây Qua? Sao cô lại...

Cô gái kia tên là Tây Quan, có lẽ là Lưu Tây Qua, Ninh Nghị hơi buồn cười rồi lặng yên biến mất. Tiếng la, tiếng quát đã vang lên dữ dội, người nhà mình cũng đã ra ngoài, đám Cảnh hộ vệ bảo vệ họ. Mỗi khắc lại nghe thấy “đoàng” một tiếng nổ vang lên trong màn đêm, có lẽ ngang nhiên giết người ở lối đi bộ ngoài viện. Chỉ một đao là lấy đi mạng người, sau đó là những tiếng kêu thảm thiết... Ba, bốn kẻ giết người ngang nhiên xuất hiện, lúc này cao thủ phòng vệ cũng không nhiều lắm, có người còn bò qua tường, chui lên nóc nhà. Ninh Nghị bảo với đám Cảnh hộ vệ bảo vệ người nhà cứ làm theo kế hoạch chạy trốn đã định, tiếp theo liền nghe được những tiếng âm vang trong trời đêm.

- Ha ha ha dậy thôi! Đừng ngủ nữa. Ta nghe nói là ở đây có người tên là Ninh Lập Hằng, lại cực kì có bản lĩnh, vô cùng lợi hại, là ai vậy? Đứng ra đây có ông mày xem xem.

Trong lúc hỗn loạn, đám người ở hậu viện cũng bị ngăn lại. Lúc bọn họ kêu thì bọn tấn công giết người liền dừng lại, muốn đi không phải không được nhưng chỉ e có chút khó khăn, Ninh Lập Hằng nhìn tên này một lúc lâu, thực ra người đứng trên nóc nhà cũng đang theo dõi hắn, xa thì cũng không hẳn là xa, lúc này ngả tư đường hầu như đã bị đám người này vây kín.

- Chính là tại hạ, có thể hỏi vấn đề này hay không, làm sao có thể tìm được ta?

Những người này quả nhiên là đến đây, lý do đương nhiên là vì chuyện Tiền Hải Bình bày mưu tính kế ỉn, chỉ là có chút chuyện hẩn hĩ không ra, hẩn ở trong này, thủy chung không ở nơi trung tâm, cố ý làm mình mờ nhạt đi, cũng không để lộ manh mối gì, đám người này lại biết được sự hiện hữu của mình, cũng thật là quá mức kỳ quái. Hẩn nghĩ như vậy, nhưng sau đó là câu trả lời thuyết phục, cũng là chuyện đơn giản, ở đầu phố có hai người đang cười ha ha.

- Bắt được thám báo của các người, khảo vấn một lần, đương nhiên là hỏi ra được rồi! Cho nên đêm nay mới đến đây tìm người, ha ha ha! Người có di ngôn lưu lại không?

- Là Thạch Bảo sao?

Ninh Lập Nghị cười, sau đó hơi cúi đầu, tâm trạng phức tạp, hần liềm môi rất lâu mới kêu ra một tiếng:

- Mẹ kiếp! ta cũng biết chuyện này không chắc chắn. Giúp bọn hần bày cục diện bốn năm ngày mà không bắt được các người, các người bắt được một người thì liền ra chiêu với ta. Trên thế giới này kẻ đáng sợ nhất không phải là đối thủ như thần mà là bạn mình như lợn!

Trong lòng hần thấy như vậy, ngữ khí nghe như đang buồn cười nhưng cũng có vài phần tức giận. Lúc này trong hẻm Thái Bình mọi người đang hoảng loạn, chỉ là nghe thấy Ninh Nghị đang đối đáp, không biết cụ thể là xảy ra chuyện gì. Bên Thạch Bảo liền giơ chùy lên trực tiếp đập tường viện, cách đó không xa, cảnh hộ viên đang bảo vệ đám người Tô Đàm Nhi rời khỏi theo kế hoạch, còn đám Tiểu Thiên hình như đang do dự thì bị Tô Đàm Nhi hung hăng kéo đi. Sau đó, toàn người này cũng bị phát hiện.

- Đứng hòng đi được.

Người đứng trên lầu quát, câu còn chưa nói hết thì ánh mắt của Ninh Lập Nghị đã nhìn sang y, ánh mắt sắc như đao:

- Câu này nên nói các người mới đúng.

Hần nói những câu này vô cùng uy thế, không khí trong toàn viện trở nên nặng nề, mọi ánh mắt đều tập trung vào người Ninh Nghị. Những người này vốn dĩ vì hần mà đến, kẻ tài cao gan cũng lớn đã chiếm thế thượng phong, nhưng sau khi Ninh Nghị nói ra những câu này, trong nháy mắt không một ai dám xác định là hần nói chơi, đều hơi ngạc nhiên nhìn hần.

- Người nói... cái gì?

Bên Thạch Bảo cười hung ác.

229. Q.3 - Chương 231: Vây Thành (5)

- Người nói cái gì?

Thành thị về đêm trong sự trầm lắng mang theo một chút xao động bất an, vì vừa rồi mới có những người trong ngõ Thái Bình cảnh báo, lúc này cảnh báo đã được lan truyền xuyên qua ngã tư đường vào trong con hẻm. Những âm thanh đó lan truyền đi xa, đội quân có lẽ phải một lúc nữa mới đến, ít nhất là trong con hẻm Thái Bình vào lúc này, không khí tiêu điều xơ xác. Ngoài trừ hai bên đang hình thành cục diện giằng co ra, ngay lúc đó cũng không có bao nhiêu người dám mở miệng ra nói chuyện.

Hai bên giằng co, thoát nhìn tự nhiên thấy không đối xứng, một bên là thư sinh Ninh Nghị, bên kia là đám người do Thạch Bảo cầm đầu, đều là cao thủ võ lâm. Bọn họ có thể được phái vào trong thành làm loạn, bản thân chính là võ nghệ kinh người, nhân số tuy không nhiều lắm nhưng vừa rồi thiếu nữ có tên là Lưu Tây Qua xuất thủ, hơn nữa đám Thạch Bảo giết người tùy tiện, lúc này tình trạng tổ chức lực lượng của hẻm Thái Bình ở trước mắt bọn họ cũng không có khả năng chống cự. Vừa rồi Ninh Nghị chỉ nói một câu, đã thu hút sự chú ý của những người này lên người mình.

Lúc trước hần ở trong ngõ Thái Bình cũng đã đủ có uy tín, còn mặt khác hần âm thầm thiết lập thao túng cục diện cũng đã bị những người đó biết được. Thời gian ngắn ngủi này, thấy hần mặc trang phục thư sinh bàn tay trần đứng ở đằng kia, vẻ mặt nghiêm túc, mọi người ngược lại cảm nhận được sự nguy hiểm của hần, đặc biệt là những người ở hẻm Thái Bình, có lẽ cũng đang mong chờ vị cô gia Tô gia trước mắt này ra tay, xử lý đám phỉ nhân này.

- Ta muốn nói là, một khi các người đã đến đây rồi thì cũng không cần quay về nữa...

Hít một hơi thật sâu, sắc mặt của Ninh Nghị u ám, hắn vừa thở dài vừa nói, rồi ngẩng đầu lên, hơi chấp tay cười:

- Mọi người của hẻm Thái Bình...

Âm thanh kia vang lên trong bầu trời đêm.

Đối với Ninh Nghị mà nói, mặc dù chuyện trước mắt thực sự là có chút ngoài dự liệu, đồng thời cũng làm cho hắn tức giận.

Mãi đến giờ, giúp Hàng Châu ứng phó tình thế nguy hiểm trước mắt là xuất phát từ nguyên tắc tự bảo vệ mình, có thể làm nhiều những việc này cũng không hề ngần ngại. Hắn thành tâm giúp, đương nhiên cũng vì bản thân không thể gia nhập chốn quan trường, nên đối với những vận động tác động bên trong quan trường, hắn không làm gì nhiều lắm. Nhưng mặc dù là như vậy, lần đầu tiên đã bị người ta bán đứng, thật sự khiến hắn cảm thấy cũng vớ vẩn. Phải thừa nhận trước đó hắn không ngờ là sẽ phát sinh tình huống như vậy.

Có điều, biện pháp chuẩn ứng phó tình huống trước mắt này ngược lại không phải là không có, tuy nhiên, không phải là vạn bất đắc dĩ thì hắn căn bản không muốn dùng.

- Chúng ta ở nơi này chưa lâu, nhưng... rất cảm ơn mọi người đã chiếu cố, mọi người có thể sống hòa thuận được với nhau điều này rất khó. Nếu có thể, ta hi vọng rằng luôn giữ được hình tượng tốt trong mắt mọi người, chuyện tối hôm nay, cũng là điều ta cũng không ngờ đến. Cho nên, tiếp ngay sau đây, có lẽ ta sẽ hơi quá phận...

Đối đầu, cùng với lập trường bị bao vây, lúc này Ninh Nghị mới vừa cười vừa chậm rãi nói. Bên kia, người Tô gia đã bắt đầu có ý đồ bỏ chạy, đương nhiên cũng sẽ khiến cho người của Thạch Bảo chú ý, cũng có người nhìn nhau, muốn chặn đứng những kẻ kia lại, nhưng theo lời nói nhấn mạnh của Ninh Nghị, một cảm giác chẳng lành đã bắt đầu xuất hiện, nếu truy cứu nguyên nhân, đơn giản là vì thái độ của Ninh Lập Nghị lúc này đã vô cùng thuyết phục. Ở phương diện này, dù là thật hay giả thì Ninh Lập Nghị cũng là một diễn viên diễn rất đạt.

Khi Ninh Nghị nói đến đây, trong đám người mơ hồ có tia xao động, cách đó không xa thiếu nữ tên là Lưu Tây Qua đang nhìn lại, đám người Thạch Bảo cũng nhú mày, Ninh Nghị hơi khom người, cúi đầu thi hành lễ.

- Thật là xin lỗi quá nhưng cũng không còn cách nào khác, mọi người mau chạy đi... tự cầu phúc ỉnh.

- Bắt lấy hắn!

Ninh Nghị vừa nói xong, thì Thạch Bảo hét to lao đến, dù là rút cuộc vì sao Ninh Nghị lại nói ra lời này thì tóm lại là cũng phải bắt hắn trước. Cùng lúc đó, phía trước mấy người trên nóc nhà cũng hành động bao gồm cả thiếu nữ tên là Lưu Tây Qua, cũng vùng mạnh đao như bạo phong lao đến.

Bên kia, theo hướng đến khá gần Tô gia, cũng có hai người đột nhiên phát lực tiến lên. Trong bóng đêm, mấy bóng người trong viện từ từ chuyển động, chạy gấp rồi dần dần tụ lại.

Người bên Phương Lạp cũng không nhiều lắm nhưng đều là cao thủ, khoảng nhau khoảng hơn mười hai mươi mét, một khi đã chạy thì chỉ chớp mắt là tới. Đương nhiên Ninh Nghị cũng không ngồi đó chờ chết, hắn rút đao chạy tới, nhưng khi khoảng cách còn ba thước thì lại chuyển hướng, ngay sau đó là tiếng nổ âm vang, làm chấn động màng nhĩ của mọi người.

Mặt đất nổ tung, tiếng gầm rú rất lớn, đó là một viện tử cách chỗ mọi người khá xa nhưng nổ mạnh vô cùng chấn động làm ọi người phải chú ý, giống như tiếng pháo hoa vậy.

Pháo hoa này còn tung ra, ban đầu chỉ nghe lại hai tiếng rầm rầm, tiếp theo đó là liên tục những tiếng rầm rầm liên hồi.

Không xác định được vị trí phát nổ, có ở sân bên này, thậm chí có nổ ở trên đường. Người ở trong đó chớp mắt đã bị bụi bặm, bùn đất và những thứ linh tinh bao phủ toàn thân, âm thanh chấn động cả màng nhĩ. Có một người ở gần Ninh Nghị nhất cách khoảng mấy thước đã bị nổ tung bay ra xa. Trước mắt Thạch

Bảo sáng lên, âm thanh không truyền ra nữa, y thấy người thư sinh kia phát tay về phía này gần như đứng lại theo bản năng, ngọn lửa phía trước cách y không xa nổ tung.

Thiếu nữ Lưu gia múa đao lớn về phía Ninh Nghị, thoát nhìn uy thế thật không giống như người đang múa đao, mà là một thanh đao diên rồ đang được người thiếu nữ múa máy lượn vòng. Trước khi cô ta đến gần, Ninh Nghị nhảy vào trong lán cỏ bên cạnh, cô ta chém vào vách tường trong chớp mắt, ánh lửa bắn ra từ trong lán cỏ, Ninh Nghị thì lại nhảy ra từ một cửa sổ khác:

- Làm...tâm...

Cho dù khỏi lửa lúc này làm thời gian gần như chậm lại, khiến cho sự truyền đạt ngôn ngữ đều trở nên từ từ hơn, trên đường đã có tiếng gào thét hỗn loạn. Mấy tên thủ hạ của Phương Lạp muốn tiếp cận Tô gia đã bắt đầu lùi bước.

Thực ra mà nói, phạm vi nổ mặc dù là bắt đầu từ chỗ này nhưng chỉ khoảnh khắc gần như đã lan tràn khắp đường. Nếu nói theo nhận thức của Ninh Nghị, lực nổ của những thứ này không lớn lắm, không bằng địa lôi trận hoặc là pháo hỏa của hậu thế, nhưng đối với con người trong thời đại này mà nói thì những thứ này đột nhiên bùng lên ánh lửa sáng rực, nổ rộ trong đêm như tấu lên khúc giao hưởng chết chóc nên chúng có uy lực rất to lớn, vị trí tùy cơ. Nhưng đương nhiên trong kế hoạch trước đó của Ninh Nghị, chung quanh lộ tuyến lui lại của Ninh Nghị và người nhà Tô gia lại là nơi nổ mạnh dày đặc nhất, bọn họ tiếp cận từng chút từng chút, nếu không phải trước đó đã biết đại khái phạm vi, tùy tiện tiến lên, không ai biết sẽ đập vào thứ gì dưới chân hoặc là trong đồng tập vật bên cạnh mình đột nhiên phát nổ.

Cho dù là lục lâm hảo hán trải qua trăm trận chiến thì bây giờ cũng bối rối, có người dừng bước, có người theo bản năng cũng muốn chạy trốn, cũng có người định lao về phía Ninh Nghị. Tuy bên ngoài tiếng nổ đã ít hơn nhưng lúc này cũng vẫn lan truyền đến. Ngay như mới vừa rồi, một gã thổ phỉ lục lâm tiến lên về hướng bọn hắn, nghĩ đi theo những người này là có thể may mắn thoát được, kết quả tính cả hai, ba cư dân cũng đồng loạt bị nổ tung.

Nếu không gặp phải tình huống tối nay thì tuyệt đối Ninh Nghị cũng không muốn vận dụng chiêu này. Hắn làm mai phục ở chỗ này, ban đầu vốn cũng không phải là vì đề phòng thân phận bị bại lộ mà là giả thiết khi Phương Lạp phá thành thì đây sẽ là chiêu sau cùng để hắn dùng tới. Thời đại này không có người nào thiết lập mai phục bằng hỏa dược có quy mô như hắn, nếu có người đến, thật sự phải ứng phó, đương nhiên còn nhiều phương pháp khác, chẳng qua là Ninh Nghị muốn giúp Tiền Hải Bình, mà vật liệu hỏa dược lại lấy dễ dàng hơn trước nhiều, hắn thuận tay bố trí vài cạm bẫy, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng.

Lượng thuốc nổ lớn như vậy, điểm nổ lan ra gần hết con đường, vì đối phó với mấy người mà đương nhiên không để ý đến kinh tế, nhưng bản thân Thạch Bảo là cao thủ số một trong đám thủ hạ dưới trướng của Phương Lạp, hơn nữa y lại suất lĩnh theo một số người, nếu đơn đả độc đấu, thì e rằng Ninh Nghị sẽ đánh không lại, bây giờ nếu không ra tay thì sợ rằng kết cục của cả nhà sẽ là cái chết.

Làm một người hiện đại, đương nhiên là Ninh Nghị có lòng trắc ẩn, thấy bản dân chịu khổ hắn thấy không đành lòng, thấy dân đói hắn nhũu mày, hắn cũng sẵn lòng giang tay cứu một số người, làm hết khả năng của mình. Mà dù sao hắn cũng từng là kiêu hùng trải qua những chuyện đánh đấm tàn khốc, thật sự đến lúc phải làm hay bỏ, những người dân bình thường trong hẻm Thái Bình này cũng không hề được hắn nghĩ đến. Đương nhiên đi lại trong viện, lộ tuyến chạy trốn, bày thuốc nổ là nhiều nhất, còn về phần trên đường đương nhiên là ít hơn, nhưng thương vong đương nhiên là có, lúc này hỗn loạn là điều không thể tránh khỏi.

Lúc này Thạch Bảo đã bị đồng lửa vây quanh, y cũng đã bị một vết thương sâu do ảnh hưởng của nổ mạnh, máu loang lổ. Cách đó không xa, Ninh Nghị đi bên trong khói lửa nguy hiểm, hắn quay lại nhìn thoáng qua, nhưng ánh mắt đó lạnh như băng vậy, đầy khinh miệt và không hề để ý, nếu là bình thường thì đây là sự khiêu khích kịch liệt nhất, nhưng lúc này thậm chí ngay cả Thạch Bảo cũng có chút bối rối.

Một người bị nổ thương thất tha thất thểu ở cách Ninh Nghị không xa, chính là Cầu Chính mà Thạch Bảo dẫn theo, cũng là cao thủ khá được nể trọng trong đám thủ hạ của Phương Lạp, võ nghệ không kém, nhưng vận may của gã lại không bằng Thạch Bảo. Ở ngực và sau lưng của gã bị nổ hai lần máu thịt lẫn lộn. Bình khí đã không còn, chỉ là hình như người này còn tỉnh táo, vùng quyền muốn xông lên, tay trái Ninh Nghị túm lấy ngực của gã rồi đẩy ra phía bên kia.

- Đi ra... đứng vững!

Trong tiếng nổ hình như có âm thanh truyền đến rất lạnh lùng.

- Ngồi xuống!

Tay của Ninh Nghị bổ vào đùi của đối phương, máu tươi chảy ra, Cầu Chính ngã lão đảo xuống đất, Ninh Nghị trong khoảnh khắc đi nhanh qua. Ngay sau đó trong tầm mắt của mọi người, khi thân thể Cầu Chính vừa ngã xuống, ngay khi ngực sắp chạm đất, ánh sáng từ phía dưới phát ra, xé thân thể kia bắn ra ngoài, chia năm xẻ bảy.

- Ninh Lập Hằng

Hai mắt của Thạch Bảo sung huyết, nghiến răng:

- Ta giết cả nhà ngươi...

Trong ánh lửa bốc lên, Ninh Nghị ra sức vẩy tay về bên kia, quát lên:

- Vậy đến đây đi...

230. Q.3 - Chương 232: Vây Thành (6)

Từ trên bầu trời nhìn xuống, nhiều điểm ánh sáng loang lổ lóe ra.

Trong hẻm Thái Bình, dòng khí nổ làm chấn động, mọi người trên đường la chạy tụ tập thành một đám, làm tình hình hết sức hỗn loạn. Thật ra mà nói, vụ nổ vừa rồi tất cả chỉ diễn ra trong hơn mười giây nhưng thực sự không có ai làm lãng phí thời gian.

Mọi người bỏ chạy, đuổi giết, tự phán đoán, thiếu nữ vung bá đao lao tới, Ninh Nghị lao từ trong lều ra, có người bị nổ ngăn cản. Cầu Chính được cho là khôn ngoan nhảy vào trong đám người thông minh kia đại khái là xui xẻo nhất, người trước vừa bị nổ hai cái thì người sau cũng bị nổ bay. Thạch Bảo bị vụ nổ phát sinh ngay gần mình làm cho kinh sợ, ngay trong khoảnh khắc do dự này, Ninh Nghị lao ra sân bên này bắt lấy Cầu Chính người đầy máu tươi xuất ra một đao đơn giản:

- Đứng vững, ngồi xỏm xuống

Lúc Cầu Chính bị nổ bay, hắn cũng chạy ra ngoài mấy mét.

Từ viện tử bên này đến bờ kênh đào kia hẻm Thái Bình cách khoảng hai trăm mét. Từ lúc mới bắt đầu, đám người Cảnh hộ vệ bảo vệ người của Tô gia vốn đã không chạy ra phía ngoài hẻm Thái Bình mà là rút về hướng nhánh sông kênh đào, đội hình hơn hai mươi người, ở giữa người lớn trẻ em là Tô Đàn Nhi sau khi cố gắng tự trấn áp tâm tình đang đơn giản hô quát, cùng nhau hành động rất nhanh chóng, có trật tự, cho dù người của Phương Lạp bên kia có lao tới đợt đầu tiên cũng sẽ bị đám cảnh vệ chống đỡ, sau đó sẽ bị vụ nổ kia làm cho hoảng sợ mà không dám làm điều xằng bậy.

Ninh Nghị ở bên này trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã thu hút đa số ánh mắt. Thực ra mà nói, những thứ này tuy nổ mạnh trong thời gian ngắn có sức ảnh hưởng rất mạnh, nhưng phạm vi bao trùm lớn như vậy, còn muốn duy trì nổ mạnh, mỗi khắc lực sát thương cũng không nhiều lắm. Mặc dù trước đó Ninh Lập Nghị đã có thể điều động một lượng tài nguyên lớn của quân đội thì cũng không đến mức có thể chôn đầy trên đường phố được.

Nơi đặt thuốc nổ chủ yếu là lộ tuyến chạy trốn, về phần trên đường phố, những nơi khá xa hơn thì sẽ ít hơn một chút, chủ yếu là để đề phòng kẻ địch từ chỗ khác đi đường vòng bọc đánh. Mà bên Ninh Nghị, hắn nhiều lắm cũng chỉ dự đoán phạm vi nổ vài giây đầu, nếu lâu hơn, một đồng hỏa dược kia lúc nào cũng có thể phát nổ, thì ngay cả chính hắn cũng chỉ có thể tính sai, không có khả năng hành động mạo hiểm giống như từ lều nhỏ xông qua.

Nhưng trong thời khắc bùng nổ chiến đấu, chủ yếu vẫn là đánh vào tâm lý là chính. Ninh Nghị bố trí đại cục thì cẩn thận, trầm ổn, khi thật sự lâm đầu, ra tay cũng quả quyết hung ác không kém bất luận kẻ nào, chốc lát đã quyết định làm hay bỏ. Vừa rồi hắn mới quyết định tha cho những người khác trong ngũ Thái Bình, hướng chạy ban đầu của hắn không cố định một chỗ nhưng ngay từ đầu đã ra tay chỗ quan trọng. Một, hai người bị vụ nổ ngăn lại hoàn toàn là lấy thân mình làm mồi, hạ uy phong của đám người kia. Khi hắn xách Cầu Chính như xách một con chó ném xuống đất, sau đó thì nổ tan tành, trong ngọn lửa kia khí thế của mọi người gần như cũng bị hắn áp đảo.

Những người này ở Tây Nam cũng đều là anh hùng nổi tiếng giang hồ, nắm đó miệng đao liếm máu, gia nhập phản loạn lại càng giết vô số người. Võ công của Ninh Nghị cũng không phải là cao, nếu đơn thương độc mã chiến đấu, đối mặt với người của Thạch Bảo chỉ e mấy chiêu thôi hắn đã bị đánh chết. Nhưng lúc này một mình hắn đối mặt với mười tên phi nhân như hung thần ác sát, ở trước mắt mọi người giống như một ngọn núi cao ngất ngưởng. Khi Thạch Bảo hô lên câu:

- Ghiết cả nhà người.

Hắn chỉ vẫy tay, nói:

- Vậy thì đến đây.

Gần như không có một chút sợ hãi nào.

Đương nhiên, mặc dù chỉ trong thời gian ngắn đã nắm được cục diện, cũng tạo nên lực uy hiếp rất lớn, cũng không có nghĩa là đám Thạch Bảo bị khiếp đảm. Càng đối đầu với kẻ địch lợi hại càng phải có cảm giác nguy hiểm. Lúc Ninh Nghị bước qua sân, Thạch Bảo bên này rốt cuộc cũng quát lên một tiếng, chân chạy gấp, y vốn đã bị kích động đến đỏ mắt rồi, mà tại mặt bên, cũng có một bóng người bọc đánh mà đến.

Tiếng nổ gần như ngay bên cạnh, ánh lửa nhảy múa, đá bay tán loạn set qua mặt văng cả máu ra. Cho dù Ninh Nghị có nhanh cũng hơi lão đảo, lúc này hắn không thể tìm được đường đi, nếu không chỉ còn đường chết.

Vụ nổ này căn bản là theo phản ứng dây chuyền của lúc đầu, mỗi một điều tuyến, khoảng cách giữa các lần nổ hắn không thể không chế một cách chính xác được. Trước mắt hỗn loạn như vậy muốn dựa vào vụ nổ trước để đoán vụ nổ sau cũng tương đối khó khăn. Vừa chạy, ngón tay của hắn vừa gảy nhẹ, hỗ trợ cho trí nhớ và tính toán. Phía sau, đám Thạch Bảo chạy theo lộ tuyến mà hắn vừa chạy qua, đường đao sáng xẹt qua, lúc hắn cúi đầu trong nháy mắt thì đã lao tới bên người hắn.

Bình khí va vào nhau, Ninh Nghị trong vụ nổ và lửa cháy, bay qua tường viện, xông qua hố nổ lúc trước đã bị phát nổ, người đuổi phía sau cũng không bỏ, bây giờ đối phương đã có kinh nghiệm, chỉ cần đuổi những chỗ mà Ninh Nghị đã đi qua thì chắc chắn là không có vấn đề gì.

Chạy trốn một lúc trong khói lửa, lúc đối phương bổ đao tới, Ninh Nghị thả người nhảy lên, lặn một vòng trên đất, lúc đứng lên thì đối phương đã đến gần. Hai thanh đao đụng vào nhau, Ninh Nghị lão đảo mấy bước rồi đột nhiên đứng lại, bộ dạng đợi xem thái độ của đối phương. Người kia vung binh khí lên, đang định xông lên rồi đột nhiên lại do dự nhìn nhìn xuống dưới chân.

Lúc này cũng do lực uy hiếp của Ninh Nghị quá lớn. Ví dụ như vẻ mặt quá quỷ dị khiến người khác không thể bỏ qua. Người kia đứng nguyên tại chỗ theo bản năng đứng đối diện với hắn giằng co hai giây mới kịp phản ứng, muốn lao đến thật nhanh nhưng dưới chân đã âm âm nổ tung. Lực nổ quá lớn khiến cho Ninh Nghị cũng phải lão đảo mấy bước lui về sau, tay hắn chống trên mặt đất, miệng thì thào nói:

- May quá.

Rồi hắn mới xoay người tiếp tục chạy.

Đầu bên kia, đám người Tô gia đã tới bờ sông, có người rút tấm vải che ra để lộ một chiếc bè gỗ chắc chắn, rồi bắt đầu lần lượt lên thuyền. Còn ở bên cạnh ngay phía sau Ninh Nghị có tiếng gió gào thét mà đến.

Lúc này Thạch Bảo đã từ phía sau giết tới, Ninh Nghị cắn răng một cái, xông lên phía trước thật mạnh. Lúc này đây, hướng đi của hắn thẳng tắp, Thạch Bảo xông mạnh lên, một đao chém ra, tiếng nổ mạnh âm âm vang lên, ánh lửa bốc lên bao trùm lấy hai người.

- Đi, đi nhầm rồi...

Tô Đàn Nhi trên bè gỗ cách đó không xa nhìn thấy cảnh nàu lằm bằm:

- Tướng công.

Nàng muốn lao ra nhưng bị đám Tiểu Thiên ngăn lại. Trong ánh lửa không phải là không có động tĩnh gì. Đại đao của Thạch Bảo vung lên, hình ảnh trở lên mơ hồ, một cây cột vốn vẫn đứng thẳng trong đồng phế tích chợt bị chém đứt, bị ngọn lửa nuốt lấy. Ninh Nghị lao vào đồng đồ nát, sau đó còn hai tiếng nổ nữa, che khuất tầm mắt, trong tiếng nổ mạnh, hai bóng người lần lượt thay đổi, ở phía sau Lưu Tây Qua muốn lao tới, nhưng thấy phát nổ mạnh như vậy, cô ta cũng phải dừng lại, mũ của cô ta cũng đã bị bay đi, làn sóng nhiệt làm vấy bay lên, giống như là cắt hình màu đen mờ mờ.

Sau mấy giây, Thạch Bảo bay ra ngoài, người đầy máu tươi, y điên cuồng hét lên mấy tiếng, muốn đứng lên nhưng lại không vững, lại ngồi xuống. Trên người y toàn là vết thương do vụ nổ gây ra, vết đao thì chỉ có một do Ninh Nghị nhân vụ nổ mà chém nhưng cũng không nghiêm trọng lắm. Bên kia, bóng Ninh Nghị đang nghiêng rằng đã chạy về phía bè gỗ, trên người cũng đầy máu tươi, nhưng so với Thạch Bảo thì đỡ hơn nhiều. Thiếu nữ tên là Lưu Tây Qua lại một lần nữa vội vàng xông đến.

Vụ nổ vừa bùng lên thì cô gái kia cũng đã vòng qua, Ninh Nghị nhào tới bè gỗ, đám người Tô Đàn Nhi cũng định xông đến, hấn quát một tiếng:

- Lùi ra

Hấn lấy từ trong ngực ra một thứ. Trên bờ ở phía sau, thiếu nữ kéo đao đi nhanh, nhảy mạnh lên. Ninh Nghị cắn răng một cái, xoay người trên bè quăng vật trong tay về phía cô gái.

Phịch một tiếng, như có chùm lửa sáng lên ở trong tay hấn.

Bóng cô gái xoay trong trên không trung hai vòng rồi ngã trên mặt đất.

Bè gỗ nhanh chóng rời bờ, đi về phía bờ bên kia, có người chống lá chắn bằng gỗ lên, đề phòng tảng đá hoặc là tên bắn tới. ... Trong tầm nhìn của mọi người, cô gái trên mặt đất đang lắc đầu, một tay cầm đao chống mặt đất, từ từ ngẩng đầu lên, trong bóng tối không nhìn rõ dung mạo của cô, chỉ có cặp mắt trong suốt dường như là đang phẫn nộ, thậm chí còn có phần ma mị. Ninh Nghị ngồi bệt trên bè gỗ, cố gắng phát tay, sau đó tay trái vòng qua thăm dò tay phải bị thương, nghiêng rằng, cầm vụn gỗ nhỏ không biết là đâm ở đâu rút mạnh ra, ném vào trong nước.

- Tại hạ Huyết thủ nhân đồ Ninh Lập Hằng...

Khoảng cách xa dần, hấn ngồi ở đằng kia lằm bằm ra những câu này nhưng cũng không còn nhiều sức lực nữa, cũng không thấy thú vị gì, cuối cùng là nằm vật trên bè gỗ. Mặt của Tiểu Thiên, mặt của Đàn Nhi, mặt của Hạnh Nhi và đám người trong viện cứ đứng đưa trước mắt hấn, nhìn thấy một làn khói, trung tâm là biển sao sáng. Cơ thể hấn cảm nhận được, là bốn phía thành thị trong đêm tối vẫn kịch liệt trống trấn như cũ, nhưng ít ra bên hẻm Thái Bình, quân đội cũng đã bắt đầu chạy đến, tiếp theo là lúc bọn họ đau đầu rồi... Chuẩn bị bè gỗ chiến thuyền, vốn dĩ ban đầu không phải là để ra khỏi thành, lưu vực kênh đào ngoài cửa thành hấn đã bị người của Phương Lạp chiếm giữ, chạy đường kênh đào cũng chẳng nghĩa lý gì. Bè gỗ vốn là để vượt qua đường sông, có thể lựa chọn như vậy mà thôi. Dù là tai bay vạ gió lần này là ai dẫn khởi, thì bên hẻm Thái Bình, mình cũng nhất định là không thể trở về được rồi.

Đường sông không quá rộng, bè gỗ vừa cập bờ bên kia thì bờ bên này thiếu nữ mặc váy hoa lam rực rỡ vẫn còn đứng đó, nam nhân trung niên luôn đi theo sau nàng bước tới nhận lấy thanh đao lớn kia:

- Thiến Thiến tiểu thư, phải đi rồi.

- Hấn thật là lợi hại.

Cô gái quay đầu:

- Ta muốn hấn... làm quân sư.

Khoảng cách đường bên này cao hơn nóc nhà một chút, có hai bóng người đang chạy trong đêm nhìn về phía bên này, một người trong đó vỗ nhẹ đùi, cũng xuýt xoa y lời cô gái kia:

- Thật là lợi hại... Thật là lợi hại...
- Phật Suất, người kia... Nếu không nghĩ cách...
- Không sao, không sao...

Người trung niên tên là Phương Thất Phật lắc đầu, mắt nhìn về phía Tiền Đường Môn, cảm nhận được cuộc chiến khốc liệt:

- Người lợi hại ở đâu cũng có, ngẫu nhiên gặp được một người khác biệt, nhưng mà...thôi không sao cả, đại cục ở ngoài thành, người này tuy lợi hại, nhưng đại cục đã định, tình huống như này, hẳn cũng không làm được chuyện gì... Chúng ta đi thôi.

Bao vây thành, tình hình trong thành hỗn loạn nhưng cũng không có nhiều người thực sự nắm được toàn bộ cục diện Hàng Châu. Ngay cả Ninh Lập Hằng cũng không thuộc tình hình chiến sự ở đây thì cũng khó mà biết được tình hình ngoài thành rốt cuộc là thế nào. Trong mắt của đám Tiền Hi Văn, binh lính của Võ Đức Doanh tinh nhuệ, trong tin tình báo báo về, trên chiến trường cài rằng lực kia, có thắng bại. Bên Phương Lạp có vào thành mấy lần nhưng dưới tình huống bên phía Võ Đức Doanh vốn đã có sự chuẩn bị mà sau đó lại bị thế đại công chen ép phải ra ngoài.

Không thể nắm chắc được tình hình bên kia, Ninh Nghị cũng chỉ có thể tập trung vào tình hình trong thành, lợi dụng tin tức có liên quan đến đám người Phương Thất Phật mà giăng lưới bắt hết. Nếu như không có chuyện tối hôm nay có lẽ hai ngày sau mới có thể thu được thành quả. Nhưng lúc này hối hận cũng đâu ích gì, chỉ có thể đánh kim ném tâm trạng, chuẩn bị tiếp đón đám người Tiền Hải Bình sắp đến. Nhưng mà ngoài dự kiến của mọi người là, sáng ngày hôm sau, tất cả đều biến thành bọt nước.

Sáng sớm ngày mừng bốn tháng bảy năm Cảnh Hàn thứ chín, quân đội của Phương Lạp đã chính thức công phá Tiền Đường Môn của Hàng Châu. Võ Đức Doanh thủ thế tán loạn, bắt đầu co rút lại, theo sau đó, để mọi người trong thành Hàng Châu chạy trốn mà đã cố chiến đấu thời gian một ngày đêm, kỳ thật đây cũng chưa hẳn là bọn họ chủ động chiến đấu, theo trí nhớ của người tham dự, chính là quân đội Phương Lạp truy đuổi, bọn họ đã chạy trốn, bất đắc dĩ đã phá sinh trận chiến đấu, một ngày sau đó, Hàng Châu đình trệ.

Sáng sớm Thất tịch âm lịch, tin tức tám trăm dặm đã được truyền vào Biện Kinh.

231. Q.3 - Chương 233: Anh Hùng Đa Cổ Mưu Phu Bệnh (1)

Ngày mừng bảy tháng bảy.

Ngày này đối với quốc gia phồn thịnh như Vũ triều mà nói, là ngày tết quan trọng nhất. Các cô nương tổ chức tụ hội xỏ kim chỉ tại nhà, hướng về phía ngôi sao Chúc Nữ cầu trí tuệ và tay nghề khéo léo, khăn cầu nhân duyên. Những đại gia đình và cung đình thường tổ chức tiệc rượu linh đình, chương trình cứ náo nhiệt như vậy đến suốt đêm.

Vào trưa hôm trước, bầu không khí náo nhiệt đã dào dạt khắp trong thành Biện Kinh, cho đến tận đêm đèn sáng bừng, các thanh lâu kĩ viện chiêng trống đánh vang trời đi vẩy hoa dọc đường chính, báo hiệu việc ăn mừng buổi tối chính thức được bắt đầu. Từng hàng nam nữ, công tử thư sinh nhà hoàn tiểu thư ăn mặc hoa lệ, đây chính là lễ tiết đậm chất cổ đại đã được đúc kết lại, khí tức văn mặc và thư hương điểm xuyết đến tràn ngập.

Trong Hoàng Cung, theo lệ đã giăng đèn kết hoa rồi nhưng lúc này không khí vui mừng vẫn chưa truyền vào đây. Ở Hậu cung, Công chúa, Hoàng hậu, các cung nữ khéo léo đã chuẩn bị xong yến tiệc cầu khéo tay. Bình thường những buổi tiệc như thế này do Hoàng hậu chủ trì, thỉnh thoảng Hoàng thượng cũng sẽ đến dự. Nhưng sau khi vào đêm, Hoàng thượng không đến, vài tiểu công chúa nhà thân vương hoặc Hoàng thất đã ở trong yến tiệc thì xâu kim, không khí vui mừng khiến người ta phải say mê. Chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên có người nào đó linh thông tin tức, theo bản năng ánh mắt luôn nhìn về phía chính điện hoàng cung trầm mặc kia, sau đó thu lại ánh mắt, nhìn hoạt động trong yến hội, cười vỗ tay, nói vài lời may mắn.

Thực ra Chính điện Hoàng cung không lặng lẽ như trong tưởng tượng của các nàng mà hơi ồn ào một chút. Trong Tử Thần điện xử lý đại sự, thật ra đang có những tiếng ầm ĩ giằng co đã diễn ra trong cả một ngày

rồi, lúc này sự âm ỉ đã lắng dần mà thay vào đó là bầu không khí xơ xác tiêu điều, đám quan viên tham dự hẳn cũng đã dời cung về nhà, nhưng Hoàng đế vẫn chưa đến, cũng đủ để nhìn ra tính nghiêm trọng của việc này.

Hàng Châu rơi vào tay giặc, trong mắt của rất nhiều người cũng có nghĩa là một nửa giang sơn đã mất.

Tần Tự Nguyên là một nhóm người cuối cùng đi ra khỏi Hoàng cung, đi cùng với lão còn có Lý Cương. Trước đó không lâu, Triều đình đã đưa ra quyết định, ba ngày sau, do Đồng Quán lĩnh mười lăm vạn cấm quân tinh nhuệ sẽ về phương Nam trấn áp loạn Phương Lạp, mà do Vương Bẩm, Khương Khả Thế suất mười vạn quan bắc tiến phạt Liêu. Đồng Quán đã về kinh rồi, Tần Tự Nguyên luôn biết tiến lui cố gắng thuyết phục hoàng đế một lần, Lý Cương cũng ở lại với lão, Cảnh Hàn Đế cũng hết sức kinh trong Tả Hữu nhị tướng này, giữ bọn họ lại dùng bữa, nhưng khi dùng bữa xong, cuối cùng vẫn không có kết quả gì.

Trước tiên không nói đến nhân cách của Hoàng thượng, đang ở trong tình huống này đã đưa ra quyết định, mặc dù Hoàng thượng đối ý cũng không có cách gì xoay chuyển được.

Những ngày gần đây, các loại tin tức ở phía Nam như tờ giấy bay đến, đều là tin xấu. Hàng Châu bị bao vây, Vô Sâu quân dự tính xuôi nam cứu viện đã đột nhiên bị dừng lại. Thạch Sinh ở Tô Châu, Quy An Lục Hành Nhi ở Hồ Châu, Lan Khê, Chu Ngôn, Ngô Bang, Vĩnh Khang, Phương Nham Sơn, Trần Thập Tứ ở Vụ Châu, Tần Vân, Hoắc Thành Phú, Trần Cô Dững ở Xử Châu, Tiên Cư, Lữ Sư Nang ở Đài Châu, Diệm Huyền, Cửu Đạo Nhân ở Việt Châu, Trịnh Ma Vương, Tiên Hậu, Yết Can ở Cù Châu....Những người này sớm đã là nghịch phi có nổi danh, có vô danh trong danh sách của quan phủ, trước đó đã được công bố ở Hàng Châu. Phương Lạp có thể âm thầm liên hệ chung quanh, bày ra được tình huống như này.

Danh sách những kẻ tạo phản này tiếp truyền báo xuống khu vực Đông nam, ngay cả những quân đội quy mô lớn nhỏ đều có nhưng cũng có tác dụng ngăn chặn quân cứu viện cho Hàng Châu. Hàng Châu nay đã trở thành cô thành, tình hình trong triều đình thay đổi từng ngày, phái Nhượng bộ, phái Yên tĩnh, phái Chủ chiến, phái Chủ hòa đều đưa ra con bài lật ngửa, liên tục phát động thế công kích lẫn nhau.

Hôm nay trong triều đình, đám người Đường Khác, Lý Bang Ngạn, Ngô Mẫn là đại diện tiêu biểu cho phái An Nội, bọn họ không cần phạt Liêu, nhưng đa số đều đặt lợi ích ở Giang Nam, đương nhiên để ý đến các bước đánh giặc, hôm nay phía Nam có biến như vậy, hậu phương không xong, công phạt thế nào đây? Đương nhiên phải sớm bình định, những điều này nói ra là rất có lý.

Ở đây có những người ở phái An nội, có những người ở phái Chủ hòa vốn dĩ là không muốn gây sự với nước Liêu, muốn dốc toàn lực để trấn áp Phương Lạp. Nhưng lúc này Lão soái Chung Sư Đạo Tây Bắc lại không ở Biện Kinh, lúc này liên thông qua gián ngôn trấn áp Phương Lạp, cũng vì thế mà kéo theo rất nhiều quan viên hưởng ứng.

Lý Cương làm Tả tướng tuân theo chính đạo, vốn kiên quyết theo phái chủ chiến, nhưng lần này họa đến từ Hàng châu, thực ra ông cũng có chút dao động, đại để cảm thấy nếu Giang Nam không xong, Vũ triều mặc dù phạt Liêu thành công cũng khó tránh khỏi làm tổn thương nguyên khí, hành động lập tức có chút bảo thủ. Mà trong số đó, đại nhân vật yêu cầu kiên quyết phạt Liêu trong triều lại không có Tần Tự Nguyên, dù sao ông cũng rời triều chính nhiều năm, lúc này dù có thể lực nhưng cũng chưa lớn mạnh, hiện giờ lực lượng yêu cầu phạt Liêu thái độ kiên quyết nhất, lực lượng vận dụng lớn nhất, ngược lại lại là Đồng Quán. Đồng Quán được xưng là “Đệ nhất danh tướng Vũ triều”, kiêm nhiệm Xu Mật Sứ, chấp chương binh quyền.

Chỉ có điều, Đồng Quán quá cứng rắn ngang ngạnh, đợi đến lúc có tin Hàng Châu rơi vào tay giặc thì cũng không biết rốt cuộc chuyện không thể làm được, cuối cùng cũng không ngăn cản nổi áp lực lớn, lĩnh lệnh xuất quân về phía Nam. Cũng chỉ có Tần Tự Nguyên đến thời điểm cuối vẫn kiên trì không thay đổi sách lược Bắc tiến. Khi Đồng Quán đề cử Vương Bẩm, Dương Khả Thế suất quân Bắc tiến phạt Liêu, mấy tên thân tín của Tần Tự Nguyên cũng tỏ vẻ hơi phản đối. Cuối cùng thì cũng được sắp xếp làm tướng lĩnh trong quân. Sau khi tan triều hội, đám người Đồng Quán ra về, chuẩn bị sách lược tiếp theo, Tần Tự Nguyên và Lý Cương ở lại một lúc, đến lúc này mới rời khỏi hoàng thành.

Gió muộn thổi đến, ngoài thành trên các đường phố đèn đã rực rỡ. Lúc này có hai lão nhân quyền lực cao nhất đang đi trên đường.

- Một đêm cá rồng múa...

Tần Tự Nguyên khẽ thở dài một cái:

- Chúng Suất là một người hiểu chuyện...

- Chúng Di thúc?

Lý Cương nhú mày, cả ngày hôm nay, tuy rằng cũng có người mang cách nghĩ của Chúng Sư Đạo ra làm lợi thế nhưng lúc này trong Biện Kinh, sự ảnh hưởng của Chúng Sư Đạo vẫn chưa lớn:

- Vì sao Tự Nguyên lại nói đến ông ta?

- Nếu không thể phạt Liêu, thì rõ ràng là nghị hòa, từ trước đến nay, Liêu so với Kim nên sống tốt hơn.

- Vùng đất Giang Nam quá quan trọng, bình tĩnh mà suy xét, ta cũng cho rằng trước tiên nên xuôi về Nam. Mấy hôm trước chẳng phải Tự Nguyên đã nói, nếu mất Hàng Châu thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến nguyên khí của Vũ triều ta.

Tần Tự Nguyên cười cười:

- Chẳng lẽ Kỷ Ông hôm nay cũng cho là ta muốn đoạt công, mềm lòng sao?

Mấy này hôm nay, thường xuyên có người dùng cái này để công kích lão, lần này Tần Tự Nguyên phục khởi, chủ yếu vẫn là nghĩ đến thế cục ở phương Bắc, người ngoài đã nói, lão vì chuyện của mình mà không để ý đến toàn cục. Đương nhiên, nói hết lời này Lý Cương cũng gượng cười rồi lắc đầu:

- Làm bạn với nhau nhiều năm, ta biết Tự Nguyên luôn là người quang minh lỗi lạc, làm vì việc công hơn ta nhiều, thật sự là đại cục quá bức bách, người ta cũng là không có cách nào...

Hai người đi trên đường, người hầu và ngựa đều theo sau, Tần Tự Nguyên im lặng một lúc rồi thở dài:

- Sao ta lại không biết Giang Nam quan trọng, nhưng hiện nay phía Bắc nguy hiểm hơn. Thật muốn chia binh xuôi Nam, ta nguyện là Đồng Đạo Phụ suất quân Bắc tiến, còn ai suất quân xuôi về Nam cũng được...

- Trong quân hôm nay thật sự có thể đánh giặc, ngoài Chúng Suất tây bắc ra cũng chỉ còn Đồng Đạo Phụ...

- Không phải là có thể đánh trận mà là có dám hay không thôi...Kỷ Ông có biết vì sao ta phản đối Vương Bẩm, Dương Khả Thế làm thống soái hay không, nguyên nhân trong đó hẳn ông cũng biết?

Lý Cương cười cười:

- Chung quy lại... Vẫn là vì Đồng Đạo Phụ mà thôi.

- Đúng vậy!

Tần Tự Nguyên gật đầu, nói nhỏ xuống:

- Đạo Phụ, người này ra sức chủ chiến, nguyên nhân thì ta và ông đều hiểu, nói không được dễ nghe một chút thì... Y là hoạn quan. Y muốn lấy tiền muốn làm nên lịch sử. Y tham ô, điều này cũng chưa là gì, một khi đã muốn làm nên lịch sử, y nhất định phải anh dũng tác chiến, chuyện phạt Liêu là thời cơ tốt nhất để y thành danh, có khi nào để cơ hội này giành cho người khác chứ... Vương Bẩm, Dương Khả Thế, đều là người của Đồng gia Quân.

Lý Cương gật đầu:

- Như vậy, có mười vạn quân lên phía Bắc muốn phạt Liêu cũng tan như bong bóng.

- Chỉ tổ hao tổn tiền bạc.

Tần Tự Nguyên tiếp một câu, hai vị lão nhân lại đi một lúc, cửa nhà phía trước có pháo hoa rất đẹp, đó là phủ của Thượng thư Bộ hộ Đường Khác, đương nhiên là bên trong cũng đang có tiệc tùng náo nhiệt. Hôm nay đám người Đường Khác trên triều đình còn thắng lớn nên vui mừng cũng tăng gấp bội.

- Hai cô cháu gái của Khâm Tẩu phải gả đi rồi.

Lý Cương nói một câu.

- Là hứa gả cho cháu của Ngô Mẫn, người của Ngô gia trèo cao quá.

- Ồ...

Nói hai câu như vậy, hai người đi qua phủ kia, có một quan viên trẻ tuổi nhận ra họ, tiến đến chào. Lý Cương đáp lễ rồi cười phát tay, sau khi người kia đi khỏi, Tần Tự Nguyên nói:

- Kỷ Ông cũng cảm thấy ta phạt Liêu là quá kiên quyết chứ? Vậy Kỷ Ông thấy ta buổi thiết triều sớm mai ta phải thế nào?

- Tất nhiên là rất tốt, ta và ông như vậy không phải là muốn bảo vệ cảnh thái bình này hay sao?

Tần Tự Nguyên thở dài:

- Có thể tưởng tượng ra cảnh ca múa thái bình, thì liền mất hết cả tay sai... Lúc ta ở Giang Ninh, có người trẻ tuổi theo ta bàn luận. Giữa người với người không hề có sự khác nhau, quân nhân cũng tốt người Vũ cũng được, người Liêu cũng được, người Kim cũng được đều là người giống nhau. Vũ triều ta hưởng thái bình nhiều năm, người dám liều mạng cũng chỉ có ít người. Ban đầu khi người Liêu quật khởi, Gia Luật A Kỳ hùng tài đại lược nhưng tới lúc này, trong cảnh thái bình này kỳ thật cũng đã dần dần mất đi nhuệ khí, nhưng chúng ta còn mất nhiều hơn, mà người Nữ Chân, bọn họ từ trong băng thiên tuyết địa, bạch sơn hắc thủy chém giết đi ra, nhuệ khí đang thịnh, giống như hổ lang đang đói khát. Nữ Chân kiêu ngạo dũng mạnh không thể địch, chúng ta không thể bỏ qua được.

Lý Cương không nói gì, Tần Tự Nguyên nói tiếp:

- Những người này xem trọng cái gì nhất, không phải là âm mưu, đàm phán cái gì, chỉ có lực lượng đơn giản nhất, mới có thể cho bọn họ ngang hàng nhìn người. Kỷ Ông, trong triều cũng có người nói người Nữ Chân ít, khó có thể công phạt Vũ triều ta, nhưng nếu để cho bọn họ đánh chiếm một vùng đất rộng lớn của người Liêu, cần quân đội còn không dễ dàng sao? Ngay cả người Khiết Đan chúng ta cũng không đánh lại được, chứ nói gì người Nữ Chân?

- Cho nên ta mới nói, Chủng Đạo Sư là người minh bạch, ông ta sớm đã lo sợ nên mới cản người Liêu, làm cho người Nữ Chân phải mọc rễ. Đám người Khâm Tẩu lại không nghĩ như vậy, bọn chúng dùng nhiều mưu mô rồi, chỉ khiến là làm cho người Nữ Chân và người Khiết Đan giết đến lương bại câu thương, triều Vũ ta có thể ngồi trên núi mà xem hổ đấu. Quyền mưu ơ là quyền mưu, dùng ở chiến trường thì có tác dụng gì chứ.

- Kỷ Ông, người thanh niên kia nói đúng, chúng ta khiêu khích cho hai nước giao chiến, có thể đạt được không phải là tiện nghi, mà chỉ là một cơ hội. Tiện nghi chính là phải tự tay đi nhặt lấy. Cơ hội lần này, triều Vũ ta nếu có thể thừa dịp người Liêu suy yếu, thắng lớn mấy trận thì người Nữ Chân tự nhiên sẽ nảy sinh sự kính sợ đối với chúng ta. Nếu quân đội của chúng ta vô năng, không đánh được, một khi người Nữ Chân thay thế người Khiết Đan, điều mà chúng ta sợ gặp phải chính là sói biến thành một con hổ... Kỷ Ông, đến lúc đó ta sợ rằng chúng ta sẽ là tội nhân thiên cổ, chúng ta nên ngẫm lại đối sách xem sao?

232. Q.3 - Chương 234: Anh Hùng Đa Cổ Mưu Phu Bệnh (2)

Xe ngựa về đến phủ của Tần gia, trong phủ đang diễn ra tiệc Thất Tịch. Tần phu nhân và Vân nương đang bàn chuyện, mặc dù sân nhà vừa mới được làm lại, nhiều thân nhân chưa đến, nhưng trong kinh thành, Hữu Tướng phủ mời yến tiệc, cũng có không ít tới. Môn sinh bạn cũ, họ hàng thân thích gần xa, từ mấy hôm trước đã nhận lời chuẩn bị đến, cho dù là không được mời nếu có chút quan hệ thì cũng vẫn muốn đến để gặp những nhân vật lớn.

Một cái cổng lớn sẽ có một bộ phận vận hành, người ở ngoài khó mà nhìn vào được, đi ra đi vào, tặng lễ vật như thế nào, lần lượt bái kiến, mới năng thế nào, giấy tờ... đều phải có quy củ. Lúc này, trong Hữu tướng phủ bầu không khí hết sức náo nhiệt, mọi việc được vận hành đầu vào đây, các tân khách ăn uống trò chuyện

ở đại sảnh, nha hoàn, quản gia, chân sai vặt, đầu bếp.. đều bận rộn làm việc theo phận sự của mình. Đương nhiên sau quy củ, cũng luôn có người nào đó không để ý đến những điều này.

Tần Tự Nguyên xuống xe ngựa, chào hỏi mọi người trong đại sảnh thoáng nói mấy câu rồi đi về hậu viện. Quản sự, hạ nhân đi theo sau lão, báo cáo sự tình, nghe theo chỉ bảo. Quanh những quy tắc kia có vô số phiền phức, ông ta đi về phía phủ, lúc vào thư phòng vẫy tay ra hiệu ọi người lui ra, những người đó lui ra rồi, đương nhiên quy tắc vẫn còn. Trong thư phòng đèn đã sáng từ lâu, đóng cửa lại, bốn bề yên tĩnh, lão mở một hộc tối trên giá sách lấy ra một bọc giấy mỏng.

Trong căn phòng đó, dùng rất nhiều cách sắp đặt nhưng ông nhớ rất rành mạch. Đặt bọc giấy lên bàn, ông nhìn mở ra dưới ánh đèn rồi nhìn ra ngoài một lúc lâu. Đây là văn bản hồ sơ, cũng không biết ghi lại những chuyện gì. Nhìn qua một lần, ông mài mực, lấy một tờ giấy ra rồi ngồi xuống bắt đầu viết thư.

Những tiếng động của buổi yến tiệc truyền vào qua cửa sổ. Tay của ông vẫn bình tĩnh, suy nghĩ cũng rõ ràng. Viết tổng cộng hai bức thư, sau khi viết xong ông cho vào hai phong bì, vốn định đứng dậy nhưng sau khi suy nghĩ một lát ông lại ngồi xuống, để thư vào ống tay áo, cầm lấy hai tập tài liệu đi ra ngoài cửa, quản gia và người hầu chạy đến.

- Kỳ Tiên với Ngữ Bạch đến chưa?

- Hai vị công tử đều đã chờ ở sảnh rồi ạ!

- Đừng để cho những người linh tinh đến gần.

- Vâng, thưa lão gia.

Một hàng người đi về một bên trong phủ Tướng, qua một đoạn gấp khúc của hành lang nhìn rõ ánh đuốc, tiếng cười ồn ã vang đến. Còn sảnh bên kia lại khá yên tĩnh, ông đi vào thì hai người trẻ tuổi đứng lên, trong đó có một văn sĩ mặc áo dài, người còn lại thì mặc quân phục. Người mặc quân phục đó chính là Đô chỉ huy sứ, trưởng quân binh quyền một quân, là trưởng quan cao nhất của quân đội địa phương như Võ Liệt, Võ Đức Quân, có lẽ vì chức vụ hoặc nguyên nhân khác mà lúc này trùng hợp trở lại kinh thành.

- Tần sư.

- Tần sư.

- Ngồi đi, không cần đa lễ.

Hai người, một văn một võ đứng dậy hành lễ, Tần Tự Nguyên phát tay:

- Kỳ Tiên, Ngữ Bạch, chuyện hôm nay đều biết rồi chứ?

Người văn sĩ trẻ tuổi tên là Ngữ Bạch gật đầu:

- Mất Hàng Châu rồi, chuyện tranh luận hôm nay trong triều đình, đệ tử cũng đã nghe nói, những người này tâm nhìn thật hạn hẹp...

Anh ta còn chưa nói hết thì Đô chỉ huy sứ tên là Trần Kỳ Tiên cũng cau mày nói:

- Nghe nói Vương Bẩm, Dương Khả Thế làm tướng suất quân bắc tiến, Đồng Xu Mật xuôi nam, bọn họ sớm muộn sẽ phải hối hận...

- Chuyện hối hận để sau này hãy nói, quan trọng là ứng phó thế nào. Ta đã tiến cử hai người các người theo quân, ngày mai sẽ có công lệnh, ngoài ra còn có Thang Tư Hiến, Vu Duệ, Thẩm Thất Bằng, Cơ Hải Phương. Nay Vương Bẩm làm chỉ huy, Dương Khả Thế làm Giám quân, Tư Hiến làm phó tướng, tiếp theo là Kỳ Tiên người, Ngữ Bạch làm phụ tá cho người. Những người này có thể có tác dụng, cũng không thể khinh thường được, mặc dù chắc chắn sẽ rất phiền toái.

Tần Tự Nguyên nói xong, nhíu mày:

- Vì sư không cần kiểm tra cũng có thể suy ra được, lúc này Đồng Quán đã chiêu tâm phúc dưới trướng nhập phủ, chọn đầu tiên là Vương Bẩm và Dương Khả Thế. Với tính cách bọn họ, tất nhiên là kỳ vọng rất nhiều vào việc bọn họ đi bắc phạt. Việc này quan trọng nhất không phải là kiến công lập nghiệp, mà là vì

dân vì nước, tuy rằng hần... tạm thời y không thể bắc tiến, nhưng mọi người vẫn phải cố gắng vì nước mà chinh chiến, thu phục U Yến, đợi thành công, ta sẽ cùng chư quân uống rượu, thỉnh công cho các tướng sĩ...

Cùng lúc đó, trong phủ của Đồng đại tướng quân cũng tụ tập tướng lĩnh, Đồng Quán cau mày đang nói chuyện.

Mặc dù mọi người đều biết là hoạn quan nhưng Đồng Quán này khác hoàn toàn với những hoạn quan khác. Thân hình của y cao lớn, khôi ngô tuấn tú, thoạt nhìn không chỉ có cao ngất ngưỡng mà còn mình đồng da sắt, khiến cho người ta có cảm giác rất kiên cường, khi nói chuyện hết sức mạnh mẽ hùng hồn. Có thể từ thân phận thái giám lên được vị trí nắm binh mã thiên hạ, y giờ chân nhấc tay đều có khí phách trong đó. Hôm nay vì trong triều nhiều việc đã phát biểu với mọi người.

- Loạn phủ Phương Lạp, họa Hàng Châu, đã là lửa sém đến lông mày. Muốn diệt giặc ngoại xâm, chỉ có thể là trừ nội loạn trước, Thánh Thượng phái ta xuôi về nam, đúng là vô cùng coi trọng chuyện này! Nhưng... Đương kim triều Vũ ta, bình hoạn phủ không phải là quan trọng nhất, mất đi mười sáu châu Yến Vân gần hai trăm năm, triều Vũ ta sẽ mất đi lá chắn phía Bắc, ta thân là Thần tử, quân nhân, ngày nào cũng có cảm giác gấp gáp! Liên kết với Nữ chân Phật Khiết Đan, việc này ta đã mưu cầu mấy năm, nay vừa lúc có cơ hội tốt, đúng là lúc nam nhi lập công, gây dựng nên sự nghiệp thiên thu, là lúc lưu tên sử xanh. Chư vị Bắc thượng, hãy tận tâm phò tá Vương, Dương Nhị Suất, thu phục phương bắc. Ta sẽ mau chóng bình định Bắc thượng, mặc dù lúc này không thể đồng hành được với chư vị nhưng lòng lập công giết giặc sẽ cùng tồn tại với chư vị...

Vương Bẩm, Dương Khả Thế không ở đây nhưng y nói như vậy hai người đã biết nên làm thế nào. Lần này Bắc phạt chắc chắn làm lỡ nhiều thời gian, hao tổn lương thảo. Bởi vì bọn họ biết, lần này nếu chiếm công của Đồng Xu Mật, sau này cho dù là nở mặt vinh quang thì cũng sẽ bị y trả thù, vô cùng thâm hiểm.

Tần phủ, Tần Tự Nguyên nói xong rồi lấy ra hai tập tài liệu và ba phong thư.

- Nhưng lần này lên phía Bắc, Thánh Thượng cũng kỳ vọng rất lớn, bọn bè lũ xu nịnh không hề có thành tích gì có lẽ sau này Đồng Quán bồi thường hai người nhưng Thiên tử giận dữ, bọn họ cũng phải nhận lấy.

Để vật kia lên bàn, mặt của Tần Tự Nguyên lạnh đi:

- Đồng Quán sẽ nói giúp cho bọn họ một chút, nếu chỉ có Thánh Thượng thì có thể bảo vệ cho bọn chúng chu toàn. Nhưng nếu dưới Thánh Thượng còn có ta cùng với Lý tướng, nhận hay không, bọn chúng cũng phải suy nghĩ... Chỗ này của ta có liên quan đến bằng chứng phạm tội của bọn chúng, chỉ với những thứ này chưa thể định tội được bọn chúng, cho dù có trừng phạt được cũng chỉ là mấy tên tiểu nháo, nhưng còn chuyện Bắc phạt...

- Sau khi các người Bắc tiến, phong thư này giao cho đám người Tư Hiến xem, nói về cách nghĩ của chúng ta. Hôm nay, tuy rằng phía Nam phía Nam bất ổn nhưng đại đa số đều đã thu hoạch vụ thu, ta sẽ ở hậu phương chắc chắn về mặt lương thảo, trong quân muốn có gì cũng có thể có, cần chặt chẽ cũng chặt chẽ đánh tốt trận này, ta sẽ sắp xếp cho người đến biên giới gây chuyện, các người hãy tùy thời cơ mà ra tay. Trận này nhất định phải đánh, không thể bỏ qua cơ hội này.

Ông dừng lại một chút:

- Sau khi đánh hoặc là trước đó Vương Bẩm hoặc Dương Khả Thế có vấn đề gì, đưa cho bọn họ xem hai phong thư này, sau đó nói cho bọn họ biết, ta muốn thắng trận, muốn đánh trước mặt người Nữ Chân, đánh thế nào cũng được, thắng hiểm hay thắng thâm cũng không sao, nhưng nhất định phải là thắng trận để quyết định thế cục. Bọn họ thắng, ta, Lý Tướng thậm chí là đương kim Thánh Thượng đều dốc sức bảo vệ họ bình yên vô sự, đảm bảo cho họ một đời hưởng vinh hoa phú quý. Ta Tần Tự Nguyên chưa bao giờ nói láo, nhưng nếu bọn họ không đánh, nếu dám bại trận thì các người hãy nói cho hai người kia biết rằng ta và Lý Tướng sẽ không tiếc gì làm cho chín đời nhà bọn họ như chó gà lưu vong, để nhắc nhở cho người đời sau nhà họ...

Lời kia kinh động không lớn nhưng lại chắc như đinh đóng cột. Hai gã đệ tử và ông nói chuyện với nhau trong chốc lát rồi họ lĩnh lệnh đi ra. Ông ngồi một lúc ở sảnh, có người cầm đèn đến, chính là Tần phu nhân, trên tay có bưng một cái bát nhỏ. Hai người mấy chục năm làm vợ chồng, thấy vẻ mặt của Tần Tự Nguyên có vẻ bức bối, lão phu nhân cũng hiểu được tầm quan trọng của sự việc, bà bèn đặt cái bát sang bên cạnh.

- Vừa rồi ở trước sảnh thấy ông còn vui vẻ, sợ ông lại chưa ăn cơm. Bên tôi không rút ra được, hỏi thăm Kỳ Tiên, Ngũ Bái đã đi rồi tôi mới sang đây xem, là món ông thích ăn. Trứng chim cút ăn rất tốt, ông ăn trước mấy quả đi.

Ông gật đầu cầm đũa lên:

- Ta khiến phu nhân vất vả rồi.

Trong sảnh liên yên tĩnh, ông ăn được mấy miếng rồi lại nhớ ra chuyện nghiêng đầu nói:

- Hành Châu mất rồi...

Lão phu nhân mở trừng hai mắt:

- Hả... vậy Tiên Hi Văn, còn thằng bé Lập Hằng, lúc này đều ở...

- Đúng vậy, vốn tưởng rằng ở Hàng Châu Võ Đức Doanh cũng là tinh binh, ngay cả trước trận địa chấn, dù là loạn dân vẫn có thể thủ được, ai mà biết được... Hai bên viện quân chưa đến thì thành đã đổ trước rồi, mỗi lần phá nơi nào đó, Phương Lạp gần như giết hết cả phú hộ, quan thân, hôm nay phá thành Hàng Châu, quanh mình đây là loạn quân. Chỉ mong... bọn họ có thể trốn được đến nơi bình an vô sự...

Ông thở dài, nhìn ra trời ngoài sảnh, ngoài tường viện, sao ngoài ngàn dặm hiện lên không giống như trên bầu trời Biện Kinh, một bông pháo hoa bay lên rồi nổ bung.

Cùng là Thất Tịch, trong thành Giang Ninh ngàn dặm không khí cũng đang náo nhiệt, trên sông Tần Hoài, thuyền lâu phát phối, đầu đường cho đến cuối phố đều có xe hoa di chuyển. Ngoài sông hẻo lánh cũng có một ngôi nhà nhỏ, gió mát thổi khiến mấy chiếc đèn chụp đèn đưa, trên bệ đài là trái cây, đồ ăn. Hai cô gái đang chuẩn bị bữa tiệc cầu khéo tay nho nhỏ, áo trắng, váy trắng, người có mái tóc dài buông xuống là Nhiếp Vân Trúc, mặc quần áo màu vàng nhạt ở bên kia, lúc này đang chấp tay trước ngực múa may động tác như rắn bò lên là Nguyên Cẩm Nhi.

Thành thị cách đó không xa có đèn hoa, trên bờ sông đương nhiên cũng có người, xe ngựa qua lại, ánh sáng chói bạc từ trên trời đổ xuống. Điệu múa của Nguyên Cẩm Nhi và những ngọn đèn màu da cam chung quanh hợp lại một chỗ, tạo lên một cảnh tượng rất đẹp. Nhiếp Vân Trúc mỉm cười nhìn, ngồi bên cạnh gảy đàn cổ, tán gẫu thích thú. Chỉ là nụ cười của nàng có phần gượng ép xa cách, trái tim của nàng không ở đây.

Đương nhiên là Nguyên Cẩm Nhi hiểu được những điều này, mấy ngày gần đây, tin tức về Hàng Châu bị chấn động, loạn phủ Phương Lạp ít nhiều đã truyền đến Giang Ninh, chỉ cần có tâm thì luôn nghe thấy được. Vân Trúc tỷ đang quan tâm đến những việc này, ngay từ đầu tuy rằng về mặt tỏ ra bất động nhưng thực ra trong lòng vô cùng sợ hãi, lúc này sự sợ hãi kia không thể kìm nén được nữa đã hoàn toàn thể hiện lên gương mặt. Nếu không phải vì nàng biết có lo lắng cũng chẳng ích gì thì chỉ e rằng nàng đã sớm thu thập hành trang mà dời nhà đến thẳng Hàng Châu rồi.

Bởi vậy, mỗi ngày Nguyên Cẩm Nhi đều cố gắng vui vẻ, ý đồ là để tỷ tỷ được vui vẻ, hiệu quả có hạn nhưng trước mắt thì cũng không nghĩ được gì. Mặt khác trong lòng cô cũng có vài phần hận bên Hàng Châu kia không có tin tức gì về tên thư sinh ở rể kia, nếu không có hắn, Vân Trúc tỷ cũng không gặp cô, tất cả chẳng lẽ không phải là xong hết mọi chuyện sao, tất cả mọi người đều không phải lo lắng... Buổi tiệc nho nhỏ này, hai người là nhân vật chính, Nha hoàn của Nguyên Cẩm Nhi phụ trách việc mang ra hết cái này đến cái kia. Buổi tiệc diễn là được một nửa thì nha đầu Hồ Đào đã lập gia đình của Vân Trúc lại đến, thoát nhìn Hồ Đào như có tâm sự, bề ngoài thì bận rộn cùng tham gia tụ hội nhưng lại không nói chuyện mấy. Nguyên Cẩm Nhi cũng thấy Hồ Đào không ổn, đợi đi vệ sinh liền giữ chặt Khấu Nhi để hỏi.

Khấu Nhi cũng cau mày:

- Hồ Đào nói, Hồ Đào nói... vừa nghe được tin nhà cô ấy, là thương nhân vùng Đông nam đưa tới... Bên Đông nam loạn lạc, nghe nói là Hàng Châu bị công phá, khắp nơi đều có nạn trộm cướp. Bọn cướp đã nổi dậy, bên kia.. Bên kia không ai chạy thoát được...

- Cái gì...

Nguyên Cẩm Nhi mở to hai mắt ra nhìn, ngay lúc đó cũng không biết phải nói sao. Cô còn chưa kịp quay vào thì nghe thấy tiếng của Vân Trúc từ phía sau:

- Người nói... cái gì?

Quay đầu lại, Vân Trúc đang đứng ở cửa nhìn hai chủ tớ, sắc mặt của cô như tờ giấy trắng, người loạng choạng, thoát nhìn cái váy trắng như phát ra ánh sáng làm cho cô như có vẻ trong suốt, dường như sắp bốc hơi biến mất khỏi trên đời này.

Đó là ảo giác, trong lòng Nguyên Cẩm Nhi nghĩ như vậy, ngay sau đó Vân Trúc liền xông ra ngoài. Cẩm Nhi “A” một tiếng thét chói tai, ra sức ôm chặt lấy eo àng, liều mạng ghì chặt lấy cơ thể của nàng, kêu lên:

- Khẩu nhì! Chuẩn bị xe! Chuẩn bị xe. Ta và người đi cùng Vân Trúc tỷ, ta cùng người đi...

Không lâu sau, xe ngựa chạy qua đường dừng lại trước cửa phủ Quốc Công, hai người cô gái xuống xe đi về phía cửa thì bị thị vệ ngăn lại, cô gái mặc trang phục trắng xinh đẹp hơi run lên, vừa khóc vừa chấp tay thành chữ thập làm ơn, nữ tử phía sau đi lên, chờ một lúc, có người ra đón hai cô vào. Các cô đến ngoài sảnh gặp được Khang Hiền, vừa thấy vị lão nhân này, Vân Trúc liền chạy đến quỳ xuống, Cẩm Nhi cũng quỳ theo. Khang Hiền vội chạy lại, nâng hai cô đứng dậy...

Cùng lúc đó, xung quanh Hàng Châu cũng không còn một tia vui mừng nào nữa.

Ngân hà vắt ngang Thiên tế, trong sơn đạo kéo dài, chỉ có một cây đuốc chiếu sáng chung quanh đường, nhìn từ xa như một con đom đóm vậy, chỉ có khoảng cách gần mới có thể nghe thấy tiếng người, tiếng bước chân, tiếng xe ngựa, rất nhiều người cùng đi trên con đường chật chội này kéo dài trong bóng đêm.

Tiếng vó ngựa chạy qua trong đêm, Ninh Nghị ôm một đứa nhỏ trong tay, đỡ tay Tô Đan Nhi, đám người chạy trốn về phía trước, xung quanh hầu hết là người của Tô gia. Lúc chiến đấu trong hẻm Thái Bình, hắn bị thương nhẹ, nhưng cũng đã được băng bó kỹ không có gì lo ngại, lúc này đi lại không ảnh hưởng, chỉ có vết thương trên tay phải theo mạch đập truyền đến làm hắn có cảm giác đau đớn.

Lúc này gần Hàng Châu, khắp nơi đều là lưu dân, từ khi thành Hàng Châu bị phá thì đều hỗn loạn đi ra, bọn họ vốn là bị Phương Lạp đuổi đến đây. Dù loại trật tự đã không còn sót lại gì, đều là tùy ý chém giết, chỉ có đoàn của bọn họ được coi như một đám chạy trốn lớn nhất, trong đó có quân đội, có hộ vệ, phú thương, thân hào mà Ninh Nghị tập hợp ... bọn họ đều kiên trì gia nhập đội ngũ này, cũng có những người là điểm tựa, hậu phương mà quân đội Phương Lạp chiếu cố nên đều hiểu quân đội, uy thế của Phương Lạp phá thành, bọn họ bị đuổi về hướng bên này, trong đường xá, bọn họ đã bị phát hiện một lần, đánh một trận nhỏ, trong đó có một số ít người già, phụ nữ và trẻ nhỏ đang lẫn trốn lưu vong bị liên lụy, hiện tại có lẽ đã chết rồi.

Trong màn đêm tĩnh lặng, mây đen che kín bầu trời Thất Tịch, chỉ trong chốc lát, có kỵ sĩ cầm cây đuốc lại phụng mệnh mời Ninh Nghị đi về phía trước để nghị sự. Hắn gạt đầu kéo thê tử theo, đi về phía bên kia. Gió đêm thổi tới làm hắn cũng cảm thấy hơi lạnh, có lẽ là vì lao tâm lao lực nên đã bị cảm mạo ...

233. Q.3 - Chương 235: Đường Về Nhà (1)

Những tia sáng tờ mờ của sớm mai vừa mới chớm lên, Ninh Nghị ra khỏi lều vải, ngồi nơi triền núi. Xung quanh hắn là những tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Đạp vào trong tầm mắt là bảy người chạy nạn khắp núi khắp khe, các loại các dạng áo quần phục sức, đám hành trang to to nhỏ nhỏ, nào là ngựa, la, thậm chí còn có bò. Xe ngựa thì không có, vì nó không thể chạy được trong dạng đường núi này.

Có mấy người thừa dịp ánh tờ mờ của ngày mới đến mức nước nơi bờ sông, có người dùng nước lạnh ăn chút lương khô, cũng có người đã công bao lớn bao nhỏ lên, sợ lát nữa lên đường sẽ bị tụt lại, nên cùng kết đàn kết đội bắt đầu đi tiếp. Phần lớn trong những người này là người già yếu, trẻ em và phụ nữ, áo quần họ lam lũ, bộ dạng rất đáng thương.

Từ sau khi thành Hàng Châu bị phá, bắt đầu phải trốn chạy, bầu không khí loạn lạc kinh hoàng mà đau thương này cho đến bây giờ đã bị một chút dờ dẩn lây nhiễm. Chỉ trong ba ngày, đám người đào vong quỵ

mô lớn nhất này đã phải trải qua mấy lần chuyển hướng, nhưng trước mắt, không ai biết bọn họ phải đi về hướng nào, thậm chí ngay cả những người dẫn đầu cũng không biết.

Từ lúc thành bắt đầu bị phá vỡ, đám người tri phủ Lục Thôi Chi đã lên thuyền chạy đi rồi, mà Tiền Hi Văn lúc đầu vốn tỏ thái độ sẽ không bỏ trốn, nhưng dưới sự tán đồng của người nhà cũng đã lên thuyền, chạy theo cửa sông Tiền Đường rồi. Bến thuyền biển nơi thành Nam Hàng Châu vốn đã chịu một lần chấn động khi bọn Vương Dần làm loạn, đến lúc thành bị phá, lại có vô số cư dân bị kích động ào đến. Đương nhiên, cuối cùng cũng có vài chiếc thuyền có thể chạy đi, nhưng Ninh Nghị không tham gia vào chuyện ấy, hẳn dựa theo kế hoạch ban đầu, cùng với nhóm phú thương đã tập hợp mở đường chạy ra hướng thành Bắc, rồi hội hợp với quân đội đã tán loạn và vô số những cư dân Hàng Châu, tiếp tục chạy trốn theo hướng Bắc.

Suốt dọc đường, đội ngũ vốn tán loạn mất trật tự này đã trải qua các dạng phân tán tụ hợp, có lúc phân ra nhánh một nhánh hai chạy theo các hướng bất đồng, có khi lại gặp gỡ một ít dân chúng đang chạy nạn, dần dần cũng sinh ra lãnh đạo. Sáng sớm hôm qua họ gặp một đám loạn quân của Phương Lạp, hai bên phát sinh xung đột, nhưng đối phương vì không phải chủ đích đuổi theo, mà nhân số cũng không nhiều, cho nên cuối cùng hai phía đều lựa chọn ngừng chiến, tách ra hai hướng khác nhau.

Bây giờ chỉ sợ đang có rải rác rất nhiều những nhóm người trong phạm vi này phân ra nhiều hướng chạy trốn khỏi thành thị bị chiếm đóng kia rồi, trong những nhóm người này có rất nhiều phú thương thân hào, những nhà phú quý, cho dù họ đã ném bớt một ít những loại tài vật như văn khố, vàng bạc, nhưng số lượng còn lại cũng rất khả quan.

Những người này không dám rời đội, sợ bị rơi vào trong tay đám giặc loạn Phương Lạp. Chuyện này cũng từng xảy ra nơi Tô Hàng, một khi quân của Phương Lạp đến thành nào, phạm là gia đình của địa chủ, thân hào, quan viên, gần như đều bị đồ sát sạch sẽ, trong nhà, nam tử thì bị hành hạ đến chết, nữ tử thì bị cưỡng hiếp lăng nhục, thê thảm không thể nào kể xiết. Mà dù là những người không có gia sản, dưới tình cảnh bên ngoài đã mất đi trật tự như hiện nay, cũng không dám rời khỏi, tuy Phương Lạp đã hô khẩu hiệu là “Thị pháp ngang hàng không phân cao thấp”, nhưng thân mình không có bất cứ chỗ dựa nào vững chắc, tình cảnh này mà lại bị lạc lõng một mình, ai dám cam đoan mình sẽ không bị đám loạn quân kia giết như giết heo dê?

Trong số những người lên thuyền chạy trốn đầu tiên tuy có những nhân vật hàng đầu ở Hàng Châu như Lục Thôi Chi, Tiền Hi Văn... nhưng phần lớn đám con cháu thế gia lại không có đãi ngộ tốt như thế, thành ra bây giờ trong đám người ở đây có không ít con cháu của mấy nhà họ Tiền, Mục, Thang, Thường, thậm chí ngay gia chủ Thang gia là Thang Tu Huyền cũng đang ở trong đó, mà Tiền Hải Bình của Tiền gia vì khi đó đang xử lý chuyện của đám người Phương Thất Phật, Vương Dần, Thạch Bảo, cũng không kịp lên thuyền. Tiền Hải Bình lúc trước quản lý nha dịch quan sai trong phủ Hàng Châu, cũng từng giao tiếp với quân đội, nên biết hầu hết các tướng lĩnh trong bại quân Vũ Đức lúc này, ngày hôm qua lúc bắt đầu cân nhắc nơi đến tiếp theo, y đã mời vợ chồng Ninh Nghị qua.

Bây giờ trời chỉ mới tảng sáng, Ninh Nghị ngồi ở nơi ấy nhìn xuống phía dưới một lát, chỗ không xa có hai nhóm người đại khái là vì vài câu không hợp khẩu hoặc là va chạm gì đó đã đánh nhau, người chung quanh đều dừng nhìn. Nếu sự tình này phát sinh nơi phố xá, ắt hẳn sẽ có vô số người ngập tràn hứng thú vây xem, nhưng lúc này ngay cả tâm tình hóng chuyện mọi người cũng đã không có nữa rồi. Gần Ninh Nghị, trong túp lều nhỏ, Quyên nhi thò cái đầu xõa tung bước ra, trên tay nâng hai thùng gỗ nhỏ, nhìn Ninh Nghị một cái, dường như hơi kinh hãi, chốc lát sau đã cúi đầu đi về phía dòng suối nơi xa xa.

Nha đầu này, chỉ là ấn vào ngực mấy cái mà thôi, lúc này còn sợ gì nữa, tiểu thư nhà người chẳng biết đã bị ta ấn bao nhiêu lần ấy... Ninh Nghị ngồi ở đó oán thầm vài câu, sau lại có cảm giác tâm tình của mình có phần giống như bọn công tử bột cả ngày đùa giỡn nha hoàn, bèn không nhìn được mà cười cười. Dòng suối dưới đó vốn cũng có vài người đang mức nước, khi Quyên nhi đến thì thấy thượng du đang có người xô xô đẩy đẩy lẫn lộn lẫn nhau, nguyên nhân là vì có người trẻ tuổi nào đó rửa chân trong nước, hoặc ngang nhiên nhảy vào suối, mới sinh ra cãi vã. Người trẻ tuổi đó có vẻ rất có bối cảnh, lại đương lúc cảm xúc phiền muộn như hiện nay nên không hề nhân nhượng, nhất thời tròng cảnh trở nên quyết liệt. Quyên nhi ở phía dưới thấy thế, bèn xách thùng gỗ vòng đến hướng thượng du.

Trong khoảnh khắc này, bên kia gần như sắp phải đánh nhau rồi. Cách đó một khoảng về phía thượng du, rốt cục Quyên nhi cũng đã đi đến, ngồi xổm bên dòng suối mức nước, cũng đúng lúc này, nàng nghe thấy

giữa đám người tranh cãi dưới kia có một tên rống lên:

- Ta cứ như vậy thì các người làm gì được ta? Trong nhà ta là... Đến đi! Có gan chúng ta đánh một mình đi! Đánh đi... Mẹ nó! Mẹ nó! Ca ca của ông đây ở trong quân, vì ngăn tên Phương tặc kia mà đã chết rồi, nhưng người nhà ông đây vẫn chưa chết tuyệt hết đâu, có gan cứ đến đi... Ta không cho người múc nước đây, ây, bên kia, các người đến trên đó làm gì? Xuống phía dưới đi!

Nhà người này đại khái có chút quan hệ với quân đội, trong lúc nói chuyện đã chạy qua, túm lấy thùng của một người ném ra ngoài, sau đó lại đẩy ngã một người nữa. Tiếp đó là tới Quyên nhi, tiểu nha đầu này nhìn thấy một người cao to, vẻ mặt như hung thần ác sát chạy đến gần thì xách thùng gỗ định đứng dậy bỏ trốn, trong nhất thời lại dùng quá sức, thành ra ngồi bệt trên mặt đất, một thùng nước cũng bị đổ nghiêng. Tên kia đã cách Quyên nhi không đầy một trượng, đưa tay ra chỉ vào mặt nàng:

- Người...

Còn chưa nói xong, cả người đột nhiên bị bay lên.

“Phịch” một tiếng, dòng suối kia tóe lên vô vàn hoa nước, kẻ quăng tên kia vào trong nước chính là một gã thư sinh vừa mới chạy đến, coi bộ dạng không cao bằng tên nọ, nhưng chỉ mới qua đã tức khắc bẻ quặt lấy tay trái của đối phương, một tay khác lại đè gáy y, nhấn vào trong suối.

Xem thì chỉ là động tác đơn giản vô cùng, Quyên nhi thấy đây chính là cô gia nhà mình, Ninh Nghị, còn người ngoài thì thấy đây chẳng qua chỉ là một tên thư sinh đang trên đường chạy nạn, thân hình có phần gầy yếu, nhưng hần chỉ dùng một bàn tay bẻ quặt tay trái của đối phương, tay kia trực tiếp ấn chặt đầu của người nọ đã ép cả nửa của người đối phương vào trong lòng suối, mà bất kể người nọ có liều mạng giãy dụa đến thế nào cũng không thể nhúc nhích được.

Bên kia, một đám người vốn cùng bọn với kẻ này cũng kịp phản ứng, bèn vọt qua bên đây, đồng thời, một tiểu đội quân nhân vốn đứng thờ người cạnh đó xem náo nhiệt cũng lao đến:

- Làm gì? Làm gì?

Bên kia, một đám người vốn cùng bọn với kẻ này cũng kịp phản ứng, bèn vọt qua bên đây, đồng thời, một tiểu đội quân nhân vốn đứng thờ người cạnh đó xem náo nhiệt cũng lao đến:

- Làm gì? Làm gì?

Rồi giúp Ninh Nghị cản lại đám người kia, tên cầm đầu cũng biết Ninh Nghị, nên cho thủ hạ cản lại đám người kia xong thì quay đầu lại bên Ninh Nghị, chấp tay gọi một tiếng:

- Ninh tiên sinh.

Người này cũng là kẻ có chút chức vụ trong quân, mặc dù không cao, nhưng cũng đủ để thấy được hai vợ chồng Ninh Nghị trong hội nghị ngày hôm qua. Vốn y cũng cho rằng đây chỉ là một thư sinh đơn đơn giản giản, ai ngờ lúc này thấy hần ấn người nọ vào trong nước mà ngay mí mắt cũng chẳng hề nháy lấy một cái. Người nọ đã bị chìm hết đầu vào trong nước, đang ra sức giãy dụa, cánh tay phải không bị khống chế quơ tứ tung, ý đồ bắt lấy Ninh Nghị. Ninh Nghị ho vài tiếng, đưa đầu gối chèn lên lưng tên này, rồi giật tay trái của y về bên phải một nhát. Chỉ nghe một tiếng “Rắc”, phồng chùng tay trái của y đã gãy rời, cặp mắt dưới nước đột nhiên mở ra, vô số bọt khí trào ra từ miệng mũi.

Vẫn ẩn như thế một chốc, Ninh Nghị mới túm lấy y ném lên trên bờ, thân thể người này co giật nhè nhẹ, có vẻ sắp chết rồi. Lúc này Ninh Nghị mới chào hỏi quan quân kia:

- Lưu bộ tướng, thất lễ.

Tên bộ tướng kia sững người:

- Ninh tiên sinh lại biết tính danh của tại hạ?

Cấp bậc của y không đủ để tham dự hội nghị như vậy, chỉ ở bên cạnh làm nền một chốc rồi sau đó chạy đi, không ngờ đối phương lại biết mình.

Ninh Nghị chỉ cười cười, cũng không trả lời, hắn cũng thông qua cuộc nói chuyện của mọi người trong lều lúc tối mới vô ý nghe được chút manh mối, lúc đó tất nhiên không để trong lòng, nhưng lúc này nhớ lại để lưu chút ấn tượng cũng không khó gì. Hơi khách sáo đôi câu, Ninh Nghị nói:

- Trên đường chạy nạn, mọi người đều không thoải mái gì, có lẽ tiếp tới còn có thể có chiến đấu nữa, nên có thể đồng lòng hiệp lực thì tốt hơn là mọi người chia cách, hoảng sợ bất an. Xảy ra chuyện như thế này, nếu có thể quản được thì cũng nên quản một chút cho ổn.

Hắn nói ra lời này, đối phương bày ra bộ dạng thụ giáo. Ninh Nghị cũng không quan tâm y là thật lòng khâm phục hay chỉ làm ra vẻ như thế. Không có gì quan trọng, chỉ cần nói trên miệng là đã đủ rồi. Ứng phó sơ sài với đội binh tướng này xong, Ninh Nghị mới quay lại nhặt lên một chiếc thùng gỗ, múc một thùng nước. Vốn hắn định tự mình xách cả hai thùng trở về, nhưng Quyên nhi lại tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của nha hoàn, chiếc thùng còn lại bất kể thế nào cũng không chịu giao cho, chỉ chu môi lắc đầu.

Hai người bèn xách thùng quay về, Ninh Nghị nhìn nhìn Quyên nhi, cười:

- Người khác chạy giữ mạng, không phải mang theo chút vàng bạc châu báu thì cũng là thức ăn, mà mấy nha đầu bọn người lại thật hay, đồ đạc gì cũng không mang, chỉ mang hai cái thùng một cái bồn, là ai ra ý kiến này vậy?

- Mang theo đồ ăn thì...

Quyên nhi ở phía sau trả lời nhỏ như muỗi kêu.

- Rửa mặt súc miệng quan trọng đến như vậy sao?

- Cho tiểu thư mà...

Quyên nhi hùng hồn trả lời một câu, đương nhiên vẫn thật nhỏ tiếng như cũ.

- Làm sao lại có thể để cho tiểu thư rửa mặt súc miệng trước mặt người khác được chứ...

- Kiểm tẩm vải, kiểm cái rèm, muốn làm gì cũng được, hơn nữa ta thấy tiểu thư nhà người cũng không kiêng kỳ đến mức thời điểm này còn chú ý mấy thứ ấy đâu.

- Lúc chạy đi đã quên mất, khi đó bên cạnh có hai cái thùng nhỏ, lại cũng không nặng, sau đó bọn thiếp lại mang theo cả bồn luôn.

- A...

Ninh Nghị nhất thời nhin không được mà cười phá lên, Quyên nhi đi theo hắn một hồi, lại nhỏ giọng hỏi:

- Cô gia, tiếp tới chúng ta phải đi đâu đây?

- Còn chưa biết, có lẽ là Hồ Châu.

- Hả? Không phải là Gia Hưng sao?

- Nghe ai nói đó?

Ninh Nghị hơi hơi cười khổ:

- Đương nhiên hiện giờ còn chưa quyết được, có thể là Gia Hưng, nhưng những nơi ven kênh là giàu có đông đúc nhất, Phương Lạp đã đoạt được Hàng Châu, tiếp theo sau có lẽ sẽ đánh Gia Hưng... Có điều bây giờ đi Hồ Châu hay Gia Hưng cũng đều không an toàn cả, bọn giặc cướp trên đường có lẽ cũng sẽ tham gia góp phần náo nhiệt với quân khởi nghĩa, mà đường đi đến đó thì phải ngoặt tới ngoặt lui, trong đám người chúng ta lại có nhiều người có tiền đến như vậy...

- Cô gia lo lắng Phương Lạp sẽ phái người đuổi theo đến đây à?

- Hắn là sẽ phái.

Ninh Nghị dừng một thoáng.

- Có điều Hàng Châu giàu có nổi tiếng thiên hạ, lần này tuy gặp phải động đất, nhưng lượng lớn tiền vật lương thực vẫn chưa bị mang đi, bọn chúng đã chiếm được nơi ấy, hắn cũng phải giết người cướp của nữa,

ở bên đây không còn gì để vơ vét thì mới ngóng tới bên này. Bọn người Phương Lạp với bọn giặc cướp... Đường này thật không dễ đi, có điều bây giờ cũng chỉ có thể đi tiếp thôi, nếu có thể nhanh chóng đến Hồ Châu thì thật là vạn sự đại cát.

Ninh Nghị nói xong, lại quay sang cười cười với Quyên nhi, tuy trong miệng hắn nói những sự như thế, nhưng ngữ khí lại không khiến người ta có cảm giác tuyệt vọng. Đi thêm một chốc đã sắp đến lều vải trên sườn núi rồi, Ninh Nghị ho một tiếng, Quyên nhi hỏi:

- Cô gia, có phải ngài bị trúng gió rồi không?

- Hử?

- Đường như tiểu thư cũng trúng gió đấy, ngày hôm qua... A, cô gia, ngài xem, tiểu thư...

Quyên nhi nói rồi đưa tay chỉ, Ninh Nghị đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy một nơi không xa lều vải, Tô Đàn Nhi đang vịn gốc cây, bộ dáng tựa hồ không được thoải mái, Thiên nhi đứng vỗ vỗ lưng nàng. Ninh Nghị với Quyên nhi đi qua thì Tô Đàn Nhi có vẻ đã khôi phục hơn một chút, cười nhẹ nhẽo với Ninh Nghị:

- Có lẽ trên đường sinh hoạt không tốt, ăn đồ ăn nguội sống nên bụng không ổn rồi... Con gái nhà giàu là như thế, không chịu nổi sống gió, làm tướng công phải lo lắng...

Ninh Nghị nhìn nàng một hồi, đột nhiên bật cười:

- Ta đi tìm một đại phu đến.

Hắn đưa thùng nước cho Thiên nhi, xoay người đi xuống sườn núi, mới đi được vài bước thì có gió thổi qua, cảnh tượng trước mắt như rung lên, đầu óc cảm thấy choáng váng, hắn đứng lại bóp trán một lúc rồi mới khôi phục được. Lại sờ nơi miệng vết thương đang được băng bó bên tay phải, từ nơi ấy truyền lại cảm giác đau nhói kịch liệt.

- Tướng công, sao vậy?

Đám người Tô Đàn Nhi sốt ruột chạy qua, Ninh Nghị quay đầu lại khua tay:

- Không có việc gì, ta lập tức tìm đại phu qua ngay.

Hắn lại đụng đụng vào tay phải của mình, trong lòng đã có chút suy đoán. Không bao lâu sau, đại phu đến, bắt mạch cho Tô Đàn Nhi xong thì xác thực là nàng đang mang thai. Trên đường chạy nạn mà nghe được tin này, thật khiến tâm tình mọi người phức tạp, mọi người phải sống sờ một chốc rồi mới có phần miễn cưỡng cười lên, nhưng Ninh Nghị thì cười vui sướng, còn Tô Đàn Nhi nắm chặt tay hắn, chỉ mím môi cười, nước mắt chảy xuống, thế nào cũng không ngừng nổi.

Sau đó đại phu cũng kiểm tra vết thương cho Ninh Nghị, kết quả gần như khiến toàn bộ mọi người có cảm giác rơi xuống vực sâu, chỉ có mình Ninh Nghị vẫn bình tĩnh vì trước đó đã hơi phỏng đoán được rồi. Mấy ngày nay hắn hơi có dấu hiệu cảm mạo, nhưng đến ngày hôm qua thì lại có phần nghiêm trọng hơn, có ho, rồi đầu có chút nóng, cảm giác vô lực, có khả năng vì hắn luyện nội công nên trì hoãn sự xuất hiện của mấy bệnh trạng này, nhưng hôm nay nhìn lại, miệng vết thương mơ hồ đã mừng mủ rồi. Thời nay người ta gọi là “ngoại tà nhập thể”, còn đời sau, nó được gọi là “miệng vết thương nhiễm trùng”.

234. Q.3 - Chương 236: Đường Về Nhà (2)

Trong đêm, những chú chim giương cánh bay ngang qua bầu trời. Dưới ánh trăng khuyết kia, những dãy núi trùng trùng điệp điệp, những con đường thủy hết như những sợi dây bạc chằng chịt trên mặt đất dưới ánh sao, lại như râu tóc hay rễ cây, tùy địa thế mà lan ra. Trong bóng đêm này, loài người để lại dấu vết là những đốm lửa, có khi tập trung lại một chỗ, có khi lại rải rác thưa thớt.

Rạng sáng ngày mừng chín, đã năm ngày kể từ khi Hàng Châu rơi vào tay giặc, sự hỗn loạn ban đầu do trận đại loạn này mang tới đã dần thành quỹ tích tương đối rõ ràng. Ban đêm ánh đèn lấy Hàng Châu đã rơi vào tay giặc kia làm trung tâm mà lan ra xung quanh. Sự hỗn loạn dày đặc lúc ban đầu, tới lúc này, quỹ tích kia đã dần dần lắng đi, mà không khí chiến tranh trong thành Hàng Châu, sau sự rầm rộ lúc đầu, lúc này cũng đã từ từ có xu hướng bình ổn.

Những trận đổ máu, giết chóc, tử vong trong bốn ngày trước kia gần như đã nhuộm đỏ các con phố trong thành, nhưng đoạn thời gian điên cuồng lúc đó qua đi, tất cả rồi cũng yên bình trở lại, đã đến lúc cọ rửa vết máu. Bốn ngày giết chóc và đánh cướp kia đã gây ra nhiều đến mức khó có thể nói hết được, nhiều phú thương, cường hào, quan viên gần như bị đuổi bắt và hành hạ cho tới chết, tàn sát cho đến hết, mà dù là bình dân thì cũng chưa chắc đã thoát được một kiếp này, không biết có bao nhiêu người đã bị giết chết, không biết bao nhiêu nữ tử bị hãm hiếp trong trận phản kháng “hư hư thực thực” đó. Đám người phản kháng ban đầu kia bị giết hết rồi, những người còn sống sót thì trở nên dờ dẩn, để mặc cho đám “Nghĩa quân” tới từ các chỗ khác nhau chiếm cứ từng khu làm địa bàn.

Chỉ có một số ít người có cửa cải là ngoại lệ.

Một khu nhà to lớn cách phủ nha Hàng Châu không xa, đây vốn là tòa nhà của Thường gia trong tứ đại gia ở Hàng Châu này, mặc dù trong trận động đất kia cũng có thiệt hại nhưng không nghiêm trọng lắm, sau đó lại tu sửa. Lúc này vừa qua nửa đêm, đèn đuốc trong nhà sáng trưng, một tràng yến hội đang tới lúc kết thúc. Ở ngoài cửa, chủ nhà đang tiễn một đám người đi ra đầu phố, chào tạm biệt và tiễn từng người một.

Bình thường mà nói, vào lúc trong thành Hàng Châu đang hỗn loạn này, có thể mở được yến hội cơ bản đều là đầu mục nghĩa quân vào hành, nhưng lúc này tham dự thực sự lại không phải là nghĩa quân, một vài tân khách quần áo đơn giản, khúm núm, người trung niên làm chủ nhà cùng với một nhóm người đi theo bên mình ngược lại khá có khí độ. Người trung niên này là huynh đệ được Phương Lạp coi trọng nhất ở thành Hàng Châu hiện nay, xưng là Phật Suất Phương Thất Phật, mà những người mà y ra tiễn đại để đều từng là thân hào phú thương cùng với mấy quan viên đầu phọc Phương Lạp trong thành Hàng Châu, trong đám người hỗn tạp này, rõ ràng là có bóng dáng của gia chủ Lâu gia Lâu Cận Lâm.

Là một trong những đại gia tộc tại Hàng Châu, trước đó thật ra Lâu gia vẫn chưa liên hệ với Phương Lạp, trước đêm Phương Thất Phật phá thành mới tìm đến y. Bởi vì Lâu gia buôn bán đủ loại, tiếp xúc nhiều với tam giáo cửu lưu, đối phương tìm chút quan hệ tác động tới, ngay lúc đó ông ta trả lời cũng không quá kiên quyết, nhưng bởi vì lúc trước người của Tiền Hải Bình tới quấy nhiễu, trong lòng ông tức giận nên chưa thật sự cự tuyệt.

Bởi vậy đến ngày thứ hai thành bị phá, ông ta cùng hiệp trợ quân đội Phương Lạp chưa quen thuộc tình huống địa phương kiểm kê các loại vật tư ở Hàng Châu, từ đó trở hành thượng khách trong quân của Phương Lạp, mà hiện tại Tứ gia trước đây là Tiền – Mục – Thang – Thường đều đã bỏ trốn rồi, nếu Phương Lạp có thể ngồi vững ở Hàng Châu, Lâu gia của ông ta gần như là có thể giữ được toàn bộ tài sản, trở thành thế gia hàng đầu tại Hàng Châu lúc này.

Đương nhiên, Phương Lạp chưa chắc có thể ngồi vững ở Hàng Châu, ngày sau thế nào, thật sự cũng không hề lạc quan, nhưng vào lúc này, cũng chỉ có thể lấy lý do như vậy để tán gẫu mà thôi.

Trước mắt may mắn còn tồn tại nhóm người này, thật ra ở trong thành Hàng Châu, bao nhiêu đều biết nhau, hoặc là đều đã nghe đến tên tuổi. Bọn họ có khi là ngay từ đầu đã âm thầm câu kết với Phương Lạp, có khi là sau đó bị thuyết phục gia nhập. Ở trong chính quyền mới của Phương Lạp lúc này, có lẽ bọn họ sắp trở thành nhóm quý tộc nguyên sinh đầu tiên, nhưng trừ phi là đám người này ngay từ đầu kiên định gia nhập quân đội Phương Lạp, những người còn lại hầu hết đều có chút không yên, không trò chuyện với nhau, chỉ trước sau cung kính với Phương Thất Phật rồi từ rời đi.

Đối với nhóm người này, thái độ của Phương Thất Phật vô cùng ôn hòa lịch sự. Năm nay y gần bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, thân thủ cực cao, làm tướng thì giết địch đếm không hết, nhưng làm mưu sĩ thì lại bộc lộ sự ổn trọng bên trong ra. Trong những thủ hạ của Phương Lạp, vô số người có tính cách kiêu ngạo, ngay cả điên cuồng như Thạch Bảo, Đặng Nguyên Giác cũng phải kính nể y mấy phần. Lệ Thiên Nhuận trầm ổn nhưng cao ngạo, Ti Hành Phương nóng nảy hung ác, những người này đều có bản lĩnh nhưng ở trước mặt Phương Thất Phật, tuy nhiên cũng cực kỳ kính cẩn nghe theo, mà ngay cả con gái của Lưu Đại Bưu hỉ nộ vô thường hoặc là Vương Dân tâm cơ thâm trầm vẫn vô song toàn, khi nhìn về phía y cũng vô cùng cung kính nghe theo lệnh mà làm, không dám không nghe theo.

Lúc này y đang tiễn mọi người tham gia yến hội, quay người trở về, một nam tử trẻ tuổi đi theo:

- Sư phụ, thầy coi trọng bọn họ như thế, nhưng theo con thấy, bọn họ chưa hẳn đã thích, nhiều người trong đó buồn bực không vui, sợ làm cảm thấy chúng con không vững vàng được lâu. Theo như con thấy, những

người này ngay từ bắt đầu vốn đã không phải thật lòng quy thuận chúng ta, giết chết hết đi cho rồi... lại có thể kiếm được một khoản.

Có lẽ là đã quen với ngữ khí của đệ tử này, Phương Thất Phật chỉ thản nhiên nhìn gã một cái, không hề tức giận, mỉm cười:

- Trần Phàm, hiện tại chúng ta đã chiếm được Hàng Châu, người phải sửa lại tính cách sơn phỉ rồi đấy, cái gì mà làm ăn, cái gì mà vợ vét một khoản lớn. Thánh Công xưng đế, tương lai người ít nhất cũng là Đại tướng quân, đừng có mãi tham lam đa nghi.

- Chắc, sư phụ, tham lam đa nghi cũng thú vị đấy. Hoàng đế ư, tướng quân ư, nghĩ đến là đau đầu...

Thanh niên tên là Trần Phàm xem ra có chút bại hoại, Phương Thất Phật cũng không để ý, chỉ vừa đi vừa nói:

- Trên đất Hàng Châu, là chỗ xung yếu của Giang Nam, Thánh Công xưng đế, Hàng Châu sẽ là kinh đô, địa phương quan trọng bậc này, không thể làm hỏng toàn bộ được. Nay sắp sửa thu hoạch vụ thu, muốn gặt lúa, phải có nhân thủ, sau này còn phải xây dựng thành này, phải có quy tắc, phải có buôn bán, hơn nữa còn phải xưng đế, cũng phải có người khởi động chứ. Mấy thứ này, người theo chúng ta vào thành cũng không làm được việc, bọn họ chỉ biết đốt và cướp, hiện tại đây là nhà của chúng ta, nên khiêm tốn một chút.

Phương Thất Phật thở dài:

- Những thứ chúng ta không biết, bọn họ biết, hiện tại mất hứng không quan hệ, chỉ cần chịu làm việc, ta cho bọn họ địa vị, cho bọn họ quyền lực, bọn họ sẽ thích...Nếu đánh hạ Hàng Châu rồi, nhiều ngày ta cũng muốn đứng lên đánh tiếp Gia Hưng đấy, trước tiên, ta phải an bài việc này thật tốt. Mấy ngày nữa ta đi rồi, người ở nơi này, phải đảm bảo bọn họ không bị quấy nhiễu, chuyện này nhớ kỹ không?

- Sư phụ, con muốn theo sư phụ đi đánh Gia Hưng, việc này con không hiểu lắm, bằng không thầy để Vương tướng quân hoặc là An Tích Phúc ở lại, đổi con ra ngoài là được, con đi Hồ Châu cũng không sao...

- Không phải người không biết, mà là người không muốn nghĩ, nếu không làm sao mở miệng đã nói bọn họ...Trước mắt Vương Dàn muốn nắm giữ tình thế phía nam, An Tích Phúc đi Hồ Châu, người ở lại là tốt nhất, người là đệ tử của ta, đủ để hiểu phân rõ phải trái.

- Con không biết phân rõ phải trái, con cảm thấy con có thể đổi cho An Tích Phúc ở lại, lùi một bước mà nói, con nhóc Bá Dao gia kia sợ là càng không phân rõ phải trái hơn so với con, con cũng có thể đổi để cô ta ở lại.

- Những người đi Hồ Châu lộn xộn, tốt xấu lẫn lộn, phái bọn họ đi, một mặt để bọn họ nhiễu loạn Hồ Châu, mặt khác để cho bọn họ có cơ hội cướp bóc. Tích Phúc cũng đi, là vì lúc cần thiết có thể thống lĩnh điều khiển đám người này. Người cũng biết giữa trưa hôm nay, Lục Sao và Diêu Nghĩa suýt chút nữa thì đánh nhau rồi, cũng may mà An Tích Phúc dẫn theo Hắc Linh Vệ đuổi tới, mới khiến việc này bình ổn, nếu là người qua đó, chỉ sợ làm cho loạn càng loạn thêm thôi. Về phần Bá Dao, cô ta nhiều ngày đi đâu nhỉ?

Trần Phàm quay đầu gãi gãi lông mi:

- Mấy ngày hôm trước....lúc trong thành đang giết loạn, cô ta đơn độc đến những lán giềng trên đường, phát bánh bao cho những người đó, còn không cho phép chúng ta giết người. Ngày hôm qua còn đi hướng bắc, nghe nói là cùng thủ hạ đi tìm người tên là Ninh Lập Hằng, chính là kẻ đã bày kế với cô ta và Thạch tướng quân, giết Cầu Chính đi. Dù sao ta cảm thấy cô ta rảnh rỗi quá...

Gần trưa ngày mùng tám.

Ánh nắng nóng như thiêu như đốt chiếu xuống dưới, trong sơn đạo yên tĩnh không chút tiếng động.

Dấu vết do một lượng lớn người đi qua hằn rõ lên trên con đường giữa rừng núi kia, sột, giày, quần áo, bọc vải, cờ xí, thậm chí là tất cả gia cụ làm từ gỗ lớn nhỏ, dấu chân người cùng dấu chân các loại gia súc gia cầm trải rộng khắp chỗ, giẫm nát thảm cỏ, giẫm loạn lên bụi cây. Khi gió núi thổi tới từ dưới tán cây, vài miếng vải rách cũng xoay tròn bay lên.

Hai bóng người đi ra từ trong bóng râm, nhìn ra ngoài một lúc rồi mới dùng tay ra hiệu với nhau, lại tiếp tục đi tới trong khe núi xem xét hướng đám người vừa đi qua kia.

Gió ngừng, hai người bại lộ dưới ánh nắng, có thể thấy rõ các loại binh khí trên người hai người này. Một người đeo cung sau lưng, còn một kẻ lại đeo nỏ. Bởi vì thời tiết nóng bức nên hai người này chỉ mặc áo đơn, nhưng dù như vậy thì trang phục trên người bọn họ kia trông hết như được chấp vá mà ra, lại nhìn thân thủ nhanh nhẹn kia thì khá giống với thợ săn giữa rừng núi.

Bọn họ tất nhiên không phải là thợ săn.

Cảnh tượng tan tác xơ xác trong khe núi kia là do những kẻ lánh nạn sau thảm họa chiến tranh ở Hàng Châu để lại, vì nhiều người mà không có trật tự nên muốn phân biệt ra phương hướng đại khái lại rất đơn giản. Một người trong hai người kia đi đến phía trước, kẻ còn lại thì tìm kiếm đồ trong những tạp vật mà mọi người vứt đi, thì thoảng lại cúi người nhặt, xong lại quẳng đi.

Khi người nọ lên tới sườn núi bên kia, dưới ánh mặt trời trông tới phía trước, thì người bên phía bụi cỏ kia đột nhiên phát hiện ra thứ gì đó, cúi người nhặt lên nhìn, sau đó còn giơ lên lau lau vào ống tay áo. Cách đó không xa, tên đồng bạn nhìn thấy dấu vết ở phía trước thì quay đầu lại, kẻ này cũng vẫy tay rồi giơ thứ trong tay lên, dưới ánh sáng mặt trời, thứ kia thoạt trông đúng là một chuỗi ngọc châu quý giá.

Người này vung xong thì lại cúi người xuống tìm kiếm trong bụi cỏ, nhưng tìm một lúc lại chẳng phát hiện ra thứ gì đáng giá. Gã đứng dậy nhìn đồng bạn đang đi tới kia, đột nhiên thân thể gã rung lên, một mũi tên bắn vào lồng ngực gã, lông đuôi mũi tên rung rung trong không khí. Dưới ánh mặt trời chói mắt trong tầm nhìn của gã, tên đồng bạn kia đột nhiên nhảy ra ngoài, một bóng đen do mũi tên khác xẹt qua... Đó là hình ảnh cuối cùng mà gã nhìn thấy.

Người cầm chuỗi châu ngọc trong khe núi kia lung lay vài cái rồi ngã xuống, trong bụi cỏ, một bóng người khác đứng lên rồi nhanh chóng chạy trốn. Lại một mũi tên khác bắn tới, hai bóng người vội xông ra, vừa chạy vừa giương cung. Sau đó lại một mũi tên khác xẹt qua cạnh người người kia, vấy ra ít máu.

Người đang bỏ chạy kia xoay người bắn trả một mũi tên rồi xông vào trong rừng cây. Một người trong hai người bên kia đã đuổi tới, tên còn lại thì chạy tới chỗ thì thể trong khe núi kia, y lật thì thể lên rồi cẩn thận cạy ngón tay của thì thể ra lấy chuỗi ngọc kia, sau đó nhìn xung quanh một cái rồi lại lục lọi thì thể đó, lấy được ít bạc vụn thì chửi rủa một câu, rồi lại tìm kiếm trong đám cỏ bên cạnh. Y đại khái là tìm kiếm được vài trượng thì đồng bạn đuổi theo vào rừng cây quay trở về. Hai người nhìn chuỗi ngọc kia, sau đó cũng đi vào khe núi thăm dò một trận, dường như lại tìm được hai món đáng giá rồi mới đi sang một hướng khác.

Không lâu sau, dưới ánh mặt trời chói chang nóng nực kia, bóng người đông nghịt xuất hiện trước cửa vào khe núi này. Đám người này không có trật tự cho lắm, mấy người dẫn đầu thì cưỡi ngựa, còn người ở đằng sau thì đều đi bộ. Dẫn đầu là một kẻ uể oải giương cao cờ xí, trên đó có một chữ “Phương” khá lớn, chứng minh đây là một đội quân đi theo cuộc khởi nghĩa của Phương Lạp, còn có một số loại cờ xí khác có thêm chữ “Lệ”, rồi “Lục”,...

Những người này ăn mặc chẳng theo quy cách nào, chỉ là ai nấy đều quấn một chiếc khăn vải màu đỏ trông vô cùng bẩn ở trên đầu, có kẻ đi đường mệt mỏi quá liền thuận tay kéo khăn đó xuống lau mồ hôi. Người nào cũng mang theo một hoặc hai loại vũ khí, đủ mọi chủng loại, đao rồi thương rồi kiếm hay kích đều có cả, cũng có không ít cuộc với cào. Đa số người chẳng có sĩ khí gì, nếu nói bọn họ là thổ phỉ thì có lẽ ít người trong số này có được cái khí thế dũng mãnh của đám thổ phỉ trong truyền thuyết, phần lớn đều khiến người ta cảm thấy họ là nông dân, cũng có người vô cùng gầy yếu, người ướt đầm mồ hôi kéo vũ khí uể oải đi trong cái thời tiết nắng hè nóng bức này. So với đám hãn phỉ dưới trướng đám Phương Lạp làm loạn giết người mà Ninh Nghị gặp ở thành Hàng Châu lúc trước kia, đám người này đúng là kém xa.

Một trăm người, hai trăm người, ba trăm người... Đám người ở đằng trước đi vào trong khe núi, còn đội ngũ phía sau thì vẫn còn kéo một hàng dài ở bên ngoài khe. Hiển nhiên là bọn họ cũng men theo dấu vết của đám người bỏ chạy mà đuổi theo tới đây. Mấy người cưỡi ngựa dẫn đầu nhìn dấu vết trong khe núi kia, chỉ trở rồi thì thăm gì đó với nhau. Đội ngũ phía sau đi tới thì theo bản năng đi qua rồi đá vào những bụi cỏ một cái, sau đó tìm kiếm một lúc rồi lại bị đồng bạn phía sau xô đẩy ra đằng trước. Đi đến hơn nửa khe núi này thì một người phía trước quay đầu lại, giơ chiếc roi ngựa chỉ vào rừng cây ở một bên, một số người khác đi vào trong rừng cây đó.

Một lát sau, từ trong rừng cây kia truyền đến tiếng kêu gào, hò hét, rồi đột nhiên vang âm lên, dường như là có mấy nghìn người núp trong rừng cây đang ào ào xông ra bên ngoài. Đội ngũ đông nghìn nghịt trong cốc này thoáng bối rối nhưng có người hô to, có người chỉ huy, người cưỡi ngựa thì giờ binh khí cần dài lên, kẻ có cung tên trong hàng ngũ kia cũng tự lắp tên rồi nhắm vào rừng cây. Những kẻ chặt vật chạy ra ngoài đầu tiên cũng là đám đồng bạn đã tiến vào rừng cây ban nãy, ngay sau đó một đám người đông nghìn nghịt tuôn ra, đám người này cũng mặc đủ loại trang phục, trông khá nghèo khó, đầu lại trùm khăn màu vàng đất. Không ít người trong số đó giương cung nhắm xuống dưới này, điều thần kỳ là đám người lao ra từ trong rừng cây này cũng giờ cờ xí mà chủ yếu được thêu chữ “Phượng”, những cờ xí phụ xung quanh đều thêu những chữ như “Tư” hay là “Diêu”.

Tên hán tử dẫn đầu trong khe núi kia cầm một cây đại đao, lúc này giờ binh khí trong tay lên để trấn an thuộc hạ phía sau. Y nhìn người bên trên kia, im lặng một lát rồi mới mở miệng:

- Diêu Nghĩa! Người làm cái gì vậy! Chúng ta trước nay không oán không thù, cũng phụng lệnh của Phật soái lên phía Bắc, người lại dám mai phục ta ở đây?

Đám người trào ra từ trong rừng kia giật mình, một lát sau có một đội người tách đám người ra, kẻ dẫn đầu kia có dáng người gầy gò, cằm hơi nhọn, gã nhìn xuống phía dưới như thể là coi khinh, sau đó chỉ cờ xí một bên:

- Mai phục người! Lục Sao, ông đây đúng là muốn mai phục người đấy! Nếu không phải người giương cờ này lên thì giờ đây người đã chết rồi!

Giọng của tên Diêu Nghĩa kia hơi chói, gã vừa nói lại phát tay một cái:

- Hôm nay ông không giết người! Diêu Nghĩa đây chữ Nghĩa đi đầu, ông không thêm làm mấy cái trò đánh lên quân khác bản thủ kia! Nhưng hôm nay hãy giao người của người cho ta! Các người rút cuộc là ai, lại dám đánh lên bản thủ như vậy, đi giết thám báo của ta....

Tên hán tử có tên là Lục Sao đứng trong khe núi kia sững sờ, sao đó dùng phương ngôn mắng:

- Chó chết! Diêu Nghĩa kia! Đầu người toàn cứ chó à! Ta chẳng hiểu người đang nói cái gì! Người mà chữ Nghĩa đi đầu à, người đổi tên thành Nghĩa Diêu thì chữ Nghĩa mới đi đầu chứ, giờ người là chữ Nghĩa ở sau đầu rồi! Đề tiện đánh lên rồi giết thám báo của người gì chứ, bỏ chả hiểu cái gì cả...

- Mẹ kiếp! Họ Lục kia, gần đây chỉ có người của các người mới vừa rời đi. Nói cho người biết, người của ta không có chết hết mà một tên chạy trốn được, hẳn nói chính là người của các người. Nhưng hẳn vừa nói xong thì độc phát chết rồi, dùng rắn độc chính là thủ đoạn lợi hại nhất của các người còn gì, ông đồ oan cho người à....

Hai bên chữ âm lên, chỉ chớp lát đã càng lúc càng gần lại, dưới ánh mặt trời chói chang kia, dường như là hai đám người này đã giương cung bạt kiếm với nhau. Ở giữa chân núi ở một bên, có đôi mắt chợt lóe qua, mà trong rừng cây cách nơi này khoảng vài dặm, một chi quân đội khác cũng đang nghỉ ngơi, hẳn là chờ qua lúc nóng nực nhất này rồi mới tiếp tục khởi hành tới phương Bắc...

Cùng lúc đó, cũng trong rừng cây cách bên này hơn vài chục dặm, hai người nhấc cẳng, một người dắt ngựa đang vội vã xuyên qua dòng nước ở trong rừng. Trên cẳng kia là một người đang ngủ, đúng là Ninh Nghị. Tô Đan Nhi đi bên cạnh, vừa đi vừa quạt cho Ninh Nghị, muốn đuổi đi cái nóng cho hắn. Người dẫn ngựa là Cảnh hộ vệ, gã vẫn khuyên bảo Tô Đan Nhi tốt nhất là lên ngựa vì lúc này nàng đã có thai, nhưng Tô Đan Nhi lại chỉ lắc đầu từ chối.

Lúc sáng bọn họ dừng lại ở doanh địa tại hậu phương quá lâu nên giờ đã bị lạc mất đội ngũ.

Với bọn họ mà nói, đó quả là buổi sáng đã khiến cho người ta có những cảm nhận khá phức tạp, tin Tô Đan Nhi mang thai đã được xác nhận, sau đó lại đến tin miệng vết thương của Ninh Nghị bị cảm nhiễm, khiến ọi người gần như luống cuống chân tay. Vết thương này thông thường là vết đao thương trên chiến trường, tỉ lệ tử vong vì chúng trong những năm nay thậm chí còn vượt quá năm mươi phần trăm, quân sĩ bị thương đều không chống được, huống chi lúc này Ninh Nghị đang vội đào vong, làm gì có thời gian mà tính dưỡng.

Vốn lúc này vì có Ninh Nghị nên mọi người đều an tâm, dù cho lúc sáng Ninh Nghị có nói với Quyên Nhi rằng tình hình rất nguy cấp, đám người Quyên Nhi cũng không lo lắng là bao, bởi vì cô gia của bọn họ thật

sự rất lợi hại nên đâm ra khiến mọi người cảm thấy không có chuyện gì là hắn không làm được. Nhưng chuyển biến đột nhiên xảy ra hiện tại này đã khiến Tô Đàm Nhi kinh ngạc đến mức không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng Ninh Nghị khi biết thương thế rồi thì tỉnh táo ra chỉ thị.

Hắn khiến vị đại phu chữa thương kia chuẩn bị thuốc và bắt tay dùng dao khoét miệng vết thương, cạo đi lớp thịt nát ở đó, lại bảo người nhà chuẩn bị cồn, kim chỉ... Thực tế thì đối với miệng vết thương đã bị cảm nhiễm mà trong lúc không có penicillin như bây giờ, cách xử lý của trung y cũng không phải là không có tác dụng, luôn có những thuốc hay cách thức có thể tạo ra hiệu quả trị liệu nhất định. Trong dòng người chạy nạn thường có đại phu mang theo được liệu, hắn thông qua Tiền Hải Bình gom đám thuốc lại đầy đủ, sắc thuốc ngay tại chỗ, đồng thời cũng bảo đại phu xử lý miệng vết thương lần thứ hai. Hắn sợ mấy chuyện như tiêu độc, dùng kim chỉ khâu lại miệng vết thương kia đại phu không thạo nên thậm chí còn bảo Tô Đàm Nhi và mấy nha hoàn chờ ở bên cạnh - thực tế thì hắn không có rõ là ai đã khâu miệng vết thương lại cho hắn, bởi vì không có thuốc tê nên khi xử lý được hơn một nửa thì hắn đã không chống đỡ nữa mà để ỉnh ngất đi.

Vì phải xử lý vết thương nên khi đội ngũ lại lên đường, bọn họ không thể đi theo. Nhưng lúc này Tô Đàm Nhi đã quyết đoán trở lại, nàng chỉ để lại ba gã hộ vệ và hai con ngựa, một con trong số đó cho vị đại phu đã xử lý miệng vết thương cho Ninh Nghị, để cho sau khi làm xong thì đại phu có thể nhanh chóng đuổi kịp đội ngũ, sau ấy ngay cả Thiên Nhi, Quyên Nhi và Hạnh Nhi cũng bị nàng kiên quyết bố trí cho đi với đội ngũ trước. Tin mang thai kia đã khiến nàng càng thêm kiên quyết, người bên cạnh chẳng thể nào phản bác được. Cứ như vậy, bọn họ trị liệu xong vết thương, sắc xong thuốc, lại bón cho Ninh Nghị vốn đang hôn mê kia mấy thìa, bọn họ mới nhắc cáng khởi hành. Vì thời tiết nóng bức, dọc đường đi Tô Đàm Nhi vẫn luôn quạt cho Ninh Nghị.

235. Q.3 - Chương 237: Đường Về Nhà (3)

Trong đêm, những chú chim giương cánh bay ngang qua bầu trời. Dưới ánh trăng khuyết kia, những dãy núi trùng trùng điệp điệp, những con đường thủy hết như những sợi dây bạc chằng chịt trên mặt đất dưới ánh sao, lại như râu tóc hay rễ cây, tùy địa thế mà lan ra. Trong bóng đêm này, loài người để lại dấu vết là những đốm lửa, có khi tập trung lại một chỗ, có khi lại rải rác thưa thớt.

Rạng sáng ngày mừng chín, đã năm ngày kể từ khi Hàng Châu rơi vào tay giặc, sự hỗn loạn ban đầu do trận đại loạn này mang tới đã dần thành quỹ tích tương đối rõ ràng. Ban đêm ánh đèn lấy Hàng Châu đã rơi vào tay giặc kia làm trung tâm mà lan ra xung quanh. Sự hỗn loạn dày đặc lúc ban đầu, tới lúc này, quỹ tích kia đã dần dần lắng đi, mà không khí chiến tranh trong thành Hàng Châu, sau sự rầm rộ lúc đầu, lúc này cũng đã từ từ có xu hướng bình ổn.

Những trận đổ máu, giết chóc, tử vong trong bốn ngày trước kia gần như đã nhuộm đỏ các con phố trong thành, nhưng đoạn thời gian điên cuồng lúc đó qua đi, tất cả rồi cũng yên bình trở lại, đã đến lúc cọ rửa vết máu. Bốn ngày giết chóc và đánh cướp kia đã gây ra nhiều đến mức khó có thể nói hết được, nhiều phú thương, cường hào, quan viên gần như bị đuổi bắt và hành hạ cho tới chết, tàn sát cho đến hết, mà dù là bình dân thì cũng chưa chắc đã thoát được một kiếp này, không biết có bao nhiêu người đã bị giết chết, không biết bao nhiêu nữ tử bị hãm hiếp trong trận phản kháng “hư hư thực thực” đó. Đám người phản kháng ban đầu kia bị giết hết rồi, những người còn sống sót thì trở nên dờ dẩn, để mặc cho đám “Nghĩa quân” tới từ các chỗ khác nhau chiếm cứ từng khu làm địa bàn.

Chỉ có một số ít người có của cải là ngoại lệ.

Một khu nhà to lớn cách phủ nha Hàng Châu không xa, đây vốn là tòa nhà của Thường gia trong tứ đại gia ở Hàng Châu này, mặc dù trong trận động đất kia cũng có thiệt hại nhưng không nghiêm trọng lắm, sau đó lại tu sửa. Lúc này vừa qua nửa đêm, đèn đuốc trong nhà sáng trưng, một tràng yến hội đang tới lúc kết thúc. Ở ngoài cửa, chủ nhà đang tiễn một đám người đi ra đầu phố, chào tạm biệt và tiễn từng người một.

Bình thường mà nói, vào lúc trong thành Hàng Châu đang hỗn loạn này, có thể mở được yến hội cơ bản đều là đầu mục nghĩa quân vào hành, nhưng lúc này tham dự thực sự lại không phải là nghĩa quân, một vài tân khách quần áo đơn giản, khúm núm, người trung niên làm chủ nhà cùng với một nhóm người đi theo bên mình ngược lại khá có khí độ. Người trung niên này là huynh đệ được Phương Lạp coi trọng nhất ở thành

Hàng Châu hiện nay, xưng là Phật Suất Phương Thất Phật, mà những người mà y ra tiền đại để đều từng là thân hào phú thương cùng với mấy quan viên đầu phục Phương Lạp trong thành Hàng Châu, trong đám người hỗn tạp này, rõ ràng là có bóng dáng của gia chủ Lâu gia Lâu Cận Lâm.

Là một trong những đại gia tộc tại Hàng Châu, trước đó thật ra Lâu gia vẫn chưa liên hệ với Phương Lạp, trước đêm Phương Thất Phật phá thành mới tìm đến y. Bởi vì Lâu gia buôn bán đủ loại, tiếp xúc nhiều với tam giáo cửu lưu, đối phương tìm chút quan hệ tác động tới, ngay lúc đó ông ta trả lời cũng không quá kiên quyết, nhưng bởi vì lúc trước người của Tiền Hải Bình tới quá nhiều, trong lòng ông tức giận nên chưa thật sự cự tuyệt.

Bởi vậy đến ngày thứ hai thành bị phá, ông ta cùng hiệp trợ quân đội Phương Lạp chưa quen thuộc tình huống địa phương kiểm kê các loại vật tư ở Hàng Châu, từ đó trở hành thượng khách trong quân của Phương Lạp, mà hiện tại Tứ gia trước đây là Tiền – Mục – Thang – Thường đều đã bỏ trốn rồi, nếu Phương Lạp có thể ngồi vững ở Hàng Châu, Lâu gia của ông ta gần như là có thể giữ được toàn bộ tài sản, trở thành thế gia hàng đầu tại Hàng Châu lúc này.

Đương nhiên, Phương Lạp chưa chắc có thể ngồi vững ở Hàng Châu, ngày sau thế nào, thật sự cũng không hề lạc quan, nhưng vào lúc này, cũng chỉ có thể lấy lý do như vậy để tán gẫu mà thôi.

Trước mắt may mắn còn tồn tại nhóm người này, thật ra ở trong thành Hàng Châu, bao nhiêu đều biết nhau, hoặc là đều đã nghe đến tên tuổi. Bọn họ có khi là ngay từ đầu đã âm thầm câu kết với Phương Lạp, có khi là sau đó bị thuyết phục gia nhập. Ở trong chính quyền mới của Phương Lạp lúc này, có lẽ bọn họ sắp trở thành nhóm quý tộc nguyên sinh đầu tiên, nhưng trừ phi là đám người này ngay từ đầu kiên định gia nhập quân đội Phương Lạp, những người còn lại hầu hết đều có chút không yên, không trò chuyện với nhau, chỉ trước sau cung kính với Phương Thất Phật rồi từ rồi đi.

Đối với nhóm người này, thái độ của Phương Thất Phật vô cùng ôn hòa lịch sự. Năm nay y gần bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, thân thủ cực cao, làm tướng thì giết địch đếm không hết, nhưng làm mưu sĩ thì lại bộc lộ sự ổn trọng bên trong ra. Trong những thủ hạ của Phương Lạp, vô số người có tính cách kiêu ngạo, ngay cả điên cuồng như Thạch Bảo, Đặng Nguyên Giác cũng phải kính nể y mấy phần. Lệ Thiên Nhuận trầm ổn nhưng cao ngạo, Ti Hành Phương nóng nảy hung ác, những người này đều có bản lĩnh nhưng ở trước mặt Phương Thất Phật, tuy nhiên cũng cực kỳ kính cẩn nghe theo, mà ngay cả con gái của Lưu Đại Bưu hỉ nộ vô thường hoặc là Vương Dần tâm cơ thâm trầm vẫn vô song toàn, khi nhìn về phía y cũng vô cùng cung kính nghe theo lệnh mà làm, không dám không nghe theo.

Lúc này y đang tiền mọi người tham gia yến hội, quay người trở về, một nam tử trẻ tuổi đi theo:

- Sư phụ, thầy coi trọng bọn họ như thế, nhưng theo con thấy, bọn họ chưa hẳn đã thích, nhiều người trong đó buồn bức không vui, sợ làm cảm thấy chúng con không vững vàng được lâu. Theo như con thấy, những người này ngay từ bắt đầu vốn đã không phải thật lòng quy thuận chúng ta, giết chết hết đi cho rồi... lại có thể kiếm được một khoản.

Có lẽ là đã quen với ngữ khí của đệ tử này, Phương Thất Phật chỉ thản nhiên nhìn gã một cái, không hề tức giận, mỉm cười:

- Trần Phàm, hiện tại chúng ta đã chiếm được Hàng Châu, ngươi phải sửa lại tính cách sơn phỉ rồi đấy, cái gì mà làm ăn, cái gì mà vợ vét một khoản lớn. Thánh Công xưng đế, tương lai ngươi ít nhất cũng là Đại tướng quân, đừng có mãi tham lam đa nghi.

- Chậc, sư phụ, tham lam đa nghi cũng thú vị đấy. Hoàng đế ư, tướng quân ư, nghĩ đến là đau đầu...

Thanh niên tên là Trần Phàm xem ra có chút bại hoại, Phương Thất Phật cũng không để ý, chỉ vừa đi vừa nói:

- Trên đất Hàng Châu, là chỗ xung yếu của Giang Nam, Thánh Công xưng đế, Hàng Châu sẽ là kinh đô, địa phương quan trọng bậc này, không thể làm hỏng toàn bộ được. Nay sắp sửa thu hoạch vụ thu, muốn gặt lúa, phải có nhân thủ, sau này còn phải xây dựng thành này, phải có quy tắc, phải có buôn bán, hơn nữa còn phải xưng đế, cũng phải có người khởi động chứ. Mấy thứ này, người theo chúng ta vào thành cũng không làm được việc, bọn họ chỉ biết đốt và cướp, hiện tại đây là nhà của chúng ta, nên khiêm tốn một chút.

Phương Thất Phật thở dài:

- Những thứ chúng ta không biết, bọn họ biết, hiện tại mất hứng không quan hệ, chỉ cần chịu làm việc, ta cho bọn họ địa vị, cho bọn họ quyền lực, bọn họ sẽ thích...Nếu đánh hạ Hàng Châu rồi, nhiều ngày ta cũng muốn đứng lên đánh tiếp Gia Hưng đấy, trước tiên, ta phải an bài việc này thật tốt. Mấy ngày nữa ta đi rồi, người ở nơi này, phải đảm bảo bọn họ không bị quấy nhiễu, chuyện này nhớ kỹ không?

- Sư phụ, con muốn theo sư phụ đi đánh Gia Hưng, việc này con không hiểu lắm, bằng không thầy để Vương tướng quân hoặc là An Tích Phúc ở lại, đổi con ra ngoài là được, con đi Hồ Châu cũng không sao...

- Không phải người không biết, mà là người không muốn nghĩ, nếu không làm sao mở miệng đã nói bọn họ...Trước mắt Vương Dần muốn nắm giữ tình thế phía nam, An Tích Phúc đi Hồ Châu, người ở lại là tốt nhất, người là đệ tử của ta, đủ để hiểu phân rõ phải trái.

- Con không biết phân rõ phải trái, con cảm thấy con có thể đổi cho An Tích Phúc ở lại, lùi một bước mà nói, con nhóc Bá Dao gia kia sợ là càng không phân rõ phải trái hơn so với con, con cũng có thể đổi để cô ta ở lại.

- Những người đi Hồ Châu lộn xộn, tốt xấu lẫn lộn, phái bọn họ đi, một mặt để bọn họ nhiễu loạn Hồ Châu, mặt khác để cho bọn họ có cơ hội cướp bóc. Tích Phúc cũng đi, là vì lúc cần thiết có thể thống lĩnh điều khiển đám người này. Người cũng biết giữa trưa hôm nay, Lục Sao và Diêu Nghĩa suýt chút nữa thì đánh nhau rồi, cũng may mà An Tích Phúc dẫn theo Hắc Linh Vệ đuổi tới, mới khiến việc này bình ổn, nếu là người qua đó, chỉ sợ làm cho loạn càng loạn thêm thôi. Về phần Bá Dao, cô ta nhiều ngày đi đâu nhỉ?

Trần Phàm quay đầu gãi gãi lông mi:

- Mấy ngày hôm trước...lúc trong thành đang giết loạn, cô ta đơn độc đến những lán giềng trên đường, phát bánh bao cho những người đó, còn không cho phép chúng ta giết người. Ngày hôm qua còn đi hướng bắc, nghe nói là cùng thủ hạ đi tìm người tên là Ninh Lập Hằng, chính là kẻ đã bày kế với cô ta và Thạch tướng quân, giết Cầu Chính đi. Dù sao ta cảm thấy cô ta rảnh rỗi quá...

Phương Thất Phật nhíu mày nghĩ nghĩ: “Ngày đó thành bị phá, người chạy về hướng bắc nhiều nhất, nghe nói Ninh Lập Hằng kia trước đó cũng từng liên hệ với rất nhiều người, đang giết ra hướng bắc, hôm nay đám người Diêu Nghĩa dường như cũng đang theo dõi một nhóm người đào ngũ, có hẳn hay không nhỉ?”

- Sư phụ, có muốn con đuổi theo, cảnh cáo bọn họ một chút không? Hiển nhiên là Ninh Lập Hằng kia rất lợi hại, thuận tiện con sẽ đổi để Lưu Đại Bưu bọn họ ở lại?

- Cảnh cáo thì có gì hay ho, đám người đào vong kia có người quân đội từng đảm nhiệm binh tham gia phá thành đấy. Ninh Lập Hằng kia hôm đó chỉ là nhất thời thắng mà thôi, lực lượng đơn độc, sao có thể làm được việc...Về phần người muốn thay cho Lưu Đại Bưu, thì tự mình đi nói với cô ta đi, chỉ cần người có thể nói với cô ta, để cô ta quay về duy trì cục diện trong thành, ta sẽ cho phép người đi phương bắc.

- Sư phụ, vậy thầy phải phát ra một mệnh lệnh cho cô ta mới được nha...

Trần Phàm quay đầu nói, nhưng Phương Thất Phật phất tay, bước chân không dừng lại, gã khựng một lúc, mới phỉn muộn la lên:

- Nhưng con cũng không duy trì được đại cục trong thành mà...Sư phụ à, thầy không được ép buộc chứ, con muốn đánh nhau!

Từng đồng lửa trại âm ỉ, doanh địa đang gần tiến vào thời điểm nghỉ ngơi.

Những doanh địa nhỏ ở trên đỉnh núi được dựng không theo quy tắc nào cả, không có rào chắn cũng không có nhiều cảnh giới tuần tra, mà lều trại trên đó cũng ít, nhóm binh sĩ mệt mỏi ôm các loại binh khí tốt xấu lẫn lộn nằm ngủ quanh đồng lửa, lúc này dù là có đủ loại muỗi đốt cũng không gây ảnh hưởng đến tất cả.

Lục Sao đang ngủ trong lều, thật ra là gã không ngủ, gã đang nằm trên giường gặm nửa con gà quay, nhìn đỉnh lều, thỉnh thoảng nhổ xương ra ngoài.

- Mẹ nó...

Trong lòng gã vẫn đang khó chịu bị bại bởi một gã vô danh buổi trưa nay, vài huynh đệ nhà mình bị đánh, hình như là đã bị mai phục ở trong sơn cốc vậy, mà tên Diêu Nghĩa kia vẫn cứ khẳng khái là mình đánh lén hắn!

Thật sự là vu oan giá họa ra, vô cùng không thoải mái...

Lần này bọn họ bắc tiến, tuy nói chức trách chủ yếu là nhiễu loạn Hồ Châu, khiến cho Hồ Châu không thể bận tâm đến Gia Hưng và Hàng Châu, nhưng nhiệm vụ chủ yếu này thật ra không hề nặng nề. Lúc này ở một mặt tây bắc, thật sự có thể cứu viện Hồ Châu hoặc Gia Hưng vốn là Võ Sậu Doanh thuộc Vũ Khang Phương Đình, nhưng từ lúc Phương Lạp bắt đầu triển khai đánh hạ Hàng Châu, Võ Sậu Doanh bất ngờ cũng bị muội muội của Phương Lạp là Phương Bách Hoa kiểm chế một vùng Tây Bắc, chỉ cần Phương Bách Hoa không thất bại, chút binh lực này của Hồ Châu sẽ bắt lực đối với hai mặt này.

Trong nhiệm vụ giết người cướp của thoải mái bậc này gặp tai bay vạ gió như thế, gã vốn nghĩ rằng bất luận thế nào cũng đều đánh trả được một kích, nhưng sau đó tự nhiên lại không thể thành công. Sau khi đội quân màu đen kia đến, hai bên liền ở thế giằng co.

Trong quân Phương Lạp, dù hầu hết đều là nạn dân tổ chức thành quân đội, ngay cả vũ khí cũng không đồng đều, tỷ như Lục Sao gã, là từ quê nhà huyện Đồng gia nhập đội ngũ, sau đó thì nhập vào Thánh Công quân, lại được cấp biên chế và bè phái, nhưng mấy quân đội hoàn mỹ chân chính đúng là vẫn có.

Quân đội của đám thủ hạ Phương Lạp tạm thời cũng bàn tới, vì để tránh cho tình huống chạy loạn trên chiến trường càng nghiêm trọng, đội quân do phía Phương Bách Hoa gây dựng nên chứng thật là tinh anh không kém, tổ kiến thành một nhóm người mặc áo đen, đều là những kẻ giết người tàn nhẫn như ngóe, trong mấy trận chiến đấu, hàng thứ nhất tan tác, đầu người phía sau từng nhóm rụng xuống. Nay kẻ chấp chưởng của đội ngũ này là một gã thanh niên tên là An Tích Phúc, dáng vẻ thư sinh trầm mặc ít lời, nhưng không thể không nói, Lục Sao khi gặp hắn ta cũng có chút chột dạ.

Không thể không nói, trong quân khởi nghĩa hiện nay, những người tham gia cơ bản đều là những người có bản lĩnh trong giang hồ, nắm đầm người nào lớn, thì người khác sẽ phải sợ, Lục Sao đương nhiên không dám trêu chọc vào Thạch Bảo, Ti Hành Phương, cũng không dám trêu chọc vào Hắc Linh Vệ, nhưng Diêu Nghĩa là thủ hạ của Lệ Thiên Nhuận, Ti Hành Phương thì gã vẫn dám trêu chọc vào đấy, hôm nay trong lòng gã tất nhiên là rất khó chịu, lúc này ngủ không yên, trong lòng thầm chửi rủa một trận.

Trong lòng gã đang buồn bực, đột nhiên nghe bên ngoài doanh trướng có những tiếng ồn ào nho nhỏ, trong lòng gã cả kinh, thầm nghĩ hay là Diêu Nghĩa lại tới quấy rối? Gã cầm đao hết rèm cửa đi ra ngoài, vừa mới đi ra liền gặp đoàn người xuyên qua doanh địa đang đi về phía gã, người đi đầu là một thiếu nữ vóc dáng nhỏ bé, mặc váy dài, đội mũ rộng và mang khăn che mặt, đi theo phía sau nàng là một nam nhân thân hình cao lớn, lưng đeo một cái hộp, đi vài bước nữa cũng đã mờ mờ thấy được hình dáng của người đang đi tới. Bước chân của những người này đi trên đường lửa trại, nhiều điểm ánh sáng cuộn cuộn nổi lên trong không trung, Lục Sao đang nghĩ lại lịch của những người này là gì, khi kịp phản ứng thì cũng ngăn cả người.

Cô gái kia lấy lệnh bài trong tay ra quơ quơ, Lục Sao còn chưa kịp hành lễ, chưa kịp chào hỏi, nam nhân phía sau cong cái hộp giơ tay mở miệng trước.

- Lục Tướng quân không cần đa lễ, chúng ta đi tìm kiếm một vị thư sinh tên là Ninh Lập Nghị, có thể ở trong đội ngũ chạy trốn về hướng bắc, Lục Tướng quân có từng nghe nói không?

Lục Sao ngăn người:

- Không, không biết a. . .

- Trên đường người đến đây nhất định đã bắt được vài kẻ lạc đội ngũ, giờ bọn họ ở đâu, áp tải đến đây để ta hỏi, được không?

Đám người chạy nạn các hướng đều có, trên đường đi hắn là sẽ bắt được một số người, có thuận tay giết, cướp đoạt, cũng có bị bắt thẩm vấn. Lục Sao vội vàng gạt đầu, dẫn vài người vội vàng chạy đi, từ xa nhìn lại, những bóng đen lác lác trong dãy núi, dường như vẫn đang mai phục nhiều nhân thủ. Sau khi dẫn người tới, đám người thiếu nữ không cần gã ở bên cạnh, gã liền quay trở ra, ngồi bên cạnh đồng lửa nhìn nhìn về bên đó.

Đội người trước mắt này gã không quen thuộc lắm, nhưng cũng từng nghe nói đến rồi, chính là Bá Đạo doanh do Lưu Đại Bưu Tử nổi danh tại Võ Lâm Tây Nam suất lĩnh. Lưu Đại Bưu Tử này vốn là một hảo hán võ lâm, không phải là sơn phỉ, chỉ là có giao tình với Phương Lạp, sau khi Phương Lạp khởi sự giương cờ thì hưởng ứng theo, dùng Hắc Linh Vệ trở thành nghĩa quân tinh nhuệ.

Đương nhiên, đối với danh tiếng của Hắc Linh Vệ là thấy đầu người giết đầu người, Bá Đạo Doanh này quy tụ được Lưu Đại Bưu Tử tiếng tăm lừng lẫy, nghe nói người này Nhất Thủ Bá Đạo, là anh hùng hảo hán không địch thủ tại Giang Nam, thân cao tám thước, trong nghĩa quân, cũng khó có người có thể sánh bằng.

Lúc Lục Sao gia nhập nghĩa quân từng nghe nói rồi nên cực kỳ bội phục Lưu Đại Bưu Tử. Nhưng từ lúc gã ở trong nghĩa quân một thời gian dài thỉnh thoảng mới được thấy binh lính trong Bá Đạo Doanh, nhưng còn bản thân Lưu Đại Bưu Tử thì chưa từng gặp bao giờ. Người này dường như không tham dự các loại hoạt động tranh quyền đoạt lợi ở trong nghĩa quân, hành sự thần bí, làm việc khí phách. Nhưng sau này, Lục Sao lại nghe nói, Lưu Đại Bưu Tử kia đã chết vài năm trước rồi, mà nay thay ông ta ra lệnh làm việc chính là con gái ông ta, cũng là một người có tính cách mạnh mẽ ngoan cường, danh tiếng cũng vang xa như phụ thân của nàng vậy. Lúc đầu gã nghe nói, có chút buồn cười, nhưng sau đó mới phát hiện không phải như vậy.

Nghe nói con gái của Lưu Đại Bưu tuy tính cách cổ quái nhưng võ nghệ lại cực cao, những người có địa vị cao trong nghĩa quân nhưng cũng gần như không có người nào dám lấy bốn chữ Lưu Đại Bưu Tử để cười nhạo, cũng bởi vì cô ta đã đạt được địa vị và danh tiếng cực cao trong mọi người. Thân thể cô ta gầy nhỏ, nhưng lại sử dụng Bá đạo cương mãnh, ngay cả Thạch Bảo, Vương Dân bọn họ võ nghệ cao nhất trong quân cũng chưa chắc đánh thắng được cô ta. Ngay cả Trần Phàm, đệ tử của Phương Thất Phật có sức mạnh rút nhỏ được cả cây dương liễu, ở trên chiến trận như Tu La, nhưng nghe nói giao thủ với con gái Lưu Đại Bưu Tử cũng thế hòa.

Trong này còn có nguyên nhân gì khác không Lục Sao không rõ lắm, nhưng trong quân đội những người có thể đánh hòa không mấy người, mà nghe nói cũng có rất nhiều người thật sự bị Lưu Đại Bưu Tử kia giết chết, từ đó về sau người bên ngoài tuy rằng hiếm khi thấy nàng, nhưng cũng không dám dùng cái tên Lưu Đại Bưu để nói cô ta, lời đồn cứ truyền đi như thế hết sức kỳ diệu. Hôm nay là lần đầu tiên gã nhìn thấy nàng, chưa cảm nhận được nàng có khí phách bao nhiêu, nhưng dù gì cũng không dám không tỏ ra cung kính.

Qua một lúc lâu, đại khái trong kia đã thăm vấn xong, liền quay sang chỗ gã, thiếu nữ khẽ gật đầu biểu thị cảm ơn, gã vội vàng đáp lễ, nam tử trung niên phía sau nói:

- Việc đã hỏi rồi, đều không có kết quả gì, chúng ta vừa mới từ bên Tiết tướng quân đến đây, Điều tướng quân hẳn là cũng ở gần đây, không biết có từng gặp không?

236. Q.3 - Chương 238: Đường Về Nhà (4)

Đây là đang nói về chuyện thuở thơ ấu.

- ... Khi đó mẫu thân chẳng hề thích ta, vì ta là con gái.

Ngước nhìn lên bầu trời cao, Tô Đàm Nhi cười xong rồi khẽ nói tiếp:

- Bà vẫn hy vọng... sau này có thể sinh con trai cho phụ thân. Phụ thân cũng nghĩ như vậy, nhưng chỉ ít thì phụ thân vẫn thân thiết với ta hơn, ông nói là ta thông minh, tương lai mà có đệ đệ thì chắc chắn sẽ càng thông minh hơn. Phụ thân luôn nhìn bộ dáng của đệ đệ tương lai trên người ta, mẫu thân thì ngay cả nhìn cũng không muốn. Lúc đó ta cứ đến bám mẫu thân, nhưng bà lại chẳng hề để ý tới ta, có đôi khi ta làm sai chuyện gì khiến bà thấy phiền, bà cũng chẳng hề đánh ta mà chỉ vung tay khiến nhũ mẫu ôm ta đi. Tướng công, kiểu xem thường lớn nhất trên đời này chính là như thế... Dần dần sau này ta biết mẫu thân luôn muốn có đệ đệ, lúc đầu đó ta thậm chí còn hận đệ đệ, không hiểu con gái thì có gì khác...

Hoa đại nở thành những vật loang lổ trên sườn núi, Tô Đàn Nhi đặt tay lên bụng, nhìn ánh chạng vạng chiếu ra khắp nơi dưới những đám mây trắng. Ninh Nghị vốn đang nhắm mắt kia cười một tiếng rồi mở mắt ra:

- Không sao, bọn họ không thích chúng ta thì chúng ta cũng không thích bọn họ.
- A, ta có thể không thích mẫu thân, nhưng tướng công thì không được, nếu không sẽ bị người ta nói là con rể không hiếu thuận đấy.

Ninh Nghị quay đầu sang nhìn nàng trong chốc lát, sau lại nghiêm túc nói:

- Bọn họ chẳng không được ta.
- Phì...

Tô Đàn Nhi không nhịn được che miệng lại, một lát sau nàng mới nhìn lên bầu trời kia, nói tiếp.

- Ở trong nữ hài tử, ta có vẻ như kỳ quái, sau lại đọc sách nên không cảm thấy đó là chuyện thường tình của con người như những tiểu thư khuê các kia, mà cảm thấy phụ thân và mẫu thân đối xử không tốt với ta, hoàn toàn không công bằng. Trong tòa nhà to lớn đó, ta lớn lên cùng nhũ mẫu, một mặt cảm thấy mình phải làm một tên con trai khiến cho phụ thân và mẫu thân hối hận, phải tiếp nhận lấy việc làm ăn, mà mặt khác ta lại cảm thấy mình là nữ hài tử, phải học cho tốt tất cả những gì mà nữ hài tử nên học, bằng không đó chẳng phải chứng minh rằng mình đang hãm mộ đám con trai kia, như vậy chẳng phải là thua rồi sao?

Ninh Nghị vươn tay nhặt một nhánh cỏ bám trên tóc nàng, Tô Đàn Nhi vẫn chậm rãi nói tiếp:

- Ta cứ lớn lên trong gia đình như vậy! Lúc trước nhũ mẫu đối tốt với ta lắm, luôn nói chúng ta là đại gia đình, ta là tiểu thư khuê các, người ta luôn hãm mộ ta. Nhưng đến lúc hiểu biết mọi chuyện rồi, ta mới cảm thấy chẳng có gì đáng để hãm mộ cả. Phụ thân không thích ta, mẫu thân cũng không thích, nếu là nhà nghèo thì đã không khổ nào như vậy rồi. Thực ra ta hiểu rằng nếu nhà không quá lớn như vậy, nếu ta còn có một vị ca ca, phụ thân và mẫu thân sẽ không có áp lực lớn như thế, ta cũng không bị lạnh nhạt, ta... ta không thích những lúc ở cùng phụ thân và mẫu thân, sau ta lại nhận ra rằng mình cũng thành người như bọn họ rồi, trong gia đình đó... không hề có nhân tình gì...
- Ta... thiếp thân không phải khuê tú nhà đại gia, chỉ là theo người ta học tới học lui, kỳ thật chẳng ra dạng gì. Thiếp thân... thích thơ từ, nhưng bản thân lại làm không hay, cũng không biết xem, nên tự bảo mình rằng sau này có dịp sẽ học, nhưng chuyện làm ăn nhiều quá, căn bản không có thời gian... Kỳ thật cũng không phải là như vậy, thiếp thân vốn không thích thơ từ, chỉ thích cái cảm giác được mọi người hãm mộ kia... Đôi khi nghĩ tới những chuyện này, nhìn bộ dạng của mẫu thân và phụ thân, thiếp thân lại nghĩ, thôi thì sau này đừng sinh con nữa, nếu sinh ra mà nuôi không tốt thì con bé lại giống thiếp, sẽ lại trách người làm mẹ như thiếp, nhưng làm sao bây giờ...
- Tiêu chuẩn cao quá rồi! Không phải ai cũng thuần túy thích thi từ... Nàng sẽ là một người mẹ tốt.

Ninh Nghị xen vào một câu.

Tô Đàn Nhi lắc đầu, cười nói:

- Đến năm mười bốn tuổi, vì không muốn thành thân nên thiếp cứ kéo dài rồi kéo dài mãi, sau đó đến khi thật sự không kéo được nữa thì mới chọn tướng công.

Nàng nghiêng đầu nhìn Ninh Nghị đang nằm bên cạnh mình:

- Nhưng lúc ấy thiếp không thật lòng nên mới để Tiểu Thiên đi chăm sóc tướng công, rồi ngày thành thân thì bỏ chạy, mấy ngày sau mới trở về. Sau đó tuy rằng ở chung, nhưng thiếp thân lại không quá kính trọng cũng không quá để ý tới tướng công...
 - Không phải mọi chuyện đã tốt đẹp hơn rồi sao?
- Tô Đàn Nhi lắc đầu, vẻ mặt đã bình tĩnh lại, chỉ nở một nụ cười khá tự nhiên:
- Không phải...

Nói câu này, giọng của nàng đã hơi nghẹn ngào:

- Không phải là tốt đẹp hơn, đây chỉ là... thiếp thân đang giả vờ, giả vờ cho giống tiểu thư khuê các, giả vờ là thật sự biết đại thế, cũng giả vờ là thật sự thích thi từ. Thiếp thân... chỉ nghĩ tới bản thân, muốn ổn định tướng công, làm cho cái nhà này... trông giống một gia đình, không bị kẻ khác nói móc nói mỉa là đủ rồi. Thiếp thân chưa từng nghĩ cho tướng công...

- Phụ nữ thật phiền phức...

- ... Nhưng bây giờ lại nghĩ.

Hai người cùng nói một lúc, Ninh Nghị thì là than thở một cách nhàm chán, Tô Đàm Nhi lại ghen ngào khê nói. Nói xong hai người không khỏi bật cười vì chuyện này. Ninh Nghị nhắm mắt lại, giơ tay lên, ngón tay gần như đụng vào gò má Tô Đàm Nhi. Tô Đàm Nhi hơi nghiêng đầu, nhắm mắt lại, tựa gò má vào lòng bàn tay hắn, cảm nhận ngón tay kia đụng vào.

Hai người xưa nay đều là những người quyết đoán, không thích nói nhiều, khi ở cùng nhau tuy có những lúc nói chuyện mà theo thời đại này thì là đầy lãng mạn như nói chuyện trong đêm trên tiểu lâu kia, nhưng trên thực tế, Tô Đàm Nhi thạo đời nên lúc đó khi thổ lộ tình cảm trên tiểu lâu kia, nàng cũng phải ra sức làm mình trông thật tự nhiên mà nói, cũng không nhiều lời ngon tiếng ngọt. Sau đó Tô gia gặp đại họa, tình cảm giữa đôi bên đột nhiên tăng mạnh, rồi Tô Đàm Nhi đốt lầu, rồi viên phòng, tuy thì thoảng cũng có vài câu đường mật, nhưng đó vốn chỉ là lúc ở trên giường.

Cũng hiếm khi Tô Đàm Nhi thể hiện vẻ yêu kiều của tiểu nữ nhi, cả hai đều là người lợi hại nên cho dù là liếc mắt đưa tình thì cũng chỉ hiểu lòng là ngừng lại. Chỉ là hai ngày nay, khi biết được mình đã mang thai, lại biết thương thế của Ninh Nghị, nàng tuy yên lặng ở cạnh hắn mà không nói những lời vô ích gì, nhưng tới lúc này mới chính thức mở miệng trút ra những thứ mà nàng vốn cho rằng không cần phải để ý tới.

- Hiện giờ thiếp thân biết tướng công đều biết mọi chuyện, thiếp thân nghĩ những thứ cong cong thẳng thẳng kia phỏng chừng không gặt được tướng công, giờ nhớ lại thật khó chịu... Khi đó thiếp thân coi tướng công là một tên thư sinh ngốc nghếch, đọc mấy quyển sách khô khan, không biết nghĩ, cũng không rõ cách đối nhân xử thế, nên thiếp đã nghĩ rằng... chỉ cần có thể không chế được tướng công là được, thư sinh ngốc như tướng công làm sao có thể là đối thủ của thiếp thân...

Ninh Nghị cười cười:

- Giờ thì không phải rồi nhé.

- Tướng công có lòng dạ rộng rãi, có lẽ cảm thấy đó là lẽ thường của con người, nhưng giờ đây thiếp thân lại nghĩ, nếu mọi chuyện có thể lặp lại thì tốt, thiếp thân nhất định sẽ đối xử tốt với tướng công. Thiếp thân... muốn học để trở thành vị tiểu thư khuê các chân chính, muốn giúp chồng nuôi con, thiếp thân không muốn gả cho tướng công khi đã mười tám tuổi để cho kẻ khác nói tướng công phải cưới gái lỡ thì chưa ngoa. Nếu năm mười bốn mười lăm tuổi mà gả cho tướng công cũng tốt, bởi vì như vậy... như vậy thì... tất cả mọi chuyện sẽ khác. Thiếp thân cũng không kéo tướng công tới Hàng Châu...

Khi nói những lời này thì giọng Tô Đàm Nhi có hơi ghen ngào, nhưng cũng tỉnh táo, chỉ nói đến câu cuối cùng nàng mới òa khóc, nàng nắm chặt đôi tay lại buông thõng bên người, khe khẽ run lên. Người phụ nữ này bình thường vốn cao ngạo, tuy đều ẩn dưới vẻ dịu dàng bên ngoài, nhưng trước nay tung hoành trên thương trường đã khiến cho nhân sinh quan của nàng sắc bén như đao giống Ninh Nghị, một khi chuyện xảy ra thì đầu tiên là chỉ nghĩ đến cách giải quyết, những cảm xúc hối hận cùng lắm chỉ có thể được coi là tự kiểm điểm mình. Nhưng lúc này đây, biết đường xá gian nan, thương thế của trượng phu có thể sẽ nặng hơn vì phải lặn lội đường xa thế này, nàng vẫn cảm thấy áy náy không thôi.

Ninh Nghị thở dài, dịch chuyển lại gần thê tử. Tô Đàm Nhi nín chặt lấy quần áo hắn, cắn chặt răng, nước mắt chảy ròng ròng.

- Chúng ta sẽ trở về, vẫn còn cơ hội.

Ninh Nghị nói một câu.

Tô Đàm Nhi đã khóc to lên:

- Hiện giờ ta chỉ muốn sinh con cho tướng công, giúp tướng công nuôi dạy con cái, không muốn khoe tài, không muốn buôn bán kinh thương gì nữa, cũng không chỉ biết nghĩ đến bản thân nữa... Nhưng hiện giờ ta lại nghĩ, nếu hiện tại... không có đứa bé này thì tốt, dù giờ đây không có thì sau này sẽ có. Hai ngày nay ta thấy tướng công liều mạng nghĩ cách đi ra ngoài, ta biết tướng công phải gánh chịu trách nhiệm rất nặng, dù không có đứa bé thì tướng công vẫn phải như vậy, nhưng ta thật sợ... Đại phu nói tướng công cần ân tâm, cần tĩn dưỡng, sau đó dựa vào thân thể mà chống chịu. Tướng công lại phải lao tâm lao lực vì chuyện chạy trốn này, thân thể sao có thể chống chịu được... Ta có khuyên bảo, nhưng ta biết là không khuyên được...

Nàng khóc to bên người Ninh Nghị, bị đè nén vô cùng, thành ra cơ thể cũng run lên dữ dội:

- Hai ngày nay, khi tướng công hỏi chuyện những người đó, dựng kế hoạch, ta vẫn ở cạnh tướng công... Ta ở bên người tướng công mà cố chịu đựng không nói lời nào, trong đầu có rất nhiều người nói cho ta rằng dù có nói thì cũng vô dụng, chỉ khiến chàng thêm phiền lòng, không thể để chàng đã lo nghĩ làm việc rồi mà còn phải bận tâm tới ta. Nhưng ta lại nghĩ, nếu ta giống những nữ tử bình thường thì tốt, chỉ cần khóc đòi chàng không được làm những chuyện đó, sau đó chẳng cần để ý tới chuyện gì nữa...

Ninh Nghị vỗ vỗ vai nàng:

- Nàng cũng biết rằng nói là vô dụng mà...

- Đến khi không nhịn được...

Tô Đan Nhi hít hít mũi:

- Đến lúc không nhịn được nữa, ta lại trốn vào trong lều ngồi một lát, cố nhịn ỉnh không òa khóc. Đám Thiên Nhi đều đã khóc rất nhiều lần, các muội ấy muốn đến khuyên bảo chàng, ta đều cản hết lại. Ta không muốn chàng còn phải phí sức nói chuyện với các muội ấy, còn khuyên bọn họ, ta không nói rằng khuyên chàng là vô dụng, chỉ nói là không muốn chàng hao tổn thể lực... Ta cũng không muốn nói với chàng điều này...

Nói xong những lời này, nàng thút thít khóc, nhưng so với vừa nãy thì đã khá hơn. Ninh Nghị chờ một lúc rồi mới nói:

- Ta sẽ khỏe thôi.

Tô Đan Nhi lau đi nước mắt, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi xuống. Nàng tựa vào ngực hắn, gật đầu nói:

- Nhất định phải khỏe, nếu chàng không khỏe, ta cũng không gặp được tướng công như vậy nữa, ta không cần con, cũng chẳng cần nhà nữa... Ta từ lúc ban đầu đã không phải là mẫu thân tốt, chuyện khiến người ta nhà tan cửa nát ta cũng đã làm... Tướng công hãy nhớ kỹ cho ta, trong bụng ta có hài tử của chàng, giờ chàng có mệt muốn chết thì cũng không được kêu mệt, phải cố sống. Nhưng không chống được nữa thì cũng không sao, ta và con sẽ lập tức xuống tìm chàng...

Nàng trợn tròn mắt nhìn Ninh Nghị, đôi môi anh đào trên khuôn mặt trái xoan dịu dàng kia mân lại. Nàng dùng thân phận nữ tử tung hoành trên thương trường, cho tới bây giờ đều dùng phong cách nhu nhược vô thanh, bởi vì nàng trông khá xinh đẹp, lại chỉ là một thiếu nữ tuổi tầm đôi mươi, không giống những vị thương gia quả quyết kia, nhưng lúc này chỉ có trong đôi mắt to vừa khóc xong kia toát lên vẻ chấp nhất hình thành nên khi trường kỳ xông pha thương trường vốn luôn bị thu lại, xen lẫn với khuôn mặt dịu dàng kia chỉ để truyền một tin tức cho người trước mặt: Đây là người phụ nữ của người.

Ninh Nghị cười:

- Đừng xem thường tướng công nhà nàng, cho dù thế nào thì ta sẽ sống sót. Đứa bé này nàng nhất định phải sinh.

Tô Đan Nhi vuốt bụng, sau đó nhích lại gần Ninh Nghị, tay kia của nàng níu lấy vạt áo Ninh Nghị. Nàng nhắm mắt lại, miệng như đang lẩm bẩm gì đó, lại như đang cầu nguyện điều gì, nhưng gió núi thoảng qua nên lại chẳng thể nghe rõ.

Những đám mây mềm mại lơ lửng trên bầu trời, ráng trời chiều đỏ rực như đang đốt cháy phía chân trời cùng núi non và dòng nước. Màn đêm buông xuống, trong doanh địa của người đào vong, quân đội bắt đầu

bận rộn vận chuyển. Ngày hôm sau bọn họ lại nhỏ trại, khoảng cách với truy binh phía sau kỳ thật đã không còn xa lắm, tới gần giữa trưa thì bọn họ nghe được một tin từ trong đám dân chạy nạn bị lạc đàn kia, đó chính là đội ngũ đào vong lớn nhất ở phía trước bọn họ kia đã bắt đầu nội chiến...

237. Q.3 - Chương 239: Đường Về Nhà (5)

Từng đám mây đen chậm rãi trôi trên bầu trời, từng mảng từng mảng tụ lại phía trước.

Lộ trình từ Hàng Châu đến Hồ Châu chỉ có một con đường đào vong. Nếu như tính từ ngày hôm đó tới hôm nay cho thấy đã là bốn ngày từ khi thành Hàng Châu bị phá, mọi người lo sợ không yên không còn cách nào khác phải bỏ thành mà đi. Từ đó về sau rất nhiều người đều lựa chọn trực tiếp đi đến Gia Hưng, khi đó quân đội Phương Lạp cũng tổ chức đủ các loại bao vây chặn đánh, giữ lại không ít người. Càng về sau này, số lượng lớn người bị giết đuổi tiếp tục tụ tập trên đường, trật tự được khôi phục thì đã là sáu, bảy ngày.

Lúc này nghĩa quân của Phương Lạp tụ tập từ phía Tây Hàng Châu tới gần như bão hòa lại bắt đầu khuếch trương tứ phía, nhóm kẻ chạy nạn lại lần nữa khốn khổ tự lựa chọn phương hướng đi, sơn lĩnh chung quanh Hàng Châu tuy rằng không sâu nhưng thủy lộ ngang dọc tụ cả mộ vùng đất rồi lại phân tán, có những người bị nghĩa quân đuổi theo sau vây giết, cũng có những người bị bắt làm tù binh, bị cướp bị bắt đưa về Hàng Châu.

Mấy tháng tới nay, sau khi Phương Lạp hưng binh thì thanh thế trở nên hưng thịnh nhất, Phương Bách Hoa ở tây bắc kháng cự Võ Sậu Soanh của Khang Phương Đình, phía nam Võ Uy Quân của Trần Sĩ Thắng bị Đặng Nguyên Giác, Ti Hành Phương giáp công giữa đường. Đám người Phương Lạp và Phương Thất Phật đánh hạ Hàng Châu, từ đó về sau khắp nơi đều hưởng ứng khởi nghĩa, hướng về Hàng Châu, làm những người chạy trốn tỉnh tỉnh mê mê này mới phản ứng thì đã phát hiện, bắt đầu từ Hàng Châu, bắt kể hướng nào gần như đều trở hành khu vực trải rộng nguy hiểm.

Ngoại trừ những người xé chắn xé lẻ đi đường vùng núi, tránh né ở trong thôn trang cuối cùng tránh được một kiếp ra, đại bộ phận đội ngũ cuối cùng mới chính thức an toàn rời khỏi địa giới Hàng Châu không nhiều lắm, những người này từ trong thành Hàng Châu bị đuổi ra ngoài, trôi giạt khắp nơi, cuối cùng phần lớn đã trở thành tể phẩm hoặc là thần dân ban đầu của “Vĩnh Lạc triều” sau này Phương Lạp thành lập. Dưới lực ảnh hưởng của Vũ triều, trên vùng đất Giang Nam, trong lúc nhất thời bị chèn ép tới mức thấp nhất, đương nhiên, nếu muốn từ giữa tìm kiếm điểm sáng thật nhỏ, đương nhiên cũng là có đấy.

Toàn bộ quá trình của nó chỉ phát sinh ở một góc giao giới giữa Hàng Châu và Hồ Châu, lúc ấy từ Hàng Châu đi ra, một đội ngũ chạy trốn tụ tập đông đúc phú thân thương hào nhất bảy cong tám vòng đi đến tận đây, toàn bộ công tác chuẩn bị chỉ phát sinh trong thời gian không tới hai ngày từ sáng sớm ngày mùng mười đến trưa ngày mười một.

Lấy chiến lược mặt đi lên mà nói, thời gian một ngày rưỡi này rất khó hoàn thành các thao tác quá mức phức tạp rồi, lúc ấy nghĩa quân đuổi theo phía sau đội ngũ dĩ nhiên tổng cộng gần năm đội, phân chia do năm tướng lĩnh trong quân Phương Lạp suất lĩnh gồm Diêu Nghĩa, Lục Sáo, Tiết Đầu Nam, Mễ Tuyên, Thẩm Trụ Thành. Mà một số Hắc Linh Vệ cùng với một bộ phận binh sĩ của Bá Dao doanh do Lưu Đại Bửu Tử suất lĩnh còn chưa tính vào trong đó. Binh lực của năm đội ngũ này tổng cộng lại hơn sáu ngàn người, sĩ khí chính vượng. Mà trong đội ngũ bỏ trốn, tổng cộng có ba ngàn tàn binh, cộng thêm phần đông hộ viện bảo tiêu môn hạ của phú thương thân hào ước chừng hơn một ngàn người, chỉ có điều chiến trường đánh nhau khác biệt, hơn một ngàn người này, chiến lực cũng không đáng để dựa vào.

Sau khi sự việc xảy ra cho thấy, mấy đội ngũ này trong phạm vi chưa đến bốn mươi dặm chỉ đơn giản lần lượt giao thoa và chiến đấu một lần, rồi sau đó bắt đầu chiếu tướng lẫn nhau. Sự việc vô cùng đơn giản, nhưng kết quả sau đó đã ngoài dự đoán của mọi người. Đương nhiên, khi sự việc phát sinh lần đầu, cảm thấy gây ngạc nhiên cũng không chỉ là quân đội dưới trướng Phương Lạp mà thôi, mà ngay cả bản thân đội ngũ chạy trốn đều sau khi là đã trải qua sự việc kinh ngạc không gì sánh được mới phản ứng được.

Mây đen kéo đến, thời tiết khô nóng bức bối, đường sông uốn lượn vươn theo đội ngũ đi ra. Đội ngũ đi về phía trước này tổng cộng gần vạn người, lúc này ở phần đuôi của đội ngũ đang nổi lên những tiếng la hét ầm ĩ tranh chấp, trong đám đông thì thầm những lời nói khó hiểu. Mà ở đoạn trước và giữa, có một vài quân nhân hoặc là sư gia đang chạy từ sau lên trước, bọn họ phần lớn cầm giấy bút, phân chia nhập vào trong đội ngũ tàn binh, ghi chép này nọ.

Việc thống kê trên đường chạy trốn có vẻ có chút gấp gáp, nhưng sự việc này bắt đầu từ sáng sớm, ý tứ những người ở trên thuyền xuống cũng đơn giản, lúc này Trần Hưng Đô dẫn đầu cùng với con cháu học trò của Thang Tu Huyền cẩn thận bàn bạc, đội ngũ chỉ cần đi đến Hồ Châu thì mỗi một gã quân nhân chính là quân thần hộ tống rồi. Vì ban thưởng tương lai, hiện tại cần ghi chép lại quê quán và danh tính từng người lại, để trong đội ngũ bất kể là quan quân hay binh lính, người nào cũng sẽ không bị bỏ lại sau, những người này nếu là qua đời ở Hàng Châu hoặc là thất lạc người nhà, mỗi một người còn có thể trợ cấp, đây là thù lao mà mọi người hộ tống “Đại nhân vật” nào đó nên được.

Sau khi thành Hàng Châu bị phá, quân đội Võ Đức Doanh khó duy trì biên chế, trong đội ngũ lúc này mặc dù có hơn ba ngàn quân nhân, nhưng từng người thuộc đội ngũ đều khá hỗn loạn, phần lớn mất đi tâm tư đánh giặc. Sở dĩ Trần Hưng Đô có thể là người lãnh đạo quân sự trong đội ngũ này, là bởi vì người dưới trướng của y hiện tại là nhiều nhất, chừng hơn bảy trăm người, những người còn lại tuy rằng nghe theo điều khiển nhưng khi trong quá trình vận động thì lại khá phiền toái.

Tuy nói Võ Đức Doanh tinh nhuệ, nhưng thật ra kinh nghiệm chiến đấu không được tính là nhiều, sau lần đại bại này, nếu nói tiếp tục gây dựng lại biên chế, chỉ sợ không ít người đều đã sinh lòng sợ hãi rồi. Nhưng thật ra sau khi đạo mệnh lệnh truyền xuống tại đây, để tiện cho việc ghi chép, những người này cũng bắt đầu tự động tụ tập lại, dựa theo phân bố quan quân lúc trước mà tạm thời đề cử quan quân, tuy rằng thoát nhìn giống như là tự lập người đứng đầu, nhưng dù gì biên chế cũng kiên lập chặt chẽ. Trong lúc này, Trần Hưng Đô tự nhiên cũng sắp xếp một vài tâm phúc phát triển thế lực, làm cho những mệnh lệnh này càng có thể nhanh chóng được truyền đạt xuống.

Trong khi thống kê nhân số quân đội, một vài lời đồn đại bắt đầu lan truyền giữa quan quân hoặc dân chúng bình thường, trong những lời đồn này, đương nhiên có những tin tức tiêu cực, bao gồm cả việc truy binh đằng sau đã đuổi tới gần, bao gồm cả đường đi phía trước đã bị ngăn trở...cũng đã âm thầm lan truyền tới, bị phơi bày trong tai mọi người. Rồi sau đó, cũng có một tin tức khác được truyền ra trong lúc mọi người đang xì xào.

- Đám người Thang tiên sinh đã có biện pháp rồi...

- Nghe nói có người Thang gia có giao tình với phản tặc Thanh Phong trại, hiện tại chúng ta có hơn ba nghìn Võ Đức Doanh qua đó, Thanh Phong trại sẽ mở đường...

- Không phải, nghe nói là mưu kế của một người tên là Ninh Lập Hằng đấy, tất cả đều tính toán hết rồi, Trần tướng quân bọn họ như nhặt được chí bảo ấy. Biểu đệ của ta ở trong đại doanh bên kia, tối hôm qua thấy...

- Ninh Lập Hằng là ai?

- Hắc, các người không biết là ai hử, người này hình như là một thư sinh, nhưng có danh hiệu “Thập bộ nhất toán”, hơn nữa võ nghệ cực cao, ban đầu ở Hàng Châu, khi đám người Phương Lạp tác loạn trong thành, hắn đã trợ giúp bày mưu tính kế, sau đó, đám người Thạch Bảo, Phương Thất Phật gì đó đích thân đến giết hắn, bị mắc bẫy của hắn, sau khi giết xong vài kẻ thì hiện ngang rồi đi, khiến đám người Thạch Bảo, Phương Thất Phật mặt xám như tro tàn. Ôi, đáng tiếc lúc ấy thành bị phá quá sớm, nếu có thể tiếp tục duy trì vài ngày, hẳn là Phương Thất Phật sẽ bị hắn giết chết...

- Ta nghe nói hắn cũng có danh hiệu trên giang hồ đấy, không phải là “Thập bộ nhất toán”, mà là “Huyết thủ nhân đồ” đấy, lần này khẳng định có thể đi qua rồi...

C.239.1

238. Q.3 - Chương 240: Đường Về Nhà (6)

Ngày mười một tháng bảy năm Cảnh Hàn thứ chín, nơi giao giới giữa Hồ Châu và Hàng Châu, qua buổi trưa, trên bầu trời tràn ngập mây đen bao phủ toàn bộ, đông tố tụ tập. Trong doanh địa, mấy ngàn tàn binh Võ Đức Doanh bắt đầu tụ tập trên bãi đất trống.

Trong mọi người tràn ngập bầu không khí bất an, bên phía chủ doanh, hiện giờ các tướng lĩnh, thân sĩ có địa vị cao trong đội ngũ bỏ trốn đang tranh cãi kịch liệt, cũng có người tính cách tương đối dũ dằn, nhìn như có vẻ muốn động thủ, nhưng sau đó lại bị người chung quanh ngăn lại.

Không riêng gì nơi này, đội quân của Lục Sao phát hiện được phương hướng đội ngũ bỏ chạy tránh né, lúc này tin tức cũng đã dần dần lan tỏa trong đội quân. Trong đám binh dân cũng có người nghe thấy, nhưng trong lúc nhất thời rối loạn vẫn chưa nổi lên, bởi vì nếu sự việc là thật, mọi người hiện tại thậm chí cũng không dám lỗ mãng làm bất kỳ quyết định nào, trời sắp mưa sẽ làm nước sông dâng lên, đi tiếp về phía trước chính là chui đầu vào lưới, cũng không ai biết nên trốn đi nơi nào.

Có người chưa xác nhận được sự việc có thật hay không, có người tìm người mình quen biết để hỏi đối sách. Bên phía chủ doanh, đủ loại người, đủ các ánh mắt đang đặt lên người đầu lĩnh. Thang Tu Huyền, Tiền Hải Bình, Trần Hưng Đô và cả thư sinh Ninh Lập Hằng đang ôm yếu kia, thậm chí cả những người có tài danh, có quan danh ở Hàng Châu đều bị mọi người chăm chú nhìn vào.

Ninh Nghị thỉnh thoảng sẽ đơn giản theo sát một số người nói chuyện, mà nói chuyện nhiều nhất đại khái là bên phía Thang Tu Huyền, đó là gia chủ của một trong Tứ gia, vị lão nhân này trong mắt mọi người vẫn luôn có địa vị cao nhất, có nhiều quan hệ nhất. Triệu Vũ trọng văn khinh võ nhiều năm, dù là Trần Hưng, hay bất kể là thân sĩ nào lúc này cũng không có cách nào. Thang Tu Huyền nói chuyện với Ninh Nghị một lúc lâu, sau cùng cau mày nhìn Ninh Nghị thật sâu, gật đầu.

- Lúc ở Hàng Châu, Hi Văn Công rất coi trọng ngươi, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ đành phải nghe theo ngươi thôi. Đi thôi, bảo trọng sức khỏe.

Sau khi nói xong, một gã quan tướng đang phần nộ xông tới phía Ninh Nghị, sau đó lại bị mọi người tách ra, Thang Tu Huyền nhìn thoáng qua, lắc đầu, chống gậy xoay người bỏ đi, tướng lĩnh hùng hùng hổ hổ kia bị mọi người kéo tách ra một khoảng cách, Ninh Nghị không nhìn gã, để Tô Đàn Nhi đỡ lấy đi sang chỗ khác, tuy rằng vô cùng mệt rồi, nhưng vẫn còn một số việc phải làm.

Trong thời gian như vậy, Diêu Nghĩa dẫn dắt đội quân đang một khắc không ngừng từ phía nam tiến dần về phía bọn họ, nơi phía bắc, Hắc Linh Vệ cũng chuyển hướng, đang nhanh chóng tới bên này. Dưới bầu trời, mặt đông bắc của chiến trường rộng lớn này, phương hướng cách đường sông, thiếu nữ tên là Lưu Thiển Thiển, tên mụ là Lưu Tây Qua đang dẫn dắt Bá Dao Doanh đi qua Thạch Kiều đánh bọc mặt bắc, nàng không hề nóng vội, chỉ đợi đám người Lục Sao tới cùng đánh đội ngũ chạy trốn kia ở mặt bắc, sau đó đi đón quân sư của nàng.

Ninh Nghị cố chịu cơn choáng váng ở đầu, đi về bãi đất trống đang tụ tập binh lính Võ Đức Doanh, từ xa đã vọng tới nhưng tiếng ồn ào, mơ hồ trong đó có tiếng nói của Trần Hưng Đô, đem toàn bộ tình huống gặp phải từ đầu đến cuối nói lại cho binh lính nghe.

Đó là một mặt cỏ rộng, lúc này nhìn như một sân đấu võ nho nhỏ, phía trước có một cái bàn đơn giản. Gió không lớn, khi Ninh Nghị từ mặt chéch đi lên, một nửa mọi người đều đang nhìn về phía hắn. Tô Đàn Nhi không cùng lên theo, chỗ như thế, không thích hợp nàng đi cùng. Trên đài không chỉ có Trần Hưng Đô, Tiền Hải Bình mà còn có một số thân sĩ, quan viên Hàng Châu, lúc này nhìn Ninh Nghị có chút yếu ớt, cả đám ít nhiều cũng có người có chút oán khí, nhưng không biểu hiện ra ngoài, có người theo dõi hắn, có người ngoảnh đi chỗ khác.

Trên bàn lớn kia, lúc này có đặt một khối tấm vải đơn giản, biểu hiện vị trí của mọi người cùng với năm đội ngũ quân địch.

- Các vị huynh đệ, chúng ta đã không còn đường lui rồi, người ta muốn giết chết chúng ta! Chúng ta chỉ có thể tiến lên phía trước, chúng ta có ba nghìn người, bọn họ chỉ có một ngàn, hơn nữa đều đã tự phân tán, không kịp cứu viện...Hiện giờ bọn họ khinh địch, chúng ta mới có cơ hội như vậy, nếu để bọn họ tỉnh táo lại,

chúng ta sẽ không có cơ hội nào nữa...Mấy ngày nay, chúng ta đã hao hết khí lực mới bứt được khoảng cách với bọn họ, đường, có thể người khác chỉ hướng, nhưng mệnh, thì bản thân phải tự tránh! Người nào còn có tâm huyết, hãy cầm lấy đao, mở một đường máu...

Bản thân Trần Hưng Đô cũng có võ nghệ, lúc này tiếng nói rất lớn, toàn sân đều nghe thấy, nhưng không phải là y mồm miệng linh hoạt, đây vốn là lời của Ninh Nghị. Đợi khi y nói xong, Ninh Nghị đi qua, cầm một cuốn sách lớn giao cho Thang Tu Huyền, sau đó đến chỗ Trần Hưng Đô:

- Ta không còn sức lực gì rồi, Trần tướng quân có thể giúp ta truyền lớn không?

Trần Hưng Đô gật gật đầu. Ninh Nghị quế mắt nhìn hơn ba nghìn người đứng đông nghịt ở bãi cỏ, hắng giọng, thông thả nói:

- Trên đường đi vòng lại, vùi lấp vào chỗ chết, là

Ninh Nghị ta cố ý thiết lập tính kế, các ngươi đều bị ta tính kế. Nhưng ngoại trừ tìm đường sống trong cõi chết ra, chúng ta không còn con đường thứ hai để đi.

Trần Hưng Đô đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại lớn tiếng trần thuật lời của Ninh Nghị ra ngoài, lập tức trong quân lại vang lên những tiếng ồn ào, Ninh Nghị chờ một lát.

- Trước không đường đi, sau có truy binh, đội ngũ gần vạn người, có che giấu dấu vết cũng không tiến lên được, ở mảnh đất thuộc Hàng Châu này, bất kể đi như nào, thì trong khoảnh khắc sau chúng ta cũng chỉ có con đường chết. Trước mặt chúng ta có gần sáu ngàn kẻ thù, nhưng một trận chiến Hàng Châu, đội ngũ Phương Lạp đã bắt đầu khinh địch, ngày hôm qua lúc vòng lại ở Thạch Tân, chúng ta đã đơn giản lừa gạt bọn họ như vậy, chính là chứng cứ rõ ràng. Phần thắng duy nhất mà chúng ta có, chính là...là Võ Đức Doanh của chúng ta, là tinh nhuệ trong quân.

Ninh Nghị nhìn nhìn bọn họ, nhưng thật ra nói lời hay như vậy, cũng không có hiệu quả gì.

- Một trận chiến Hàng Châu, bởi vì nguyên nhân thiên thời, chúng ta bị thất bại, bị thất bại bởi chúng ta chưa hiểu gì cả. Hôm nay ở trong này có ba ngàn người, ta không biết mọi người có phải bắt đầu sợ hay không, nhưng người bên Phương Lạp đã cảm thấy chúng ta là gà đất chó kiểng rồi, bọn họ phái năm đội quân đến, mỗi một đội, đều có hơn ngàn người, những người này tranh chấp nhau, không muốn đối phương chiếm quá nhiều lợi ích về mình, về phần đánh chúng ta bại như nào, cướp đi đồ đạc của chúng ta, bọn họ không hề nghĩ tới. Bọn họ giống như mọi người, cảm thấy không cần phải suy nghĩ, đối với ba nghìn người chúng ta, ở đây có hộ viện, tiêu sư cũng gần ngàn người, tình huống hiện tại đã gấp gấp rồi, bọn họ có hơn ngàn người hùng hổ tiến về đây, chúng ta có hơn bốn ngàn người, muốn chạy trốn, bọn họ một ngàn, chúng ta bốn ngàn.

- Chúng ta đánh nhau, ta cũng không biết chúng ta có thể thắng hay không, nhưng tới hiện tại rồi, tình huống của chúng ta, tất cả mọi người đều hiểu rõ, khác với lần trước, lần này mỗi người các ngươi đều hiểu rõ chúng ta phải đánh như nào. Ta chỉ có thể giúp các ngươi làm một vài chuyện.

Hắn phát phát tay, có người mang một số rượu lớn rượu nhỏ lên.

- Bắt đầu từ hôm qua, chúng ta đã ghi chép tính danh, quê quán, hiện nay ở đây do Thang lão làm chủ, vừa rồi ta đã giao danh sách cho lão. Lúc này mọi người đều đi chung một chiếc thuyền, nếu có thể trở về Hồ Châu, các ngươi hãy nhìn lên trên đài này, nhìn bên kia, những người đó, đều thiếu nợ các ngươi, mà mỗi người các ngươi, cũng có thể thăng quan phát tài.

Rượu được mở ra, vàng bạc lóe sáng rực.

239. Q.3 - Chương 241: Đường Về Nhà (7)

Mê man không biết đâu là ngày đâu là đêm, có lúc chợt tỉnh, có đôi khi sẽ thấy vài thứ, sắc trời mờ tối, mặt người, thỉnh thoảng đường xá xóc nảy, cảnh vật lay động.

Đầu óc hắn đã tạm thời không thể suy nghĩ được, thậm chí ngay cả cảm giác khó chịu, phản ứng ngược cũng nhiều lên, thỉnh thoảng sẽ hiện lên một vài hình ảnh vụn vụn khi còn bé, có hình ảnh thuộc về ký ức

kiếp trước, cũng có những hình ảnh thuộc về ký ức của Ninh Lập Hằng kiếp này, lúc này hiện ra, thân thể bị vây trong một mảnh hỗn độn, mặc cho ký ức quay lại.

Đã từng làm rất nhiều việc, nhiều mưu cơ tính toán, tranh đấu chiếm quá nhiều thời gian trong cuộc sống của hắn. Thời đại mà không có chiến tranh kia, nhưng ẩn giấu trong đó cũng là máu tươi rơi xuống, làm quá nhiều người cùng với quá nhiều lợi ích bị kéo vào trong đó, nơi tay hạ xuống, vẫn có đủ mạng người, từng người bị giết, những gia đình bị phá hủy... Hắn lúc có ý thức, lúc không.

Cứ từng bước từng bước quyết sách như vậy, từng lần từng lần đánh cờ như vậy, tùy theo sự tác động của vô số cục diện, nguyên nhân gây ra hoặc là kết quả của sự việc, khó khăn thành công hoặc là thất bại! Trong những hình ảnh quen thuộc như hơi thở đó, cũng có những mảnh vỡ hỗn tạp trong đó.

Đó không được coi là thời đại mang khí tức cổ xưa, trong đình viện ngập trong cơn mưa mùa hè, chàng vạng, lâm viên treo đèn lồng, nước róc rách dưới cây cầu nhỏ chảy vào đồng lúa, nữ tử áo trắng thanh nhàn đánh đàn, nàng từ bên cầu vòng lại, cười yêu kiều với hắn, vẻ cao ngạo như hoa hồng khi mới gặp lần đầu sau lại trở thành thê tử không thể không thừa nhận, sau đó sống chung bên nhau. Vào một đêm trên tiểu lầu, nàng yếu đuối và kiên cường đứng sau tiểu lầu, cầm cây đuốc, trước ánh mắt ngạc nhiên của hắn nhìn sang, nàng châm lửa...

Hình ảnh này dần dần vỡ vụn, rồi lại lóe lên. Khi tỉnh táo, cũng có những mảnh vỡ khác, sẽ từ bên ngoài khó khăn thẩm tiến vào.

- Ninh tiên sinh, thắng... Chúng ta thắng rồi...
- Quý công...
- Cô gia cô gia... Cô gia hạ sốt rồi...
- Đi mau đi mau đi mau...
- Ninh công tử, bọn họ không dám đến đây lần nữa ...
- Ninh công tử, bọn họ muốn bắt người...
- Cô gia...
- Cô gia cô gia...
- Cô gia cô gia cô gia...

Những âm thanh này như là một khắc cũng không nguyện ngừng lại, gọi lặp đi lặp lại nhiều lần, hắn không nghe rõ hàm nghĩa trong đó, chỉ có điều cảm thấy tinh tảo đôi chút, cảm giác như mình đã qua rất lâu rồi, đi qua rất nhiều đường rồi...

Thỉnh thoảng giây phút nào đó, hắn lại từ trong giấc ngủ tỉnh lại...

Thời gian trở lại chàng vạng ngày mười một tháng bảy.

Mây đen, đất tối, mưa rền gió dữ.

Tầm nhìn gần hơn tại đường chân trời, qua Thạch Kiều, máu tươi nhuộm đỏ dòng nước chảy, binh khí gãy trên mặt đất, chiến kỳ nằm ngả nghiêng, thi thể bị ngâm ở trong nước, từng khối từng khối. Tia chớp trên trời vẽ lên từng hồi...đi qua nữa, trên bãi cỏ bên bờ sông kéo thành một đường viền màu đen chung quanh, gần nơi đó đều là thi thể lạnh ngắt, đưa mắt nhìn ra xa, bóng người từ bên kia đi tới, mấy người đi đầu ngồi trên lưng ngựa, đều mặc áo đen.

An Tích Phúc, Hắc Linh Vệ.

Những người mặc áo đen đang phân tán ra khắp mặt cỏ giống như lò mổ kia, tìm bất cứ manh mối gì có thể thu thập được, sau một lát, mới tụ tập lại trong mưa.

Đội ngũ chậm rãi đi qua những thi thể, một lát sau, mấy người cầm đầu lại dừng lại, cũng ở phía trước cách đó không xa, cũng là những khối thi thể la liệt, chỉ có điều những xác chết này tương đối hoàn chỉnh hơn,

trang bị tốt hơn, trong đó có một thi thể mặc áo giáp bị rách nát. Cổ thi thể này bị người ta chém mất đầu, vài vết đao đều khảm trên thi thể người này, đều là chém vào khe hở của áo giáp, lúc này chỉ sợ máu của thi thể đã khô đen vào rồi.

Bình thường mà nói, trên chiến trường chỉ sợ rất hiếm xuất hiện loại tình huống phát tiết đơn thuần, chỉ có điều từ tình cảnh trước mắt này, đủ để thấy trước đó những người này đã bị loạn đao bao vây chém vô cùng hung hãn, tướng lĩnh này có lẽ bản thân cũng võ nghệ không tầm thường, nhưng dưới tình huống như vậy, cũng chỉ có thể bị chém chết dưới loạn đao điên cuồng, cũng bị chặt mất đầu mà thôi.

Lập tức tướng lĩnh áo đen nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

- Diêu Nghĩa....

Một tiếng lẩm bẩm nhỏ vang lên ở trong đầu nhìn phía nam..

- Quá là nhanh...

Không lâu sau, tướng lĩnh áo đen ở trong mưa tụ tập bộ hạ, sau khi an bài xong thì phát phát tay, chia đội ngũ chưa tới hai trăm người này thành hai nhánh, một đi về hướng nam, một đi về hướng bắc.

Qua buổi trưa cùng ngày, đội ngũ do Lục Sao suất lĩnh lần đầu tiên bị tách ra, trở thành tể phẩm đầu tiên của quân nhân Võ Đức Quân. Trước tối hôm đó, Diêu Nghĩa thất bại, bản thân Diêu Nghĩa bị giết. Lúc này An Tích Phúc suất lĩnh Hắc Linh Vệ mới đuổi tới chiến trường, một lúc lâu sau, Tiết Đẩu Nam dưới trướng Phương Lạp đụng độ với Võ Đức Doanh, lại một lần nữa tan tác.

Võ Đức Doanh lúc này hết sức linh hoạt, sắc bén tới cực điểm giết một đòn hồi mã thương, xuyên thẳng tới hướng bắc...

Sau việc này nghĩ đến, ngày mười một tháng bảy, trong kế hoạch tại trận chiến đấu ở giao giới Tô Châu, Hồ Châu, thật sự bị tính kế, có lẽ không chỉ vẹn vẹn là mấy đội quân dưới trướng Phương Lạp. Từ ý đồ chiến lược mà nói, bất kể là ném vàng bạc trên đường, dùng thám báo tinh nhuệ còn sót lại để làm nhiễu loạn tầm mắt đối phương, hoặc là rải một lượng lớn tin đồn, xét đến cùng, kỳ thật chỉ là ở trong thời gian ngắn làm đối phương mơ hồ, mục đích chỉ là khiến cho năm đội quân từ phía nam đuổi tới tạm thời kéo dài khoảng cách mà thôi.

Giống như Ninh Nghị nói, một khi đối phương có thời gian phản ứng lại, một đội ngũ bỏ chạy đông như vậy, ở giữa đường thủy và đồi núi gần Hàng Châu căn bản không thể nào che giấu đội quân tra xét của Phương Lạp được. Có thể trong lúc nhất thời đạt được hiệu quả như vậy, không phải là mưu tính thần kỳ, mà chủ yếu là bởi vì đám người Diêu Nghĩa quá khinh địch, lợi dụng tâm lý khinh địch của bọn chúng, trong tình thế tinh tế đó, mới đạt được chút cơ hội.

Tuy nhiên bị tính kế lợi hại nhất, đúng ra chính là đám quân nhân Võ Đức Doanh đang ở trong đội ngũ chạy trốn.

Đầu tiên là kéo mọi người vào tử địa không có đường lui, sau đó lấy sinh tử để áp chế, lấy vàng bạc quyền thế ra làm mồi nhử, lại lấy khuất nhục, thù hận ra để mọi người không thể nào từ bỏ mà không báo thù được, mà sau đó là sự khác biệt giữa bốn người và ngàn người. Lần diễn thuyết đó ngay từ đầu đã gần như là thuyết phục được, cũng thật sự đã tạo nên kích động. Đương nhiên, nếu không phải là bản thân ở trong tuyệt địa không từ bỏ mà đánh cược một lần, thì trận kích động này thật ra cũng không tạo nên tác dụng bao nhiêu.

Trên thực tế, nếu không phải trên người bị thương, nói không chừng Ninh Nghị còn phải cảm ơn Hạ Thát kia. Lúc ấy, mũi tên đó của Ninh Nghị đã gần như tạo nên hỗn loạn kịch liệt, nhưng lúc này cũng không còn đường lui nào khác, hơn nữa đám người Thang Tu Huyền cũng đã ngấm tẩm thành và ủng hộ Ninh Nghị, dùng Hạ Thát và vài tên bộ hạ của gã để tể cờ. Có lẽ có nhiều người lúc ấy sẽ cảm thấy Ninh Nghị lỗ mãng, đánh bậy đánh bạ, nhưng tất nhiên nhiều người không có khí thế và sự quyết đoán như Ninh Nghị khi làm chuyện kia. Đặc biệt câu nói “Nói dai như giẻ rách! Lề mề! Lải nhải! Người không là nam nhân!”, lúc đó thậm chí là sau này ở trong phạm vi nhỏ đã ảnh hưởng đến hướng đi của cuộc chiến.

Lúc này Võ Đức Doanh cơ bản đều là tàn binh, cho dù là trong lúc nhất thời kích động nhiệt huyết mọi người lên tới cực hạn, trong trận chiến đầu tiên với Lục Sao, tác dụng tương quan thật ra cũng không lớn, đội ngũ kia chẳng qua chỉ là bị nhiệt huyết và sự tuyệt vọng đồng thời thúc đẩy, cùng liều mạng với đội ngũ Lục Sao mà thôi. Tình huống bốn ngàn người đấu với một ngàn người, loại tâm tình này sản sinh ra lực phá hoại kinh khủng tới mức nào. Tại cuộc chiến đấu đại thắng này, sau khi đã gần như đã tiêu diệt toàn bộ đội quân của Lục Sao, đám người Trần Hưng Đô mới thoảng như khôi phục lại lòng tự tin, trong quân đã tạo nên lực lãnh đạo chân chính.

Sau đó là bắc tiến tập kích bất ngờ, chém giết Diên Nghĩa, tuy rằng toàn bộ quá trình cũng không dễ dàng, nhưng trình độ chém giết cũng không kém khủng bố như lần đầu tiên. Nguyên nhân chính là lúc này đã thoát được khỏi hiểm địa, chí ít đã có một bộ phận người đã thoảng khôi phục lại tinh táo, mà trải qua hai cuộc chiến trong nửa ngày, rất nhiều người đã chìm đắm trong khoái cảm giết chóc và báo thù, nhưng thể lực cũng tiêu hao hết sức nghiêm trọng. Kế tiếp nên như thế nào, mọi người từng có thương lượng ngắn ngủi, lúc ấy đã có người nói ra việc này, cho rằng không nên tiếp tục đánh nữa, nếu không chỉ sợ sẽ kéo đội ngũ suy sụp mạnh, lúc ấy lại có người trách mắng:

- Nói dai như giẻ rách! Lề mề! Lải nhải! Người không là nam nhân!

Câu này sau khi truyền ra, phàm là những người có ý thoái lui đều bị chế nhạo như vậy.

Sau đó thấy, nếu không phải lúc ấy lựa chọn một ngày liên tiếp chiến đấu ba trận, làm cho An Tích Phúc không thể đứng lúc thống lĩnh điều khiển ba đội quân còn lại, kết quả một trận chiến này vẫn là vô ích như cũ.

Lúc An Tích Phúc dẫn Hắc Linh Vệ trực tiếp đi về phía nam tiếp xúc với Thẩm Trụ Thành, liên hệ với Mễ Tuyền hướng bắc, một đội của Tiết Đẩu Nam đã bị giết hại, trên tay y có khả năng tụ tập đội ngũ cũng chỉ không tới ba nghìn người, hơn nữa lúc ấy bị Võ Đức Doanh ngăn cách bắc nam, khó có thể hô ứng.

Ngay lúc đó thật ra Võ Đức Doanh cũng hết sức mệt mỏi rồi, nhưng dựa vào sách lược liên tiếp chiến thắng ba trận, dưới tình huống đó, bất kể là An Tích Phúc hay là Lưu Đại Bưu Tử sau đó chạy tới cũng không dám tiếp tục phái hai đội quân còn lại để phân chia giáp công, cũng bởi vậy mà mất đi cơ hội tốt nhất để đánh bại Võ Đức Doanh.

Tuy nhiên An Tích Phúc cũng không phải là kẻ tầm thường, dưới tình huống xác nhận Tiết Đẩu Nam đã thất bại, đầu tiên để Mễ Tuyền phương bắc giữ khoảng cách với Võ Đức Doanh, mặt nam thì để Thẩm Trụ Thành ở Thạch Kiều qua một đường khác tiếp tục xuôi nam. Đây cũng không phải là vì muốn chiến đấu, mà là muốn đội ngũ của Thẩm Trụ Thành trực tiếp tìm kiếm kẻ chạy nạn đơn độc ở phía nam. Bởi vì lúc này Võ Đức Doanh tiến công thần tốc, kẻ chạy nạn theo sau không thể nhanh như vậy, tất nhiên sẽ ở lại Thạch Kiều qua phía nam, y liền bắt lấy nhược điểm này, hung hãn cắn một cái.

Sau khi Võ Đức Doanh với tốc độ cao nhất lộn trở lại, dựa vào hơn một ngàn hộ viện, võ sư ở lại trong doanh địa, An Tích Phúc, Thẩm Trụ Thành cũng không dám tùy tiện ập kích. Sau đó, An Tích Phúc thống lĩnh hai đội quân của Thẩm Trụ Thành và Mễ Tuyền, đồng thời thu thập tàn binh, lại thông tri cho Thanh Phong trại và trấn Tiểu Lạc cùng phối hợp, bắt đầu đánh giết đội ngũ chạy trốn này. Mà Võ Đức Doanh cũng bởi vì mấy trận chiến kia mà nuôi dưỡng ra hung tính, vì thế ở trong mảnh đồi núi phía nam Hồ Châu, tạm thời không nề hà một ai sau đó đội ngũ chạy trốn bắt đầu một đường bắc tiến.

Mà lúc này An Tích Phúc đã bắt được nhược điểm của đội ngũ chạy nạn, dọc đường gây hấn chặn đánh, nhiễu loạn. Đám người Trần Hưng Đô dù có năng lực chỉ huy, nhưng trên chiến lược chiến thuật chung quy không đủ, bọn họ vốn trông cậy vào Ninh Nghị nhưng lúc này hấn lại đang hôn mê, dọc đường đi ngẫu nhiên tỉnh hơn một lần, nhưng cũng không thể nghĩ được quá nhiều chuyện, trong lúc nhất thời đội ngũ chỉ có thể duy trì chống cự, cho tới hôm nay ngày mười lăm tháng bảy, đến Phúc Châu, nhận được sự chào đón long trọng, trong đó công tích lớn nhất là thuộc về Ninh Nghị. Đêm mười ba tháng bảy, An Tích Phúc lần đầu tiên tập kích đội ngũ gây hỗn loạn, bởi vì hấn được một đội quân tinh nhuệ thật mạnh bảo hộ, bởi vậy cũng thu hút càng nhiều hỏa lực, cuối cùng thì bị tách ra trong trận chiến này, không rõ tung tích...

Sau đó trong một khoảng thời gian rất dài, hấn không còn xuất hiện trước mặt mọi người nữa. Sau khi đội tàn binh của Võ Đức Doanh tiến hành tuyên truyền và ban thưởng, cái tên Ninh Nghị xuất hiện dày đặc trong mắt mọi người. Khi Đồng Quán Đồng Đạo Phu đến Giang Nam, nhiều chiến báo, chiến tích liên

nhANH chóng bị vùi lấp, nhiều người biến mất trong trí nhớ của mọi người, chỉ có một bộ phận người nhỏ bé là vẫn nhớ rõ tên tuổi của hắN, và lặNg yên tìm kiếM tung tích của hắN....

240. Q.3 - Chương 242: Hàng Châu Sau Khi Rơi Vào Tay Giặc

Tháng tám năm Cảnh Hàn Vũ triều thứ chín, đầu mùa thu, Giang Nam, Hàng Châu.

Mặt hồ gợn sóng lăn tăn, sơn thủy bình lặng.

Từ sau khi quân đội của Phương Lạp tiếp nhận Hàng Châu, trọng trấn Đông Nam, thời gian đã qua nửa tháng.

Xa xa nhìn lại, tường thành bị sụp đổ bởi trận động đất và thảm họa chiến tranh lúc trước hiện đang được xây dựng lại, lầu các viện phường khắp nơi trong thành, phố xá đường hẻm cũng đang có bộ dạng chấn hưng.

Thảm họa chiến tranh nửa tháng trước, hỗn loạn và máu tanh khiến cho toàn bộ thành Hàng Châu tràn ngập trong sợ hãi, hoảng loạn, nhưng trong thời gian ngắn, nơi này bắt đầu dần dần náo nhiệt trở lại. Những tướng sĩ dưới trướng Phương Lạp vốn phân tán khắp nơi bắt đầu tụ tập lại, cũng có những cái tên, có những tốp người giống như nông dân, như tiểu thương, như lũ nhân, có người quần áo lam lũ, mang theo gia đình đến. Trong thời gian này, đó là cảnh tượng dễ dàng nhìn thấy nhất trên đường phố Hàng Châu.

Những tiểu thương, quan viên, thư sinh, công tử nhà giàu quần áo hoa lệ đi lại trên đường phố Hàng Châu đương nhiên là giờ ít thấy rồi. Lúc này tụ tập ở trên đường đại bộ phận đương nhiên là bởi vì Thánh Công sắp sửa xưng đế, trong nhà nhiều gia đình nông hộ có người đang đảm nhiệm quan chức đều mang gia đình tới, mà ở trong chuyện này, tiểu thương quần áo lam lũ, ba năm đại hân dung mạo cổ quái hoặc là những gánh hát, người làm xiếc đều có chút khác biệt với trước đây từng thấy.

Những người này hoặc là thần sắc ngạo nghễ kiêu căng, hoặc là khiêm tốn đáng khinh, lại có không ít người mang theo bên mình đủ loại binh khí, sắt đá kim thuật, chất liệu đủ loại cũng đều có. Trong những người đi đường bình thường khi gặp một vài người quen biết, ôm quyền chào hỏi, nói những câu hết sức ngạc nhiên, kỳ lạ. Lại có người thật sự hiểu chuyện, đây hầu hết là những người tam giáo cứu lưu tụ tập lại, được gọi là giang hồ, những người này cũng vậy, đều là người giang hồ mà mọi người bình thường vẫn nói đến.

Lại nói tiếp, Thánh Công đã khởi sự hai năm nay, lục lâm Giang Nam vẫn có không ít người hưởng ứng theo, có người thì ngay từ đầu đã tích cực liên lạc, có người là lúc quân đội Thánh Công tới, thấy có cơ hội có thể dựa vào, vì vậy khởi binh đi theo.

Đương nhiên giang hồ cùng lục lâm chưa hẳn đã là cùng một loại người, những lục lâm hào kiệt khởi binh đi theo, hơn phân nửa vốn là sơn phỉ cường tặc, đã có người tạo phản, thanh thế lớn, thì cũng thuận thế đi theo, mà người giang hồ thì phần nhiều là ẩn trong núi, hoặc sống trong phố phường, thường ngày không phạm pháp, làm những công việc buôn bán nhỏ, cuộc sống tạm ổn, hoặc là có thể không được tốt lắm, nhưng bởi vì bản thân có nghề nghiệp, nên cũng không lui tới với lục lâm nhân sĩ kia.

Lúc Phương Lạp khởi sự chủ yếu dựa vào những người này, tạo nên thanh thế, những người chung quanh đây thân mang danh là người giang hồ nhưng dù sao tạo phản cũng là chuyện mất đầu, khi ông ta hiệu triệu ủng hộ, những người chủ động tụ tập hưởng ứng cũng có mức độ nhất định. Nhưng lúc này dưới kế sách của Phương Thất Phật, quân đội Thánh Công lấy được Hàng Châu, những người như Hành Nhi, Lã Sư Nang vốn có không ít danh vọng cũng hưởng ứng, lập tức làm đông nam khiếp sợ, đợi đến khi Phương Lạp xưng đế, tin tức chiêu nạp hiền tài khắp thiên hạ lần lượt truyền ra, không ít người vốn còn có thái độ xem chừng rốt cuộc đã động tâm suy nghĩ.

Những người giang hồ này xưa nay không phải là quá tốt, lần này tuy rằng hành động hơi chậm, nhưng Phương Lạp xưng đế, tiếp theo cùng đối nghịch với triều đình cần rất nhiều nhân tài, một khi thành công, bọn họ có thể có được danh tiếng công thần khai quốc. Vì vậy ngoại trừ lần này các lưu dân đến Hàng Châu

tự hội nhờ người nhà trong quân để phát tài, mà nhiều nhất là kỳ nhân dị sĩ đủ loại, trước sau Phương Lạp sắp sửa kiến quốc, toàn bộ Hàng Châu, toàn bộ Hàng Châu nghiêm nhiên cũng có một tia khí tức đại hội vô lâm mà chỉ từng được gặp trong sách.

Tình thế bề bộn, ngư long hỗn tạp, từ lúc bị phá, sau đó là đến một mảnh Hàng Châu được tẩy trừ, dưới nạn binh đao hỏa hoạn, có thể nói tuyệt đại bộ phận thổ địa, tài vật của Hàng Châu đều đã trở thành vật vô chủ. Tuy rằng bị phá, lợi ích phía sau làm sao phân phối đây, trước đó còn có chút hiệp thương, nhưng nhân tâm vô hạn, một thành Hàng Châu sau chấn động, kỳ thật không đủ lớn. Lùi một bước để nói, một trật tự mới đã hình thành, trong thời gian nửa tháng cũng quả thật là quá ít.

Ăn kim côn vào trong bụng có thể móc ra, nhưng đất rơi vào tay người, đương nhiên cũng có thể lấy được từ trên tay người khác. Thành Hàng Châu lúc này muốn nói trật tự, vẫn đang ám chỉ ai có nắm đầm lớn hơn mà thôi. Chuyện cấp trên ăn thuộc hạ tạm thời không luận đến, tại thành Hàng Châu sau khi bị phá, dựa theo cách gọi “Nghĩa quân” của Phương Lạp, trong thành Hàng Châu vẫn may mắn còn tồn tại một ít cư dân, sở hữu một chút đất đai hợp pháp, ngoài ra không có nhiều tài sản lắm.

Những người này không hề nương nhờ được, hơn hai mươi ngày nay, đương nhiên ai có thể giẫm lên bánh hương thơm, mà bánh hương thơm ai cũng muốn ăn, một khi người của quân đội tới ức hiếp bọn họ, thì cũng sẽ có một đội quân khác đến “bảo hộ” bọn họ, chỉ là giá cả xa xỉ mà thôi, đây đó vì lợi ích mà nảy sinh xung đột, mấy ngày nay tới giờ, chuyện trong thành một đầu mục nghĩa quân kéo quân đội đến đường cái hoặc là ra ngoài thành chém đầu nhìn mãi cũng quen mắt rồi.

Hàng Châu là địa phương muốn xưng đế, không thể quá hỗn loạn được, điều này ngay từ đầu đã được quyết định rồi, vì vậy Phương Lạp hạ lệnh, bên trong thành một khi có hỗn loạn thì là lúc đội chấp pháp có thể làm việc, đầu lĩnh chính là đệ tử của Phương Thất Phật, tên là Trần Phàm, trên chiến trận cực kỳ lợi hại, lại là người trẻ tuổi, già bắt một nhóm người, cũng không thăm vấn đều đã định chết hết sức rõ ràng, trong đó cũng có đường chắt của đại tướng Trương Uy, biểu đệ của Quách Thế Quảng và vân vân. Nghe nói một nhóm người náo loạn từ Hoàng cung đến trước mặt Phương Lạp, sau đó đôi bên muốn chém giết lẫn nhau, Phương Lạp cũng đau đầu, y gần đây lo lắng nhất là chiến sự Gia Hưng ở mặt bắc, đồng thời cũng bận rộn xưng đế, hận không thể quát to “náo loạn cái gì mà náo loạn, không thấy người ta đang bận rộn làm hoàng đế hay sao” sau đó thì chém hết những kẻ náo loạn kia. Một nơi không giải quyết đến nơi đến chốn, khó mà ngăn được tai họa chiến tranh còn sót lại.

Trước tiên là một lượng lớn những người loạn xạ đi vào thành, sau đó là một đám kỳ nhân đi vào thành, thấy có lợi ích, ai cũng muốn có một phần. Đất để ở, không thể không có, lão tử chém giết địch vì Thánh Công, lập bao công lao hãn mã, hôm nay, người nhà tới không có đất, không có chỗ ở, chả lẽ lại “trải đệm nằm dưới đất trên đầu phố” để nghỉ...đủ loại như vậy. Trần Phàm tiếp tục dẫn đội chấp pháp đánh người trên đường phố, bắt một số người, đánh chết một vài kẻ không vừa mắt. Mà trong thành Hàng Châu, cũng rất cuộc đã có một vài cửa hàng dưới tình huống như vậy vẫn mở cửa làm ăn buôn bán, mà các loại đường thủy, đường bộ, vận chuyển lương thực bằng đường sông khá then chốt trong thành dưới tình huống càn quấy như vậy cũng đã bắt đầu gian nan chuyển động làm việc, duy trì hoạt động cơ bản của thành thị này.

Tòa thành thị này giống như một chiếc xe ngựa bị phá nát, không có trần nhà, xà nhà thì mục nát, giàn giáo mục nát, rơi cả tán đỉnh, cuối cùng một nhóm ngựa gầy dưới lại chịu sự trọng tải của hàng hóa bắt đầu gian nan cất bước đi về phía trước, đợi khi có nhiều người kịp đến đã từ từ sửa chữa tất cả trước khi nó hoàn toàn tan rã.

Đương nhiên, địa phương có người ở, trật tự sẽ một lần nữa hình thành...

- Nghe nói Huyết Thủ nhân đồ Ninh Lập Hằng, thân cao tám thước...

Bình thường mà nói, đây là mở đầu để hình dung một người nào đó hư hư thực thực, ý nghĩa tiếp theo của câu chuyện phần lớn là giả dối. Nhưng dù vậy, mỗi khi có người lớn tiếng nói, chung quanh người thích nghe vẫn rất nhiều. Lúc này trong một quán trà lâu trong thành Hàng Châu có một người đang hạ thấp giọng, nhìn mọi người đang ngồi chung quanh bắt đầu kể chuyện vừa xảy ra không lâu.- Ngày đó qua Thạch Kiều Hồ Châu, người này đã chỉnh đốn lại đội binh mệt mỏi, dùng kế sách “ai bình tất thắng” của Tây Sở Bá Vương năm xưa, trước tiên để cho hơn bốn ngàn người bên ta đi vào tử địa, sau đó...Tiếp đến là liên tục chiến phá, bao vây ba vị tướng Lục Sao, Diêu Nghĩa và Tiết Đầu Nam đa quay lại qua Thạch Kiều, nếu

không có An Tích Phúc đem Hắc Linh Vệ ở giữa chu toàn, chỉ sợ hai vị Mễ Tuyên, Thẩm Trụ Thành cũng không may mắn, mẹ nó, người này quả thực là yêu quái mà ...

Trong quán trà Hàng Châu vào thời điểm này mà khen ngợi người của triều đình lợi hại, từ ý nghĩa nào đó đương nhiên là có chút đại nghịch bất đạo, nhưng thành Hàng Châu lúc này một là cũng không quản chế phương diện này, hai là người dám lộ liễu nói việc này, ít nhiều cũng là người có bối cảnh. Mới vừa rồi mọi người có nhắc tới chính là có liên quan đến chiến sự nóng hổi ở bên phía Gia Hưng, sau đó mới nói đến khoảng thời gian trước đó là trận thất bại ở Hồ Châu. Người đang nói đại khái là thân thích của một vị tướng lĩnh trong quân, lúc này mỉm cười ra vẻ thần thần bí bí, đương nhiên một bộ phận nhiều người vẫn không tin đấy, cái gì mà Huyết thủ nhân đồ Ninh Lập Hằng, bên phía võ lâm Giang Nam chưa từng ai nghe nói đến cái tên này nha, trong lúc nhất thời có người nhạo báng, có người phản bác, cũng có người cầm đầu thuốc cười ha hả vài tiếng, nói:

- Cái gì mà Huyết thủ nhân đồ, nếu bàn về võ lâm thiên hạ, Nhan Tề ta là hiểu rõ nhất, tuy nhiên, Giang Ninh là Thánh Công đứng đầu, sau đó có Lưu Đại Bưu Tử của Bá Đạo Trang năm xưa, rồi có Mạc Kiếm Sầu Bạch Mạc Ngôn vẫn luôn thích độc lai độc vãng; còn có Vương Dần Vương tướng quân bản lĩnh quỷ thần khó lường; Phương Thất Phật có thể sử dụng mười tám loại vũ khí, nhưng đệ tử của hắn lại chủ yếu là giỏi quyền pháp, tên là Trần Phàm, nghe nói là có sức mạnh vô địch! Ngoài ra còn có những người như Nguyên Giác, Lệ Thiên Nhuận, Ti Hành Phương, Phong Nhân Thạch Bảo....người nào cũng giỏi võ nghệ, hiện giờ, hầu hết đều đã nghe lệnh dưới trướng Thánh Công rồi. Nếu bàn về mưu kế, trừ Phật Suất ra, An Tích Phúc cũng là một cao nhân, hiện giờ Lương Sơn phương Bắc, nghe nói có một vị tên là Trí Đa Tinh Ngô Dụng, về phần Huyết Thủ nhân đồ gì đó, nghe nói chỉ là một thư sinh hai mươi tuổi, người đứng là chỉ nói hươu nói vượn thôi..

Trong trà lâu tiếng người nói ồn ào nhộn nhạo, chướng khí mù mịt, so với lúc trước khi quân đội của Phương Lạp chưa đến Hàng Châu thì còn nhộn nhịp hơn, những người đến trà lâu người nào cũng thông dong nhân nhả, ai cũng muốn thể hiện mình có bối cảnh cỡ nào. Đúng lúc này ngồi trong trà lâu, có một gã ăn mặc sang trọng như quý công tử, đứng lên, thấp giọng nói một câu:

- Một đám ba hoa.

Rồi bỏ đi ra ngoài.

Thanh âm của quý công tử này không lớn, nhưng những người ở đại sảnh lại nghe được. Bọn họ phần lớn đều là người lẩn lộn giang hồ, luôn có bản lĩnh mắt nhìn tứ phương tai nghe tám hướng, quý công tử này lúc trước tuy ngồi ở một góc, nhưng bọn họ cũng đều thấy được. Có người nhướn mày lên muốn phát tác, nhưng lại thấy, quý công tử vừa đứng lên, một số bàn chung quanh cũng có người đứng lên đi theo, xem ra đều là người giỏi võ, hộ vệ bên cạnh quý công tử đó, cùng đi ra ngoài. Nghĩ vị công tử kia cũng là người có thân phận, bởi vậy với dãn xuống.

Đợi khi quý công tử kia ra cửa, ở đại sảnh mới có người nói đến thân phận của y:

- Hắn tên là Lâu Thư Hằng, hắc, vốn là Lâu gia Hàng Châu, sau khi đầu nhập Thánh Công, lập tức trở nên nở mày nở mặt rồi, sau lưng hắn có Phật Suất làm chỗ dựa, không ít người đều ăn cơm của Lâu gia hắn đấy. Trước đó vài ngày thì hoảng hốt lo sợ, giờ thì đã học được thói tác oai tác quái rồi, nghe nói hắn còn cướp về mấy phụ nhân...các người chó mà gây hấn với hắn...

Từ trong Tự Trà Cạn đi ra ngoài, đúng là Lâu Thư Hằng. Sau khi Hàng Châu rơi vào tay giặc, để tiếp tục duy trì hoạt động của thành thị, Lâu gia hiện giờ đã trở thành một trong những gia tộc mà đám người Phương Thất Phật nể trọng nhất, tuy nhiên thời gian hai mươi ngày tới, Lâu gia bọn họ càng gánh vác nhiều trọng trách, đồng thời cũng có quyền lực càng lớn, Cùng tiếp xúc với quân khởi nghĩa thật ra rất dễ dàng, chỉ ít khi Phương Thất Phật không ở đây, người ta cần chỉ là không suy sụp mà thôi, người có thể trắng trợn mò lợi ích, cũng không cần làm đến hoàn mỹ, bọn họ chỉ có thể nể trọng người, cho người các loại quyền lực, cảm giác như vậy, hầu như ngay từ lúc ban đầu, Lâu Thư Hằng đã ý thức được.

Bất kể là bị ép buộc hay là tự nguyện, lúc này Lâu gia thật ra đã không còn đường lui. Bất kể nói thế nào, thì cũng không thể bỏ qua dấu vết Phương Lạp trên người rồi, nếu Phương Lạp bị đánh bại, chỉ sợ Lâu gia cũng chỉ có một con đường chết. Lâu Thư Hằng là một người rất thông minh, lúc ban đầu, gã nhìn những binh lính giết người, các quan tướng, phú thương bị kéo ra ngoài chôn sống, mổ bụng, gã sợ tới mức

không đứng vững được, nhưng những việc như vậy không hề giáng lên đầu Lâu gia gã, bắt đầu có người dưới trướng Phương Thất Phật bày mưu tính kế nếu Lâu gia đầu nhập bọn họ, thì sẽ bảo hộ Lâu gia, còn Lâu gia giúp bọn họ làm việc.

Qua mấy ngày gã đã được nhìn thấy cảnh giết người, mà gã lại được bảo vệ có thể đi bất cứ nơi nào muốn, hơn mười ngày trước, gã thấy một đám binh sĩ cường bạo một phụ nhân hơn hai mươi tuổi, gã chỉ đi qua mắng vài tên binh sĩ vài câu, sau đó còn bị vài hộ vệ đi theo gã đánh một trận, từng này tuổi rồi, lần đầu tiên gã được phụ nhân nửa người trên lỏa thể kia quỳ gối dập đầu tạ ơn gã. Mấy ngày nay gã đều nghĩ đến việc này, vài ngày sau đó, gã cùng với hộ vệ âm thầm cướp một nữ nhân mang về nhà....

Lúc ban đầu gã tự nói với bản thân để xem rốt cuộc đặc quyền mà Phương Thất Phật cho gã là bao nhiêu, nhưng loại sự việc này thật sự hết sức thú vị kích thích, gã nhốt nữ nhân, vài ngày sau, nữ nhân này bị gã lỡ tay giết chết...Lần đầu tiên không quá thành thạo, nhưng con người là như thế, có một vài thứ một khi đã được mở ra, cũng không cần phải đóng nó lại nữa. Tại triều Vũ này trước đây hẳn chưa từng lĩnh hội quyền lực lại kích thích, vui vẻ đến vậy, tuy rằng ở trong nhà gã cũng là kẻ có quyền thế, nhưng hôm nay, loại cảm giác này thật sự là khác biệt rất nhiều. Lại qua vài ngày, gã kín đáo đi tìm phụ nhân suýt bị cường bạo kia, hoàn thành chuyện mà binh sĩ kia chưa làm được...

Đơn giản là như thế mà thôi...

Gã chìm đắm trong cảm giác này, Hàng Châu hiện nay thật sự là quá thú vị, nhưng hôm nay lúc đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe được cái tên mà gã vốn không hề thích, cảm giác thật sự rất khó chịu. Việc này khiến gã cảm thấy một sự chênh lệch, lúc gã đang làm việc này ở Hàng Châu, thì cái tên kia lại ở Hồ Châu đánh cho vài gã tướng quân dưới trướng Phương Lạp bỏ chạy như cẩu.

Những quyền lực mà gã nay đang nắm giữ, là cái gì chứ?

Khoảng cách trong nháy mắt đã bị kéo ra.

Nếu như tên kia còn ở Hàng Châu, nhất định phải giết chết hắn! Phải chết khổ sở giống như đám quan viên, quan thương hai mươi ngày trước đã bị giết tại Hàng Châu vậy.

Mang theo vài tên hộ vệ chán chương đi trên đường phố Hàng Châu, gã nghĩ như vậy.

Tiếp theo, vài ngày sau gã đã gặp lại Ninh Lập Hằng!

241. Q.3 - Chương 243: Làm Lại Nghiệp Cũ

Chìm trong giấc mộng mị, tiếng mưa cùng với tiếng sấm.

Trong tiếng sấm, tiếng mưa, đứa bé kia ra sức chạy trốn, lớn hơn cả so với tiếng sấm là tiếng vó ngựa cuộn cuộn đến, đứa bé ngã trên mặt đất, người đầy bùn mưa lầy lội, nó lồm cồm bò dậy, tiếp tục chạy, trong ánh sáng mờ mờ朦胧 lung, thiết kỵ cùng với binh tuyến từ sâu trong bóng tối lao tới.

Ở trong một phòng nhỏ hắn ngồi bật dậy, hắn vốn không nhìn thấy cảnh tượng phía trước phòng nhỏ, nhưng ánh mắt vẫn quan sát, cả người thiếu nữ dính đầy bùn đất chạy về bên này, binh tuyến phía sau đẩy mạnh mà đến. Hắn nghe được tiếng bước chân, tiếng đao thương, cửa sổ phía sau phòng nhỏ mở ra, xuyên qua cửa sổ, hắn nhìn thấy thê tử đang kinh hãi tuyệt vọng ở xa xa, thê tử muốn chạy tới lập tức bị hộ vệ đi theo bên người đánh ngã đi.

Hắn ngồi trước cửa sổ, vẫy vẫy tay.

Sau đó là những ký ức vỡ vụn, tiếng khóc, thiếu nữ chạy về phía phòng nhỏ, giang hai tay ra chắn, thiết kỵ trước mặt sừng sững như núi, hắn đẩy ra, trong mưa rền gió dữ cùng với ánh chớp về ra từng đường sáng, tay nắm chắc thanh đao thật lớn múa lên, đao phong thật lớn, chém vào một gã, thân hình kết hợp với chiến mã cùng với máu tươi bắn lên không trung, rồi tiếng tranh cãi kịch liệt...

Khi mở mắt ra, bên ngoài vẫn là quang cảnh mờ tối.

Hắn nằm ở đó, cố gắng từ trong những tiếng rầm rĩ ở trong mộng giãy dụa đi ra, lặng yên cảm thụ sự yên tĩnh chốc lát. Bên kia bình phong, thân thể Tiểu Thiên khẽ lay động, bên ngoài phòng trước bình minh có tiếng côn trùng kêu vang.

Mấy ngày nay, lần đầu tiên hắn mơ thấy những chuyện xảy ra trước đó.

Trong đó có đêm mười ba tháng bảy, hắn cùng đội hộ vệ bị tách ra khỏi quân doanh bị tập kích bất ngờ, sau đó bỏ trốn, ý thức cũng dần dần mơ hồ. Một ngày sau hắn mới thoảng tỉnh lại, xem như đã nhặt lại được tính mạng, nhưng miệng vết thương lại bị lở loét rất rộng, làm sức khỏe bị ảnh hưởng nặng nề, thân thể hắn cực kỳ suy yếu, trên thực tế, nếu không phải vì trước đó hắn từng rèn luyện, chỉ sợ lần thương thế này cũng không thể qua được.

Trong đám người, mấy tên lính vốn còn đi theo bên hắn cũng đã phân tán đi, thật sự sau khi tách khỏi đội vẫn còn đi theo hắn cũng chỉ có thể tử Tô Đàm Nhi, nha hoàn Tiểu Thiên, Quyên Nhi và Cảnh hộ vệ vẫn luôn trung thành bảo vệ tiểu thư nhà mình. Hạnh Nhi đêm đó không đuổi kịp, chắc là đã theo đội ngũ quay về Phúc Châu, cũng được coi là may mắn trong bất hạnh.

Rồi sau đó mới là những sự việc ở trong mộng kia, khi bọn hắn không thể trở lại Hồ Châu, lúc tránh né ở khu vực gần đó rốt cuộc cũng bị phát hiện, Tiểu Thiên và hắn không thể trốn được, cũng chỉ có thể đối phó trực diện với kẻ địch, mà khi đó bởi vì thể tử và đám người Quyên Nhi ở tại sau nhà, sau khi phát hiện ra kẻ địch, Cảnh hộ vệ đánh ngất tử Tô Đàm Nhi cùng với Quyên Nhi chạy trốn thật nhanh.

Sau sự việc có thể thấy, nếu đội quân của Phương Lạp bám riết không tha đã tới rồi, tiếp tục càn quét về phía trước, đám người Cảnh hộ vệ hắn là không có cơ hội thoát khỏi. Nhưng những người đó sau khi bắt được hắn thì ngừng lại, sau một hồi tranh cãi, có người muốn giết hắn, cũng dường như có người muốn bảo vệ hắn. Một lúc lâu sau, song phương gần như là sắp động chân tay thì thiến nữ tên là Lưu Tây Qua cũng xuất hiện, vung cự đao lạnh lùng cản mọi người lại, lúc ấy hắn đã vô cùng yếu ớt, lại bị trúng một thương, nhưng trên hết, là hắn đã bị bắt cùng với Tiểu Thiên, sau khi tỉnh lại đã là Hàng Châu rồi.

Sắc trời xám trắng qua đi, lại là một trận mưa to, hăm Hàng Châu vào buổi sáng sớm trong không khí sáng khoái tươi mát. Người đi đường từ thành phụ cận đi vào, binh lính, tiểu thương đội mũ rộng, mặc áo choàng tới, thành thị sau đại chiến thoảng cái đã mang về một chút không khí an nhàn.

Không có nhiều thuyền lăm ở bến tàu sông Tiền Đường gần Thành Nam, nhóm người chèo thuyền dỡ hàng hóa được vận chuyển từ trên thuyền xuống, đám dân phu đi theo binh lính cùng ra khỏi thành, bắt đầu thu hoạch lúa gạo vụ thu năm nay, từng gian phòng ốc ở các nơi trước đó đã bị gặp tai họa nghiêm trọng nay đang được xây dựng lại. Trên phố chợ có chút náo nhiệt, binh lính, công nhân đang dựng cái giá, trang trí cho lễ đại điển đăng cơ.

Thành Hàng Châu hiện nay chứa nhiều binh lính cùng với nhiều binh tướng làm giai cấp đặc quyền mà tạo dựng nên trụ cột thống trị một trật tự mới, phương thức cuộc sống đương nhiên khác với lúc trước rất nhiều, một vài nơi đã không còn đáng về náo nhiệt như trước nữa. Cái gọi là yên bình, đương nhiên cũng có, nhưng trong lòng mọi người, thật ra dù là ai cũng không có cách nào kiên định tiếp được.

Trong một tiểu viện bên sườn thành thị, vang lên những tiếng đọc sách ở trong mưa to mù mịt mênh mông.

Đó là một thư viện, trong thư viện có cây cối xanh tươi, cách vách là một y quán, lại cách vách nữa là một viện tử đồ nát không biết làm sao đã bị binh lính chiếm dụng, y quán rất náo nhiệt, thường xuyên có những âm thanh hùng hùng hổ hổ của binh tướng vọng tới.

Việc Phương Lạp hưng binh, chung quy ý nghĩa chính là khởi nghĩa nông dân, từ bắt đầu cuộc khởi nghĩa, hành vi của bọn họ là giết chết giai cấp đặc quyền, quan viên địa chủ, phú thương cùng với người đọc sách mà bọn họ khinh thường. Nhưng về phương diện khác, bọn họ cũng hy vọng mình trở thành giai cấp đặc quyền, tỷ như trở thành quan viên, trở thành địa chủ, trở thành phú thương, đặc biệt trong đó, đương nhiên là cũng hy vọng có thể trở thành người đọc sách, nhưng những thứ này khó mà nói ra.

Mỗi một nơi bọn họ tiến đánh, gặp phải những thư sinh tổ thái độ khó chịu đối với bọn họ, không yên phận, đương nhiên bọn họ sẽ mắng những người này là yếu đuối, thuận tay giết chết. Nhưng nếu nhìn xa hơn, nếu

có chút ý nghĩ như vậy, đúng là vẫn còn hy vọng nhà mình có thể xuất hiện người đọc sách, có tiền đồ, đây là giá trị quan mà Nho gia thống trị ngàn năm qua mang đến, mọi người luôn sẽ cho rằng chỉ có người đọc sách mới có thể thật sự làm đại sự.

Cũng bởi vì điều này, ngay cả sau khi chiến tranh qua đi tiếng kêu than dậy khắp trời đất, vẫn luôn luôn có một số ít người nắm giữ chút quyền lực bảo vệ mấy nho sinh, hoặc là làm phụ tá, hoặc là làm sư trưởng của đệ tử trong nhà, dành cho sự che chở. Nhưng tòa nhà trước mắt này, đó là thư viện duy nhất ở Hàng Châu vào lúc này, nghe nói sau lưng có mấy tướng lĩnh trong quân chống lưng. Sau khi thành bị phá, việc cung ứng lương thực cực kỳ túng quẫn, vài nho sinh vốn không quyền không thể “không có dấu vết làm việc ác” giống như tứ đại gia nhưng có chút học vấn, may mắn sống sót sau khi thành bị phá thì được an bài đảm nhiệm tiên sinh gánh vác nơi này.

Đệ tử trong thư viện này không nhiều lắm, có một số trong nhà có bối cảnh nhưng không cao, nếu thật sự có địa vị to như Thạch Bảo, Vương Dần kia, cần tìm lão sư cho đệ tử trong nhà, đương nhiên là trực tiếp bắt một vị đại nho nào đó đến là được.

Học trò mặc dù không nhiều, nhưng tiên sinh ngược lại rất nhiều, trong đó một phần là trước kia ở trong quân Phương Lạp, loại người này dễ thích ứng với các tình huống, sau khi vào thành thì được an bài đến đây, người nào người nấy cũng vênh váo tự đắc. Bọn họ trước đây có chút quan hệ với tướng lĩnh trong quân, có thể lấy được lợi ích cũng nhiều, không lo sợ bị người khác hãm hại; một bộ phận khác đương nhiên là nho sinh vốn thuộc thành Hàng Châu, nhóm người này xem như là “người chiến bại”, bất luận học vấn cao thế nào, lúc này cũng đành phải làm người cúi đầu, nhìn tình thế qua đi. Bọn họ không được lương bổng nhiều lắm, đủ để sống qua ngày, đương nhiên, tại Hàng Châu lúc này, đó đã được coi là một công việc rất tốt rồi, thỉnh thoảng bị người ta khiêu khích mà thôi, nhiều người lo lắng vợ con trong nhà mà cũng đành phải dựa vào một chút khí khái văn nhân mà nhẫn nhịn.

- Khụ....buổi lên lớp hôm nay, ta họ Ninh, dạy lịch sử ọi người...

Mưa rơi xuống mái hiên dột thành tấm màn, che đầy thế giới bên ngoài, sau khi các học sinh đang đứng giữa bàn ghế vuốt vuốt y phục ẩm ướt xong rồi ngồi xuống, nam tử trẻ tuổi ngồi xuống trên bục giảng, dùng thước dạy học gõ vào bàn, mở miệng một cách yếu ớt của người bệnh, ngữ khí ngắn gọn bình thản.

Những người phía dưới cười cười nói nói, tiên sinh trẻ tuổi phía trên cứ giảng chương trình dạy của hắn. Tiên sinh trẻ tuổi này nhìn vô cùng yếu ớt, thậm chí hình như còn có bệnh trong người, nên đám học trò phía dưới cũng khó mà có lòng kính sợ, trong đó có mấy thiếu niên thân thể cường tráng thậm chí còn trong lúc tranh cãi làm đứt đoạn lời giảng bài của tiên sinh, trực tiếp hỏi:

-Này, thầy nói xem bên Hàng Châu chỗ nào đi chơi thích nhất?

Tiên sinh liền cười cười nói mấy địa điểm có thể đi chơi, đó cũng là những nơi mà ngày đầu tiên Ninh tiên sinh đến thư viện đã đi.

Đây được xem như là một góc của Hàng Châu, là lệ thường của một buổi sáng đơn giản, qua buổi sáng của một nửa ngày, các học trò ủa ra như chim thú tan tác, giáo viên lên lớp thì trở lại phòng giành cho thầy giáo để nghỉ ngơi, cũng có vài người bắt chuyện với nhau. Lúc này nơi các vị tiên sinh ở long xà hỗn tạp, những người trước đây làm việc trong quân đội Phương Lạp thì đều có việc của mình cần làm, những người thuộc Hàng Châu thì hơn phân nửa lo lắng, an phận dạy học, cũng không nhiều lời.

Trong đó có một người bất ngờ nhận ra hắn, nói:

- Ninh Lập Hằng...

Chấp chặt tay, không nói gì thêm, đại khái là ngầm hiểu ý tứ của nhau, thời cuộc duy gian, tất cả mọi người đều không dễ dàng, không có tâm tình để hàn huyên việc vặt vãnh.

Mưa vẫn còn rất to, chương trình dạy học của nửa ngày đã qua, trong thư viện liền an tĩnh lại. Đi vòng qua bên mái hiên có nước rỏ xuống, Ninh Nghị lúc này đang ở chỗ người quản lý thư viện cầm non nửa túi gạo lức, một chút rau xanh, đó chính là thù lao của hôm nay. Lúc một đám thư sinh túa ra trong màn mưa thì Ninh Nghị lại cầm sách đi về phía sau thư viện.

Cách vách tường viện phía sau của thư viện là một y quán, cũng có một tiểu viện đơn sơ kề bên, tiểu viện này chỉ có hai ba gian có thể sử dụng được, trong đó có một phòng là Tiểu Thiên nhút nhát ở, nàng đang đứng đằng kia, kiễng chân chờ hần về, thấy bóng dáng của hần thì mở ô, chạy vào vào trong mưa.

Đối với Ninh Nghị mà nói, tình huống trước mắt như thế nào, ngay cả chính bản thân hần cũng không nói rõ được.

Lúc bị mang về Hàng Châu, thân thể hần vô cùng suy yếu, sau đó thì được an bài tại y quán phía trước. Nhưng tiếp theo, ngoài hai gã đao vệ luôn luôn canh giữ hần giống như tù phạm ra thì không hề có người nào khác đến xử trí hần cả, giống như là hai người kia đến để bảo vệ hần ở Hàng Châu vậy, sau đó...hần gần như quên mất rồi.

Tiểu Thiên vẫn đi theo chăm sóc hần, tiểu nha hoàn từ lúc bị bắt cùng hần đến Hàng Châu thì chưa từng rời hần nửa bước, tự nói bản thân mình là mệnh xấu, khi Ninh Nghị thật sự tỉnh lại, nàng mới yên tâm một chút. Theo như lời nàng nói, Tô Đàn Nhi và đám người Quyên nhi chắc là không bị bắt, nhưng trên đất Hàng Châu lúc ấy, dưới sự bảo vệ của Cảnh hộ viện, những người này rốt cuộc có thể trở lại Hồ Châu hay không, lúc này cũng khó mà xác định được. Tô Đàn Nhi lại là con người tính cách quật cường, tiếp theo rốt cuộc các nàng ra sao, trở thành chuyện mà Ninh Nghị nghĩ đến nhiều nhất. Nhưng nhớ thì nhớ, nghĩ thì nghĩ, hần ở chỗ này, chạy không thoát, cũng chỉ có thể thích ứng với mọi tình cảnh, ít nhất bên cạnh hần còn có Tiểu Thiên cần chiếu cố.

Những ngày qua thương thế của hần dần dần tốt lên, hần với Tiểu Thiên được an bài tiểu viện phía sau y quán, một chủ một tớ cũng không bị hạn chế hành động, nhưng lúc này người không có bối cảnh ngang nhiên đi ra ngoài, có khả năng nhìn thấy đại khái cũng không phải là tình cảnh khiến người ta vui vẻ gì. Gần đây Hàng Châu vật tư không đủ, hai người làm tù nhân, ngày ngày được cấp dưỡng một chút đồ, tự mang về nấu ăn.

Không biết tiểu viện này trước kia là của ai, hơn phân nửa không có dụng cụ gì, những thứ còn lại cũng đều rất cũ nát, từ lúc xảy ra địa chấn đến nay, bộ phận phòng ốc sụp đổ, cũng không tốt để ở. Nhưng ngược lại Tiểu Thiên rất vui vẻ, tới mấy ngày trước, lão đại phu kia hỏi một câu trước kia Ninh Nghị làm gì, Ninh Nghị nghĩ nghĩ, trả lời là dạy học, vì thế một ngày liền bị gọi đi thư viện, xem như “vật tận kỳ dụng”, làm lại nghiệp cũ...

242. Q.3 - Chương 244: Hai Người Trên Cô Đảo

Ầm! Một tiếng vang lên như sấm rền.

Bóng người bị đánh bay vào màn mưa, bay qua con đường và vào cái bàn gỗ hồng bên kia đường, vô số bọt nước bắn ra trong màn mưa, bóng người ngã lăn trên đất, máu tươi nhuộm đỏ dòng nước trên mặt đất. Trên con phố dài âm u, trong màn mưa, vốn hai đám người đứng đối lập giằng co, mắt thấy xảy ra một màn này, người trong một bên chạy ra ý đồ đỡ kẻ bị thương dậy, mười mấy người bên phe còn lại thì lạnh lùng nhìn không hề có động tĩnh gì, chỉ yên lặng quan sát tình huống bên trong quán rượu.

Kẻ bị thương nằm trên mặt đất được đỡ đứng dậy, toàn thân mềm nhũn, gần như hấp hối. Bên này còn chưa kịp phát tác thì trong quán rượu lại vang lên vài tiếng ầm ầm, mảnh gỗ bay đầy trời, một tên trung niên nam tử tay ôm ngực lão đảo lùi lại, liên tục lùi hơn chục bước mới được người khác đỡ lấy, kẻ này hai mắt tụ máu, hàm răng cắn chặt như muốn nứt ra, dường như nín nhịn một hơi thật lâu rồi mới hét lên:

- Trần Phàm. . . Người giỏi -

Trong quán rượu, tiếng đánh nhau vẫn hỗn loạn thành một mảnh.

Đó vốn là tòa nhà cũ gặp họa trong cơn động đất, lúc này người trong hai nhóm đang giằng co trên đường mơ hồ nhìn thấy bóng người di động trong quán, cũng không biết người bên nào đang đánh kịch liệt. Vách tường của ngôi nhà cũ bị va đập quá mạnh, có thể nhìn thấy từng đám bụi đất, gỗ vụn thì nhau rơi xuống.

Đến lúc này chợt nghe trong lầu có người hét lớn một tiếng “A—”, sau đó ầm ầm nổ tung, trên bức vách bên cạnh quán rượu lộ ra cây cột to cỡ bát ăn cơm, đất gạch tán loạn, cây cột này là một trong những cột chính của ngôi nhà, bây giờ bị người ra mạnh mẽ ném ra ngoài.

Cây cột lộ ra bên ngoài trời mưa chốc lát rồi sau đó rầm rầm trở về, chỉ lưu lại trên vách tường một lỗ cục thật lớn; trong quán rượu vẫn đánh dấu không ngừng. Sau vài lần hô hấp, cây cột đó đã phá tan mấy cánh cửa còn sót lại của quán rượu rồi bay ra ngoài đường phố. Bên trong quán có kẻ điên cuồng hét lớn:

- Trần Phàm! Ta muốn mạng của ngươi!

- Tốt! - Thanh âm tán thưởng của một người tuổi trẻ:

- Tốt! Tốt! Tốt!

Trong tiếng quát lớn của hai bên, tiếng động va chạm ầm một tiếng, tiếp sau đó lại ầm một tiếng nữa, vang vọng như sấm rền, đứng trên đường cái đều có thể nghe được rõ ràng, ngay sau đó một bóng người phá vỡ vách tường bên cạnh ngã giữa đám gạch ngói vỡ và nước mưa; trong quán người tuổi trẻ đang cười lớn.

- Hay! Ha ha ha ha! Chính là như vậy! Thống khoái! Từ lâu nghe nói Bôn lôi kinh của Chương Sơn phát lực vô cùng, quả nhiên danh bất hư truyền. Ta chỉ thua nhỏ. Đến, đến, đến đây, chúng ta tiếp tục!

Theo tiếng cười kia, một bóng người nửa thân trên nhiễm máu tươi điên cuồng bước ra từ bức tường vỡ. Người này thoát nhìn dáng cân xứng, không phải dạng đại hán thân cao tám thước dáng người to lớn, diện mạo cũng không tục tằng thô lỗ, chỉ là vừa trải qua trận đánh đấu vừa rồi mái tóc dài đã hoàn toàn rối loạn phối hợp với khí thế lúc này, nhuộm máu cười lớn, gây cho người ta một loại cảm giác điên cuồng. Đây chính là Trần Phàm, kẻ khiến cho rất nhiều người ở Hàng Châu đau đầu hơn nửa tháng nay.

Hắn một đường đi tới, cười ha hả vài tiếng, hai tay bắt lấy y phục của người nọ kéo đối phương đứng dậy trong làn mưa. Hắn lùi về sau hai bước, đưa tay ra chỉ:

- Chúng ta tiếp tục! Xoay người một bước vững trãi, hữu quyền vung ra phá phong toái vũ. Một quyền này của hắn gần như cuốn sạch mưa to xung quanh lại, thoát nhìn giống như một ngọn roi. Nhưng quyền phong còn chưa tới nơi mà kẻ phía trước đã như người rơm một lần nữa lao đảo ngã xuống, quyền phong cuốn qua không khí phía trên đỉnh đầu người kia sau đó xấu hổ ngừng lại.

Người thiếu niên ngẩn ngơ một hồi sau đó thu lại quyền thế, đứng thẳng tại chỗ, gãi gãi đầu:

- Ấc, chẳng lẽ ngươi chết như vậy sao. . .

Hắn đi tới kéo vạt áo người này lên, quan sát một hồi sau đó vỗ vỗ vào mặt đối phương, thăm dò hô hấp của đối phương, sau khi phát hiện ra đối phương đã không còn hơi thở mới lại dầm dẫm vào ngực đối phương. Kẻ ngã xuống này rõ ràng là thủ lĩnh của một đám người trên đường phố nhưng lúc này không một kẻ nào dám bước lên trước, ngơ ngác đứng ở đó nhìn người trẻ tuổi trong mưa hành hạ thi thể người kia một lượt.

- Quá đáng tiếc. . .

Cuối cùng khi xác định được kẻ nọ đã chết thật rồi, người trẻ tuổi có chút tiếc hận đứng dậy nói một câu sau đó quay đầu lại nhìn về phía những người khác đang đứng trên đường cái, trong đó đám người trật tự im lặng hơn vốn là hắn mang tới, còn đám người đối diện kia trên mặt kẻ nào kẻ nấy đều bất an. Hai bên nhìn nhau một hồi, cách Trần Phàm không quá xa, quán cũ vốn đã lung lay sắp đổ đứng trong mưa ầm ầm đổ xuống. Bụi đất bị nước mưa đè xuống, Trần Phàm đưa mắt nhìn một cái sau đó lại quay đi.

- Ta sớm đã nói rồi, con người ta vốn ngu ngốc không biết làm quan, tính tình lại không tốt, bang Sát Tài các ngươi không nên gây sự, gây sự cũng đừng chọc vào ta. Thế này đã được chưa? Hắn quay đầu lại nhìn về phía người chết trong đồng lộn xộn kia. - Chỉ có điều. . . Hôm nay ta và Trần sư phụ công bình luận bàn, hiện tại hắn đã bị thương, ta cũng bị thương, sau này không cần phải tính toán nữa. Được rồi, ta đi trị thương đây, các ngươi cũng công Trần sư phụ về xem đại phu đi, nhanh lên một chút. Các vị hảo hán Chương Sơn, Trần Phàm cáo từ, sau này không nên tiếp tục gây chuyện. . . Không nên tranh cãi với ta. . .

Nói xong lời này, người tuổi trẻ dẫn theo thủ hạ xoay người rời đi, còn về vị Trần sư phụ đang nằm trong đồng đổ nát kia, mới vừa rồi khi đánh nhau sống chết ở trong quán đã hao sạch tâm lực, thật ra đã chết từ lâu. Sơ sơ đi được vài bước, Trần Phàm quay đầu lại nhìn về phía đầu kia con phố, một chiếc xe ngựa đã

dừng lại đó khá lâu, rõ ràng là thấy rõ toàn bộ quá trình đánh đấu, hần nhìn một hồi sau đó xoay người đi tới. Đi tới bên cạnh xe ngựa, người ngồi trong xe kéo rèm cửa lên.

- Kế Tân.

- Tổ tiên sinh.

Kế Tân chính là tên chữ của Trần Phàm. Ngồi trong xe ngựa là một người trung niên dáng người béo tròn, nụ cười hiền hòa. Người này coi như là quen biết với Trần Phàm, nói chính xác hơn thì quen biết với Phương Thất Phật mới đúng. Hần ta tên gọi Tổ Sĩ Viễn, không phải võ tướng, mưu lược cũng bình thường, chẳng qua sở trường nội chính; tuy nói rằng nghĩa quân không quá chú trọng nội chính là thứ gì, đến một nơi nào đó cướp xong là bỏ chạy nhưng nếu như hoàn toàn không có chuyện gì tự nhiên là không có khả năng. Loại nhân tài này trong quân không nhiều, Tổ Sĩ Viễn rất được coi trọng, thời điểm Phương Lạp xưng đế sắp tới tự nhiên cũng là khi đối phương bận rộn nhất. Trần Phàm đối với điều này rất là cảm động bởi vậy mà trong giọng nói cũng tương đối cung kính.

- Chương Sơn Trần Đại Mộc. . . Người lại làm vậy nữa rồi, cẩn thận Phật Suất trở lại mắng người.

- Tổ tiên sinh ngài cũng đã nhìn thấy rồi, mọi người đều là người giang hồ, tính tình không tốt mới nói vài câu đã động tay động chân rồi, ta cũng bị thương đấy nhé. . . Lão sư cũng hiểu tính cách của ta, để ta ở lại chỗ này là có thể đoán được từ trước rồi, nếu không. . . Tổ tiên sinh ngài tùy tiện gọi người nào đó tới thay cho ta đi, Hồ Châu bên kia đã không có việc gì nữa rồi, kêu An Tích Phúc trở lại đi. . .

- Ha ha ha ha.

Người trung niên mập mạp cười lớn, thuận tay đưa ra một chiếc áo tới:

- Mưa lớn, máu trên người người đều là của kẻ khác, bị thương ở chỗ nào? Nói thật ra, mấy ngày nay Hàng Châu loạn thành một đoàn có thể sửa sang lại cho tốt ta thật sự phải cảm ơn người đấy. Đám người Trần Đại Mộc người của Bao Đạo Ất, đám Thiên Cật tướng quả thực quá kém, tìm đất đào vàng xem như xong không tính, cản trở con đường thủy nơi nơi thu bạc, cứ tiếp tục như vậy Hàng Châu duy trì không nổi nữa. Chỉ có điều người làm việc quá mức kịch liệt, luôn kết thù vào thân, Trần Đại Mộc đã chết nhưng Bao Đạo Ất kẻ này tâm cơ thâm trầm, người tốt nhất là nên chú ý một chút.

Trần Phàm khoác áo tới vào người:

- À, là như vậy sao?!

- A, việc này trong lòng người hiểu rõ là được. Vì việc này, đại công tử của Lâu gia Lâu Thư Vọng đã tìm ta mấy lần, nói nếu đám người Bao Đạo Ất tiếp tục làm như vậy bọn họ cũng rất nhanh duy trì không nổi. Nghe nói hần đã tới tìm người, đã ăn canh ‘đóng cửa’, ha ha, mấy việc người làm gần đây ta nghĩ hần nhất định ghi nhớ. Gia chủ và vị đại công tử này của Lâu gia đều là người có năng lực, tên Lâu Thư Vọng này cùng tuổi với người, nếu người có lòng đến khi đó không ngại kết giao một chút cũng được.

Trần Phàm liếc nhìn đối phương một cái, có chút nhàm chán gật đầu.

Tổ Sĩ Viễn cũng có việc trên người, nói xong mấy lời này chuẩn bị rời đi, chỉ là xe ngựa mới lăn được vài bước thì ngừng lại:

- À, đúng rồi, cách đây không lâu, chuyện liên quan tới Ninh Lập Hằng, hiện tại thế nào rồi?

- Tổ tiên sinh cũng cảm thấy hứng thú với việc này?

Tổ Sĩ Viễn bật cười:

- Nghe nói người này quấy đảo chiến cục ở Hồ Châu, mặc dù ta chưa từng gặp mặt nhưng cũng có đôi chút bội phục. Cách đây không lâu các người đánh nhau trước điện, việc này tạm thời bị đè xuống nhưng người muốn giết hần vẫn còn rất nhiều, các nơi đều đang tìm kiếm phương pháp. Hiện tại ta trông coi việc vật ở Hàng Châu tự nhiên cũng có kẻ nghe ngóng bên ta, trước đó Lệ Thiên Hữu Lệ tướng quân còn đặc biệt tới tìm ta, nói huynh đệ Lệ gia bọn họ nhất định phải giết chết kẻ này. . .

- Vậy cứ đợi bà diên kia tìm tới cửa đi. . .

Trần Phàm lẩm bẩm, sau đó nói:

- Đánh nhau trên điện mấy ngày trước ta không có tham dự, bản thân ta còn muốn đánh nữa kia. Nếu để ta nói, kẻ đó tâm cơ thâm trầm, trong lúc bệnh nặng còn có thể đùa bốn xoay vắn đám người An Tích Phúc vòng vòng, dĩ nhiên mới có hai mươi tuổi tự nhiên giết sớm bao nhiêu tốt bấy nhiêu, ta ghét nhất là kẻ thông minh. Vì sao Tổ tiên sinh lại tới hỏi ta?

- À, mặc dù việc liên quan tới Ninh Lập Hằng mấy ngày trước Kế Tân người không hề tham dự nhưng đám người trên điện ai ai đều biết mối quan hệ giữa Kế Tân và vị cô nương nhà họ Lưu kia. Việc này lớn như vậy, vị cô nương Lưu gia kia đã muốn ngăn cản lại, tuy nói chủ yếu là thuyết phục Liễu Thánh Công nhưng nói người không hề hay biết, ta thật. . .

Tổ Sĩ Viễn còn chưa nói hết lời Trần Phàm đứng bên cạnh đã trợn trừng mắt:

- Ta. . .Ta. . .Ta. . .Ta có quan hệ với nữ nhân đó? Tổ tiên sinh, Tổ công, ngài đang đùa cợt sao? Ta và cô ta đánh nhau vài lần, nếu không phải ta hạ thủ lưu tình. . . Không đúng, ta và cô ta không có bất cứ quan hệ gì. . .

Tổ Sĩ Viễn nhìn hẩn hồi lâu:

- Không phải là Thánh Công có ý làm mai mối. . .

- Lão nhân gia đều như vậy, ta thích kiểu hiền lành, nữ nhân kia là kẻ điên. . .

- Chẳng qua ta và lệnh sư đều cảm thấy. . .Kế Tân và Lưu cô nương rất xứng đôi. . .

- Đúng vậy, hai kẻ điên không hơn không kém!

Trần Phàm bĩu môi. Lúc này đoàn người đã đi về phía trước được một đoạn, có lẽ là nhớ ra điều gì đó, hẩn hướng tầm nhìn về một phía, sau đó khề khề ra dấu, nói:

- Được rồi, về chuyện của Ninh Lập Hằng ta quả thực có biết, Tổ tiên sinh nếu đã hỏi. . .Ừ, thì chính là. . .

Thời gian là buổi chiều, màn mưa mênh mông. Tổ Sĩ Viễn thuận theo ánh mắt của Trần Phàm nhìn lại, chỉ thấy cách đây không xa ở giữa một khu nhà, có người khoác áo tơi đang ở trên nóc nhà cầm gạch gõ gõ gì đó. Chắc là mái nhà bị dột vì vậy mà trèo lên sửa lại, trong tiếng mưa mơ hồ truyền tới tiếng hô của tiểu cô nương:

- Cô gia, cô gia, người xuống đây đi. . .

Người trên mái nhà nhìn qua khá trẻ tuổi, dáng người dường như có chút gầy ốm. Tổ Sĩ Viễn vốn muốn hỏi người đó có phải là Ninh Lập Hằng hay không để ghi nhớ nhưng nhìn thấy dưới mái hiên ngôi nhà lúc này đang ngồi một hán tử, thoát nhìn rất giống người giữ cửa rảnh rồi, sau lưng mang đao. Ánh mắt hẩn nhìn qua, hán tử nọ ánh mắt nghiêm túc nhìn qua đây sau đó lại cụp mí mắt xuống. Tổ Sĩ Viễn suy nghĩ một hồi, kẻ này hẩn nhận ra, đó là một trong tám tên đao thủ thuộc hạ lợi hại của Lưu cô nương, hẩn đã ở đó nói vậy xung quanh nhất định tồn tại càng nhiều hơn.

Cô nương Lưu gia tính tình cổ quái, người thường khó đoán. Chuyện liên quan tới Ninh Lập Hằng hẩn cũng chỉ thận miệng hỏi mà thôi, không muốn liên quan quá nhiều, lúc này mới nhớ ra lời nói của Trần Phàm, hẩn cũng gật gật đầu. Đúng vào lúc này, chỉ nghe bên kia truyền tới một tiếng ‘Bịch’, sau đó là tiếng thét chói tai của nữ hài tử; hai người đồng thời nhìn về phía ngôi nhà kia, nhìn thấy trên mái nhà sập xuống một lỗ hổng lớn, Ninh Lập Hằng đang sửa lại mái ngói xem ra là từ trên mái nhà rơi xuống đất. Thị vệ mang đao lập tức đẩy cửa tiến vào, hai người nhìn một hồi lâu, có chút ngạc nhiên trợn mắt há mồm.

- Hài, một kẻ thư sinh dù thông hiểu mưu lược lại đi làm việc của thợ xây cũng khó trách khỏi cảnh như vậy. . .

Xe ngựa dần dần chạy đi xa, Tổ Sĩ Viễn thuận miệng nói một câu sau đó hạ thấp thanh âm:

- Trước đó ta ở bên cạnh Thánh Công nhìn thấy tin tức do Phất Suất sai người truyền tới, chiến cục Gia Hưng kịch liệt, trong thời gian ngắn không thể phân ra thắng thua, nghe nói Lưu gia cô nương đã bị thương, sợ rằng sắp tới sẽ trở về khi đó không biết cô ta sẽ sắp xếp kẻ này như thế nào. . .A, việc này Kế Tân đã biết rồi chứ?

- Bị thương?

Trần Phàm nhủ mảy, liếc nhìn đối phương một cái, một lát sau mới nhìn về phía trước xem sự kiện này là sự thật tiêu hóa xuống:

- Cô ta cũng bị thương sao?

Dứt lời cũng là lúc hai người Trần Phàm và Tổ Sĩ Viễn đi tới ngã rẽ của con phố trong mưa. Ninh Nghị chủ đề tài câu chuyện lại không hề hay biết vấn đề của mình từng dẫn tới tranh cãi ở tầng cao nhất bên quân đội.

Hắn không phải là người cam chịu ngồi im đợi chết nhưng nếu sự việc không có gì chuyển cơ, tạm thời chỉ đành tùy ngộ nhi an. Hai canh giờ trước, hắn còn vì căn phòng đột nước mưa mà đau đầu, nước bắt đầu đột xuống từ sáng sớm. Hắn tới thư viện phía trước đây chữ nửa ngày, tiểu nha hoàn duy nhất chỉ có một việc đó là tìm kiếm các loại vật dụng hứng nước sau đó bận rộn mang nước mưa đi đổ. Đợi đến khi Ninh Nghị trở về mới tìm được được biện pháp, hai người kiểm tra các nơi đột nước, Ninh Nghị xung phong nhận việc leo lên mái nhà lợp lại chỗ đột, sau đó đã xảy ra bị kịch.

Công trình sư có thể chỉ đạo phối hợp rất nhiều người dựng lên lầu cao chọc trời nhưng chưa chắc đã là một người thợ xây giỏi, Ninh Nghị vốn thân thể chưa khỏi hẳn, hướng chỉ căn phòng đã đột nát, sửa lại được một nửa thì xà nhà sụp đổ, lộ ra một lỗ hổng to tướng. Thật ra Ninh Nghị không bị gì nhưng cái giường của tiểu Thiên đã bị ướt hoàn toàn, may là thành quả của việc sửa chữa ít ra cũng giữ được hơn nửa chỗ này, bọn họ kéo dịch chiếc giường còn lại ra, giữ nửa gian phòng tương đối khô thoáng.

Sau đó toàn bộ thời gian buổi trưa, Ninh Nghị cầm xẻng lớn, tiểu Thiên cầm cuốc nhỏ ở trong gian phòng tạo một con mương dẫn nước thoát nước nhỏ, khiến cho nước từ trên lỗ hổng đổ xuống có thể chảy ra đổ sang bên kia.

Vốn là một căn phòng tùy ý sắp đặt, trong căn phòng không có nhiều đồ vật, nguyên bản có hai cái giường, một cái tủ, một bộ bàn ghế nhỏ. Lúc này trở nên càng nhỏ, bên ngoài mái hiên nước mưa không ngừng đổ xuống, cách hai bức vách còn có một phòng bếp có thể sử dụng; lúc này lập tức biến thành vùng trời đất nhỏ bé để hai người có thể hoạt động. Trong lúc sửa chữa con mương thoát nước kia, hai người còn đi qua phòng bếp thoáng thu thập củi khô còn có thể sử dụng.

Tới lúc chập choạng tối, mưa vẫn không ngừng lại, cột khói đen dày đặc bay lên trong mưa sau đó không ngừng bị nước mưa chia cắt, đè ép xuống. Trong phòng bếp truyền ra tiếng hai người ồn ào nhóm lửa nấu cơm canh; bởi vì bản thân không có việc gì làm cho nên Ninh Nghị đi tới giúp đỡ, nói thật ra, đối với việc thái rau nấu cơm tuy rằng tiểu Thiên biết nhưng thật ra không xem là am hiểu thông thạo.

Sau đó, cây đuốc được đốt lên, màn đêm theo cơn mưa to yên lặng không một tiếng động phủ xuống. Cả thành Hàng Châu rộng lớn, chỉ có một nửa căn phòng của khu nhà nhỏ nhỏ này, dưới ánh sáng của cây đuốc giống như hòn đảo cô độc bị chia cắt ra, trong mưa to bị toàn thể giới bao phủ. . .

243. Q.3 - Chương 245: Nhu Mạt

Màn mưa tung bay trên những con phố chằng chịt của thành thị, trong đêm đen lướt qua từng điểm sáng mờ ảo thưa thớt

“Tách bụp!” Một đốm lửa bay qua mái hiên ngán ngủ rồi rơi xuống trong mưa tắt ngấm. Dưới mái hiên mưa đọng lại thành vũng, trong bóng đêm tiếng nước rào rào tự do chảy xung quanh căn phòng. Nước mưa và bóng tối là chủ đề của đêm hôm nay, bó đuốc trên tường là nguồn sáng duy nhất của vùng không gian nhỏ nhỏ này, trong cơn mưa gió chiếu sáng rực cả một vùng.

Trong cơn mưa lớn ngoại trừ tiếng mưa rơi vạn vật trở nên yên tĩnh. Không có ánh trăng cũng không có cơn trùng của những ngày đầu thu, bộ dáng của thư viện, y quán bên cạnh đã không thể nhìn thấy rõ.

Bóng đêm phía trước, trong y quán hiện ra lộn xộn, thanh âm của đại phu và tiểu nhị qua qua lại lại bận rộn, tiếng dã thuốc trong phòng đêm, tiếng rên rỉ của bệnh nhân, tiếng mắng chửi hòa lẫn thành một mảnh. Trên con đường bên ngoài viện thỉnh thoảng lại có người đi qua, lúc này dám đi trên đường đa phần là binh sĩ hoặc là người giang hồ, kẻ say rượu hoặc giả là con bạc đã thua sạch, mở miệng ồn ào từ xa tới gần rồi lại dần dần đi xa.

Thật ra đêm hôm nay, tất cả mọi thứ đều bị cách ly.

Thiếu nữ đứng dưới mái hiên nhà thay cây đuốc mới.

Cây đuốc mới được đặt lên tường, bó đuốc cũ đã cháy hơn nửa rơi xuống đất, bóng thiếu nữ nhảy múa trong ánh sáng phản chiếu, sau đó đá cây đuốc cũ vào trong mưa, ánh lửa chớp động rồi biến mất trong dòng nước.

Bức tường của căn phòng bị nứt vỡ, cây đuốc được đặt ở chỗ vết nứt, chiếu sáng cả trong và ngoài phòng. Người thanh niên mặc áo thư sinh đang ngồi trong phòng đọc sách thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nói chuyện; thiếu nữ đi qua mái hiên ngồi chống cằm trên bậc cửa. Một đêm mưa tẻ nhạt, trong căn phòng đã hư một nửa hai người chủ tớ thỉnh thoảng lại trao đổi vài câu tẻ nhạt.

- Vừa mới rửa tay.

Tiểu Thiên xòe bàn tay ra: - Sau đó giặt quần áo, không có chỗ phơi. . .

- Ủm!

- Cho nên vẫn để trong chậu. . . Ngày mai không biết còn mưa lớn nữa không đây. . .

- . . .Mấy hôm trước, ông lão nhà họ Lưu của y quán nói có loại trà thảo dược có lợi cho thương thể của Cô gia. . .

Tiểu Thiên ngồi trên bậc cửa đột nhiên nhớ ra.

- Trà thảo dược?

- Vâng, lúc đó không chú ý, ngày mai tìm Lưu gia gia lấy, em cũng tới y quán hỗ trợ. . . Tiểu nha hoàn gật đầu.

- . . . Cô gia, hôm qua trong y quán có rất nhiều người bị đứt chân đứt tay, ngài nói xem có phải là thương binh từ Gia Hưng chuyển đến hay không?

Hạ thấp thanh âm xuống.

- Chắc là không phải, quá xa xôi.

- À, không phải bên đó là tốt rồi.

Tiểu Thiên ngẩng đầu: - Trận chiến đó còn muốn đánh tới bao giờ đây. . .

. . . Thời gian cứ như vậy trôi qua khiến cho người ta tính toán không chuẩn xác, đêm đã khuya hoặc có lẽ còn lâu mới đến nửa đêm. Có lẽ Tiểu Thiên cũng không thật sự có ý muốn nói chuyện, chỉ là một loại hình thức lấy tiếng động để xác nhận bản thân và Ninh Nghị ở chung một chỗ mà thôi.

Đương nhiên, buổi tối rảnh rỗi chủ tớ nói chuyện dăm ba câu là chuyện rất đời bình thường. Nhưng đêm nay không giống như mọi khi, Tiểu Thiên muốn nói điều gì đó nhưng lời ra đến miệng lại có vẻ miễn cưỡng, làm cho người ta có cảm giác lưỡng lự không dám nói ra lời thật. Thời gian càng lâu, cô gái bé nhỏ vẫn ngồi trên bậc cửa nhìn Ninh Nghị, hoặc giả nhìn lỗ hổng lớn trên tường, hạt mưa không ngừng rơi xuống nóc nhà, có lẽ bản thân nên tìm việc gì đó làm. Là một nha hoàn, cô gái không nên quấy rầy thời gian đọc sách của Ninh Nghị. Không biết đã trải qua bao lâu, Ninh Nghị ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của thiếu nữ đang nhìn về phía này, chốc lát nhìn nhau như vậy mới nghe thấy nàng khẽ nói:

- Cô gia, người nhớ tiểu thư bọn họ sao?

Ở trong tình huống, hoàn cảnh ở chung một chỗ như thế này, có rất nhiều lúc, thật ra lại là một chuyện cực kỳ áp lực. Trong chiến loạn, con người nhỏ bé như con kiến tùy ý bị chém giết; Tiểu Thiên vẫn luôn sống cùng Ninh Nghị, thời gian đầu thậm chí ngay cả khi ngủ cũng phải nắm chặt lấy tay Ninh Nghị mới có thể an tâm ngủ, thậm chí trong lòng cô bé còn có ý nghĩ, bất kể xảy ra chuyện gì, nếu có người muốn tách cô rời khỏi Cô gia, có lẽ cô sẽ chọn cái chết.

Chuyện như vậy không xảy ra nhưng xung quanh có đại phu, có người bị thương, còn có hai tên thị vệ thủy chung đứng nhìn, trong bóng tối có lẽ còn có người đang âm thầm theo dõi hai người. Cho dù nói mấy câu an ủi lẫn nhau nhưng hai người không thật sự nói quá nhiều về cục thế trước mắt, tránh bị người khác nhìn ra suy nghĩ bên này hoặc là hiểu rõ nỗi sợ hãi trong lòng. Tiểu Thiên chỉ nói với lòng mình, có thể ở chung một chỗ với Cô gia là tốt rồi, đừng hỏi nhiều, hỏi cũng vô dụng, nếu Cô gia có biện pháp khi cần đến mình sẽ mở miệng; mà người lại bản thân chỉ gây thêm phiền não cho Cô gia mà thôi.

Xung quanh đều là kẻ địch. Trong bầu không khí luôn luôn có kẻ giám sát, hai người đều ý thức được giữ im lặng, tận lực giống như bình thường dưỡng thương, làm việc, sinh hoạt, cứ như vậy có lẽ mới không sụp đổ. Nhưng đêm nay trong hoàn cảnh an toàn dường như toàn bộ thế giới bị cách ly, Tiểu Thiên mới có thể nhỏ giọng hỏi về vấn đề này.

Ninh Nghị nhìn cô một hồi lâu, gấp quyển sách lại:

- Ta cũng nhớ chứ, không biết bọn họ thế nào rồi.

- Tiểu thư và các tỷ Quyên nhi Hạnh nhi có lẽ đã trở lại Hồ Châu rồi?

- Tiểu thư nhà người tính cách quá cứng đầu, chẳng qua. . . Ninh Nghị suy nghĩ một hồi: - Cô ấy cũng biết việc nặng nhẹ trước sau, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, ta nghĩ sẽ không có chuyện gì đâu.

Tiểu Thiên gật đầu, ôm lấy hai đầu gối đặt cằm trên đầu gối một lúc lâu sau mới lại lên tiếng, nhẹ giọng nói:

- Cô gia, chúng ta. . . Còn có thể trở về không?

Có lẽ lời này của cô gái đã nín nhịn rất lâu rồi, hiểu rằng có hỏi cũng không có bao nhiêu ý nghĩa nhưng con gái chung quy vẫn hi vọng có một người đáng tin cậy. Ninh Nghị gật đầu, giống như vấn đề trước không muốn nói đến:

- Có cơ hội, bọn họ bắt chúng ta không xử lý, cơ hội luôn có. Ngoài ra. . . Ninh Nghị ngừng lại một lát sau đó chỉ gật đầu: - Yên tâm đi, cũng giống như khi chúng ta bỏ trốn, cơ hội luôn luôn có, nói không chừng một lúc nào đó sẽ để cho ta bắt được cơ hội, hung hăng cắn bọn chúng một miếng.

Tiểu Thiên đôi môi mấp máy:

- Vậy cô gia đừng thụ thương thêm nữa. . .

- Ha. . .

Ninh Nghị cười rộ lên, sau đó ánh mắt chợt lạnh lẽo:

- Thật ra chúng ta bị bắt có khả năng không chỉ là người bên Phương Lạp lợi hại, người bên phe chúng ta thật ra cũng rất lợi hại.

- A!/? Tiểu Thiên tròn tròn mắt.

- Theo lời nói của tiểu Thiên, trước khi chúng ta bị tách ra hình như bên kia có tin tức trong quân Phương Lạp muốn bắt ta. Khi đó ta đã hôn mê bất tỉnh, không biết chuyện này nhưng khi đó quân đội của Phương Lạp đã tập hợp đầy đủ, trên đường đi bọn chúng bị đánh. Phái một đội nhân mã tới bảo vệ ta, sau đó việc này dĩ nhiên bị phát hiện, khả năng là Thang Tu Huyền, cũng có thể là Trần Hưng Đô, đám người này đã xem ta như con mồi. . .

- Cái. . . Cái gì?

Nghe Ninh Nghị thản nhiên nói vậy, Thiên nhi nhất thời siết chặt nắm đấm, đứng bật dậy:

- Bọn chúng, bọn chúng sao có thể làm vậy, cô gia người đã cứu tất cả bọn chúng mà. . .

Ninh Nghị nhìn bộ dáng cảm phần của cô gái thì cười buông quyển sách xuống, đưa tay ra nắm lấy cánh tay tiểu Thiên kéo lại gần. Tiểu nha hoàn mời vừa rồi còn tức giận ngay lập tức mặt đỏ bừng, nhưng Ninh Nghị lại không vì thế mà ngừng lại, hần vốn ngồi trên cái ghế duy nhất trong phòng cho nên lúc này ôm lấy tiểu Thiên đặt ngồi lên đùi mình. Động tác này rất tự nhiên, tiểu Thiên co rụt cơ thể vào không dám phản kháng, chỉ lắng nghe Ninh Nghị nói chuyện.

- Không có gì kỳ lạ, gần đây, một vài kẻ cả đời lộng quyền, công lao của ta quá lớn, có lẽ cũng chỉ có thể nói lên đám người kia vô năng, tình huống bên trong rất phức tạp; sau nữa, Lưu Đại Bưu Tử muốn bắt ta kia có bối cảnh rất sâu, đám người Khiết nhi không dám đuổi theo tới đây, áp lực bên đó cũng rất lớn. Đem ta ra làm mỗi câu có lẽ chỉ là biện pháp phòng ngừa mà thôi, có thể trở thành sự thật, xem như là ta xui xẻo. . . Nếu lúc đó ta không bị bệnh thì nên đề phòng.

Ninh Nghị cười:

- Đương nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu như ta không bị bệnh, bọn chúng cũng không dám thuận tay làm ra chuyện như vậy. A, cứ tiếp tục như thế này, để một đám người tới bảo vệ ta lại không ở cùng một chỗ với quân đội, một khi địch nhân chém giết tới thì có ý nghĩa gì nữa. Hiện tại bọn họ trở về, ta không ở đó, tất cả công lao đều rơi vào tay đám người Thang Tu Huyền, Trần Hưng Đồ, lại có thể không đối đầu với ta, đây mới là điều vạn toàn kỳ mỹ chân chính, tất cả cùng vui vẻ. Mấy ngày nay nghe người nói tình huống khi đó, ta đại khái hiểu ra.

Tiểu Thiên cố gắng không đỏ mặt:

- Bọn họ như vậy. . . Nếu chúng ta trở về, nếu trở về được. . .

- Việc sau khi trở về, đợi đến khi trở về rồi hay nói, hiện tại tức giận cũng không có tác dụng gì. Thật ra ta có chút lo lắng cho tiểu thư nhà người và đứa trẻ trong bụng cô ấy. Mấy ngày tới chắc hẳn sẽ có người tới tìm ta nói chuyện, ta sẽ dò hỏi hần, có lẽ. . . Sẽ có kết quả, thật ra ta cảm thấy đã muộn, nhưng càng muộn càng tốt. Nếu như có thể, tiểu Thiên, ta sẽ đưa người rời đi, nhưng hiện tại còn không nói trước được, càng có khả năng chúng ta đại khái sẽ ở lại đây một thời gian rất dài. . .

Những lời này của Ninh Nghị nói ra đôi chút rối loạn, tiểu Thiên bị hần ôm trong lòng đầu óc hỗn loạn rất khó phân tích ra được lời nào là thật lời nào là giả, vấn đề sớm muộn; nhưng câu cuối cùng có thể nghe hiểu được: - Em, em. . . Cô gia ở đâu thì tiểu Thiên ở đó. . .

- Ủ. Ninh Nghị gật đầu:

- Vậy thì, thời gian không còn sớm nữa, thật ra nên đi ngủ thôi.

- A. . .

Cơ thể tiểu Thiên chợt căng cứng:

- Nhưng mà. . .

Còn chưa nói hết câu thì Ninh Nghị đã bế cô lên. Đầu óc tiểu Thiên chợt trở nên mơ màng, gần như cuộn thành một vòng trong tay Ninh Nghị không dám lộn xộn. Mưa bên ngoài vẫn rơi.

Trong căn phòng chỉ có một chiếc giường duy nhất, cô được đặt lên giường.

Thật ra có vài chuyện không nhất thiết phải chuẩn bị, đối với hai người mà nói cũng là như vậy. Từ buổi chiều Ninh Nghị rơi từ trên mái nhà xuống, chiếc giường nhỏ của cô đã không thể ngủ trên đó được nữa, tiểu nha hoàn có lẽ đã nghĩ tới việc này rồi.

Suốt cả buổi tối, tiểu Thiên nói rồi lại không nói, không dám nói ra cảm xúc thật cũng là bởi lý do này. Cô là một cô gái, không dễ nói ra chuyện này với Ninh Nghị, nhắc tới cũng không dám. Sau cùng Ninh Nghị nói ra suy nghĩ của hần, đại khái là ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì, sẽ có cơ hội, bao gồm cả khả năng sẽ ở lại đây thời gian dài, kể cả bản thân bị nắm chặt thật ra là đã bị tính kế trước, hoặc có lẽ muốn cô yên lòng muốn cô không nghĩ đến chuyện khác nữa, thành công phân tán lực chú ý của cô cũng là lúc hần mới cưỡng bách mà cũng rất tự nhiên đặt cô lên giường.

Nếu như cứ làm theo ý nghĩ ban đầu của Ninh Nghị, đáng lẽ ra phải có nghi thức cưới hỏi, một hôn lễ chính thức.

Nhưng hiện tại không có điều kiện này.

Dưới tình huống trước mắt nương tựa vào nhau mà sống, tương lai như thế nào, căn bản không cách nào thấy rõ. Tình huống nguy hiểm tương tự thế này, trước đây Ninh Nghị đã từng gặp phải. Nhưng sức người đôi khi có hạn, với tình trạng này nghị lực, tâm tính, mưu lược mới có thể gia tăng một chút khả năng sống sót còn đại cục là không thể khống chế, không thể nói trước được bất kỳ điều gì. Dưới tình trạng này hẳn cũng lo lắng rất nhiều càng huống chi một cô gái như thế này.

Thật ra cơ hội có rất nhiều.

Mặc dù trước mắt không biết được quá nhiều tình hình bên ngoài, cách nhìn về hắn trong quân Phương Lạp, dụng ý giam lỏng hắn ở nơi này nhưng dưới sắp đặt của hắn thế cục Hồ Châu đã hoàn toàn rối loạn, vài ngàn người vì hắn mà chết trong đó có không ít tướng lĩnh có quan hệ trong nghị quân. Dưới tình hình này hắn không bị giết chết mà sống sót dưới hình thức này đã nói rõ đang có người bảo vệ hắn.

Có một điểm quan trọng, nếu giết chết hắn trong nghĩa quân khả năng có ý kiến đồng nhất, nếu giữ hắn lại tất nhiên sẽ nảy sinh xung đột. Nhất định có kẻ chủ trương giết chết hắn, thậm chí chiếm đa số. Dưới tình huống này nếu không có tiểu Thiên, lựa chọn của hắn thật ra có rất nhiều, bao gồm ở trong tình huống quen thuộc châm ngòi song phương, ở trong đêm mưa tương tự thế này tìm kiếm kẻ hở đào thoát đều có thể suy sết tới. Nhưng thêm cả tiểu Thiên, những điều này không cần thiết phải suy nghĩ nhiều, tạm thời chỉ có thể chờ đợi đối phương lật bài trước mà thôi.

Đương nhiên, những chuyện này không cần để tiểu Thiên biết làm gì, mấy ngày nay trong lòng cô luôn sợ hãi nhưng lại không dám nói ra, chỉ có thể nỗ lực nhẫn nhịn. Những điều này Ninh Nghị nhìn thấy rõ. Đến bây giờ, có một số việc không cần thiết phải lo lắng trước sau nữa, với tình hình trước mắt có lẽ đây cũng là điều nên làm nhất.

Mà đối với tiểu Thiên mà nói, suốt cả buổi tối nay, cho tới tận bây giờ, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ đó là: Dù sao đó cũng là cô gia của ta, đó cũng là cô gia của ta.

Bởi vậy không lâu sau, lúc Ninh Nghị đi tới giường, chỉ thấy thiếu nữ đang tuổi dậy thì đã nhắm chặt hai mắt, căng cứng, lo lắng nằm ở đó. Lúc này tiểu Thiên đã mười bảy tuổi, ở độ tuổi này đã xem như là trưởng thành từ rất lâu rồi, dung mạo của cô tuy có vẻ trẻ con nhưng thân thể đã phát triển nảy nở. Lúc này hai tay đan vào nhau đặt ở trên bụng, hai chân thon dài khép chặt vào nhau.

Không lâu sau, mưa vẫn rơi không ngừng, thiếu nữ ở trên giường đã được cởi bỏ y phục. Đêm nay, ở một góc nhỏ trong chốn thành thị này, vô số chuyện phức tạp giống như nước lũ cuộn cuộn chảy trên dòng sinh mệnh, hai người trong khoảng khắc ngắn ngủi đã lưu lại cho nhau dấu ấn suốt đời nương tựa vào nhau. . . Mưa trong đêm dài không biết đã ngừng lại từ lúc nào.

Khi mở mắt ra, Ninh Nghị nhìn thấy ánh sáng của màn đêm xuyên qua lỗ thủng trên mái nhà chiếu xuống, không khí sau cơn mưa thấm qua ánh sáng giống như màu hổ phách, từ lỗ hổng cực lớn nhìn ra ngoài có thể thấy vô số ngôi sao sáng trên bầu trời.

Vô luận là ở thời đại nào, chỉ có vũ trụ này, có lẽ là thứ duy nhất vĩnh viễn không thay đổi. Hắn đã nhìn ngắm rất nhiều lần, ở những địa phương khác nhau, mặt trăng, các vì sao chiếu sáng, bỏ qua thân phận, địa vị khác nhau, tâm cảnh khác nhau, có hình ảnh khác nhau; có tòa nhà cao tầng, có máy bay, tàu thuyền, sau đó trong đầu lại biến thành những kiến trúc phong cách cổ xưa, đình đài lầu các.

- Cô gia, cô gia. . .

- Cô gia, cô gia, tiểu Thiên. . .

- Tôi tên tiểu Thiên. . .

Trong đầu vang lên âm thanh đầu tiên đó, tình cảm giống như thủy triều lên, hắn ôm chặt lấy cô gái đang nằm trong lòng.

Đã tới nơi này được hai năm rưỡi rồi. . .

244. Q.3 - Chương 246: Việc Nhỏ Ở Thư Viện

Tháng tám âm lịch, tiết trời đúng vào lúc thu hoạch vụ thu. Bên ngoài thành Hàng Châu, những ruộng lúa chưa bị chiến tranh lan đến đã rõ lên một màu vàng rực, nông phu, binh lính, lưu dân đều bận rộn cả ngày, cho đến tận đêm khuya, cảnh tượng sôi động bên ngoài thành trì vẫn không hề ngừng. Từng nhóm binh lính một hạ trại trên những thửa ruộng hoang, tuần tra canh giữ.

Những ruộng lúa này sau khi thu hoạch đã sớm bị phân chia cho quân lính sau khi công thành, lại nói tiếp, lương thực, gạo nói chung đều đã trở thành tài sản cùng sở hữu của nghĩa quân, nhưng trên thực tế, đương nhiên là phải phân chia dựa vào lực lượng, chỉ cần là người làm quan lớn trong triều đình nhỏ của Phương Lạp sẽ được chia phần nhiều, những người còn lại dựa vào nắm đầm mà phân phối. Phần còn lại vẫn nên thuộc về ruộng đồng của lương dân bản địa Hàng Châu, nhưng đến lúc này, thực ra đều đã thuộc sở hữu của bên khác cả rồi.

Nếu chỉ vì thu hoạch, thì sắp xếp càng nhiều người càng tốt, nhưng đã mỗi bên đều tự phân lợi ích rồi, người tham dự nhiều chưa chắc đã là tốt. Những người này khó tránh khỏi tranh đấu va chạm, đâm xuống, cũng thường có quân lính bên khác hoặc binh dân đến gặt trộm, mỗi lúc như thế, trong ruộng nước, trên bờ ruộng tràn ngập ánh đuốc, tiếng kêu giết rung trời, rực rỡ tô điểm cho vành ngoài phạm vi của thành Hàng Châu, trắng đêm không ngủ.

Ngoài thành có trật tự và ích lợi ngoài thành chỉ phối, trong thành mọi người cũng đều có việc riêng. Thánh công tôn ti trật tự xã hội sắp tới, các ngõ lớn nhỏ trong thành cũng náo nhiệt hẳn lên, lúc này tình huống hỗn loạn đâm máu kia cũng đã chấm dứt, trật tự mới đang dần dần được hình thành, chỉ cần có quan hệ, cũng đều vì lợi ích của bản thân mà chạy vạy rất bận rộn.

Có cửa hàng mở cửa, bọn nhân sĩ giang hồ từng đi khắp các hang cùng ngõ hẻm hoặc chặn đường cướp của đã mở đại hội anh hùng, trong tửu lâu trà quán thường có thể nhìn thấy tình cảnh những kẻ bất đồng thân phận bất đồng khí chất tự tập lại nói khoác với nhau. Những kẻ có quan hệ, có bản lĩnh đều tìm cách kiếm được một chức quan dưới trướng mấy tên tướng quân, nho sĩ thư sinh biết đôi chữ nghĩa, có tài văn chương nhưng không gặp thời đều tự giới thiệu, xin được che chở hoặc là giành mấy chuyện lớn nhỏ gì đó.

Người nhiều lắm, có nhiều người không vừa mắt với tiền đồ bên Phương Lạp này, tất nhiên cũng có người ôm chí phong hầu, bằng lòng mạo hiểm một lần. Xã hội này chính là như vậy, chỉ cần có giao lưu, có xu thế nhất định, một hệ cơ cấu sẽ tự nhiên sinh ra. Cái xã hội nho nhỏ này của Phương Lạp cũng đã miễn cưỡng có được một cơ cấu và một mô hình nguyên mẫu của nó. Nhất thời, trong thành ngoài thành dường như lại có một luồng khí thế cao ngất trời.

Trong mấy ngày này, thư viện Văn Liệt vẫn có vẻ khá là yên tĩnh. Lúc này đã là buổi trưa, ánh mặt trời cuối thu chiếu qua kẽ lá, xen lẫn từng tiếng ve kêu, đang là giờ giảng bài trong thư viện. Ninh Nghị gấp quyển « Sử Ký » trong tay lại, đặt lên trên bàn, chuẩn bị rời đi.

Lúc này thư viện vẫn ở trong tình huống thầy nhiều trò ít, tuy rằng phân làm bốn ban Giáp Ất Bính Đinh, nhưng cộng lại cũng không đến một trăm học trò, mà những lão sư trên danh nghĩa lại có đến ba bốn mươi vị. Mặc dù trong đó có một bộ phận được hưởng đặc quyền không cần đến đây, nhưng số lượng thầy giáo, vẫn rất nhiều. Ninh Nghị mỗi ngày dạy nửa canh giờ Sử Ký cho ban Bính, sau đó đến lĩnh một phần lương thực nơi sơn trường, mang về với Tiểu Thiên.

Sơn trường của thư viện Văn Liệt này họ Phong, tên là Phong Vĩnh Lợi. Tên tương đối thô tục, nhưng người là người tốt, nghe nói khi còn bé y cũng đã từng được đi học, có điều vì gia cảnh bần hàn, nên vẫn chưa tham dự khoa cử. Học vấn của y hiển nhiên không uyên bác lắm, nhưng thời Phương Lạp vừa mới khởi binh, y đã ở trong quân đội, cho nên có lai lịch lắm.

Bên trong quân đội cũng có một vài tên quan văn rất lợi hại, một vị là Tổ Sĩ Viễn, một vị khác là Lâu Mẫn Trung, Phong Vĩnh Lợi lúc ấy là thủ hạ sao chép mấy bố cáo hàm văn của Lâu Mẫn Trung, đến khi đánh hạ Hàng Châu, được làm sơn trường thư viện này. Ở bên ngoài Phong gia quả thật cũng có cướp đoạt trực

lợi, nhưng ít ra ở trong thư viện này quả thật có chút ưu đãi đối với văn sĩ. Bởi do y duy trì, khoảng thời gian gần đây, không khí trong thư viện vẫn có vẻ tương đối hòa hợp.

Lúc này tụ tập trong phòng nghỉ ngơi giáo dục tổng cộng có bảy người, cơ bản đều là những tiên sinh đã hết giờ dạy, có mấy người uống trà xem sách, có mấy người đang nhỏ giọng bàn chuyện. Mấy người này sau khi Hàng Châu rơi vào tay giặc đều đến nhờ thư viện che chở, giữa họ có một loại tình cảm cùng chung cảnh ngộ với nhau, bây giờ mọi người đang nói đến chiến sự ở Gia Hưng.

- Nghe nói, chiến sự ở phương Bắc đang giằng co rất ác liệt, triều đình đã phái Đồng Quán Đồng tướng quân xuất binh về phía Nam, Phương Thất Phật bao vây Gia Hưng, nhưng đã lâu mà không công được, thắng thua bây giờ rất khó nói...

- Nghe nói vị tướng quân này dụng binh như thần, vốn cho là y sẽ xuất binh lên phía Bắc chống quân Liêu, lần này... khụ, lần này Thánh Công thanh thế lớn, lại lệnh y sang đó, cuộc chiến này chỉ sợ không dễ đánh.

- Khó nói lắm, phía nam hay phía bắc đều không ngừng có chiến sự, Thủy Bạc Lương Sơn Tống Giang, Hoài Tây Vương Khánh, Hà Bắc Điền Hồ cũng đã có chút khó giải quyết, đặc biệt... Lần này Thánh Công hạ Hàng Châu, hơn một tháng gần đây, nơi phụ cận không ngừng khởi sự, tuy Đồng Quán đã đi về phía nam, nhưng... thanh thế bên này cũng đang lớn lắm đấy.

- Tích trữ lương thực, tường cao, chận xưng vương... lần này xưng đế không phải có chút nóng nảy sao, dẫn phải Đồng Quán tới...

- Điền huynh nói lời ấy sai rồi, đưa Đồng Quán tới là vì Hàng Châu, chỉ cần hạ được Hàng Châu, xưng đế hay không xưng đế thì triều đình cũng nhắm đến nơi này, cũng vì vậy, với Thánh Công bên này mà nói, xưng đế là việc ắt phải làm, y... Thánh Công bên này của chúng ta, chỉ khi có danh phận, mới có thể có nhiều trợ thủ đến giúp sức, như thế chống lại Đồng Quán, mới có khả năng thắng.

Thanh âm của mấy người trong đó tuy là hơi nhỏ, nhưng cũng không kiêng dè quá mức, bởi vì ở đây, không khí vẫn tương đối thoải mái. Ninh Nghị mặc dù chưa được tiếp xúc nhiều với những người ở đây, nhưng mọi người đều biết hẩn sau khi rơi vào tay giặc cũng mới lưu lạc đến nơi này. Chuyện mọi người nói, một mặt là những chuyện có liên quan đến lợi ích của chính mình, một mặt khác, đã là người thư sinh luôn khó tránh khỏi việc bàn luận về đất nước, lúc này ngồi ở một góc lén nghị luận, ít nhiều lại có cảm giác mình là kẻ nhìn rõ phương hướng trong thời loạn thế. Ninh Nghị đã thu dọn xong chuẩn bị về, một người trong đó hỏi hẩn.

- Lập Hằng định đi sao?

- Vâng, Lưu tiên sinh.

- Không cần đa lễ, hôm nay mọi người đã ở nơi đây, thì đều là đồng nghiệp, nếu Lập Hằng có điều gì đó, có thể ở lại, cùng mọi người tâm sự. Thế sự duy gian, bất luận như thế nào, ở đây cũng có trà.

- Ở nhà còn có người đợi..., không tiện ở lại lâu. Nếu có thời gian rảnh, tất nhiên sẽ xin các vị tiên bối thỉnh giáo, xin cáo lỗi.

- Không sao, không sao...

Muốn giữ Ninh Nghị ở lại là một người trung niên tên là Lưu Hi Dương, nguyên gốc là đại nho trên đất Hàng Châu, nay ở trong thư viện này, cùng có danh học vấn cao nhất với một vị đại nho khác tên là Vương Trí Trình, chỉ có điều Vương Trí Trình tương đối rập khuôn máy móc, còn Lưu Hi Dương thì lại biết biến hóa. Vốn những nho sinh bản địa Hàng Châu này không được xem trọng, nếu là những văn nhân nho sĩ lúc trước theo quân Phương Lạp đến đây nhìn thấy, tùy ý châm chọc cũng không ai dám nói lời nào, chỉ có Lưu Hi Dương là có chút lợi hại.

Trong đám đệ tử của y, có một người chính là con của Lưu Toàn, một người trong Bát Phiêu Kị dưới trướng Phương Lạp, người đệ tử này đương nhiên không thích học thầy cho lắm, nhưng Lưu Toàn lại hy vọng con mình có thể trở thành một văn nhân. Trong một lần gặp Lưu Toàn trước đây, Lưu Hi Dương liền thuận miệng nói đùa bé có thiên phú trong việc lý giải tứ thư ngũ kinh, Lưu Toàn đi dò hỏi một chút về Lưu Hi Dương, mới biết đó là một bậc đại nho chân chính, lại là người cùng tộc, vì thế mà cho con nhận làm thúc,

hôm nay ở trong phòng nghỉ này chính là người đầu tiên bàn luận về tình hình ở phương Bắc, nếu không những người khác chỉ sợ cũng không dám nói.

Nói xong, Ninh Nghị cáo từ định ra về, đúng lúc này, một gã nho sĩ sang trọng sạch sẽ, ngoài ba mươi tuổi lại từ ngoài cửa bước vào. Thấy gã đến, mọi thanh âm bàn luận về chiếc cuộc đều dừng lại, ánh mắt của đôi phương dừng trên thân Ninh Nghị một chốc, sau đó hỏi:

- Ai là Ninh Lập Hằng?

Ninh Nghị nhìn gã, chấp tay nói:

- Chính là tại hạ.

- Tại hạ Khuất Duy Thanh.

Người tới chấp tay, ngẩng đầu nói. Lúc trước Ninh Nghị đã nghe nói qua tên người này, gã là một trong những văn nhân theo Phương Lạp vào thành, ban đầu làm phụ tá dưới trướng Ôn Khắc Nhượng, sau khi vào thành thì danh nghĩa nằm trong thư viện, nhưng không cần phải giảng bài. Gã đại khái là vài ngày tới một lần, bởi vì tài văn của bản thân không đủ, cho nên có phần không vừa mắt với những văn nhân Hàng Châu nhờ nơi này che chở, thỉnh thoảng sẽ tìm người nào đó nói chuyện, châm chọc một phen. Mấy ngày trước Lưu Hi Dương nhận con trai của Lưu Toàn làm cháu, khi Khuất Duy Thanh này đến thì hai người phát sinh va chạm, vì vậy Lưu Hi Dương đã trở thành nhân vật đầu lĩnh của phái Hàng Châu trong thư viện.

Mọi người vốn cho là gã đến tìm Lưu Hi Dương gây phiền toái, lại không thể tưởng tượng được người được tìm lại là Ninh Nghị, trong lúc nhất thời vẫn chưa biết rõ được tình hình như thế nào. Chỉ nghe Khuất Duy Thanh kia nói:

- Người dạy sử ký? Vì sao không cầu thuộc lòng, ngược lại mỗi lời nói đều là những lời nói quê mùa nói hươu nói vượn? khúc đầu sử ký nói về Ngũ Đế, trang nghiêm như vậy, người lại nói rất bình thường, không hề có ý tôn kính, trong lòng người không thấy thẹn sao?

Ninh Nghị chớp mắt, mày hơi nhíu lại.

- Ngôn Ngữ của Thánh nhân thâm ảo biết bao nhiêu, đọc sách ngàn lần, chưa thể hiểu nghĩa hết được. Lớp chúng ta là người dẫn đường giúp học sinh nghiên cứu lý giải, không thể chỉ lấy ngôn ngữ nông cạn mà giải thích. Người tuổi còn trẻ, sợ là tứ thư ngũ kinh còn chưa đọc hết, lại lấy cái tâm tính thích chơi đùa của trẻ con ra mà dạy học, đem phòng học biến thành quán trà. Người khác dung túng cho người, nhưng ta được sự ủy thác của Ôn Tướng quân, cũng không thể một mắt nhắm một mắt mở được, ta hỏi lại người: Canh giả cửu nhất, sĩ giả thế lộc, quan thị kin hi bất chính, trạch lương vô cần, tội nhân bất nô... Câu này lấy từ đâu ra, có ý là gì?

Ninh Nghị xoa xoa trán:

- Tại hạ không biết.

Nghe Ninh Nghị trả lời rõ ràng như vậy, Khuất Duy Thanh hơi ngẩn người ra, gã cho rằng ít nhất đối phương cũng phải trả lời được đề này, nhưng bất luận trả lời đúng hay sai, gã đều đã chuẩn bị sẵn lý do để thoái thác. Hơi chần chừ một lát sau đó lại hỏi các vấn đề khác như dạy học như thế nào, chuyện làm gương nên như thế nào. Nói thao thao bất tuyệt như thế một tràng xong, mới nói:

- Nay ở chỗ Vĩnh Lạc ta đang phát triển, đang cần nhân tài, người tuổi còn trẻ, nếu như chăm chỉ học hành, không khó để có được công danh. Ta cũng không phải là sơn trưởng, không muốn phạt người, nhưng nếu như người còn dám dạy học như vậy, ta cũng không chấp nhận được người, nhất định đuổi người ra khỏi thư viện, người tự thu xếp cho ổn thỏa đi.

Gã nói nửa ngày, biểu cảm của Ninh Nghị vẫn bình thản, cũng không phản bác lại, đợi gã nói xong, khiêm tốn chấp tay cáo từ, sau đó cứ như vậy mà rời đi. Khuất Duy Thanh lại đứng sững một lúc lâu, nhìn những người khác ở trong phòng, rồi mới xoay người rời đi. Đợi gã đi rồi, mấy người còn lại mới lại bắt đầu xì xào bàn tán, lần này tất nhiên là nhắm vào Ninh Nghị.

Lúc trước, Khuất Duy Thanh có chế nhạo người khác, cũng không đến mức quá đáng như vậy, nhưng mấy văn sĩ này vừa nghe xong, tuy rằng không phản bác, nhưng trên mặt vẫn lộ ra biểu tình không đồng ý. Người tranh giành một hơi, cho dù là cố nén, cũng phải nói vài lời, nhưng hôm nay Ninh Nghị cái gì cũng không biết, mà lại còn trực tiếp nói ra, mọi người liền cảm thấy bức mình vì làm văn nhân mà như thế này thực mất mặt quá. Trên thực tế, về phương thức giảng bài của Ninh Nghị, trong mấy ngày này, có người cũng đã cảm nhận được.

- Nghe nói ở trong phòng học kể chút chuyện xưa, đám trẻ con rất thích...
- Có ý lấy lòng những học sinh này, uy nghiêm của sư trưởng ở đâu...
- Lời nói của Mạnh Tử cũng không biết...
- Vậy mà Lưu huynh còn mời hẳn nói chuyện phiếm, cho dù có qua đây, chỉ sợ hẳn cũng không biết nói gì đúng đắn cả...
- Ai, đều là người Hàng Châu, nay lâm vào hoàn cảnh như thế này, phải biết đoàn kết lại.

Lưu Hi Dương nói như thế, không lâu sau, đợi ấy vị thầy khác hết giờ, đã có nhiều người biết chuyện này rồi, nói đến Ninh Nghị, có nhiều người khinh thường. Kỳ thật đối với con người trẻ tuổi kia, mọi người đều không biết chút chi tiết nào cả, Ninh Nghị mấy ngày nay ở trong thư viện vẫn giống như không khí, mọi người không ai chú ý đến hẳn. Huống hồ trên miệng không có râu ria, học văn đương nhiên cũng sẽ không tốt, lúc này chỉ là được chứng thực mà thôi. Cũng vào lúc này, cũng có một người nghi ngờ nói:

- Nghe các vị nói như vậy, rõ ràng là Ninh Lập Hằng đang trêu chọc y, sao các vị lại cảm thấy hẳn không hiểu tứ thư...

Người này cũng là người duy nhất mấy hôm trước chào hỏi Ninh Nghị, tên là Nghiêm Đức Minh, ở trên đất Hàng Châu cũng là người có học thức, thấy gã nói như vậy, Lưu Hi Dương mới hỏi:

- Đức Minh vì cớ gì lại nói ra những lời ấy?

Nghiêm Đức Minh nói:

- Trước vụ động đất nơi Hàng Châu, trong hội thơ lập thu, Ninh Lập Hằng từng làm một bài thơ khiến mọi người chấn kinh, sau này lại xảy ra nhiều chuyện, cho nên việc này mới không được truyền ra ngoài. Khúc đầu của bài thơ là: Đông nam hình thắng, tam ngô đô hội, tiền đường tự cổ phồn hoa...

Nghiêm Đức Minh cầm giấy bút, viết từng câu từng câu trong bài “Vọng Hải Triều” kia ra, bọn người Lưu Hi Dương nhìn vào, lúc này mới há hốc miệng, Nghiêm Đức Minh nói:

- Có thể viết ra bài thơ như vậy, Ninh Nghị cơ bản là đệ nhất tài tử Giang Nam, sao lại không hiểu tứ thư ngũ kinh, chắc do không muốn gây chuyện, lại khinh thường tên Khuất Duy Thanh kia đến cùng cực, nên mới cố ý làm như thế mà thôi.

Gã nói như vậy rồi, mọi người mới nửa tin nửa ngờ, sau đó chợt hiểu ra. Đương nhiên, lúc này đã có vài phần hiểu biết mới về Ninh Nghị, nhưng cũng chẳng cảm thấy khoa trương cho lắm. Hàng Châu đã rơi vào tay giặc, học vấn ở chỗ này cũng chẳng phải là thứ gì khiến người ta kinh hãi, cho dù là đệ nhất tài tử Giang Nam hay là đệ nhất tài tử Hàng Châu cũng thế, tóm lại giờ đã như người thường bị nhốt ở nơi này, sống nhờ vào thư viện mà thôi. Nghĩ tới việc điệu thấp những ngày nay của Ninh Nghị, chắc cũng là do gặp phải nhiều việc phải kìm nén, không khác gì mọi người. Trong nhất thời, đây chính là những hiểu biết của mọi người trong thư viện đối với Ninh Nghị.

Mãi cho đến ba ngày sau, phát sinh ra một loạt sự việc, mới làm ọi người hiểu tình huống của Ninh Nghị có rất nhiều bất đồng với trong tưởng tượng của họ... Lại nói tới Khuất Duy Thanh, sở dĩ tới bỗng nhiên tới tìm Ninh Nghị gây phiền toái, cũng không phải là vì một lý do đường hoàng.

Là văn nhân theo Phương Lạp vào thành, có kẻ giống như y, không coi trọng việc trong thư viện, lại có kẻ thích đến thân cận với những gia quyến nhỏ nhỏ của bọn tướng lãnh. Ví như một người mà gã biết tên là Quách Bồi Anh, ban đầu vốn cũng là phụ tá, sau khi có danh nghĩa nơi thư viện thì chuyên tâm giảng dạy, thứ Quách Bồi Anh coi trọng là lợi ích lâu dài, một khi Vĩnh Lạc thật sự ổn định, vậy những đứa trẻ này chỉ sợ sẽ đều là hoàng thân quốc thích cả, nay có thể làm thầy của họ, thật là một chuyện tốt đẹp.

Khuất Duy Thanh cũng biết, nhưng so với việc trở thành thầy của hoàng thân quốc thích, gã càng hy vọng trở thành hoàng thân quốc thích hơn. Nay thế lực trong triều đình vẫn chưa định hình, gã làm dưới trướng của Ôn Khắc, lại rất có tiền đồ, tương lai chưa chắc sẽ không có một lần nên nghiệp.

Nhưng đương nhiên, trứng gà không cần thiết phải đặt trong một cái giỏ, bởi vậy gã thỉnh thoảng vẫn ghé qua thư viện, lấy việc chiêm chọc các vị đại nho làm thú vui. Đối với những vị đại nho này, gã cũng không có nhiều hứng thú. Có học vấn không có nghĩa là có thể phục tùng được đám trẻ vốn xuất thân từ nông thôn, thậm chí đã từng thấy máu này, mà phương pháp dạy bảo học trò như vậy là không hữu dụng ở đây, bởi vì trong đám học trò ấy thậm chí còn có những đứa đã mười bốn mười lăm tuổi, bộ dạng khôi ngô cao lớn, thậm chí đã từng tự tay giết người rồi, những đứa chưa trưởng thành thì là đám ăn chơi trác táng, người nhà bắt chúng đi học, nói là có tiền đồ thì chúng không dám không đi, nhưng đối với thầy giáo, chúng không có chút lòng tôn kính nào cả.

Càng là đại nho có học vấn sâu, càng không thể thích ứng với những điều này. Đã dạy đạo thiên địa quân thân sư lâu ngày, bản thân họ cũng tin, tuyệt đối sẽ không hạ mình đi xu nịnh đám học trò này. Nói tương đối, giống như Quách Bồi Anh, cho dù học vấn không cao, ít nhất khi dạy học trò cũng không tự cao tự đại, rất dễ lấy được thiện cảm của đám học trò. Mà sở dĩ hôm nay bỗng nhiên tìm tới Ninh Nghị, là vì Quách Bồi Anh nghe mấy học trò nói, sau đó nói với Khuất Duy Thanh.

Những lời nói này, cơ bản đều ý rằng vị “Ninh tiên sinh” kia, mới chỉ mấy ngày, đã có người khen là giảng bài thú vị, lôi cuốn, so với các vị tiên sinh trong thư viện thì thú vị hơn nhiều. Hai người liền gọi học trò đến hỏi cẩn thận, mới biết vị Ninh tiên sinh trẻ tuổi kia thật là không có tiết tháo, nghe có vẻ căn bản là thái độ của một tiên sinh kể chuyện, nên được bọn học trò hoan nghênh.

Đương nhiên, nếu gã tự mình đi nghe một chút, có lẽ sẽ biết Ninh Nghị giảng bài thực sự không phải như vậy, ở Giang Ninh làm thầy lâu như vậy, hẳn giảng bài, tuy như ngựa thần lướt gió tung mây, nhưng thực ra vẫn rất sát với đề tài. Đương nhiên, lúc này đối với bọn người Khuất Duy Thanh mà nói, chỉ là một người trẻ tuổi, tất nhiên không cần coi trọng quá mức, đã có ấn tượng, vậy cứ nhận định là như thế thôi.

Mọi người nói đến thì không thù không oán, nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện một người như vậy, mọi người đều thua kém rất nhiều trong việc “Lấy lòng”, nên cứ có cảm giác người ta vươn tay vào trong giỏ của họ mà lấy trứng gà. Quách Bồi Anh còn biết ý, còn Khuất Duy Thanh thì tức khắc đến mắng ngay. Tới ngày hôm sau, lại có hứng tới chỗ sơn trưởng hỏi thăm một chút, kết quả thật thú vị, thân phận của Ninh Lập Hằng kia lại là một tên tù nhân.

Đối với việc này, sơn trưởng cũng không biết nhiều, có một số chuyện Phong Vinh Lợi không thể hỏi thăm ngay mặt được, có điều khi biết Ninh Nghị ở phía sau của thư viện, thậm chí có một đứa nha hoàn đi theo, hai người đều có thân phận là tù nhân, không biết phải xử lý như thế nào. Nhưng vì là như thế, trong lòng Khuất Duy Thanh lại càng nhẹ nhàng hơn, đến trưa kéo Quách Bồi Anh đi nghe Ninh Nghị giảng bài. Bởi vì gã cảm thấy, nếu có thân phận là người bị bắt, thì thái độ hôm qua của Ninh Nghị đối với mình chính là vô lễ rồi, hôm nay nếu hắn không thay đổi thái độ, mình sẽ cho hắn một trận biết mặt.

Hai người kia đi đến bên cạnh phòng học, nghe xong vài câu, trong phòng học, Ninh Lập Hằng quả nhiên đang kể chuyện xưa, chuyện này đã kể xong, đương lúc tạm dừng một chút, Khuất Duy Thanh định xông vào. Lúc này, đại khái lại có học trò nào đó trong phòng đứng lên hỏi, thanh âm ồm ồm.

- Nay, Ninh tiên sinh, hôm nay ta trở về hỏi cha ta, ông ấy nói ông ở Hồ Châu giúp quan binh đánh bại mấy ngàn người của chúng ta. Có chuyện này sao?

Hai người Khuất Duy Thanh và Quách Bồi Anh đều ngơ ngác, trong lớp học cũng hơi yên tĩnh, sau đó có người quát lên:

- Người là người xấu!?

Theo sau lại có đứa nhỏ nói:

- Ta cũng đã hỏi, nói đến tên của Ninh tiên sinh, đại bá nói Ninh tiên sinh ở Hồ Châu dẫn một đội tàn binh đánh tan năm nhánh quân do An Tích Phúc thống lĩnh, chỉ dựa vào sức một mình tiên sinh mà đánh bại ba đội quân của Lục Tướng quân, Diêu Tướng quân cùng với Tiết Tướng quân, Diêu Tướng quân và Tiết Tướng quân đều bị tiên sinh giết chết, Diêu Tướng quân từng đối nghịch với đại bá, đại bá nói chết là tốt.

Đại bá còn nói tiên sinh biết võ công, rất lợi hại, người giang hồ gọi ngài là Huyết Thủ Nhân Đồ. Tiên sinh, ngài có dám đánh một trận với Tề Đại Tráng không... Hắn nói mình là thiên hạ đệ nhất, coi thường bọn ta...

Khuất Duy Thanh lúc này ở trước phòng, có lẽ đã muốn đẩy cửa xông vào rồi, nhưng lại nghe được ngoại hiệu “Huyết thủ nhân đồ” hung tàn như vậy, trong lúc nhất thời, lại hơi rụt người về phía sau...

245. Q.3 - Chương 247: Huyền Động

Hàng lang bên kia có hai thầy giáo Quách Bồi Anh cùng với Khuất Duy Thanh vội vã đi qua, mới vừa rồi hần lên lớp, hai người đi qua bên ngoài lớp học, xem ra có chút rối ruột. Chặng qua đây cũng không phải là chuyện hần cần quan tâm, trở về trong viện dành cho giáo viên để nghỉ ngơi, các nho sinh văn sĩ đều có chuyện của mình, đây đó giao lưu, nói chuyện phiếm. Hần đặt sách vở vào ngăn kéo, sau đó cầm lấy túi, rút ra sách vở hôm nay cần xem chăm về nhà, đám người lưu Hi Dương bảo hần ở lại trò chuyện, hần lịch sự cự tuyệt.

Cuộc sống của hần ở nơi này đã được vài ngày rồi, thư viện hết sức yên tĩnh, chỉ có âm thanh của trẻ nhỏ, tiếng côn trùng hỗn loạn kêu vang, khác biệt hẳn tiếng động rầm rĩ của thế giới bên ngoài. Ninh Nghị cầm theo mẽ lương được phát quay về nhà, Sơn trưởng Phong Vinh Lợi cầm một ly trà, vừa uống vừa chào hỏi hần, tuy rằng trong mắt vẫn có tia thận trọng, nhưng chủ yếu vẫn hòa nhã. Đi qua chiếc cửa bị phá phía sau của thư viện, y quán bên kia có thiếu nữ đang bận rộn, mặc y phục cũ nát có mụn vá, trên đầu vẫn khăn cũ, nàng đang cầm bình nho nhỏ, thấy Ninh Nghị, cười chạy tới, nhịp bước nhẹ nhàng.

Gió thổi qua sân, lá cây trong gió lay động, trong ánh mặt trời, có lá cây nhẹ rơi xuống, mới chỉ là ba năm ngày nhưng đôi khi hần lại cảm giác ngày tháng an tĩnh bình lặng này đã dài đằng đẵng rồi.

- Hôm nay Lưu gia gia ninh một nồi cháo thuốc, nói là rất tốt cho sức khỏe, cần phải ăn ngay, để em đi lấy cho cô gia nếm thử, bên trong còn có cam thảo, vừa mát vừa ngọt...

Thiếu nữ đi trước, Ninh Nghị cười gỡ chiếc khăn trên đầu nàng xuống, mái tóc đen lập tức xỏa tung, thiếu nữ giật mình lắc lắc đầu, bóng dáng trong ánh nắng nhảy nhót, thỉnh thoảng quay đầu lại, nụ cười tươi tắn ấm áp, giống như trong lòng ôm cảm giác thỏa mãn nho nhỏ. Ninh Nghị liền cười cười lắc lắc đầu theo.

Đất không rộng, viện tử không lớn, phòng ở không lớn, ngay cả mái hiên cũng không lớn. Đầu thu nhiệt độ vẫn chưa giảm nhiều, gió mang tới cảm giác oi bức, nhưng trong hoàn cảnh chỉ thuộc về hai người, chỉ là mấy ngày nhưng dường như lại có rất nhiều ý nghĩa.

Tiểu Thiên đến y quán sát vách hỗ trợ, trang phục mặc trên người làm nàng giống như một cậu bé, buổi trưa không nhiều việc lắm, nàng thấy Ninh Nghị về, mới tranh thủ chạy về nhà, bận rộn chuẩn bị nước để hần rửa mặt, uống nước, ăn cháo.

Nơi này vốn không lớn, gian phòng nho nhỏ, nhà bếp nho nhỏ, khi nàng vui vẻ đi vào trong phòng đặt bình xuống, Ninh Nghị cũng đang đến nhà bếp lấy nước rửa mặt, Tiểu Thiên lại tới làm phiền Ninh Nghị không nên cướp việc của nàng, đoạt lại khăn mặt, Ninh Nghị cười cười hất nước lên mặt nàng, dù sao thời tiết nóng nực, Tiểu Thiên chạy tới chạy lui, cũng đã làm tẩm mồ hôi, Ninh Nghị đang lau mặt, liền áp khăn mặt lên mặt nàng, ang nước đặt ở trong góc, nước rất mát.

Rửa mặt, uống một ngụm nước, cầm bát cháo, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, tuy rằng Tiểu Thiên quay lại, thỉnh thoảng hai người cũng có chút đùa giỡn, nhưng đây đó bước đi giữa hai người lại hết sức nhượng bộ và ăn ý, cũng hết sức hòa hợp, dù ở trong nhà bếp nhỏ bé nhưng lại không hề va chạm hoặc chen lấn nhau. Trước mặt Ninh Nghị, Tiểu Thiên chỉnh lại tóc, nói về những hiểu biết của mình trong y quán, thỉnh thoảng hỏi Ninh Nghị. Tình cảnh này giống vợ chồng gặp nhau vào giờ nghỉ trưa, đương nhiên, nếu chỉ nhìn từ phía Tiểu Thiên, thì lại giống như đôi phu thê mới cưới.

- Ngày hôm nay có người ...đầu khớp xương bị chặt đứt....máu chảy rất nhiều...kêu gào thảm thiết, rất sợ hãi....

- Trong thư viện cũng nghe thấy....
- Ủ, vâng, chính là hấn đấy, em còn chìa tay chạm vào đó...Vậy đó, cô gia ngài xem, cô gia ngài, loại chuyện như này....sau này là có thể tiếp xúc hấn vào đầu khớp xương ấy...
- Cũng giống thư viện mấy hôm trước....nghe nói Lưu Hi Dương và Khuất Duy Thanh lại cãi nhau....
- Ồ ồ, là hai người mà cô gia từng kể hả....
- Ủ, ngày nào cũng dạy đến buồn chán....
- Lúc sáng sớm nghe người họ Hầu giảng nam nữ thụ thụ bất thân, thiếu chút nữa thì là từ nữ huân giang đến nữ giới...Mà toàn bộ đều là nam giới thì giảng những thứ này làm gì, ta đứng ở bên cạnh ghen một lúc mới bỏ đi, nhưng nghĩ lại cũng thấy buồn cười...
- Cô gia cô gia, hai cái đó Tiểu Thiên đều đọc rồi....
- Ồ, phải rồi, vậy ta hỏi em, có một nam và một nữ ở bên nhau, hai người nắm tay, sau đó cô gái kia mang thai, vì sao?
- Nữ huân ư...Hả, nam và nữ nắm tay nhau làm gì...Em biết rồi, hai người đó cầm tay nhau khẳng định là quan hệ của họ rất thân thiết, hai người là phu thê, có đúng không cô gia?
- Sai.
- Vậy sao bọn họ có thể tùy tiện cầm tay nhau được..
- Ta nắm tay của em đây này....
- Cô gia...Tiểu Thiên, Tiểu Thiên không giống thế...
- Lại sai.
- Vậy rốt cuộc là vì sao.....Tiểu Thiên không đoán ra được.
- Bởi vì...người nam kia không thích rửa tay, người nữ kia cũng không thích rửa tay....
- Nhưng....sau đó thì sao?
- Không có gì, bởi vì cả nam và nữ đó đều không thích rửa tay, cho nên bọn họ cầm tay nhau không bao lâu, thì nữ nhân kia mang thai....
- Câu chuyện này nói cho chúng ta biết tầm quan trọng của rửa tay.
- Sai, không hiểu à.
- Được rồi, đó là một câu chuyện cười nhạt nhẽo.

Chủ đề trò chuyện phiếm luôn vụn vặt, dù là đã vượt qua bước cuối cùng, thì ban ngày cũng không thể có nhiều tiếp xúc thân mật hơn, trời mưa, cũng không sợ chung quanh có ai đó đi vào, nhưng ban ngày ban mặt dù gì cũng sợ có người nhìn, đương nhiên, nếu thật sự là có, lúc này cũng có thể tự liên hệ giữa không rửa tay với mang thai.

Buổi chiều, Tiểu Thiên lại quay lại y quán để làm việc, mấy ngày nay, Ninh Nghị thỉnh thoảng cũng theo qua đó, xem lão đại phu khám chữa bệnh, nhận biết được liệu, đồng thời cũng là bảo hộ Tiểu Thiên, về phương diện khác thì quả thật hấn quả nhiên rồi, học thêm mấy thứ đông tây, dù gì cũng tốt, thỉnh thoảng chứng kiến một vài ca bệnh về ngoại thương, hấn sẽ theo sát Tiểu Thiên nhắc nhở nàng phải vệ sinh sạch sẽ, chú ý tránh bị lây nhiễm, tuy rằng chính hấn cũng gà mờ, nhưng cảm giác đối với việc này cũng biết đôi chút để phát biểu, còn lại thì hầu hết là không nói nhiều.

Lão trung y họ Lưu y thuật inh, hết sức hòa nhã với Tiểu Thiên, đối với cách nói của hấn thì có chút không đồng ý, có lần ông ta mở miệng nói:

- Ngoại tà nhập thể, vết thương mưng mủ, vẫn có người ngoài nghề còn dám khâu lên vết thương, ít có người nào nói ta đường ngang ngõ tắt gì đó.

Ninh Nghị lập tức có chút bất đắc dĩ, lúc vết thương bị nhiễm trùng, dù là cạo đi chỗ thịt hư thối, nhưng cũng không nên khâu vết thương lại, nghe nói thương thể của hắn vốn dựa vào thể chất khỏe mạnh nên cũng không khó khắc phục được, ngược lại là chính hắn làm vậy, mới khiến vết thương lan ra, thiếu chút nữa thì chết. Chẳng qua, lão đại phu họ Lưu cũng từng khen thể chất hắn tốt, mà Ninh Nghị lại thấy, đó là do nội công mà Lục Hồng Đề đã truyền thụ.

Đêm mưa hôm đó, Ninh Nghị thỉnh thoảng ở trong sân thu dọn vài thứ, dọn đồng phế tích, lại tìm kiếm từng khối gạch từng khối gạch ở góc tường vỡ, thỉnh thoảng sẽ nhặt được một hai khối bị vỡ một chút, thậm chí còn là một thanh bá đao. Hắn biết người giám thị hắn sẽ chú ý tới điểm này, nhưng đối phương lại tựa hồ không thèm để ý.

Hai gã nam tử đeo áo thường thường xuất hiện trong phạm vi nhìn của hắn, thỉnh thoảng cũng nói chuyện ngắn gọn với nhau đôi ba câu. Hai người có cái tên rất kỳ quái, một người tên là A Thường, một người tên là A Mệnh, ghép lại là đèn mạng (Thường Mệnh - nghĩa là đèn mạng), đoán chừng chủ nhân gia tên là Lưu Tây Qua của hai gã kia có thâm thù đại hận gì đó. Ngày hôm qua Ninh Nghị kiểm tra trong đồng phế tích được một thanh bá đao, thử chém cành cây ở trong viện, vô cùng sắc bén, người tên A Thường xuất hiện ở bên kia sân, trực tiếp rút đao ra chia vào hắn, nói:

- Thanh này mau hơn, cầm mà dùng.

Có vẻ như không chút nào để ý rằng khi lợi khí hắn cầm trong tay sẽ có nguy hiểm cho người khác.

Hôm đó trời mưa, trên nóc nhà xuất hiện lỗ hổng lớn vẫn chưa tu sửa tốt, mấy ngày nay, Ninh Nghị trèo lên đó để sửa lỗ hổng trên nóc nhà. Hắn gõ đập hai tấm sắt, xuyên dưới mái hiên làm thành một cái chuông gió giản đơn. Chiều hôm nay, hắn chặt lá để lợp trên mái nhà, sau đó vận chuyển lên nóc nhà, che lỗ hổng.

Trên bầu trời mây trắng như sợi bông lướt qua, trên nóc nhà có cơn gió thổi qua mang đến cảm giác mát mẻ một chút, chuông gió cũng bắt đầu vang lên tiếng leng keng. Từ đây nhìn lại, thư viện, y quán gần đó, đường, sân, người qua lại đều có thể thu hết vào trong tầm mắt, xem ra Hàng Châu đã khôi phục lại sự yên ổn nhất định, bên kia y quán, Tiểu Thiên đang cầm được liệu đi lại dưới mái hiên, từ bên này nhìn qua đó, mắt nàng mở to, miệng hé mở, sau đó vừa gọi vừa vẫy vẫy tay với hắn, đại khái là gọi hắn xuống, Ninh Nghị cũng cười vẫy tay lại, từ trên nóc nhà xuống.

Sửa nóc nhà xong, buổi tối mát mẻ một chút, ý nghĩ trong đầu là quả thật giống như ở trong tiểu viện phía dưới, nếu thật sự là cùng Tiểu Thiên sống bên nhau mãi ở đây, cũng không phải là chuyện khó có thể tiếp nhận, nhưng với hắn mà nói, đương nhiên là hắn hiểu sự việc sẽ không như vậy.

Từ buổi sáng hôm nay đưa trẻ hỏi vài lời, Ninh Nghị đã hiểu, có một số việc cuối cùng lúc này là tới rồi.

Muộn thì là ngày mai, sớm một chút mà nói, sợ rằng buổi chiều này, đối phương sẽ có động tác.

Hắn ngồi trên nóc nhà, nhìn đường phố bên ngoài, người đi đường, thỉnh thoảng có xe ngựa chạy qua, có một vài ánh mắt nhìn khả nghi, thỉnh thoảng cũng thấy hai người A Thường, A Mệnh cầm đao xuất hiện bên đường, nhưng thật ra lại không có tranh đấu gì. Chỉ là trước sau giờ Thân, đại khái ở trên góc đường cách bên này chừng hơn mười mét, có một gã đàn ông cầm cung đột nhiên đánh vỡ lan can phòng ốc, từ lầu hai ngã xuống, lăn trên đường bên kia, người nọ lại từ mặt đất đứng lên, bỗng nhiên cử cung, kéo dây, từ miệng lan can lầu hai bị vỡ, A Thường cầm đao xuất hiện tự bao giờ, quát to.

Mũi tên không bắn ra, trên đường phố, có người bị một màn này dọa cho sợ hãi, vội vàng bỏ chạy, có những người khác từ các hướng khác nhau tụ tập đến, đây đó trong lúc này tựa như đang hình thành thế giằng co.

Ninh Nghị ngược cầm lên nhìn tất cả, sau nóc nhà có tiếng bước chân vọng tới, có người từ bên kia đi tới. Ninh Nghị quay lại xem, là một nam tử tuổi còn trẻ, có lẽ khoảng chừng hai mươi, gã cũng ngồi một bên của nóc nhà, cũng đang nhìn tất cả.

- Người kia là Trương Đạo Nguyên, muốn giết người đấy.

Thanh niên kia chỉ tay về hướng kia, cười nói....

246. Q.3 - Chương 248: Dã Tâm

- Người đó là Trương Đạo Nguyên, muốn giết người đấy.

Gió nhẹ lướt qua, ánh nắng vốn đang chói chang trên bầu trời bỗng lột xác thành màu quất, trên nóc nhà, nam tử trẻ tuổi cười nói. Tầm nhìn hướng về phía đầu đường bên kia, gần như một nửa số người bên đó đều đưa mắt nhìn sang nóc nhà bên này, bao gồm cả người cầm cung tiễn, sau đó...bầu không khí như có chút cứng ngắc.

Thanh niên kia quay đầu lại:

- Muốn giết người không chỉ là bọn hần, Trương Đạo Nguyên cùng Lệ Thiên Hữu là một, ngoài ra còn có Từ Bách, Nguyên Hưng...còn có Trác Vạn Lý gì đó nữa, ta biết không nhiều, nhưng mà người không cần lo lắng, bên này là địa bàn của Bá Đạo...Hài, người nhìn đi, kia là Lệ Thiên Hữu, hần hình như là muốn đi rồi...

Lúc này trên đường phố tràn ngập không khí quỷ dị, rải rác có tốp năm tốp ba, ánh mặt trời bắt đầu trở nên ảm áp rồi, quả du trên cây trĩu xuống màu vàng giống như màu đất, sáng bóng ngon lành. Người cầm cung ở cuối đường kia chợt nhìn về bên này, trên đường phố lúc này mang tới cảm giác giương cung bạt kiếm.

Hai nam tử ngồi trên nóc nhà, mà ở bên kia đường phố kia ở giữa các khu lầu cũ so le nhau, có người đẩy cánh cửa sổ ra, có người nhìn nhìn về phía dưới đường phố, cũng có người nhìn về phía nóc nhà bên này. Sau đó người thanh niên kia vung tay về phía sau, bên trong song cửa sổ của tiểu lầu hai tầng bên kia đường, một nam tử trung niên lặng yên lui ra sau hai bước, biến mất trong tầm nhìn mà Ninh Nghị có thể nhìn thấy được.

Thanh niên kia thấy một màn này, khẽ cười cười, thời gian trôi qua một lúc lâu, mới dường như chợt nhớ ra gì đó, thỉnh thoảng mở miệng:

- Nhưng...vì sao người không lo lắng?

Ninh Nghị cũng nhìn nam tử trẻ tuổi này, nhíu nhíu mày nghĩ nghĩ:

- Ta lo lắng chứ, nhưng..nếu ta có thể sống đến bây giờ, tình huống như vậy chỉ sợ vẫn không chết được, đại khái là như vậy.

- Vậy cũng khó nói...

Nam tử trẻ tuổi ngồi ở đằng kia nhìn tình huống phía dưới, thì thào rất khẽ, lát sau, lại nói tiếp:

- Ta rất ghét người thông minh...

Điều này xem như hơn mười ngày nay đây là lần đầu tiên Ninh Nghị thật sự tiếp xúc với người của Phương Lạp. Lúc trước trong lòng hắn từng phỏng đoán, nhưng lại không thể tưởng tượng được tình huống trước mắt này. Thanh niên trước mắt trên người mang theo khí tức bừa bãi, không giống với nhiều người ở thời đại này, bình thường mà gặp loại người như này nếu không phải là người điên thì cũng là người có bản lĩnh kinh người.

Giống như Tần Thiệu Khiêm con trai thứ của Tần Tự Nguyên, ngàn dặm đuổi theo kẻ địch dưới tình huống địch mạnh ta yếu để lấy thủ cấp kẻ thù. Chỉ là Tần Thiệu Khiêm là loại người bừa bãi tương đối chính thống, Tần gia là gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, bản thân gã chính là quý công tử hai đời giàu sang phú quý, còn nam tử trẻ tuổi trước mắt thì ngay lần đầu đã mang tới cho Ninh Nghị cảm giác cực đoan, khiến hắn hết sức cảm thán, có chút ấn tượng giống như là loại thanh niên cuồng loạn. Đương nhiên, đây cũng chỉ là ý nghĩ chợt đến, khó nói khách quan được.

Lúc này Ninh Nghị cũng có chút hứng thú nhìn một màn này, theo tiếng lẩm bẩm nói chuyện của thanh niên trẻ tuổi, bóng người chằng chịt ở bên kia đường phố, không khí không ngừng biến ảo, trên nóc nhà mấy viện tử gần đó, cũng dần dần xuất hiện từng bóng người, trong ánh nắng lan tràn tạo thành một tình thế giằng co rất lớn. Người trẻ tuổi không có chú ý những thứ này, gã đang ngồi đằng kia, cúi đầu nhìn rêu xanh trên ngói đá của nóc nhà, lại quay sang nhìn Ninh Nghị, ánh mắt giằng co một lúc lâu, cuối cùng mới nhíu mày, trở nên ngưng trọng.

- Ta nghe nói, lúc lui lại Hồ Châu, người bị biến thành con mồi, cố ý ở lại dụ địch đến, cho nên mới bị bắt. Triều đình đối xử bất công với người, ngay cả đám người kia cũng luôn luôn như thế, chẳng có gì lạ cả, nay bên này chúng ta có việc thật sự đáng để làm, người có nguyện ở lại để làm việc không?

- Có lựa chọn sao?

Ninh Nghị hỏi ngược lại, người trẻ tuổi kia lại nở nụ cười:

- Nếu có thì sao?

Ninh Nghị nghĩ nghĩ:

- Ta không muốn.

- Vì sao?

- Các người không có tiền đồ.

Ninh Nghị nói những lời này hết sức rõ ràng xong, sau đó thì thở dài, đứng thẳng người trên nóc nhà, thanh niên kia ngược nhìn hắn, sau đó cũng đứng lên theo hắn, đang định nói chuyện, thì từ trong cửa sổ đối diện bên kia phố nơi Lê Thiên Hữu đứng đó đột nhiên truyền đến một tiếng âm vang.

Một khí tức kinh người đột nhiên tràn ngập tới, trong nháy mắt đó, thanh niên đứng trước Ninh Nghị trực tiếp vung tay trái ra, người đứng cách Ninh Nghị hơn một thước, một mảnh ngói bị vấy ra rất mạnh, giống như mũi tên xé gió bắn ra không trung, bay về phía cửa sổ bên kia đường kia. Chấn song kia hóa thành vụn gỗ nhảy múa trên không trung. Ninh Nghị ở trên nóc nhà biến đổi vị trí, dừng lại, trên tay bắt được một mũi tên, vẫn đang hơi hơi rung động, thanh niên kia lúc này là đang đối mặt với Ninh Nghị, mới vừa rồi tay trái vươn ra, trên tay trái đúng là vững vàng bắt được hai mũi tên, cũng không biết gã cầm như thế nào, mà ở trong nháy mắt vừa rồi đó, Ninh Nghị rõ ràng thấy ống tay áo của gã giống như là trường tiên lay động, đem một mũi tên chấn động bay lên cao, lúc này đã qua đỉnh đầu hắn, bắt đầu xoay tròn rơi xuống.

Mấy mũi tên kia bắn phá cửa sổ bay đến giống như là chốt mở vang lên, lúc này Ninh Nghị tập trung tinh thần, thính lực nhãn lực đều tăng cao, vụn gỗ này, mũi tên kia còn chưa rơi xuống đất, trong tai hắn liền nghe được trong không khí có tiếng đao kiếm rút ra, có nhanh có chậm, kéo dài kéo dài liên tiếp. Cửa sổ bên kia bị phá, vài song cửa lay động vài cái, vụn gỗ rơi xuống mặt đất, tên tạp bay lên mái ngói, sau đó nghe tiếng “bình”, “bang” của thứ gì đó bị vỡ, hiển nhiên là bởi vì người đến khẩn trương rút đao, có người giao tay, có tiếng quát “dừng tay” truyền đến, vang lên ở trong ngõ tắt, phòng ốc, mơ hồ.

Khí tức sau đó gần như đọng lại, rất nhiều người bên này phảng phất đều đang đợi thái độ của thanh niên kia, nhưng người bên kia chỉ sợ cũng không nghĩ đánh nhau như vậy, cũng đang đợi mệnh lệnh. Người trẻ tuổi chỉ nhúu nhúu mày nhìn Ninh Nghị, qua hồi lâu, cuối cùng mở miệng:

- Sự phụ của ta nói, có một số người, vì cầu được sự coi trọng của người khác, rất thích nói chuyện giật gân, trước tiên là nói đến những chuyện mà người khác không muốn nghe, khiến người khác trong lòng khó chịu, sau đó lại nói năng sắc bén, đưa ra những đạo lý có vẻ rất tốt nhưng thật ra không hề có lý, chỉ lừa gạt người khác. Tung hoành gia thời cổ đại rất thích loại phương pháp này, nhưng ngoại trừ những người có can đảm bản lĩnh là làm được, còn lại thì không. Nay triều đình vô đạo, thiên hạ cùng đứng lên chiến đấu, người nói chúng ta không có tiền đồ, vì sao, nếu người chỉ thuận miệng nói bừa, ta sẽ giết người...

- À...

Người này phản ứng mạnh mẽ như vậy, Ninh Nghị cũng hơi ngẩn người. Trên thực tế, muốn biểu hiện mình có giá trị lợi dụng, phương pháp cùng lý do thoái thác có rất nhiều, Ninh Nghị đương nhiên cũng đã làm ra đủ mọi giả thiết, chỉ có điều ngoài dự liệu của hắn chính đối phương sẽ vì lời nói của mình lại phản ứng kịch liệt như thế, cùng với điều này không giống với tuyệt đại đa số cách nghĩ của quân khởi nghĩa Phương Lạp. Hắn đoán về thân phận của đối phương, nhưng dù sao sự hiểu biết của hắn đối với quân đội Phương Lạp không đầy đủ, không thể nào phân biệt được đối phương rốt cuộc là loại người nào, sau một lát mới nói:

- Các người không có dã tâm.

“Không suy nghĩ làm một người mở ra một thời thế thái bình, khó có thể mở được một thời thế thái bình vĩnh cửu.”

Thời gian đã gần vào đêm, Trần Phàm ở trong phòng hỗn độn nhìn hàng chữ nhỏ trên quyển sách, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, khó có thể đập vào mắt, gã xem trong chốc lát, liếm liếm ngòi bút trong tay, tăng thêm một câu “Không có dã tâm”, sai đó ném qua một bên, nằm xuống giường.

Lúc chiều, cuối cùng không đánh nữa, mà gã cũng không động thủ với kẻ tên là Ninh Lập Hằng. Nói tóm lại không phải là chuyện lớn gì, thư sinh tên là Ninh Lập Hằng kia nói tóm lại tựa hồ cũng có chút bản lĩnh, trước đó gã chỉ biết đối phương chắc chắn là có bản lĩnh, chỉ là không ngờ được lần gặp này, hắn ta thật sự có bản lĩnh, cảm giác không tệ, không hẳn là kẻ khiến người ta căm ghét, nhưng vẫn cứ phải đề phòng hắn. Đương nhiên, mặc dù gã biết đối phương nhất định sẽ nói câu ngôn luận gì đó thú vị, nhưng thật ngoài dự đoán sẽ là một câu này.

Trước kia gã từng nghe sư phụ nói, cách nhìn của thư sinh, khó mà luận đúng sai, trên đời không chân lý, mà phải xem người đang ở dưới tình huống thế nào, giải thích như thế nào. Nếu như những lời đối phương nói về những thứ khác, gã sẽ để cho đối phương giải thích một hồi, dù sao hắn cũng không đến mức khiến người ta căm ghét, mình cũng nghe một chút về cách nói của hắn, nhưng không thể tưởng tượng lại là một câu “không có dã tâm”, làm cho gã đang nhớ câu nói trước đây của sư phụ.

“Không suy nghĩ làm một người mở ra một thời thế thái bình, khó có thể mở được một thời thế thái bình vĩnh cửu.”

Nghe câu này thật là nhàm chán, đại khái là sau khi sư phụ nói xong, gã chưa từng để trong lòng, sở dĩ gã vẫn còn nhớ những câu nói này, thật ra cũng là bởi vì thời gian nửa tháng nay, sau khi quân đội của Thánh Công đánh hạ Hàng Châu, sư phụ gã lĩnh binh xuất chinh, còn gã thì gánh vác việc duy trì trật tự ở Hàng Châu, gã không phải là kẻ ngu ngốc, biết việc đó chỉ là làm cho đại khái, bởi vậy tuy rằng miệng lưỡi khó chịu, nhưng trên thực cũng không làm khó dễ.

Hơn nửa tháng nay, ngay cả ở trong mắt người ngoài thì gã vẫn là một kẻ thô bạo, cạy vào thân phận là đệ tử của Phật Suất cùng với bản lĩnh võ nghệ cao cường mà hoành hành khắp nơi, đánh đánh giết giết ở Hàng Châu không hề có quy củ, nhưng trên thực tế, nếu không làm việc mạnh bạo như vậy, gã căn bản cũng không có biện pháp dẫn dắt thể cục chân chính, muốn giảng đạo lý với các đầu lĩnh trong quân quen đánh cướp này, cách nói kỷ luật, người ta căn bản sẽ không để ý tới người, cho dù là nể mặt người, mấy trùng phạt nhỏ không đến nơi đến chốn, căn bản cũng không có khả năng làm cho người ta thật sự sợ hãi.

Lúc này rất khó có đạo lý pháp luật và kỷ luật chân chính, gã ở trong quân mấy năm, căn bản cũng không để ý tới những thứ này, đốt giết đánh cướp lừa gạt, không quan hệ, không ngần ngại phá đại cục là được, còn ai thật sự ảnh hưởng đến đại cục gì đó, gã cũng lười đi nói, trực tiếp tìm tới cửa đánh chết là được. Giống như Trần Đại Mộc mấy ngày trước, người này là thủ hạ của Bao Đại Ất, ép bức thu phí bảo hộ thì thôi thì, kết quả việc thu này lại ảnh hưởng đến vận tải đường thủy nghiêm trọng, trong vòng vài ngày, gã đã đi gặp ba người có liên hệ trọng đại đánh chết hoặc đánh cho tàn phế rồi, tiếp theo, không còn kẻ nào dám làm những loại chuyện như này nữa.

Nhưng càng chỉnh lý những chuyện loạn thất bát tao này, gã cũng càng thấu hiểu ý nghĩa những lời nói của sư phụ, nói vì mở ra thời thế thái bình vĩnh viễn, có lẽ là quá mức cao cả rồi, nói không có dã tâm mới là chuẩn xác hơn. Nếu để một người bình thường đến xem, những người này giương cờ khởi sự, giết quan tạo phản, nay thậm chí còn đánh hạ Hàng Châu, đây là một chuyện cực kỳ có dã tâm, nhưng mà tới hiện tại, dã tâm này không đủ.

Nam nhi sao không mang kiếm Ngô Câu, lấy lại năm mươi châu quan sơn. Từ vị trí hiện nay của Trần Phàm để nhìn nhận, thật sự có dã tâm, người muốn phong hầu ngàn dặm có rất nhiều, nhưng nếu như tử mị mà nói, những người đó chỉ xuất phát từ một quần thể như sư phụ, Bao Đạo Ất, Tổ Sĩ Viễn, Lữ Sư Nang mới là có chí hướng thật sự muốn bình định thiên hạ, nhưng chỉ cần thoáng đi xuống, thì những người đó đã không còn dã tâm như vậy nữa, thậm chí trong đám người Trương Đạo Nguyên, Từ Bách, Nguyên Hưng, sau khi đánh hạ Hàng Châu thì một bộ phận có dã tâm đó cũng ngừng lại, về mặt này, trong sĩ tốt lưu dân, bọn họ căn bản cũng không hiểu rõ dã tâm là thứ gì.

Bất cứ thời điểm nào bọn họ muốn đoạt lương thực đoạt phụ nữ, nhưng khi đến Hàng Châu, nhưng người này dường như chợt phát hiện, bọn họ muốn tất cả, trước mắt đều đã có, bọn họ không cần phải đi xa hơn để cướp đoạt nữa, bên mình chỗ nào cũng có rồi. Quân đội này một trận chiến đánh chiếm Hàng Châu

chiếm được nhiều lợi ích, rất nhiều người không muốn tiếp tục đi đánh Gia Hưng nữa, thượng tầng đầu lãnh, đầu mục cổ nhiên sẽ không nói rõ, nhưng bên trong tầng lớp thấp hơn lại thể hiện cảm xúc rất rõ ràng, thậm chí những người đó tại Hàng Châu còn không chỉ chiếm được lợi ích, chỉ cần có quan hệ, rất nhiều người trong bọn họ cũng không muốn đi đánh Gia Hưng, bởi vì chỉ cần có quan hệ, một mảnh Hàng Châu này đã có thể có được nhiều thứ rồi.

Nhưng Trần Phàm lại biết, vật tư Hàng Châu không thể thỏa mãn nhiều người như vậy, bọn họ chỉ thấy có và lấy đi dễ dàng mà thôi. Trong thời gian rất ngắn, nguy hiểm đột cướp giết đánh cướp biến thành nội đấu tương đối an toàn, làm những người này có hơn một cách an toàn lấy được lương thực tiền tài, bọn họ liền không muốn đi đánh Gia Hưng nữa. Nếu như là trước kia, nghĩa quân có thể san bằng Hàng Châu, mỗi người mang theo vật tư được phân chia lại tiếp tục đi tàn sát tứ phương, số vật tư này đủ để tạo nên càng nhiều lưu dân, ngồi ăm càng nhiều quân đội, nhưng Trần Phàm cũng biết, Thánh Công muốn xưng đế, hơn nữa hình thức khởi nghĩa này đã lan tràn rất rộng, tiếp theo nên yên ổn rồi.

Vấn đề lớn nhất cũng chính là dã tâm của những người này không đủ. Mà trong vài ngày này Trần Phàm cũng phát hiện, cũng có dã tâm, có lẽ là thư sinh chỉ đọc tứ thư ngũ kinh tay không trói gà không chặt này, bởi vì một khi Thánh Công dự định chiêu hiền nạp sĩ, tiến hành văn sĩ đến đầu nhập bắt luận là có tài hay không có tài, mà thật ra hơn phân nửa đều là không hề có tài học, bọn họ hầu như đều muốn phong hầu bá tướng, khi vô số binh sĩ vội vàng chia cắt Hàng Châu, ngược lại đám người này, một hai người đều nghĩ nếu Thánh Công quân có thể cướp đoạt thiên hạ, bọn họ chính là khai quốc công thần.

Không có dã tâm, hao tổn tâm trí nha....

Gã nghĩ những điều này, khê thở dài. Đương nhiên, về phần Ninh Lập Hằng kia nói ra những câu này, ngược lại cũng không đến mức quá nặng, có chút tầm nhìn, chứng tỏ ánh mắt nhìn người của Lưu Tây Qua không tầm. Nhưng người có thể nhìn ra việc này, chưa hẳn chỉ có một hai người, bản thân gã cũng sẽ không vì lời nói của đối phương mới cảm thấy kinh ngạc, chỉ ít nhiều khiến gã cảm thấy có chút cảm khái mà thôi.

Về phần phương pháp giải quyết, trong quân nhiều người như vậy cũng không có cách nào, bản thân gã cũng không có cách nào, nay sư phụ cũng không có cách nào, thư sinh kia dù là sẽ nói, đương nhiên cũng là khó có thể giải quyết. Chỉ là văn sĩ thích nói lung tung, nếu mình đi hỏi hấn, hấn sẽ không thiếu được sẽ ba hoa một hồi, đương nhiên, nếu có ngày khác, ngược lại gã cũng không ngại nghe hấn ba hoa một chút, tuy rằng hơn phân nửa không thể dựa vào được gì, nhưng không chừng có thể có được chút chỉ dẫn nhất định...

Gã nghĩ như vậy, bên ngoài có người báo cáo nói rằng Đại công tử của Lâu gia là Lâu Thư Vọng đến thăm hỏi, người này đã kiên nhẫn tới vài lần, Trần Phàm nghĩ thấy phiền, theo lệ thường phát phát tay:

- Nói ta không rảnh, bảo hấn về đi.

Sau đó đứng lên chuẩn bị ra ngoài gọi người mang cơm tối....

247. Q.3 - Chương 249: Đột Phá Khẩu

Cường quyền so với dân chủ, chỗ tốt lớn nhất có lẽ ở chỗ rất nhiều chuyện cũng có thể đặt ở trong phạm vi nhỏ để giải quyết. Lúc này nghĩa quân nhập vào Hàng Châu, đúng là thời điểm quyền lực tới cực điểm, cũng bởi vì điều này, mặc dù là buổi chiều sự việc phát sinh ở thư viện Văn Liệt đã xuất hiện không ít người, nhưng từ khi Trần Phàm xuất hiện, đến cuối cùng sự giằng co chấm dứt, khi mặt trời ngã về phía tây thì những người tụ tập dần dần giải tán hết, ảnh hưởng cuối cùng tạo thành nhưng lại không có quá nhiều người biết được, mặc dù lúc ấy có một số người thấy gần đó có giằng co, cũng chỉ cho rằng đó là những xung đột bình thường thường xuyên phát sinh trong thành, lặng yên đi đường vòng mà qua, không có bao nhiêu người nhắc tới.

Trước mắt thư viện chỉ có chương trình học vào buổi sáng, tới buổi chiều, các thầy giáo trong đó cũng ra về hết, mà ở chung quanh đây, cư ngụ chân chính cũng đều là chủ lực của Bá Đạo Doanh Lưu thị. Chuyện lần này, một mặt đề cập đến nhiều tướng lĩnh cấp trung như Trương Đạo Nguyên, Lê Thiên Hữu, Từ Bách,

Nguyên Hưng, nếu nói vì lợi ích, có nhiên sẽ có người cảm thấy hứng thú, nhưng loại xung đột này hiện nay ở trong thành Hàng Châu trên thực tế cũng thường có phát sinh.

Mà về phương diện khác xuất hiện Bá Đạo Doanh và kẻ điên cuồng Trần Phàm, lại càng khiến không người nào có hứng thú tìm tòi nghiên cứu, bởi vì việc đám người này cùng quần lấy một chỗ, thì không có gì tốt cả, không có ý nghĩa gì cả, trên cơ bản như là đá vào một thiết bản rất lớn. Đám người Lệ Thiên Hữu chọc vào một thiết bản, tạm thời có thể nói bọn họ rất lực lượng, rất cơ bắp, thậm chí thực khí phách, nhưng cho dù ở dưới trời chiều xem nửa ngày, đám người này cũng đơn giản là đá vào thiết bản mà thôi, xem lâu, cũng đơn giản là một loại tâm tình:

- Nay, người kia đang đá thiết bản đấy.

Loại người này thật ra không được coi là giai cấp bá quyền trong quân đội, hoặc là Thái tử đảng có thù tất báo, chọc phải thì nhất định sẽ bị trả thù đến chết, đối với Bao Đạo Ất, Ti Hành Phương có thù tất báo, bọn họ không coi là đáng sợ, đối với phần lớn mọi người mà nói thậm chí không biết bình thường bọn họ muốn làm gì. Trước kia cũng thường có người chọc tới, hậu quả lớn nhất đơn giản là rút dao chém ở trước mặt Thánh Công, có người bị làm chết khô, có người thì không, nhưng cuối cùng người sẽ phát hiện cùng phân cao thấp với đám người này, ý nghĩa gì cũng không có, thắng thua gì cũng không chiếm được.

Tóm lại, đối với hơn phân nửa tướng lĩnh tầng trung mà nói, đây là ấn tượng của đám người Lưu Tây Qua, Trần Phàm để lại ọi người, về phần một nửa mặt khác, thì cũng không biết hai vị là loại người nào. Lúc này trong nghĩa quân tình huống đối mới nghiêm trọng, có tướng lĩnh mới tiến vào, phần lớn là nghe theo Phương Lạp, Phương Thất Phật, Trần Phàm thuộc loại người nửa vời, về phần Bá Đạo Doanh Lưu Tây Qua, ngoại trừ ngẫu nhiên trong một lần đại chiến làm đội đột kích, trên thực tế cũng không có chiến công huy hoàng rực rỡ nào, ngày thường cũng không có biểu hiện gì rõ nét.

Vì thế lúc trời tối, chung quanh thư viện liền khôi phục lại cảnh tượng của ngày thường. Ánh đèn le lói quanh viện tử yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu râm ran trong tán cây. Thỉnh thoảng có người đi đường, xe ngựa đi qua ngoài viện, lúc Ninh Nghị mua muối ăn từ tiệm tạp hóa duy nhất ở bên ngoài thì Tiểu Thiên đã nấu xong cơm, chống cằm ngồi ở bậc thang cửa viện chờ hẩn.

- Cô gia, chúng ta tìm cơ hội chạy trốn đi.

Đội Ninh Nghị quay về, tiểu cô nương thần thần bí bí nói.

- Ô, vì sao...

Ninh Nghị hơi hơi ngẩn người, không biết vì sao Tiểu Thiên lại nói vậy.

Trước đây A Thường, A Mệnh giám thị hẩn không quá nghiêm ngặt, nhưng hẩn cũng biết không hề đơn giản như vậy, trải qua xế chiều hôm nay, đương nhiên lại càng hiểu rõ. Lúc này ở đầu đường cuối ngõ tuy rằng đèn đuốc vàng ấm áp bóng người thưa thớt, nhìn giống như người bình thường đi trên phố, trên thực tế chỉ sợ sự bố trí an bài không kém quân doanh bình thường chút nào. Đại khái là Bá Đạo Doanh kia sau khi vào Hàng Châu chiếm được một khu vực, lúc này chung quanh hơn phân nửa đều là lão binh tinh nhuệ.

Giống như lão nhân nghiêm túc ở trong tiệm tạp hóa hay uống rượu trò chuyện phiếm với hàng xóm, ngay lúc chiều này Ninh Nghị đã thấy ông ta thuận tay cầm thanh cửa sắt đứng ở ngay cửa, nhìn giống hệt một tháp sắt.

- Bởi vì bọn họ cũng không hề canh giữ chúng ta.

- Không canh giữ ư?

Ninh Nghị cười đi vào, Tiểu Thiên liền đứng lên, chạy chậm theo ở phía sau.

- Dù cô gia lợi hại như vậy, tuy nhiên hiện tại lại yếu hơn chút, nhưng nghĩ một chút, cảm giác bọn họ xem nhẹ cô gia, cảm thấy những người này thật là không có kiến thức. Hừ, đợi để ta và cô gia chạy mất rồi, bọn họ phải khóc đấy.

Nói tới đây, Ninh Nghị cũng hiểu là nàng đang nói đùa. Từ sau đêm mưa gió, tiểu cô nương trở nên trầm ổn rất nhiều, không phải nói là thường ngày nàng không trầm ổn, mà là tính cách này đến hơi muộn thôi, dần dần mới toát lên thần thái khí chất này.

Ngày thường Ninh Nghị ngồi ở bên giường đọc sách, Tiểu Thiên ngồi ở trên ghế đầu nhìn hẩn, thỉnh thoảng trong ánh mắt hấp háy có thể nhìn thấy được tâm sự trong lòng nàng, bộ dạng như là muốn nói với Ninh Nghị. Lúc này Tiểu Thiên thường nhìn nhìn, nghĩ nghĩ, dáng vẻ không giống như thiếu nữ mà có vẻ già dặn hơn, trên mặt thì tươi cười, trong lòng thì đầy tâm sự. Lúc này mở ra một câu đùa giỡn, đại để cũng là để che giấu tâm sự trong lòng.

Đợi khi ăn xong, bắt đầu bưng ra ngoài thì Tiểu Thiên mới cúi đầu nói:

- Cô gia, xế chiều hôm nay, đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Hả? Không có gì đâu.

- Nhưng, nhưng buổi chiều này em thấy cô gia ngồi trên nóc nhà nói chuyện với một người, khi đó Lưu gia gia cũng bảo em không được đi ra, em không biết có chuyện gì, lát sau, thấy có một tướng quân bị thương nói với người ta là bên này đã xảy ra chuyện rồi, vừa thấy bộ dạng sát khí đó, em liền chạy ra xem, nhưng thật sự lại không dám xem.

Nàng đặt đồ ăn xuống, ngồi một bên ngẩng đầu nhìn Ninh Nghị, miệng mấp máy:

- Em vội vã chạy về, thấy cô gia ở bên cạnh, lại lén lút trở về, nhưng mà lúc trở về, Lưu gia gia gia...liếc nhìn em một cái, em cảm thấy có thể là đã xảy ra chuyện, cô gia....

Thiếu nữ học người già nhẫn nại ngẫm nghĩ cau mày, nhìn vô cùng đáng yêu, nhưng phần nhiều là lo lắng việc đối phương không tỏ hành động gì. Tiểu Thiên thông minh lanh lợi, sâu sắc hơn nhiều so với người bình thường, mặc dù không thấy toàn cảnh sự kiện, nhưng chỉ dựa đôi câu vào vài lời của người bên ngoài cũng phát hiện bên này đại để xảy ra vấn đề, nàng mới vừa nói là chạy trốn, có vẻ như là vui đùa, nhưng trên thực tế là trong lòng lo lắng thật sự. Dưới tình huống người dưới đao thốt, bỗng nhiên xuất hiện gió thổi cỏ lay, làm cho thiếu nữ lo lắng cho an nguy của phu quân nhà mình, lúc này chính là quan tâm mà cần trọng hỏi.

Ninh Nghị nhìn nhìn nàng, qua một lát, liền kể lại chuyện xảy ra buổi chiều cho nàng nghe, đương nhiên là lược bỏ đoạn thể cục giằng co, chỉ kể là có người tới nói chuyện với hẩn, hẩn trả lời vài câu, hẩn là không quá nghiêm trọng, nghe như thế, cuối cùng Tiểu Thiên mới yên lòng.

Trong ngọn lửa vàng ảm, hai người ăn cơm tối dưới mái hiên nho nhỏ.

Cùng là buổi tối, một góc thành thị, vào ban ngày chú ý tới Ninh Nghị, đám người Khuất Duy Thanh cũng không hề nhàn rỗi, một phần ba mẫu đất của thư viện, nhìn như không tranh sự đời, nhưng lại có lợi ích của bọn họ trong đó. Buổi sáng sau khi nghe nói đến thân phận tù nhân của Ninh Nghị, lúc chiều, gã liền tìm tới Ôn Khắc Nhượng, để Ôn Khắc Nhượng ra khỏi thành, đến chạng vạng mới quay về, mời vài tên phụ tá tiến hành gia yến, trên yến tiệc, Khuất Duy Thanh nói đến việc trong thư viện có thư sinh bị bắt để làm câu chuyện vui, cũng nói đến chuyện một bầy con nít “uốn mình theo người”, liền có người nói:

- Điều này cũng đúng là một cách bảo vệ tính mạng thật tốt.

Lại có người nói:

- Nếu là ta, lúc đó đánh giết hẩn tại trận là tốt nhất.

Khuất Duy Thanh vui đùa nói ra chuyện này, Ôn Khắc Nhượng cũng lơ đãng gật đầu cười cười. Quân đội tiến vào thành được một tháng, bắt nhiều người, giết rồi thả, đều xử lý được rõ ràng, nhưng cũng tạm thời chưa có người quyết định. Thuận tay để bọn họ làm việc ở các nơi cũng là chuyện thường, Ôn Khắc Nhượng không có thiện cảm gì nhiều lắm với thư sinh:

- Tên gã là gì ấy nhỉ? Khuất Duy Thanh cùng với Phong Vĩnh Lợi nói rồi, tìm người đến đánh rồi đuổi gã ra là được, nếu như là gây đến quá phận, thì cứ giết nào có ngại gì.

- Ôn Suất nói đúng, người này họ Ninh tên Lập Hằng, nghe nói là cũng có chút thủ đoạn, đại khái là bởi vì bắt được rồi sau đó lại lo lắng, bởi vậy...

- Ninh Lập Hằng?

Khuất Duy Thanh đang nói chuyện, đã thấy Ôn Khắc Nhượng nhíu mày, rất lâu sau mới hỏi tiếp:

- Người này ở thư viện Văn Liệt?

Khuất Duy Thanh giật mình, nghĩ đến việc đã trúng thiết bản:

- Ôn Suất biết người này?

- Từng nghe, nếu là người này...thật ra không cần để ý tới người này.

Nghe Ôn Khắc Nhượng nói vậy, vài tên phụ tá còn lại cũng có hứng thú, hỏi:

- Người này có chống lưng?

- Chẳng lẽ là Đại nho Hàng Châu, chúng ta chưa từng nghe nói tới.

Ôn Khắc Nhượng lắc đầu, cũng tỏ ra không để ý:

- Điều ta biết, cũng không nhiều lắm, nhưng mà hắn cũng không có bối cảnh gì đâu, các vị đừng để ý làm gì. Đương nhiên là có một số người bảo vệ hắn, nhưng người muốn động vào hắn cũng không ít, không cần để ý tới hắn là được.

Ôn Khắc Nhượng nói tự nhiên đơn giản như vậy, nhưng trong những người lẫn lộn ở đây, chỉ có Khuất Duy Thanh là hiểu được hàm nghĩa trong đó. Đối với chuyện về Ninh Lập Nghị kia, hiển nhiên Ôn Khắc Nhượng cũng không biết rõ lắm, nhưng tóm lại, đó là một chuyện rắc rối lớn. Mặt khác, chuyện này cũng không phải là chuyện mà bọn họ có thể xử lý được. Nghĩ như thế, kết hợp với những lời bàn tán về ngoại hiệu “Huyết thủ nhân đồ” của những học trò có liên quan đến Hồ Châu, người này tuy rằng bị bắt, nhưng chỉ sợ bản lĩnh tương đương với đám người Phương Thất Phất kia, ngấm lại thư sinh mới hai mươi tuổi biểu hiện luôn khiêm tốn, ít lời, nhưng lại khiến người khác cảm thấy có vài phần đáng sợ.

Gã biết việc này rồi, liền từ bỏ ý nghĩ muốn đuổi Ninh Nghị ra khỏi thư viện đi. Ngày hôm sau đi nói với Quách Bồi Anh, dường như Quách Bồi Anh không cho là vậy, Khuất Duy Thanh cũng lờ đi để ý đến ý. Lúc gặp Ninh Nghị thì Ninh Nghị như thường lệ gật đầu chào gã, gã cố đè nén tâm trạng gật đầu chào lại, trong lòng có cảm giác như mình đang qua lại với đại nhân vật, tuy rằng đại nhân vật bị bắt rồi, lại âm thầm quan sát cử chỉ lời nói của đối phương, trong lòng cảm thấy mỗi một hành động gờ tay nhắc chân của đối phương quả nhiên là thần bí, phù hợp với hình tượng “Huyết thủ nhân đồ” bề ngoài thì bình thản nhưng bên trong thì giết người.

Về phương diện khác, trong miệng đám trẻ thì không giấu được chuyện gì, mọi người ở thư viện đại để từ sau khi quan sát Ninh Nghị, những chuyện liên quan đến Hồ Châu, cuối cùng cũng lan truyền đến tai mọi người. Trong lúc nhất thời, ánh mắt các văn sĩ nho sinh nhìn Ninh Nghị hết sức phức tạp. Ninh Nghị đương nhiên hiểu được những thứ này, nhưng hắn vẫn im lặng dạy học, đợi sự việc có thể tự lắng xuống.

Nhưng thật ra lớp mà hắn giảng dạy càng ngày càng có nhiều học trò, ngẫu nhiên hỏi đến những vấn đề hết sức ngạc nhiên cổ quái, tỷ như hỏi về trận chiến ở Hồ Châu, hoặc là hỏi hắn mang binh như thế nào, nghiêm nhiên biến chương trình giảng dạy về lịch sử của hắn trở thành khóa học binh pháp. Nhưng bản thân Ninh Nghị cũng cứng rắn, trên lớp học một nửa buổi thì giảng theo bài, còn nửa buổi sau thì để bọn họ tự do thảo luận mới biến thành bộ dạng như này.

Tới ngày thứ ba thậm chí có học trò mang đao đến muốn chém hắn, nhưng trước đó đã bị hắn thuận tay không chế, những người còn lại thì đánh nhau cùng vài gã học trò tư. Song phương giường cung bạt kiếm, có người đứng về phía ba vị tướng lĩnh đã chết ở Hồ Châu, những người muốn theo học Ninh Nghị, thì đại khái là bắt đầu coi Ninh Nghị trở thành Đại gia binh pháp thuộc về triều đình, trưởng bối trong nhà bọn họ cũng là tướng lĩnh trong quân, lúc này nếu Ninh Nghị đã tới nơi này dạy học, là muốn “chiêu an” rồi, hơn nữa cũng muốn học tập bản lĩnh của hắn.

Ngay từ đầu cũng có mấy học trò muốn thúc phụ trưởng bối trong nhà đến gặp Ninh Nghị, thuận tiện để hắn chính thức gia nhập thân phận nhà bọn họ, nhưng sau khi trở về nói lại, lại không có người nào đến cả. Làm tướng lĩnh cấp trung, mọi người hơn phân nửa đều vẫn duy trì thái độ không để ý tới. Nhưng ngược lại cũng có những người cổ vũ con cháu nhà mình học bản lĩnh của “Huyết thủ nhân đồ” Ninh Lập Hằng kia. Mà đám học sinh muốn tìm trêu chọc vào Ninh Nghị sau khi trở về, lại không có người nào thật sự dám mang binh tới giết, nhưng lại cổ vũ cho con cháu nhà mình tự đi làm.

Bởi như vậy, bắt đầu từ hôm nay, tất cả những xung đột to nhỏ trên dưới thư viện Văn Liệt liền biến đổi bắt đầu “thăng cấp”, lập trường của những trưởng bối ở trong nhà những đứa trẻ này vốn cũng có chút kéo bè kết phái, lúc này lại càng ngày càng nghiêm trọng, trong lúc nhất thời, nghiêm nhiên biến thư viện đọc sách thánh hiền thành một học viện quân sự nho nhỏ.

Đối với tình huống như vậy, Ninh Nghị lúc bắt đầu thì có chút không ngờ tới, nhưng không lâu sau, hắn bắt đầu cố ý dẫn đường...

248. Q.3 - Chương 250: Lâu Thư Vọng

- Nói như vậy, Hòa Cẩm Hành không đồng ý giúp chúng ta làm tây tuyến, muốn bản thân mình làm là quan hệ bên Vương Nhân kia, phải không.

- Cũng không nói là muốn mình làm, chỉ là bọn hắn muốn bày thành.

- Vậy có gì khác biệt chứ, mặt khác bên Hoàng Sơn kia, tin tức đã quay lại, vật liệu gỗ không vấn đề gì, nhưng dọc con đường này lưu dân rất nhiều, lúc vận chuyển về, Trần Bá người cần phải để ý một chút. Về việc này còn phải bảo bên phía Tổ tướng cấp cho chúng ta một ít người, ngày mai Trần Bá người cùng ta đi đến phủ Tổ tướng.

- Là Tổ Sĩ Viễn, đã thành tướng gia rồi ư?

- Mới vài ngày thôi, nhưng nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, nghe nói là Hữu tướng đấy, không sai đâu...

Gió thổi qua sương phòng trà lâu rộng rãi, ngoại giới trên quảng trường có những âm thanh hỗn độn vọng vào từ phía cửa sổ làm ăn đối thoại trong sương phòng trở nên nhỏ bé trong tiếng động rầm rĩ. Một bên gian phòng thật ra có vài người, cầm đầu là một quý công tử khoảng chừng hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, trang phục hoa lệ quý giá, khí chất trầm ổn, giọng nói cũng lưu loát.

Trong lúc mấy người nói chuyện, bên kia cửa sổ cũng có ba người trẻ tuổi gồm một nam hai nữ đang ngồi ở đó, nhìn bề ngoài cũng không đứng đắn. Hai cô gái tuổi trẻ tướng mạo xinh đẹp, trang điểm điểm lệ rõ ràng là nữ tử thanh lâu, ngồi giữa hai cô chính là nam tử trẻ tuổi mà chúng ta đã có ấn tượng, tên gã là Lâu Thư Hằng, lúc này đang cười lỗ mãng, chỉ chỉ trỏ trỏ, quần chúng bên ngoài quảng trường đang nói gì đó.

Đã là thượng tuần tháng tám, cách ngày Thánh Công xưng đế chỉ còn mấy ngày nữa, bầu không khí vui mừng trong thành đã nhuộm hồng khắp nơi, còn mặt bên kia, trong mấy phòng giam đặc đầu bắt đầu có tiếng người, thuận tiện cũng phải tăng thêm một ít nhân thủ cho triều đình mới xây dựng, trên quảng trường phía đông thành Hàng Châu này, buổi trưa mỗi ngày đều có “biểu diễn tiết mục chém đầu”.

Những người bị giết này khác với những người bình thường bị giết một cách qua loa, trước đó ở Hàng Châu, bọn họ đều có đủ loại thân phận, hoặc là làm quan viên, hoặc là làm vọng tộc, hoặc là làm Đại nho. Nếu muốn xây dựng triều đình mới, Phương Lạp cũng hiểu được chỉ có sự ủng hộ thủ hạ của mình là không đủ mà còn phải có được sự ủng hộ của văn thần cùng với những người có danh vọng nữa, sau khi thành Hàng Châu bị phá, mặc dù hầu hết những người này đều đã bị giết, nhưng vẫn luôn luôn giữ lại một đám.

Từ giữa tháng bảy đến tháng tám, có người đã bị thuyết phục chiêu hàng, cũng có nhiều người cứng ngắc như cũ. Nghe nói gần đây trong phòng giam này, ngày nào cũng đều là một trận chiến du thuyết, nhưng người nào cũng có kỳ hạn, nếu quá thời hạn mà nói không thông, lập tức bị lôi ra quảng trường chém đầu, không cần nghĩ nhiều.

Trong đoạn thời gian thành Hàng Châu rách nát, trong thành đã bị giết chóc đến máu chảy thành sông, Lâu Thư Hằng vốn sợ thấy máu, núp ở trong nhà, nhưng gần đây thì không, gã cảm thấy vô cùng hứng thú được chứng kiến những cảnh chém đầu như này. Nay tuy nói nay Hàng Châu rơi vào tay giặc, nhưng bởi vì căn bản là giết già giàu, có bằng hữu, có kẻ địch. Đặc biệt là dưới câu tuyên truyền “Pháp luật bình đẳng không phân biệt cao thấp” của Phương Lạp, trong mỗi ngày có không ít người đến vây xem cảnh giết quan

lại, giết gia tộc quyền thế, xì xào bán tán. Khi từng đầu người rơi xuống, máu tươi chảy đầm đìa, thì gã ngồi trong sương phòng tại trà lâu này cùng với hai cô gái xinh đẹp, cảm giác vô cùng tốt.

Đương nhiên, hôm nay có chút khác biệt.

Bởi vì huynh trưởng trong nhà hện mấy tên quân sự đến đây nói chuyện, thuận tiện chiếm dụng gian phòng của gã.

Trưởng tử Lâu gia – Lâu Thư Vọng hôm nay đến đột ngột, Lâu Thư Hằng có chút bất ngờ không rõ rốt cuộc ca ca đang suy nghĩ cái gì. Trước nay ba huynh muội bọn họ tình cảm vẫn không tệ, nhưng từ khi Lâu Thư Vọng học xong bắt đầu nắm giữ gia nghiệp, tình cảm của Lâu Thư Hằng đối với vị huynh trưởng này liền nhạt đi, một người lo liệu việc kinh doanh buôn bán, lo liệu gia nghiệp, một người làm quan, cảm giác luôn luôn có tầng ngăn cách. Đương nhiên, mặc dù Lâu Thư Vọng trong vòng một năm hầu hết thời gian là không ở nhà, bất luận trong mắt Lâu Thư Hằng hay là Lâu Thư Uyển, vị huynh trưởng này vẫn vô cùng lợi hại, trong cảm nhận của bọn họ, có thể là bởi y gần với phụ thân Lâu Cận Lâm hơn.

Bởi vì huynh trưởng ở đây, trong lòng Lâu Thư Hằng có bao nhiêu ngờ vực vô căn cứ thúc giục, mà cảm nhận được nam tử bên cạnh mình tỏ ra sự tự nhiên hết sức gương gạo, hai cô gái xinh đẹp dường như cũng có chút khấn trương. Bàn tròn bên kia, Lâu Thư Vọng một năm một mười đã dọn xong, sau đó ôn hòa vẫy tay, để những quân sự kia đi ra ngoài. Y đứng lên, đến trước cửa sổ, ngồi xuống chiếc ghế dựa:

- Thư Hằng.

- Đại ca!

Ôm hai cô gái, Lâu Thư Hằng cười tươi, ra vẻ có chút đang hoàng. Lâu Thư Vọng cũng cười cười:

- Quay về quá lâu rồi, đáng tiếc vẫn bận quá, khó mà tụ tập được lần nào...không tệ lắm.

Y nhìn nhìn bên ngoài cửa sổ, sau đó lại nhìn hai cô gái bên cạnh Lâu Thư Hằng một chút.

Lâu Thư Hằng cười nói:

- Ha ha, đại ca cũng biết các nàng sao, Quán Tâm Nhi và Trần Đồng, huynh cũng biết mà, một người là Châu Ngọc Lâu, một người là Hoa Bình Các, hai người từ trước tới giờ vẫn luôn đối chọi gay gắt nhau, không ai nhường ai, huynh xem hiện tại, đều dễ bảo, đúng hay không...

Gã ôm mạnh hai cô gái vào lòng, hai người này vốn cũng là những cái tên đứng đầu bảng của đại thanh lâu, lúc này lại phụ họa bật cười lên thành tiếng, Lâu Thư Hằng giảm âm thanh xuống nói:

- Nhưng đại ca, huynh từng nói, lúc cùng với hai người, thật sự là có kích thích khác biệt đó nha, đại ca...

Gã còn chưa nói hết, Lâu Thư Vọng đã ôn hòa mở miệng, cắt đứt gã:

- Không nói cái này nữa, tình thế gần đây, tiểu đệ cũng thấy rồi đấy. Tân triều mới thành lập, bao việc còn chưa xong, nhưng tiền bạc trong nhà có từng đồng từng đồng vẫn thu vào, tất cả quân sự đều phái ra ngoài. Đệ có thể...có thể làm như nào cũng được, chỉ cần trong nhà ổn là được rồi, thì việc gì cũng đều có thể làm. Tiểu đệ người cũng biết đó, ngay cả muội muội gần đây cũng phải quân sự, chẳng lẽ đệ cứ định tiếp tục như vậy sao?

- À, đại ca, dù sao huynh với phụ thân...

- Không phải nói không được, mà là phải có mức độ, đệ cũng biết.

Lâu Thư Vọng cười.

- Đệ biết, nhưng...

Lâu Thư Hằng có chút cợt nhả, hai tay nhéo mạnh vào má người đẹp, Quán Tâm Nhi ở bên cạnh cười, nhích lại sát vào Lâu Thư Hằng, áp đầu vào bả vai gã, khẽ nói:

- Đáng ghét.

Lâu Thư Vọng cầm chén trà lên, sau đó nhìn nhìn, dường như lại không uống. Lâu Thư Hằng nói:

- A Đồng, người giúp đại ca ta...

Còn chưa nói hết, trong sương phòng đột nhiên có một tiếng quát to:

- Cút ngay cho ta!

Lâu Thư Hằng còn chưa kịp phản ứng, chén trà cùng với nước trà đã hắt lên mặt Quản Tâm Nhi, ngay sau đó, Quản Tâm Nhi lại bị Lâu Thư Vọng đập một cước vào bụng, cả người kêu thảm thiết bắn ra ngoài. Cô gái tên là Trần Đồng mở to hai mắt, Lâu Thư Vọng đã cầm ghế dựa lên đập xuống đầu nàng, Trần Đồng giơ tay lên đỡ, lập tức cả người bị ghế dựa đập vào ngã lảo đảo, trong phòng ốc vang lên những tiếng rầm rầm.

Sắc mặt Lâu Thư Vọng âm trầm đứng đó:

- Người hiểu rồi chứ?

Tiếng khóc của nữ tử vẫn vang lên ỉ ỉ, Lâu Thư Hằng sợ hãi ngẩng người, huynh trưởng già mấy năm gần đây bồn ba bên ngoài, nhưng cũng không phải là người có tính cách hung bạo, bởi vì từng đọc sách, trên cơ bản vẫn rất tao nhã, chưa từng thấy y bộc lộ tính cách như này cả, lúc này già theo bản năng đáp:

- Cái...cái gì....

- Hiện tại thành Hàng Châu này cái gì đệ cũng có, mà cũng không có gì cả.

Lâu Thư Vọng nói ơ, chỉ tay ra quảng trường bên ngoài, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa nói:

- Đệ hiện tại đến mà xem, là những hình ảnh mà hơn hai mươi ngày trước không có, đệ ở trong phòng đó, có người canh giữ, nhìn bên ngoài chém giết như nào. Hơn hai mươi ngày trước đây, nếu đệ đứng ở bên ngoài nhìn, những người bị chôn sống kia, bị mổ bụng kia....Ta thấy rồi...

Y dừng lại một chút:

- Tiểu đệ người có biết không, Hàng Châu hiện giờ không giống như trước đây nữa, nếu là lúc trước, ta không dám đánh người ở lâu này, không dám động thủ với người ta. Hiện tại thì làm gì đều được cả, ta biết đệ đã cướp đoạt mấy phụ nữ về, có mấy người chết rồi, nhưng không sao cả. Nam tử hán đại trượng phu, có thể chơi, nhưng phải biết tiết chế...trước kia chúng ta buôn bán, thua lỗ, người trong nhà cùng lắm là dúi bụng, hiện tại nếu bị thua, chúng ta sẽ theo chân giống bọn họ, tiểu đệ có biết không? Hiện tại chỉ có hai con đường đi, đi phía trước từng bước, chúng ta giờ là như vậy, đó là thiên đường, lui lại sau từng bước...sẽ ngã xuống...

Y mở cửa, bên ngoài cửa có thủ vệ bảo vệ, Lâu Thư Vọng kéo đao đối phương ra, lập tức ném vào trong, xoay người rút cây chủy thủ trên người ra, đi tới chỗ Quản Tâm Nhi đang nằm trên đất:

- Đệ không hiểu, ta cho đệ thấy để hiểu một chút.

Lâu Thư Hằng gần như sợ hãi ngẩng người:

- Ca, huynh huynh huynh...huynh định làm gì...

Tiếng cầu xin tha thứ, tiếng thét chói tai ở trong phòng vang lên, Lâu Thư Vọng đâm một đao lên người Quản Tâm Nhi, lại thêm một đao nữa, trong tiếng gào thét thê lương đã bị đâm liên tục tám đao mới buông cô ta ra. Trong phòng máu tươi nhuộm đỏ thảm, trên tay Lâu Thư Vọng, trên người y, thậm chí nửa bên mặt y cũng đầy máu tươi, y nghiêng người, chớp chớp tròn mắt:

- Đệ hiểu rồi chứ? Nếu đệ không thấy rõ, cũng không sao, giống như này này...

Y vừa nói, vừa bò đến chỗ Trần Đồng đang dúi ở góc tường. Cô gái này vừa rồi bị một cái ghế đập vào đầu, tuy rằng đưa tay lên đỡ, nhưng trên đầu vẫn rỉ máu, lúc này không dậy nổi, đang khóc lóc xin tha. Lâu Thư Hằng đứng ở cửa sổ hét to:

- Đệ biết rồi! Ca, đệ biết rồi!

Lúc này Lâu Thư Vọng đã ngồi xuống, dừng lại một chút, giơ tay ra, Trần Đồng kia thét chói tai, nghĩ mình sẽ chết, ngay sau đó, lại được Lâu Thư Vọng nhẹ nhàng ôm lấy.

Y nói khẽ:

- Không sao rồi, không sao rồi, đừng khóc...thật có lỗi quá, đã làm người sợ.

Qua một lát, Lâu Thư Vọng đứng lên, ném thanh chủy thủ đi, nhìn đệ đệ:

- Hiện tại chính là như vậy đó, vừa động thủ là phải giết người, mà người chết cũng không ai quản. Nếu đệ sợ, cũng chỉ có thể đi lên phía trước, để người khác không giết được chúng ta...Đừng có như vậy nữa. Đệ hãy suy nghĩ một chút, mấy ngày nữa hãy hỗ trợ trong nhà đi....Ta đi rửa tay.

Y nói xong, ra khỏi phòng, để hộ vệ thu dọn thi thể, còn mình thì đi xuống lầu thay đổi y phục, rửa tay và mặt mũi, trong toàn bộ quá trình, tay y hơi run run, nhưng cuối cùng y cũng làm xong tất cả, lại quay lại gian phòng. Đệ đệ y đang ngồi ở gần cửa sổ, nhưng ánh mắt cuối cùng đã dao động, y đi tới, ngồi xuống ghế, hai huynh đệ không nói gì. Nhưng sự tồn tại của y vẫn trấn an Lâu Thư Hằng, qua một lát, Lâu Thư Hằng cuối cùng đại khái đã khôi phục lại vẻ tự nhiên, trong mấy ngày nay, gã từng gặp nhiều người chết, chỉ là lần này run sợ một chút mà thôi.

Khoảng cách buổi trưa còn chút thời gian, nhưng người tụ tập ở quảng trường càng lúc càng nhiều. Ánh mắt của Lâu Thư Hằng không rời khỏi đám đông, bất chợt, gã bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người, tinh thần của gã vẫn bị ảnh hưởng bởi cái chết của Quản Tâm Nhi mà chấn động, nhưng lúc này bóng người này lại khiến gã không thể bỏ qua, nhìn mấy lần, lại nhìn mấy lần nữa, nhíu mày, một lúc lâu sau, gã nhìn nhìn huynh trưởng, sau đó đứng lên sau cửa sổ.

Lâu Thư Vọng nhìn theo ánh mắt của gã, thấy bên kia toàn người là người:

- Làm sao vậy?

- Người kia...người kia...

Lâu Thư Hằng cau mày.

- Hình như là Ninh Lập Hằng...Không, đúng là hắn rồi, sao có thể chứ, bên kia kia...nhanh kéo không thấy nữa, hắn đi cùng với nha hoàn Tiểu Thiên của hắn.

Về Ninh Nghị, Lâu Thư Vọng chỉ gặp một lần khi hắn vùng vẫy với Tô Đàn Nhi lần đầu tới Hàng Châu, sau đó vì việc buôn bán mà rời khỏi Hàng Châu. Khi Hàng Châu bị bao vây thì y vội vàng trở về, sau khi thành bị phá, biết nhà mình đã đầu phục Phương Lạp, liền cố ý để loạn quân bắt mình trở lại, trong thời điểm đó đã thấy không ít người chết. Nhưng nhớ lại ngày đó quay về gặp mặt, bởi vì Ninh Nghị là người đi ở rể, y đương nhiên chưa từng nghi ngờ tức để gặp, lần này trở về, cũng mơ hồ nghe người ta đề cập một đôi lời tới khúc mắc giữa nhà mình với Tô gia, nhưng chính sự quá nhiều, nên y bỏ qua chuyện này lại sau đây, lúc này nhìn đệ đệ, lại tựa hồ như có chút canh cánh trong lòng.

Lúc trước mấy mâu thuẫn nho nhỏ, đến lúc này cơ bản có thể coi như mây gió thoảng qua, Lâu Thư Vọng không chút nào để bụng với người Tô gia, y chỉ ngồi đó nhìn.

Sau đó đệ đệ liền có chút nói năng lộn xộn kể lại mấy lời đồn đại về Ninh Lập Hằng, còn có chuyện đánh giặc ở Hồ Châu gì gì đó, y thuận tay châm một ly trà đưa tới.

- Đệ xác định là hắn...vậy thì cũng không cần phải nghĩ nhiều. Nhiều người, đệ bây giờ đi xuống cũng không tìm thấy đâu, nhưng chỉ cần là ở Hàng Châu, thì chắc chắn sẽ tìm được người. Ninh Lập Hằng, nơi này có mấy người, mà người đệ muốn tìm, có ai mà không tìm được. Con trai của Lâu tướng Lâu Tĩnh Chi, ta biết, gần đây hắn rất có hứng thú với việc buôn bán của chúng ta, đệ muốn tìm người, mấy ngày này hãy đi tìm hắn, hắn có quan hệ rộng, mà chúng ta có hai việc làm ăn muốn thông qua hắn, đệ đưa cho hắn vài thứ, thuận tiện bảo hắn cho người đi dò hỏi, ngoài ra còn có....mà đệ xác định người kia là Ninh Lập Hằng?

- Xác định...hơn nữa bên cạnh hắn còn có một tỷ nữ tên là Tiểu Thiên, mới vừa rồi cũng đi theo hắn...

- Vậy thì không khác. Đệ phải biết rằng, với sự thông minh của đệ, hiện tại ở Hàng Châu, việc gì muốn đều làm được, đệ muốn làm, thì hay đích thân đi làm đi, ta không can thiệp...

Y nói xong, lại nghĩ nghĩ:

- À, đệ thích Tô Đàm Nhi kia?

Lâu Thư Hằng ngẩn người:

- Con tiện nhân kia...

Gã không nói hết lời, tựa như tìm không được hình dung từ, trước khi thành Hàng Châu bị phá, nghĩ đối phương đã bỏ chạy rồi, hiện tại lại phát hiện người còn ở đây, trong lúc nhất thời Lâu Thư Hằng lại không biết nên làm như nào. Lâu Thư Vọng nhìn gã, sau một lúc lâu, gật gật đầu:

- Biết rồi...

Bên ngoài quảng trường người rất đông, tiếng ồn ào truyền tới, Ninh Nghị đi qua một đoạn thông đạo tương đối dài.

Nói là thân phận bị bắt, nhưng Bá Dao Doanh không cấm chế hẳn quá nhiều, có thể ra ngoài, có thể đi lại, đương nhiên đi xa một chút phải có người đi theo, nhưng hẳn cũng không phải đến đây để xem chém đầu.

Không lâu sau, hắn gặp một người quen, gia chủ Tiền gia Tiền Hi Văn, vốn là người ngay từ đầu khi thành bị phá cũng đã lên thuyền bỏ trốn.

249. Q.3 - Chương 251: Chết Cho Người Xem

Đầu tháng bảy lúc thành Hàng Châu bị phá, thiên hạ đại loạn, tất cả mọi người đều bận rộn bỏ trốn, tìm đường thoát. Lúc ấy bến tàu hải thuyền sông Tiền Đường thành nam Hàng Châu là dễ dàng nhất và cũng an toàn nhất và cũng là lộ tuyến dễ dàng chạy trốn nhất. Ngay từ đầu Ninh Nghị cũng từng có chú ý chạy trốn qua bên đó, nhưng đó vẫn không phải là lựa chọn duy nhất. Huống chi vốn tất cả mọi người cảm thấy Võ Đức Doanh là đội quân tinh nhuệ, Ninh Nghị cũng chứa một phần tin tưởng có thể thủ được thành, chỉ không ngờ càng về sau lại càng bị phá nhanh đến như vậy.

Sau khi thành bị phá, trên đường chạy trốn hắn cũng từng nghe nói một số chuyện, bao gồm cả chuyện trước đó Tiền Hi Văn đã lên thuyền chạy trốn. Ở trong mắt Ninh Nghị, Nho sinh chính là những người hoặc là cứng ngắc đơn điệu, gỗ mục khó điều, hoặc là giả dối lấu cá, giáo hoạt, tóm lại là hắn không có chút thiện cảm gì, thành bị phá, đối phương trước tiên bỏ chạy cũng không ngoài dự đoán mọi người, chỉ là nghe xong cũng không để trong lòng.

Nhưng trên thực tế, sau khi thành bị phá, vị lão nhân này không thật sự lên thuyền bỏ chạy. Nghe nói sau khi cùng một vài văn bối có tiềm lực của Tiền gia lên thuyền, ông lại dẫn theo vài lão bộc lén lút nhảy xuống thuyền. Từ đầu đến cuối, ngay cả sau này cũng có mấy đội ngũ phá vây, ông cũng không theo bắt luận người nào rời khỏi Hàng Châu.

Sau khi tiễn một số người đi, vị lão nhân này tụ tập mấy lão bộc trung thành thân thuộc trong nhà cùng với mấy binh tướng không kịp bỏ trốn tiến hành chống cự trước nhà cũ Tiền gia. Người không nhiều, nhưng nghe nói chống cự rất mãnh liệt, đại khái đánh một buổi tối, sau đó Quách Thế Quảng suất binh san bằng nơi này, bắt lão nhân này giam đến giờ.

Sau khi Ninh Nghị bị bắt, lại chưa từng để ý đến vấn đề người của Tiền gia như thế nào. Chỉ là mấy ngày gần đây ở thư viện có vài học trò muốn giết hắn, có một vài học trò muốn bảo vệ hắn, gần như biến thành phân liệt, đương nhiên số học trò muốn bảo vệ hắn nhiều hơn chút. Có người đại khái nói với hắn chuyện chém đầu ở nơi này, sau khi đến đây hắn mới biết Tiền Hi Văn chưa từng bỏ đi. Lúc buổi sáng bắt chuyện cùng a Thường, nói muốn đến xem, đối phương cũng đồng ý, còn đi theo đến đây.

Bá Dao Doanh đối với việc hắn ra ngoài cũng không quản lý quá nghiêm ngặt, mà Ninh Nghị thấy, cũng là nghĩ muốn ra ngoài xem sau khi thành bị phá. Cảnh tượng trong thành, chuyện xảy ra rất cuộc thê lương

bao nhiêu, những người không quy thuận có kết cục thảm bao nhiêu, để hắc chủ động tới xem, cũng là một loại tâm lý chiến.

Ninh Nghị đương nhiên cũng nguyện ý ra ngoài, chủ yếu là muốn tìm kiếm cơ hội chạy trốn. Nhưng lúc ấy cũng hiểu được, sức khỏe hắc chưa khởi hắc, lại dẫn theo Tiểu Thiên, mà đối phương sau khi trải qua chuyện ở ngô Thái Bình và Hồ Châu, bản thân hắc cũng không có cơ hội nhiều lắm. Nếu không thể mà bí quá hóa liều, càng làm cho đối phương dễ dàng nhìn thấu mình, tốt nhất là ở thư viện để tĩnh dưỡng còn hơn. Lần này hắc mở miệng, đối phương cũng cao hứng, đến thăm tù, thuận tiện để cho hắc được nhìn cảnh chém đầu, là chuyện tốt không gì hơn.

- Nghe nói Tiền Hi Văn này chưa, ta cũng từng nghe rồi, nghe nói rằng ông ta có học vấn, không phải là đi dọa người khác đâu, ông ta rất lợi hại, cố ý không bỏ đi, lúc chúng ta bắt ông ta, ông ta không hề tự sát. Trong nhà ông ta có người bị bắt, mới khiến ông ta quy thuận đấy...Người có biết, rất nhiều chuyện loạn thất bát nháo, có một chuyện nghe nói là con trai ông ta bị chặt hai tay trước mặt ông ta, ông ta không hề chớp mắt một cái nào...Dù sao hôm nay cả nhà ông ta đều phải bị giết, người với ông ta là bạn cố tri, đi xem cũng tốt, nếu như có thể thuyết phục được ông ta sống thì tốt, nhưng ta thấy khó đấy.

Trong hai người đi theo Ninh Nghị, A Thường tương đối nghiêm túc, A Mệnh thì ngả ngớn hơn, nhưng lúc này khi nhắc đến Tiền Hi Văn cũng có vài phần bội phục.

Tiểu Thiên bị giữ lại bên ngoài. Đi qua lối đi nhỏ thật dài của nhà tù, rất nhiều người kêu khóc, cũng có một vài người của Tiền gia không chạy trốn, hơn phân nửa đều đã bị hành hình, có hai người thậm chí Ninh Nghị có ấn tượng, lúc trước lần đầu Ninh Nghị đến bãi phóng Tiền phủ, trong đó có một gã trẻ tuổi trộm bút san hô mà hắc từng đụng phải. Ninh Nghị không nhớ tên của gã, người trẻ tuổi bị chặt đứt một chân, ngã vào giữa nhà giam, đã không còn mấy hơi thở nữa.

Ninh Nghị còn đang suy nghĩ, đi được vài mét, phía sau đột nhiên có tiếng nói:

- Ta tên là Tiền Duy Lượng!

Hắc nhíu mày quay đầu lại, đó là người thanh niên kia nói, lúc này trong phòng giam có nhiều tiếng kêu cứu mạng hoặc là những tiếng kêu gào khác, người thanh niên kia nói tên ra, cũng không nói những lời khác, không lâu sau, lại nghe có mấy người khác nói tên của mình:

- Ta tên là Tiền Duy Kỳ...

- Ta tên là Tiền Hải Đình.

Người tên là Tiền Hải Đình kia là một người trung niên không có hai tay.

Ngay sau đó nghe một gã ngục tốt nói:

- Mẹ nó, mỗi một lần có người tới lại nói một lần...

Đi vào một nhà ngục phía trong nhất thì Ninh Nghị mới gặp được Tiền Hi Văn, xem ra lão nhân vẫn chưa bị ngược đãi, ngoại trừ trên trán có vết máu đã kết đen, những nơi còn lại vẫn chưa bị thương, lúc này quần áo chỉnh tề, đang dùng nước trong chậu rửa sang lại y quan được phát, trong phòng giam ánh sáng mờ tối, ông phải nheo mắt một lúc lâu mới nhìn rõ Ninh Nghị.

Ngục tốt dưới sự thúc giục của A Mệnh mở cửa nhà giam ra, sau khi Ninh Nghị đi vào, mấy người mới đi ra, lão nhân rửa sang lại tóc, nhìn Ninh Nghị vài lần:

- Cậu...cũng bị bắt rồi.

Ninh Nghị gật gật đầu.

- Đầu nhập vào bọn hắc rồi? - Tiền Hi Văn nhìn hắc, sau đó gật đầu:

- Ừm, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, người là người thực tế, giữ lại một cái mạng, cũng tốt.

- Ta cũng không biết hiện tại có được tính là đầu nhập bọn họ rồi hay không. Vốn trước đó nghe nói Tiền lão đã lên thuyền đi rồi mà, hôm qua lại nghe nói ông bị bắt lại, cho nên muốn đến thăm.

Trong mắt Tiền Hi Văn có chút nghi hoặc:

- Ô, sao lại thế này?

- Ta...

Ninh Nghị nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc lắc đầu.

- Ta..Hài, Tiền Hải Bình bọn họ đã chạy trốn được rồi, trong đó có mấy người biết ta, bọn họ là...Ta cảm thấy có lẽ ông muốn nghe chuyện này, bọn họ sống sót rồi.

- Ủm.- Lão nhân gia nhếch miệng cười cười.

- Mấy ngày nay thay nhau có người tới khuyên ta, cái gì mà cần suy nghĩ...cậu là người cuối cùng, tin tức này thật ra là rất tốt, bây giờ cậu thế nào?

- Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà ta không phải đến khuyên lão, chỉ là đến thăm lão. - Ninh Nghị gật đầu.

- Nói cậu nghe, ta không sao. - Lão nhân cười lên.

- Đám người Phương Lạp phá Hàng Châu không lâu, đang là lúc cấp bách muốn dùng người, nên cần phải trở hết tài năng, không phải là việc khó, lão hủ lăn lộn trên đời vài chục năm rồi, đối với đạo này cũng có chút tâm đắc. Nay tình huống của Lập Hằng nếu có gì khó xử, không ngại nói nghe một chút, có lẽ lão hủ vẫn có thể đưa ra một vài ý kiến giúp đỡ.

Lời ông nói hết sức khẩn thiết ôn hòa, xem ra đã cho rằng Ninh Nghị sắp đầu nhập vào Phương Lạp, ngược lại muốn giúp Ninh Nghị bảo vệ được tính mạng hoặc là cho ý kiến của một bậc bề trên. Ninh Nghị nhìn lão nhân hồi lâu, sau đó mới nói:

- Gần đây trải qua một vài chuyện, lão nhân gia có muốn nghe không?

- Nói nói, nói nói...

- À, ta cùng Tiền Hải Bình, Thang Tu Huyền Thang lão, Trần Hưng Đô bọn họ, vào ngày kia sau khi thành bị phá...

Vốn mục đích tới đây của Ninh Nghị đương nhiên không phải là kể chuyện xưa, nhưng tới lúc này, lại cảm thấy nói ra cũng không sao. Đợi khi hần kể hết, Tiền Hi Văn mới biết sự việc có chút bất đồng. Lão nhân gia nghe câu chuyện về đội ngũ chạy trốn trên đường lên hướng bắc, sau đó lâm vào tình thế nguy hiểm, thần thái trong mắt cũng có chút biến hóa, đợi sau khi nghe Ninh Nghị thiết lập kế, cuối cùng ủng hộ khích lệ sĩ khí Vô Đức Doanh phản giết ba viên đại tướng của đối phương, rốt cuộc khẽ vỗ đùi nhẹ nhẹ, chậm rãi nói một tiếng:

- Giải.

Sau đó thì không nói gì thêm, tiếp tục nghe Ninh Nghị kết toàn bộ sự kiện, mới lại gật gật đầu, nói:

- Giải.

Lần này ánh mắt nhìn Ninh Nghị đã hoàn toàn khác biệt với ánh mắt nghĩ Ninh Nghị phản bội nhưng vẫn hiểu và bao dung vừa rồi.

- Người phi thường, mới có thể đi làm được những việc phi thường...Giải lắm. Tàn Tướng coi trọng cậu, không nhìn lầm cậu. Cậu phải giữ lại mạng sống, đợi ngày sau...Quân đội Phương Lạp sẽ không chiếm được đại thế, đến Hàng Châu là ngừng, không lâu dài được, cậu phải sống, cậu phải sống...

Lão nhân thì thảo đến đây, Ninh Nghị nhìn lão:

- Trước kia ta ở trong mấy câu chuyện cổ xưa, đọc mấy tình tiết có một số văn sĩ cổ hủ tượng nghĩa chết vì lễ tiết, nghe thật sự thấy vĩ đại, cũng có một số người thì lại không được như vậy. Tiền lão, nếu thành Hàng Châu đã bị phá, không kịp chạy trốn, ta có thể hiểu lão. Ta chỉ không hiểu, vì sao lão đi rồi lại quay lại, lão là người hiểu đạo trị quốc, nếu đi rồi, còn có thể giúp được lớn hơn nữa.

Tiền Hi Văn ngẩng đầu nhìn hần:

- Lập Hằng...không thể nhìn nhận giống nhau được.

Ninh Nghị hít một hơi thật sâu:

- Nhưng những người bên ngoài đó, đáng không?

Lúc này Tiền Hi Văn cũng hiểu một chút, rất lâu sau, gật đầu nói:

- Đúng vậy, đều là những đứa trẻ giỏi, đáng tiếc...

- Ta...

Ninh Nghị đang muốn nói chuyện, Tiền Hi Văn rồi đột nhiên lại ngẩng đầu nhìn sang:

- Lập Hằng cảm thấy, người như ta, việc nên làm, là gì?

Ninh Nghị nghĩ nghĩ:

- Ta không muốn mạnh miệng lừa gạt lão, mọi người có cách nhìn của mọi người, văn nhân có cái nên làm, nhưng muốn nói nên làm nhất, sợ rằng cũng không nói rõ ràng được, hơn nữa, ta không được coi là văn nhân.

Nghe hắn trả lời như vậy, Tiền Hi Văn cười rộ lên:

- Đúng vậy, bởi vậy mà cậu có thể làm được việc phi thường, có thể...làm cho thế cục Hồ Châu nghịch chuyển được.

Nhắc đến việc này, lão nhân dường như có chút hưng phấn.

- Nhưng...lão hủ nghiên cứu nho gia mấy chục năm có tâm đắc được một kết luận, người nho gia, việc nên làm nhất, chung quy chính là....Vệ đạo.

Ninh Nghị nhíu nhíu mày, Tiền Hi Văn cười một trận:

- Từ lúc quen biết Lập Hằng, ta và cậu chưa từng nói nhiều chuyện, nhưng những việc mấy tháng nay, ta đã biết rõ cuộc Lập Hằng là loại người nào rồi. Lập Hằng và ta khi nói chuyện chủ yếu là nói về những chuyện như hội thi thơ lập thu lúc trước, hội thi thơ lập thu lần này, bao gồm quan trường các loại lui tới, quyền mưu, mới vừa rồi Lập Hằng cũng nói, lão hủ chính là người thực tế, mà thực tế...

Lão thở dài, dường như rất có cảm khái đối với từ này.

- Nhưng Lập Hằng có nghĩ, nếu không có quan trường này, nếu không có quân đội này, nếu không phải tất cả mọi người đều lựa chọn con đường thực tế thông minh này, bọn chúng đánh tới rồi, liền cảm thấy đó là chuyện không thể làm, mọi người liền quay đầu chạy trốn, Hàng Châu mới có thể bị hạ nhanh như vậy. Chúng ta ngày ngày đều nói những lời thánh hiền, nói đại trượng phu phải làm những việc trượng nghĩa chết vì lễ tiết, đến lúc thành bị phá, lại không ai nguyện ý làm chút chuyện ngu xuẩn, có ai nguyện ý tin vào lời nói thánh hiền đâu chứ?

Nói yêu nước, nói chết vì lễ tiết, cái chết đến nơi rồi, lại không có người nào nguyện ý đi, Đạo Nho kia, là thứ không nhìn thấy không sờ được đó sao? Lập Hằng à, nói như vậy có thể là quá mức cụ thể rồi, nhưng người học Đạo Nho như ta, hàng năm đều đáng chết vài người, chết vài người...Có người có tên tuổi, chết dưới đao, chết trên điện Kim Loan, chết trước mắt nghìn vạn người, thật sự là chết không thể lui, như thể mới có thể nhắc nhở thế nhân, đây là đạo Nho gia thật sự, vì bất bình mà chết, chúng ta mới thật sự kế thừa tuyệt học thánh nhân. Ta chết tại thành Hàng Châu này, cũng để nhắc nhở mọi người, rằng thật sự vẫn có một số người chống cự, tránh cho bọn lúc muốn nói, lúc nhiệt huyết, lại không tìm được cái tên để nói....

Lão nói có chút kích động, cánh tay run rẩy, lực lợi ở trên mũ:

- Ta đã già rồi, đúng là chết có ý nghĩa. Lập Hằng cậu không đáng chết, những đứa trẻ bên ngoài cũng không đáng chết, nhưng không còn cách nào nữa rồi, trong bọn họ, đã được ta dạy tin những điều này, coi như là...chết có ý nghĩa đi.

Có một tia sáng lọt vào khe, hạt bụi di chuyển trong không khí. Lão nhân nói tới đây, khẽ cười cười:

- Cho nên nói như vậy lên có lẽ không dễ nghe, nhưng cái gọi là Vệ đạo, kỳ thật cũng chính là... tại thời điểm thích hợp, chết cho người xem. Đã có không ít người chết rồi, bởi vì thanh danh ta lớn hơn một chút, nên để dành cho sau cùng, cũng đã làm cho những đứa trẻ kia chịu thêm vài ngày tội...thật sự là hư danh quá mệt mỏi...

Ninh Nghị hơi trầm mặc, hẳn đối với Nho gia, có sùng kính, cũng có khinh thường, người được sùng kính, đơn giản là lấy Nho gia làm hệ thống để sáng tạo ra quy tắc thiên hạ thật lớn, trước sau như một với hệ thống thống trị bản thân mình, nghệ thuật thống trị giống như một tấm mạng nhện rậm rạp. Có khinh thường, là đại đa số Nho sinh còn lại đọc sách đến choáng váng đầu óc, cái gì cũng không biết tường tận hoặc là cái gì cũng đều nghĩ như trò hề. Nhưng lão nhân trước mắt này, đã thật sự làm cho hai chữ Nho gia này trở nên có chút vĩ đại.

Ngày thường dùng trí phải thiết thực, lúc thích hợp...chết cho người xem.

Giống như nhiều Nho sinh bị đâm chết ở trước điện, giống như Văn Thiên Tường hậu thế nhai sơn dầu hải, Phương Hiếu Nhụ bị chém eo mắng Chu Lệ không ngừng. Trong mắt hậu thế, rất nhiều người có lẽ đều có vẻ có chút ngu ngốc, cảm thấy bọn họ việc gì cũng đều không thành công, nhưng nếu đem Nho gia trở thành sự nghiệp hạng nhất, chung quy là những người tài giỏi này thật sự làm nên việc, thật sự là kế thừa tuyệt học của thánh nhân. Như câu nói “Chết cho người xem.”

Ninh Nghị không làm chuyện này, cũng rất khó không bội phục, trong lòng nghĩ nghĩ, bên ngoài giết mấy ngày, chung quy sợ là còn có nhiều người chết như kiểu này rồi, lại nghĩ khi tiến vào có vài người nói ra tên mình, hỏi:

- Lúc mới tiến vào mấy người đều nói tên của mình, bọn họ rút cuộc...

Lão nhân nở nụ cười:

- Là bọn họ muốn cho người ta nhớ kỹ bọn họ, có vài người như vậy đấy, chết cho người khác thấy....Đều là mấy đứa trẻ ngoan, hài, nói cũng tốt, không nói cũng vậy...

Lão nghĩ nghĩ, lại vỗ vỗ bả vai Ninh Nghị:

- Cậu có thể sống, nên sống. Phải sống mới có thể làm nên việc, cậu còn trẻ, không cần suy nghĩ nhiều, tương lai hãy coi câu chuyện này thành chuyện xưa, kể cho người khác nghe đi...

Sau đó lão nhân cũng không nói đến những chuyện Nho gia, nhưng lại nhớ đến an nguy của người Tô gia, Tô Đàn Nhi, mở miệng hỏi hỏi, sau đó lại liên miên hỏi mấy cái tên, hỏi trong đội ngũ chạy trốn có người này hay không. Ninh Nghị không nhớ rõ nhiều lắm, cũng lão hàn huyền một hồi, cuối cùng lại nhớ đến chuyện bút cách san hô trong nhà lão. Lão nhân trị gia rất nghiêm, con cháu trong nhà không đủ tiền tiêu, lúc đến nhu cầu cấp bách cần tiền, liền trộm bút của lão, lão nhân bèn lấy mức tiền thưởng mười quan trong nhà ra, đối phương mới mang trả về, lão không hỏi gì khác, lập tức cho mười quan tiền, vì thế con cháu trong nhà thường xuyên ăn trộm, còn một lần, trộm một lần, còn một lần, lại trộm một lần nữa, lần nào cũng đều được tiền, mà trong những người này có người tuổi còn rất trẻ, như là Tiền Duy Lượng bên ngoài kia...

Ha hả, tên trộm kia, vậy mà lại có ngạo khí mạnh mẽ như thế...

Ninh Nghị nghĩ những điều này, tựa như lòng hắn đã già rồi, rất lâu chưa nghe câu chuyện thú vị như vậy, có chút cảm động...

Đến buổi trưa, ngục tốt tiến vào mở cửa nhà giam, không lâu sau, khi mặt trời chói chang chiếu rọi xuống, trên quảng trường bên ngoài màu vàng đất, một loạt đầu bị chặt bỏ, trong đám đông, có người hoan hô nhảy nhót, lớn tiếng khen ngợi, có người trầm ngâm không nói gì, thần sắc nghiêm trang. Ninh Nghị đứng trong đám đông, xem toàn bộ quá trình chặt đầu...

250. Q.3 - Chương 252: Phải Có Tín Ngưỡng

- ...Buổi học hôm nay, ta muốn kể ọi người nghe một câu chuyện. Ngày hôm qua lúc bên kia thành đông xem một trận chém đầu, gặp một vị lão nhân gia, vị lão nhân gia này tên là Tiền Hi Văn.

Biết tin tức của lão, là bởi vì hôm trước....Hôm trước nữa hình như có người nói với ta về chuyện đó, ta mới nảy lòng muốn đi xem. Đối với Tiền Hi Văn này, trước đó ta cũng không phải quá thân quen gì, chỉ gặp mặt vài lần thôi. Lão là một người rất am hiểu quyền mưu, hiểu con người. Hàng Châu năm xưa, nếu phát sinh chuyện gì, lão nói một câu, có tác dụng mang tính quyết định, hôm nay, ta muốn kể chuyện về lão nhân gia ọi người nghe.

Bóng râm lay động chớp lên, mang theo tiếng kêu nhàn nhã của côn trùng bên trong cành lá, mà trong phòng học thư viện, vang lên tiếng giảng của vị giáo ư trẻ tuổi, đương nhiên, nói là giảng bài, thật ra cũng đã gần như lệ thường biến thành kể chuyện xưa. Lúc này, trong phòng học có mấy chục học sinh, mà bên ngoài mặt sau cửa sổ, thật ra cũng có năm sáu học sinh tụ tập ở đó, có người ghé vào bệ cửa sổ, có người ngồi chồm hổm trên bệ đá ở mặt đất, nhưng tất cả đều đang chăm chú lắng nghe tiếng giảng ở bên trong.

Bởi vì vị tiên sinh Ninh Lập Hằng mà trong thư viện này đã xảy ra vài lần xung đột, trong đám các học trò cũng đã phân chia thành nhiều phe phái, trong đó cũng có phe muốn xử lý vị tiên sinh này, cũng có phe thân cận muốn bảo vệ, và nhiều hơn hết đương nhiên vẫn là phái trung lập không ảnh hưởng đến ai cả. Bất luận yêu ghét thế nào, nhưng sau khi tin tức Ninh tiên sinh giảng bài hết sức thú vị được truyền ra ngoài, không ít người đã nguyện ý đến đây để nghe giảng về “Sử Ký”.

Nếu theo cách thức giảng dạy học tập truyền thống, nếu như học trò tự do chạy tới chạy lui như vậy, chỉ sợ sẽ bị đánh mắng trách phạt rất nặng, nhưng thư viện Văn Liệt hiện nay thật sự dám quản lý học trò đương nhiên không tới vài vị tiên sinh. Tới lúc này, mỗi ngày đến giờ giảng “sử ký”, lớp học liền đại khái tụ tập hơn bốn mươi học trò thuộc phái trung lập và Ninh phái. Về phần những người đang ngồi bên ngoài cửa sổ thoạt nhìn không có ý tốt, có vẻ như đang muốn tìm lỗi để đổ cho Ninh phái, bọn họ nói là muốn học theo ý tưởng biết người biết ta trăm trận trăm thắng đến thám thính thực hư, nhưng dù sao đó đều là những đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi, nghe Ninh Nghị kể chuyện xưa rất thú vị, thường thường đều đến để nghe cảm thấy hết sức mới mẻ, nhưng nghe xong thần tình biểu hiện tỏ ra chẳng thêm ngó ngang tới.

Nhưng mà, câu chuyện của hôm nay đã khiến bầu không khí trong lớp học trở nên hết sức cổ quái.

- Tiền gia vốn là danh gia vọng tộc tại Hàng Châu, gia tộc bọn họ vốn có nhiều người làm quan lớn. Có liên quan đến Tiền Hi Văn, ở đây còn có một câu chuyện nhỏ hết sức có ý nghĩa. Mấy tháng trước lúc ta đến Hàng Châu, được sự nhờ vả của một trưởng bối mang một phong thư đến Tiền phủ bái phỏng lão, đựng phải hai thanh niên đang đuổi đánh nhau, sau đó nhặt được một cây bút cách san hô màu đỏ...Ta bởi vậy mà lấy được mười quan tiền, nhưng không phải là chi phiếu, mà là từng đồng tiền được xâu lại....Mười quan tiền, khiến ta mang đi hết sức vất vả, sau đó ta hỏi lại, mới biết bút cách san hô là vật mà Tiền Hi Văn yêu thích nhất...

Có liên quan đến chuyện của Tiền Hi Văn, bắt đầu từ chuyện bút cách san hô, sau đó dần dần nói đến nạn đói vài năm trước...đời khi nói đến hội thi thơ lập thu, trên lớp học lập tức đã nổi lên chút hỗn loạn. Trong lớp học đều là những đứa trẻ, nhưng đại để cũng nghe hiểu lập trường câu chuyện xưa này, bọn họ bảo vệ Ninh Nghị, là bởi vì cảm thấy Ninh Nghị đã muốn đầu nhập vào nghĩa quân, lúc này nhắc đến Tiền Hi Văn, làm ột bộ phận trong bọn họ bắt đầu có chút dao động.

Đang kể chuyện xưa, bên ngoài hành lang không biết từ lúc nào có hai gã tiên sinh thư viện đi tới, đại khái là cảm thấy bên trong bầu không khí khác thường. Đứng ở đằng kia nghe xong vài câu, thần sắc trên mặt hai người biểu hiện sự kinh ngạc nghi hoặc:

- Người này điên rồi sao?

- Ta thấy hẳn không có gì là sợ hãi....

Hai người nghi hoặc kinh ngạc nghe một hồi, sau đó lại có một gã tiên sinh đến, nghe xong vài câu, cũng kinh ngạc nhìn mặt hai đồng nghiệp. Bọn họ vốn đều là Nho sinh Hàng Châu, đương nhiên biết cái tên Tiền Hi Văn, nhưng ở địa bàn của Phương Lạp mà nói chuyện này sau lưng, không phải là muốn chết sao?

Đang kinh ngạc nghi hoặc, một bên hành lang dài, một gã nam tử trẻ tuổi mặc áo ngắn màu đen tựa như đang đi dạo nhìn trái nhìn phải đi về phía bên này. Mặc dù là mặt lạ hoặc chưa từng gặp bao giờ, nhưng lúc này bên ngoài thư viện cũng có thủ vệ, liền biết đại khái nam tử trước mắt này là một gã quan nhân, hơn nữa còn là tướng lĩnh trong quân Phương Lạp, bởi vì gã vừa xuất hiện, bên ngoài phòng học có mấy đứa trẻ rảnh rỗi chơi đùa, trong đó có một cậu rõ ràng là hết sức sợ hãi, rụt bước vào, sau đó tựa như là muốn thương lượng với bạn là có nên rời khỏi đây hay không.

Ba gã nho sinh nhìn nhau, cúi đầu rời đi, người trẻ tuổi nhìn lưng mấy người kia, sau đó liếc mắt nhìn vào trong phòng học của Ninh Nghị. Gã hơi nghĩ nghĩ, sau đó ngồi xuống trên lan can cách bên ngoài phòng học một trượng, rút cây cỏ tranh cho vào miệng nhấm nhấm, giống như là ngồi ở đây nghỉ ngơi. Ở khoảng cách này, nhìn không thấy động tĩnh bên trong phòng, nhưng lại nghe được rất rõ ràng, không lâu sau, người trẻ tuổi liền hiểu đối phương đang nói chuyện gì.

- Cái gọi là Vệ đạo, chính là vào thời điểm thích hợp CHẾT CHO NGƯỜI XEM. Lão nhân gia đã nói như vậy. Trên thế giới này, có rất nhiều người thông minh, với ta mà nói, cũng hiểu nếu như những việc mà lão muốn làm có thật nhiều, thật ra không cần phải chết ở chỗ này, không cần trở về, vị lão nhân này cũng là một người thông minh, nhưng mà làm lão sợ chính là, khi tất cả mọi người đều làm người thông minh, người khác nói trọng nghĩa chết vì lễ tiết, nhưng lại không lấy ra được ví dụ thích hợp. Mọi người sẽ nói, tuy rằng đám tiên sinh các ngươi mỗi thời mỗi khắc đều nói có cốt khí, nói trung hiếu lễ nghĩa, vì sao một khi đối phương đánh tới, toàn bộ mọi người đều chạy hết, lão ở lại, mọi người sẽ nói, có một Tiên Hi Văn, ở chỗ này, làm chuyện như vậy, học vấn cả đời lão sẽ không là giả.

- Lão cùng với người nhà của lão hôm qua đã chết.

Tiên sinh tên là Ninh Nghị ngừng lại một chút:

- Ta hy vọng mọi người có thể nhớ kỹ câu chuyện này, nhớ kỹ có một người như vậy. Hôm nay đã giảng xong, mọi người có suy nghĩ gì, bây giờ có thể nói.

Hắn còn chưa nói hết, liền có một đứa trẻ giơ tay lên oán giận nói:

- Ninh tiên sinh, thầy nói như vậy, là muốn nói bên triều đình mới là người tốt sao? Muốn nói chúng ta là người xấu?

Lập tức có người phụ họa theo, Ninh Nghị đứng đằng trước thân nhiên nhìn, đợi cho học sinh trong lớp ồn ào la hét xong, mới mở miệng.

- Người tốt người xấu, không phải là chuyện đơn giản như vậy, ta không có cách nào nói cho các trò biết ai là người tốt ai là người xấu, ta chỉ nói cho các trò biết cách làm người. Hôm nay cha mẹ các trò cho các trò tới học đường này, học Tứ thư Ngũ kinh, là vì sao? Đám người triều đình kia, làm sao không giành thời gian cả đời đọc những thứ này chứ. Các trò đứng một chỗ bất động, học lại là này nọ giống nhau, ta nói cho các trò biết, các trò muốn học gì đó, hãy học cách làm việc ở vị lão nhân gia kia, ta là tiên sinh của các trò, ta cảm thấy các trò muốn học thật tốt, vậy thì không nên bỏ qua ông ấy.

Về tốt xấu đúng sai, không phải là một người đứng ở nơi tốt thì người khác nhất định phải đứng ở nơi xấu. Tham quan sưu cao thuế nặng hoa thạch cưỡng khiến dân chúng lầm than, các trò giết bọn họ, đây là chuyện tốt, các trò đọc sách, trên sách muốn dạy các trò, ít nhất ta muốn dạy các trò, chính là chuyện như vậy. Vị lão nhân gia kia làm cũng là chuyện tốt, ta kể cho các trò biết chuyện của lão, là muốn các trò nhớ rõ, có một vị lão nhân gia, lão có nho học của lão, lão có đạo của bản thân mình, lão làm chuyện như vậy được trình độ như vậy, sau này các trò cũng phải có sự kiên trì của mình, không thể thua kém lão. Các trò sẽ thua kém lão sao?

Những đứa trẻ chung quy rất có nhiệt huyết của tuổi trẻ, Ninh Nghị hỏi câu này, mọi người cùng hét lên:

- Dương nhiên sẽ không!

Thanh âm này trong lúc nhất thời vang lên liên tiếp, ngay cả mấy đứa trẻ ở bên ngoài cửa sổ cũng bị thu hút. Nhưng còn có người ngu xuẩn muốn hỏi đơn giản đúng sai, Ninh Nghị tạm dừng chốc lát, nhìn về phía chúng:

- Nếu các trò sống ở thời thái bình, ta không nên nói với các trò những thứ như Điền Ngọc Xương, Trần Thu... Trong các trò, có một số còn quá nhỏ, ta không nên sớm dạy các trò vấn đề đúng sai rất phức tạp, có lẽ các trò nghe không hiểu. Nhưng các trò không phải sinh ra ở trong thời bình, hầu hết các trò đều đã trải qua đánh giặc, phụ thân của các trò đánh giặc, giống như Tứ Hà, trò đã sắp trải qua chiến trường rồi, đúng không.

Làm một thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi ngẩng đầu lên.

- Vậy các trò phải biết, trận chiến còn xa mới đánh xong, ta hy vọng các trò sẽ không phải ra chiến trường, nhưng các trò là con cháu tướng môn, các trò phải chuẩn bị sẵn sàng. Bên triều đình có rất nhiều quan tham ô lại, có rất nhiều người chỉ biết tranh quyền đoạt lợi không quan tâm tới dân chúng, nhưng vẫn có một nhóm người, bọn họ giống như lão nhân gia kia. Ta không hy vọng các trò trở thành một bộ phận tham quan ô lại chỉ lo cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, cho dù chỉ là một bộ phận thôi.

Nếu các trò ở chỗ này đọc sách rồi, gọi ta một câu tiên sinh, ta hy vọng các trò đều trở thành vị lão nhân gia kia. Cả đời này của các trò, phải có tín ngưỡng, các trò cầm đao, phải nhớ được là vì sao cầm lên, tham quan vô đạo, cho nên các trò phải giết quan tạo phản, thiên hạ thối nát, các trò bình định. Các trò phải nhớ được là vì bản thân mình cầm đao khiến cho người thân của mình nhìn thấy sẽ trở nên tốt hơn. Những người sinh trong thời bình, bọn họ đến học đường, là bởi vì học làm quan như thế nào, hoặc là biết chữ, tương lai trở thành nhất nghệ tinh. Các trò đến học đường, cha mẹ trong nhà nói các trò có tiền đồ, nhưng tiền đồ này, ta không hy vọng chính là học đâm đá nhau, làm quan luôn cúi. Nếu các trò học được tín ngưỡng, vậy mới có ý nghĩa, mới là thật sự học được Kinh Sử Tử Tập. (cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chữ tử, Văn tập)

Nói xong, trong lớp học có phần yên tĩnh, đương nhiên có một bộ phận đứa trẻ mơ hồ đã hiểu, nhưng tuổi còn quá nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ tỉnh tỉnh mê mê học như kết mà thôi, có lẽ rất nhiều năm sau đó, bọn họ mới nhớ kỹ năm xưa có người từng nói như vậy, nhưng hiện tại, vẫn mơ mơ hồ hồ nhìn đám bạn chung quanh, trong đó có một đứa trẻ chín tuổi giọng tay, sợ hãi nói:

- Vậy...tiên sinh, chúng ta giết lão nhân gia kia, có đúng là giết sai rồi không.

- Không giết sai.

Ninh Nghị lắc lắc đầu.

- Tương lai các trò phải học được cách kính nể kẻ địch, học kẻ địch, nhưng không được đồng tình bọn họ, đặc biệt là, hần tuyệt đối sẽ không đầu hàng, cũng chỉ có thể giết hần. Trên chiến trường có một kẻ địch, hần có võ nghệ cao cường, tất cả mọi người cảm thấy hần rất lợi hại, trò cũng nói hần thật lợi hại, đến lúc giao thủ, nếu trò cũng nghĩ hần giỏi quá, nếu không đành lòng giết hần, vậy trò nhất định phải chết. Trò phải có kiên trì của mình, kẻ địch càng lợi hại, càng cao lớn, trò càng phải dùng hết toàn lực để giết chết bọn họ. Nhưng mà, nếu các trò có lòng, có thể đi an táng lão nhân gia, thấp cho lão nén hương.

Lũ trẻ chung quy không cảm thụ được sự phức tạp của quan niệm thiện ác, chúng nhỏ tuổi hiện tại chỉ cảm thấy lão nhân gia kia là người tốt, bị chết thật đáng tiếc, đợi khi nghe Ninh Nghị nói an táng dâng hương, lúc này mới ngẩng đầu lên một chút.

Trên lan can bên ngoài hành lang, người trẻ tuổi mặc áo đen nhỏ nhánh cổ trong miệng ra, nhú nhú mày, lại dùng bộ dạng đi dạo rồi đi.

Thư viện không có việc gì lớn, Ninh Nghị giảng về Tiền Hi Văn, sau một hai ngày đã kinh động toàn bộ thư viện. Mọi người một mặt cảm thán sự bi tráng của Tiền Hi Văn, về phương diện khác cũng bàn tán về Ninh Nghị, có người bội phục dũng khí của hần, có người cảm thấy hần chán sống, nhưng sau câu chuyện của hần, có bao nhiêu người kinh ngạc nghi hoặc rốt cuộc là hần đứng về bên nào.

Trong bầu không khí như vậy, ngoại trừ một vài hành động giúp một số học trò, nhưng Ninh Nghị vẫn là người cô lập nhất trong thư viện này, có người bội phục hần, lại không dám qua lại với hần, có người khó chịu hần, cũng chỉ lẳng lặng nhìn xem hần sẽ nhận được kết cục như nào. Về phần ở ngoài thư viện, bài giảng này của hần ít nhiều cũng tạo thành ảnh hưởng nhất định.

Di cốt của bộ tộc Tiền thị sau khi thu nhặt tương đối đã chính thức được nhập liệm, xử lý việc này là một

vị tướng lĩnh có tên là Vu Khai Thái, cũng là phụ thân của học trò tên là Vu Tứ Hà kia, cũng không rõ bối cảnh của Ninh Nghị cho lắm, chẳng qua cảm thấy “Vị tiên sinh kia dạy con ta rất tốt”. Cũng có mấy người nghe xong lời này cảm thấy vị tiên sinh này có lòng khác nên giết, nhưng sau đó lại không có hành động xằng bậy nào, dường như có người âm thầm ở giữa ngăn trở hành vi của bọn họ.

Sau đó từ mùng sáu tháng tám, đó là một loạt ngày lành tháng tốt, ở trong thành Hàng Châu bao trùm trong cảnh huyên náo ồn ào, bao gồm từ Đại hội Lục lâm do một đoàn lục lâm hảo hán dựng nên, dự bị đề cử Phương Lạp làm Minh chủ Thiên Nam Vô Lâm, thuận tiện đề cử một vị Phó minh chủ, bởi vì chiếm được sự ủng hộ của quan địa phương, thanh thế trở nên to lớn.

Sau đó là du hành, cuồng hoan, “Tứ hải triều cống” do các khởi nghĩa, sơn trại đưa tới vân vân, đến cuối cùng, sẽ là nghi thức Phương Lạp xưng đế.

Thật ra đối với việc này đã được xác định nửa tháng trước, triều đình tổ kiến là điều khó tránh khỏi, tin tức này từ lâu đã được tuyên truyền, chỉ là tới lúc này mới xem như chính thức chiêu cáo thiên hạ, thành lập triều Vĩnh Lạc.

251. Q.3 - Chương 253: Lập Trường

Từng đóa tầng mây trên bầu trời mang đến một chút hơi thở mát mẻ khắp thành Hàng Châu, bên ngoài mơ hồ truyền đến từng tiếng pháo nổ chột gần chột xa. Tiểu Thiên ôm thùng gỗ chạy vào trong bóng râm, phối quần áo vừa giặt sạch lên dây ngang trong viện tử. Thiếu nữ trẻ trung hoạt bát, ngay cả mặc chiếc váy có mụn vá thỉnh thoảng lần váy nhảy múa trong gió vẫn có thể lộ ra thân hình mềm mại nhỏ nhắn thanh thú. Nàng vừa gạt quần áo, vừa cười, nói chuyện câu được câu không với nam tử đang đọc sách dưới mái hiên.

Đó là cô gia của nàng, đương nhiên, nay cũng là người đàn ông của nàng.

- Thật náo nhiệt nha...Cô gia, ngài nói hôm nay có thể tuyển ra cao thủ võ lâm phải không.

Theo lời nàng nói đương nhiên là “Đại hội võ lâm” đang náo nhiệt nhất ở trong thành mấy ngày hôm nay, nghe nói có không ít kỳ nhân dị sĩ mấy ngày này đều biểu diễn tài nghệ của mình ở trên Đại hội. Vài vị đại tướng quân võ nghệ cao cường trong thành, ngay cả Thánh Công Phương Lạp cũng nhau đến tham dự quan sát, trong mỗi ngày này ai nấy đều say sưa nhắc đến chuyện này, nói người nào đó thi triển tuyệt học lợi hại, thậm chí còn thú vị hơn cả cuộc đấu trong hội thi thơ của các tài tử.

Đương nhiên, muốn nói hội thi thơ, văn hội, mấy ngày nay trong thành cũng không phải là không có, không ít văn xã trong mấy ngày này cũng đều có động tác, cũng lưu truyền ra mấy bài thi từ hay, cũng có một vài bài văn bát cổ châm biếm tẻ nạn. Có một vài văn nhân trước đó không được chọn, đương nhiên cũng hy vọng có thể trước khi tân triều chính thức hình thành dùng cách này để mưu một chức quan.

Những thi hội văn hội này, tiên sinh của thư viện Văn Liệt cũng có tham gia, hơn nữa địa vị cũng không thấp, nhưng Ninh Nghị đương nhiên không đi dù Bá Dao Doanh lần này cũng không quản thúc, nhưng thứ nhất là trước đó thanh danh của Ninh Nghị tại văn đàn Hàng Châu không nổi, thứ hai là hiện nay thân phận của hắn ở thư viện Văn Liệt rất phức tạp, không ai dám trêu chọc hắn, vả lại hắn cũng không có thân phận chính thức, cho dù mọi người bàn tán, cũng chỉ là bàn tán trong nội bộ thư viện, cho nên tên của hắn vẫn không hề được truyền ra ngoài. Thật ra mà nói, mặc dù có người mời hắn cũng không thích tham gia vào những thứ nhàm chán này, thi tài của hắn dù sao cũng là giả, tránh được nên tránh.

Lúc này nghe Tiểu Thiên nhắc tới chuyện Đại Hội kia, Ninh Nghị hơi hơi nhíu mày:

- Là Phó Minh chủ võ lâm, không phải là cao thủ võ lâm...Chỉ là ngay cả Cô gia nàng được người khác gọi là Huyết thủ nhân đồ cũng không được mời tới đó, có được coi là đại hội võ lâm gì chứ, là một đám nông dân “tự ngu tự nhạc” mà thôi.

Ngày thường Ninh Nghị vẫn hay nói đùa, ngữ khí trước này vẫn mang vẻ trêu chọc vô vị, Tiểu Thiên nghe vậy bật cười lên, vít sợi dây treo quần áo ra sau đầu:

- Vậy cô gia ngài phải đi mới được, chẳng phải A Thường đại ca nói ngài có thể đi sao. À, nhưng lúc em ở y quán nghe nói có người biết phun lửa...

Tiểu Thiên nói xong, có chút tiếc nuối.

- Còn có người có thể liên tiếp đánh ngã trăm người...

Đối với quan niệm cao thủ võ lâm trở thành cao thủ xiếc ảo thuật của nàng, Ninh Nghị không bình luận, đương nhiên thiếu nữ cũng không phải người ngốc, lúc này chỉ là nói liên miên cần nhân thú vị mà thôi. Phơi quần áo xong, nàng cất chậu gỗ vào trong phòng, đến ngồi xuống bên cạnh Ninh Nghị, cầm quạt hương bồ quạt quạt, Ninh Nghị đọc sách, nàng cũng đi theo để xem, thỉnh thoảng tán gẫu đôi lời với hắn. Qua một lát, nàng giảm thấp âm thanh xuống:

- Cô gia, em nghe bọn họ nói ngài ở thư viện kể chuyện về cái chết của Tiền lão gia?

Từ sau khi đi gặp Tiền Hi Văn, hoàn cảnh của Ninh Nghị được nói lỏng rất nhiều, có lẽ cũng không phải là bởi vì từ lúc đi thăm Tiền lão, mà là sau ngày nói chuyện với thanh niên trẻ tuổi ở trên nóc nhà kia, người của Bá Đạo Doanh đem quần áo, các loại đồ dùng cuộc sống đến đây, bởi vậy mà thế giới hai người cơ bản là vẫn thoải mái. Nhưng việc Ninh Nghị ở trên lớp học nói đến chuyện liên quan tới Tiền Hi Văn dù sao cũng mang tới hưởng ứng trong thư viện, nay số người cho rằng Ninh Nghị chắc chắn là bị giết chiếm đa số, Tiểu Thiên đương nhiên cũng đã biết, lúc này hỏi tới, nàng đương nhiên cũng biết cảm xúc của cô gia nhà mình nhất định là đã chịu ảnh hưởng nhất định.

Ninh Nghị nhìn nàng, gật đầu, vừa lật sách vừa khẽ nói:

- Không có gì, em cũng biết việc chúng ta làm ở Hồ Châu không nhỏ, có người muốn bảo vệ cô gia của em, không phải là hồng nã, chính là cảm thấy cô gia của nàng có chỗ hữu dụng, cần phải sử dụng mới được. Người tên là Lưu Đại Bưu kia, là một kẻ điên, vô cùng bảo thủ, cho nên chỉ dựa vào bộ dạng đẹp trai là không được đâu, lúc cần thích hợp làm việc, người ta mới cần đến ta. Vả lại, ta cũng muốn làm chút chuyện vì Tiền lão, không muốn thi cốt của lão và người nhà lão bị chôn vùi trong bãi tha ma, sau này không nhặt về được...

Tiểu Thiên gật gật đầu, trên thực tế, tuy rằng gần đây nhìn nàng rất vui vẻ, nhưng thật ra trong lòng lại hết sức miễn cảm, vẫn hết sức lo lắng, suy nghĩ. Bởi vậy phàm là có thể nói chuyện, Ninh Nghị cũng không kiêng dè, luôn đáp lại một câu với nàng. Nhắc đến lão nhân gia kia, thiếu nữ đang cầm cây quạt để quạt hơi trầm xuống, một lát sau, nhìn Ninh Nghị, nói:

- Vậy cô gia với những đứa trẻ kia ...là muốn...là muốn thật sự dạy bọn chúng sao?

- Vì sao không?

Ninh Nghị cười liếc nhìn nàng một cái.

- Nhưng...dù sao bọn chúng cũng là...dù sao cũng là...

- Tiểu Thiên, em cảm thấy...ta đứng ở bên triều đình hay sao?

Trước đây chưa từng nghĩ đến việc này, lúc này bị hỏi, Tiểu Thiên hoảng sợ, trong thâm tâm nàng đúng là vẫn luôn coi quân đội Phương Lạp là loạn quân, nghĩ một lát, lắp bắp:

- Nhưng...nhưng...Tiền lão gia chết chẳng phải...chẳng phải...

- Ta tôn trọng Tiền Hi Văn, bởi vì lão nhân gia có đạo của bản thân, hơn nữa lão quán triệt thật vĩ đại, cũng với lão đứng về bên nào, không có quan hệ bao nhiêu. Nếu ta đứng về bên triều đình, chẳng lẽ phải cùng quan văn chỉ biết tham lam hủ bại, sợ chết chung một chỗ với quan võ hay sao? Những ác bá, lưu manh này, khiến cho ta cảm thấy không có thuốc nào có thể chữa được, đứng ở bên nào ta đều mong thấy bọn họ bị chết sạch sẽ. Tiểu Thiên, ta đứng bên nào hay không đứng bên nào, người như Tiền lão, sẽ khiến ta cảm thấy nên tiếp tục sống, những người còn lại, trừ em, tiểu thư của em, những người trong nhà ra, cho dù chết sạch cả rồi, ta cũng không quan tâm.

Ninh Nghị cười cười:

- Nếu hiện tại ta làm thầy giáo ở nơi này rồi, thì tận hết bổn phận của một người thầy, dạy dỗ học trò thật tốt, bởi vì bọn họ chính là học trò, nếu bọn họ học tốt, ta cũng sẽ rất vui, thế giới này sẽ càng trở nên có ý nghĩa hơn. Tiểu Thiện, giống như những việc sau khi chúng ta chạy trốn đã làm, để chúng ta chiếm được một vị trí trong đầu bọn họ, ta luôn cảm thấy lãng phí, bọn họ là con gián, nhìn thấy có thể giết được thì giết, không giết được, thì coi như là không thấy là được, dù sao khắp nơi đều vậy.

Hắn nhún vai:

- Dù sao ta không ghét bọn họ, cũng không thích bọn họ.

Nói xong những thứ này, cảm giác mình giải thích hơi lạnh lùng, nhưng nhìn Tiểu Thiện thì phát hiện nàng đang nâng cằm gật gật đầu, rõ ràng không phải là gật cho có lệ. Thật ra trong lòng Tiểu Thiện nghĩ cũng gần như vậy, dù sao nàng cũng là tiểu nha hoàn, thế giới cuộc sống của nàng đơn giản là cùng tiểu muội, Cô gia, tiểu thư sống chung trong một viện tử, tương lai có lẽ còn có nàng cùng với Cô gia sinh con, bên ngoài viện tử có gì, đối với nàng cũng không có ý nghĩa nhiều lắm. Đương nhiên, nàng cũng không rộng rãi như cô gia, đối với loại quan bại hoại bán đứng cô gia, đến bây giờ lòng nàng vẫn căm hận, cảm thấy bọn họ đáng phải chết.

Buổi chiều mùa thu, cứ nhàn rỗi trò chuyện trong bầu không khí thư thái như vậy, khí hậu chuyển lạnh, gió nhẹ mây bay, trong cuộc sống như vậy, theo niềm hân hoan từ bên ngoài, các loại chiến sự phát sinh chung quanh Hàng Châu dường như cũng theo đó mà trở nên có chút xa xôi. Mặc dù ngẫu nhiên còn có binh lính bị thương được đưa tới, nhưng nếu đứng ở trong thư viện, ngày ngày lên giảng một buổi, nhìn một nhóm nhỏ sinh uống trà, khẽ bàn tán mấy chuyện trong nhà hoặc vấn đề học thuật, hoặc là thảo luận một chút về sự kiện náo nhiệt phát sinh tại Hàng Châu gần đây nhất, thật sự là giống cảnh tượng thái bình thịnh thế.

Ninh Nghị biết mình còn một cửa ải phải phá vỡ, bất luận hiện tại cuộc sống của hắn trôi qua nhà nhả như thế nào, luôn luôn sẽ có người tới đây an bài cho hắn. Người đang ở dưới hiên thấp, chỉ có thể phải cúi đầu. Nhưng cửa ải này, tới cũng có chút đột ngột, trôi qua cũng thật sự kỳ quái.

Đó là sáng ngày thứ ba sau buổi trò chuyện phiếm với Tiểu Thiện, hắn giảng xong bài, chuẩn bị thu dọn vài thứ rồi đi lĩnh thù lao thì sơn trưởng Phong Vĩnh Lợi đến tìm hắn, thần sắc có chút phức tạp nói với hắn, Lưu Đại Bưu muốn gặp hắn.

Gần thư viện Văn Liệt cơ bản đều là địa bàn Bá Đạo Doanh Lưu Đại Bưu, lúc này Ninh Nghị biết, trước đó Bá Đạo Doanh từng tham gia chiến trận ở Gia Hưng, xem ra lúc này rốt cuộc đã trở về. Ninh Nghị theo Phong Vĩnh Lợi ra khỏi thư viện, đi ra đường bên ngoài, liền thấy các loại cờ xí tung bay, hơn phân nửa đã bị tàn phá hoặc là nhuộm màu, từng nhóm binh lính đại khái ở chung quanh đó cũng đã giải tán, lúc này tốp năm tốp ba về nhà, hô hô quát quát, kéo kéo.

Trạch viện của Lưu Đại Bưu ở ngay góc đường, có lẽ là buổi sáng vừa đến, lúc này bên trong có chút hỗn loạn. Ninh Nghị từ ngoài cửa đi vào, có nhiều đội binh lính chạy tới chạy lui, có bày đặt rất nhiều vật phẩm các loại, còn có quét tước. Tiến vào vài cửa, Ninh Nghị liền được dẫn vào một viện tử tương đối yên tĩnh, hai gã binh lính lưng đeo đao mở cửa đối diện cho hắn, trong phòng tràn ngập mùi thuốc, sau khi hắn đi vào, cửa phòng sau lưng được đóng lại, bốn phía lập tức tối xuống.

Gian phòng trước mặt thật ra khá rộng, giống như là cung điện của Hoàng đế trong Tivi, làm Điện Kim Loan thì nhỏ, thuộc một thính đường nhỏ, trước Ninh Nghị hai trượng đều có chút trống trải, chỗ đằng trước treo một tấm rèm cửa, bên cạnh rèm cửa có một cửa sổ đang mở, ánh nắng chiếu vào, làm cho Ninh Nghị có thể nhìn thấy rõ ràng đằng trước.

Đó là một cái giường lớn hơn long ỷ bình thường, có tựa lưng có tay vịn, không có khung giá phía trên, bởi vì quá lớn nên chỉ có thể nói đó là chiếc giường. Xuyên qua rèm cửa có thể nhìn rõ hình dáng của chiếc giường, bên cạnh giường lớn bày biện rất nhiều vật cổ quái, bàn, sách, các loại giản đồ, đỉnh, lư hương, trong lư hương có mùi thơm, đại khái là muốn xua tan vị thuốc kia đi. Trên chiếc giường lớn đằng kia, một thanh đao lớn dựa vào đó, một bóng người mảnh mẽ đang bình ổn ngồi đó, bởi vì mặc y phục đen, lại phối hợp với thanh đao lớn kia, nên có phần nhỏ bé, toát lên khí tức tiêu điều.

Một lư hương đặt bên giường, một bóng người khác đại khái là nha hoàn đứng đằng kia, không biết đang đùa nghịch cái gì.

Trong phòng, ba người cứ như vậy giống như làm cho không khí an tĩnh lại.

Tới lúc này, Ninh Nghị đã hoàn toàn có thể xác thực, ngồi ở đối diện, quả nhiên đó là cô gái tên là Lưu Tây Qua ngày đó đã đánh lén ở ngõ Thái Bình, chờ đợi một lúc lâu như thế, bên kia mảnh rớt cuộc mới có tiếng người cất lên nói chuyện.

- Mỗ là Lưu Đại Bư.

Một nửa tỏ ra diễm đạm, một nửa có vẻ không phải là bực tức, phối hợp với nhau, mặc dù giọng nói của nữ tử vẫn thô lỗ như trước, nhưng trở nên có chút cổ quái.

Giọng nói khó nghe...đây cũng là ấn tượng khắc sâu đầu tiên của Ninh Nghị đối với thiếu nữ tên là Lưu Tây Qua này mà rất lâu sau hần mới nhớ ra.

252. Q.3 - Chương 254: Gia Nhập

- ...Thiên hạ hôm nay, nạn đói khắp nơi, dân chúng lâm than, có người hoàng vô đạo, sư cao thể nặng, vận số Vũ triều đã tận, thiên hạ quần chúng quật khởi, đó là điều dân tâm hướng tới, là chiều hướng phát triển...

Trong căn phòng mờ tối, bốn phía trống trải, không khí xơ xác tiêu điều, nếu dựa theo kinh nghiệm của Ninh Nghị, tiếp theo mình sẽ gặp chính là cuộc gặp nghiêm túc tương đối chính thức, bất luận là thiện ý hay ác ý, nếu đối phương muốn dựng nên không khí như vậy, tất nhiên sẽ không coi là trò đùa mà bỏ dỡ nửa chừng. Mà sau một câu giới thiệu “Mỗ là Lưu Đại Bư” kia vang lên sau tấm rèm, quả nhiên cũng có chút nghiêm túc. Hoặc là nói, ít nhất ở đối phương mà nói, chắc là rất chân thành tạo nên loại không khí như này.

Đối phương ngay từ bắt đầu đã biểu hiện rất chân thành, Ninh Nghị cũng nhận thức được còn sự thật thật sự đứng ở đằng sau. Bởi vì trong phòng thời điểm này mùi hương xông lên vẫn không át được mùi thuốc trị thương, đối phương ngồi ở sau màn, rất có thể trên người có vết thương, vừa mới trở về Hàng Châu thì đã mời mình đến đây gặp mặt. Nhưng mà, đợi khi hần đứng ở chỗ này ngửi một lúc lâu, liền cảm thấy thật sự không thể kiên nhẫn được, cảm thấy bầu không khí trước mắt hết sức cổ quái.

- ...Từng nghe Ninh huynh uyên bác, có chí lớn, lúc này gặp, thể hệ nam chi ta nên dựa vào nhiệt huyết, thi triển tài học trong lồng ngực, gây dựng nên công lao sự nghiệp có một không hai, nay Thánh Công cầu hiền khát tài...

Bản thân Ninh Nghị không được coi là xuất thân chính quy, tuy rằng nhìn biết cổ văn, nhưng muốn nói về mặt trình độ, đương nhiên không có bao nhiêu, nhưng dù sao hần cũng lui tới nhiều với đám người Tần Tự Nguyên, lúc này nghe một hai đoạn, liền có thể phát hiện, hịch văn của thảo nghị này nghe như rất đồng dục thật ra lại không hề màu mè đáng nói, muốn nói lại là người xuất thân phi trại như Lưu Đại Bư này học đòi văn vẻ, bình thường cũng bỏ qua, nhưng lúc này nghe, đối diện với lời nói làm ra vẻ thô kệch lại giảm bớt được nói lấp, quả thật có cảm giác như bài văn khó coi của học sinh trong lớp phải cầm tay viết chữ vậy.

Từ bên màn nhìn sang bên kia, tuy rằng không rõ có phải cô gái kia đang cầm tờ giấy để đọc hay không, nhưng có thể xác định là, miệng cô mấy máy nói gì đó, tất nhiên không phải chính là cô ấy nghĩ ra được, hoặc là trước đó đã đọc thuộc lòng rồi, lúc này chỉ nói ra thôi. Nhưng Ninh Nghị thấy, chỉ sợ khả năng đọc trên tờ giấy ở tay là cao hơn, mà không lâu sau, phản ứng của người phía đối diện cũng đã chứng thực phán đoán của hần.

- ...Bỉ nhân Lưu Đại Bư, khu...bỉ nhân Lưu Đại Bư, võ nghệ cao cường, thiên phú dị bẩm, nhất mạch Thừa Thiên Nam Bá Đạo, hậu sinh khả úy, trên chín tầng mây có thể bắt rồng, có thể trăm giao long dưới biển sâu, một lưỡi đao chém ngang, vạn người không thể đỡ, làm người khí phách hào sảng, lan tâm tuệ chỉ, quay đầu lại nở một nụ cười...

Ninh Nghị nghe mà trên mặt giật giật, giọng nói kia đọc đến đây thì ngừng lại, thấy cô ta đại khái lúc này là gọi nha hoàn lại, mơ hồ có tiếng nói:

- Là ai viết cái này...

Qua một lát lại nghe:

- Mau quay về....

Nha hoàn đi ra, trong phòng yên tĩnh lại, bên kia thân hình Lưu Đại Bưu hơi thấp người, xem ra là ngồi ở đằng kia một tay chống cằm, cũng không biết là có phải hờn dỗi hay không. Ninh Nghị nháy mắt, trong thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì. Hai bên cứ trong thế cục giằng co như vậy, thời lại lại lặng yên trôi qua, một lát sau nghe được có tiếng lục cục ở sau màn truyền ra, là thân thể của cô gái sau ghế lớn giật giật, uống một hớp sau đó, hình như là gãi ngứa...

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lưu Đại Bưu bên kia đại khái là xấu hổ, hoặc là nghĩ thông cứ nán lại như vậy cũng không được, cô ngồi thẳng lên, mở miệng nói nói, lời nói vẫn toát lên vẻ thô lỗ như cũ, nhưng lời nói ra ngược lại đơn giản hơn.

- Đây, ta có một trại, hơn bốn nghìn người, ta không quản được, muốn tìm một người hỗ trợ, người có thể chứ?

Ninh Nghị sững sờ chỉ chốc lát:

- Ồ, tốt...

- Rất tốt.

Lời văn vẻ trước đó đại khái làm cho thiếu nữ có chút mất hứng thú, lúc này gật gật đầu, hứng trí cũng không tăng lên:

- Vậy từ giờ trở đi, ngươi là người của ta rồi, sau này trong thành Hàng Châu không có ai dám ức hiếp ngươi nữa.

Nghĩ nghĩ còn nói thêm:

- Ngươi cũng không được đi ức hiếp người khác, dù sao vị trí của ngươi không lớn...Ngươi là người thông minh, không cần phải nói nhiều với người, thân phận của ngươi miễn cảm, tự biết là tốt rồi. Sau này mỗi sáng sớm sẽ có người đem chuyện ở trong trại cần xử lý mang đến cho ngươi, ta sẽ ngụ ở bên này, có việc sẽ gọi ngươi tới, ngươi có việc cũng có thể tới đây tìm ta...À, đúng rồi, lúc trước bắt ngươi, có một vật của ngươi...Hỏa dược chỉ có thể cho ngươi đủ để phòng thân, đao của ngươi rất lợi hại, nhưng không tốt để dùng, nếu ngươi có hứng thú với đao, sau này có thể đến học ta. Ngươi đi đi.

Trong khi nói chuyện, cô gái cầm một vật nặng lên ném tới, Ninh Nghị tiếp ở trong tay, trong bọc quần áo lớn đó đại để là khi hấn bị bắt đã bị lục lọi rồi, ngoài mấy bạc vụn và ngân phiếu ra, đương nhiên thứ quan trọng nhất là hỏa súng và mã tấu mà nhờ vả Khang Hiền chế tạo, mã tấu này nghiêng về sức nặng, chủ yếu là đao để chặt chém, mặc dù lúc dùng đao hấn cũng coi trọng khí thế thẳng tiến không lùi, nhưng cũng không đạt đến loại trình độ này,

Lúc sắp sửa ra ngoài cửa thì giọng nói phía sau lại vang lên:

- Trước kia chỗ đứng bất đồng, nếu trong quân có người đắc tội tới ngươi, ngươi không cần ghi hận. Thê tử của ngươi cùng những người bảo hộ ngươi một đường đi Hồ Châu, nay vẫn an toàn, ngươi có thể yên tâm. Sau này thời cơ chín muồi, chúng ta có thể cho người đến đón họ tới...Không còn chuyện gì khác nữa.

Ninh Nghị gật gật đầu, đóng cửa phòng.

Trên đường trở về thư viện nhận lương gạo đã là buổi trưa, trở lại viện tử nhỏ bé, lại kể lại quá trình gặp vị Lưu cô nương cho Tiểu Thiên nghe, Tiểu Thiên nhin không được bật cười lên:

- Cô ấy như vậy sao làm được trại chủ vậy.

Vốn trong suy nghĩ của Ninh Nghị, lần này nhất định sẽ có một cuộc gặp mặt, hấn từng có rất nhiều tưởng tượng, nhưng không nghĩ tới là, sự thật phát sinh lại giống như trò đùa, cũng không kỳ quái khi Tiểu Thiên

cảm thấy vị Lưu cô nương kia không có phong thái của một vị trại chủ. Không có cương bức đe dọa, không có dạng này dạng kia, chỉ một câu đơn giản “Ta có một trại, cần người hỗ trợ quản lý.”

Nhưng, với Ninh Nghị mà nói, lại không có cách nào nhìn rõ thiếu nữ bị thương ngồi ở sau màn, câu nói cuối cùng kia, ám chỉ nàng bắt được Ninh Nghị, hơn nữa trong quá trình mình tấn công thành Gia Hưng, đã vượt xúc tu tới Hồ Châu, điều tra tất cả những người thân của Ninh Nghị, có lẽ đã muốn đưa Tô Đàn Nhi tới đây. Ngoài điều này ra toàn bộ quá trình ám chỉ của thiếu nữ chẳng qua là “Ta rất thân thiết, rất rộng rãi, ở chỗ này người chỉ có thể đầu nhập vào ta” mà thôi.

Tất cả quyền chủ động đều ở trên tay cô ta, cưỡng ép nhiều, thật ra không có ý nghĩa gì, mở ra điều kiện, để người khác làm việc, cô ta đã ngheh đón như vậy, nếu sau này Ninh Nghị bằng mặt không bằng lòng, rất có thể gặp sẽ đón đầu một đao. Đối với người ngu xuẩn mà nói có lẽ cần nhiều sự uy hiếp, đối với người thông minh mà nói, luôn luôn có nhiều thứ có thể bỏ bớt đi.

Hôm nay sau buổi nói chuyện đơn giản, trên cơ bản Ninh Nghị cho dù là đầu nhập vào Bá Đạo Doanh, cũng không có nghi thức hoan nghênh gì, không có màn giới thiệu long trọng gì. Đối với bản thân Ninh Nghị mà nói, ngoại trừ có người chiều hôm đó bắt đầu mang tới chỗ Ninh Nghị ở các loại này nọ, hơn nữa bắt đầu sửa sang thu dọn, chuẩn bị dựng lên căn nhà bên ngoài đã bị sụp xuống ra, thì thay đổi duy nhất, là lúc sáng sớm hàng ngày sẽ có người đưa tới cho hần mấy vãi bản cần phải xử lý.

Xử lý chuyện của Bá Đạo Doanh cũng không phải thật sự là từ Ninh Nghị phát ra là coi như xong, tới ngày hôm sau, Ninh Nghị liền đại khái hiểu toàn bộ hình thức. Bình thường mà nói, công văn công bố đưa lên sẽ được sao chép làm mấy bản, phân phát cho vài tên phụ trách trong trại, vài tên phụ tá viết lên ý kiến của mình, giao cho Lưu Đại Bưu, sau khi Lưu Đại Bưu xem xong lựa chọn một phương pháp xử lý, không quá lâu sau, cô sẽ cho người đến gọi hần, hỏi việc này việc kia, vì sao lại xử lý như vậy. Trong vài ngày sau đó, Ninh Nghị gần như xế chiều nào cũng bị gọi đi, hỏi một số chuyện đến tận chiều tối.

Ninh Nghị cũng không rõ lắm về nội tình của Bá Đạo Doanh, khi hần xử lý công việc, bình thường gọi A Thường, A Mệnh đến hỏi một hồi. Lúc bắt đầu xử lý công việc đương nhiên là như vậy, Lưu Đại Bưu ngồi ở sau màn không nhìn thấy rõ bộ dạng kia ngày nào cũng giải thích rất nhiều sự việc cho hần. Vì thế qua mấy ngày đầu, hần cũng nhanh chóng hiểu rõ về Bá Đạo Doanh.

Buổi sáng đến giảng đường dạy “lịch sử”, xử lý chút việc, xế chiều đi cùng Lưu Đại Bưu cùng thảo luận chương trình quản lý nửa buổi chiều. Đối với thiếu nữ tên là Lưu Tây Qua bất luận muốn xưng là Lưu Đại Bưu Tử hay là gì, Ninh Nghị cũng có vài phần thưởng thức, giới bên ngoài nói thiếu nữ thân hình gầy yếu mỏng manh vùng cụt đao mãnh liệt thô bạo, khó có thể nắm lấy, nhưng trong thời gian nhiều ngày qua, cô vẫn mang thân thể bị thương ngày ngày xem ý kiến của mọi người, hơn nữa đều chú tâm suy nghĩ về mỗi bản ý kiến, nếu Ninh Nghị thật sự là một giáo sư đại học, thiếu nữ trước mắt có lẽ là một học trò khiến người khác khen ngợi nhất.

Lúc này trong Bá Đạo Doanh tổng cộng có năm phụ tá, bốn gã còn lại có lẽ là ý nghĩ trong lòng đã bị thiếu nữ nhìn thấu, nên rất ít được gọi tới gặp nói chuyện. Đương nhiên, Ninh Nghị đã từng hai lần gặp bốn người đó, những người này không phải là văn sĩ giống như Ninh Nghị bị bắt tới, nghe nói đều là người cũ của Bá Đạo sơn trang, bởi vì cũng biết chút chữ viết, cũng có chút thiên phú quản lý, nên được Lưu Tây Qua gọi đến làm phụ tá nho nhỏ, bởi vì những người này không phải là danh sĩ gì cả, nên cũng không khó ở chung.

Đối với A Thường, A Mệnh bên mình, Ninh Nghị cũng hiểu rõ tình huống của bọn họ, bọn họ tổng cộng có tám người, vốn là do lão trại chủ nuôi lớn tự tay dạy võ nghệ, bồi dưỡng làm thị vệ bên cạnh con gái. Những người này vốn cũng không phải là tên như vậy, danh hiệu của tám người theo thứ tự là “Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền”, nghe nói là trước đây thiếu nữ đã đặt cho, tám chữ này đại để là đại diện cho sự công bằng.

Lúc trước Bá Đạo Doanh bảo vệ Ninh Nghị, trong mọi người tranh chấp hỗn loạn, tới lúc Lưu Tây Qua trở về, tất cả đều trở nên an tĩnh giống như chưa hề có gì xảy ra. Buổi sáng dạy học buổi chiều trò chuyện, thời gian trong một ngày bình thản như lúc ở Giang Ninh. Trong viện tử nho nhỏ cũng đã xây xong mấy gian phòng, Tiểu Thiên và Ninh Nghị dưới sự giúp đỡ của một số người đã bố trí an bài lại, đây là nhà mới của hai người, làm Ninh Nghị cảm giác dường như mình phải ở chỗ này trong một thời gian rất dài, cảm giác này một thời gian sau cũng thật sự trở thành sự thật.

Trên người mang thương thế, giọng nói thô lỗ, sau một thời gian dài, ấn tượng của Ninh Nghị đối với Lưu Tây Qua vẫn như cũ ngày ngày nói chuyện, vẫn chỉ là cách một bức màn. Khác biệt duy nhất là, bên này màn, Ninh Nghị có bàn có ánh sáng đầy đủ. Có đôi khi Ninh Nghị nghĩ, nếu như mình là một thư sinh nghèo, thầy giáo dạy thi văn cho nữ tử con nhà giàu quý tộc, có lẽ chính là dạng này. Năng lực học tập của Lưu Tây Qua rất mạnh, nhưng Ninh Nghị cũng không phải là thợ dạy học nửa thùng nước, thỉnh thoảng hai người thậm chí sẽ vì một số vấn đề mà tranh luận.

Sau đó trong thời gian này, làm vài chuyện nhỏ, biết vài người. Lấy điều này là khởi đầu, mùa thu đã đến...

253. Q.3 - Chương 255: Cương Lĩnh

Mười lăm tháng tám, tiết trung thu.

Ngày hè nóng bức đã qua đi, rốt cuộc thu sang đã phủ khắp thành Hàng Châu, lá vàng óng ánh ở trong gió rụng xuống phủ một lớp dày, nếu đây thời gian trở về mấy tháng trước, Ninh Nghị cùng Tô Đàm Nhi từ Giang Ninh bắt đầu cuộc hành trình, trong lòng nghĩ muốn hưởng thụ, cũng chính là bầu không khí như vậy, ít nhất bất kỳ một người trong số đó đều mong muốn như vậy. Nhưng mà thời gian mấy tháng này, đủ loại chuyện lung tung quần quanh, cuối cùng đã đẩy hiện thực về một kết quả mà ai cũng không ngờ tới.

Ninh Nghị đang hưởng thụ mùa thu này, nhưng nếu nói dễ nghe một chút, là hắn luôn có cảm giác cô đơn, nhưng bất luận thế nào, ít nhất ở ngoài mặt mà nói, hắn vẫn phải lấy thái độ hưởng thụ để cảm thụ mấy thứ này. Nếu oán giận cũng không có tác dụng, vậy thì tốt nhất là nên che giấu tâm trạng oán giận để mà hưởng thụ.

Hai ngày trước Phương Lạp đã đăng cơ rồi, đại diện đăng cơ vẫn duy trì trong bầu không khí vui mừng như cũ, đối với Ninh Nghị mà nói, thân phận hiện nay của hắn, vừa không thể cảm nhận được nhiều niềm vui, cũng dường như không cảm nhận được nhiều thương cảm. Ảnh hưởng duy nhất tại học đường này là được nghỉ hai ngày, từ ngày hôm qua hắn liền dẫn Tiểu Thiên ra ngoài dạo phố.

Từ lần trở lại Hàng Châu, đây được tính là lần đầu tiên hắn nhàn nhã ra ngoài, cũng biểu thị cảm giác căng thẳng một thời gian tạm thời có thể buông xuống. Tâm trạng Tiểu Thiên cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Thành Hàng Châu lúc này mới bắt đầu có hơi thở từ trong chiến loạn, khá nhiều vật tư cung đã khôi phục lưu thông, Ninh Nghị cùng với Tiểu Thiên đi dạo vài lần trên phố xá mừng tân triều khôi phục lại sinh cơ. Ngoại trừ các biểu ngữ, hoa các loại chúc mừng đập vào mắt, thì là đủ loại dàn giáo tre gỗ, tốp năm tốp ba công nhân cũng đã tạo nên diện mạo đang được gây dựng tại thành thị sau trận chiến.

Lúc này giá cả ở Hàng Châu tăng cao, nhưng Ninh Nghị ra ngoài đương nhiên có hai người A Thường, A Mệnh đi theo, mua chút đồ dùng cho sinh hoạt, đại để cũng là chi phí chung, cảm giác nhà mới khó ở, may mà có Tiểu Thiên sống cùng, mấy ngày nay chạy tới chạy lui dọn dẹp bày biện giống hệt như con kiến nhỏ cần lao, khiến người ta cảm thấy rất đáng yêu. Lúc trước nàng ở Tô gia cũng là một tiểu quân gia vạn năng, lúc này dựa theo các loại chú ý thu dọn gian phòng, rốt cuộc làm người khác cảm thấy có vài phần cảm giác thân thiết.

Tiểu Thiên nay vẫn đi làm ở y quán cách một bức tường, vừa làm việc đồng thời học chút y lý dược lý của lão đại phu họ Lưu kia. Tính tình lão đại phu không tệ, nhưng lại rất khó chịu với Ninh Nghị, chủ yếu là bởi vì một thời gian trước hắn lý luận cái gì về khâu lại vết thương, lão đại phu cảm thấy hắn có chút nói năng không đâu vào đâu, mấy lần mắng hắn mấy câu không học vấn không nghề nghiệp, nhưng Tiểu Thiên lại rất nhu thuận, mấy ngày qua, lão nhân gia có lẽ đã coi nàng như cháu gái của mình. Ninh Nghị cũng không biết sau này Tiểu Thiên có trở thành một tiểu thần y hay không.

Buổi chiều hoặc buổi tối mỗi ngày Ninh Nghị thích hỏi Tiểu Thiên một chút về những gì học được ở y quán, bởi vì nếu hắn không hỏi, căn bản Tiểu Thiên không nói, thiếu nữ vẫn tuân thủ bổn phận, hằng ngày ở cùng Ninh Nghị vẫn nấu cơm rửa bát giặt quần áo pha trà, thậm chí còn giúp Ninh Nghị chuyển ghế hoặc đồ linh tinh, có đôi khi cũng nói lời nhai cần nhẩn, đều là nói chuyện nhưng khiến người bên cạnh cảm thấy

rất thú vị, sẽ không kể những điều mà lão đại phu dạy nàng, đối với nàng mà nói, đó lại là thứ không quan trọng.

Trung thu nên việc dạy học ở thư viện cũng được nghỉ, chung quy ở y quán vẫn còn có chút việc phải làm, buổi sáng Tiểu Thiên đi chợ xong rồi sang bên y quán để hỗ trợ, Ninh Nghị ở trong nhà không có việc gì làm, cầm giấy bút muốn viết chút suy nghĩ gì đó gần đây, nhưng lại cảm thấy loại hành vi này nhàm chán, hẳn không phải là đệ tử Nho gia, đối với lập ngôn không có gì, nhưng gần đây thông qua Bá Đạo Doanh đã hiểu biết một chút tình huống trong quân Phương Lạp, cuối cùng cũng có một ý tưởng kiểu như “Nếu như là ta tạo phản thế nào” nổi lên, nếu như có thể coi đây là nền móng để viết ra một bộ chương trình, chung quy cũng là một chuyện tương đối thú vị.

Sở dĩ cảm thấy hạ bút nhàm chán, đúng là vẫn không tìm được điểm đột phá mấu chốt.

Đang suy nghĩ, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Ninh Nghị đi ra xem, một đạo sĩ tay cầm cờ phướn đang nói nói cùng với A Thường, lại là người vì Tiết Trung thu đến chào hàng lá bùa cùng tài thần. Lúc này thành Hàng Châu có lẽ nhiều nhất chính là tam giáo cửu lưu, sau đó là đến đạo sĩ, chỉ chốc lát sau lại có hòa thượng đến, hóa duyên kiêm bán này nọ, đầu đường ngõ hẻm có người giảng hồ cầm binh khí đi qua.

Một xã hội sẽ có một xã hội sinh thái, Ninh Nghị ngồi ở trên đôn đá ngay cửa phơi nắng, trong đầu đang nghĩ đến vài sự kiện phải làm gần đây.

Chuyện quan trọng nhất là, cũng là trung tâm nhất, là hẳn phải đưa Tiểu Thiên về bên cạnh Tô Đàm Nhi. Tình trạng lý tưởng nhất là đương nhiên có người đi theo bên mình, nhưng như thế sẽ vô cùng khó khăn. Tiểu Thiên làm con tin tồn tại với mình ở nơi này, nhưng muốn đưa cô ấy đi cũng không phải là không có khả năng, nhưng mà làm việc này phải có hai giai đoạn, đầu tiên phải đưa Tiểu Thiên ra khỏi thành, sau đó đưa Tiểu Thiên an toàn qua mấy trăm dặm lộ trình đến Hồ Châu; giai đoạn thứ nhất có khả năng làm được, phương pháp rất nhiều, vấn đề không lớn, nhưng muốn để một người đưa Tiểu Thiên đến Hồ Châu, Ninh Nghị tạm thời vẫn chưa có biện pháp yên tâm.

Tất cả còn lại, đều là xoay quanh vấn đề sẽ phát sinh thêm. Nếu Tiểu Thiên trốn đi thất bại, mình đảm bảo nàng sinh tồn cùng mình như thế nào, mà nếu Tiểu Thiên trốn đi thành công, bản thân mình thì bảo toàn như nào. Có liên quan vấn đề này tóm lại là ở chỗ đề cao giá trị của bản thân mình, hoặc là đề cao thành ý của mình giúp đối phương, những thứ này ngày thường đều dễ dàng hạ bút, không có lộ số cố định. Cái mà hẳn muốn, chính là một phần thuộc về vấn đề này.

Ngược lại không là viết là để lừa dối, mà là hẳn thật lòng nghĩ mấy thứ này. Nếu phải ở nơi này lâu, vậy phải phải tìm chút chuyện để làm, chỉ đơn thuần dạy một số học sinh, chỉ sợ vẫn là nhàm chán. Nay ví dụ bày trước mắt rõ ràng là khởi nghĩa nông dân, tuy rằng trước mắt hạ bút không tốt, nhưng muốn nói có một cái khung cơ bản, trong lòng Ninh Nghị vẫn phải có.

Dĩ tâm, hoặc là nói lý tưởng, tại hậu thế đại khái được gọi là tính chủ quan năng động, ở cấp độ lớn nào đó một người hoặc là một nhóm người có thể trở thành một nhân tố quyết định một việc lớn có thành hay không. Cách nói này dĩ nhiên không phải là chuẩn mực, nhưng ít ra trong trận khởi nghĩa trước mắt, đã trở thành điểm chế ước lớn nhất, một nhóm nông dân không có tính năng động chủ quan mạnh mẽ, đại bộ phận binh sĩ chủ yếu cướp đoạt và cướp đoạt, dù gì cũng có một lúc nào đây sẽ nghĩ mình “cướp được rồi”, bọn họ không phải là văn nhân, muốn mở ra thái bình muôn đời, cũng không phải là binh sĩ, chỉ đơn thuần nghe mệnh lệnh xông lên phía trước, tỷ lệ nông dân trong đội ngũ này quá lớn, dù gì cũng có thời điểm nào đó, bọn họ lại từ từ dừng lại.

Nhìn chung toàn bộ lịch sử, khởi nghĩa hoặc là khởi nghĩa nông dân thật sự thành công, điểm đầu tiên, ở một mức độ nào đó bọn họ là chiều hướng phát triển chân chính, cũng chính là một nhóm văn nhân kêu gào thể đạo này nên diệt vong. Điểm thứ hai ở chỗ, kẻ khởi nghĩa có thể huấn luyện nông dân thành binh lính, cũng chính là làm cho bọn họ có thể nghe theo mệnh lệnh, mà không phải hỏi “chúng ta đi cướp đoạt cái gì”. So sánh hai điểm này, điểm đầu tiên quan trọng nhất, đương nhiên cũng có trường hợp đặc biệt, như Chu Lệ Minh triều hậu thế hưng binh, nhưng đây không phải là khởi nghĩa nông dân. Trong khởi nghĩa nông dân, tính quan trọng của điểm thứ nhất gần như không thể thay thế được.

Mà ở trong toàn bộ dòng chảy lịch sử, đã từng thấy rất nhiều cuộc khởi nghĩa nông dân, bởi vì nạn đói, bởi vì ôn dịch, bởi vì bạo loạn, có người vung tay hô hào, mấy vạn người vài chục vạn người liền hưởng ứng theo,

bọn họ như châu chấu bình thường xông xáo, theo sau lặng yên. Nhưng gần như tất cả các cuộc khởi nghĩa đều chưa từng suy nghĩ chân chính nên vận dụng lực lượng toàn bộ của mỗi cá nhân như thế nào, mà lại đem khái niệm kiểu tính chủ quan năng động hoặc thậm chí là lý tưởng đặt lên cuộc khởi nghĩa nông dân, từ xưa đến nay, với sự hiểu biết của Ninh Nghị về toàn bộ lịch sử, trong toàn bộ thí dụ mà hắn biết, gần như chỉ có một là thành công.

Đó là khởi nghĩa hậu thế.

Bất luận hậu thế đánh giá thế nào về cách mạng như thế nào, ít nhất lúc ấy, lực lượng nông dân phát ra là lớn mạnh nhất, cũng có lẽ là đội ngũ cách mạng sáng tạo hoặc là thanh liêm nhất trong lịch sử nhân loại.

Ninh Nghị cũng từng có thời điểm quá “phấn thanh”, lúc ấy hắn từng tìm kiếm tư liệu liên quan đến đội cảm tử Thần Phong Nhật Bản, đó là lúc chiến tranh thế giới thứ hai sắp chấm dứt thì người Nhật Bản lại hô lớn khẩu hiệu “Một triệu ngọc nát”, dự định kháng cự quyết liệt người Mỹ. Ngay lúc đó phi công Nhật Bản dùng máy bay ném bom mô hình nhẹ hoặc là máy bay chiến đấu buộc thuốc nổ, thậm chí còn mang theo dầu cháy, trực tiếp xông tới máy bay hoặc đội thuyền của nước Mỹ, bởi vì đó là phương pháp chiến đấu không muốn sống, lúc đó thậm chí có một bộ phận phi công tài giỏi nước Mỹ đã bị ảnh hưởng tâm lý, có những người đang điều khiển bởi tâm tình bất ổn sa sút dẫn đến máy bay rơi xuống nổ tung.

Ngoại trừ đội cảm tử Thần Phong này, khi đó vùng duyên hải Nhật Bản, bọn họ buộc ngư lôi trên tay lái, huấn luyện thủy binh điều khiển, dự bị lấy phương thức như vậy trực tiếp đụng vào thuyền Mỹ, đương nhiên phương pháp chiến đấu như vậy là để đề phòng nước Mỹ đại quy mô đổ bộ, sau đó Mỹ vẫn chưa đổ bộ, phương thức dùng ngư lôi này chưa được dùng đến.

Với những hiểu biết về tư liệu này vào lúc ấy, trong nội tâm Ninh Nghị từng cảm thấy hết sức sợ hãi, đương nhiên, hắn cũng từng nghĩ nên như thế nào mới có thể phục chế được tính dân tộc dạng này, hoặc là tham khảo thêm tài liệu trong quản lý doanh nghiệp, tận đến sau này hắn mới đọc được ghi chép về chiến dịch Chosin Reservoir. Khi đó quân tình nguyện vào Triều Tiên gặp đúng phải mùa đông khắc nghiệt, trang phục mùa đông không đủ nghiêm trọng, lúc ấy vì đánh thư kích chiến đối với quân Mỹ, lúc đó để chống lại cuộc chiến tranh quân sự bắn tỉa của quân Mỹ, quân đội tiên phong phải ra đã mai phục trên trận địa dưới trời đông âm bốn mươi độ, tuyết lớn, tình trạng đóng băng khắp nơi, từng người từng người bị đóng băng ở trận địa như vậy cho đến khi đông cứng mà chết, nhưng những người này vẫn duy trì tư thế bắn, không hề buông vũ khí, chỉ là bọn họ không đợi được kẻ địch của mình đến.

Nếu như nói tinh thần của người Nhật đến từ “Cuồng tín”, rất khó có thể hình dung tinh thần của quân tình nguyện này đến từ cái gì, mà trong toàn bộ giai đoạn kháng chiến và chiến tranh trong nước, loại tinh thần này có thể thấy ở bất cứ người nào, không ai có thể phủ định được thành ý trước đó của đám người này muốn cứu Trung Quốc. Khi đó bởi vì các loại khoa học kỹ thuật phát triển, nhân lực đơn thuần ở trên chiến trường đã bị áp chế rất lớn, nếu như có thể phục chế một đội quân như vậy ở thời cổ đại, chẳng sợ phương thức này chỉ phục chế được một bộ phận, dù là quân đội của Thành Cát Tư Hãn cũng cuồng nhiệt như vậy đem chiến hỏa lan tới Châu Âu, đứng trước đội ngũ như vậy sợ rằng cũng không là cái gì.

Không cần khoa học kỹ thuật quá cao siêu gì, không cần hỏa được xe tăng súng trường gì cả, cho dù là đơn thuần dùng đao, đội ngũ loại này đều có thể chém san bằng triều Vũ, chém san bằng Liêu quốc. Đương nhiên, loại tinh thần này hậu thế xuất hiện, có rất nhiều nhân tố cùng chế ước tham dự, muốn phục chế, cực kỳ khó khăn, nhưng có lẽ một bộ phận trong đó vẫn thể tận lực bất chúc, học tập theo được.

Phương Lạp cũng từng ở trong quân đội nói “Thị pháp ngang hàng, không phân cao thấp”, nhưng về bản chất mà nói, bản thân ông ta cũng không tin cái đó, đến cuối cùng chỉ trở thành một khẩu hiệu mà thôi. Muốn người ta tin tưởng đi theo mình làm việc, còn phải có một bộ cương lĩnh thật sự, đặt ở trong mắt mọi người, phải có cách nói khiến mọi người tin tưởng, để mọi người tin tưởng ông ta là vì sự nghiệp vĩ đại mà cố gắng, giống như những thư sinh kia trong lòng tin bản thân mình “mở ra thái bình vạn thế”. Bởi vậy tất cả điều này, chỉ là một khởi đầu.

Rập khuôn theo “Tư bản luận” sẽ rất phiền phức, nhưng tham khảo một ít luôn cần thiết, đem những gì mình tiếp xúc kết hợp với tư tưởng xã hội học hậu thế biên soạn ra một cương lĩnh lấy “công bằng” làm nền tảng, cũng không phải là không có khả năng. Bản thân Ninh Nghị tin thật sự muốn thể hiện một điều như vậy trong quân đội Phương Lạp có thể là đã muộn rồi, nếu như làm cho thấy, chưa chắc đã không lừa được

người. Quan trọng là có một vài người thấy, không có tin ngưỡng và dã tâm đã ảnh hưởng đến bọn họ rồi, vậy mình có thể làm được triệt để một điểm, sẽ có người cảm thấy hứng thú.

Ý chí phải ột chút, cơ sở phải phổ thông một chút, đại chúng một chút. Buổi sáng tiết Trung thu này, hán ngồi trên thạch đôn dưới ánh nắng mặt trời, híp mắt nghĩ.

Giống như bán hàng đa cấp vậy.

Sau đó lại nghĩ, để bảo vệ hán và Tiểu Thiên, nhất định phải truyền bá giảng dạy cái này, hành động khó tránh khỏi gây hỗn loạn lớn. Đương nhiên, lúc này chẳng qua chỉ là ý nghĩ trong đầu hán, tất cả còn phải tùy cơ ứng biến, nếu sống ở nơi này trong thời gian dài, bất luận thế nào, dù sao cũng phải làm chút việc mới được.

Nghĩ như vậy một lúc lâu, đang định trở về y quán xem Tiểu Thiên thế nào, lúc đứng lên mới phát hiện đối diện bên đường có một nam tử dường như đã nhìn hán lâu lắm rồi, lúc này đi về hướng bên này.

Nam tử kia mặc y phục màu đen, nhìn giống như người giang hồ, nhưng không mang binh khí, vóc dáng cao gầy, biểu hiện trên mặt nghiêm túc, nhíu nhíu mày nhìn Ninh Nghị. Ninh Nghị cũng nhíu nhíu mày, nhìn thái độ của A Thường cách đó không xa, đại khái là hiểu người này quả nhiên đến tìm mình. Hán tiếp xúc với tư liệu của Bá Dao Doanh có mấy ngày, cũng có chút hiểu về một vài người trong quân Phương Lạp, lúc này đang nghĩ một cái tên trong đầu, thì đối phương đã chấp tay.

- Các hạ là Ninh Nghị, Ninh Lập Hằng?

Trong lời nói thật ra có cảm giác khá lịch sự.

- Đúng vậy, các hạ là...

- Tại hạ là An Tích Phúc.

Ninh Nghị thở dài, đến cửa rồi. Vì thế hán cười hỏi:

- Ăn cơm chưa?

254. Q.3 - Chương 256: Nữ Nguyên Soái

- Nói như vậy, người đi qua đó, câu đầu tiên người ta hỏi là ăn chưa...

Căn phòng rộng rãi bài trí hoa lệ, một nữ tử trung niên mặc y phục màu đỏ uống ngụm trà, ngẩng đầu lên:

- Cho nên người ăn cơm trưa ngay ở trong nhà hán.

Đang là buổi trưa, ánh mặt trời từ trên cao chiếu vào trong viện sáng rực, căn phòng này gần với hành lang mái hiên nhà, gác ở đó đều là nữ binh. Nữ tử trung niên cũng khá xinh đẹp, đại khái hơn ba mươi tuổi, nhưng thân hình cao lớn rắn chắc, lúc này mặc y phục màu đỏ như chiến bào, cũng mang cảm giác anh khí hào sảng. An Tích Phúc mặc y phục đen đứng ở cửa chấp tay:

- À, hồi bẩm nguyên soái, đúng vậy.

- Gọi ta là dì Bách Hoa là được rồi.

Nữ nhân trung niên này chính là bào muội của Phương Lạp tên là Phương Bách Hoa, hiện nay là Nguyên Soái nhất lộ Tây Bắc Trung quân, võ nghệ của nàng cao cường, lúc bắt đầu vốn là thánh nữ của Ma Ni giáo do Phương Lạp thống lĩnh, nhưng lúc này cũng luân phiên chinh chiến, tuy là nữ tử, nhưng trên người không thiếu sự uy áp và sát khí. Nhưng trước mắt lại nở nụ cười ôn hòa trên mặt, đặt chén trà xuống, phát phát tay:

- Vốn tưởng rằng người giữa trưa sẽ đến nên bảo phòng bếp chuẩn bị đồ ăn rồi, Tây....Thiên Thiên cũng có việc không thể đến đây. Người cảm thấy người nọ như thế nào?

- Ung dung, nói không nhiều lắm, nhưng khí chất phong độ đều hơn hẳn người bình thường.
- Thiển Thiển coi trọng hẳn như thế, nói vậy chắc cũng không tệ. Người và hẳn đã nói những gì?
- Thuộc hạ...hỏi hẳn cách nhìn về chiến cuộc sau trận chiến Hồ Châu, nếu hẳn lúc ấy vẫn chưa bị đá thương đến hôn mê, sẽ ứng phó với chiến cuộc kế tiếp như nào.
- Câu trả lời của hẳn?
- Hẳn vẫn chưa trả lời chính diện, chỉ nói tình huống chiến trường thay đổi trong chớp mắt, việc có thể làm đều đã làm, nếu lúc ấy không thể tận với kẻ địch, tiếp theo chỉ làm từng bước, bảo toàn mạng sống quay về Hồ Châu mà thôi.

Phương Bách Hoa gật gù đầu:

- Thật ra làm vậy mới thỏa đáng, việc hẳn làm ở Hồ Châu chẳng qua là tình thế hung hiểm bất buộc, cố tình tìm đường sống trong chỗ chết. Ép người đọc sách làm loại việc như này, cũng không thần kỳ, nhưng ngược lại ta nghe nói lúc ở Hàng Châu hẳn đã bày ra kế hoạch thiếu chút nữa đã bắt được Thất ca bọn họ rồi, đây mới là có bản lĩnh thật sự. Việc này cứ như vậy đi, nếu Thiển Thiển muốn dùng hẳn, các người cứ hỗ trợ là được, Thiển Thiển dùng người, sẽ không mù quáng, ta rất yên tâm.

Bản thân nàng cũng là người “nhật lý vạn kỳ”, chẳng qua là bởi vì chuyện có liên quan đến Bá Đạo Doanh, bởi vậy hỏi một chút mà thôi, nói tới đây, cũng không quan trọng:

- Ta đã đi gặp Thánh Công rồi, trước đó người vẫn đốc chiến ở Hồ Châu chưa về, ta thấy trên bảng thăng quan kia người vẫn là hàm thiên tướng, ta định đề cử thăng người mấy cấp nữa, người cảm thấy như thế nào?
- Tà dĩ Bách Hoa quan tâm, Tích Phúc lĩnh ba trăm Hắc Linh Vệ, chức quan như nào, cũng không có gì khác biệt.
- Nắm giữ quân pháp Hắc Linh Vệ, chính là tình nhuệ, người lại là thủ hạ của ta, chức quan cao chút là hợp tình hợp lý, hướng chi gần đây Hàng Châu xảy ra nhiều chuyện, đem Hắc Linh Vệ của người trở về, ta tính để Thánh Công giao chức Tuần kiểm Hàng Châu cho người, quan hàm cao, mới có thể quản lý khổng chế người khác, danh chính ngôn thuận.

An Tích Phúc nhíu nhíu mày:

- Trước đó những việc liên quan đến việc Tuần Kiểm đều là giao cho Trần Phàm, đệ tử của Phật Suất làm, Trần Phàm làm rất khá, nếu giao cho thuộc hạ, chỉ sợ...

Phương Bách Hoa phát tay:

- Trần Lâm biết làm đại sự, quản lý khổng chế được đại cục, nhưng lại không để ý những việc nhỏ, sợ là đắc tội quá nhiều người. Nay Thánh công xưng đế, nên xưng là Bệ hạ rồi, trong thành Hàng Châu cũng không nên để hẳn cứ đi đánh đánh giết giết như vậy, còn ra thể thống gì.

An Tích Phúc chấp tay nói:

- Nếu không phải bởi Trần Phàm, nay ở Hàng Châu...

Đối diện đã cắt đứt lời của y:

- Người khác với Trần Phàm, người là người dừng cảm làm việc, nhưng luôn ôn hòa trầm ổn, thật ra hôm nay ta vừa trở về, thì đã có người nói với chuyện của Trần Phàm, mới vừa rồi giữa trưa, Đạo Ất đã tìm ta, dưới tay gã quả thật có một vài người hoành hành không hợp pháp, nhưng nếu để Trần Phàm đánh giết như vậy, chỉ sợ gã cũng bị ép không chịu nổi rồi, việc này gã cũng khổ sở nhượng bộ, Trần Phàm nên cho gã chút mặt mũi.

Phương Bách Hoa nói xong, nhìn thái độ của An Tích Phúc, lại nhíu nhíu mày:

- Ta cũng biết người thấy Bao Thiên Sư khó coi, bản thân hẳn ta cũng có chút làm xằng làm bậy, thích những nữ tử xinh đẹp, thích tiền tài, nhưng chúng ta là sơn đầu giết người tạo phản, ai mà không phải như

vậy, để ý tiểu tiết, khó mà làm việc được. Trước đây đánh giặc, mọi người vào thành ba ngày thì phong đao, nên lấy đã lấy nên đoạt đã đoạt, nay xưng đế, nên có chút chú ý, nhưng chú ý này cũng phải từ từ.

Nàng lại cười cười:

- Ta biết Trần Phàm, tính hẩn nóng như lửa, nhìn bề ngoài như là không suy nghĩ gì, trên thực tế lại là người rất thông minh, nhưng...hắn cầu quá nhiều, lại đắc tội quá nhiều người, người xem người hắn đánh đều là thủ hạ của Bao Thiên Sư, không biết khắc chế, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ một thời gian nữa hắn sẽ thật sự động thủ với Đạo Ất. Đợi Thất ca trở về nói một chút với Đạo Ất, hắn làm như vậy, cũng là không phân biệt tôn ti. Ta nghĩ tới nghĩ lui, thấy người là người có chừng mực, việc này đã quyết định rồi, người chỉ cần suy nghĩ xem quản lý Hàng Châu như nào là được rồi.

- ...Vâng.

An Tích Phúc chấp tay lĩnh mệnh, y cũng có chút không vừa mắt với Bao Đạo Ất, nhưng cũng biết dám người Phương Bách Hoa có giao tình với đối phương. Bao Đạo Ất trước đây vốn là Đầu mục Ma Ni giáo, được coi là một trong những đầu lĩnh lớn nhất của Phương Lạp, thủ hạ tam giáo cửu lưu long xà hỗn tạp, nhưng trong Ma Ni giáo trước đây, gã với Phương Bách Hoa cũng từng có giao tình hết sức thân thiết, dù cho đối với người ngoài không coi gã là kẻ tốt lành gì, nhưng trong quân hệ Phương Lạp, ngoại trừ một số ít người trong đám người Phương Thất Phật ra, quả thật không có ai có thể động đến gã.

Y hiểu được tâm tư của Phương Bách Hoa, mình so với Trần Phàm, ít nhất trên sự kiện “không động đến Bao Đạo Ất” này, có lẽ thích hợp để duy trì Hàng Châu. Mình bất luận thế nào cũng không có cách nào động vào Bao Đạo Ất được, về phần Trần Phàm, tuy rằng kẻ đó luôn luôn nói với mình “không động vào Bao Đạo Ất” “Không thể động vào Bao Đạo Ất”, nhưng nói thì nói vậy, nhưng khi không nhẫn nhịn được sẽ thuận tay cầm hòn đá đập lên đầu Bao Đạo Ất, tuy nhiên quả thật là mình hy vọng nhìn thấy tình cảnh như thế.

Việc này nói xong, liền theo lệ thường nói vài câu thăm hỏi ngắn gọn, Phương Bách Hoa hỏi thê thiếp trong nhà An Tích Phúc:

- Tích Phúc, lần trước nói với người, ta có cô cháu gái là A Xảo đã ngưỡng mộ người từ lâu rồi, thế nào, lúc nào tìm thời gian hai người các người chính thức gặp nhau được không?

Sắc mặt An Tích Phúc không chút biến đổi, một lát sau chấp tay nói:

- Trong nhà đã có một thê hai thiếp, cảm thấy vô cùng phiền toái rồi, ứng phó không được.

Phương Bách Hoa cười cười nói:

- Nếu là nữ nhân áp chế nam nhân, một vợ là đủ rồi, nếu là nam nhân áp chế nữ nhân, tam thê tứ thiếp cũng không sao cả, nếu người cảm thấy phiền toái, để các nàng tránh gặp nhau là được. Thế nào, A Xảo nay ở trong quân, cũng là người tài giỏi, thủ hạ nó...

Tính cách Phương Bách Hoa hảo sảng, tướng công trước đây cũng là một thư sinh, nàng mạnh hơn phu quân, từ trước đến nay đều là người quản gia sự, lại là người có tiền, nhưng đối với phu quân thì vẫn tỏ ra ôn nhu hiền lành, một mình vẫn lo mọi việc trong nhà ngoài nhà. Chẳng qua đối với gia đình bình thường, cũng đều là tư tưởng chủ nghĩa đàn ông khá phổ biến, đối với nam nhân có tam thê tứ thiếp, từ trước tới giờ là chuyện đương nhiên. Lúc này nàng giới thiệu cháu gái, ý nghĩa là “nó thích người thì người hãy cưới nó về làm thiếp thất đi, đánh chửi tùy người”, An Tích Phúc nghe xong vài câu, hỏi đáp:

- Cô ấy rất ngang bướng.

- Ồ...

Phương Bách Hoa nghĩ nghĩ:

- Vậy sau này hãy nói đi.

Sau khi nói một đôi câu, An Tích Phúc chuẩn bị cáo từ ra về thì Phương Bách Hoa lại nói:

- Chuyện Ninh Lập Hằng kia, nay hẳn coi như là người dưới trướng của Thánh Công rồi, mấy ngày nữa tổ chức Bách quan yến, không ngại đến gửi thiệp cho hẳn, thứ nhất tuyệt đối không thể từ bỏ ý niệm chiêu an hẳn trong đầu, thứ hai ta cũng muốn xem rõ cuộc hẳn là loại người nào. Người đi đi, nếu cảm thấy có thể qua lại với hẳn, không ngại nói việc này cho hẳn.

Cũng không biết có phải là do An Tích Phúc thông báo hay là Phương Bách Hoa an bài, dĩ nhiên Ninh Nghị biết tin tức vài ngày sau Phương Lạp sẽ tiến hành Bách quan yến.

Hắn có một chức vị.

Tuy rằng chuyện gia nhập Bá Đạo Doanh vẫn chưa công khai, nhưng sau khi toàn bộ hình thức ban đầu triều đình của Phương Lạp được kiến lập, bên phía Lưu Tây Qua đã an bài cho hẳn một chức vị. Chức vị này đương nhiên không cao, quan chức cũng có chút hàm hồ, nói là văn thư chấp bút cho Bá Đạo Doanh, phẩm chất vốn nói là cửu phẩm, hôm nay bảo hẳn chuẩn bị tham gia Bách quan yến mấy ngày tới, Lưu Tây Qua thuận miệng đổi thành thất phẩm. Tóm lại, đó là một chức quan nhỏ không dễ lấy ra để ức hiếp người khác.

Lúc này trong hệ thống các loại phẩm cấp Phương Lạp không nhiều, nhưng Bách quan yến chính thức tổ chức vào ngày hai mươi tháng tám, nghe nói tất cả quan viên tướng lĩnh lớn nhỏ Hàng Châu đều phải tham gia, người như Lưu Tây Qua, càng có thể tự mình an bài nhân số, đến cuối cùng cộng lại, đại khái sẽ là bốn năm trăm người. Đây là tiệc chiêu đãi lần đầu tiên Phương Lạp sau khi lên ngôi đã mở, nếu như nói triều đình sẽ an bài gian tế vào trong, những người tham gia yến tiệc, đại để đều chính thức bị ghi tên vào trong hồ sơ rồi.

Chuyện này có chút nghiêm trọng, nhưng mà với Ninh Nghị mà nói, ngược lại còn thấy nhẹ nhõm. Hẳn vốn lo lắng nếu chuyện hẳn gia nhập Lưu Tây Qua biến thành thanh thế lớn, vậy thì chuyện này sau này khó mà rửa sạch được rồi, toàn bộ Tô gia chỉ sợ sẽ bị liên lụy. Cũng may Lưu Tây Qua cũng không làm như vậy, may mắn là đối phương đánh giá thấp lực lượng có thể sử dụng sau lưng hẳn, có quan hệ với Khang Hiền và Tần Tự Nguyên, đem sự việc áp đến trình độ này, hẳn là hẳn vẫn có thể đè xuống. Nếu lại tiếp tục lên mấy cấp, vậy thì khó nói rồi.

Giữa trưa tiếp đãi An Tích Phúc một bữa, lúc chiều lại tới chỗ Lưu Tây Qua, hôm nay không có nhiều vấn đề, Lưu Tây Qua ân cần hỏi thăm một chút về việc Trung Thu hẳn thích nhất là gì, rồi lại nói với hẳn về chuyện Bách quan yến, sau đó phát cho hẳn chút quà gì đó, trong đó có nửa cân thịt, một con cá, vài quả trứng. Nay vật tư trong Bá Đạo Doanh cũng không nhiều, ít nhất đó là trong sự hiểu biết của Ninh Nghị, bản thân Lưu Tây Qua cũng là người tiết kiệm, có thịt có trứng, xem như rất rộng rãi rồi.

Hắn ở khổ phòng lính vài thứ, lại đi qua hành lang một viện bên cạnh thì đột nhiên nghe được thanh âm:

- Tần Hoài, bạn đánh cờ.

Thịt trên tay Ninh Nghị rơi xuống đất, nghiêng đầu nhìn, phòng bên cạnh mở ra một ngách nhỏ, có người ở đó nói chuyện. Hẳn hít vào một hơi, cúi đầu nhặt thịt nhìn nhìn về phía sau, có lẽ bởi vì hôm nay phát đồ ọi người, trong tiểu viện này trở nên vắng vẻ. Hẳn giờ xem như đã nhập vào Bá Đạo Doanh, trước đây bên mình lúc nào cũng có hai người A Thường, A Mệnh, lúc này lại không thể giống như trước là đi theo như vậy nữa, chỉ là Bá Đạo Doanh luôn luôn là đội ngũ tinh nhuệ trong nghĩa quân, người này hẳn không phải là người trong đó, nhưng không biết làm thế nào mà lẫn vào trong đó được.

Hắn ngồi xuống, chỉ nghe người kia nói:

- Tạm thời không có ai, có thể nói chuyện, tại hạ là phụng mệnh đến nghĩ cách cứu Ninh công tử.

Lúc trước Ninh Nghị không phải chưa từng nghĩ sẽ gặp người được phái đến, nhưng nếu đối phương chọn tiểu viện nơi Ninh Nghị ở hoặc là tiếp xúc hẳn trên đường, ngược lại quá nguy hiểm, lúc này tuy rằng mạo hiểm, nhưng lại khiến cho Ninh Nghị thở phào nhẹ nhõ, suy nghĩ rất nhanh:

- Tạm thời không có khả năng, bao nhiêu người biết ta.

- Cấp trên nghiêm lệnh, việc này phải đích thân tại hạ đến, không thể bởi vì sai lầm mà gây nguy hiểm cho công tử, nên tạm thời chỉ có một mình tại hạ biết.

Người này đại khái là làm việc cho Khang Hiền hoặc là Tần lão rồi, Ninh Nghị rốt cục yên lòng:

- Giữ bí mật, án binh bất động, ít nhất một tháng sau hãy tiếp xúc.

Hắn nói khẽ xong, nhanh chóng đi.

Có người tiếp xúc, nghĩ cách cứu viện, là một chuyện tốt, cũng là một chuyện xấu. Lần trước là hắn thiết kế bẫy bắt đám người Phương Thất Phật, một thám báo đã bị bắt tiết lộ chuyện của hắn đến nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức hắn, nhưng lúc này thoát nhìn có thể hy vọng được nhiều, chẳng qua thời gian vừa qua vòng tiếp xúc của hắn vẫn chưa đủ lớn, chưa chân chính dung nhập Hàng Châu, đối phương muốn đơn độc cứu hắn là không có khả năng, nguy hiểm tiếp xúc rất lớn.

Nếu ứng phó chuyện này, một tháng tiếp theo, hắn cần phải ra ngoài, mở rộng tiếp xúc với người bên ngoài, sau đó mới quấy cho nước trở nên đục một chút...

Chú giải: Nhật lý vạn ky: (): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

255. Q.3 - Chương 257: Người Không Thú Vị

Mưa thu liên miên, thứ đập vào mắt chỉ là một cái viện tử.

Trong phòng đốt hương thơm, một cái rèm trúc ngăn cản phòng, bên kia cửa sổ của rèm trúc, Ninh Nghị ngồi trước bàn dài đang dùng bút lông phác thảo vài chữ, quay đầu nhìn mưa rơi bên ngoài màn, sau đó đem mấy tập giấy đã được phân loại sang một bên.

Trên bàn giấy tờ không nhiều lắm, nhưng đến giờ mùi còn chưa xong một nửa, nếu ở hậu thế, chưa tới hai giờ thì số giấy tờ này đã xử lý xong hơn phân nửa rồi. Dường như bên kia màn trúc cũng đang làm việc, chỉ lát sau vang lên tiếng cười của cô gái:

- Ha ha...

Tiếng cười kia không quá to, hình như là gặp phải chuyện gì thú vị, cứ thế mà cười lên. Ninh Nghị cúi đầu chấp bút, cũng không để ý tới, mãi đến khi một lát sau, cô gái bên kia như lại muốn nhắc nhở khẽ phì cười một tiếng, Ninh Nghị mới ném tập giấy trong tay vừa cầm sang một bên, tiện miệng hỏi:

- Sao chủ công lại cười?

- Mấy ngày trước, trong núi có vận chuyển đến một khối đá, màu xanh, rất dễ nhìn...

Giọng nói không cao, nói được nửa chừng thì dừng lại, Ninh Nghị cũng đã thành thói quen, không nói gì, một tay chấp bút một tay chống má nhìn thông tin trên công văn, qua một lát, lại có một câu truyền đến.

- Ta muốn điều thành một cây đại đao đặt ở cửa, bởi vì điều tảng đá, là nghĩ đến Vương Dân...Người chưa gặp hắn đâu, hắn là Tạc Thạch Đầu đấy, ta cảm thấy nếu mời hắn hỗ trợ, chắc chắn hắn sẽ rất tức giận, đòi đánh nhau à xem.

- Ta chắc chắn không đánh lại hắn.

Bóng người bên kia màn trúc gật gật đầu, kết thúc câu nói vừa rồi, vùi đầu tiếp tục viết, Ninh Nghị vừa viết vừa nhíu mày:

- Chuyện đánh nhau này tại hạ có thể giúp được.

- Ồ.

Cô gái ngược lại cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ yên lặng chốc lát, đại khái là chớp chớp đôi mắt, gật đầu nói:

- Như thế rất tốt.

- Chắc, đương nhiên rất tốt...

Lời nói bên kia có vài phần nhô nhả chưa xốt. Bên kia vốn là tùy tiện tìm đề tài xã giao, trong gian phòng dưới màn mưa, Lưu Đại Bưu với thân phận “Chủ công” đại khái cho rằng bầu không khí quá mức tẻ ngắt, bởi vậy mà mở miệng nói chuyện. Nhưng mà tính tình nàng cổ quái, ngay cả nhiều lúc nàng cười cũng khác với người khác, nghe nói trước đây có vài vị thư sinh đến Bá Đạo Doanh cùng nàng xử lý công việc, mỗi lần gặp là càng thấy tẻ ngắt.

Ninh Nghị thì có chút khác biệt, đương nhiên, mấy ngày trước khi gặp tình huống như này, thường thường hẳn cũng hơi ngây ra chốc lát, sau đó mới đại để hiểu là đối phương muốn chiêu hiền đãi sĩ, thả lỏng không khí, không muốn khi gặp mặt chỉ có một bên gật đầu, một bên thì trả lời vài câu.

Tính cách hai người đều có chút khác người, Lưu Đại Bưu nói cười là vì cảm thấy nên cố gắng tạo ra bầu không khí thoải mái cho cấp dưới, nhưng nàng lại không theo đuổi hiệu quả, tóm lại, tự mình cười nói chuyện của mình, không cười nói với người kia. Ninh Nghị thì có lúc đầy tính kể với người ngoài, có khi lại hoàn toàn không để ý gì người khác, trong lúc nói mấy câu, có khi thuận miệng bịa chuyện, có khi tự quyết định, trong căn phòng rộng lớn đang dưới cơn mưa này càng khiến bầu không khí thêm lạnh lùng.

Trong phòng lúc này bởi vì vài câu đối thoại này đã phá tan bớt chút sự yên lặng, thị nữ mặc y phục màu đen bưng nước trà tới, đi qua mái hiên, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

- Mấy ngày trước đã xử lý quân tư theo biện pháp của người, đã xuất ra rồi, lương thực ở Bình Phúc không nhiều lắm, nay vận chuyển một nửa trở về, chỉ sợ vẫn không đủ. Việc ăn uống, luôn là vấn đề lớn, thời điểm trước, từ tháng bảy đến đầu tháng tám, ngày nào đưa tới cũng là những thứ là giấy tờ tài liệu rất nhiều, chiều nào ta cũng xem, sau đó hỏi người ta, chỉnh lý lại, phải xử lý đến khi châm đèn mới là lúc có thể xem hết, nay cũng nhiều như vậy, nhưng còn chưa quá một canh giờ thì gần như đã làm xong, ta cảm giác mình bắt đầu biến lười rồi, hồi tưởng lại, cảm thấy chuyện này như vừa phát sinh từ mấy ngày hôm trước...

Giọng điệu bày tỏ bộc trực thuật lại, mới nghe không cảm thụ được bao nhiêu tình cảm trong đó. Ninh Nghị từng gặp thiếu nữ sau màn hình mới chỉ vài lần, lúc gặp ở đầu đường Hàng Châu nàng mặc trang phục dân tộc đầu đội mũ rộng, sau đó ở ngõ Thái Bình, lúc hẳn nổ hỏa dược với nàng từng lơ mơ thấy ánh mắt của thiếu nữ sau khăn che mặt, thực ra rất khó liên hệ với phong cách, ngữ khí bất chước nam tử hiện nay của nàng ở sau màn hình.

Nhưng qua những ngày tiếp xúc, cô gái sau màn hình kia vẫn rất có uy thế, một mặt là đáng vẻ đệ tử khất học, về phương diện khác cách thức làm việc vừa có chút ngây thơ lại có chút cổ quái, nhưng hiển nhiên là đã được bồi dưỡng lâu dài, loại hành vi này đã hình thành nên một khí chất độc đáo, ít nhất phản ứng của các thành viên trong Bá Đạo Doanh hiện nay là có thể thấy được, đối với nữ tử được kế thừa y bát của phụ thân, tất cả mọi người đều ủng hộ và kính nể, người trước nói có thể là do sự gắn kết của phụ thân nàng để lại, nhưng với người sau tuyệt đối cũng không đơn giản, lòng tin tưởng của mọi người đối với nàng là dựa vào không đi sai bước nhầm và sự đúng đắn trường kỳ mới có thể bồi dưỡng.

Hắn khép lại tập tài liệu:

- Chủ công có cái gì bất mãn đối với người này sao?

- Mấy ngày qua Ninh tiên sinh xử lý việc này, vấn đề hỏi, lời nói, đều khiến người ta tính ngộ, nhưng mà hai ngày này ngẫm lại, phương pháp xử lý việc của Ninh tiên sinh tuy nhiên cũng cực kỳ bảo thủ. Theo khuôn phép cũ, tuyệt không có gì là hành động kinh người cả, chuyện này để ta tùy tiện kêu người khác làm là được, vì sao phải mời người, Ninh tiên sinh có gì dạy ta.

Ninh Nghị nhìn bên kia một cái:

- Ngay từ đầu muốn đẩy mình ra ngoài, nói vài lời lời hay, làm cho người ta có chút chút ấn tượng. Nhưng làm việc, quan trọng nhất là quy củ, không phải là hành động kinh người cái gì, mấy ngàn người trong trại, có thể có bao nhiêu đại sự, bản thân tự có quy củ giao cho cấp dưới đối chiếu tiền lệ làm là được, mọi chuyện đều cẩn thận cân nhắc lời mà nói..., về lâu dài, tình cảm con người làm hỏng quy củ, ngược lại không tốt.

- Nói như vậy •••••

Thiếu nữ bên trong hơi hơi dừng một chút, dường như có chút khó chịu.

- Mấy năm này mọi chuyện ta hỏi đến, tự mình nỗ lực tự mình làm, ngược lại là ta khờ rồi hả?

- Có lòng như vậy, làm việc lại rất tốt, nhưng vì sao không dùng người khác?

- Vì sao để cấp trên làm lại không được?

- So với người khác, đích xác là tốt hơn nhiều, nhưng mà ta thấy phương thức xử lý của người hai năm trước, trong trại a Miêu nên có một chút vị tốt, người lập tức phải cẩn thận suy nghĩ, a Cầu cưới vợ, là người ở đó, người cũng đi quan tâm. Người xử lý công việc, xác thực được khen là chu đáo, ta nghĩ ta cũng làm không được, tuy rằng người bình thường không lộ diện, nhưng mọi người đều biết người dụng tâm lương khổ, đều nhận ân tình của người, trong trại có tình người hơn những nơi khác. Nhưng dùng tình cảm lấn át quy củ, mọi người làm việc tốt, hiểu người luôn đứng đằng sau lưng giúp bọn họ, nhưng nếu làm việc không tốt thì sao? Bọn họ sẽ không nghĩ tới quy củ mà chỉ nghĩ sau khi người biết xử lý như thế nào? Người có công, xảy ra sự tình, người liền không đành lòng, muốn xét khai ân, sau này ai còn nguyện ý nói quy củ nữa, chuyện như vậy mấy năm gần đây xảy ra nhiều lần...

Người bên kia mặt cứng rắn cắt ngang lời Ninh Nghị:

- Luật pháp không có gì hơn tình người, người ở trong trại của ta, ta đối đãi với bọn họ như huynh đệ tỷ muội của mình. Ở dưới trướng Thánh Công, bọn họ đánh giặc dũng mãnh nhất, bọn họ xông vào trước nhất, đổ máu nhiều nhất. Ở Thiên Nam vô lâm, không người dám trêu chọc người của Bá Đạo Doanh ta. Tất cả mọi người thực thích như vậy, mọi việc trôi qua rất tốt, bọn họ không nhìn thấy ta, nhưng ta làm cái gì, bọn họ đều thấy hết, chỉ giảng quy củ, một ngày nào đó ta sẽ bị chúng bạn xa lánh.

Nàng nói được nửa chừng dường như có chút tức giận mà đứt đoạn, về sau đã bình tĩnh trở lại, đơn thuần trần thuật ý nghĩ của chính mình. Ninh Nghị cười cười:

- Tình người cũng phải có quy củ, không có nơi nào có thể từ bỏ được tình người này. Nhưng trong trại có quy tắc, quốc gia có pháp luật, ta cho người biết, biện pháp đơn giản nhất để so sánh một chỗ một nơi có vững chắc hay không là: Một người, gây ra một vài mâu thuẫn, phạm sai lầm một việc, hấn muốn giải quyết, đầu tiên nghĩ đến là thông qua quy củ, sau đó mới nghĩ trực tiếp tìm người ra mặt, cái này chiếm tỷ lệ đa số. Nếu hấn chỉ lo lắng quy củ, mọi sự đều phải lên lên tòa án, thế giới này là không có tình người, đương nhiên, chỗ như thế ta chưa thấy bao giờ, chưa nghe bao giờ, nhưng nếu như hấn nghĩ tìm một người nào đó, như vậy luật pháp cũng chỉ là thùng rỗng kêu to. Người muốn quản lý trại, phải có hai loại người, như bây giờ, người tử thương nhiều nhất, công việc nhiều nhất, tất cả mọi người nhìn người, người cũng chỉ tự làm mình mệt chết mà thôi.

Lộp độp lộp độp, mưa còn rơi, hai người trong phòng tranh cãi việc này hồi lâu, cuối cùng thật ra lại không có kết quả gì. Vài ngày trước xem mấy tư liệu, nói một vài vấn đề, hiểu biết một sự tình, đối với vị Lưu Đại Bưu kia sau màn dùng trái tim xử lý trại, hấn có chút thần phục, có thể làm được trình độ này, không có mấy ai có thể bì kịp được.

Nay thế đạo này, vô luận là quản lý trong trại hay là thống trị thiên hạ, chung quy đều là tình người cao hơn quy củ, trong tư tưởng hấn loại quan niệm quản lý coi trọng quy định và ngang bằng này hoàn toàn thuộc về hiện đại, không được tiếp nhận là chuyện tự nhiên. Nhưng lý luận thuộc lý luận, làm việc phải xem kết quả, mấy ngày qua, Ninh Nghị kia nhìn như bảo thủ nhưng cũng xử lý và thủ pháp phân loại cũng gọn gàng quả thật cũng làm cho Lưu Đại Bưu đã luống cuống tay chân nay thở phào một hơi nhẹ nhõm. Một điểm này, thiếu nữ bên kia mặt hiểu rõ trong lòng, vì thế song phương tranh luận thiên nam địa bắc sau một lúc lâu, nàng hừ lạnh một tiếng:

- Cách nói của người ta sẽ xem xét.

Rồi hờn dỗi không nói gì nữa, bên này cũng là bĩu môi, bắt đầu làm nốt việc của mình.

Một lát sau, màn bên kia nói:

- Thời gian mấy ngày gần đây nghe nói Ninh tiên sinh đang ở kết giao với người bên ngoài? Ngày nào cũng có xã giao?

Ninh Nghị nghĩ nghĩ, gật đầu:

- Ô, nếu phải ở lại, nên càng biết nhiều người càng tốt.

- Ta vốn tưởng rằng người sẽ luôn ở tại Bá Đạo doanh, không để tâm nhiều việc vặt vãnh, cũng biết như vậy. Nhưng nay người muốn đi ra ngoài xã giao với người khác, mà những người kết giao đều là tam giáo cửu lưu • • • • •

- Thê tử ta là thương nhân.

Ninh Nghị bổ sung.

Lưu Đại Bưu hừ nhẹ một tiếng:

- Dù sao những người đi kết giao đó không có giá trị gì hết, Lưu tổng quản nói, đây là người đang tự làm mình ô nhiễm. Ta nói rồi, người đã vào Bá Đạo doanh của ta, ta có thể bảo vệ người bình an, gần nhất người lại xử lý nhiều việc cho ta, ta rất muốn cảm ơn người, không muốn người đi làm những chuyện không muốn làm, nếu người không muốn đi, Bách quan yến sắp tới, người chỉ cần nói mình bị ốm, ta cũng không bắt người đi.

Lúc này nàng nói những lời như vậy, ngược lại làm cho Ninh Nghị có chút buồn. Sau ba bốn ngày này qua Trung thu, bắt đầu xuất môn kết giao một số người, tham dự mấy xã giao nho nhỏ. Nay trong thành Hàng Châu, các loại giang hồ nhân sĩ, tam giáo cửu lưu tập hợp, cơ hội vẫn có. Nhưng mà, một khi bắt đầu trao đổi, kết bạn với chung quanh dần dần bị cuốn tiến vào vòng lẩn quẩn này, giống như tham gia bách quan yến kia, một khi bị quan phủ đánh lên ký hiệu, sau này nếu như có chuyện, một kẻ thư sinh như hắn sẽ không thoát thân được.

nếu từ vừa mới bắt đầu hắn không muốn kết giao cùng người trong hệ thống Phương Lạp, cố nhiên thanh cao, nhưng đương nhiên rất khó có thể khiến cho hắn nảy sinh lòng tin, nhưng chủ động đi ra ngoài kết giao các loại người, cố nhiên không chuẩn xác, nhưng tứ luôn luôn rõ ràng. Lưu Đại Bưu xưng là từ ô nhiễm, Ninh Nghị cũng có vài phần bội phục đối với thiếu nữ này, vẫn chỉ cười kiên trì chuyện của mình, đối phương cũng không miễn cưỡng, chỉ hừ nhẹ một câu:

- Tùy người thích.

Hai người nay mặc dù là ngày nào cũng đối thoại biện luận, nhưng muốn nói thân cận, đương nhiên cũng không tính, chỉ chốc lát sau khi làm việc xong, khi Ninh Nghị đứng lên cáo từ ra về thì dặn dò hắn lấy ô mà về. Sau khi Ninh Nghị vừa rời khỏi thì có người từ cửa hông tiến vào, này người thân thể khôi ngô cao lớn, đó là Đại tổng quản Bá Đạo doanh Lưu Thiên Nam lúc trước Hàng Châu chưa rơi vào tay giặc thì gã đi theo Lưu Tây Qua vào thành, cũng từng gặp mặt Ninh Nghị một lần, còn một lần gã còn bị cho là bản tôn Lưu Đại Bưu. Mới vừa rồi Ninh Nghị ở trong phòng, gã ở bên ngoài cửa chờ gặp, lúc này tiến vào, chủ ý là muốn hỏi việc xử lý mọi chuyện hàng ngày trong Bá Đạo doanh.

Bá Đạo sơn trang nay theo Phương Lạp khởi sự, già trẻ người nhà đều phân bố tại hai vùng Bá Đạo sơn trang, Hàng Châu, thanh tráng có khả năng đánh giặc thì đều đang tham dự chiến sự tại Gia Hưng. Trong mỗi ngày tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều báo cáo đến đây, Lưu Tây Qua lại là người tự làm, tự xử lý, gần đây bị thương, cả ngày mệt nhọc, Lưu Thiên Nam nhìn thấy mà trong lòng sốt ruột. Nhưng thiếu nữ kiểm chế bản thân rất nghiêm, trong lúc hỏi về xử lý công việc Lưu Thiên Nam vừa muốn mở miệng khuyên vài câu, liền bị nàng liên thuận miệng gạt đi.

Lưu Thiên Nam cũng là người khôn khéo, ông là lão nhân võ nghệ cao cường trong Bá Đạo doanh, uy nghiêm có thừa, năng lực xử lý sự tình cũng có, nếu không năm xưa Lưu Đại Bưu thật sự cũng sẽ không cho ông đảm nhiệm chức Tổng quản, làm bề tôi để ủy thác. Nhưng gần nhất thật sự là có quá nhiều việc, ông cùng với Lưu Tây Qua tuy rằng ngày ngày tận hết lực cũng vẫn còn rất nhiều việc bận rộn. Nhưng từ sau khi Ninh Lập Hằng kia đến, chỉ khoa tay múa chân “người đi nơi này”, “người vào trong đó” một hồi, mọi việc dường như đã trở nên đầu vào đây, tất cả ông đều thấy được.

- Nhắc đến, vị Ninh tiên sinh này cũng thật là người có tài học. Chẳng qua, ban đầu ở Hàng Châu, thấy hắn vũ dũng hơn người, lúc ở Hồ Châu cũng có dũng có mưu dùng kế phá vây, vốn cho là tính tình hấn phóng

khóang hơn người, nhưng những ngày qua quan sát, hấn làm việc lại hết sức có trình tự như một người già. Ha hả, Trang chủ, nếu người này thật sự đầu nhập, vậy thì đúng là nhặt được báu vật rồi.

- Không phải thật tâm thì có thể thế nào.

Thiếu nữ ngồi ở giường lớn, bắn viên đá trong tay ra ngoài cửa sổ.

- Nay hấn kết giao rất nhiều người, sau này nếu chúng ta bị đánh bại, triều đình truy cứu triệt để, nhất định có người chỉ tội hấn. Ta muốn hấn tham gia Bách quan yển, trong lòng hấn sẽ hiểu, bắt đầu làm việc.

- Có phần quả đoán một chút.

Lưu Thiên Nam nhú mày, người thà chết không chịu khuất phục ông đã gặp rồi, người sợ chết ông cũng đã gặp, nhưng chuyện lần này Ninh Nghị làm, nhìn không có chút thiện cảm nào, loại chuyện này làm cho người khác cảm thấy có chút cổ quái.

- Mọi chuyện đều giảng quy củ, chúng ta giết tới, hấn giúp triều đình đánh chúng ta, bị bắt rồi, hấn bắt đầu giúp chúng ta, ta để hấn tham gia Bách quan yển, hấn biết không chịu đi, hấn biết ứng phó với việc nên làm, và không để ý việc phải làm. Nhưng đi bước này, hấn cũng nên biết mình không có đường lui rồi.

Lưu Tây Qua suy nghĩ một lúc.

- Người này không chút thú vị.

Người trên thế giới này đều kiên trì các hữu, dưới trướng Thánh Công cũng có rất nhiều người xấu, lòng tràn đầy dục vọng cá nhân, tìm cách dơ bẩn để làm những chuyện dơ bẩn. Nhưng cũng có người khiến người ta ngưỡng mộ, ngay cả cách nghĩ và sự kiên trì cũng không giống mọi người, như Phật Suất vì cơ nghiệp này mà lo lắng hết lòng, Lâu Mẫn Trung muốn lưu danh thiên cổ, Trần Phàm nhìn như lỗ mãng nhưng lại cực kỳ thận trọng, nhưng ở một số sự việc, cũng là một trong số những người có tính cách nóng như lửa, thái độ của An Tích Phúc lại rất lạnh lùng, trên chiến trận giết người như chém cây cỏ, cũng có nỗ lực và sự kiên trì của mình.

Ban đầu ở Hàng Châu nàng biết có một người là Ninh Lập Hằng vì triều đình mà thiết lập ván cược, sau đó trong ngô Thái Bình, thấy hấn cho nổ toàn bộ ngô nhỏ, dùng lực lượng đơn độc khiến cho đám người Thạch Bảo không có biện pháp, rồi đến Hồ Châu phản kích oanh oanh liệt liệt. Nàng cũng nghĩ, người này có lẽ là người có tính cách phóng khoáng không bị gò bó, cứ chỉ lời nói tiếng cười đều mang phong thái danh sĩ phong lưu, giống như Ngọa Long tiên sinh mà trước đây phụ thân từng nhắc tới, nhưng bây giờ nhìn lại, dường như đối phương căn bản không để chuyện này trong lòng.

Quan trọng nhất là quy củ, hấn nên làm thế nào, không muốn mình làm thế nào. Mình đã giết tới, hấn thiết lập ván cược để bảo vệ tính mạng, thiếu chút nữa thì nhóm người của mình bị nổ chết toàn bộ, ở Hồ Châu, hấn ở trong đội ngũ những người chạy trốn, thao túng nhân tâm, khiến đám tàn binh phần chấn, chém giết hơn ba nghìn người bên mình. Khi bị bắt, mình muốn hấn làm việc, hấn không hề từ chối, cứ như vậy mà làm, mình cho hấn tham gia Bách quan yển, hấn biết sự việc không có cách nào tránh khỏi, tự chủ động ra ngoài kết giao đủ loại người, cho dù hấn không thích...Cuộc đời này của mình nếu là như thế, còn có ý nghĩa gì.

Nàng nghĩ như vậy, Lưu Thiên Nam ngược lại cũng biết ý nghĩ của nàng, nở nụ cười:

- Nếu người kia thú vị, chỉ sợ chúng ta cũng không có biện pháp để hấn giúp chúng ta làm việc.

- Ừ...

Lưu Tây Qua gật gù đầu, nhưng dù gì hấn hứng thú một chút cũng tốt...không cần quá triệt để, bản thân nàng vốn cũng nghĩ rất nhiều phương pháp, để hấn khuất phục, hoặc là khiến hấn cảm động, kết quả là hấn vui vẻ đáp ứng, mình đương nhiên cho rằng hấn hiểu, nhưng mấy ngày nay đại khái cảm thụ được tính cách này của đối phương, giống như là đao chém vào không khí, nàng không khổ nghĩ có chút không thú vị nữa rồi.

Nhưng thôi, loại người như vậy, sơn trang cần nhất, sau này hấn cứ làm việc cho tốt, mình đương nhiên sẽ lấy thân phận trang chủ, tuyệt đối không bạc đãi hấn, về phần cái khác, cũng không sao cả.

Đương nhiên, cũng thật sự muốn biết, người này thật sự muốn làm là cái gì. Nhưng việc này không vội, cứ từ từ

Lòng hiếu kỳ dừng ở đây, đã biết đối phương là một người như vậy, sau này, đại để cũng không có gì hay để tìm tòi nghiên cứu rồi....nàng nghĩ như vậy đấy.

256. Q.3 - Chương 258: Bèo Nước Gặp Nhau

Đèn đuốc sáng trưng, bóng người tiếng động râm rĩ.

Mưa vừa ngừng, bên ngoài mặt đường trên đường phố vẫn còn nước chảy, tại một viện tử sườn bắc thành Hàng Châu đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng đỏ thắm treo vòng quanh phố dài, một toán đánh xe ngựa, nhiều người hội tụ đến đây. Tràn cảnh này nhìn nao nhiệt nhất từ sau khi Phương Lạp lên ngôi.

Ngày hai mươi hai tháng tám, Bách quan yến triều Vĩnh Lạc.

Đây vốn là một con phố dài có tên là Trường Hưng, những người sống chung quanh đây đều là có uy tín danh dự trong thành Hàng Châu. Cách hai con đường cùng bên này là đại trạch một tòa vương phủ nay thành hoàng cung của tiểu triều đình triều Vĩnh Lạc. Phố Trường Hưng lúc gặp trận động đất không bị ảnh hưởng nhiều lắm, một vùng lân cận đó nghe nói Phương Thất Phật sớm đã nhìn trúng, sau thâm họa chiến tranh, bên trong không hề bị phá hư, Bách quan yến được chiêu đãi long trọng, bởi vậy liền thiết lập ở nơi này.

Ninh Nghị trước tiên ở trong nhà ăn cơm rồi mới tới, hắn đi cùng a Thường đến cửa, trình thiếp mời xong được binh tướng chỉ dẫn đi vào, trên đường đi có gặp chào hỏi một văn sĩ trong thư viện

Đối tượng được mời đến dự Bách quan yến lần này tổng cộng có hơn bốn trăm người, hơn nữa có binh tướng phụ trách trị an chung quanh, hạ nhân phụ trách làm việc, thì đội hình này ước chừng hơn mười người. Đây vốn là một lâm viên xa hoa, ngày thường hay nói đến đại khí, nhưng lúc này đi vào trong đó, trong ánh đèn gặp người đến người đi, núi giả, đình đài, đường lát đá vụn có đủ loại nhân vật qua lại, nghiêm nhiên có một cảm giác như đạo hội chùa.

Nhưng mà tới phía sau cảnh tượng trở nên trống trải, phòng xá bên này được vờn quanh một sân rộng, một bên tường đối mặt với sân rộng bao quanh phòng xá đã được làm thông, bàn tròn nước sơn đỏ bày kéo dài dưới mái hiên của phòng xá, từng hàng dài giống nhau, thoát nhìn, cũng toát lên vài phần đại khí, trên sân rộng vốn dựng lên lầu mưa cao cao, hôm nay đã thu lại hơn phân nửa, trên mặt đất cơ bản chính là lầu mưa chưa được thu hồi vẫn bao quanh một vòng, mưa đã tạnh, đèn lồng cao cao, toát lên vẻ nao nhiệt.

Tuy nói tiến vào Hàng Châu căn bản là một đám nông dân không có căn cơ phú quý gì nhưng trong tòa thành thị bị đánh hạ này, ít nhất cũng bày biện các loại vật tư xa hoa gần như không thiếu thứ gì. Ninh Nghị nay ở trong thành Hàng Châu tiếp xúc chưa lớn, nên người quen biết đương nhiên không có mấy, như văn sĩ thư viện Văn Liệt, như mấy tộc trưởng của học trò trong thư viện, hôm nay thích hợp lui tới để trò chuyện, đương nhiên chính là mấy người Bá Đạo Doanh tham dự, hắn tìm tìm, sau đó đến vị trí ở ngõ trong gian phòng phía sau ngòi xuống.

Bàn này trên căn bản là một số tiểu quân sự hiện nay ở trong Bá Đạo Doanh, giống như hai gã văn sĩ trước đây theo Lưu Đại Bưu xử lý sự vụ, giống như mấy tiểu quân sự thủ hạ của Lưu Thiên Nam, sau khi Phương Lạp thành lập triều Vĩnh Lạc, mọi người ít nhiều coi như là quan viên, tâm tình đặc ý chạy tới lộ mặt giúp vui. Về phần đám người Thủ Đỗ Sát, La Bính thị bên bên người Lưu Thiên Nam, Lưu Đại Bưu, tuy rằng có phần tham gia, quan hệ với mọi người cũng coi như hòa hợp, nhưng cho dù đến, cũng sẽ không được đến ngồi ở bàn này.

Ninh Nghị mặc dù là người ngoại lai nhưng mọi người biết hắn có chút năng lực, ngày thường không đến mức xem thường hắn, mà Ninh Nghị cũng không phải là người cho người ta ấn tượng tiêu cực, nên cũng khá hòa hợp với hai gã văn sĩ trong những người ở đây. Những người này đều là lão nhân có kinh nghiệm lý

lịch trong Bá Đạo Doanh, từng chinh chiến, chuyện từng thấy cũng nhiều, đợi Ninh Nghị ngồi xuống, một người trong đó tên là Lưu Chí Chương chấp bút gia sư liền lôi kéo Ninh Nghị, gã chỉ trở giới thiệu một vài người hôm nay đến trình diện.

- Người nhìn một chút, người đằng trước râu dài tên là Cao Ngọc, hiểu biết, văn võ song toàn, người rất lợi hại, trước kia từng ăn cơm với nhau rồi. Cách gã không xa, người hơi mập chút là Tổ Sĩ Viễn Tổ tướng gia, đối với trang chủ không tệ, trước kia cũng hay nói chuyện với nhau nhiều, người một nhà... Qua một chút nữa, kia kia, người đang cười chín là Trương Đạo Nguyên, thỉnh thoảng khá lỗ mãng, nhưng có người nói gã khẩu phật tâm xà, nhưng người cũng không cần phải để ý đến gã... Từ Bách, Nguyên Hưng đâu rồi, bọn họ thường xuyên đi với nhau... Lê Thiên Hữu đâu... Cổ Hòa huynh, thấy Lê Thiên Hữu không?

Lưu Chí Chương chỉ trở, nói một hồi, giống như là đang điểm người cho Ninh Nghị thấy. Ninh Nghị cũng hiểu, những người Trương Đạo Nguyên, Từ Bách, Nguyên Hưng, Lê Thiên Hữu ban đầu là muốn động tay giết hắn, bởi vì kia Trần Phàm xuất hiện, đối phương mới biết khó mà lui. Đám người Lưu Chí Chương tuy rằng xử lý công việc là bình thường, mức độ tin tức trong Bá Đạo Doanh linh thông, lại nhất định muốn vượt qua hắn ta, đương nhiên là thoáng nghe xong tình huống ngày đó, lúc này nói bóng gió để cảnh tỉnh cho Ninh Nghị.

Thang Cổ Hòa bên cạnh cũng là một vị tiểu quản sự trong trại, nay muốn nhúng tay vào mấy việc vặt vãnh trên mấy con phố kia, gã hơn ba mươi tuổi, đập vỡ hạt đậu phộng, hơi có phần bức tức, nhìn nhìn chung quanh, vô ý vô vô bả vai Ninh Nghị:

- Không thấy, vậy thì sao. Ninh huynh đệ, không cần quan tâm những người này, dù là ca ca của lệ Nguyên soái đến, cũng không thể không nể mặt trang chủ.

Gã nói xong, có người bên cạnh nghĩ nghĩ, hỏi:

- Nghe nói...Ninh huynh đệ còn đắc tội với Thạch soái?

Thang Cổ Hòa gãi gãi đầu:

- Thạch soái là người rộng lượng, không phải là người không hiểu đạo lý, nay Ninh huynh đệ một lòng cùng chúng ta, hắn sẽ để tâm sao. Cho dù hắn không buông tha, Trần Phàm và Ninh huynh đệ cũng có chút giao tình, Lệ Soái, Thạch soái, trang chủ, Trần Phàm, đánh ngang tay mà thôi...

- Vậy cũng khó nói, trang chủ cùng Trần Phàm dù sao trẻ tuổi •••••

- Trang chủ cùng Thạch soái cũng không phải là chưa từng đánh....

Mấy người kia nói Lệ Nguyên soái đương nhiên là Lê Thiên Nhuận, Thạch soái đương nhiên là Thạch Bảo. Địa vị của Lưu Tây Qua trước mặt Phương Lạp hiển nhiên là khá cao, nếu cũng người ta phát sinh mâu thuẫn, nói đạo lý được thì nói, lười nói thì rút đao ra chém, để phân ra kết quả. Loại chuyện này hắn không phải lần đầu tiên, mọi người người một lời ta một câu liên tiếp, rất cuốn hút, Ninh Nghị ngồi bên cạnh cũng háng háng nghe.

Nay hắn đương nhiên không cần lo lắng, Lưu Đại Bưu thật ra là người biết phân nặng nhẹ, nếu muốn bảo vệ mình, chứng minh nàng đã có cân nhắc, trước mắt xem ra, vẫn có thể tin tưởng. Một người trong chốc lát trò chuyện đã nói đến hiện nay trong nghĩa quân lại là người lợi hại nhất có quyền thế nhất vân vân...

Tham gia Bách quan yến lần này, nhân vật quan trọng chân chính trong nghĩa quân đến cũng không nhiều, Ninh Nghị cũng hiểu rất rõ.

Nay Phương Thất Phật dưới một người trên vạn người lại đang đánh ở Gia Hưng, tuy rằng dưới trướng có đám người Thạch Bảo, Lê Thiên Nhuận nhưng xem ra chiến trận cũng không thuận; Phương Bách Hoa mấy ngày trước từng đến đây, vốn nói sẽ tham gia Bách quan yến, nhưng hôm kia lại vội vàng ra đi, chấp chưởng cuộc chiến Tây Bắc; Binh Bộ Thượng Thư Vương Dân hiện nay đang ở phía nam, hiệp đồng Tư Hành Phương, Đặng Nguyên Giác ác chiến Việt Châu, Đài Châu, đồng thời còn tiếp ứng khởi nghĩa của Lữ Sư Nang Đài Châu.

Tứ Đại Thiên Vương, nhân vật quan trọng cơ bản không tới, nay ở thành Hàng Châu, Lân Mẫn Trung được xem như là một phái, nắm giữ triều đình, xem như là nắm quyền, Hữu tướng Tổ Sĩ Viễn chưa vững chắc,

quan hệ với Lâu Mẫn Trung, Tham tri chính sự Tề Nguyên Khang cũng không tệ, mà Thiên Sư Bao Đạo Ất tuy nói là địa vị không cao, ngược lại có nhiều tiền, nhiều huynh đệ, là nhân vật điển hình. Hôm nay nhân vật lớn mọi người “ôm đù” trên cơ bản đều hướng tới chính là mấy người này, đương nhiên, những nhân vật nhỏ còn lại cũng có, nhưng hiển nhiên không có tên tuổi không hiển hách như mấy người kia. Về phần Lưu Đại Bư, chỉ ở bên trong xé kỳ, người bên ngoài muốn ôm chân cũng không ôm được, người biết đến cũng sẽ không nhiều.

Trong lòng Ninh Nghị sớm đã có định hình, lúc này nghe, cũng hiểu thêm một chút. Bao Đạo Ất, Tề Nguyên Khang còn chưa tới, Lâu Mẫn Trung cùng Tổ Sĩ Viễn bị vây ở trong đám đông, từ xa nhìn lại, cũng rất có khí thế. Nhìn ra ngoài một lúc, Ninh Nghị ra ngoài đi vệ sinh, trên đường quay lại, ở hành lang, lại bị một người ngăn cản.

- Ninh Lập Hằng.

Người tới dung mạo nghiêm trang, khí chất trầm ổn, mang vài phần nho nhã, ước chừng hơn ba mươi tuổi, chào xong chấp tay. Ninh Nghị nhìn nhìn, sau đó lục tìm trong trí nhớ về người này:

- Long Hành Thủ, đã lâu không gặp.

Lần trước hắn từng gặp người này, đại khái là hai lần, lần đầu tiên là lúc mới tới Hàng Châu cùng Đoàn Nhi đến chào hỏi đối phương; lần thứ hai là trên đường ngẫu nhiên gặp mặt thì chào hỏi một câu. Đối phương tên là Long Bá Uyên, vốn là hành thủ Hành hội hăng vải vùng Hàng Châu, người kia thấy Ninh Nghị vẫn nhớ ra mình, hơi có chút kinh ngạc, cười phát phát tay:

- Hai, đừng nói Hành thủ nữa, hiện tại không phải nữa rồi.

Cười một hồi, hỏi:

- Ninh hiền chất không trở về, vậy chất nữ Tô gia ...

- Một lời khó nói hết, nhưng Đoàn Nhi quay về rồi, cảm tạ Long huynh quan tâm.

- Về rồi...quay về là tốt.

Long Bá Uyên cười cười, gật gật đầu, sau đó vỗ vai hắn:

- Lập Hằng nay đang ở chỗ nào? Tình trạng thế nào?

- Hà, không thể chạy thoát được, hiện đang làm tiên sinh ở bên thư viện Văn Liệt, nay làm việc cho người ta viết viết, phân loại gì đó...

Ninh Nghị nói qua loa một chút về tình hình của mình.

- Còn Long huynh thì sao?

- Không tốt, lúc quân đội vào thành, gia nghiệp đã bị đoạt hết. Dù có chút kinh nghiệm buôn bán hăng vải, nhưng bạn bè cũ đều đã đi rồi, nay trên chợ đều là tam giáo cửu lưu, toàn là những người lạ mặt, không hiểu quy củ nên không biết làm như nào, miễn cưỡng duy trì mà thôi, gặp loạn thế, cuộc sống cũng khó khăn.

Ninh Nghị cũng cười:

- Đúng là như vậy.

- Được rồi, ta đi trước đây.

Long Bá Uyên vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó lại ghé tới:

- Không đi không được...vị cô nương đối diện, hình như là đang muốn qua đây đó, hà hà.

Gã nói xong, không quay đầu lại cười đi thẳng. Ninh Nghị có chút nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy cách nửa sân, hành lang dài có đèn lồng đỏ lớn bên kia, một cô gái đang hơi nghiêng đầu, cũng nghi hoặc nhìn sang, là Lâu Thư Uyển đã lâu rồi hắn không gặp.

257. Q.3 - Chương 259: Trong Lòng Xao Động

Trên thực tế, từ lúc Ninh Nghị từ ngoài bước vào, Lâu Thư Uyển đã thấy hấn.

Phương Lạp khởi sự, lấy khẩu hiệu “Thị pháp bình đẳng, không phân cao thấp”, tuy nhiên khẩu hiệu là khẩu hiệu, không có người nào sẽ coi nam nữ là ngang hàng, nhưng bào muội Phương Bách Hoa là một trong những tướng lĩnh quan trọng trong nghĩa quân, dưới cờ cũng có không ít nữ binh nữ tướng. Cũng bởi vì điều này, khi triều Vĩnh Lạc được lập nên, bổ nhiệm một vài người có năng lực làm nữ quan, cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

Đương nhiên, lúc này có thể trong hệ thống của Phương Lạp nữ tử nhậm chức, thật ra ngay từ đầu đã có người đảm nhiệm vị trí này, có khi là ở trong sơn trại giúp trợ lý quản một vài việc, có khi là đi theo dưới trướng Phương Bách Hoa một đường đến đây, cũng có một vài nữ tử được Ma Ni giáo thu nhận. Nay địa vị nữ nhân dù sao cũng không cao, việc các nàng quản, chức quan của các nàng cũng có vẻ hàm hồ, hoặc là trên danh nghĩa dưới trướng Phương Bách Hoa, hoặc là trên danh nghĩa làm nữ quan của hoàng cung.

Nữ tử tới tham gia yến tiệc, đương nhiên là không thể an bài ngồi lẫn lộn với nam tử, các nàng được bố trí ngồi tại một thính đường độc lập. Lúc này còn sớm, nghe nói Hoàng hậu nương nương sẽ ra ngoài tiếp đãi mọi người vẫn còn chưa đi ra, Lâu Thư Uyển đang nói chuyện với một nữ tử quen biết, trong lúc vô tình đã nhìn thấy một bóng dáng quen quen đi qua bên ngoài cửa sổ.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Trong hai tháng nay, từ địa chấn đến binh hoang, lúc nghĩa quân vào thành, Lâu gia cũng chịu phải sự đã kích không nhỏ, lúc đầu thấp thỏm lo âu đến khi điều chỉnh tâm tình đối mặt với sự thật, đối với người chung quanh ra sao, trong khoảng thời gian đó cũng không có tâm tư để ý tới người khác. Đợi khi tất cả cơ bản đã ổn định thì nàng mới phát hiện ra những người trước kia mình quen biết cơ bản đều đã rời đi hoặc là mất tích, hoặc là ngẫu nhiên gặp ở trên đường, mới phát hiện ra đối phương cũng là không thể rời khỏi.

Ninh Nghị cùng Tô Đàn Nhi kỳ thật ra không coi là người thân thiết của Lâu Thư Uyển, vốn quan hệ song phương cũng có chút lập lờ nước đôi, ban đầu ở Hàng Châu, Lâu Thư Uyển có thể khá thân thiết với Tô Đàn Nhi, nói là có giao tình, thật ra là bởi vì hai người cùng có vị hôn phu ở rể. Khi đó giữa bọn họ không quá lạnh nhạt, nhưng thật sự nói là tâm giao thì cũng không hẳn. Sau đó xảy ra trận tranh cãi trên Tây Hồ, tất cả liền trở nên phức tạp, nếu sự việc tiếp tục nữa, rất khó nói sẽ trở thành bộ dạng gì. Nhưng từ lúc động đất đến thảm họa chiến tranh, nàng trước thì bị kinh hãi, sau thì lại thay người trong nhà quản lý mọi việc, nay lại có thân phận nữ quan, hoàn cảnh chung quanh đều đã thay đổi, ngẫu nhiên cảm thấy như cách mấy đời rồi.

Các loại sự việc cùng mọi người của hai tháng trước cũng đã trở nên xa xôi, nàng nghĩ phụ nữ Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi đã rời khỏi Hàng Châu rồi, nên cũng chưa từng tìm hiểu, và đương nhiên cũng không cần thiết đi tìm hiểu. Lúc này thấy bóng dáng quen thuộc kia, nàng cho rằng là mình nhìn nhầm người rồi, nàng ở trong phòng tiếp tục nói chuyện phiếm, nhưng đến cuối cùng, vẫn không kìm nén được nhìn ra ngoài mấy lượt, sau đó thấy người kia đang nói chuyện với Long Bá Uyên.

Ngay cả nàng cũng không rõ cảm xúc trong lòng mình lắm, mỉm cười chào hỏi.

- Các người còn chưa đi sao, Đàn Nhi muội tử đâu?

Lúc đến gần, nàng vuốt mái tóc mai, làm như tự nhiên hỏi.

Ninh Nghị nhìn nàng vài giây đồng hồ, chấp tay, cười đáp:

- Đàn Nhi đã quay về rồi, ta thì không thể đi được...Khí sắc Lâu cô nương không tệ...Lại gặp nhau rồi.

- Ồ...lại gặp nhau rồi.

- ...Chuyện mấy tháng nay thật sự là hồngбет...Lúc trước từng đi đến ngô Thái bình, muốn nghe ngóng một chút tình huống của Đàn Nhi muội tử, bên kia...

Sau cơn mưa gió đêm mát mẻ, đèn lồng đỏ thắm kéo dài mở ra, trong viện tử ồn ào tiếng trò chuyện, ngẫu nhiên có nghe được những câu nói tục tằn, có tiếng chào hỏi, tốp năm tốp ba nhà hoàn phụ trách tiếp đãi đi qua đi lại. Thư Uyển cùng Ninh Nghị đi ở dưới mái hiên, thời gian và hoàn cảnh đã khiến cho rất nhiều thứ thay đổi cùng với rất nhiều thứ được xây dựng nên, ít nhất tại bầu không khí trước mắt, hai người quả thật có lý do nói chuyện với nhau. Lau Thư Uyển rất tự nhiên mà nói đến chuyện trước đó nàng đã đến ngõ Thái Bình, Ninh Nghị cũng đương nhiên không tỏ thái độ bài xích.

- Ở ngõ Thái Bình đó...hiện tại thế nào rồi?

- Hình như là có chút vấn đề, bị nổ không còn hình dáng nữa rồi, ta cũng không rõ ràng lắm...

- Chậc, đầu tư thất bại.

- Cái gì?

- Không có gì...Lâu gia...có khỏe không?

Lâu Thư Uyển đi đến ngõ Thái Bình, chẳng qua là ngày đó tiện đường, nàng nhìn căn phòng trước đó Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi đã ở, nay đã hóa thành tro bụi. Đối với điều này, Lâu Thư Uyển thật ra không hề hỏi thăm người chung quanh gì nhiều, không có hứng thú cũng không có nhu cầu, đại để là có thể xác định bọn hắc đã đi rồi. Về phần Ninh Nghị, vốn cảm thấy lựa chọn ngõ Thái Bình làm nơi ở, nếu Võ triều dời đô đi về phương nam, thì khu vực ngõ Thái Bình sẽ có giá trị rất lớn, ai biết một người có kinh nghiệm cùng với kiến thức ngàn năm sau dưới tình huống lòng tràn đầy tự tin thì lại bị “lật thuyền”, lúc này cũng không khỏi cảm khái, đùa một câu, sau đó Ninh Nghị hỏi về Lâu gia, Lâu Thư Uyển chỉ cười không đáp.

- Phụ thân vẫn khỏe...Lúc thành Hàng Châu bị phá, rất hỗn loạn, bọn họ nói...Phương Thất Phật, Phật Suất bảo Vương Dân đến nhà, uy hiếp phụ thân ở lại, dùng cơ nghiệp của Lâu gia để chia sẻ công việc với triều Vĩnh Lạc. Lúc ấy không dễ đi rồi, phụ thân cũng chỉ có thể đáp ứng, nay thật ra lại không bị ảnh hưởng quá sâu, mọi chuyện đều tốt, chỉ là bận rộn hơn.

Nói những lời này thì nàng khẽ liếc nhìn Ninh Nghị một cái. Nguyên nhân làm cho Lâu Cận Lâm quyết định ở lại, mặc dù không phải nguyên nhân chính, đó là tại hội thơ lập thu Lâu gia đã cảm nhận được sự đối lập của Tiền Hi Văn, cho nên Phương Thất Phật tìm tới Lâu gia cũng là một trong những nguyên nhân mà thôi. Mà Tiền Hi Văn đối lập với Lâu gia, lúc ấy xem ra, dường như Ninh Nghị là người tham dự chủ yếu.

Đợi khi xác định Ninh Nghị không có cảm xúc gì khác thường, nàng mới lên tiếng:

- Có liên quan đến chuyện nhị ca vào hội thi thơ lập thu ngày đó, ta vẫn muốn tìm cơ hội nói lời xin lỗi với các người, nhị ca hẳn cũng không phải là người xấu... Nhưng mà sau này lại xảy ra nhiều chuyện, nên cứ trì hoãn mãi, nay...

Ninh Nghị nở nụ cười:

- Với tình huống hiện nay, chuyện lúc trước chỉ là chuyện nhỏ, có gì đâu.

- Cũng đúng.

Lâu Thư Uyển gật đầu cười, sau đó hỏi Ninh Nghị những chuyện từ sau thành bị phá, nay thấy hẳn ở đây, đại khái cũng hiểu hẳn có thể không chạy thoát, bị bắt làm chút việc ghi chép trong Bá Đạo Doanh.

Chuyện như vậy cũng không thần kỳ, nàng biết Ninh Nghị là có tài học, muốn làm việc gì cũng không khó. Nhưng lúc này giai tầng quyền lực Hàng Châu chia làm ba đẳng, những quan viên năm xưa đi theo Phương Lạp tạo phản, có tư cách kinh nghiệm lý lịch, quen biết rộng rãi, đương nhiên là đệ nhất đẳng; đệ nhị đẳng là những người giống như Lâu gia khi thành bị phá thì đầu nhập Phương Lạp; còn lại là những người sau khi thành bị phá, lại bị bắt rồi bị ép buộc phải theo Phương Lạp, được Phương Lạp bổ nhiệm nhậm chức, mặc dù tài hoa hơn người, bình thường địa vị cũng không cao.

Lời nên nói đã nói xong, đối với chuyện Ninh Nghị ở lại và Tô Đàn Nhi rời khỏi, nàng cũng nói bóng nói gió hỏi thăm vài câu, Ninh Nghị chỉ nói một lời khó nói hết, thì nàng cũng không hỏi lại nữa. Muốn nói Tô Đàn Nhi bỏ hẳn ở lại còn mình thì chạy trốn, Lâu Thư Uyển cảm thấy rất không có khả năng, nhưng mấy

ngày nay tới giờ, nàng cũng từng nhìn thấy rất nhiều chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt, trong chiến loạn, không có gì là không thể.

Sau khi từ biệt với nhau, Lâu Thư Uyển trở lại thính đường bên cạnh, sau cửa sổ bên này thật ra nối liền với hội trường chính, nàng nói chuyện với nhau vài câu với cô gái mình quen biết, rồi lại ngóng ra ngoài, không lâu sau, cũng nhìn thấy Ninh Nghị ngồi ở một góc sáng sủa bên kia, thư sinh kia đang cười nói với những người chung quanh, không khí có vẻ hòa hợp, vừa không lộ vẻ thanh cao quá gở, cũng không quá nghiêm trang, hình ảnh như vậy hòa nhập trong ánh đèn lồng màu đỏ tươi vui.

Ngắm nhìn bốn phía, đủ loại nam nhân, nữ nhân, nhưng lại không hợp với cuộc sống nội tâm trước kia của nàng. Không có tiểu thư khuê các nữ tính thanh tao lịch sự, cũng không có các cô gái trẻ trung vui tươi, cô gái bên cạnh nàng tính cách ngay thẳng thân hình cao lớn, phong cách nói chuyện có chút cứng nhắc khuôn phép.

Đập vào mắt nàng là những người đàn ông tràn ngập khí tức máu tanh cùng với phong thái không kiêng kỵ gì cả, bọn họ đao kiếm vấy máu, tạo phản, giết người, vóc dáng cao lớn cường tráng nhìn giống như những người khuân vác ở bến tàu, chỉ là những người này đáng hoàng hơn, chẳng qua nhìn đường hoàng hơn thôi, có người giống như là giang hồ nhân sĩ, lão đại bang phái chuyên mà trước đây từng gặp, nhưng bọn họ xác thực trầm ổn và hung hãn tàn bạo hơn, lão đại bang phái chỉ là thu phí bảo hộ gây chuyện, còn bọn họ thật sự là những kẻ chuyên đi giết người đấy.

Nếu là trước kia, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ thưởng thức loại người như này, nhưng cuộc sống là cuộc sống, chế thuốc khác biệt với cuộc sống. Cách đó không xa nàng thấy huynh trưởng Lâu Thư Vọng đang đi cùng Lâu Tinh Chi con trai của Tả tướng từ trong đám đông đi qua, thì nàng bỗng nhiên ý thức được, bởi sự xuất hiện của Ninh Nghị khiến nàng nhận ra, cảm giác nặng nề hơn một tháng nay vẫn đè nặng nàng đã bị phai nhạt đi rồi.

Giống như được đánh thức vậy. trước đây nàng vốn không hề nghĩ đến điều này, bởi vì biết suy nghĩ cũng là vô dụng, nhưng hiện tại mặc dù biết vô dụng, nàng vẫn cứ nghĩ tới.

Nàng không còn là cô gái sẽ phiền não vì những chuyện như này, nhưng lúc này trong lòng lại đang tự hỏi.

Quan hệ giữa vợ chồng Ninh Nghị không quá tốt, ban đầu gặp bọn họ trên đường xuôi nam đến Hàng Châu, lúc đó có một số chuyện nhìn như thân thiện, nhưng nàng chưa từng bộc lộ tình cảm thân thiết quá với đối phương, đại khái đối phương cũng không coi nàng trở thành bạn tốt tri tâm. Trong quan hệ giữa nữ nhân với nhau, lúc ban đầu hai nàng lui tới bởi vì có điểm chung trong cuộc sống, nhưng sau này, nàng hết sức hiếu kỳ với Ninh Nghị, còn muốn tìm hiểu hơn cả Tô Đan Nhi.

Ban đầu nàng định trao đổi những kinh nghiệm về một phu quân vô dụng cho người kia, nhưng cuối cùng theo bản năng nàng cho rằng đối phương hạnh phúc hơn mình. Sự hiếu kỳ của nàng đối với Ninh Nghị duy trì không lâu thì bị ngăn trở bởi những kinh điểm tại hội thi thơ lập thu ngày đó. Nàng không đến mức quá bất ngờ về Ninh Nghị, coi hắn là một người hoàn mỹ, nhưng bất luận lời nói cử chỉ của hắn tại yến tiệc tạo cho nàng cảm giác hết sức tự nhiên, khiến nàng không tìm được suy nghĩ, nếu có thể có một cơ hội, có một vị hôn phu ở rể như vậy, nàng sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, là có thể sống như đôi phu thê bình thường, vậy thì không còn gì tốt hơn, không có gì thích hợp hơn...

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngồi trên ghế, nghĩ thông suốt những điều này rồi, những thứ còn lại, cũng rất đơn giản.

Tô Đan Nhi rời đi — bất kể là rời đi như thế nào, mà hắn lại không thoát được, cuộc sống của họ cũng đã bị hủy diệt rồi. Bất luận như thế nào, chiến loạn đã làm thay đổi rất nhiều sự việc rất nhiều người, nay thế đạo vô cùng hỗn loạn, mà nàng quả thật muốn có một người đàn ông như vậy.

Nàng muốn hắn trở thành người đàn ông của mình.

Trong lòng Lâu Thư Uyển nghĩ thông suốt chuyện này, sau khi uống một ngụm trà, tiếp tục hàn huyên với cô gái bên cạnh.

Cùng thời gian đó, , Lâu Thư Vọng ở bên kia trong hội trường nhìn thấy Ninh Nghị.

258. Q.3 - Chương 260: Khí Phách Của Lưu Tây Qua

Khi thanh âm gõ mõ cầm canh của phu canh truyền đến, trời còn tối, trong thành Hàng Châu chỉ còn vài ánh đèn rất thưa thớt.

Trong viện tử nhỏ sau thư viện Văn liệt, trong phòng sáng lên ánh đèn vàng, Ninh Nghị đang ngâm nga hát ở trong phòng bếp, cầm chiếc đĩa quấy bột mỳ trong bát, trên thớt gỗ bên cạnh là thức ăn ở Bách quan yến tối hôm qua được đóng gói mang về, đang bị hấn cắt phân nửa làm bánh nhân thịt.

Tuy rằng trong khoảng thời gian gần đây, Ninh Nghị xem như đắc tội rất nhiều người, nhưng trên Bách quan yến tối hôm qua, chung quanh hấn cũng không phát sinh ra chuyện gì quá mức đặc biệt. Ngoại trừ lại lần nữa chạm mặt những người Long Bá Uyên, Lâu Thư Uyển ra, đương nhiên sau đó cũng gặp một vài người trước đó cũng biết hoặc có chút ấn tượng, sau đó là một buổi yến hội đơn giản nhưng náo nhiệt, tuy rằng cũng gặp đám người Phương Lạp, đối với Ninh Nghị mà nói cũng không có ý nghĩa gì quá lớn cả. Yến hội xong Ninh Nghị gói một phần thức ăn mang về, chỉ là như vậy mà thôi.

Lúc này đã là sáng sớm của ngày hôm sau rồi, Ninh Nghị thức dậy sớm, y quán bên sườn đại khái là trước đó không lâu vừa có bệnh nhân tới, lúc này dường như cũng đang bù lu công việc, Ninh Nghị để Tiểu Thiên qua đó giúp một chút, còn mình thì quay lại phòng bếp chuẩn bị nấu bữa sáng, thịt bò tối qua đóng gói mang về đã được băm nhỏ, hấn đang đập hai quả trứng vào trong bát bột mỳ.

Thành Hàng Châu Lúc này trên cơ bản chênh lệch giai cấp nghiêm trọng, người có địa vị có bối cảnh chết đói không ai ngạc nhiên, một vài tư bản có chỗ dựa vững chắc, lại trở thành nhà giàu mới nổi. Ninh Nghị hiện nay bị nằm trong hai số đó, không chết đói, đa số thời gian cũng có thể ăn ngon, dù là số vật tư không nhiều so với người khác, nhưng bên phía Lưu Đại Bưu cũng không bạc đãi hấn, mà với hấn lại chẳng ham hồ tham ô hay quyền mưu tư lợi, ngày thường lương thực không dư dả nhưng cuộc sống trôi qua cũng không tệ, không phải sống hôm nay lo tới ngày mai.

Lúc đi qua bên ngoài cửa viện, thiếu nữ đội mũ rộng giống như u ảnh đang nghe thấy tiếng ca cổ quái “Ánh nến soi bữa cơm, không soi được đáp án, tình yêu không phải là cơm nóng mời khách ăn...”, sau đó là mùi bánh rán thơm phức lan tỏa tới.

Đây là nơi Ninh Lập Hằng ở, nàng ở trên đường bên ngoài từng nhìn vài lần, nhưng chưa lần nào vào cả. Điều này đương nhiên là bởi vì không cần thiết, toàn bộ đường phố này đều thuộc sở hữu của nàng, làm cấp trên có thể có quan tâm tới cấp dưới, cũng có thể coi là lãng giềng hòa thuận, đặc biệt...nàng lại là Lưu Đại Bưu, một người lãnh đạo nhanh nhẹn dũng mãnh, nhiều khi cần phải duy trì khoảng cách với mọi người.

Người tập võ thức dậy sớm, tối hôm qua tại Bách quan yến nàng cũng không có quá nhiều việc phải làm, cũng không mất sức nhiều, nhưng sáng nay rời giường, chuẩn bị luyện đao thì nghe nói con trai của Trần quán sự trong trại bị bệnh cấp tính đã được nhanh chóng đưa tới đại phu, thấy trời còn chưa sáng, nàng liền đi chung quanh một chút, sang đây xem xem.

Từng viện tử bên đường vốn là đều tách ra, nhưng từ lúc bị động đất đến lúc bị Bá Dao Doanh chiếm đóng, rất nhiều bức tường đã bị đập cho thông nhau, hiện nay các viện tử đều liên kết, viện tử lớn nhỏ, ba hộ năm hộ ở vô cùng náo nhiệt, thật ra cũng là bởi vì lúc vào thành Bá Dao Doanh không vội cướp đoạt dẫn đến phòng ở không thể nào ở được.

Thiếu nữ không mang đao, sáng sớm mặc một bộ trang phục màu chàm, đội nón lá có mạng che mặt, như một u linh trên đường vắng lặng, trên cơ bản không làm kinh động người bên ngoài. Đương nhiên, cho dù vài tên võ nghệ cao cường trong trại nhìn thấy nàng, đại để cũng không thể nói được gì. Nàng ở trong y quán lên lút nhìn phía sau mấy lần, bên trong có vẻ có chút khấn trương, người nhà sốt ruột, đứa nhỏ đau nên gào khóc rất to, nàng gọi lão đại phu đang xử lý việc ở đó là gia gia, lúc vừa châm cứu vừa rịt thuốc, tựa hồ người hỗ trợ là nha hoàn đi theo Ninh Lập Hằng, nhưng mà nàng cũng biết, nha hoàn trước mắt này đã là tiểu thiếp của Ninh Lập Hằng rồi, ở trong y quán hỗ trợ, nhân duyên thật cũng không kém.

Việc trị liệu trong y quán hẳn là chưa thể kết thúc ngay, nàng có qua đó an ủi cũng chỉ làm phiền thêm, trên đường quay trở lại thì đi ngang qua lối thông với tiểu viện bên kia. Trong phòng bếp ánh lửa lập lòe, tiếng ca cổ quái của Ninh Lập Hằng truyền ra, nay Tiểu Thiên ở y quán hỗ trợ, bên trong hiển nhiên chỉ có một mình hắn. Bá Đạo trang không phải là nhân gia thư hương gì, trước đây lặn lội giang hồ, nay giết quan tạo phản, bất cứ đến đâu đàn ông cũng có thể nấu nướng đồ ăn được, nhưng có thư sinh làm việc này cho phụ nữ, nàng lại không thấy nhiều lắm...

Mà ca từ kia tuy rằng cổ quái, nhưng cũng khá thú vị. Lúc này hắn đang hết đoạn “Mặt trời chiếu lên lên người, bao nghiệp chướng đều được tha thứ...”. Ca từ này dường như dường như cũng có thể dễ dàng nghe hiểu.

Cứ như vậy nghe xong vài câu, tiếng ca bên trong ngừng lại, sau đó bóng dáng thư sinh kia xuất hiện ở mái hiên bên kia, tay cầm thứ gì đó màu vàng灿灿, đang nhìn sang bên này. Nàng vốn định đi, nhưng nếu bị thấy rồi thì không đi nữa.

Thư sinh thấy nàng, dường như hơi hơi ngẩn người, sau đó lại bật cười tự nhiên, có chút trêu chọc:

- Chủ công, sớm nha.

Nhiều ngày tới nay, hai người khi làm việc chung, Ninh Nghị cũng gọi “Chủ công” tựa hồ cũng có chút cảm giác tự đắc, tuy rằng không chứa ác ý, nhưng thật ra chưa chắc xuất phát từ tôn kính. Nhưng mà nàng cũng không để ý đối phương, lúc này hơi hơi ngẩn cảm, gật gật đầu, thái độ ôn hòa:

- Người cũng sớm.

- Ăn gì chưa?

Ninh Nghị giờ bánh cuốn trên tay lên.

- Ngày tốt cảnh đẹp, sao không đến ném thử tay nghề của tại hạ?

Sau một lát, hai người ngồi ở dưới mái hiên ăn bánh cuốn kia, bánh mỳ rán vàng óng ánh cuốn lấy thịt bò, dưa chuột...gần giống với thịt cuốn trong KFC hậu thế. Lưu Tây Qua khẽ vén khăn che mặt ra cắn một ngụm, nhìn Ninh Nghị:

- Ta nghe nói, quân tử tránh xa nhà bếp.

- Khổng phu tử có cách nói như vậy.

Ninh Nghị gật gật đầu, sau đó nhìn y quán bên kia.

- Chủ công... Chẳng lẽ là sang đây thăm đứa bé bị ốm kia?

Lưu Tây Qua ăn bánh, ừ ừ:

- Thấy đứa bé kia đau đớn quá, là bị viêm ruột thừa, nếu không may mắn, chỉ sợ không sống nổi nữa.

- Chủ công trái tim nhân hậu, làm người ta bội phục, nhưng mà bệnh viêm ruột thừa...là viêm ruột thừa thì phải cắt đoạn đó đi là tốt.

Lưu Tây Qua ở phía sau khăn che mặt nhìn hắn, thật lâu, đáp như có lệ:

- Cắt như thế nào?

- Một dao, tìm đến đúng đoạn ruột thừa bị viêm, đại khái là cắt đoạn ruột đó, cắt sạch, khâu lại...Ặc...gần như là vậy đấy. Cụ thể như nào thì ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng để nghiên cứu cái này, cần phải giải phẫu mấy thi thể người bình thường, so sánh với ruột của người bị viêm ruột thừa một chút.

- Lập Hằng nói khiến người khác thức tỉnh.

Thiếu nữ quay đầu chuyên tâm ăn bánh.

- Vẫn có thể xem là một biện pháp để nghiên cứu, cắt, mổ, so sánh, khâu, nhưng phải tiêu độc tốt, sau đó thì...Dù sao ta cũng không phải đại phu, đây là chuyện mà bọn họ phải nghiên cứu.

Không có sao, không có trăng, trời cũng chưa sáng hẳn, hai người ngồi ở dưới mái hiên nói chuyện với nhau rõ ràng cũng chưa từng nghiêm túc như thế, nếu là bình thường, Ninh Nghị nói vài thứ thiếu nữ hơn phân nửa sẽ suy nghĩ một hồi, lúc này lại rõ ràng không thế. Đại khái Ninh Nghị cũng mặc kệ đối phương tin hay không, có lẽ bởi tin chắc rằng đối phương sẽ không tin —— mà hẳn cũng không có trách nhiệm phải nói, ngược lại nở nụ cười:

- Bọn họ báo cáo đánh giá ta như thế nào.

- Nói người có chút oai môn tà đạo, cầm khâu miệng vết thương thiếu chút nữa chết.

Nói đến đây, Lưu Tây Qua cũng cười rộ lên, nhưng rồi rất tắt ngay.

Ninh Nghị nhún vai, giải thích:

- Nghiên cứu khoa học nha, luôn luôn có sai, thất bại là mẹ thành công.

Trời còn chưa sáng, không phải là lúc thảo luận chính sự. Lưu Tây Qua đã xác nhận Ninh Lập Hằng căn bản là người không thú vị, còn lại tất cả đại để cũng có thể lấy điểm xuất phát này để lý giải rồi, quân tử tránh xa nhà bếp cái gì, hẳn căn bản không cần, về phần ý tưởng cùng cách làm khác người này đại để cũng là xuất từ việc không quan tâm tới nhiều sự việc. Mà Lưu Tây Qua hiện tại cũng chỉ muốn hẳn làm việc cho mình mà thôi, còn những mặt khác cũng không quan tâm tới, đây cũng là phương thức chung mà hai người lập nên, chỉ cần song phương đều tỉnh táo, mọi việc không loạn là được.

Trên mức độ nào đó, trong lý giải của Lưu Tây Qua, là cấp trên, cơ bản cũng chính là một loại người làm việc không nguyên tắc không từ thủ đoạn. Nhưng mặc dù là vậy, nàng vẫn sẽ thưởng thức người và việc có nguyên tắc và kiên trì, lúc đầu muốn thu phục Ninh Lập Hằng, ở trong lòng của nàng là muốn có một sự khiêu chiến lớn để làm, cũng từng làm đủ loại phán đoán đối với đối phương, cho nên khi nàng đi theo Phương Thất Phật tấn công Gia Hưng thì đã chuẩn bị tất cả, thí dụ như cho người đi Hồ Châu hỏi thăm về Tô Đàn Nhi, làm tốt bổ cục, cuối cùng làm thầy làm bạn làm kẻ thù đều không tồi, ai biết sau này đối phương lại dễ uốn như vậy.

Đại khái là sau khi hiểu được phong cách hành sự của đối phương tất cả dần dần trở nên vô vị rồi, nàng bội phục năng lực làm việc của đối phương, nhưng lại khó mà thưởng thức nữa. Ta không thể giết người, người giúp ta làm việc, ta sẽ đối đãi người thật tốt, tiếp theo đại để chính là cách thức máy móc ở chỗ này, có lẽ cũng là bởi vì điều này, nàng cũng không ngại ở trong viện tử của đối phương ăn bánh nhân thịt, thuận miệng nói vài câu, bởi vì hai người đều có năng lực rõ ràng, cả hai cũng đều không dễ ở trong lòng.

Câu được câu chẳng khi nói chuyện, trong bầu trời đêm dường như vang lên tiếng kêu giết quy mô nhỏ, Lưu Đại Bưu thoáng dừng lại, chăm chú nghe. Ninh Nghị cũng nghe một lúc:

- Phố phía đông lại đánh nhau, gần đây hình như rất thường xuyên.

Khi hẳn đang nói, Lưu Tây Qua đã đứng lên, nghĩ nghĩ, vươn tay ra:

- Cho ta thêm một cái.

Ninh Nghị đưa bánh cho nàng, nàng đi tới cửa thông tới ngã tư đường, quay lại hỏi:

- Người muốn tới xem không?

Ninh Nghị ngăn người:

- Tốt, ta thích nhất là nhìn người ta đánh nhau.

Chân trời đã hơi lộ ra mặt trời, gà kêu, ánh nắng mờ mờ, hai người vừa ăn bánh cuốn thịt bò, vừa đi tới ngã tư đường nơi đang có ẩu đả. Hàng Châu lúc này cũng không yên ổn, đi đến ngã tư đường thì cũng thấy có ánh đuốc cũng có bóng người trong vũng máu, có người hét to:

- Giết chết hẳn...

Vọt vào một bên ngõ nhỏ.

Mấy con đường phố phía đông thuộc Bá Đạo Doanh là gần ngoại ô rồi, đều tương đối cũ nát. Sau khi thành bị phá, rất nhiều bản dân tụ tập ở nơi này, địa bàn Bá Đạo Doanh xâm chiếm cũng không phát triển gì lớn,

đại khái là Lưu Tây Qua thấy bên này nhiều người nhiều phòng ở cũ, thả bọn họ một con đường sống. Lúc thành bị phá là lúc hỗn loạn nhất, nghe nói Lưu Tây Qua còn phát bánh phát gạo ở những nơi gần đó, sau đó bên này ngư long hỗn tạp, chứa nhiều chuyện loạn thất bát tao, bệnh chết đói chết cũng có, nhưng loại việc như này nay là bình thường xảy ra ở Hàng Châu, Ninh Nghị đôi lúc có nói với Tiểu Thiện, cũng chỉ là bảo nàng tránh xa nơi này một chút. Trong khoảng thời gian này, Ninh Nghị đã thấy bên này nhiều lần ẩu đả với nhau, tựa hồ như vốn ban đầu Hàng Châu cũng đã có nhiều bang hội hỗn loạn rồi, lúc quân đội Phương Lạp đánh tới đã tỏ thái độ không can thiệp, tại địa phương này các thế lực bắt đầu một lần nữa đầu sức, tự thiết lập nên.

Ninh Nghị không ngại xem chút náo nhiệt, bất ngờ là Lưu Đại Bưu cũng có hứng thú với điều này. Nắng dần dần sáng lên thì ở đường phố bên kia vang lên những tiếng rên rỉ, thiếu nữ ăn xong bánh cuốn thịt, thấp giọng lầm bầm:

- Đợi lát cho người tới đưa chút thuốc đây.

- Người thật là có lòng tốt...

Ninh Nghị chỉ là nói vui miệng, thiện tâm của thiếu nữ thường thường tới rất cổ quái, khi phá thành thì phát bánh bao, lúc này đưa thuốc, lần nào cũng rất hứng khởi, nhưng mà lần này nói vậy, ngược lại có chút ngoài dự liệu của hắn.

- Ta khiến bọn họ đánh nhau đấy.

Gió sớm làm khăn che mặt khẽ lay động, dưới khăn che mặt, đôi môi tinh xảo của thiếu nữ như được vẽ nên, giống như là một kiệt tác hết sức tự hào.

- Ủ?

- Ta làm cho bọn họ đánh nhau đó.

Lưu Đại Bưu đắc ý phá lên cười.

- Lúc phá thành, bọn họ đến bên này, ta tới phát bánh bao, phát cũng không nhiều, nhưng mà có người đánh nhau, ta cũng không quản.

- Nghe nói có bánh bao của đứa bé bị đoạt trước mặt người, người cũng không quản.

- Ủ, ta làm việc thiện là làm đến nơi, ta là người tốt, dù sao sẽ có người ăn bánh bao của ta, còn là ai ăn, thì có quan hệ gì đâu. Quan tâm thành tâm đấy.

Nàng nói xong.

- Bọn họ cũng không biết ta, cho rằng ta là tiểu thư nhà giàu có, có một lần ta đến, còn cướp đồ của ta. Cho nên sau này ta liền lập tức xuống xe ngựa, không ở trên xe ngựa phát nữa.

Đối với những việc mà thiếu nữ nói, Ninh Nghị ở trong Bá Đạo Doanh cũng đã nghe vài lần rồi, trên đường bên này có nhiều người, thiếu nữ phát bánh bao hoặc linh tinh gì đó, làm sao quản được mọi người, nàng phát cũng không nhiều, phát xong thì sáng khoái rồi đi, cho nên mọi người cơ bản cũng nghĩ nàng chỉ là cầu mình tâm an mà thôi.

- Đồ được phát không nhiều lắm, ta chia cho vài người, cứ như vậy tới nay, người càng nhiều lên. Có một số ít người bỗng lấy được mười cái bánh bao, ăn không hết, muốn giấu đi, lại bị người khác phát hiện, lập tức có người tới cướp. Sau này ta phát chút thịt khô, dù sao thứ đó cũng tốt hơn, bên này có một Kim Lão đại, có một Điền Lão đại, còn có...dù sao là có mấy đầu linh, cũng có vài thủ hạ, khi không chống lại được chúng ta, thì liền đi ức hiếp những người trên phố này, lần nào mọi người cũng bị bọn họ đến cướp đi, sau đó ta lại đi phát này nọ, không một người nào dám muốn nữa.

Lưu Tây Qua dùng mu bàn tay đặt lên môi nở nụ cười.

- Nhưng mà ta cũng không phải là người xấu, ta vẫn còn muốn phát, có một số người đói không chịu được, luôn sẽ bí quá hóa liều, ta nghe nói, có đứa bé vì đoạt vài thứ ẹ nó ăn, bị đánh đến tàn phế, ha ha...

Ánh nắng dần dần lên cao, thiếu nữ mặc váy hoa màu chàm sắc sỡ, lưng không đeo cự đao, khí phách trở nên tinh thuần ôn nhu hơn, nhưng lúc này trong tiếng cười kia lại toát lên một cảm giác tà mị. Ninh Nghị nhún mày, đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng:

- Không lẽ ngươi muốn...

Thiếu nữ thả tay xuống, tiếng cười kia ngừng lại, người sau tấm khăn che mặt hơi có chút sững ra, thật lâu mới nói:

- Mỗi lần ta đều phát một chút đồ, nhưng nhất định là không đủ, ta lại không phát cho người cường tráng, mỗi lần đương nhiên là thấy ai cần ta liền đưa cho người đó. Mười cái bánh bao, hai mươi bánh bao, một cân thịt khô... Những người này, ở trong thành quá quen, việc gì cũng không dám làm, cho bọn hắn một cái bánh bao, lập tức liền ăn luôn, mười cái bánh bao ăn không hết, một cân thịt khô không dám ăn, lần nào cũng bị cướp đi, bị ức hiếp bị sỉ nhục, có người đói chết, có người bệnh chết, có người bị đánh đến trọng thương, bị đau đến chết, thật đáng thương. Cuối cùng vào mấy ngày hôm trước, có một cậu bé mười lăm tuổi, bị đoạt bánh bao, lại bị đánh ột trận, cậu ta giết lấy một cây đao, đâm chết ba người giết đồ của mình, sau đó liền bị bắt, ta cho người đi bảo vệ cậu ta, để cậu ta gia nhập đội thân vệ Bá Đạo Doanh....Sau đó mấy ngày này, rất nhiều người bọn họ đều đã đánh nhau.

Xa xa, dường như có một đội chấp pháp Hắc Linh Vệ đi đến bên này, thiếu nữ lại nở nụ cười:

- Thị pháp bình đẳng, không phân cao thấp. Nhưng thế đạo như này, nếu là liên thủ cũng không dám hành động, cho dù ta cho bọn họ nhiều thứ, bọn họ cũng không dám làm gì. Ta đây cũng chỉ đành phải dạy bọn họ dùng hai tay của chính mình để đi lấy. Cho đồ ăn bọn họ cầm còn không ổn, còn muốn ta phải nhìn bọn họ ăn xong, ta không phải là mẫu thân bọn họ, dựa vào cái gì chứ? Đây là địa phương mà ta đã dùng máu để đoạt được, bọn họ là bởi vì vậy mà mất đi nơi này, nếu như còn không hiểu điều ấy, vậy thì cũng chỉ có thể chết thôi.

Nàng hơi hơi ngẩng cằm dưới:

- Ta cũng vậy hy vọng có một ngày, có thể có một mảnh đất, có thể làm cho bọn họ đến để đoạt về, để bọn họ trở thành chính họ, nhưng trước tiên, phải để mọi người đoạt được những thứ mà bọn họ phải đánh bại mới có được. Trên thế giới này, có nhiều người đoạt được những thứ không thuộc về bọn họ...

- Đây chính là chuyện tương lai mà ta muốn làm. Ta rất lợi hại đấy.

Nàng xoay đầu lại, nghiêm túc nhìn hắn.

- Cho nên, Lập Hằng, có thể lần sau không cần gọi ta là Chủ công, hay là công chúa gì đó. Người có thể gọi ta là Đại Bưu, mọi người cùng làm việc, chính là huynh đệ....Đương nhiên, người không muốn, cũng không sao, người có thể tiếp tục gọi ta là Chủ công, hoặc là gọi ta là Lưu Thiển Thiển, ta cũng có nhũ danh tên là Lưu Tây Qua, nếu người muốn gọi, ta cũng không để ý, chỉ cần người không trở thành kẻ địch của ta, ta có thể dễ dàng bỏ qua hết, bởi vì người thật sự là người có năng lực.

Nàng nói xong, xoay người sang chỗ khác, phất phất tay:

- Ta đi về trước.

Ninh Nghị sững sốt khá lâu:

- Ha ha, tốt, Đại Bưu.

Đi ra vài bước Lưu Đại Bưu lại quay đầu lại, vươn tay ra chỉ chỉ hắn:

- Đừng có ở trên đường nói lớn như vậy, rất tùy tiện, dù sao ta cũng là cấp trên của ngươi, phải có chút mặt mũi...

Trong lúc xoay người, làn váy bay lên, giọng nói thanh thúy, nhưng cũng mang theo chút cảm giác giống như một đứa trẻ, sau đó, một căn nhà cách đó không xa gần như là đang chuẩn bị mở cửa, nàng nhún người nhảy bật lên tường vây, liếc nhìn Ninh Nghị một cái, nhảy xuống biến mất không thấy bóng dáng.

Ninh Nghị nhìn mà cảm thấy vô cùng thú vị, Lưu Đại Bưu này có lúc cổ quái, có lúc bá đạo, có lúc hài hước, có lúc ít nói, có lúc lại rất thanh thuần, nếu thật sự muốn nói tiếp, nếu như nói thái độ của nàng đối với những tầng lớp cao trong Bá Đạo Doanh như vậy, cũng chứng minh nàng là một nữ lãnh tụ rất quyến rũ.

Đang nghĩ tới chuyện này, cánh cửa tiểu viện chỗ hân ở tại đầu đường, có một chiếc xe ngựa dừng ở đó, có người từ trên xe ngựa bước xuống, gõ cửa, xa xa nhìn lại, chính là Lâu Thư Uyển...

259. Q.3 - Chương 261: Lá Thu

Trời đã vào gần cuối thu, những đám lá thu Hàng Châu rụng xuống, chất thành từng đồng trên đường, gió cũng đã trở nên mát mẻ.

Tầm này năm ngoái, là những ngày tháng tươi đẹp nhất của vùng đất Giang Nam, các tiểu thương Hàng Châu tụ tập, náo nhiệt mà phồn hoa, mọi người gọi nhau ríu rít, rủ nhau đi chơi, văn nhân thơ hội trong thành đông đúc, giống như trong trà lâu tửu quán ngập đầy mùi mực, thanh lâu Sở quán oanh ca yến hát, cả đêm không ngừng nghỉ.

- Bây giờ đành phải chín bỏ làm mười vậy!

Đặt tảng đá thót để rèn luyện thân thể trong tay xuống, Trần Phàm vỗ vỗ tay, thở ra một hơi. Bây giờ vẫn là buổi sáng, nam tử để trần phần trên, coi như là đã hoàn thành việc tập luyện cơ bản, khoác thêm áo. Ánh mặt trời chiếu xuống, lá cây xào xạc trong gió.

Là đệ tử của Phương Thất Phật dưới một người trên vạn người trong quân Phương Lạp, tuy rằng sớm đã nắm giữ việc trị an toàn bộ thành Hàng Châu, nhưng lúc này viện tử của người nam nhân tên Trần Phàm này đang ở lại không hề xa hoa. Một bên tường viện thậm chí còn có lỗ thủng, một phần nhỏ đã được sửa chữa, nhưng bùn đất chảy đầy gốc tường, xem ra cũng đã lâu lắm không tu sửa lại.

Những người quen biết đa số đều biết cuộc sống đơn giản của Trần Phàm, những người thân thiết hơn biết điều này nên gọi là thô ráp. Y không hề để bụng những chuyện trong cuộc sống, hứng thú lớn nhất là tranh luận với người khác, bởi móc hoặc là đánh nhau. Y không có người thân, ba người hầu trong viện tử lại chính là một nhà, xưng hô một cách trực quan nhất có thể gọi bọn họ lần lượt là Chồng Già, Vợ Già và Chị Mập Khập Khiễng, mặc dù là Chị mập – cô con gái cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, chồng mất. Ba người này nương nhờ nhà Trần Phàm cũng đã nhiều năm, mặc dù nói là người hầu, nhưng người ngoài nhìn vào, có lẽ còn giống Trần Phàm tìm bọn họ kết nhóm để sống qua ngày hơn.

Cho nên đối với loại người trước nay luôn sống tạm bợ như thế này mà nói, nói lời nhường nhịn “đành phải”, thật sự là không có lập trường. An Tích Phúc đến tìm y, miệng còn nhai bánh, vẻ mặt càng có chút không đồng tình.

- Ngày tháng vẫn còn tươi đẹp, hôm nay Quang Thành Nam còn có ba cuộc thi thơ, những văn nhân tử thí với nhau, thú vị lắm. Nghe người ta nói cô nương của Văn Quân Lầu rất giỏi, dạo này các nàng đang tuyển hoa khôi mới, cũng ra sức biểu diễn, có cô nương tên... Diệp Chúc hay là Diệp Quân, tối nào cũng có một đám tướng quân đi cổ động, người thì không có phần rồi, nhưng người gặp gỡ quen biết, có thể đi một chút.

- Lấy cớ tranh đoạt tình nhân đánh nhau một trận còn thú vị hơn.

- Mọi người đều biết tính người, sẽ không đánh nhau với người đâu. Ngày trước vẫn luôn nghe người nói chiến sự phía bắc, sau giờ lại không đi nữa?

- Sắp đánh xong rồi!

Mặc quần áo tử tế, sau đó đến bên giếng uống mấy ngụm nước, Trần Phàm cầm lấy chiếc bánh có cuộn thịt và đưa chuột bên cạnh, cắn một miếng rõ lớn, nói:

- Huống hồ... Dạo gần đây chuyện bên thư viện Văn Liệt có vẻ thú vị.

- Chuyện của bọn trẻ con người cũng cho là thật sao?

An Tích Phúc ngáp ngừng một lát, sau đó nở nụ cười.

- Không giống nhau, thú vị mà... Hơn nữa cái người Ninh Lập Hằng mà ta nói kia, chứ không phải nói bọn trẻ con.

An Tích Phúc thở dài một hơi:

- Ta tin, người tin không?

- Ha ha, ta tin!

Hai người vừa nói chuyện rất thân thiết, vừa đi ra ngoài cửa viện, lúc sắp ra khỏi cửa thì gặp Chị Mập ở cùng viện tử với Trần Phàm đang khập khiễng đi vào, Trần Phàm giờ giờ miếng bánh trong tay lên:

- Vu Thắm, nếu như buổi sáng rảnh, thì đem một túi kê trong kho ra đập, muộn rồi sợ không đập nổi.

- Vâng, thiếu gia!

Vu Thắm trả lời một cách quy củ.

- Ta lấy thêm mấy túi, hôm nay sẽ đập xong.

- Dừng, người ta cũng muốn dùng, từ từ đi!

Cuối thu trời cao trong xanh, tất cả đập vào mắt đều là sự an nhàn. Hai vị tướng lĩnh trẻ tuổi trong quân Phương Lạp vừa nói chuyện vừa đi về phía đường Tế Liễu mà Bá Dao doanh chiếm giữ cách đó không xa. Thư viện Văn Liệt nằm ở ngã tư đường, lúc đi qua, Trần Phàm chỉ bảo một trận. An Tích Phúc biết gần đây y có chút để ý đến việc giúp đỡ đám trẻ con.

Đối với An Tích Phúc mà nói, từ lúc tiếp nhận vị trí của Trần Phàm, vẫn luôn bận rộn, hôm nay ra đây cũng là để tìm Lưu tổng quản Lưu Thiên Nam của Bá Dao doanh nói chuyện một lúc.

Bây giờ Hàng Châu là thành thị do quân khởi nghĩa chiếm lĩnh, nông dân phát động chiến tranh, nói cho hay thì là thay trời hành đạo, kì thực không khác gì đốt giết đánh cướp. Quân đội vốn quen với việc tất cả mọi thứ đều dựa vào nắm đấm mà có được giống như một mối lửa, muốn làm cho bọn họ sống cuộc sống yên bình, giữ quy tắc, là việc không thể nào. Hàng Châu giàu có và đông đúc, giống như tích trữ của cải, nếu như ngày tháng buông thả không quy tắc còn tiếp tục, không đến nửa tháng là sẽ cháy sạch sẽ, cho dù là Phương Lạp ra mệnh lệnh cũng không cứu vãn được.

Trần Phàm lúc trước dùng nắm đấm nói chuyện, mục đích là muốn để một số người quá đáng bớt phóng túng, để cho nhiều người hơn nữa ít nhiều cũng có đường sống, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đường sống mà thôi. An Tích Phúc cũng như vậy, nhưng y không có thể lực hậu thuẫn như Trần Phàm, cứ coi như trên chiến trận dựa vào quân pháp giết vô số người, nhưng ở sau lưng, những người bên cạnh lại không coi vị tiểu tướng trầm mặc ít nói này là gì cả, quân pháp mà mọi người sợ, chẳng qua cũng chỉ là bóng dáng Phương Bách Hoa sau lưng An Tích Phúc mà thôi.

Muốn nắm giữ quân pháp, phải lạnh lùng không vụ lợi, không thiên vị không ý lại. Trước đây An Tích Phúc không có nhiều người kết giao thân thiết, Phương Bách Hoa thân thiết với y, trong lòng y hiểu được rằng điều đó không phải là cái lợi có thể lấy ra được một cách công khai. Vị trí của y và Trần Phàm trong quân đội, thật ra là khác nhau rất nhiều, tướng lĩnh chân chính có người có bè phái, y căn bản không thể so bì. Nhưng trong vòng mười ngày ngắn ngủi, y vẫn dùng một cách khác để rất nhiều người phải để mắt đến cái tên An Tích Phúc.

Cách Trần Phàm làm việc thường là tìm vài người quá đáng ở những điểm mấu chốt, đánh cho tới chết, giết một người răn trăm người, làm cho tất cả mọi người đều hiểu y là một thằng điên, cũng hiểu mục đích của y. An Tích Phúc mặc dù chặt đầu vô số người trên chiến trường, nhưng lại không thể giết người bừa bãi ở Hàng Châu. Trong mười ngày này, cách mà y làm cho người khác nhớ đến mình, chính là mỗi lần có người quá đáng, liền lập tức hành động, không làm gì được cấp trên thì bắt cấp dưới.

Những người này hơn nửa đều là những người chặn đường cướp của, giết người đoạt tài sản, sống mái chiến đấu. Những chuyện này thật sự khiến người ta không chịu nổi. Con người An Tích Phúc khi giao tiếp với

người khác nhìn có vẻ ôn hòa, nhưng trên thực tế một khi bị Hắc Linh Vệ bắt lại, hơn bảy phần mười số người đó sẽ không còn đường sống. Người có chỗ dựa thì tìm chỗ dựa đến, sớm một chút thì còn có thể đón người về. An Tích Phúc thả người cũng dứt khoát, chỉ chậm một chút là người đó phần già sẽ chết, vẫn là áp dụng một cách nghiêm khắc theo quân pháp. Con người trẻ An Tích Phúc này có thể kính cẩn mà xin lỗi người khác, ai đến làm loạn y cũng có thể xin lỗi, nhưng rốt cuộc không ai dám thật sự rút đao trước mặt Hắc Linh Vệ nắm giữ quân pháp. Nửa tháng nay, Hắc Linh Vệ giết hơn trăm người, cuối cùng cũng khiến người khác nhận thức được, một khi rơi vào tay vị trẻ tuổi này, thì chắc chắn sẽ phải “tích phúc” rồi.

Bọn họ hỏi mấy người quen ở trước cổng Bá Dao doanh, mới biết Lưu Thiên Nam buổi chiều không có đây, hai người đành đi lòng vòng trong thư viện. Lúc đi qua Y Quán ở bên cạnh, Trần Phàm chào hỏi với một thiếu nữ bện rốn ăn mặc như một người phụ nữ trẻ với chiếc khăn quần trên đầu, thiếu nữ này tên Tiểu Thiên, Trần Phàm đến mấy lần, nên cũng có quen biết với nàng.

- Tiểu thiếp của Ninh Lập Hằng!

Y giới thiệu với An Tích Phúc như vậy.

- Là a hoàn của y!

Yên Tĩnh Phúc gật đầu.

- Ta quen biết!

- Ủ, đó chính là người mà người bắt về mà... May mà người ta không biết.

Trần Phàm nhỏ giọng nói, sau đó cao giọng hỏi Tiểu Thiên:

- Đợi một lát Vu Thắm đem kê đến, cái... Lôi Tử trong nhà cô có người dùng không?

Thiếu nữ đang bưng thuốc ở bên trong, nghiêng mặt hất hất tóc mai, gật đầu nói:

- Có người dùng, lúc ta vừa mới đến, bọn họ đang nói chuyện phiếm bên trong.

- Ủ, vậy ta... Chút nữa sẽ đi chiếm một cái.

Trong Y Quán này của Lưu Gia, những người được tiếp đãi hơn nửa là bị thương, cơ bản đều là binh lính. Trần Phàm nói dứt lời, một người nam nhân bị thương chân ở bên cạnh tiến lại gần, vỗ vỗ tay của y:

- Nay huynh đệ, cô gái kia là vợ nhà ai thế, xem ra đúng là...

Trần Phàm chỉ chỉ người bạn bên cạnh:

- Hắn tên An Tích Phúc.

- Ta hỏi...

Người nọ dường như muốn cường điệu vấn đề của mình lên, tuy nhiên nói được một nửa, dường như nhận thức được hàm nghĩa của cái tên An Tích Phúc, sắc mặt hơi thay đổi. Trần Phàm định xoay người chuẩn bị đi:

- Cô gái nhỏ kia không phải là người người có thể nghĩ, hỏi nữa sẽ giết chết người.

Rời khỏi Y Quán, An Tích Phúc quay đầu lại nhìn, Trần Phàm vừa đi vừa nói:

- Gia Gia nhà Lưu gia không có con cái, rất chăm sóc cô ấy. Ninh Lập Hằng cũng thường xuyên qua đây, đối với mấy lời rất thú vị của y... về làm thế nào trị thương, lão Gia Gia không chào đón y lắm. Ha ha..

An Tích Phúc nói:

- Ta rất khâm phục Ninh Lập Hằng, vốn muốn đến gặp y nhiều một chút, đáng tiếc dạo gần đây bận quá... xem ra người hay đến!

- Người đó, rất thú vị!

Trần Phàm nhún mày, sau đó gật gật đầu.

- Hẳn làm ra.. hai cái đồ dùng để xay gạo, một cái tên là Lôi Tử, cái kia tên là Phong Xa. Ban đầu mọi người đoán đó là xe gỗ (loại xe do Khổng Minh sáng chế trong thời kì Tam Quốc)... Con người hẳn có chút kì quái, nhưng là người đáng để kết giao.

Trần Phàm nghĩ nghĩ, lại gật đầu, khẽ nói:

- Cũng rất đáng sợ!

- Ta nghe nói rồi!

An Tích Phúc gật đầu.

- Đúng là xay gạo sao?

- Vô cùng chính xác. Cái bánh lúc trước để ăn là dùng bột mì được nghiền qua. Người cũng biết, tách vỏ của hạt lúa mì khó, bột mì như vậy trên chợ hiếm có lắm, hai thứ đồ mà hẳn làm ra, cứ làm qua loa cũng có thể bóc vỏ hạt lúa mì sạch sẽ rồi...

Hai người đang nói chuyện, thoáng chốc đã đi đến thư viện. Tiếng đọc sách ở bóng cây chỗ thư viện từ xa xa vọng lại, hai người đi qua mấy cái sân, đi về phía sân sau. Trong một phòng ở một bên, có mấy người cả nam lẫn nữ của Bá Đạo doanh đang ngồi, hai đồ vật ở giữa phòng đang chuyển động dưới sự điều khiển của mấy người, những người khác căn hạt dưa nói chuyện, thật là một cuộc sống nhàn hạ. Trần Phàm và Lưu Đại Bưu có mâu thuẫn, nhưng y lại quen biết với rất nhiều người ở Bá Đạo Doanh. Lúc dẫn An Tích Phúc vào, y chào hỏi tất cả mọi người.

Nam nữ trong nông trang thật ra cũng không có quá nhiều ngăn cách, Bá Đạo Doanh mặc dù ban đầu là một sơn trang chủ yếu là dùng đao, nhưng đa số cuộc sống trong đó, vẫn không khác mấy so với nông thôn. Những người phụ nữ trước lúc xuất giá hoặc là sẽ có vài phần rụt rè, những nữ nhân đã lấy chồng sinh con nói những lời thường khiến cho nam nhân phải đỏ mặt, cũng không nói đến sự khác biệt nam nữ, lúc này một đám người đang riu rít vừa nói chuyện vừa làm chút chuyện vặt.

Hai đồ vật ở giữa phòng, một cái giống như một cái cối xay làm bằng tre, kết hợp với một thứ giống như đá, cái kia giống như cối xay gió làm bằng gỗ, bụng rất lớn, ở giữa có cánh quạt có tay cầm. Hai đồ vật này một tên Lôi Tử, một tên Phong Xa. Lôi Tử tách vỏ kê hoặc vỏ lúa mạch, Phong Xa thì có thể loại bỏ những tạp chất trong các loại hạt, đều là những thứ Ninh Nghị cùng mấy học trò làm ra trong vòng một tháng nay.

Trên thực tế, lúc này tách vỏ gạo hay là lúa mạch không hề dễ dàng. Mặc dù không phải là không làm được, nhưng trình tự làm việc cực kì rườm rà. Miền nam ăn gạo, miền bắc ăn lúa mạch là chính, cái mà đa số mọi người ăn đều là lúa mạch hoặc “cơm mạch” vẫn chưa tách vỏ đã nấu. Loại cơm này rất thơm, nhưng cực kì khó ăn, ăn một bát chắc nuốt được một nửa. Đương nhiên, nói là công đoạn rườm rà, nhưng không phải là không làm được, chỉ là giá cả tương đối cao, Ninh Nghị ban đầu ở Giang Ninh, Tô Gia đương nhiên có thể mua được mà ăn gạo tinh, nhưng bột mì mà Vân Trúc dùng để chiên bánh chấy vẫn còn vỏ. Ninh Nghị sớm đã lập kế hoạch làm ra hai thứ này, trước đây ở Tô Gia cũng không cần thiết lắm, nhưng khoảng thời gian này khá nhàn rỗi, nên làm ra mấy thứ này.

Ninh Nghị lúc trước dùng thuốc nổ khiến cho bọn người Lưu Đại Bưu mặt xám mày tro. Hẳn muốn làm thứ gì, người bên cạnh mặc dù không ngăn cản, nhưng đương nhiên cũng có chút để ý. Ban đầu lúc biết kết cấu của Phong Xa, mọi người còn cho rằng đây là thần khí giống như xe gỗ. Lưu Đại Bưu lén hỏi người khác, Trần Phàm nghe xong cũng có chút tò mò. Lúc trước y rất quan tâm đến Ninh Nghị, nhưng cả hai người tiếp xúc không nhiều, sau đó có một ngày đi ngang qua, trong lòng tò mò, chạy đến xem. Y là người thẳng thắn, Ninh Nghị đang điều chỉnh hai đồ vật, liền trực tiếp hỏi. Ninh Nghị giăng cầu trúc một lượt, Trần Phàm nghe xong trợn mắt há hốc mồm. Y vốn dĩ cảm thấy đối phương mưu lược vô cùng xuất chúng, đặt ở bên ngoài liền giống như nhân vật trí dũng kiệt xuất, nào có thể tạo ra mấy cái đồ vô dụng, nhưng sau đó nói chuyện, lại cảm thấy đối phương vô cùng thú vị.

Trong Bá Đạo Doanh mọi người vốn dĩ cũng có chút kính nể Ninh tiên sinh, hẳn bày mưu tính kế cho Bá Đạo Doanh, quản lí sự tình. Mọi người cho dù là biết, cũng chỉ cảm thấy đây là người đọc sách, ăn trên ngồi trước, chỉ là Tiểu Thiên khiến người ta có ấn tượng bình dị gần gũi mà thôi. Nhưng sau khi Lôi Tử và

Phong Xa được tạo ra, có người thử dò hỏi một chút xem có thể mượn không, Ninh Nghị liền không hề từ chối.

Dù sao cũng là đồ mới, Lôi Tử lại là làm bằng gỗ, trong lúc hoạt động có mấy lần hỏng, hoặc là cần điều chỉnh, Ninh Nghị tự mình đến, hơi mất thời gian. Hắn là người ôn hòa, lời nói cũng khô khan, mọi người liền dần dần coi y như một nhân vật ẩn sĩ bình thường, mặc dù có kính sợ, nhưng trong lòng của rất nhiều người cũng đã thân thiết và quen thuộc.

Đương nhiên, điều làm cho Trần Phàm để ý không phải là những chuyện này, mà là gần nửa tháng nay, trong thư viện xảy ra một chuyện. Những chuyện này thay đổi ngầm, rất thú vị, lúc ban đầu, Ninh Nghị chỉ giảng chuyện xưa ở trong thư viện, nói những đạo lý đạo đức văn vẻ. Khuôn mẫu này từ đầu đến đuôi cũng không hề thay đổi, nhưng không biết vì sao, những học sinh vốn dĩ đều là những người xuất thân quê mùa này lại ảnh hưởng nhanh như vậy.

Đại khái là mười ngày trước, một số đứa nhỏ nghe Ninh Nghị giảng bài trong thư viện làm một chuyện. Nguyên nhân là một trong số những đứa nhỏ này nghe nói một chuyện thảm, một binh lính trong nghĩa quân đắc tội với thượng quan, khiến cho cửa nát nhà tan, thê tử bị đối phương làm nhục, người trong nhà gần như chết hết, gã cũng bị chặt một bàn tay. Nói thực, sau khi thành Hàng Châu bị phá, những chuyện xảy ra không chỉ là người nước ngoài ức hiếp người bản địa, quân khởi nghĩa đa số là nông dân, trong tay ai có quyền, coi thường những người cấp dưới đều là những chuyện thường. Những chuyện tương tự như vậy cũng không phải là hiếm thấy. Đối phương làm khéo léo, thì chuyện sẽ không gây nên quá nhiều sóng gió, chuyện đó sẽ cứ như vậy mà trôi qua. Nhưng lúc này lại lọt vào mắt đám thiếu niên và bọn nhỏ.

Những chuyện đằng sau cũng rất đơn giản, trong nhà đám trẻ nhỏ này đều có thể lực, bọn họ đương nhiên bắt đầu điều tra, trong lúc điều tra có hỏi Ninh Nghị, Ninh Nghị đưa ra hai cách nghĩ. Không lâu sau, bọn chúng tìm ra hai bằng chứng, đem bằng chứng giao cho linh vệ.

An Tích Phúc chắc chắn biết tình hình bên này. Từ những lời trước đây y nói có thể biết được. Có chứng cứ rồi, An Tích Phúc cũng không hàm hồ, bắt tên tướng lừa đảo dưới trướng đại tướng quân Tăng Thành, một trong tám Phiêu Kị. Lúc Tăng Thành đến nơi, trên cổ tên tướng lừa đảo này đã có một vết máu khô, nghe nói là tự sát. An Tích Phúc không ngừng xin lỗi, Tăng Thành vô cùng giận dữ, nhưng cuối cùng đành bỏ đi. Đối với An Tích Phúc mà nói, đây vốn dĩ là một chuyện làm cũng được không làm cũng được.

Lúc gã bị chặt đứt tay kia đến thư viện khóc lóc kêu gào quỳ lạy đám trẻ con kia, nhìn thấy lồng ngực phập phồng và ánh mắt rực sáng của bọn trẻ, Trần Phàm biết có một số chuyện sau này sẽ không còn giống như lúc trước nữa.

Có mấy thư sinh, cả một đời đọc văn chương đạo đức, nhưng cả đời cũng không biết đạo đức là cái thứ gì. Nhưng có những chuyện, chỉ cần có một lần, là có thể quyết định đời một con người.

Bọn trẻ con nhày đều là xuất thân nông dân, mấy tháng trước, bọn chúng chưa có ai đọc văn chương đạo đức. Cái mà bọn chúng được tiếp xúc là cướp đoạt và chết chóc, là máu tanh và sự sợ hãi, có đứa đã từng giết người, có đứa nói chuyện tục tĩu vô cùng. Bây giờ bọn chúng vẫn không biết đọc thể nào là văn chương đạo đức, nhưng sau khi làm chuyện này, bọn chúng thậm chí đến cách nói chuyện, e rằng cũng sẽ khác.

Trần Phàm biết chuyện này có ý nghĩa thế nào. Mười hai tuổi đã bá Phương Thất Phật làm thầy, mười bốn tuổi thì y lần đầu tiên giết người, hành hiệp trượng nghĩa, y thấy một vị lão nhân dập đầu trước y, khi đó y rất lúng túng, cảm giác đầu tiên là như vậy. Sau đó y vào Ma Ni giáo, hô hào khẩu hiệu “Thị pháp bình đẳng, không phân cao thấp”, chỉ tiếc là sau này càng đánh càng nhiều, sự việc càng lúc càng khiến y cảm thấy bất đắc dĩ.

Y không biết tương lai của những đứa trẻ này sẽ như thế nào, nhưng sự việc có thể sẽ có chút khác biệt, trong thời gian vài ngày này, những đứa trẻ này đã chiếm lương bổng thay một vị binh sĩ. Mà khiến y cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, chính là sự kiện thứ ba phát sinh năm ngày trước.

Lúc đó những đứa trẻ này chuẩn bị không ngừng cố gắng, bọn chúng hỏi thăm chung quanh những oan tình có thể hỗ trợ, sau khi nghe xong một hai vợ chồng già kể một thiên tướng tên là Hàn Vạn Thanh hại chết đồng僚, giết chết con trai bọn họ, nhưng nay không một ai quan tâm đến. Bọn nhỏ chuẩn bị giải oan cho

đôi vợ chồng già này, nhưng lúc này, một nhóm học trò khác trong thư viện vốn đối đầu với Ninh Nghị nhảy ra, đứng về phía Hàn Vạn Thanh.

- Chuyện về Hàn Vạn Thanh ta cũng nghe nói rồi.

An Tích Phúc ở một góc phòng đèn thấp âm thanh xuống.

- Hẳn cùng vị Thiên tướng họ Đoàn kia vốn là huynh đệ tốt. Trận chiến Hoàng Sơn muốn cứu người, kết quả là không cứu được, Nhị lão Đoàn gia không biết vì sao, đã đổ hết trách nhiệm lên đầu Hàn Vạn Thanh, vụ án Đoàn Công này xử rất rõ ràng.

- Ta cũng biết rõ.

Trần Phàm cười cười.

- Nhưng hai nhóm nhóc con này đối chọi gay gắt, đâm lao phải lao theo. Ninh Lập Hằng thấy bọn chúng náo loạn, liền đứng ra nói, nếu bên này chúng ta sai rồi, ta sẽ châm trà nhận sai với các trò...Lợi hại nhất là, hẳn nói rành mạch từng câu.

An Tích Phúc nhú mày:

- Chuyện này sao mấy ngày nay không báo bên ta nhỉ.

- Đương nhiên là không báo rồi, toàn bộ chuyện này khá rõ ràng rồi. Ba ngày trước ta đã nói chuyện này với Ninh Lập Hằng, biết hẳn nói gì không? Hẳn nói ta sớm đã biết rồi. Hai bên tìm nhân chứng, bày ra chứng cứ, buổi chiều hôm qua có tranh cãi âm ỉ một chút, sau đó đã được giải quyết riêng rồi...

Trần Phàm hạ thấp âm thanh:

- Đám trẻ bên phía Ninh Lập Hằng đã châm trà nhận sai rồi.

- Sau đó hẳn nói với đám nhóc này, chuyện này là các trò đã sai rồi, nhưng quan trọng nhất là, không có người bị oan uổng, các trò không đánh mất lương tâm. Đám nhóc kia nói, chí ít chúng ta đã làm được việc, đám nhóc bên kia cũng nói: “Chúng ta cũng làm được đại sự”. Hiện tại hai đám trẻ con này đã chia làm hai phe rồi, nhưng phương pháp hành sự nguyên tắc, đều là do Ninh Lập Hằng dạy, muốn nói chứng cứ, muốn làm người tốt...Hẳn mới đến hơn một tháng, hơn phân nửa người ở đây nhằm vào hẳn, nhưng hiện tại đám trẻ này đã hoàn toàn thay đổi rồi. Người đi xem bộ dạng bọn chúng đọc sách thì biết, rung đùi đắc ý, hắc hắc, trước đây mẹ nó ai muốn đọc những thứ này chứ. Hiện tại bọn chúng đều muốn làm việc chân chính, làm đại anh hùng tế thế cứu dân.

Hai người ở bên cạnh thư viện nói việc này, bên ngoài phòng, bóng dáng Tiểu Thiên đi qua, trong viện tử nơi Ninh Nghị ở tựa hồ có người tới, có hạ nhân khiêng một cái rương đi vào, có người gõ cửa, đi đầu tiên là một cô gái dung mạo mỹ lệ. Tam cô lục bà trong phòng khe khẽ thì thầm với nhau, đại loại như “Hong nhan tri kỷ của Ninh tiên sinh đây”, “Đã tới một lần rồi”, “Nghe nói trong nhà rất giàu có”. An Tích Phúc nhú mày:

- Người kia là Lâu Thư Uyển.

- Ta biết.

Trần Phàm nhú mày.

- Trước đó đại ca cô ta đã tới thăm hỏi ta vài lần, nghe nói danh tiếng không tốt lắm.

- Nữ tử nơi này không giống chỗ chúng ta.

An Tích Phúc nhìn khí chất của cô gái kia một chút:

- Có thể là như vậy...

Bất luận là người đang được nói tới thân phận ra sao, nhưng tám chuyện là tám chuyện, thanh âm xay nghiền gao trong phòng vang lên hưởng ứng, không lâu sau, bên ngoài thư viện có tiếng ồn ào, Ninh Nghị dạy xong cũng đã đi ra. Trong gió thu, Lâu Thư Uyển tới thăm tươi tắn tự nhiên, làm nha hoàn đại gia tộc, nay vừa là thiếp thân và nữ chủ nhân cũng rất thoải mái bắt chuyện với đối phương. Lá vàng trong gió rơi xuống,

tất cả điều này, có thể đều là biểu tượng nhân nhĩ khó có được, bất luận là tiếng xay nghiền gạo, tiếng trò chuyện phiếm, hồng nhan tri kỷ của Ninh Nghị hay hai nhóm học trò trong thư viện đối chọi gay gắt, đều là tượng trưng cho sự an bình khó có được. Nhưng bất luận Trần Phàm hay là An Tích Phúc, thậm chí là Ninh Nghị nay đang tiếp xúc một bộ phận sự vụ trong Bá Đạo Doanh, đều có thể cảm nhận được rõ ràng, nay lấy Hàng Châu làm trung tâm, trong phạm vi mấy trăm dặm, cũng không phải nơi nào cũng có được bầu không khí như vậy.

Chiến sự giằng co, ngày ngày có người chết trận, mười lăm vạn đại quân do Đồng Quán suất lĩnh từ phương bắc áp tới, trong lòng tất cả mọi người đều cảm nhận bầu không khí áp lực trong ngoài thành Hàng Châu, thậm chí nội bộ quân hệ Phương Lạp trong thành đều đang không ngừng tiến hành đấu tranh chính trị, bao gồm cả không ít người muốn tìm cách giết chết Ninh Nghị, chỉ riêng phạm vi nho nhỏ thuộc Bá Đạo Doanh này bởi có chút ngăn cách với bên ngoài, cho nên tạm thời không cảm thụ được, ngược lại là bầu không khí nhân nhĩ yên bình.

Trong tiết tấu cuộc sống, giảng bài, “phát minh” máy nghiền gạo, vận động “Làm người tốt” kích động đám học trò đối chọi gay gắt, “hồng nhan tri kỷ” mới lui tới vài lần, cùng với lá thu vàng rơi rụng xuống, đầu tháng chín, Lệ Thiên Hữu trở lại Hàng Châu, theo đó, biến động chính trị hầu như một lần nữa đã ảnh hưởng đến hệ quân Phương Lạp. Mà bởi vì sự thù ghét của Lệ Thiên Hữu với Ninh Nghị, cuối cùng có nghĩa là sau khi Ninh Nghị trở lại Hàng Châu, một cường địch đủ để chính diện làm lung lay Lưu Đại Bạt, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt hắn...

Chú thích: Lôi Tử là máy xát gạo, ở cuối thập niên mười sáu của thế kỷ trước đã gần như biến mất. Về phần Phong Xa để loại bỏ tạp chất và vỏ ngũ cốc, những người thanh niên sinh sau năm 80 nếu sinh ra ở nông thôn, có thể vẫn nhìn thấy, mấy năm nay vẫn còn có, nhưng cũng không nhiều lắm.

260. Q.3 - Chương 262: Mưa Núi

- Sau khi Lệ nguyên soái Lệ Thiên Hữu Lệ trở về, phía Hàng Châu, chỉ e là phải có một trận náo động nho nhỏ.

Nhấp một ngụm nhỏ trong chén trà xanh, Lâu Thư Uyển cười tao nhã, lúc đặt chén trà xuống, chiếc lắc tay bằng sứ trên cổ tay khẽ chạm, phát ra tiếng “tinh tinh” trong trẻo.

- Lập Hằng ở thư viện dạy học, có thể đàm bạc một chút, nhưng ta cũng nghe nói, Thư viện Văn Liệt này sở dĩ có thể duy trì, phía trên còn có người chống đỡ sau lưng. Nhưng mà lần này có thể lan truyền rộng rãi hơn, nghe nói... Lập Hằng lúc trước ở trong thư viện đã từng nói đến chuyện liên quan đến Tiền Lão. Bây giờ thời cuộc nhạy cảm, có thể bị người khác nhắc lại chuyện xưa, Lập Hằng phải cẩn thận một chút... Nhưng cũng không sao. Bây giờ ở Hàng Châu Lâu gia có thể nói là cũng có chút tiếng nói, mặc dù... Mọi chuyện có thể là Lập Hằng có chút xem thường, nhưng nếu có chuyện, Lập Hằng hoặc là có thể thông báo mấy câu, phía tiểu muội có thể giúp đỡ được, hy vọng Lập Hằng không cảm thấy khó khăn...

Từ lần gặp lại ở tiệc Bách Quan, đây là lần tới thăm thứ năm của Lâu Thư Uyển. Mặc dù nói lúc trước bên ngoài không được yên ổn lắm, nhưng nếu thật sự muốn làm cho người khác có cảm tình, loại nữ tử như Lâu Thư Uyển cũng không phải là loại người khiến người ta ghét bỏ. Cử chỉ hào phóng khéo léo, lui tới có chừng mực. Đến nhà lần đầu tiên, trong thời gian một chén trà là chủ động rời đi. Lần thứ hai đến, cũng có vẻ vội vàng. Dựa theo cách nói của nàng, Lâu gia ở bên này cũng có chút sản nghiệp, nên đến đây xem một chút. Hàng Châu sau chiến tranh, nàng thật ra cũng mất đi rất nhiều người quen, bây giờ nếu gặp lại, thì sau này cũng phải đi lại nhiều.

Cứ như vậy, lần thứ ba đến nhà, đã có vẻ tự nhiên hơn rất nhiều. Lâu Thư Uyển cũng không phải là người ki bo, trực tiếp tặng mọi người những đồ dùng hàng ngày mà mọi người dùng cùng với mấy tranh cuộn và sách cổ thời Trần, mấy thứ này ngày xưa ở Hàng Châu đại để đều là những món đồ quý hiếm được cất giấu.

- Bây giờ cũng chẳng đáng tiền nữa, đánh trận hai tháng, những thứ cần đốt cũng đốt rồi, những thứ cần ném cũng ném rồi, giữ lại chỉ khiến cho kẻ khác muốn giết. Mấy đồ này có đắt hơn nữa cũng chẳng đáng giá bằng một bát cơm. Lư Gia nhân cơ hội thu được không ít những thứ như vậy. Nói thật, vốn dĩ là muốn đem ra tặng người khác...

Lúc đó Lâu Thư Uyển vừa nói vừa cười rộ lên, ẩn chứa vài phần cô đơn.

- Nhưng, trong nghĩa quân cho dù có mấy người biết chữ, cũng không thích mấy thứ này lắm. Người tặng hần mười hòm này, thà rằng tặng một hòm vàng còn có lợi hơn. Bọn họ cũng biết rất đáng tiền, nhưng trong lòng không nghĩ đến.

Nàng nói tới đây, lại cười rộ lên:

- Một tháng trước, Phan Văn Đắc Phan Tướng Quân ở bên Tây Doanh cướp được một tòa nhà lớn, cũng sửa sang lại một lần, nói trong nhà chẳng có đồ gì cả, để bày biện một số sách tranh chơi. Chỗ chúng ta vội vàng tìm một hòm đồ rất đáng tiền đem tặng, Phan tướng quân sau đó lại rất không vui, nói Lâu gia tại sao lại tặng có một chút đồ như vậy. Một bức tường của một gian phòng cũng treo không đủ, lại còn toàn là đồ cũ. Chúng ta lại vội vàng tặng hai hòm vàng bạc để người ta nguôi giận. Mấy ngày sau, lại có một vị tướng quân muốn sách và tranh cổ, chúng ta vội vàng gom mười hòm. Vị tướng quân kia nói, bức tranh vẽ long bay phượng múa kia, đẹp hơn cái của Phan tướng quân... Thật ra mười hòm cũng không đáng giá mấy lượng bạc...

- Sau đó nghĩ kĩ, dù sao cũng chẳng nhìn ra, thì cũng không cần phải lấy mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta, về sau không tặng gì nữa. Nhưng những đồ này nhà chúng ta thu được cũng là mình châu bỏ vào chỗ tối rồi. Lập Hằng cũng là người biết phân biệt hàng tốt xấu, hãy cầm đi, bây giờ thời cuộc thế này, đều là việc nhỏ, Lập Hằng đừng từ chối tiểu muội mới phải.

Rất khó đoán ngày trước Lâu Thư Uyển qua lại cùng với đám tài tử thư sinh kia là tình hình thế nào, nhưng trong lúc sau chiến tranh mọi người đều bất an, Lâu gia ngày một phát triển, một bước lên trời, vị tiểu thư Lâu gia này có địa vị cao hơn so với ngày trước lại bày ra thái độ lạnh nhạt như nước của quân tử chân chính qua lại với người khác. Nếu như Ninh Nghị thật sự là loại tài tử nghèo túng cùng đường, có thể cũng đã bị phong thái và ý chí của đối phương thuyết phục, mà mặc dù trong lòng tỉnh táo, nhưng dưới tình huống phần nhiều là giúp đỡ, Ninh Nghị đương nhiên cũng sẽ không hoàn toàn cự tuyệt ý tốt của người khác.

Hai lần sau đấy tất cả đều tự nhiên hơn, Lâu Thư Uyển sau khi không biết từ đâu biết được chuyện Ninh Nghị giảng về Tiên Hi Văn trong thư viện, cũng mấy lần tự chế giễu quyền thế nhà mình không đáng là gì. Trên thực tế, điều này thật ra không coi là giả bộ, mặc dù bản thân không phải là nữ tài tử gì, Lâu Thư Uyển vẫn rất thích hưởng tới những thứ như là văn nhân hay là khí tiết. Nếu không như thế, trước kia nàng đã không thường lai vãng tới chốn văn nhân. Nhưng đến lần này, nàng lại đem đến tin tức Lệ Thiên Hữu sắp quay về.

Nàng khuất phục vì Ninh Nghị, điều tra cũng không được coi là quá sâu, nếu nàng biết nguyên do thật sự của việc Ninh Nghị bị bắt đến đây hoặc là chơi hội của Lệ Thiên Hữu và Ninh Nghị, thì những điều lúc này nói đã không phải là những lời này.

- Ấy, sao người biết?

Lúc nàng nói những lời này, thì Ninh Nghị đang ở trong phòng, thuận tay sắp xếp lại hai bản tin tức mà một thân vệ trong Bá Đạo Doanh gửi đến. Hắn cũng biết chuyện Lệ Thiên Hữu sắp quay về, những chuyện tiếp theo xảy ra cũng đoán được, chẳng qua những phỏng đoán này được nói ra từ miệng của Lâu Thư Uyển, thật khiến hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên.

- Nghe nói ngày trước trong nghĩa quân có phái chiêu hàng...

Lâu Thư Uyển hạ giọng:

- Chỉ là Phương Lạp... thanh thế nghĩa quân càng ngày càng lớn, đặc biệt là sau khi đánh hạ Hàng Châu xưng đế xong, chiêu hàng đương nhiên là chuyện không thể. Trong những người này, có người thay đổi cách nghĩ, cam tâm tình nguyện đầu nhập, những người khác cũng không để lộ cách nghĩ ra ngoài. Nhưng cho

đến nay, cấp trên cũng chẳng làm gì những người này. Chỉ là đất nước vừa mới thành lập, căn cơ chưa ổn định, không thể ngay từ đầu đã xử lý toàn bộ từ trên đến dưới. Nhưng trong vòng một tháng, tiếng đồn về những chuyện thế này thật sự đã rất nghiêm trọng. Những chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ, những người bị giết vì những chuyện thế này ngày càng nhiều. Gia huynh nói, Nguyên soái Lê Thiên Hữu lần này quay về, có thể sẽ muốn làm lớn chuyện, cho nên ta có chút lo lắng Lập Hằng sẽ bị liên lụy...

- Gia huynh... Là nhị ca của muội?

- Là đại ca, tên huynh ấy là Thư Vọng... À, Lập Hằng người cũng gặp một lần rồi đấy!

- À...

Lúc trời chuyển xế chiều, Lâu Thư Uyển đi từ trong tiểu viện ở con phố nhỏ Ninh Nghị ở ra, đi lên xe ngựa, trên đường người qua người lại, dưới ánh mặt trời, xe ngựa đi qua những con phố liền nhau, sau đó mất hút trong tầm mắt. Trong viện tử, Tiểu Thiên thu nhặt đồ pha trà, ở hành lang nói mấy câu với Ninh Nghị, Ninh Nghị cũng cười đáp lại mấy câu, thỉnh thoảng vẩy vẩy tay vẽ thành những vòng tròn trên không trung, Tiểu Thiên bị trêu cười rộ lên. Cứ như thế trôi qua, Ninh Nghị cầm mấy quyển văn thư, từ cổng sân qua y quán, một mạch đi về phía chủ viện Doanh Bá Đạo.

Buổi trưa, các lớp học trong thư viện Văn Liệt cũng đã không còn, không còn những đứa trẻ riu rít, trong ánh nắng trắng lè của buổi hoàng hôn, tất cả đều có vẻ yên tĩnh mà thanh thản. Con đường từ bên này đi đến Chủ viện phải đi qua hàng loạt các viện tử, sớm đã chật cứng người, nhưng lúc này hầu hết đều là phụ nữ và trẻ nhỏ. Cũng có những thành viên trong Bá Đạo Doanh đã tan ca trở về, có người còn nhận ra Ninh Nghị, liền vẩy tay chào hân. Cũng có đứa trẻ nhìn thấy hân liền đi đến hành lễ, nói chuyện riu rít.

Bọn trẻ con biết hân là tiên sinh, nhưng hơn nữa là thích hân, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì sau khi Ninh Nghị đến chỗ này, bọn chúng có nhiều câu chuyện để nghe hơn. Có khi là chính Ninh Nghị tự mình kể, có khi là giảng trên lớp học, rồi truyền miệng nhau. Tóm lại mọi người đều biết rằng hân là người bụng chứa đầy những câu chuyện lí thú.

Ngày trước rất kinh doanh rất nhiều thứ, hân thực sự không phải là một người hoạt bát, hài hước thì có hài hước, nhưng trong hài hước lại có hơn nửa là thâm trầm. Hân không ngờ được lại trở thành người được bọn trẻ yêu thích như thế này. Hân tự nhận cũng không thích lên mặt dạy đời, nhưng lại rất thích thú với việc sau khi người khác chịu ảnh hưởng của mình liền có nhiều thay đổi kì lạ.

Theo những tiểu thuyết mà ngày xưa hân từng đọc, chỉ có những đại ma vương mới có sở thích quái ác như vậy.

Có đôi khi nghĩ, tình cảnh của mình bây giờ có chút không ổn, không nên có những ảo tưởng không phù hợp với thân phận của mình như thế này mới đúng...

Mỗi ngày đều đi đến Chủ trại Bá Đạo Doanh, nên hân cũng đã thông thạo việc. Sau khi giải quyết công việc trở về trời đã tối, trong viện đã đốt đèn đuốc lên, nhà nhà bay lại mùi xào rau, làm nổi bật những bộ quần áo treo trong mỗi nhà, tiếng chạy của bọn trẻ nhỏ, rất có bầu không khí của nhà nông ngày xưa. Rất nhiều gia đình đặt bàn ở trong sân, tiếp đón một hai người bạn tốt, nói chuyện ăn uống. Ninh Nghị thỉnh thoảng cũng được mời, phần lớn là lời mời của đám người Lưu Thiên Nam. Y dù sao cũng là đại quản gia của Doanh Bá Đạo, giao tình với Ninh Nghị cũng coi là thân thiết. Còn một số người thân tín bên người Lưu Đại Bưu, nếu như thân thiết với Ninh Nghị, cũng sẽ biết rất dễ chung sống với hân.

- Lệ soái sắp quay về rồi, sắp tới thành Hàng Châu e là sẽ không yên ổn. Lập Hằng người cũng biết đấy, càng ít đi ra ngoài càng tốt, nếu như có chuyện thì cứ việc nói một tiếng với Tiểu Sát hoặc A Thường, sắp xếp thêm mấy nhân thủ đi theo. An toàn là hàng đầu.

Bảo con gái đi thông báo cho Tiểu Thiên là Ninh Nghị không về nhà ăn cơm, lúc Lưu Thiên Nam mời Ninh Nghị ngồi xuống, trong viện tử còn năm người, có Đỗ Sát và A Thường trong “Sát Nhân Thường Mệnh” bên cạnh Lưu Đại Bưu, có Trần Phàm, có An Tích Phúc từng gặp hai lần, ngoài ra còn có một tên phó thủ dưới trướng Lưu Thiên Nam, tên Lưu Song Mộc, Ninh Nghị cũng có quen biết gã nhưng không thân.

Gật đầu chào hỏi mấy người, Ninh Nghị cười ngồi xuống, nhận chén rượu mà Lưu Thiên Nam đưa đến.

- Nghe nói Lệ soái lão luyện thận trọng, không đến mức vì nhân vật nhỏ bé như ta mà làm ra chuyện gì khác người chứ!

Lưu Thiên Nam lắc đầu nói:

- Cái này cũng khó nói lắm, e là lão đem cả chuyện lớn đến.

- Dem theo chuyện lớn đến, thì sẽ không thể lén lút động thủ rồi, mọi người sẽ được biết trước.

Hai người nói mấy câu này, Lưu Song Mộc đứng bên cạnh nhún mày:

- Chuyện lớn gì?

- Gần đây sắp phát sinh một trận thanh trừ lớn đấy!

- Ninh tiên sinh... không phải trước nay không giải quyết chuyện ngoài sao...

Lưu Song Mộc nghi ngờ nói:

- Sao biết được?

Việc có liên quan đến Lệ Thiên Hữu quay về thành có thể dẫn tới một loạt các chuyện, đương nhiên Lưu Song Mộc cũng biết, điều mà y nghi ngờ đương nhiên không phải là cụ thể xảy ra chuyện gì, mà là tại sao Ninh Nghị lại biết được. Lưu Thiên Nam vỗ vỗ vai của y, Ninh Nghị cũng nhìn y một cái:

- Thời gian gần đây, mấy vụ làm ăn trong trang, quan hệ lui tới cũng có thay đổi. Những người như Tiêu Kim Kiện, Quách Viêm ngày xưa đều là phái chiêu hàng, tin Lệ soái quay về cũng không phải là được giữ kín lắm, chuyện không khó nghĩ... dù sao những con số cũng không làm giả được....

Trần Phàm uống một chén rượu, nhún nhún vai:

- Đừng nghĩ nhiều nữa, tên này nếu đã đề cập đến sự tình trong đó, thì cũng không lừa gạt được y. Hoặc là có sự chuẩn bị tâm lý, nếu không Song Mộc người xử lý hẳn thế nào?

Ninh Nghị cười rộ lên:

- Vì sao bên ngoài không ban bố sắc lệnh, treo cổ tất cả những du dân không có việc làm?

Từ sau khi mất đi thân phận Lão Đại giữ trật tự đô thị, Trần Phàm căn bản cũng không khác gì một du dân không có việc làm.

An Tích Phúc ở bên kia nghe một lúc, hỏi:

- Ninh tiên sinh cảm thấy chiến sự phía bắc thế nào?

Hai người qua lại không nhiều lắm, nhưng trên cơ bản ở Hồ Châu đã từng đánh nhau một lần, Ninh Nghị nhìn y một cái:

- Cái mà ta có thể đoán được cũng không nhiều, hơn nữa, Gia Hưng chắc chắn là không thể đánh tiếp được rồi, đúng không?

Lời này nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, Lưu Thiên Nam lại không hề khúc mắc, gật gật đầu:

- Ủ, Đồng Quán dẫn binh, thành vây đã giải!

- Phương Thất Phật e là không muốn trở về, tháng bảy tháng tám là mùa thu hoạch lương thực, từ Hàng Châu đến Gia Hưng, trước nay là đất lạnh. Cái gọi là tam quân chưa động lương thực đã đi, mọi người có thể thu hoạch được cái gì cứ thu, cái không thu hoạch được thì đốt. Quân đội của Đồng Quán nhiều, hậu cần cũng cần nhiều. Bên này... đại khái là tính chiến tranh theo thành rồi. Là như vậy đúng không?

Lần này lại không có ai tiếp lời, Ninh Nghị cười:

- Vừa mới thu hoạch lương thực, thành Hàng Châu không phá, thì có thể chống đỡ được một thời gian dài. Khởi nghĩa, xưng đế, có danh hiệu, thì tất có người trông chừng, cho dù không phá nổi vòng vây Hàng Châu, chỉ cần bên này chống đỡ được, áp lực mà bên ngoài tạo cho triều đình sẽ càng ngày càng lớn. Hơn nữa hai nước Kim Liêu phía bắc đã khai chiến, Vũ Triều cũng xuất binh bắc phạt, đem mười lăm vạn đại quân kéo

đến đất Giang Nam, tin tức này cứ tiếp tục, sẽ có thể... làm cho triều đình suy sụp. Những điều ta có thể đoán được cũng chỉ có thể.

Ninh Nghị nghĩ một lát:

- Trước kia Vĩnh Lạc Triều mới lập, không thể lập tức giết một đám người, làm cho lòng người hoảng loạn, nhưng nếu muốn chuẩn bị thủ thành theo cách vườn không nhà trống, bên trong thành có thể giữ liên lạc hay không, lại là một chuyện quan trọng nhất. Nghe nói Lệ soái thận trọng, lão dẫn binh quay lại, xử lý một đám người, cũng có thể ổn định tốt hơn cục diện của Hàng Châu. Đấu tranh chính trị mà, đại khái là như vậy!

Bây giờ những chuyện mà Ninh Nghị giải quyết trong Bá Đạo Doanh đều là những chuyện có liên quan đến nội bộ, còn một số cơ mật quan trọng, hoặc là chuyện có liên quan đến chiến sự phía bắc đều đã bị loại bỏ ra ngoài. Đây cũng là lý do vì sao Lưu Song Mộc lại tỏ ra ngạc nhiên với hắn. Hắn nói xong, mọi người đều trầm mặc. Trần Phàm đại khái là người hiểu rõ nhất về cách nghĩ của Phương Thất Phật, nhủ thầm, hỏi:

- Có thể sao?

Y định nói là việc triều đình bị tha hóa.

Ninh Nghị nở nụ cười:

- Mọi người lý luận suông thôi. Phỏng đoán là sở trường của ta, người coi là thật sao? Ta cũng không rõ nữa. Việc trên đời không có quy luật. Có câu: Cao xây tường, rộng tích lương thực, chậm xưng vương, nhưng đặt trong hoàn cảnh này, các người vội vã xưng đế, đương nhiên cũng có cách nghĩ của riêng mình, có thể thành công hay không, là chuyện sau khi làm mới có thể biết được...

Mọi người nhìn nhau, hồi lâu sau, Lưu Thiên Nam nói:

- Cao xây tường, rộng tích lương thực, chậm xưng vương, những lời này có lý lắm, không biết là ai nói...

Ninh Nghị nói:

- Hàn Tín nói với Lưu Bang đấy!

Lúc này hắn đang nói với Trần Phàm về chuyện hội thơ mà ngày kia phải tham gia. Trên thực tế, Ninh Nghị và người tên thủ lĩnh đặc vụ tên Văn Nhân Bất Nhị mà Tần lão phái tới đã gặp nhau lần thứ hai vào mấy ngày trước. Đây là địa điểm gặp mặt lần thứ ba đã được hẹn trước, cho nên ngay trước mặt bọn người Lưu Thiên Nam, trước khi Lâu Thư Uyển ra về hắn hẹn cùng nàng đến đó tham dự. Trên thực tế, Ninh Nghị nhắc đến hội thơ ngày hôm nay, Lâu Thư Uyển vừa hay nói mình cũng có thiệp mời, trong lúc nhất thời cũng chẳng để ý đến đề tài lịch sử đơn giản, mãi đến khi có người bàn luận về “Ngày xưa Hàn Tín có nói câu này...”, hắn mới thật sự suy nghĩ kỹ càng.

- Ấy... hình như... có thể... đúng vậy...

Rất lâu sau, câu danh ngôn “cao xây tường, rộng tích lương thực, chậm xưng vương” qua rất nhiều phương thức kì lạ truyền ra ngoài, đa số mọi người đều cho rằng đó là câu nói của bản thân Ninh Nghị hoặc là người phụ tá, còn việc hắn cứ luôn miệng nói là Hàn Tín nói câu này, rất nhiều năm sau đó đã không còn ai nghĩ vậy...

261. Q.3 - Chương 263: Văn Nhã Biển Chết

Mưa thu rả rích, sáng nay muốn đi tham gia hội thơ, Hàng Châu liên mưa.

Lúc đi qua những hạt mưa kéo dài trên mái hiên, Ninh Nghị nghe thấy bức tường bên kia vọng lại tiếng sột soạt, hắn biết đó là tiếng con gái Lưu Đại Bưu luyện đao. Mỗi ngày, chỉ có chuyện này mới là chuyện đáng để cô gái đó bất chấp mưa gió.

Chào hỏi người thủ vệ, xuyên qua cửa lớn ở bên cạnh, Ninh Nghị cũng nhìn thấy cảnh luyện đao. Trong mưa to, cả võ trường lớn như vậy chỉ có một mình thiếu nữ. Nàng đầu đội mũ rộng vành, tay vung thanh đao lớn, chạy trên sân, tư thế biến ảo giống như là điệu múa duyên dáng mà gay cấn. Nước mưa rơi xuống đã làm ướt sũng quần áo trên người nàng, gần như mỗi lần nàng xoay tròn, đều vẩy ra một trận bão nước như nổ ra trên không trung.

Từ nhỏ nàng đã luyện công, không đến nỗi bị ướt mưa đến sinh bệnh, chỉ là mỗi lần nhìn thấy người thiếu nữ này luyện đao, lại khiến cho trong lòng Ninh Nghị dâng lên một cảm xúc khó tả. Lúc cây cự đao kia vung lên, thế đao tung hoành bá liệt, cây cọc gỗ và những cây nhỏ bên cạnh đấu trường diễn võ bị chạm vào đều gãy, có lúc trên mặt đất còn vung lên những mảnh đá vụn. Chỉ là đa số thời gian nhìn giống như là thanh đại đao kia dẫn thiếu nữ đi về phía trước, có lúc thân kia bay ra ngoài, cũng có lúc nhìn nàng loạng chạ loạng choạng, bước chân mơ hồ, giống như sắp ngã xuống hoặc là sắp bị thanh cự đao kia làm cho bay lên, khiến người ta không khỏi hoài nghi nàng rốt cuộc làm thế nào mà vung được thanh đao kia lên, làm thế nào để khống chế thế đao, hay là cả người nàng đều bị quán tính của thanh đao kéo vòng vòng.

Nhưng, tuy rằng từ đầu đến đuôi xem ra đều giống như một người thiếu nữ mục đồng đang khóc thút thút liều mạng kéo con bò bị điên đang chạy loạn, nhưng từ đầu chí cuối, nàng đều không để cho đao thật sự ra khỏi tầm khống chế. Còn về uy lực thật sự của thanh đao này, có lẽ chỉ vô số những vong hồn chết dưới thanh đao mới có thể đưa ra phán đoán công bằng. Còn trong chiến đấu lúc thái bình, hẳn cũng từng nhìn thấy, lúc thiếu nữ lôi thanh đao, lao đến như một viên đạn, khí thế và uy lực thật sự khiến những người ở đó tan tác, ước chừng không có mấy người có thể thật sự ngăn cản được một đập chết người dưới quán tính của thanh đao.

Dưới đấu trường, những người đang xem cảnh tượng này ngoài một nha đầu xấu xí bên cạnh Lưu Đại Bư ra, chỉ có Lưu Thiên Nam – chủ quán trong phủ. Ninh Nghị trao đổi vào chuyện hôm nay với Lưu Thiên Nam, y cười hỏi:

- Lưu công tử cảm thấy đao pháp Trang chủ thế nào?

- Dùng lực quá mạnh, hư chiêu quá nhiều, người xem bước chân của Đại Bư mơ hồ, loạng choạng, ta cảm thấy... Á, nàng ấy muốn làm gì?

Phía xa xa, thiếu nữ múa đao hình như nhìn về phía bên này một cái, sau đó, thế đao đột nhiên hạ xuống về phía sau người, kéo thanh cự đao, xông đến.

Trong màn mưa, những đám nước văng khắp nơi trên mặt đất, giống như mỗi bước chân đều bước ra một đóa sen trong mưa, cũng không biết thân hình kiều diễm kia làm sao phát ra năng lượng khổng lồ như vậy. Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng được kéo gần, thiếu nữ và thanh cự đao hợp lại vào nhau, cự đao, thân người, cự đao, thân người quay vòng vòng trước mắt Ninh Nghị, liên tục luân phiên bốn năm lần, cả người liền triển khai âm vang trước mặt Ninh Nghị.

Xuất hiện trước mặt Ninh Nghị là hình ảnh thiếu nữ hai tay cầm đao, cả người giãn ra tới cực điểm, thanh cự đao hướng từ dưới lên trên, chỉ thẳng lên trời, ở giữa pha lẫn một tiếng nổ âm trời, những mảnh đá bay tung, chắc là lan can đá ở ven đấu trường võ đã bị chém đứt, tiếp theo là tiếng nổ vang từ trên mái hiên.

Ninh Nghị gần như phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy gió tạt qua gò má đau rát, hần nhảy về phía bên phải theo bản năng, Lưu Thiên Nam gần như cũng đồng thời bay về phía bên trái, phát tay áo rộng thùng thình đi, mảnh ngói đá từ trên mái hiên bị hất rơi xuống bức tường phía sau, nổ vang.

Lúc Ninh Nghị xoay người rồi đứng dậy, mái hiên ở hành lang sân diễn võ đã bị phá một lỗ to đùng, cự đao cắm ở trên mặt đất cách hần không xa. Lúc Ninh Nghị quay đầu nhìn lên, bóng dáng của thiếu nữ đã dừng trên chuôi đao, trong nháy mắt, bóng dáng cao gầy tuyệt đẹp kia gần như chói mắt, ống tay áo, váy áo từ chuyển động trở thành đứng yên, những hạt mưa đầy bầu trời giống như bị ép mở ra, đương nhiên, ngay sau đó, cơn mưa lại tầm tã như cũ. Thiếu nữ trên đao nhìn hần, ngực phập phồng, hơi thở trở nên dồn dập, rõ ràng lần vừa rồi khiến nàng hao tổn không ít lực.

- Đại Bư, ý ta là, cái này nhất định có thể khiến cho người khác khinh địch!

Ninh Nghị giang tay, thiếu nữ đằng sau tấm rèm mũ mấp máy miệng, ánh mắt kiều ngạo, cơ thể nhảy nhẹ nhàng từ trên đao xuống. Ninh Nghị cười đặt tay lên khóe miệng, nhẹ nhàng nói với Lưu Thiên Nam:

- Sao xa như vậy mà có thể nghe thấy?

Lưu Thiên Nam không thể nói giỡn trước mặt Trang Chủ, lật hai tay, cười ngắc đầu lên, quan sát mái hiên bị mở toang.

Thiếu nữ vươn một cánh tay ấn chuôi đao xuống, khiến cho cự đao nghiêng về một bên, sau đó mới dùng hai tay rút Bá Đao thật mạnh ra khỏi đám bùn đất, việc luyện tập của nàng cơ bản cũng đã hoàn thành.

- Bá Đao vốn dĩ không phải như vậy!

Vừa đi, Lưu Đại Bưu vừa mở miệng nói.

- Bá Đao mấy đời trước mặc dù bá đao, nhưng vẫn có chương pháp, bọn A Sát, A Thường cũng như vậy, nhưng đao pháp như vậy ta vẫn chưa thể luyện, luyện rồi nhưng cầm không nổi đao. Ta chỉ có thể vung đao, sau đó đi theo đao, như vậy dùng tương đối ít sức, đương nhiên, khi vừa mới bắt đầu cũng chẳng đánh lại được mấy người, bởi vì quay mấy vòng là người liền ngã xuống. Nếu như người có hứng thú, ta có thể dạy người Bá Đao chính thống, dùng lực vừa phải, hư chiêu cũng không nhiều lắm, chỉ là không dễ lấy ra lừa người khác.

Thiếu nữ vẫn cố ý hạ thấp giọng nói của nàng xuống, thu cự đao vào trong hộp gỗ, cười nói:

- Dù sao công phu phá lực đao của huynh cũng là con đường cương mãnh của Bá Đao, vừa hay tương hợp với Bá Đao.

- Phá lực đao?

- Chính là nội công trên người người ấy. Lúc nhỏ người chưa từng luyện công, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, Phá lực đao này coi như phù hợp với công pháp thượng đẳng nhất mà người luyện, nghĩa là phá bỏ hạn chế tam giới lực đạo... Ta cũng chỉ là lúc nhỏ nghe nói, không thể khẳng định, chẳng lẽ không phải?

- Không phải, nghe nói đây là một bộ công pháp nhị lưu...

Ninh Nghị nhú mày, thiếu nữ đứng bên đó nhìn hẩn, một lát sau, nghiêng đầu qua, thì thầm nói:

- Một thư sinh, chạy đến luyện công phu gì, loạn hết cả lên...

Đại khái cảm thấy Ninh Nghị không chú ý lắm, luyện công cũng chỉ là vì hứng thú, nghiêm túc với hẩn thì mình có chút ngốc nghếch.

Nàng dù sao cũng là nữ nhi, mưa lớn ướt hết cả quần áo, bèn đi đến phía cửa ở một bên, Ninh Nghị và Lưu Thiên Nam thì đi về phía cửa khác. Một lát sau, trong lúc hẩn đang xử lý công việc trong thư phòng đợi thiếu nữ đến, hôm nay thật ra cũng không có chuyện gì, hai người nói chuyện một lát, thiếu nữ hỏi:

- Nghe nói buổi tối người phải đi Tứ Quý Trai tham dự hội thơ?

- Ừ, nghe bọn họ nói nơi đó không tồi, đi góp vui!

Ninh Nghị cười nói:

- Có hứng thú không?

Hẩn biết thiếu nữ có lúc cũng thích nho nhã, thích xem ít sách, sau khi xem xong nói ra những lời nhã nhặn, có chút buồn cười, nhưng loại hội thơ thế này, trước nay nàng chưa từng tham gia, nếu nàng đã không tham gia, thì không có cách nào mời được nàng.

Quả nhiên, nói xong, thiếu nữ bên kia rèm lắc lắc đầu có chút buồn rầu:

- Không đi, tối nay có việc... hơn nữa... ta không biết làm thơ, ừ ừ, không biết làm thơ...

- Sao không chép một bài thơ, để cho những người thư sinh khác viết một bài, Đại Bưu chép lại... nói là tự mình viết.

Thiếu nữ suy nghĩ một lát:

- Nhưng...

Ninh Nghị cũng đáp lại:

- Cũng được!

Nếu để cho những thư sinh khác nghe thấy đối thoại thể này, có lẽ sẽ không nhin nổi cười, nhưng đối với hai người này mà nói, về mặt này lại rất hợp nhau. Lưu Tây Qua gật đầu nói:

- Được rồi, vậy ngươi viết một bài cho ta!

- Hả?

- Lần sau có thể lấy ra để tham dự, ngươi là tài tử hàng đầu Giang Ninh mà!

- Ta là ... giả...

- Biết điểm lợi hại nhất của ngươi là võ công, Nhân Đồ huynh, mọi người đều là bạn bè, bạn tốt, đang lúc trông chờ giúp đỡ nhau, bên này xin cảm ơn trước...

-... Được rồi!

Mặc dù triều đình của Phương Lạp đa số là được tạo thành từ quân nhân, nhưng cũng có một số lượng lớn văn nhân, hơn nữa không thể không nói, ở thời đại này, văn nhân đúng là vẫn có sự tồn tại một cách ưu việt. Lưu Đại Bưu trước mặt người khác mặc dù chủ yếu là mang hình tượng hoang dã, nhưng thỉnh thoảng đương nhiên cũng hi vọng mình nho nhã một chút, dù sao nàng cũng không phải là đối đãi quá nhạt nhẽo với các văn nhân. Hai người thảo luận một hồi trong phòng, Ninh Nghị viết mấy bài thơ với phong cách khác nhau cho nàng chép lại, trong đó phái Uyển ước của Lí Thanh Chiếu nàng không thích, bởi vì có một số chỗ nàng không hiểu. “Cuốn cuộn Trường Giang chảy về hướng đông, sóng nước vui dập hết anh hùng”, Lưu Tây Qua tuy rằng thích, nhưng cảm giác không được thích hợp với mình.

Cứ như thế sau khi viết mấy bài thơ, có một bài là nàng yêu thích, đó là bài “Tiểu ngạo giang hồ”, bởi vì bài này dễ hiểu, hơn nữa xem ra cũng rất khí phách. Nhưng trong đó có một câu “Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiêu trung”, Ninh Nghị đổi thành “hồng đồ thống trị”, lại còn nhắc nhở một chút, sợ rằng câu này vẫn còn chú ý nói xấu, nhưng thiếu nữ lại chẳng hề để ý đến điều này. Sau đó lại chọn một cách qua quýt một bài thơ cũng được coi là khá ứng “Hiệp khách hành”. Thực ra nàng chỉ thích một câu “Mười bước giết một người, nghìn dặm không lưu bước chân”, còn lại, chủ yếu bởi vì thơ không quá dài, điển cố cũng không nhiều, có nhiều chỗ nàng không hiểu, lần đầu tiên còn đọc sai chữ, hỏi Ninh Nghị:

- Bài thơ này không gieo vần à?

Cứ như vậy, chọn xong hai bài, Ninh Nghị còn tặng nàng một câu thơ, rất thích hợp với nữ nhi giang hồ: “Đào lý xuân phong nhất bôi tửu, giang hồ dạ vũ thập niên đăng”. Thực ra đây cũng là thơ xưa, nhưng Ninh Nghị không nhớ rõ, cảm thấy hai câu này giống như câu đối... Đáng tiếc không nhớ rõ hoành phi... Hắn nói với Lưu Đại Bưu, mình có một bức câu đối, hỏi ý kiến mọi người xem có thể sử dụng hoành phi gì, thiếu nữ chăm chú suy nghĩ.

Đối với việc lúc này cần phải làm, hai người đều không có áp lực tâm lý gì, nhưng thiếu nữ tên Lưu Tây Qua không nén nổi nhìn Ninh Nghị mấy lần, nàng cuối cùng cũng còn biết đây là những bài thơ hay.

- Buổi tối... có lẽ không yên ổn lắm.

Nàng nghĩ một lát, cuối cùng nói.

- Nếu như muốn ra ngoài, phải cố gắng về sớm một chút, hoặc là ngươi có thể để A Thường đi cùng...

• Buổi tối...

- Còn khó nói lắm...

Nàng cầm bài thơ trên tay, lắc đầu nói:

- Đến lúc đó sẽ biết, bây giờ ta cũng không biết thế nào. Nhưng mà... có lẽ những bài thơ này dùng đúng trường hợp rồi, ha ha...

Mặc dù đang cười, nhưng có thể nhìn ra được, thiếu nữ đối diện không có mấy sự mong chờ. Có lẽ sắp xảy ra chuyện gì lớn lao lắm, nhưng Ninh Nghị vẫn chưa nhận được nhiều tin tức, sau khi nói chuyện về những điều này, tất cả cũng trở nên giống như thường ngày. Sau khi ăn xong cơm trưa, xe ngựa của Lưu Đại Bưu đi ra khỏi con đường liễu nhỏ, chuyện sắp xảy ra cũng không có mấy liên quan đến Ninh Nghị. Hai canh giờ nữa trôi qua, hoàng hôn chưa đến, xe ngựa của Lâu gia đã đến, Ninh Nghị đem theo đao, hỏa thương, sau khi sửa soạn chỉnh tề, ra khỏi nhà tham dự hội thơ...

262. Q.3 - Chương 264: Nhiều Chuyện

Nắng chiều rực rỡ sáng lạn, cảnh phố phường vẫn long lanh.

Khi xe ngựa cùng đội ngũ hộ vệ băng qua đường phố Hàng Châu, ánh nắng từ bầu trời phía tây chiếu xuống, bên đường người đi đường tấp nập năm tấp ba vội vàng vàng đi qua, người giang hồ mang đao kiếm, hành giả du y cầm cờ phướn, nông phu gánh đôi gánh củi đầu mà đi, thỉnh thoảng ngừng ở chỗ rẽ, chờ những xe ngựa đang băng qua..

Cây liễu ven sông đong đưa, lắc lư trong gió, cây ngô đồng bông bông đong đưa cuốn qua mái hiên nhà bên đường, người chèo đò căng chiếc ô bông lên, khiến cho chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng lao về phía trước.

Ninh Nghị nhìn chiếc ô bông kia một lát, chiếc thuyền nhỏ chạy song song cùng xe ngựa trên bờ một hồi lâu, chiếc xe quẹo vào cây cầu đá, chiếc thuyền chạy qua cây cầu, phía trước đường thủy có một ngã rẽ nên xe và thuyền đã rẽ mỗi người một ngã.

Đường thủy ở trong thành Hàng Châu phân bố ngang dọc, từ đường Tế Liễu đến Tứ Quý Trai trong khu vực nội thành, trên đường đi đều khá náo nhiệt, tất cả tường viện lớn nhỏ, mái hiên cao thấp, các cửa hiệu bây giờ đã mở ra nhiều, dòng người qua lại, quy mô cũng có chút sầm uất, đương nhiên đập vào mắt vẫn là đủ loại binh lính, từ lúc thành Hàng Châu bị hãm, các nghĩa quân từ bốn phương tám hướng đều tập trung ở tòa thành lớn này, từng tốp từng tốp lớn, cũng có tốp năm tốp ba, có người là lính mới có người là lính cũ, như sóng lớn cuốn lấy dòng nhỏ, hợp lại như biển.

Đi qua con đường ngắn, lại có thể nhìn thấy bốn năm tốp binh sĩ hoặc đi lại hoặc ngồi, xuất hiện trong tầm mắt, sau đó lại bị xe ngựa bỏ lại đằng xa. Những người này trang phục khác nhau, binh đao không chính tề, sự rèn luyện không thể coi là tốt được, có người nhìn xe ngựa, ở ven đường,... Cũng có người ôm đao đi chậm chậm ở phía trước, xe ngựa lại dừng một chỗ. Những binh lính này, đã nổi tiếng khắp nơi nghĩa quân là có quy củ.

Đây là người của Phủng Nguyệt Quân, tướng quân là Ngô Tri, nghe nói dưới trướng có gần hai nghìn người, thanh thế rất lớn.

Khi xe ngựa dừng lại, Lâu Thư Uyển liền chỉ chỉ, bình luận binh lính của ai dọc đường đi. Trên đường đã bình luận năm sáu tốp. Nàng hôm nay cũng tham gia thi thơ, trên đường đi nàng giả trang thành một nam trang mặc áo trắng, vô cùng tuấn nhã hào phóng, trên tay phe phẩy chiếc quạt. Những cái này với Ninh Nghị nói, cũng có phần khí tức phong thái giang hồ..

Nữ nhân ngày nay có thể có năng lực này cũng ít thấy, cho dù có có thể quản công việc trong nhà gọn gàng ngăn nắp, vận mệnh cũng thường có sự giới hạn nhỏ nhỏ, mà Lâu Thư Uyển lại khiến cho người ta cảm giác là người chí khí lớn, mà thời buổi này, mặc dù nữ nhâncó thể làm việc lớn, thường thường cần phải tâm cơ và nỗ lực hơn người nhiều, nhưng nàng lúc này, ngược lại hề là biếtcái gì, đều nói với Ninh Nghị không chút gì ngăn cách, không biết thì không nói, càng khiến nàng bên trở nên mạnh mẽ. Dù Ninh Nghị cũng thường xuyên qua lại với nàng cũng không tránh khỏi có phần thiện cảm.

Lâu cô nương cũng thật là hiểu biếtđối với mấy cái này.

Cục diện của Hàng Châu bây giờ, không tìm hiểu cũng không được.

Lâu Thư Uyển cười lên, đôi môi cong lên tạo thành hình trăng lưỡi liềm. Qua lại cùng với Ninh Nghị, nàng không hề che giấu sự khác biệt của mình với phần lớn phụ nữ, cũng không che giấu sự mạnh mẽ của mình đối với những người khác. Thời nay phần lớn nam nhân có lẽ hy vọng nữ nhân của mình dịu dàng yếu đuối, nhưng đó là nói đến những nữ nhân trong nhà. Quan hệ nàng với Ninh Nghị không phải như vậy. Nàng biểu hiện như thế mới có thể gây sự chú ý của đối phương.

Một sự việc một tình trạng duy trì đã lâu, người ta sẽ tự mình tìm ra đủ thứ lý do chính đáng. Đối với sự việc mà bản thân Ninh Nghị ưa thích, Lâu Thư Uyển chưa bao giờ có cảm giác có gì không ổn cả. Nàng cho rằng mình là người số khổ, nàng cầu cũng không nhiều. Nàng thích đối phương vì người đó có sự xuất sắc, cái này đối với nam nhân có năng lực mà nói, có lẽ nữ nhân càng có thể kích khởi bản năng chinh phục của người ta. Ngoài ra, ở phương diện Lâu Thư Uyển nhìn, Ninh Nghị có tài có bản lĩnh, nhưng là thân ở rể, mặc dù Tô Đàn Nhi với hắn tôn trọng nhau như khách, nhưng so với những người đàn ông bình thường khác chắc chắn cũng có chỗ không được thoải mái lắm. Hình ảnh của nàng với Tô Đàn Nhi cũng tương tự, nhưng cái Tô Đàn Nhi không thể làm, nàng có thể làm.

Có một số việc, khi nghĩ lại rất xấu hổ, nhưng thật sự nàng giấu sâu trong lòng. Nàng đang nghĩ đến, Ninh Nghị thậm chí có thể xem nàng như thể thân của Tô Đàn Nhi, có thể nắm tay, chinh phục giày vò, đây là việc mà hắn ở trên người Tô Đàn Nhi không thể làm được, nàng thì có thể một mặt duy trì hình ảnh một người nữ mạnh mẽ, một mặt trước mặt hắn mà quy thuận mọi thứ, ra sao cũng được, nếu như Ninh Nghị thật sự làm vậy, cũng chỉ làm nàng cảm nhận được sức mạnh của đối phương.

Trong khoảng thời gian gần đây, nàng đều duy trì thái độ này, mà nàng vốn cũng chỉ có thể làm vậy trước mặt Ninh Nghị mà thôi, đối với nàng mà nói, điều này khiến nàng rất nhẹ nhõm vui vẻ. Đương nhiên, kết quả có vẻ kỳ lạ, nàng biết Ninh Nghị có vài phần thưởng thức đối với nàng, nhưng ngoài sự thưởng thức đó thì không còn gì khác. Rõ ràng bản thân hắn không có thành kiến với người nữ như vậy, vậy mà đối với mình, lại có một chút thờ ơ. Trước đây những người đàn ông mà nàng từng qua lại, mặc dù chấp nhận để nàng xuất đầu lộ diện, nhưng lại làm như đó là chuyện rất khó khăn, còn tỏ ra không quen biết nàng, đồng ý con mẹ nó, trong thâm tâm nàng thật ra chẳng cần sự đồng ý này., .

Có điều là, loại lạnh nhạt này trái lại càng làm nàng say mê, nàng nhìn không thấu người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì, nàng không biết sau ánh mắt đó rốt cuộc có phải đang nghĩ tới nàng hay không, nhưng cũng bởi nhìn không ra, ngược lại càng làm nàng cảm nhận được sức mạnh, không sao, dù sao... Việc này mới vừa bắt đầu mà.

Tất nhiên, nàng không phải si mê, trong lòng thật sự không phải là thường xuyên nghĩ tới việc này, chỉ là ngẫu nhiên đêm khuya thức giấc, mới nghiêm túc suy nghĩ chút tâm tư xấu hổ này. Lúc này khi chung đường cùng Ninh Nghị thì nàng chỉ là sắm vai giống như thân phận bạn bè, trên xe chỉ trở tán gẫu.

Xe ngựa từ đường phố Tế Liễu đi về hướng Tứ Quý Trai, đi theo còn có rất nhiều người, tùy tùng của Ninh Nghị chỉ có một người, là một tên tiểu binh trong Bá Đạo doanh tên là Lưu Tiến, chức vị không cao, người trẻ tuổi, khi Ninh Nghị ra ngoài dẫn gã theo để sai vặt. Bên cạnh Lâu Thư Uyển thì có rất nhiều người, ngày nay Hàng Châu không được an ninh, gần đây khi nàng ra ngoài, ngoài bảy tám nha hoàn, gia đình để sai vặt ra, còn có hai gã nhân sỹ Lục Lâm đang nương nhờ Lâu gia.

Hai người này một nam một nữ, người nam là một gã đầu đà hung hãn, trên dưới bốn mươi năm mươi tuổi, trên mặt có hai vết sẹo do đao, vũ khí là một thanh thiết trượng, người bên ngoài đều gọi gã là Tàn đại sư, nghe Lâu Thư Uyển nói, vị Tàn đại sư này trong có võ lâm có hung danh, gọi là Sát Hổ Đầu Đà Tàn Cổ Lai. Người nữ là một nữ hiệp cầm kiếm, hơn ba mươi tuổi, nghe nói chưa thành thân, nhưng vóc người không đẹp lắm, vai rộng tròn cánh tay thô, mặt vuông dài, tính cách chính trực, làm hộ vệ thật tốt. Hơn nữa ngoại hiệu và tên nghe rất hay.

Lần đầu tiên khi Ninh Nghị gặp mặt họ, hắn tự giới thiệu:

Hân hạnh hân hạnh gặp, tại hạ Ninh Lập Hằng, người giang hồ tặng phỉ hiệu Huyết Thủ Nhân Đồ.

...Vị này là Linh Sơn Tiên Ngự Lăng Tuyệt.

Ninh Nghị khi đó sững sờ vài giây, về sau không tự giới thiệu với những người này nữa.

Việc giang hồ chẳng qua là tiêu khiển của Ninh Nghị khi nhàn rỗi, đương nhiên cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng, đoàn người băng qua phố thị, không bao lâu đã đến Tứ Quý Trai. Tứ Quý Trai ở ven sông, do ba lâu viện tạo thành, phía sau còn có một viện không nhỏ. Nơi đây là một trong những cổ trai lớn nhất thành Hàng Châu, tập hợp rất nhiều loại di vật và cổ vật, đồng thời cũng thu nhập các loại tranh chữ của người đương thời, buôn bán sách cổ, Ninh Nghị xem đủ loại sách gốc tiểu thuyết truyền kỳ, cũng đã tới hơn hai lần, chính là khi thành bị phá, trước khi Tứ Quý Trai bị cướp hết sạch, sau này được người ta mua lại, nay bị mở thành tửu lâu. Tên không sửa, lúc này tên ông chủ là Trần Bách Niên.

- Ông chủ Quách của Tứ Quý Trai trước đây cùng với Lâu gia ta có qua lại, sau khi thành bị phá, không biết đã đi đâu nữa...

Khi xe ngựa đến gần thì Lâu Thư Uyển nhìn tửu lâu nhú nhú mây, nhưng sau đó liền giãn ra.

- Tuy nhiên, ông chủ hiện nay nghe nói tên là Trần Vạn Niên, khi nghĩa quân khởi binh, thì ông ta đi theo buôn bán thức ăn, bản thân mở một tiệm tên là Vạn Niên Đường, nghe nói thánh thượng cũng đã từng tới thăm, ở đâu cũng không rời việc ăn uống ra được, nghĩa quân thanh thế ngày càng lớn, việc buôn bán của ông ta cũng ngày càng lớn hơn. Nhưng sau khi thánh thượng xưng đế, ông ta lại sợ vượt qua bốn phận, vội tự sửa tên mình là Trần Bách Niên, kinh doanh cũng sửa thành Bách Niên Đường, do Bách Niên Đường và Tứ Quý Trai ngay sát nhau, vì thế đã mua lại ở đây, đây là cửa hàng đầu tiên của ông ta ở Hàng Châu.

Vừa nói đến những điều có liên quan đến Tứ Quý Trai đã từng nghe qua, tên gia đình đã ngừng xe ngựa ven đường, hai người đi qua cửa tửu lâu vừa mới tu sửa. Tối nay Tứ Quý Trai mở tiệc, người mở hội văn tên là Chu Viêm Lâm, chính là hàn lâm học sỹ tân nhiệm triều Vĩnh Lạc của Phương Lạp. Lại nói bất kể triều đại nào, Hàn lâm cơ bản đều là cấp bậc cao, nhưng mà ở triều Vĩnh Lạc thì hơi khác.

Khi triều đình mới thành lập, võ tướng có thực lực và văn nhân có năng lực đã phân chia chức vị cụ thể, chức vị Hàn lâm trước mắt là chức quan nhàn hạ, trong quan chức, địa vị không cao không thấp. Nói không ra làm sao, tương lai bất cứ lúc nào có thể lên, nhìn thì có vẻ rất nặng, nhưng thật ra trên tay bọn họ không có thực quyền, đại để mà nói, cấp trên cảm thấy họ là người có năng lực có học vấn, nhưng nhất thời không biết bố trí họ ở đâu, nhàn rỗi lại bạc đãi đối phương, vì vậy cho chức vị.

Nhưng bất luận thế nào, đối với phần lớn phụ tá thậm chí không chiếm được chức quan nào, mới nói, làm viên chức hàn lâm, vẫn khiến mọi người đều đổ xô vào. Chu Viêm Lâm này làm được một bài thơ hay, đã sớm trà trộn vào trong quân hệ Phương Lạp, cũng có chút quan hệ. Tiệc tối nay, người đến tham gia hội không ít, ví dụ như đồng liêu hiện nay của Ninh Nghị ở thư viện Văn Liệt là Vương Trí Trinh, Lưu Hy Vương, hoặc là Khuất Duy Thanh, Quách Bồi Anh, người đã từng có chút không hòa hợp, theo Ninh Nghị biết, hôm nay cũng đã tới.

Ninh Nghị ở thư viện được một thời gian, hơn nửa hôm nay hẳn đã mời Lâu Thư Uyển, vẫn chưa đề cập đến vấn đề hội văn trong thư viện, lúc này xuống xe, đưa mắt nhìn người phía trước, nhưng thật ra là đang nhìn người đang nói chuyện với Lưu Hy Vương. Khi đi ngang qua thì Lưu Hy Vương cũng nhìn thấy hắn, trong ánh mắt hiện lên một chút kinh ngạc, sau đó chỉ là chấp tay, vẫn chưa qua chào hỏi. Y là người bản địa ở Hàng Châu, đại khái nhận ra Lâu Thư Uyển là nữ nhân cải nam trang, trong thư viện hiện nay đang truyền đó là hồng nhan tri kỷ của Ninh Nghị, y biết đại khái mấy chi tiết, Lâu gia hiện nay đang lên như điều gặp gió, Ninh Nghị nhờ gốc cây cao này mà nổi danh, thật làm cho người ta có một chút hổ thẹn, cũng.. có một số thèm muốn.

- Lưu Hy Vương.

Lâu Thư Uyển liếc mắt về phía bên kia, khe khẽ nói một câu.

- Quen à?

- Không thực sự quen, nhưng đã gặp rồi. Lưu tiên sinh học vấn rất tốt.

Lâu Thư Uyển cười cười, hai người đã tới cửa, lúc này người trước mắt cũng tới nhiều hơn, liền ngay lúc này, nghe phía sau văng vẳng có tiếng động, hai người quay đầu lại, bên kia đường, có người đang dừng xe ngựa, tiến về phía bên này, phía trước phía sau có không ít người cũng đã chấp tay nghênh đón, tuy rằng lúc này phần lớn là văn nhân, văn dục trì kiểm chế, nhưng vẫn làm cho người có cảm giác, người tới thân phận không thấp. Tiếng người ồn ào, Ninh Nghị chỉ mơ hồ thấy người bên kia tới là người trẻ tuổi.

- Kia là ai..

Lâu Thư Uyển tự hỏi một câu, theo sau phía sau có người nói:

- Xin nhường xin nhường.

Ninh Nghị và Lâu Thư Uyển tránh qua một bên, mới phát hiện từ tửu lầu ra đón là chính là ông chủ của Tứ Quý Trai Trần Bách Niên. Lâu Thư Uyển nhìn theo hình dáng người nghênh đón, sau đó chân mày cũng giãn ra, vỗ chiếc quạt xuống:

- À, đó là Lâu Tĩnh Chi. Con của Lâu Tướng... Lập Hằng hẳn là đã gặp qua chứ?

- Chưa.

Ninh Nghị nghĩ một chút, cười cười:

- Ta gặp qua rồi à?

- Cũng không phải.

Lâu Thư Uyển nghiêng đầu cười.

- Chủ nhân Bá Đạo Doanh hiện giờ của Lập Hằng là một nữ nhân, tuy rằng bình thường ít có ít người nhắc đến cô ta, còn tưởng chủ nhân thật sự của Bá Đạo Doanh Lưu Đại Bưu là nam, nhưng lúc trước ta nghe nói, nữ đại nhân của Bá Đạo Doanh này đã có hôn ước với con trai của Lâu Tướng.

- Ồ?

Không ngờ được nghe tin đồn như vậy, Ninh Nghị hơi ngẩn người.

Lâu Thư Uyển có thiện cảm với Ninh Nghị, vì thế cũng sơ lược hỏi thăm dò tình hình có liên quan đến Bá Đạo Doanh, cũng đã hỏi đại khái ở thư viện, có thể xem đó như một phần thông tin có giá trị. Theo người bên ngoài nói, Lâu Tĩnh Chi cùng cô gái ở Bá Đạo Doanh kia từ nhỏ đã có hôn ước, lại là cùng tình nghĩa cùng tạo phản, nghe nói sau lưng Bá Đạo Doanh là Tả tướng Lâu Mẫn Trung, như vậy tình cảm hai người tự nhiên là rất tốt, Lâu Tĩnh Chi có lẽ thường đến Bá Đạo Doanh, Lập Hằng hiển nhiên cũng có thể đã nhìn thấy. Nhưng lúc này thật ra trong lòng rất tức cười, Lập Hằng chỉ là làm chức phụ tá, có lẽ là không biết điều này, là bản thân nghĩ quá nhiều rồi...

263. Q.3 - Chương 265: Mật Hội

Vào đêm, ánh đèn như gần như xa, nước sông lóng lánh, kéo dài trong thành thị, nơi có ánh đèn, sóng nước trong suốt cũng gọn sáng lên, giữ cho đường phố có chút ánh sáng, còn ánh nước thì trầm mặc trong bóng tối, chỉ là ngẫu nhiên có ánh đèn ở trên thuyền lóe lên, chậm rãi đi qua trong tầm nhìn.

Trong ngoài Tứ Quý Trai đèn đuốc sáng trưng, mái hiên ba tầng cong như móc câu làm cho hình ảnh đường phố này càng thêm rực rỡ, trên đường phố gần đó, người đi đường đi ngang qua không kìm nén được đều ngược nhìn sang bên này vài lần, chỉ chỉ trỏ trỏ, còn trong lầu là bầu không khí ăn uống linh đình náo nhiệt. Hôm nay trong Tứ Quý Trai có văn hội, cũng có biểu diễn, lúc này yến ẩm trong lầu chưa xong, có vài danh kỹ có tên tuổi tại thanh lâu trong thành được mời tới cũng đã bắt đầu lên đài biểu diễn từ khúc.

Lúc thành Hàng Châu bị phá, tuy rằng bởi vì Phương Lạp đã quyết định dùng nơi đây là căn cơ lập quốc, thuộc hạ của ông ta đã có chút bột phóng túng, nhưng trong hỗn loạn lúc ban đầu khi gặp phải nữ tử trong thành, cũng khó có thể nhất nhất theo quy củ được. Ban đầu hành nghiệp phong trần rất hưng thịnh nhưng rồi cũng bị đá kích nặng nề, binh lính vào thành bắt nam giới, đủ loại giết chóc, có nhu cầu đối với nữ nhân, tóm lại cũng là một chuyện.

Trong khoảng thời gian ban đầu đó phụ nữ hoặc là sau khi bị chà đạp thì tự sát, hoặc là trong lúc bị làm nhục thì bị giết nhiều không kể xiết, không ít nữ nhân thân ở trong thanh lâu nhưng cũng có khí tiết, bị

làm nhục mà tuấn thân, nhưng nói tóm lại, thân ở trong hoàn cảnh này, tại phương diện này có năng lực chịu đựng được mọi đả kích cũng không ít. Trải qua tình cảnh hỗn loạn nhất rồi, có người tránh khỏi đại loạn, có người tìm được chỗ dựa vững chắc, có người tiếp tục lợi dụng bản lĩnh mạnh vì gạo bạo vì tiền mà nổi lên, tóm lại mà nói, cơm thì luôn phải ăn, người thì dù sao cũng phải tìm được đường ra.

Lúc này một nhóm danh kỹ hoa khôi trong thành Hàng Châu đã thay đổi so với mấy tháng trước, cảm giác đã có chút bất đồng, mất đi tài nghệ và sự linh hoạt trước đây, chỉ còn lại là kính sợ và gượng ép. Nhưng người nếu đã miệt mài đến cùng, có thể bắt đầu thay đổi, kỹ thuật của bản thân cũng không kém, có một phong vị rất khác. Lúc biểu diễn, bầu không khí trong phòng cũng đã trở nên sôi nổi, có một vài người làm thơ, đưa ra cùng phân tích thưởng thức.

Buổi tụ hội hôm nay tuy rằng cũng có bầu không khí văn hội, nhưng nói tóm lại, ý nghĩa không giống với văn hội bình thường. Chu Viêm Lâm là quan viên trong triều đình Phương Lạp, giao thiệp qua lại không chỉ có mỗi văn nhân, mà cũng có một bộ phận quân nhân cũng tham dự trong đó. Trong buổi tụ hội, không có quy củ gì quá mức ép buộc, có thể do chủ nhà hoặc là người muốn làm náo động ra sức khơi lên hứng thú sáng tác thi từ, mà bởi lúc này trong hệ thống Phương Lạp đông đảo, ngay khi bắt đầu yến hội, liền có người cầm chén rượu đi đi lại lại mọi nơi chào hỏi trò chuyện với nhau, lúc này đang là lúc rất sôi nổi.

Nhiều người, náo nhiệt, tại lầu hai của yến hội, lúc này cũng đang có một chút tình huống phát sinh. Thư sinh cầm chén rượu phát phát tay với người ta, xoay người đi về phía trước, bất ngờ đụng phải một người đàn ông đi qua bên cạnh.

- Cẩn thận.

- Ai...

Phịch, roạt roạt....

Tình huống phát sinh cũng không lớn, thư sinh cũng không đụng phải cái bàn, chỉ là không nghĩ đĩa tương ngay bên cạnh lật úp lên y phục mình, hấn chỉ loạng choạng một cái rồi đứng vững lại, nhưng tương rơi vào áo đã để lại vết bẩn, lau một lúc cũng không sạch. Thư sinh có chút khổ não buông tay xuống, người bên cạnh ân cần hỏi han vài câu, sau đó liền có người của Tứ Quý Trai đến kiểm tra, sau đó dưới sự phân phó của chương quỹ an bài phòng và y phục cho hấn thay.

Sau khi chào bực y thư sinh đi cùng với hấn đứng cách đó không xa, dưới dự dẫn đường của gã sai vặt, đi lên lầu ba.

Lầu một và lầu hai của Tứ Quý Trai hôm nay là dùng phòng khách để yến ẩm, lầu ba cũng sáng đèn, nhưng không có người. Thư sinh đi vào gian phòng vừa được đốt đèn lên, thay đổi y phục, sau đó đứng ở trước cửa sổ nhìn ra ngoài một chút, gió đêm kéo tới, ánh nến khẽ nhấp nháy, mang tới cảm giác mát mẻ.

- ...Dựa theo phân phó của Ninh công tử, tin tức người văn bình an đã được gửi về, tôn phu nhân và mọi người trong nhà đều bình an, không việc gì...thai nhi trong bụng tôn phu nhân cũng mạnh khỏe....

Nếu như lúc này cũng có người ở phòng bên cạnh, hấn là sẽ nghe được, tiếng nói chuyện rất nhỏ đang vang lên ở trong mảnh không gian này.

- Không kinh động đến quân đội của quan phủ chứ?

- Ninh công tử đã can dự, cho nên chúng ta cũng không gây thêm rắc rối, ngoại trừ tôn phu nhân ra, tin tức truyền đi truyền về chỉ một tuyến, chẳng qua...ta thấy Ninh công tử quá cẩn thận rồi...

- Tình huống nào cũng không thể thất bại, nên chỉ có thể cẩn thận một chút. Lưu Đại Bưu an bài người bên cạnh thê tử ta, nếu để người muốn lập công này biết, vậy thì người chết là phu thê chúng ta mà thôi....Còn thượng cấp kia của người, có nói gì không?

- Tiếp ứng Ninh công tử ra khỏi thành là việc quan trọng thứ nhất, nhưng nhất thiết phải do Ninh công tử an bài...Cấp trên còn nói, muốn người phải luôn nhớ tự bảo trọng.

Lúc này đang bí mật nói chuyện với nhau, đương nhiên là Ninh Nghị và mật thám do Tần Tự Nguyên an bài bên cạnh Phương Lạp - Văn Nhân Bất Nhị, lần này địa điểm gặp nhau tại Tứ Quý Trai là do Ninh Nghị lúc này cũng biết, thân phận của Văn Nhân Bất Nhị tại đây lại là chương quỹ của Bách Niên Đường Tứ

Quý Trai. Ninh Nghị đã không còn quá tin tưởng lực lượng của phía triều đình, nhưng Văn Nhân Bất Nhị hiển nhiên là có chút khác biệt, mà khi nghe nói đến giao quyền chỉ huy cho hắn, Ninh Nghị lắc đầu.

- Ta không hiểu việc này, ngươi là hành gia, các ngươi phải hành động ra sao, tự do ngươi an bài, chẳng qua, ta muốn biết ai phụ trách tuyển tiếp theo của ngươi, nếu như ngươi xảy ra vấn đề, ta nên liên hệ với hắn như nào...

- Cái này đương nhiên...

Tổ chức hệ thống nhỏ của Văn Nhân Bất Nhị cũng không phải lệ thuộc Lục Phiến Môn mà là trực tiếp phụ thuộc chính phủ, nó vốn là một Mật Trinh Ti được thiết lập để đối phó với người Liêu, người không nhiều lắm, hơn nữa chỉ sử dụng làm đại sự. Tuy rằng là như thế, làm người phụ trách tối cao bên phía Phương Lạp, Văn Nhân Bất Nhị vẫn còn rất nhiều việc, Tần Tự Nguyên lại trực tiếp sử dụng y phụ trách tuyển đối với Ninh Nghị, đủ để thấy lão nhân rất coi trọng chuyện này.

Sau khi trao đổi một chút tư liệu cần thiết, Văn Nhân Bất Nhị nói:

- Nhiệm vụ hôm nay là quan trọng nhất, đó là công khai hộ tống Ninh công tử, dựa theo dự tính, trong một tháng gần đây, tình huống Hàng Châu sợ rằng sẽ càng ngày càng khẩn trương hơn, nếu như phải đi, tốt nhất là an bài trong thời gian nửa tháng. Hôm nay chúng ta đã có chút lý giải nhất định về tình hình của Bá Đạo Doanh, nếu Ninh công tử có biết điều gì...

Ta tạm thời vẫn không đi được.

Ninh Nghị lắc đầu, sau đó dừng một chút.

- Trong quân Phương Lạp, rất nhiều nhân sĩ lực lâm, ta nghe nói có một số phương pháp có thể làm cho trên thân thể của người dính một mùi đặc trưng, mùi này có thể huấn luyện cổ trùng truy tìm tung tích, khi bọn họ nói, lúc ban đầu ta tưởng là câu chuyện hoang đường, nhưng sau đó thấy bọn họ không giống là giả bộ... Văn Nhân huynh biết chuyện này không?

Sắc mặt Văn Nhân Bất Nhị biến đổi.

- Vùng Tương Tây, xác thực có phương pháp dưỡng cổ thuật này, chỉ là loại cổ trùng này cực kỳ không dễ nuôi, chỉ có thể một người sử dụng, thời gian sống cũng không dài... Phương pháp này rất coi trọng người sử dụng.

Y nhìn Ninh Nghị, sau đó nhíu mày tự lẩm bẩm.

- Cái này cũng không phải là không có cách giải, chỉ cần biết người dưỡng trùng độc là ai, giết chết hắn thì trùng độc cũng chết, hoặc là biết khi nào thì trùng độc sẽ chết, đến lúc đó bất cứ lúc nào cũng có thể chạy thoát được. Cũng có không ít phương pháp, hoặc là có thể làm loãng đi thuật tìm tung tích này... Việc này, ta sẽ đi điều tra, Ninh công tử yên tâm.

- Thật sự là có chuyện này...

Ninh Nghị cười gật đầu, thật ra loại chuyện này không quá kỳ dị, bỏ câu đưa tin cách xa ngàn dặm cũng có thể đến đúng nơi, muốn nói chính xác như sấm đương nhiên là không có khả năng, nhưng ở thời đại này nhân sĩ võ lâm võ nghệ cao cường lại tinh thông khả năng sinh tồn hoang dã, mặc dù chỉ có thể xác định một phương hướng chung chung, chỉ sợ cũng rất khó đào tẩu. Trước đó hắn đại để đã có chuẩn bị tâm lý, lúc này càng không thể không chú ý.

- Việc này, phiền Văn Nhân huynh rồi. Chẳng qua nếu như sự việc không thể, ta dự định sẽ đưa nha hoàn của ta đi trước, chuyện này hắn là được đúng không.

Văn Nhân Bất Nhị im lặng chốc lát, rõ ràng là không thể nào chấp nhận được chuyện này.

- Ninh công tử, chuyện này sợ rằng...

Ninh Nghị phát phát tay:

- Để nàng đi, ta mới yên tâm ở lại nơi này làm việc. Vấn đề không lớn, trước đó ta đã suy tính rồi. Hiện nay sát vách viện tử ta ở, có một lão đại phu không có con nối dõi, lão lại rất có danh vọng trong Bá Đạo

Doanh, trong khoảng thời gian này Tiểu Thiên lại thường xuyên đến y quán hỗ trợ, lão đại phu đối xử với cô ấy như con gái, nếu như là tình huống bình thường, lão nhân gia sẽ không hỗ trợ, nhưng ta đắc tội với người ta, bất kể là Lệ Thiên Hữu hay là Thạch Bảo, đều đủ để chống lại Lưu Đại Bưu, ta có nguy hiểm, rất dễ liên lụy đến người bên cạnh mình, dưới áp lực thời gian, ta sẽ cầu xin vị lão đại phu kia đưa Tiểu Thiên đi. Như vậy, còn cần Văn Nhân huynh hỗ trợ.

Văn Nhân Bất Nhị sững sờ một lát, đối với tình huống của Ninh Nghị, y đương nhiên là có điều tra:

- Ninh công tử...đã an bài việc này...hơn một tháng trước rồi?

- Chưa nói an bài, chỉ là phòng ngừa chu đáo mà thôi. Vị lão nhân kia tính cách kiên cường, rất hiểu thế sự tàn khốc, đến lúc đó chỉ cần cầu lão, lão sẽ hỗ trợ. Đây là con đường hoàn thiện nhất hiện nay, nếu như lão không giúp, đành phải tìm biện pháp khác.

- Khi nào làm việc này, người lại muốn đi, thì thực sự đã khó càng thêm khó, thậm chí có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng...

- Đánh thì đánh.

Ninh Nghị nói.

- Có thể cùng nhau đi được đương nhiên là tốt, nếu như không thể, nài ở lại, sau này ta lại càng không có cơ hội để đi. Người nói trong một tháng tình huống sẽ tồi tệ hơn...Phương Bắc đánh nhau thế nào rồi?

- Gia Hưng đã được giải vây, nhưng Phương Thất Phạt tụ tập binh lực, đang kiểm chế chặt chẽ Đồng đại tướng quân tại Tú Châu, hậu phương không ngừng thu hoạch lợi ích, sau trận chiến ấy, giữa Hàng Châu và Gia Hưng, Hồ Châu, triều đình được lợi rất nhiều....

- Quả nhiên...

Ninh Nghị gật đầu:

- Theo như người thấy, Hàng Châu có thể thủ được bao lâu?

- Không biết, nhưng nửa năm đến một năm, sợ rằng...

Việc này vốn không quan hệ với nhân viên tình báo thông thường, nhưng nhắc đến, Văn Nhân Bất Nhị rõ ràng nhũm nhụi, Ninh Nghị cũng có chút trầm mặc. Hắn không hiểu rõ lắm về đoạn lịch sử liên quan đến Phương Lạp, chỉ biết cuối cùng Phương Lạp thất bại, nhưng hơn mười vạn đại quân của Đồng Quán ở tại phía Nam. Hôm nay xem ra, Phương Lạp đánh hạ một Hàng Châu, đang vượt qua tiết thu hoạch lương thực, sau khi cướp đoạt lương thực chung quanh Hàng Châu, nhân số kẻ địch nhiều, trách nhiệm của triều đình Vũ triều nhất định quá nặng, nếu như bọn họ kéo dài một năm hai năm, hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Sự việc...tạm thời quyết định như vậy đi. Hiện tại ta ở trong Bá Đạo Doanh cũng không tệ lắm, Lệ Thiên Hữu đã trở về, áp bức tới, ta bắt đắc dĩ mới phải đưa Tiểu Thiên đi, chỉ cần ta không đi, bọn họ cũng không đến mức giết ta. Nếu như quả thật ta có giá trị, đương nhiên là tình huống lý tưởng nhất, nếu như không, người nói với cấp trên, chỗ ta dạy học cũng có một nhóm học trò chính trực, coi như là tận dùng lực lượng non nớt đó.

Ninh Nghị nói, lắc đầu cười cười, Văn Nhân Bất Nhị suy nghĩ một chút:

- Dạy....học trò chính trực?

- Ừ.

Ninh Nghị thở dài.

- Thế đạo hiện nay, chính trực chính là đối địch với thế giới đó, để bọn chúng rèn luyện một chút, dù gì có nhiều chuyện thật ra ta làm không được.

Nói xong mấy lời này với Văn Nhân Bất Nhị, Ninh Nghị ra ngoài đi xuống lầu, trong đại sảnh vẫn náo nhiệt như trước, hắn đang nghe được trên đài đang ột bài “Vọng hải triều”, ca cơ đang hát “Trọng hồ điệp hiên

thanh gia, hữu tam thu quế, thập lý hà hoa. Khương quán lộng tình, lãng ca phiếm dạ, hi hi điều tẩu liên oa. . ." Lâu Thư Uyển đang ở bên kia nghe, thấy Ninh Nghị xuống tới, cười nói:

- Đang hát bài của người đó.

Trong phòng cũng có Lưu Hy Dương dường như biết hẳn, lúc này cũng đang nhìn sang, có người đã từ trong đám đông nhìn sang bên này, xem ra muốn chào hỏi hẳn.

Đúng vào lúc này, có tiếng ồn ào rối loạn mơ hồ truyền đến.

Đầu tiên là tiếng hò hét, gần như là tiếng đánh nhau hỗn tạp, từ từ nổi lên. Lúc này thành Hàng Châu vừa trải qua chiến loạn, người tham dự tụ hội có rất nhiều người đã trải qua chiến trường, đều bắt đầu đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có người còn ở trên mái nhà lầu ba, sau đó, cũng có người ăn mặc như gia đình sai vặt vội vã tìm kiếm chủ nhà, truyền lại tin tức.

Trên đường phố xa xa, hỗn loạn rất nhanh hình thành một đường viền, cột khói đỏ rực dữ dội thẳng lên bầu trời, người cưỡi ngựa, lính đeo đao cuộn cuộn hướng về đường phố bên này. Do đám gia đình sai vặt loạn truyền nên tin tức rất nhanh truyền đến tai mọi người.

Cuối thu, ngày mùng bảy tháng chín, triều Vĩnh Lạc mới lập đã nghênh đón trận phản loạn đầu tiên.

Tham Tri chính sự Tề Nguyên Khang phản rồi.

Đối với gã này, Ninh Nghị cũng có ấn tượng nhất định, gã giống Lâu Mẫn Trung, Bao Đạo Ất, là một trong những đại quan tằng cao trong quân Phương Lạp. Mà vào lúc này nghĩ đến, Ninh Nghị từng nghe người ta nói, vị Tề Nguyên Khang này, đã từng là một trong phái chiêu an trong quân Phương Lạp.

Cùng với Lâu Thư Uyển đứng ở trước cửa sổ Tứ Quý Trai, Ninh Nghị đã hiểu, đại sự đêm nay sẽ phát sinh trong lời Lưu Đại Bưu nói rất cuộc là chuyện gì. Lệ Thiên Hữu chưa trở về, thì đạo thanh trừ đầu tiên trong quân hệ Phương Lạp đã bắt đầu rồi...

264. Q.3 - Chương 266: Từ Chối Khéo Léo, Lớp Sóng Trùng Diệp

Người nhà đến gọi, trong nhà có một số việc, hôm nay phải rời đi trước, mong rằng Chu Công bao dung mà thứ lỗi cho...

- Tối nay, e rằng sẽ không được yên ổn...

- Nhà ở bên đầu bên kia, Chu Công không cần tiến nữa...

- Thứ lỗi, thứ lỗi...

- Rộng lượng, rộng lượng...

Ánh lửa cao ngút trời, điều động quân đội, bỗng nhiên cảnh hỗn loạn ở Hàng Châu không lâu, tình hình trong Tứ quý trai ban đầu ngạc nhiên rồi dần bình tĩnh lại trong hoảng loạn, phương hướng của sự việc có phần nghiêng đi.

Tham tri chính sự Tề Nguyên Khang làm phản, đây là tin tức nhận được sau khi chuyện phát sinh không lâu. Nội tình trong đó rốt cuộc thế nào cũng không cần phải nói, trong thành có đại hỏa, điều động một đội quân có quy mô như vậy, đại khái đã nói lên chuyện đã đến mức không thể xoay chuyển được. Lúc này tham gia bữa tiệc Chu Viên Lâm đại đa số đều là nhân vật có thân phận, hoặc ít nhiều cũng có quan hệ với kẻ có thể lực. Phát sinh ra chuyện lớn như vậy, trong lúc này rất nhiều thứ bọn họ đã được chuẩn bị rồi.

Lúc này phải có sự đối phó đầu tiên, một nửa số người cũng bắt đầu lần lượt đến cáo từ Chu Viên Lâm. Trên đường phố bên ngoài, trong thành phố, không khí trở lên tiêu điều, xơ xác, cửa của các hộ dân đóng lại, quân đội ngoài việc chạy trên phố còn đẩy người dân về nhà, tuy cảnh hỗn loạn mới bắt đầu liên lụy ở mấy con phố phía Đông nhưng cũng không ai biết trong thành bao lâu mới bắt đầu giới nghiêm.

Xung quanh Tứ quý trai trong thành hôm nay đều là một trong những khu vực náo nhiệt nhất, ngoại trừ một quán trà, cũng có hai kỹ viện gần đó mở cửa. Có người biết được cảnh hỗn loạn liền chạy về ngay, cũng có người khá bình tĩnh cảm thấy bản thân không có chuyện gì, ở lại nghe ngóng động tĩnh. Chỉ là những cửa hàng này hầu hết đã đóng cửa, không hề tiếp đón khách hàng mới. Cũng bởi vậy, lúc Tứ quý trai lần lượt giải tán, xe ngựa lục tục ra về, nhưng cũng không đại biểu là buổi tụ hội sẽ giải tán như vậy, hơn mười người ở lại vẫn duy trì sự phát triển của hội như cũ, ở lại giữa đại sảnh.

Trong chuyện này có một nguyên nhân lớn, có lẽ bởi vì con trai của Lâu Mẫn Trung là Lâu Tĩnh Chi còn ở đó chưa đi. Quan hệ của Chu Nguyên Lâm và Tề Nguyên Khang thân thiết cỡ nào, dù sự tình cuối cùng có biến thành thế nào đi nữa thì cuộc tụ hội này cũng là do y khởi xướng, đương nhiên là y muốn tiếp tục duy trì rồi.

Người ít rồi. Bên ngoài lại hỗn loạn như vậy, bọn sai vặt trong tửu lâu tất rất nhiều đèn đi. Người ở lại đa số đều tụ tập trên tầng hai hoặc trên sân thượng của tầng ba, lấy Chu Viên Lâm, Lâu Tĩnh làm trung tâm, nhìn chiến sự thay đổi từ xa, chỉ nói chuyện phiếm, có người làm thành thơ:

- Tây Hồ thủy nhiễu giang nam sự, cô thành dạ bán bất phân minh... Thời buổi rối loạn quá...

Rất có cảm giác chỉ điểm giang sơn, hoa khôi được mời đến tham dự văn hội lúc này cũng chưa đi, chỉ có điều không dám hát nữa. Bị người khác gọi lên nói chuyện, bình luận thi từ cho không khí sinh động, những cô gái này cũng không phải bình hoa, không lâu sau mọi người đã bày ra cái bàn, xem như lấy thời cuộc làm món nhậu rồi.

Không phải tất cả mọi người đề tụ tập trên lầu này.

Lúc này, Lâu Thư Uyển đang cùng Ninh Nghị đi trên hàng lang, đèn lồng đã tắt đi quá nửa. Ánh sáng mờ mờ, nghiêng trông qua, trên lầu ảh có ánh sáng vàng hắt ra, tiếng nói chuyện, còn có cả tiếng cười truyền tới, có người vịn lấy lan can nhìn về hướng xa xa, không có nhiều người chú ý đến người đang đi lại ở trong hành lang phía dưới.

Đường hành lang trong viện tử thông Tứ quý trai đến ven sông bên kia, lúc này gió đêm hơi lạnh, Lâu Thư Uyển cải trang thành nam nhi đi bên cạnh Ninh Nghị, cô nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay mình, nhìn về phía đầu sông thấy có con thuyền trở về địa điểm xuất phát, từ từ lướt ngang qua tầm mắt, ngọn đèn từ cửa sổ trên thuyền hoa chiếu sáng lên dòng nước, càng toát lên một không khí tĩnh lặng khác.

Lại nói về sau khi thành Hàng Châu bị phá, tất cả mọi thứ chung quanh đều không còn ra hình dáng gì nữa, sự tất bật của mọi người chỉ là đầy lo toan và thiếu sức sống. Sau khi tình huống hơi bị trì hoãn, người tham gia văn hội sẽ không còn gặp được không khí phong nhã của ngày xưa nữa, có chăng cũng chỉ là hào nhoáng của sự dấn dấn, vô vị và tâng bốc nhau. Nhưng thật kỳ lạ, không khí nơi đây bây giờ bỗng nhiên trở nên càng khẩn trương hơn, dường như ngay lúc này cô lại cảm nhận được hơi thở của ngày xưa.

Như thể là văn nhân tài tử tụ tập ở phía trên, cô lại dời khỏi hội trường và đang hẹn hò với người đàn ông mà trong lòng mình ngưỡng mộ. Các loại cảm thụ phong nhã, trái tim đập mạnh và sự yên lặng đi bên nhau cùng đồng thời xuất hiện vào giờ khắc này, thật ra cảm thụ này trước kia cô lại chưa từng thật sự trải qua, nhưng trong câu chuyện xưa mà cô từng đọc, những tình tiết câu chuyện tình yêu mà cô từng nghe đều miêu tả trong đó, đại thể chính là tâm trạng này.

- Tham tri Chính sự... Chuyện phát sinh đột ngột như vậy, mà hiện giờ chuyện làm ăn của Lâu gia mở rộng như vậy, nếu Lâu cô nương không lập tức trở về... sẽ không xảy ra vấn đề gì sao?

Cuối viện tử là một hành lang dài song song với đường sông, Ninh Nghị bám tay trên lan can, nhìn chiếc thuyền hoa đi xa mới nhắc tới chuyện này. Lâu Thư Uyển ngồi lên một chiếc ghế ở trong lan can, mỉm cười lắc đầu:

- Quả thật trong nhà đích xác có quan hệ làm ăn với vị Tề đại nhân này, tuy nhiên chuyện kia lại không đáng gì đến người của Lâu gia hết. Hơn nữa, xử lý chuyện như thế này phải là gia phụ và huynh trưởng mới có thể giải quyết được. Ta mới cho người về báo tin, lúc này tình hình còn loạn, chi bằng ở đây đợi tình hình ổn hơn sẽ trở về, cũng tránh cho những chuyện hiểu lầm có thể phát sinh trên đường đi.

- Điều này cũng đúng.

Ninh Nghị gật đầu, ngồi xuống bên cạnh, vị trí này hướng về hành lang và cửa sổ của lầu hai bên kia, bởi có mái che cong, chỉ có thể nhìn ánh sáng chiếu ra nhưng thỉnh thoảng cũng nghe thấy tiếng cười, đôi lúc cũng có tiếng hát thì từ nhỏ nhỏ của cô gái, hẳn là cũng đang bình phẩm thi văn.

Lâu Thư Uyển cúi đầu nhẹ giọng nói chuyện:

- Theo lý mà nói, Tham tri Chính sự cũng là đại quan, cũng không khác gì Tể tướng, không thể tưởng tượng được bỗng nhiên lại xảy ra chuyện này... Trước đó ta nghe nói, vị đại nhân này văn võ song toàn, tuy là đảm nhiệm quan văn nhưng cũng có thủ hạ đầy, mà quan hệ với các quan võ cũng không tồi...

Cô nói chuyện một lúc rồi tự thấy nhạt nhẽo, vô vị, đầu khẽ vuốt tóc mai rồi nhìn lên tầng hai cười nói:

- Lập Hằng nghĩ xem bọn họ đang nói gì vậy?

- Thi văn. Trước khi mở thi hội bọn họ có nói đến chính sự, bây giờ thực sự gặp chuyện không may rồi, chính sự ngược lại khomà nói được, nhưng vẫn có thể bình thần ổn định nói một chút thi văn.

- Lập Hằng ra ngoài đi dạo, có phải là thấy cùng bọn họ nói chuyện về thi văn là vô vị không?

Trong mắt của Lâu Thư Uyển, Ninh Nghị là đại tài tử cô liền cười hỏi. Ninh Nghị lắc đầu:

- Ta không thích những thứ đó, bọn họ nói chuyện, ta liền ra ngoài đi dạo.

- Xem ra đúng là Lập Hằng cảm thấy tẻ nhạt rồi.

Lâu Thư Uyển tiếp tục cười, hơi ngừng lại một chút:

- Thực ra, điều đó ta và Lập Hằng cũng không khác nhau là mấy. Ta cũng cảm thấy tẻ nhạt, tuy nhiên ta thì không hiểu điều đó còn Lập Hằng lại hiểu được.

- À....

- Lúc còn nhỏ ta thích thi từ, nhưng học không được nhiều lắm, ta thích nhìn các tài tử ngâm thơ. Lời thơ thế nào cũng được chỉ cần làm cho người ta vui là được. Ta vốn cho rằng, lo chuyện kinh doanh làm tốt cũng có thể khiến mình vui như vậy...

Cô nói đến đây, dường như cảm xúc có hơi thấp dần, Ninh Nghị đứng lên nói:

- Lâu cô nương...

Lâu Thư Uyển ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hỏi:

- Lập Hằng không thể gọi ta là Thư Uyển được sao?

- Không được hay lắm.

Lời kia là từ đáy lòng giống như một lời thổ lộ vậy, tuy nhiên ánh mắt của Ninh Nghị vẫn không hề thay đổi, hẳn cười như bình thường:

- Chúng ta đi lên ngồi một chút.

- Ừ.

Lâu Thư Uyển đứng dậy cùng với Ninh Nghị đi lên tầng hai, cuộc đối thoại ngắn ngủi vừa rồi dường như chưa từng xảy ra vậy, biến mất sau khi hai người nói chuyện với nhau.

Sau khi trở lại tầng hai liền có người đến chào hỏi:

- Vị này là công tử Ninh Lập Hằng, ta vừa mới đi khắp nơi tìm hai vị, còn tướng hai người đã đi mất rồi. Lão phu Chu Viên Lâm, bây giờ mới nghe người nói đến chuyện của công tử Ninh thật là chậm trễ rồi.

Chu Viên Lâm khoảng năm mươi tuổi, tự xưng là lão phu cũng không quá. Ông ta cũng được coi là một văn nhân chính thống, lúc trước còn chưa nghe rõ về chuyện của Ninh Nghị, hiển nhiên lúc này đã nghe người ta nhắc đến Ninh Nghị, cũng biết hẳn là người sáng tác bài “ Vọng hải triều”, bởi vậy rất coi trọng. Hai người hàn huyên một lúc, bên kia có khách mới tụ tập ở một chỗ cũng có người nhìn về phía bên này. Một cô gái trong số đó lúc trước biểu diễn “ Vọng hải triều” nghe thấy cái tên này liền hỏi người bên cạnh:

- Vị đó là công tử Ninh Lập Hằng sao?

Đại khái là bởi vì được nhìn thấy người sáng tác từ, mà trở thành người hâm mộ Ninh Nghị.

Ở bên cạnh, Lưu Hi Dương cũng chưa đi nhìn thấy cảnh này mà hâm mộ, mọi người trong đây không phân biệt cao thấp, nhiều người cảm thấy trên người Ninh Nghị như có gai vậy, sau lưng có chỗ dựa, không phô ra mà thôi. Lúc này hẳn được đãi ngộ, những văn nhân khác cũng có chút cảm giác mất mát.

Chỉ là lúc này, không có nhiều người chú ý tới cách đó không xa Lâu Tĩnh Chi trong buổi tụ họp này nghe được những câu này liền nhìn về phía Ninh Nghị, tìm người đến nhỏ giọng hỏi:

- Bên kia là tác giả “Vọng hải triều”, họ Ninh tên Lập Hằng sao?

Sau khi có được đáp án, y hỏi thăm mấy vấn đề về hắn, biết được Ninh Nghị hiện giờ đang ở đâu, giảng dạy ở thư viện Văn Liệt, làm việc ở Bá Đạo Doanh, các loại tin tức khiến y suy nghĩ rồi chau mày lại.

Bên ngoài vẫn hỗn loạn như cũ, thời gian trôi đi, dường như cũng trật tự hơn, một phần loạn lạc đã được trấn an. Nếu người có kinh nghiệm có thể thấy được, tuy mới bắt đầu kịch liệt nhưng cục diện chưa tới mức không thể khống chế được. Lần tụ hội Tứ Lý trai giới này diễn ra trong không khí khá thoải mái, tuy mới vừa bắt đầu, những ánh mắt nhìn Ninh Nghị đã có chút khác, nhưng sau đó cũng không có tiết mục đặc biệt gì cần hắn phải tham gia.

Tâm trạng của mọi người đều dễ ở bên ngoài, nếu tất cả cứ tiếp tục như vậy có lẽ không lâu sau buổi tụ họp sẽ phải giải tán, mọi người đều tự ra về. Từ sáng nay, vốn Ninh Nghị đã nghe Lưu Đại Bưu nói rất căng thẳng, còn mang theo cả binh khí, nhưng sau khi chuyện phát sinh, biết vấn đề không phải của mình, hắn thở phào một hơi. Cũng chính dưới tình huống như vậy, một hồi biến cố, lặng lẽ đánh úp tới.

Cũng không có nhiều người chú ý tới, hội văn tiến hành được một nửa, có một gã đàn ông đi vào tửu lâu, nhìn qua một lượt rồi đi. Lúc này, dưới sự dẫn dắt của người đó một đội quân tiến vào, người ngoài nhìn có lẽ sẽ nghĩ đây là binh lính đến giúp dẹp phản loạn nhưng dưới lầu của Tứ quý trai, tên tướng tỉnh phát tay:

- Bao vây.

Trong chốc lát, Văn Nhân Bất Nhị đoán được ý đồ của đám người này muốn đến báo cho Ninh Nghị nhưng đã muộn rồi.

Dưới sự dẫn dắt của tên tướng lĩnh kia, hơn hai mươi người xếp thành một hàng dài, đi lên tầng hai, Lưu Tiến chạy lên trước một bước đến bên Ninh Nghị, tay dè lên chuôi thanh đao. Mọi người trong buổi tụ họp có chút nghi ngờ nhưng Ninh Nghị chỉ nhìn thoáng qua đã hiểu ngay.

Người dẫn đầu khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng vẻ khôi ngô, mặt đầy sát khí, đây là một gã mãnh tướng chân chính đã qua nhiều cuộc chiến đấu.

Ninh Nghị thở dài một hơi.

Đó là Lệ Thiên Hữu.

Những người này đến, ngồi xuống bàn bao vây lấy Ninh Nghị và Lâu Thư Uyển, cô nhìn trái rồi lại nhìn phải, nghi hoặc và hoảng hốt, trong lúc nhất thời không biết có chuyện gì xảy ra. Một lúc sau mặt cô tái nhợt, cô cho rằng nhà mình đã xảy ra chuyện rồi.

265. Q.3 - Chương 267: Đường Hẹp

Xì xào bàn tán, thần hồn nát thần tính.

- Đó là ai?

- Lệ Thiên Hữu... em trai của Trần quốc Lệ đại tướng quân ...

- Y tới làm gì...

- Với thân phận này, có người phạm tội rồi...

Trên Tứ quý trai, vốn dĩ Chu Viêm Lâm mở hội mời rất nhiều người nhưng lúc này họ đã đi chỉ còn hơn nửa, có khoảng bốn mươi năm mươi người đang nán nã. Hơn nữa, bởi người hầu nam trẻ tuổi trong tửu lâu này mời cô gái từ lâu xanh đến giúp vui, khiến cho quy mô cũng lớn hơn một chút.

Trong số bốn mươi năm mươi người này, đa số đều có chút quan hệ với Phương Lạp, như Lưu Hi Dương vậy, thấy chuyện của Tề Nguyên Khang cũng không có liên quan gì đến mình, nên giữ ở lại cùng đám người Chu Viêm Lâm, Lâu Tĩnh Chi. Cũng có nhiều người trẻ tuổi trong quân Phương Lạp, hơn phân nửa là ở lại vì các nữ tử thanh lâu này; họ từng trải qua nhiều chiến trận, lúc này đã tìm thấy cô gái mình thích thì trò chuyện đùa đẩy, tán tỉnh.

Cũng bởi sự việc không liên quan đến mình, cũng bởi vì tình hình có chút ổn định lại, người tham gia hội nghị thì nhiều ít nhiều cũng hiểu thi văn, nên cũng có vài phần phong độ của các văn sĩ không quan tâm đến hỗn loạn. Từ lúc náo loạn đến giờ, không khí của Tứ quý trai vẫn có vẻ bình tĩnh. Nhưng từ khi đội tướng sĩ này lên lầu, đặc biệt sau khi nhận ra Lệ Thiên Hữu mới khiến đám đông giật nảy mình.

Vẻ mặt của Chu Viêm Lâm ngay từ đầu đã hơi cứng nhắc, cau mày, ánh mắt thâm trầm, thậm chí Lâu Tĩnh Chi theo bản năng cũng đứng lên, bình tĩnh xem xét lại, mọi người xuất thân phản loạn, trong quân Phương Lạp Quân tập hợp sao tướng, trong đám người Lệ Thiên Hữu tầm thường không được coi là xuất chúng, nhưng huynh trưởng của y là Lệ Thiên Nhuận lại là nhân vật số một của quốc gia, nên cái tên đệ đệ của Trần quốc Đại tướng quân, không ai dám khinh thường

Lúc này nói là làm ổn định lòng dân ở Hàng Châu, chỉ là ngậm thơ làm phú, cho dù gặp loại chuyện lớn mưu nghị này của Tề Nguyên Khang, đám người Chu Viêm Lâm cũng xác định là không xảy ra vấn đề gì. Nhưng thời khắc trong đêm nay, Lệ Thiên Hữu đột nhiên dẫn người vào đây, mọi người nghĩ trước tiên là chuyện liên lụy đến Tề Nguyên Khang, có người bị thảm họa này lôi xuống ngựa, còn từ thân phận mà nhìn, cho dù là Lâu Tĩnh Chi con trai của Tả tướng, lúc này cũng bị vài phần ngờ vực vô căn cứ. Liệu có phải bởi Lệ Thiên Nhuận trở về, khởi đầu của cuộc tranh giành chính trị này đã đem cả gia đình của mình cuốn vào đó.

Lúc Lệ Thiên Hữu ngồi xuống cạnh bàn, nhìn hai người ngồi bên kia, rất nhiều người mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng có người nhận ra thân phận của hai người đó, như Lưu Hi Dương, như Chu Viêm Lâm thâm đoán là Lâu gia mới bị kéo xuống ngựa. Lâu Thư Uyển trong lúc này mặt trắng bệch đi.

Tình hình trước mắt của Hàng Châu, tuy nói rằng lập triều đại mới, phải ổn định tất cả nhưng trước mắt vẫn còn cái họa của chiến tranh từ hai tháng trước, mọi người nói chuyện dựa vào đao kiếm, người như cây cỏ trước gió, ai cũng thấy không có cảm giác an toàn. Tuy nói Lâu gia làm việc dưới trướng Phương Thất Phật đã nổi lên như mặt trời ban trưa, nhưng ngay lúc này bị tịch thu tài sản cũng không phải chuyện gì khó lý giải.

Lúc chuyện còn chưa lan sang đến mình, Chu Viêm Lâm rút cuộc cũng khôi phục tinh thần, lấy tư thái của chủ nhân đi sang bên kia. Với thân phận của ông ta, chỉ cần người ta không động đao thì hai bên vẫn có thể thương lượng được.

Còn ở bên kia, Lệ Thiên Hữu đang nhìn Ninh Nghị, trong mắt đang đầy vẻ đắc ý “bắt được người rồi”. Lưu Tiễn ẩn đao đứng ở bên cạnh Ninh Nghị, hai mắt hung hãn nhìn đám thủ hạ của Lệ Thiên Hữu, gã là đệ tử của A Thường nhưng dù sao cũng là trẻ tuổi, mọi người cũng không thèm chú ý đến. Hiện giờ trên phố Hàng Châu, loại thanh niên mang đao đi giết người này chỗ nào cũng có. Vì Lệ Thiên Hữu còn chưa hạ lệnh, mười mấy người xung quanh đã ngồi xuống, khi Chu Viêm Lâm đi tới, mới có người nói thầm vào tai Lệ Thiên Hữu một câu đã khiến y đứng ngay dậy.

- Chu Hàn Lâm.

Y chấp tay, nhìn về phía khác hơi xa một chút, trong lời nói vô cùng nhã nhặn:

- Lâu thiếu cũng ở đây, đã làm phiền rồi.

- Lệ tiểu thúc.

Lâu Tĩnh Chi chấp tay, ngồi xuống ở bên kia lặng yên theo dõi diễn biến, Chu Viêm Lâm:

- Lệ tướng quân, hôm nay ở đây có tiệc, không biết...

- Tuyên Uy Doanh hôm nay vì thù cũ mà đến, việc này không một ai được can thiệp vào, lúc trước không biết là Chu Hàn Lâm thiết yến, có nhiều mạo phạm rồi. Tối nay, ân oán được giải quyết xong, ngày khác ta sẽ đến nhà tạ tội với Chu Hàn Lâm, mong Hàn Lâm lượng thứ.

Câu nói “Hôm nay không biết Chu Viêm Lâm thiết yến” này đương nhiên là giả dối, nhưng lời nói của Lệ Thiên Hữu lúc này đã không hề lộ ra chút sơ hở nào, hơn nữa ân oán của Tuyên Uy Doanh chứ không phải là ân oán của Lệ Thiên Hữu. Cái gọi là Tuyên Uy Doanh thực ra chẳng khác gì là Lệ Gia Quân, cấp trên thực sự chính là Lệ Thiên Nhuận. Chu Viêm Lâm hơi có chút do dự:

- Chuyện này... Không biết Lệ tướng quân nói đến ân oán nào, nếu có thể hóa giải...

- Không hóa giải được!

Đối phương còn chưa dứt lời, Lệ Thiên Hữu đã trả lời lạnh lùng, nét mặt của Chu Viêm Lâm bị ngưng lại, trong lòng thở dài một hơi. Ông ta là chủ nhà theo lý ra thì phải đứng ra làm chủ một chút. Thái độ cứng rắn của đối phương lúc này khiến ông mất mặt, nhưng lại là cái cớ để lui xuống. Lệ Thiên Hữu nói tới đây, chỉ thoáng nhìn một cái về phía Lâu Tĩnh Chi, không để ý gì tới Chu Viêm Lâm. Ninh Nghị ở phía đối diện lại ngồi xuống, mỉm cười.

- Lâu như vậy rồi, rốt cuộc ta cũng bắt được người rồi, thật không dễ dàng gì... Ninh Lập Hằng, người thế nào, trong lòng đã hiểu rồi chứ?

-Ninh Lập Hằng, người thế nào, trong lòng đã hiểu rồi chứ?

Lúc nghe thấy câu này trong đầu Lâu Thư Uyển vẫn còn như đang mơ màng.

Không phải là nói cô yếu đuối mà là vì sau khi trải qua thời gian quân đội phá thành, cô thực sự quá sợ hãi người ngoài rồi. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thân ở trong đó, không ai có thể lý giải được sự sợ hãi khó có thể tự bảo vệ mình này. Quan cũng được, địa chủ cũng được, bình dân cũng vậy, thời gian đó trên thành dưới thành không chút an bình, người người bị giết, phụ nữ bị cưỡng bức hết sức thê thảm khó nói thành lời. Nhà giàu có con gái không kịp chạy trốn, bị quân đội bắt, cả ngày gian dâm, dám tự sát còn là một sự giải thoát, nhưng nói là giải thoát, loại chuyện tự sát này vẫn khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi khó mà chịu đựng được.

Thực ra lúc đó phụ nữ chưa chắc đã là thảm nhất, cô từng tận mắt nhìn thấy một vài quan lại bị bắt mang đi lăng trì, chôn sống thậm chí là cảnh lột da. Thời gian đó mọi người đều phát điên. Tuy Lâu gia nói là được Phương Thất Phật che chở, nhưng giữa lúc đao loạn cũng không ngừng bị quấy nhiễu, cô trốn cả ngày trong phòng không dám ra cửa, nhưng dù là như vậy tình hình bên ngoài vẫn truyền đến tai cô, thậm chí nha hoàn trong phủ không cẩn thận lộ mặt ra lập tức bị bắt đi, thậm chí có người còn chưa ra khỏi phủ, một ngày không thấy đâu, sau đó hỏi thì biết là làm việc ở gần ngoài tường viện, bị một tên lính trời xông vào lấy dây thừng trói đi, lúc tìm thấy thì đã chết rồi, cơ thể trần truồng, cả người toàn là máu...

Việc này rốt cuộc là không thể truy cứu.

Có người bị sợ hãi đả kích không gượng dậy nổi, có người từ trong bức bách tìm được sức mạnh của mình. Sau đó tình hình ổn định một chút, huynh trưởng đã quay về, cô mới ra ngoài lo toan việc trong gia đình, cô biết đây là điều tất yếu. Nhưng... nếu chuyện này lặp lại cô thực sự sợ hết nổi rồi.

Khiến cô tỉnh táo trở lại vẫn là người có cái tên Ninh Lập Hằng này. Cô còn đang hoang mang thì người đàn ông bên cạnh mình đã mỉm cười, cất cao giọng nói:

- Sao rồi, ta không biết nhưng nếu là người tìm đến ta, không ngại ngần mà phóng ngựa đến đây. Xem là đơn độc người lên, hay là mọi người cùng lên.

Trong lòng giật mình một cái, Lâu Thư Uyển nhìn người đàn ông đứng bên cạnh.

Chuyện trước mắt xảy ra bất ngờ, thực ra Ninh Nghị cũng không có cách ứng phó tốt, nhưng nếu chuyện không thể cứu vãn nổi thì hắn cũng không phải là người khiếp nhược. Lúc này, hai tay hắn ẩn mạng trên

bàn, sắc mặt lạnh lùng mơ hồ toát lên vẻ uy áp, giằng co với hơn mười người trước mắt. Những người khác ở đây vốn cho rằng hắn là một gã văn sĩ thư sinh yếu đuối, lúc này quả thực cho rằng hắn điên rồi.

Thực ra Lưu Tiến bên cạnh Ninh Nghị đột nhiên tiến lên một bước, cùng lúc đó người của Lệ Thiên Hữu có năm sáu tên cũng đứng lên, cầm binh khí, tất cả khí thế đều tập trung vào người trẻ tuổi kia. Không phải bọn chúng sợ người trẻ tuổi kia có bao nhiêu lợi hại mà là đề phòng gã ngang nhiên ra tay, đâm Lệ Thiên Hữu một đao thì bên này thật là quá mất mặt.

Lệ Thiên Hữu không hề tức giận mà lại cười, đang định nói chuyện thì Lâu Thư Uyển đột ngột đứng lên, liếc nhìn Ninh Nghị một cái, chần chờ một chút rồi phản ứng:

- Lệ... Vị Lệ tướng quân này, tại hạ là người của Lâu gia...

- Ta biết Lâu gia các người!

Lệ Thiên Hữu nói:

- Phụ thân người Lâu Cận Lâm, ra cũng đã gặp. Phạt soái cho Lâu gia các người quản lý gạo, ta kính trọng Phạt soái! Nhưng chuyện hôm nay, cô nương, tự cô hãy suy nghĩ thiệt hơn. Huyết thù của mấy ngàn tính mạng! cô thấy mình đủ tư cách thì hãy nhúng tay vào còn nếu thấy không đủ thì lập tức đi cho.

- Nhưng ...

Lâu Thư Uyển sững sốt, trong lòng cô biết nếu không có quyết định động đến Lâu gia thì cô còn có thể van xin, người ta cũng không đến mức cho cô một đao. Nhưng lúc này, cô cũng đã bị câu nói “huyết thù của mấy ngàn tính mạng” của Lệ Thiên Hữu làm cho hoảng sợ, cô nhìn thấy trong đôi mắt sáng của Ninh Nghị mơ hồ như có ý cười, không biết rốt cuộc vị thư sinh này sẽ giải quyết việc này như thế nào.

Ở đây có rất nhiều người kinh ngạc vì cách nói của Lệ Thiên Hữu, đúng lúc đó ở bên kia Lưu Tiến đi vào nửa bước, lớn tiếng nói:

- Lệ tướng quân, người không nên nói lung tung. Ninh tiên sinh không phải là đại quan của triều đình! Trước kia, Ninh tiên sinh vì chạy loạn, tự bảo vệ mình mới ra tay. Mọi người đều tham gia chinh chiến không nên coi đó là thù hận! Bây giờ hắn đã cải tà quy chính, tận tâm làm việc cho Bá Đạo Doanh. Nếu như trong lòng người còn thù oán thì nhắm vào Bá Đạo Doanh ta, bây giờ lấy đồng ức hiếp ít, còn gọi gì là anh hùng hảo hán?

- Người tính cái gì, dám nói như vậy với ta sao?

Lệ Thiên Hữu hừ lạnh một tiếng:

- Trên tay của thằng nhãi này có mấy ngàn tính mạng, Bá Đạo Doanh người bao che được sao, nói thủ tiêu là thủ tiêu, khí thế lớn quá nhỉ? Ta vì hòa khí trong thành, không muốn ép ngay, nếu không người nghĩ ta và Tuyên Uy Doanh sợ tám trăm người của Bá Đạo trang sao? Hôm nay, ta giết hắn, sau này các người lo trả thù cho hắn cũng được.

- Câu này không phải ta nói mà là Trang chủ của nhà ta nói. Lưu Tiến ta chỉ là nhân vật nhỏ bé, Trang chủ để cho ra đi theo Ninh tiên sinh, các người muốn động đến hắn thì hãy bước qua xác ta đã.

Một gã đàn ông cao gầy bên cạnh rút kiếm ra:

- Lấy tính mạng của người, quá đơn giản!

- Vậy thì đến đây.

Tên hộ vệ trẻ tuổi này vừa nói vừa giơ đao lên, gã là đệ tử của A Thường, một chiêu bá đao “Hồi hộ thiên trụ” cực kỳ kín kẽ, không biết luyện bao lâu rồi, Bá Đạo nặng nhất là khí thế, chiêu đầu tiên gọi là che chở, nhưng hai chân hơi trầm xuống, hai tay giơ cao đao, rõ ràng là khí khái cùng vong với kẻ địch. Trong lúc đó, không khí hai bên căng thẳng, hơn mười người mà Lệ Thiên Hữu dẫn theo đều mang vũ khí khác nhau, hiển nhiên đều là cao thủ lục lâm tổ kiến thành tinh nhuệ của Tuyên Uy Doanh. Bên Ninh Nghị chỉ có một người giúp đỡ, nhưng nhìn khí thế của người trẻ tuổi kia thì những người này nếu muốn lấy mạng Ninh Nghị đúng là phải bước qua xác anh ta. Chỉ cần Lệ Thiên Hữu gật đầu, thì ngay sau đó hắn là sẽ có người phải đổ máu tươi rồi.

Lúc này, chân tay của Lâu Thư Uyển luống cuống, hai gã lục lâm mà cô mời tới bảo tiêu cũng đã xích lại gần. Bọn họ cũng không có ý lâm trận, vốn dĩ hai người này là người hầu của Lâu gia, thấy khí thế của Lệ Thiên Hữu thì biết ngay là không thể đụng vào. Cho dù họ là nhân sĩ giang hồ cũng không dám tới đây, nhưng sau khi thấy Lệ Thiên Hữu không có lòng dạ gây phiền toái cho Lâu gia, Sát Hổ Đầu Đà Tần Cổ Lai và Linh Sơn Tiên Tử Ngụy Lăng Tuyết mới tới gần.

Chỉ là trong tay bọn họ có binh khí, vừa đến gần, một gã khoảng hơn bốn mươi tuổi bên Lệ Thiên Hữu nhìn sang nói:

- Tần Cổ Lai, phải đi bảo vệ viện thì đi mà bảo vệ đi, chuyện này mà người cũng dám nhúng tay vào, người ăn phải tìm gấu gan báo, chán sống rồi sao?

Ngữ khí người này đầy hàm ý khinh miệt, hiển nhiên khinh thường đối với Sát Hổ Đầu Đà tướng mạo hung ác này, có lẽ còn không có sự coi trọng bằng Lưu Tiến. Tần Cổ Lai có chút xấu hổ liền chấp tay thấp giọng nói:

- Lạc đại hiệp, hôm nay được gặp thật may mắn, ta làm hộ viện, không có gì mờ ám cả.

Đây chỉ là câu nói yếu thế, đối phương cũng không bắt bẻ lại, gã đi đến bên cạnh Lâu Thư Uyển nói:

- Tiểu thư, chuyện này chúng ta không lo nổi đâu...

Nói xong câu này, gã lại bổ sung thêm:

- E rằng Lâu gia cũng không thể nhúng tay vào.

- Nhưng, nhưng...

Lúc này Lâu Thư Uyển có chút hoang mang lo sợ, đặc tội với Lệ Thiên Hữu, đúng là cô sợ thật. Nhưng bằng trực giác, cô thấy sau lưng Ninh Nghị dường như cũng có người nói được. Nếu Lệ gia không có ý đối phó với Lâu gia, như vậy mình cũng có thể nói được đôi lời, ví dụ như mình cứng rắn hơn một chút, mạnh mẽ một chút, giúp đỡ người bên cạnh một chút. Tuy từng bên cạnh Ninh Nghị lại kiên quyết cứng rắn như thế, có lẽ vẫn còn cơ hội để Lệ Thiên Hữu không lấy đi tính mạng của Lập Hằng, sau này cha mình biết đến, mình sẽ nhận tội thay ..vân vân, chuyện có thể qua được.

Đây chính là trực giác mà cô giao tiếp với nhiều người mà có được, nhưng trong lúc này lại không dám đánh cược, đang lúc lo lắng thì có một âm thanh xuất hiện cách đó không xa.

- Tần tiên sinh nói đúng, Thư Uyển, việc này chúng ta không thể lo được đâu.

Tiếng nói đó ôn hòa thản nhiên, Lâu Thư Uyển nghiêng đầu chỉ thấy ở bậc thang bên kia có một người đàn ông mặc trang phục màu trắng hiện ra, khuôn mặt có nét giống với Lâu Thư Uyển, chỉ có điều hơi lớn tuổi một chút, trên trán có nét mệt mỏi và u buồn. Đi cùng y có một vài người hầu, trong đó cũng có mấy người là nhân sĩ võ lâm.

- Đại ca, huynh ... huynh...nói giúp một chút đi...

Người đến chính là Lâu Thư Vọng, đối với Lâu Thư Uyển và Lâu Thư Hằng, bất kể là y nay vẫn không ở Lâu gia, nhưng sức ảnh hưởng của y còn cao hơn em trai và em gái. Thấy y xuất hiện, Lâu Thư Uyển bất ngờ vui sướng, sau đó tâm trạng lại trầm xuống.

- Ta không giúp được, bên Thành Đông, Tề Nguyên Khang Tề đại nhân đã bị chém đầu đến tội nhưng trong thành vẫn loạn lạc, ta biết rằng muội đang ở Tứ quý trai cho nên tiện đường đến đưa muội về.

Anh ta vừa tới nói xong những câu này liền chấp tay về phía Ninh Nghị:

- Ninh Lập Hằng, ta và người hai nhà Tô, Lâu vốn dĩ có chút thân tình nhưng xung đột lập thu ngày đó ở Tây Hồ cũng không nhỏ, dù chưa thành thù hận nhưng cũng đã cắt đứt giao tình. Chuyện hôm nay, Lâu gia ta tự bảo vệ còn khó, không thể hóa giải cho người được, người có thù, có oán tự phải bảo vệ rồi.

Ninh Nghị đang giằng co với Lệ Thiên Hữu, nhìn tình hình xung quanh, lúc Lâu Thư xuất hiện, hẳn chỉ hơi liếc người đàn ông này, đợi y nói ra câu này mới quay sang nhìn y một cái, sau đó cười:

- Đúng là như vậy, việc này không liên quan đến Lâu gia, Lâu cô nương, mời cô quay về đi.

- Nhưng... Đại ca...

Lâu Thư Uyển vẫn còn muốn nói nữa, Lâu Thư Vọng chấp tay:

- Ngươi cô nương, đã làm phiền cô rồi.

Nữ tử tên là Ngụy Lăng Tuyết gật đầu, tay giơ ra nhanh như chớp đập vào gáy của Lâu Thư Uyển, sau đó đỡ lấy Lâu Thư Uyển Vừa ngất đi.

Lâu Thư Vọng thở dài, đến chào hỏi Lâu Tĩnh Chi, đợi khi anh ta sắp đi khỏi, Lệ Thiên Hữu mới hỏi:

- Con trai Lâu gia, người vừa nói Tề Nguyên Khang đã bị giết sao?

Lâu Thư Vọng gật đầu, anh ta đi đến bên cạnh Lệ Thiên Hữu chấp tay, sau đó tiếng nói chuyện cũng không phải lớn.

- Nghe nói... Triều tướng quân dẫn binh, bao vây Tề phủ... Có người đưa vào một thẻ bài... Sau đó... Chém đầu của Tề đại nhân...

Tâm trạng của Ninh Nghị lúc này không để ý đến Tề Nguyên Khang, Lâu Thư Vọng lại nói bé, hắn chỉ nghe được mấy câu vụn vặt. Lâu Thư Vọng đi rồi, không khí lại căng thẳng. Ninh Nghị đứng thẳng lên, mười mấy người đứng bên cạnh Lệ Thiên Hữu cũng đứng lên. Lưu Tiến hít sâu một hơi, chuẩn bị cuộc ẩu đả.

Trên thực tế, đám người Lệ Thiên Hữu kiêng dè, có lẽ chỉ có Lưu Tiến mà thôi. Lưu Đại Bưu là người cực kỳ bao che thủ hạ, nếu giết chết Lưu Tiến ở đây, sau đó chưa biết chừng Lệ Thiên Nhuận lại phải đối mặt với Bá Đạo Doanh. Nhưng xem ra tình hình này không thể kéo dài, Lệ Thiên Hữu nhất định phải ra tay.

Ninh Nghị giơ tay ra đặt lên sống dao của Lưu Tiến.

Hầu như tất cả mọi người đều nhìn hắn.

- Nếu chuyện không thành, người liều mạng ở đây cũng có nghĩa gì, đây là nhằm vào ta, ta có thể tự mình đấu lại. Người còn sống, bọn chúng sẽ không làm khó người. Nếu ta chết đi, người có thể giúp ta nhất xác, nhân tiện hãy nói Lưu Đại Bưu báo thù cho ta, chuyện này người có thể làm được.

Hắn nói xong những câu này, tay phải đột nhiên chém ra, ánh đao xẹt qua bổ vào bàn gỗ nứt ra. Sau đó vừa bước ra hai bước, hắn quay người đối mặt với mọi người.

- Ai tới!

Hắn vẫn luôn thể hiện hình tượng thư sinh nhưng khí thế lúc này khiến cho người ta có chút khiếp sợ. Lệ Thiên Hữu xẹt ngón tay cái qua khóe miệng, hai mắt khát máu, mọi người có chút ngạc nhiên, bao gồm cả những cô gái ở lầu xanh, rồi họ châu đầu vào nhau bàn tán.

- Đây rốt cuộc là ai vậy...

- Không phải nghe nói là ... cái gì tài tử đệ nhất Giang Ninh sao...

- “Vọng hải triều” là hắn viết đấy.

- Lệ tướng quân nói trên tay hắn có mấy ngàn mạng người...

- Vừa rồi vị công tử Lâu gia kia sao lại nói hai nhà Tô, Lâu

- Hắn ở rể đấy!

266. Q.3 - Chương 268: Từ Tử Cục Đến Tử Cục (1)

Trên đời này có rất nhiều thứ không thể đoán trước được.

Nắm chặt đao trong tay, Ninh Nghị hít một hơi cho tinh thần phấn chấn hơn, nhịp tim thoáng bình phục lại, tay nắm chắc...

Về chuyện tiếp theo cũng không quá nhiều lợi thế có thể sử dụng, muốn mưu lược tính kế, cũng đã là cái gì đó quá xa xôi. Số người, sức mạnh lúc này gần như là chướng ngại vật không thể vượt qua. Tướng sĩ của Lệ Thiên Hữu ở dưới lầu cũng đã ngăn cản khả năng trốn chạy. Nếu lúc này thứ mà hắn có thể chống đỡ được chính là tỉnh táo lại, có lẽ cũng bởi tình huống tương tự như vậy hắn đã gặp quá nhiều rồi.

Có tình hình liên quan đến tính mạng, có tình hình chỉ có thể gặp một đồng khó khăn. Lúc này tiến thoái lưỡng nan. Sau khi giải quyết được khốn cảnh này có lẽ cũng không thể tự lạc quan được, nhiều nhất cũng chỉ dám có thái độ ứng đối thỏa đáng mà thôi.

Cho đến giờ chưa có ai là con cưng thực sự của trời, từ lúc bắt đầu có thể theo sóng vượt gió, vượt qua chông gai, tất cả khó khăn đều ở một khu vực. Ít nhất Ninh Nghị từng thấy sự thành công thật sự mà mình không phải là dùng vũ lực tranh phong với người ta hoặc là với thế lực vờn quanh chung quanh mình mà là sự khác nhau có thể chỉ ở lúc thái độ nhân sinh khi là con sư tử hoặc là con hổ bị vút bỏ bên ngoài mà thôi.

Bình tĩnh hít thở, ổn định nhịp tim, trấn an sợ hãi, thả lỏng là lựa chọn thích hợp... Nắm chặt thanh đao trong tay.

Còn lại phó thác cho số mệnh.

Nhưng, nếu có thể thì ngay từ đầu hắn sẽ không ngại mà làm thổ đậy. Lúc vung đao, hắn ngẫm nghĩ trong lòng một chút...Hắn không được tính là người trẻ tuổi, ôi...

- Ai tới!

Ninh Nghị tạm thời áp chế tâm trạng, ít nhất những người trong đây đều có chút tâm trạng lạ lùng đó.

Chu Viêm Lâm cũng được, Lâu Tĩnh Chi cũng được, mà đám người Lưu Hi Dương cũng không sao thậm chí cả Lệ Thiên Hữu, lúc này trong lòng không tránh khỏi sinh ra cảm xúc khác thường.

Chu Viêm Lâm và những người xung quanh khá giống nhau, được coi là lần đầu tiên quen biết Ninh Nghị, cho dù là lúc trước cũng chỉ là nghe qua thi từ của hắn mà thôi, còn lúc này thậm chí nghe thấy cả thân phận ở rể của hắn, họ càng kinh ngạc hơn. Lâu Tĩnh Chi nhíu mày, trước đây... Y chỉ nghe nói qua người này, bây giờ chỉ là lần đầu tiên gặp mặt mà thôi. Mà đám người Lưu Hi Dương lúc trước quen biết Ninh Nghị, chỉ sợ bây giờ thấy hắn hoàn toàn không phải là một thư sinh mà họ quen biết nữa. Tuy rằng Ninh Nghị kia ở trong thư viện Văn Liệt ấn tượng của mọi người đối với hắn là từng nhiều lần bị phá vỡ, nhưng e rằng lúc này mới là thật sự là phá vỡ lợi hại nhất.

Khí phách thư sinh, khí tiết văn nhân, mấy thứ này thực ra rất nhiều người có thể lý giải được. Mặc dù tự mình không làm được nhưng từ khi vào quân đội của Phương Lạp đến giờ không sợ chuyện binh đao, và những người có mặt ở đây không phải không có. Nhưng khí tiết là khí tiết, đứng ở trước mặt kẻ địch giờ cổ cho người ta chém kiên cường không nói một câu hoặc là khí khái hai mắt đỏ ngầu cầm đao đón nhận, với một màn trước mắt này thì lại hoàn toàn khác biệt.

Thư sinh trước mắt tên là Ninh Lập Hằng này biểu hiện từ đầu đến giờ ra bên ngoài lại không chỉ là khí thế căng chặt rằng không sợ sinh tử đâu thôi. Từ lúc mới bắt đầu, hắn giống như giằng co bình đẳng với đám Lệ Thiên Hữu, đến lúc rút đao ra cũng chỉ là loại dũng khí nghênh địch của người luyện võ, thoát nhìn tình huống như vậy, hắn đúng là có tâm ý muốn chém lấy đối phương đấy.

Còn ngay cả Văn Nhân Bất Nhi đang ẩn đứng bên cạnh nhìn tình huống này cũng có chút kinh ngạc. Đối với vị thư sinh có tên Ninh Lập Hằng này, từ sau khi nhận được nhiệm vụ, y cũng có hiểu biết rất nhiều. Thật ra, y cũng có vài phần kính nể Ninh Nghị, nhưng bất kể là cuộc chiến đấu trong ngô Thái Bình hay là sau này còn tập trung ba nghìn bại binh lật lại thế cục cũng không thể chứng minh hắn là một người luyện võ cao cường. Mặc dù bản thực sự nếu bị Lệ Thiên Hữu mang theo những cao thủ nhắm vào mình, lúc này cũng chẳng có hi vọng nào khác đánh cược vào số mệnh mình mà thôi, nhưng trên người hắn, lúc này lại không nhìn ra có cảm xúc như vậy. Văn Nhân Bất Nhi cũng không thể tưởng tượng được, hi vọng tiếp theo là ở đâu.

Cảnh tượng phát sinh sau đó đã nhanh chóng đẩy tình thế xuống vực sâu.

Nguyên nhân của biến cố đến từ vị cầm đao tên là Lưu Tiến kia nhưng xét cho cùng vẫn là do thái độ của Ninh Nghị đã lay nhiễm đến anh ta.

Lúc Ninh Nghị vung đao, hơn mười tinh nhuệ của Tuyên Uy Doanh xung quanh cũng đứng lên, trong lúc mơ hồ muốn ra tay luôn. Lưu Tiến cũng vì câu nói kia của Ninh Nghị gần như buông đao xuống, nhưng ngay một khắc Lệ Thiên Hữu cũng đột nhiên đứng lên, người trẻ tuổi này nhìn Ninh Nghị, hai mắt đỏ lên, vẻ mặt trở nên hung bạo vung thanh Bá Đao quét ngang, lui về sau hai bước vẫn là chắn bên cạnh Ninh Nghị.

- Tiên sư mười tám đời tổ tông các người, đám ẻo lả các người...ai dám xông lên!

Phịch một tiếng, Lệ Thiên Hữu mới đứng lên vỗ một chưởng xuống bàn, bàn kia kêu ầm ầm rồi vỡ vụn, bụi gỗ bay lên, trong đám tướng sĩ có kẻ hét to:

- Người nói cái gì?

Một thanh thép ròng được tuốt ra khỏi mảnh vải kèm theo âm thanh vung đập trong gió, thậm chí đầu ngọn đèn dầu cũng bị cuốn bèo, ánh sáng loáng lên.

Lưu Tiến nhảy tới bên cạnh, cây thương lớn rơi ầm ầm xuống đất, sàn gỗ của quán rượu này vốn rất chắc chắn nhưng bị cây thương này đập xuống cũng lung lay. Ninh Nghị nghiêng lui một bước, Lưu Tiến lại vung thanh đao dài chém qua cây thương kia, trong nháy mắt đã không chế được, sàn nhà bị đập phá, trường thương được đúc bằng thép ròng gấp khúc giống như một cây cung tiễn, ngay sau đó đầu thương như giao long phi ra phía ngoài, thân thương đụng vào Bá Đao, tiếng vang như sấm, tóe lửa khắp nơi. Trong nháy mắt, cây thương lớn như rồng, Bá Đao như hổ đụng vào nhau nổ ầm ầm ba cái, hoa lửa bắn khắp nơi.

Nếu không hiểu võ công, thư sinh đứng bên quan sát có lẽ sẽ kinh động trong phút va chạm này. Nhưng Văn Nhân Bất Nhị ở bên này đương nhiên là nhìn ra sự cao thấp của hai bên, Lưu Tiến trẻ tuổi dũng mãnh dùng bá đao cương mãnh, rõ ràng là được danh sư truyền thụ, nhưng chẳng qua là dựa vào sự liều mạng và sức trẻ mới có thể đấu ngang với đối phương. Còn người dùng cây thương kia vừa ra tay đã vung đập như vậy, thiết thương này bản thân đã rất nặng, thân thương lại dài, y cũng chỉ dùng đơn thủ cầm đầu thương, thương lớn kia dưới quán tính của y đã bị kéo về hướng ngược lại, tuy nhiên dùng sức của một tay, giữa mấy cái này gần như ổng tay áo nứt ra cũng đủ thấy được lực của cánh tay cực mạnh, không chế thương lớn, phóng ra bên ngoài, đã là sử dụng thương danh gia rồi.

Dù sao Lưu Tiến kia cũng còn trẻ, đột ngột nổi cáu, trong miệng vẫn hô lên tổ tông mười tám đời của mấy người kia, khiến cho người luyện võ vì sĩ diện của mình mà không thể không ra tay. Cho dù Lệ Thiên Hữu đúng là có mấy phần kiêng kỵ với Bá Đao nhưng lúc này e rằng cũng không nhẫn nhịn được nữa rồi.

Trong lúc Văn Nhân Bất Nhị đang suy nghĩ, bên kia va chạm ba cái, ánh lửa phụt ra, người múa thương như roi thép, sau khi cứng rắn đụng ba cái với Bá Đao, thân thương trở lại trong tay. Lưu Tiến như mãnh hổ nhào về phía trước, một thanh đao chém thẳng xuống. Binh khí của Bá Đao Doanh vốn nặng hơn binh khí thường. Đao số ít bổ mà đập, dùng sức mạnh vô cùng. Nhưng người cầm thanh thương này lại đứng yên tại chỗ, hai tay đỡ đẩy Lưu Tiến lùi về sau một bước.

Ngay sau đó, Lưu Tiến đứng vững, thân mình trùn xuống vung đao chém ngang hai chân người kia, đối phương nhấc thương lớn đâm mạnh xuống sàn, phát này một lần nữa lại không có kết quả. Lúc này cơ thể của Lưu Tiến đã bị lực phản kích của thanh đao kim hãm bị chậm lại. Gã đàn ông kia cũng thật thông dong tàn nhẫn, hai tay nhổ cây thương lên vung mạnh đập xuống lưng Lưu Tiến.

Với sức của y và cây thương, với cú nện này sẽ chặt đứt lưng đối phương.

Gần lúc người đàn ông kia sắp đập cây thương, có một người hét:

- Sẽ chết người, người còn dám hành động sao?

Tiếng nói lớn gào thét trong gió, các ngọn đèn lần lượt lui đi. Lúc này động thủ mới đúng là Ninh Nghị luôn đứng phía sau Lưu Tiến. Hắn dùng sức vúi vào một góc khăn trải bàn ở bên cạnh, hất về phía cây thương

lớn. Trên bàn vốn là có thức ăn, lúc này hơn nửa số canh đồ ăn đều bay qua phía đám người Lệ Thiên Hữu, tốc độ nhanh và sắc bén.

Bịch một cái, chiếc khăn trải bàn trù lên cây thương, đánh cây thương tạt ra, đồng thời còn có cả nước canh bắn vào người sử dụng thương. Hai bên trái phải trong lúc nhất thời lại hỗn loạn thành một mớ.

- Muốn chết à?

- Mẹ ngươi đấy!

- Giết người...

Theo tiếng hét này là cảnh mọi người ném thức ăn văng tứ tung. Bọn họ vốn là những cường hào võ lâm, tuy trở thành binh lính nhưng đây không phải là chiến trường, tìm người tính sổ, coi trọng thể diện, đối phương nếu có chết, nhưng nếu như mình ở bên này bị ướm sững ra ngoài thì sẽ bị người ta chê cười. Ngay lúc đó, bàn ghế bên cạnh đều bị người đâm lên, cũng có người kéo khăn trải bàn chắn nước canh. Có người lấy khăn trải bàn quấn binh khí đến tránh nước. Tuy rằng sử dụng đao kiếm để ngăn nước lọt vào rất khó nhưng loại bản lĩnh này thì mọi người đều có.

267. Q.3 - Chương 269: Tàng Phong

Công bằng mà nói, Lệ Thiên Hữu rất khó ra được quyết định này căn bản là không muốn sau này có chuyện xảy ra với mình.

Từ trước tới nay kiêng kỵ nhất chính là Lưu Đại Bư, và tên Trần Phàm nhìn như chơi bời lêu lổng nhưng thỉnh thoảng lại có một chút thiên vị cho Bá Đạo Doanh, nhưng dù thế nào cũng phải giết Ninh Lập Hằng. Đây chính là điều kiện quan trọng nhất để y ra quyết định.

Quyết định như vậy cần cân nhắc rất nhiều nhưng nếu hôm nay đã lên Tứ quý trai thì y đã có sự chuẩn bị về tâm lý. Cân nhắc sau khi liễu lĩnh đi giết chết tên này rồi sẽ đi nghênh đón Bá Đạo Doanh, mọi thứ đã chuẩn bị xong. Cũng bởi vì kiên quyết như vậy nên ngay lúc bắt đầu y đã không để ý tới thái độ đám người Chu Viêm Lâm. Y muốn trong lúc Bá Đạo Doanh căn bản không kịp phản ứng, lấy tính mạng của tên thư sinh này sau đó mặc kệ Bá Đạo Doanh có bao nhiêu hồng hách, cũng sẽ phải chịu hết.

Tuy nhiên, tâm trạng quá ảo tưởng, đến cuối cùng y phát hiện ra có quá nhiều thứ vượt ra ngoài sự tính toán hoặc là vốn trong phạm vi tính toán đấy, chỉ có điều y đã xem nhẹ một chút mà thôi.

Y cũng từng nghĩ Ninh Lập Hằng và người bên cạnh hắn sẽ phản kháng, nghĩ sẽ có nhiều người đứng xem, nhưng cuối cùng y lại không để ý, chính là phản ứng của hai người đó dưới tình huống vô cùng cực đoan này.

Ninh Lập Hằng và người trẻ tuổi này không có cơ hội, sợ rằng đến cuối cùng cũng sẽ không có cơ hội. Đám người Chu Viêm Lâm dù có thể nào cũng không dám nhúng tay vào, Lâu Tinh Chi có lẽ có thể lên tiếng nhưng xem ra cũng không dám. Nếu lúc này y kiên quyết để những người xung quanh xông lên, kết quả tiếp theo cũng không có bất luận biến hóa gì. Nhưng người trẻ tuổi kia quá liều mạng, lúc này có đến bốn mươi năm mươi người đứng xem. Thư sinh văn sĩ, ca kỹ thanh lâu, bây giờ bọn họ không dám nói gì nhưng từ nay về sau dư luận đương nhiên sẽ lan truyền ra ngoài.

Là đệ đệ của Lệ Thiên Nhuận, với tính cách ương ngạnh hồng hách, từ trước đến nay y chưa bao giờ sợ điều gì, cứ cho là y thật sự khiêm tốn cẩn thận, nhưng người ngoài nhất định sẽ nói y bám váy đàn bà tới có được vị trí hôm nay. Nhưng lúc này, nhìn về mặt của mọi người, Lệ Thiên Hữu mới đột nhiên phát hiện, trong miệng những người ở đây, người trẻ tuổi kia từ một tên vô danh sẽ được thổi phồng trở thành một gã trung lễ, nghĩa sĩ. Người ngoài nhìn thế nào y không thèm để ý, nhưng Bá Đạo Doanh thấy thế nào thì y không thể xem thường được.

Liều lĩnh giết Ninh Lập Hằng rồi sẽ thế nào? Bá Đạo Doanh không buông tha, Lưu Đại Bưu tìm y gây phiền toái, có thể cuối cùng tất cả đều không bị truy cứu hai bên phải lấy đại cục làm trọng, ân oán này vẫn nên trút bỏ. Nhưng nếu cuối cùng truyền đi chuyện mình giết một tên trẻ tuổi trung liệt của Bá Đạo Doanh thì tính chất sẽ hoàn toàn khác rồi.

Hành vi làm mất mặt trước đó chung quy cũng có thể lý giải được. Nếu như là người có trình độ chắc chắn là cú trời giáng rồi. Rơi vào mắt người ngoài, cả Bá Đạo Doanh không ai nhận nhận được, đến lúc đó sẽ khiến cho Bá Đạo Doanh và Tuyên Uy Doanh khai chiến với nhau. Y lại là em trai của Lệ Thiên Hữu, gây phiền phức cho huynh trưởng, đúng là vẫn phải bận tâm rồi.

Nếu Lưu Tiến biết chừng mực một chút hoặc là người của mình ngay từ đầu đã không chế được anh ta hoặc là anh ta nghe lời của Ninh Nghị thì không đến mức thảm thiết như vậy. Cũng không xảy ra những vấn đề tiếp theo như vậy...

Lúc Lệ Thiên Hữu nghĩ đến đây, Văn Nhân Bất Nhị cũng ý thức được điều này, nhưng lúc gã vừa nghĩ đến có lẽ sẽ có một đường sống, Lệ Thiên Hữu đã đứng lên nói rồi...

Ngay từ đầu Lệ Thiên Hữu đã muốn đẩy Ninh Nghị vào chỗ chết, gã cũng luôn tự hỏi rốt cuộc làm thế nào mới xoay chuyển được tình thế. Lệ Thiên Hữu đã quyết định như vậy, chẳng sợ mình đích thân có mặt ở đây, cũng chỉ có con đường chết, cũng chính vì nghĩ như vậy, trong đầu gã ngược lại lại có suy nghĩ khác thường.

Ninh Lập Hằng “Thập bộ nhất toán” ...Đây cũng là một đánh giá đối với Ninh Nghị mà gã từng hỏi thăm được, cũng là bởi vì điều ấy, ngay từ đầu, gã đã ôm một hy vọng, có thể mình không có cách nào, nhưng vị thư sinh trước sau nhanh trí, mưu kế lợi hại sáng tạo kỳ tích tại ngô Thái Bình, sau đó ở Hồ Châu sẽ sử dụng sự miêng lưỡi khéo léo xóa tan đi ý niệm giết người trong đầu Lệ Thiên Hữu. Đáng tiếc chính là, ngay từ đầu, Lệ Thiên Hữu duy trì thái độ còn đồ gần như là tuyệt vọng rồi.

Thư sinh xách đao, phải cùng người liều mạng. Đặc biệt lúc Lưu Tiến chửi mắng gay gắt như vậy dẫn tới Lệ Thiên Hữu ra tay đột ngột. Trên cơ bản Văn Nhân Bất Nhị không có suy nghĩ đến mặt này, quả nhiên chỉ có thư sinh mới liều mạng mà thôi. Lỗ mãng đến mức này, không khiến cho Lệ Thiên Hữu tỉnh táo hơn, trong lòng gã thậm chí có chút thảm oán Lưu Tiến làm cho chuyện xấu thêm không có đầu óc như vậy. Nhưng đến lúc này, thấy hậu quả của Lưu Tiến thảm thiết như vậy, gã mới ngậy người ra sừng sốt.

Trước đó dưới tình huống đối mặt với hơn mười người nhìn mình như hổ rình mồi, kiên quyết giết người đàn ông dùng thương, như vậy thật ra là không cần thiết, giết một kiếm một? Thực ra căn bản là không có khả năng giết được đối phương. Ninh Nghị ra tay ngay lúc đó, đúng là quá liều mạng, quá lỗ mãng. Nhưng nếu... hắn là cố ý thì sao?

Thập bộ nhất toán....Văn Nhân Bất Nhị chỉ có thể đưa ra suy luận kết quả trong lúc nhìn thấy sự việc phát sinh, nhưng giả như trên thế giới có người như vậy, ngay từ đầu đại khái đã thấy được. Thủ đoạn kích động gần như đem tất cả phát triển theo hướng bi tráng, lấy hình thức giống như kịch liệt liều mạng thật sự đã làm Tuyên Uy Doanh lấy nhiều ức hiếp ít, bởi vì ngay từ đầu chiến lược, sợ rằng chỉ có Bá Đạo Doanh mới có lợi thế thật sự khiến Lệ Thiên Hữu kiêng kỵ, mặc dù là dưới tình huống Lệ Thiên Hữu không chút đếm xỉa đến, hắn lấy thủ đoạn gần như thô bạo đẩy một tia kiêng kỵ của Lệ Thiên Hữu lên cao hơn, chỉ là thấy một phương hướng là liều mạng để cứng rắn tìm một con đường sống.

Đây chỉ là suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu gã, nhưng dù là thật hay giả hoặc không thể nghiệm chứng, thì nhìn người cầm đao đứng đó, vẻ mặt lạnh lùng đối mặt với sinh tử, gã vẫn mơ hồ cảm thấy có chút run rẩy. Mặc dù bản thân từng rơi vào trong tình huống nguy hiểm, lúc trước hắn còn mong muốn an bài ột nha hoàn bên cạnh hắn, người như vậy không thể nào khinh thường cái chết được.

Tuy nhiên cũng có một đường sống, lại nghĩ đến đây, đường sống này quá là mong manh. Lúc này muốn đánh giá xem Ninh Nghị trong cảnh binh đao có cái dũng của kẻ thất phu không? Nhưng có thể nhìn ra, hắn có thủ đoạn nhưng cũng không có kết cấu, xuất lực tuy lớn nhưng cũng chỉ là liều mạng với người khác. Người bình thường đều sợ hắn nhưng so với những người trước mắt này vẫn còn kém nhiều.

Ninh Nghị trải qua thời gian dài làm thư sinh đã tạo nên hình tượng quá sâu cho người khác rồi. Lệ Thiên Hữu muốn giết hắn, nhất cử nhất động của hắn ở trong thư viện Văn Liệt đều nắm rõ trong lòng bàn tay,

thiện kỳ mưu, dám liều mạng, thời khắc mấu chốt rất bình tĩnh, cực kỳ bất đồng với thư sinh bình thường. Nhưng cho dù là như vậy, tối nay hẳn có thể tránh được cái chết sao?

- Lệ Thiên Hữu ta...đấu với một mình với ngươi. Hôm nay, ngươi có thể giết được ta, thì sẽ được sống đi ra khỏi đây.

Những người động thủ nghe thấy những lời này của y liền ngừng lại. Tim Văn Nhân Bất Nhị đập mạnh, nếu có thể làm chủ được tình hình trong này giết Lệ Thiên Hữu, thì kết quả của Bá Dao Doanh và Tuyên Uy Doanh càng thêm lý tưởng rồi, loại loạn cục này, mình càng có khả năng đưa Ninh Lập Hằng và nha hoàn của hắn ra khỏi thành. Nghĩ đến đây thấy ánh mắt của Ninh Nghị lạnh lẽo quét về phía bên này một cái.

- Thật sao?

Tuy nhiên tiếp theo thật ra không có chuyện phát sinh tốt đến như vậy, người đứng bên cạnh Tần Cổ Lai được gọi là Lạc đại hiệp đã mở miệng:

- Lệ tướng quân, có ta ở đây, nào có thể để chủ soái đấu với người ta. Lấy tính mạng của hạng người này, cứ để tại hạ ra tay.

Người ở bên cạnh sớm đã có chút mất mặt, đều nói:

- Ta đến.

- Nếu để Lệ tướng quân ra tay thì chúng ta còn mặt mũi sống trên đời này sao?

- Gã này có thù oán với ta, vừa rồi mới nhận ra hắn... Nếu muốn đơn đả độc đấu, khẩn cầu tướng quân để ta ra tay lấy cái mạng chó của hắn.

Mọi người phân trần một hồi, trong đó có một người đàn ông giống như thiết tháp chợt nhớ ra cái gì đó, đi ra chờ lệnh. Mọi người cũng có chút nghi hoặc nhưng theo lời của gã mới biết được lúc trước Phương Lạp dẫn quân công phá Hàng Châu, người đàn ông kia cũng vào một trong ba đội tiên phong, trong lúc đang phá phách ở trong thành, từng có một gã thư sinh đứng cách một đường kênh ném một hòn gạch vào gã, nhưng hòn gạch đó không trúng gã mà trực tiếp làm vỡ đầu người anh em bên cạnh, lúc này gã mới nhận ra Ninh Nghị.

- Nếu đã như vậy thì ngươi hãy đến báo thù cho vị huynh đệ đó của ngươi đi!

Lệ Thiên Hữu thoáng cân nhắc rồi quyết định:

- Họ Ninh kia, hôm nay có oán báo oán có thù báo thù, hai người tự đấu nhau đi, đừng có cho rằng Tuyên Uy Doanh ức hiếp người! Nếu như ngươi giữ được mạng thì hôm nay ta sẽ thả ngươi, thế nào?

Y biết người đàn ông bên cạnh tên là Thang Khấu tuy rằng võ nghệ không cao trong số những người đi theo y, nhưng tính cách rất tàn nhẫn hiếu sát, để chống lại tên thư sinh liều mạng này đúng là quá tốt.

- Báo thù cho huynh đệ ngươi? Vậy ai sẽ báo thù cho đứa bé và phụ nhân đã bị ngươi giết kia?

Lúc Lệ Thiên Hữu đang nói thì tên Thang Khấu kia rút đao đi về phía Ninh Nghị. Ninh Nghị hé mắt, sau đó hỏi Lệ Thiên Hữu:

- Nói thật sao? Các ngươi không nhúng tay vào?

- Đương nhiên là thật.

Lệ Thiên Hữu mở miệng nói từng chữ một, nhưng nói còn chưa dứt lời, Ninh Nghị đang đứng thẳng và giảng cơ với bên này đột nhiên phản ứng, hắn quay đầu bỏ chạy. Trong lúc chạy trốn, một cái ghế bị hắn ném ra, trúng vào cây đèn trên trần nhà cách đó không xa.

Lệ Thiên Hữu gần như bật cười, lớn tiếng quát:

- Các tướng sĩ nghe kỹ cho ta, một con muỗi cũng không được thả! Có người muốn xông ra đây, hãy bắt lấy.

Tiếng nói này vang vọng cả toàn lâu, y để Ninh Nghị, đơn đả độc đấu, tất cả là vì không muốn mang danh nghĩa lấy nhiều bắt nạt ít, cũng không phải sự thật sẽ bảo thủ không thể thay đổi. Nếu Ninh Nghị cho rằng

y là người cổ hủ muốn nhân lúc mọi người không ra tay mà chạy trốn thì người ngoài sẽ giết hắn, nên y mới không ngại điều này.

Y hét to, Thang Khấu cũng cười lớn chạy thẳng ra ngoài, mặc dù trông gã cao to nhưng lúc truy đuổi cũng giống như đạn pháo vậy, mọi người lúc này mới chỉ kịp phản ứng, một cái bàn đã bị gã ném ra ngoài, tiếng bước chân vang như sấm rền, đuổi theo hướng Ninh Nghị chạy trốn. Ninh Nghị nhảy mạnh hướng về phía cái bàn phía trước, Thang Khấu vùng dao chém, cái bàn vỡ tung vụn gỗ bay lên, thân thể đẩy mạnh cái bàn bắn về phía trước, bàn đụng vào bàn, Ninh Nghị ở dưới bàn liên tục lăn mấy vòng, đứng lên bên kia, dùng hai cái bàn lớn cản sức đối phương, rồi nhấc cái bàn khác lên đánh vào nửa người trên đối phương, thân hình Thang Khấu kia bị kiềm hãm, ngay lúc đó cũng đã đánh bay hai chiếc bàn.

Ánh dao chớp nhoáng, tóe lửa bay trên không chung, chỉ là hai dao, lực cánh tay của Ninh Nghị không đủ, hắn liên tiếp lui về phía sau. Hắn dùng chướng ngại vật ngăn cản đối phương, chạy xung quang cái bàn tiệc, vùng ghế dài đập vào đầu đối phương nhưng cũng bị đối phương vùng dao chém ghế thành hai nửa.

Vừa rồi Ninh Nghị và Lưu Tiến ra tay với người đang ông dùng cây thương kia, chỉ chốc lát đã chịu cảnh thảm thương, trong mắt mọi người, đơn giản nói quá trình là nói, đánh, nói, song phương cứ nói qua nói lại, sau đó giao thủ. Nhưng lúc này, Ninh Nghị đột ngột định bỏ trốn khiến mọi người có chút khó hiểu, nhưng ngay sau đó hai người đã đánh thực sự, ánh dao bay múa, người kia giống như thiết tháp điên cuồng tiếp cận, thư sinh chỉ có dựa vào sức lực mà thôi, nháy mắt suýt nữa bị bổ một dao vào người, vạt áo bị chém rách một đoạn, cuộc trốn chạy khó khăn.

Văn Nhân Bất Nhị lại chú ý đến hướng của Ninh Nghị, cũng là ở phương hướng lầu hai mờ tối, hắn lại cố ý tắt cây đèn kia cũng không biết là có phải muốn làm cho xung quanh tối đen hết hay không, thi triển âm mưu gì? Vừa suy nghĩ vừa nhìn Ninh Nghị, chân y cũng đã bước tới, mà bên cạnh, Lệ Thiên Hữu hừ lạnh phát tay.

- Bao vây đừng để hắn chạy thoát.

Mấy người đồng loạt đến gần, bọn họ không ra tay, chỉ kết thành vòng tròn thu hẹp, vì lúc này Ninh Nghị đã tới gần cửa sổ của Tứ quý trai, đề phòng hắn liều lĩnh chạy trốn. Trong vòng chiến kia, hai người liều mạng với nhau, Ninh Nghị lão đảo lui về sau, tên Thang Khấu đá ra một cước, Ninh Nghị vội vàng dùng hai tay đón đỡ, cả người bắn về phía sau, đụng phải cánh cửa làm vỡ toang, ngã vào trong gian phòng của Tứ quý trai.

Lúc này ngọn đèn dầu phía ngoài không sáng lắm, gian phòng tầng trệt không đốt đèn, bên trong tối om, Văn Nhân Bất Nhị nhìn thấy cơ hội rồi, cước nhanh qua, tên Thang Khấu “A” to một tiếng vọt vào, tiếng dao va vào nhau. Đám người Lệ Thiên Hữu cũng bước nhanh tới gần cánh cửa bị phá, y vốn định hô lên một tiếng cho những người xung quanh đề phòng nhưng lại nghe thấy tiếng cười to của tên Thang Khấu:

- Ha ha...

- Ha ha

Tiếng cười tắt ngay sau đó, một vật thể hình trong bay ra khỏi gian phòng, tất cả mọi người đều đã biết đó là một cái đầu người. Tất cả đều rõ tên Thang Khấu xông vào chém giết Ninh Lập Hằng rồi, một tên quân sĩ đang khẩn trương đi tới gần đó liền giơ tay chụp lấy đầu người, dừng lại rồi ngạo nghễ giơ lên...

268. Q.3 - Chương 270: Đêm Lạnh (1)

Xe ngựa đến rồi, ngọn đèn dầu dung đưa, tiếng ồn ào từ ngoài đường vọng vào, chợt có ánh lửa thoáng qua, có người đánh “ù ù” làm cho tốc độ của xe ngựa chậm lại.

Lúc tỉnh lại, Lâu Thư Uyển còn ở trên xe, ngồi bên cạnh là huynh trưởng Lâu Thư Vọng. Thấy cô tỉnh lại, Lâu Thư Vọng muốn nắm lấy tay cô nhưng theo bản năng cô né đi, cái nắm hựt vào khoảng không:

- Không sao chứ?

Đột nhiên tỉnh lại, trí nhớ chỉ còn lại một khắc lúc ngất xỉu, cô ngồi xuống, nhưng sau đó cũng kịp phản ứng cố vén cửa nhìn ra ngoài, một đội lính chạy đến, chỗ này cách Tứ quý trai rất xa, không biết ở đó bây giờ thế nào rồi nữa.

- Ca, sao huynh có thể như vậy được...

- Ta biết muội đang nghĩ gì, nhưng Ninh Lập Hằng đã kết oán sống chết với nhà ta, ân oán này không hóa giải được, thứ hai hần đã rơi vào đại họa... Hãy quên hần đi, muội không nên kết bạn với hần nữa.

- Hần...

Lâu Thư Uyển buông rèm cửa xe xuống, suy nghĩ một lát cô lại nói:

- Hần... Nhưng chỉ là chút chuyện nhỏ, là hiểu lầm giữa Nhị ca và hần! Có gì mà không hóa giải được.

Lâu Thư Vọng nhìn muội muội ở bên cạnh, mặc dù thần nhiên nhưng vẫn nặng giọng:

- Nhị ca muội muốn giết hần đấy.

- Cái, cái gì...

Lâu Thư Vọng nghiêng đầu:

- Muội cho rằng người trong nhà không biết Ninh Lập Hằng còn ở Hàng Châu sao? Nhị ca muội đã nhìn thấy hần một lần, gần đây đệ ấy đột nhiên hăng hái, kết giao khắp nơi, chính là muốn thông qua các mối quan hệ tìm Ninh Lập Hằng và giết hần. Hôm trước, Lâu Tĩnh Chi cũng là một trong số những người mà đệ ấy kết giao, chính là ta giới thiệu cho bọn họ biết nhau... Nhưng chuyện đêm nay, Nhị ca của muội không thể tự động thủ được.

- Nhị ca sao có thể như vậy được, huynh ấy và Ninh Lập Hằng chẳng qua là chỉ có chút hiềm khích, nói cho cùng... Nhiều lắm cũng chỉ là huynh ấy thấy Đàn Nhi muội tử rất xinh đẹp, có chút thiện cảm, cứ có thiện cảm thì phải giết chồng người ra sao? Đại ca... huynh đừng ủng hộ huynh ấy...

Lâu Thư Uyển nói xong, có hơi không thể tin được, nhưng Lâu Thư Vọng lại thần nhiên nói:

- Nhị ca muội muốn giết ai, ta không nhúng tay vào. Nhưng đệ ấy là con trai của Lâu gia, phải phần chần, ta rất vui. Ta sớm đã biết chỗ Ninh Nghị ở, nhưng Nhị ca muội muốn tìm hần, còn có tìm được hay không ta không quan tâm, Ninh Nghị trốn được lâu, thủ đoạn lợi hại, Nhị ca của muội càng gặp phải khó khăn hơn, cũng có thể càng sớm trưởng thành hơn một chút. Ta sớm cũng đã biết chuyện của muội qua lại với hần...

Ánh mắt của anh ta nhìn Lâu Thư Uyển một hồi lâu:

- Ninh Lập Hằng... có chút bất đồng với những người đàn ông trước kia mà muội qua lại, muội không chơi nổi đâu, không chế không nổi đâu, có chuyện hôm nay, muội hãy quên hần đi.

- Ca.. đại ca... ý huynh là muội có tính lẳng lơ...

Về phương diện này Lâu Thư Uyển rất miễn cảm, nói xong câu này cô cắn răng một cái, giơ tay lên:

Đàn ông các huynh, Nhị ca, nói cái gì mà nam tử hán đại trượng phu, nói cái gì mà “Tể tướng đồ lý năng xanh thuyền” (Bụng Tể tướng có thể chống đỡ được thuyền - ý nói làm người tể tướng phải có lòng dạ rộng lượng, phải biết tha thứ đối với những sự việc và con người khó tha thứ), đâu có thể vì chuyện này muốn giết người là giết người! Giết người! Giết người cướp vợ, đây là việc xấu! Nhưng một chuyện nhỏ cũng có thể mất nước, Nhị ca sao có thể nhớ lâu như vậy... Nam tử hán đại trượng phu...

Cô còn chưa dứt lời, Lâu Thư Vọng đã giơ tay vỗ mạnh xuống ghế:

- Muội đúng là dâm loạn!

Mấy hôm nay anh ta đã mệt lắm rồi lại bị muội chọc giận, tuy nhiên cơn phẫn nộ đến đây là chấm dứt, ánh mắt vị đại công tử Lâu gia này lập tức trở lại bình thường, thở dài một hơi.

- Nhưng muội là muội muội của ta, ta biết tính khí của muội không giống như loại phụ nữ dâm loạn. Lúc trước gả muội cho Tống Tri Khiêm, trong nhà đã có chút bức bách muội rồi. Huynh biết trong lòng muội không muốn, Tống Tri Khiêm không quản được muội, đó là chuyện của y, huynh chỉ mong muội sống tốt, nhưng sao muội lại như vậy được? Thật sự có tốt hay không? Thử sinh trước đó qua lại với muội, lúc ấy muội thành tâm thành ý với hắn, nhưng sau đó lại chán ghét...

- Con người ta phải biết thế nào là đủ, muội muốn người đàn ông như thế nào, trong lòng ta hiểu, mà khi đó toàn bộ Tô Châu Hàng Châu nếu có người đàn ông như thế, chẳng lẽ ra lại không tìm giúp muội sao? Nhưng tìm không được loại đàn ông trong lòng muội muốn. Một số con cháu danh môn có chút tài hoa văn chương hơn người, phong lưu nho nhã muốn tương hợp với muội đấy, tính tình lại nho nhã... Thử Uyển, nhưng muội cũng không phải là tài nữ gì, Lâu gia chúng ta có xứng với hạng người như vậy sao?

Làm huynh trưởng trong nhà, Lâu Thư Uyển đúng là luôn coi trọng Lâu Thư Vọng, nhưng quan hệ bình thường của hai người cũng không quá thân mật. Lúc này, nghe huynh trưởng nói như vậy, cô vội vàng đứng lên, mắt đỏ mọng:

- Vậy muội... vậy muội lúc ấy cũng từng nói, muội không lập gia đình nữa, không có người muội thích, muội sẽ không cần lấy chồng!

- Con gái lớn, sao lại không lấy chồng?

Lâu Thư Vọng nói:

- Huống hồ... Muội vừa mới thành thân với Tống Tri Thành, tình cảm không phải là rất tốt sao? Xuất thân của anh ta không tốt lắm nhưng cũng có tài văn chương, không kiêu ngạo, siểm nịnh nhưng cũng không quá khúm núm. Lúc đó, anh ta là thí sinh tốt nhất, muội lại không cần đến cái gọi là nhà cao cửa rộng, Lâu gia có thể tạo điều kiện cho hai người cả đời không phải lo cơm áo, vậy là được rồi. Muội muốn loại người đàn ông hoàn toàn không kiêu ngạo, không siểm nịnh, lại phải quan tâm, lại đối xử nam nữ bình đẳng, tìm được ở đâu ra chứ?

Lâu Thư Uyển cắn chặt răng:

- Ninh Lập Hằng... chính là...

Cô nói xong câu này lại bổ sung thêm:

- Như vậy đối với Đàn Nhi, muội ấy...

- Cô ta?

Lâu Thư Vọng nhìn cô:

- Chuyện vợ chồng nhà người ta sao muội biết. Hắn không kiêu ngạo, không siểm nịnh, cứng cỏi, nhưng muội... sao có thể không chế được hắn?

Lâu Thư Uyển im lặng một lúc lâu sau đó nói xa xôi.

- Đại ca cũng nói tốt cho hắn.

- Huynh nói tốt cho hắn? Là huynh nói muội không khống chế được hắn, bây giờ có lẽ muội thấy hắn sau về tao nhã là sự mạnh mẽ, cứng rắn, làm ột nữ tử là muội không ngại làm con chim nhỏ nép vào hắn rồi, có thể từ nhỏ muội không tuân theo lối sống nào. Không lâu sau muội sẽ thấy phiền hà, chuyện này cũng không sao cả, tuy nhiên cũng như những người đàn ông trước đây, muội xua đuổi bọn họ cũng được... Nhưng còn người này... muội khâm phục tài học của hắn, muội thích hắn, đến lúc đó chỉ là hắn sẽ chán muội, muội ngay cả khóc cũng không có chỗ mà khóc, muội là...

Lâu Thư Vọng nói xong dừng lại một chút:

- Thôi, huynh không nên nói uội biết chuyện này, hãy sống tốt với Tri Khiêm di, không có gì là không thể được. Thử Uyển, thật ra chung quy lại cũng chỉ là muội được nuông chiều quá, muội chưa chín chắn, đứng núi này trông núi nọ mà thôi.

Thật ra những việc này, Lâu Thư Uyển chưa chắc đã là chưa từng suy nghĩ, chỉ có điều dù nghĩ đến cũng không có cách nào giải quyết được, cô đã được nuông chiều lâu như vậy rồi, nghĩ đơn thuần tưởng cũng có thể thay đổi được.

Không khí trong xe trầm xuống, qua một hồi, Lâu Thư Uyển hạ giọng nói:

- Vậy... Lập Hằng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Lệ tướng quân kia là thế nào? Có phải không buông tha cứ phải giết hắn không...

- Hắn và đám người Thạch Bảo đã đánh nhau, hắn đã giết Cầu Chính, Lục Sao, Diêu Nghĩa, Tiết Đầu Nam, giống như Lệ Thiên Hữu nói, trên tay của hắn có máu của mấy ngàn tướng sĩ, Thư Uyển mấy thứ này không phải muội đã nghe rõ rồi sao?

- Sao lại thế? Hắn là một thư sinh, bây giờ chỉ là quản lý chút sổ sách mà thôi...

- Hả, một thư sinh...

Lâu Thư Vọng mỉm cười, rồi vẻ mặt nghiêm túc trở lại, nói những chuyện có liên quan đến Ninh Nghị, từ chuyện ngô Thái Bình đến chạy trốn ở Hồ Châu, vì xui xẻo nên bị bắt về...

- Hắn như vậy, sao muội có thể không chế được?

Lâu Thư Uyển nghe tất cả những điều này, đầu tiên là có hơi kinh ngạc sao đó trợn tròn mắt, toàn thân run lấy bầy. Lúc này cô mới biết, ẩn sau lưng vẻ ngày thường của hắn là cái gì. Chống lại Thạch Bảo, có lẽ còn có Phương Lạp bên này nghe nói Phật Soái là lợi hại nhất. Sau khi chạy trốn còn nắm sinh mạng của mấy nghìn người trong tay, ngửa tay thành mây, úp tay thành mưa. Trước kia cô chỉ nghe trong chuyện cổ, không thể tưởng tượng được gần đây người mình qua lại, sẽ là một nhân vật như vậy.

- Vậy...

Cô nhớ đến tình hình ở Tứ quý trai:

- Cho dù là hắn chống lại Lệ Thiên Hữu, có lẽ cũng không... cũng không...

Nói được một nửa, lại thực sự không biết phải nói thế nào, rốt cuộc cô lại nói:

- Đại ca, vậy sao huynh còn để Nhị ca đi tìm hắn gây phiền toái làm gì? Lập Hằng hắn lợi hại như vậy, sao huynh còn để nhị ca...

Vừa rồi lúc nói chuyện, Lâu Thư Vọng vẫn còn chưa dám khẳng định đối với những việc mà Ninh Nghị làm. Tuy nhiên lúc này, anh ta lại nhìn muội muội của mình cười lắc đầu, bộ dạng lại làm ra vẻ không phải như vậy.

- Thư Uyển, trên đời này có việc chỉ dựa vào người khác mà làm nên, chuyện nào cũng có nguyên nhân của nó, nhưng xét cho cùng, đều là tác động từ hai phía. Không có đại thế, dù có bản lĩnh mạnh mẽ cũng không làm nên chuyện gnencho dù tư chất bình thường, nhưng nếu gặp phải chiều hướng phát triển, có khi khi cũng làm nên chuyện... Trên đời này nào có người nào thực sự úp tay thành mây, ngửa tay thành mưa! Muội chỉ nghe được trong chuyện xưa mà thôi, Ninh Lập Hằng và Tiền Hi Văn tình bạn cố tri, được quan phủ ủng hộ. Chính hắn ít nhiều cũng có chút bản lĩnh, còn trên đường chạy trốn, cũng có đám người Thang Tu Huyền đi cùng, muội tin là chuyện do một mình Ninh Lập Hằng làm sao?

Anh ta hít một hơi:

-Cho dù là hắn có khả năng của thần quỷ, lúc này tới Hàng Châu rồi hắn có thể thế nào được? Hôm nay Lệ Thiên Hữu hạ quyết tâm muốn giết hắn, không ngại ngần đắc tội với Bá Đạo Doanh, huynh trưởng của y là Lệ Thiên Nhuận lập tức quay về, dù Bá Đạo Doanh kia có sức mạnh, cũng nào có năng lực đi giúp hắn chứ. Người ta nếu không hạ quyết tâm, có thể đến Tứ quý trai không? Dù là Phật soái, đến hơn này và dưới tình hình như vậy có thể đánh thắng một lũ lính sao?

-Sắp đến nhà rồi.

Lâu Thư Vọng nói xong vỗ vỗ bả vai muội muội:

-Đừng nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng đã như vậy, hắn không có đường sống đâu.

-Nhưng... nếu hắn có thể làm được những điều này...Có lẽ xoay chuyển được...

-Cho dù là có thì cũng sao chứ?

Lâu Thư Vọng trả lời:

-Nhị ca của muội muốn giết hắn, muội không ngăn được, hay là nói muội thậ sự muốn vì Ninh Lập Hằng mà trở mặt thành thù với người nhà đây?

Lâu Thư Uyển im lặng, cô không là được chuyện như vậy, chỉ vén rèm cửa xe lên nhìn về phía Tứ quý trai, đương nhiên là không nhìn tới, cô cũng không biết có khả năng xoay chuyển hay không, nhưng nếu không có tin tức xác thực, cô cũng muốn ảo tưởng một chút. Có lẽ còn sống, còn sống... Nhưng cô càng suy nghĩ thì càng nhìn thấy Lập Hằng đã chết, Tuyên Uy Doanh nghênh ngang rời đi. Tuy cố gắng để mình không chú ý đến những thứ này nhưng chỉ thoáng qua, cô đã ôm lấy thân mình, đêm lạnh như nước, thời gian quay về lúc Ninh Nghị còn sống ở hoàng hôn vừa rồi, cô cũng cảm nhận được sự rét buốt, suy nghĩ và ảo tưởng xa vời lần lượt hiện lên trong đầu dần dần trở nên chết lặng....

Trước kia cô không thể lường trước được lại quen biết với một nhân vật khó lường như vậy, nhưng khả năng trước đó chưa đến một nén nhang, nơi cô không nhìn đến được, hắn đã chết...

Một bên khác, Tứ quý trai

Khi người kia cầm cái đầu người trong tay, không khí cũng lạnh lẽo đông cứng lại, ngay sau đó, Lưu Tiến nhìn thấy tất cả cũng sững người, muốn đi lên phía trước nhìn cho rõ một chút.

Từ phía sau truyền đến tiếng hít thở sâu.

-Sao lại...

-Thang Khẩu...

-Nói cái gì...

Chỉ là một tiếng vang lên, theo sau, mọi người nhìn vào căn phòng tối tăm. Vì người kia cầm cái đầu trên tay, rõ ràng là đầu của Khang Thấu. Không ai biết chuyện gì xảy ra, người phía sau thậm chí còn không nhìn ra cái đầu người. Sau đó, cũng là Lệ Thiên Hữu phản ứng đầu tiên.

-Hắn có mai phục!

Y cầm đao trong tay, dùng sống đao móc một cái đèn lồng, hướng ánh sáng vào trong bóng đêm, có người trong đó nổ âm ầm, phá tan cả cửa phòng.

Người phía sau còn chưa rõ xảy ra chuyện gì nhưng phản ứng của mọi người đều nói rõ tất cả. Bên này Lệ Thiên Hữu điên cuồng hướng về phía cửa phòng:

-Bắt lấy người! Hắn có mai phục giúp đỡ!

-Nhưng gã đàn ông kia lại chết rồi...

-Ninh công tử giết người rồi?

Trong những tiếng xì xào bàn tán, hầu như đều là sự kinh ngạc. Lưu Tiến nhìn phía sau, lại nhìn cái đầu người kia, cũng vào lúc này trong phòng “oành” một tiếng, ánh sáng lóe lên hù dọa tất cả mọi người. Sau khi thấp đèn, có người từ từ quơ hỏa chiết tử trong tay đốt đèn, từng cây đèn sáng lên, lúc này giọng điệu lúc này không lạnh lùng mà nhẹ nhõm hơn rồi.

-Ta thắng rồi.

Mọi người vừa mới sững sốt, lúc này không để ý đến hắn, nhưng có người lại đánh xuyên qua từ vách tường bên kia, vọt vào căn phòng nhỏ. Ninh Nghị một tay cầm đao, một tay cầm đèn chạy từ trong phòng ra xoa vết máu trên mặt. Lệ Thiên Hữu nắm hai tay, y đã nhìn thấy xác chết không đầu của Thang Khẩu ngã xuống đất, không nói gì, sau đó lại hung hăng ra lệnh:

-Lục soát! Tìm đồng bọn của hắn!

Ninh Nghị không phản bác những tranh luận này, xem ra hôm nay hắn bị thương không nặng nhưng cũng hơi chật vật, chỉ có phong độ vẫn được duy trì, nhìn nhìn Lưu Tiến, rồi ngồi xuống một chiếc bàn bên cạnh. Trên tầng hai trong lúc nhất thời đều một cảnh hỗn loạn, mọi người chắc chắn hắn không giết được Thang Khẩu đây, lúc trước hắn làm cho xung quanh tối om, nhất định là trong đó có người mai phục giúp đỡ, lúc này không tranh cãi, chính là muốn để cho Lệ Thiên Hữu ngấm bồ hòn làm ngọt rồi.

Lúc này có mấy phần phong thái văn sĩ hiện lên trên người hắn, nếu không có chứng cứ, người ngoài cũng không tranh được với hắn. Trong lúc mọi người đang tranh luận, cũng đều nói là hắn có sự giúp đỡ nhưng đối với việc Lệ Thiên Hữu dẫn cả đội quân hùng hổ đến, mà Ninh Nghị chỉ có ba người, mà vừa rồi lại làm cho người ta không tìm ra sơ hở gì, chiêu thức ấy ở trong mắt mọi người đúng là quá đẹp.

Trong lúc hỗn loạn nho nhỏ này, mọi người không chú ý đến một chú khúc nhạc đệm nho nhỏ đang phát sinh ở dưới lầu. Chu Viêm Lâm vừa mới đi xử lý rồi, mọi người thấy tình hình chiến đấu kịch liệt cũng không để ý gì, ngay lúc mọi người còn đang điều tra, Lệ Thiên Hữu quay đầu, mắt đỏ ngầu nhìn về phía Ninh Nghị, y còn chưa nói câu nào âm thanh ở tầng dưới đã truyền lên.

-Thiên hạ phong cân... ta ra đời, vừa vào những năm tháng giang hồ thúc giục...

Tiếng đó là của Chu Viêm Lâm, đại khái là ông ta đọc một bài thơ, tiếng cũng không lớn nhưng lúc này đã là đêm Tứ quý trai trống trải, trên lầu mọi người đều nghe thấy hết.

Lệ Thiên Hữu ngây người ra sửng sốt.

Sau đó, mọi người thấy một gã phụ tá của y vội vàng đi lên lầu, ghé vào tai y nói mấy câu gì đó.

Nếu như vừa rồi là xảy ra ở dưới lầu, có thể sẽ gây được chú ý, vừa rồi tại cửa, có một người ôm một cái rương dài, một cô gái xinh đẹp đã xảy ra xung đột với một tên lính đang canh giữ ở đây, sau đó Chu Viêm Lập xuống, mọi người nói chuyện, cô gái kia nói:

:

-Chỗ này không phải hội văn sao? Sao lại không thể vào? Bất nạt ta không biết làm thơ sao? Ta cũng biết đây, viết cho các người xem...

Sau đó cô ta viết một bài thơ lên cánh cửa gỗ xiêu vẹo. Chu Viêm Lâm liền đọc lên. Bài thơ này đầy nhịp điệu tuy không phải thượng đẳng nhưng cũng có khí thế. Chu Viêm Lâm cũng bị lây nhiễm khí thế đó, càng đọc càng lưu loát cho người trên lầu nghe.

“Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiểu trung

Bất thắng nhân sinh nhất tràng túy.

Đề kiếm khóa kị huy quỹ vũ

Bạch cốt như sơn điệu kinh phi!”

Bài thơ kia, có thể nói là miêu tả không khí lạnh lùng trong giang hồ. Mọi người vừa mới đánh nhau, bây giờ bọn Lệ Thiên Hữu còn đứng ở đây, Ninh Nghị cả người đầy máu còn đang ngồi trong bóng tối, một cảnh hỗn độn càng tăng thêm khí thế của bài thơ này. Có người ở dưới lầu đi lên, bước chân nhẹ nhàng, ánh mắt nghi hoặc, tất cả mọi người đều thấy, cô gái này đang ôm cái hộp gỗ dài trước ngực.

Lúc Chu Viêm Lâm đọc câu cuối:

“Trần thế như triều nhân như thủy

Không thán giang hồ kỷ nhân hồi”, mọi người đã nhìn thấy gương mặt của cô gái kia, cô rất xinh đẹp, ngũ quan cực đẹp, nhưng không ai biết cô. Cô nhìn bốn phía, dường như có chút tò mò, nhưng trong ánh mắt cũng không toát ra quá nhiều tin tức.

Thoạt nhìn như là nha hoàn của Bá Dao Doanh...

Lệ Thiên Hữu đứng ở đằng kia, nhìn cô một lúc lâu.

Sau đó sắc mặt của y không chút thay đổi, nói:

-Đi.

269. Q.3 - Chương 271: Nhìn Cảnh Đường Phố Như Kết Thúc

Ánh sáng thưa thớt, còn chưa đến giờ tỵ, thành Hàng Châu đã dần trở lên yên tĩnh.

Vì đám phản loạn mà Tề Nguyên Khang mang đến từng đợt hỗn loạn vào lúc này còn chưa đi hết, nhưng bị mọi người bao vây khiến cho vây cánh cũng chạy tứ tán, dựa vào nơi hiểm yếu để phản kháng lại đã làm cho động tĩnh bị bọn họ làm nổi lên đã được áp chế trong phạm vi nhỏ nhất. Ánh đèn trong thành leo lét ảm đạm, thỉnh thoảng có những toán binh lính đi trên đường phố, cũng còn một số người đang vội vàng quay về nhà. Tuy chuyện có hơi lớn, nhưng lúc này trong thành còn chưa đặt giới nghiêm, có những chỗ, binh lính sẽ đi kiểm tra nhưng không một ai dám ra cửa.

Trên Tứ quý trai, bữa tiệc đã tàn, người chủồng quây đang chỉ huy mấy gã sai vặt sửa sang lại, dọn dẹp lại. Tối nay, mọi người nói chuyện say sưa có lẽ không phải là do Chu Viêm Lâm tổ chức hội thơ này mà là đại chiến sau đó giữa Ninh Nghị, Lưu Tiến và Lệ Thiên Hữu. Lúc cô gái kia ôm chiếc hòm lên lầu, Lệ Thiên Hữu vẫy tay cho đám binh lính rút đi, cảnh này mang đến ọi người nhiều sự nghi hoặc, nhưng sau đó cô gái cũng ôm hòm rời đi, hội thơ trên lầu cũng dừng lại ở đây.

Sau đó là vị đại phu bắt đầu chữa trị cho Lưu Tiến, đồng thời cũng băng bó cho Ninh Nghị. Mấy người của Bá Dao Doanh đến thu dọn tàn dư của cuộc chiến, mọi người chấp tay cáo từ với Chu Viêm Lâm. Trong thành Hàng Châu, Bá Dao Doanh không quen biết nhiều người, mọi người và nhóm người đi vào này có chút xa lạ, Bá Dao Doanh cũng có làm ăn, kinh doanh gỗ nhưng cũng không có nhiều bạn bè. Nếu muốn phỏng đoán, đơn giản là Bá Dao Doanh đến đây, Lệ Thiên Hữu trở thành người cầm, biết có dây dưa thêm nữa cũng chỉ vô ích, đành phải rút hết đi.

Nếu như có quan hệ sâu hơn ở trong quân hệ Phương Lạp, địa vị cũng cao hơn một chút, sẽ nghĩ được đến những chuyện khác. Ví dụ như cô gái đột ngột đến đây rốt cuộc là ai? Ví như trước khi xuống lầu Chu Viêm Lâm đã từng có một suy nghĩ, cô gái đột ngột đến đây, rất có thể là Lưu Đại Bân trong truyền thuyết, nhưng về điểm này, thực ra trong lòng y không xác định lắm. Mà Văn Nhân Bất Nhị đứng bên quan sát cũng từng nghĩ đến khả năng này. Rồi sau đó một khoảng thời gian không lâu, y lại nhận được rất nhiều tin tức từ trong thành truyền đến.

Nếu như lúc nếu như tin tức phản loạn tới hoặc lớn như sấm, hoặc như mưa nhỏ, còn chưa rõ Tham tri chính sự Tề Nguyên Khang là có đúng làm phản thật hay không, lần này cấp trên trước tiên đã định đối phó với kế hoạch của y, mà Tề Nguyên Khang sau đó lại bị ép làm phản kháng, nhưng rồi sau đó đã định tất cả chính là thuộc về Bá Dao Doanh của Lưu Đại Bưu, lúc này quân đội ở lại trong thành Hàng Châu, tuy rằng Bá Dao Doanh chỉ có tám trăm người, nhưng lại là một trong những lực lượng trung kiên của Phương Lạp, chỉ là Bá Dao Doanh luôn luôn cúi đầu, không thuộc một phần tử trung tâm, cũng rất khó đánh giá lực lượng của đội quân này. Nhưng muốn gặp, ngay từ đầu kế hoạch đối phó của Tề Nguyên Khang đã bị Bá Dao Doanh phản đối, nhưng đến cuối cùng, Lưu Đại Bưu bất đắc dĩ lại đồng ý, đầu tiên nài nỉ người mang một bài thơ đưa tới chỗ Tề Nguyên Khang. Bài thơ này, sau đó lại chính là bài mà cô gái đã viết ở trên lầu, tên bài thơ vừa khớp, chính là: Tiểu ngạo giang hồ.

“ Thiên hạ phong vân xuất ngã bối

Nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi.

Hoành đồ bá nghiệp đàm tiêu trung

Bất thắng nhân sinh nhất tràng túy.

Đề kiếm khóa kỳ huy quý vũ

Bạch cốt như sơn điêu kinh phi.

Trần thể như triều nhân như thủy

Không thán giang hồ kỷ nhân hồi.

Lúc trước tin tức về Bá Đạo Doanh mà Văn Nhân Bất Nhị nắm trong tay cũng không nhiều lắm, cô gái tên là Lưu Đại Bư không có được tài hoa này, bài thơ đó không biết là ai sáng tác ra, Lưu Nguyên Khang đọc vắn điều và cảm xúc mà cảm thán. Rồi sau đó, Lưu Đại Bư suất lĩnh một đội quân tinh nhuệ giết đi vào, sau cuộc ác chiến, tự tay chém đầu Tề Nguyên Khang. Tất cả dư âm sau đó còn kéo dài mãi.

Còn Tuyên Uy Doanh là một phần tử tham dự vào việc lần này đương nhiên cũng lấy được tin tức sau khi Tề Nguyên Khang chết. Ở Tứ quý trai, binh lính bao vây xung quanh vốn là không cho cô lên lầu, nhưng hiển nhiên sau khi cô viết ra bài thơ này, một gã phụ tá của Tuyên Uy Doanh biết rằng không ổn, vội vàng đi thông báo cho Lê Thiên Hữu, y cũng vì vậy mà giận dữ bỏ đi. Đây là người nổi tiếng một tay nắm chắc cục diện, thân phận của cô gái kia cũng thành một trong những điều đáng ngờ mà mọi người chú ý vào đêm nay.

Nhưng Văn Nhân Bất Nhị lúc này vẫn chưa suy ngẫm về việc này. Cô gái kia rốt cuộc là Lưu Đại Bư hay là kẻ khác mượn oai hùm lúc này cũng không còn nhiều ý nghĩa nữa. Lúc này, y đang đứng sương phòng bị phá hỏng phía sau, cẩn thận kiểm tra tất cả xung quanh.

Sự kiện Chu Viêm Lâm hoặc là bốn mươi năm mươi văn sĩ bị bao vây, trong mắt ca kỹ thanh lâu cũng không có ý nghĩa quan trọng hay nghi ngờ gì cả. Nhưng đối với rất nhiều người có võ công hiểu biết võ nghệ ở đây mà nói thì nó gần như rất mê hoặc khó hiểu.

Sau khi Khang Thấu bị giết, dù là người của Tuyên Uy Doanh hay là Văn Nhân Bất Nhị đứng bên quan sát đều đang tìm kiếm bóng dáng khả nghi trong gian phòng kia trước tiên. Tất cả mọi người đều chắc chắn, Ninh Nghị không có khả năng giết hán tử Thang Khấu kia, với phong cách của hán mà nói, khả năng lớn nhất là đã có sự bố trí mai phục trong căn phòng đó từ trước hoặc là sắp xếp trợ giúp, nhưng mặc dù phản ứng sau đó của bọn Tuyên Uy Doanh rất nhanh nhưng cũng không thể tìm được dấu hiệu nào khả nghi.

Lúc ấy Văn Nhân Bất Nhị ngang nhiên xông qua bên kia, thực ra chính là đánh chủ ý này, gã muốn vào căn phòng nhỏ kia nhân lúc mọi người không kịp phản ứng, chém chết tên Thang Khấu. Nhưng chuyện phát sinh quá nhanh, căn bản là gã không kịp. Lùi một bước mà nói, mặc dù lúc đó gã có nghĩ được biện pháp để đi vào, có lòng hay không có lòng, gã vẫn có thể một đao chặt đứt đầu Thang Khấu đấy, nhưng gã cũng tuyệt đối không có cách nào trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã chạy ra khỏi phòng được.

Như vậy, lúc đó trong phòng có người thứ ba, nếu có khả năng như vậy ... y rốt cuộc là ai?

Gió đêm thổi mang theo cảm giác mát lạnh cuối thu. Ninh Nghị đi trên đường, đánh giá tất cả những gì phát sinh lúc trước để cho đầu óc mình có thể đủ tỉnh táo một chút.

Cuộc chiến đầu đêm nay, với hán mà nói thực ra không có bất kỳ sự chắc chắn nào, chỉ cần đi nhầm một bước, mình sẽ phải bỏ mạng. Như vậy, hán đã có sự chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng sau khi làm xong, trong lòng hán vẫn dâng lên cảm giác vô cùng mệt mỏi sống sót sau tai nạn. Lúc trước, tất cả thật sự còn như một giấc mộng, nếu cho hán một lần làm lại, thực ra hán cũng không biết sẽ thành ra thế nào nữa, mặc dù mỗi lần hán đều nghĩ như vậy.

Sau khi đánh xong, cũng có mấy người của Bá Đạo trang đến, nhưng những người này địa vị không cao, Ninh Nghị cũng chỉ quen biết một người trong đó, đó là một người thợ mộc. Vết thương của hán không nghiêm trọng, nhưng nếu ở lại tình hình sẽ không ổn, lập tức phải tìm thầy thuốc gần nhất để chữa trị. Chắc chắn Lưu Tiễn không có gì nguy hiểm đến tính mạng sau đó hán mới về nhà, hai gã của Bá Đạo trang cũng đi theo, vào lúc như vậy cũng là để bảo vệ cho hán.

Công bằng mà nói, về sự xuất hiện của những người này, thực ra có chút ngoài ý muốn của Ninh Nghị. Nhìn Lê Thiên Hữu bỏ của chạy lấy người như vậy, lúc này hán cũng hơi nghi ngờ, cô gái lộ mặt kia có phải là Lưu Đại Bư thường hay mang khăn che mặt hay không. Nhưng nếu là Lưu Đại Bư thật, sau đó cô xuất hiện giải quyết hậu quả, cho dù không phải là thân vệ của Bá Đạo Doanh thì cũng nên là một trong tám người “Sát, Nhân, Thường, Mệnh, Khiêm, Trái, Hoàn, Tiền” chứ. Lúc trên đường đi hán cũng hỏi một câu.

Nhưng hai kẻ đi theo lại không biết thân phận của đối phương, chỉ nói là có người cầm lệnh bài tìm họ, họ cũng ở gần đó bèn vội đến đây.

-Nhưng cô gái kia thật là xinh đẹp, nếu cô ấy nói cô ấy chính là Trang chủ thì chúng ta cũng tin.

-Dáng người thoát nhìn cũng khá giống...

-Nếu để trang chủ thấy chúng ta bàn tán cô ấy như vậy sẽ bị gây khó dễ đấy...

-Ta cảm thấy cần phải có người bên cạnh trang chủ, Ninh tiên sinh từng gặp chưa?

Hai người bàn tán, trong lòng Lưu Đại Bưu ở trong lòng mọi người trong sơn trang rất uy nghiêm, nhưng ngày thường vẫn duy trì khoảng cách, kẻ dưới nhìn thấy mặt trang chủ không nhiều, huống hồ chưa nói đến việc cô còn hay che mặt. Đang nói thì con đường phía trước có một bóng người xuất hiện, hai người nhìn thấy liền á khẩu.

Chỗ này cách Bá Đạo trang còn khá xa, con đường yên tĩnh, tất cả các cửa hàng lớn nhỏ đều đóng cửa nhưng bên đường cách đó không xa, có một cửa hàng đèn vẫn sáng. Đó là một quán cơm nhỏ làm đủ các món về thịt lợn, ngoài cửa dựng lều, phía trước xuất hiện một người cô gái đang ngồi quay lưng về phía bên này, xem ra cô ta đang ăn cơm. Có một cái hộp gỗ dài đặt trên bàn ăn.

-Các người... đi về trước đi.

Ninh Nghị nói nhẹ với hai người bên cạnh.

-Nhưng, chúng ta đi lwna, còn một mình người...

-Một mình cô gái kia có thể dọa cho Lệ Thiên Hữu chạy mất, có cô ta ở bên ta sẽ không sao... Huống hồ, nếu cô ta thực sự là trang chủ của các người, các người đi theo gặp cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu là sau này có làm sao, cũng không thể trách ta.

Đã nói như vậy, hai người suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, đi vòng qua đường rồi nhìn trộm dung mạo của cô gái kia. Ninh Nghị từ phía sau đi tới, trong lòng hắn có cảm giác cô gái kia không phải là Lưu Đại Bưu, nhưng nhìn dáng cô ta có hơi giống, chỉ là khí chất có chút bất đồng.

-Đại Bưu?

Hắn nói như vậy, rồi ngồi xuống bên cạnh cô gái. Cô gái đang ăn cơm, nhìn hắn một cái, biểu hiện như những người xa lạ, không hề thân thiết. Cô rất xinh đẹp, nhìn cũng có phong thái của một thiên kim tiểu thư nhà giàu, khuôn mặt bầu bĩnh giống trẻ con. Nhưng làn da không hồng hào lắm xem ra có chút mệt mỏi, nuốt xong miếng cơm, chỉ nghe cô hỏi:

-Vết thương sao rồi?

-Cũng không nghiêm trọng, cảm ơn nhiều.

Trên đầu quần băng vải khiến cho Ninh Nghị lúc này giống một người Ả rập đội mũ lệch, nhưng mà so với Lưu Tiến, hắn dù gì vẫn có thể chạy có thể nhảy, trên người chỉ bị vết thương ngoài da, không có dấu hiệu chấn động đến não, làm người luyện võ tự xưng là Huyết thủ nhân đồ dũng mãnh, nên cũng không cần quá đề cao bản thân.

-Nếu không sao thì mau quay về đi, tối nay không bình yên, người không nên ở lại chỗ này.

-Xem ra vẫn còn chưa tốt lắm.

Đối phương không thừa nhận thân phận của mình, Ninh Nghị nhìn chiếc hộp gỗ, thực ra là chiếc hộp để đao của Lưu Đại Bưu, chỉ là ở chỗ Bá Đạo trang hòm như vậy không chỉ có một. Nhìn gương mặt trắng nõn của cô gái hắn thử thăm dò một câu:

-Cô bị thương sao?

Cô gái nhìn hắn rồi nói:

-Vậy cùng ăn cơm đi.

Trên bàn có mấy món ăn nhưng Ninh Nghị không đói, hắn có phần tò mò về cô gái này, hắn cứ thế cầm bát đũa về phía cửa hàng xới thêm cơm và bắt đầu ăn. Hai người không nói gì, chỉ ăn mấy miếng rồi có chiếc xe ngựa chạy qua, không lâu sau người mới đến đã chứng thực ngờ vực của hắn.

Có người hầu đi theo, từ trên xe đi xuống là Lâu Tĩnh Chi đã gặp trang Tứ quý trai, gã xuống xe thấy cô gái ngồi dưới lều liền thở phào một hơi, chỉ là nhìn thấy Ninh Nghị thì nhú mày, sau đó đi đến.

-Lưu.. Đại Bưu, còn có cả Ninh tiên sinh nữa... Ta có thể ngồi xuống không?

Ngay từ đầu gã hơi đắn đo nhưng vẫn gọi là Lưu Đại Bưu, chỉ là đối với Ninh Nghị thì có cho lấy lệ. Ninh Nghị thấy lúc trước cô gái không có ý đuổi mình cho nên ở lại, thành ra bây giờ lại có chút đau đầu.

Giữa Lâu Tĩnh Chi và Lưu Đại Bưu có hôn ước...

Hai vợ chồng son gặp nhau ở đây, mình xía chân vào có chút không phải.

Hắn thăm thở dài, định mở miệng cáo từ thì ngay sau đó một chuyện đã xảy ra khiến hắn có một phát hiện tất cả sự thực đều không như hắn tưởng.

-Ta còn có việc, ta đi trước.

Ninh Nghị không dài dòng, nói xong hắn ôm quyền đứng lên. Lưu Đại Bưu bên cạnh nhìn Lâu Tĩnh Chi nhú mày:

-Tốt nhất là người đừng có ngồi.

Rồi cô nói với Ninh Nghị:

-Người ngồi xuống, ăn xong hãy đi.

Giọng cô nói với Ninh Nghị nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Trải qua rất nhiều chuyện, tình huống trước mắt khiến Ninh Nghị cảm thấy có chút nhàm chán. Mà Lâu Tĩnh Chi ở đối diện nhìn hắn một cái, rồi xê cái ghế dài bên cạnh ngồi xuống, không để ý gì đến hắn.

-Ta ... đã biết chuyện tốt nay, chỉ là trùng hợp đi ngang qua, biết tâm trạng của nàng không vui cho nên sang đây xem...

Trong bóng đêm yên lặng, tiếng nói của người thanh niên vang lên, ôn hòa, dịu dàng...

270. Q.3 - Chương 272: Sóng Gió Chưa Qua Phong Ba Lại Tới

Lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Tây Qua là một mùa hè khi cô là thiếu nữ mười một tuổi, sau đó hai người tuy được gọi là thế giao nhưng thực ra cũng thân thiết cho lắm, điều không ai biết là, ngay lúc bắt đầu gặp lần đầu tiên, gã đã giật mình với thiếu nữ này.

Khó có thể hiểu hết thấy điều này bởi vì thiếu nữ mặc trang phục trắng đơn sơ đôi mắt trong sáng hàm răng trắng bóng đang chuyên chú kéo đao lớn múa dưới tàng cây khi đó lại là Bá Dao trang, một trong những môn phái giang hồ lớn mạnh nhất của Lục Lâm Tây Nam, mà phụ thân gã Lâu Mẫn Trung lại là đại nho nổi danh vùng Xuyên Thục, hai người nhìn như không thể cùng xuất hiện, chẳng qua Bá Dao Lưu Đại Bưu với chấp chưởng Ma Ni giáo Phương Lạp có giao tình rất sâu đậm, mà Lâu Mẫn Trung lúc đó lại là một trong những người có địa vị cao trong Ma Ni giáo, dân phong nhanh nhẹn dũng mãnh một vùng Tây Nam, phụ thân hành tẩu khắp nơi, nhìn bề ngoài giống như Đại nho, trên thực tế là hào hiệp võ nghệ không tầm thường, hai nhà từ trước đến nay đã có giao tình.

Ma ni giáo, Lục lâm, tạo phản...những việc này bây giờ đối với Lâu Tĩnh Chi vừa mới trưởng thành không có quá nhiều quan hệ , gia đình có tiếng là học hành cao, lúc mười sáu tuổi thi văn của gã đã xuất chúng, dưới sự phụ thân của cha, có thể nói là tài hoa, phong lưu, phong độ, thậm chí ngay cả chuyện tạo phản

gã cũng biết, nhưng vẫn không coi trọng bao nhiêu, bởi vì sự việc dù có nặng đến đâu, gã cũng tự tin rằng trong tương lai có thể ứng phó được.

Lúc này hấp dẫn gã chủ yếu là có ba chuyện: cô nương, cô nương cùng với cô nương mà anh ta cho rằng có tố chất, muốn có được bất cứ cô nương nào dễ như trở bàn tay, con gái thanh lâu đều si mê gã, tiểu thư khuê các cũng ái mộ gã, mặc dù là hiệp nữ giang hồ cũng có chút ngưỡng mộ đối với gã. Chúng ta không thể trách móc anh ta cái gì cả, anh ta cũng chỉ là người mới trưởng thành, có chút cảm giác hưởng thụ cũng là chuyện thường tình.

Người khôi ngô anh tuấn, có tài năng, lời nói của gã được đối phương cẩn thận lắng nghe, một chút hài hước đối phương liền hé miệng cười duyên. Lần đầu nhìn thấy thiếu nữ này, trong suy nghĩ của gã, đại để trong tình hình đó cũng không biết nên thể hiện như thế nào, chỉ thấy trong lòng có thiện cảm, lại biết trước đây mọi người là thế giao, bèn bước tới bắt chuyện:

-Xin chào, cô là Tây Qua muội tử, ta là Tĩnh Chi ca ca của muội.

Đối phương nhìn thấy gã, cảm thấy gã là khách, không múa đao nữa mà thu về.

Không lâu sau, gã biết thiếu nữ này vô cùng khó chịu với mình, rất nhiều năm sau gã đều nghĩ, có phải là lời chào đầu tiên đã phá vỡ tất cả hay không, thiếu nữ có nhất thiết ghi hận đến vậy không, có đôi khi gã lại nghĩ, phụ thân cô ấy tùy tiện đặt cho cô một cái tên là Tây Qua như vậy, những năm gần đây, người không cẩn thận gọi như vậy khẳng định rất nhiều, vì sao cô ấy chỉ ghi hận một mình mình, hơn phân nửa là....cô ấy yêu thầm mình mà không nói.

Lúc xác định rằng mình đã thích cô gái này rất nhiều, Lâu Tĩnh Chi thường sẽ nghĩ như vậy.

Sự xuất hiện của hai người đương nhiên không chỉ dừng lại ở câu chào hỏi như vậy. Sau đó gã từng nhiều lần chủ động nói chuyện hoặc lấy lòng, nhưng thái độ của đối phương cũng chỉ vờn vờn lịch sự đối đãi với “Thế huynh” như thế, hầu hết thời gian chủ yếu là gã nói chuyện, hầu hết trường hợp đều có thể trò chuyện vui vẻ, thử nghĩ một người ở trong một trường hợp mở miệng, đối phương tỉ mỉ lắng nghe, hoặc là phụ họa, hoặc bật cười, mà với nữ tử này thì, bất kể nói cái gì, đối phương đều lễ phép ứng đối, lâu dần, gã rốt cuộc cũng thấy xấu hổ.

Trong thời gian này, gã từng nghe phụ thân mình nói, lúc gã và Lưu Tây Qua còn nhỏ, phụ thân từng để cho hai người làm hôn ước, chuyện này vốn là thành, Lưu gia dù lợi hại nhưng cũng là nhà võ, có thể kết đôi với con rể Lâu gia, tất nhiên là vui mừng, nhưng sau đó lại nhiều trắc trở, chuyện hai nhà vẫn chưa thành đã trở mặt với nhau, chủ yếu là bởi vì Lưu Đại Bưu chỉ có duy nhất đứa con gái này, không muốn ngay từ đầu đã định số phận của con gái, tuy nói thời đại này đều xem trọng mệnh lệnh của cha mẹ, lời nói của người mai mối, nhưng Lưu Đại Bưu hành sự hào sảng, không bám vào khuôn mẫu, ông thương yêu con gái nhất, xử lý như vậy, phụ thân cũng đành phải biểu thị lý giải.

Từ đó về sau hai nhà thường xuyên qua lại, nhưng tình cảm của Lâu Tĩnh Chi và cô gái này cũng không có tiến triển. Đêm trước Ma Ni Giáo khởi sự, Lưu Đại Bưu bị người trong quan phủ hại chết, Tiểu Tây Qua kế thừa gia nghiệp, lại lấy tên cũ là Lưu Đại Bưu, Lâu Tĩnh Chi cũng có thể lý giải được. Thiếu nữ gánh trên vai trọng trách của người cha, muốn thay cha nổi danh, đây cũng không phải là trọng trách của nàng, nhưng nghĩ cũng đúng, làm con gái, có ai nguyện ý xuất đầu lộ diện, tranh phong đầu đá với người khác đâu.

Sau đó Ma ni giáo âm thầm khởi sự, được phụ thân hưởng ứng, Bá Dao trang cũng gia nhập, không gian giữa hai người gặp nhau nhiều hơn, tình cảm thân thiết hơn, gã hẳn có thể trực tiếp hỏi đối phương:

-Trách nhiệm của nàng, ta có thể thay nàng gánh vác, nàng gả vào Lâu gia chúng ta. Bá Dao trang vẫn lấy họ Lưu, ta sẽ thay nàng quản lý thật tốt.

Về phương diện này gã rất tin tưởng, nhưng đáng tiếc quan hệ của hai người vẫn chỉ là “Thế huynh muội”. Gã cũng chỉ có thể ngẫu nhiên nói chuyện với đối phương, nói bóng gió tình ý của mình.

Nhưng không biết vì sao, khi mà gã bày tỏ rất thành khẩn, lần nào cũng không có hiệu quả, cuối cùng cũng chỉ có thể cho rằng đối phương là nữ, là quá hồn nhiên vô tư, thật ra lại càng khiến gã thích đối phương hơn.

Về sau, gã quyết định sẽ nghĩ cho đối phương, liền thông qua một loạt những thủ pháp khéo léo, truyền tin tức hai người đã có hôn ước ra ngoài.

Lúc này nội bộ của nghĩa quân vẫn còn nhỏ, gã và đám người Phương Lạp có thể nói là cùng sinh sống trong một mái nhà, cho dù là dựng trướng bồng cũng không cách xa Bá Đạo Doanh do Tiểu Tây Qua thống lĩnh. Nhưng sau khi cha cô qua đời, người thực sự quan tâm đến cô chỉ có Phương Lạp, tin này truyền ra ngoài chưa được mấy ngày, đã có người nói họ trai tài gái sắc cực kì xứng đôi. Gã biết đám người Phương Lạp đã bằng lòng tác hợp rồi.

Nhưng mà cũng sau buổi tiệc, lúc này cô gái che mặt không mấy khi chủ động tham dự buổi tiệc đã xông thẳng vào đại doanh, rút Bá Đạo chém gã, may mà có phụ thân kịp thời phản ứng, rút kiếm ra đỡ, mà đám người Phương Lạp, Phạt Soái cũng đều ở đây, nếu không chỉ e hôm đó gã đã bị chém thành hai nửa rồi.

Sau chuyện này, ngay cả đến đám người Phương Lạp cũng thay đổi thái độ với gã, cũng may thái độ của phụ thân gã vẫn chiếu cố Bá Đạo Doanh như cũ, làm cho gã lại lần nữa khi đối mặt với thiếu nữ cũng không quá mức xấu hổ, nhưng sự việc vẫn trăm mối vẫn không thể lý giải được, không biết vì sao từ trước đến nay cô ấy luôn có thái độ như vậy với gã. Bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ có thể quy kết là trước kia chuyện mình làm mình nói năng quá mức tùy ý, là quá mức, dẫn đến sự phản cảm của đối phương.

Gã tự biết giữa mình với thiếu nữ khả năng sợ rằng không lớn, nhưng vẫn tự nói với mình tất cả còn có thể cứu chữa được, dù sao lần kia lúc thiếu nữ cũng không rút đao chém gã dù gì cũng có thể bù đắp tất cả, để đối phương thật sự hiểu ra mình là người tốt, đặc biệt mỗi lần nhìn thấy đối phương, loại cảm giác không tự chủ được lại nảy lên trong lòng, ngày hôm nay đi dạo ở bên ngoài một vòng, đúng là vẫn tìm thấy cô ấy, giả vờ bắt ngờ muốn tới trò chuyện.

-Nàng vốn dĩ ... không cần tự động thủ để phải khổ thể chứ, còn có Tề thúc thúc...

Một trong những nhân vật trung tâm trong hệ thống Phương Lạp, tuy Lâu Tĩnh Chi chưa nhậm chức quan, cũng hiểu nhiều chuyện người bên ngoài không biết tình cảm giữa Tề Nguyên Khang và Lưu gia luôn tốt. Lần này Lưu Tây Qua tự mình ra tay, không biết nội tâm cô đã giằng xé bao nhiêu. Lâu Tĩnh Chi thở dài, cũng thấy xót xa, chỉ là gã nói chưa hết câu, cô gái nhìn gã với ánh mắt kì lạ, rồi yên lặng ăn cơm. Ninh Nghị cũng không rõ hai người có ân oán gì, nếu đối phương đã để hấn làm, hấn cũng bắt đầu ăn.

Lâu Tĩnh Chi cười cười:

-Vào thành lâu như vậy, ta cũng không có việc gì làm, Hàn Lâm Viện bên kia, nghe nói Bá Đạo doanh của nàng...

Gặp lại bạn hiền, nói chuyện gia đình, những lời này còn chưa dứt, cô gái đã ngẩng đầu lên:

-Đã muộn rồi, Lâu thế huynh còn chưa muốn về sao? Mần bá bá sẽ đi tìm đấy.

Những câu này của nàng có sự nhã nhặn, đoan trang của tiểu thư khuê các, lần đầu tiên mà Ninh Nghị thấy, cảm thấy rất thú vị. Lâu Tĩnh Chi nhìn nàng lâu rồi thở dài:

-Có gia tướng đi theo, không sao đâu, Đại Bưu, tuy võ công của ta không cao cường nhưng cũng khá, nàng như bị nội thương, nàng không thể đi được, ta chỉ có ý tốt, chỉ là...

Gã cố gắng nhấn mạnh mình hết sức chân thành, cũng có vẻ thành khẩn này làm cho Lưu Đại Bưu một mối, cô hít vào một hơi rồi nói:

-Đi.

Lâu Tĩnh Chi ngồi ở bên kia, cúi đầu suy nghĩ mấy giây sau đó ngẩng đầu nhìn Ninh Nghị. Đương nhiên là gã ý thức được, người phải đi là mình rồi, nơi này còn có Ninh Nghị, lúc trước Lâu Tĩnh Chi còn chưa thêm để ý đến hấn. Trong quân hệ Phương Lạp, nếu thực sự nói có một người mới có chút quan hệ với Lưu Đại Bưu, trong mắt mọi người, ngoại trừ gã ra thì chỉ còn một Trần Phàm một thân cây mạnh, Ninh Nghị dù có xuất sắc, chung quy cũng không thể đánh đồng với Trần Phàm. Nhưng tới lúc này, gã có chút không nhận nhận được nghĩ nghĩ, Ninh Nghị khẽ thở dài, chấp chấp tay bày ra bộ dạng muốn chống lại Chủ công.

Tới lúc này, Lâu Tĩnh Chi rốt cuộc cũng đứng dậy, sau khi chần chừ một lúc, có một gã người nhà đến thì thắm vào tay gã cái gì đó, gã liếc nhìn thiếu nữ, lại ngồi xuống, lần này ánh mắt rất kiên quyết:

-Không đúng, nàng đã bị thương, không trở về Bá Đạo Doanh, một mình ngồi ở đây, rốt cuộc là nàng muốn làm gì? Ta không biết có nguy hiểm gì, nhưng nếu cha biết cũng sẽ không để ta rời đi.

Lần này thiếu nữ nhìn gã, sưng sốt một chút rồi chớp mắt chậm rãi nói:

-Lâu huynh, có Ninh tiên sinh ở đây, ta có chuyện bàn bạc với người trong trang, cũng không phải một mình, nhưng...

Cô im lặng một lát:

-Quả thực là ta ở đây chờ người, vốn dĩ hi vọng bọn họ không đến...

Phịch một tiếng, một cây thương dài bay qua, khiến một gã người nhà của Lâu Tĩnh Chi dính trên tường.

Biến cố đột ngột này khiến ngay cả Ninh Nghị cũng sưng sốt, ngay sau đó bóng người đột nhiên xuất hiện trên đường, trước vạt tên gia vệ, mũi thương sắc bén lạnh lẽo từ trong bóng tối đâm ra, tiếng xé gió từ trên không đánh xuống.

Ninh Nghị vẫn ngồi như thế, trước tiên nhảy ra phía sau, võ công của hắn tiến bộ hơn trước, lần này lùi thật nhanh, trong tầm mắt, cô gái vẫn còn ngồi ở đó, lật tay đánh một đòn, ống tay áo khóa nắm quyền của đối phương đẩy vào cột gỗ chống đỡ lán, mưa rào rào đổ xuống, Lâu Tĩnh Chi vẫn còn đang ngồi trong đó, ngăn người ra.

Rơi xuống đất, nhảy lên. Ninh Nghị ngẩng đầu nhìn, bóng người từ trên đánh xuống kẹp lấy cây thương, rơi vào trong mái che, vụn gỗ rơi như mưa. Còn Lưu Đại Bưu kéo Lâu Tĩnh Chi lao đến, ném gã vào bên cạnh Ninh Nghị, sau đó xoay người chắn ở trước, hai tay ôm hộp gỗ dài trước ngực, trông như cung nữ ôm đàn tranh vậy.

Máu tươi chảy xuống đường, hai gã gia vệ bị đâm chết, vừa vỡ đầu, vừa vỡ ngực. Người kia đắc thủ xong lập tức lao vào bóng tối, chỉ còn nhìn thấy bóng dáng ẩn hiện di chuyển trong lều trại, giữa vụn gỗ lều trại đang bay múa, một mũi thương lại vọt tới, cùng lúc đó, có người ở phía sau đám người Ninh Nghị đang bay nhanh xông tới.

Người tới đại khái chỉ có ba bốn người, trong lúc mơ hồ đã hình thành thế cục vây kín, Lâu Tĩnh Chi vịn tường đứng lên nói một câu với Ninh Nghị:

-Tác hồn thương...

Hắn ở Hàng Châu lâu như vậy cũng chỉ nghe người của Bá Đạo doanh nói, tuyệt học gia truyền của Tề Nguyên Khang là Tác hồn thương. Chỉ là nếu Tề Nguyên Khang bị Lưu Đại Bưu chém đầu, người đến đương nhiên không phải ông ta, đầu óc hắn xoay chuyển, hẳn rốt cuộc cũng hiểu được lý do cô gái kia chờ ở chỗ này.

Mình thật là... náo nhiệt như vậy, chẳng trách ngay từ đây cô ta đã bảo mình rời đi, mình căn bản là nghĩ giống như Lâu Tĩnh Chi

Gia vệ còn lại sáu gã, đang lao đến bên này để bảo vệ, mà bóng đêm, một người trẻ tuổi hiện thân ra, người này khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, thân hình cao lớn, nửa người là máu, trên mặt, trên tay đều có vết máu, chính là tên thích khách trên mái che nắng. Y cầm cây thương dài trong tay nhìn về phía bên này:

-Lưu Tây Qua, Lâu Tĩnh Chi, người có biết ta tới làm gì không?

Lâu Tĩnh Chi nhìn gã, đương nhiên là nhận ra:

-Tề, Tề Dũng... Các người, các người còn không trốn đi, đến đây làm gì?

-Không phạm sai lầm, sao lại phải trốn, Lưu Tây Qua, người rút lui tất cả là để chuẩn bị nhận lấy cái chết sao?

Dưới ánh trăng mờ mờ, gió thổi làm động vạt cô gái, cô ôm cái hộp gỗ, lại không có nhiều phản ứng, nhìn đối phương một lúc lâu rồi mới nói:

-Vốn dĩ ta hi vọng các người hôm nay sẽ không tới. Hôm khác nếu các người có thể tập hợp giết trở về, ta sẽ lấy Bá Đạo Doanh gặp Tề gia các người, là kết quả mọi người lộng quyền, ta không biết nói thế nào là đúng

sai, nhưng giết Tề thúc thúc, ta rất đau đớn, ta hi vọng các người có thể đi, nhưng nếu các người muốn đến báo thù... Ta cũng nên cho các người cơ hội này.

Cô hít một hơi, rũ mắt xuống:

- “Đào lý xuân phong nhất bôi tửu

Giang hồ dạ vũ thập niên đăng...”

Cha ta từng nói, chuyện giang hồ, chuyện của Tề thúc thúc, dù là chuyện thiên hạ, chuyện của chúng ta. Cho dù là chuyện mấy vị Tề gia ca ca, ta chưa nhập giang hồ, nhưng tối nay nguyện lấy sức mạnh của một mình ta để đấu với mấy vị, các người có thể giết ta, ta không thể không nói, nếu không giết được, thì hãy chạy trốn đi, tự mà cầu phúc...

271. Q.3 - Chương 273: Máu, Lửa, Dao, Thương

Gió đêm thổi qua làm lá trên đường bay xào xạc, trong gió tràn ngập mùi máu tanh. Lưu Đại Bưu ôm cái hộp gỗ dài đứng trước Ninh Nghị và Lâu Tinh Chi, bình thần giống như thị nữ ôm cầm.

Cầm đầu Ma ni giáo, lúc Phương Lạp bắt đầu khởi sự, lực lượng chân chính trong đó phần lớn đều là những hào kiệt trong giang hồ. Mặc dù trong những người này, đa số là những thổ phỉ, những người thực sự vì dân gần như không có, cái gọi là giang hồ, và giang hồ dưới ngòi bút của Kim Dung cũng không giống nhau, nhưng chỉ cần là lục lâm, có một đám người lẫn lộn, họ vẫn có quy tắc của mình. Năm, ba người cũng tốt mà ba mươi năm mươi người cũng được, trạng thái cuộc sống như vậy thuộc về bọn họ.

Trạng thái cuộc sống như vậy, lúc Phương Lạp chính thức khởi sự đã bị đánh vỡ rồi. Ngày thường nếu có ân, có oán, hoặc hăm hờ chiến đấu, hoặc tụ tập bạn bè, giết cả nhà người ta, người có hào khí dùng lực chiếm một phần lớn trong số đó. Nhưng sau đó, đội hình không phải là vài trăm người mà là hơn ngàn người, tuy là thỉnh thoảng cũng không vừa mắt chém giết lẫn nhau, nhưng thường thường trước đó sẽ phải trải qua sự loại bỏ quan hệ của hơn ngàn người, mặc dù tính chất có đơn giản cũng là sự hô gọi, chấp nối của bạn bè. Nhưng trong chuyện phức tạp này, còn lâu mới bằng mấy chục người so với trước đây. Ảnh hưởng về phương diện thuần túy của sức mạnh cá nhân đã giảm tới trình độ cực thấp rồi.

Trong quân hệ Phương Lạp, muốn động đến Tề Nguyên Khang, trong lúc này đã không nhúng tay vào việc của võ lâm rồi. Mặc dù Tề gia đột nhiên chịu tập kích nhưng Tề Nguyên Khang có căn cứ, thậm chí có lực lượng để tạo phản, khi y bất ngờ bị gặp khó dễ, mặc dù không trở mặt được nhưng con cháu dưới trướng, các tướng sĩ cũng lúc đó mọi người cũng không thể quét sạch được bọn họ. Tề Nguyên Khang vốn là có năm người con trai, bên ngoài gọi là Tề gia Ngũ Hổ, trong lẫn loạn lạc này, bọn họ có người bị giết cũng có người chạy thoát được, sẽ nhớ mà báo thù, đây là chuyện thường tình của con người. Nhưng đối tượng mà họ phải báo thù e rằng cũng không cần ai phải thực sự lo lắng.

Lưu Đại Bưu cũng được, Bao Đạo Ất cũng thế, Lâu Mẫn Trung cũng thế, mà Phương Lạp thì cũng xong. Những người này không chỉ có võ công cao cường mà còn có hộ vệ trùng trùng bên người. Trong giang hồ, giết trung lương là điều dễ dàng. Có thể đối phương là quan thì lại khó như lên trời, đối phương căn bản sẽ không coi bọn họ là đối thủ thực sự của mình. Không ai ngờ được, với thân phận của Lưu Đại Bưu, ngày hôm nay lại đứng ở đây chờ bọn họ chạy đến để giết chính mình.

Trước khi khởi sự, Bá Đạo trang chính là võ lâm đệ nhất trang vùng Thiên Nam, trong trang có mấy trăm người đều luyện đao, phạm vi ảnh hưởng rộng lớn, đội quân có thể lên đến mấy nghìn người, tính chất trong võ lâm của bọn họ cũng bắt đầu thay đổi, thỉnh thoảng cũng có những người trên giang hồ đến tìm trang chủ để luận bàn cũng không sao, nếu như người và Lưu Đại Bưu có thù oán, mấy ngàn người của người ta sẽ giết người vậy thì còn gọi gì là võ lâm nữa? Thiếu nữ lúc đó còn chưa lớn, cũng chưa bao giờ vào giang hồ, khi Lưu Đại Bưu qua đời, cô tiếp nhận Sơn trang, chuẩn bị tạo phản đã làm xong một nửa. Chỉ có điều

mọi người không ngờ đến chính là dù cô chưa gia nhập giang hồ song với những quy của nó thì lại vô cùng hiểu biết.

Đến lúc này Ninh Nghị mới hiểu được dụng ý của cô gái này, hẳn cũng không đến mức nông cạn, người thực sự như vậy thực ra có chuyện gì mà không làm được. Từ trong khoảng thời gian vừa qua lui tới có thể hiểu được tính tính của thiếu nữ này, chỉ là mình bị cuốn vào trong đó, hơi có chút bị chịu tai bay vạ gió. Hôm nay, ở Tứ quý trai hẳn đã đi một vòng qua Quý môn quan, trên đầu quần đầy băng vải, người còn dính máu nhưng lúc này hẳn cũng đành phải rút đao.

Nghĩ một lúc hẳn lại chấp tay:

- Tại hạ Huyết thủ nhân đồ Ninh Lập Hằng, hôm nay ân oán giữa hai nhà Tề, Lưu, tại hạ đồng ý làm trọng tài xét xử...

Hắn nói xong, không ai có phản ứng gì, trong bốn người của Tề gia tới ám sát, chỉ có Tề Tân Dũng là hoàn toàn lộ diện, những người khác có lẽ đều ẩn núp trong bóng đêm. Tình huống hôm nay như vậy, ngay cả đến Lâu Tĩnh Chi cũng biết chuyện hai chữ “giang hồ”, nếu người của Tề gia mang quy tắc giang hồ ra, một khi quân đội tới, thì bọn họ chỉ có con đường chết. Lúc này, vị công tử của Tả tướng sắc mặt giống như đứa trẻ ngốc nghếch liếc nhìn Ninh Nghị một cái. Ở đây duy nhất coi trọng Ninh Lập Hằng chỉ e rằng cũng chỉ có cô gái phía trước, gió đêm thổi qua, hai bên giăng co một lát, cô gái quay đầu lại nhìn hắn, khóe miệng hơi mở ra, trong đôi mắt trong suốt có ý cười.

Giống như là câu nói nhặt nhẻo kia của Ninh Nghị, lúc này lại khiến cô tức cười một trận.

Chính ngay giây phút cô quay đầu lại, Tề Tân Dũng đột nhiên nắm chặt cây thương, bước một bước rất nhanh rút ngắn khoảng cách. Gió rít vang, ở trước Ninh Nghị, cô gái vẫn quay đầu lại cười, “cách” một tiếng vang lên trong ngực của cô. Trong nháy mắt đó, vẫn chưa thấy tay cô có động tĩnh gì, chỉ có điều hộp gỗ kia đột nhiên trượt ra, ngay sau đó cô cũng quay đầu đi.

Trời đất bốn bề lúc này đều vang lên tiếng gió thét gào.

Phía sau một cây thiết thương phá không bay đến, bay về phía Lâu Tĩnh Chi, bên cạnh còn có hai bóng người hung hãn giết qua. Trước người Ninh Nghị, hộp gỗ dài đựng đao bị thiếu nữ ném một cái, bay qua về phía hắn, còn bóng của thiếu nữ đã cầm lấy chuỗi đao như đầu đạn pháo bay ra trong nháy mắt, nhằm về phía Tề Tân Dũng đang cầm thương lao tới.

Rầm rầm rầm! Âm thanh vang dội như là tiếng rền sấm, hoa lửa từ trên cây thiết thương nổ trên đường dài.

Cái hộp dài đựng thanh đao bay ra sau bị đựng một cái, các mảnh vụn bay múa, cây thép thương cũng bị bắn ngược lên không trung, một bóng người từ bên kia xông đến. Trên đường dài, Lâu Tĩnh Chi ở bên cạnh Ninh Nghị rút cây kiếm ra, sáu gã thân vệ của gã bắt đầu chuyển động, hai người từ mặt sườn xuất hiện, trường thương trong tay hóa thành ba cây thiết côn, vây quanh sáu gã gia vệ, trong đó có một hán tử sử dụng đao, hét to một tiếng “a”, trực tiếp vọt tới Lâu Tĩnh Chi, đồng bạn bên cạnh múa đại thương như linh xà, điên cuồng cố gắng ngăn trở gia vệ.

Ninh Nghị hướng dựa vào một bên cửa hàng, Lâu Tĩnh Chi đang nỗ lực hợp lại với gia vệ, lúc này thấy đối phương nhằm vào mình đầu tiên, mang theo kiếm chạy nhanh ra ngoài. Gia vệ của gã dù sao cũng là có một hai tên võ nghệ cao cường, hai người đồng loạt tiến lên ép sát chặn đứng hai người đang ở mặt sườn bức tới, thuận tiện chặn người phía sau phi trường thương tới, trong nháy mắt đã chiến thành một đoàn, bóng người xê dịch, cảnh trên đường hỗn loạn.

Người đàn ông dùng đao vốn trường thanh và cơ thể bị đối phương dùng tam tiết côn kiếm chế, người đó cao lớn, khôi ngô, khí thế bức người, gã bị đẩy liên tục lui về phía sau. Nhưng một lát trôi qua, cương đao cũng liều mạng giăng co, bước chân ghim lên trước muốn đối kháng đại hán kia, mới thoáng dừng lại, gương mặt dữ tợn của tên Đại Hán kia đã phóng đại ngay trước mặt gã, đầu chùy “oanh” một tiếng đã nện xuống đầu gã. Đầu gã ơ ơ, chỉ cảm thấy cơ thể vị kéo đến nhiều vị trí, đồng bạn bên cạnh muốn cứu, tên Đại Hán này đẩy gã làm tằm chần, chưa kịp phản ứng thì trong bụng chột đau đớn.

Thiếu niên bên cạnh Đại Hán thương pháp linh hoạt, sắc bén, thấy cơ hội đúng lúc mà phóng mũi thương ra, mũi thương đâm vào lưng, thiếu niên cắn răng dùng lực bức tới gia tướng phía sau hán tử dùng đao kia.

Lần này đi theo Tề Tân Dũng chỉ là ba người, người phía sau và cầm tam thiết đại hán sử dụng thương này đều là gia vệ của Tề gia. Tề Tân Dũng đứng thứ hai trong Tề gia Ngũ Hổ, người thiếu niên có thương pháp linh hoạt bên Đại Hán kia chính là Ngũ thiếu gia Tề gia Tề Tân Hàn. Tề Nguyên Khang tạo phản, vốn dĩ trước đó có lòng đền đáp nước nhà, bốn con trai đặt tên phân biệt Trung, Dũng, Lễ, Nghĩa. Đến con trai thứ năm, nghĩ con trai trong nhà hầu hết luyện võ, muốn đứa này đọc sách thi Hàn Lâm, bởi vậy mới đặt tên là Hàn Tự.

Tuy nhiên trong năm đứa trẻ này, Tề Tân Hàn lại là người có tài học võ thiên phú nhất. Tuổi của gã còn trẻ, dùng thương linh hoạt, sắc bén. Trong quân từ trước đến nay đều gọi gã là Triệu Tử Long thứ hai. Nhưng lúc này, phụ thân chết nhà tan cửa nát, thương pháp linh hoạt, sắc bén đã trở thành hung bạo vô cùng. Gã rống to, đâm thủng người kia vòng mấy vòng, thi thể ngã xuống. Gan trong xác người này bị đập nát, người sớm đã chết, cũng không phải chịu sự khổ sở này. Chỉ có điều, máu thịt tanh tưởi bay tứ tung, khiến cho cả con phố xung quanh trong nháy mắt như biến thành lò giết mổ vậy.

Mặc dù Lâu Mẫn Trung là Tả tướng, lẫn lộn trên giang hồ văn võ song toàn nhưng dù sao lúc này ông ta cũng chuyên chú văn sự chính sự, cao thủ tìm đến ông ta để nương tựa không phải không có, nhưng bình thường Lâu Tĩnh Chư hay cùng người bàn luận văn chương, tán gái, trong nhà không bố trí nhiều cao thủ. Dù sao người thật sự tới đầu nhập chủ yếu là muốn làm nên sự nghiệp, người thích thú bảo vệ ột công tử cũng không nhiều. Lúc này trong mấy tên gia vệ thực sự lợi hại cũng chưa tới ba người, nhưng hai gã gia tướng của Tề gia đã bỏ mạng, Tề Tân Hàn công trên lưng huyết thù mà đến, liều mạng không sợ chết, trong nháy mắt đã bị Tề Tân Hàn đâm chết một người.

Lần này có Lâu Tĩnh Chi, người của Tề gia cũng không phải trả thù đơn giản rồi, do Tề Tân Dũng tiếp Lưu Đại Bưu, ba người còn lại đều lấy mục tiêu là Lâu Tĩnh Chi. Họ cũng không tin rằng Lâu Tĩnh Chi và Lưu Đại Bưu đồng lòng, đó là khả năng thứ nhất, thứ hai loại đấu tranh chính trị này, Lâu Mẫn Trung cũng là một trong những kẻ cho phép hủy diệt Tề gia, thứ ba, nếu Lâu Tĩnh Chi chết trước mặt Lưu Đại Bưu. Lưu Mẫn Trung chắc chắn sẽ trở mặt với Bá Đạo Doanh. Lúc này Lâu Tĩnh Chi tấn công linh hoạt, vô cùng sắc bén, ngược lại Ninh Nghị cầm đao trốn một bên lại không có ai để ý tới.

Dù sao ác danh Huyết thủ nhân đồ, Tề gia cũng không ai quen biết hẳn.

Bên này gặp sát thủ trước tiên, máu tươi chảy ra, vô cùng nguy hiểm nhưng chỉ có cuộc chiến giữa Lưu Đại Bưu và Tề Tân Dũng mới là kinh người nhất.

Ngũ hổ Tề gia, Tề Tân Hàn là mạnh nhất nhưng dù sao Tề Tân Dũng cũng hơi lớn tuổi một chút, y xông pha giang hồ lại trải qua nhiều chiến trận, có kinh nghiệm, thương pháp mạnh mẽ, trầm ổn. Đầu tiên y cầm thương vọt tới, bước chân cũng không cách mặt đất, cũng rất nhanh nhẹn, cơ thể như mũi tên, trong nháy mắt đã kéo gần khoảng cách, gió rít vang. Cây thép thương trong tay y giống như linh xà, mũi thương không vững vàng, nhưng lại giống như lưỡi con rắn thè ra nuốt vào linh hoạt không ngừng vũ động, trong nháy mắt đã đẩy ra hơn mười mét.

Đây là một chiêu thương vô cùng cay nghiệt, tên nó trung bình, chiêu thức cũng không có gì lạ, gần như mỗi loại thương pháp đều có, đơn giản lập tức đâm ra từ ngực. Nhưng Trung bình thương này cũng là nhất thức thương pháp khó đỡ nhất, luyện đến cực điểm, đâm tùy ý, phạm vi đều là ngực, bụng, cổ, vai. Nội công của Tề Tân Dũng cao cường, hai tay nắm cây thương cũng làm cho thân thương rung động, hai người cách nhau cái lều phá, thân hình y xông lên, Lưu Đại Bưu bên kia cũng xông qua, đánh tan một mặt của phiến gỗ.

“A” một tiếng, mũi thương phóng ra, ngay sau đó là ánh lửa bắn ra rất nhanh, thế chết của y trước đó đã nhanh chóng bị đập lại.

Tiếng kim thiết giao kích va vào nhau như rang đậu, vang lên điên cuồng. Thế thương của Tề Tân Dũng kín kẽ đâm hướng chính giữa nhưng lại bị đập lệch khỏi quỹ đạo trung tâm Lưu Đại Bưu múa thanh đao lớn, vốn nó rất nặng nhưng lúc này múa lên lại cực nhanh, vô cùng nhanh. Chân nàng đi đôi giày thêu trắng, bước chân vòng tròn, làn váy tung bay, cơ thể cuốn theo lưỡi đao, khiêng, đẩy, đục, vung, chém thoát nhìn như là nàng kéo đao, đao cũng kéo nàng, giống như cơn lốc không thể ngừng lại được.

Tề Tân Dũng muốn ổn định thế thương nhưng căn bản không thể, trong tiếng đập vào cây thương, bước chân đã không thể xông lên được, bị ép phải lùi lại phía sau, càng lùi về sau càng gần với thế chết, cây

thương múa trong tay càng nhanh thì trong miệng lại càng phát ra những tiếng:

- A a a

Y dùng thương đã nhiều năm, lại được thân truyền của phụ thân, cơ bản là dễ điều khiển đại thương, còn cao thủ hơn cả người mà Ninh Nghị đã chống lại lúc ở Tứ quý trai. Lúc này theo tiếng thét lớn, khí lực toàn thân, bản lĩnh đều xuất hết ra, đại thương trong tay múa như uấn, như tiên, như xà, chém ra vô số tàn ảnh trong bóng đêm, trong không khí. Nhưng thế thương mỗi lúc một thay đổi linh hoạt, sắc bén, bước chân của y càng lùi càng nhanh, tình thế cũng mỗi lúc một không ổn.

Trung bình thương kia vốn chuyển động ở giữa một chút, ngay đầu tiên đã bị đập mở, sau đó lỗ hổng càng ngày càng lớn. Đầu tiên là Lưu Đại Bưu chém mũi thương của y, sau đó lan ra từng tắc từng tắc không ngừng, chém vào đầu thương, thân thương, thoát nhìn như là một quả thiết cầu lớn đập vào vậy. Còn thế thương của Tề Tân Dũng thì giống như trong bão táp bị thổi bay làm cho nổ tung. Bất luận thế thương này có múa may loạn xạ thế nào cũng không thể ngăn cản được bước đi của đại thiết cầu kia.

Dưới mái che bị sập còn có cái bàn, trước đó đã bị hai người lao qua đánh vỡ thành hai mảnh. Bình khí chú trọng một dài một mạnh một nhưng cây thương trên tay Tề Tân Dũng chống lại đao của Lưu Đại Bưu, trong nháy mắt đã cách nhau hơn mười mét, không còn chút ưu thế gì. Tề Tân Dũng trong giây lát ra sức thu tay, nghiêng người nhảy lùi lại, lưỡi đao vung qua đầu y làm đứt một mảng tóc, ngay sau đó Lưu Đại Bưu kẹp lấy lưỡi đao từ trên đầu y lao qua. Y mới đứng dậy, quay đầu lại, ngay trong phạm vi nhìn hơn một trượng, bóng dáng thiếu nữ lượn vòng rít gào, cước bộ xen kẽ, làn váy, tay áo gào thét như vũ bão, nhưng cự đao trong tay cô kéo chém về hướng bên này.

Tiếng nổ mạnh, cả người và thương của Tề Tân Dũng bay ra ngoài, may là y kịp lấy cây thương để đỡ, bằng không sợ là cả người đã bị chém thành hai khúc. Nhưng dù là như vậy, hổ khẩu cũng vẫn bị đau đớn, như sắp nứt toác ra rồi. Nếu không tự mình giao thủ thì e rằng cũng không ai ngờ được một cô gái mảnh khảnh như vậy mà lại có lực khủng khiếp đến vậy.

272. Q.3 - Chương 274: Đoạt Danh Tiếng

Lâu Tinh Chi đang hỗn chiến bên này, bên kia nổ mạnh. Ninh Nghị đang dựa vào mặt bên cửa tiệm nhìn qua, lúc này cửa tiệm gần như bị phá hủy nhưng ông chủ vẫn còn ở bên trong. Người này có thể trong tình huống như lúc này mà còn mở cửa tiệm, nghĩ hẳn cũng có chút quan hệ, nhưng thấy tình huống lúc này, cũng bị sợ đến choáng váng, chỉ biết trốn bên trong, không biết phải làm sao, thật ra cũng có cùng cảnh ngộ với Ninh Nghị. Lưu Đại Bưu bên kia chém Tề Tân Dũng một đao mạnh, cơ thể hơi dừng lại, hai tay cầm đao sắp vọt tới. Vào lúc này một cây thương tương tự từ trong bóng đêm phi ra thẳng về phía lưng của thiếu nữ.

Người này ẩn náu trong phòng xá bên đường phố, lúc này mới ra tay, đó là muốn lúc thiếu nữ sức lực vừa tiêu tan, lực mới chưa sinh, làm cho nàng không thể nào nhanh chóng kịp đón đỡ.

Mũi thương nhọn đâm thẳng vào sau lưng thiếu nữ.

Trong bóng đêm, bên đường bỗng nhiên xuất hiện một bóng người với tốc độ rất nhanh, mũi thương đâm nhanh, sau đó là một thanh âm vang lên trong không khí, thiếu nữ trong giây lát khê dịch chuyển thân thể, đem cự đao trong tay đỡ ra phía sau. Mũi thương vào cự đao giao nhau, ngay sau đó, là tiếng kim thiết va chạm vang lên chói tai.

Người này ra tay rất nhanh, tốc độ xuất thương cũng cực kỳ nhanh, rồi lại dừng lại, thu phát tự nhiên, không một kẽ hở. Trong nháy mắt, đã làm cho thân hình Lưu Đại Bưu loạn choạng, không thi triển được chiêu nào.

Vốn dĩ đao pháp của Bá Đao doanh không thích hợp cho con gái học, chỉ là Lưu Tây Qua thông minh học theo lối tắt, phối hợp với võ công nội gia tìm được phương thức phát lực. Chỉ là sức lực này của cô thực

ra là do quán tính tích lũy mà có, nếu yêu cầu quán tính để ứng biến dù gì cũng có lỗ hổng, cô tìm kiếm phương pháp ứng biến, dựa khả năng thiên tài của bản thân và sự kế thừa kinh nghiệm võ đạo từ người cha mà học được. Nhưng, một khi đem cô thật sự làm quân xanh, mọi người đương nhiên nghĩ trước tiên chính là bắt tay vào từ phương diện này, dù sao cũng không phải tất cả mọi người đều có sức mạnh chẳng khác nào quái vật giống như Trần Phàm, có thể cứng đối cứng với thiếu nữ này.

Có thể dựa vào một thanh cự đao để nổi danh, lại chiếm được địa vị như vậy trong quân Phương Lạp, đã rõ ở trong tay cô, dù là sở trường ngắn nhưng cũng vượt qua người khác. Nhưng một khi có thể ngăn chặn áp chế được sự tấn công của cô thì có thể phá được đao pháp khủng bố của cô.

Đương nhiên là người của Tề gia hiểu được đạo lý này, kẻ mai phục tại lúc này đột nhiên giết ra chính là con trai thứ ba của Tề gia, Tề Tân Nghĩa, thương pháp của anh ta không dùng mãnh như của Nhị ca mà linh hoạt hung tàn, nhưng ứng kích như yển mỗ, mỗi một kích không dùng hết lực mà chỉ đâm về hướng xông lên của Lưu Đại Bư, ngăn cản cô gái này chạy ra bốn hướng.

Đương nhiên thiếu nữ không phải là không thể ứng biến được, trong lúc gấp gáp, cô kéo cự đao, thân hình, cước bộ nhìn giống như người say rượu, uyển chuyển, lay động biến ảo, chỉ một tay không chế chuỗi đao dùng hết lực để chống đỡ được đòn công kích kia. Chỉ là Tề Tân Nghĩa kia người theo thương, như ruồi á nhặng áp sát, nhưng muốn trong khoảng thời gian ngắn kéo lại khoảng cách cũng không dễ dàng. Bên kia, Tề Tân Dũng cũng đã bình ổn khí lực, từ một mặt khác vùng thương xông lên. Lưu Đại Bư hai tay nắm lấy chuỗi đao, kéo nó xoay quanh người, vẽ nửa vòng trên mặt đất tạo thành một vết sâu, cương thương của Tề Tân Dũng vùng trên ngọn gió, vẽ thẳng xuống, hoa lửa bắn tóe lên trong bóng đêm.

Cự đao kia trong không gian nhỏ vẫn huy vũ không đổi, lúc hai huynh đệ họ Tề đồng loại bao vây, ứng đối của cô cũng đã không mạnh bằng vừa rồi. Cô né tránh, chống đỡ, đao nhọn lúc đó lại không rời mặt đất, mỗi một lần vùng lên đều ma sát với đất đá tóe cả lửa. Hai anh em họ Tề trong lúc nhất thời cũng không phá được phòng tuyến của cô, thoát nhìn mũi thương kia chỉ không ngừng gõ lên cự đao.

Với trình độ học võ học hiện nay của Ninh Nghị rất khó có thể đoán được chiều hướng của trận đấu này. Hẳn thấy, ít nhất Lưu Đại Bư bên kia vẫn thành thạo, nhưng thực ra tình thế của Lâu Tĩnh Chi bên này không được tốt cho lắm, võ nghệ của ba người vây công rõ ràng là cao hơn mấy tên gia vệ của Lâu Tĩnh Chi, hơn nữa lúc này đang ở trong tình thế liều mạng, trong nháy mắt, trong nháy mắt lại một tên gia vệ nữa bị đại hán dùng tam thiết côn đánh trúng đầu.

Lúc này chỉ còn bốn người bao vây Lâu Tĩnh Chi, vốn dĩ bản thân anh ta cũng là người có chút võ công, nhưng dưới tình huống này cũng chẳng có nghĩa lý gì. Bên này ba người bức tới, anh ta mang theo thanh trường kiếm vô thức đã lui tới bên này. Khoảng cách hai trận đánh đã gần hơn, một gã gia vệ ý thức được tình thế không ổn lắm liền kêu lên:

- Thiếu gia, đừng có đi về phía kia.

Lâu Tĩnh Chi hơi ngẩn người ra, lần này không biết là đi về phía nào, Lưu Đại Bư bên này cùng với lão Tam và lão Nhị của Tề gia vẫn đang đánh nhau, Lưu Đại Bư vẫn chiếm thế thượng phong. Một bên khác Tề Tân Hàn vùng cây trường thương đâm máu đánh tới xông vào phòng tuyến của bốn gã gia vệ.

Bên kia, Tề Tân Dũng và Tề Tân Nghĩa đang chiến đấu với Lưu Đại Bư thì đột nhiên rút cây thương, cơ thể nhoáng một cái liền đâm về phía Lâu Tĩnh Chi.

Bịch một cái, Tề Tân Hàn đụng vào một gã gia vệ đang ngăn cản, thân thể cũng văng về phía Lưu Đại Bư bên kia.

Tình hình trong lúc này đã có sự thay đổi.

Tình thế vốn là Tề Tân Dũng, Tề Tân Nghĩa bao vây Lưu Đại Bư, Tề Tân Hàn mang theo hai tên gia tướng đánh Lâu Tĩnh Chi, còn bốn gã gia vệ của Lâu Tĩnh Chi đang ngăn cản phía sau gã, nhưng trong nháy mắt này, Tề Tân Dũng đã rút lui công kích về phía Lâu Tĩnh Chi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi này đã thành cục diện năm người đánh một Lâu Tĩnh Chi. Bên này, Lưu Đại Bư lại vùng đao lên, thế cục lại thay đổi một lần nữa.

Tề Tân Hàn dùng mãnh nhào về phía cô, Tề Tân Dũng và Tề Tân Nghĩa cũng một chiêu, lần thứ hai chạy

về phía Lưu Đại Bưu, trong hai gã gia vệ của Tề gia, có một người phi trường thương, trường thương kia gào thét lướt qua người Lâu Tĩnh Chi, đập mạnh về phía thiếu nữ, đây là tuyệt kỹ ném thương “Tác hồn thương” tâm đắc nhất của Tề gia.

Vờ công kích Lâu Tĩnh Chi, sau đó lại đột ngột bao vây Lưu Đại Bưu cũng không phải là sách lược gì kỳ diệu cho lắm, nhưng trong gấp gáp, tất cả điều này dường như đã được luyện tập vô số lần. Mấy người của Tề gia phối hợp ăn ý, tuy gia vệ của Lâu gia thấy tình hình không được ổn, nhưng bọn họ cố hết sức cũng không thể bảo vệ được chủ của mình. Ba huynh đệ của Tề gia mãnh liệt bỏ nhào đến, trong không khí chỉ nghe thấy tiếng cười “ha” của người con gái.

Bình khí giao qua, trong nháy mắt xoắn lại với nhau. Trường thương và cự đao va đập vào nhau nổ vang kịch liệt. Từ bên này Ninh Nghị thấy, trong thời gian một, hai giây ngắn ngủi, cự đao kia vung múa ngang dọc ngược lại đã nhanh chóng bức mở ba huynh đệ Tề gia đang bao kia, trường thương ném ra bay lên không trung, Tề Tân Dũng, Tề Tân Nghĩa đều lui ra sau một hai bước, trong khe hở của bóng người, ánh mắt thiếu nữ trở nên lạnh lùng mãnh liệt, cự đao trong tay vung quay về tới cực điểm, căng như dây cung, sau đó là một cái quét ngang.

Cự đao gào thét, thoát khỏi tay, lượn vòng ra. Tề Tân Dũng, Tề Tân Nghĩa nhảy sang bên cạnh né tránh, cự đao kia múa trên đường, đại hán đang cầm tam tiết côn công kích ngay sau Lâu Tĩnh Chi ngay sau đó cảm giác bất ổn, cự đao bay về bức tường bên kia đường, “oanh” một tiếng cắm vào đó, thoảng chốc, thiếu nữ thoảng loạng choạng lui lại sau mấy bước, hai tay trống không, còn chưa kịp đứng vững, kinh phong phía trước đã kéo tới.

Tề Tân Hàn hung hãn giết tới, mà phía sau Tề Tân Hàn, Tề Tân Dũng, Tề Tân Nghĩa bắt được cơ hội, tấn công mạnh lên phía trước.

Đây là cơ hội duy nhất...

Dù là Tề Tân Hàn, Tề Tân Dũng hay Tề Tân Nghĩa lúc này cũng đều tự nhủ bản thân mình như vậy.

Qua thời gia dài, không ai cho rằng Lưu Đại Bưu lại buông cự đao rơi vào tình huống như vậy. Giống như chính cô từng nói, cô vẫn chưa gia nhập giang hồ, mấy năm qua mọi người có thể đã nhìn thấy cô xuất thủ, hoặc trên chiến trận hoặc trước doanh Phương Lạp, Bá Đao doanh không nói đạo lý cũng không tranh cãi, thiếu nữ không nói nhiều mà rút đao giết người, đao pháp trong tay cô sắc bén, không ai có thể hoài nghi được. Đặc biệt là khi cầm đao giết chóc trên chiến trường, đao phong trong tay cô vừa tới, đủ để phá trăm người phải tan tác.

Có điều sau khi không có vũ khí, tất cả đã chuyển biến đột ngột.

Lâu Tĩnh Chi, thậm chí Ninh Nghị đứng ngoài quan sát đều ngạc nhiên. Ba huynh đệ Tề gia tấn công sắc bén kinh người, trong nháy mắt bốn người đã kéo khoảng cách hơn mười mét, trường thương vung lĩphong nha giao qua, thế tiến công đã bao phủ lên thiếu nữ nhỏ nhắn.

Ở bên cạnh căn bản là không nhìn rõ tình hình này thế nào, nhưng rõ ràng là thiếu nữ đã hoàn toàn bị vây trong hoàn cảnh xấu. Nhưng vào thời khắc này cũng chỉ có ba người ở phía trước với bắt đầu ý thức được tình hình quỷ dị không bình thường.

Ngay khi thân thể thiếu nữ điên cuồng thoái lui, tay áo tung bay, mơ hồ phát ra tiếng gió bắt đầu vây quanh ngăn cản thế công kích của bọn họ, sau đó, trên đùi của Tề Tân Hàn đã trúng một cước, đau đến tận xương cốt, y quay mặt tránh tiếng gió, ống tay bị sức gió chà lên mặt làm đau rất, từ khoe mắt y thấy, đó là một nắm quyền trắng nõn.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Tề Tân Dũng ở giữa ba người bị giạt mạnh thương, kéo về phía trước, thiếu nữ như u linh lướt qua người y, “oanh” một quyền đánh về phía Tề Tân Nghĩa. Tề Tân Nghĩa vội gấp gáp né tránh, trên bụng đột nhiên đập đòn, một kích bất ngờ khiến cho dạ dày của y co rút, sau đó, hần là đùi của y lại bị đối phương đập vào, đau đến tận xương cốt. Theo đó lại có hai cước đá vào lồng ngực của y, tiếp là hai bả vai, thân thể thiếu nữ bay qua, sau một khắc, rồi lại rơi vào trong ba người.

Trong nháy mắt, Tề Tân Hàn bị đánh hai quyền vào đầu, Tề Tân Dũng liên tiếp bị tấn công ở cánh tay, cây trường thương cũng văng ra ngoài. Ba huynh đệ bọn họ chao đảo, cố gắng khôi phục trận hình, nhưng lúc này mới ý thức được, thiếu nữ trước mắt xuất thủ như gió, một bộ quyền pháp, cô tấn công nhanh, ra quyền như điện, mỗi một đòn đều chứa lực đạo mạnh mẽ khiến người ta đau đớn đến tận xương cốt, kết hợp với thủ pháp cầm nã, ba người lúc này như bị cuốn vào trong gió lốc, lảo đảo đón đỡ chật vật không thể chịu nổi. Không ai ngờ được, sau khi mất vũ khí, võ công của thiếu nữ lại càng đáng sợ như vậy.

Dù sao ba người cũng từng lăn lộn chiến trường, trong lúc gấp rút, tổ chức thể tiến công cố gắng chống cự, Tề Tân Hàn bị đánh trúng một quyền liền nói một câu:

- Ha... khụ... đùa cái gì vậy...

Một quyền của thiếu nữ lại nện vào vai Tề Tân Dũng, vừa một kích chém vào cổ tay đối phương, ánh mắt lạnh lùng, lời nói lạnh đậm thản nhiên:

- Ta đã sớm nói rồi, ta không gia nhập giang hồ...

Tề Tân Nghĩa đâm thương tới, cô nghiêng người tránh được, trong nháy mắt đánh năm quyền vào ba người, đoạt lấy trường thương trên tay Tề Tân Nghĩa, sau đó kéo gã và thương đẩy sang một bên:

- Trên chiến trường, đao thương càng nặng càng dễ đánh, nhưng luận bàn trong giang hồ, đương nhiên là không phải như vậy...

Cung bộ xông thẳng, vung quyền, phá phong gào thét, khừ tay nện xuống ngực Tề Tân Hàn, người thiếu niên lảo đảo lui về phía sau phun ra một ngụm máu tươi:

- Bộ Tiểu Kim Cương Liên ta luyện từ nhỏ chưa dùng bao giờ, nếu không phải là mất vũ khí, không cần thiết thì Lưu Đại Bưu ta sẽ không dùng đến!

Tiếng nói rõ ràng, tuy ban đầu nghe bình thản nhưng sau đó cũng có ý tức giận và giáo huấn. Lúc trước cô vung cự đao lên đối địch, vẫn còn dư lực, hiện tại xem ra, nếu không phải vướng bận Lâu Tình Chi, chỉ e từ đầu đến cuối cô cũng không đến mức phải ném binh khí xuống.

Thực lực của hai bên một trời một vực, lúc này lại có binh tướng đang tìm kiếm tung tích của đồng đảng Tề gia bên ngoài, thấy huyết thù không thể báo, Tề Tân Dũng đột nhiên gầm lên một tiếng:

- Động thủ...

“Bịch” một tiếng vang lớn trong đêm.

Lúc này cuộc chiến bắt đầu kịch liệt, mấy người vung binh khí, dẫm máu mà đánh. Ba huynh đệ Tề gia tuy lâm vào hoàn cảnh xấu, nhưng vẫn dũng mãnh, tử chiến không lùi. Họ đề cao cảnh giác, nhưng không ai ngờ được, một tiếng vang lớn như vậy, đến cả Lưu Đại Bưu cũng phải hoảng sợ, bởi vì cô đột nhiên kịp phản ứng, đây là tiếng hỏa thương nổ.

Đêm hôm đó ở ngô Thái Bình, cô cũng chứng kiến tiếng vang như vậy, sau đó cũng không hiểu lắm. Nếu như nói sau khi Ninh Nghị bắn hỏa thương về phía cô, mọi người còn đang có chút nghi ngờ có phải mình đã bị thương hay không, nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc, theo âm thanh kia vang lên, có một bóng người như chớp lặn trên mặt đất, lặn liên tục liền mấy vòng.

Tất cả mọi người đều ngậy người ra.

Người vừa mới tới chính là ông chủ của cửa tiệm này.

Lúc Tề Tân Dũng rống to động thủ trong nháy mắt, ông ta như sư tử ưỡn núp rất lâu, rồi sau đó không tiếng động từ nơi ẩn thân nhanh chóng nhảy chồm ra, sau đó... tiếng nổ vang lên, máu bắn lên trời cao, người rất nhanh lặn đi ra.

Từ giây phút ông ta khí thế nhảy ra, đến sau đó kết thúc, tất cả thực sự là tương phản quá lớn. Đám người Tề Tân Dũng cũng không có cách nào, từ một khắc hô lên, trên thực tế là muốn tận lợi thế, đánh một đòn sau cùng, nhưng cuối cùng người bỗng nhiên chết rồi, lực lượng tối cao tích trữ không phát ra được nữa. Còn Lưu Đại Bưu ở bên này đương nhiên cũng bị đối phương rống to làm cho hoảng sợ, võ công của cô lợi

hại, lập tức cảnh giác nhưng sau màn này cũng khiến cô không đánh ra được một quyền nào. Mọi người đều ngơ ngẩn, thấy mà xấu hổ.

Xác người lăn rồi lại lăn, máu chảy ra. Ninh Nghị nhìn cái xác, chớp chớp mắt sau đó chấp tay:

- Khụ, tại hạ Huyết thủ nhân đồ Ninh...

Hắn còn chưa nói hết câu, Tề Tân Dũng đã lui về sau một bước nói:

- Đi.

Sau đó, mấy người không nói nhiều đều chạy biến mất trong đêm.

Ninh Nghị đứng ở đằng kia cũng ngẩn người ra, cảm thấy có chút lạnh, hắn gãi đầu:

- Ách... sao lại thế này?

Cũng không phải hắn cố ý, chỉ là phản xạ có điều kiện mà thôi.

273. Q.3 - Chương 275: Cô Gái Chấn Cừ

Chuyện xảy ra tối hôm nay, Lưu Tây Qua một mình ở một gian tiểu điểm chờ mấy người của Tề gia tới tìm, cho nên nếu tin tức từ mấy người Tề gia kia nghi ngờ ông chủ tiểu điểm này thì đúng là một suy đoán rất có cơ sở.

Sát thủ của Tề gia nhanh chóng và mạnh mẽ, đám người Lâu Tinh Chi khó mà phân tâm tư ra để nắm giữ toàn cục, nhưng Ninh Nghị dù sao cũng là người đã một đời suy ngẫm nhân tâm nên dù lúc này hắn vẫn luôn giữ cảnh giác, đó không phải là chuyện khó khăn gì. Suy nghĩ kia chỉ xẹt qua trong đầu, hắn cũng chỉ giữ một hai phần cảnh giác với ông chủ kia, còn phần nhiều là chú ý tới đánh nhau ở phía trước. Nhưng tiếng thét của Tề Tân Dũng quá kinh người, theo bản năng hắn chuẩn bị rút thương ra, nhưng bên cạnh hắn bóng người đột nhiên ào lên khiến cho khẩu thương này liền được đưa tới trên đầu đối phương.

Cho dù có là cao thủ võ lâm thì trong tình hình này mà muốn giết Lưu Tây Qua thì cũng bắt buộc phải dốc toàn sức lực, làm sao có thể đốt Hỏa thương lên bắn một phát được. Bên này đầu hổ đuôi rắn, mọi người hoảng sợ. Mấy người Tề gia ai nấy đều dừng cảm quyết đoán, thấy tình thế không ổn là co cẳng bỏ chạy, trên con phố dài nhất thời cũng dần yên tĩnh lại.

Vừa mới bắt đầu tự giới thiệu, người ta còn chưa nghe xong đã bỏ chạy, thật đúng là chẳng có chút phép lịch sự nào, nhưng dù sao đạo này không có ai thật sự cho rằng cái danh hiệu Huyết thủ nhân đồ của hắn là sự thật, hưởng ứng xong rồi thôi, hắn cũng đã quên. Phía bên kia, đám người Lâu Tinh Chi vừa đứng díp thì thương vong thảm trọng nhất, nhưng người tới nhanh mà đi cũng nhanh, mấy người cũng vừa định thần lại. Lâu Tinh Chi cầm kiếm với đôi tay run run, sắc mặt kia đúng là không biết phải làm sao. Chỉ có Lưu Tây Qua, sau một lát thu ra tư thế ra quyền rất có tính thưởng thức lại, cũng yên lặng đứng trong chốc lát, nhìn trái nhìn phải rồi lại khẽ bật cười.

- Ha ha... ha ha ha ha ha ha ha ha...

Ngay từ lúc đầu nàng đã không có ý truy kích người của Tề gia, lúc này nàng khẽ dán mu bàn tay lên đôi môi, nhìn Ninh Nghị mà bật cười không thể ngừng được. Sau đó nàng lại dời mắt đi, đại khái là chiêu “Huyết thủ nhân đồ” cuối cùng của Ninh Nghị kia đã khiến nàng buồn cười. Tiếng cười vang lên không ngừng, cũng không có vẻ thô lỗ mà như núi hoa như chuông bạc, vang lên trên con phố yên ắng mà u tối này.

Ninh Nghị đỡ trán, sau đó cũng lắc đầu mà bật cười:

- Ha ha... ha...

Bên kia, Lâu Tinh Chi nhìn một nam một nữ đang cười vang này, sắc mặt thoáng trở nên khó coi. Gia vệ tới hỏi gã tiếp theo nên sửa như thế nào, thì nhất thời gã cũng không biết phải làm như thế nào cho phải. Thiếu nữ ở phía đối diện kia cười đến khom cả người lại, lúc ngẩng lên thì trên mặt lại che bởi một chiếc khăn lụa khá dày. Một lúc sau, nàng nói một tiếng:

- Đi!

Rồi nàng đi tới bức tường đối diện bên cạnh, hai tay rút một lưỡi dao thật lớn rồi kéo tới phía trước cửa hàng bị tổn hại kia, lại nắm lấy một đoạn vải nỉ bọc thanh bá đao kia lại rồi cõng ở trên lưng. Toàn bộ quá trình này, thiếu nữ không hề liếc Lâu Tinh Chi thêm một cái nào. Ninh Nghị và nàng cũng đi về, từ phía xa, binh lính nhận được tin đã chạy tới bên này.

Ánh lửa xẹt qua ngã tư đường, tiếng người ồn ào náo động, chỉ chốc lát sau lại tối om lại. Ninh Nghị và Lưu Tây Qua cùng đi chuyên một con đường hẻo lánh, hai người bước đi không nhanh. Thiếu nữ im lặng một lúc rồi mới lại mở miệng nói, giọng nói hơi trầm trầm.

- ... Nhà ta và Tề thúc thúc vốn là thế giao, tuy không thân thiết như với Phương bá bá, nhưng giang hồ tương giao luôn ngầm hiểu tình nghĩa với nhau. Ta vốn tưởng rằng giao tình này sẽ truyền qua các đời, nhưng lại không ngờ sẽ biến thành kết cục như vậy. Mọi người đều là người giang hồ, đấu đi đấu lại, kết quả là đều nói rằng mình lực bất tòng tâm...

Đêm đã về khuya, khuôn mặt cô gái ẩn dấu sau chiếc khăn lụa nên không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng giọng nàng trầm thấp, lại là những lời như tự nói một mình đã chứng tỏ nàng có rất nhiều tâm sự. Ninh Nghị đi ở bên cạnh, không trả lời. Phía trước hai người là một cây cầu đá nho nhỏ, hoa cỏ cây cối bên cầu đều tĩnh lặng trong bóng đêm sâu thẳm. Từ trong một tiểu viện đối diện bờ sông tỏa ra ánh sáng yếu ớt, một chiếc thuyền Ô bông nhẹ nhàng đang đưa bên dưới cầu.

Nay quan hệ giữa hai người tuy nói là khách và chủ, nhưng thật ra vẫn được coi là bằng hữu nhiều hơn. Nói xong lời này, có lẽ thiếu nữ cảm thấy không nên nói nhiều như vậy nên không tiếp lời nữa. Một lát sau, nàng khẽ “ưm” một tiếng rồi đột nhiên giơ tay che miệng lại. Ninh Nghị quay đầu:

- Sao vậy?

Nàng không nói gì, chỉ phát phát tay với Ninh Nghị rồi nhanh chóng chạy tới phía trước, tới lan can của chiếc cầu đá kia thì đứng lại, hơi vươn nửa người trước ra ngoài, nhìn thì giống như sắp nôn, nhưng sau đó nàng chỉ ho khụ khụ hai tiếng. Ninh Nghị thấy nàng lắc lư vài cái, sau đó thì nghiêng hẳn người xuống dưới cầu.

Lúc này thiếu nữ đeo một thanh đao khá nặng, không ngăn được thế đi, nhưng cũng từ từ nghiêng tới phía trước. Tay nàng đã buông thông xuống, sau đó hai chân cũng nhấc lên khỏi mặt đất, bụng dề lên lan can, trông hết như một cái bập bênh vậy, đứng từ đằng xa nhìn tới trông thật là thú vị. Ninh Nghị nhìn ra là nàng đang bắt đầu ngất đi, hẳn là còn có chút ít ý thức, vung vẩy tay một lúc, nhưng rốt cuộc là nặng đầu nhẹ chân nên ngã xuống dòng sông bên dưới cầu.

Thiếu nữ vừa rơi ra khỏi lan can thì Ninh Nghị đã vọt tới, vươn tay bắt được mảnh vải buộc lên thanh đao to đùng kia, cả người thiếu nữ cứ thế treo lủng lẳng ở bên dưới. Đùng đưa vài cái, xem ra mảnh vải kia cũng không chắc chắn là mấy, mắt thấy nó sắp đứt, thiếu nữ ở phía dưới hơi giật giật, sau đó một lực mạnh mang theo một người một đao này bật lên, Ninh Nghị thả lỏng tay, thân thể thiếu nữ ở giữa không trung kia đột ngột trở mình bay vọt lên.

Bùm hai tiếng, bóng dáng thiếu nữ bay lượn vài vòng trên mặt nước, nàng giơ chân đá văng thanh đao buộc trên người ra, cả người văng tới một bên bờ. Thanh đao kia rơi xuống nước, bắn ra những bọt nước tung tóe khắp nơi. Bên kia bờ dề của sông có một thảm cỏ nho nhỏ, thiếu nữ ngã xuống cỏ, lăn hai cái rồi dựng lên dề. Nàng mơ mơ màng màng lắc lư vài cái, một tay đỡ thân thể, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Phun xong, thiếu nữ dường như bắt đầu tỉnh táo lại. Nàng nửa nằm một lát, xé rách chiếc khăn lụa dính máu rồi dịch ra phía sau, ngồi dựa vào dề. Nàng hít vào mấy hơi thật sâu, sau đó mới co chân lại rồi vòng tay ôm lấy đôi chân, co người rúc vào trong bóng tối bên dưới cầu.

Võ nghệ của nàng dù có cao tới đâu thì vẫn là hữu hạn. Chuyện liên quan đến Tề Nguyên Khang thì Ninh Nghị không rõ lắm, nhưng nghĩ tới thiếu nữ trước mặt nhớ thương tình nghĩa ngày xưa mà lại chẳng thể ra tay giải quyết mọi chuyện, linh binh tới giết Tề Nguyên Khang, sợ là vẫn dựa theo quy củ giang hồ mà ra sức đơn đả độc đấu, tiền đối phương lên đường, sau đó lại phải chống chọi với lượt sát thủ này của Tề gia. Nàng ghen một hơi với toàn bộ quy củ giang hồ trong lòng, tới lúc này đây đúng là vẫn không ép được nội thương.

Công phu nội gia tu chính là một hơi, lúc này nội thương tích lũy thổ huyết chứng tỏ rằng thương thể đã rất nghiêm trọng. Ninh Nghị vòng qua đầu cầu đi tới, nhảy xuống đê. Thiếu nữ liếc hẳn một cái, khẽ cười nói:

- Huyết thủ nhân đồ Ninh Lập Hằng? Tại hạ Bá đao Lưu Đại Bư... xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.

- Dâu dấm dâu dấm!

Ninh Nghị nói một câu rồi ngồi xuống bên cạnh, sau đó lại khẽ bổ sung:

- Kính đã lâu, kính đã lâu!

- Ha, đúng là nên kính đã lâu... Đó là phụ thân của ta... Ta là Bá đao Lưu Tây Qua...

Nàng khẽ nói, nghĩ nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Nếu như để người khác nghe là dùng Bá đao bổ dưa hấu thì sao giờ, người khác nghe xong sẽ cười mất... Sau này sẽ có người nói rằng Dưa hấu đao Lưu Đại Bư, Dưa hấu đao Lưu Tây Qua. Có lẽ còn có Dưa hấu đao Lưu Đông Qua nữa ấy chứ! Hồi bé ta tên là Tây Qua, có kẻ đối nghịch với ta nên cứ gọi là Lưu Đông Qua. Lưu Đông Qua ơi là Lưu Đông Qua...

Có lẽ là thổ phào nhẹ nhõm một hơi, cũng tạm thời buông áp lực đè nặng lên đôi vai nhỏ bé xuống, thiếu nữ nói với ngữ khí êm dịu, nhớ những gì đã qua nên tự trêu chính mình. Ninh Nghị nhìn dòng nước lững lờ chảy trước mặt, nói:

- Còn có Lưu Nam Qua nữa... Nếu gọi là Lưu Nam Qua, mọi người sẽ phải nghĩ xem đó nam qua rốt cuộc là thứ gì. Nhưng chỉ cần chém nhiều người rồi thì dù có gọi là đao gì qua gì thì người ta cũng chẳng thể cười nổi nữa. Ta tuy được gọi là Huyết thủ nhân đồ, nhưng lại chẳng có võ nghệ gì, cho dù có vang danh thêm nữa thì mọi người cũng chẳng hề sợ.

(Tây qua: dưa hấu - đông qua: bí đao - nam qua: bí đỏ)

- Huyết thủ nhân đồ cũng không vang dội gì.

Thiếu nữ cười rộ lên, sau đó nhìn hẳn:

- Nhưng nếu nói người không có võ nghệ gì thì sợ là nhìn nhầm rồi. Tuy người có cái ngoại hiệu khó nghe như vậy, nhưng Bá đao Lưu Tây Qua có tiếng tăm lừng lẫy ta đây lại cảm thấy, một ngày nào đó người sẽ nổi tiếng khắp giang hồ.

- Thừa lời tốt lành của Tây Qua!

- Ủ... Lời tốt lành của Tây Qua...

Nàng gật gật đầu, sau đó nhại lại những lời của Ninh Nghị rồi dần cười, cố kìm nén âm thanh lại, thậm chí còn cười tới mức nện nắm tay xuống đất mấy cái.

Thật lâu sau, nàng nhịn không được ho khan một cái, thể mới điều chỉnh hô hấp:

- Thật ra ấy, đêm nay ta vốn muốn tới gây chuyện với tên Lê Thiên Hữu kia, nhưng bị thương trước rồi sau đó lại phải đánh nhau nên chẳng làm được chuyện đó. Nay người đã giết một người trong số bọn họ rồi, chuyện này bỏ qua như vậy đi, có được không?

- Ủm, ta cũng không định là phải thế nào đó, không thể cứ mãi ép bức người khác được.

- Ép bức kẻ khác... ha!

Lưu Tây Qua cười cười:

- Không có ép bức ai cả! Lúc trước Phương bá bá và phụ thân sách mưu khởi sự, cùng đám người Bách Hoa cô cô, Thất bá bá đều thường xuyên tới đây. Lúc ấy ta ngày nào cũng luyện võ, đỡ dẫn phụ thân xử lý chuyện trong trang, chỉ tay năm ngón. Bọn họ hỏi ta mai sau có chí hướng lớn lao gì không, ta nói rằng mai sau ta muốn làm nữ hoàng đế, quần rất rất nhiều người. Khi đó mọi người liền nói là nếu khởi sự mà thành công thì sẽ phong ta làm một vị nữ hoàng đế, chỉ cần là thứ mà ta thấy thì có thể quần.

Thiếu nữ đối nhân xử thế thường ngày tuy có vẻ khá dững cảm, nhưng bên trong lại là cố chấp và lạnh lùng, gần như được coi là hình tượng mà đời sau gọi là tam vô thiếu nữ. Nghĩ đến cảnh nàng mới mười một mười hai tuổi mà đã khoa tay múa chân chỉ đạo mọi chuyện trong trang, Ninh Nghị không khỏi thấy buồn cười. Về phần nữ hoàng đế kia thì cũng dễ hiểu, với địa vị hiện nay của nàng ở trước mặt Phương Lạp, nếu sự thành thì để Bá Đạo doanh thống lĩnh một quận một huyện, cho nàng làm nữ hoàng đế gì đó cũng chẳng phải chuyện to lớn gì.

- Lệ Thiên Hữu ý vào uy phong của huynh trưởng gã nên cho rằng lời ta nói là giả, luôn muốn nhúng tay vào thử. Gã luôn cho rằng chuyện lục đục so đấu giữa những người đó là có thể lấy đến trước mặt ta, luôn cho rằng ta giống với những kẻ khác. Nếu không phải có chuyện của Tề thúc thúc, đêm nay người bên cạnh gã đã chết hết sạch rồi, nhưng suy cho cùng... còn Lệ Thiên Nhuận thì ta đúng là không có cách nào giết gã được, cho nên... chính là cái dạng này đây...

Nàng nói xong câu cuối, trong lời nói kia đúng là vẫn còn một chút châm chọc. Lệ Thiên Hữu dùng đủ loại thăm dò gây hấn, cho rằng chuyện tối nay vẫn còn ở trong chừng mực, nhưng lại không biết rằng đã vượt qua khỏi mức dễ dàng tha thứ của thiếu nữ trước mặt đây. Mặc dù thiếu nữ có lẽ là không phân rõ phải trái với rất nhiều chuyện, nhưng nàng vẫn là một thành viên trong chốn giang hồ, rất nhiều chuyện chẳng có cách nào để làm theo ý thích riêng của mình được. Có lẽ là nghĩ tới đây nên nàng mới không chút hào hứng gì.

- Kỳ thật ta cũng chẳng có gì khác biệt cả, người ở giang hồ luôn đâm đá lẫn nhau... Nhưng ta cảm thấy ta rất lợi hại! Ta rất biết cách quản lý chuyện bên người, người của Bá Đạo doanh sống tốt hơn bọn họ, người được sống những ngày tháng tốt lành cũng nhiều hơn những nơi khác. Trên dưới năm trăm năm đã thay đổi rất nhiều Hoàng đế, kỳ thật điểm khác biệt duy nhất chính là tốt hơn một chút hoặc là tệ hại hơn mà thôi. Người đọc sách các ngươi cả ngày cứ nói đến gì mà thiên thu, gì mà đại thống, chẳng có tác dụng gì cả... Ninh Lập Hằng, ngươi nói có đúng không?

Ninh Nghị gật đầu:

- Ừ, chỉ là tốt một chút, kém hơn một chút. Chỉ là khác nhau giữa tốt hơn chút ít và kém cõi chút ít mà thôi.

Thấy hấn gật đầu, Lưu Tây Qua tự đắc nở nụ cười:

- Dù là Hoàng đế thì cũng chỉ quản được trăm năm khi còn sống, nghe nói đám Hoàng đế này đều muốn cơ nghiệp nhà mình kéo dài mấy trăm năm, nhưng nếu nhi tử quá đần thì thế đạo sẽ thoái rữa vô cùng. Thấy người bên cạnh sống tốt là ta đã vui rồi. Có đôi khi ta cảm giác mình như một cô gái chần chừ, nếu cừu ăn no cừu béo thì ta sẽ rất vui, nhưng nếu nó mà sinh bệnh thì ta sẽ sốt ruột muốn khóc. Hồi còn bé ta cũng từng nuôi rồi. Mà sau khi ta chết, đó là chuyện của bọn họ, nếu muốn sống tốt thì hãy tự vùng vẫy giành sự sống. Ta chỉ là không muốn nhìn bọn họ sống quá khổ nên mới nuôi chơi thôi, chứ không phải thực sự vì bọn họ. Chỉ là không nhìn được mà thôi...

Ninh Nghị nghe vậy thì nói:

- Đó chính là đại anh hùng rồi!

Thật ra thì hấn đã sớm biết rằng vận mệnh của thiếu nữ không hề lớn, nàng mất cả ngày nghiên cứu biện pháp đấu đá lẫn nhau, tìm hiểu nghiên cứu lòng người tính người, lại thảo luận với Ninh Nghị xem nên quản lý một trại như thế nào, lại có thể đắc chí vì chuyện dùng mấy bao gạo lương mà kích được ý chí phản kháng của người bên ngoài. Nhưng thứ nàng để ý chân chính cũng chỉ là trại này và tình hình xung quanh trại mình mà thôi. Không thể đứng nhìn người khác sống quá kém, chẳng giống người chút nào nên mới đứng ra làm việc, ít nhất thì trong cái nhìn của Ninh Nghị, tâm tình này càng có vẻ chân thành hơn.

- Ta không phải đại anh hùng! Bên cạnh mà không còn ai khóc nữa thì ta mới có thể yên lòng.

Thiếu nữ lắc đầu, im lặng một lúc lâu rồi mới nói:

- Ban đầu tất cả mọi người vì sống tốt hơn, làm cho thế đạo càng thêm công bằng nên mới khởi sự tạo phản. Nhưng không biết vì sao mà tới lúc này, tất cả mọi người đã không còn giống lúc trước nữa. Lúc trước đám quan cướp đồ của bọn họ, nay bọn họ không chỉ cướp đoạt của đám quan lại, mà còn cướp của tất cả mọi

người, tự mình đánh tới đánh lui. Cho dù Phương thúc thúc có thể thật sự làm thành sự thì Vĩnh Lạc triều có gì khác với Võ triều chứ? Trước kia ta đã được ăn cơm, khởi sự này thì có liên quan gì tới ta chứ, sau trăm tuổi rồi sẽ lại có kẻ tạo phản thôi... Nhưng ta không muốn nghĩ nhiều như vậy, Phương thúc thúc khởi sự rồi, ta liền có thể làm nữ hoàng đế của mình, trong coi trại của ta, người trong trại và cả xung quanh trại cũng có thể sống tốt hơn, trong trăm ngàn năm qua thì đây là kết quả tốt nhất... Ninh Lập Hằng, người là kẻ đọc sách, trăm ngàn năm qua đều giống nhau, không có kết quả nào tốt hơn, đúng không?

Ninh Nghị gật đầu:

- Kỳ thực đã rất tốt rồi.

Lưu Tây Qua cười rộ lên:

- Đã rất tốt rồi thì chính là không tốt, vậy ngươi hãy nói rõ ràng ra đi.

Ánh sao thưa thớt, dòng nước nghẹn ngào. Hai người ngồi ở bên bờ sông nhỏ, từ lúc bắt đầu tán gẫu tới bây giờ, Ninh Nghị cảm thấy hơi buồn cười, lắc đầu nói:

- Đã... là tốt lắm rồi, có thể làm người chăn cừu cũng là rất tốt.

- Đám người đọc sách các ngươi nói rằng thiên địa đại đồng, cả ngày đều nghĩ rồi nghĩ. Ngươi cứ coi đó là nói chuyện phiếm đi, nói một tí đi...

- Thiên địa đại đồng!

Ninh Nghị cười:

- Làm gì có chuyện như vậy, cũng giống như ngươi nói vậy, chỉ khác nhau giữa tốt hơn và kém hơn mà thôi. Mấy ngàn năm trước thì trong một trăm người, có chín mươi người là nô lệ, mười người hưởng phúc, rồi dần dần thành tám mươi chín người làm nông dân, mười một người hưởng phúc. Sự phát triển tiến bộ của thế giới này chính là như vậy đấy. Đại đồng chính là một trăm người cùng hưởng phúc, nhưng cho dù ở thời điểm tệ nhất thì vẫn có mười người hưởng phúc, mà cho dù ở thời điểm tốt nhất thì chắc chắn cũng sẽ có mười người chịu khổ...

- Vậy chúng ta hiện tại thì sao?

- Nói cách khác, chính là bên ngoài ba mươi người hưởng phúc thì Bá Dao doanh bốn mươi người hưởng phúc. Bên ngoài có thể làm cho bốn mươi người hưởng phúc thì chính là vị Hoàng đế tốt, nhưng chỉ có thể khiến ba mươi người hưởng phúc thì đó lại là hôn quân. Từ đây nói tiếp thì ba phần mười công bằng hay bốn phần mười công bằng chính là khu biệt rồi.

Thiếu nữ cười nói:

- Năm mươi bước cười một trăm bước.

- Chuyện trên đời này chính là năm mươi bước cười một trăm bước! Có thể tốt hơn một điểm chính là tốt, đây là nói cho người những chuyện người làm không thể khiến cho thiên địa đại đồng, cho nên chẳng làm chuyện gì cả...

Ninh Nghị thở dài:

- Đều là sâu gao.

Thiếu nữ trầm mặc hồi lâu:

- Ninh Lập Hằng, ngươi có ý tưởng ở trong lòng phải không?

Sau đó nàng mỉm cười:

- Ngươi là thư sinh, thư sinh thì đều nghĩ thiên địa đại đồng, ngươi cũng nghĩ tới, đúng chứ.

- Không, nhưng quả thật là có một khả năng...

- Là gì?

- Nếu trong Bá Dao doanh mà có hai Lưu Đại Bưu thì sẽ thế nào?

- Hử?

- Hai người các người ai có thể khiến người trong trại sống càng vui vẻ hơn, ai có thể khiến người trong trại sống càng tốt hơn là có thể làm trại chủ, để mọi người lựa chọn.

- ... Ta sẽ lôi kéo và phân hóa, sau đó giết chết cả ta...

- Nếu ai cũng có thể làm Lưu Đại Bưu thì sao? Nếu ta nói ta muốn làm trại chủ, ta cứ thể nói ra, mà ta còn làm tốt hơn người, hiện giờ ta cũng làm một ít chuyện khiến tất cả mọi người đều tin ta. Kế tiếp, Thiên Nam tổng quản cũng muốn làm trại chủ, ông ta cũng làm rất nhiều chuyện... Ba người chúng ta để cho người trong trại tới lựa chọn...

- Trại này là cơ nghiệp tổ tông để lại, nào có chuyện cho các người chọn như vậy được. Nếu làm như vậy, cho dù có tập trung người đến giết ta thì ta cũng sẽ gọi người xử lý các người. Những người trước đây đi theo phụ thân ta vẫn còn, Lập Hằng người có muốn làm trại chủ cũng không được.

Nghĩ xong về mệnh đề này, thiếu nữ ngừng cảm, trả lời với vài phần tự đắc.

- Nhưng thị pháp bình đẳng không phân chia cao thấp, tất cả mọi người đều là người, dựa vào cái gì mà người có thể làm trại chủ còn ta thì không thể?

- Trại này là do cha ta gây dựng nên, tất cả mọi người cũng vậy, đây đều là đồ của nhà ta. Dù sao thì người cũng không thể nói là không phân chia cao thấp, thấy nhà ta có vẻ giàu là đến cướp được.

- ...

Ninh Nghị đúng là không biết nói gì.

- Người không phản đối.

- Không phân cao thấp, đều là người như nhau. Hiện giờ trại này là của nhà người, nhưng người trong trại lại không phải. Bọn họ tập trung lại đây cũng là vì muốn sống tốt hơn, giá trị mà bọn họ tạo ra... À, những thứ về quan hệ sản xuất hơi phức tạp...

Vốn là thuận miệng nói tới, giờ Ninh Nghị lại cảm thấy hơi đau đầu. Kế đó hắn lại nói đến học thuyết tư bản cả một đêm:

- Nhưng... nói đơn giản đi một chút, đem quy đổi ra giá trị hiện tại, người là đại phú ông, mà tiếp đó cũng chỉ có những người còn lại cùng làm việc, cùng chia đều tiền kiếm được. Người là trại chủ nên có thể được nhiều hơn một chút. Giờ người là một quả dưa hấu tốt, có lương tâm, người trong trại còn có bốn mươi phần trăm công bằng. Nếu người là dưa hấu xấu xa, chỉ biết tham ô thì trại này cũng chỉ còn lại có ba mươi phần trăm công bằng thôi.

Lưu Tây Qua mím môi cười.

- Người muốn năm mươi phần trăm công bằng thì hãy để cho tất cả mọi người có thể nói. Năm nay bán hàng đi nơi nào, tiền chia ra sao, không thể để một mình người quyết định mà phải có người giám sát người. Kết quả là tất cả mọi người đều thấy rằng tiền được chia công bằng thì đó chính là công bằng thực sự. Nếu mọi người cảm thấy bất công, sang năm sau người sẽ không còn là trại chủ nữa.

- Vô dụng thôi!

Thiếu nữ nói:

- Hiện giờ ta là dưa hấu xấu xa, ta làm trại chủ, trước đây trong trại tuyển tới tuyển lui cũng không đâu vào đâu. Trại này là của nhà ta, lời ta nói là tính, ai không phục thì đuổi hết, giết chết, sau này cũng như vậy. Nếu ta làm dưa hấu tốt thì làm được vài năm là xuống đài rồi, chỉ có vài năm bốn mươi, mà dưa hấu xấu xa lên đài là vài thập niên đều ba mươi hết.

- Cho nên mới phải có giám sát, phân chia quyền hành, làm cho quyền lực của trại chủ không lớn đến mức như vậy, cơ chế giám sát không chỉ có một hai tầng... Điều quan trọng nhất là phải tuyên truyền cho người trong trại, không tuyên truyền gì khác, chỉ tuyên truyền “Thị pháp ngang hàng, không chia cao thấp”, để ới người đều thực lòng tin tưởng, tại sao là thị pháp ngang hàng, tại sao lại không phân chia cao thấp. Phải

cần nhiều người nghiên cứu rồi viết từng quyển một, để cho lý niệm này có thể truyền qua từng thế hệ, chính là giống với ý tưởng của Nho gia hiện tại... Công bằng công lý không phải là để cho tất cả mọi người chọn, chọn rồi cái gì cũng không làm, làm một tên chương quỹ rảnh rang... Năm mươi bước này không chỉ là phân chia quyền lực ra, mà cũng phải phân chia cả trách nhiệm, nếu người nhìn qua mà chỉ có quyền lực chứ không có trách nhiệm thì cũng chẳng thể đạt tới được năm mươi bước...

-... Bước tới năm mươi phần trăm công bằng này đã là một nơi rất tốt rồi! Nếu ta muốn tạo phản, ta có thể kéo lên được rất nhiều rất nhiều người. Điều ta nghĩ đầu tiên không phải là tạo phản, mà là có thể khiến mọi người chọn ta làm Hoàng đế. Cứ như vậy thì cho dù có qua một ngàn năm, cũng sẽ không có người tạo phản nữa...

Tiếng vo ve vang lên bên tai, đêm đã khuya. Không biết từ lúc nào, thư sinh đã công thiếu nữ lên, bước đi trong bóng đêm trở về nhà, miệng thì thoảng lại nói tới vài ý tưởng linh tinh. Chuyện mà Ninh Nghị nói cũng không tới nghĩa gì, tự do dân chủ có thể thấy đầy rẫy ngoài đường ở hậu thế, hần chỉ đơn giản là phác thảo một lần. Đương nhiên cũng có nhiều thứ là do chính hần tự mình nhìn đến, nghĩ đến, ở đời sau khi rất nhiều người ca ngợi và hướng tới trái ngon quả ngọt kia, có một vài người lại nói rằng từ chế độ nô lệ đến phong kiến rồi tư bản chủ nghĩa, từ tầng trên của mô hình kim tự tháp phân xuống dưới, tất nhiên có quyền lực mà hạ tầng có thể không ngừng chia. Nhưng thứ nó cần nhất chính là hạ tầng có thể gánh vác nhiều trách nhiệm hơn nữa. Tự giác gánh vác trách nhiệm công dân cần lý luận hoàn thiện đầy đủ để chèo chống, làm cho người ta thật lòng tin tưởng quốc gia là của mình, cũng làm cho người ta thật lòng đi gìn giữ mấy thứ này. Chế độ phương Tây ở đời sau chính là thành lập trên lý luận hoàn chỉnh có liên quan đến tự do dân chủ, thành lập tại điện ảnh, tiểu thuyết, thậm chí còn là văn hóa và tinh thần của mỗi con người, đó mới là căn nguyên cho tất cả.

Khi nói về những lời sau, thiếu nữ chỉ ghé vào lưng hần mà nghe, nội thương kia tuy không đủ để gây nguy hiểm tới tính mạng, nhưng cũng đủ để khiến nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lúc này trên người Ninh Nghị cũng quần bằng vải, nhiễm máu tươi, hai người trông thảm hại y hệt nhau, lúc này trông lại giống như một đôi giang hồ hiệp lữ tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn. Ninh Nghị nói không lớn, mà nhẹ nhàng yên ổn, dù sao hần cũng chỉ thuận miệng nói tới mà thôi. Chính là khi nhìn thấy phó Tế Liễu thì Lưu Tây Qua ngẩng đầu lên, khẽ nói:

- Ninh Lập Hằng, ngươi muốn giết hoàng đế.

Ninh Nghị im lặng. Thiếu nữ nói:

- Ngươi muốn giết... hoàng đế của Võ triều, muốn giết hoàng đế của Vĩnh Lạc triều, muốn giết hoàng đế của Bá Dao doanh... Ngươi muốn giết tất cả các vị hoàng đế...

- Chỉ là tùy tiện nói mà thôi.

Lưu Tây Qua lại dựa vào lưng hần rồi không nói gì thêm nữa. Khi đến cổng vào Bá Dao doanh, nàng ghé vào lưng Ninh Nghị nhưng đã chìm vào trong giấc ngủ. Hần công thiếu nữ đi vào, đám binh lính Bá Dao doanh nhìn thấy đều cảm thấy kinh ngạc không thôi. Chỉ chốc lát sau, Lưu Thiên Nam cũng dẫn người đi ra. Đoàn người đi tới phòng ngủ của Lưu Tây Qua, Ninh Nghị để nàng xuống giường. Lúc này đại phu cũng đã tới, Ninh Nghị định đi thì thiếu nữ lại bắt lấy tay hần.

Nàng mở mắt nhìn nóc giường, trong ánh mắt có tia sáng kỳ dị, bình tĩnh mà kiên định.

- Ninh Lập Hằng, ngày mai chúng ta sẽ bắt tay vào làm.

Lời này hơi mờ ám, nhưng sự kiên quyết ẩn chứa trong đó đã xóa đi ý nghĩa ở phương diện đó mà mọi người có thể nghĩ tới. Thiếu nữ nằm trên giường, không có nói gì thêm. Bởi vì lão đại phu ở y quán tới đây nên chỉ chốc lát sau, Tiểu Thiên cũng tới, thấy tình trạng của Ninh Nghị, nàng gấp đến mức gần như phát khóc.

Nhưng Ninh Nghị cũng không có gì đáng ngại, bọn họ đứng ngoài viện chờ một hồi, khi xác định thương thế của Lưu Tây Qua ổn định rồi, Ninh Nghị mới dẫn Tiểu Thiên đi. Ra khỏi cửa viện kia, Ninh Nghị quay đầu lại nhìn với ánh mắt có phần sắc bén, cũng có phần... thương xót.

Tất cả đều khó mà thực hiện được.

Ninh Nghị tin tưởng vào tính ưu việt của dân chủ, ngay cả hấn dù là một kẻ độc tài, hấn vẫn tin rằng sau xã hội tư bản chủ nghĩa là sẽ có một trạng thái xã hội mang cái tên xã hội chủ nghĩa. Khi vật tư xã hội vô cùng phát triển và đầy đủ, công bằng tiến thêm một bước được đến thi hành, người đối với độ tham dự xã hội rất cao thì nó sẽ không thẹn với danh hiệu xã hội chủ nghĩa.

Nhưng ở hiện giờ thì tất cả chỉ là lý thuyết suông.

Ở hiện tại khi Nho gia phép tắc vô cùng mạnh này, mọi người đã quen làm trâu làm bò, đã quen lúc nào cũng có “đại nhân” tới sắp xếp bố trí. Tư tưởng có liên quan đến dân chủ cho dù có phát triển thì cũng phải cần hơn trăm năm tẩy não mới có thể khiến cho người ta tin phục. Giống như lời của Lưu Đại Bưu vậy, trại này là của nhà nàg, người dựa vào cái gì mà đòi chọn trại chủ. Đi hỏi người ở đời này thì chín mươi chín phần trăm đều có chung suy nghĩ. Một chế độ cho dù có tốt hơn đến mấy mà không có văn hóa thì chẳng thể chèo chống lên được, bởi vì mọi người từ đầu đến cuối đều không tin, bọn họ chỉ cần lợi ích chứ không hề tham dự. Một trăm năm này còn không bao gồm tranh đấu lợi ích, đao thương vũ tiễn. Đặc biệt là Đông phương, nếu muốn cướp địa vị của Nho gia thì sẽ bị phản công rất mạnh, đó là thứ mà tất cả mọi người khó có thể tưởng tượng được.

Phương Lạp không có nhiều thời gian như vậy, Lưu Đại Bưu cũng không có, thậm chí cả Võ triều cũng không có. Khi có người không ngừng không nghỉ kiên trì đi theo hướng này, bọn họ càng gắng sức thì đến cuối cùng cũng chỉ còn hai chữ: Nội hao.

Lưu Tây Qua là một cô nương rất tốt, nếu có thể thì hấn mong là nàng sẽ có kết quả tốt, nhưng hiện tại cũng chẳng còn biện pháp nào khác. Cuộc tạo phản của Phương Lạp không có khả năng thắng lợi, theo lịch sử mà hấn biết thì thậm chí trận tạo phản này còn không mãnh liệt bằng Lý Tự Thành, Thiên Bình Thiên Quốc đời sau. Tạo phản mà không có bất kỳ phần thắng, nếu nó càng kéo dài thì chỉ càng khiến tình hình Võ triều càng thêm bất kham. Mà có những nhân vật như Tần Tự Nguyên hay Tiền Hi Văn đó tồn tại, Ninh Nghị đã quyết định sẽ Bắc thượng cũng chỉ có thể lựa chọn cho Phương Lạp nhanh chóng rơi đài.

Vừa rồi hấn cũng không cố ý chào hàng với kích động tư tưởng như vậy, nhưng trực giác được bồi dưỡng trường kỳ khiến cho hấn cứ nói theo phương hướng đó, chỉ là mơ hồ cảm thấy nói điều này sẽ có lợi với mình chứ hấn thật ra chưa từng nghĩ xem sẽ có được cái kết quả lý tưởng bao nhiêu, nhưng cuối cùng vẫn biến thành như vậy.

Hấn không biết chuyện này tới cùng là sẽ thành thế nào, có lẽ hôm sau khi tỉnh lại, cô gái thông minh đó sẽ bỏ qua cho ý tưởng không có tính thực tế kia. Nhưng cho dù thế nào, chuyện này cũng chẳng mang đến kết quả tốt hay xấu gì cho hấn cả, chuyện tới lúc này, cứ rảnh rỗi mà nhìn xem thôi.

Dưới ánh sao lấp lóe, thành thị nhộn nhịp sôi động mới tạm dừng. Ban đêm của ngày mừng bảy tháng chín năm thứ chín Võ Cảnh Hàn đang lặng lẽ trôi qua trong bầu không khí xơ xác tiêu điều hỗn tạp với sự vắng lặng yên ắng. Ai cũng không biết có thứ gì đó đã được thai nghén trong giấc mộng cùng trong chính trời đêm này, đến lúc cuối cùng sẽ biến thành con quái vật to lớn khủng bố đến nhường nào...

274. Q.3 - Chương 276: Sương Sớm

Rạng sáng, sương mù nổi lên, sương trắng phủ khắp trong ngoài tòa cổ thành Hàng Châu này. Trên đường thủy bóng của tường thành lay lắt, trên vùng quê sương mù mờ mịt, qua phạm vi hai ba trượng là đã không thấy rõ gì nữa. Chợt một chiếc xe ngựa chạy qua với tốc độ chậm chậm, hết như một con dã thú xuất hiện trong tầm mắt của người đi đường, một lát sau lại chui vào trong sương mù trắng xóa, biến mất không thấy gì nữa.

Trận sương mù mà mở mắt ra là thấy tạm thời đã san đi làn khí tức sát tiêu điều từ đêm qua, phân chia bầu không khí sâm nghiêm ngưng trọng trong thành thành những phạm vi nhỏ mà thị lực chỉ có đạt tới. Trên tường thành đã được gia tăng binh lính, nhưng bốn phía mênh mông mịt mù, sáng sớm sương mù dày đặc nên binh lính cũng chỉ tập trung tốp năm tốp ba bên những chậu than hồng, ngồi tán gẫu chuyện biến động đêm qua, chuyện gia đình linh tinh, thì thoảng thấy tướng lĩnh đi tuần mới lại đứng lên canh gác...

Trong thành là những gian viện tử trùng trùng điệp điệp, tiếng gà gáy chó sủa vẫn chưa hề vang lên. Sáng sớm tinh mơ này mọi người vẫn chưa vội ra ngoài đi làm, mà ở nhà đốt lò lửa, châm ngọn đèn chờ tình hình

thay đổi. Tiếng loạt xoạt, tiếng xì xào bàn tán không được bao lâu đã bị chìm đi trong biển sương mù cuộn cuộn.

Trong tiểu viện phía sau Văn Liệt viện ở phố Tế Liễu kia, ánh đèn ánh đuốc đã sáng lên ánh vàng nhàn nhạt. Cửa phòng ngủ mở ra, một cô thiếu nữ mới rời giường, còn chưa ăn mặc chỉnh tề sải bước ra bậc cửa. Nàng quay đầu nhìn thì thấy một thư sinh trẻ tuổi đầu quần bằng vải xoa xoa mắt cũng chuẩn bị đi ra, thư sinh này có khí chất chín chắn chừng chạc, nhưng dù sao tuổi cũng không lớn, lúc này bị thương, lại là chưa tỉnh ngủ nữa, thiếu nữ quay đầu đi, bĩu môi nói cái gì đó, sau đó đẩy rồi đẩy thư sinh về tiếp tục ngủ.

Ánh lửa chớp lên, hai người giằng co trước cửa một lát. Thiếu nữ vốn có thân phận là nha hoàn, lúc này kiêm thêm thị thiếp khoa tay múa chân, đúng tình hợp lý, nét mặt trông cũng khá tử thân. Thư sinh làm vài động tác tỏ vẻ mình khỏe lại rồi, nhưng dường như lý do đó không được đối phương cho là đúng. Một lát sau, thư sinh bất đắc dĩ nắm lấy quần áo của thiếu nữ rồi kéo nàng về phòng. Thiếu nữ hơi ngẩn ra, dáng vẻ vốn kiêu ngạo bệ vệ kia lập tức biến mất, nàng rụt cổ lại:

- A...

Cửa bị đóng lại.

- Cô... cô gia... Trời... trời sắp sáng rồi mà... ưm...

Cho dù thi thoảng có khí thế mạnh đến thế nào, thì cừu con vẫn là cừu con mà thôi. Con cừu con sa vào tay sói xám thì sẽ trải qua những chuyện gì ta khó có thể kể lể cặn kẽ tỉ mỉ được. Đại khái là sẽ phải mặc lại quần áo một lần nữa. Trong quá trình này, chúng ta sẽ chuyển tầm nhìn xuống sân nhỏ ở phía dưới kia. Sương mù mênh mông bao phủ tất cả. Xa xa trong quan thự mà nay là chỗ ở của Hắc Linh vệ, một tên nam tử trẻ tuổi có tên là An Tích Phúc đang ngồi trước bàn đọc một phần công văn quy kết, cũng không biết là đã bận rộn cả một buổi tối hay là vừa mới rời giường. Khi thấy cái tên Bá Đạo doanh rồi Ninh Lập Hằng đập vào mi mắt thì gã mới vươn tay khêu khêu ngọn đèn bấc, sau một lát lại để công văn đó sang một bên.

Ở trong một viện khác trong thành, sau khi rèn luyện xong, Trần Phàm để mình trần, rồi nhấc một thùng nước giếng lạnh như băng dội xuống người, hơi nóng bốc lên từ da thịt, y thở ra một hơi thật dài. Du dân không nghề không nghiệp mà Ninh Nghị nói tới kia, hằng ngày ngoài rèn luyện với đi lang thang thì chẳng có nhiều chuyện để làm. Đạo này y vẫn còn chú ý chặt chẽ đám con nít trong Văn Liệt viện kia. Không lâu sau, y cắn một cái bánh cuốn rồi ra ngoài, khi đi qua cửa viện ở bên cạnh thì mới nhìn rõ cửa viện này mở rộng cửa trong màn sương mù dày đặc. Người ở trong ra ra vào vào, dường như đang bận bịu chuyện gì đó, dường như lúc nửa đêm dường như có người tới nhà bọn họ hỏi, đại để là lạc mất người nhà. Tình hình an ninh trật tự ở Hàng Châu này không yên ổn, y trợn trắng mắt, đây là chuyện của An Tích Phúc, chẳng liên quan gì đến y cả.

Ta lại chuyển tầm nhìn tới tường thành phía Bắc, máu tươi phụt lên trong sương trắng, ánh đao lóe lên chém đứt cổ binh lính, ở bên cạnh, trường thương mang theo máu tươi bay vụt qua không trung. Trong chớp mắt thanh trường thương đó biến mất ở ngoài thành.

Bóng người bỗng nhiên xuất hiện, tốc độ nhanh nhẹn hết như châu chấu bay, lúc xông lên đều tự rút đao hay thương của mình ra. Ở phía trước tiếng binh lính cũng chưa kịp vang lên thì đã bị lấy mạng. Sau khi rút đao thì tốc độ của bọn họ vẫn không hề đổi, trong lúc bóng người đan xen thì đã kịp ôm lấy thi thể đám binh lính bị chém cổ kia rồi chậm rãi đặt những thi thể đó dựa vào tường, đồng bạn bên cạnh buộc lại rồi ném dây thừng ra, đám người nhanh chóng tụt xuống thành.

Ở một phía của thành thị, lúc này trong hoàng cung lâm thời của Vĩnh Lạc triều, triều hội đã tiến hành được một đoạn thời gian. Thực tế thì sau khi Vĩnh Lạc triều được thành lập, triều hội không được tiến hành thường xuyên, nghĩa quân không có chú ý nhiều đến vậy. Các đầu lĩnh có thể gặp gỡ, hội họp bất cứ lúc nào, nhưng vì trận phản loạn đêm qua, triều hội sáng nay hiển nhiên là không thể thiếu. Sau khi Tề Nguyên Khang mất, chỗ trống đó nên bổ sung như nào, lợi ích nên chia ra sao, những chuyện này đã được quyết định xong, nhưng theo đó là rất nhiều chuyện cần thảo luận cần xác định thêm. Lúc này thì cuộc thảo luận chính sự không được coi là dài dòng rườm rà đã tới hồi kết thúc, sau khi bãi triều, Phương Lạp giữ vài tên quan to lại cùng ăn sáng, Hoàng hậu Thiệu Tiên Anh cũng ra tiếp, đây được coi ngang với gia yến luôn.

- Thiên hạ phong vân xuất ngã bối, nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi*... Ta... Trầm nghe nói, đêm qua khi bắt Tề Nguyên Khang, đây là bài thơ mà Thiển Thiển làm ra? Đúng là thơ hay...

(Thiên hạ phong vân có bọn ta, Giang hồ chốn ấy mới kinh qua...)

Đặng cơ được một thời gian, nhưng gặp mấy vị lão huynh đệ thì Phương Lạp vẫn chưa quen lối tự xưng là trẫm kia, lúc này nhắc tới bài “Tiểu ngạo giang hồ”, trong nụ cười đó lại có vài phần kinh ngạc. Thiệu hoàng hậu ở bên cạnh cười nói:

- Thần thiếp nghe mà cũng thấy kỳ quái! Con bé này thường ngày khua đao múa thương là giỏi nhất, ai có thể ngờ được là lại làm ra bài thơ hay như vậy. Thần thiếp biết là con bé quý mến người có tài... Hai vị Thừa tướng, các ông đều là những học sĩ uyên bác, cũng thân quen với Thiển Thiển, các ông nói xem đây có phải là bài thơ mà con bé viết ra không?

Trong mấy người ngồi đây, Lâu Mẫn Trung và Tổ Sĩ Viễn đều là những con người uyên bác. Lâu Mẫn Trung nói:

- Thơ từ này thật bác đại tinh thâm, đúng là rất khó để vừa đọc là nhìn nhận ra ai làm hay không làm. Nhưng Thiển Thiển bình thường luôn hồ nháo, kỳ thật lại là người có trí tuệ, ta nghĩ con bé sẽ không đến mức giả mạo trong chuyện này đâu.

Thiệu Tiên Anh không phải văn nhân, lại chỉ coi Lưu Tây Qua làm văn bối nên cũng chỉ tùy ý hỏi mà thôi. Nhưng Lâu Mẫn Trung là người lão luyện chín chắn, cũng rất coi trọng phương diện văn nhân kia, ở trong giới văn nhân, nếu có người vì đạo văn mà mất danh dự thì rất khó sống được. Tuy Lưu Tây Qua không ở trong giới này, nhưng lúc này y cũng chỉ đưa ra một câu trả lời lập lờ nước đôi, mà Tổ Sĩ Viễn ở bên nghe y nói xong thì lại bật cười.

- Lâu tướng nói là đại trí tuệ, tại hạ nghĩ đến thì cũng thấy là như thế thật. Nói thật ra, thi tác kỳ thật đơn giản và công chính chứ chưa dùng nhiều điển cố, cũng không lắm câu chữ tối nghĩa, nhưng khí phách mang trong lòng kia lại chấn động lòng người, nếu không phải người dũng cảm vô song thì e là khó làm nổi. Nói thật thì bản thân ta lại cảm thấy bài thơ này rất mang phong cách của Đại Bưu cô nương chúng ta. Nay Bá Dao doanh dù cũng mời chào vài kẻ uyên bác, nhưng chính vì uyên bác nên sợ là không làm được bài thơ này, khả năng cho người chấp bút thay là không lớn...

Tổ Sĩ Viễn nói xong, người bên ngoài bàn tán một phen. Một tên nam tử ngồi hơi xa một chút lại khẽ nhủ mày:

- Nhưng câu “Hoành đồ phách nghiệp đàm tiểu gian” này... có phải hơi quá rồi không...

(Ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo)

Người này tên là Cao Ngọc, có chức Thị lang, cũng có năng lực, lúc này tuy được giữ lại nhưng ở trong nhóm người nơi đây thì không được coi trọng lắm. Gã nói xong, Phương Lạp ở bên kia phát phát tay.

- Ha ha, có gì đâu, ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo hử, những gì Bá Dao doanh làm gần đây chẳng lẽ không đúng là ngai vàng bá nghiệp sao? Nay Tiên Anh, nhớ lại hồi đó, tiểu cô nương còn rất có dã tâm nhé, đòi làm nữ hoàng đế cơ mà, trẫm cũng đồng ý với con bé rồi. Dù con bé không họ Phương, nhưng ta coi như con gái mình, tương lai dù thế nào cũng phải thưởng cho con bé một tòa thành. Cao khanh gia, lời của khanh đừng để cho con bé nghe thấy, nếu không nó lại xách đao đuổi giết khanh thì ta không giúp được đâu...

Cao Ngọc khúm núm. Hoàng hậu Thiệu Tiên Anh ở bên tuy có cười, nhưng sau đó lại nhíu mày, khẽ nói:

- Nếu bài thơ này đúng là do Tiểu Tây Qua làm ra, nghe xong... chẳng phải có vài phần sa sút tinh thần sao. Cái gì mà “hoành đồ bá nghiệp đàm tiểu trung, bất thắng nhân sinh nhất trăng túy, trần thế như triều nhân như thủy”...

(Ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo, Một trận cuồng say vẫn hơn là, Mọi sự trên đời như nước chảy)

Phương Lạp ngắt người:

- Có lẽ vài năm như vậy... con bé này cũng đã thấy mệt mỏi rồi...

Y nói tới đây, không khỏi nhớ tới đủ loại chuyện đã trải qua từ lúc khởi sự tới giờ, từ lúc Lưu Đại Bưu qua đời, đến Tề Nguyên Khang phản loạn đêm qua, những người đã gặp, những người đã chết. Thiếu nữ có cái tên Tây Qua kia đương nhiên cũng nhìn thấy tất cả những chuyện đã qua này, sau đó dần dần trưởng thành. Chỉ là có một số chuyện thì nam giới sẽ có cách nghĩ hay tâm tình khác với nữ giới. Mấy người quen biết Lưu Tây Qua ở trong điện ngẫm nghĩ một chút, rồi lại cảm thán: - Thiển Thiển đã trưởng thành rồi!

Sau đó, Tổ Sĩ Viễn nói:

- Mà nhắc tới thì Lưu gia cô nương của chúng ta cũng đã qua tuổi thành thân rồi. Lúc nói lời này, gã nhìn Lâu Mẫn Trung ở bên cạnh.

Phương Lạp cũng cảm thán mà rằng:

- Cứ mãi đánh giặc, đánh tới đánh lui nên mới trì hoãn... Mà cũng chưa gặp ai thích hợp.

Thiệu Tiên Anh nói:

- Sao lại chưa gặp ai thích hợp, nhưng mà đứa bé này lòng dạ cao, chưa từng thấy con bé hướng về ai... Lại nói tiếp, chúng ta làm trưởng bối nhưng cũng chẳng để tâm. Lúc Đại Bưu sắp đi có giao con bé cho chúng ta... Phu quân, chàng nói xem... có phải là nên xem xét người cho con bé rồi không?

Thiệu Tiên Anh vốn là nữ trung hào kiệt, ban đầu cùng Phương Bách Hoa quản lý chuyện trong quân, lúc này tuy đã làm Hoàng hậu nhưng vẫn xưng hô như cũ với Phương Lạp, theo nàng ta thì thiếu nữ tuổi mới tầm hai mươi mà nói là một mối, thì chỉ có thể là vì đã trưởng thành mà vẫn còn chưa có phu gia. Phương Lạp gật gật đầu:

- Nhưng nên tìm ai đây? Nhiều năm thế này nàng có từng thấy con bé cho nam tử nào sắc mặt đâu, đặc biệt là loại chuyện này. Nếu chúng ta tìm một tên đến mà bị con bé rút dao ra chém, truyền ra thì phải nói thế nào cho tốt.

Lúc trước chuyện Lâu Tĩnh Chi suýt chút nữa bị một đao chém chết kia, y vẫn còn nhớ như in. Không phải là chém vài người thì có gì đặc biệt hơn người, nhưng nữ hài tử luôn cần có danh dự, nếu thực sự chém chết người đàn ông tới xem mắt thì sau này sao có thể tìm phu gia được nữa. Nói đến phần sau, Phương Lạp nhin không được mà giảm tiếng xuống. Thiệu Tiên Anh khẽ nói:

- Trần Phàm thì sao?

- Hai người đó gặp nhau là đánh, không hợp, nàng chẳng nói đó là oan gia ngõ hẹp sao. Nếu thành thân rồi cả ngày đánh nhau thì ai có thể coi được...

Đanh nói, Tổ Sĩ Viễn ở bên kia cười híp mắt nói xen vào:

- Lâu công tử thì thế nào?

- Ai cơ?

- Lâu công tử nào?

- Là Đại công tử của Lâu tướng đó.

Vì đây không được coi là chính thức, Lâu Mẫn Trung với Tổ Sĩ Viễn lại có giao tình không tệ, vì vậy Lâu Mẫn Trung chỉ thở dài rồi liếc gã một cái:

- Tổ tướng này, mặc dù Lâu gia và Lưu gia là thế giao, ta cũng muốn Thiển Thiển làm con dâu của mình, nhưng chuyện khuyến tử suýt nữa thì bị chém chết kia ông có phải là không biết đâu, cần gì phải nhắc tới để người khác cười chê...

- Đây cũng không phải là chê cười đâu.

Tổ Sĩ Viễn nói:

- Lúc trước hai người giao thiệp không sâu, Thiển Thiển chính là loại tính cách đó, gây ra chuyện đúng là có chút xấu hổ, nhưng thời gian tiếp xúc tới nay, có khi lại có chuyện cơ ấy chứ? Ta lại nghe nói đêm qua Thiển Thiển bị tạt kích, lúc ấy Tĩnh Chi cũng có mặt ở hiện trường, còn giơ tay giúp nhé...

Lâu Mẫn Trung nhú nhú mày:

- Có chuyện đó sao?

- Tĩnh Chi trở về không nói tới sao?

Đêm trước chuyện ba huynh đệ Tề gia ám sát Lưu Đại Bưu, tình báo báo tới các nơi đều có phần mơ hồ, nhưng vẫn nêu được ý chính. Lưu Đại Bưu cùng Lâu Tĩnh Chi sóng vai hợp tác, chém giết đám thích khách do Tề Tân Dũng, Tề Tân Nghĩa và Tề Tân Hàn của Tề gia suất lĩnh, chuyện này cũng chứng minh mọi chuyện chính là Lưu Đại Bưu cố ý bố trí, muốn dùng quy củ giang hồ để giải quyết ân oán, Lâu Tĩnh Chi là đúng lúc có mặt. Cho dù là ở phương diện nào thì Ninh Lập Hằng đương nhiên sẽ bị lược bỏ đi.

Đêm qua Lâu Mẫn Trung đã biết chuyện con bị ám sát, chỉ là nơi phát ra tin tức khác nhau. Lâu Tĩnh Chi về nhà, tự cảm thấy mặt xám mày tro nên đương nhiên không hề nhắc tới Lưu Tây Qua. Lưu Mẫn Trung có rất nhiều sự tình phải xử lý, biết con không sao nên cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tạm thời không để ý tới. Nhưng sáng nay Tổ Sĩ Viễn thấy thì lại tưởng tượng, anh hùng cứu mỹ nhân cũng được, mà mỹ nữ cứu anh hùng cũng tốt, gặp riêng nhau trên phố rồi lại còn kề vai sát cánh cùng nhau chiến đấu nữa, với tiểu nhi nữ trẻ tuổi thì đây đương nhiên là có hi vọng rồi. Gã cố ý kết thiện duyên nên lúc này mới nói ra, khiến cho Lâu Mẫn Trung cũng hoảng sợ, dù sao y cũng vừa ý với vị thiếu nữ một tay chèo chống Bá Đạo doanh này, nếu con thực sự có hi vọng thì y đương nhiên cũng vui vẻ chờ mong.

Thái độ của Lâu Mẫn Trung thì mờ ám, Tổ Sĩ Viễn lại cười đến vui vẻ, mọi người cũng tò mò nghe ngóng. Đến khi Tổ Sĩ Viễn thêm mắm thêm muối kể tình hình hôm qua cùng suy đoán của bản thân, mọi người cảm thấy hấp dẫn, thế là mỗi người một câu thảo luận về chuyện này.

Con gái lớn rồi thì thực sự nên thành thân, không phải sao...

275. Q.3 - Chương 277: Sương Sớm (2)

Tiếng gà gáy vang lên ba lần, trời đã sáng nhưng xung quanh viện vẫn mù sương. Sương trắng vẫn vít, ánh đèn từ nhà hàng xóm chiếu đến trông như những chú đom đóm đang đậu trên tán cây trong đêm tối. Xung quanh yên lặng không có mấy động tĩnh, chỉ có mấy mù lững lờ trôi.

Đổ thùng gỗ đầy ấp nước lạnh vào trong nồi, Tiểu Thiên đốt củi vào trong bếp, cầm chiếc quạt hương bồ nho nhỏ ngồi ở cạnh quạt. Sau khi bị Ninh Nghị kéo vào phòng rồi đi ra, nàng đã mặc ăn mặc chỉnh tề lại, nhưng sáng sớm làm chuyện như thế này luôn khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng, có cảm giác như là lén lút lút vậy. Nhưng cũng chỉ trong lúc ở Hàng Châu như thế này, nàng mới có thể cảm nhận được cảm giác vừa thẹn thùng lại vừa ấm áp này, nếu ngày nào đó rời khỏi Hàng Châu về với tiểu thư, nàng sẽ không bao giờ có thể cùng cô gia làm ra loại chuyện bực này.

Với sự kính trọng của nàng dành cho Tô Đàn Nhi, nàng sẽ không đến mức vì bản thân có quan hệ với cô gia là sẽ sinh ra cảm xúc ghen tỵ với tiểu thư. Nhưng trong tình huống như vậy, thiếu nữ thì thoảng cũng không khỏi ngẫm lại, mình quả thật là đã độc chiếm cô gia ở nơi đây rồi. Sống nương tựa lẫn nhau, cứu giúp nhau trong cơn hoạn nạn, loại cảm giác này khiến nàng thấy ngọt ngào, đương nhiên cũng có lúc nàng thấy không yên lòng. Nếu có thể lựa chọn, sợ là ngay cả bản thân nàng cũng không rõ nữa, có lẽ nàng sẽ muốn những ngày tháng như thế này nhanh chóng qua đi, hoặc là vĩnh viễn duy trì.

Nếu đơn thuần lấy tình cảnh trước mắt mà nói, tất cả thoạt nhìn có vẻ khá tốt, có người chăm sóc, có người quan tâm, nàng giúp việc ở y quán cũng biết dạng người này người nọ, hương thân xung quanh đều có ấn tượng không tệ về nàng, có việc là sẽ chiều cố tới nàng. So với những người vẫn lo lắng không yên sợ bị bắt, nàng và cô gia đều khá hơn rất nhiều, gần như đã được đối phương coi làm người một nhà. Nhưng dù vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của nha hoàng, không quản quá nhiều chuyện, Tiểu Thiên lại không phải là một cô gái nông cạn chỉ biết đến lợi ích trước mắt, sống trong hạnh phúc là sẽ không để ý gì cả.

Cô gia sống không dễ dàng gì.

Loại không dễ dàng này không phải là như gánh nặng trọng trách đè nặng đôi vai, cũng không phải là cực nhọc cả ngày hay ngày nào cũng cau có mặt mày. Nhưng dù rằng mọi chuyện mà cô gia làm khi ở trong phố Tế Liễu này đều thể hiện là rất thuận buồm xuôi gió, gần như khiến ngày nào cũng nhàn nhã tự đắc,

nhưng chỉ có Tiểu Thiên hiểu được rằng sau những thứ đó là sự cố gắng và cẩn thận lớn lao biết nhường nào, giống như không ngừng bước lên trước từng bước ở trên đầm lầy vậy.

Dĩ vãng nàng cũng từng gặp chuyện như thế này, nhưng lại chẳng hề rõ ràng đến thế. Từ nhỏ nàng đã được đưa tới nhà thương nhân, đã gặp rất nhiều thứ. Nhà thương nhân trông náo nhiệt thế thôi, nhưng người chèo chống cho nó chân chính lại là số ít người đã thật sự bỏ công bỏ sức ở trong nhà, như Tô lão thái công, như Tô Bá Dung, hay như tiểu thư. Bọn họ không phải ở một thời điểm nào đó là phát ra mệnh lệnh tài tình như thiên mã hành không để có thể khiến chuyện thành, có thể xoay chuyển tình thế, thật sự chèo chống được những chuyện này chính là ngày ngày bôn ba, mỗi tối lại vất vả làm việc, xử lý từng chuyện nhỏ bé một, tự nghĩ, rồi mưu hoa, xem từng quyển sổ sách sau đó tính toán. Người nào nỗ lực như vậy thì mới có thể làm nên chuyện.

Nhưng đây dù sao cũng là thời đại sùng bái văn nhân, nàng từng thấy tiểu thư cố gắng như vậy đó. Nhưng điều mà trong lòng càng thêm khát khao tất nhiên chính là những danh sĩ chỉ điểm giang sơn kia, ở trong truyện kể, ở trong kịch hát thì một câu nói của bọn họ là có thể xoay chuyển tình thế, một mưu kế là đã có sức mạnh xoay chuyển cả trời đất. Người như vậy sao lại không khiến người ta hâm mộ khát khao cho được. Khi cô gia vào cửa, nàng nghĩ rằng đối phương không phải người như vậy. Có một thời gian nàng lại cảm thấy, cô gia chính là người như vậy. Sự tôn kính và có chừng mực lúc trước đã biến thành tri kỷ và yêu thương sau này. Nhưng mãi đến khoảng thời gian khi tới Hàng Châu này, đặc biệt là khi hai người đã chung chăn chung gối, nàng mới càng thêm tinh tường thứ ẩn giấu phía sau đó là cái gì, cũng càng khiến nàng cảm nhận được sức mạnh ở trong đó.

Người bình thường mà nỗ lực là có thể mở ra một con đường trên núi hoang, khi có đá lớn chặn đường, mưu kế và đối sách có thể khiến cho người vượt qua tảng đá đó. Nhưng nếu phía trước mà không có đường đi, phía sau lại có truy binh, chẳng có đường vòng, người cương liệt có lẽ sẽ giống như vị Tiên gia gia kia, đâm đầu lên tảng đá mà chết. Cũng chỉ có một loại người có thể bình tĩnh, chuyên chú, thậm chí là nở nụ cười mà đục đi từng tấc một trên tảng đá đó, bất chấp tất cả mà đẩy ra. Nàng không biết phải hình dung như thế nào, có lẽ đó chính là “nam nhân” mà trước đây nàng từng nghe người khác nhắc tới.

Nay hai chữ này lại càng có ý nghĩa sâu xa hơn, bởi vì hiện giờ cô gia cũng là “nam nhân” của nàng.

Từ khi bị bắt trở về, rồi ở lại nơi này, cô gia chưa từng thể hiện ra cái cảm xúc nôn nóng, chưa từng lo lắng kích động, chỉ bình thản dạy những đứa trẻ trong thư viện kia, ngày ngày sớm tối đều rèn luyện theo thói quen, hòa thuận với hàng xóm láng giềng. Có đôi khi ngồi đọc sách dưới mái hiên, hẳn sẽ nói chuyện phiếm với nàng, an ủi nàng, kể chuyện cười cho nàng nghe. Có đôi khi hẳn thậm chí còn bồ cùi, quét tước sân vườn. Nhưng cho dù hẳn tỏ ra tự nhiên như vậy, nàng là người bên cạnh cô gia, vẫn có thể thấy rõ phía sau bóng lưng kia, cô gia vẫn luôn nắm đôi bàn tay lại thật chặt. Bàn long chấm us.

Hằng ngày rèn luyện, cô gia vẫn tăng thêm, thoạt trông chỉ đơn giản là chạy tới chạy lui trong phạm vi phổ Tế Liễu này, nhưng tính ra thì khoảng cách đã gần như gấp đôi với đoạn đường hẳn tập khi ở Giang Ninh. Sau khi được nói lỏng giám thị, cô gia đã buộc thêm bao cát nhỏ lên tay và chân. Nàng biết rằng đây là rèn luyện thân thể, nhưng lại không biết rèn luyện như vậy thì có lợi ích gì. Mấy ngày đầu tiên, bao cát chưa được chuẩn bị cho tốt nên thậm chí đã siết cho tay chân hẳn chảy máu, hẳn lại vẫn duy trì vẻ bình thản đối mặt với mọi người, chỉ khi về rồi, vào phòng tắm rửa, nàng ngẫu nhiên mới thấy hẳn ở bên trong làm vài động tác chậm chậm, hô hấp dồn dập, mồ hôi tuôn ướt toàn thân. Khi đó ánh mắt cô gia khốn khổ chống đỡ kia thật sự rất giống... rất giống hổ. Đương nhiên ánh mắt đó không khiến nàng sợ, bởi vì khi nhìn thấy nàng, hẳn sẽ bình thản lại. Nàng biết, dù cô gia có thật sự là hổ biến thành thì cũng sẽ không ăn thịt nàng.

Cảnh tượng đó nàng chỉ thấy vài lần, lần nào cũng chỉ là khi bốn phía không có ai, trên mặt cô gia mới lướt qua vẻ mặt đó. Mà hai người cũng không có nghiêm túc nói tới những thứ này. Nàng biết là cô gia sẽ không nhiều lời về những chuyện đó với nàng, nhưng nàng biết, thế là đủ rồi. Mãi đến khi cô gia lui tới với những người này những người kia, dạy học hay làm việc chỉ là để tình cảnh xung quanh thêm buông lỏng hơn, nàng cũng biết đến khi chính nàng có thể được càng nhiều người của Bá Đạo doanh thừa nhận, như vậy cô gia có muốn làm gì thì cũng sẽ dễ dàng hơn một chút. Nàng sẽ tiếp tục như vậy.

Lúc ở y quán, nàng vẫn luôn rất cần cù, luôn tỏ vẻ là rất vui vẻ, rất đáng yêu, đây đương nhiên vì đó là bản tính của nàng vốn vậy, nhưng tâm tình thì lại không như thế.

Có khi nàng lại nghĩ, có lẽ cô gia cũng thấy được nguyên nhân vì sao nàng làm như vậy từ trong ánh mắt nàng. Đạo gần đây cô gia hay lui tới với vị tiểu thư Lâu gia kia, nếu là lúc trước thì Tiểu Thiên sẽ không vui, cũng sẽ rất lo lắng. Nhưng hiện giờ, nàng lại chẳng có tâm tình như vậy, đương nhiên thì thoảng có kháng nghị, đôi khi cần nhằn lải nhải rằng cô gia không nên lui tới thân mật với tiểu thư Lâu gia như vậy. Nhưng nàng cũng hiểu rằng cô gia sẽ không thích tiểu thư Lâu gia, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì cô gia vẫn luôn giữ vững tỉnh táo trong lòng.

Đêm qua thấy cô gia bị thương, nàng oa oa khóc to, cô gia phải khuyên một lúc lâu thì nàng mới thôi. Sáng nay dậy, nàng muốn cô gia có thể nghỉ ngơi thêm một lúc nữa, cô gia lại nói rằng bị thương không nặng, sau lại còn muốn kéo nàng vào trong phòng... Thân thể nàng đã là của cô gia, bất cứ khi nào cô gia muốn nàng làm chuyện gì thì nàng đều cảm thấy vui vẻ. Nhưng sáng hôm nay khi thân mình không mảnh vải nằm ở trước cô gia, từng có lúc nàng muốn khóc để hấn dừng lại, nhưng ngay tại lúc này, nàng lại chỉ cảm thấy lòng mình tràn ngập hạnh phúc.

Đây đúng là tâm tình khó tin được, bởi vì nàng biết, dù ở thời điểm như vậy, cô gia cũng sẽ chỉ nói với nàng là không sao, sẽ an ủi nàng.

Sau khi ra khỏi phòng không lâu, cô gia lại mở cửa đi ra ngoài chạy bộ, nàng ở cạnh nghe, nhưng không có đi nhìn, nghĩ tới những điều này, thiếu nữ đột nhiên giơ tay bịt chặt lấy miệng, òa một tiếng khóc lên, nước mắt lăn chã rơi.

Ngoài tối hôm qua thì chỉ khi nào bốn phía không có ai, nàng mới khóc, khóc xong rồi đi ra ngoài, nàng lại ra vẻ vui vẻ đi làm việc.

Hàng Châu là biển.

Ánh sáng bập bùng. Nàng khép đôi chân ngồi ở trước bếp lò, ngọn lửa hừng hực bốc lên, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy rét lạnh ở trong suy nghĩ. Ấm áp không đến từ ngọn lửa kia, nó trào ra từ trong cơ thể, khiến cơ thể ấm áp từ trong ra ngoài, ấm áp này vừa tiếp nối nàng, vừa tiếp nối với thư sinh đang chạy trong màn sương sớm kia, giống như hai điểm sáng, như hai điểm sáng mà khoảng cách gần xa chẳng thể nào ngăn được. Người thật sự dựa vào con thuyền này cũng chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

Một lát sau, Tiểu Thiên lau nước mắt, vung quạt để lộ ra khuôn mặt tươi cười đáng yêu, sau đó đứng lên xem nước trong nồi.

Ngày hôm nay giờ mới bắt đầu.

Tạm thời thì dù cho Tiểu Thiên nghĩ gì trong lòng, với Ninh Nghị thì chuyện đã xảy ra chẳng có gì để ca ngợi cả, tất cả đều là cố gắng hết sức. Năng lực của hấn chỉ đến đó. Nếu như có kẻ nào đó có thể ở bất cứ lúc nào đều có thể thoải mái khoái trá bước đi trong nguy hiểm, hoặc là cả đời dù bất cứ lúc nào cũng có thể tính toán cặn kẽ, không bỏ sót điều gì... Người như thế có lẽ là có, chỉ là hấn kém hơn mà thôi.

Thương thế đêm qua không được coi là nặng, đó là dùng tiêu chuẩn của võ giả để đánh giá, nhưng nếu là người bình thường mà trên người có vết thương đao kiếm, đầu cũng bị rách thì đó không phải là nhẹ, không thể vận động quá mạnh, chỉ có thể chạy bộ chậm chậm, kết hợp với nội công để kích thích cơ thể, tranh thủ khôi phục nhanh hơn mà thôi. Sương mù có vẻ là đến gần trưa cũng sẽ không tan, nhưng hấn chạy được một lúc thì người trong tầm nhìn đã nhiều hơn. Dọc đường hấn còn gặp Bát đại kim cương của Bá Đạo doanh, đây là ngoại hiệu mà Ninh Nghị đặt cho bọn họ, là tâm tính lạc quan mà thôi. Người đứng đầu Đỗ Sát, thường ngày không hay nói mấy, tuy có kết giao với Ninh Nghị nhưng khá nghiêm túc, nhưng lần này lại chủ động chấp tay chào hấn:

- Ninh tiên sinh, hôm nay không nghỉ ngơi sao?

- À, vận động chút sẽ tốt hơn cho chuyện khôi phục ấy mà.

Ninh Nghị trả lời như vậy. Đỗ Sát kia đang cùng người bên cạnh hàn huyên, nhân tiện giới thiệu luôn:

- Thích huynh, vị này... được gọi là Huyết thủ nhân đồ Ninh Lập Hằng Ninh công tử. Lập Hằng, vị này là...

Thân phận người này chẳng có gì đáng để nhớ, điều khiến Ninh Nghị hơi ngạc nhiên là đối phương lại giới thiệu cái “danh hiệu giặc cướp” Huyết thủ nhân đồ của hấn, bỗng cảm thấy buồn cười, lập tức chấp tay

dùng tư thế của người giang hồ để đáp lời. Khi song phương cáo từ, Đỗ Sát lại nói:

- Ninh công tử, cảm ơn rất nhiều về chuyện tối qua, ta nợ công tử một ân tình.

Đi tiếp một đoạn, hần lại gặp được Lưu Thiên Nam và A Thường với A Mệnh. Mấy người chào hỏi qua loa, khi hỏi tới Lưu Đại Bưu, Lưu Thiên Nam gật đầu nói:

- Trang chủ không sao, đã tỉnh lại rồi.

Đã tỉnh có nghĩa là không còn nguy hiểm tới tính mạng, nhưng hiển nhiên là vẫn chưa thể xuống giường:

- Đợi lát nữa xong bữa sáng thì Ninh tiên sinh tới thăm đi.

Khi hỏi đến Lưu Tiến, sắc mặt A Thường có vẻ không được tốt cho lắm:

- Có thể khỏi hay không thì không biết nữa, cho dù có khỏi thì thân thủ cũng đã bị phế đi hơn phân nửa... Đương nhiên có thể khỏi được là quan trọng nhất...

A Mệnh ở bên cạnh thì chẳng biểu hiện gì, gã có tên thật là Trịnh Thất Mệnh, xưa nay thái độ xử sự thì A Thường, người mà gã hợp tác lại tương đối hòa khí, mà gã thì khá hung bạo, quen thói dùng đao để nói chuyện, nhưng với người trong trại lại rất ôn hòa. Thị thoảng gã lại nghiêm mặt đi mua kẹo cho đám con nít, chỉ là không cười bao giờ. Lưu Tiến từng học đao với A Thường, đương nhiên cũng từng được gã chỉ điểm một hai. Lúc này sắc mặt đã lạnh lùng bình thản hơn lúc thường rất nhiều, chỉ là nhìn Lưu Thiên Nam rồi lại quay sang nhìn Ninh Nghị:

- Khi nào đi xử Lệ Thiên Hữu thì nhớ gọi ta. Chuyện giết người người không cần ra tay, ta có thể làm tốt, cứ gọi ta là được.

Lời này là nói với Ninh Nghị. Gã với A Thường theo Ninh Nghị một thời gian nên biết Ninh Nghị có vài phần bản lĩnh. Chỉ là lời vừa dứt, Ninh Nghị nhìn Lưu Thiên Nam:

- Chuyện này không hề dễ đâu...

Lưu Thiên Nam cũng nhíu mày:

- Lúc nào thì nói là sẽ đi xử Lệ Thiên Hữu vậy...

A Mệnh cũng nhíu mày nhìn gã:

- Quản sự, không phải vừa rồi ngài nói muốn thương lượng với Lập Hằng chuyện cho Lệ gia ăn thiệt sao?

Lưu Thiên Nam quản lý rất nhiều chuyện trong Bá Đạo doanh, thành ra những người quen biết như A Mệnh đều tùy ý gọi gã là quản sự. Có lẽ vừa rồi A Thường và A Mệnh cho rằng gã đang bàn tới chuyện này. Lần này Ninh Nghị cũng nhìn gã, không biết vừa rồi gã nói cái gì. Mặc dù nói rằng Bá Đạo doanh không chịu thua thiệt bao giờ, nhưng hiện nay khi Lệ Thiên Nhuận đã trở về, mà bên này lại cứng rắn như vậy, hần phải thừa nhận rằng chính hần đúng là có vài phần bất ngờ.

Lưu Thiên Nam nhìn hai người:

- Chỉ là thương lượng với hần về đoạn tuyệt chuyện làm ăn với Lệ gia, cho bọn họ ăn thiệt vài lần mà thôi, cũng tránh cho Lệ Thiên Hữu tưởng rằng ca ca hần sắp trở về là bọn họ có thể hoành hành ở Hàng Châu này... Các ngươi cho là thật sự giết được hần sao?

A Mệnh cười lạnh một tiếng:

- Chuyện đó đâu có gì khó.

- Không phải là khó hay không khó.

Lưu Thiên Nam hơi tăng âm thanh lên:

- Chuyện này ngươi có dọn được hậu quả không!!

A Mệnh hít sâu một hơi, sau đó thở ra thật mạnh:

- Biết rồi.

Rồi y vỗ vai Ninh Nghị:

- Nghe nói tối qua người giết được cái kẻ có tên là Thang Khấu đó? Không tệ.

Nói tới chuyện này, A Thường cũng hơi mỉm cười:

- Ta nghe nói rồi, là một tên điên, võ nghệ cũng tạm.

Ninh Nghị cười, khiêm tốn nói một câu:

- Ha ha, đối phương quả thật có thân thủ rất lợi hại, ta cũng đánh tới trình độ đó, nhất thời không thu được tay nên giết rồi...

Hắn nói tới đây, A Thường đã tỏ vẻ trầm tư:

- Không biết vị huynh đệ nấp trong phòng kia là ai, có thể dùng một đao chém đầu Thang Khấu, đây không phải là chuyện khó gì, nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà rời phòng lại không để ai thấy, khinh công quả đúng là xuất thần nhập hóa rồi...

A Mệnh cũng gật đầu:

- Ta cũng nghe nói thế, gian phòng kia đóng kín, không hề có mật đạo hay cửa ngấm nào, bên ngoài lại có binh lính bao vây trông coi, muốn ra ngoài quả là chuyện không dễ. Nhưng mà trọng điểm phòng ngự không phải ở đó nên phỏng chừng là cũng có cơ hội...

Ninh Nghị chớp chớp đôi mắt, sau đó trợn trắng mắt với bọn họ:

- Ê, ê, ê, ta còn ở đây mà! Cao thủ so chiêu không kịp thu tay là chuyện rất bình thường! Lúc ấy bốn phía không có ánh sáng, y lại không nhìn rõ cảnh vật, ta và y cùng so đấu tính mạng, tính toán đã lâu nên mới một đao chém được đầu y, đó gọi là dùng mãnh cơ trí, chứ cơ quan cửa ngấm cái gì chứ... Hai người các người có giỏi thì tới đây đấu một mình coi sao...

A Mệnh vẫn tỏ ra lạnh nhạt như trước:

- Hắn không chịu nói.

- Thôi bỏ qua đi.

A Thường cười cười, sau đó lại vỗ vào bả vai Ninh Nghị:

- Dưỡng thương cho tốt đi, chuyện tối hôm qua ta cảm ơn, có gì cần thì cứ hô một tiếng.

Hai người cáo từ rồi xoay người lại, tiếng nói truyền đến:

- Một đao chém đầu, nghe nói còn văng ra cả ngoài, đó phải là đao pháp cương mãnh cỡ nào...

- Nếu chúng ta mà ở đó dùng Bá đao, có thể ra một chiêu chém cả núi xanh. Nếu nói cương mãnh nhất... có khi là trang chủ...

Khi nói chuyện, một vị võ giả tên Lưu Nguyên Phương ở bên cạnh cũng vừa tới đây, bị hai người vỗ vỗ vai:

- Nguyên Phương, việc này huynh thấy sao?

- Sáng nay ta cũng nghe nói đến rồi, ta cảm thấy chuyện này khá kỳ quái...

Vị Lưu Nguyên Phương kia quay đầu nhìn Ninh Nghị, cười hắc hắc, mặc dù có thiện ý nhưng hiển nhiên là không thật sự tin rằng Ninh Nghị đã chém đao kia. Nói xong, ba người cùng đi xa trong màn sương mù mịt.

- Ta...

Ninh Nghị nhìn bên kia một lát, khi không thấy bóng dáng ba người nữa mới quay đầu nhìn chòng chọc Lưu Thiên Nam:

- Huynh chẳng lẽ cũng nghĩ như vậy?

Lưu Thiên Nam cười tủm tỉm:

- Trang còn một vài việc, ta đi trước đây! Chuyện làm ăn trong trang, thứ nào có thể cắt đứt với Lệ gia thì Lập Hằng cứ ngấm trước đi, việc này không vội. Sáng nay không có chuyện gì, Lập Hằng đi thăm trang chủ là có thể về nghỉ rồi.

Nói xong, gã chấp tay rồi đi. Ninh Nghị đứng ở hàng đó một lúc lâu, nhún vai cười một tiếng, sau lại lắc lắc đầu rồi đi về phía nhà mình. Bá Đạo trang cố ý xảy ra chút xung đột với Lệ gia, đây đã được coi là chuyện tốt nhất rồi, mà ra tay trong chuyện làm ăn thì đúng là thể mạnh của mình. Chỉ cần khiến Lệ Thiên Hữu ăn vài cái thiệt nho nhỏ, huynh trưởng của đối phương cũng đã trở về thì chắc chắn là sẽ nuốt không trôi. Hai bên lại xung đột là hẳn sẽ dẫn Tiểu Thiên vào loạn cục, sau đó lại nhờ vả Lưu đại phu giúp bảo vệ Tiểu Thiên chu toàn, nếu muốn đưa người đi thì vấn đề không lớn.

Đương nhiên chuyện này phải cực kỳ thận trọng, cũng chỉ là tạo ra ý tưởng, đợi khi hai bên xung đột rồi, hẳn sẽ làm vài thao tác khiến người trong Bá Đạo doanh cũng cảm nhận được áp lực từ Lệ Thiên Nhuận, sau đó dẫn Tiểu Thiên đi ra ngoài, hẳn lại đánh Tiểu Thiên cho xây xát một chút rồi nói là bị tập kích, dù sao thì Lệ gia khó mà giải bày được, làm thế hẳn là được.

Nghĩ đến chuyện phải đánh Tiểu Thiên, hẳn dẫu dẫu môi, nhất thời thấy đúng là dở khóc dở cười. Nhưng đây là thủ đoạn ít mạo hiểm nhất hiện nay, tạm thời cũng chỉ có thể quyết là như thế.

Cùng thời gian khi Ninh Nghị hoàn thiện kế hoạch chạy trốn ở trong đầu, ở trong tòa nhà chủ viện trong Bá Đạo trang, thiếu nữ có tên là Lưu Tây Qua đã tỉnh dậy, nàng đang đắp một chiếc chăn màu trắng có điểm xuyết vài bông hoa nhỏ màu đỏ ở trên bề mặt, suy yếu dựa vào chiếc gối đầu, ngơ ngác nhìn sương mù ngoài cửa sổ kia đã một lúc lâu. Rất ít hi nàng rơi vào trạng thái suy yếu như vậy, cũng rất ít người có thể thực sự thấy vẻ mặt này của nàng. Lúc này ở trước cửa sổ mở rộng kia, khuôn mặt vì suy yếu mà trông càng thêm trắng nõn như được bao phủ bởi một tầng hào quang, hiện lên tầng mỹ cảm rung động lòng người.

Hồi lâu sau, nàng quay đầu nhìn lên nóc nhà, nhẹ nhàng... nhắm đôi mắt lại.

Nàng lại yên lặng mà ngủ thiếp đi.

Cũng vào thời khắc đó, một chi quân đội giơ cao chiếc cờ lớn có thêu chữ “Lệ” khuấy loạn sương mù phía Bắc thành Hàng Châu, tiếng chân bước qua đồng ruộng sông ngòi đã bắt đầu cảnh tỉnh khoảng thời gian yên tĩnh này của thành Hàng Châu.

Tứ đại Thiên vương dưới trướng Phương Lạp, Trấn Quốc Đại tướng quân Lệ Thiên Nhuận, cách Hàng Châu mười dặm!

276. Q.3 - Chương 278: Bắt Đầu Những Việc Nhỏ Bên Dưới Bức Màn Sắt Khắc Ngịch

Sự tình Tứ Quý Trai đêm vừa rồi qua đi xong, Lâu Thư Uyển không chủ động đi tìm Ninh Nghị nữa, những lời liên quan đến bối cảnh của Ninh Nghị từ miệng huynh trưởng Lâu Thư Vọng khiến nàng cảm thấy như đang chìm trong sương mộng. Vốn chỉ là một nam tử bên người, là một người mà nàng cảm thấy xuất sắc, thậm chí nàng còn có một loại cảm giác như người bên ngoài chẳng ai biết hẳn tốt thế nào, chỉ có mình nàng biết, bỗng nhiên bây giờ lại phát hiện mình đã quá xem nhẹ đối phương, lĩnh vực mà tên nam nhân mang tên Ninh Nghị kia tiếp xúc, thực ra không phải là thứ mà nàng có thể chạm đến được. Loại cảm giác thế này nàng cũng chỉ mới lần đầu trải nghiệm.

Có thể lấy sức một mình chống lại đám người Thạch Bảo nơi hẻm Thái Bình mà không rơi xuống hạ phong, trên đường đào vong lại có thể lợi dụng mấy ngàn hội binh để xoay chuyển thế cục, người như thế nếu đưa ra mà xét thì sẽ nằm ở tầng thứ nào, Lâu Thư Uyển rất khó mà xác định nổi. Đương nhiên nói theo lý trí, nếu có thể nhận định một cách bình tĩnh khách quan, thực ra nàng cũng đồng ý với suy nghĩ của huynh trưởng mình, sức người cũng phải có lúc cùng, dù là anh hùng, cũng đều do thời thế xô đẩy, những lời đồn có liên quan đến Ninh Nghị kia, đằng sau có nguyên do mù mờ như thế nào rất khó mà nói rõ, bất kể như thế nào, dưới tình hình hẳn không thể dựa thế như hiện nay, cục diện Tứ Quý Trai quả thật làm một tử cục nan giải.

Chuyện mà ta, hoặc là đại ca ta xem chừng không giải quyết nổi, có lẽ trong mắt hần chỉ là một sự nhỏ đưa tay là xong – tâm tình như vậy, đối với Lâu Thư Uyển vẫn còn có một chút bình tĩnh, thì mặc dù có khi vẫn dâng lên, nhưng cũng sẽ tức khắc bị dồn vào trong một góc vắng của nội tâm mà thôi.

Đêm này, trong thành đã phát sinh đủ loại sự tình to to nhỏ nhỏ, mặc dù đã về đến nhà, Lâu Thư Uyển cũng vẫn có thể ngẫu nhiên nghe được chút tin tức từ đám nha hoàn hay đám sai vặt trong khi nàng chưa thể ngủ. Với các dạng biến loạn xảy ra trong thành, Lâu gia mới quy thuận không lâu tất nhiên sẽ nằm trong đám người mẫn cảm nhất, nhưng những tin tức liên quan đến Tứ Quý Trai tất nhiên không nằm trong đó, mãi đến mờ sáng ngày thứ hai, trong màn sương trắng bao phủ mới có thể nghe được chút thông tin từ những câu thì thầm của đám người Ngụy Lăng Tuyết.

Sau khi nàng được huynh trưởng đón về, tên Ninh Nghị kia với đồng bạn hai người phải đối mặt với sự bức ép hùng hổ của Lệ Thiên Hữu, nhưng vẫn ngang nhiên không lùi, cuối cùng tên thư sinh Ninh Nghị kia trong lúc quyết đấu một đối một đã đánh chết đối thủ ngay đương trường – lúc nàng biết được việc này từ miệng đám người đang muốn bù đắp quan hệ là Ngụy Lăng Tuyết với Tần Cổ Lai thì trong lòng tức khắc trở nên hỗn loạn đến mức không thể hỗn loạn hơn.

Như vậy, kể ở rể nhà Tô Đàm Nhi này, tới cùng là người như thế nào đây...

Một bóng người vốn đã cho rằng thấy rõ, đến bây giờ lại mơ hồ đi. Thực ra, Ngụy Lăng Tuyết với Tần Cổ Lai không hề chủ động ra ngoài hỏi thăm tin tức có liên quan đến Ninh Nghị, mà những tin này đều do đám thủ hạ của đại ca truyền đến, có nghĩa rằng đại ca cũng đang chú ý đến hướng phát triển của sự tình. Nàng đi thẳng đến sân viện của đại ca, sương vẫn còn đang dày, nhưng Lâu Thư Vọng đã sớm dậy làm việc, mấy tên quân sự nghe dặn dò trong thư phòng xong thì bước ra ngoài, hai ả nha hoàn thân cận của đại tẩu đang bưng chậu gỗ đựng nước ấm bước đi dưới mái hiên, Lâu Thư Vọng đang xử lý những sự tình mà bọn tùy tùng báo cáo lên, có vẻ vừa mới rửa mặt sạch sẽ, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

-... Phàm có quan hệ với Tề gia, đành phải khước từ người ta trước, sự tình phải giao cho rõ ràng... Theo quy củ mà xử lý đi, bên phòng thu chi thì chỉ hai mươi lượng...

Vừa nói, Lâu Thư Vọng vừa cúi đầu ghi vào một tờ giấy, chờ hạ nhân cầm giấy rời đi xong, mới bước lên phía trước thư trác, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy lòng bàn tay trái, hỏi:

- Dậy rồi à? Buổi sáng hôm nay Lệ Thiên Nhuận sẽ trở về, thế cục lại phải căng thẳng một thời gian đây, muội nên có sự chuẩn bị về tâm lý, cộng thêm mấy chuyện của Tề gia, vậy một số nơi không nên lui tới thì đừng tới nữa.

Lâu Thư Uyển nhìn y, dấu cái tin Lệ Thiên Nhuận sắp trở về khiến nàng có chút tỉnh táo, nhưng trong miệng vẫn chỉ nói:

- Tối hôm qua không ngủ.

Lâu Thư Vọng cũng không bắt ngờ, chỉ gật gật đầu, đưa tay nắn nắn nơi mũi:

- Ủ! Huynh cũng không ngủ, phụ thân chắc cũng đã bận rộn cả đêm đấy, nhị ca của muội cả đêm chưa về rồi... Là ngủ lại chỗ Hình Phương Trung kia đấy, chẳng có đại sự gì đâu.

Đây có lẽ có thể xem là “tìm chuyện mà nói cho qua”, có điều Lâu Thư Uyển vốn cũng không biết nên nói gì, bèn ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh, trầm mặc nhìn đại ca một chốc, rồi nói:

-Hần vẫn còn sống.

- Huynh biết, đã nghe nói rồi.

Ngữ khí của Lâu Thư Vọng không hề có vẻ kỳ quái, dù sao đây cũng không phải là đại sự gì. Lâu gia hiện đang có quan hệ mật thiết với triều đình Phương Lạp, duy trì sự vận chuyển nơi Hàng Châu, đã có thể gọi là dây mơ rễ má sâu sắc rồi, sự tình lớn nhỏ nhỏ mà mỗi ngày y phải xử lý có vô số. Chuyện có liên quan đến Ninh Lập Hằng đơn giản chỉ là một chuyện tranh đoạt tình nhân của em dâu nhà mình mà thôi, liên quan đến một tên nam tử có vẻ khá xuất sắc. Y đứng ở góc độ kẻ bề trên mà quan sát chuyện này, cho nên dù có vài chỗ nhìn lầm cũng không cần phải kinh ngạc quá thể.

- Tình thế cấp bách, Lệ Thiên Hữu không thể không chấp nhận đơn đầu với hắn, cuối cùng một cao thủ bên Lệ Thiên Hữu bước ra xuất chiến... Dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể mở được một con đường máu, người tên Ninh Nghị này không đơn giản. Cũng có nghe nói bên Bá Đạo doanh có người ra mặt, có điều... Sau khi nhị ca của muội trở về, chắc cũng có thể biết hiện hắn đang ở đâu đấy.

- ... Đại ca cũng nói hắn không đơn giản, sao còn nhất quyết phải khiến nhị ca xích mích với hắn làm gì?

- Ta không tham dự, đây là chuyện của nhị ca muội thôi. Người không đơn giản thì nhiều lắm, hiện giờ nơi Hàng Châu, những kẻ mang theo đao đi trên đường, mười tên cũng có thể tìm ra tám tên không đơn giản, ngay cả hai vị ở bên cạnh muội cũng đều đã từng có sự tích một mình địch chúng nhân đấy... Phải xem họ được đặt ở nơi nào nữa.... Đêm qua đã nói với muội rồi, thôi cứ thế đi, Thư Uyển, đừng nghĩ nhiều nữa, tiếp tục nghĩ cũng không có lợi gì cả, tiếp tới không chỉ có một mình nhị ca của muội đâu, Lệ Thiên Nhuận mà về đây, hai huynh đệ bọn họ không ai chọc nổi cả...

Lời đại ca nói dĩ nhiên là phải. Trong lòng Lâu Thư Uyển nhất thời cũng khó có thể quy lại cảm xúc của mình đối với Ninh Nghị, chốc chốc cảm thấy gần, chốc chốc lại cảm thấy xa, cái cảm giác có lẽ hai người có thể ở bên nhau trước kia đến bây giờ vẫn còn nguyên vẹn, cứ chốc chốc tràn đầy, chốc chốc mất tăm phấp phồng trong lòng nàng.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không nên chủ động đi tìm hắn. Sau khi Lệ Thiên Nhuận trở về thành, thế cục Hàng Châu sẽ một lần nữa trở nên khắc nghiệt hơn, cũng bắt đầu thanh toán, lùng bắt những tên trong bè đảng chiêu an có khuynh hướng nghiêng về triều đình, song song với việc lùng bắt những tên mật thám được triều đình an bài trong nghĩa quân. Áp lực do Đồng Quán xuôi Nam tạo ra đã không còn cách biên giới phía Bắc bao xa nữa, những hành động kể trên đều là để khẩn cấp chuẩn bị cho việc thủ thành sắp tới.

Những chuyện này tuy không dễ lan đến Lâu gia, nhưng thân là nữ tử, trong mấy ngày tiếp theo Lâu Thư Uyển vẫn không ra khỏi cửa nữa, chỉ ở trong nhà xử lý một ít sự vật mà thôi. Nhưng trên thực tế, bóng ma của chiến tranh lần áp lực bắt người ở bên ngoài cũng đã bao trùm qua đây, việc lưu thông các loại vật tư trong chợ đã ngày càng trở nên trì trệ, hết thấy chỉ là ẩn theo từng bước mà duy trì, thành ra cũng không cần không gian vận hành nhiều nhận gì cho lắm. Chuyện xuất đầu lộ diện đã đặt lên trên đầu của nam giới trong nhà, nàng bắt đầu trở nên thanh nhàn hơn, trong những ngày này cũng ngẫu nhiên nhìn lá khô rơi nơi sân viện mà đoán xem Ninh Nghị hiện đang trải qua cuộc sống như thế nào.

Thực ra Ninh Nghị khá là nhàn rồi.

Sau khi sự tình Tứ Quý Trai kết thúc, tạm thời hắn không có bao nhiêu dự định tiếp theo. Hắn đã bị thương, trong lúc dưỡng thương cũng phải nghỉ dạy nơi Văn Liệt thư viện, do đó hắn có thể thanh nhàn được mấy hôm. Lệ Thiên Nhuận trở về thành vốn đã chuẩn bị sẵn về tâm lý, cho nên cũng không tạo thành đả kích bao lớn với Bá Đạo doanh, có lẽ thứ duy nhất chịu ảnh hưởng trong bầu không khí khắc nghiệt này chính là giá hàng, đã tăng cao thêm.

Lúc này việc thu lương đã hoàn tất, dù năm nay có xảy ra chiến loạn, đây cũng là thời điểm lương thực sung túc nhất. Có điều số lương thực này đã bị mọi thế lực phân chia mất rồi, cho nên trong thời khắc mà bóng ma chiến tranh sắp sửa bao trùm như hiện nay, hàng hóa lưu thông ra bên ngoài đã ít nay lại càng ít. Nội bộ Bá Đạo doanh ít nhất vẫn còn có thể có các loại lương thực dự trữ bù vào, trong thời gian ngắn sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đến sinh hoạt của mọi người. Nhưng ở ngoài phạm vi đó, sinh hoạt của mọi người ngày càng trở nên gian nan hơn.

Sự tích Ninh Nghị đánh chết Thang Khẩu nơi Tứ Quý Trai trong thời gian ngắn đã hình thành một đề tài trong phạm vi nhỏ của phố Tế Liều. Nhưng chuyện làm người ta say sưa bàn tán hơn vẫn là sự tích Lưu Đại Bưu đơn đao chiến quần hùng ngày kia. Kẻ không biết sự tình đại thể thế nào chỉ nghe rằng Lưu Đại Bưu đã đại bại Tác Hồn Thương Tề Nguyên Khang, sau đó theo quy củ giang hồ một người một đao đơn độc chống lại ba huynh đệ Tề gia đến báo thù mà đại thắng. Nghe nói Lưu Đại Bưu này chính là một anh hùng hảo hán lắm liệt ngực đầy lông, thân cao tám thước, vòng eo cũng là tám thước...

Mà đối với những người thực sự biết được nội tình, việc Lưu Tây Qua lấy thân nữ tử làm được chuyện này không thể nghĩ ngờ đã khiến cho người ta phải kinh thán. Chuyện Tề Nguyên Khang làm phản vốn có thể chờ Lệ Thiên Nhuận về thành rồi xử, nhưng Bá Đạo doanh vốn luôn điệu thấp lại phối hợp với vài bên phe

mình phát động tấn công trước, chủ yếu là để một lần triển lãm sức mạnh của mình trước khi Lệ Thiên Nhuận trở về. Có điều sau khi chuyện này xảy ra, lại có một hậu quả khiến người ta không kịp đề phòng lặng lẽ hiện lên cách đó vài ngày.

Cô nàng Lưu Tây Qua kia, cũng phải nên lấy chồng rồi đây...

Không có bất cứ ai nói rõ ràng câu này, nhưng những lời đồn đại linh tinh về chuyện Lâu Tinh Chi sắp sửa cầu hôn Lưu Tây Qua lại bắt đầu xuất hiện trong lớp cao tầng quân đội của Phương Lạp, tuy chỉ là chuyện rỉ tai nhau trong một nhóm cấp bậc cực cao. Nhưng không lâu sau, số thanh niên tài tuấn được phái đến liên lạc, phục vụ trong Bá Đạo doanh rõ ràng đã trở nên nhiều hơn, mà những người này phần lớn đều là lớp con cháu của nhân sĩ cao tầng trong triều cả. Bọn họ vẫn bán tín bán nghi với việc mập mờ giữa Lưu Tây Qua và Lâu Tinh Chi, nhưng chuyện Lưu Tây Qua quả thật đến kỳ phải lập gia đình dường như đã trở thành nhận định chung của họ, cho nên họ muốn thử thời vận xem sao. Trong nhất thời, bầu không khí bên ngoài thì khắc nghiệt với việc bắt người, còn trong Bá Đạo doanh lại lâm vào trong bầu không khí mập mờ với việc thân cận.

Lưu Tây Qua đang dưỡng bệnh trong đình, không gặp ai cả. Dưới sự che dấu của tổng quản Lưu Thiên Nam, nàng thực không biết bên ngoài kia đã trở nên kinh tởm đến thế. Nếu biết, thế nào cũng phải gắng gánh nội thương mà đi thăm Lâu Tinh Chi ngay. Thực ra trong chuyện này Lâu Tinh Chi cũng có phần vô tội, là một kẻ kiêu ngạo, y không cách nào nói với người ngoài quan hệ giữa y với Lưu Tây Qua được, dù phụ thân y hỏi đến, nhiều lắm y cũng chỉ nói “Phụ thân không cần quản” mà thôi. Lần này Lâu Mẫn Trung đi trước một bước nên cảm thấy có hy vọng, chỉ sợ đã cần nhắc đến vấn đề cầu hôn rồi.

Trong lòng thiếu nữ có lẽ cũng đang chuẩn bị ột lần thay đổi, có lẽ cũng đã hạ quyết tâm rồi, nhưng lại vẫn chưa có hành động nào, dù sao chuyện cũng quá lớn, cần phải có càng nhiều dẫn đo hơn, cần phải có càng nhiều cân nhắc hơn, để xác định luồng nhiệt huyết trong nhất thời này không phải là không có chút giá trị nào.

Ninh Nghị nhìn nàng hai lần, sự tình có liên quan đến chuyện ấy, hai người đều không nhắc đến. Thương thế của hắn không nặng, đã khỏi nhanh hơn Lưu Tây Qua nhiều lắm, chừng hai ba ngày đã không gây bất cứ trở ngại gì cho thân thể nữa rồi. Lúc này Lệ Thiên Nhuận đã trở về thành, đã bắt đầu lùng bắt với quy mô lớn, khiến trong thành xôn xao cả lên. Ninh Nghị cũng đã có sự chuẩn bị, chờ sự trả thù quy mô của Lệ gia, có điều trước đây lại có một sự tình khác bùng lên ngoài ý muốn.

Hôm nay trời còn chưa sáng, đã vang lên tiếng gõ cửa dồn dập ngoài viện, Ninh Nghị rời giường mở cửa, ngoài cửa xuất hiện một tên học trò. Tên thiếu niên này là Trác Tiểu Phong, không phải học trò do Ninh Nghị trực tiếp giảng dạy, mà là thành viên bên phe phái căm thù Ninh nghị. Phụ thân của y là một tên phụ tá trong quân của Phương Lạp, năm nay y mười bốn tuổi, là kẻ thông minh, giữa đám trẻ kia cũng được coi là một nhân vật đa mưu túc trí.

Vốn mỗi lần y nhìn thấy Ninh Nghị đều tỏ thái độ hằm hè, nhưng lúc này đứng ngoài cửa lại chỉ biết hồn hã hồn hển, thần tình tỏ vẻ lo lắng. Đầu tiên Ninh Nghị còn cho rằng Trác gia chịu ảnh hưởng của cơn cuồng phong tẩy trừ lần này, đã bị tịch biên nhà cửa mất rồi. Hắn nhìn nhìn, thấy ngoài cửa không có truy binh, bèn vội vàng kéo Trác Tiểu Phong vào, nhưng sau vài câu gặng hỏi, mới biết hóa ra trong mấy ngày hắn không đến thư viện dạy học, bọn nhỏ hai phe vẫn ngoài sáng trong tối tranh đấu với nhau cả trong lẫn ngoài thư viện. Tranh nhau làm người tốt, bắt người xấu tất nhiên là một chuyện tốt, nhưng đến lần này, cuối cùng bọn chúng cũng đã đụng phải kẻ không thể chọc đến...

277. Q.3 - Chương 279: Chuyện Phiên Phức

Canh tư, Cổ Đồng quan bên sườn núi Phượng Hoàng.

Gió nhẹ khẽ thoảng qua, thành thị trong bóng tối dường như vang lên tiếng chó sủa, trong tòa thành cổ xưa này thì thoảng lại lóe lên đốm sáng.

Măng núi non mà đời sau, hoặc phải nói là nơi sắp trở thành hoàng cung của Nam Tống ở một thời không khác, nay chỉ ở vùng ngoại ô của thành thị, cách tường thành không xa lắm, cũng chẳng có vẻ gì là phần hoa. Cổ Đồng quan không phải đạo quan lớn gì, lúc quân đội vào thành đã từng bị cướp bóc một lần, đạo

sĩ đều bỏ chạy hoặc bị giết chết, sau đó nó lại bị nghĩa quân đủ hạng người chiếm cứ. Trong quá trình từng nhánh nghĩa quân phân chia thế lực, Cổ Đồng quan này cũng có được chủ nhân mới, mà chức năng và vẻ ngoài thì có vẻ là vẫn duy trì bộ dáng đạo quan trước đây, nhưng người viếng thăm đương nhiên là không có nữa.

Ngọn núi nơi Cổ Đồng quan tọa lạc chỉ cách nơi có người ở có một rừng cây nhỏ, nhưng hiện giờ nó lại là cấm địa mà kẻ không phận sự cấm vào, thường có quân sĩ canh gác. Từ sau khi vài dân chúng vô tình đến gần rồi bị giết chết, đã không còn ai dám bén mảng tới nữa. Đại khái là người bên ngoài không có quan hệ gì nghe ngóng được phía bên này có một đám binh lính trú đóng, có tên là Tội Hỏa doanh, kẻ cầm đầu là một tên đại hán da đen mặt sẹo, trông rất đáng sợ, vài người biết người này tên là Diêm Vương hung ác Lục Đà.

Mà ở bên trên, dù là nội bộ quân hệ Phương Lạp cũng chẳng mấy ai có thể tra được kẻ đứng đằng sau Tội Hỏa doanh này rốt cuộc là ai. Tội Hỏa doanh là biên chế mới ra, trong quân hệ Phương Lạp mà quan hệ rắc rối, bề phái chia rẽ này, rốt cuộc nó là của ai thì người không liên quan khó mà biết rõ được. Bản thân nó có chút quan hệ, ngày thường ngoài bảo vệ khu đất một mẫu ba phân này, lại chẳng hành động rêu rao bao giờ, người sẽ có hứng thú với nó cũng không có mấy người.

Chỉ là thi thoảng có gió lớn thì sẽ có vài âm thanh được gió núi đưa ra bên ngoài. Bên ngoài nghe thấy như tiếng nước nổ của quỹ khóc, như tiếng nữ tử la hét. Thành Hàng Châu vừa trải qua trận chiến loạn, vô số người đã chết, rất nhiều hài cốt còn chưa lạnh. Người sống xung quanh đó không nhiều lắm, nhất thời vẫn chưa xuất hiện lời đồn ma quái nào.

Lúc này mới là canh bốn, có câu tục ngữ là canh một người, canh hai la, canh ba quỷ, canh bốn tặc, canh năm gà, thời gian này đúng là khoảng thời gian tối nhất trước hừng đông, người đều đã mệt mỏi. Trong Cổ Đồng quan, ánh đèn không có mấy, chỉ tỏa ra những đốm sáng mờ mờ lung, tĩnh lặng như đã đi ngủ hết vậy. Trong rừng cây nhỏ bên này, một bóng người cẩn thận tránh né khỏi các loại cạm bẫy mà thủ vệ bố trí, lặng lẽ lén vào trong đạo quan kia.

Cổ Đồng quan tuy không bằng những danh sơn đại quan chân chính, nhưng phạm vi quản hạt với những hộ gia đình bình thường cũng không hề nhỏ, trước sau có tám chín viện tử, kiến trúc hai ba tầng liên kết với nhau theo một quy mô nhất định. Lúc này người tuần tra không nhiều lắm, người mặc áo đen lén vào có vóc dáng không tính là cao, nhưng thân thủ lại nhanh nhạy và khỏe mạnh, đã khéo léo né được vài tên tuần tra, cuối cùng đi đến trước kiến trúc lớn nhất trong đạo quan này.

Có lẽ là vì lúc này người ở thành Hàng Châu không có mấy ai chú ý tới nơi này, bên ngoài đạo quan dù có người đi tuần, nhưng bên trong lại chẳng có mấy thủ vệ, chỉ có một tên người giang hồ mặc đạo bào đang cúi đầu ngủ say ở cạnh cửa. Cánh cửa kia được mở ra một khe nhỏ, bên trong có ánh đèn mờ mờ tỏa ra. Người mặc áo ngừ trong chốc lát rồi lặng lẽ bước tới, đẩy cánh cửa ra rồi lén vào. Đi vào, gã lập tức ngậy đại cả người.

Tiếng nữ tử khóc như thủy triều ào tới, tiếng không lớn, nhưng có lẽ là vì quá nhiều người khóc nên tiếng nước nổ chồng chất tụ tập lại. Đây đã là canh bốn, nếu là ban ngày thì sẽ không biết sẽ là cảnh tượng như thế nào. Bên này cửa là ngọn đèn leo lắt. Nơi đây vốn mà một tòa đại điện, nhưng lúc này cả hai bên đều đã bị ngăn cách thành các gian như nhà tù, có cái là phòng ở, có cái lại hàng rào bao quanh.

Người áo đen đi dọc theo lối nhỏ vào bên trong, trong phòng giam hai bên được trải rơm rạ, những cô gái trẻ tuổi bị nhốt ở trong, tay bị khóa bởi xích sắt, có nàng quần áo tả tơi, tóc tai bù xù, có nàng lại bết máu trên đầu, trên người, không biết là đã bị ngược đãi như nào. Những cô gái ở gần cửa này hầu hết là đã ngủ, cũng có người mở to đôi mắt, ánh mắt đờ đẫn, trong thời tiết cuối mùa thu này mà cứ để trần nửa cơ thể mà khê rên rĩ, trên người cơ thể là những vết thương mưng mủ, phỏng chừng là đã nhiễm thương bệnh, đang hấp hối chờ chết. Trong không khí ngai ngái mùi máu tanh cùng mùi hôi -. Phía cuối đại điện là một bức tượng tu hành đã bị đập nát một nửa, mà ở phía sau tượng loáng thoáng truyền tới tiếng nam tử cười mắng cùng tiếng nữ tử đau đớn kêu rên.

Người áo đen kỳ thật chỉ là một cậu thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, đại khái là có thể hiểu được chuyện đó là như nào, nhưng chưa từng trải qua mà thôi, thành ra cậu ta nhất thời mờ mịt không biết nên làm gì. Sau một lát, cậu cắn hàm răng lại, khê run run, ngừng chân lại không dám bước tiếp nữa mà bắt đầu chậm

rải lui ra sau. Lui được vài bước, cậu lại dừng lại, nhìn những chiếc khóa trên phòng giam kia mà không biết phải làm sao. Cũng đúng lúc này, tiếng gió như tiếng nước lũ tràn vào từ phía sau.

Cậu ta ngẩn ra, cửa này vốn đóng, điều này có nghĩa là... giờ nó đã được mở ra.

Cậu quay đầu lại, một luồng gió kéo tới, đầu nhất thời ông một tiếng.

- Kể nào!

Thân thể thiếu niên mặc y phục dạ hành bay từ trong cửa lớn ra ngoài, chiếc mặt nạ bị xé rách ở giữa không trung, máu tươi trào ra từ trong miệng mũi.

Lúc này có tất cả năm người xuất hiện ở nơi đây, bao gồm cả tên vốn ngủ gật trong coi bên ngoài ban nãy, do một tên tiểu đầu mục cầm đầu, cú đánh lúc này thì thứ gây thương tổn mạnh nhất chính là một cái vỏ đao đã nện lên đầu thiếu niên. Bởi vì nắm chắc là sẽ hạ gục được đối phương nên tiểu đầu mục không có hô to câu “kể nào”. Thiếu niên rơi bịch xuống đất, đã ngất đi rồi. Có người rút đao, một kẻ khác lại nói:

- Là một đứa trẻ? Có muốn báo hiệu cảnh giới hay không?

- Nhìn xem...

Một bóng đen đột nhiên giáng xuống từ trên trời!

Năm người này đều được coi là nhân sĩ giang hồ, khi đánh vắng thiếu niên ra thì cũng đi ra ngoài theo, lúc này đang ở trên hành lang ngoài cửa lớn. Bóng đen kia đột nhiên đáp xuống giữa năm người, chém ra một cái hữu quyền như sóng như phá tan sức gió mà đánh lên huyết Thái Dương của một kẻ ở ngay trước mặt. Trong khoảnh khắc, khuôn mặt kẻ này bắt đầu vặn vẹo, đường vân như gợn sóng lan tỏa mang theo máu tươi từ những vết da rách xương vỡ từ trên đầu nhanh chóng lan tràn ra.

Bóng đen ra tay nhanh chóng mạnh mẽ như lôi đình gầm thét, vung tay, cất bước, xoay tròn thật nhanh, Đại Suất Bi Thủ, ánh đao lóe lên, hết như cuồng long. Hắn giẫm gãy cẳng chân của một kẻ trong số năm người kia. Người này có thân hình hơi nhỏ bé, bị một chiêu Suất Bi Thủ cương mãnh tới cực điểm ấn lên đầu, đầu của gã từ chỗ xương cổ trực tiếp bị đánh gãy ra phía sau, cả đầu kéo theo thân thể như một quả bóng cao su văng ra ngoài hành lang lát đá xanh kia. Một kẻ bên cạnh vừa rút đao cũng bị hắn thuận tay chiếm lấy, trong chớp mắt đã chém ra bốn đao. Đao thể vô cùng cương mãnh bổ đúng vào mặt, chém gãy gáy, bổ vỡ ngực. Đầu mục kia vừa mới nói xong hai chữ “nhìn xem”, nhất thời chưa thể hô to lên thì bóng người đã lấn tới trước mặt, một bàn tay phóng đại lên trước mắt.

Một tiếng trầm nặng vang lên.

Tường ở ngoài đại điện này được dựng nên từ những tảng đá cứng rắn, tiểu đầu mục kia bị đẩy lùi ra sau hai bước, gáy nện lên tảng đá, sợ rằng xương xọ cũng đã vỡ ra rồi. Bàn tay kia nhéo chặt lấy miệng mũi y, nhấc cả người y lên khỏi mặt đất. Cuối cùng trong ánh mắt đã trở nên rõ ràng hơn của tiểu đầu mục, là ánh mắt lạnh lùng hung ác hết như một con mãnh thú cùng bóng dáng không được coi là khôi ngô của nam tử trẻ tuổi. Ánh mắt kia nhìn chòng chọc y cho tới thời khắc cuối cùng.

Trần Phàm đem cương đao đâm vào bụng đối phương, nhìn con mắt đối phương chậm rãi xoay chuyển một trăm tám mươi độ rồi mới thả y ra. Lúc này dưới hiên nhà, hai người bị quyền và chưởng của gã đánh chết, hai tên khác bị đao pháp cương mãnh đến mức không còn hình dáng bổ chết. Lúc này gã toàn lực ra tay, một người trong số kia trúng đầu và gáy, một tên khác bị trúng gáy và ngực, xương cốt bị đánh vỡ. Ngoài tiếng va chạm khi thân thể những người này đổ xuống thì gần như không còn tiếng động nào khác. Buông thi thể trên tay ra, gã lập tức quay đầu lại rồi công thiếu niên kia lên, lấy một mảnh vải ra buộc vài trên lưng, quay đầu nhìn thoáng qua một cái rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Năm người kia không thể kêu to lên, nhưng động tĩnh ban đầu cũng đã kinh động tới người ở gần đó. Một bóng người vọt tới, hô to:

- Ai!

Và vung chiếc roi thép trong tay nện xuống đầu Trần Phàm. Kẻ này thân người ục ịch hết như một cái tháp sắt, cũng có khí lực rất lớn. Nhưng Trần Phàm chỉ giơ một tay lên bắt lấy chiếc roi thép kia, mà cả người vẫn tiếp tục đi tới phía trước. Tên mập kia không ngừng lùi ra sau, từ một tay đổi thành hai tay muốn

đoạt lại chiếc roi thép kia, miệng thì hét to “A a a a a...”, sắc mặt đã trắng đến đỏ ngầu. Nhưng xoay một tiếng, hồ khẩu rách tung, Trần Phàm giơ chân đá lên ngực y, lại quất roi thép xuống đầu y.

Một dòng máu từ từ chảy ra, tên mập bùm đầu lại, lảo đảo ngã ra sau. Trần Phàm bước tới. Phía sân bên cạnh lại xuất hiện hai bóng người. Gã nghĩ nghĩ rồi xoay người nện lên đầu tên mập mập kia một cái, rồi lại một cái. Ở trước mặt hai người kia nện liên tục vài cái cho đến khi tên mập kia không động đậy nữa, gã mới xoay người đi ra ngoài.

Lực lượng phòng vệ trong đạo quán này đã hoàn toàn bị đánh thức, nhưng bản thân đạo quán này không lớn, Trần Phàm lập tức xông ra, trực lai trực văng, trông gã như đang bước đi nhưng thực tế thì tốc độ còn nhanh hơn cả tuần mã, trong chớp mắt đã ra tới cửa chính. Lúc này ở đó có hai gã binh lính cầm đao đang canh giữ, Trần Phàm gần như không hề giảm tốc độ mà vọt tới chiếc cửa có phần cũ nát kia.

Ở bên cạnh rừng cây ngoài Cổ Đồng quan, hai bóng người một lớn một nhỏ ở đằng kia nghi hoặc nhìn sự xáo động bên trong. Lúc này người tới đúng là Ninh Nghị cùng Trác Tiểu Phong tới báo tin. Thì ra trong học đường lũ học sinh phản đối Ninh Nghị đang tranh nhau làm vài chuyện tốt, để bày ra sự lợi hại của mình với tiên sinh Ninh Nghị. Hai bên ganh đua so đấu, dùng đủ loại hỏi thăm điều tra mà chẳng có kết quả gì. Lúc này trong thành Hàng Châu không phải là không có đủ thứ chuyện linh tinh, mà là rất nhiều. Lần này đám Trác Tiểu Phong vô tình tra được một cái tên mà bọn chúng không thể đựng tới, nhất thời nội bộ đã xảy ra chia rẽ. Nghe con mới đẻ không sợ cạp, khi một đứa trẻ trong số đó tên là Trần Đằng tài cao lại gan lớn, không để ý lời khuyên của Trác Tiểu Phong mà quyết định đêm nay đi dò thám Cổ Đồng quan. Trác Tiểu Phong càng nghĩ càng không yên, cuối cùng đi cầu cứu Ninh Nghị, hy vọng hắn có thể nghĩ biện pháp thuyết phục đối phương.

Nhưng Trác Tiểu Phong chung quy là tới chậm. Khi bọn họ chạy tới đây thì đã không thể cản được Trần Đằng, sau đó lại phát hiện ra đạo quan đang rối loạn. Lúc này hai người bọn họ đương nhiên không thể tưởng được rằng từ lúc bắt đầu Trần Phàm đã chú ý động tĩnh của mấy đám trẻ trong thư viện kia. Hai người nhìn một lúc, chỉ thấy cánh cửa kia âm ầm vỡ tung, một người kệp lấy hai tên vệ binh bay vọt ra trong vụn gỗ đầy trời, một người trong đó bị cương đao xuyên qua người, lăn trên mặt đất mấy vòng liền. Tên kia chưa chết, bị người kia kéo bằng một tay xoay mấy vòng, sau đó lại kệp cổ y ở dưới nách, trong lúc chạy thì vặn gãy cổ y như vặn gãy cổ một con gà con.

Cửa vỡ, bỏ chạy, giết người, thuận tay ném xác, mà tốc độ của người này không hề chậm lại chút nào, sau lưng dường như là công một ai đó. Lại đúng lúc này, một chùm pháo hoa bay lên bầu trời.

Nhất chỉ xuyên vân tiền, thiên quân vạn mã lai tương kiến.

Đây là tín hiệu cảnh báo đồng bạn của người trong quan, trong ánh lửa thấp thoáng bóng người đang lao tới. Kỳ thật hai bên đã rất gần nhau rồi, Ninh Nghị nhìn nhìn, kéo lấy Trác Tiểu Phong rồi cũng bỏ chạy xuống dưới núi. Chạy đi được chừng hai trăm mét, trong bóng tối mờ mờ kia đột nhiên có người nghênh diện chạy tới:

- Tặc tử phương nào, dám...

- Xem đao!

Đây có lẽ là binh lính ở quanh đây thấy pháo hoa thì chạy trở về. Trác Tiểu Phong đã sợ tới mức ngơ ngẩn đứng đó. Ninh Nghị đầu tiên là quất lên một tiếng, rồi vung tay ném ra. Phía trước ánh đao lóe lên. Một tiếng phụp vang lên, một thứ trông như túi đựng phấn đổ ập xuống nửa người trên của đối phương. Người nọ diên cuồng vung đao:

- Khụ... Phù... Cái gì...

- Phấn vôi.

Nói xong, Ninh Nghị đã áp sát đối phương, một tay vung đao chém ngã gã xuống đám cỏ dại.

Lúc này khoảng cách giữa Trần Phàm và bên này không tính là xa, bên này vừa phát ra tiếng động thì gã lập tức phát hiện. Ninh Nghị chém ngã người nọ, Trần Phàm cũng nghe thấy tiếng, chỉ hơi chần chừ rồi làm mấy thủ thế với bên này. Ninh Nghị chỉ chỉ bên cạnh mình, Trần Phàm gật đầu một cái rồi dẫn truy binh chạy trốn sang phía khác.

- Đi!

Quay đầu gọi Trác Tiểu Phong một tiếng, Ninh Nghị tiếp tục chạy theo con đường lúc đầu. Trác Tiểu Phong nhìn thủ pháp giết người gọn gàng linh hoạt vừa rồi của vị tiên sinh trong thư viện này mà ngây người ra. Cho dù bọn họ có bất mãn với chuyện Ninh Nghị đào vong như thế nào thì hình ảnh của Ninh Nghị khi ở thư viện chung quy vẫn là một chàng thư sinh, hơn nữa còn là thư sinh cực kỳ chính thống, là loại mà có học vấn, tay trái gà không chặt, lại liên quan tới quan phủ kia. Những thứ như “Huyết thủ nhân đồ” tuy được có được người ta nhắc đến, nhưng bọn họ chỉ coi đó là lời nói đùa mà thôi. Lúc này rốt cuộc mới nhìn thấy cảnh hấn ra tay máu me thế nào, nhưng chỉ hơi chần chừ rồi cũng kịp định thần lại, vội càng đuổi theo.

Nhưng mà... mang theo túi phần vôi bên người rồi ném người khác, dường có vẻ hơi ê tiện. Nhưng nhìn về tùy ý khi Ninh tiên sinh ra tay ban nãy, cách hấn làm trông lại rất quang minh chính đại... Nhớ tới kiến giải của một số người giang hồ mà cậu ta từng tiếp xúc, mê hoặc nho nhỏ này lướt qua trong lòng Trác Tiểu Phong, nhưng lúc này đây thì bỏ chạy thoát thân vẫn là quan trọng hơn, sau một lát, suy nghĩ đó đã bị cậu ta quăng ra sau đầu...

Tiếng ồn ào náo động, ánh lửa dần dần đến gần, rồi lại càng lúc càng xa. Sau đó đã khiến một phía của thành thị rối loạn xôn xao trong một phạm vi nhỏ. Đã sắp bình minh, khuấy động một hồ nước xuân...

Giờ mẹo, mặt trời đã mọc lên. Nhiều đội binh lính tập trung ở ngoài Cổ Đồng quan, mà lúc này bên trong đạo quan, lúc này phần lớn người đi ra là những đạo sĩ và đạo cô ăn mặc có vẻ tương đối chính thức. Hiện trường đánh nhau bên trong quan vẫn được giữ nguyên trạng. Một gã đạo nhân trung niên mặc đạo bào màu vàng, trông có vài phần tiên phong đạo cốt đang vừa xem xét vừa đi vào trong. Ông ta trông khá hiền hậu, luôn mỉm cười trông không có vẻ gì là tức giận. Phía sau ông ta là vài tên nhân sĩ giang hồ có dáng vẻ khác nhau, mà kẻ khiến người ta chú ý nhất trong số đó chính là tên đại hán trông giống tháp sắt đen sì ở phía bên trái kia, những nơi có thể thấy được trên mặt, trên người y đều có vết sẹo. Người này chính là Diêm Vương hung ác Lục Đà, y vốn được ủy thác đóng giữ nơi này, chỉ là tối qua được mời đi dự tiệc nên không về, lại không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện này.

- A... Hay... hay... Cướp roi, giết người... gọn gàng sạch sẽ... Tốt... tốt... tốt... Đại Suất Bi Thủ, cũng tạm... Nhìn xem, đạo pháp hơi kém chút... Ngoài có khí lực mạnh mẽ ra thì đầu bếp còn bỏ tốt hơn cả gã ấy chứ... hữu lực mà vô dụng...

Đạo nhân trung niên dẫn đầu kia dường như là đang bình luận trận chiến trên đường này, khi thì tán thưởng khi thì chế nhạo, rất là hứng thú. Đợi đến khi xem xét xong năm thi thể dưới mái hiên chính điện, đạo sĩ quay lưng về phía mọi người, lui ra sau vài bước, nhìn cánh cửa đóng kín kia như là đang suy nghĩ điều gì đó. Ông ta giơ tay vỗ lên cây cột bên phải vài cái, lại thu tay, nắm tay lại rồi giơ lên miệng như đang thổi hơi phù phù trong ngày đông giá rét.

Lục Đà ở đằng sau đã nhẫn nại hồi lâu, lúc này mới nói:

- Thiên sư, chẳng lẽ ngài biết đêm qua ai tới đây? Nơi này ta đã xem xét qua, đêm qua ta không ở, đó là sự thất trách của ta. Ngài hãy nói cho ta biết y là ai để ta đi giết y!

Đạo nhân xoay người lại, phẩy đi bụi bặm rồi lại nở nụ cười:

- Đó rốt cuộc là ai, ta không biết. Khi nói chuyện hay làm việc gì thì phải có chứng cứ, phải có quy tắc, nhưng mà...

Ông ta tự tay vỗ lên bả vai Lục Đà:

- ... Sẽ có cơ hội!

Nói xong câu đó, ông ta đứng dưới mái hiên ngẩng đầu lên, hơi nheo mắt lại mà không rõ là đang nghĩ cái gì. Bên trong dáng vẻ tiên phong đạo cốt đó lại có mấy phần tang thương, dường như cũng có mấy phần buồn khổ. Một lát sau, ông ta nở nụ cười gượng mà lắc đầu.

Nếu Ninh Nghị ở đây thì sẽ nhận ra thân phận của ông ta, bởi vì đó là người mà hắn từng gặp một lần trên yến hội bách quan.

Là người mà ở Hàng Châu hiện giờ có danh hiệu nhiều nhất, huynh đệ nhiều nhất, thuộc hạ thì ai đến cũng không từ chối, đủ mọi hạng người tụ tập, nhưng cũng là cao thấp không đều nhất, bất cứ ai đều không thể bỏ qua.

Hộ Quốc Thiên sư, Bao Đạo Ất.

278. Q.3 - Chương 280: Giá Lạnh

Đi qua những con phố tiêu điều, trên đường mua bữa sáng trở về nhà, trong thư viện Văn Liệt, mới vừa là thời gian vào lớp học.

Nửa đường, Trác Tiểu Phong đã tách ra khỏi hắn, lúc này, nghĩ chắc là đang ngồi trong thư viện tụ tập vài người bạn đáng tin cậy để thương lượng chuyện liên quan đến Trần Đằng rồi. Lại nói, đối với đám trẻ con trong thư viện này, Ninh Nghị cũng bỏ quá nhiều công sức, nhiều nhất chỉ có thể tính là thời gian tiêu khiển nhàn hạ. Nhưng, chỉ cần có chuyện có thể làm, từng đám trẻ nhỏ sẽ xuất hiện, hiện nay có một đoàn nhỏ theo xu hướng của Ninh Nghị đã đặt tên cho đoàn của mình là “Đoàn Thanh niên Vĩnh Lạc”, cái tên hiện đại hóa như thế đương nhiên quy về công lao dẫn dắt của Ninh Nghị, còn đám trẻ của Trác Tiểu Phong lại thành lập “hội Chính khí”, đối lập với bên này.

Sự hình thành của hai đoàn thể nhỏ, từ một mức độ nào đó mà nói, chẳng qua cũng chỉ là hình thức liên hợp của hắc bang. Bên “Chính Khí hội” nên thơm, chém gà, đốt giấy vàng, uống máu ăn thề, một nghi thức cũng không thiếu. Còn “Thanh niên đoàn”, dưới sự đề nghị của Ninh Nghị, không có những nghi thức này, nhưng trong nội bộ ngược lại còn thân mật hòa hợp hơn so với đối phương, tất cả đều đối đãi với nhau như những “sư huynh đệ”, “đồng môn”.

Hai bên tuy rằng đối chọi gay gắt, nhưng cạ sát cũng không quá lớn. Những học sinh này trong nhà đều là nhân viên cấp trung và thượng của hệ thống Phương Lạp, đối với việc con cái trong nhà có thể tiến hành lập hội như thế, bọn họ cũng rất thích. Hành hiệp trượng nghĩa trừ bạo an dân, cho dù hiện tại, trong quân đội Phương Lạp vẫn hô hào khẩu hiệu như vậy, bây giờ hai bên đều chỉ xử lý vài việc trượng nghĩa, lúc tiến hành điều tra, hiểu được tấm màn đen cùng với mấy khổ chủ giải oan sửa án, thì những phụ huynh này thật ra cũng có thuận tay giúp chút ít, nếu không như vậy, một đám trẻ con kì thật cũng chẳng làm được việc gì.

Việc này bây giờ xuất hiện, nói là chuyện đương nhiên thì là chuyện đương nhiên, nói ngoài ý muốn cũng là ngoài ý muốn. Ninh Nghị trong lúc nhất thời cũng không biết là tốt hay là xấu, chỉ là lúc buổi sáng, lại có hai đứa trẻ đến tìm hắn. Lần này lại là hai học trò xuất sắc nhất trong lớp mà hắn dạy, một đứa tên là Dương Chí Võ, đã mười lăm tuổi, coi như là thủ lĩnh của đám trẻ nhỏ này; đứa kia tên là Trần Tế Đà, mới có mười một tuổi, còn chưa có đại danh, nhưng lại cực kì thông minh. Hai đứa cùng tới báo cáo với hắn “Chính Khí hội” e là gặp phải phiền phức rồi.

Thư viện không phải là hoàn cảnh nghiêm túc gì, “Thanh Niên Đoàn” và “Chính Khí hội” cùng sợ đều sắp xếp gián điệp, đối với việc điều tra bên kia, bên này đương nhiên cũng có phát hiện. Chuyện lần này quá lớn, bọn chúng liền tới đây hỏi ý kiến của Ninh Nghị. Ninh Nghị dặn dò một lượt rồi tiễn chúng đi. Đại khái là đến buổi trưa, có người ở ngoài gõ cửa. Mở cửa, thấy Trần Phàm bước vào.

Trời trong xanh nắng rực rỡ. Bên thư viện mơ hồ vọng lại tiếng đọc sách, lúc này Tiểu Thiên đã sắp quay về từ y quán phía trước, chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm, chạy tới chạy lui bận rộn rộn ròi. Trần Phàm tự mình đi đến nhà bếp dùng gáo gỗ múc nước uống. Sau đó đi đến dưới mái hiên ngồi đối diện Ninh Nghị. Ninh Nghị đang đổ vôi nghiền nhỏ vào trong một chén gỗ có vẽ cổ quái:

- Thế nào?

- Còn sống, mạng có thể giữ, sau này khó nói... Sao ngươi lại đến đây?

Trần Phàm cười cười, vẫn còn được coi là vui vẻ.

- Trác Tiểu Phong tới tìm ta, biết chuyện này ngăn không nổi, nhưng vẫn là đi muộn rồi...

- Sớm biết ta nên ngăn lại rồi.

Y nói như vậy, Ninh Nghị liền biết là từ đầu đến cuối y đều đi theo. Đối với Ninh Nghị, Trần Phàm có lẽ mới là người coi trọng lũ trẻ con trong thư viện nhất. Ninh Nghị mặc dù chỉ coi là trò tiêu khiển, nhưng hình thái ý thức không giống, cách mà hắn dạy dỗ bọn trẻ con cũng không giống. Nếu như chỉ là dạy bọn trẻ tư tưởng Nho gia cổ hủ hoặc là ý tưởng hành hiệp trượng nghĩa đơn giản, e là Trần Phàm sẽ không thể nhìn bọn trẻ được mấy lần. Tư tưởng cốt lõi không giống nhau, nơi con người sẽ dừng lại, độ cao sẽ đạt tới cuối cùng cũng sẽ không giống nhau. Vì nước vì dân, hoặc là vì những người bên cạnh, có lúc nói rất đơn giản, nhưng con người nếu như thật sự tin rồi, thì kết quả cuối cùng, e là rất không đơn giản.

Những gì hiện nay Ninh Nghị làm cho bọn trẻ nhỏ này, đơn giản là như vậy. Thống nhất nhận thức và hành động một cách đơn giản, chuyện thế nào là đúng, làm thế nào mới có thể làm lợi cho đất nước và xã hội, nói một chút làm một chút, nói cho bọn chúng đây chính là việc rất vĩ đại. Lại lấy các loại lí luận Tử Viết Thi Văn để không ngừng chứng minh tính chính xác này. Lấy những chuyện của loại người Tiền Hi Văn để tô đậm kích động thêm. Mỗi một điểm thật ra cũng không phải là xuất sắc, cũng tiến hành tương đối tuần tự từng bước, nhưng lúc những điều đã làm đã vừa đến lúc tốt, thì hiệu quả tẩy não được hình thành, cuối cùng rất đáng sợ.

Đương nhiên, nếu không phải là sự tôn trọng của thói đời với văn nhân, nếu không phải vốn dĩ là đứa trẻ nông dân thuần phác, trong lòng có cách nghĩ “tiên sinh trong thành” vô cùng lợi hại, những điều nói ra đều là đúng, thì chuyện cũng sẽ không có hiệu quả nhanh như vậy.

Ở hậu thế, điều này thật sự không thể xem như cách dạy học nghiêm khắc, điều mấu chốt chắc là “chính ủy” cùng với “kích động”. Mục đích giảng bài không phải để nhận mặt chữ, không phải để làm văn, điều mà nó hướng tới, chính là tư tưởng, tất cả tư tưởng lí luận hoặc là cao thâm hoặc là giản dị, cuối cùng đều để người ta hình thành tín ngưỡng ngoan đạo. Nó không cần bậc cửa, chỉ cần là người hơi có khả năng giải thích, đều có thể nghe, đều có thể học, cho nên mục đích cuối cùng của nó, không phải là tạo thành đại nho đương thế nghiên cứu trời và người, mà là tạo thành những binh lính thật sự dám hi sinh.

Muốn làm cho người ta dám hi sinh, cái cần phải cho đi, nói cho cùng không gì khác chỉ là một phần của giá trị và sự vẻ vang của sự đồng tình của đối phương mà thôi. Nhưng muốn cho người ta thật sự đồng tình thừa nhận, lại cực kì khó khăn, đám trẻ con này chẳng qua chỉ là bước khởi đầu, dưới sự tô đậm tư tưởng Nho gia và giang hồ hiệp nghĩa mới có được một khái niệm bước đầu, sau này kết quả thế nào, cuối cùng vẫn rất khó nói.

Lúc hắn còn ở Giang Ninh, phần lớn là dạy đám học trò kĩ thuật cụ thể, lúc đó chỉ là đơn thuần tẩy não, coi như là lúc bắt đầu nói chuyện, muốn kéo dài đề mục “làm thế nào để tạo phản”. Trần Phàm đương nhiên không nghĩ đến nhiều như vậy, nhưng y lại phát hiện một phần có thể dùng trong đó, bởi vậy luôn đứng bên cạnh quan sát. Ninh Nghị nghĩ một lát, bỏ chén nước sôi đổ vào trong vôi sống, nhìn bên trong đang sôi sục:

- Cổ Đồng Quan kia, rốt cuộc là...

Trần Phàm nhìn phản ứng trong bát, há hốc miệng, sau đó cười rộ lên:

- Đừng nói với ta là ngươi không đoán được? Đương nhiên là chuyện rất xấu.

- Ta có thể nghĩ được, chỉ là không nhìn thấy nhiều. Huống hồ nghe nói Bao Thiên Sư không có chuyện ác nào là không làm, ta làm sao mà biết Cổ Đồng Quan rốt cuộc làm gì.

- Lũ trẻ con này tìm đúng nơi rồi.

Trần Phàm hơi nén giọng xuống, vẻ mặt thoáng nghiêm túc:

- Chuyện mà bọn chúng điều tra là một số phu nhân mất tích... Tên Bao Đạo Ất này vợ vết của cải thật sự là nổi tiếng rồi, nói là đạo sĩ, trên thực tế lại tham hoa háo sắc, làm người bình thường thì không chịu, lại thích ức hiếp con gái nhà lành. Nghe nói khi gã còn trẻ, đã từng đính hôn với thiên kim nhà giàu, sau trong nhà gặp chuyện không may, nhà kia lại đổi ý, gả con gái đi, sau khi gã thành tài quay lại giết cả gia đình người ta, còn cô gái kia... Ừm... dù sao gã thích nhất là làm nhục con gái nhà lành, càng giữ gìn trinh tiết

càng thích, khóc càng thê thảm càng hưng phấn... Hai năm nay đã đến mức độ trên đường nhìn thấy người nào vừa mất buổi tối liền kêu người khác đến bắt đi. Gã là Hộ Quốc Thiên Sư, ai có thể làm gì được gã?

- Ô... Đúng là có hứng thú thấp hèn nhưng không ảnh hưởng đến toàn cục...

Ninh Nghị đại khái cũng đoán được rồi, lúc này sắc mặt không hề thay đổi mà gật đầu, một lát sau mới lên tiếng:

- Mỗi buổi tối gã liền tính hai người. Cái này có thể có bao nhiêu, mọi người liệu sống liệu chết giành thiên hạ, bây giờ hưởng thụ một chút. Nghĩ chắc chẳng phải là chuyện gì lớn, mỗi lần người chết vì phá thành, số lẽ cũng không dừng lại ở điểm ấy. Người cấp trên chắc là cũng nghĩ như vậy, cái này không sai chứ!

Trần Phàm cười cười, ánh mắt hơi lạnh:

- Còn có thể thế nào, gã có mấy sở thích, nói cũng không nói được, chẳng lẽ lại trở mặt sao. Nhưng kiểu hứng thú này của gã, những người cấp dưới đương nhiên cũng muốn được thơm lây, gã nhìn vừa mất vợ nhà nào, sẽ trối đi một cách công khai. Những người mà gã nhìn vừa mất trong đám thuộc hạ cũng được ba bốn người, đương nhiên là thuận đường bắt đi...

Trần Phàm nói tới đây, dừng một chút, định tiếp tục nói, mở miệng rồi nhưng lại không lên lời. Y vốn dĩ là người tâm tính nóng nảy, nắm chặt tay, muốn dờ cảm xúc đi, chỉ vào trong bát nói:

- Dừng cái này quá hèn rồi, không thành cao thủ được... Không phải người suốt ngày nói mình là Huyết thủ nhân đồ sao?....

- Lập miếu thờ đương nhiên cần làm kĩ nữ, làm gì có người nào muốn lập miếu thờ mà không làm kĩ nữ, thật là...

Ninh Nghị vẩy tay cười:

- Huống chi mối thù của ta và Lệ Thiên Hữu còn chưa xong. Bây giờ Lệ Thiên Hữu quay lại rồi, ta phải cẩn thận một chút. Phải mang theo bên người hai túi vôi... Đúng rồi, người là cao thủ, nếu như ta đánh theo người, đánh thế nào là tốt nhất?

- A... a... Ha ha...

Trần Phàm ngẩn người, sau đó không nhịn nổi cười, lắc đầu:

- Đánh chính diện sợ không được, ta có thể né tránh, chiều sáng sớm hôm nay rất tốt. Trời tối, mọi người không nhận ra người, người kêu xem đao, chỉ e người bình thường đều trúng chiêu, vôi nếu bắn vào mắt, người lại bên cạnh, chết chắc rồi. Nhưng nếu như tình huống bình thường, phát ám khí cũng cần có mấy bí quyết, ta tuy rằng chưa luyện qua, nhưng từng nghe sư phụ nói, đầu tiên... Buổi chiều nếu người rảnh rỗi, ta luyện tập cùng người...

Trần Phàm vốn cũng là người không câu nệ tiểu tiết, hai người nói một hồi xung quanh việc rắc vôi thế nào, sau đó trong đình viện yên tĩnh một lát, Trần Phàm ngồi ở đó, nhìn những chiếc lá vàng khô rơi xuống. Trên thực tế, chuyện của Cổ Đồng Quan, cuối cùng là khiến lòng người run sợ, nhưng chuyện liên lụy Bao Đạo Ất, cho dù là Trần Phàm, cũng không có cách nào nói bản thân có thể thế nào.

Ninh Nghị cũng không phải là người ngây thơ gì, chuyện đã xảy ra trong Cổ Đồng Quán, cũng không phải là chuyện xấu nhất xảy ra ở Hàng Châu mấy tháng nay. Chuyện xấu hơn nữa còn có rất nhiều, hẳn chỉ là không tận mắt chứng kiến, không thể cho là không có. Trong thời gian thành bị phá, những người bị chết đói, bị thiêu chết, chịu ô nhục mà chết không đếm xuể, một khi không còn trật tự trói buộc, sự tàn bạo của con người có thể tưởng tượng một cách thoải mái. Còn cho dù là khi thành chưa vỡ, những xó xỉnh hắc ám vẫn không ngừng xảy ra. Lúc này, hẳn chỉ có thể cố gắng hết mình bình tâm, trầm lặng mà sửa sang lại chỗ vôi sống này mà thôi.

279. Q.3 - Chương 281: Nhìn Thấy Con Gián Cũng Không Sợ Nữa Rồi

Gần đây những người xung quanh đều đang đoán, tại Tứ Quý trai, là ai giúp người giết chết Thang Khẩu?

Trần Phàm nghĩ đến một chủ đề, liền nghiêng đầu cười nói.

- Hai ngày trước ta nói, vì sao không phải đích thân người ra tay, cho kẻ địch thấy mình yếu, trốn trong bóng tối rút đao ra là có thể chém người. Lúc ấy là vui đùa, nhưng sáng nay ta chợt nhớ ra... có phải là thật hay không?

Ninh Nghị hơi ngẩn người, sau đó gật đầu cười, vỗ vỗ bả vai của đối phương:

- Ha ha, cảm động quá, mỗi lần ta nói như vậy đều không có ai tin...

- ...Sau này nghĩ tới ta còn cảm thấy không thể nào.

- Cút!

Trần Phàm cười ha ha, sau một lát, mới nói:

- Bây giờ xảy ra chuyện này, đám trẻ con kia làm sao bây giờ?

- Có thể thế nào? Nhân lực có lúc còn cạn, hoặc là thất bại hoàn toàn, hoặc là phải học được, làm việc phải làm có chừng mực.

Trần Phàm nhìn hẩn hồi lâu:

- Bọn họ nói người nhìn xa trông rộng, Vương Dần và sư phụ ta suýt chút nữa chịu thiệt trong tay người, người một chút ý tưởng cũng không có?

- Có một hôm Lưu Tây Qua nói người... Cô ấy nói Trần Phàm không ngốc, chỉ là thông minh đến nỗi không lộ ra mà thôi.

Ninh Nghị thu những thứ đồ trên bàn lại.

- Thông minh đến nỗi không để lộ mới là người thông minh. Người có thể làm gì? Ý tưởng thì có, nhưng một cái cũng không thể nói cho người.

- Nữ nhân hà khắc cả đời cũng không ai lấy...

Trần Phàm khẽ than thở một câu, trên thực tế, y rất có chủ kiến, phân minh rõ ràng. Vừa rồi hỏi như vậy, cũng chẳng qua là hỏi mà thôi.

Buổi chiều hôm đó Trần Phàm cùng Ninh Nghị luyện tập một chút cách dùng vôi sống làm ám khí. Chuyện của Cổ Đồng Quan, tạm thời đành gác lại phía sau. Trần Phàm định dùng sức chịu đựng vô cùng lớn để khắc chế bản thân, Ninh Nghị bây giờ chuẩn bị chiến đấu với Lệ Thiên Hữu, hẩn cần áp lực bên ngoài, nhưng cho dù như vậy, cũng không thể khắp nơi đều châm khói lửa. Quan niệm dạy cho bọn trẻ vừa mới hình thành, điều duy nhất có thể suy nghĩ đến, e là lúc gặp phải khó khăn sẽ dẫn dắt như thế nào.

Bất luận là Trần Phàm hay là hẩn, đều nghĩ như vậy. Nhưng thế sự vẫn luôn khó lường.

Bởi ngay hôm sau, kẻ báo thù đã tới.

Trời râm, gió thu hiu hiu, sau khi từ trong viện tử chủ trại Doanh Bá Đao nhìn thấy Lưu Tây Qua ra ngoài, có người đến tìm.

Đi từ phía thư viện ra tổng cộng có ba người, do Ninh Nghị hôm nay còn chưa lên lớp, nên Phong Vinh Lợi dẫn mọi người đến. Ba người này đều có thân hình to lớn, xem ra đều là những người luyện võ, người cầm đầu khoảng chừng bốn mươi tuổi, ánh mắt sắc bén và cao ngạo, có một khí chất từ trên cao nhìn xuống, giống như lòng dạ hiểm độc lại thường lão luyện trong phá án, hai người đi theo đều là những quân nhân trẻ tuổi hai mươi mấy tuổi, ánh mắt có chút lạnh lùng.

- Ngự Sử Đài, người là Ninh Lập Hằng?

Cầm quan bài ra, người cầm đầu tự giới thiệu, sau khi nhìn Ninh Nghị vài lần, bổ sung một câu:

- Đầu hàng sao?

Phương Lạp thành lập Vinh Lạc Triều, là dựa theo chế độ Võ Triều, tác dụng của Ngự Sử Đài là theo dõi quan viên nội bộ. Nhưng trong thời gian trước đây một chút, cái gọi là Ngự Sử Đài cũng chẳng qua chỉ là

nha môn hư danh chỉ có tên chứ không có thành viên Trong mấy ngày này Lệ Thiên Nhuận trở về xử lý phái chiêu hàng lúc trước, mới dùng cái tên Ngự Sử Đài. Mấy ngày hôm nay, các quan viên cấp trung và cấp thấp mỗi khi nhắc tới Ngự Sử Đài thì đều sợ hãi, bởi vì một khi những người này tìm đến, các việc tiếp theo chín mươi phần trăm là bắt giam, hạ ngục, tra tấn, hành hình, mặc dù có một cái tên xem ra chính thức, nhưng quá trình thẩm vấn trên thực tế căn bản vẫn là tự do hành hình, không có chỗ để nói lý lẽ.

Bây giờ ba người này tìm đến, nghĩ chắc là do từ “bút tích” của Lệ Thiên Hữu mà ra rồi. Ninh Nghị đã sớm chuẩn bị sẵn sàng với chuyện này, nhưng mà hần vốn tưởng đối phương đột nhiên động thủ ở bên ngoài Doanh Bá Đạo, lần này lại có chút dấu hiệu ngoại giao trước, quân sự sau, khiến người ta thật khó mà hiểu.

Nhưng một lát sau, hần phát hiện sự việc có chút không giống với tưởng tượng.

- ...Người vốn dĩ là chỉ là một kẻ đầu hàng, Vĩnh Lạc Triều ta cảm thấy người cũng có chút tri thức, đồng ý để người dạy học ở Văn Liệt thư viện, có trọng trách nghĩ đến ơn của đất nước. Nhưng người không dạy cẩn thận ở Văn Liệt thư viện, ngược lại dùng tà thuyết mê hoặc lòng người, tuyên dương loại người bán nước như Tiền Hi Văn là người có đạo đức, khiến cho các học trò trong thư viện kết bè kết cánh, thành lập đoàn phái, gây ảnh hưởng xấu, người biết tội chưa?

Tìm ngay bên cạnh một gian phòng, người cầm đầu nói chuyện này, giọng nghiêm khắc. Hai người kia lấy vẻ mặt động tác đe dọa để ám hiệu, lúc này nghiêm nhiên đã là bộ dạng thẩm vấn. Nhưng Ninh Nghị là hạng người thế nào, thấu hiểu lòng người, có nhiều lúc chỉ nhìn qua là biết, bọn họ lúc này, ở nơi này, làm ra bộ dạng thế này, rõ ràng chỉ là đe dọa không, chứ không định bắt người. Bây giờ cảnh cáo như vậy có thể dọa cho những người thật sự chưa từng trải qua thế sự phải quy thuận, Lệ Thiên Hữu chắc là cũng biết điểm ấy đánh như vậy là có chủ ý gì.

Trong lòng hần nghi hoặc, nhưng ngoài mặt lại không hề tỏ ra sợ hãi, nói một hồi. Đối phương hình như cảm thấy hần không hề có chút thái độ kiêu ngạo, trong đó một người trẻ tuổi định động thủ, nhưng cuối cùng bị người trung niên kia quát dừng lại. Đối phương đại khái cũng kiêng kị nơi này là địa bàn của Doanh Bá Đạo, không muốn làm lớn chuyện, chỉ là cảnh cáo thêm xung quanh chuyện hần dạy cho đệ tử kết bè kết phái, có vẻ như là muốn hần chủ động giải tán đoàn đội của đám đệ tử.

- ...Chuyện này, cấp trên đã có người biết, ảnh hưởng cực kỳ xấu. Đại nhân cấp trên rộng lượng, chỉ nói nhìn qua, chứ không so đo với người. Loại người đầu hàng giống như người, chẳng khác gì heo chó, ta vốn định đánh người một trận, hoặc là phế chân tay của người, cũng không có ai dị nghị gì. Nhưng dù gì người cũng là thầy giáo của học đường, ta nể người vài phần. Nếu một thời gian sau quay lại, nhất định là phải bắt người, tự giải quyết cho tốt.

Người đó nói xong những thứ này, liền cùng hai người còn lại hùng hùng hổ hổ đi. Ninh Nghị vốn dĩ định tạo một bầu không khí mình bị ép đến cùng đường ở Doanh Bá Đạo, không quan tâm đến thái độ lên mặt nạt người của đối phương, chỉ là trong lòng nghi ngờ, đi theo sau một đoạn, mơ hồ nghe thấy bên đó vọng lại đối thoại, hình như là người trẻ hỏi người trung niên tại sao không đánh hần một trận.

- Loại người đọc sách này, luôn có vài phần kiêu ngạo, cho dù trong lòng sợ hãi, về ngoài cũng thích chống đỡ...

- Hừ, đầu hàng thì cũng đầu hàng rồi, còn kiêu ngạo cái gì...

- Người có biết là hần đầu hàng thế nào không? Trong lòng hần nhất định là có kiêng kị, sau này biết sợ là được... Ta dạy các người nhìn người, về mặt vừa rồi của hần, kì quái nhưng không có phần sợ hãi, rõ ràng có là người nâng đỡ phía sau. Chúng ta thì không sợ cái này, nhưng làm hần xây xước da, hai bên tìm người, ngày hôm nay cứ thế đi, tối nay ta còn có việc, không nghĩ nhiều... Mấy ngày nữa quay lại hỏi, nếu hần vẫn chưa tự giải quyết, vậy thì không tha cho hần...

Ninh Nghị nghe xong những điều này, quay người lại, liền thấy ácc Tiểu Phong đang từ chỗ viện tử mà vừa nãy hần bị cảnh cáo đi ra, thở hồng hộc tìm hần.

- Ninh, Ninh tiên sinh... bọn họ... bọn họ không làm khó dễ thầy chứ?

- Có chuyện gì xảy ra?

- Bao Thiên Sư... bên phía Bao Thiên Sư động thủ rồi... Trưa nay đã bắt toàn bộ người nhà cha mẹ của Trần Đằng rồi, nói bọn họ thông đồng triều đình. Nhưng toàn bộ việc động thủ đều có liên quan đến Bao Thiên Sư, trò nghe nói người của Ngự Sử Đài đến tìm người, trò lo bọn họ sẽ làm khó thầy...

- Ta không sao.

Ninh Nghị nhíu mày.

- Tin tức sao truyền đi nhanh vậy? Xưa nay quan hệ giữa các trò và ta cũng không gọi là tốt, bọn họ chỉ là đến cảnh cáo ta, chứ thật ra không có chuyện gì. Nhưng Trần Đằng bây giờ sao rồi? Còn các trò có chịu ảnh hưởng không?

Trước kia hẳn nghe nói Bao Thiên Ất không kiêng kị đồ sống và đồ nguội, tiền nhiều huynh đệ cũng nhiều, không ngờ đối phương lại thần thông quảng đại đến mức độ này, chỉ dùng thời gian nửa ngày là có thể tìm ra mục tiêu. Trác Tiêu Phong rõ ràng cũng là bị dọa sợ, nhưng vẫn cứ lắc đầu.

- Trần Đằng không sao, chỗ Trần Phạm đại ca sắp xếp, bọn họ nhất thời chắc sẽ không tìm thấy, buổi trưa nay trò về hỏi phụ thân, phụ thân nói chúng ta nhất thời sẽ không bị liên lụy. Bao Thiên Sư cũng sẽ không tức giận như vậy, cùng lắm cũng chỉ đem Trần Gia ra làm mục tiêu giết gà dọa khỉ...

Nói xong lại có chút do dự.

- Ninh tiên sinh, thầy nói... thầy nói đúng không?

- Ủ, muốn động một mảng vậy thì thật sự quá đáng rồi, các trò đừng tiếp tục điều tra chuyện này, chắc là không có trở ngại... À, lộ tin tức chắc cũng là bọn trẻ trong nội bộ chúng ta, chắc trong nhà các người ít nhiều cũng có liên hệ với Bao Đạo Ất.

Trác Tiêu Phong gật đầu:

- Cha trò cũng nói như vậy... Ninh tiên sinh không sao là được, trò về trước, cùng bọn họ... thương lượng cùng bọn họ một chút chuyện sau này.

Thiếu niên nói xong, quay trở về thư viện. Ninh Nghị nhíu mày nghĩ lại chuyện này một lượt, Bao Đạo Ất cũng thật sự là tâm địa xảo họa, một khi bị chọc giận, giết cả nhà, thậm chí đến thầy giáo ở học đường của đối phương cũng bị cảnh cáo. Nhưng phụ thân của Trác Tiêu Phong không mấy điềm tĩnh. Dù gì gia đình của bọn trẻ trong học đường cũng là quan viên cấp trung của Triều Vĩnh Lạc, biết Bao Đạo Ất chắc là sẽ không làm lớn chuyện này, còn có thể để cho bọn trẻ quay lại học đường, trấn an tình thế.

Đang nghĩ như thế thì Lưu Thiên Nam đã tới, hỏi chuyện vừa rồi hẳn bị gây khó dễ. Sau khi đại khái hiểu được tình thế mới phát phát tay:

- Quan hệ của Ngự Sử Đài, không động được đến người. Nếu như còn đến gây phiền phức, đừng nói nhiều với bọn họ, gọi bữa mấy người, đánh một trận đuổi đi là được. Người lành bị ức hiếp... Được rồi, ta còn có chút chuyện, đi trước.

Ninh Nghị nói úp úp mở mở, Lưu Thiên Nam còn tưởng rằng người của Lệ Thiên Nhuận đến khiêu khích, trong lúc nhất thời hận vừa rồi không chặn đối phương lại. Nói thật, là tổng quản của Doanh Bá Đạo, thường ngày phong cách của Lưu Thiên Nam cơ bản là đi con đường thận trọng. Nhưng Doanh Bá Đạo sở dĩ động thủ với Tề gia, mục đích là để trước khi Lệ Thiên Nhuận quay lại chứng tỏ thực lực của mình, thậm chí Lưu Tây Qua thân là trang chủ đều có thể vì thế mà bị thương. Nếu lúc này còn có thể bị người ta tìm đến khiêu khích, với phong cách cứng rắn của Doanh Bá Đạo, vậy thì thật sự là muốn rút dao quay về, cho dù đối phương là Lệ Thiên Nhuận cũng vậy, nếu không làm sao có thể đứng vững ở trên triều Vĩnh Lạc.

Lúc này đã là buổi chiều, sau khi Lưu Thiên Nam rời đi, Ninh Nghị trở lại tiểu viện. Đợi cho đến gần chạng vạng, lúc Dương Chí Vĩ và Trần Tiết Đà đến gõ cửa, việc mà trong lòng Ninh Nghị đoán được lại càng thêm xấu đi, quả nhiên, chuyện mà hai đứa nhỏ nói tới là hành động bên "Chính Khí hội".

- ...Vừa nãy nhìn thấy bọn người Trác Tiêu Phong đều tụ tập với nhau, đi về hướng cửa đông, nghe nói là xảy ra chuyện lớn, Ninh tiên sinh, bọn họ làm lớn chuyện rồi, thầy có thể đi theo chúng trò xem xem...

Dương Chí Võ và Trần Tế Đà không hề biết Ninh Nghị và Trác Tiểu Phong có liên hệ, nhưng bọn họ e là cũng đã dự cảm đến tình thế nghiêm trọng, biết cho dù là đoàn thanh niên Vĩnh Lạc này gia nhập vào, e là cũng không thể làm gì. Bởi vậy mới đến tìm Ninh Nghị xin ý kiến. Ninh Nghị gật gật đầu:

- Là chuyện của người nhà Trần Đằng sao?
- Không phải... Hình như nghe nói là chính Trần Đằng...
- Hả?
- Còn nghe nói Trần Phàm đại ca cũng đi rồi...

Bởi vì tiếp xúc những ngày qua, Trần Phàm với phong cách đường hoàng rất được bọn trẻ yêu thích, nhưng thật sự phải xử lý chuyện, mọi người e là vẫn tin tưởng khả năng xoay sở của Ninh Nghị hơn. Ra khỏi cổng viện, bên này đã có bảy tám nòng cốt trong “Thanh Niên Đoàn” đang đợi, mọi người cùng đi về phía cổng phía đông, trên đường lại có người đến báo tin. Vốn dĩ Trần Đằng bị thương rất nặng, sau khi Trần Phàm cứu được người, sắp xếp một phu nhân quen biết ở đó chữa thương, vẫn chưa nói cho bất cứ ai vị trí đó. Nhưng buổi chiều người của Bao Đạo Ất đến tìm vị phu nhân kia. Cụ thể xảy ra chuyện gì, không ai biết, nhưng kết quả là... phu nhân và người thanh niên tên Trần Đằng bây giờ đã chết rồi.

Trên đường đi vào chợ ở gần cổng phía đông, một đoạn đường trong đó, bay giờ đã tràn ngập không khí tiêu điều, y quán mở cửa, bên trong chất mấy xác chết, đều đang đắp vải trắng. Theo sự lý giải của Ninh Nghị, lúc người của Bao Đạo Ất đến tìm Trần Đằng, e là đã không dùng một đao mà trực tiếp kết thúc tất cả, chắc là đã mắng, đánh, khiến cho người thanh niên vốn bị trọng thương chết dần dần.

Hơn mười người thiếu niên lúc đó đứng ở đầu đường, ai nấy đều hoe hoe mắt, có người nghiêng răng mà nói. Một đội Hắc linh vệ đứng chặn người đi đường ở hai bên, An Tích Phúc và Trần Phàm đứng ở cửa cổng của y quán, nhưng lúc này, hai người xem ra đã cãi nhau. An Tích Phúc rút đao chỉ vào Trần Phàm, Trần Phàm cười lạnh chỉ chỉ vào lồng ngực của mình.

Quen biết nhau đã được một thời gian, mặc dù qua lại với An Tích Phúc không nhiều bằng với Trần Phàm, nhưng Ninh Nghị biết đại khái, con người An Tích Phúc này không phải luyện võ từ nhỏ, thân thủ cũng xấp xỉ mình. Nếu quả thật động thủ, dưới cánh tay của Trần Phàm e là không đi qua được mấy chiêu.

Lúc bọn người Ninh Nghị đi tới, An Tích Phúc nhìn liếc sang, lúc này đại khái Trần Phàm đã hơi hơi tỉnh táo lại, y nhìn người thanh niên trông mắt đã hoe đỏ, lại nhìn Ninh Nghị, cuối cùng giang tay, xoay người lui xuống...

Sinh mệnh và khí phách, rốt cuộc cái gì quan trọng hơn, đây là một mệnh đề nan giải. Ninh Nghị trước nay không phải làm một người cực đoan, cực đoan không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, hẳn quen cảm thấy người ta cần có lí tưởng và kiên trì, nhưng không đến nỗi vì kiên trì mà mất đi sinh mạng, mà cho dù có như thế, vẫn phải có lí tưởng và kiên trì, loại người không có những thứ này, thì chẳng khác gì côn trùng.

Người chín chắn có thể sống ti tiện vì lí tưởng của gã, người không chín chắn có thể chết dưng cảm vì lí tưởng của gã. Có một câu nói thế này. Ninh Nghị là người thuộc trường phái cụ thể. Nếu đưa ra mục tiêu gì, sẽ đi hoàn thành không từ thủ đoạn, cho dù có thất bại cũng không có gì đáng kể. Đương nhiên, nếu như lí tưởng của người này là một đời cũng không xoay chuyển, hoặc là không gì Tiền Hi Văn lấy tinh thần nho gia cứng nhắc để cho người ta xem. Vậy thì đừng nói. Nhân sinh là một cuộc đấu tranh. Luôn cúi, thất bại đều không là gì, chỉ cần có một hơi thở, là có thể đi về phía trước.

Đương nhiên mấy thứ này không thể nói với bọn trẻ. Bọn chúng cũng chẳng thể hiểu được. Nhìn thấy ánh mắt đỏ hoe của bọn trẻ, Ninh Nghị biết được, bọn chúng dù sao cũng còn trẻ, không thể lí giải tình hình sau sắc như người lớn. Hơn nữa trong thời gian còn trẻ, tay của cha ông bọn chúng cũng đã nhuộm máu tươi, nắm tay cứng, có khí phách, thì cái gì cũng có. Quỳ xuống là bọn hèn.

Bao Đạo Ất cuối cùng đã làm quá đáng rồi, lúc Trác Tiểu Phong bởi vì chuyện của Trần Phàm muốn đặt mình ngoài cuộc, bọn trẻ này thật ra đã chọn đường lui, nhưng cái tát đánh tới mặt, bọn họ chỉ sợ là không thể lui được. Đương nhiên, phía Bao Đạo Ất, e là cũng chưa làm gì bọn trẻ, hoặc với y mà nói, đối với đứa trẻ, đương nhiên là từng bước từng bước bạt tai đến nghe lời mới được.

Có thể sẽ xảy ra chuyện. Xảy ra chuyện, đối với Ninh Nghị cũng có cái tốt, nhưng đối với chuyện ở trước mắt, Ninh Nghị không định nhúng tay dẫn đường, vừa không có ý định khiến bọn chúng tỉnh táo, vừa không định đi kích động gì đó. Hắn biết, đạo quan mà Bao Đạo Át bây giờ ở tên là Bạch Lộc Quan. Bên đó thủ vệ thâm nghiêm khí thế nguy nga, lúc ban đêm, lại mơ thấy cảnh lũ thanh niên cảm thương đạo đến Đạo Quan.

Ngày hôm sau, Dương Chí Võ cùng đám thanh niên trong “Thanh Niên Đoàn” đến tìm hắn.

- Bên “Chính Khí hội” chuẩn bị động thủ, chúng trò... định giúp bọn họ.

Thiếu niên nói như vậy.

- Định làm thế nào, nếu như đuổi đến Bạch Lộc Quan giết Bao Đạo Át, ta là thầy giáo sẽ khen ngợi các trò.

- Á... Chúng ta tính toán một chút, có một cơ hội, chiều nay có thể hành động... bên Cổ Đồng Quan sau khi xảy ra chuyện, Bao Đạo Át chắc là cảm thấy chỗ đó không thể dùng nữa, y phải chuyển những cô gái đi, chúng trò nghe thấy chiều nay đoàn xe đã đi qua đường Bình Xương...

Ninh Nghị vẽ mặt nghiêm túc hẳn lên, gật gật đầu:

- Tiếp đi!

- Bên đó là phố xá sầm uất, chúng trò định nghĩ cách chặn đường lại, chỉ cần đập nát một chiếc xe trong đó, để người ta nhìn thấy nữ nhân trong xe ngựa, chúng ta sẽ làm loạn lên. Nhiều nữ nhân như vậy, bày ra thiên hạ, bọn họ sao giải thích nổi. Thù dù sao đã kết rồi, chúng ta không làm gì được Bao Đạo Át, nhưng làm náo loạn chuyện, những nữ nhân đó coi như được cứu. Tiên sinh trước đây đã nói làm chuyện phải có trình tự, không thể khinh xuất, chúng trò nghĩ tới nghĩ lui, chỉ sợ chỉ có cách này có thể làm nên chuyện.

Ninh Nghị nhìn cậu một lát, sau đó cười phá lên, đi đến phía trước cửa sổ gật gật đầu. Hồi lâu sau, mở miệng nói:

- Hai người các trò cộng lại, bốn mươi năm mươi người tất phải có, gia đình đều có quan hệ, thật ra hoạt động tốt, không cần sợ Bao Đạo Át trả thù. Chuyện này trước kia ta không muốn nói, bởi vì các trò vẫn chưa làm được, bây giờ ta nói cho các trò, sau khi chuyện này xảy ra, cho dù là người lớn trong nhà các trò đánh cũng được mắng cũng được, bọn trẻ các trò không được rút lui, cắn chết khối đoàn kết. Các trò không lui, người lớn trong gia đình bắt luận là lui thế nào cũng không được, chỉ cần bất cứ giá nào làm cho bọn họ đoàn kết, Bao Đạo Át sẽ không có cách nào động thủ với bất kì ai. Các trò đã không khinh xuất, việc này qua đi, ta giúp các trò.

- Đa tạ tiên sinh!

Nghe được lời này, Dương Chí Võ cao hứng cúi người thi lễ với hắn. Bọn họ tiếp xúc với Ninh Nghị lâu như vậy, đối với việc đi lại với thầy giáo đương nhiên phải hiểu, ngày trước những chuyện này chỉ là tai miệng truyền nhau, bọn họ đa số đều cho rằng thầy giáo rất lợi hại. Nhưng từ đầu đến cuối, việc của đoàn thanh niên là bọn họ tự mình làm, Ninh Nghị không hề tham gia, bây giờ trong chuyện này, thái độ của Ninh Nghị lại hết sức mờ ám, đến tận lúc này mới rõ ràng, nhất thời khiến người ta cảm thấy đúng là người đáng tin cậy, lát sau lại vui mừng hỏi:

- Vậy... tiên sinh, thầy cảm thấy chuyện này chúng trò có thể thành công không?

- Nếu như thông tin chính xác....

Ninh Nghị cười gật gật đầu.

- Chắc là có thể thành công.

Hắn là nói như vậy, đợi cho Dương Chí Võ rời đi, Ninh Nghị đứng ở trước cửa sổ nhú mày, thành công cũng được thất bại cũng được, chuyện này không thể dễ dàng. Vốn dĩ hắn nghĩ chỉ là dựa vào áp lực bên Lệ Thiên Hữu để thổi phồng lên, nhưng sau chuyện này nếu như thật sự nhúng tay vào chuyện của Bao Đạo Át, cục diện chỉ sợ sẽ càng ngày càng phức tạp, càng khó khống chế rồi.

Như thế đến buổi chiều, “Vĩnh Lạc Thanh Niên Đoàn” tổng cộng đã có gần ba mươi người, một phần là học sinh trong lớp, có mấy người là thanh niên hai mươi mấy tuổi, có anh họ của Trần Tử Đà, cũng có những người là ngày trước “Thanh Niên Đoàn” làm việc tốt mà quen được, không hề để tâm đến thế lực của Bao Đạo Ất. Về chuyện này, Dương Chí Võ vốn dĩ bàn bạc với bọn Trác Tiểu Phong cùng nhau làm, nhưng phía Trác Tiểu Phong tỏ thái độ từ chối, bên đó dù sao cũng là anh em một nhà, ruột thịt, giữa trưa đã đi mai phục trước. Bên này sau khi tập trung đi về phía đường Bình Xương. Trước khi đi, Ninh Nghị đưa ổi người hai túi vôi sống, nhân tiện chia ổi đưa nhỏ một thùng gỗ nhỏ.

- Vôi dùng để phòng thân. Để một thùng nước ở bên cạnh... Thứ này nếu không phải tình huống khẩn cấp, ta không khuyến khích dùng, kết thù rất sâu, nhưng thế lực các trò không được. Nếu như có xung đột, tạt vôi, nếu không được, liền hắt nước...

Dẫn dò như vậy một hồi, Ninh Nghị hóa trang một chút, cả đoàn người đi về phía Bình Xương, đến vị trí vừa mới chia tay, một đám trẻ của “Thanh Niên hội” đi đến lầu trà chỗ rẽ đường đi. Đám trẻ của “Chính Khí hội” sớm đã ngồi ở lầu trà đối diện. Nhìn thấy đối phương đi đến, ít nhiều cũng có chút cảm động, nhưng cũng không chào hỏi. Ninh Nghị đi đến bên đường hơi xa một chút, đẩy một chiếc xe nhỏ chở đầy hạt cải, vừa nhìn động tĩnh xung quanh.

Đại khái đến lúc thăm dò được, có một người thanh niên theo dõi phía trước cười ngựa về, tỏ vẻ tin tức không lắm. Ninh Nghị nhìn xa xa ra ngã tư, trong lúc bất tri bất giác, Trần Phàm ngồi xuống bên cạnh, lúc đội ngũ xe ngựa xuất hiện, y nghiêng nghiêng đầu, cười cười với Ninh Nghị.

- Bọn họ báo cáo tin tức sai rồi!

- Ừ?

Ninh Nghị hơi hơi ngẩn người.

- Những nữ nhân kia không phải vận chuyển từ đây, tối qua, sau khi những đứa trẻ nhận được tin, ta đi kiểm tra, Bao Đạo Ất chặn trước bọn chúng... Nhưng có lẽ cũng là bọn chúng giữ bí mật không tốt, nên bị người khác lợi dụng ngược lại.

Ninh Nghị nhìn y một cái:

- Sao bây giờ mới nói?

- Tối qua ta mới nghĩ, đi cảnh cáo bọn họ, chẳng có bất cứ ý nghĩa gì với tương lai của bọn họ. Nếu như nguyên nhân chịu thiệt chỉ là có người đang bảo vệ bọn chúng, e là bọn chúng sẽ quen. Nhưng nếu như chuyện thất bại rồi, bọn chúng sẽ bị bắt, lại đuối lý, trong nhà lại bị chèn ép, sau này sợ là chẳng làm được chuyện gì nữa. Ta nghĩ một đêm, chỉ còn lại một chuyện có thể làm.

Ninh Nghị nhắm mắt lại.

-

Hắn nói giọng nhẹ nhàng, Trần Phàm cũng nghe không hiểu ý của hắn, lúc này trong nụ cười lộ ra vài phần vui vẻ.

- Ta trước kia cũng giống như bọn họ, không sợ trời không sợ đất, rất nhiều người ta quen đều như vậy, bọn họ không sợ trời không sợ đất, nhưng sau này, dần dần bị thế đạo này dạy cho biết sợ. Thật ra sợ cũng không sao, nhưng sau này bọn họ chuyện gì cũng không dám làm nữa. Sau khi bọn họ không dám làm, còn đưa ra đủ loại lý do để thuyết phục bản thân, sau đó lại đi nói người khác, giống như việc bọn họ không dám làm là vinh quang gì đó không bằng, mắng những người dám làm là đồ ngu. Thật ra ta cũng dần dần sợ rồi, không biết chuyện gì nên làm, thường cảm thấy trong thế giới này, chuyện gì cũng đều không làm được, bởi vì mọi người đều sợ.

Y dừng một lát:

- Bọn trẻ mà người dạy, trong lòng có rất nhiều ý tưởng, thất bại cũng không sao, có thể khiến bọn chúng học được cách làm việc, nhưng ta không thể để cho bọn chúng vừa mới bắt đầu đã cảm thấy sợ. ta phải khiến cho bọn chúng nhìn thấy có những người lớn không biết sợ, có những chuyện chỉ cần sau khi bọn chúng lớn lên còn nhớ, thì sẽ không khó như những người khác nói.

Xe ngựa dần tiến đến gần, Trần Phàm đứng lên, sau đó nghiêng nghiêng đầu, nghi ngờ nói:

- Người đẩy cái xe làm gì, nếu như không làm gì thì cho ta mượn?

Ninh Nghị liếc y một cái:

- Đây là dầu hạt cải, vôi mà ta chuẩn bị cho học trò. Có người sau khi bị rắc, có thể đến đây rửa mắt.

Một lát sau bổ sung.

- Không làm ảnh hưởng đến hòa khí...

- Vậy còn mạng sao?

Trần Phàm sững sốt một câu.

- Người thật nham hiểm!

Nói xong lời này, Trần Phàm vừa quay đầu, cảnh đường phố mùa thu hiu quạnh âm u, đường phố náo nhiệt trước đây cũng không còn quá nhiều người. Y thở dốc một hơi, cảm giác xương cốt đều vang lên nhẹ nhàng trên không trung.

Bên kia góc đường, một đám thiếu niên “Chính Khí hội” đã bắt đầu vô ý đứng lên. Sau đó bọn họ nhìn thấy bóng người bên kia đường quát lớn, liền xông ra ngoài.

Xe ngựa đi đến có tổng cộng bảy xe, mỗi cỗ xe đều có hai ngựa kéo, tốc độ không chậm. Bóng dáng kia giống như một mũi tên gãy chiếc đàn căng dây trong bầu không khí âm u của mùa thu, trong nháy mắt, bóng hình đó tụ lực một quyền, “ầm” một tiếng nặng nề trên đầu tuần mã.

Huyết quang lóe lên, tiếng ngựa hí dài, cùng với một quyền này, con tuần mã gần như toàn bộ thân hình đều rời khỏi mặt đất, đập vào con ngựa bên cạnh, tuần mã lúi xe, toàn bộ thân xe đột nhiên bắt đầu nghiêng, bánh xe rời khỏi mặt đất, “ầm ầm” lật ngược trên mặt đất.

Tiếng nổ ầm vang, xe ngựa ngã xuống trên mặt đất, còn quán tính thật mạnh sau đó đẩy về phía trước, nước bắn, rác thải trên đường trong khoảnh khắc bị đẩy lên, phía trước xe ngựa, bóng dáng hai tay của người đó đã đẩy chiếc xe đã dựng ngược lên, tất cả mọi người đều bị xe đẩy trượt ngược về phía sau, nhưng cuối cùng cũng đã dừng lại. Phía sau một chiếc xe ngựa trong lúc vội vàng chuyển hướng, gần như đụng vào một cây đại thụ ven đường. Chỉ thấy bóng dáng kia đẩy xe, bắt đầu dùng lực.

Lúc này một càn xe ngựa đã bị chặt đứt, tuần mã ngã lăn ra đất cũng đã thoát khỏi dây cương, thùng xe nghiêng ngã bắt đầu bị người nọ đẩy trượt về hướng sườn đằng sau, thế càng lúc càng nhanh. Theo tiếng ầm ầm nổ vang, có người hét lớn:

- Ân oán giang hồ, không ai muốn chết thì rút ngay...

Vài quán nhỏ bán hàng rong bên đường vội vã bỏ chạy.

Xe ngựa lật đổ một quán nhỏ, quán nhỏ vốn là bán đồ ăn vặt chiên dầu, một chảo dầu bị đổ trên mặt đất, củi lửa bay loạn xạ, xe ngựa từ bên trên nhào xuống, đâm vào bên trên tường bên kia đường, dừng lại, một lúc sau, ngọn lửa bùng bùng bốc lên.

Thùng xe ngựa lại lớn, lúc này bảy tám người kêu thảm thiết từ trong xe leo ra, đều là những nhân sĩ vô lâm mai phục. Bóng dáng kia bắt lấy càn xe, dùng sức đá một cước vào thùng xe, lấy một cây to làm vũ khí, đập vào đầu người chui ra đầu tiên. Xa xa trên chiếc xe ngựa thứ năm, có người xông xáo vén rèm, bóng dáng kia từ bên kia đứng dậy:

- Trần Phàm! Người làm gì!

Đó là Bao Đạo Ất.

Trên chiếc xe ngựa thứ ba, xa phu vung roi, vung về phía Trần Phàm. Trần Phàm không hề động dậy, giơ tay bắt thật mạnh, roi dài vụn thành nhiều mảnh, đem theo cả bóng người lăn xuống. Nhưng trên một chiếc xe ngựa, một gã nhân sĩ giang hồ thần sắc và binh khí quái dị đã đi ra, bảy chiếc xe ngựa chặn thật chặt con đường dài, một âm thanh kinh loạn, Trần Phàm cầm càn xe đi về phía trước.

- Bao Đạo Ất, hôm nay người chết chắc rồi!

280. Q.3 - Chương 282: Vì Một Tiếng Cười, Nam Nhi Ngang Dọc

Gió thu dịu hiu, phố dài xơ xác, ngọn lửa đang bùng cháy, bóng người vẫy lại, bóng người lại bị đẩy ra như đạn pháo, ngã trên mặt đất, dòng máu tươi chảy ra. Bảy chiếc xe ngựa xiêu xiêu vẹo vẹo chặn trước sau con đường, người đi đường chạy loạn tứ phía, tửu quán trà lâu phía xa xa nhìn sang bên này.

Bảy chiếc xe ngựa, cho dù như toa xe khá lớn, mỗi chiếc xe bên trong cũng chẳng qua nhét một người, lúc này những nhân sĩ võ lâm trang bị vũ khí khác nhau xuất hiện, nhìn thoáng qua khiến cho người ta có cảm giác như bây giờ trên đường phố Hàng Châu, ngày nào cũng có chuyện sống mái xảy ra. Nhưng duy chỉ có tên “Bao Đạo Ất” có nghĩa là tình thế bây giờ không phải là tranh đấu sống mái đáng nói, xa xa gần gần, hoặc nhiều hoặc ít đều có người hiểu hàm ý của cái tên này. Lúc quay lại nhìn tình thế, mới có thể phát hiện chặn cả đoàn xe lần này, lại chỉ là một người thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Lúc Ninh Nghị đẩy xe trở về, Trần Phàm đã cầm càn xe đi về phía Bao Đạo Ất, những người xông lên, bị y dùng một chân đá bay trở lại. Trận chiến đấu xảy ra chiều hôm đó trên đường Bình Xương, từ lúc bắt đầu, đã có chẳng có quá nhiều điều tốt đẹp đáng nói.

Trần Phàm không phải là một người ngu, nhưng ít nhất trong trận đấu này, đối với y mà nói, không cần phải có quá nhiều mưu mô. Còn Bao Đạo Ất lần này mặc dù đích thân đến, đối phó với đám trẻ, chưa chắc cần tinh nhuệ ra hết. Nhưng mặc dù như vậy, có thể tham dự vào những chuyện cấp độ này dưới trướng Bao Đạo Ất, cũng không phải bình thường. Lúc này xuất hiện ở đây, đều là những chưởng môn thuộc những phái trung hoặc nhỏ trong võ lâm. Hoặc là những hào phỉ lục lâm giết người cướp của, trong tay thật sự có võ nghệ, từng giết rất nhiều người, đặt ở bình thường, một người có thể đánh được ba năm quân sĩ. Nhưng, lúc người bên cạnh hai chiếc xe ai nấy đều cầm dao kiếm vây kín, bọn họ mới thật sự có thể cảm nhận được, trước mắt người một thân một mình ngang nhiên đánh tới chính là nam tử tên Trần Phàm, có thân thủ đáng sợ.

Lần này những người đi theo Bao Đạo Ất tới, có thể cũng không có nhiều người thật sự biết thân phận của Trần Phàm chính là đệ tử nhà Phật. Mà cho dù biết, mọi người cũng không đến nỗi quá sợ hãi với người thanh niên trẻ tuổi trước mặt này. Bọn họ đều là những nhân vật có tiếng ba bốn mươi tuổi. Lưỡi đao liếm máu nhiều năm như vậy, trước kia có thể bởi vì quân nhân không được coi trọng, thậm chí trở thành những người mãi võ trên đầu phố, nhưng trong tay có công phu giỏi. Đối với chuyện như đánh nhau, bất luận thế nào, đều không thấy sợ. Theo bọn họ thấy, sức của người thanh niên trước mắt đang xông lên đoàn xe này có lẽ là có chút thân thủ, nhưng một người, nếu không phải là thiên tài là tuyệt vọng rồi, máu nóng xông lên não.

Bọn họ chỉ là không ngờ được, người thanh niên trước mắt này từ nhỏ thiên phú dị bẩm, sau lại bái Phương Thất Phật làm sư, luyện tập các loại võ nghệ, tham gia vào quá trình tạo phản, mỗi lần kịch liệt nhất trong một trận chiến đấu lại xông ra, may mắn còn tiếp tục tồn tại. Trong hệ quân Phương Tịch, xưa nay những người có thể so chiêu với y, chỉ có những biến thái thuộc loại thiên tài như Lưu Tây Qua.

Sau khi thành Hàng Châu bị phá, cảm xúc của y bị tụt dốc, tâm trạng thả lỏng, sau đó tiếp nhận chức chấp pháp quan một thời gian. Nhìn như khắp nơi đều dùng nắm đấm để giải quyết, rất không có đạo lý, nhưng trên thực tế chẳng qua chỉ là thái độ giải quyết mâu thuẫn nội bộ mà thôi. Nhưng trước mắt, y chính là tư thế muốn xông ra chiến đấu, muốn lấy mạng đổi mạng.

Đầu tiên vẫy lên trên là người trên cỗ xe thứ ba đi xuống, thấy dây roi của xa phu trên xe bị trực tiếp cướp lấy, người cùng bị kéo ngựa, bọn họ trước tiên rút vũ khí trực tiếp xông lên, đã không còn coi là khinh địch nữa rồi. Nhưng càn xe trên tay Trần Phàm vừa di chuyển, người cầm đầu kia vẫn bị một chân đá bay ra ngoài. Người này chính là chưởng môn phái Thần Chưởng Môn, một chi của Võ Lâm Nam Phương. Một thân khổ luyện, sức khỏe cường tráng, lại chỉ một cước mà phun máu tươi, lẫn lông tóc.

Không ai để ý tới người bị đá bay kia, công kích xung quanh cũng đã tập trung đến. Người bên trái đâm thẳng đôi móng chim ưng vào gáy Trần Phàm. Người này là Đường Chấn Xuyên được xưng là “Trần Xuyên

Thiết Trảo”. Cùng lúc với lần tấn công này, còn có đao, kiếm, thương, mặt phải, phía sau đều sát khí bùng bùng, nhưng một lát sau, bọn họ liền bị cuốn vào trong một trận lốc gió.

Đường Trần Xuyên luyện tập móng ưng đã hơn ba mươi năm, trong lúc đó, Trần Phàm liên tục giao đấu với y hai lần, lần đầu tiên là khuỷu tay bên tay thuận, sau đó liền đổi ta nhìn thấy móng vuốt của người thanh niên kia đã tiến về phía mình, trong khoảnh khắc y chỉ thoáng nhìn thấy thủ thế của Trần Phàm giống như ưng vỗ lại như ưng vỗ, lại giống như vỗ một cách tùy ý, không có chương pháp gì, trong lòng chợt lóe lên suy nghĩ đây là một người ngoại đạo. Hai tay đã xoắn vào một chỗ, sau đó âm thanh của xương cốt vỡ vụn vang lên bên tai, cùng lúc đó, y đã bắt được xương của đối phương, nhưng tầm nhìn bị quay tròn một cách điên cuồng.

Càng xe vung lên một nửa vòng tròn cực lớn, gào thét như hổ gào! Trần Phàm bắt được Đường Chấn Xuyên, kéo y ném thẳng vào giữa đồng người. Một tay đầu dà tay cầm trường thép đập vào càng xe một chút, cả người loạng choạng lui về phía sau như bị điện giật, vô số mặt gỗ bay lả tả trên không trung. Đường Chấn Xuyên bỗng nhiên bị kéo đến nỗi xoay cả thân thể dường như bị bay lên của mình để chặn lại sự tấn công bên trái. Cơ thể của Trần Phàm đang cúi xuống, giống như dán chặt vào sau lưng của Đường Chấn Xuyên, nhưng theo mấy người ở phía trước thấy, người thanh niên này giống như một con hổ đang bỏ nhào đến!

Mấy người lui về phía sau theo phản ứng bản năng, cơ thể Đường Chấn Xuyên rơi xuống, còn chưa đứng vững. Mà trên thực tế cũng hoàn toàn không thể đứng vững, nên nói là chưa ngã. Cơn đau từ trên vai lan xuống, cơn nộ nổi tiếp cơn kia, cánh tay của y đứt rồi, còn Trần Phàm vẫn đang ở phía sau y. càng xe rít gào quay hai vòng trên tay, tản mọi người xung quanh ra, nâng lên thật cao trên không trung.

Lực Phách Hoa Sơn!

Vụn gỗ, máu và thịt bay trên không trung, Đường Chấn Xuyên dưới tình trạng gần như là đưa lưng về phía Trần Phàm, dùng gáy để chống đỡ lại ăn một gậy mạnh. Cơ thể của y bay ra tới bên cạnh một người bên ngoài, cùng lúc đó, Trần Phàm lại lao vào như một con báo đang đi săn. Lúc này phía trước lại là một đôi tình nhân dùng đao kiếm, giăng sẵn trận đao kiếm, bọn họ bị sự dũng cảm của Trần Phàm làm cho tan biến hồn phách, trong lúc nhất thời vẫn lui về phía sau theo bản năng.

Vừa rồi mọi người chen chúc nhau lên, nhưng chỉ trong nháy mắt, đám người vây xung quanh đã bị tản ra. Nhưng bên cạnh, phía sau vẫn là những người luyện võ có kinh nghiệm, xông đến. Cơ thể của Trần Phàm lộn trên mặt đất, trực tiếp đuổi theo hướng đôi nam nữ dùng đao kiếm. Hai người này có vẻ hai mươi ba mươi tuổi, nam tuấn tú, nữ nhan sắc diễm lệ, đao kiếm trên tay phối hợp vô cùng sắc bén. Nhưng Trần Phàm từ lúc bắt đầu, đi đường như là đi cùng lúc ba nước cờ, đầu tiên y kéo Đường Chấn Xuyên liền khom người lao xuống, lúc đó vẫn là lộn người, sau đó liền xông thẳng vào hạ bàn của người nam, khiến cho y có chút chân tay luống cuống.

Mọi người trong Lục Lâm dù sao cũng coi trọng thể diện, chuyên nghiên cứu về hạ quyền không phải là không có, nhưng không phải là thịnh hành. Hai bên bất luận so võ hay là báo thù, tấn công vào hạ bàn chân đùi đều là có chút bỉ ổi, đặc biệt là trước mắt đôi tình nhân này, luôn không chuyên tâm nghiên cứu cách phá tấn công này. Nhưng Trần Phàm là người sống sót từ chiến trường, lúc thật sự bị dồn ép trên chiến trường, thì xung quanh đều là quân địch, đao pháp Địa Thang có lẽ mới có thể giữ được mạng y. Bản thân y võ nghệ cao cường, đã gần trở lại nguyên trạng, lúc này cao thủ ra tay không lưu tình chút nào, đôi nam nữ này trước tiên biết không thể địch lại, thấy sự tấn công của y, nữ nhân bên cạnh lùi một bước, vung đao tới cứu, ngay lập tức, một chân đã bị Trần Phàm nắm lấy, cơ thể bay lên.

Lúc này Trần Phàm đang một tay nắm lấy nữ tử kia quay một vòng, nửa thân người trên của nữ tử bị chồng ôm chặt, y thuận tay lại nắm lấy chân trái của đối phương, hai tay vừa kéo, liền đá một chân về phía đối phương.

Đối với những cái khác, Trần Phàm lúc này căn bản không muốn nghĩ, nhưng nữ tử kêu thảm thiết vang vọng khắp phố dài, phía trước có người hét to:

- Người dám!

Người chồng ôm lấy người vợ ngã ra ngoài vài mét, Trần Phàm không hề lưu tình, đối với nữ nhân mà nói, cả đời này chắc là đã bị hủy dưới chân này của y rồi. Gã không vội xem thê tử, nắm lấy trường kiếm trong

tay xông tới:

- Ta giết người!

Dưới chân của Trần Phàm gần như không hề dừng lại, vẫy tay chào đón cánh tay cầm kiếm của đối phương, trực tiếp vung lên đâm vào gáy của đối phương. Chỉ nghe thấy tiếng lộp bộp vang lên không ngừng, Trần Phàm tiến năm bước, ‘tu ng h oanh.c om’ gã nam tử không ngừng lùi bước, trên đầu, trên mặt, trên gáy đã chịu bao nhiêu chưởng, mỗi một cái đều đánh ra máu.

- Chỉ có nữ nhân của người mới coi là người sao?

Cùng với tiếng gầm của gã thanh niên, cánh tay của Trần Phàm ở trước mặt gã nam tử, đánh cho gã bay ra xa mấy mét, người chắc là chết chắc rồi. Lúc này cơ thể y đã vượt qua nữ tử ở trên mặt đất phía sau, người nữ tử thấy chồng chết rồi, trong giây lát gào lên thảm thiết, nắm lấy thanh đao trong tay ra sức đâm thẳng mà tiến lên. Trần Phàm lộn một vòng trên mặt đất, đá chân vào bụng nữ nhân, cơ thể nữ nhân rơi xuống cũng là lúc y đứng lên, cất bước vung mạnh một cái, khiến cho đầu của người nữ tử cùng với thân nện xuống mặt đất, rơi xuống không còn hình dạng.

Y dẫm lên thi thể mà đi lên, người phía trước vừa mới kêu “người dám” cũng đã xông đến, là một đạo sĩ chừng năm mươi tuổi, nhưng lập tức bị Trần Phàm sải bước tới trước ngực, một cái đầu chùy mạnh nện xuống đầu lão khiến ót chảy lênh láng, đạo sĩ kia thất tha thất thểu lui về phía sau, ngã xuống đất.

- Ta thấy các người đều không tính.

Khai chiến không quá một quãng thời gian ngắn, bước chân của y chưa dừng, qua chiếc xe ngựa thứ ba, đi về hướng của Bao Đạo Ất. Trên đầu chùy của y vừa nẩy dính đầy máu, bây giờ lấy tay lau đi, nhưng máu tươi trên tay càng nhiều, khiến cho sắc mặt của y càng thêm đáng sợ.

Bên kia Bao Đạo Ất đã xuống xe, trên mặt đầy sự giận dữ, “ầm” một tiếng nhảy lên thân ngựa bên cạnh, thân xe dao động, tiếng ngựa kinh loạn.

- Trần Phàm! Người cho rằng ta thật sự không thể giết người sao?

- Bao Đạo Ất! Người cho là ta thật sự không thể giết người sao?

- Ha ha... ha ha...

Bao Đạo Ất giận quá cười lớn, một lát sau, lão hét to đi ra, râu tóc đều dựng đứng, âm thanh vang lên như sấm:

- Trần Phàm! Hồ không ra uy thì người còn cho ta là con mèo bệnh! Hôm nay cho dù Phật Soái có ở đây thì người cũng chết chắc rồi!

- Khà khà...

Trần Phàm cũng cười rộ lên, chỉ là trong vệt máu tươi ở giữa mặt, nụ cười kia có chút quỷ bí.

- Con hổ nhà người không thành mèo, ta còn cho người là bệnh nguy kịch kia... Thế nào?

Âm thanh cuối cùng, cũng vang vọng phổ dài.

Bầu không khí ngưng đọng lại trong chớp mắt, ngay lập tức, Bao Đạo Ất phát trần, vừa dừng lại, lại ầm lao ra!

Thấy Bao Đạo Ất đột nhiên ra tay, những võ giả trên con đường dài cùng xông về bên này.

Trần Phàm ngẩng đầu lên, trong ánh mắt, có cả sự ngạo nghễ và khinh miệt.

281. Q.3 - Chương 283: Thất Kinh

Gió thét gào, ở giữa cách một cái xe ngựa, khoảng cách chừng một cỗ xe ngựa, dưới chân Bao Đạo Ất như sấm sét, trong nháy mắt liền sát gần lại, Trần Phàm cũng nghênh đón không hề do dự.

Người xung quanh vây đến, nhất thời cũng không ai ra tay, chỉ vây thành một vòng cực lớn. Đối với những kẻ theo gót mà nói, việc ra tay ngang nhiên của Bao Đạo Ất cũng nằm ngoài dự liệu của mọi người. Nhưng, kẻ có thể chỉ dựa vào nắm đấm và cước chân mà trèo lên vị trí cao thế này trong hệ thống Phương Lạp, công phu của Bao Đạo Ất quả thật không hề kém. Lúc còn trẻ dựa vào tên tuổi mà võ nghệ của bản thân tạo lên, những năm gần đây tuy đam mê nữ sắc, nhưng trong Đạo Môn vốn dĩ có rất nhiều thuật dưỡng sinh, bởi vậy y tuy rằng chỉ lo hưởng thụ quyền lực, võ nghệ cũng không đến nỗi giảm sút. Lúc này chỉ trong vòng mấy bước ngắn ngủi, gần như thân pháp đã đủ để chứng minh sự lợi hại của lão. Phất trần vừa vung lên, thiết chưởng bay đến, mạnh mẽ vô cùng.

Trong chớp mắt, hai người liền chạm vào nhau, mọi người liền vây lại, hai người giao thủ mấy chiêu, tốc độ mau lẹ, uy thế cũng khiến người khác kinh sợ, bên cạnh thân xe của chiếc xe ngựa, trong lúc hai người đang giao đấu, đã bị va chạm một chút, sau đó các vòng gỗ đều lập tức bị gãy, thân xe nghiêng đi, bị hai con ngựa kéo xe kéo lên một đoạn dài mấy mét phía trước mới đổ xuống.

Lòng bàn tay của Bao Đạo Ất, mỗi bước đi của phất trần đều là bước đi quyết liệt, hình bóng cũng nhanh tựa như tia chớp, chỉ là tốc độ này không phải vì né tránh, mà là để tăng cho lực sát thương cao hơn, phất trần cộng thêm cước chân, khuỷu tay cùng đầu gối, bàn tay vung chưởng, thì chưởng vốn sắc như đao, lúc này khi lão nén giận ra tay, cả người giống như phân ra thành ba đầu sáu tay, mỗi một lần tấn công đều mãnh liệt vô cùng. Còn phía trước Trần Phàm cũng trong nháy mắt “A” lên một tiếng lớn, toàn bộ ra như gió, đánh đá mạnh mẽ, khiến cho nửa thân trên của Bao Đạo Ất bị cuốn vào thế tấn công như sóng dữ.

Vừa nãy y vừa mới thoát ra khỏi sự tấn công của mấy người, mỗi một bước tấn công nghi binh đều trong tầm tay, nhưng lúc này y lại từng bước trầm ổn, trên tay quyền thẳng như điện, sử dụng công phu pháo quyền cực kỳ phổ biến trên giang hồ. Môn công phu này đời sau cũng có trong thái cực quyền, cũng dễ ra loại quyền pháp Tam Hoàng Pháo Chùy. Nhưng lúc này, chỉ là quyền đơn giản, thế quyền mạnh mẽ hung hãn như pháo như chùy.

Những kiểu võ giả như bọn họ bình thường coi trọng tu khí, lúc đánh nhau có thể mở miệng nói chuyện, hít thở, cũng là rất có chương pháp rồi. Nhưng Trần Phàm đột nhiên mở miệng không phải là để thở, trong âm thanh hét lớn kia, trong miệng tiếng hít thở như gió vũ thũng, đã đem tất cả sức mạnh đẩy đến bùng nổ cao nhất. Pháo chùy trong tay ra liên tục, đều đánh vào hiểm yếu trên người Bao Đạo Ất. Huyệt Thái Dương, mi tâm, cổ, hầu kết, sườn eo, ngực bụng, người bình thường đánh vào những chỗ hiểm yếu chủ yếu là đánh một chỗ, nhưng trong những giây phút ngắn ngủi này, sự tấn công của Trần Phàm lại đồng thời bao phủ ở toàn bộ thân người của đối phương, vô số quyền thẳng, dùng con đường ngắn nhất để thu về đẩy ra thu về đẩy ra thu về đẩy ra, khiến cho không trung vang lên tiếng ồ ồ không dứt.

Những người xem xung quanh hầu như đều mở tròn hai mắt nhìn, vô số quyền thẳng này thật sự chỉ là chùy Diễm Sinh đơn giản trong Pháo Chùy, nhưng có thể khiến cho chương pháp, trong một khoảng thời gian ngắn nhất đánh đến trình độ mong muốn, không có mấy người có thể làm được. Đánh ra cũng không mấy người có thể chịu nổi, khí thế đó nhìn giống như là tảng đá đặt trước mắt đều sẽ bị y đánh gãy.

Nhưng võ nghệ của Bao Đạo Ất cũng quả thật cao cường, cả thân người trên đột nhiên bị cuốn vào, trên tay chân đứng là không hề để cho bị tấn công mạnh, nửa thân người trên của lão không ngừng vọt lên phía trước phía sau để né tránh. Cơ thể của Trần Phàm cũng sẽ nghiêng về phía sau để tấn công thật mạnh về đối phương, thế tấn công không lúc nào ngừng nghỉ. Cục diện tấn công phòng thủ điên cuồng như vậy chỉ duy trì mấy hơi thở, Bao Đạo Ất đột nhiên hét lên:

- Chết đi...

Một chưởng đâm vào ngực Trần Phàm, Trần Phàm không chút lưu tình vung quyền tấn công trực tiếp vào huyệt Thái Dương của lão, theo sau phất trần bổ vào ngực của lão. Vai trái của Bao Đạo Ất bị Trần Phàm liên tục dùng quyền thẳng đâm trúng, một chân của lão đã vào trên người Trần Phàm.

Phất Trần đem theo mảnh vụn của quần áo cùng máu tươi vẩy ra không trung, chân này của Bao Đạo Ất lui ra hơn trượng, Trần Phàm cũng lùi liền mấy bước. Hai người lại đang định xông lên phía trước, một bóng người âm âm bay tới:

- Tên này cứ để ta! ta phải đánh chết hắn!

Cùng Trần Phàm ứng chiến hai quyền.

Bao Đạo Ất vươn tay vỗ vỗ đôi vai bị Trần Phàm đánh trúng, đứng đó nghiêng rằng nghiêng lợi, dừng lại một lát. Lão đánh trúng Trần Phàm tổng cộng ba cái, xem ra không hề thiệt thòi, thậm chí còn chiếm thể thượng phong. Thậm chí ngực của Trần Phàm đều bị lão đánh cho bật máu, nhưng trong lòng Bao Đạo Ất lại chỉ cảm thấy sợ hãi. Trong lòng lão sợ hãi, bản thân đánh trúng ba lần Trần Phàm không tính là nghiêm trọng, thậm chí cuối cùng, chỉ yếu là để đá Trần Phàm ra, làm giãn khoảng cách mà thôi. Trần Phàm đánh trúng lão, bây giờ làm cho cả vai của lão đều sắp không nhấc lên nổi nữa rồi, đau tận xương cốt.

Đối với thân thủ của Trần Phàm, trước đây lão coi là không mấy hiểu biết. Lão biết Trần Phàm là đệ tử Quan Môn của Phương Thất Phật, cũng biết Trần Phàm là người vô cùng dũng mãnh, trên chiến trường chém tướng đoạt cờ không hề thua kém người khác, hơn nữa còn có thể đánh tới đánh lui với Lưu Tây Qua, đương nhiên có thể coi là một cao thủ hạng nhất. Nhưng mà Phương Thất Phật mặc dù có dạy bảo, từ trước đến giờ chưa hề bắt đầu trọng dụng, điều này chắc là để bảo vệ và tôi luyện của y, Bao Đạo Ất cũng hiểu.

Có thể cùng Lưu Tây Qua đánh tới đánh lui, có được sự dạy dỗ của Phương Thất Phật, đương nhiên cũng có thể coi là cao thủ hạng nhất. Nhưng Lưu Tây Qua cũng được, Trần Phàm cũng được, đều là thế hệ sau, với lão mà nói, bản thân nếu muốn thật sự giết đối phương, đương nhiên cũng dễ dàng, không hề có vấn đề gì. Thời gian trước Trần Phàm duy trì trị an trong thành, lão chỉ cho là tiểu bối gây sự, giữ thể diện cho Phật Soái, không định chấp nhận. Nhưng lại không hề nghĩ tới, người thanh niên này được Phật Soái dạy dỗ mà ra, luôn giấu diếm đến bây giờ, thân thủ lại đạt đến cảnh giới như vậy, nếu như tỉ thí công bằng, chỉ sợ bản thân lão khó mà đấu nổi.

Lão lần này đến, những cao thủ hạng nhất thật sự cũng có đi theo, nhưng năm sáu người có thân thủ ngang hàng, có thể chiến đấu cùng với Trần Phàm đều ở trong mấy chiếc xe đằng sau lão. Mới vừa rồi lão giận dữ ra tay, những người này đều không tiện xông vào. Nhưng bây giờ đột nhiên ra tay, chính là Diêm La Lục Đà đáng người khô ngô cao lớn, đây người sọc. Nếu như Tần Thiệu Khiêm, con thứ của Tần Tự Nguyên ở đây, tất nhiên có thể nhận ra thân phận của gã.

Ban đầu mấy người Liêu Quốc ám sát Tần Tự Nguyên, sau đó quý công tử được cứu đi, trên đường hộ tống, người có võ nghệ cao nhất chính là gã này. Lúc đó nếu như không phải Tần Thiệu Khiêm kiếm kế ép gã đi, chỉ e Tần Thiệu Khiêm cùng người tiểu tướng Tư Tiểu Hổ đều gặp phải khổ chiến. Lúc ấy công bố truy nã có liên quan đến gã đều được loan ra cả nước, Tần Tự Nguyên sau khi phục lại, sau đó lại càng tăng cường lùng bắt. Gã đi đầu quân vào nghĩa quân, lúc gã vào có chút muộn. Nhưng bản thân võ nghệ cao cường, lại nhận được sự coi trọng của Bao Đạo Ất, nhưng tính tình của gã cũng vô cùng kiêu ngạo, lúc trước gã đóng quân ở Cổ Đồng Quan, bị Trần Phàm xử lý, gã coi đó là việc vô cùng nhục nhã, lúc này e là cũng chỉ có gã dám bày thế trận đoạt thức ăn trong miệng hổ trước mặt Bao Đạo Ất.

Lục Đà đáng người khô ngô, cao hơn Trần Phàm một cái đầu, lực đạo lớn vô cùng, nhưng bình thường Trần Phàm cũng có sở trường Lục Đạo. Thấy người này nhúng tay vào, y hừ lạnh một tiếng, ngang nhiên đón nhận, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, cũng đủ để trao đổi mấy quyền.

- Làm thật hấn đi!

- Đánh chết tên tiểu tử này, phế tay chân của hắn!

Lục Đà không bằng Bao Đạo Ất, lúc này đã có rất nhiều người bao vây xung quanh. Trong đám người, có người hét to, Lục Đà cùng Trần Phàm tuy rằng đá chọi đá, nhưng nhất thời xô dịch giao thủ cũng cực nhanh, người xung quanh xấn tay xấn chân, làm bộ định giúp. Trên thực tế, cục diện lúc này, về cơ bản đã bị chế định rồi, mười mấy người đối một người, võ nghệ của Trần Phàm có cao nữa thì làm sao, lúc này y bị đám người vây quanh, đấu với Lục Đà hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong. Xem ra thân thủ còn trên đỉnh, nhưng ngay cả như vậy mọi người cũng biết, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi hầu như không còn khả năng áp chế, trì hoãn chỉ là ở chỗ lúc nào người thanh niên này sẽ ngã xuống mà thôi.

Mọi người biết sức mạnh và sự hung tàn của Lục Đà, trên người gã toàn là vết sẹo đao, cũng là người trải qua vô số trận chiến. Trần Phàm cùng lắm cũng là thế lực ngang bằng, nhưng trong tình huống như vậy, Trần Phàm chỉ có thể chết trong tay gã. Mọi người chung quanh gần như đều có thể cảm nhận được như

vậy, còn nhìn trong ánh mắt của những người xem phía xa xa, e là cũng cảm thấy như vậy. Ít nhất hai người cơ thể không đều, lực lượng đối lập vừa nhìn là có thể biết. Đám trẻ trong “Chính Khí hội” sẽ lao tới, Ninh Nghị cũng đã đuổi tới, chặn bọn chúng lại.

Nếu như không muốn Trần Phàm chết, bây giờ không được đi! Đây cũng không phải là trận đấu của các trò...

- Sao lại không cho đi, chúng ta đi liều mạng với bọn chúng! Trần Phàm đại ca lần này không phải là chết chắc sao? Chúng ta không đi thì sẽ ra sao?

- Các trò đi nhất định sẽ chết. Không đi... Có lẽ còn có cơ hội...

Ninh Nghị nhíu mày, nhìn xung quanh, “Chính Khí hội” dù sao cũng không theo khuynh hướng của hắn. Trong đó một người thiếu niên vẫn muốn lao ra, bị hắn nắm cổ kéo về ghế ngồi.

Một đám trẻ “Thanh Niên Đoàn” trên một tòa lầu khác lúc này đang dằn vặt đi hay không đi, bọn họ đã chuẩn bị kĩ càng với sống, xách thùng nước nhỏ, nhưng lúc này lại bị Ninh Nghị quát bảo dừng lại.

Ninh Nghị cau mày, nhìn trận đấu bên kia.

Tình huống hỗn loạn, biến hóa cực nhanh. Tình huống tương tự bây giờ, Ninh Nghị chỉ nhìn thấy một lần, lúc Lục Hồng Đề ám sát Tổng Hiến, bị Tổng Hiến dùng hơn hai mươi tinh nhuệ Vũ Liệt Quân mai phục, về tương đối mà nói, thân thủ của tinh nhuệ Vũ Liệt quân đương nhiên không thể lợi hại như những người trước mắt này, nhưng sự phối hợp của những nhân sĩ võ lâm này coi như năm bè bảy mảng, quân tinh nhuệ trong quân đội trong phối hợp tấn công lại có thể phát huy được sức mạnh vô cùng to lớn. Lúc đó Tổng Hiến nghĩ mai phục Lục Hồng Đề, ngược lại lại bị Lục Hồng Đề cứng rắn nghênh đón, khiến y bị chết, có thể lấy lực làm đạo thật sự.

Nhưng trước mắt, Ninh Nghị cũng quả thật không nhìn thấy bao nhiêu hi vọng, nhất thời hắn cũng chỉ có thể nhìn.

Ở một góc khác trên con phố nhỏ, Văn Nhân Bất Nhị cũng đang nhìn trận đấu trên con phố dài. Ninh Nghị trưa nay đi tìm y, bảo y đến xem chuyện sẽ xảy ra, có gì có thể đáng lợi dụng hoặc là thổi phồng lên. Y đến đây xem chuyện này, cũng có chút kì lạ, nhưng rõ ràng, lúc này nhúng tay vào cũng không có mấy đường sống có thể đi.

Trần Phàm võ nghệ cao cường ra ta võ nghệ cao cường, vừa rồi đánh nhau cũng vô cùng mãnh liệt. Y nghĩ nếu như đột nhiên Ninh Lập Hằng gọi mình đến đây, có lẽ là hắn có thể có ý tưởng gì có thể làm, nhưng nhìn Ninh Nghị bên kia, đương nhiên cũng không có cách nào.

Bên này chiến đấu đánh đến gần năm sáu mươi chiêu, Trần Phàm đột nhiên cúi thấp, chuyển cách đánh, bộ pháp linh động, trong nháy mắt vòng qua nửa vòng, thân hình phi phác, hai tay ngăn một quyền của Lục Đà, ôm lấy phần eo của đối phương, đẩy gã ra ngoài. Lục Đà bình ổn lại cơ thể, một quyền nện xuống, Trần Phàm ôm lấy chân của gã, hai người cùng ngã xuống đất, đứng dậy, Lục Đà vùng quyền, cũng đã mất đi mục tiêu, lúc quay đầu lại thì một chưởng mạnh mẽ đã in lên đầu của gã, khiến cả người gã bay ra, lăn trên mặt đất.

Hai người liều mạng hồi lâu, Trần Phàm và gã đều đã nhuốm đầy người máu, lại không ngờ Trần Phàm lúc này còn lưu thủ nữa. Lục Đà rống lên một tiếng, Trần Phàm đã lao đến, hai người giao thủ vài cái, Trần Phàm lại dùng một chưởng chém vào trên cổ của gã, ngay sau đó quyền nện xuống như mưa.

Dưới tình hình này, Lục Đà không phải là địch thủ của Trần Phàm, trong lòng những người bên cạnh đều có chút không thể tin. Cũng vào lúc này, một thanh thương dài đâm ra đám người, cắt một vết máu dài trên đùi Trần Phàm.

Lục Đà chiến đấu cùng Trần Phàm, chỉ có thể nói là chiếm thế hạ phong, thật sự còn phải đánh hồi lâu nữa. Những người võ giả xung quanh, vừa ra tay, hiển nhiên khiến cho Lục Đà bị tổn thương, gã rống to lên một tiếng:

- Không được nhúng tay!

Trần Phàm chịu vết thương ngoài da không đáng kể, y chỉ cười lạnh một tiếng, buông Lục Đà ra, rồi đột nhiên vọt tới bên cạnh.

Ngay lập tức đoàn người hỗn loạn bên cạnh, đao thương kiếm kích đều xông ra, binh binh bang bang một trận. Trần Phàm trên người trúng ba cái, lúc máu tươi chảy ra, y nắm lấy thanh trường thương, rút ra khỏi đám người, cười dài:

- Ha ha, Bao Đạo Ất...

Bao Đạo Ất phía bên kia giận dữ vẫy tay:

- Giết hắn đi!

Tình hình một lần nữa lại trở nên hỗn loạn, Trần Phàm nắm hai thanh vũ khí, định xông lên trong đám người kia. Kinh nghiệm giữ mạng trên chiến trường của y cực kì phong phú, nhưng trong tình huống này, rõ ràng đã không còn tác dụng nữa rồi, máu tươi không ngừng chảy trên người tránh né sự tấn công của Lục Đà, vài người bị y nhân cơ hội chặt đứt chân hoặc bụng.

Nhưng rốt cuộc là người bản lĩnh rơi vào bước đường cùng...

Thấy cảnh này trong lòng người ít nhiều có cảm giác như vậy, đứa nhỏ bên kia đã bắt đầu có hành động, bắt đầu chuẩn bị lao ra. Cùng vào lúc này, có người từ phố dài đuổi tới...

Hơn hai mươi người, mặc áo đen, đeo bao kiếm, chính là An Tích Phúc.

- Dừng tay!

- An Tích Phúc người không quản được việc này!

Gần như trong khoảnh khắc An Tích Phúc nói chuyện, giọng nói sắc bén của Bao Đạo Ất ở bên kia đã vọng sang. Bên này An Tích Phúc cũng rút kiếm ra, bước về phía trước:

- Trưởng Công chúa ệnh cho ta thay quyền trị an trong thành, bọn người đánh nhau trong thành, còn không dừng tay!

- Trần Phàm muốn ám sát bốn quốc sư, chính là náo loạn trước mặt Phật Soái, người cũng không bảo được hắn! An Tích Phúc, người lui ra cho ta!

- Đó là chuyện sau khi náo loạn trước mặt Phật Soái. Bao Thiên Sư, hôm nay Hắc Linh Vệ ta ở đây, sẽ bắt người. Xin người dạy bảo thủ hạ!

- Không... có... Có thể!

An Tích Phúc đứng đó, cắn chặt răng, bên kia cuộc chiến vẫn còn tiếp tục, ngay sau đó, chỉ nghe lão nói:

- Động thủ!

- Các người dám!

Bao Đạo Ất hét lên hai tiếng, đám Hắc Linh Vệ cũng có chút do dự, An Tích Phúc lạnh lùng quay đầu nhìn thoáng qua:

- Ra tay!

Nói xong, xông ra phía trước, hơn hai mươi tên Hắc Linh Vệ cũng xông lên theo.

- Ngăn bọn chúng lại! Giết Trần Phàm!

Một đám chém giết hỗn loạn, Trần Phàm bị vây trong đám người, đám người bên trong hầu như đã biến thành một người máu, còn ở bên cạnh, Hắc Linh Vệ căn bản không thể xông vào phòng tuyến mà mười tên nhân sĩ võ lâm tạo thành. Bao Đạo Ất dù sao cũng là Hộ Quốc Thiên Sư, thuộc hạ lúc này không hề có chiến ý, võ công của An Tích Phúc lại có hạn, chỉ là đánh vào vòng ngoài, trên người trúng liền hai đao. Ninh Nghị đã muốn vung tay, kêu đám thiếu niên đem vôi sống đến, cũng lúc đó, đã xảy ra một chuyện mà tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

Tình hình chiến đấu bên kia, chỗ kịch liệt nhất rốt cục vẫn là đám người vây kín Trần Phàm, nhân sĩ giang hồ bản tính phối hợp cũng không phải là tốt nhất, Trần Phàm tả xung hữu đột, khiến cho cả cục diện trở nên hỗn loạn, nhưng y muốn lao ra, thì lại không có khả năng. Trên người nhuốm đầy máu tươi, quần áo rách tung tóe, cho dù lần nào cũng có thể tránh được bị thương, nhưng bước chân của y cũng đã lão đảo. Nhưng cũng chỗ hỗn loạn nhất này, khi ai nấy đều muốn hại y, có hai người đang bay đến trước mặt y, máu tươi phun lên trên không trung một cách kinh người.

Quyền xé gió như hổ rống!

- Bao...

Cơ thể của Trần Phàm nhào ra bên ngoài mấy mét, đứng dậy, đao kiếm giơ ra, thân hình của y nhanh nhẹn, đụng vào một người chưa kịp phản ứng, tránh sự tấn công như rừng.

- Đạo...

Không ai biết được y lại có sức mạnh đến mức này. Hình bóng người ẩn nấp trong đám người đang xông ra kia nhanh như một nét bút, cuộc chiến hỗn loạn bị kéo dài, bóng người bị va đập. Lúc đó, lao thẳng tới chỗ sau nhất trong chiến trường. Bên cạnh của Bao Đạo Ất, ba bốn người đồng loạt ra tay, có một người đưa kiếm đến vai Trần Phàm, cùng có bàn tay nắm được vạt áo của y, phía sau còn có mấy người bao vây chặn đánh, lúc này Trần Phàm gần như bị một đám người lôi kéo, kéo, vây, nhưng lúc nà phá vòng vây xông thẳng đến mục tiêu!

- Ất...

Một quyền vô cùng đơn giản, trong tình hình chiến đấu điên cuồng như vậy, chĩa thẳng về phía Bao Đạo Ất. Hai mắt của Bao Đạo Ất hung dữ, vùng tay tiếp nhận.

Bất luận dùng mãnh thế nào, y rốt cuộc cũng là nỗ lực hết đà rồi, một quyền này, cũng là một quyền cuối cùng. Bao Đạo Ất có thể hiểu được điều này, rốt cục, quyền chưởng gặp nhau, khiến ột quyền kia dừng lại trên không trung...

Ầm!

Vội bột đầy trời...

Keng...

Trong tầm nhìn bị cách trở, giống như là bị kéo dài thêm vô số lần, đao phong qua âm thanh của vỏ đao, lúc này, vô số người phía sau y, từ phía sau đâm ra đao thương, cả người Trần Phàm toàn máu là máu, thân thể của y vẫn duy trì tư thế tiến lên phía trước, hai mắt bị máu tươi nhuộm đỏ. Đến tận lúc nà mới rút ra hai đao vẫn luôn giấu kín ở hai bên hông, xuất ra...

282. Q.3 - Chương 284: Thiên Nam Bá Đao Độc Thủ Vô Hình

Vội nổ tung ra.

Trận ẩu đả lưu vong trên con đường kéo dài tới lúc này đã làm kinh ngạc con mắt của tất cả mọi người. Ngay cả Ninh Nghị đến thì tất cả đều bị biểu hiện của Trần Phàm dọa cho kinh sợ, nhịn không nổi nên reo hò ủng hộ.

Đợi bao lâu ở con phố dài này, thật lòng mà nói thì đối với những việc như lần này Ninh Nghị hoàn toàn không hề chuẩn bị đường lui. Nhưng sự tình thật sự đã bị làm lên quá mức, có một vài thứ có thể đạt hiệu quả hay không, có thể có cơ may hòa hay không, bản thân hắn cũng không có lòng tin. Trận chiến đấu của Trần Phàm vô cùng dũng mãnh, đã khiến cho Bao Đạo Ất không còn mặt mũi nào. Sự tình có khó đến mấy cũng có đường vãn hồi, song đến ngay cả hắn cũng không ngờ đến thế này vẫn chưa phải giới hạn cực độ.

Lấy sức một người để ám sát Bao Đạo Át trong trường hợp quang minh chính đại này vốn dĩ gần như việc tự tìm đến cái chết. Trần Phàm võ nghệ cao cường, ngay từ đầu đã có thể đánh rất oanh liệt, sau đó cũng phải chịu thê thảm. Phong thái của mọi người đều bị một mình y làm trùng xuống, song bất luận là oanh liệt hay thê thảm thì kết quả vẫn là một. Không ai cho rằng lần ám sát này của Trần Phàm thật sự có khả năng thành công. Đặc biệt là khai chiến chính diện, đối phương lại không hề kiêng dè mà bắt đầu đánh trả. Vấn đề tiếp theo đó chẳng qua chỉ là Trần Phàm sẽ bị giết như thế nào mà thôi.

Có khả năng thành công không? Gần như đến ý nghĩ thế này cũng không có người nghĩ đến. Ai cũng không ngờ được một điều là ra tay ngay từ khi cục diện mở đầu, xem ra con người thông minh không rõ ràng như Trần Phàm cũng đang xem xét đến khả năng thành công. Hắn đột nhiên xem xét đến khả năng một phần nghìn thành công trong tình cảnh này. Từ lúc bắt đầu ra tay đến lúc bị vây bắt mà đến, rồi mình đầy thương tích, và còn phải chuẩn bị cho hậu chiêu vào lúc này, tất cả mọi người đều cho rằng vì khoảnh khắc kết thúc sự việc mà y mới thật sự.... rút dao.

Trong chớp mắt, bột vôi đã phủ lên Bao Đạo Át. Tất cả mọi người đều có chút ngây đi nhưng trong tay những Lục Lâm cao thủ thì phản ứng dù nhanh hay chậm đều không thể hoàn toàn bị lúng túng được. Sự hỗn loạn sau khoảnh khắc này xảy ra vô cùng nhanh chóng, Trần Phàm rút dao chém vào giữa lớp bụi vôi. Những tiếng la hét lớn của đám người xung quanh, tiếng hô hào của Bao Đạo Át, vũ khí chém vào nhau, máu tươi phun trào, màu bột trắng bao phủ trong không trung điên cuồng bay toán loạn, giống như vô số lần bị người ta cắt ra. Vừa giống vết đao lại vừa giống vết roi, thậm chí trong bầu không khí xung quanh, những viên vôi trắng tròn tròn cũng đều bị chém tứ tung. Trong vài viên màu trắng còn lẫn cả màu đỏ.

Vào khoảnh khắc này, Trần Phàm dùng chiêu cuối cùng, không biết đã điên cuồng vung ra bao nhiêu đao, sau đó bóng người với máu tươi như đạn pháo bị đánh bay đi. Còn hai người Lục Lâm nhân sĩ đang phi đến, trong đó một người chà một lúc, đầu mang theo máu tươi phi lên trên trời. Người kia toàn thân đầy máu đầm máu và phải cánh cửa gỗ đang đóng chặt bên lề đường. đọc truyện mới nhất tại . com

aaaaaaaaa

Bột vôi rầm rầm tán đi, trong tiếng kêu thảm thiết của Bao Đạo Át xen lẫn cả kinh ngạc, tim đập nhanh, đau đớn. Trong tầm nhìn dần dần rõ ràng, lão đang lao đảo lui về phía sau, nửa thân đã bị nhuộm trắng, tay phải che ở trước mắt, trên tay còn lại bị chém chảy ra cả bao nhiêu vết máu. Trên vai, trên ngực gần như đều trúng đao, nhưng lúc này không nhận ra được có nghiêm trọng hay không, đầu tóc rối tung, người lão vốn mặc đạo bào màu vàng đỏ, chiếc quan bào bay bay nhìn phiêu bồng như thần tiên nhưng ngay lúc vừa rồi, một đao của Trần Phàm dường như đã sát vào da đầu của lão, không chém đến đầu nhưng tóc tai bị chém đi hơn một nửa. Lúc này nhìn thật mất hình tượng, trông như một gã điên.

- Giết hắn, giết hắn đi, giết hắn

Điên rồi, tiếng la hét điên cuồng đã phát ra từ những cái miệng kia. Cánh tay Bao Đạo Át điên cuồng vung lên, toàn thân lão run lên kịch liệt, biểu cảm dữ tợn. Không một ai chân chừ, ngay vào lúc lão hét lên, Lục Lâm Nhân Sĩ bên kia đã quay người xông vào bên trong cánh cửa hàng bị vỡ.

Binh đao tương giao, âm thanh lạnh lạnh mà điên cuồng. Xông lên đầu tiên là hai người nhưng ngay sau đó một trong hai tên đã bị bay ra ngoài, tên kia bị chém thành hai đoạn. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi giao thủ, tên này đột nhiên bị chém vào hông mà bay ra. Nhưng vì vị trí bị chém ở trên một chút nên hắn ngã xuống đất lăn đi vài vòng và chết ngay lập tức.

- Giết hắn! Giết hắn!

Đã không còn nhiều điều để nói, lúc này Bao Đạo Át chỉ đơn giản mà biểu hiện kịch liệt ra cái ý đồ này. Lại thêm hai tên nữa xông lên, tiếng giao thủ, một trong hai tên bị giết trong cửa tiệm. Tên còn lại che ngực lao đảo lui ra ngoài, sau đó ngã trên nền đất.

Người muốn xông lên đột nhiên dừng lại. Bọn chúng đột nhiên ý thức được rằng đây không thể nào là Trần Phàm. Hai tên lúc trước có thể nói do Trần Phàm hồi sức lấy lại tinh thần mà bị giết, nhưng ngay sau đó vẫn như vậy, sự việc có chút khác biệt, người xông lên đều dừng lại, nhìn cửa tiệm yên tĩnh. Ánh sáng cuối mùa thu không được mãnh liệt nên bên trong tối om, nhìn không rõ quá nhiều đồ đạc. Bao Đạo Át gào

thét vài tiếng, nhìn cánh cửa gỗ đó cũng đột nhiên dừng lại. Ở bên này Ninh Nghị dơ tay ra chặn một đám con nít chuẩn bị chạy về phía hẻm, đứng lại trong tức khắc.

- Quay về đi

-Gì ạ?

- Quay về ngay

Một cây yên hỏa lệnh được bắn lên không trung, nổ bùng.

Tiếng đánh nhau, gào thét đều ngừng lại. Mọi người trong Hắc Linh vệ cũng kinh ngạc bất định dừng tay lại. Tất cả mọi người bắt đầu nhìn về cánh cửa của cửa hàng kinh doanh kia. Song, lúc này mặc dù có người di chuyển nhưng cảm giác đột nhiên tĩnh lặng mang đến khiến người ta cảm thấy ngạt thở. Bao Đạo Ất đang nhìn lỗ hổng trên cánh cửa gỗ, chớp chớp mắt, bụi vôi từ trên mắt lão rơi xuống.

Không ai biết người đến là người thế nào nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi có thể là khoảnh khắc mà trong cả cuộc đời này Bao Đạo Ất gần kề với cái chết nhất, lão sẽ không bỏ qua cho Trần Phàm.

Ném vỡ cửa, ném vỡ bàn ghế, trong đêm đen, khi ý thức ủa về, toàn thân toàn là đau đớn. Ám sát thành công chỉ cần một dao chuẩn xác là đã đủ rồi. Nhưng tới lúc này y thật sự đã rơi vào cảnh thế tàn lực kiệt, vừa nãy thôi, trên người y không biết trúng bao nhiêu quyền cước đao thương, bụng bị đâm xuyên, có lẽ là vết thương chí mạng.

Lần ám sát vừa rồi thật đáng tiếc, không thu được hiệu quả như mong đợi. Bao Đạo Ất không hổ là cao thủ xuất chúng năm đó ở Tả Đạo. Dùng bột vôi lúc này có thể khiến lão mộng mị trong giây lát nhưng không đủ để làm giảm đi phản ứng tự bảo vệ của lão giữa giây phút sống và chết. Bất luận là thế nào đi nữa, dù Lục Lâm coi trọng thể diện, thủ hạ của Bao Đạo Ất cuối cùng vẫn nhiều nhất, kể cả bản thân Bao Đạo Ất cũng chưa từng làm chuyện như thế này.

Lão không chết thì mình cũng sắp chết rồi, đây là chuyện thường tình thôi, không cần ai oán. Ánh sáng mùa thu từ khe hở trong gian phòng chiếu vào, trong không trung tràn đầy bụi, lá cây đang rơi xuống. Khoảnh khắc này, tất cả đều hiện ra thật nhẹ nhàng yên tĩnh. Nhưng giây phút lóe qua trong đầu ấy khiến hẻm hơi...sững sờ.

Nếu không phải giây phút thất thần vừa rồi thì hẳn là lần đầu tiên y cảm nhận được hơi thở phía sau lưng. Nếu đối phương là địch, giây phút này lại chần chừ nghĩa là y có lẽ đã chết rồi. Đối phương không phải là địch, thậm chí ngược lại còn là người quen nữa. Nhưng đối phương xuất hiện ở đây vẫn khiến cho y cảm thấy có gì đó bất thường.

Người đó ngồi trên ghế, hơi nghiêng mình về trước, ngữ khí rất lạnh nhạt.

- Ta mua một mạng của ngươi, có được không?

Trần Phàm hít một hơi, sau đó thở ra

- Ồ

Bầu không khí trên đường chỉ là ngột thở trong chốc lát thôi.

- Ai...

- Bắt lại...

Không ai cho rằng Bao Đạo Ất sẽ từ bỏ ý đồ, cũng không có nhiều người sẽ cho rằng trong thành Hàng Châu này thật sự có bao nhiêu người dám vượt hai chòm râu của Bao Đạo Ất như Trần Phàm. Khói lửa lệnh tiễn nổ trên không trung, hai người vây quanh Bao Đạo Ất đột nhiên xông vào cánh cửa gỗ đó. Lỗ hổng trên cửa đột nhiên lớn lên, hai người đó xông tới, tới liền với đó là tiếng đánh nhau kịch liệt, bóng người di động.

Hai người này một tên là Hùng Cao Húc, ngoại hiệu là Phách Sơn Thủ. Tên kia là Vạn Gia Tuấn, ngoại hiệu Sinh Phạt Kiếm. Cả hai đều là cao thủ hàng đầu bên cạnh Bao Đạo Ất. Mặc dù không thể bằng Lục

Đà nhưng không thể khinh thường. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Hùng Cao Húc lớn giọng phi thân rút đi, nửa người đã tuôn ra máu, tiếp sau đó cả người Vạn Gia Tuấn như viên đạn bị đánh bay ra ngoài, lăn trên đất vài vòng, rồi mới gắng gượng đứng dậy, nôn ra một miệng máu tươi.

Ninh Nghị phía bên kia đã bảo đảm thiếu niên quay về nhưng người vẫn đứng đằng kia. Ninh Nghị cũng đang xem xét diễn biến của sự việc. Mãi đến lúc xuất hiện cảnh này hắn mới đứng hòng thở ra hơi rồi quay người nói:

- Quay về Trà Lâu xem, đừng đi về phía trước nữa.

Phách Sơn Thủ Hùng Cao Húc phải chịu đựng ngoại thương, cũng còn nhẹ. Có lẽ là trên vai phải trúng thương, máu tươi cứ theo chiều cánh tay mà chảy xuống. Nửa thân hơi run lên, mọi người nhìn hai người bọn chúng. Hùng Cao Húc trấn tĩnh lại tinh thần, âm thanh trong lời nói có chút khàn khàn nói:

- Tụ Lý Càn Khôn

Rồi thêm một câu:

- Thiên Nam Bá Đạo.

Bá Đạo doanh trong quân hệ Phương Lạp không có mấy tiếng nói. Nhưng trước khi tạo phản, Bá Đạo Trang của Thiên Nam Vô Lâm ít nhất cũng đã có hiển hách uy danh trong Lục Lâm. Sau khi tạo phản, vô số người gia nhập nghĩa quân, vàng thau lẫn lộn. Dưới tình hình Bá Đạo Doanh tiếng nói kém, không có nhiều người quan tâm đến việc của bọn họ nữa. Song, ít nhất đối với Hùng Cao Húc loại người sớm đã được liệt vào võ giả đệ nhất mà nói thì có một số việc vẫn rõ ràng. Thiên Nam Bá Đạo có thêm Tụ Lý Càn Khôn chỉ có một người phù hợp với cái tên đó.

Bao Đạo Ất hai tay vùng mạnh phát trần, xông xáo một lúc, bụi trên người giống như nổ bay khắp xung quanh:

- Phá cửa phòng!

Nhưng người bên cạnh không động thủ, bóng người bắt đầu xuất hiện ở cửa bên kia.

Xuất hiện ở đó là một người trung niên mặc một chiếc áo dài, chụp lấy ống tay áo, mũ trùm cao. Phía sau hắn cũng có vài bóng người cầm đao xuất hiện, ở hai con đường khác bóng người xuất hiện trên nóc nhà của căn phòng.

Những võ giả này biết những người này không nhiều nhưng chỉ cần biết một chút thôi, cũng đã phải hít vào một hơi lạnh. Bá Đạo Trang chủ tọa “Tham thiên đao” Đỗ Sát, “Tấn ác đao” La Bình Nhân, “Uyên minh đao” Phương Thư Thường, “Cửu tử đao” Trịnh Thất Mệnh, “Uyên ương đao” Kỷ Thiển Nhi, “Kim bối đao” Trịnh Hồi Hoàn, “Vũ đao” Tiễn Lạc Ninh. Đây vốn là đội hình “Sát Nhân Thường Mệnh Khiếm Trái Hoàn Tiên”. Năm đó đao pháp của Lưu Đại Bư đã đạt tới tuyệt hảo, vì mong muốn của con gái mà thu nhận tám người này để truyền thụ. Bốn người thu nạp đầu tiên là bá đạo tuyệt nghệ của chính môn, bốn người sau tương đối trẻ, Lưu Đại Bư khắp thiên hạ đao pháp không gì không giỏi, đối với bọn họ còn phải tùy theo tài năng tới đâu mới dạy, sau khi tạo phản đến qua đại chiến, Lão Lục lại qua đời trên chiến trường, tám người mất đi một người. Nhưng bây giờ bảy người này không phải là cao thủ một mình trên một cục diện.

Về phần người cầm đầu đó lại chính là tổng quản Lưu Thiên Nam của Bá Đạo Doanh. Mặc dù những năm gần đây ông vẫn là tổng quản của Bá Đạo Trang, cũng không nhiều lần can thiệp vào chuyện giang hồ nhưng là huynh đệ năm đó cùng với Lưu Đại Bư oanh chiến thiên hạ, cái tên “Tụ Lý Càn Khôn”, người mà hiểu thì không mấy ai không nể mặt, cái tên thật đáng giá cả kim bạch ngân, cùng với cái tên “Huyết thủ nhân đồ” gần đây giao thiệp với ông có ý nghĩa hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng phía bên trong cùng của căn phòng vào lúc này lại loáng thoáng có một bóng người đang ngồi, phía trước dựng lên một cái hộp đao dài.

Bá Đạo, Lưu Đại Bư!

Đứng trước mặt tất cả mọi người, Lưu Thiên Nam nhìn Bao Đạo Ất ở phía bên này chấp tay:

- Được gặp Bao Thiên Sư, đã mạo phạm rồi!

- Bá Đạo...

Xuất hiện trước mặt bao nhiêu người như vậy, tính chất đã không hề giống với kiểu ám sát của một người. Bao Đạo Át hơi không chế cảm xúc của chúng tâm thần

- Các người xuất đầu lộ diện vì Trần Phàm?

- Thiên Sư nói quá lời rồi.

Lưu Thiên Nam chấp tay, gật đầu:

- Không thể nói đến xuất đầu lộ diện được. Trang chủ nhà chúng ta nói, việc ngày hôm nay là Thiên Sư không phải trước, Trần Phàm dĩ hạ phạm thượng sau. Trang chủ nhà chúng ta muốn mua cái mạng của Trần Phàm, nếu hai bên cũng đã sai rồi nên việc hôm nay bỏ qua có được không?

Lưu Thiên Nam ở bên này mở miệng là Thiên Sư sai trước. Bên kia trên mặt Bao Đạo Át gần như giật giật mà đứng lên:

- Ta sai trước?

- Nội tình sự việc lúc này rõ như ban ngày, không cần nhiều lời nữa. Đẳng nào thì người và ta hai bên đều hiểu. Hôm nay Bá Đạo Doanh ta cứu được một đám nữ nhi bị buôn bán, còn có rất nhiều việc cần xử lý...

- Bá Đạo Doanh người đứng là tìm cái chết mà.

Boong một tiếng, Bao Đạo Át đánh một chưởng vào cổ xe ngựa bên cạnh. Sự việc đột nhiên xảy ra trước mắt thực sự khiến mọi người có chút giật mình. Lưu Thiên Nam có vài phần không phân rõ phải trái, vừa mới bước ra liền nói trắng trợn sự việc là do lỗi của Bao Đạo Át, còn làm bộ ra thái độ công bằng. Nếu để cho Ninh Nghị nói thì thủ đoạn chỉ hươu thành ngựa này sẽ mang vài phần phong cách riêng của hắn. Nhưng nói đến việc cứu được một đám nữ nhi, Bao Đạo Át đã phản ứng lại. Song, hôm nay lão đã giận đến cực độ, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Một chưởng xuất ra đã làm ngắt luôn lời nói của đối phương:

- Không có gì hay để nói nữa, hôm nay Trần Phàm nhất định phải chết. Các người muốn bảo vệ hắn thì đừng trách ta không nể tình năm đó với Lưu Đại Bưu. Bá Đạo Doanh các người ở Hàng Châu được bao nhiêu người!

Tất cả mọi người yên lặng, Lưu Thiên Nam nhìn bên kia thật lâu. Rồi nói ngắt ra từng chữ:

- Tám - Trăm!

- Người cũng biết ở Hàng Châu ta có bao nhiêu người chứ nhỉ?

Trong lời nói của Bao Đạo Át gần gần xa xa, âm thanh của con số vô vàn vang lên. Đó là sự hưởng ứng cây yên hỏa lệnh tiễn bay qua cửa thủ hạ dưới Bao Đạo Át. Bọn họ đến gần rồi, Bao Đạo Át cũng gần giọng nói:

- Ta nói lại một lần nữa. Việc ngày hôm nay đã không còn gì để nói nữa. Ta nhất định phải có được mạng của Trần Phàm. Không để lại hắn thì các người không thể nào đi được. Hay là các người thật sự muốn đấu với ta?

Lưu Thiên Nam không nói lời nào nhưng những người như Đỗ Sát đứng bên lại lạnh lùng cười, sát khí, bầu không khí tàn khốc cứ âm thầm xuất hiện nhưng sự chuẩn bị lại đã được tác chiến kỹ càng. Trong chốc lát, trong căn phòng có giọng nói cất lên, âm thanh đó hơi khàn khàn, ngữ điệu không cao nhưng vang vọng:

- Bao Thế thúc, hôm nay ta nhất định muốn Trần Phàm sống. Người... Thật sự muốn là kẻ địch với ta hay sao?

Âm thanh đối với người chưa quen mà nói chỉ giống như âm thanh của một công tử mới hai mươi tuổi đầu. Nghe nói Lưu Đại Bưu đã thành danh từ lâu nhưng vẫn là nam tử hào phóng thô lỗ lông ngực lấm liệt, thực sự không hiểu tại sao người nói đột nhiên lại có thể trẻ như vậy. Hay đó là con trai của Bá Đạo Lưu Đại Bưu? Chỉ có người đã quen thuộc với âm thanh này mới có thể nghe ra người nói vẫn là một nữ tử.

Bao Đạo Ất không nói gì, lão cũng không muốn nói nữa.

Trong căn phòng bên cạnh cách đó không xa, Văn Nhân Bất Nhị nhìn vào cảnh xơ xác tiêu điều, vừa gặp cảnh này, trong lòng đã không tự chủ nổi mà quay cuồng hẳn lên. Y không biết vì sao Bá Đạo doanh lại có thái độ quyết tâm thu nạp Trần Phàm như vậy. Nhưng Bao Đạo Ất rõ ràng đã không thể trốn tránh được nữa. Trần Phàm không chết, lão lại khó giữ được địa vị giang hồ của mình. Song Bao Đạo Ất đã ra tay, chỉ e một khi ra tay sẽ không còn cách quay lại được nữa. Văn Nhân Bất Nhị đưa mắt nhìn về bóng người ở đầu đường phía xa, từ đầu đến cuối hẳn gần như không hề tham gia vào việc này. Tiêu điểm là Trần Phàm, tiếp nhận cục diện là Bá Đạo, hẳn chỉ dẫn mấy đứa nhỏ đến, lại không có mặt mũi nào đem người về.

Nhưng “Thập bộ nhất toán”....

Gặp phải cảnh này sao hẳn lại có thể không góp sức vào đó được...

Sự tình và cảm giác thật sự có chút hoang đường. Y không hiểu về Ninh Nghị cho lắm, sự việc và thời cục như thế này, Vũ Triều đang chuẩn bị bắc phạt nhưng không thể không để mắt đến địa bàn ở Giang Nam này. Mười lăm vạn đại quân Đồng Quán xuôi Nam phải thu lại được Hàng Châu. Phương Thất Phạt dẫn quân tinh nhuệ trấn áp khắp bốn phương, Phương Lạp tuyên bố xưng đế phải đánh vang dội, lấy thành tích oanh liệt. Lệ Thiên Nhuận về thành tức chính nội bộ quân đội. Y và vô số mật thám triều đình hành động khắp nơi muốn tìm ra chỗ hổng có ích ở Vĩnh Lạc Triều, trong thời gian này nhận được mệnh lệnh của tướng Tần, phải nghĩ cách cứu Ninh Nghị ra khỏi thành, nhưng đó chỉ có thể coi như khúc nhạc đệm vô cùng nhỏ trong số đó mà thôi.

Nhưng vào lúc này, không có nhiều người có thể ý thức được, thư sinh này còn đang buồn rầu làm như thế nào ra khỏi thành đã làm chút vận động nhỏ nhỏ, ở trong mắt Văn Nhân Bất Nhị thì việc này như thành một cái nhấc tay vô hình, quét mưa gió, mở ra một con đường mà tất cả mọi người đều có thể có cửa để đi. Ở thế cục này, hung hăng đem quân đi, quân lại không phải trước mặt Bao Đạo Ất mà lại trước mặt của Phương Lạp, trước mặt Vĩnh Lạc Triều.

Ha, “Thập bộ nhất toán”...

Y nghĩ như vậy, nhìn về phía xa, Ninh Nghị đang đứng trong đám người, nhàn rỗi như những người xung quanh nhìn cảnh này. Bóng dáng hẳn trong không gian yên ắng đang che cái miệng mà hắt xì một cái.

Bầu không khí bị ngưng lại trong bao lâu. Lướt người ngựa đầu tiên của Bao Đạo Ất đã gần đến con đường gần đó. Trong phòng, Lưu Đại Bưu mở miệng nói:

- Đã như thế thì Bao Thế Thúc, ta tặng cho người một bài thơ vậy.

Đội người thứ nhất xuất hiện bên đường, Bao Đạo Ất bật cười:

- Ha ha, Hiền Chất Nữ, người biết viết thơ ... nữ công rồi sao?

Đối với những người trong quân hệ của Phương Lạp mà nói, Lưu Tây Qua hành sự luôn luôn làm lấy hanh hiệu của phụ thân. Sau khi mọi người đã quen rồi thì ngầm hiểu nhau, tất cả đều gọi Lưu Đại Bưu, nhưng lúc này Bao Đạo Ất đã vô cùng phẫn nộ, rõ ràng muốn lấy việc này ra để châm chọc. Song lão lại không nói quá mức, ở bên đó trầm tư trong giây lát, dường như có người lôi bút giấy ra, lúc Lưu Tây Qua lại mở miệng lần nữa, trong ngữ khí đã có vài phần giận dữ. Lướt thơ đầu tiên, đọc gần từng chữ ra, nội lực bộc phát, vang vọng cả con đường.

- Triệu Khách....Man Hồ Anh

Cùng Trần Phàm trải qua hàng chục trận trên chiến trường còn sống sót, khi cô lúc này nén giận mở miệng, giọng nói như bình qua như lời đình, khiến cho cả con đường giữa lúc đó đều tràn ngập bầu không khí xơ xác tiêu điều của hung binh. Người của Bá Đạo Doanh bắt đầu ở xung quanh con đường nhỏ, xuất hiện trên nóc nhà, khói lửa đại mạc, kỵ binh qua sông, kỵ binh qua sông nhập mộng! Tiếng lòng của mọi người trong phút chốc bắt đầu căng thẳng, lời thơ ngược lại thành vật làm nền.

- Kết trận

Bao Đạo Ất vung tay xuống

Chỉ có Ninh Nghị ở bên này vẫn còn chút mệt mỏi che trán, thở hắt ra
- Em gái à... Ép quá rồi đấy. Không cảm thấy hổ thẹn sao...cô gái này...

283. Q.3 - Chương 285: Trường Ca Quân Tiên Phong Cuộn Cuộn Nổi Lên

“Nguyên tác giả” trước mặt nên việc sao chép bài thơ trở nên quang minh chính đại đối với Ninh Nghị mà nói tình huống này rất thoải mái, nhưng hẳn thật sự khá lo lắng với tính cách của Lưu Tây Qua chỉ sợ dù người đứng trước mặt là Lý Bạch thì cô cũng sẽ không biến đổi sắc mặt đối với chuyện này.

Thơ từ vốn chỉ là chuyện nhỏ, có thể làm cho người của Bá Đạo Doanh ra tay mới là chuyện lớn, Lưu Tây Qua không phải là người ngu ngốc, dù đối với nghĩa quân Phương Lạp thì Bá Đạo Doanh vẫn là vị trí hàng đầu, có thể lấy phương pháp không lộ diện ra ngoài để duy trì sự hòa hợp trong Bá Đạo Doanh. Hơn nữa, trong Bá Đạo Doanh cô cô thủy chung có được sự yêu mến của mọi người, với sự khôn khéo và thông tuệ của cô cô, người thường không thể nào bằng được.

Người ta thường nói gừng càng già càng cay, trải qua nhiều chuyện sẽ làm cho người ta trở nên khôn khéo hơn. Lưu Tây Qua không phải là người từng trải, mọi thứ chỉ nhờ ở sự thông minh thiên phú, suy nghĩ sâu sắc của cô. Cô là người có chính kiến, muốn thuyết phục được cô không phải ai cũng làm được. Ninh Nghị đại khái muốn nói với cô muốn làm thành việc lớn, có được sự ủng hộ của “đồng chí” không phải là chuyện dễ dàng.

Những lời này nói ra cơ bản không phải vì Trần Phàm mà nói, mà nói là có thể giúp đám trẻ có thể tiếp tục sống, khi Trần Phàm ra tay, trong lòng Ninh Nghị đối với sự xuất hiện của Lưu Tây Qua kỳ thật không nắm chắc là mấy, tương đối mà nói sau lưng đám trẻ này có quan hệ rắc rối khó gỡ, thật sự sau việc giải cứu, đối với Bá Đạo Doanh cũng là có lợi, nhưng nếu là chỉ là Trần Phàm thì dường như không có giá trị lớn như thế.

Nếu như mấy ngày trước, Ninh Nghị đối với chuyện lần này sẽ không có bất kỳ hy vọng nào, Lưu Tây Qua là người mạnh mẽ, đại khí, xem ra cô còn thật quá đỗi ngây thơ nên trong tâm trí có khá nhiều điều bất bình, nhưng điều này không có nghĩa là cô ta thiếu thận trọng. Vì để cho người của Bá Đạo Doanh không phải chịu sự xung đột công kích của Lệ Thiên Nhuận sau khi trở về thành, thậm chí ngay cả Tề Nguyên Khang thì cô cũng tự tay giết chết, mặc kệ ngày thường cô với Trần Phàm có giao tình với nhau nhiều hơn, nếu Trần Phàm có động thủ với Bao Đạo Ất, thì chắc chắn cô sẽ không đếm xỉa tới.

Nhưng một vài câu nói kia, có cả sự quyết tâm của buổi tối hôm đó, mọi chuyện hẳn có hy vọng hơn. Bởi vì dường như mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Ninh Nghị bảo một đám học trò kéo dài chút thời gian, cũng chính muốn Lưu Tây Qua có nhiều thời gian suy nghĩ. Hơn nữa nếu đám học trò này thật sự muốn ra tay thì lại càng khiến Trần Phàm thêm ràng buộc, nhưng mà, vào lúc này Lưu Tây Qua lại quả quyết như vậy, cũng thật sự là nằm ngoài dự đoán của Ninh Nghị

Một khi hạ quyết tâm, cô sẽ ra tay cứu Trần Phàm, lập tức dùng thái độ mạnh mẽ cường thế để đánh trả. Nguyên bản lấy thân phận của Bá Đạo Doanh, sau đó thì cũng có vài câu tranh luận cãi cọ hoặc là cho Bao Đạo Ất một hai bước lùi, nhưng trong lời nói thì không có nhường chút nào cả, chỉ nói mấy câu liền quyết định thắng thua, cả Bao Đạo Ất cũng không nhường nhịn. Có lẽ ai đó ở bên cạnh cũng đã chứng minh rồi, sau vài ngày yên tĩnh suy nghĩ trong lòng cô vì chuyện này đã hạ quyết tâm lớn.

-....Nếu cô thật sự có ý tưởng này thì nên suy nghĩ kỹ, kế tiếp việc nên làm là gì? Nếu thiên hạ không nơi dung thân, không chỉ Vũ triều, mà ngay cả thành Hàng Châu, triều Vĩnh Lạc, có lẽ nhất thời sẽ dung nạp cô nhưng sau này thì sao....Ta không muốn lừa dối cô, kết quả không tốt chút nào, có thể sẽ có một ngày ngay cả người của Bá Đạo Doanh cũng chống lại cô, khi đó ở bên cạnh cô sẽ còn lại những ai, sẽ có ai chứ! Đến lúc đó cô sẽ hối hận...

Đã hạ quyết tâm lập tức động thủ với Bao Đạo Ất, đây chính là tiến thêm một bước lập uy, Bá Đạo Doanh đã chuẩn bị những bước kế tiếp. Trong những năm gần đây có lẽ cô không phải là người không phân biệt phải trái nhưng một khi hạ quyết định thì nhất định phải làm, sức mạnh Bá Đạo Doanh thực sự kinh người, vừa làm hai câu thơ “Triệu khách man hồ anh, Ngô câu sương tuyết minh”, phía bên kia đường, thuộc hạ dưới trướng Bao Đạo Ất đã có một hai trăm người đuổi tới, ở giữa đường hẻm người của Bá Đạo Doanh cũng đã hướng bên này tụ tập.

Bước chân xoàng xoạt, bóng người tụ tập chợt nhìn có chút hỗn loạn, nhưng khi đến bên cạnh đường như mỗi người đều duy trì khoảng cách với người xung quanh. Một đám người này khoảng bảy tám chục người, đồng loạt mặc trang phục trắng đen, lưng đeo trường đao. Lưu Thiên Nam phất tay cùng đám người Đỗ Sát cũng bên cạnh đi tới, rút binh khí ra trở thành người tiên phong. Bước tiến của bọn họ không đơn giản là đi thẳng mà lần lượt thay đổi đi trước, kết hợp với hàng phía trên tạo thành một đội hình, tiến về đám nhân sĩ lục lâm đi theo Bao Đạo Ất đến. Bọn họ là cao thủ, đối phương cũng là lục lâm hào khách, không khí thoát nhìn như họ sắp áp vào chém giết lẫn nhau, nếu ai tinh thần không ổn định nhất định bị đối phương đoạt mạng trong nháy mắt.

Đám người của Ninh Nghị đứng ở đầu phố dài bên này, nơi này có hơn ba mươi tên Bá Đạo doanh đứng ở ngã tư, ngăn chặn con đường này lại.

Bao Đạo Ất có hơn bốn mươi tên lục lâm nhân sĩ kết trận thu hẹp lại, phía sau có hơn hai trăm người do một tên tiểu tướng mang theo, tên tướng lĩnh này còn hướng Bao Đạo Ất hỏi chỉ thị, gã có thể nhìn ra người đối diện tuyệt đối không tầm thường, không phải là người bình thường có thể dễ đối mặt. Bao Đạo Ất cũng có vài phần hối hận, lão thật không ngờ Bá Đạo Doanh bên kia lại động thủ quyết đoán như vậy, điều này căn bản không đúng như suy tính nên trong lòng, khiến lão thật sự có chút phẫn nộ, tiểu bối này uống nhầm thuốc rồi, lão cảm giận muốn bóp nát cổ.

Giữa ngã tư, hai nhóm tiên phong đã tiến gần sát nhau, Bá Đạo Doanh đi tới, thủ hạ lục lâm quần hào của Bao Đạo Ất lại lùi về phía sau.

- Tiến lên...

Không có nhiều tiếng nói chuyện, chỉ có tiếng binh khí chạm nhau mà thôi, sau đó tiếp đến có vô số mũi giáo kích đánh trực diện. Đường ngã tư không quá chật hẹp, nhưng hai mươi người giao chiến với nhau, chiêu đầu tiên của nhân sĩ võ lâm thường thường là thử thăm dò, nhưng lần này dường như có chút bất đồng. Đám người Đỗ Sát trong Bá Đạo Doanh bao vây tấn công một cách thành thạo, bay vây tấn công đám người Đỗ Sát trong Bá Đạo Doanh hết sức thuần thục, trong có một người đang đấu đao cùng với Phương Thư Thường, đối thủ trước mắt đột nhiên biến thành La Bình Nhân, Tiền Lạc Ninh hai bên trái phải chém người ở trung lộ, người nọ muốn giơ đao đón đỡ, uyên ương đao của Kỷ Thiển Nhi đã quét từ bên trái tiến lên, thân thể hơi nghiêng, Phương Thư Thường đã vung trường đao từ bên phải cuốn gã vào trong vòng công kích.

- Táp đập như lưu tinh

Bên kia Lưu Tây Qua cúi đầu làm thơ, ngâm nga một cách mạnh mẽ, đội hình Bá Đạo doanh rầm rầm ép quá hai bước, lục lâm quần hào hàng thứ nhất có sáu người bị cuốn vào, máu tươi vung vãi tung tóe.

Bên này ngã tư, hưởng ứng hai đạo yên hỏa lệnh tiến của Bao Đạo Ất, một khác hơn trăm người đã đến, thấy có hơn ba mươi người ngăn cản đường, liền la lớn:

- Tránh ra! Tránh ra!

- Nơi này không thể qua.

- Là người của Thiên Duệ Doanh, các người là ai.

- Không cần báo cáo cho người.

Người đội trưởng quân Bá Đạo doanh lớn tiếng quát, bên kia cũng không sợ chút nào lao qua đến trước mặt mọi người rút đao ra nói:

- Mẹ kiếp, các người là ai mà dám gây sự, đã biết chúng ta là ai rồi còn không mau rút ra.

Ở đầu đường bên kia, giọng nói của Lưu Tây Qua vang to.

- Mười bước giết một người!

- Mẹ người dám....

- Giết!

Người đội trưởng lớn giọng hét lớn, vừa hét vừa rút đao, gần như tất cả mọi người đều cùng rút đao, hơn ba mươi người tạo thành lá chắn lớn, ánh đao giống như bánh xe cắt cỏ lớn, quét một vòng, hơn trăm người tuôn ra thành một mảnh, nhưng hơn mười người phía trước đồng thời bị chém ngã vào trong huyết quang.

Hơn ba mươi người thả trường đao, máu chảy từ trên trường đao nhỏ giọt xuống.

- Bá Đạo Doanh này nói là làm, còn dám tiến lên.....Chết!

Những người đứng phía sau bước thối lui, bắt đầu tạo nên một khoảng cách, lúc này có thể nhìn rõ hơn ba mươi trường đao dính vào mười cổ thì thể làm chói mắt.

Lúc Lưu Tây Qua đã đọc đến “Thiên lý bất lưu hành” toàn bộ tình huống đã hoàn toàn kích động, trước ngã tư, ánh đao mãnh liệt, thành viên của Bá Đạo Doanh theo chiếc xe ngựa thứ nhất xông qua, hơn trăm người này cũng là tinh nhuệ trong doanh Bá Đạo Doanh, bọn họ võ nghệ tinh thâm, lại hiểu rõ về chiến trận có thể tự phối hợp chắc chắn. Đám lục lâm nhân sĩ phía trước cùng lắm là võ nghệ cao cường một chút, nhưng dưới tình huống này làm sao là sao là đối thủ của bọn họ được chứ, chính thể đã bị bọn họ không ngừng bị ép thối lui về phía sau, thỉnh thoảng có người bị trúng đao. Đến gần ven đường có người muốn phi lên nóc nhà công kích, liên tục bị ba thành viên của Bá Đạo Doanh chặn lại, có người vượt lên được nóc nhà lại bị một đao đối diện chém xuống, người cầm đao ở trên nóc nhà nhìn phía dưới tiếp tục đi lên trước, có người lên mui xe ngựa, lại bị một mũi tên bắn tới mới lại nhảy xuống.

Ninh Nghi cũng cố nhìn xem Lưu Tây Qua ở nơi như này mà vẫn cố sức làm thơ, hoặc có thể làm ra vẻ thối, âm thanh kia rõ to như nhịp trống bình thường, tiết tấu không chỉ có thể kích lệ sĩ khí, cũng có thể làm cho mọi người có thể thống nhất nhịp phối hợp đi tới rồi ra tay, hơn trăm người thân hình biến ảo hỗn loạn, mỗi người dường như sử dụng bộ pháp của tiết tấu “Hiệp khách hành”, phía trước chiến đấu kịch liệt, thanh âm kia không ảnh hưởng gì vẫn tiếp tục vang xa.

-Sự liễu nhất y khứ, thâm tàng thân dữ danh....

Nhàn quá tín lãng ảm, thoát kiếm tất tiền hoàng!

Tương chích đạm chu hợp, trì thương khuyết hầu doanh.

Chiến đấu, ánh đao, máu tươi nhưng điều kỳ dị nhất chính là những câu thơ không ngừng vang lên, dùng nhịp phách bài thơ làm thể hành động, tiết tấu giết người gần như vũ đạo. Quán rượu trên lầu người xem khá đông, người thanh niên trẻ tuổi ngạc nhiên nhìn, hơi thở dồn dập, ngay cả Ninh Nghi cũng không nhận được có vài phần nhiệt huyết sôi trào muốn ra tay ủng hộ Lưu Tây Qua. Bên kia đám thủ hạ của Bao Đạo Át cũng chạy đến, người chen chúc người nên không đến được phía trước. Con đường khác của ngã tư cũng ngày càng nhiều người tiến đến, thấy thể ba mươi người ngăn đường chính quát:

- Giết đi!

Mọi người cùng tuôn ra tiến lên, ánh đao chạm vào nhau kịch liệt, bóng người không ngừng ngã xuống, máu tươi chảy không ngừng. Ba mươi người khi thì tiến lên, khi thì lui về phía sau nhưng đội hình không bị loạn, giống như cơn sóng bình thường cản trở người xông tới vậy.

Kế tiếp là “Tam bộ thổ nhiên nặc, Ngũ nhạc đảo vì khinh” Chỉ với câu thơ ngắn như thế, những người đối mặt với đội hình quân tiên phong ba mươi người kia lần nữa lại bắt đầu lui về phía sau, nhưng có người bắt đầu bắn tên rồi, nhưng mà cung tên bắn từ trên nóc nhà xuống càng nhiều hơn, cũng là cung tiễn thủ của Bá Đạo Doanh, lúc này xuất hiện hai bên trên nóc nhà cũng là cung tiễn thủ của Bao Đạo Át, đã xuất hiện cục diện tử chiến rồi. Lúc này, đội hình hiện tại của Bá Đạo Doanh xuất hiện tả hữu hơn hai trăm người,

chỉ sợ dù có muốn cũng không thể nhiều hơn được, cục diện chiến đấu đã bắt đầu hỗn loạn, người của Bao Đạo Ất bắt đầu từ nóc nhà tuôn ra, người bị thương vong ngày càng tăng.

Ninh Nghị quan sát hết thấy mọi thứ, kế tiếp chỉ sợ đồng nghĩa với chiến tranh xảy ra, điều này hẳn cũng không thể nào dự liệu được. Ở ngã tư đường chính, An Tích Phúc cùng hơn mười Hắc Linh Vệ ở sau Bá Đạo Doanh, vừa quan sát An Tích Phúc hô lên:

- Dừng tay, mau dừng tay.

Hắn ta muốn thẳng đến phòng ở của Lưu Tây Qua nhưng bị Lưu Thiên Nam nắm bả vai giữ lại, hai người giao thủ mấy chiêu nhưng y không phải là đối thủ của Lưu Thiên Nam, hai người đứng nơi đường cũi vãi.

Bên kia cũng có âm thanh khá lớn:

- Hôm nay ta muốn xóa cái tên Bá Đạo Doanh, giết hết đi, giết hết.....

- ...Nhấn hoa nhĩ thiệt hậu, ý khí tố nghê sinh!

Cửu Triệu huy kim chuy, Hàm Đan trước khiếp sợ!

Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách đại lương thành....

Cả người Lưu Tây Qua cũng bị không khí này lây nhiễm, câu thơ kia từng chữ từng chữ làm xúc động lại hưng phấn không thể ngừng lại được.

Máu hòa cùng tiếng gươm, vô số âm thanh vang vọng lại tạo nên sự hỗn độn không ngừng, cảnh tượng buổi chiều thành Hàng Châu sục sôi dường như không thể nào cản trở được.

Bên trong một mảnh điên cuồng, Ninh Nghị hít một hơi dài nhìn sang hướng tử lâu bên cạnh, đột nhiên, hắn thấy một bóng người đang quan sát nơi đó, điều này làm hắn ngạc nhiên.

Cảnh chém giết vẫn còn tiếp tục diễn ra...

Người mà Ninh Nghị thấy, mọi người có thể đoán là ai, nhưng thật sự không có quan hệ đến trận chiến này.

284. Q.3 - Chương 286: Rân Gia Thúy Hoa Ngâm Máu Phun Người

Lúc này ở trong thành Hàng Châu, hai phe Bao Đạo Ất cùng Bá Đạo Doanh tụ lại đấu nhau dữ dội, có thể chen vào trong đó cũng không có mấy người, nhưng cho dù lúc này Văn Nhân Bất Nhị đặt mình vào trong cuộc nội loạn thành Hàng Châu cũng không cho rằng trận chiến này có thể ngừng lại, đối với những người đang sống mái với nhau liên quan đến an nguy thành Hàng Châu, người có tiếng nói có trọng lượng đều cực kỳ miễn cưỡng. Lưu Tây Qua còn chưa ngâm nga xong bài trường thi, đột nhiên vang lên tiếng người ngựa hô vang xông đến.

Không chỉ ở đường Bình Xương, ngay cả ngã tư đường gần phố Bình Xương đều đã tụ tập binh tướng của Bao Đạo Ất do thấy khói hỏa lệnh tiến mà tụ tập lại đây. Nhưng kinh người nhất, chính là tiếng kị binh cùng với tiếng vó ngựa và tiếng kèn vang lên, tuy rằng còn chưa tới Bình Xương, nhưng lại biến tình huống chung quanh trở nên hỗn độn hơn. Bọn họ đại để cũng bị người của Bao Đạo Ất ngăn chặn nhưng tiếng chân vẫn như cũ, nhanh chóng cuộn cuộn chạy hướng về phía này.

Những tên lính tinh nhuệ trong quân doanh mang đại kỳ xông đến, họ xông qua hàng lang viện, hướng vào nơi thủ hạ Bá Đạo Doanh cùng Bao Đạo Ất đang sống mái với nhau, trên cờ thêu một chữ “Lệ” rất to.

Trần quốc Đại tướng quân Lệ Thiên Nhuận ở Hàng Châu có lẽ là một người có thể danh chính ngôn thuận tham gia việc này, ở triều Vĩnh Lạc bản thân y với thân phận Binh Mã Đại nguyên soái, lần này vì muốn quét sạch thế cục ở Hàng Châu mà nhanh chóng trở về. Thấy mặt cờ thêu chữ này, tất cả mọi người không

tự chủ vài phần, người cầm cờ lướt qua vách tường, lên nóc nhà cũng là người có võ nghệ siêu quần người, y quát lớn:

- Dừng tay, Lệ soái có lệnh hai bên phải dừng tay lại!

Lại có người hiểu biết hơn đi thẳng đến Lưu Tây Qua cùng Bao Đạo Ất nói:

- Lệ soái mời hai phe tạm thời đình chiến.

Bao Đạo Ất cùng Lệ Thiên Nhuận vốn quyền thế ngang nhau, gã ta lớn giọng:

- Không dừng được!

Bên kia, Lưu Tây Qua thoáng trầm mặc, trong chốc lát hơn bốn mươi năm mươi người thuộc đội kỵ binh phá vỡ vòng vây ở ngã tư nhanh chóng đến, đi đầu là một người cưỡi con ngựa đen ột trượng, dáng người khô ngô, cả người mang thiết giáp, tay mang thương lớn có chùm tua đỏ rực, dáng vẻ nghiêm nghị. Bọn họ lúc này đang nhìn vào phía sau trận hình của Bá Đạo Doanh, tinh nhuệ của Bá Đạo Doanh cũng xoay đầu nhìn lại, tướng quân kia vọt đến bên cạnh, kéo mạnh dây cương, tiếng ngựa hí dài ngừng lại, phía sau vị tướng quân này, hơn mười kỵ ngừng lại thành một tuyến.

Người này hiển nhiên là Lệ Thiên Nhuận, đội kỵ binh cũng đã xuất hiện, phối hợp với mặt kỳ chữ “Lệ”, cùng hô lớn, hai bên đang giao chiến đều dừng tay lại, không khí một lần nữa trở nên xơ xác tiêu điều, ngừng động. Mọi người vây quanh đang chú ý hướng phát triển của sự việc. Chỉ có Ninh Nghị trên lầu lầu lúc này tâm trạng lại hoàn toàn không đặt ở đó, hắn đứng trước cửa sổ quan sát bóng một cô gái mặc áo choàng đen ẩn nấp bên con đường tắt kia, nhưng rốt cuộc có người từ phía sau lại khiến hắn không thể không thu tầm quan sát lại.

- Lệ Suất đến hơi sớm.

Trên lầu người đến quan sát báo cáo tình huống với hắn là Lưu Thiên Nam, thấy Lệ Thiên Nhuận xuất hiện dường như có chút đắc ý, Ninh Nghị nhìn qua cục diện nói:

- Là chúng ta phái người thông báo cho gã à?

- Ừ, quá muộn cũng không nên, sự tình không thể giải quyết được.

- Trần Phàm thế nào rồi?

- Mạng hắn lớn, thương tích không có việc gì.

Ninh Nghị gật đầu, lúc này âm thanh của Lệ Thiên Nhuận cũng truyền đến.

- Bao Thiên Sư, Lưu Đại Bưu, việc hôm nay là thế nào?

Âm thanh này phát ra nội lực kinh người, tiếng nói vang vọng, không giận mà uy nghiêm. Một lát Bao Đạo Ất giận dữ nói:

- Hãy hỏi cô ta!

Ánh mắt Lệ Thiên Nhuận hướng nhìn về phía Lưu Tây Qua, nhưng cô chỉ trầm mặc không đáp. Lệ Thiên Nhuận nhìn qua một lần, quay sang Hắc Linh Vệ bên cạnh, nói:

- An Tích Phúc, chuyện hôm nay người nói đầu đuôi cho ta nghe xem.

Những lời nói này không còn nhằm vào mọi người nữa, An Tích Phúc đành đến trước mặt Lệ Thiên Nhuận kể lại mọi chuyện đã qua. Gã cùng Trần Phàm cũng là có chút giao tình, nhưng với vị trí của y quá thấp, cũng biết được chuyện hôm nay có giấu diếm cũng vô dụng, liền mang việc Trần Phàm ám sát Bao Đạo Ất kể đầu đuôi ngọn ngành. Lệ Thiên Nhuận nhìn sang Bao Đạo Ất nói:

- Nói như vậy, Trần Phàm đã dĩ hạ phạm thượng, Bá Đạo Doanh muốn ra mặt cho Trần Phàm, làm chuyện to đến thế này sao? Bao Thiên Sư, vì sao người lại gây ân oán với Trần Phàm, lúc này có mọi người ở đây, người có thể nói xem sao?

- Lệ Thiên Nhuận.

Bao Đạo Ất nhìn lại y nói:

- Người lấy thân phận gì đến thăm vấn ta?

Lệ Thiên Nhuận cúi thấp đầu nói:

- Tuyệt không có ý này, cũng là người cùng một nhà ta không muốn làm tổn thương hòa khí lẫn nhau thôi.

- Ai biết hần đột nhiên bị thần kinh gì. Hần có gì bất mãn với ta, để hần nói ra đi.

Bao Đạo Ất mở to hai mắt trừng trừng, cực kỳ phẫn nộ nói:

- Lệ Soái, hôm nay ta nể mặt người, để không mất hòa khí, ta cho hần một con đường sống, nhưng phải nói rõ ràng, nếu không rõ ràng hôm nay Bá Đạo Doanh các người không ai mong chạy thoát khỏi nơi này.

Lúc này tạm thời ngưng chiến, Bá Đạo Doanh ở Hàng Châu đến tám trăm người, tụ tập ở đây là hai trăm người, cũng rất khó có phục binh, mà ở bên ngoài thủ hạ của Bao Đạo Ất liên tục không ngừng tiến đến, vì tình thế nghiêm trọng nên người được huy động đến có thể trên hai ngàn người, nên lão mới nói lời nói khí thế như vậy.

Nhưng dù có như vậy, Bá Đạo Doanh bên này cũng không hề dao động, hai trăm đối chọi hai ngàn, nếu người Bá Đạo Doanh cố thủ đều xông ra, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị biển người đè chết, nhưng theo tổ chất, phương diện tinh thần có chút cần lo lắng, một khi Lưu Tây Qua thật sự liều lĩnh ra tay đại sát, bất luận là gây tổn hại bao nhiêu, chỉ cần hai trăm người Bá Đạo Doanh xung phong vài lần liều chết có thể làm cho sĩ khí hai ngàn đám ô hợp kia tiêu tan, đến lúc đó chính là một trận đồ sát rồi, chỉ là một khi mở rộng đến trình độ này sẽ có nhiều người chết, đang ép Phương Lạp cần lựa chọn.

Bao Đạo Ất nói xong những lời này, người của Bá Đạo Doanh cười lạnh, nghiêm nhiên đều thể hiện “có giới thì đến”, bên kia Lưu Tây Qua cũng trầm mặc cười lạnh hồi lâu, có chút khinh miệt. Mãi đến khi Bao Đạo Ất sắp phát tác, cô mới mở miệng:

- Ta tặng Bao Thiên Sư bài thơ, mới vừa rồi ta còn chưa kết thúc, giờ đã viết xong, Lệ thúc thúc có muốn xem không?

Khi đang nói chuyện có người dùng giấy Tuyên Thành có bài thơ trên đó mang lại, chữ viết đẹp vô cùng, Lệ Thiên Nhuận không cần những thứ này, chỉ là sau khi xem xong không thể nào nghĩ ra trận chiến này có quan hệ gì với bài thơ, Lưu Tây Qua nói:

- Lệ thúc có biết, bài thơ này tên “Hiệp khách hành” chứ?

- Vậy thì sao?

- Vì sao Trần Phàm phải giết người.... Thúc nên hỏi Bao Thiên Sư chúng ta đã làm gì một chút.

Lúc này, cô dùng ngữ điệu không cao nhưng trong giọng nói đã tràn đầy lên án, Bao Đạo Ất sững sờ chốc lát:

- Người muốn nói gì cứ nói, có chuyện gì cứ nói trước mặt mọi người, lão đạo...

- Người có biết cô hàng xóm nhà Trần Phàm tên Thúy Hoa chứ?

Sự tình tiến triển đến mức này, Bao Đạo Ất trong lòng vừa cảm phẫn cùng ủy khuất, lão đương nhiên có thể mơ hồ đoán được lý do Trần Phàm ra tay là vì đám trẻ kia. Nhưng người trong giang hồ làm việc tất có quy củ, nếu như hôm nay lão thật sự để đoàn xe chở nữ nhân qua nơi này, chắc hẳn bị đám trẻ kia chặn đứng, sự việc bị phơi bày, lão đành phải chấp nhận thả những nữ nhân kia. Nhưng vấn đề là trên xe không có nữ nhân mà họ muốn tìm, đám trẻ nhỏ không biết trời cao đất rộng kia lại tới gây sự, là họ làm sai nên lão ra tay giáo huấn họ. Trong thế giới của lão, ai bị sai phạm nhất định bị đánh đến khi thừa nhận.

Hôm nay lão muốn đối phó với đám trẻ kia, thực chất chỉ muốn dạy cho chúng bài học cũng không nghĩ đến chuyện giết người. Nhưng Trần Phàm không liên quan lại giết ra, bản thân lão liền tiếp nhận giết hay không giết Trần Phàm, đều là chuyện của lão. ” s hare tại ‘tun g h o anh. com’” Lão thật không ngờ lại có quan hệ đến Bá Đạo Doanh, còn không ngờ làm tình thế lớn đến nhường này, theo cách nói của lão là do đối phương sai, khi dễ người thái quá. Nhưng mà hai bên chiến đấu gay gắt, ngay khi Lưu Tây Qua cắt

ngang lời nói của lão, đột nhiên trong lòng lão cảm thấy không khí có chút kỳ dị, nhưng lão không tài nào nói ra được.

- Cái quái gì... Lộn xộn quá.

- Người cũng biết Trần Phàm cùng Thúy Hoa cô nương là hai người yêu nhau, thề nguyện bên nhau trọn đời.

-.....Đâu có chuyện gì liên quan đến ta?

- Mấy ngày trước, Thúy Hoa cô nương đã mất tích, người nhà hắn đã tìm mấy ngày. Lệ Soái, Bá Đạo Doanh ta hôm nay ở Cổ Đồng Quan phát hiện ra khá nhiều phụ nữ bị bắt làm nô lệ, Thúy Hoa cô nương là một trong những người đó, bị người ta làm nhục.... Bao Thiên Sư, người nói xem người làm chuyện tốt gì chứ!

Giọng điệu Lưu Tây Qua trầm ổn, từng bước ép sát, Bao Đạo Ất đột nhiên quát lớn:

- Người ngậm máu phun người.

Thật ra lúc này đây trong lòng lão cũng đang thấp thỏm: Gần đây mình có gặp một người tên Thúy Hoa sao?

Nhưng trên khí thế thì không thể nào chịu lép vế được.

Lúc này Lệ Thiên Nhuận cũng nhíu mày, Bao Đạo Ất có thói quen xấu, y biết chứ, nhưng chuyện này cũng chưa là chuyện lớn gì, như lời Ninh Nghị nói vậy, đối với nghĩa quân đã từng làm vô số chuyện cực kỳ tàn ác mà nói, thì tật xấu của Bao Đạo Ất cũng chỉ là không nể mặt vài quan quân cấp thấp không có gì to tát cả, không đáng để cấp trên đưa ra xử lý. Dù sao Bao Đạo Ất cũng xem trọng sự đoàn kết bên trong, bắt người vẫn rất cẩn thận, ví dụ như vợ của tướng lĩnh trong quân gì đó, cho dù thích thế nào cũng không chạm vào. Lần này có lẽ là không biết, lại bắt đúng nữ nhân của Trần Phàm, người trẻ tuổi tính khí nóng nảy muốn dùng tính mạng đổi mạng Bao Đạo Ất, nên chuyện này đúng khá hợp tình hợp lý.

Bao Đạo Ất ngoài mạnh trong yếu, Lưu Tây Qua từng bước ép tới:

- Không phải muốn lý do sao! Sẽ đối chất sao? Bao Thiên Sư, “thất phu nhất nộ, huyết tiên thập bộ”. Người dám làm chuyện này, Bá Đạo Doanh ta nhìn thấy không thuận nên muốn gọi Trần Phàm đến đối chất cùng người thì thế nào?

Nói hết lời này, bên kia đã có người mang cán đi ra, phần trên của người nọ nửa thân bao hết vải trắng, đúng người đang bị thương nửa người chính là Trần Phàm, lão đại phu còn đi theo bên cạnh nhíu mày khó chịu:

- Thương thế còn chưa khỏi, sao lại phải khiêng đi, thật không được, chuyện này không được.

Lúc này Trần Phàm còn ý thức được, hai mắt y đỏ bừng nhìn chăm chăm Bao Đạo Ất, thân mình như cố gắng nâng lên bị lão đại phu lấy tay giữ lại. Y đưa tay chỉ Bao Đạo Ất nói:

- Lão tặc... Chỉ cần ta chưa chết sẽ không bỏ qua cho ngươi.... Thúy Hoa...phốc.

Lời nói còn chưa dứt máu tươi đã ộc trào ra, xối ngay trên vông khiêng.

Lão đại phu hét lớn cho người khiêng cáng trở về, người Bá Đạo Doanh nhìn Bao Đạo Ất, Lưu Tây Qua nhìn Bao Đạo Ất, Lệ Thiên Nhuận cũng nhìn Bao Đạo Ất, người thiếu niên trên tiểu lâu cũng nhìn Bao Đạo Ất, người hai bên đường nhìn Bao Đạo Ất. Mọi người bắt đầu chụm đầu ghé tai nói nhỏ, lão đại là người như vậy ai cũng biết....

Vừa rồi tâm tư của Ninh Nghị hoàn toàn ở nơi khác, lúc này mới mở to hai mắt nhìn, vì màn biểu diễn vừa rồi của Trần Phàm, khoe miệng hắn cười cổ đề nên nói:

- Em gái à....Thật là vua đóng kịch đó nha...

285. Q.3 - Chương 287: Đồng Chí, Người Nhà.

Chiến sự đã ngừng, trải qua việc đánh nhau vô cùng thảm thiết, máu tươi chảy vung vãi khắp nơi, chẳng ai ngờ sự việc sẽ đột nhiên dừng lại chuyển thành thế này.

Cuộc hỗn chiến này mở rộng với quy mô hơn mấy ngàn người vốn không phải là chuyện cứ hàm hồ lấy một câu chuyện cũ để gạt bỏ đi, nhưng đột nhiên Bá Đạo Doanh đưa ra lý do để truy cứu này thật sự làm cho tâm trạng của mọi người trên trên dưới dưới khó có thể thích ứng được. Muốn nói là việc nhỏ, xác thực, mọi người hầu hết đều là người một nhà, cần gì phải làm cục diện lan đến mức độ này, nhưng muốn nói sự việc to tát, mọi người ở đây ai nghĩ đều nghĩ Trần Phàm ra tay là có lý do, vì nữ nhân của y mà y ra tay như thế thì dù có loạn đến mức nào, không ai có thể phản đối.

Nhưng dù có như vậy, Bao Đạo Át vẫn như ngày thường còn quá ngang ngược, không muốn lộ rõ sự yếu đuối của mình, nhất thời quát lớn:

- Vu khống
- Cũng chỉ do các người nói...
- Có gan thật....

Âm thanh xì xào nói ra, vừa rồi nghe ra đúng lý hợp tình nên khí thế hùng hồn, Lưu Tây Qua để mọi người nói một hồi, mới nói:

- Bao Thiên Sư, Cổ Đồng Quan là địa bàn của người, người tưởng có thể giấu diếm mãi sao? Chuyện hôm nay, Bá Đạo Doanh ta đã nhúng tay vào rồi, ta muốn mang Trần Phàm đi, xem ai dám ngăn cản.

Cô nói như thế xong liền quay lại phân phó trở về trại, Bao Đạo Át quát lớn:

- Người dám?
- Lê Soái, cáo từ.
- Sự tình đã như thế người hãy nói một vài lời xem.

Dù chuyện này không thể phủ nhận nhưng trước mắt không có chứng cứ nên Bao Đạo Át không cam chịu chấp nhận chuyện vừa rồi, lão lớn tiếng la, còn dám thủ hạ cũng rống lên, phía trước có người hô lớn:

- Tuyệt đối là các người vu cáo.

Bên cạnh một người nhỏ giọng hỏi:

- Không có chuyện này sao?
- Không hề kỳ quái, ta cảm thấy chuyện này nhất định là sự thật.

Người nọ chép miệng nói, tiếp tục nói lớn:

- Tuyệt không có việc này, ngậm máu phun người.

Lê Thiên Nhuận bên kia tay cầm lá cờ cầm xuống giữa đường nói:

- Không ai được động thủ.

Y cường thế, dù sao tiếng nói có chút trọng lượng, mà cũng chỉ cần lý do cường thế này cũng đủ rồi, nên chấp tay với Bao Đạo Át nói:

- Bao Thiên Sư, Cổ Đồng Quan như thế nào cũng là do người quản thúc, để xảy ra sự việc này cũng là do người quản thúc không nghiêm, tội của Trần Phàm người sẽ được tiếp tục nghị sự trên Kim Điện...

Lê Thiên Nhuận nói những lời này chỉ muốn giảm sự giận dữ của Bá Đạo Doanh, thái độ y rất kiên quyết, Bao Đạo Át cũng biết chuyện này dù có muốn cũng không thể tiếp tục đánh tiếp, lão la hét ầm ĩ vài câu:

- Ta trở về nhất định điều tra việc này, nếu thật sự thủ hạ ta phạm phải tội trên, ta nhất định không tha cho chúng, nhưng nếu chuyện này không có, ta sẽ tìm cách chứng minh sự trong sạch của mình, khi đó dù Phạt Soái có trở về cũng đừng mong ta tha mạng cho Trần Phàm.

Chuyện đã được giải quyết xong, người của Bá Đạo Doanh gồm cả đứa trẻ trên tửu lâu và cả Ninh Nghị đều ra ngoài phố Bình Xương, Bao Đạo Ất cũng dẫn người rời đi. Mãi cho đến khi đi thật xa, lão mới bắt đứng lại, rống lớn với đám thủ hạ:

- Con mẹ nó, hồng việc của ta. Bình thường ta đã nói với các người dù thế nào cũng không để người ta chộp áo mình. Hôm nay, đã thành như vậy rồi, ta sẽ điều tra ra là ai, ta tuyệt đối không tha cho gã.

Theo Ninh Nghị biết, Bao Đạo Ất chia đều mỗi đêm chơi một nữ nhân, gần hai tháng có năng lực ngủ hết thấy với bao nhiêu người chứ? Chính vì lão có thói quen như thế nên đám thủ hạ của lão cũng có người mang danh nghĩa của lão mà bắt người, chuyện này không có gì quá khó nghĩ, lão biết nhưng mắt nhắm mắt mở cho qua. Mới vừa rồi trước mặt mọi người, lão khẳng định chuyện đó không phải do y làm, lúc này không có người ngoài, không phải lão thì sẽ là đám người của lão làm, lúc này không có người ngoài, muốn nói không phải đám người của lão làm, thì lão lại không tin rồi, chuyện này không phải chuyện tốt đẹp gì, mẹ nó lần này rõ ràng là tai bay vạ gió, lão bị đám “súc sinh” này hại chết....

Một người đã phá hủy lòng tin của lão, xác thực là chuyện hết sức khoa trương. Nhưng mà ít nhất lúc này đây, đáng thương cho Bao Đạo Ất thật sự bị oan uổng.

Tình huống có liên quan đến nhà hàng xóm cạnh nhà Trần Phàm, hai ngày trước Ninh Nghị có nghe Trần Phàm nhắc tới là có người bị mất tích, não loạn đến phiên, Trần Phàm còn lái nhai một hồi, Ninh Nghị lúc ấy có hỏi gã, gã nói:

- Khẳng định chính thủ hạ của Bao Đạo Ất bắt đi, chuyện này không có gì lạ...

Dù có thế nào, vị cô nương Thúy Hoa kia cũng không phải là người nên duyên với gã.

Trên đường trở lại Bá Đạo Doanh, Ninh Nghị nhìn Trần Phàm, Trần Phàm đang nằm trên giường sửa sang lại băng vải, anh ta là người khỏe mạnh thể lực kinh người, Ninh Nghị tiến vào cười nói:

- Như thế nào rồi?

- Quá tuyệt vời, ai nghĩ ra vậy?

- Ta.

- Bao Đạo Ất thật sự phải giả câm giả điếc, ngậm bồ hòn mà im...Nhưng mà nói đi nói lại, cô gái kia trông thế nào?

Dựa theo quan sát có lẽ Trần Phàm lớn hơn Ninh Nghị vài tuổi, hăn vừa hỏi, mặt Trần Phàm héo lại như bánh bao chiên.

- Người hỏi Thúy Hoa à? Dáng người bé nhỏ, miệng chu chu giống con gà.

- Người như vậy cũng có người bắt à?

- Thật sự cũng không tệ lắm... Nhưng dù sao nàng ta cũng bị người ta làm nhục rồi, ta không thể nào nên duyên được, thật sự một phần cũng sợ người ta chê cười. Đúng rồi lão đại Lưu gia muốn làm gì?

- Hả?

- Ta cùng cô ấy quen biết lâu rồi, nên nếu cô ấy có chuyện tìm ta giúp đỡ, ta sẽ giúp. Nhưng cô ấy muốn mua ta một mạng, đây cũng không phải chuyện nhỏ...

Ninh Nghị gật đầu, dưới tình huống như vậy Trần Phàm vẫn duy trì tư duy nhạy bén, hăn thế nên mới có năng lực hơn người, Lưu Tây Qua mới trả giá cao như vậy để cứu gã, nhưng lúc này Ninh Nghị đương nhiên cũng không nên nói qua ý tưởng của Lưu Tây Qua với Trần Phàm, nên tán gẫu vài câu, có người tới gọi hăn, chính là Lưu Tây Qua gọi sang.

Hôm nay đã xảy ra chuyện này, kế tiếp hẳn là muốn đi vào câu chuyện chính rồi, Lưu Tây Qua đã hạ quyết tâm, hẳn cũng đã chuẩn bị xong bước ứng đối. Đi đến thư phòng của Lưu Tây Qua, dường như thiếu nữ bên cửa sổ đang nhú mày trầm tư điều gì, một lát sau mới nói:

- Bao Đạo Ất nhất định phải chết, hôm nay vì chuyện đó không thể giết gã nhưng sau này đã có cớ.

Điều này cũng là chuyện tự nhiên, hôm nay trên đường phố Bình Xương, Bá Đạo Doanh ngang ngược cũng không giết được Bao Đạo Ất, điều này thật sự quá đột ngột nhưng kế tiếp đã tạo nên hai thế đối kháng, sau này nếu có thể làm đối phương sụp đổ, mới xem như có lý do danh chính ngôn thuận. Ninh Nghị gật đầu:

- Ừ.

Thiếu nữ quay đầu lại nói:

- Nhưng chuyện đó không phải là chuyện quan trọng nhất, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn để nghĩ.

Đây chính là tiến vào chủ đề chính, muốn bàn bạc với Ninh Nghị về “cách mạng” linh tinh gì đó rồi. Ninh Nghị đưa ra một xấp bản thảo, chỉ nghe Lưu Tây Qua nói:

- Tối hôm nay ta muốn đi tham gia một hội thi thơ.

- Hà?

Thiếu nữ cau mày nói:

- Hai bài thơ người đưa cho ta, ta đều dùng hết rồi, ta cảm thấy thật tốt, nên viết thêm mấy bài nữa cho ta, để bên người khi cần dùng. À, chẳng phải trước đó người đã viết cho ta, nhưng ta cảm thấy vô dụng thì phải? Ta đã quên rồi đấy, nhưng hiện tại nhớ ra ta cảm thấy không tồi chút nào, trên hội thi có thể dùng, như là ‘Hàn thiên thê thiết, thập yêu môn sưởng thông vô trở’ ấy....

Khóe miệng Ninh Nghị co giật:

- “Hàn thiên thê thiết

Đối trường đình văn

Sậu vũ sơ hiết.

Đô môn trưởng ẩm vô tự?”

- A, chính là chỗ này, chính là bài này, viết mau viết mau...Không phải “sưởng thông vô trở” hả? Ta thấy lúc trước người làm cho ta mấy bài không tồi, ta rất thích, nếu viết ra tối nay có thể dùng. Ta nhớ trước đây người từng nói bài thơ này là của Liễu tướng công, sau này ta muốn giết ai, sẽ đưa bài thơ này cho vợ con hắn.

- Uh, Liễu tướng công công còn có một bài từ khác, như là Thanh Thanh mạn...

Hai người ở trong phòng nghiên cứu thi văn một hồi, sau đó, thiếu nữ đưa những trang giấy tràn ngập thi từ cất vào trong lòng nói:

- Những thứ này sau này là của ta, người không được dùng đến.

Đội Ninh Nghị gật đầu đồng ý, cô mới cười rạng ngời, nụ cười chỉ thoáng lướt qua, giống như ảo giác. Thật sự đó là lần đầu tiên Ninh Nghị được nhìn thấy thần tình đó của đối phương, một lát sau cô ngồi ở đằng kia nhìn Ninh Nghị, hít một hơi, lại một lát sau lại ngẩng đầu lên...

- Tiếp đến....Là việc chính rồi.

Xe chạy nhanh ra con phố nhỏ, Ninh Nghị quay đầu nhìn lại doanh trại của Bá Đạo Doanh, hoàng hôn đã đến, ánh mặt trời dần buông, từng nhà từng nhà bắt đầu sáng đèn truyện từ banlonghoi.

Cuối cùng Lưu Tây Qua cũng hạ quyết tâm, trước chưa bao giờ thấy qua, nghe nói cô muốn cải cách thay đổi phương thức hoạt động của Bá Đạo Doanh. Cô giống như một người chăn dê muốn thay đổi qua chăn dê vậy, có lẽ cô đã tìm được phương pháp chăn dê tốt. Ninh Nghị là người khởi xướng nhưng hẳn cũng không

biết sau này Bá Đạo Doanh sẽ thay đổi được những gì, thành Hàng Châu sớm hay muộn cũng bị triều đình công phá, nhưng Bá Đạo Doanh như thế nào lúc này cũng không thể nói trước được.

Trong bản nháp hần đưa cho Lưu Tây Qua, làm bước đầu tiên là tự hỏi và tự đặt câu hỏi phao chuyên dẫn ngọc (Gợi ý vấn đề để lôi cuốn mọi người vào cuộc tranh luận bổ ích), có đúng có sai, có cầu thả, cũng không xử lý và tham gia thực chất vấn đề. Cách nghĩ cuối cùng của tam quyền phân lập, nguyên tắc công bằng, khế ước tinh thần, dò xét lẫn nhau, đầu tiên phải làm những cái gì, cần Lưu Tây Qua nghiêm túc suy nghĩ, Ninh Nghị cũng không dự định đưa con bài chưa lật ra ngay từ đầu. Vài ngày nay, còn phải để cô nghĩ cách, quan trọng là cô phải nghĩ, những thứ này đều là do cô nghĩ ra, Ninh Nghị chỉ làm người “chỉ huy” thôi.

Dù sao phụ tá cũng là chuyện dễ làm.

Trước mắt hần có chuyện quan trọng cần phải làm hơn, trên đường rời Bá Đạo Doanh trở lại con phố, vì ban ngày đánh nhau nên trước mắt vẫn là một đồng hồ đen, đèn đuốc âm đạm. Ninh Nghị ở góc đường ngừng xe ngựa, xuyên qua đầu đường, đi vào con hẻm nhỏ, hần ta cẩn thận quan sát xung quanh sau đó chuẩn bị gõ cửa viện, tay vừa giơ lên cửa liền mở.

Cô gái không biết đứng cạnh cửa tự bao giờ, nghe tiếng bước chân lại gần nàng liền xoay người mở cửa, hai người nhìn nhau không chớp, Ninh Nghị nhìn xung quanh, cô gái đưa tay kéo hần vào.

Kiểm nén những chấn động trong lòng, hai người nhanh chóng đóng cửa lại, cô gái kéo hần đến gian phòng đối diện, sân không lớn, hai gian chong đèn đuốc lơ mờ, dưới mái hiên cũng có một người quen thuộc, thân hình nhỏ nhắn. Bọn họ vào gian phòng, Ninh Nghị đưa tay đóng cửa lại, cô gái xoay người ôm chầm lấy hần, nàng cắn chặt răng, lệ rơi không ngừng nhưng không có tiếng khóc.

Ninh Nghị hít một hơi, ôm lấy cô gái, nhắm mắt tận hưởng cảm giác ấm áp. Trong lòng hần biết cô gái này tính cách cứng rắn, dù tính cách cứng cỏi này đã cùng dung hợp với tính chất đặc biệt của thời đại này, có thể trở thành người vợ hiền hòa dịu dàng, nhưng khi thật sự gặp phải thử thách chân chính, tính chất đặc biệt này sẽ dần dần lộ ra, làm những chuyện uất ức kinh người không gì sánh được.

Lúc trước con đường từ Hàng Châu quay về Hồ Châu, mười phần chỉ có một phần sống. Nhưng sau khi Ninh Nghị bị bắt gần ba tháng đến hôm nay, Tô Đàm Nhi lại dẫn nha hoàn Quyên Nhi trở lại Hàng Châu lúc này đang cảnh giới sâm nghiêm, nàng tất nhiên là người có năng lực siêu phàm nhưng bên phía Văn Nhân Bất Nhị không có tin tức truyền tới, ngay cả Bá Đạo Doanh cũng không có chút manh mối nào, điều này nói rõ nàng che giấu và đồng thời tránh được tất cả tai mắt xung quanh, đây mới là điều ngay cả Ninh Nghị cũng không thể không tán phục.

Hần dựa vào cửa phòng nghĩ mông lung, dáng người Tô Đàm Nhi vốn cao gầy lúc này hơi nhón mũi chân ôm hần lẳng lặng rơi lệ, khóc không giống như khi gặp nguy hiểm, mà giống như bị dày vò lâu ngày khổ tận cam lai. Hai thân thể ôm chặt vào nhau, Ninh Nghị ôm chặt vòng eo của nàng, cảm nhận được bụng nàng dường như khá lớn, trong lòng mới biết thì ra nàng mang thai...Phụ nữ sau khi mang thai thật sự khá nóng tính, khó chịu.

Dù có thể nào, có đánh giá thế nào, chung quy cũng nhờ năng lực của nàng mà đến, ngay lúc này Tô Đàm Nhi chỉ giống như một nữ nhi bình thường, yên bình ôm chặt hần. Hồi lâu Ninh Nghị kéo ghế ngồi xuống để thê tử ngồi trên đùi mình, hai người trong phòng tối ôm nhau một lúc lâu Ninh Nghị mới bắt đầu hỏi nàng mọi chuyện đã qua.

- Làm thế nào tới được đây?

286. Q.3 - Chương 288: Phu Thê Đêm Trò Chuyện Về Hà Sơn Thiết Kiếm

- Sau mọi chuyện đã xảy ra, triều đình quản lý khá nghiêm, mọi chuyện sẽ được mật báo, vẫn cho người tìm kiếm tướng công, thiếp vẫn đang âm thầm theo dõi việc này, bắt đầu từ việc chuẩn bị vải...Khi tướng công

cho người báo tin tức đi, thiếp thật sự không biết có chính xác hay không, nhìn anh ta úp úp mở mở còn bảo thiếp có người đang theo dõi ở gian nhà nhỏ, thiếp tra xét người bên cạnh.....người nọ tự xưng là phụ thân Hạnh Nhi...

Gian phòng vẫn tối như cũ, giọng nói nàng trở nên mềm mại, Tô Đan Nhi đã dần tỉnh táo trở lại, nàng bắt đầu kể về những chuyện của mấy ngày qua khi trở lại Hàng Châu. Nhưng nghe đến đó Ninh Nghị nhíu mày, hẳn biết Hạnh Nhi từ nhỏ, nàng cũng không có người thân bên cạnh, không biết nàng ta bị lừa bán từ nhỏ hay bị người nhà bỏ rơi bán vào Tô gia, Tô gia cũng là nơi duy nhất nàng ấy tá túc:

- Có thể là như vậy sao?

- Không biết được.

Tô Đan Nhi lắc đầu

- Trên đường chạy nạn, ống tay áo của Hạnh Nhi bị rách, trên tay có bớt đỏ nhỏ, một đôi vợ chồng khóc hô nhận con gái. Sau khi đến Hồ Châu lo lắng sự an nguy của tướng công, thiếp cũng không để tâm đến chuyện đó nữa. Hạnh Nhi vốn không có ý nhận bọn họ, nhưng gần nhau nửa tháng, thấy họ thành tâm Hạnh Nhi cũng mềm lòng. Sau khi được thông báo của tướng công, thiếp đã điều tra đúng thật bọn họ cùng người bên này có quan hệ, còn có người đứng sau họ, thiếp còn nghe họ nói về tướng công, cũng nói tướng công muốn đầu nhập vào bọn họ, nhìn bộ dạng họ dường như không có chút ác ý nào cả, người bên triều đình kia khi truyền lời lại không rõ ràng.....

Nàng lúc này đã khôi phục được tinh thần trở lại bình thường, lau khô dòng lệ châm đèn rót trà đến ngồi bên cạnh Ninh Nghị, nàng nói thật nhỏ, nhưng có thể nhận ra chút không yên trong lòng nàng. Ninh Nghị nghe những lời nói của nàng, cũng có thể hiểu được những chuyện nàng đã trải qua, đã khổ cực thế nào, Văn Nhân Bất Nhị tiếp nhận việc của hắn là do Tần Tự Nguyên trực tiếp phụ trách, người được phái đi Hồ Châu mật báo cho Tô Đan Nhi quyền hạn cũng không phải lá cao, lúc ấy Ninh Nghị cũng không để ý lắm, chỉ cảm thấy báo cho Tô Đan Nhi biết hắn bình an là được rồi, lại xác nhận Tô Đan Nhi cũng bình an không sao vốn dĩ cảm xúc lúc đó của Tô Đan Nhi đương nhiên là muốn biết nhiều hơn, sau khi hỏi không có kết quả, khó tránh khỏi vẫn lo lắng.

Sau khi điều tra người ở căn phòng nhỏ bên cạnh, hy vọng thông qua điều tra sẽ gián tiếp biết được tình hình của Ninh Nghị. Nếu nàng là người không có năng lực thì thôi, đằng này lại là người luôn nắm giữ lập kế hoạch trên thương trường dù gì cũng là người hiểu rõ nhân tâm, khi thăm dò biết được người bên Phương Lạp đối với nàng không có ác ý quá lớn, nên nàng biết được Ninh Nghị ở bên Phương Lạp là an toàn, điều này có thể thấy được tướng công nàng đã có được sự tín nhiệm của đối phương, cũng có thể chỉ là bên ngoài, cũng đôi khi là sự thật.

Sau khi đã yên lòng, nàng hồi tưởng chuyện trên đường chạy trốn đến Hồ Châu, hành vi đối phương đuổi giết dân chạy nạn là chuyện diễn ra hết sức bình thường, nhưng sau này lại nghe nói lại bất tướng công nhà mình để chế định một đại nhân vật nào đó. Chính thế nên tướng công dù có chạy trốn thế nào cũng không thoát khỏi, nàng cũng đang có thai, cũng không khỏi quá nhạy cảm. Nếu rơi vào tình huống tệ nhất nói không chừng triều đình muốn thông qua bản thân nàng một lưới bắt hết gian tế loạn quân bên chuyện này lừa nàng đến Hồ Châu rồi bắt hết. Ninh Nghị nhất thời chưa thể quay về được, loạn quân bên kia tựa hồ như đã thành công, nếu ngày sau còn tiếp tục giằng co, trở thành tình huống hai tiểu triều đình cát cứ, vậy chia lìa bởi chiến loạn thật không biết duy trì đến đến bao giờ.

Đương nhiên, có vài chi tiết Ninh Nghị được biết là sau đó nghe đám a hoàn kể lại, sau khi thoát được cuộc chiến loạn xảy ra, Tô Đan Nhi trở lại Hồ Châu, không biết tình hình hắn thế nào, nàng gần như mất hết sức lực, thời gian ấy nàng cố gắng thăm dò tìm kiếm, hỏi thăm mọi mối quan hệ, gần như còn không để tâm tới bào thai trong bụng, sau khi biết được Ninh Nghị chưa chết Tô Đan Nhi như được cứu sống lần nữa, cảm giác nhẹ nhàng thoải mái hẳn, cộng thêm bào thai trong bụng, khiến nàng cảm nhận được sự thiêng liêng của tình cảm phu thê khi đã có được sự kết chặt của đứa con trong bụng.

Gian tế bên kia cũng không có thái độ ác ý, triều đình cũng mờ ám không rõ thái độ. Ninh Nghị lại không thể quay về, biện pháp duy nhất chỉ có thể là nàng đến đây, mà với tâm tư của hắn, biết hắn cũng tuyệt nhiên không ngồi yên, nhưng lúc này gặp lại Ninh Nghị, nàng mới cảm thấy mình quá thiếu thận trọng, thật thiếu thận trọng quá, giọng nói càng lúc càng bé.

-... Thiếp đã thay đổi thân phận, dùng mọi cách để liên hệ người đứng phía sau của gian tế, bên phía Hồ Châu thì để Hạnh Nhi tiếp tục duy trì thái độ giả dối với thiếp thân, hai ngày qua đến đây, hẳn là không kinh động đến ai. Ở đây thiếp có quen vị quan lại tên Mẫn Đài Chương Mẫn đại nhân, bọn họ muốn có vài tốt để may quan phục... Tướng công, thiếp nghĩ qua rồi, nếu chàng không đi được thì ta cũng không đi...

Ninh Nghị cầm tay nàng kéo ôm nàng vào lòng, thật lâu mới thấp giọng nói:

- Đi hay muốn đi...

Một lát sau lại nói:

- Nàng có thể đến đây ta rất vui.

Tô Đàm Nhi ngẩng đầu hỏi:

- Vậy tướng công chàng....

- Ta không việc gì cả.

Ninh Nghị cười cười.

- Nàng vận chuyển vải cũng có thể lấy giấy thông hành đi ra ngoài hả?

Thê tử gật đầu trong lòng chàng, ánh mắt tha thiết hỏi:

- Ngày mai bán vải hết, sau đó thiếp sẽ lấy giấy thông hành cho chúng ta, tướng công đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau....

- Ta không được, nàng có thể mang Tiểu Thiên đi.

Ninh Nghị lắc đầu nói:

- Nếu ta đi như vậy có thể ra khỏi thành, nhưng còn Hàng Châu trước mắt đều là người của bọn hắn, một khi ta biến mất, không đến được địa phương an toàn nhất định sẽ bị bọn họ đuổi theo, nàng đang mang bầu không thể mạo hiểm được, chỉ cần ta ở lại nàng nhất định có thể rời đi.

Hiện nay, hắn ở trong lòng Lưu Tây Qua đã có tầm quan trọng không nhỏ, vừa rồi trong lòng đối phương đang có lửa giận, nếu lúc này bỏ của chạy lấy người, thì Tô Đàm Nhi đang mang thai từ Hồ Châu quay về được Hàng Châu, động chạm đến vẫy rồng của Lưu Tây Qua, nhất định cô ấy sẽ đuổi theo truy tìm đuổi giết hắn dù ở bất cứ nơi nào. Đối với cô gái như vậy còn khó đối phó hơn cả so với nam nhân, nhưng chỉ cần hắn không đi, chỉ có Tiểu Thiên đi sẽ là chuyện nhỏ, đối phương sẽ không để ý đến, thậm chí có thể Lưu Tây Qua còn có thể ra tay bảo vệ Tiểu Thiên và Tô Đàm Nhi.

Chuyện này cơ bản được quyết định như vậy, Tô Đàm Nhi đã muốn gặp được hắn xác định hắn bình yên vô sự, cũng không thể bảo hắn làm theo ý nàng được, vẻ mặt nàng buồn bã nói:

- Tướng công định ở đây làm cái gì?

Lúc này Ninh Nghị không thể nói ra tường tận mọi việc Bá Đạo Doanh với nàng được, chỉ nói đại khái tình huống của chính mình là bị buộc phải làm phụ tá, lại nói tình huống của Văn Nhân Bất Nhị để nàng không nghi ngờ lung tung.

- Thủ hạ Tần lão có thể tin được, nhưng lại không giống với quan binh triều đình, trên đường các nàng đi, ta sẽ để bọn họ cho người hộ tống các nàng. Hiện ta đâm lao phải theo lao thôi, nếu bỏ trốn, bọn chúng sẽ tìm mọi cách truy tìm, ta ở Hàng Châu lâu như vậy cũng không ít người biết đến. Tần lão muốn ta giúp đỡ lão, tương lai có thể sẽ lên kinh giúp ngài một chút, trước mắt cần nhân cơ hội này làm vài chuyện, không có chuyện gì đâu, chuyện Phương Lạp ta chắc chắn có thể thoát an toàn, nàng hãy yên tâm ở Hồ Châu mà dưỡng thai, hoặc quay về Giang Ninh chờ ta.

- Thiếp sẽ ở Hồ Châu.

Tô Đàm Nhi nhìn hắn lúc lâu, cúi đầu nói:

- Đàn ông các người đều muốn vì nước vì dân, thiếp chỉ là một nữ nhân, chàng làm chuyện gì thiếp không quản, vẫn là câu nói cũ nếu chàng chưa về...thiếp cũng không thể sống nổi...

Nàng vừa nói nước mắt vừa lưng tròn, dù có cứng rắn thế nào thì nàng cũng là một cô gái mà thôi. Nàng nghen ngào lau nước mắt, cố lấy lại trạng thái bình thường, hai người nói thêm vài câu, lúc hấn nói đến chi tiết Tiểu Thiên theo hấn rời đi, đột nhiên Tô Đàn Nhi liền nhớ đến một chuyện.

- À đúng rồi, lần này lại đây thiếp gặp được một cao thủ võ lâm.

- Hả?

- Giống như người trước kia tướng công nói vậy, là một nữ hiệp. Trên đường chúng ta xuôi nam, dường như nàng ấy bị Cừu gia đuổi giết, trốn đến nơi này với chúng ta, trên đường đi nàng ta đối với bọn thiếp rất tốt, ngày hôm qua khi bọn thiếp giao hàng vẫn còn có người cố ý làm khó dễ, đã bị nàng ta đánh ngã, tướng công có lẽ chưa gặp qua.

Nói đến đây Tô Đàn Nhi cười rộ lên, Ninh Nghị cũng cười, đơn giản vì thê tử hấn có giao tình với cô gái biết võ công. Nếu là hai năm trước có lẽ hấn có chút tò mò, nhưng ở Hàng Châu này cao thủ võ lâm nhiều vô số kể, người trong Bá Đạo Doanh chẳng hạn. Còn về nữ hiệp thì dường như hầu hết đều trẻ đẹp, nhìn thấy đã làm lòng người chao đảo, chẳng hạn Lưu Tây Qua, Linh Sơn Tiên Tử, Ngụy Lăng Tuyết đều đáng mặt anh hào. Trong Bá Đạo Doanh, “Uyên ương đao” Kỷ Thiển Nhi cũng chỉ là một thôn nữ, đến tuổi lập gia đình, được gả vào Bá Đạo Doanh, Ninh Nghị cũng có chút quen biết với sư gia Lưu Chí Chương. Ngày thường hay dùng lời thô tục đùa giỡn nhưng không kém bất kỳ nam nhân nào, có khi còn hơn nữa. Nên trên đường hộ tống thê tử lại đây, hấn vẫn còn rất cảm kích.

- Võ nghệ rất cao cường sao?

Hấn hỏi, Tô Đàn Nhi liền gật đầu:

- Thiếp cảm thấy thế, hấn là khá lợi hại, nàng ta có chuyện của mình, nhưng hai ngày ở cùng nhau ta cảm thấy....Ách, tướng công khi ra ngoài tốt nhất nên tránh mặt vẫn tốt hơn.

Ninh Nghị gật gù:

- Nàng ta không nói đến đây làm gì à?

- Không, người nhìn cũng khá tốt, hay thường cùng Quyên nhi tán gẫu.

- Nếu vậy tên hay ngoại hiệu của nàng ta là gì, nói cho ta thử xem không chừng đã nghe qua rồi. Đã có giao tình với nhau sau này ở Hàng Châu, biết tên nàng ấy, không chừng ta có thể giúp đỡ được.

- Dạ.

Tô Đàn Nhi gật đầu cười

- Ngoại hiệu à...Không nghe nàng ta nói qua, hình như không có...

Vậy chắc là vô danh tiểu tốt rồi, sau này có thể giúp đỡ được, trong lòng Ninh Nghị nghĩ thế, sau đó nghe thê tử tiếp tục nói:

- Nàng ta họ Lục, tên là Hồng Đề.

Ninh Nghị có vẻ ngạc nhiên, thê tử đưa ngón tay viết tên trong lòng bàn tay, làm hấn ấn tượng:

- Lục là nhất nhị ba tư ngũ rồi lục, hồng chính sắc hồng, đề chính là đồ vật.... Lục Hồng Đề. Bộ dạng không quá xinh đẹp, sắc mặt có chút vàng, nghe nói khi tuổi còn trẻ bị tổn thương quá nhiều, nàng ta khoảng ba mươi tuổi, tướng công biết không?

- Nàng ta hiện ta ở nơi này sao?

- Dạ

- Ta cảm thấy cần gặp mặt một lần để cảm tạ.

- Tướng công... Quen nàng ta sao?

- Người quen cũ.

Ninh Nghị đứng lên, thở dài, tiếp tục nói:

- Hà Sơn Thiết Kiếm Lục Hồng Đề...Ngoại hiệu nàng ta là Hà Sơn Thiết Kiếm

Hai tay chấp qua lưng, chuyện cũ tang thương, hình dáng cao thủ tịch mịch, hết như Huyết thủ nhân đồ hắc đã từng đánh bại Hà Sơn Thiết Kiếm.

Trong lòng rối loạn, đủ loại cảm giác không thể hiểu được... Đây không biết có phải đó là những gì Thần tiên sắp xếp không....

Điều này quả thật khó ai đoán được.

287. Q.3 - Chương 289: Nơi Vô Chủ Lữ Lương Đã Thay Đổi

Không lâu sau, Ninh Nghị đã có mặt trong phòng mặt bên để gặp Lục Hồng Đề, lúc này mặt nàng dài hơn, sắc mặt vàng như nền, nhìn bề ngoài giống như cô gái chừng ba mươi tuổi. Nhưng Ninh Nghị ngay từ đầu tiên nhìn thấy khí chất của đôi mắt là nhận ra ngay cô, cô dịch dung, nhưng đôi mắt vẫn mang theo linh khí khiến người khác luôn cảm thấy yên ổn, đó chính là nội công phá lục đạo trước đây cô đã dạy cho hắc, còn gọi là công pháp nhị lưu.

Sau khi gặp, Tô Đàm Nhi cũng không quanh co lòng vòng, hỏi hai người có phải là bạn cũ hay không. Ninh Nghị chấp tay hành lễ, cười nói:

- Sư phụ.

Điều này làm Tô Đàm Nhi giật mình hoảng sợ, hơi sững sờ, sau đó vén váy quỳ xuống. Lục Hồng Đề chớp chớp mắt, sau đó nâng nàng lên.

- Đừng nói linh tinh, ta không nhận đồ đệ là người.

Tuy rằng Lục Hồng Đề tuổi tác tương đương với Ninh Nghị, Tây Qua, nhưng dung mạo, tính tình ôn hòa, trầm ổn hơn rất nhiều, lúc này nàng cải trang thành nữ tử ba mươi tuổi, cũng sẽ không có người nào nảy sinh lòng nghi ngờ. Ba người hàn huyên vài câu, Tô Đàm Nhi cũng đã biết đại khái cô gái này tuy rằng không thừa nhận quan hệ thầy trò với Ninh Nghị, nhưng công phu của tướng công đích thực là do cô ấy truyền dạy, vậy thì là trưởng bối rồi. Nếu hai người muốn nói chuyện, nàng không nên ở lại, vì vậy phụng trà xong thì rời đi, để lại hai người có cơ hội nói chuyện với nhau.

Đợi thê tử đi rồi, Ninh Nghị mới hỏi:

- Lần này cô đến là muốn kết minh với Phương Lạp hay là có chuyện gì khác? Mặt khác...Đàm Nhi nói cô bị người ta truy sát?

Lục Hồng Đề nhìn hắc rất lâu:

- Ta đặc biệt đến tìm người.

- Hả?

Ninh Nghị ngăn người, lý do này, thật ra ngoài dự liệu của hắc rồi, dù sao Lữ Lương cách ngàn dặm xa xôi, chỉ liên hệ một người, có đáng để cô ấy đi một chuyến không. Sau đó, mới nghe Lục Hồng Đề nói đến lý do.

- Ừ... một năm vừa qua, dựa theo như người nói, việc kinh doanh của sơn trại rất tốt, mọi việc cứ tiến hành theo như người đã bảo, chúng ta cùng liên hệ với thương hộ hai bên, để bọn họ có thể mượn đường từ núi Lữ Lương, ngoại trừ vật tư có liên quan đến đánh giặc ra, còn lại đều có thể đi qua hết. Năm nay sắp có chiến tranh rồi, nhưng các loại hàng hóa ngược lại càng thêm hút hàng, chúng ta dựa theo thị trường lấy thêm một chút, thù lao đổi thành muối, sắt, lương thực, để các thương hộ quen thuộc trước đó mang theo. Chúng ta cũng từng chào hỏi vài sơn trại gần đó, bọn họ cho chúng ta đi qua, chúng ta xuất lực xuất người, phân chia vài thứ cho bọn họ, à, trước đó còn phải thuyết phục bọn họ, thật đúng là mất công phết đấy...

Lúc trước Ninh Nghị từng có vài ý tưởng này nọ cho cô, thật ra cũng chỉ là tác động vận chuyển buôn bán thuần túy, nói tới cũng khá đơn giản, sơn trại của Lục Hồng Đề là dây chuyền cung cấp hàng hóa phục vụ đi qua đường núi Lữ Lương, xuất người từ bên này ra, đi theo đảm bảo an toàn toàn bộ hành trình, bên kia cũng xuất người đi theo để dọc đường đi cũng có mấy thế lực phối hợp. Nhất định phải chia cho bọn họ một phần. Trước đây tình huống núi Lữ Lương khá hỗn loạn, vùng khỉ ho cò gáy đường nhỏ khó đi, quá mạo hiểm tính mạng của đám lái buôn. Trên đường đi gặp phải kẻ có chút quy củ, nộp phí bảo hộ có lẽ có thể qua, nhưng lỡ mà gặp phải trại nào “đói bụng” đến mức người “nóng nảy”, giết người cướp đồ là chuyện bình thường xảy ra.

Vấn đề ở chỗ dưới tình huống như thế, một số sơn trại cũng chưa chắc có thể đã muốn thứ gì đó, không có mấy thương hộ buôn bán chút lương thực sẽ đi đường này, người đoạt một xe vải, muốn ra bên ngoài đổi thành lương thực, nhất định sẽ bị giết một đao. Kết quả là, lợi nhuận cực kỳ ít, hơn nữa lại lo ngay ngáy, mà người bị ép buộc lên núi tự biết không có tiền đồ, thái độ thường thường được chẳng hay chớ ham ăn biếng làm, cứ tiêu dao ngày này qua ngày khác, bởi vậy mọi người đều hết sức khó khăn.

Hoạt động thương nghiệp hiện đại cũng sẽ không trực tiếp sản xuất ra hàng hóa tối ưu, nhưng trước tiên nó sẽ phân phối phối hợp hướng phát triển tốt. Trước kia thương nhân dám vào núi bán lương thực nhất định sẽ kiếm một khoản lớn, nay Lục Hồng Đề chỉ là dựa theo giá thị trường, để các thương hộ quen thuộc mang đủ phí muối sắt, lương thực qua đường là có thể đi, càng an toàn lâu dài cũng có thể làm cho thương hộ càng vui vẻ giúp Lục Hồng Đề. Mà những trại khác bọn họ không xuất người không xuất lực, đương nhiên không thể được hưởng lợi nhuận lớn được, nhưng lợi nhuận nhỏ thì vẫn có, cũng được coi là có thu hoạch tốt, hầu hết mọi người vẫn cảm thấy cách này có hiệu quả.

Trong một hệ thống hỗn loạn chỉ cần đã hình thành một hệ thống có quy củ thì nhất định sẽ có lợi nhuận. Đương nhiên, chuyện như vậy không phải là không có người nào ghen ăn tức ở, nhưng trong một năm lại đây loại làm ăn này cũng chỉ mới bắt đầu, người tinh táo còn không nhiều, mà mặc dù người khác muốn làm, ngay lập tức cũng không làm được, nếu trước đó nói, người trên núi, bất kể là người chăm chỉ cố gắng, xưa nay sự nỗ lực của bọn họ không có phương hướng, chẳng qua chỉ là được hay chẳng chớ. Muốn duy trì một thông đạo buôn lậu, phối hợp các nhân vật khắp nơi, có năng lực nắm động tình ngọn núi trong tay, thật ra không phải là chuyện dễ dàng. Đối với người tham gia được sự việc mà nói, đồng nghĩa với việc phải làm từ sáng cho đến muộn, thậm chí còn phải tăng ca, ngày thường những sơn phỉ này không bị quản thúc thích tiêu dao mà nói, ai muốn đi làm.

Có thể thật sự làm sự việc được hoạt động, còn phải dựa vào Lục Hồng Đề làm công tác tư tưởng ở trong trại, nhắc lại những cay đắng ngọt bùi, kể chuyện xưa để lôi kéo, thậm chí còn hát hí khúc “Cứu giúp” nữa, mỗi ngày bảy ngày cố định biểu hiện hí khúc ở trong sơn trại. Lúc trước Ninh Nghị nói những thứ này, chẳng qua là những thao tác hoạt động trên thương trường, công ty văn hóa, chế độ chỉ tiêu thường dùng mấy thứ này, Lục Hồng Đề ngay từ đầu ra tay, thật ra vô cùng khó khăn, nhưng kết hợp tất cả lại phát huy hiệu quả đúng lúc, rõ ràng cũng vượt quá sự tưởng tượng của nàng.

Đương nhiên, trong đó, quan trọng nhất là vũ lực, muốn dọc đường đi được mọi người của toàn trại đồng lòng, không chỉ dựa vào hiệu ứng bướm bướm, mà còn phải dựa vào lợi ích và phối hợp của tất cả, trong lúc đó, tất nhiên là còn đổ máu nữa. Nhưng bất luận thế nào, sự nghiệp này, dưới sự thúc đẩy của Lục Hồng Đề trên cơ bản đã thành hình rồi.

- ...Bên phía Điền Hồ vẫn còn nhúng tay vào chúng ta, trong ba tháng hần mời các trại chủ nghị sự, có bảy trại chủ đi đã bị giết rồi, mà hơn phân nửa các trại đều đầu nhập Điền Hồ, nhưng cũng may tạm thời vẫn còn chưa lan đến chỗ chúng ta, ngược lại còn có một số người không phục, đã đầu nhập ta rồi. Mấy tháng qua, trại tử càng lúc càng lớn, Điền Hồ tạm thời hần là không dám có ý động thủ với bên ta, ta nghe nói, hần nghĩ bên chúng ta chỉ là những người buôn bán, nên có chút khinh thường. Chẳng qua trước đó người cũng đã từng nói, nếu trong trại trở nên quá lớn, vậy kia...tư tưởng công tác kia theo không kịp, cũng sẽ vô cùng phiền phức. Lương gia gia cũng nói như vậy, sau đó để ta tới Giang Ninh tìm người.

Lục Hồng Đề nói tới đây, mỉm cười nhìn Ninh Nghị:

- Vốn là muốn người quay về Lữ Lương.

Thì ra tổ chức phát triển đến một tình trạng “bình cảnh”, tiếp theo không nắm giữ được nữa, Ninh Nghị

hiếu, cũng nở nụ cười;

- Tức nước vỡ bờ đây...

- Cũng không phải là ép người lên Lương Sơn, là lên Lữ Lương.

Lúc này tức nước vỡ bờ đương nhiên không có ý nghĩa đặc thù gì, Lục Hồng Đề trang nghiêm sửa lại cho đúng.

- Chẳng qua ta đi đến Giang Ninh, nghe nói Phương Lạp làm Hoàng đế rồi, người lại không ở Tô gia, ta phải đến nhà hồng nhan tri kỷ của người, là Nhiếp Vân Trúc ấy, vốn là người bảo ta truyền tin ở đó, ta còn nhớ rõ nơi đó, lúc nhìn thấy tình trạng của cô ấy, ta còn tưởng rằng người chết rồi chứ, sau khi hỏi, mới biết người bị vây ở Hàng Châu, không có tin tức, ta mới tiếp tục xuôi nam.

Ninh Nghị suy nghĩ một chút:

- Cô ấy thế nào rồi?

- Vô cùng lo lắng cho người, còn có vị cô nương Nguyên Cẩm Nhi kia nữa, cũng khá thú vị.

Lục Hồng Đề cười cười:

- Ta nói sẽ bảo vệ người chu toàn, thiếu chút đánh cái cây đối diện mặt sông đổ xuống, bọn họ mới yên lòng đấy. Lúc ta tới Hồ Châu, lại nghe được tin tức của người, lúc đó âm thầm tìm được nương tử của người, theo dõi một thời gian, thấy cô ấy chuẩn bị xuôi nam, ta liền giả vờ bị người ta truy sát trên đường, xin cô ấy giúp đỡ...Ồ cùng cô ấy, luôn dễ dàng biết tin tức của người hơn, mặt khác, ta vốn cũng dự định để người thiếu chút ân tình ấy mà.

Ninh Nghị gật đầu:

- Vô cùng cảm kích rồi.

Lục Hồng Đề cũng cười:

- Bên phía Hàng Châu, người gia nhập sâu như vậy, lúc nào có thể đi được?

- Ta cũng không rõ, nhưng cô cũng đừng ép ta.

Ninh Nghị đan hai tay vào nhau:

- Ta làm cho cô một kế hoạch năm năm, chứ tạm thời ta không thể đi lên núi Lữ Lương được. Với sự việc bên Hàng Châu, ta còn phải lên kinh nữa, nay thế cục triều Vũ đang nước sôi lửa bỏng, ta có quen biết Hữu tướng, cần phải đi hỗ trợ.

- Người ...muốn làm quan?

Lục Hồng Đề nhún nhún mày.

- Làm phụ tá thôi, chính là hỗ trợ chút công tác hậu cần.

- ..Nay Kim Liêu đang khai chiến, triều Vũ lại như nước sôi lửa bỏng, triều đình...thật sự muốn nhân cơ hội phá Liêu, thu lại mười sáu châu Yến Vân?

288. Q.3 - Chương 290: Cái Lưới Lớn

Tuy rằng chỉ là một sơn tặc, nhưng Lục Hồng Đề cũng khá quan tâm tới tình hình Vũ triều, nhưng Ninh Nghị chỉ cười lắc đầu:

- Không thể nào, Kim diệt Liêu là việc đã định rồi, Liêu quốc là con sói đã già nua, hiện tại chúng ta sợ, là con cọp giết con sói ở phía sau nó, phát hiện ở dưới còn một con dê nữa, lại tiếp tục giết tiếp. Vũ triều không có thực lực, đã già lại muốn tay không bắt Sói trắng, sợ là cuối cùng tự mình vong...

- Ủ.

Lục Hồng Đề hiểu lời nói này, gật đầu:

- Vậy...kế hoạch năm năm của ngươi là...

- Lúc nào có thời gian rảnh rỗi, nói cho ta chút tình huống của Lữ Lương, những việc chung quanh các cô...toàn bộ tình hình, đến lúc đó, hai người chúng ta sẽ làm ra bản kế hoạch này, xem sau này phải làm gì. Chẳng qua, phương hướng cơ bản, hiện tại cũng đã có thể nghĩ ra rồi.

Ninh Nghị hài hước bật cười lên, khoa chân múa tay một hồi:

- Tăng mạnh không chế chung quanh bản thân, dựa vào Lữ Lương Sơn, làm buôn lậu, phát triển bên các người thành một trạm trung chuyển buôn lậu hoặc là nói cặng tự do...ặc, có lẽ để thương nhân buôn lậu có thể lấy nơi nào đó để ở, làm một thị trường ở nơi nào đó, cung cấp bảo hộ, cung cấp trật tự.

-Thiết khí, chiến mã phía bắc cho phép vận chuyển về phía nam, xa xỉ phẩm phía nam vận chuyển đi phía bắc. Thực lực chúng ta phát triển một chút, cướp người Liêu bên kia gì đó, giết tiểu thương người Liêu, đem thứ đồ vật tiến hành bán đấu giá tại núi Lữ Lương, có thể cùng Điền Hồ làm buôn bán, bán gì đó của Vũ triều, Liêu quốc cho bọn họ, đồng thời cùng Vũ triều làm buôn bán, nếu có thủ cấp người Liêu, áp giáp quân đội, bán cho bên quân đội Vũ triều, các người trước tiên cũng không cần đánh người Liêu đúng không? Số người phỏng chừng lãng phí rồi, cái này khẳng định cũng rất có lợi. Cuối cùng nếu như có thể thành lập nên tiểu thành thị trung lập không ai quản là tốt, nhưng trước mắt, cơ bản là có thể nghĩ một chút phương hướng...

Trên nóc nhà rất xa, Lục Hồng Đề đứng ở trong bóng tối, nhìn bóng dáng ấy đi xa.

Nếu như nói đối phương vốn là ở lại Giang Ninh để hưởng phúc, không muốn đi Lữ Lương để chịu khổ, loại chuyện này rất không hậu đạo. Nhưng sinh tồn là nguyên tắc đầu tiên, thấy người có bản lĩnh, hoặc cường ép lợi dụng, hoặc bày kế hãm hại khiến kẻ khác gia nhập, tăng thể lực cho bản thân thêm mạnh, chuyện như vậy trong các thể lực tạo phản hoặc vào rừng làm cướp nhìn mãi cũng quen rồi, bất luận là Phương Lạp, hay là Tống Giang Lương Sơn, hay là Điền Hồ Hà Bắc, hay là Vương Khánh Hoài Tây, đều trải qua chuyện này. Trại ở Lữ Lương Sơn vốn quá nhỏ bé, nhưng hiện nay mà nói, cũng đã tới lúc cân nhắc để mở rộng rồi.

Ngay cả như vậy, lúc Lục Hồng Đề rời khỏi Lữ Lương, lại không quá lo lắng chuyện này. Tính tình của cô chính là bản thân có thiện ý, làm việc quang minh lỗi lạc, nay Lữ Lương đã không còn như trước đây rồi, nhưng so với Giang Ninh, vẫn chỉ là một Tiểu Sơn Cầu khó ăn khó nuốt, bắt ép người ta lên đó, chính là hại người ta, thật hơi quá đáng. Chẳng qua lúc hạ sơn, Lương gia gia từng nói với cô, hoặc là chính diện hoặc là nói bóng gió, cô hiểu ý tứ của những lời nói đó, sau đó...tuy rằng biểu hiện không thừa nhận, nhưng có một lúc nào đó, khi mà nửa đêm mộng mị, sẽ chú ý hoặc là lơ đãng nhớ tới.

- ...Bên Lữ Lương Sơn, tất cả mọi người đều không quá tốt, sư phụ con mất sớm, bên cạnh con không còn người thân nào, con lại phải trông nom trại tử này, nhiều sự việc, luôn luôn trì hoãn...

-Con là đứa bé thông minh, từ lúc theo sư phụ con đến khi gặp ta, qua nhiều năm quan sát, nhân giới con cũng cao. Vùng lân cận có một số gia đình, gia gia không biết con vừa mất với ai, kể cả những trại lân cận khi đề nghị kết thông gia con cũng từ chối...Bọn họ xác thực là không quá xuất sắc, nhưng cả đời con gái dù sao cũng phải có một người đàn ông để che chở, con dù võ nghệ có cao tới đâu, cũng như vậy thôi...

-...Vốn là đợi con lớn chút nữa, tìm một người để chấp nhận, nhưng lần này con xuống núi, có chuyện gia gia muốn hỏi con, tự bản thân con cũng nên cân nhắc một chút...Vài năm nay dưới chân núi, con có thể được người đàn ông khích lệ con không có mấy người, gia gia chỉ có nghe con nhắc tới thư sinh họ Ninh kia, từ đó nhận thấy, tuy rằng ở nhiều phương diện hẳn cũng không xuất sắc, nhưng con lại rất bội phục hẳn, con....có phải là....

-...Ừm, gia gia cũng nghĩ vậy, nếu trực tiếp đi ép người ta vào rừng làm cướp với mình, sợ rằng không thể nào. Nhưng nghe nói hẳn là ở rể của thương nhân, trong ngực cũng là một người thao lược. Rốt cuộc là vì sao đi ở rể, gia gia lại không nghĩ ra. Nhưng nam tử hán đại trượng phu, dù gì cũng phải kiến công lập

ngiệp, con có thể khuyên nhủ hần, nếu hần thật sự có bản lĩnh, có thể tới đây, sơn trại chúng ta sẽ giao cho hần như thiên lôi sai đâu đánh đó có được không? Ngoài ra, nếu con có ý định với hần....ồ, việc này...

Lương gia nói đến đây cứ luôn ập a ập ứng, nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng: con dù sao tuổi cũng đã lớn nên có một người đàn ông bên cạnh. Người kia tuy rằng đã thành thân, nhưng lại là người đi ở rể, nếu hần cũng có ý lên Lữ Lương, phá nhà ra cửa, con sao có thể gả cho hần. Những lời nói này, lúc đó nghe, cô chỉ đỏ mặt, không phản bác, nhưng cũng chưa hẳn là không để trong lòng, dọc đường đi, nghĩ đến cảm thấy có chút sai lầm, tâm tư hoang mang rối loạn bị kiềm hãm ở trong trong đầu, nhưng trên đường xuôi nam, thời gian trôi qua, càng khiến cô khó xử, những tâm tư này tựa như mầm mống cỏ dại, đã gieo xuống rồi, thậm chí còn đang có xu hướng nảy mầm mọc rễ, mỗi khi nghĩ tới, lại làm cho cô đỏ mặt tới tận mang tai, lại vội vàng thu lại tâm trạng rối loạn hoang mang của mình.

Có lẽ...cũng không phải là không thể được, tuổi của cô thật ra chỉ lớn hơn Ninh Nghị một hai tuổi, bình thường nữ tử tới tuổi này rồi, trên cơ bản đã sẽ bị người ta nói không gả đi được. Nữ tử giang hồ cũng xác thực càng khó có kết cục tốt đẹp, thiếu nữ vài năm trước thì cũng đến đi trong đao thương kiếm kích, thi sơn biển máu, trong nháy mắt cũng đã ngừng lại rồi, khi sư phụ chết cũng độc thân, bản thân cô có lẽ là giống sư phụ rồi. Nhưng thành thật mà nói, trong lòng bất cứ nữ tử nào cũng khát vọng có một phu quân, cô cũng có, hôm nay nghĩ đến, sư phụ như vậy, cũng là bởi vì cuộc sống làm cho không thở nổi, lại chưa gặp được người khiến bà động lòng, tâm tư bị vùi lấp mà thôi.

Trên núi Lữ Lương, các trại chung quanh cũng có vài lần cầu hôn, người trong trại nhà mình thì lại không ai dám đề nghị, nhưng cũng từng bóng gió hỏi tới, cô cũng cự tuyệt, cô là một nữ sơn đại vương, chưa muốn tìm một sơn đại vương, có lẽ người trong trại sẽ cảm thấy hiện tại cô không chấp nhận, nhưng tới cuối cùng sẽ đáp ứng. Nhưng nếu là Ninh Lập Hằng đồng ý rời khỏi nhà đi lên núi Lữ Lương, cô nghĩ cô có thể gả đi, dù gì cũng đã lớn tuổi rồi, cũng may mấy năm hành tẩu trong đao kiếm, mặt mũi cô không bị thương không vàng vọt, cũng dễ nhìn, nếu hần bằng lòng, cô có thể gả cho hần.

Ý nghĩ quá đột ngột khiến cô đỏ cả mặt, nhưng dọc đường đi đối với cô mà nói, trong lòng đã trở nên yên ổn, chỉ đến khi tại Hồ Châu gặp Tô Đàm Nhi, một vài ý nghĩ đã thay đổi, đợi cho tới lúc này tới Hàng Châu rồi, trong lòng cô biết, chút ý nghĩ kia đã không thể nào có thể rồi.

Bất luận thế nào, những ý nghĩ đó trong lòng đã qua rồi, lúc này đứng trên nóc nhà nhìn Ninh Nghị đi xa rồi, mới chậm rãi phóng xuống, dư âm của ý nghĩ này cũng giống như lá cây rơi xuống mặt nước, chỉ gợn lên chút sóng, khiến người ta lưu luyến rung động. Bỏ đi, đừng nghĩ tới nó nữa, cũng không phải là không ai muốn, cũng không phải là không thể lập gia đình, ở Hàng Châu bảo vệ hần một lần, cũng đã tận lực thảo luận tỉ mỉ kế hoạch với hần, ghi nhớ ý kiến của hần, khi trở lại Lữ Lương, chuyên tâm chuẩn bị tốt kế hoạch năm năm gì đó kia, chỉ cần người trong sơn trại chấp nhận là được rồi, cô cũng...hài lòng rồi....

Hai ngày sau, Ninh Nghị bắt đầu trở nên bận rộn.

Có liên quan đến tư tưởng dân chủ bình đẳng giữa người với người, làm sao có thể thành lập mở rộng đồng thời hình thành chế độ, hiện nay vẫn đang nằm trong công tác chuẩn bị, chỉ cần Lưu Tây Qua không ngừng suy nghĩ không ngừng giải đáp các nghi vấn là có thể. Nhưng ngược lại vẫn phải có nhiệm vụ cụ thể, là Lưu Tây Qua giai đoạn trước đã giao nhiệm vụ đối phó Bao Đạo Ất lên người hần, đối với Trần Phàm cũng tốt, đối với đám người Lưu Thiên Nam cũng thế, đều tin tưởng Ninh Nghị sẽ có tài cán trong phương diện này, mà với Ninh Nghị mà nói, lúc này cũng rất sẵn lòng cùng Bá Đạo Doanh chống lại Bao Đạo Ất.

Hôm nay đứng vững tại Hàng Châu, Bá Đạo Doanh cũng tốt, Bao Đạo Ất cũng thế, đều là “lão đại” một phương trong nghĩa quân. Quân khởi nghĩa không thể so với triều đình, tới tình trạng như này, đây đó đều là quen biết, nhân tình lớn hơn đạo lý. Loại chuyện phá cân đối nội bộ này, rất nhiều người sẽ ra mặt khuyên can, muốn làm, cần phải chuẩn bị hai phương diện.

Thứ nhất, là phải ọi người biết, ta và Bao Đạo Ất đã thật sự trở mặt rồi, điều này đã xé bỏ mọi sự hòa giải, là không phải hần giết ta thì chính là ta sẽ giết hần. Loại bầu không khí làm nền này đến một trình độ, mọi người mới có thể chân chính tiếp thu chuyện này, nếu như ngày trở mặt lại trực tiếp đến chém người, vậy thì những người tăng trên tuyệt đối không thể nào chấp nhận nổi. Không phân biệt tốt xấu không cần thương lượng với mọi người không có ăn ý thì giết loại quan to là Bao Đạo Ất này, đó không phải là ân oán cá nhân, quả thật chính là khí thế muốn tạo phản đoạt quyền rồi.

Điểm này muốn làm đơn giản thì các loại tìm hiểu điều tra giao cho đám người Lưu Thiên Nam, Đỗ Sát là được. Điểm thứ hai mới là quan trọng nhất: Người cần phải giết Bao Đạo Ất, ta chính là có thể tiếp nhận được, nhưng không thể để sau khi Bao Đạo Ất chết làm thành hỗn loạn lên. Sinh ý của lão cần người có thể tiếp nhận, thế lực phải có người để thay thế, thủ hạ của lão cần có người trấn an. Chỉ có thỏa mãn điểm thứ hai, lúc Lưu Tây Qua giết Bao Đạo Ất, mới có thể không làm cho phản ngược lại quá lớn. Cũng chỉ có thể thỏa mãn điểm ấy, Lưu Tây Qua mới có thể hạ quyết tâm xuất thủ, chuyện này, mới là một chuyện cần phải chuẩn bị hết sức tỉ mỉ.

Điều tra tình huống thủ hạ của Bao Đạo Ất, điều tra các loại sinh ý của lão phụ trách, các loại quyền lực trên tay, mỗi một hạng mục dù to dù nhỏ cũng đều phải cân nhắc an bài người chuẩn bị tiếp nhận. Điều tra thủ hạ của lão có bao nhiêu người có thể phân hóa, có thể lôi kéo, có bao nhiêu người đáng tin, bạn bè có bao nhiêu, có bao nhiêu người có thể thuyết phục, có bao nhiêu người cần phải khống chế. Mỗi một hạng mục đều phải có một dự án, những dự án này có thể không cần hoàn toàn hữu hiệu, nhưng bộ phận hữu hiệu phải đạt tỷ lệ nhất định, mới có thể đảm bảo tương lai thế cục không đến mức sụp đổ, cũng có thể khiến người ta cảm nhận được, Bá Đạo Doanh lúc xử lý Bao Đạo Ất, không làm cho sóng to gió lớn, như vậy cũng không ảnh hưởng lớn đến các thế lực chung quanh.

Trước đây nếu muốn làm chuyện như vậy, từ trên đi xuống, nhiều lắm là một vài mệnh lệnh không rõ ràng, cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, trên cơ bản cũng không thể khống chế được. Nhưng lúc này đây, tình huống xuất hiện trong Bá Đạo Doanh đã bất đồng, lúc nhận được ủy thác của Lưu Tây Qua, là thời gian nửa ngày, Ninh Nghị ở trong Bá Đạo Doanh tập trung mọi người tổ chức thành một nhóm chiến lược nhỏ, mỗi một tổ làm hạng mục nào, phân thế nào, bao nhiêu chuyện cần hỏi thăm, vân vân, đều bắt đầu chính lý.

Chuyện như này không cần nhưng cao thủ như Lưu Thiên Nam, Đỗ Sát đi làm, chỉ cần để mật thám trong Bá Đạo Doanh, nhân sĩ linh thông tin tức đi sưu tập là được. Đối với tình huống bên phía Bao Đạo Ất, Bá Đạo Doanh vốn có không ít lý giải, mặc dù không biết, ngay ngày hôm đó cũng cho người đi ra ngoài hỏi thăm, sẽ có kết quả trong ngày, dù sao cũng không phải là cơ mật lớn gì. Tỷ như ai quản lý muối, ai quản lý binh khí, qua phụ trách thu phí bảo hộ các bang nhóm, toàn bộ tin tức có liên quan cũng đều được sưu tập, sắp xếp, sau đó cần nhắc gần đó có quan hệ với ai, ai có thể sau đó thay thế, bổ sung, đè ép cục diện. Có cách nghĩ, có dự án, có vấn đề thì lại lập tức thảo luận lần nữa.

Một nhóm cô gái được cứu ở Cổ Đồng Quan chỉ là những người ở tầng đáy xã hội, dùng bọn họ làm chủ đề cũng không có ý nghĩa gì lớn, kích động dân chúng cũng có hạn. Chẳng qua, một đám trẻ con trong thư viện cũng nắm giữ một lực lượng rất lớn, người nhà của bọn chúng đều là những người tầng trung trong quân hệ Phương Lạp, có người thân ở Bá Đạo Doanh, có người thì khá xa cách, nhưng chỉ trong ngày đầu tiên, Ninh Nghị đã làm phân loại, đồng thời cũng viết thư, tìm người đi liên hệ những gia trưởng này, nói cũng đơn giản: Con trai người có đụng chạm tới Bao Đạo Ất, chúng ta cũng không muốn người làm nhiều gì, chỉ là nếu có một ngày đôi bên gỡ mặt, mong người có thể đứng bên phía chúng ta, tiếp nhận một địa bàn nào đó của Bao Đạo Ất...

Từng việc rất nhỏ, chỉ lý sắp xếp, khi số lượng đến một trình độ nhất định, toàn bộ quy mô sẽ trở nên đáng sợ.

Hình thức giống như dây chuyền, quy trình công nghệ cơ giới hóa, đây là thí dụ cụ thể mà lần đầu tiên Ninh Nghị đến triều Vũ khi bày mưu nghĩ kế đã thật sự xuất lực. Đặc biệt lúc tới Hàng Châu, tình thế người khác mạnh, lực lại không đủ để sử dụng, tới lúc này, hần mới rốt cuộc có thể tìm được cơ hội, dựa vào đòn bẩy thật lớn trong tay, bắt đầu khuấy mưa gió. Triều Vũ lúc này không phải là không có sự gia có thể quản lý giỏi sổ sách thứ còn có thể ngay ngắn rõ ràng, cũng không phải là không có quan viên quản lý giỏi vô số sự việc cụ thể thiết thực, nhưng mà muốn đem một vấn đề hữu cơ về “Đoạt quyền” tỉ mỉ phân đến trình độ này, tổ chức thủ hạ hơn mười thậm chí mở rộng đến cả trăm người để bọn họ mỗi một người ngày ngày đi tìm việc của bản thân để làm, để bọn họ làm việc có hiệu suất cao, đa tuyến, chỉ sợ cũng không có người thứ hai. Tại đây, bất kể là Lưu Tây Qua hay là Lưu Thiên Nam, thậm chí là phái Tần Tự Nguyên ở xa kinh thành, trong lúc nhất thời chỉ sợ cũng chỉ có thể xử lý một tuyến hoặc là vài tuyến làm trọng điểm, còn lại, chỉ có thể bỏ quên.

Giống như con nhện, nó phun tơ từ Bá Đạo Doanh, từng bước từng bước nhanh chóng mở rộng liên hệ ra ngoài, trong thời gian vài ngày, trong toàn bộ thành Hàng Châu đã kết thành một cái võng lớn, liên tục lan rộng..

289. Q.3 - Chương 291: Đại Thế Nho Nhỏ Cuồn Cuộn Xoay Dòng

Giấy giấy Bá Đạo Doanh động thủ với Bao Đạo Ất, nhưng quy củ chính là phải tuân theo, hướng chỉ, mục đích chính yếu cũng không phải là đặt trên người Bao Đạo Ất...

Tại Tứ Quý Trai gặp mặt phụ thân của một số học trò, lúc tiễn đi hết, Ninh Nghị chạm trán với Văn Nhân Bất Nhị ở trong phòng. Làm một trong những đầu lĩnh đặc vụ trong thành hiện nay, biết Bá Đạo Doanh động thủ với Bao Đạo Ất, Văn Nhân Bất Nhị cũng vô cùng hưng phấn, nhưng khi nghe Ninh Nghị nói mục đích chủ yếu không phải là Bao Đạo Ất, trong khoảng thời gian ngắn gã cũng không kịp phản ứng.

- Vì sao? Đại tướng quân Đồng Xu Mật đến Hàng Châu, phong thái Hàng Châu hiện nay, sợ là quyết tâm phải kéo dài thời gian rồi, lúc này nếu có thể coi đây là một cơ hội, mở rộng ảnh hưởng, gây ra nội chiến Hàng Châu, chẳng phải là cơ hội tốt nhất sao?

- Lưu Đại Bưu không phải kẻ ngốc, kết quả của cơ hội duy nhất này chính là ta chết, mà Bá Đạo Doanh và Bao Đạo Ất giải hòa, mọi người chẳng có chỗ tốt gì cả.

Mở cửa nhìn ra ngoài một chút, Ninh Nghị tự rót ừng một tách trà.

- Quân đội của triều đình còn một thời gian nữa mới tới, lúc này việc nên làm, Phương Lạp nhất định sẽ đích thân ra mặt để ngăn chặn cục diện, Lưu Đại Bưu cũng sẽ không đem chuyện này thật sự làm thành nội chiến. Áp lực triều đình sẽ áp chết Hàng Châu, lúc này giết quan to là Bao Đạo Ất, chỉ cần người có lý trí một chút đều sẽ không đi làm.

Hắn nhấp một ngụm trà, chặc lưỡi:

- Sở dĩ ta tận lực làm việc thiện giải quyết tốt hậu quả, chính là muốn khiến cho Lưu Đại Bưu hạ quyết tâm này. Giải quyết tốt hậu quả đầy đủ cũng là muốn để cho người khác nhìn, nói cho bọn họ biết, dù cho Bao Đạo Ất chết rồi, ảnh hưởng cũng sẽ không quá lớn...Chỉ cần không lay động đại cục, cần lo lắng cũng chỉ là thái độ của những người này, ta nghĩ trong thành Hàng Châu, đối với Bao Đạo Ất người có tình cảm cá nhân tốt, chung quy không nhiều lắm. Trước đây Phương Lạp có thể chịu đựng đủ loại chuyện của lão, nhưng nay đã kiến quốc, đã làm Hoàng đế, ông ta không muốn tiếp tục làm kỹ nữ, đương nhiên sẽ lập đền thờ trình tiết, khó tránh khỏi sẽ nghĩ, Bao Đạo Ất này ngày ngày đoạt phụ nữ, làm hỏng danh tiếng triều Vinh Lạc của ta, nếu như quả thật không nắm được cái đuôi này mà nói, chết thì cũng chết rồi...

Văn Nhân Bất Nhị nhíu mày:

- Vậy với chúng ta thì có lợi gì?

- Nhét người.

Ninh Nghị nhìn gã.

- Bao Đạo Ất chết, ngoài hỗn loạn thì có điểm tốt gì? Cùng lắm là đại quân triều đình trước khi đến Hàng Châu, những người khác phải đem cục diện ổn định xuống, quyết định thắng bại chung quy không phải là việc này, giết Bao Đạo Ất sau đó là giết cấp trên của lão, để thành Hàng Châu loạn một hồi, xem bọn họ nội chiến, tiếp đó là kích động nhân tâm, trên thực tế vô dụng. Nhưng...đưa mắt nhìn khắp, sau khi Bao Đạo Ất chết, loạn nhỏ cũng là loạn, mà quan trọng nhất là, người nói chuyện bất đồng, người có thể thượng vị cũng bất đồng, nắm chặt cơ hội này, người có thể bắt tay đặt một vài nhân vật quan trọng vào vài vị trí then chốt, đợi khi đại quân vây thành, có thể hỗ trợ thuận lợi trong việc truyền đạt tin tức tình báo, có thể

mở cửa thành, nhân cơ hội để hấn đi thủ cửa thành....Ta tới tìm người, chính là muốn người làm danh sách, đừng nói với ta kinh doanh lâu như vậy, các người không cắm cây đinh nào vào trong quân đội Phương Lạp đây nhé.

Hai mắt Văn Nhân Bất Nhị sáng lên:

- Tuy rằng không nhiều lắm. Nhưng người có thể dùng vẫn có...

- Không nhiều lắm à.

Ninh Nghị trầm mặc chỉ chốc lát, gật đầu.

- Cũng được.

Vốn cho rằng sẽ rất nhiều, dù sao cuộc khởi nghĩa Phương Lạp cũng là ai đến cũng không cự tuyệt, nếu có lòng an bài nội ứng, vốn là chuyện rất dễ dàng. Chẳng qua nghĩ Phương Lạp trước khi đánh hạ Hàng Châu, triều đình vẫn chưa coi trọng chuyện này, có thể sử dụng cũng đã đem sử dụng rồi.

- Vậy hiện tại làm thế nào để giết chết Bao Đạo Ất. Bên này người giải quyết tốt hậu quả không giỏi, lợi thế còn phải gia tăng tiếp. Bên này người phải giúp ta rải tin đồn, ta mặc kệ người làm thế nào, nhưng...thủ hạ của Bao Đạo Ất long xà hỗn tạp, khẳng định sẽ có phái chiêu an, trong thời gian mấy ngày nay, người phải an bài một người như vậy, để hấn báỉ phỏng Bao Đạo Ất, sau đó bị Lệ Thiên Nhuận bắt, sau đó từ trong miệng hấn sẽ lộ ra tâm tư có chiêu an của Bao Đạo Ất...Lý do thì tùy tiện, cứ nói triều đình thấy lão là người có thể hiểu có thể lợi dụng, hứa cho chức quan gì đó, có lẽ bởi vì xung đột với Bá Đạo Doanh, lại bị đệ tử của Phật Soái làm nhục, bởi vậy có lòng nghi ngờ Phật Soái, sau đó lão có ý nghĩ đầu hàng.

- Ủ, tóm lại làm cho bọn họ cảm thấy Bao Đạo Ất chết cũng tốt, giảm rất nhiều phiền toái... Mặt khác, bên phía nương tử nhà ta, kính xin chiếu cố một chút.

Nói đến đây, vẻ mặt Văn Nhân Bất Nhị nghiêm túc, chấp tay:

- Việc này là sơ sót của chúng ta, nhưng thủ đoạn của đệ muội cũng thật là tài, có thể lặng lẽ tiến vào Hàng Châu được...À, bên cạnh cô ấy còn có một vị nữ hiệp, dường như cũng không đơn giản.

Ninh Nghị giảm thấp thanh âm xuống:

- Có chút quan hệ cá nhân, nhưng... thân phận của cô ấy không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tốt nhất là không cần đi thăm dò, nếu biết cái gì, hy vọng cũng làm như không thấy.

- Hiểu rồi, chúng ta không phải người của Lục Phiến Môn, việc này, vẫn là có thể làm chủ.

Nói một chút với Văn Nhân Bất Nhị xong, Ninh Nghị ra khỏi bao sương, ngồi trong trong tửu lâu chốc lát. Hấn chờ Tiểu Thiên đi mua chút đồ ở con phố gần đó. Lúc này không khí thành Hàng Châu quỷ dị, Tiểu Thiên bình thường không ra cửa, nhưng hôm nay đi ra ngoài không chỉ có cô, mà còn có vài phụ nữ của Bá Đạo doanh, “Uyên ương đào” Kỷ Thiển nhi dẫn đầu ra ngoài mua đồ, cũng có mấy nam nhân đi theo, Tiểu Thiên cũng đi theo họ.

Ninh Nghị chủ yếu cùng người khác nói chuyện chính sự, cũng phải khiêm nhường một chút, mọi người liền dẫn Tiểu Thiên đi dạo theo, lúc này mọi người đã về hết, ăn chút điểm tâm, lại hò hò hét hét đi, để lại Ninh Nghị cùng Tiểu Thiên ở trong thế giới hai người. Lúc này Bá Đạo doanh tuy không hòa thuận với Bao Đạo Ất, nhưng vẫn chưa tới trình độ giết người trên đường.

Lùi một bước nói, với tác phong của Bá Đạo doanh, Bao Đạo Ất muốn giết thì cũng là giết đám người Lưu Tây Qua, Lưu Thiên Nam, sẽ không chống lại tiểu nhân vật như Ninh Nghị. Huống chi Ninh Nghị tự hiệu Huyết Thủ Nhân đồ, bên trong Bá Đạo doanh hơn phân nửa biết thủ đoạn của hấn lợi hại đa dạng chồng chất, ngày đó hấn chém giết Thang Khẩu như thế nào, đến nay không ai là không biết. Trong bảy người sử dụng đao bên cạnh Lưu Tây Qua, Uyên ương đào Kỷ Thiển nhi là hung bạo tàn nhẫn nhất, nhưng nếu không phải tất yếu, chỉ sợ bản thân Kỷ Thiển Nhi cũng không muốn chống tên “phản trư cật lão hổ” thủ đoạn chồng chất sâu cạn khó dò này, hấn chung quy là có năng lực tự bảo vệ mình.

Ở lại Hàng Châu, bắt đầu vốn là có một số chuyện muốn làm với Tiểu Thiên, đáng tiếc chưa từng có nghị thức qua cửa, nay dù gặp phải tai họa mới ở cùng nhau, cũng là tình trạng quẫn bách, dưới tình huống tình thế nguy hiểm trùng trùng, bản thân Ninh Nghị có lẽ không thêm để ý mấy nữ tử bên người, nhưng trên phương thức đối đãi hẳn vẫn mang tư tưởng của người hiện đại, đã hứa hẹn rồi, vẫn nên hết sức để cô sống tốt một chút. Hai người ở hoàn cảnh như vậy sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm cũng sâu sắc, nhưng vào lúc này cố tình đưa cô rời đi, đối với Tiểu Thiên, Ninh Nghị là có áy náy.

Tìm một vị trí tốt nhất ở lầu hai, hai người ngắm phong cảnh, ăn chút điểm tâm trò chuyện, xem như tranh thủ lúc rảnh rỗi hẹn ước cá nhân. Tiểu Thiên dĩ nhiên không biết Ninh Nghị có tâm sự, cười nói khoa chân múa tay kể những thú vị vừa thấy trên đường cho Ninh Nghị nghe. Bình thường ít ra khỏi cửa, cô cũng có chút buồn chán, một lát lập tức cảm giác mình không để ý hình tượng, cố gắng lại tỏ ra đoan trang ăn điểm tâm, chỉ chốc lát sau lại bị Ninh Nghị trêu đùa tiếp tục hưng phấn khoa tay múa chân.

Tiểu Thiên năm nay mười bảy tuổi sắp mười tám tuổi, nếu ở nhà người bình thường, chỉ sợ đã sinh hạ hai con rồi, mấy ngày nay cô cũng đã buông tóc, nhưng ở trong mắt Ninh Nghị, cô vẫn còn là một thiếu nữ ngây ngô mà thôi, đặt ở ngàn năm sau, chỉ sợ vẫn còn đang đeo cặp sách sau lưng học cao trung, có lẽ Tiểu Thiên không thể làm nữ lớp trưởng mạnh mẽ, nhưng có thể làm uỷ viên lao động, bởi vì diện mạo động lòng người cũng có thể khiến ọi người yêu thích....Ninh Nghị nghĩ nghĩ những thứ này, nhìn thiếu nữ cười vui vẻ thân thiết, trong lòng cũng thoáng an bình.

Bất luận như thế nào, để cô ấy rời khỏi địa phương này chung quy cũng là tất yếu, tương lai còn dài...

Nghĩ như vậy, dĩ nhiên đã tới giữa trưa, Ninh Nghị điểm vài phần thức ăn, lúc này cũng là giờ cao điểm buôn bán trong Tứ Quý trai, nhưng lúc đang chọn đồ ăn, Văn Nhân Bất Nhị đi qua bên cạnh, thì thầm nói:

- Bao Đạo Ất cũng ở đây yến khách.

Sau đó chỉ chỉ trên cửa sổ tầng ba.

Toàn bộ Tứ Quý trai là hình dáng vòng tròn, ở lầu hai cũng có thể nghiêng nghiêng thấy lầu ba, ngồi ở vị trí gần bên cửa sổ, mơ hồ đó là Bao Đạo Ất. Nhưng mà Ninh Nghị cũng không có ý định đi, hẳn biết Bao Đạo Ất, Bao Đạo Ất không biết hẳn, vấn đề không lớn, bèn quay lại chuyên tâm ăn cơm nói giỡn với Tiểu Thiên, đợi khi sắp ăn xong, đám người Bao Đạo Ất từ trên lầu đi xuống, Ninh Nghị lại ở trong đó đã phát hiện một người quen.

Lần trong đám người kia là Lâu Thư Vọng, Ninh Nghị sớm đã biết Lâu gia tìm Bao Đạo Ất làm cây dù bảo vệ. Nhưng mà Lâu gia coi như là người làm ăn tương đối thuần túy, lúc trước Lâu gia đầu nhập vào Phương Thất Phạt, cũng không phải coi đó là một thế lực chính trị lớn gì, lúc này cho dù hai bên đi lại thân cận, cũng chỉ là một chút giao dịch tiền quyền, thực chất không khác gì phí bảo hộ lắm, Bao Đạo Ất còn, bọn họ giao phí bảo hộ cho bên này, Bao Đạo Ất ngã, bọn họ dĩ nhiên tìm những người khác, nhưng thật ra không cần để ý. Lâu Thư Vọng liếc mắt nhìn về bên này một cái, Ninh Nghị tùy ý gật gật đầu, đối phương cũng gật đầu một cái có lẽ, trầm mặc rời đi.

Lúc xuống lầu, Bao Đạo Ất cũng quay đầu nhìn thoáng qua về bên này, đại khái là chú ý tới người mà Lâu Thư Vọng mới vừa gật đầu chào. Ninh Nghị đang vươn tay lau khóe miệng dính tương của Tiểu Thiên, cảm nhận được ánh mắt lão, nhìn sang thì Bao Đạo Ất đã quay đầu xuống lầu.

Đây chỉ là nhạc đệm nho nhỏ phát sinh ở trong đại thế cuộn cuộn, Ninh Nghị cũng không để ý. Trở lại Bá Đạo doanh, liền bị Lưu Tây Qua kéo đi thảo luận ý tưởng, hẳn biết Lưu Tây Qua ở trong hai ngày này liên tục tham gia hai trường hội thi thơ. Mấy bài từ của Lý Thanh Chiếu đã bị cô dùng hết rồi, như cái gì “Thường ký khe đình nhật mộ, trầm túy bất tri quy lộ, hưng tấn văn hồi chu, ngộ nhập ngẫu hoa thâm xử” vân vân. Với tác phong ngày thường của cô cư nhiên đi biểu hiện loại sàu tư của tiểu nữ nhân, thật là làm cho người kinh ngạc, chỉ sợ người khác sẽ nghĩ đến cô tại nơi nào đó gặp mai phục cừu gia, bởi vậy viết bài từ...

Ngoại trừ Lý Thanh Chiếu, còn có Đẳng kim lăng phượng hoàng thai >>:

“Phượng hoàng thai thượng phượng hoàng du

Phượng khứ thai không giang tự lưu.

Ngô cung hoa thảo mai u kính.

Tấn đại y quan thành cổ khâu.

Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại.

Nhị thủy trung phân bạch lộ châu.

Tổng vi phù vân năng tế nhật

Trường an bất kiến sử nhân sầu.”

Kim Lăng hay Giang Ninh, cô cả đời không đi qua, cũng thuận tay sao chép, nghe nói là than thở loại người Bao Đạo Ất che mắt Phương Lạp, cô lâm vào tình cảnh vô cùng đau đớn....Trên thực tế những thi từ này đưa ra, đoàn người cũng hiểu sau lưng có có người giúp, nhưng có thể tùy tay viết được vài bài thi từ này vẫn khiến cho nhiều văn nhân sợ tới mức sửng sốt. Đương nhiên, thi từ dù hay hay không hay thì đối với Lưu Tây Qua gần như chẳng ảnh hưởng gì, dù là thơ xoàng cũng không ai dám nói gì, nhưng hay đến trình độ này, có chút dọa người mà thôi.

Lúc này chiến sự phía bắc không biết đã đánh thành bộ dạng như nào rồi, triều đình có thật sự nổi lên không, chiến tuyến của Phương Lạp vẫn toàn diện co rút lại, binh lính bị thương vẫn được vận chuyển trở về, Lệ Thiên Nhuận thì bắt từng nhóm người, tổng số tuy rằng không nhiều lắm, nhưng làm cho không khí càng thêm ngưng đọng xơ xác tiêu điều.

Ninh Nghị điều khiển toàn bộ quan hệ trong Bá Đạo Doanh, bố trí cái võng lớn trong thành Hàng Châu để giết Bao Đạo Ất, thoát nhìn là muốn làm ảnh hưởng của việc giết Bao Đạo Ất trong thành Hàng Châu giảm xuống mức thấp nhất. Nhưng trên thực tế, không có bao nhiêu người biết, mục đích cuối cùng của hắn, chính là muốn làm cho lực lượng gián điệp của triều đình được hợp lý xếp vào trong quân hệ của Phương Lạp. Đây cũng không phải là vấn đề chỉ đơn giản đối phó với Bao Đạo Ất, mà là theo hướng chiến lược trực diện mức độ cao với Phương Lạp và Vĩnh Lạc triều, theo ý nào đó mà nói, mười lăm vạn quân của Đồng Quán từ phía bắc chiến đấu với Phương Thất Phật, mà hắn còn ở chỗ này cùng với Văn Nhân Bất Nhị đối mặt với lực lượng của Phương Lạp, muốn ngày sau chiến sự mau chóng chấm dứt, thúc đẩy lực lượng tạo ra mấu chốt ảnh hưởng lịch sử cao nhất.

Nhưng mà sau này trên lịch sử có ghi lại, được ghi chép lại cũng không là chuyện này, mà là xung đột phát sinh với Bao Đạo Ất ba ngày sau đó, Bá Đạo doanh tiến hành tuyển cử một lần, lần tuyển cử này khá khôi hài, đây là một trong trò náo loạn trong cuộc thảo luận giữa Ninh Nghị và Lưu Tây Qua, thoát nhìn lúc ấy chứng thực là hành động tùy ý, trận tuyển cử này làm ọi người trong Bá Đạo Doanh bỏ phiếu tuyển vài quan viên vốn có, mọi người không hiểu ra sao, sau khi tuyển xong, quá trình thống kê số phiếu chưa được thông báo ra, phiếu của mọi người cũng không được công khai, kết quả biểu hiện, toàn bộ tiểu đầu mục sau tuyển cử duy trì nguyên trạng toàn bộ.

Trước đây, Lưu Tây Qua đang nghĩ nên bắt đầu ý tưởng của Ninh Nghị thế nào, bắt tay vào hướng nào, ngày hôm sau Ninh Nghị thuận miệng buông một câu “Để bọn họ chọn một lần”. Loại tuyển cử này không công bằng, không công chính, bí mật, nhưng lại làm ọi người có một khái niệm “có một việc như vậy”, sau này cũng sẽ tiến hành vài lần. Ngoài miệng muốn nói với bọn họ “đây là để các người làm chủ”, nhưng trên thực tế, không để ý tới cách nghĩ của bọn họ, sau vài lần, bọn họ có lẽ sẽ có người bởi vì nguyên nhân lợi ích lo lắng chuyện này, chỉ cần có người đầu tiên ra mặt kháng nghị, cấp trên sẽ nhượng bộ.

- Người cảm thấy có vấn đề? Lần này chúng ta công khai một chút.

- Còn có vấn đề sao? Người nói xem phải làm gì bây giờ?

Lâu dần lâu dần, có liên quan đến chuyện tranh thủ, với bọn họ có thể nói là sẽ hình thành khái niệm.

Trước đây trong lịch sử, một chuyện mọi người không thể quyết định, tuyển cử giờ tay biểu quyết như vậy thực chất vẫn là tồn tại. Nhưng chỉ có lúc này đây đơn giản như trò đùa tuyển cử, tính cả Bá Đạo doanh, đám người Lưu Tây Qua kế tiếp trong mấy năm tiến hành một loạt sự tình, được đời sau cho rằng đó là sự mạnh mẽ có ý thức của chế độ dân chủ.

Mặc dù sự manh nha này lúc ban đầu chỉ nảy sinh ở một vài người, tất cả mọi người không thể thấy rõ hỗn loạn cùng hỗn độn, trong mấy năm đầu, chút cây nhỏ bé kia chịu đủ các loại gió táp mưa sa, đã trải qua các loại lang bạc kỳ hồ, binh hung chiến nguy tàn sát bừa bãi, thậm chí lần đầu tiên nó được sáng lập đã bị người ta ném ra ngoài hoang dã không để ý tới, lập tức bị tiêu diệt ngay, không thấy rõ tương lai, nhưng vài năm sau, hạt giống này vẫn khỏe mạnh phát triển, bắt đầu lớn mạnh vững chắc. Hậu thế thấy, nó cuối cùng có thể sống sót, không thể nghĩ ngờ bao gồm cả vô số kỳ tích, may mắn.

Đương nhiên, đây là nói sau .

Ninh Nghị lúc này thật ra cũng đã có ý nghĩ muốn xoay chuyển đại cục này, đã muốn ra tay, hạ quyết tâm, cũng không cần phải quay đầu lại, trên tay của hắn, quả thật có khả năng như vậy, nhưng ở trên mức độ nhất định quyết định chiến cuộc Hàng Châu từ nay về sau, đem mức độ tàn sát bừa bãi cố gắng giảm ở mức thấp nhất trong thời gian ngắn nhất. Theo ý nào đó mà nói, hắn đã muốn tham dự đến vị trí quyết định bộ phận lịch sử, đương nhiên, đây là thuộc loại lịch sử của thế giới này, cùng với thế giới nguyên bản của nó dĩ nhiên bất đồng.

So với nghiêm túc ở phương diện này, đối với ý tưởng và hành vi của Lưu Tây Qua, hắn tạm thời không ôm chờ mong, nếu có thể tiếp tục duy trì, hắn cũng muốn xem ngày sau những ths này sẽ trở thành bộ dáng gì, nhưng trước mắt, không cần quá mức để bụng, đã có cơ hội, lập tức nắm bắt, ở trong hệ thống Phương Lạp xuyên thủng vài lỗ hổng mấu chốt mới là thực tế nhất. Cùng lúc đó, hắn cũng quan tâm chuyện bên thê tử, hy vọng có thể để thê tử và Tiểu Thiên thuận lợi rời đi.

Thời gian trôi qua một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày, năm ngày...sau mẫu thuẫn kịch liệt, lần đầu tiên làm xác định rõ sẽ phát sinh động thủ đối với bên phía Bao Đạo Át, Ninh Nghị nghiêm mật và khẩn trương không chế được cục diện, nỗ lực để Văn Nhân Bất Nhị an bài nhân thủ có thể hợp lý tham dự vào trong trận đại sự này, đồng thời, Tô Đàn Nhi muốn hội hợp với Tiểu Thiên, thời gian rời khỏi Hàng Châu cũng tới rồi. Dưới bầu không khí như vậy, có một việc không hề có dấu hiệu báo trước đã xen vào toàn bộ cục diện, cũng có thể chứng minh mọi việc dù gì cũng sẽ có chút chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ xảy ra, không thể khiến con người được như ý, thuận buồm xuôi gió.

Ở hậu thế thì thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà thời đại này, khi nó bỗng nhiên sáp nhập tới trước mắt Ninh Nghị, cũng thật sự khiến cho hắn có một cảm giác kinh ngạc, đồng thời cũng dở khóc dở cười.

Mà làm sự kiện kia chính là Lâu gia, lúc ấy, thật ra cũng chỉ là chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi không đáng để tâm...

290. Q.3 - Chương 292: Sợ Nhất Kẻ Bị Bệnh Thần Kinh

Đối với đủ loại chuyện phát sinh gần đây trong thành Hàng Châu, Tề Nguyên Khang chết, Lệ Thiên Nhuận trở về, xung đột ở phố Bình Xương, hành vi thương nhân Lâu gia, hắn là xem như vẫn chưa xâm nhập vào trong hệ thống.

Tuy rằng đã là một trong thế lực thương nhân lớn nhất trong thành, nhưng chính thức đề cập quyền lực trên mặt bàn, Lâu gia chung quy vẫn chỉ là thiên về góc, không bị quá nhiều người chú ý. Nhưng đối với một chút thế lực trung tầng trong thành Hàng Châu mà nói, nó nay lại là một xúc tua với tới các phương diện lớn rồi, đương nhiên, bởi vì gần đây mới xâm nhập vào trong toàn bộ hệ thống, ở bên trong các phương diện quyền lực giác lực, thật sự cũng không cho nó nhiều vị trí lắm, này thế lực này có vẻ khổng lồ, trên thực tế đối với mọi người trong triều đình Phương Lạp mà nói, vẫn là xa cách.

Điều này ngược lại cũng chẳng có gì lạ, từ xưa đến nay, đây là trạng thái giai cấp thương nhân, Vũ triều như thế, Vĩnh Lạc triều cũng như thế. Mà đối với trước kia, Lâu gia nay ở Vĩnh Lạc triều xem như đã là một trong những hoàng thương lớn nhất, đương nhiên, tương lai của Vĩnh Lạc triều thật sự là vấn đề để cho người lo lắng, kết quả là Lâu gia là được lợi hay là thua lỗ, vẫn còn là một vấn đề.

Với Lâu gia mà nói, lúc trước ở lại Hàng Châu đầu nhập vào Phương Lạp, có nhiều nguyên nhân, nhưng hơn một nửa nguyên nhân là vì bất đắc dĩ. Nhưng là trong đó là có thêm suy tính lý tính của Lâu Cận Lâm. Lúc ấy Lâu gia đã có chút hiềm khích với đám người Tiền Hi Văn, thương nhân gia vốn mẫn cảm, rời khỏi Hàng Châu, đám người Tiền Hi Văn có quan hệ quan trường, bất luận là sau này đến nơi khác thì vẫn sẽ là lại trở lại Hàng Châu, bọn họ cũng có thể Đông Sơn tái khởi, gia sản của Lâu gia tuy cũng ở Hàng Châu, lúc này rời đi, cơ nghiệp những năm gần đây lao tích lũy thật sự sẽ không thể giữ lại được.

Bất kể như thế nào, Lâu Cận Lâm không muốn nhận loại kết quả này, kinh doanh nửa đời người cơ nghiệp lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát như vậy, huống chi Lâu gia lúc ấy cũng đã bị Phương Thất Phật chú ý, muốn chạy cũng đã không thực tế. Sau khi Hàng Châu bị chiếm, Lâu Cận Lâm từng có một thời gian suy sụp, nhưng rất nhanh, lão cũng lấy lại được bản tính kiêu hùng dốc sức làm mà, ý đồ vì tương lai sau này, vì Lâu gia tìm ra một con đường rộng lớn ổn thỏa.

Đơn thuần an phận thủ thường hoặc là ngồi chờ chết đều không phải tính cách của lão, làm cho Lâu gia đơn thuần trở thành đại thương đệ nhất của Vĩnh Lạc triều hoặc là chờ triều đình xuôi nam đánh vỡ Hàng Châu sau đó bị bắt, cũng không phải tương lai mà Lâu Cận Lâm muốn lựa chọn. Đối với vị lão nhân hơn năm mươi tuổi mà nói, trong con người của ông vẫn có những khôn khéo cùng năng lực có thể bắt lấy tất cả cơ hội cũng như không ngừng mở rộng các mặt lợi ích, ngọn lửa khai phá vẫn thiêu đốt ở trong thân thể của ông như cũ.

Đơn thuần làm thương nhân, dựa vào người khác, điều này mặc dù từ nay về sau có thể Vĩnh Lạc triều nhận thế tiến công của triều đình, khai thác ra một cục diện lớn, ông cũng không hề thỏa mãn với mục tiêu trở thành đại thương gia hàng đầu như vậy. Lúc này thời thế náo động hỗn loạn, Lâu gia có tiền, dưới sự cai trị của Phương Thất Phật, không bị trói buộc quyền lực của đại đa số thế lực, tại thành Hàng Châu lúc này, một con đường thiết thực nhất, bày ra trước mặt bọn họ.

Hơn một tháng tới nay, Lâu gia bắt đầu ý đồ chiêu binh mãi mã, mở rộng lực lượng của chính mình.

Bản thân khởi nghĩa của Phương Lạp tính chất chính là tạo phản, thành Hàng Châu tuy rằng đã lập thành thủ đô, nhưng long xà hỗn tạp, quân đội tụ tập, bình nhung không cấm, muốn ở chỗ này kéo một nhóm người có được thế lực của mình, trên nguyên tắc lớn lớn các loại thế lực trong thành cũng đã gần như bao hòa, thực sự có người muốn thực sự có người muốn ở trên các loại ưu việt, cùng người tranh giành thức ăn, chung quy sẽ đoạt trúng người kiếm cơm bên cạnh Phương Lạp.

Lâu gia cũng không thuộc loại trường hợp này, ông có tiền có lương thực, có nhiều sinh ý phải làm, trong nhà muốn mời hộ viện, trên sinh ý muốn mời đả thủ, đều là hợp tình hợp lý, mình cũng có thể nuôi được nổi, như vậy, nhân số không có hạn chế. Nếu như nói trận chiến tranh này dạy cho Lâu gia điều này, đây có lẽ chính là phải nhất định nắm binh khí ở trên tay mình. Đương nhiên, mặc dù có giác ngộ cùng tiện lợi như vậy, tất cả cũng không thể làm quá mức, nếu ngay từ mới bắt đầu đã biểu lộ ra mình có dã tâm nắm binh quyền, tuyệt đối sẽ đưa ông đánh chết ở trên nửa đường.

Lâu Cận Lâm là người trầm ổn đi trên đường có khó khăn, nhưng những thứ này khó khăn với ông mà nói, thật ra là không lớn. Một đám nông dân khởi nghĩa vũ trang tuy rằng cũng không phải người ngu, nhưng trên các loại vận tác vi mô, bất luận như thế nào cũng không thể sánh bằng một cáo già như ông. Sau khi quyết định, ông mua vào một lượng lớn binh khí hoàn mỹ, chút ít quân mã, chiêu mộ gia đình, mời làm việc hộ viện, đồng thời mời chào mấy nhân sĩ võ lâm có thực tài, thời gian hơn một tháng, duy trì vận chuyển các loại vật tư trong thành đồng thời cũng đem lực lượng của mình kéo dài xúc tua đưa ra ngoài.

Trong lúc này, đương nhiên cũng sẽ có một vài vấn đề, tỷ như Lâu gia có thể nuôi được nổi người, nhưng muốn nuôi thành quân đội, chung quy không có khả năng. Hàng Châu trước mắt nạn dân cũng nhiều, ông có thể chiêu mộ một ngàn hai ngàn người ăn nổi cơm nhưng không có doanh trại, không có huấn luyện, lại có là dụng ý gì? Dưới tình huống như thế, Lâu Cận Lâm càng thêm dụng tâm là đến đỡ mấy loại thế lực đầu đường nho nhỏ, tỷ như một đoàn thể nhỏ một hai chục người, bang phái nhỏ hai ba mươi người, đủ loại hỗn loạn đường kiếm cơm đầu đường gần Lâu gia. Thời gian hơn một tháng, Lâu gia chiêu mộ gần hai trăm tên hộ viện, lực lượng đối ngoại nắm trong tay với số lượng tăng đáng kể, thật sự muốn xuất ra đi khoe ra, nhân số này không thua mấy thành viên tổ chức tướng lĩnh trung tầng trong quân Phương Lạp.

Đương nhiên, những người này cũng không có bao nhiêu sức chiến đấu thật sự đáng nói, trước đây người có

thể nói đây được coi là một đại bang phái, nhưng muốn nói là quân đội thật sự còn sớm. Nhưng mặc dù là như vậy, tới nay, một số đầu mục nghĩa quân không coi Lâu gia ra gì cũng đã không dám lại dễ dàng trên chọc Lâu gia nữa.

Trước kia, là một trong thương nhân chỉ định của Phương Thất Phật, mặc dù ở trong thành Hàng Châu sẽ không bị làm khó dễ quá mức, nhưng vẫn có thật nhiều người giống như con đĩa bám vào Lâu gia kiếm cơm ăn, tướng lĩnh bên mình chỉ cần có trên dưới một trăm người là dám đến Lâu gia muốn ăn muốn uống thu phí bảo hộ, dù cho sau đó Lâu gia nhờ vả Bao Đạo Ất che chở cũng không hề bớt đi, bởi vì mọi người đều biết, Bao Đạo Ất cũng không thể tài cán vì Lâu gia ra mặt loại sự tình này, tất cả mọi người là huynh đệ, gia nghiệp nhà người lại lớn, phân chia chút cho người ta, sẽ không ai đập phá nhà người, có gì để nói đâu, chẳng qua là một thương nhân thôi.

Trước đây đối với những người này, Lâu gia đều hết lòng chiêu đãi, tuyệt đối không thiếu lễ, nay cũng đều là như vậy. Nhưng theo thời gian trôi qua, tuy rằng Lâu gia vẫn chưa làm chuyện gì lập uy ở bên ngoài, loại người này dẫu môn cũng trở nên trở nên ít đi. Đối với thượng tầng tỷ như Bao Đạo Ất mà nói, Lâu gia đều không có biến hóa gì đó, nếu có chẳng qua là phát triển bình thường, nhưng đối với mấy đầu mục tướng lĩnh trung hạ tầng mà nói, bọn họ vẫn có thể sâu sắc cảm thấy Lâu gia không ngừng khuếch trương lực lượng cùng khí thế.

- Lâu gia kia hiện tại không dễ chọc ...

Trà dư tửu hậu, những tướng lĩnh nguyên bản vẫn chưa hề coi thương hộ Lâu gia vào mắt không tránh được đã có câu cảm thán như vậy. Điều này chứng minh, thực lực của Lâu gia cũng đã bành trướng đủ để cùng ngang hàng với những người này rồi.

Nhưng thân phận thương nhân vẫn sẽ khiến người ta đánh giá và phân tích không đúng mức. Người khác nghĩ khi thực lực của Lâu gia tiến vào tầng lớp trung, hạ, thật ra Lâu gia đã lặng lẽ phân hóa lôi kéo một số ít thủ hạ có trăm tả hữu hoặc là hơn chục đầu mục rồi.

Cái khác không nói, vật tư của Lâu gia, năng lực kinh tế của Lâu gia cũng khi đủ để cho ông ta có sức mạnh để kiểm soát một phần của lực lượng khiêm nhường nhất định của mình. Dưới sự tác động liên tục của Lâu Cận Lâm, nay đã có hai tốp thể lực như vậy, trong đó đầu mục sau khi tranh quyền với ông ta thất bại, nguyện ý đầu nhập vào Lâu gia để được che chở. Tình huống như vậy đối với Lâu Cận Lâm mà nói, ý nghĩa là thể lực của mình đã bước vào giai đoạn phát triển thêm vài bước, đã ổn định để đáp ra ngoài rồi.

- Nếu muốn có tiếng nói ở trong những người này, còn phải cần một thời gian nữa, kế tiếp xem xem phong cách của Đường Bình Chương kia, bản thân hẳn là thủ hạ làm việc của Tề Nguyên Khang, lần này mặc dù không gặp phải chuyện không may, nhưng hẳn là cũng bị lan đến rất lớn....

Lúc buổi sáng, ở trong thư phòng Lâu gia, Lâu Cận Lâm đang nói chuyện với con trai trưởng Lâu Thư Vọng có liên quan đến chuyện khuếch trương, hộ viện Lâu gia cần thiết phải tiếp tục chiêu mộ nữa, thủ hạ của ông không có bao nhiêu lão binh tướng có kinh nghiệm, lung lạc một vài thể lực loại này, xem như là lựa chọn có lợi ích thực tế nhất. Lại có vài nhóm người đầu nhập vào, Lâu gia đã chân chính đặt lên mặt bàn, trở thành một trong những thể lực trung tầng trong thành Hàng Châu, mà bởi vì trước đó được sự che chở của Phương Thất Phật, Lâu Cận Lâm cũng có nắm chắc làm cho cấp trên không bài xích, cũng lắm là làm cho người ta cảm thấy có chút đầu cơ trục lợi, thừa cơ xông lên mà thôi. Nhưng mà một khi có thực lực, ai có thể còn dám gây khó dễ đối với mình?

Vùng Hàng Châu này, tạm thời làm từng bước, cứ như vậy phát triển, nhưng thật ra đường lui phía Tây Nam cần sớm chuẩn bị, mấy tháng sau...

Xoay bàn chỉ trên tay, Lâu Cận Lâm nói tới đây, lại hơi hơi trầm mặc xuống, trên đầu của ông đã lựa thưa sợi bạc, nhưng được chải vuốt chỉnh tề, ánh mắt lợi hại, tinh thần vẫn dồi dào như trước, tràn ngập khí thế giống như sư tử. Tuy rằng mấy tháng sau Hàng Châu sẽ biến thành cái dạng gì cũng làm cho ông cảm thấy lo âu, nhưng đường lui vẫn có thể, đương nhiên, không lâu sau nghĩ đến một kiện sự khác, lại khiến cho ông có chút nặng nề.

- Đúng rồi, đệ đệ của con gần đây thể nào rồi?

Đối với con trưởng Lâu Thư Vọng, trong lòng Lâu Cận Lâm thật ra vẫn yêu quý hơn con trai thứ Lâu Thư Hằng. Trước đó khi thành Hàng Châu bị phá, trong lòng Lâu Thư Hằng suy sụp, nhưng bên Lâu Cận Lâm dù sao vẫn có con trai lớn giúp đỡ, nên cũng có thể hiểu sự suy sụp của con trai thứ, nên tạm thời cho gã ở nhà tạm nghỉ ngơi. Nhưng mà nếu vẫn cứ cà lơ phát phơ đến mức này, vậy thì thật sự hơi quá mức rồi. Lâu Cận Lâm hy vọng con trai thứ sẽ hiểu rõ việc trong nhà hơn, đặc biệt là thời điểm Lâu gia trải qua tình thế hỗn loạn như thế, có thể phát huy tài cán của gã, tương lai phần gia nghiệp này cũng sẽ an tâm giao một phần vào tay gã.

Trong lòng ông cũng không có ý sẽ giao toàn bộ gia nghiệp này cho Lâu Thư Hằng, quan hệ của hai đứa con trai thật ra cũng không tệ lắm, nhưng con trai trưởng tài hoa xuất chúng, tương lai chia mỗi đứa một nửa gia sản, con trai trưởng được chia phần nhiều hơn, khó tránh con trai thứ sẽ nảy sinh hiềm khích, điều này đương nhiên cũng chỉ là tâm tình tiếc rên sắt không thành thép.

Lâu Thư Vọng chấp tay:

- Gần đây tiểu đệ hay chịu khó ra ngoài, chỉ là tìm kiếm một số người, muốn do thám để biết tình hình mà vẫn không thể tìm hiểu được rõ ràng. Nhưng mà người đệ ấy quen biết cũng càng ngày càng nhiều rồi, tin rằng rất nhanh là có thể làm xong chuyện này, hồi tâm trở về.

Lâu Cận Lâm thở dài:

- Chuyện nó làm, con biết chứ?

- Con biết, đệ ấy vẫn luôn nhớ mãi không quên tiểu thư Tô gia kia, nhưng lại để tâm nhất là sự nhục nhã mà lần trước Ninh Nghị đã làm với đệ ấy. Tình huống hiện nay của Ninh Nghị nay con cũng biết, lúc trước đã nói với phụ thân rồi, lần này con vẫn chưa chủ động đi giúp đệ đệ, là hy vọng đệ ấy có thể chủ động hoàn thành chuyện này, với đệ ấy mà nói, cũng có ý nghĩa đặc biệt.

Lâu Cận Lâm không cho là đúng phát phát tay, nhúu mày trầm mặc một lát, rốt cục nói:

- Đại trưởng phu muốn báo thù cũng không sao, nhưng tầm mắt phải rộng lớn, cha cũng nhớ rõ Ninh Nghị kia, nhưng nay dưới tình huống như này, còn ghi nhớ đến làm gì! Nay Lâu gia ta đang gặp phải tình thế hỗn loạn như thế, một khi qua rồi, toàn bộ Hàng Châu...Vĩnh Lạc triều tranh phong cùng với Vũ triều, đều có sự tham gia của Lâu gia ta, lúc trước một chút việc nhỏ giống như gặp sâu bọp chết là được...Hài, thôi, lúc này có con quan tâm là tốt rồi, làm xong việc, để Thư Hằng hồi tâm quay về giúp việc chính đi. Ngoài ra Thư Uyển thì sao, gần đây con bé thế nào?

Nghe phụ thân hỏi muội tử, thần sắc Lâu Thư Vọng có chút phức tạp:

- Thật ra, tiểu muội có chút quan hệ với Ninh Nghị kia...

- Hả?

Lâu Cận Lâm nhúu mày. Lâu Thư Vọng kể lại chuyện đại khái tiểu muội có tình cảm với Ninh Nghị cho ông nghe.

- Theo con thấy, Ninh Nghị này có chút bản lĩnh, cũng là người rất biết dựa thế, những việc làm trước đây, cực kỳ nhún nhường, lui tới với văn nhân, hào hoa phong nhã, khi làm việc ở Bá Đạo Doanh, thì lại dũng cảm khẳng khái, với địa vị của Lâu gia chúng ta hiện nay, hẳn ở bên cạnh cố ý tiếp cận tiểu muội, là mới có lợi, nhưng tiểu muội kỳ thật không chế ngự nổi hẳn đâu...

Y nói xong cách nhìn nhận của mình, trên thực tế, gần đây Lâu Thư Vọng bận rộn công việc, mặc dù để ý tới Ninh Nghị, nhưng dù gì cũng là mang tâm tình quan sát, một người như vậy rơi vào trong phỉ doanh, thậm chí Lệ Thiên Hữu còn có địch ý với hẳn ta, hẳn ta dùng hết thủ đoạn để cầu sinh, cho dù làm được, ở trong mắt Lâu Thư Vọng, cũng chỉ là một chút “biểu diễn” mà thôi.

Lâu Thư Vọng cũng không thêm để ý Ninh Nghị, đệ đệ cùng muội muội lại có liên quan đến hẳn, y để ý chung quy là vì đệ đệ và muội muội mà thôi, một người ngoài như vậy, chết hoặc sống hoặc là sống không bằng chết y đều không để tâm. Theo ý nào đó mà nói, nếu tiểu muội theo hẳn thật sự có thể vui vẻ sống tốt giống như trước đây, cuối cùng ném bỏ người ta, y cũng có thể đi thuyết phục tiểu đệ giờ cao đánh khề,

rộng lượng chút với hấn ta, nhưng tiểu muội dù sao cũng không chế ngự được một người như vậy, tiểu đệ lại tâm tâm niệm niệm muốn phát tiết, vậy thì hấn ta cũng chỉ có chết.

Lâu Cận Lâm đương nhiên cũng hiểu được ý tứ của y, nghĩ nghĩ chốc lát, nói với y:

- Con phải để ý tới việc này.

Lâu Thư Vọng gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Nói chuyện với phụ thân xong, buổi trưa hôm nay đi cùng đám người Bao Đạo Ất đến Tứ Quý trai ăn cơm, y chỉ là làm nền, thật ra không có tiếng nói, mấy ngày gần đây cũng nghe nói Bao Đạo Ất cùng Bá Đạo doanh bởi vì chuyện phụ nữ mà xung đột với nhau, từ đó về sau mấy ngày đều có va chạm. Đối với chuyện này y cũng không thêm để ý, Lâu gia nhờ Bao Đạo Ất che chở, nhưng căn cơ là Phương Thất Phật, các loại vật tư trong thành vẫn còn cần Lâu gia đến quay vòng, người khác đánh không đến trên đầu Lâu gia, ngược lại là Lâu gia có thể yên lặng xem xét, lại qua chút thời gian, bọn họ cũng có thể mò được lợi ích của mình trong đấu tranh chính trị.

Nhưng thật ra trong lúc vô tình lại bắt gặp Ninh Nghị cùng nha hoàn Tiểu Thiên ngồi ở dưới lầu ăn cơm.

Mọi người lúc ăn cơm, chủ đề nói chuyện đương nhiên khá nghiêm túc, sau đó thì trở nên thoải mái hơn. Lâu Thư Vọng biết Bao Đạo Ất có sở thích với các loại phụ nữ, khi đề tài được khơi lên, Bao Đạo Ất cũng cười cười nói về những chỗ tốt của các loại phụ nữ, lúc khách và chủ vui vẻ xong, Lâu Thư Vọng chỉ chỉ Tiểu Thiên ở dưới lầu hỏi cách nhìn của Bao Đạo Ất, Bao Đạo Ất cũng là người thật sự có bản lĩnh, tay vuốt chòm râu nhìn thoáng qua, liền cười nói đó là nha hoàn được gia đình lớn dạy dỗ rất tốt, gần như đã được nam tử bên cạnh nhận làm thiếp rồi, đúng là vô cùng thú vị.

Hỏi như vậy, mục đích của Lâu Thư Vọng đã đạt được rồi, y biết sở thích của Bao Đạo Ất, quảng một nữ tử như Tiểu Thiên cho lão là quá tốt, lúc này có y hỏi như vậy, nói không chừng sau đó lão sẽ cho người bắt Tiểu Thiên đi. Đây cũng là một nan đề cấp cho Ninh Nghị.

Nhưng thật ra Bao Đạo Ất gần đây bận rộn đánh nhau, trong nhà có quá nhiều cô nương để chơi vui vẻ rồi, mấy ngày trước lại từng cùng Bá Đạo Doanh xung đột trên đường, cho nên đối với việc tùy tiện bắt cô nương nào đó trên đường, chung quy lão cũng có chút bớt đi rồi, lần này rốt cuộc phản đối động thủ với Tiểu Thiên.

Việc này Lâu Thư Vọng cũng chỉ là tùy tay thò vào, sau đó lại không để ý nhiều, rốt cuộc Bao Đạo Ất bắt hay không bắt, đương nhiên cũng không sao cả. Nếu sự tình sẽ phát sinh, y có thể trước khi tiểu đệ động thủ với Ninh Nghị mà xem hấn ứng đối như nào, mà mặc dù không thấy được, tính mạng của Ninh Nghị cũng coi như xong rồi, tiếp theo y còn nhiều chuyện phải làm, loại vấn đề nhỏ này chắc là không chiếm dụng quá nhiều thời gian của y.

Kế tiếp, cứ như vậy qua hai ngày nghe hạ nhân nói gần đây Lâu Thư Hằng ở hội thi thơ gặp một cô gái, vô cùng ái mộ văn phong thi thơ của cô, Lâu Thư Vọng nghĩ đệ đệ đã có nơi ký thác mới, cũng nên sớm cho gã hiểu chuyện của Ninh Nghị để hồi tâm. Nhưng thật ra giữa trưa hôm nay khi tìm đến nhà tiểu đệ, tiền triển của Lâu Thư Hằng làm cho y hoảng sợ.

Đó là trên một tửu lầu gần phố Bình Xương, Lâu Thư Hằng mang theo mấy tên gia đình ngồi trên đó, mấy ngày nay gã ở trong thành đang tìm kiếm tung tích của Ninh Nghị, nhưng tìm lắm quan hệ, vẫn không có được tin tức về Ninh Nghị, lúc này trên mặt đầy râu, bộ dạng lờ lững thiếu thốn. Nhưng vừa thấy huynh trưởng đi lên, gã dựng ngón cái, hai mắt sáng ngời, cực kỳ hưng phấn.

- Huynh có biết đệ tìm được ai rồi không? Đại ca, huynh có biết đệ tìm được ai rồi không?

- Ai?

- Huynh nhất định không đoán được....hắc hắc, chắc chắn huynh không đoán được đâu...

Lâu Thư Vọng nghi ngờ nhìn cảnh tượng dưới lầu, không hiểu gì cả. Lâu Thư Hằng cười thật lâu, đứng lên đi tới đi lui, chấp tay trước ngực hưng phấn xoa xoa, có vẻ nên tâm trạng giảm âm thanh xuống nói:

- Là Tô Đàn Nhi... Là Tô Đàn Nhi...Hôm trước đệ đã tìm được Ninh Nghị, sau đó...sau đó, đệ mời người đến nghĩ cách giám thị hắn, ngày hôm qua phát hiện hắn đi đến bên này, huynh có biết đệ thấy gì không...Ha ha, là Tô Đàn Nhi, cô ấy thật lợi hại, Ninh Nghị bị hãm tại chỗ này, cô ấy lại mang theo một chút vải dẹt lén lút quay về Hàng Châu. Có phải không? Thật lợi hại, ha ha... cô ấy đã trở lại, cô ấy lại vị tên Ninh Nghị kia mà trở lại rồi, thật lợi hại... nữ nhân này...

Lâu Thư Hằng cười đến gần như chảy cả nước mắt, Lâu Thư Vọng cau mày nhìn nhìn đệ đệ hưng phấn quá mức, một lát sau, Lâu Thư Hằng nhìn vào mắt huynh trưởng thì lập tức ngừng khoa tay múa chân, hít một hơi, biểu hiện như học trò bị thầy giáo nhìn chăm chăm mà thu lại.

- Đệ muốn giữ cô ấy lại.

Gã gơ ngón trở lên, nhấn mạnh, sau đó, ngón tay lại quơ mạnh lên, cười tươi.

- Đêm nay cô ấy phải đi, nhưng...đệ muốn giữ cô ấy lại...ha ha...ha ha...

Lúc Quyên nhi đuổi tới Bá Đạo doanh thì đại khái là giờ Thân hai khắc, hơn bốn giờ chiều, mùa thu trời tối sớm, lúc này đã gần chạng vạng rồi. Tinh anh trong Bá Đạo Doanh đã ra ngoài hết, lặng lẽ tỏa ra bốn phương tám hướng đi đến từng cứ điểm đã được phân định của Bao Đạo Ất, một trong những người chủ đạo, đám người Ninh Nghị, Lưu Tây Qua, Lưu Thiên nam cũng vừa lúc rời khỏi phố nhỏ, tiếp Quyên Nhi là Tiểu Thiên vừa mới biết mình sắp bị đưa đi không lâu, hốt mất năng đang đồ ăn, trốn ở trong phòng bếp khóc, biết được tin tức, vội vàng lôi kéo Quyên nhi, đuổi theo trên đường...

291. Q.3 - Chương 293: Ta Tới Đón Người

Mặt trời chiều phát ra ánh hào quang phía chân trời, gió thu thổi qua làm lá khô còn sót lại trên cành cây rụng xuống, giữa phố chợ người đi đường qua lại, xe ngựa xuyên qua.

Khi thành viên Bá Đạo Doanh cười ngựa đuổi đến xe ngựa phía trước, Ninh Nghị đang ở trong xe ngựa thương nghị mấy hành động chi tiết hôm nay với đám người Lưu Tây Qua, Lưu Thiên Nam, Trần Phàm thương thế chưa khỏi hẳn cũng tham gia giúp vui trong đó.

Mục tiêu động thủ hôm nay chủ yếu là Bạch Lộc Quan của Bao Đạo Ất. Mấy ngày tới nay, người bên ngoài đều nghĩ loại người cấp cao như Bao Đạo Ất, Lưu Tây Qua sẽ còn giữ vững lý tính, không xuất hiện xung đột quy mô lớn, nhưng Lưu Tây Qua là người hiểu tính cách của Bao Đạo Ất là thù tất báo tính cách, trận xung đột trước mắt này sẽ không chờ đến tối, mà là muốn trước lúc trời tối phá hang ổ của Bao Đạo Ất, dưới sự vây xem của mọi người, sẽ cứu ra rất nhiều cô gái bị giữ trong đó.

Đánh giặc, đối ngoại phải có danh phận, nếu Bá Đạo doanh đã muốn chiếm điểm cao, kế tiếp đương nhiên phải phát triển ra.

Tương đối mà nói, bên Cổ Đồng Quan là những cô gái mà Bao Đạo Ất hoặc là chơi chán hoặc là đám thủ hạ tự ý bắt về, chỉ có bên Bạch Lộc Quan này mới thật sự là hậu cung của Bao Đạo Ất, một khi đụng vào, tương đương với việc lóc một miếng thịt trong người lão. Chuyện này một khi làm, Bá Đạo Doanh đã hoàn toàn tuyên chiến toàn diện với Bao Đạo Ất rồi, người bên ngoài cũng không cần lo lắng lại đây điều đình, chỉ có thể đứng về bên nào thôi.

Hạ quyết định động thủ, đương nhiên không thể chỉ tấn công vào mỗi một nơi, lấy Bạch Lộc Quan làm mục tiêu chủ yếu, còn lại rất nhiều cứ điểm của Bao Đạo Ất cũng đều phải ra nhân thủ đi châm chích. Bất luận thế nào, chạng vạng này cũng sẽ là lần cuồng hoan náo nhiệt nhất, đối với Ninh Nghị mà nói, cho bên phía Văn Nhân Bất Nhị định ra kế hoạch, ngày sau thể cục của Hàng Châu, khi quân đội của triều đình đánh tới có thể phát huy tác dụng mấy bố trí mấu chốt kia, đều là phải khởi động từ chạng vạng hôm nay. Cũng bởi vì điều này, khi người đưa tin từ phía sau đuổi tới, theo sau là bóng dáng Quyên nhi thì Ninh Nghị thật sự có chút kinh ngạc.

Trong thành Hàng Châu không yên ổn, Quyên nhi cải nam trang, trên người lại vô cùng nhếch nhác, nàng lo lắng nói cho Ninh Nghị biết về tình huống tiểu viện không lâu trước đó bị vây công, Lục Hồng Đề bảo nàng ra ngoài báo tin, vẻ mặt lo lắng. Trên thực tế, có Lục Hồng Đề ở đó, chưa chắc đã không thể che chở cho Tô Đàn Nhi rời đi hoặc là phản giết phá vây hơn chục người đang vây khốn tiểu viện, nhưng muốn đồng thời lại hai điểm, thậm chí bảo toàn tất cả mọi người, vậy thì khó khăn rồi.

Lùi một bước mà nói, cho dù cô có thể làm được, với tình cảnh lúc này của đoàn người Tô Đàn Nhi, sau khi giết ra mấy chục người, việc ra khỏi thành sẽ trở thành bọt nước. Dưới tình huống như thế, Tô Đàn Nhi phải làm phiền Lục Hồng Đề đi ra báo tin, nhưng Lục Hồng Đề lại kiên trì ở lại bên người Tô Đàn Nhi, chỉ đưa Quyên Nhi ra ngoài, để quyền lựa chọn sự việc giao cho Ninh Nghị.

- Người của Lâu gia?

Nghe vậy, Ninh Nghị sững sờ chốc lát.

- Tỳ tử đã được gặp Nhị thiếu gia của Lâu gia rồi, hình như Đại thiếu gia cũng ở đó...Cô gia, ngài có biết Lâu Thư Hằng kia vẫn có hy vọng với tiểu thư mà, có thể là vì vậy...

- Haiz, đây mới thật là...

Thật sự có chút tìm được không được tâm trạng ứng đối thích hợp, Ninh Nghị ngẩng đầu há miệng thở dốc, không ngờ lúc này lại xen vào một chuyện như vậy, nhưng bất kể là vợ vẫn thế nào, sự việc dù sao cũng đã xảy ra, hít một hơi, hần vồ vồ bả vai Quyên nhi:

- Ta đã biết, Quyên nhi, em theo Tiểu Thiên quay về đường Tế Liễu, buổi tối chờ ta cùng tiểu thư của em trở về, không có việc gì đâu.

Nói xong, Ninh Nghị quay lại xe ngựa đang có mọi người chờ ở đó. Quyên Nhi thấy Ninh Nghị quyết định nhanh như vậy, cũng an tâm nhưng cũng vẫn lo lắng, nói với Tiểu Thiên.

- Vậy...tối nay đi phải làm sao bây giờ..

Tiểu Thiên lắc lắc đầu, lôi kéo nàng:

- Chúng ta đi về trước đi.

Nàng sợ đám người Lưu Tây Qua ở trong xe ngựa sẽ nhìn ra manh mối.

Trên thực tế, mọi người bên kia sớm đã ngửi thấy mùi vị khác biệt rồi, không biết một cô gái cải nam trang bỗng nhiên tới có quan hệ gì với Ninh Nghị, bộ dạng của Lưu Tây Qua như là đang suy nghĩ gì đó, Ninh Nghị đi tới, dưới trời chiều, người đi qua đi lại đầu đường, thư sinh mặc trường bào này nói mấy câu, vẻ mặt của mọi người đều phấn khích, qua một lúc lâu, Lưu Tây Qua đã mở miệng:

- Hai trăm người có đủ hay không?

- Có năm mươi người là được rồi, trên đường ta tìm Duệ Phong Doanh, các người đi trước đi.

- Cho người một trăm, a Thường đi cùng người.

Đây là màn đối thoại đơn giản mà rất nhanh, đối với tình thế chợt như đến lại nhanh chóng làm ra quyết định này, chỉ là sau khi nói xong những lời này, Phương Thư Thường nhảy xuống xe, Ninh Nghị xoay người định đi, Lưu Tây Qua nhô đầu ra, trên mặt mang nụ cười.

- Buổi tối thiết yến, ta tẩy trần đón gió cho tẩu tử.

- Biết rồi.

Ninh Nghị có chút tức giận nhận một câu, xe ngựa bên kia di chuyển chạy nhanh, rèm hất lên, lại một bóng người nhảy xuống, là Trần Phàm vẫn còn quần băng vải trên người, cười cười vỗ bả vai Ninh Nghị:

- Ta cũng muốn gặp đệ muội.

Lúc này, mấy trăm tinh nhuệ của Bá Đạo doanh đang từ các phương hướng khác nhau lặng yên phân tán về các địa khu chủ yếu trong thành thị. Xe ngựa của Lưu Tây Qua đi về hướng Bạch Lộc Quan, đám người Ninh Nghị, Phương Thư Thường cùng với Trần Phàm chạy về hướng ngược lại, chạy về hướng Lâu phủ, vài

tên lính liên lạc bắt đầu tản ra để gần trăm người bên này tập trung đến, đồng thời một gã lính liên lạc cũng đi về hướng Duệ Phong Doanh, đây là quân đội có khuynh hướng nghiêng về Bá Đạo Doanh, trong đó trưởng tử của đầu mục cũng chính là nòng cốt Thanh niên Đoàn Vĩnh Lạc học trò của Ninh Nghị, sau khi nhận được tin tức, hơn trăm người cùng nhỏ trại.

Cùng lúc đó Lâu phủ đang chuẩn bị ăn cơm chiều.

Trời còn chưa tối, từng chiếc đèn lồng to đã bắt đầu được điểm lên, gia nghiệp Lâu gia lớn, gần đây lại kiếm được không ít tiền, trong sảnh chính tổng cộng có đặt năm bàn, trong đó ba bàn là bốn gia, thân thuộc của Lâu gia, hai bàn là phụ tá hoặc là khách khanh ngồi.

Lúc ngồi vào vị trí, Lâu Thư Hằng còn mang theo chút hưng phấn, bị Lâu Cận Lâm tức giận nhìn thoáng qua. Lâu Thư Vọng thì gọi quản gia tới, bảo ông ta tăng mạnh phòng thủ bên ngoài phủ, tránh có người gây náo loạn, y là người cẩn thận, biết Ninh Nghị ở Bá Đạo Doanh hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút quan hệ, nếu bí quá hóa liều, dù sao cũng phải có chút ứng đối.

Nay Lâu gia đã khác xưa, muốn phát triển an toàn, lực lượng bản thân không thể bỏ qua, tuyển nhận phụ tá khách khanh cũng không kéo dài chậm trễ, mỗi ngày mọi người ngồi chung một chỗ ăn cơm, đúng là thời điểm củng cố quan hệ thật tốt. Lâu Thư Hằng vừa mới đem đám người Tô Đàn Nhi bị bắt vào trong phủ, nhưng lúc ăn cơm, gã lại không dám vắng mặt, chỉ là trong khoảng thời gian này hơn phân nửa là gã có chút không yên lòng, hôm nay thì rõ ràng là sinh động rất nhiều, tìm người nói chuyện phiếm, trong lúc nhất thời đã gây chú ý ọi người.

Giống như nhị ca, gần đây cảm xúc của Lâu Thư Uyển có chút phức tạp, thấy gã như vậy, trong lòng cô có chút nghi hoặc, nhưng chút nghi hoặc này sau đó cũng trở thành suy đoán, trôi qua một lát, cô đại khái hiểu dần dò của đại ca với quản gia, đi qua hỏi:

- Đại ca, huynh và nhị ca làm gì vậy?

Lâu Thư Vọng đang dùng cơm, ngừng lại:

- Cái gì cái gì?

- Các huynh...đã động thủ với Ninh Nghị rồi?

- Không có.

Lâu Thư Vọng lắc đầu phủ nhận.

- Nhưng mà sớm hay muộn cũng sẽ làm, muội không cần quản đến.

- Các huynh...

Lâu Thư Uyển mở to hai mắt nhìn, đang định nói, Lâm Cận Lâm ngồi ở vị trí chủ bên cạnh nhíu mày:

- Thư Uyển, lúc ăn cơm, không được nhắc đến chuyện này.

Ông mơ hồ nghe được con gái mình nhắc đến cái tên “Ninh Nghị”, trong lòng không vui. Đối với người cha này, Lâu Thư Uyển vô cùng kính sợ, im lặng, Lâu Cận Lâm quay sang hỏi Lâu Thư Vọng.

- Thư Vọng, bên phía Đường Bính Chương như nào rồi?

- Vẫn chưa hoàn toàn theo...

- Ngày mai để phụ thân gặp nói chuyện với hắn một lần, để quyết định việc.

Lâu Cận Lâm nói đến đây, một gã khách khanh bên cạnh hai mắt sáng rực:

- Đông ông muốn thu phục Đường Bính Chương, điều này không dễ...

Người và thế lực mà Lâu gia muốn mời chào, ít nhất trong nội bộ, tất cả mọi người đều hiểu được điều này có ý nghĩa như nào, đây cũng không phải là một địa vị thương nhân, mà là một đại gia tộc, phát triển vị trí đại quân phiệt. Mọi người vì thế cũng liên tục nói tới, gần đây bên ngoài có ấn tượng đối mới với Lâu gia, không có bao nhiêu người dám trêu chọc tới vân vân...cảm xúc sôi trào. Lâu Cận Lâm nói với Lâu Thư Uyển, Lâu Thư Hằng.

- Sau này phải kiềm chế cảm xúc, quan tâm việc trong nhà một chút, chúng ta không còn là Lâu gia như trước kia nữa, cách cục phải lớn.

Khi bọn họ đang trò chuyện về việc này, thì ở cách không xa đại trạch Lâu gia, trăm thành viên Bá Đạo Doanh đang trên đường tới đây, thấy Ninh Nghị đi tới, hỏi:

- Ninh tiên sinh, nghe nói đệ muội bị bắt?

Bọn họ có tổng năm tổng ba, một toán có hơn mười người, cũng chưa tụ tập xong trận hình, bởi vì dựa theo kế hoạch lúc trước, bọn họ nguyện trang thành người đi đường để tập kích bất ngờ, lúc này phía trước phía sau, tin tức đã truyền tới mọi người, cũng có tiếng xì xào bàn tán.

- Nghe nói nương tử của Ninh tiên sinh bị bắt rồi...

- Trước đây chưa từng gặp...

- Mẹ nó là ai làm vậy...

- Không biết trời cao đất rộng...

- Các người còn chậm quá làm gì? Mau a...

- Mẹ nó, lột da bọn hán ra...

Ninh Nghị ở trong Bá Đạo doanh không coi là hán tử hào phóng thô lỗ ăn thịt to uống rượu chén lớn, hán lại ăn bận như thư sinh văn nhân, tuy rằng mọi người không hiểu hết về hán, nhưng trước mắt cũng biết Ninh Nghị có bản lĩnh, phối hợp với Lưu Thiên Nam làm việc trong Bá Đạo Doanh gọn gàng ngăn nắp. Đối với đám người này mà nói, cái tát này, chẳng khác nào là rơi trên mặt mình.

Một đám người cầm đao đằng đằng sát khí lao đi...

Qua giờ Thân, trời bắt đầu tối, đèn lồng đỏ treo cao.

Trong không khí yên tĩnh, càng lúc càng sôi nổi, không biết bao lâu, một bên sân xuất hiện một cột khói, xem ra là bên kia thành thị bị cháy, mọi người đều nhìn sang bên đó.

- Chỗ nào vậy?

- Đầu thành Đông.

- Hình như là Bạch Lộc Quan.

- Không thể nào, không giống a...

Đang khi nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh hỗn loạn, loáng thoáng, mọi người còn đang suy nghĩ có phải thật hay không, một gã hộ viện từ cửa lớn đại viện lao tới.

- Báo...Bầm bầm bầm, bầm báo... Bên ngoài có quân đội, quân đội...

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lâu Cận Lâm nhú nhú mày.

- Qua đường ?

- Không không không... Không phải...

Người nọ xưa nay cũng không lắp bắp, nhưng lúc này lời còn chưa dứt, cửa chính của sân bên kia đột nhiên có người đá văng ra, bóng người xông tới, bên này đương nhiên là có hộ viện, vốn là muốn tiến lên ngăn trở, nhưng lập tức ngừng lại, không ai dám tiến lên. Bởi vì lúc này ở trên tường vây chung quanh, cũng xuất hiện một tổng cung tiễn thủ. Bên kia đường phố ngã tư đường gần chủ trạch, mơ hồ có tiếng truyền đến:

- Xông vào!

Loại mệnh lệnh ngắn gọn này, không có quá nhiều tiếng hò hét, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, tất cả các phương hướng đều có động tĩnh truyền đến, sau đó không biết có tiếng hét thảm của người nào đó từ trong sân truyền đến, hẳn là đã chết.

Tiền đình hậu viện nhanh chóng đã bị khống chế, trong viện có người muốn đi qua can thiệp, bị một đao lật ngay tại đất. Người tiến vào gây vài phen, nhưng tất cả đều không nói lời nào, chỉ dùng đao kiếm nhuộm máu hoặc chưa nhuộm máu nhìn thẳng vào mọi người trong hậu viện, trong phòng. Một bộ phận người đang ngồi ở bốn năm bàn trong chính sảnh đứng lên, có một bộ phận ngồi im không dám động đậy, Lâu Cận Lâm cũng đang ngồi, đối với tình thế chợt đến này, lão nhân vẫn duy trì tỉnh táo, chỉ trầm giọng hỏi:

- Người nào?

Lâu Thư Vọng đứng ở bên cạnh, đang suy nghĩ cái gì, nhìn hết thấy lắc lắc đầu:

- Không có khả năng.

- Cái gì?

- Khả năng... Có thể là Ninh Nghị... Nhưng làm sao có thể...

- Hả?

Lâu Cận Lâm ngẩng đầu nhìn con trai trưởng bên cạnh, Lâu Thư Vọng nói:

- Một canh giờ trước tiểu đệ bắt được Tô Đàn Nhi, hiện đang ở trong nhà.

Lâu Cận Lâm mím môi nghĩ nghĩ, ánh mắt lợi hại:

- Cho dù Phạt Soái cũng không thể dễ dàng đụng đến Lâu gia ta.

Ông lắc lắc đầu.

- Không thể nào là tên Ninh Nghị kia, chỉ là trùng hợp thôi...Đợi xem người đến muốn cái gì.

Nhưng mà sau một lát, bóng dáng đám người Ninh Nghị, Phương Thư Thường, Trần Phàm xuất hiện ở cửa viện, hần không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ vươn tay cuốn cuốn ống tay áo thư sinh dài vào, lập tức đi tới bên này, Lâu Cận Lâm hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn một màn này, Lâu Thư Vọng chỉ cau mày, khẽ lắc đầu nói:

- Sao có thể...điều này sao có thể...

Nhưng lập tức, y đi ra cửa, làm tư thái ngênh đón, chỉ là ở trong lòng không ngừng nghĩ tình trạng vợ vắng này là xảy ra chuyện gì, người ở rể này mới chỉ đầu nhập vào trong quân Phương Lạp một chút thời gian sao có thể làm được như này.

Tất cả mọi người đang nhìn, bọn họ cơ bản đều là không biết Ninh Nghị, nhưng nhìn tình huống này, cũng biết là người đến là chủ sự. Khi Ninh Nghị hơi cau mày bước lên bậc thang thì Lâu Thư Vọng cũng chấp tay:

- Ninh huynh đệ, chuyện hôm nay...

Ninh Nghị có chút lạnh lùng nhưng nhiều hơn là ánh mắt không thú vị dừng lại trên người y một cái chớp mắt, sau đó vẫn chuyển trên người Lâu Cận Lâm, vừa đi, hần vừa nhận cung nỏ trong tay một người bên cạnh, ngay sau đó, nhắm cung nỏ vào ngay yết hầu Lâu Thư Vọng, buông tay.

- Phập...

- A...

Có người hét chói tai, cả sảnh đường chấn động, Ninh Nghị bước vào chính sảnh, thân thể Lâu Thư Vọng đổ ra ngoài hai thước, tên nỏ kia đâm xuyên qua cổ họng muốn vươn tay ra, nhưng máu tươi từ yết hầu và từ trong miệng đã trào ra, y nhìn lên trần nhà, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, không hiểu là chuyện gì xảy ra, kia là Ninh Nghị, vì sao, vì sao vì sao...Y rõ ràng là còn rất nhiều chuyện phải làm, người kia là Ninh Nghị, lần đầu tiên gặp chẳng qua chỉ là vị hôn phu ở rể mà thôi, rõ ràng là còn rất nhiều chuyện còn phải làm hơn nữa, ngày mai còn phải an bài chuyện nên làm là cái gì, y chẳng qua chỉ là bắt cóc một Tô Đàn Nhi không quan trọng mà thôi, rõ ràng là không quan trọng gì, cũng không tùy tiện giết người, cũng không ai bị sao cả...

Lâu Thư Uyển hét chói tai lao tới bên huynh trưởng, nhưng yết hầu y đã bị tên nỏ xuyên thủng, đã là bất lực. Một màn này trong nháy mắt đánh sâu vào Lâu Cận Lâm đang ngồi ở vị trí đầu não, lão nhân ngồi

đang kia, cả người căng lên, cắn chặt hàm răng, nhìn trưởng tử bỗng nhiên ngã xuống, lại trừng trừng nhìn Ninh Nghị, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người nghĩ người tới lại ra tay như thế với Lâu Thư Vọng, có người đi tới:

- Các người làm gì.

Người này chính là một trong thân tộc của Lâu gia, có lẽ chính là theo bản năng đón chào, Phương Thư Thường rút đao, thu đao, thi thể kia mang theo máu tươi phụt ra, máu ngấm đầy đất, bị người đến đẩy ra, ngã sấp xuống, tiếng kinh hô, lại là mảnh hỗn loạn, nhưng sau một màn này, một số người bên trong phòng khách gần như lặng ngắt như tờ. Cước bộ của Ninh Nghị từ đầu đến cuối đều không dừng lại, hần tùy tiện ném cung nỏ, xuyên qua hai bàn tròn dựa vào cửa, lập tức đi đến cái bàn trong cùng nơi chủ gia ngồi.

Một gã người nhà Lâu gia ngồi đối diện với Lâu Cận Lâm đứng lên, theo bản năng nghĩ muốn tránh đi, lại bị ghế dựa vướng chân một chút, kêu lên thất tha thất thểu bước vội đi. Trong lúc nhất thời, gần như người chung quanh đều hỗn loạn tản ra như thế, Ninh Nghị vượt qua khe hở của hai ghế giữa, bắt lấy mép bàn tròn thuận tay hất ra ngoài.

Tiếng âm ầm thật lớn vang lên, bàn tròn lớn tính cả đồ ăn trên bàn đều lật sang phòng bên cạnh, bàn bên cạnh đang ngồi vốn là một đám khách khanh được Lâu gia mời chào, đều là nhân sĩ võ lâm, cũng không thiếu cao thủ, nhưng lúc này lại đang chật vật tránh thoát đi, có người bị canh thức ăn đổ vào người, vẫn không dám nói lời nào. Trên thực tế, trong nhóm người này người có võ nghệ cao nhất trước đó đã bị Trần Phàm đánh rồi, lúc này đang run rẩy đứng bên Trần Phàm, hai tay run lên.

Bàn tròn bay ra, cái giá chống đỡ ở dưới cũng bị hất lên đập vào bên cạnh. Vốn bàn tiệc này cũng chỉ có một mình Lâu Cận Lâm ngồi ở đó, vị lão nhân này có khí thể chân chính, lúc này toàn thân ông đang run lên nhẹ, giống như con sư tử nhỏ đang nhìn chăm chăm vào Ninh Nghị, bình thường nếu tướng lĩnh trung tầng trong quân hệ Phương Lạp nếu đến nhà dò xét gặp phải ánh mắt này, chỉ sợ đều đã có chút hoảng sợ. Ninh Nghị nắm lấy ghế dựa, lập tức đặt tới trước mặt Lâu Cận Lâm, sau đó, hần ngồi xuống trước mặt vị lão nhân này, hai nắm tay đặt ở trên đầu gối, ngồi ngay ngắn như tùng, có chút lãnh đạm nhìn vào ánh mắt lão nhân.

Hai giây nhìn nhau như thế, vẻ mặt hần lãnh đạm mở miệng nói, ngữ điệu không cao, cũng không có nhịp điệu gì, chỉ là đơn giản trần thuật:

- Ta đến đây đón người, hôm nay có người nói một chữ không, ta giết cả nhà kẻ đó.

Lâu Cận Lâm nhìn hần, môi hơi run lên, cuối cùng cũng không nói gì. Qua vài giây đồng hồ, Ninh Nghị vươn tay thông thả vỗ lên lưng lão nhân hai cái, đứng dậy tránh ra, lườm nhìn lại ông ta.

Trường hợp đã được khống chế, người đi tìm đã đi vào, hần đi đến mái hiên, cùng đội đoàn người thê tử đi ra.

292. Q.3 - Chương 294: Dẫn Nàng Đi Ngắm Pháo Hoa

Dưới ánh nắng le lói chưa tắt, giữa thành thị hỗn loạn chốn xa bốc lên cột khói, dưới mái hiên là những chiếc đèn lồng đỏ lớn đung đưa. Mùi máu tanh tản ra bốn phía cùng bóng lưng thư sinh đi tới dưới mái hiên kia hòa vào làm một. Trời dần tối, ánh sáng tỏa ra từ trong chiếc đèn lồng đỏ lại càng sáng ngời. Lúc này trong chủ trạch của Lâu gia, bầu không khí dường như đông cứng lại. Sự im lặng và đè nén kéo tới khiến người ta gần như khó mà hít thở được.

Trên viện ngoài sảnh chính, người cầm đao, cầm thương hoặc kéo cung tên trong tay đang lạnh lùng di chuyển với những tiếng loạt xoạt phát ra từ dưới chân. Phòng ốc phía sau của Lâu gia sớm đã bị hơn trăm binh lính của Duệ Phong doanh khống chế toàn bộ, nhưng lúc này thì thoảng lại có vài tiếng khóc cùng tiếng kêu gào thảm thiết chột vang lên, rồi lại lập tức im bật lại.

Không ai biết chuyện sẽ phát triển thành cái dạng gì, thậm chí ngay cả người nhận ra vị thư sinh bỗng dưng xông vào giết người kia cũng không nhiều, Lâu Thư Vọng đã thành một thi thể, nhưng máu vẫn còn chảy.

Lâu Cận Lâm ngồi ở đằng đó nhìn thư sinh, im lặng đến đáng sợ, người bị canh rau rơi xuống, bên mép tóc vẫn còn dầu mỡ nhỏ xuống quần áo, đang dần khô, chỉ là thi thoảng lại có một hai giọt nhỏ xuống.

Trái ngược với Lâu Thư Uyển đang quỳ gối bên người huynh trưởng mà khóc, Lâu Thư Hằng ở trong đám người kia lại như đã mất đi hồn phách. Tận mắt chứng kiến huynh trưởng chết, phụ thân bất lực, ở một góc sâu trong tinh thần y, có nhiều thứ đã chẳng thể nào chuyển động được nữa. Y nghĩ rằng có lẽ là y cũng sắp chết rồi, nhưng từ đầu tới cuối Ninh Nghị lại chẳng liếc y lấy một cái - có lẽ là có liếc, chỉ là y không nhận ra thôi.

Lúc này Ninh Nghị đứng ở dưới mái hiên, nhú mày nhìn cột khói ở đằng xa kia. Sau đó Trần Phàm lại đi tới, đứng nhìn cùng hắn:

- Bạch Lộc quan động thủ rồi.
- Những nơi khác có lẽ cũng động thủ rồi...

Ninh Nghị nghĩ nghĩ, rồi thở dài:

- Phía chúng ta để lỡ rồi.

Vốn đã thương lượng xong xuôi với Văn Nhân Bất Nhị, bên này lại có một vị trí khá quan trọng, nếu hôm nay Bá Đạo doanh hành động thuận lợi là có thể mười phần chắc chín rồi.

Trần Phàm đương nhiên là không rõ về những thứ này:

- Không quan trọng lắm! Người không lo lắng tình hình đệ muội sao?
- Hắn là không có chuyện gì.

Bên hậu trạch Lâu gia đã bị khống chế, huống chi còn có Lục Hồng Đề ở đó, Ninh Nghị chẳng hề lo lắng chút nào. Trần Phàm cười:

- Lâu gia này... Những kẻ này rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy không biết...
- Ai biết được... Nhị bức thanh niên hoan nhạc đa, tinh thần bệnh nhân tinh thần hảo...

(ý là: thanh niên với đầu óc ngây ngô thường không ưu phiền nên nhiều vui sướng, người bệnh tâm thần luôn có tinh thần khỏe khoắn, vì họ có biết đau buồn đâu.)

- ... Câu đối?
- Câu đối.

Ninh Nghị gật đầu.

Tuy tình hình bên này sớm đã được khống chế, nhưng muốn mang đám người Tô Đàn Nhi đi lại phải cần một khoảng thời gian nữa. Ninh Nghị cùng Trần Phàm nói chuyện dưới mái hiên, Phương Thư Thường theo sau cũng hàn huyên vài câu. Bọn họ nói không lớn, nên người bên ngoài không nghe rõ. Nhưng theo thời gian dần trôi, bầu không khí áp lực lúc ban đầu cũng dần dần giảm đi, cho người ta không gian để suy nghĩ.

Cũng bởi vì một loại hành động từ lúc Ninh Nghị bước vào cửa rồi làm ra kia thật quá kinh người, vén tay áo rồi nhẹ nhàng bước lên bậc thang, giơ tay liền giết Lâu Thư Vọng, sau đó tới lật tung bàn rồi ngồi ở trước mặt Lâu Cận Lâm. Ngay sau khi giết con nhà người ta rồi lại nói là sẽ giết cả nhà người ta, loại hành vi nhanh chóng gọn gàng không chút lưu tình này thì dù là ai cũng sẽ phải sợ hãi. Nhưng một khi đã có thời gian giảm xóc rồi, một số người cũng sẽ nghĩ ra rằng hắn tuy nói đến đây đón người, ai nói chữ không là sẽ giết hết cả Lâu gia này, nhưng ý nghĩa ngầm trong đó có lẽ chính là hắn thực sự không phải tới đây để giết cả nhà người ta.

Một số người khác không biết thân phận của hắn, cũng không biết là hắn muốn đón ai, chỉ cầu nguyện rằng hắn mau đón được người đi, sau đó Lâu gia có thể nào, người này có thể cho được hay không, đó không phải là chuyện mà những kẻ bàng quan bọn họ nên lo lắng.

Cho dù thế nào, với địa vị hiện nay của Lâu gia, người này trực tiếp tới giết Lâu Thư Vọng đã là quá lắm rồi, không có khả năng đuổi tận giết tuyệt được. Mọi người hoặc là không dám lộn xộn, nhưng thời gian từ từ trôi, theo bản năng họ đều nghĩ như vậy, hoặc là nhìn về phía Lâu Cận Lâm đang ngồi ở chính giữa kia. Ông lão cả một đời anh hùng là vậy, một tay dốc sức đẩy Lâu gia lên vị trí như vậy, cho dù binh hung chiến nguy thì cũng không để Lâu gia ngã xuống, là người có thể nói chuyện ngang hàng với Phương Thất Phật. Một gia tộc như vậy mà lại bị tên thư sinh không rõ lai lịch trước mặt này giết sạch, đúng là chuyện không thể nào xảy ra được.

Ba người dưới mái hiên có vẻ là đã bàn sang chuyện khác. Cứ như vậy một lát, bên cạnh vang lên mấy âm thanh, có người tới báo cáo rằng đã tiếp được người cần tiếp. Tình hình phía cửa thông với hậu trạch đương nhiên là nhìn không tới, nhưng tiếng bước chân thì đã truyền tới. Dưới mái hiên, thư sinh đang tùy ý nghịch một loại dụng cụ thấp giọng nói với Phương Thư Thường mấy câu, Phương Thư Thường gật đầu rồi phất tay với những người ở trên sân trước chính sảnh. Những người đó bắt đầu thu đao, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Cho đến giờ phút này, mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc này Ninh Nghị vẫn quay lưng lại với đại sảnh, hai tay buông thõng bên người, nghiêng đầu nhìn về phía cửa hông. Ở trong đám người kia, Lâu Thư Hằng vẫn ngơ ngẩn không dám làm gì, lo rằng mình sẽ chết cũng biết là Tô Đàn Nhi sắp từ bên đó tới đây. Gã bắt Tô Đàn Nhi chưa được một canh giờ, từ lúc quân đội đột nhiên xông vào, rồi thủ đoạn quyết liệt của Ninh Nghị khi vừa bước qua bậc cửa, rồi sau đó là sự đè nén đến từ sự im lặng đến đáng sợ kia, những chuyện này có lẽ đã vượt qua nỗi sợ hãi mà gã có thể trải qua trong suốt cuộc đời này. Nhưng cuối cùng thì, tới giờ phút này, tất cả rồi sẽ qua đi, tất cả cuối cùng rồi cũng sẽ qua đi...

Phía bên kia, Phương Thư Thường đã đi xuống bậc thang, Trần Phàm thì đứng nhìn cột khói ở đằng xa, Ninh Nghị lại nhìn sang cửa hông. Lâu Cận Lâm cắn chặt răng, mái đầu bạc so le kia phất phới như sắp dựng thẳng lên, ông ta đứng bật dậy:

- Cứ như vậy!??

Âm thanh đó trầm thấp như tiếng sư tử hổ báo, không nổi giận mà lại tự uy, ẩn chứa sự đè nén cùng chính trực trong lòng ông cụ. Đường như là được ông ta nhắc nhở, Ninh Nghị quay đầu lại, giờ Hỏa thương mà hấn nghịch nảy giờ lên, tùy ý nhắm ngay ông ta:

- Đương nhiên không chỉ như vậy.

Giống như là trước khi rời đi sẽ thuận tay làm xong chuyện vốn phải làm.

Thời gian ngưng đọng lại ở trog khoảnh khắc này.

Hắn giờ thương lên, lắc đầu, vừa nói vừa bóp cò.

Bùm...

Tóc đen, tóc trắng, máu đỏ, thịt, xương, viên đạn màu đen, sắt sa khoáng cùng bay trời, phụt ra phía sau...

- Không....

Tiếng hô như xé ruột gan của Lâu Thư Uyển vang lên.

Phát súng này đã bắn tung đầu ông ta. Vừa rồi Ninh Nghị chỉ trả lời một câu đơn giản “Đương nhiên không chỉ như vậy”, rồi giờ súng bóp cò, nhìn thì thể kia ngã rầm xuống đất rồi xoay người bước đi. Lâu Thư Uyển lao về phía thi thể của phụ thân, được một nửa thì thân thể lung lay rồi ngã xuống đất ngất đi.

Tô Đàn Nhi đã tới, Lục Hồng Đề cũng xen lẫn trong đám người kia, gật đầu ra hiệu cho Ninh Nghị. Bên cạnh Tô Đàn Nhi tất nhiên là không chỉ có mỗi Lục Hồng Đề, vài tên hộ vệ đi cùng đã nhìn tới chính sảnh. Ninh Nghị kéo tay Tô Đàn Nhi chuẩn bị đi khỏi nơi đây, Trần Phàm lại nói một câu:

- Đây, nhà lão còn thằng con trai nữa đấy, nếu tìm người báo thù thì sao đây? Ta xử lý y giúp người nhé.

Nói xong gã liền bước tới phía Lâu Thư Hằng.

Ninh Nghị quay đầu nhìn lướt qua:

- Chỉ cần dám đánh cược cả nhà hần, dù sao người cũng phải cho người ta một cơ hội chứ. Kệ hần đi. Đi thôi, còn chính sự cần làm.

Trần Phàm nhún vai, chạy tới rồi lại thấp giọng nói:

- Vừa rồi ả đàn bà kia nói chữ không dó, giờ mà không giết sạch cả nhà ả ta thì sau này mất mặt lắm đấy.

Ninh Nghị buồn cười nhìn gã:

- Sao huynh tàn nhẫn như vậy chứ, ta chỉ nói giỡn thôi. Làm người là phải rộng lượng, không thể lúc nào cũng nghĩ tới chuyện báo thù rồi giết cả nhà người ta được.

Trần Phàm cũng bật cười, sau đó chấp tay với Tô Đàn Nhi:

- Là đệ muội đây mà! Ta tên là Trần Phàm, sau này nếu ở thành Hàng Châu mà bị ai ức hiếp thì cứ báo tên của ta ra.

Đoàn người rời khỏi Lâu gia, nhanh chóng tan đi dưới sự chỉ huy của Phương Thư Thường, cũng có người đi theo hộ tống Ninh Nghị. Đầu mục của Duệ Phong doanh cũng tới đây, hàn huyên vài câu với Ninh Nghị. Chỉ chốc lát sau, đám người Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi và Trần Phàm lên xe ngựa, nhìn tình hình trong thành rồi cho xe ngựa chạy tới Bạch Lộc quan.

- Có lẽ còn có thể xem trò hay ấy chứ.

Trần Phàm nói như vậy. Trong lúc xe ngựa chạy, gã cũng quay lại nhìn Lâu gia vài cái, tuy chỉ có hai người chết, nhưng Lâu gia đã xong rồi.

- Nói thật này, sao không giết luôn tiểu tử đó đi, đừng nói cho ta người bỗng dưng nổi lòng thương xót à nha.

Tới lúc này, Trần Phàm mới nghiêm túc hỏi Ninh Nghị vấn đề này.

Ninh Nghị cười nói:

- Nếu giết hết, Lâu gia suy sụp rồi thì ta nên ăn nói thế nào mới sư phụ của huynh?

- Để lại một tên họ Lâu là được rồi còn gì.

- Đàn bà còn tàn nhẫn hơn cả đàn ông. Để lại một ả đàn bà, ả ta sẽ dùng bất cứ giá nào tới báo thù thì phải làm sao? Nếu còn một vị ca ca, ả sẽ không ra. Người lợi hại chân chính ở Lâu gia này chính là Lâu Cận Lâm và Lâu Thư Vọng. Lâu Thư Hằng có chút thông minh nhưng không đảm đương, nếu hần dám đánh cược tính mạng tới báo thù, ta sẽ hái đầu hần cho huynh.

Kỳ thật vẫn còn một lý do nữa mà Ninh Nghị không nói tới. Lâu Thư Hằng có thể bắt được Tô Đàn Nhi, cuối cùng cũng bởi vì tâm tính vô tâm, nay được Bá Dao doanh che chở, lại đề phòng sẵn, trong vòng mấy tháng dù Lâu Thư Hằng thật sự có bất chấp tất cả thì cũng chẳng làm được chuyện gì. Mà sau này, một khi thành Hàng Châu bị phá thì Lâu gia chính là loạn đảng, hần không có năng lực của phụ thân và huynh trưởng, đến lúc đó có lẽ cũng chỉ là bị tra tấn, sống không bằng chết.

Một mũi tên một phát súng của hần kia trông có vẻ tùy ý đấy, nhưng thực tế lại hoàn toàn nhắm vào những nơi yếu hại. Lâu Cận Lâm và Lâu Thư Vọng mà đổ thì toàn bộ Lâu gia cũng hoàn toàn sụp đổ, chỉ là Phương Thất Phật yêu cầu Lâu gia tồn tại để duy trì chuyện làm ăn, bởi vậy mới để lại cái xác đó mà thôi. Đương nhiên chuyện này với Ninh Nghị mà nói thì cũng là một chuyện tùy ý mà thôi. Những gì tối nay phải làm vốn chẳng hề nhiều, nếu không phải con tôm tép nhãi nhép Lâu gia kia nhảy ra thì hần thà không nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng cho tới giờ đây đã không còn lựa chọn nào nữa. Nói hết những lời này, Trần Phàm nhảy xuống xe ngựa, nhường không gian cho Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị làm thế giới của riêng hai người. Tô Đàn Nhi vốn không hiểu rõ toàn bộ tình hình nên đã giao quyền lựa chọn cho Ninh Nghị, hy vọng có thể giữ được khả năng ra khỏi thành. Nhưng chuyện tới lúc này đây, khả năng đó đã không còn nữa. Khi ngã bài với Lưu Tây Qua thì trong một khoảng thời gian từ nay về sau, e là hai vợ chồng đều phải ở lại Bá Dao doanh. Tô Đàn Nhi sẽ phải ở Hàng Châu này mà an thai, thậm chí còn phải ở trong loạn quân chờ đợi và hạ sinh đứa con đầu tiên của bọn họ.

Ninh Nghị nói sơ qua những điều này với nàng một phen. Tô Đàm Nhi im lặng một lát rồi nở nụ cười đầy thản nhiên, cầm lấy tay phu quân:

- Chỗ tướng công ở, thiếp thân vốn không muốn đi. Vậy... giờ chúng ta sẽ đi đâu đây?

- Đi xem trò hay!

Ninh Nghị ngẫm nghĩ rồi xốc màn xe lên, cột khói đăng xa bốc lên, cảnh phố phường vùn vụt lướt qua:

-... Dẫn nàng đi ngắm pháo hoa!

Lúc này ở Bạch Lộc quan, ngọn lửa hừng hực cháy, binh đao khắp nơi.

Một tiếng bịch vang lên, thanh Bá đao trong tay thiếu nữ chém một gã địch nhân ngã vào trong ngọn lửa hừng hực kia.

Khắp nơi đều là đánh nhau, nhưng toàn bộ tình hình đều nghiêng về phía Bá Đao doanh. Một tên nam tử trung niên có võ công tương đối cao ở phía trước kêu lên:

- Lưu Đại Bưu, Bá Đao doanh các người bội bạc, lại dám nội chiến...

- Thật quá đáng mà.

Lưu Tây Qua vừa xông lên trước, vừa nói với thành viên của Bá Đao doanh ở bên người:

- Người đi nói cho hẳn biết, Bạch Lộc quan của bọn họ bốc cháy, Bá Đao doanh chúng ta tới giúp cứu hỏa, bọn họ lại không phân biệt trắng đen đi rút đao khiêu chiến, thật bất lịch sự!

Nàng vừa nói chuyện, vừa quăng cây đuốc đang cháy trong tay vào căn phòng chưa bén lửa bên cạnh. Lửa còn chưa dứt thì đã có một người xuất hiện phía sau nam tử trung niên kia, ống tay áo tung bay, vung một chưởng đánh vào sau đầu người kia, khiến óc của kẻ đó vỡ toang. Người đó đúng là Lưu Thiên Nam vừa nhanh chóng chạy tới.

- Không cần nói nữa.

Lưu Tây Qua nghiêng đầu nói một câu. Lưu Thiên Nam chạy tới đây rồi, nàng hỏi:

- Những nữ nhân kia sao rồi?

- Đã cứu được hơn nửa rồi.

- Có lẽ Bao Đạo Ất đang trở về, nhưng đã không còn kịp nữa.

Chiến cuộc xung quanh thật ra đã xác định, hai người bắt đầu đi tới lộ tuyến rút lui, dọc đường hàn huyên về chiến cuộc một lát, còn nhắc tới một đề tài lúc trước:

- Trang chủ thực sự cho rằng Ninh công tử muốn ở lại nơi đây?

- Hẳn muốn đưa thê tử và nha hoàn đi, đây chắc chắn là đúng. Hẳn cũng biết là hẳn không đi được, nhưng hiện giờ ta cảm thấy, nếu thực sự cho hẳn cơ hội thì hẳn cũng sẽ chọn ở lại.

- Bởi vì... khát vọng trong ngực?

- Ừ, vì khát vọng.

Lưu Tây Qua cười, lúc nhắc đến Ninh Nghị thì nét mặt ấy lại có vài phần cảm khái:

- Ngay từ đầu ta đã nghĩ, người như vậy mà ở rể nhà thương nhân, thật là kỳ quái. Sau ta mới dần nghĩ ra nguyên nhân. Nam thúc, hẳn không giống người bình thường, trong đầu hẳn toàn là những ý tưởng trái ngược với lẽ thường. Những điều mà hẳn nói đó, nếu không phải là trong lòng luôn nghĩ thì sao có thể nói được tới mức đó? Ta cảm thấy hẳn mới là kẻ thật sự muốn làm những chuyện này, thật sự muốn nhưng lại sợ. Nếu đang trong thời thái bình thịnh vượng mà hẳn không nhận được lại để lộ suy nghĩ trong lòng ra, đó đúng là tìm đường chết. Sau khi nghĩ rõ ràng rồi, hẳn cũng chỉ có thể đi ở rể.

Trong tầm mắt là máu tươi và ánh lửa phủ khắp núi đồi, thiếu nữ dừng lại một chút.

- Chúng ta bắt hán tới đây, khi hán bắt đầu nói với ta mấy điều kia là lòng còn cảnh giác, chỉ khi không cảnh giác thì mới càng nói nhiều hơn, mà những ý tưởng thời gian gần đây lại càng cụ thể. Ta không nghĩ thấu triệt được như hán, nhưng nếu muốn nghĩ tới mức thấu triệt như vậy thì hán tất nhiên là đã thâm nghĩ năm năm hoặc mười năm rồi. Đến cuối cùng có thể làm được hay không, hán không biết, nhưng nghĩ nhiều như vậy nên hán nhất định muốn thử một lần xem sao. Mà muốn thử một lần, muốn thấy kết quả, chỉ có chỗ của ta mới có thể giúp hán làm được những điều này.

- Hán không thấy Vĩnh Lạc triều tốt đẹp, đó là đúng. Nhưng đưa thê tử và nha hoàn đi, chính hán lại tính ở lại, đêm nay hán đúng là tính toán thế đó.

Nói tới Ninh Nghị, thiếu nữ vuốt vuốt tóc, nở nụ cười trước ngọn lửa rực rỡ kia:

- Nam thúc, ta đánh cược với thúc, chuyện tới giờ rồi, cho dù ta có thả hán đi thì hán chưa chắc đã chịu đi. Chúng ta là người cùng đường, có lẽ một ngày nào đó Vĩnh Lạc triều sẽ thua sẽ bại, nhưng Ninh Lập Hằng vẫn sẽ theo Bá Đạo doanh chúng ta, nếu không như vậy thì hán sao có thể thực hiện được khát vọng điên cuồng như thế chứ.

Gió đêm nức nở, thổi bùng lên ngọn lửa, dường như vì sự tự tin của thiếu nữ mà ngọn lửa lại càng bùng cháy sáng rực hơn. Đêm náo nhiệt này giờ mới bắt đầu...

293. Q.3 - Chương 295: Khói Lửa Bao Quanh

Giờ đây Bá Đạo doanh và Bao Đạo Ất xảy ra xung đột, những trận đánh lẻ tẻ trong thành kéo dài tới tận nửa đêm. Bá Đạo doanh đốt Bạch Lộc quan, cứu ra được hơn trăm nữ tử, dù không phơi bày ra với bên ngoài gì mấy nhưng đây cũng được coi là một cú đánh trời giáng vào mặt Bao Đạo Ất.

Vào lúc ban đêm khi Bá Đạo doanh rút về Tế Liễu phố rồi, Bao Đạo Ất chỉ huy chừng hơn năm ngàn người bao vây Tế Liễu phố đến mức chật như nêm cối. Nhưng phía Bá Đạo doanh đã sớm chuẩn bị, rào chắn rồi ngựa khỏe, người thì cầm đao người cầm cung tên, đã hoàn toàn bày ra tư thế là sẽ sống mái với nhau. Tám trăm lính tinh nhuệ lại thêm một đám người nhà của Bá Đạo doanh cũng khiến cho Bao Đạo Ất ném chuột sợ vỡ òa mà không dám thực sự xông vào.

Ở nơi này, phụ nữ, hoặc phải nói là phụ nữ không để ý đạo lý đã phát huy ưu thế của mình vô cùng nhuần nhuyễn. Giang hồ thường nói đầu trọc thì chẳng sợ bị nắm tóc. Trước kia Bao Đạo Ất cũng được coi là kẻ chân trần, nhưng gần đây lên bờ rồi, nếu lùi một bước mà nói thì mặc dù khi ông ta để chân trần, loại phụ nữ như Lưu Tây Qua cũng là đối thủ khiến người ta đau đầu nhất. Nàng không hẳn là không vương vãi gì, đám cao tăng trong quân hệ Phương Lạp đều biết rằng cô gái này cực kỳ coi trọng tất cả thuộc hạ liên quan đến Bá Đạo doanh, nhưng bởi vì như vậy mà khi có kẻ dám trêu chọc tới, cô nàng sẽ xù lông lên ngay. Đây có lẽ là vì sự dạy dỗ chỉ bảo của Lưu Đại Bưu trước đây, thoái nhượng là sẽ chẳng có hạnh phúc gì, kẻ xông pha giang hồ, bất cứ lúc nào cũng phải liều mạng. Lưu Tây Qua xưa nay thông minh, nhưng ở phương diện này thì lại có vẻ toàn là cơ bắp, cha nói gì là nàng nhớ kỹ điều đó.

Ngày xưa Bá Đạo doanh không tranh sự đời, tuy rằng cũng xảy ra vài xung đột không lớn không nhỏ với xung quanh, nhưng đến chuyện Tề Nguyên Khang lần trước, mọi người cuối cùng đã biết nàng muốn làm gì. Chỉ có lần này mới khiến Bao Đạo Ất cảm thấy mình gặp xui xẻo lớn. Trên con đường khởi nghĩa này, loại chuyện giết người phóng hỏa gian dân con gái nhà lành không phải là lần đầu tiên làm, ai ngờ đầu lúc này nàng bỗng nhiên nhảy ra xen chân vào.

Mấy nghìn người rầm rộ vây chặt con phố Tế Liễu kia hơn một canh giờ, vài lần binh đao va chạm đều chỉ là đánh nghi binh. Bao Đạo Ất vẫn còn lý trí, thuộc hạ của ông ta quả thật tốt xấu lẫn lộn, nhưng không phải là không có quân tinh nhuệ. Với con số khổng lồ như vậy cầm cự, nếu là ở chiến trường thì Bá Đạo doanh không thể có phần thắng được. Nhưng đánh tới bước đường này, Hằng Châu cũng đã loạn, tuy nhiên bị đánh mất tới mức này, Bao Đạo Ất cũng chẳng thể thực sự nuốt trôi nổi cục tức này. Phô bị bao

vây chưa đến nửa canh giờ, đám người tinh nhuệ nhất trong số thuộc hạ của Bao Đạo Ất đã lên vào phố Tế Liễu, sau đó liền xảy ra vài trận sống mái tuy ngắn ngủi nhưng rất kịch liệt.

Thanh danh của Bá Đạo doanh vốn rất vang dội trong lục lâm, đã gần tới trạng thái toàn dân đều là binh, mà những kẻ lên vào lần này cũng đều là những cao thủ thành danh chốn giang hồ, mục tiêu của bọn họ cũng tương tự với nhân vật quan trọng của Bá Đạo doanh như Lưu Thiên Nam, liên thủ ám sát, xong là chạy ngay.

Có lẽ Bá Đạo doanh mà bọn họ phải đối phó có danh tiếng quá lớn trong võ lâm, thành ra đám võ lâm nhân sĩ thuộc hạ của Bao Đạo Ất đã thu lại sự kiêu ngạo của mình, hơn mười người đồng loạt hành động, ra tay, một kích không trúng là lập tức rút lui. Trong khoảng thời gian ngắn, nhân thủ Bá Đạo doanh tập trung ở bên ngoài, không thể tập hợp được, lúc này sau gần một canh giờ, nhưng đám người kia đã khiến Tế Liễu phố ồn ào huyên náo hẳn lên. Đám người Lưu Thiên Nam, Đỗ Sát liên thủ truy sát, nhưng vài lần chạm trán cũng chỉ lúc thắng lúc thua, hai nơi trong phố Tế Liễu đã bốc cháy.

- Lúc đi là như thế này, lúc về cũng là như thế này... Đúng là hơi giống lúc ở Thái Bình hạng rồi.

Tiếng người ồn ào, huyên náo. Phạm vi phố Tế Liễu, ít nhất là phạm vi mà Bá Đạo doanh chiếm lĩnh, kỳ thật lớn hơn Thái Bình hạng rất nhiều, khí thế của mấy nghìn người bao vây truyền tới từ đằng xa, ánh đuốc sáng đỏ cả bầu trời của khu phố. Tiếng kêu, hô, chửi bới, náo động vang lên, thi thoảng lại có người chạy qua ngoài viện, kêu gọi nhau. Ba tháng trước, quân đội khởi nghĩa đã bao vây thành Hàng Châu, lúc này kẻ địch phải vây chặt cả một con phố. Nhưng khí tức của kẻ địch hôm nay có thể thấy rõ là không mang đến sự khẩn trương khiến người ta bất an như ba tháng trước, đây có lẽ là vì quá hiểu được thực lực của Bá Đạo doanh. Ánh lửa bập bùng khiến cho trong viện càng có vẻ yên tĩnh hơn. Ánh sáng bắn lên tường viện ở bốn phía, chiếu lên những cây ngô đồng vừa nhú mầm. Đêm nay trên bầu trời cao vợi vợi, ánh trăng sáng ngời tỏa ra khắp nơi.

Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi đã về viện được một lúc, kế hoạch đã được định sẵn lúc trước kia giờ đây đã hoàn toàn bị phủ định, sau này sẽ như nào, trong lòng hai vợ chồng đều có những cảm xúc khó mà nói hết được. Hồi tưởng lại cuộc sống ở Giang Ninh trước đây, nay Tô Đàn Nhi đã mang thai được bốn tháng, lại bị cuốn vào chuyện như vậy, sợ rằng trong một khoảng thời gian rất dài tới đây, nàng sẽ phải ở lại trong đội ngũ tạo phản này, chẳng thể thoát thân nổi, nhưng... ít nhất là vẫn ở cùng nhau.

So với sự hoảng loạn lúc trước khi Hàng Châu bị bao vây, nay người ở phố Tế Liễu vẫn ôm lấy thiện ý. Tận mắt chứng kiến Bá Đạo doanh cùng Bao Đạo Ất xung đột lần thứ nhất, lúc này phố Tế Liễu đã hoàn toàn là trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Đợt trước Lưu Tây Qua có nói rằng sẽ “đón gió tấy trần cho tẩu tử”, nay đương nhiên là không rảnh để làm nữa. Nhưng người lục tục tới thăm cũng không ít, phần lớn là những bà cô bà dì thường ngày đến ngồi lê, đập lúa, nghe nói thể tử của Ninh Nghị đến, liền hiếu kỳ tới xem xem như thế nào.

Lúc đầu bọn họ chỉ tùy ý tới thăm, nhưng khi tình hình phố Tế Liễu dần căng thẳng, một hai người cũng đã đeo đao hoặc thương. Mà sau đó đám người Phương Thư Thường, Thiển Nhi cũng tới thăm vài lần. Ninh Nghị hiểu rằng bọn họ lo lắng bên hần bị trận ác chiến này lan đến, hoặc có lẽ lo Tô Đàn Nhi kinh hách nên cố ý tới chăm sóc.

Dù là đi tới từ trong những binh hung chiến nguy, nhưng đối với người mình, những người này vẫn luôn thiện ý và thành thật chất phác như trước. Nếu bọn họ đã tới, Ninh Nghị cũng không khách khí, gọi vài người giúp chuyển đồ, sắp xếp lại mấy gian phòng trong tiểu viện một lần nữa. Viện này không lớn, mấy tên gia đình hộ viện theo Tô Đàn Nhi tới lần này phải sang thư viện bên cạnh ở, ngoài thê tử và nha hoàn Quyên Nhi, chỉ có Lục Hồng Đề là có thể bố trí ở bên này. Khi bên ngoài giương cung bạt kiếm, trong viện này mọi người lại khí thế ngất trời chuyển giường chuyển tủ, bỗng dưng khiến cho người ta cảm thấy thật thú vị.

Chỉ sửa sang dọn dẹp lại mấy gian phòng nên cũng không tốn lắm thời gian. Ninh Nghị bảo Tiểu Thiển và Quyên Nhi đi chuẩn bị đồ ăn đãi khách. Thi thoảng cũng có người tới đây kể về tình hình chiến đấu bên ngoài, hoặc là kẻ Lưu Thiên Nam chường chết hai tên thích khách, hoặc là những ai bị trọng thương, xong rồi lại lập tức đi ngay. Trong viện tuy náo nhiệt, nhưng kỳ thực chẳng có mấy ai là có thể thật sự trầm tĩnh được, chỉ là chuyện đã đến nước này, có nóng lòng sốt ruột thì cũng chỉ là vô ích mà thôi. Lúc này người tới

phần đông là phụ nữ, cũng dắt theo vài đứa trẻ con theo, một mặt đương nhiên là lo lắng cho sự an nguy của Ninh Nghị, mà mặt khác thì nơi đây đã gần chủ trạch của Bá Đạo doanh, nơi nhiều người tập trung nhất, mọi người tụ tập lại một chỗ thì cũng thành một cổ lực lượng.

Bên ngoài giăng co hơn một canh giờ, cuối cùng Phương Lạp đã phải vội vã chạy ra từ hoàng cung để điều đình. Đám cao thủ mà Bao Đạo Ất phái ra lúc này đã xông vào trong phố Tế Liễu, từ lần giao thủ này thì chẳng ai chiếm được mấy tiện nghi cả. Bên phía đàm phán sẽ có kết quả thế nào, chẳng ai rõ, nhưng tình thế đã ổn định được đôi chút. Đầu đường cuối phố tiếng động khắc phục hậu quả. Trong tiểu viện đã yên tĩnh lại, thi thoảng có ánh đuốc chiếu tới, rồi tiếng người nói chuyện truyền tới, rồi tiếng bước chân rầm rập, hai vợ chồng rốt cuộc mới có chút thời gian ở chung.

- Tốt hơn Thái Bình hạng một chút, mọi người đều dễ ở chung. Thời gian sau này có lẽ thật sự phải ở lại đây rồi...

Đứng dưới mái hiên cảm thụ động tĩnh bên ngoài, Ninh Nghị nắm tay thê tử, cảm khái nói. Tô Đàm Nhi đã có thai được bốn tháng, bụng tuy hơi hở ra, nhưng dưới lớp quần áo mùa đông thuần một màu đen kìa thì vẫn chưa nhìn ra được mấy. Nàng nắm lấy tay Ninh Nghị rồi cười.

- Khoảng thời gian ở Hồ Châu kia, thiếp thân luôn nghĩ không biết tương công nay thế nào rồi. Ngẫm lại thì chúng ta cũng chẳng phải nhân vật lớn gì. Khi ở Giang Ninh, tương công làm tiên sinh, kể chuyện xưa hoặc chơi cờ, thiếp thân lo vài chuyện làm ăn nho nhỏ của nhà, cứ thế trôi qua từng ngày. Chẳng qua là tới Hàng Châu này một chuyến, nào đến nỗi bị cuốn vào những chuyện này đây. Nghĩ như vậy, thiếp thân đều cảm thấy như là đang nằm mơ, nhưng khi tỉnh giấc lại nhận ra chỉ có một mình mình ở Hồ Châu...

Nàng lắc lắc tay Ninh Nghị. Đối với chuyện trước mắt này, nàng có cảm giác bình chân như vại, chỉ là tâm tình thực quá tư mật nên lúc nói, hai gò má nàng cũng ửng hồng lên:

- Có lẽ tương công không biết cảm giác khi đó như nào, nhưng lần này quyết định tới đây dù có hơi kích động, nhưng trước khi đến, thiếp thân đã suy nghĩ rất kỹ. Nghĩ tới một số chuyện, nhưng vẫn muốn đến đây... Nay đây đã là kết quả rất tốt rồi.

Nói xong những điều này, nàng nhìn Ninh Nghị. Sau một lát, nàng hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu lên, thoáng khôi phục vẻ mặt lạnh lùng xinh đẹp như khi làm người lãnh đạo thường ngày nàng vẫn trưng ra, nàng dùng cánh tay dựa vào Ninh Nghị lực lợi, lúc sau lấy ra một vật. Ninh Nghị nhìn, đó là một con dao găm vỏ bạc.

Lúc này hai người đứng dưới mái hiên, người xung quanh chung quy là vẫn có thể nhìn thấy, Tô Đàm Nhi nhìn Ninh Nghị, không nói gì thêm. Ninh Nghị nhận lấy dao găm kia, sau một lát khẽ bật cười, nhưng tận sâu trong đáy lòng lại đủ mọi tư vị. Tính cách của Tô Đàm Nhi có vài phần giống hần, nhưng cho dù trước nay nàng rất lý trí cũng được, tỉnh táo cũng vậy, người phụ nữ đã trở thành thê tử của hần này chung quy vẫn chỉ là một thiếu nữ mười chín tuổi, yêu hay ghét vẫn luôn mãnh liệt như thế.

Im lặng một lúc, Ninh Nghị nói rõ:

- Yên tâm.

Rồi hần không nói gì thêm.

Trong một gian phòng cách đó không xa, Lục Hồng Đề đang nghiên cứu Lô tử và máy xay gió, Tiểu Thiên với Quyên Nhi thì đang thì thầm to nhỏ gì đó ở trong nhà bếp, hần là ôn chuyện. Quyên Nhi thì thoáng lại thò đầu ra ngó tới bên này, lại vô cùng khẩn trương nói gì đó với Tiểu Thiên, Tiểu Thiên nhún mày lắc đầu. Một lúc sau, Lưu Thiên Nam gõ cửa viện, sang đây xem tình hình Ninh Nghị thế nào, lại qua một lúc nữa, Trần Phàm cũng tới coi. Gã cùng Lưu Tây Qua đi gặp Phương Lạp, trận giăng co bên ngoài có lẽ là đã tan, nói đến quá trình gặp Phương Lạp, gã nhún vai.

- Lão đại ra mặt thì còn có thể thế nào được nữa. Hôm nay cũng chỉ có thể tự về nhà mình tìm các mẹ mà thôi. Nhưng nhắc tới điều đình kia thì một chút tác dụng cũng chẳng có. Bao Đạo Ất điên rồi, mà con nhóc tên Đại Bưu cũng mất trí luôn rồi, một kẻ tuyên bố sẽ phóng độc trong nước của Bá Đạo doanh để giết sạch mọi người, một người thì rút dao chém lung tung, không biết nàng là giả vờ hay làm thật nữa. Thánh công lấy đi đao của nàng mà nàng còn định xông lên, nếu không phải Lệ soái ở đó, có lẽ tối nay đã được xem nàng tung Tiểu Kim Cang liên quyền rồi...

- Sao lại thành như vậy được.

Ninh Nghị bật cười:

- Là giả bộ đúng không? truyện từ .com

Trần Phạm cười hắc hắc:

- Ngay cả mắng nàng một trăm câu trái dưa hấu là cái gì, nàng đã giận điên lên rồi, ai biết đó là thật hay giả chứ. Dù sao thì cũng chẳng có gì... À, không còn sớm nữa, đệ với đệ muội hãy nghỉ ngơi sớm đi. Mấy cái chuyện đốn gió tấy trần gió đó chỉ có thể chờ đến ngày mai thôi.

Lúc này quả thật đã không còn sớm nữa, nhưng cũng chẳng thể đi ngủ ngay lúc này được. Ninh Nghị với Lục Hồng Đề trò chuyện về tình hình Bá Đạo doanh, Tô Đan Nhi thì cùng Tiểu Thiên đã lâu không gặp hàn huyên một lúc. Đến khi trời tối hẳn, người một nhà tụ tập trong phòng thì Tiểu Thiên cố ý châm nến đỏ trước khi kính trà Tô Đan Nhi. Ninh Nghị vốn không thích cái tập tục người cùng một nhà mà cứ quỳ tới quỳ lui, nhưng Tiểu Thiên có vẻ rất thích, mà nàng với Tô Đan Nhi lại tình như chị em. Thời gian không còn sớm, mấy người tham gia nghi thức đơn giản này đều khe khẽ thì thầm. Tiểu Thiên vốn gọi Tô Đan Nhi là “tỷ tỷ”, nay gọi là “Đan Nhi tỷ tỷ” cũng có vẻ tự nhiên hơn chút, lúc đứng dậy nàng lại gọi “tiểu thư”, vì chưa quen mà phải sửa đến sửa đi. Quyên Nhi thì là nhân chứng duy nhất của nghi thức này.

Sau nghi thức nạp thiếp này, Tiểu Thiên cuối cùng đã có thể trở thành vợ chồng với... tiểu thư mà nàng kính yêu đã lâu...

Tối hôm đó, Tiểu Thiên với Tô Đan Nhi ngủ cùng nhau, còn Ninh Nghị thì một mình trông phòng, nghĩ thế, hắn bỗng thấy buồn cười.

Nửa đêm khi tỉnh dậy, con hẻm bên ngoài phố Tế Liễu vẫn có đèn đuốc đang tuần du, ánh trăng sáng tỏ như muốn biến tất cả thành ban ngày. Ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ, có thể thấy rõ được những thứ ở trong phòng. Lúc cầm chén trà uống nước, hắn nhớ chén này là Lâu Thư Uyển đưa tới cách đây không lâu, điều này khiến hắn thất thần một lúc, nhưng ngay sau đó lại ném ra sau đầu...

Đã có rất nhiều chuyện xảy ra, tất cả mọi chuyện từ trận động đất ba tháng trước đến lúc nghĩa quân vây thành, rồi đào vong, ra sức tìm đường sống đến khi bị bắt, phát triển đến bây giờ, nay đại quân của triều đình đã sắp tới, đâu đâu cũng là khí thế giương cung bạt kiếm, trong ngoài Hàng Châu, rất nhiều người giờ đây dòng nước lũ hội tụ từ rất nhiều người này có lẽ sắp trở thành một phần của lịch sử. Lúc này Đan Nhi quay về nơi đây là chẳng thể rời đi được nữa, nhưng vấn đề ắt hẳn không lớn, quân cờ có thể động đã hạ xuống rồi, giờ cũng chỉ chờ kết quả, ngoài chuyện ở tại Bá Đạo doanh ngày nào qua ngày ấy thì sự tình cần hắn tham dự hẳn là không nhiều.

Tối hôm đó đứng trước cửa sổ ngẫm nghĩ trong thời gian ngắn, hắn chính là nghĩ như vậy...

294. Q.3 - Chương 296: Hoàng Hà Dục Độ Bằng Tắc Xuyên

Biện Lương đầu tháng mười.

Trận tuyết nhỏ qua đi, thời tiết nhanh chóng lạnh hẳn. Ngay cả sự phồn hoa của Biện Lương cũng chẳng thể nào che hết được cái lạnh tràn ngập không khí này. Đi ra từ phủ Tả tướng, Tần Cối xoa xoa đôi bàn tay, hà ra một hơi khí lạnh, trên vầng trán đoàn chính kia đều là vẻ uy nghiêm đáng sợ.

- Đám chuột nhất vô năng, gian thần lắm quốc...

Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi khẽ mắng một câu. Tùy tùng lái xe ngựa tới mời ông ta lên xe thì ông ta phất ống tay áo một cái thật mạnh:

- Không lên, ta muốn đi một lát.

Rời khỏi ngõ vào Tướng phủ, ngoài ngõ rẽ đó chính là phố xá sầm uất, các loại trà bánh ăn vặt hai bên đường, hơi khói bốc lên, đúng là cảnh tượng hân hoan náo nhiệt. Tần Cối đi trước, xe ngựa cùng đám tùy tùng theo sau, ông hồi tưởng lại tin vừa nghe được khi ở quý phủ của Lý Cương mà vẫn cảm thấy phần uất.

Hạ tuần tháng chín, Vương Bẩm và Dương Khả Thế cuối cùng đã khai chiến với Liêu ở phía Bắc, mười vạn quân đội triển khai tấn công một vạn quân Liêu ở vùng sông Cự Mã... đại bại.

Đây thật đúng là vô nghĩa.

Nay thế cục phía Bắc thay đổi chỉ trong chớp mắt, từ hơn nửa năm trước Kim tuyên chiến với Liêu, chỉ trong nửa năm liên chiến liên thắng, đã đánh hạ được gần nửa số quận huyện của Liêu. Cơ hội trăm năm khó gặp như thế này, chỉ cần Võ triều bày ra thực lực của mình là có thể nhắc U Yển về. Vương Bẩm, Dương Khả Thế suất lĩnh quân đội trì hoãn mấy tháng, thấy chỉ còn chừng vạn người mới ra tay, ai ngờ cuối cùng lại mang về chiến quả như vậy, nếu ở trong mắt người Kim thì họ sẽ nghĩ như thế nào đây. Trong triều có vô số thần tử chủ chiến, đã nỗ lực từng đó năm, đây có thể nói là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Bọn chuột nhất vô năng, gian thần lăm quốc!

Khi nghe chiến báo đó ở quý phủ của Lý Cương, ông ta gần như có cảm giác như mọi thứ trước mắt tối sầm lại, cuối cùng tâm tình này cũng chỉ có thể hóa thành tám chữ kia.

Đương nhiên rất nhiều sự tình trong này, ông ta kỳ thật là biết rất rõ. Lúc này đây chuyện phạt Liêu, phe chủ chiến trong triều vẫn luôn đứng ở thế mạnh. Trong số đó, có sự chuẩn bị từ mấy năm trước của Tần Tự Nguyên, có sự quyết tâm của thánh thượng, có Lý Cương chủ đạo, có sự ủng hộ của Đồng Quán nữa. Tần Cối ông cũng cố hết sức mình mà thúc đẩy chuyện này. Nhưng tuy nhất trí về mục đích, mọi người lại có mưu đồ khác nhau.

Khu mật sứ Đồng Quán muốn bắt được công lao bình Liêu, phục U Yển, muốn vang danh ngàn đời, ông biết. Lúc Vương Bẩm, Dương Khả Thế xuất binh, ông đã từng cảnh báo rồi, dĩ nhiên lý do mà phía Đồng Quán đưa ra chính là mười lăm vạn cấm quân tình nhuệ đang xuôi nam để bình họa Phương Lạp, phía Bắc tuy có hơn mười vạn đại quân, nhưng sợ rằng thế là chưa đủ, bởi vậy âm thầm lệnh Vương Bẩm, Dương Khả Thế là hãy tận lực chuẩn bị xuất chinh cho tốt, đợi y bình định xong là sẽ lên phía Bắc, hợp ba mươi vạn đại quân thì có thể một trận định ra kết thúc, tuyệt không sơ hở gì.

Tư tâm của Đồng Quán ai mà chẳng biết. Tả tướng Lý Cương lại chẳng đợi được lâu như vậy, từ đầu tới cuối Lý Cương vẫn luôn là kẻ nóng vội. Thánh thượng cho ông ta làm Tể tướng rồi, ông ta chuyên tâm trừ bị quân sự, đổ tất cả tài nguyên tới phía này. Những phương diện khác ở trong ngoài triều đình đã sớm oán thán vang trời dậy đất, tài lộ của đám xấu xa chính là kết thúc ở đây. Theo ý nào đó, nếu Tần Tự Nguyên phục chức sớm hơn thì ông già khôn khéo chu đáo đó có lẽ sẽ cân bằng mọi phương diện tốt hơn rồi. Nhưng cho tới bây giờ, nếu chuyện bình Liêu vẫn không thể sớm ngày đạt hiệu quả, thì Lý Cương càng giữ chức Tể tướng lâu, áp lực cũng sẽ càng lớn.

Bởi vậy, đối với Vương Bẩm và Dương Khả Thế, bên phía Lý Cương vẫn áp dụng chính sách độc đoán, ép bọn họ phải sớm xuất binh đánh thắng một trận. Nhưng dù ép buộc như vậy thì vẫn chẳng có bao nhiêu hiệu quả. Phạt Liêu là chuyện lớn, nếu xuất binh thì không thể dễ dàng đổi tướng được, huống chi Vương Bẩm và Dương Khả Thế đúng là do Khu mật sứ Đồng Quán phụ trách, chuyện đắc tội Đồng Quán mà nề mặt Lý Cương thì chẳng ai chịu làm.

Trong lúc này, cuối cùng Tần Tự Nguyên phải ngấm ngầm ra tay thì mới có hiệu quả. Tần Cối chứng quân Ngự Sử đài, trong mấy tin tức ngấm lưu truyền đã tỏ rõ, từ khi Vương Bẩm, Dương Khả Thế lãnh binh, những vị Ngự sử nghiêng về phía Tần Tự Nguyên đã đang chuẩn bị rồi, thu thập thêu dệt các loại chứng cứ để khi bọn họ không hành động là sẽ hạch tội một phen. Đối với sự tàn nhẫn kiên quyết của lão nhân bản gia này, dạo gần đây Tần Cối mới rõ, một khi lão thật sự ra tay thì mục đích không chỉ là chém mỗi đầu của đối phương, thậm chí còn khả năng khiến Vương Bẩm, Dương Khả Thế bị xét nhà diệt tộc. Đúng là loại tàn nhẫn “người không xông lên là ta giết cả nhà người” đã có tác dụng, thế mới khiến quân Bắc phạt suy xét chuyện xuất binh.

Đương nhiên trong quân đội Bắc phạt, ngoại trừ Vương Bẩm, Dương Khả Thế thì còn các quân cờ mà Đồng Quán đã xếp vào, nếu thực sự đánh nhau thì chắc chắn là phải có chế ước lẫn nhau rồi. Nhưng cho dù có

bao nhiêu lý do cho chuyện này, mười vạn người đánh một vạn mà đại bại, đây mới là chuyện hoang đường đến không thể nào hoang đường hơn.

Dong nhân lầm quốc! Gian thần lầm quốc!

Bắt đầu từ ngày mai, Ngự Sử đài sẽ bắt đầu vạch tội. Từ Vương Bẩm, Dương Khả Thế, cho tới bất kỳ vị phó tướng nào trong quân đội Bắc thượng nghe theo Đồng Quán, thậm chí là cả bản thân Đồng Quán nữa, tính cả vị Tả tướng vô năng quản lý toàn bộ nhưng không biết cách khống chế này, một đám đại thân tham dự vào chuyện này, suốt ngày hục hặc nhau, không một ai có thể chạy thoát được.

Kế hoạch trăm năm, mưu hoa vô số, tất cả đều bị hủy hoại ở trong tay bọn chuột nhắt đó.

Đi trên con đường cái với những làn gió lạnh lẽo thấu xương tủy phả vào người, Tần Cối đã quyết định như vậy.

Đương nhiên là không lâu sau, khi lý trí trở lại, Tần Cối cũng kịp định thần lại rằng muốn một lần mà hạch tội nhiều người như vậy chung quy là không thể làm được, trọng điểm vẫn chỉ có thể đặt lên đám Vương Bẩm, Dương Khả Thế và những tướng lĩnh quân đội liên can mà thôi...

Cùng lúc đó ở phủ đệ của Hữu tướng.

- Chuyện này... không tính là chuyện vô nghĩa nhất mà ta đã gặp...

Bàn tay cầm tài liệu khẽ run lên, quơ quơ trong không trung, cuối cùng ném rầm một cái xuống bàn. Tần Tự Nguyên cau mày, kim nén cơn tức, hít một hơi thật sâu.

- Hoàn Nhan chỉ với hai vạn quân đã phá tan tám mươi vạn quân địch ở Hộ Bộ Đạt Cương, trước cuộc chiến Hoàng Phủ nửa ngày đã phá thành... So với đó, mười vạn người thua một vạn người quả thật không phải chuyện lạ nhất!

Lúc này trong phòng, người đang ở cùng Tần Tự Nguyên chính là trưởng tử Tần gia Tần Thiệu Hòa vừa mới hồi kinh, gã cũng bị tin tức này khiến cho chấn động, nhú mày đi tới định nói gì đó:

- Cha...

Ông cụ đã vỗ bốp một cái xuống mặt bàn.

- Người Kim có thể dùng hai vạn người đánh bại tám mươi vạn người của Liêu, mà người Liêu có thể dùng một vạn người mười vạn đại quân của Võ triều ta, so ra thì quân đội Võ triều ta tính là cái gì chứ. Đám người này... giỏi lắm...

Tức thì tức, nhưng chuyện đã xảy ra thì có tức đến mấy cũng chẳng thể làm được gì, loại chuyện như thế này Tần Tự Nguyên cũng chẳng phải là thấy lần đầu tiên. Sau một lát, ông từ trong cơn phẫn nộ bình phục trở lại, thở dài:

- Cuối cùng đã vẫn đánh giá thấp lực đức nội bộ trong quân đội Bắc thượng kia. Đồng Quán ới là Đồng Quán, hẳn chưa chắc có thể làm thành chuyện gì, nhưng nếu muốn kẻ khác không làm nên chuyện, vậy người thật sự làm không được rồi. Ôi, mười vạn đấu một vạn... Thiệu Hòa, lúc Bắc thượng, ta nhớ Lập Hằng từng nói một câu thế này, không có thực lực thì cho dù có bày mưu lập kế cũng chỉ là lý luận suông. Nhưng, mười vạn với một vạn, con cảm thấy đây thực sự là không có thực lực sao?

Kẻ muốn đánh, kẻ lại muốn chạy, người làm việc, kẻ cản trở thì cho dù trăm vạn người cũng đánh không lại.

Tần Thiệu Hòa nói xong những lời này, Tần Tự Nguyên im lặng hồi lâu, cuối cùng ngồi xuống phía sau thư trác:

- Hai mươi chín Vương Bẩm, Dương Khả Thế thua ở sông Cự Mã, ba mươi Đồng Quán vây Hàng Châu, sợ là tới lúc này vẫn đang giằng co chứ chưa kết thúc được. Phương Thất Phật đúng là nhân tài a, quân lấy Đồng Quán ở vùng Gia Hưng tới tận lập Đông, theo như tin tình báo của Văn Nhân Bất Nhị thì có lẽ thời gian ngắn khó mà hạ được Hàng Châu. Mấy tháng qua, tin tức tạm được duy nhất chính là những gì Lập Hằng làm trong thành Hàng Châu. Thật đáng tiếc... Đồng Quán vây Hàng Châu hơi sớm... Nếu quân đội của Đồng khu mật chậm một lúc nữa hẵng vây Hàng Châu, có lẽ sự tình đã tốt hơn một chút rồi.

Phủ Phò mã Thành Quốc công chúa ở Giang Ninh.

Trong thư phòng, Khang Hiền cầm một tờ tình báo, thở dài.

- Trong vòng ba tháng, từ từ nhân trở thành khách quý, gây xích mích khiến tình hình trong thành Hàng Châu biến đổi, bức thủ đoạn này thật là khiến người ta phải bội phục. Đáng tiếc, xung đột giữa Bá Đạo doanh và Bao Đạo Ất kia vừa bắt đầu không lâu, thành Hàng Châu lại sắp bị vây rồi. Chỉ cần có lý trí, song phương sẽ không có khả năng đánh nhau nữa. Nếu thật có thể dựa theo kế hoạch ban đầu, tru sát Bao Đạo Ất, khiến thuộc hạ của y không ra những vị trí quan trọng, chuyện quân đội phá thành hoàn toàn dễ dàng như trở bàn tay thôi. Nhưng dù không thể như vậy, với năng lực của một người khiến tiêu hao nội bộ, cũng đã phát huy tác dụng rất lớn trong chiến cuộc này rồi...

Khang Hiền nói tới đây, lúc này người nghe ông ta nói là hai nữ tử, là Nhiếp Vân Trúc và Nguyên Cẩm Nhi đến đây hôm nay. Lúc trước khi hay tin Ninh Nghị bị nhốt, Nhiếp Vân Trúc từng cầu xin Khang Hiền hỗ trợ, Khang Hiền tuy có gật đầu hứa hẹn là sẽ giúp, nhưng khó có thể khiến người ta tin phục được. Vân Trúc lo cho sự an nguy của Ninh Nghị, nghĩ rằng dù có thể nào thì cũng phải xuôi nam hỏi thăm một phen. Nàng và Cẩm Nhi đã ra khỏi thành rồi, nhưng sau lại bị đám nhân thủ mà Khang Hiền an bài chặn lại. Vì trấn an hai người, Khang Hiền đã hứa hẹn với các nàng rằng cứ thu được tình báo có liên quan tới Ninh Nghị là sẽ nói lại cho hai nàng ngay. Từ đó về sau cứ cách một khoảng thời gian, Vân Trúc và Cẩm Nhi lại tới đây hỏi thăm một chuyện.

Thành Quốc công chúa Chu Huyền phú khả địch quốc, lúc trước khi Tần Tự Nguyên sáng lập tổ quốc tình báo riêng với Lục Phiến Môn, thực tế vẫn do bên này ủng hộ hoạt động. Dù sao nếu không có quan hệ với hoàng gia, triều đình sẽ chẳng thể nào để tổ chức như vậy tồn tại được. Trên thực tế, Văn Nhân Bất Nhị chính là môn hạ của Khang Hiền, cho nên ông ta tất nhiên là có thể lấy được tin tức về Hàng Châu rồi. Mãi cho đến lúc này đây khi Hàng Châu sắp bị đại quân bao vây một lần nữa, Khang Hiền mới nói thẳng những chuyện mà Ninh Nghị đã trải qua khi ở Hàng Châu cho hai người.

Về Ninh Nghị, lúc này Văn Nhân Bất Nhị đã khá khâm phục. Hành động đối phó Bao Đạo Ất của hắn dù không khiến đại quân công thành dễ dàng như trở bàn tay, nhưng cũng đã tạo nên những ảnh hưởng rất lớn, nên trong tình báo kia gã cũng không nhận được mà biểu dương một phen. Những gì Khang Hiền nói cho Vân Trúc và Cẩm Nhi đã được lược bỏ đi rất nhiều chi tiết, ngoài ra ở một vài phương diện lại thêm mắm thêm muối, kể như là đang kể về một cuốn tiểu thuyết vậy, thể hiện khí thế lật tay làm mây úp tay làm mưa của Ninh Nghị khi ở giữa trận doanh địch vô cùng nhuần nhuyễn, thực tế cũng là bởi vì sau khi đọc xong tình báo, ông ta cảm thấy vui sướng nên đã làm thế.

Vân Trúc và Cẩm Nhi - đặc biệt là Cẩm Nhi - lại trợn mắt há hốc mồm ra nghe. Ninh Nghị rất lợi hại, điều này các nàng đều biết, nhưng được tăng sự lợi hại lên đến mức này, thành một kẻ mà ở trong đám quân tạo phản là hung thần ác sát có thể khiến trẻ con khóc oa oa trong đêm, hoàn toàn chẳng hề rơi vào thế yếu bao giờ, đây liệu có phải là Ninh Nghị mà các nàng quen biết không?

- ... Nay Hàng Châu đã bị bao vây, khi nào phá được thành thì còn rất khó xác định, nhưng tin tức đã chẳng thể đưa ra hay đưa vào được nữa. Bởi vậy chuyện này ta có thể nói hết cho các người nghe. Nhưng dù ở Giang Ninh thế này, nếu muốn hấn binh an thì hai người nhớ phải giữ bí mật. Lúc này tất cả đám phản loạn đều trở lại Hàng Châu, trong đám Phương phi đó cũng không hề thiếu kẻ xuất sắc, mà Phương Thát Phạt kia thì dù có dùng từ kỳ tài ngút trời cũng chẳng đủ để hình dung, Lập Hề sẽ chu toàn với bọn họ như nào thì rất khó nói, nhưng hẳn là có thể tự bảo vệ bản thân...

Khang Hiền cười:

- Tóm lại là tên tiểu tử mà các người ưu ái đó, hẳn cũng chẳng phải kẻ đầu đường xó chợ, dù có chống lại Phương Thát Phạt thì ta thấy chưa chắc đã thua, các người cứ yên tâm đi...

Hơi chần chờ một lúc, Vân Trúc, lúc này đang mặc một thân quần áo trắng, hơi ửng hồng khuôn mặt, cúi đầu:

- Ta... ta chỉ mong chàng bình an là được...

Nguyên Cẩm Nhi vốn còn ngây người khi nghe kể như thế, lúc này mới kịp phản ứng, đôi mắt tròn hấn lên:

- Muội... muội... muội... còn lâu mới ưu ái hẳn, là Vân Trúc tỷ, là Vân Trúc tỷ... Ôi phò mã gia gia, sao người lại lôi ta vào như vậy...

Khang Hiền chỉ cười ha ha. Một lát sau, Vân Trúc và Cẩm Nhi đi về, Khang Hiền cũng ra khỏi thư phòng, đóng cửa lại. Trong một gian phòng ngay sát thư phòng, một đôi tỷ đệ hơi há rộng miệng, thôi không úp lỗ tai vào chiếc máy nghe trộm trông hệt như một chiếc bát đang úp vào tường nữa, khuôn mặt vẫn còn vẻ rung động.

- Sư phụ...

Chu Quân Võ chép chép miệng:

- Sư phụ thật lợi hại...

Chu Bội chớp chớp đôi mắt, suy nghĩ một lúc lâu mới trừng đệ đệ mình một cái:

- Biết sư phụ lợi hại, sao đệ còn không chịu học hẳn, cả ngày cứ...

- Đệ đang học truy nguyên mà sư phụ dạy đó thôi!

Dạo gần đây cứ bị tỷ tỷ nói mãi, Chu Quân Võ kêu lên, giơ tay lấy máy nghe trộm:

- Nếu không thì sao tỷ có thể nghe được mấy lời này chứ. Truy nguyên chính là lợi hại nhất, lời này sư phụ từng nói rồi...

- Nam nhi đại trượng phu, tự nhiên...

- A a a a a.....

Chu Quân Võ lấy tay bịt đôi tai lại, ra sức lắc đầu:

- Tỷ à, tỷ không thể vì bị phụ thân bắt lập gia đình mà cứ tới dạy dỗ đệ như thế, đệ thích truy nguyên thì cứ thích truy nguyên thích truy nguyên đó, tỷ hãy thanh thản mà lập gia đình đi...

Chu Bội đứng đằng kia, sắc mặt lúc đỏ lúc tái nhợt. Khi Chu Quân Võ kêu xong, nàng giật đôi tay đang che tai của Chu Quân Võ ra, rồi hét lớn một tiếng:

- Ta còn lâu mới lấy chồng!

Tiếng kêu này khiến Chu Quân Võ sợ tới mức nhô vai lên, nhe răng khó chịu. Hết xong câu này, thiếu nữ đến tuổi lập gia đình lúc này đã trở lại vẻ duyên dáng yêu kiều, chạy vụt ra ngoài. Qua thật lâu, Chu Quân Võ mới hồi khí, hai tay chống nạnh rồi hét to với người cửa:

- NỮ - NHÂN! Hừ!

Hết xong, trong giây lát tỷ tỷ của cậu ta lại xuất hiện ở cửa, có lẽ là nhớ tới chuyện quan trọng nào đó nên mới chạy trở về, nàng trừng mắt nhìn đệ đệ:

- Tỷ biết đệ cảm thấy sư phụ của đệ rất lợi hại, nhưng những lời vừa nghe được ban nãy, trăm ngàn lần không được nói cho người khác nghe, biết chưa?

Chu Quân Võ ngẩn ra, rồi gật đầu:

- À, đệ biết rồi.

Cậu cung kính trả lời xong thì mới kịp phản ứng:

- Tỷ à, đệ cũng không phải tên đàn!

Lúc này, Ninh Nghị đang trong đám loạn quân sẽ như thế nào đây?

Hãy để tầm mắt của chúng ta một lần nữa trở về Hàng Châu...

295. Q.3 - Chương 297: Hai Ba Chuyện Trong Vây Thành

Khi sương sớm nổi lên, quanh gò Cao Lãnh gần Hàng Châu, khắp núi khắp đồi đều là liên doanh.

Rạng sáng, nhiệt độ thấp đã làm ứ đọng khói lửa cùng mùi máu tanh cách đó không lâu còn tràn ngập khắp nơi, trận chiến tranh điên cuồng kéo dài vài ngày đã yên lặng trở lại. Khoảng cách từ quân doanh vây thành cho tới tường thành Hàng Châu, vô số thi thể, máu tươi, rồi những mũi tên cắm trên mặt đất hay trên xác chết, rồi cả vũ khí bị phá hỏng lúc công thành, tất cả đan xen đã hình thành nên một cảnh tượng đỏ tươi màu máu và trắng bạch, sôi động mà lại chết lặng, có những nơi mà thi thể ngã xuống, tẩm ra màu máu đỏ tươi, ngọn lửa lại đốt trời xung quanh để lại tro tàn màu đen. Phía trên của toàn bộ chiến trường, màu đỏ, màu đen và máu trắng đan xen vào với nhau, trải rộng ra, kéo dài tới trong sương mù đang phiêu tán, bị bao phủ dưới tầng băng mỏng manh sau khi đã qua một đêm.

Thi thoảng lại có tốp năm tốp ba chiến mã chạy ra từ quân doanh tới phía chiến trường này. Trong cảnh sắc tĩnh mịch kia thi thoảng cũng có một hai bóng đen xuất hiện, đây là một số quân nhân có quyền ra khỏi quân doanh, tìm kiếm thi thể đồng đội trong phạm vi an toàn, hoặc là một bộ phận kẻ đầu cơ trong quân đội lén ra mò tài vật trên thi thể, tìm kiếm như vậy phần lớn là phí công, nhưng đôi khi cũng có thu hoạch nho nhỏ, đủ để khiến người ta động tâm.

Trên tường thành ở phía đối diện, những ánh lửa tỏa ra từ cây đuốc bập bùng bốc cháy, giống như những ngọn lửa ma trời lơ lửng trong biển sương mù.

Khoảng Công nguyên một nghìn năm, khí hậu thất thường thời kỳ Tiểu băng hà đã tạm ngăn cản trận chiến này trong một thời gian ngắn. sau khi giằng co năm ngày và thay nhau công thành, Đồng Quán cuối cùng cũng tạm thời bỏ qua cái ý tưởng bắt lấy Hàng Châu, mà cho binh lính vây thành nghỉ ngơi, rồi vạch mưu tìm kế sau.

Dù đây là lần đầu quân đội yên lặng sau năm ngày vây thành, nhưng phe thủ thành vẫn không dám lơ lỏng chút nào. Đồng Quán không phải kẻ xoàng xĩnh về binh pháp, trong năm ngày này, đại quân tấn công Hàng Châu theo ba hướng, thế công như sóng dữ liên miên không dứt, nhưng mỗi đợt tấn công lại lúc mạnh lúc yếu khi hư khi thực, lúc này chỉ ít thì mười lăm vạn cấm quân xuôi nam của Võ triều này có thể được gọi là thiên hạ tinh nhuệ, sức chiến đấu hơn xa đám nông dân khởi nghĩa trong thành rất nhiều. Nếu không phải vào lúc này phía Phương Lạp coi như là tinh nhuệ tập trung hết lại tại Hàng Châu, nhân lực đầy đủ, lại có tiết trời không ngừng trở lạnh nữa, nếu không thì Đồng Quán đã tìm được nhiều cơ hội xộc qua tường thành rồi.

Cũng bởi vì thế mà dù quân đội vây thành đã ngừng tấn công, hàng phòng thủ trên thành trì vẫn chẳng hề lơ lỏng chút nào. Không ai rõ là Đồng Quán có thể đột nhiên khởi xướng một đợt tấn công mới hay không.

Lại là binh hung chiến nguy, thành Hàng Châu vừa mới náo nhiệt một chút đã lại rơi vào trong cái không khí căng thẳng. Nhưng so với sự bối rối khi quân đội Phương Lạp công thành lần trước, lúc này một nửa thành Hàng Châu đã thành kẻ tạo phản, hiện tại thứ bày ra ở nơi đây lại là một loại hoàn cảnh hoàn toàn khác.

Xung quanh khu phụ cận Tế Liễu phổ thuộc Bá Đạo doanh lúc này đã được bao vây lại bằng những hàng rào dài hay những tháp tên cao cao. Giờ phút này nơi đây càng giống Bá Đạo trang cách nơi đây mấy trăm dặm, đã được mô phỏng như bộ dáng của một sơn trại vậy. Nếu nói đề phòng dạng này là vì đại quân của Đồng Quán ở ngoài thành thì chẳng ai tin cả, từ khi hoàn toàn quyết tuyệt với Bao Đạo Ất, Lưu Đại Bưu đã hạ lệnh bày một tầng những thứ kia ở bên ngoài, chủ yếu là vì xung đột với Bao Đạo Ất càng ngày càng căng thẳng. Đám người Phương Lạp cũng không thể can ngăn được nữa. Nhưng không có nhiều người biết được nguyên nhân thực sự, lúc này phổ Tế Liễu đang tiến hành một số thứ. Lưu Tây Qua không muốn bị quấy rầy, bởi vậy đã mượn đề tài đó mà khiến Bá Đạo doanh hoàn toàn độc lập như vậy.

Sau khi những vị quan to như Phương Thất Phật, Vương Dần, Tư Hành Phương, Đặng Nguyên Giác và Thạch Bảo trở về, đại quân Đồng Quán đã áp sát Hàng Châu, bởi vậy bọn họ cũng không thể điều hòa mâu thuẫn giữa doanh và Bao Đạo Ất được. Nhưng sau khi vây thành, song phương cũng tạm thời bỏ qua ý định trả thù đối phương, đều tự chọn một bên tường thành mà tham gia hỗ trợ.

Mà vì thời gian này theo Phương Thất Phật kiểm chế đại quân Đồng Quán đã khiến quân tinh nhuệ của Bá Đạo doanh đi theo đã tổn thất thảm trọng, trong mấy ngày thủ thành chiến đấu này, người của Bá Đạo doanh không bị phân phái nhiều nhiệm vụ, mà là dốc sức tra dò bổ sung ở điểm an toàn. Về mặt khác, cũng là vì mặc kệ Lưu Tây Qua có tùy hứng cỡ nào, người của Bá Đạo doanh đúng là những người ủng hộ Phương Lạp vững mạnh nhất, cho dù tương lai thành phá hay loạn, những lực lượng như Bá Đạo doanh vẫn là vũ lực trung tâm mà Phương Lạp cần bảo toàn. Chỉ cần Bá Đạo doanh còn rảnh rỗi thì trong thành sẽ không đến mức quá loạn, cho dù có kẻ muốn thay thế Phương Lạp làm hoàng đế hoặc bán Phương Lạp đổi lấy tiền đồ thì cũng sẽ phải kiêng kỵ sự tồn tại của Bá Đạo doanh mà không dám ra tay.

Lúc trước theo Phương Thất Phật đánh Gia Hưng, quân chủ lực Bá Đạo doanh tham dự có tổng cộng hơn ba nghìn người, sau đó Lưu Đại Bưu lại vòng trở lại, mà số người để lại cho Phương Thất Phật vẫn có hơn hai nghìn. Vì thực hiện tư tưởng chiến lược kéo thời gian công thành của Đồng Quán tới mùa thu, Phương Thất Phật dẫn dắt binh tướng liên can kéo bước chân của mười lăm vạn đại quân Đồng Quán, nên thành ra tổn thất khá thảm trọng. Đám người Bá Đạo doanh dọc đường đi cũng tử thương hơn phân nửa, chỉ vớt vạt vài trăm là còn sống.

Tử thương nghiêm trọng như vậy mới có thể cung cấp cho thành Hàng Châu được một khoảng thời gian khá lớn để xây dựng phòng ngự. Lúc trước Lưu Tây Qua đã phát xuống một bộ phận tiến triển về tình hình chiến đấu cho mọi người trong phố Tế Liễu, lần này sau khi quân đội về thành, không khí trong phố Tế Liễu đương nhiên là cũng không cách nào hào hứng lên được. Nhưng sau mấy ngày bị vây thành, vì Đồng Quán dừng tay nên đám người trên đường phố cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi trong buổi sáng sớm này. Giữa lớp sương mù không được coi là dày đặc này, thi thoảng lại có người đi qua đi lại trên đường, nói chuyện với nhau đều khe khẽ mà nói. Mà trong chủ trạch của Bá Đạo doanh, bên cửa sổ, từ rạng sáng đến lúc lên đèn, lúc này trong phòng hai người đang đối thoại về chuyện tiến hành một vài chuyện.

- ... Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh*... Lúc đó ta cũng đã nói cái ý mỗi người đều bình đẳng, hiểu theo Khổng Tử thì rất khó, nên tốt nhất là hãy hiểu theo Mạnh Tử. Ở khía cạnh này thì Lưu Hi Dương chính là bậc thầy, thiên văn chương này của ông ta tuy có thể tùy ý mà hiểu, sợ là chẳng có thành ý gì, nhưng rõ ràng dễ hiểu đã không tệ lắm rồi, sau này có thể lấy làm tài liệu sơ cấp... Ta cảm thấy có thể ột đầu...

(Dân quý nhất, Đất nước đứng hàng thứ hai, Vua được xem nhẹ hơn - Mạnh Tử)

- Nếu không có thành ý gì thì sao lại cho ông ta một đầu... Ta chỉ cho năm thăng thôi.

(Đầu: đơn vị đo lường cổ để đo lương thực; thăng: bằng 1/10 của đầu)

- Không hẳn là không có gì, thành ý thì vẫn phải có...

- Cách hiểu đơn giản thì ai chẳng biết, cứ ra đường kéo bắt cứ đám người nào là cũng có thể cho người một đồng văn về loại này rồi. Nếu ông ta là đại nho, đương nhiên phải bắt ông ta làm vài thiên đáng để cân nhắc chứ. Hơn nữa ông ta có học vấn sâu như thế, nếu viết một thiên đơn giản thế này để lừa gạt người đời, rõ ràng là lòng có mâu thuẫn rồi, cầm một đầu gạo không ăn xong cũng chẳng biết giải thiên thứ hai... chỉ cho năm thăng.

- Được rồi, Lưu Hi Dương năm thăng... Quách Quý Lương này thì thâm sâu hơn một chút, nếu phải gở Lưu Hi Dương này, thiên này của Quách Quý Lương ột thăng đi. Ngoài ra thiên này của Hàn Phương có vẻ chưa đủ hữu lực...

Ánh đèn lắt lẻo, hai người đang nói chuyện trong phòng này đúng là Ninh Nghị và Lưu Tây Qua, họ đang cầm từng tờ văn mà đọc. Tuy cả hai đều tỏ ra nghiêm túc, nhưng nghe qua thì một đầu hay một thăng kia lại khiến người ta cảm thấy cổ quái. Khoảng thời gian gần đây Lưu Tây Qua đều ở trên tường thành, ngày hôm qua mới được nghỉ ngơi một lúc. Hôm nay nàng thức dậy sớm, liền tới tìm Ninh Nghị nghị sự, cầm mấy tờ văn về lên hàn huyên một lúc, còn nói đến Mani giáo* kia.

(*: Mani giáo (còn gọi là Minh giáo, Ma giáo) là một giáo phái bắt nguồn từ Ba Tư, được lưu truyền rộng rãi ở Trung Hoa thời nhà Đường. Giáo phái này thờ lửa, coi lửa như sự sống của mình. Tín đồ Minh giáo thường ít tiếp xúc với người đời nên luôn bị coi là tà giáo, bị quan quân triều đình truy bắt ráo riết. Nhưng tín đồ của Minh giáo luôn sống một cuộc sống thanh tịnh.)

- ... Cô ả không có đầu óc Ngô Vân Anh kia, trung tâm là trung tâm, nhưng cô ta không phải người của Bá Đạo doanh, chẳng cùng nhóm với chúng ta, người hãy chú ý ả một chút.

Phương Lạp Mani giáo “Cật thái sự ma” khởi nghĩa, giáo chúng trong quân rất là nhiều, chỉ là Bá Đạo doanh vốn cường thế, nên không cùng với đám này. Trình độ tín ngưỡng của giáo phái chú ý đồng cam cộng khổ đoàn kết lực lượng nông dân này khá kém ở Bá Đạo doanh, mà Ngô Vân Anh này chính là đà chủ phân đà của Mani giáo ở Bá Đạo doanh, Lưu Tây Qua cũng chẳng coi nàng ta là gì, bởi vì nàng chính là thánh nữ trên danh nghĩa của Mani giáo ở nơi đây.

Nàng ta thì cũng tầm tầm, dạo gần đây khi nghe giảng bài, ta hỏi nàng thì nàng nói thuyết pháp này có điểm chung với giáo lý của bọn họ.

- À... tốt.

- Nhưng các nàng lúc truyền giáo thời bình, đà chủ chẳng nghiên cứu điển tịch gì. Ngô Vân Anh kia ngay cả “Hạ Bộ Tán” còn chưa đọc bao giờ, cứ để cho cô ta hỗ trợ sửa giáo lý thì khó nói được đạo lý rõ ràng.

- Các đà chủ khác vẫn rất hiểu mà, chỉ là Ngô Vân Anh hơi vụng về chút... Nhưng truyền giáo ở khu nông thôn thì chẳng cần phải biết gì nhiều đâu. Phương thúc thúc nói, chỉ đơn giản bốn chữ “có nạn cùng chịu” là đủ rồi...

- Đó đúng là lời nói thực... Mặt khác cũng không có nhiều chuyện lắm, à, gần đây ta mới lấy thêm được vài thiên văn chương...

- Nếu như ta muốn cải danh, người cảm thấy gọi là gì thì hay?

- Cho lũ hài tử kia xem rồi... gì cơ?

Ninh Nghị ngẩn người.

- À... cải danh ấy mà.

Thiếu nữ mặc áo đơn giản dị, lại khoác một chiếc áo choàng lớn có tên Lưu Tây Qua này nhẹ nhàng băng quơ phát phát tay:

- Nói về chuyện của người trước đi... À, dù sao ta chỉ hỏi thôi... Đương nhiên cũng không phải thật sự muốn người giúp... Người khá có học vấn nên muốn xem người nghĩ thế nào.

- ... Có đứa trẻ học xong liền hỏi vài vấn đề, viết hai đoạn văn, ta cảm thấy đứa bé đó coi như là có tiềm lực... Cải danh, vẫn họ Lưu?

- Đó là đương nhiên... Đứa bé kia là đứa nào?

- Họ Thường, tên là Thường Thanh. Ta tính thưởng cậu ta vài thứ, đương nhiên là nhà cậu bé không thiếu gạo, nên tới lúc đó ta sẽ làm một tờ giấy khen, người viết vài chữ là được... À, nhớ phải đóng dấu nữa nhé, cái kiểu có thể dán lên ấy... Họ Lưu, Lưu Diệc Phi thì sao?

- À, tự người đóng nhá, ta để hết trên bàn ấy. Ta không ở thì nói với Thiên Nam thúc... Người nói gì cơ?

- Lưu Diệc Phi.

Ninh Nghị bắt đầu thu dọn đồng văn chương trên bàn lại, lời này cũng là thuận miệng nói ra, trong lòng hẳn còn đang nghĩ tới chuyện khác nên không coi chuyện này là chính sự, nói xong rồi cứ thế cười cười.

- Lưu Diệc Phi... Không được, trong phố này người họ Lưu thì có chín người tên là Lưu Diệc Phi rồi... Thôi bỏ qua, ta chỉ hỏi chơi thôi. Người về trước đi, nếu chiều mà rảnh rồi...

- Mười người thì có chín, là như vậy hả?

- Đúng vậy đó! Hôm kia nghe nói cừu nãi nãi của bác Lưu A Hoa nhà hàng xóm cũng tên là Diệc Phi, còn nữa, Ôn Khắc để Nhị phu nhân nhà cháu ngoại nuôi một con mèo, cũng gọi là Diệc Phi Diệc Phi, tên Ôn Khắc Nhượng lúc trước muốn giết người ấy, rảnh thì gọi người bắt con mèo kia về hầm thịt mà ăn... Người có việc thì đi trước đi, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi.

Sau khi Ninh Nghị đi, Lưu Tây Qua lấy một tờ giấy bên trên viết đầy các loại tên ra từ trong ngăn kéo, viết cái tên mới lên trên, sau đó cất đi rồi tiếp tục xử lý chính sự...

Sau khi chính thức đoạn tuyệt với Bao Đạo Ất, Ninh Nghị đã không tham gia mật thiết gì tới chuyện này nữa. Lưu Tây Qua để hẳn phụ trách một vài công tác có tính thiết thực hoặc có thể nói là nghiên cứu ở trong Bá Đạo doanh, đó chính là thay đổi toàn bộ vấn đề cơ sở chế độ của Bá Đạo doanh. Ở ngay lúc này thì đây có vẻ như là trò đùa của trẻ con vậy.

Bá Đạo doanh đã tiến hành cái gọi là tuyển cử lần đầu tiên, nếu dừng lại kiểu đầu voi đuôi chuột thì có vẻ không được ổn cho lắm. Nhưng đại quân Đồng Quán xuôi nam, vô cùng cấp bách, trong tình cảnh khi chưa biết tương lai Bá Đạo doanh sẽ thế nào, nếu thật sự lấy toàn bộ lực lượng của Bá Đạo doanh để phối hợp với mấy trò “cải cách” như trò con nít này, dĩ nhiên là cũng khá vớ vẩn. Nhưng dù thế nào thì nếu đã đánh giặc, thì phải chuẩn bị tinh thần là sẽ thua, cũng phải chuẩn bị tinh thần là thắng. Nếu phía Phương Lạp có thể kiên trì được, ngày sau Lưu Tây Qua nếu làm người đứng đầu một quận một huyện, phân ột mảnh đất cho nàng giày vò hành hạ là hoàn toàn không thành vấn đề, sau này việc cần phải làm, nên làm như thế nào, giờ có thể bắt đầu bố trí được rồi.

Những tư tưởng na ná kiểu tự do dân chủ, phần lớn chỉ là vũ khí dùng để lừa dối Lưu Tây Qua mà thôi, nhưng nếu xét về mặt tâm lý thì Ninh Nghị quả thực cũng muốn tiện tay thử một phen. Đương nhiên dân chủ này vốn chưa bao giờ là về vấn đề thể chế, mà là về nhân tâm. Ở thời đại này, cái gọi là dân chủ đó chỉ là cây không rễ, chẳng mấy ai sẽ tin tưởng nó. Ném cho Bá Đạo doanh một chế độ, rập khuôn theo chế độ tuyển cử sang nơi đây là ảo tưởng thành lập được thể giới đại đồng, đó hoàn toàn là chuyện không thể nào làm được.

Trên thực tế, ngay trong lịch sử nghèo nàn mà Ninh Nghị biết, cũng được nghe nói qua, trên lịch sử của Trung Quốc sớm có rất nhiều lần thực nghiệm xã hội đại đồng. Một vài kẻ có tiền hoặc người đọc sách quyền gia sản của mình ra, tạo ra một thôn tương tự với công xã nhân dân, mọi người ăn chung nồi, trẻ con đều được đi học, mọi người cùng làm việc, có chuyện thì do các trưởng lão cùng biểu quyết, nhưng cuối cùng đều thất bại, không hề có ngoại lệ. Cho dù là xã hội đại đồng có phải như vậy hay không, chỉ quẳng cho người ta một cái chế độ là vĩnh viễn không đủ. Bản chất dân chủ cũng là sự độc tài của đa số với thiểu số. Muốn dân chủ, thứ đầu tiên cần chính là văn hóa, người ta phải tự phát đi tranh thủ, nhận ra tính chính đáng của việc tự mình tranh thủ, phải có lý luận cơ sở như vậy mới được.

Sau khi có quyền đi lại rồi, chuyện đầu tiên Ninh Nghị làm là lấy một nhóm người ở thư viện Văn Liệt mà khai đạo.

Mỗi ngày hẳn lại mở một lớp học ngắn ngủi, thu nạp rất nhiều văn nhân trong và ngoài thư viện, mỗi ngày lại giảng giải về sinh sản và quan hệ phân phối, giảng tư bản luận. Trong đó, tách ra một cái bản chất xã hội đơn giản thì đó phải là bản chất xã hội là một tập đoàn mà mọi người tập hợp cùng giúp đỡ nhau thu được lợi ích, trong bản chất này, bất cứ ai cũng không phân chia cao thấp, mà xã hội tiến bộ chính là làm cho phân phối không ngừng đạt tới mức công bằng. Sau đó làm cho người dùng thứ ngôn ngữ mà bất cứ ai cũng có thể tiếp thu để giải thích về quan hệ hợp tác cơ bản này, viết ra thành văn chương. Lý luận Khổng Tử hay Mạnh Tử cũng được, Mặc Tử cũng được, Hàn Phi hay Lão Tử cũng không sao cả, người có thể dùng viết ra một thiên cho ta, nếu có chất lượng thì cũng có thể thu lấy.

Lúc này Hàng Châu đã chuyển vào trạng thái thời chiến.

Mặc dù khi Phương Lạp chiếm lĩnh Hàng Châu vẫn là ngày mùa, một lượng lớn sưu thuế đã để chuẩn bị cho cuộc chiến với Đồng Quán, tài nguyên trong thành Hàng Châu này vẫn khá sung túc. Nhưng các loại vật tư trong trạng thái chiến tranh thì khó mà lưu thông cho được, bất cứ người có tiền hay có lương thực thì khó mà lại lấy nó ra được nữa. Đám nho sinh văn nhân ở thư viện Văn Liệt lại lần nữa trở thành những kẻ rảnh rỗi, Ninh Nghị tiện thể khai giá cho đám người này, có văn, có ăn.

Ninh Nghị ra sức nói các loại lý luận thời hiện đại đến mức dễ hiểu nhất có thể, tóm lại những người đọc qua sách này bình thường vẫn có thể nghe hiểu được. Cho dù có phải là đồng ý hay không, để bọn họ viết linh tinh, miễn cưỡng chấp vả trên đạo thánh nhân của Khổng Mạnh, đúng hay sai đều không sao cả. Những nho sinh này viết nhiều văn chương rồi, một trăm bài rác rưởi thì ắt hẳn sẽ có một hai bài có ý tứ, mai sau

có thể lấy những văn chương này làm vỡ lòng cho bọn trẻ học, đem lời nói dối nói ngàn lần là sẽ thành lời nói thật, lại khiến cho người ta từng bước nghiệm chứng sự thay đổi trong đời sống, cho người khác xem, chung quy là sẽ có một vài kẻ phản nghịch có thể thấy được mấy thứ có đạo lý trong đó.

Nhưng đầu tiên là phải có văn chương đã, dù sao thì hấn cũng đang thấy nhàm chán, nay điều cần làm chính là đem những loại sách như “Tư bản luận” này nhào nặn làm một với Khổng Tử Mạnh Tử, mà sau này quả boom này sẽ biến thành bộ đáng gì, hấn cũng không quan tâm.

Cứ như vậy, hấn đi ra khỏi chủ trạch thì gặp được Trần Phàm, người đã mấy ngày không thấy đâu. Gã quần băng vải, trên người đầy mùi thuốc, nhưng trông vẫn rất long tinh hổ mãnh, sau khi chào hỏi qua loa thì hai người nói tới chiến trường mấy ngày nay.

- Chuyện kiểu đánh giặc này, đầu tiên không phải dựa vào võ công cao, thứ đáng tin nhất vẫn là vận khí... Người mặc dù là cao thủ, nhưng vận khí không tốt thì đừng lên tường thành là tốt nhất. Người mới đi ra từ bên kia? Con nhóc Tây Qua thế nào rồi, có bị thương hay không?

- Thoạt nhìn thì vận khí của nàng ấy tốt hơn huynh.

Ninh Nghị mỉm cười:

- Nghe tổng quản Thiên Nam nói, mấy ngày trước huynh suýt chút nữa thì ra tay với nàng ấy, có chuyện gì vậy?

- Trêu chọc tí xúu ấy mà, không có ra tay gì đâu. Lúc ấy đang ở trên tường thành, nàng bỗng hỏi nếu nàng cải danh thì ta cảm thấy nên đổi thế nào cho hay... Đạo này nàng luôn hỏi điều này, thần bí lắm, ta bèn nói, cha nàng tên là Lưu Đại Bưu, nàng vừa tên là Lưu Đại Bưu, lại vừa tên là Lưu Tây Qua như vậy thì không được tốt cho lắm, chỉ bằng kết hợp hai cái tên đó lại...

Nói tới đây, Trần Phàm đã không nhịn được mà bật cười, khom cả người xuống. Ninh Nghị giật giật khóe miệng:

- À, gọi là gì?

- Ha ha, kết hợp một chút ấy, đương nhiên là... ha ha... phù phù... gọi là Lưu... Lưu Đại Tây Qua chứ sao, cũng có thể gọi là Lưu Đại Tây Qua Bưu, ha ha ha ha...

Trần Phàm ôm bụng cười to liên tục, trông rất đáng đánh đòn:

- Sau đó, nàng liền phát khùng, rút đao định chém ta, lúc ấy trên chiến trường nên không hạ thủ được. Ta chết cười mất thôi, ha ha ha ha ha...

Gã cười đến không dừng được. Ninh Nghị cũng giật giật khóe miệng một lúc lâu, cuối cùng vỗ vai gã một cái:

- Ta cảm thấy thời gian tới tốt nhất là huynh đừng để nàng thấy huynh.

- Tất nhiên rồi, tất nhiên là phải thế rồi! À, khoan khoan, có chuyện, có chuyện tìm người đây...

Khi Ninh Nghị bước qua thì Trần Phàm kéo hấn lại, lại cười thêm một tràng nữa rồi mới nghiêm túc lại, cố gắng giữ cho khuôn mặt mình ở hình chữ Quốc ():

- Là như thế này, năm ngày Đồng Quán công thành kia, thời tiết càng ngày càng lạnh, nếu thực sự hạ tuyết thì y sẽ không đánh trận được nữa. Có lẽ là sẽ thủ được thành. Nhưng sư phụ nói, với tính cách kia của Đồng Quán, lại thêm chiến cuộc khẩn trương ở phương Bắc kia, có lẽ y vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp sau này chắc chắn sẽ cường công thêm một hai lần nữa. Cho dù thế nào thì nếu rảnh rỗi, sư phụ vẫn muốn gặp người một lần, ta nói trước cho người biết, có lẽ chính là gần đây, nếu Đồng Quán không làm gì thì có thể là xé chiêu hôm nay...

Ninh Nghị ngẫm nghĩ rồi gật gật đầu. Hai người lại hàn huyên thêm vài câu, khi Trần Phàm đi rồi, hấn đứng đó một lúc, mới thở hắt ra một hơi, cười cười:

- Phương Thất Phật...

296. Q.3 - Chương 298: Mùa Đông

Việc Phương Thất Phật muốn gặp hấn, mặc dù đã nhận được thông báo hữu nghị của Trần Phàm, nhưng do chiều hôm đó đại quân của triều đình lại bắt đầu tấn công thành lần nữa, việc này cũng không tiến hành được.

Đồng Quán tấn công Hàng Châu, việc Phương Lạp khởi binh chính là thử thách lớn nhất của triều đình Vĩnh Lạc hiện tại. Nếu có thể vượt qua, thì sau này dù có việc gì cũng đều trụ vững được, nếu như không chống được mà sụp đổ, vậy thì mọi thứ đều trở thành hư ảo. Người bên Phương Thất Phật đang tận tâm tận lực vì việc này, đột nhiên lại nhắc đến hấn khiến Ninh Nghị thấy khá bất ngờ, nhưng cũng chẳng phải là đại sự gì. Tại thời điểm quan trọng này, nếu như hấn (không biết từ ở đây là ai nữa) cảm thấy được loại tôm tép như mình có vấn đề, vậy thì hiện tại mình có lẽ chẳng còn đường sống, dầu sao khi nói đến Lưu Tây Qua mới thuận miệng nhắc tới mình, rồi lại bị Trần Phàm nhớ mà thôi.

Thượng tuần tháng mười qua đi, thời tiết đã lạnh hơn, quan điểm của Phương Thất Phật cũng tương tự của Ninh Nghị và Trần Phàm, tạm thời thành không thể hạ được, nhưng Đồng Quan chắc chắn không chịu từ bỏ, nhân lúc tuyết chưa rơi tổ chức mấy đợt tấn công đều cực kì dũng mãnh. Có hai đợt nghe nói là có nội gián trong thành tiếp ứng, lệnh cho binh sĩ triều đình đột nhập bất ngờ bất ngờ vào thành, nhưng sau đó tường thành vẫn bị cướp lại.

Trong hai lần chiến tranh này, hai cánh quân tiên phong đột nhập vào thành trái lại bị mất hoàn toàn liên lạc, sau khi chiến đấu gian khổ tử thương vô số, cũng có một số ít binh sĩ sau khi tách ra đã trà trộn vào các nơi trong thành nhưng rồi hầu như vẫn bị phát hiện. Thành Hàng Châu lúc này không bằng bốn tháng trước, thương hộ, thân sĩ cường hào, quan viên, luật pháp vẫn còn, khi đội quân tinh nhuệ của Phương Lạp vào thành, muốn tóm được thì lại thúc thủ vô sách, lúc này nhiều nghĩa quân trà trộn trong thành, đã thật sự trở thành sự lan rộng của chiến tranh nhân dân, binh sĩ nghênh ngang lục soát, dân chúng sợ phiền phức, những binh sĩ vào thành một khi bị bắt được, thì sẽ không có kết cục tốt lành gì.

Ninh Nghị không biết Văn Nhân Bất Nhị có tham dự việc này hay không. Từ khi doanh trại Bá Dao và Bao Dao Ất chính thức bất hòa, hấn và Văn Nhân Bất Nhị cũng không liên lạc nhiều nữa, khoảng thời gian đó những mâu thuẫn nhỏ của đôi bên thậm chí giết vì báo thù đã ngày càng nghiêm trọng, Ninh Nghị cho dù muốn ra khỏi doanh trại quân đội cũng phải có một đoàn người đi theo bảo vệ mới an toàn. Sau đó tiến vào thời gian chiến trận, hấn càng ít khi ra khỏi doanh trại.

Lúc này việc mà Văn Nhân Bất Nhị muốn làm, hấn đã không thể can dự vào rồi, cũng ngại tiếp tục tham gia. Phương Thất Phật, Vương Dẫn đều đã trở về, hấn hiện giờ chẳng qua chỉ mang thân phận một sư gia của trại Bá Dao, hô mưa gọi gió gì cũng đã làm, thực sự đã có lý do bị xử chết rồi. Hàng Châu lúc này lại không phải xã hội pháp chế gì, kẻ khác thực sự bắt đầu kiêng dè người, giết người cũng chẳng cần bằng chứng.

Lúc này tại Văn Liệt Viện không còn các lớp học chính thức nữa, nhưng thầy giáo và học trò vẫn ở đó. Ngoài tổ chức nhóm văn nhân bàn luận những chi tiết về hoạt động vốn, hoạt động xã hội, viết các bài văn ẩn chứa sự khiên cưỡng mà lời lẽ lại phải bay bổng, hấn cũng sắp xếp các việc khác nhau cho các học trò tình nguyện tới học. Cơ bản nhất là để những học trò này đến gần tường thành giúp đỡ cứu chữa người bị thương, để họ học cách sơ cứu cơ bản, ngoài ra cũng bắt đầu tìm hiểu các kỹ năng hành quân dã ngoại, sinh tồn, thiết lập bẫy đến chạy trốn, xây dựng.

Những học trò này ngày trước đều xuất thân từ nông gia, vứt đến nơi hoang dã cũng có khả năng sống sót thậm chí là giết người nhiều hơn. Gia trưởng trong nhà họ dù sao cũng là tướng lĩnh trong quân đội, trên một vài chiến trường hoặc nơi hoang dã có thể dùng kỹ xảo mảnh lối, cũng đều được lên dạy bảo. Việc Ninh Nghị làm chính là để họ tập hợp các kỹ năng này. Dạy lại cho nhau, hấn thì ghi lại toàn bộ, trong thời tiết ngày càng lạnh, cũng tổ chức cho học trò tập trận nhiều lần, với những thiếu niên này, những việc thể như vậy vẫn được coi là thú vị.

Trần Phàm và An Tích Phúc thường đến, hai người mặc dù khi ra tay với Bao Đạo Ất có bất đồng, nhưng giao tình thì vẫn rất tốt. Về việc Ninh Nghị huấn luyện những học trò này, Trần Phàm ở một phương diện nào đó vẫn hơi không thoải mái:

- Người làm thế này chính là nghĩ bọn ta không thể giữ được Hàng Châu.
- Không phải không có khả năng giữ được, nhưng dù sao cũng nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, huống hồ cho dù thực sự giữ được, sau này mới là chính thức bắt đầu.
- Cũng đúng, yên tâm, có ta ở đây, thành không bị phá nổi đâu.

Trần Phàm luôn nói vậy. Chỉ có điều có một lần nghĩ một lúc lại nói:

- Đây, nếu như thành thật sự bị phá rồi, người định làm thế nào?
- Nương tử dù sao cũng phải nghĩ cách đưng về, còn ta thì nói sau...
- Hợp tình hợp lý.

Trần Phàm cười vỗ vỗ vai Ninh Nghị.

Vì thế anh ta mỗi lần đến, liền dạy những thanh niên này cách dùng đao, đánh võ, cũng không phải đến làm mấy động tác đẹp mắt, mà là trực tiếp để họ tay không hoặc dùng vũ khí đánh nhau, có hấn quản lý, cũng không lo xảy ra việc gì, chỉ có điều mỗi lần đều làm loạn hết cả lên như chiến trường đã chiến, một đám nhóc đánh đến mặt mũi sưng vù, lại trở thành dụng cụ tập băng bó.

Sau khi khai chiến, tình hình trị an trong thành đã không cần An Tích Phúc quản lý nữa, Hắc Linh Vệ trên tường thành đã trở thành quan quân pháp. Đối lập với sự thân thiện của Trần Phàm, An Tích Phúc lại luôn luôn lạnh nhạt, đây có lẽ là tính cách sinh ra do luôn bị ám sát, kết hợp với gương mặt tuần tú nổi tiếng, luôn được thiếu nữ chưa chồng và phụ nữ đã thành hôn cực kỳ yêu thích. Hắn đã lờ mờ biết được việc doanh trại Bá Đạo muốn làm từ chỗ Trần Phàm, nghe nói hai người từng khắc khẩu tranh luận mấy lần.

Với lý tưởng muốn tổ chức tuyển cử lập nên xã hội thống nhất của doanh trại Bá Đạo, An Tích Phúc có thái độ không lạc quan, nhưng thường vẫn sẽ đến nhìn chút, dạy cho đám nhóc cách sinh tồn nơi hoang dã, cách để băng bó bảo vệ mạng sống, cũng sẽ nói một số việc về canh tác nông nghiệp. Theo như Trần Phàm nói người này rất giỏi về nông nghiệp, lúc cấy mạ hay thu hoạch lúa đều thực mạng.

- Khi còn nhỏ, gia cảnh rất tốt, cha ta là đồ tể, mẹ ta lại rất xinh đẹp, mọi người trong vòng mười tám dặm đều nghe danh.

Có một lần khi mọi người đang ngồi ăn lẩu, An Tích Phúc hình như từng nói thân thế của mình

- Ông ngoại ta vốn là tú tài, sức khỏe kém nên chết yếu, gia đình xuống dốc, cha ta có tiền, liền lấy được mẹ ta. Mọi người đều nói là bông hoa lãi cắm bãi phân trâu, nhưng cha ta cũng coi như không tệ, tính tình rất tốt, lúc trước nhà cũng nghèo khó, sau đó từ từ khá hơn, sau khi sinh ta, thì đặt cho ta cái tên này, ý nghĩa là muốn quý trọng hạnh phúc.
- Sau này Huyện lệnh thích mẹ ta, cha ta bị kiện lên quan, bị đánh ở Huyện nha, mẹ đem biếu gần hết tài sản trong nhà, lại cầm cố điền sản tìm đại phu khắp nơi. Cha ta lúc chết có nói, làm người phải an phận, giờ gia đình mặc dù đã nghèo khó, nhưng dần dần có thể khá lên,, Nhưng sau khi mẹ ta mất, cũng chẳng còn hạnh phúc nào để quý trọng nữa rồi, sau đó... tên quan huyện kia đương nhiên là chết rồi, ha ha...

Có lẽ là đã qua quá lâu. Nói về việc này, hắn cũng không có cảm giác gì nhiều, chỉ là tường thuật lại mà thôi, trong lời nói có chút chẳng quan tâm. Lúc cuối bật cười, còn có một chút cảm giác ảm áp, tạo nên sự tương phản khôn kể. Mọi người cũng chỉ đành cười theo, trên thực tế, nếu không phải là đau buồn đến cực điểm, ai lại muốn phung phí sinh mạng của mình, thành Hàng Châu bây giờ, những người có quá khứ như này rất nhiều.

Mùa đông đến, một trong những cách tiêu khiển tốt nhất chính là mọi người ngồi lại với nhau ăn lẩu nói chuyện, có lúc trong phòng ở cũng sẽ làm một bàn, Lưu Tây Qua cũng có mặt, Ninh Nghị, Lưu Thiên Nam, Đỗ Sát đi theo, vừa ăn vừa nói mấy câu. Ngồi lại cùng với những người bên Trần Phàm rất vui vẻ, những người bên Phương Thường cũng đều đến tham gia, nhưng đa phần là ở nhà cùng với thê tử, Tiểu Thiên và

Lục Hồng Đề đến nay cũng coi như là một thành viên trong họ. Ngồi lại với nhau chơi cờ năm quân, nói chuyện phiếm.

Tô Đàn Nhi đã có thai được hơn bốn tháng, mặc dù không đến mức đi lại khó khăn, nhưng bình thường cũng chỉ đi lại gần tiểu viện thôi. Ninh Nghị sợ nàng buồn chán, bèn để nàng thỉnh thoảng đến giúp đóng một số sổ sách, hoặc là chỉnh lý tập hợp việc sinh tồn nơi dã ngoại trong đám thanh niên, tài liệu trị bệnh. Tô Đàn Nhi dù sao cũng xuất thân từ thương nhân, đối với sự lộn xộn về quan hệ sản xuất trong sổ sách, nguyên lý hoạt động tư bản tương đối miễn cảm, thỉnh thoảng lại thảo luận vài câu với Ninh Nghị.

Nhưng mà theo lời nàng, e rằng cảm giác những đạo lý này là những thứ rất đơn giản nhiều hơn, tương công nhà mình... dùng lời của thánh nhân giải thích về buôn bán, trừ khi là muốn trở thành thương nhân lớn như Đào Chu Phạm Lãi, muốn lưu truyền con đường kinh thương cho hậu thế? Mặc dù lúc trước chưa ai làm việc này, nhưng luôn khiến người ta cảm thấy cổ quái.

Con đường của thương gia dù sao cũng không trong sạch gì, mặc dù có thể dùng những đạo lý này giải thích một số quan hệ giao tiếp giữa người với người. Nhưng... giống như việc thu thập một vạn miếng vải bó chân của các cô nương nơi thanh lâu, mặc dù rất khó, nhưng nếu có người làm, cũng chỉ khiến người ta cảm thấy tẻ nhạt hoặc biến thái mà thôi. Ngược lại là những phương pháp sinh tồn nơi dã ngoại kia, khiến nàng cảm thấy rất có giá trị.

Tô Đàn Nhi dù sao cũng là quá hiểu rõ kinh thương, nàng khá hiểu lòng người. Nhưng lại không hiểu việc phân tích tính cách con người có tác dụng to lớn thế nào, dù sao “mọi việc không phải đều rõ ràng ở đó sao”. Trái lại Lục Hồng Đề, cũng là một đầu lĩnh sơn trại, nàng càng miễn cảm hơn với đa phần công việc trong doanh trại Bá Đạo, đặc biệt là mấy tuyển thủ đánh nhau như tẻ nhạt lắm lúc trước.

- Người ở đây làm gì?

- Thực hiện chế độ dân chủ.

Nàng hỏi, Ninh Nghị cũng chẳng để ý mà trả lời thẳng thắn, đồng thời dùng những từ ngữ hiện đại lừa nàng. Đương nhiên, rất nhiều những thứ có chiều sâu nàng không nghe hiểu, nhưng phương thức hoạt động đơn giản nàng đương nhiên có thể hiểu, Ninh Nghị nói cũng rất nhẹ:

- Đặt trong sơn trại, thực ra không thấy chỗ tốt gì, nhưng giả dụ đất nước này hoạt động như vậy... Các người còn cần đến núi sao? Chỉ có điều cũng đừng nghĩ nhiều quá, tạm thời ở bên Lã Lương, không cần nghĩ cái này.

Ban ngày thì dạy đám thanh niên, chào hỏi vài người quen thân, đến tối những ánh nến chập chờn tỏa hương lại được đốt lên trong viện, cười cười nói nói với Tiểu Thiên và Quyên Nhi, âm thanh truyền đến từ ngoài thanh nghe thật xa xôi. Ánh trăng trên cao sáng rồi lại tắt, cây ngô đồng đã rụng sạch lá yên lặng đứng ngoài cửa sổ, mưa gió bão bùng thì vẫn sừng sững nơi ấy, có khi, giạt mình cảm giác những ngày này càng giống như thế ngoại đào viên hơn ở Giang Ninh.

Ngày ngày làm những công việc tính chất nghiên cứu, đầu tháng mười một, trận tuyết đầu tiên rơi, Đồng Quan ở ngoài thành đã dừng những đợt thử nghiệm công thành, cả thành Hàng Châu lại trở nên yên bình. Có lẽ phải chờ đến sau đầu xuân năm sau, mới có nhiều việc để làm hơn, Ninh Nghị đã chuẩn bị tốt tâm lý đồng thời cũng làm một số quy hoạch sau này, song đến ngày mừng tám tháng mười một, có lẽ chính là bất ngờ cuối cùng của chuyến đi đến thành Hàng Châu này, vẫn xảy ra trong lúc không ai chú ý.

Tựa như sự sắp xếp bài bản trong bóng tối, ngày này, hẳn cuối cùng vẫn là giết chết Bao Đạo Ất.

297. Q.3 - Chương 299: Cuộc Âm Sát Không Hợp Thời

Lúc sự tình đó xảy ra, Ninh Nghị từng một lần cho rằng đây là trùng kế của kẻ khác, nhưng sau xác nhận lại thì đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà xui quỵ khiến mà thôi.

Ngày mùng tám tháng mười một, lần đầu tiên Ninh Nghị tới gặp Phương Thất Phật.

Tuy rằng một tháng trước Trần Phàm đã đánh tiếng hắt là Phương Thất Phật có ý muốn gặp hắt, nhưng sự tình kéo dài tới lúc này cũng chẳng phải tình huống bất ngờ gì. Dù sao với Phương Thất Phật mà nói, Ninh Nghị thực sự không phải là đại nhân vật cần cực độ lưu tâm, tuy rằng hắt là kẻ đầu hàng sau khi bị bắt, nhưng từ khi Phương Lạp khởi nghĩa, số quan viên tướng lĩnh đầu hàng có tới hơn vài chục cả trăm, đã đầu hàng rồi thì là huynh đệ một nhà, cho dù cả những sự tích sáng chói của Ninh Nghị bắt đầu từ Thái Bình hạng, Phương Thất Phật cũng không đến nỗi nhìn Ninh Nghị với ánh mắt quá đặc biệt.

Từ đầu tháng mười Trần Phàm đã nhắc tới chuyện này, sau đó Đồng Quán lại luân phiên công thành, rồi đủ chuyện vặt vãnh, cuối cùng tới tháng mười một mới nhàn hạ được một chút. Ngày mùng bảy y cho người tới Bá Dao doanh truyền ý là muốn gặp Ninh Nghị, tới trưa ngày mùng tám, Ninh Nghị ra khỏi phố Tế Liễu đi tới phủ đệ mà Phương Thất Phật làm việc, đồng hành còn có Tiểu Thiên và Lục Hồng Đề.

Đối sự tình mà ngày này phải làm, Ninh Nghị đã tính toán một phen. Ngoài gặp mặt Phương Thất Phật ra, hắt còn có kế hoạch gặp Văn Nhân Bất Nhị một lần nữa, xem tình hình trong thành cùng thương lượng qua kế hoạch bảo vệ và di chuyển đám người Tô Đàn Nhi đi sau khi thành bị phá.

Trong thành lúc này, Bá Dao doanh và Bao Dao Át tuy vẫn ở trong trạng thái căng thẳng, nhưng loại khí thế huyết chiến xung đột bên đường đã ngừng, cả hai phía đều tự thu liễm lại. Đám người Phương Thư Thường lại có chuyện, nên Ninh Nghị ra ngoài có Lục Hồng Đề đi theo mà không dẫn người, mọi người cũng không có dị nghị gì. Trong khoảng thời gian này, tuy Lục Hồng Đề không ra tay, nhưng mọi người đều biết về thân phận võ lâm của nàng. Lúc này ở Bá Dao doanh, Ninh Nghị đã hoàn toàn được tín nhiệm, nếu hắt cảm thấy Lục Hồng Đề có thể bảo vệ an toàn cho bản thân thì mọi người cũng chẳng khăng khăng làm gì. Dù sao hắt đã không còn là đối tượng giám thị nữa.

Nay nơi làm việc của Phương Thất Phật là phụ cận ở chỗ phủ nha Hàng Châu trước đây, vốn là khu nhà của Thường gia, cách Tứ Quý trai của Văn Nhân Bất Nhị cũng không quá xa. Khi sắp đến nơi, Ninh Nghị để Lục Hồng Đề và Tiểu Thiên đi dạo loanh quanh, sau đó sẽ gặp lại ở Tứ Quý trai. Rồi sau đó một mình hắt đi tới Thường phủ kia. Lúc này nơi đây đã tương đương với Bộ ngoại giao ở đời sau, xử lý hầu hết tất cả các công tác có tính sự vụ ở thành Hàng Châu, người đến người đi nối liền không dứt. Sau khi báo tên mình, Ninh Nghị đợi một lúc ở trong sảnh đường, sau đó hắt gặp được Thạch Bảo.

Trận chiến ở Thái Bình hạng trước đây, Thạch Bảo liên tục ăn thiệt nên hai bên kết thù không hề nhỏ. Đối với cuộc gặp gỡ bất ngờ này, Ninh Nghị không hề chuẩn bị gì nhiều. Thạch Bảo dẫn vài người đi qua bên ngoài chính sách, người trong chính sảnh hơi xôn xao lên, bàn tán về thân phận của đối phương, còn có kẻ cúi người chào. Thạch Bảo vốn là có việc nên chỉ liếc qua một cái, thế mới hơi ngăn người ra, đi thêm vài bước rồi lại nhìn thoáng qua, rồi bước tới phía Ninh Nghị. Lần này, toàn bộ người trong đại sảnh đều chấp tay hành lễ.

- Thạch soái.
- Thạch đại nguyên soái.
- Bái kiến Thạch soái.

Trong tiếng bái kiến đó, Thạch Bảo cau mày đi đến trước người Ninh Nghị rồi mới dừng lại. Ninh Nghị cũng chỉ có thể chấp tay cúi người thi lễ. Mọi người suy đoán thân phận của hắt thì Thạch Bảo khoát tay áo với bên cạnh, rồi nói rõ từng chữ một:

- Ninh Lập Hằng, ta vẫn nhớ rõ ngươi.
- Trận chiến ở Thái Bình hạng lúc trước, ngươi đánh rất khá, khiến bả vai ta bị nổ một chút. Bây giờ ta vẫn còn nhớ như in. Nghe nói nay ngươi làm việc ở Bá Dao doanh?

Y nói xong thì ngừng lại một chút, sau đó cười và vỗ bả vai Ninh Nghị, chỉ vào hắt rồi nói:

- Ngươi thật giỏi, thật lợi hại, là kẻ có bản lĩnh. Lão Thạch ta thường thức nhất chính là kiểu người như ngươi. Sau này mọi người đều cùng một phía, chính là người một nhà, làm cho tốt vào, nếu có ai làm khó ngươi thì cứ tới tìm ta.

Đối với đám người Lệ Thiên Hữu luôn nhớ mãi mối thù và luôn tìm cách báo, Thạch Bảo rộng lượng như thế thật sự khiến Ninh Nghị bất ngờ. Sau đó y hỏi mục đích khi Ninh Nghị tới đây, nghe hắn nói là tới gặp Phương Thất Phật thì y cười nói:

- Phật soái biết cách dùng người nhất đấy, gặp người tất là chuyện tốt, không phải lo lắng đâu. Ta còn có việc, đi trước. Sau này rảnh thì nhớ đến chỗ ta chơi. Hỏa dược của người kia dùng rất tốt, đang muốn lãnh giáo người một phen đây, ha ha...

Thạch Bảo bước đi trong tiếng cười vang. Sau đó có người dẫn Ninh Nghị tới chỗ Phương Thất Phật, dọc đường Ninh Nghị thấy Bao Đạo Ất cũng ở đây, nhưng mọi người đều bận bịu nên cũng không để ý. Trên đường đi vào, hắn thấy người trung niên Phương Thất Phật cơ trí giỏi giang đã chống đỡ cả một nửa quân hệ Phương Lạp đang pha trà, đúng là niên kỷ trẻ trung khỏe mạnh, trông rất dồi dào sinh lực. Nhưng lúc trước Ninh Nghị cũng từng trải qua trạng thái này, nên hắn có thể nhìn ra được chút mỗi một ở sâu trong nụ cười của người trung niên.

Trà mà hâm quá lâu thì sẽ không ngon.

Mặc dù là người thông minh, được người ngoài đánh giá là trí sâu như biển, nhưng Phương Thất Phật lại không phải là sinh ra từ phú hộ, mà đúng là xuất thân nông dân, từng đọc sách, nhưng không có nhiều tích lũy như nhà phú quý. Trà của ông ta khác với trà của những người như Tần Tự Nguyên hay Tiền Hi Văn, nó giống như trà Long Tỉnh mà lão nông đã dày công pha ra, tuy không hoàn mỹ nhưng cũng có thể cho người ta cái cảm giác thân thiết. Đương nhiên, xen lẫn trong năng lực bày mưu nghĩ kế của người này lại có chút ý vị sâu xa.

- Lập Hằng đại tài, khi phá thành lúc trước đã từng nghe nói tới. Có thể qua bên này thật đúng là phúc của sinh dân. Trại chủ nhà cậu khá là liêu lĩnh, sợ là làm khó Lập Hằng rồi. Ha ha, “hữu nhân thế như triều nhân như thủy, không thán giang hồ kỹ nhân hồi, hữu hữu thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành”. Ta thích nhất là “ngô cung hoa thảo mai u kính, tấn đại y quan thành cổ khâu, tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại, nhị thủy trung phân bạch lộ châu”*. Mặc dù ta không tinh thông thơ từ, nhưng cũng biết những câu từ này không phải người có hoài bão lớn lao thì không thể làm ra được.

(* Bài Đăng Kim Lăng Phụng Hoàng Đài của Lý Bạch: Cung Ngô thành quách cây che dấu, Triều Tấn y quan cổ lấp đời, Ba dãy Tam Sơn trời khuất nửa, Một dòng Bạch Lộ nước phân đôi, Buồn thay vàng nhật chìm mây bạc, Vắng bóng Trường An nhớ khó nguôi. - bản dịch: Trần Nhất Lang)

- À, đó là...

- Hiểu lòng là được.

Phương Thất Phật cười, đề tay xuống án, sau đó gõ gõ lên một chồng giấy đặt trên bàn, nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Ta vốn muốn gặp Lập Hằng một lần rồi, sau thấy mấy ngày gần đây Ninh Nghị đang làm mấy thứ này, cảm thấy chuyện này đúng thật là bác đại tinh thâm, nên quyết định xem xong rồi hẵng gặp Lập Hằng. Lúc này trong lòng ta còn một vài nghi vấn, không biết Lập Hằng có thể giải đáp cho ta được không.

Sau đó Phương Thất Phật nói đến một loại sự tình có liên quan đến những gì Ninh Nghị làm ở trong Bá Đạo doanh, bao gồm cả việc làm cho những văn nhân kia viết văn chương. Sau đó hai người hàn huyên khoảng tầm một canh giờ, Ninh Nghị mới trở về. Theo ý nào đó thì đây đúng là một lần trấn an và lấy lòng cực kỳ đúng chỗ đúng lúc, chứng tỏ Ninh Nghị là một nhân tài rất có giá trị trong cảm nhận của Phương Thất Phật, nhưng dù sao gần đây Phương Thất Phật khá bận rộn, tuy có xem qua vài thứ mà Ninh Nghị làm kia, cũng có không ít nhận thức và nghi vấn, nhưng không có chân chính đi sâu nghiên cứu, mấy vấn đề mà ông ta hỏi chỉ là về quản lý, thao túng như không có chân chính đề cập tới cái trọng yếu.

Trong lúc nói chuyện, Phương Thất Phật cũng có nhắc qua tới chuyện lúc trước Ninh Nghị tham gia chuyện Bá Đạo doanh nhằm vào Bao Đạo Ất, nhưng ý tứ đại khái chỉ là tùy ý cảnh cáo một phen mà thôi. Ông ta đã điều tra qua Ninh Nghị, đương nhiên cũng biết sau đó Ninh Nghị đã không tham gia bất cứ hành động nào đối địch với Bao Đạo Ất nữa.

Cũng không có mấy người biết là lúc này ngay trong một viện cách mấy gian phòng, Bao Đạo Ất thuận miệng hỏi người về người thanh niên lúc này đang được Phương Thất Phật tiếp đãi kia, bởi vì y nhớ lúc trước khi ở Tứ Quý trai, tên thanh niên có tên là Lâu Thư Vọng mà giờ đã chết rồi ấy từng nhắc y về người thanh niên này cùng cô tiểu thiếp xinh đẹp của hắn, đương nhiên khi đó vì thế cục nhạy cảm với Bá Đạo doanh nên y không có lựa chọn động thủ với tiểu thiếp xinh đẹp kia, mọi người cứ như vậy mà lướt qua nhau...

Sau khi rời khỏi chỗ Phương Thất Phật, Ninh Nghị đi tới Tứ Quý trai. Lúc này trong thành nơi đâu cũng trong trạng thái quản chế, phần lớn buôn bán lưu thông hàng hóa đều đã ngừng lại, nhưng vẫn còn một số sản nghiệp có bối cảnh vẫn còn hoạt động, Tứ Quý trai chính là một trong số đó. Hiện giờ vẫn là ban ngày, trong quán không có người mua, Ninh Nghị gặp Văn Nhân Bất Nhị ở trong ghé lô ở lầu ba, đại khái tán gẫu một lúc về thế cục trong và ngoài thành.

- Nếu muốn phá thành trong thời gian ngắn, e là không nổi. Một khi lại hạ tuyết, thì phải đợi tới đầu xuân sang năm mới tiếp tục phá thành được. Đến lúc đó cục diện phương Bắc không biết sẽ biến thành thế nào đây, ôi chao...

Từ phía Văn Nhân Bất Nhị, Ninh Nghị chứng thực rằng nỗ lực của mình đành phải bó tay với bên ngoài thành. Khi hệ thống gián điệp trong thành cũng chẳng thần là bất lực thì khả năng có thể xoay chuyển tình hình là không lớn. Sau đó hắn nói tới chuyện bố trí di chuyển người nhà một khi thành bị phá. Đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng nho nhỏ như một hòn đá bắn vào trên khung cửa.

Sau đó, thuộc hạ của Văn Nhân Bất Nhị canh giữ ở bên ngoài phát ra một tiếng “Cái gì...” thì một tiếng rầm vang lên, bóng người phá cửa, ngã lăn quay vào bên trong.

- Hai tên gian cầu dám ở đây âm mưu tạo phản, ta xem Lưu Tây Qua kia sẽ ăn nói thế nào!

Người đi vào từ bên ngoài cửa là Bao Đạo Ất cùng một tên hòa thượng có thân hình cao lớn và cái đầu bóng lưỡng, không biết bọn họ tới như nào, nhưng hiển nhiên là bị thuộc hạ của Văn Nhân Bất Nhị ở bên ngoài phát hiện, sau đó trực tiếp ra tay. Bị bắt tại trận như thế này, ngay cả Ninh Nghị cũng nhất thời sững sờ ra đó.

Sau một lát, Ninh Nghị hít một hơi thật sâu rồi rút đao và Hỏa thương ra, xoay người đi tới cửa sổ phía sau:

- Còn thế nào được nữa, giết bọn chúng, sau đó xem dưới kia có bao nhiêu người, dựa theo kế hoạch ban đầu mà làm thôi.

“Kế hoạch ban đầu” mà hắn nói chính là lừa Bao Đạo Ất và tên hòa thượng kia, thực tế thì giờ phút này hắn thực sự nghi ngờ không biết đây có phải cục diện mà Văn Nhân Bất Nhị cố ý bố trí ra cho hắn hay không nữa, muốn kéo hắn xuống nước cùng phá vỡ cục diện giằng co ở thành Hàng Châu này. Nhưng song song với Bao Đạo Ất và hòa thượng kai hơi ngạc nhiên, Văn Nhân Bất Nhị có vài phần nghi ngờ mà muốn nói lại thôi, đại để là muốn nói thế này:

- Chúng ta nào có kế hoạch gì...

Bóng người từ bên trên giáng xuống!

Bao Đạo Ất và hòa thượng kia gần như người phản ứng lại đầu tiên, hòa thượng điên cuồng hét “A” một tiếng, rồi mạnh mẽ chém ra một quyền. Bao Đạo Ất cũng đồng thời ra tay. Trong giây lát, ba bóng người xoáy lại một chỗ. Hai cái bàn xung quanh, mấy chiếc ghế tròn bên cạnh đều đột nhiên rung lên một cái, một chiếc ghế bay ra ngoài, nện lên trên chiếc kệ có bày đồ cổ ở một phía của ghé lô. Một chiếc bàn bị hòa thượng ra tay đánh nát tan tành.

Mọi chuyện bỗng nhiên kéo tới, khiến cả Văn Nhân Bất Nhị cũng không kịp định thần lại xem là chuyện gì xảy ra, ở trong thế công của Bao Đạo Ất và hòa thượng, thích khách bỗng nhiên giáng xuống kia xoay tròn mấy cái, quét qua rút kiếm.

- Đi ngăn cản người bên dưới...

Tiếng xôn xao truyền tới từ dưới lầu, Bao Đạo Ất và hòa thượng này là cao thủ, dù sao thì vẫn còn tập tính giang hồ, chỉ có hai người lên đây còn mấy người chờ ở bên dưới, lúc này sợ là mấy kẻ đó đã bị tiếng quát to của hòa thượng kinh động rồi. Ninh Nghị nói xong câu này, Văn Nhân Bất Nhị lập tức phóng ra ngoài cửa. Hòa thượng kia vùng một quyền lên, chỉ đánh sượt qua tàn ảnh của gã, cùng lúc đó, thích khách đã rút kiếm ra chém xuống, âm thanh cổ phách rung động giữa không trung.

Đầu của hòa thượng bay phốc lên trên cao.

Ninh Nghị giơ thương trong tay lên.

- ... Một là xong.

Lúc này hần mới nói lời này, thích khách từ trên hạ xuống nhanh nhẹn như tia chớp, nhưng Ninh Nghị vẫn có thể nhận ra được người này, đúng là Lục Hồng Đề. Giờ phút này hần vẫn chưa biết rõ toàn bộ tình hình như nào, cũng không có thời gian để nghĩ xem tương lai sẽ phát triển ra sao, nhưng hiện tại đã đến mức “hiệp lộ tương phùng”, hần chỉ có thể dựa vào trực giác mà ra tay.

Bao Đạo Ất chưa bao giờ nghĩ rằng trên đời lại có thích khách đáng sợ như thế.

Cùng lúc đầu của hòa thượng đi cùng y bay lên, y vùng phát trần lên, lại bị bóng dáng xoay tròn kia phản thủ đoạt mất. Sau đó người đó đột nhiên lao lại, dán vào lưng y, lưỡi kiếm sắc nhọn kia thì lại vòng qua xương sườn mà đâm thẳng vào mặt y.

Là một nữ nhân.

Y chỉ kịp phản ứng ở trong khoảng nửa khắc đó, trong đầu đột nhiên hiện lên tên một đám nữ cao thủ nổi tiếng trong lục lâm, Phương Bách Hoa bên cạnh y, Thôi Tiểu Lục xuất thân thanh lâu, thánh nữ Mani giáo năm đó Tư Không Nam... Trong giây lát đó, thân thể y không ngừng di chuyển, nhưng bóng người phía sau kia hết như con giòi trong xương, bóng kiếm không ngừng đánh úp tới từ đằng sau, giống như đánh y rơi vào trong một mảnh núi đao biển kiếm vậy...

Văn Nhân Bất Nhị lao xuống cầu thang lầu hai, thấy người cái thì bước chân dần chậm lại, hóa thành bộ dáng vội vã. Cùng lúc đó, một tiếng súng “bùm chèo” vang lên từ lầu trên.

Lục Hồng Đề xoay người một cái, thu kiếm vào trong vỏ. Đầu Bao Đạo Ất nở hoa, thi thể gần như là bay ra ngoài từ trên lưng nàng. Nàng ném phát trần xuống:

- Ta đi theo phía sau người, thấy bọn chúng đi theo người. Những kẻ khác giờ vẫn chưa lên, mau chạy thôi.

Nàng đi đến bên người Ninh Nghị, giữ chặt lấy tay hần. Nhưng Ninh Nghị cứng đờ người ra, hít một hơi:

- Đợi chút.

- Hả?

- Người bên dưới đã thấy ta đến nơi này, cũng biết Bao Đạo Ất đang theo dõi ta.

Hần chưa bao giờ nghĩ loại cao thủ như Bao Đạo Ất lại bị giết dễ dàng như vậy, nhưng giờ không phải lúc suy xét, Ninh Nghị đang cấp tốc suy nghĩ đối sách cho chuyện này.

- Thế thì sao, Bao Đạo Ất chết rồi, chuyện này cũng không thể dè xuống được. Mau trở về đón nương tử của người, bảo đám người triều đình hỗ trợ giấu người đi, đây là biện pháp duy nhất.

- Không, cô đưa Tiểu Thiên về đi.

Ninh Nghị hít một hơi thật sâu rồi đặt Hỏa thương lên bàn, đi tới thuận tay nhặt phát trần lên đưa cho Lục Hồng Đề:

- Từ giờ trở đi, hãy nghe ta nói, cô nhanh chóng đưa Tiểu Thiên về Bá Đạo doanh, chuyện sau đó, xxxxxxxxxxxx...

Một lát sau, đám tùy tùng vốn chờ Bao Đạo Ất ở dưới lầu xông lên hành lang lầu ba, đối mặt với Ninh Nghị đang một tay đao một tay thương. Lúc này lưỡi đao trong tay Ninh Nghị đang nhỏ máu, trên người cũng đầm máu tươi, quần áo bị phát trần chém rách vài chỗ, máu nhiễm cả vào trong sợi bông. Trên mặt hần

cũng có vết thương, đôi mắt sung huyết trông hung ác vô cùng. Thấy mọi người chạy lên, hắn xoay người bỏ chạy.

Lúc này tùy tùng của Bao Đạo Ất không nhiều lắm, chưa chắc đều là cao thủ. Một người trong số đó xông lên định cuốn lấy hắn, giao thủ mấy chiêu, Ninh Nghị chém ra một đao thật mạnh, phá gió gào thét, vô cùng sắc bén. Cương đao trên tay người nọ bị đao kia chặt đứt, cả lồng ngực gã cũng bị chém vỡ ra, ngã xuống đất, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Nội kinh của Phá Lục Đạo được sử dụng tới mức tận cùng, tính cả phương pháp phát lực của thức “Trảm khước vân sơn” của Bá Đạo doanh, lúc này Văn Nhân Bất Nhị ở trong đám người kia mới hiểu ra tối hôm đó Ninh Nghị đã giết Thang Khẩu như thế nào. Khi tất cả mọi người cho rằng trí giả sẽ dùng các loại thủ đoạn để phá cục, người ta lại chân chính chọn thứ đơn giản nhất. Hắn lại có thể thật sự ép cho sức mạnh của mình lên đến bước này, phía sau hình tượng thư sinh gặt mọi người, không biết đó là thành quả của việc khổ luyện như thế nào.

Nhưng lúc này không phải là thời điểm để nghiên cứu chuyện này.

Ninh Nghị xoay người vọt vào một gian phòng, rồi bắt đầu phóng hỏa. Khi những tên tùy tùng của Bao Đạo Ất kia thấy thì thể Bao Đạo Ất, định đuổi theo giết Ninh Nghị thì non nửa số phòng trên lầu ba đã bốc cháy. Trong tình cảnh đó, Ninh Nghị lao xuống lầu hai, tiếp tục phóng hỏa. Lúc này đây hắn phải không ngừng kéo dài thời gian, cho dù bị ai bắt được thì cũng không thể để rơi vào tay người của Bao Đạo Ất được. Mà giờ phút này Văn Nhân Bất Nhị cũng bắt đầu để cho thuộc hạ ngầm tiến hành hủy diệt bất cứ chứng cứ nào trong Tứ Quý trai này.

Cấu kết với gian tể triều đình là chuyện nghiêm trọng nhất, chỉ cần chuyện này không bị tra ra thì chuyện tiếp sau có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển...

Lúc biết được tin Bao Đạo Ất chết và Ninh Nghị làm ra những chuyện như vậy, Lưu Tây Qua đang ở gần cửa Bắc trông coi một đám công tượng gia cổ cửa thành. Đồng Quán đã dừng tấn công, nhưng đầu xuân sang năm sẽ lại tiếp tục, các biện pháp phòng ngự ở phụ cận cửa thành được coi là quan trọng nhất, không thể dừng lại được. Bá Đạo doanh là một trong những thế lực được Phương Lạp tin tưởng nhất, được giao cho không ít nhiệm vụ giám công, ngày nào nàng cũng đi xung quanh nhìn xem.

Mặt trời mọc lên, cảnh sắc thắm đậm. Phụ cận cửa thành gió lạnh vô cùng, nàng mặc áo choàng, ngồi trên một tảng đá lớn mà ngắm người, Lưu Thiên Nam thì đứng bên cạnh. Người thật sự biết thân phận của nàng không có mấy, nhưng bên cạnh lại có một, đó là Lâu Tĩnh Chi. Vị công tử ca nhà Tể tướng này bị gió lạnh thổi ặt với mũi đỏ bừng hết lên, nhưng vẫn ồn ào theo sát nàng chỉ vẽ cợt mã và rào chắn xung quanh. Lâu gia cũng có nhiệm vụ giám sát, nên gần đây hai người thường bị đẩy cùng một chỗ - là chuyện tốt mà Bách Hoa cô cô làm ra. Lâu Tĩnh Chi đã nói được một lúc lâu rồi, vẫn tiếp tục nói. Lưu Tây Qua mặc kệ gã, tiếp tục ngắm người.

Đối với kẻ vô vị, hoặc là chém hắn, hoặc là mặc kệ hắn. Thời gian gần đây khá là phiền toái, người đề thân với nàng rất nhiều, đều do phía Bách Hoa cô cô dẫn dắt. Mục đích của Phương Bách Hoa coi như rất rõ ràng, hoặc là đám người này, hoặc là Lâu Tĩnh Chi, bản thân người dù sao cũng phải chọn lấy một à nha. Trong khoảng thời gian này nàng thật sự không thể thật sự rút đao ra chém chết Lâu Tĩnh Chi, mà Lâu Tĩnh Chi đại khái là bị Phương Bách Hoa giật dây nên có vẻ không sợ chết nữa, cả ngày đều ồn ào nói chuyện với nàng.

Nàng có thể lựa chọn lập tức quay đầu bỏ của chạy lấy người, nhưng như vậy thì cứ như là bị đối phương ép cho phải đi vậy, với nàng thì chuyện này là không thể chấp nhận được, bởi vậy nàng mới lựa chọn mặc kệ đối phương. Không bao lâu, mấy con chiến mã nhanh chóng lao tới, người đến tìm nàng là An Tích Phúc. Lưu Tây Qua không có giao tình gì với y, nhưng y là hảo hữu của Trần Phàm, dù không có vài lần tình nghị rút đao chém vài lần, nhưng cũng coi là phe mình. Y đi tới, hơi do dự nhìn Lâu Tĩnh Chi, Lưu Tây Qua lập tức xoay người nhảy xuống tảng đá, đi sang một phía.

Thấy An Tích Phúc theo sau, Lâu Tĩnh Chi nhất thời thấy khó chịu, nhưng gã bị Lưu Thiên Nam chặn lại, còn chưa kịp tức giận thì nghe phía bên kia Lưu Tây Qua nói một câu:

- Cái gì!?

- ... Bao Đạo Ất chết rồi, là Lập Hằng giết y. Nghe nói hôm nay ở phía Phạt soái... Nay Tứ Quý trai đã là...

- Lập Hằng rơi vào tay ai?

- Chắc là người của Phạt soái... Trần Phàm đã sang đó rồi, để ta tới đây báo cho cô...

An Tích Phúc nói xong, Lưu Tây Qua gật đầu, xoay người nhanh chóng bước tới chiến mã ở một bên:

- Biết rồi. Nam thúc.

Lưu Thiên Nam đi tới, nàng cúi đầu nói nhanh vài câu, sắc mặt Lưu Thiên Nam lập tức thay đổi, sau đó cũng gật gật đầu. Lưu Tây Qua nhảy lên chiến mã, ghì dây cương một cái rồi phóng vào trong thành. Đám người Lưu Thiên và An Tích Phúc theo sát phía sau. Lâu Tĩnh Chi vẫn còn ngơ ngác đứng đó, nhưng không lâu sau gã cũng biết: Cái tên thư sinh lúc trước gặp ở Tứ Quý trai, tên nam tử có tên Ninh Lập Hằng mà Lưu Tây Qua tự mình xuất hiện để bảo vệ kia, giết Bao Đạo Ất rồi.

Tuy Bá Đạo doanh với Bao Đạo Ất không hề hòa thuận, nhưng từ lúc đánh trận đến giờ hai bên cũng đã ngừng tay. Lúc này giết chết Bao Đạo Ất, ý nghĩa đã hoàn toàn không giống vậy nữa, cho dù là Bá Đạo doanh thì cũng chưa chắc gánh được trách nhiệm này.

Nhớ tới sự kiên quyết khi đám người Lưu Tây Qua chạy đi, Lâu Tĩnh Chi suy nghĩ một lúc lâu:

- Không phải chứ... Cô còn muốn bảo trụ hãn hã... Đùa gì vậy.

Nghĩ như vậy, hãn cũng leo lên xe ngựa, nhanh chóng chạy tới hoàng cung.

298. Q.3 - Chương 300: Ta Thích Hãn

Khi Lưu Tây Qua chạy tới hoàng cung của triều Vĩnh Lạc bây giờ, một nửa thành Hằng Châu đã sôi trào lên rồi.

Trong lúc bị đại quân vây thành, quan to như Bao Đạo Ất bỗng nhiên chết, bởi vì trận đại hỏa ở Tứ Quý trai, sau thế lực vào cuộc không chỉ có một phe nên tin tức vốn không thể nào áp nổi trong các tướng lĩnh của quân hệ Phương Lạp. Dù sao Bao Đạo Ất chết cũng quá đột ngột, không ai hiểu chuyện này rốt cuộc có ý nghĩa gì, nếu nói là ngoài ý muốn thì chẳng ai tin, trên đời này cho tới bây giờ chưa hề thiếu kẻ cố ý cố tình.

Mà sau trận hỏa hoạn đó, kẻ đến nơi và khống chế được cục diện trước tiên chính là lực lượng trực hệ của Phương Thất Phạt, vì tránh cho đám thuộc hạ của Bao Đạo Ất ở trong thành kia bất ngờ làm phản, bên này lại phái người ra giới nghiêm toàn thành trước, áp chế khả năng rối loạn có thể xảy ra. Sau khi những biện pháp ứng biến này được thực hiện, nếu có ai đó không biết trong thành xảy ra chuyện gì, vậy đúng là người ngốc nói mê rồi.

Bá Đạo doanh cuối cùng vẫn giết Bao Đạo Ất, đối với hầu hết mọi người, đó là một loại nhận thức. Mà về người ra tay là ai thì chẳng có mấy người quan tâm. Thuộc hạ của Bao Đạo Ất có lẽ sẽ yêu cầu giao hung thủ ra để nghiêm trị, nhưng đây chẳng qua cũng chỉ là một cái cớ để gây hấn mà thôi. Mọi người sẽ chỉ lưu tâm cái ý nghĩa ẩn chứa sau thái độ cường thế đó của Bá Đạo doanh, về phần hung thủ thì cho dù người ta có nhắc đến, cũng chỉ đơn giản là một câu: Chết chắc rồi.

Phóng tới từ cửa thành bên kia đến đây, nhìn thấy trong thành bắt đầu biến hóa, Lưu Tây Qua cũng tỉnh táo lại, chuyện nàng an bài đầu tiên chính là các loại ứng biến cùng thám thính chân tướng sự tình. Bá Đạo doanh chung quy là làm việc rất có hiệu suất, lại có thêm Trần Phàm tham gia nên trước khi đến hoàng cung, vài nét khái quát về một sự kiện đơn giản đã hình thành trong đầu nàng. Bao Đạo Ất đã chết, ngay

cả trong thời đại chỉ giúp tình thân không quan tâm tới lý lẽ, Bá Đạo doanh cũng sẽ phải chịu một đòn nghiêm trọng, nhưng đó không phải là toàn bộ sự tình mà nàng quan tâm.

Lúc này hoàng cung Vĩnh Lạc ở vào phía nam của thành Hàng Châu, vốn là hành cung của một vị Vương gia của Võ triều, Lưu Tây Qua tới từ thành Bắc, dọc đường đi lại ra mệnh lệnh cho vài điểm liên lạc của Bá Đạo doanh, nhận tình báo, lúc đến cửa cung thì rất nhiều người đã tới rồi. Những người chạy tới này chức quan có cao có thấp, đều là vì thấy tình hình trong thành chợt biến nên tụ tập lại đây, có người đang hỏi thăm tình hình, có người thì nhận lệnh. Người bọn họ có thể nhìn thấy cũng không có gì khác biệt, khi Lưu Tây Qua dẫn mấy người Bá Đạo doanh dừng ngựa ở trước cửa cung, xoay người xuống ngựa thì ai đều quay sang nhìn bọn họ.

Thiếu nữ lạnh lùng bước nhanh vào trong hoàng cung, lúc này thủ vệ tòa hành cung này cũng không sâm nghiêm, nên nàng lập tức xuyên qua quảng trường phía trước và bước lên bậc thềm tới chính điện. Nàng thuận tay cởi bỏ áo choàng rồi ném ột tên thị vệ nội cung tới đón tiếp, lại trở tay cầm lấy một chiếc hộp gỗ mà người bên cạnh đang ôm, lộn tay một cái liền đeo nó trên lưng, sau đó nàng vẫy tay để mọi người tản đi.

Lên chính điện bá kiến Phương Lạp, theo lý luận thì đó chính là bá kiến Hoàng đế, không được phép mang theo binh khí, nhưng nhìn cái dáng vẻ của nàng lúc này lại chẳng có ai dám tới khuyên can. Trên đường đi tới chính điện, người kỳ thực đã tới gần đủ. Với Thánh công Phương Lạp dẫn đầu, Hoàng hậu Thiệu Tiên Anh, Trưởng công chúa Phương Bách Hoa, Hoàng tử Phương Kiệt, kể đó là đám nhân vật cao cấp trong quân như Phương Thất Phật, Lệ Thiên Nhuận, Đặng Nguyên Giác, Thạch Bảo và Lâu Mẫn Trung cũng đã tề tụ lại trong điện. Vương Dàn, Tư Hành Phương và Tổ Sĩ Viễn không tới, có lẽ là đang bắt tay ngăn chặn thế cục Hàng Châu, hoặc có lẽ là đang trên đường tới đây. Trong điện còn có vài quan viên địa vị không được cao cho lắm dự thính, có người khắc khẩu lại có kẻ khóc lóc kể lể, không khí rất căng thẳng.

Nếu ở hậu thế, Bao Đạo Ất đã ở vị trí gần với Ủy viên Bộ chính trị, y chết rồi, không ai là không bị ảnh hưởng cả. Giờ phút này kẻ đang giận dữ chỉ trích chính là đệ tử của Bao Đạo Ất, Trịnh Bư. Nếu xét về địa vị thì gã có thể coi là nhị bá thủ dưới trướng Bao Đạo Ất, đảm nhận chức Điện tiền Thái úy, về võ nghệ thì có xu thế trò giỏi hơn thầy, được xưng là Trịnh Ma Vương. Khi Bao Đạo Ất xảy ra chuyện, gã lập tức dẫn một đứa con riêng của Bao Đạo Ất vào trong điện khóc kể, lúc này gã đang lòng đầy cảm phẫn mà nói về nỗi đau thương của những người bên Bạch Lộc quan, thấy Lưu Tây Qua đi tới thì gã nhìn nàng với đôi mắt đỏ bừng, cắn chặt răng đến muốn nứt ra.

- ... Bẩm bệ hạ, hôm nay Bá Đạo doanh hành hung đường hoàng và ngang ngược như thế, thật sự đã đến mức khiến cho người ta vô cùng cảm phẫn. Nếu không xử trí thì thật sự khó mà bình ổn được sự phẫn nộ của muôn dân. Công tích của gia sư với Vĩnh Lạc triều này, mọi người đều biết, nếu người có công cao lao khổ như vậy mà Bá Đạo doanh của nàng nói muốn giết liền giết, sau này còn ai dám liều chết hiệu lực cho Vĩnh Lạc triều ta nữa đây...

Ngày thường thì Trịnh Bư chẳng dám nhìn chằm chằm Lưu Tây Qua như vậy, nhưng lúc này đây là người trong thế lực của Bao Đạo Ất, gã cũng thực sự cảm thấy bên mình bị Bá Đạo doanh ức hiếp quá đáng rồi, đồng thời cũng hiểu rằng nếu không cứng rắn hơn thì sẽ chẳng thể đứng vững chân ở đây được nữa. Trong lúc gã khẳng khái nói những lời đó, mọi người trong điện đều châu đầu ghé tai xì xào bàn tán. Lưu Tây Qua chỉ thản nhiên liếc một cái rồi tiến lên bá kiến Phương Lạp và Hoàng hậu. Phương Lạp giơ tay lên, cau mày.

- Người đây là... Ôi thôi, ngồi xuống, ngồi xuống trước đi.

Thiếu nữ đi tới chiếc ghế bên cạnh rồi ngồi phịch xuống, đặt hộp Bá đạo ở một bên, khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn chòng chọc xuống đất. Sắc mặt nàng cũng không tốt, có vài phần hoảng hốt và xa cách, cùng với không yên lòng.

Tiếp theo Trịnh Bư lại khẳng khái trần từa, Lưu Tây Qua cũng chẳng thềm nhìn gã, không chút động tĩnh. Mọi người lúc này cũng đều thấy bất đắc dĩ, ngày thường dù sao cũng qua lại nhiều, mọi người trong điện có lẽ cũng hiểu rằng chuyện này không phải là do Lưu Tây Qua sai khiến, nhưng nói ra thì không ai tin, phương thức xử lý dấu sao cũng phải dựa theo quy củ trên trường hợp đó. Với tính cách của thiếu nữ, có lẽ nàng đang nghĩ xem tại sao lại phải gánh trách nhiệm cho vụ “ngoài ý muốn” này nên mới hờn dỗi như

thế. Nếu không dựa theo tính cách xưa nay, Bá Đạo doanh luôn rất cân đo, chẳng thêm để ý là có lý hay không, dù thế nào cũng phải tranh lấy ba phần.

- Sự tình ngày hôm nay...

Mọi người bàn tán một trận, người mở miệng đầu tiên vẫn là Phương Bách Hoa:

- Chung quy là bên Đại Bưu đã quá phận, ảnh hưởng quá xấu, tiếp theo là nên làm sao để giải quyết tốt hậu quả, mọi người nói đi. Lời này của nàng rất cuộc vẫn là giải vây cho Lưu Tây Qua, Bá Đạo doanh không đúng, đó là tất nhiên, các người nói sao thì nói, người ta ở phía bên này tiếp nhận là được.

Phương Bách Hoa nói như vậy rồi, người bên ngoài cũng không nói thêm gì trong chuyện xác định tính chất sự tình nữa, cho dù đám người Lệ Thiên Nhuận có hiềm khích với Bá Đạo doanh, nhưng cũng không thể nói Bá Đạo doanh như thế là muốn tạo phản. Ở bên cạnh, Hữu tướng Tổ Sĩ Viễn kỳ thật đã tới, y có vẻ như thân với Bá Đạo doanh, hắng giọng một cái rồi nói trước tiên:

- Người nhà của Bao thiên sư là phải trấn an, hạ táng phải long trọng, Bá Đạo doanh hẳn là nên phụ trách chuyện đó. Dù sự tình là ngoài ý muốn, nhưng Bá Đạo doanh sai trước, nếu muốn xóa bỏ hiểu lầm...

Lúc này đứa con tư sinh của Bao Đạo Át cũng đang quỳ ở đây, vội khóc reo lên:

- Đâu phải ngoài ý muốn gì, Bá Đạo doanh bọn họ vốn đã đối nghịch bọn ta. Rõ ràng chính là cố ý mà...

Không người để ý tới gã, Thạch Bảo đứng một bên cau mày:

- Tiêu trừ hiểu lầm như nào đây, chẳng lẽ để người ta đánh Đại Bưu một trận?

- Giết người thì đền mạng, Lưu Tây Qua...

- Câm mồm!

Lâu Mẫn Trung khoát tay với Trịnh Bưu:

- Không thuận theo không tha thứ là không đúng...

- Chuyện này đã phá hỏng quy củ, phải chịu trách nhiệm. Nay cứ tạm ngừng tất cả chức vụ và quân hàm của Bá Đạo doanh thôi...

- Nay loạn trong giặc ngoài, chức trách giám sát của Bá Đạo doanh không thể hạ được, chức vụ và quân hàm khác có thể xét cắt giảm được.

- Nếu Bá Đạo doanh lại dựa vào chức trách giám sát mà ngang ngược thì sao.

- Ta đảm bảo cho Lưu gia muội tử.

- Thân là Thái tử, lúc này nghị sự trong cung vàng điện ngọc thì đừng có dùng loại tư ngôn thiên vị như trò đùa thế này được!

Lúc này trong kim điện, bởi vì có hiềm khích trước đây nên Lệ Thiên Nhuận xem như là nhằm vào Bá Đạo doanh. Chỉ mắng vài câu thì chẳng có ý nghĩa gì, trước mắt cứ lột bỏ thực quyền đã, sau này danh vọng chính trị tất nhiên là sẽ thấp. Lâu Mẫn Trung và Đặng Nguyên Giác cơ bản là ở phe trung lập hoặc thiên về tán thành, mặc dù Lâu Tĩnh Chi theo đuổi Lưu Tây Qua đã lâu, nhưng trước mắt Lâu Mẫn Trung hẳn là cho rằng đây không phải trò đùa, đồng thời cũng cảm thấy địa vị siêu nhiên của Bá Đạo doanh là hơi quá

Bình thường Thạch Bảo không có cảm tình gì với Bao Đạo Át, nhưng y cũng không tội gì mà xuất đầu lộ diện cho Bá Đạo doanh, nhưng Hoàng tử Phương Kiệt vừa nói vài câu có phần nghĩa khí đảm bảo thì đã bị Thiệu Tiên Anh và Phương Bách Hoa cùng mắng. Trong lúc nhất thời, tiếng xì xào bàn tán xôn xao khắp điện. Đây đang là thời chiến, cấp hàm giám sát trong thành Bá Đạo doanh đảm nhận kia có địa vị cao siêu, về sau, Phương Thát Phạt lại phải mở miệng:

- Chức giám sát đó đúng là phải hủy, nhưng đây là lúc dùng người, sửa thành tạm thôi đi. Đại Bưu, người có gì để nói không?

Sự tình phát triển đến mức độ này, Lưu Tây Qua lại chẳng tỏ thái độ gì cả thì có vẻ là quá xem thường người rồi, thế nên Phương Thất Phật mới chủ động đặt câu hỏi. Chung quy thì không thể không nể mặt ông ta, Lưu Tây Qua liếc ông ta một cái, một lát sau, như là đã quyết định:

- Phật soái, Ninh Nghị Ninh Lập Hằng... đang ở trong tay ngài?

Phương Thất Phật nheo mắt lại, những người khác trong điện này cũng nhíu mày:

- Đúng thì sao?

- Ta muốn bảo vệ hắn.

- Đùa cái gì vậy!

Ánh mắt Phương Thất Phật lạnh xuống. Phương Lạp ngồi bên trên cũng nghiêm mặt lại, nhắc nhở:

- Đại Bưu, hơi quá phận rồi đấy.

Trịnh Bưu reo lên:

- Người coi sư phụ ta là cái gì, khinh người quá đáng!

- Ta vì sao không thể bảo vệ hắn!

Lưu Tây Qua đứng lên:

- Chuyện hôm nay vốn là Bao Đạo Ất muốn giết người trước cơ mà!

Lê Thiên Nhuận đứng bên kia nhìn sang:

- Bao thiên sư muốn giết người, kết quả là bị giết lại ở Tứ Quý trai?

- Có vấn đề à? Lúc ấy ở phủ đệ của Phật soái, Bao Đạo Ất từng hỏi người ta chi tiết về Ninh Nghị, bởi vì một tên thuộc hạ của Phật soái để lộ ra Ninh Nghị từng tham dự đối phó Bạch Lộc quan, Bao Đạo Ất mới nhất thời âm thầm đi theo. Chính là y muốn giết người trước!

Trịnh Bưu đứng bật dậy:

- Ngậm máu phun người! Gia sư có tu vi cao sâu, võ nghệ đã đạt tới mức siêu phàm, các vị ở đây đều rõ rành rành. Mà Phổ Đà Triệu Kim cang đi theo người cũng là một kẻ lão luyện nhất đẳng trong giới lục lâm, nếu người muốn giết cái kẻ có tên là Ninh Nghị kia thì sẽ bị giết sao? Thánh công xin hãy minh giám, lời năng ta vừa nói rõ ràng đã chứng minh Bá Đạo doanh cố ý bày ra chuyện này!

- Bao Đạo Ất đi tới chỗ Phật soái chỉ là nhất thời nảy hứng, vài tên thuộc hạ phía Phật soái để lộ tin cũng là chuyện ngoài ý muốn, ta sao có thể bày cục trong chuyện lần này được. Lúc trước Bạch Lộc quan giam giữ rất nhiều nữ tử, chuyện này ta ngứa mắt nên bày cục để cứu viện, Lập Hằng lại bày kế hoạch cho lần đó, sau ta lo lắng Bao Đạo Ất gây bất lợi cho hắn, biết y có thù tất báo nên vẫn luôn giấu diếm việc này. Bao Đạo Ất đột nhiên biết được nên nhất thời nóng giận muốn giết người. Về phần vì sao lại bị Lập Hằng giết lại... Chuyện tình ở Thái Bình hạng lúc trước, Thạch soái hãy nói xem Lập Hằng có thể xoay chuyển tình thế được không!

Thạch Bảo vuốt vuốt cằm:

- Người khác có lẽ không có khả năng, nhưng nếu là Ninh Lập Hằng kia thì ta thấy hắn đúng là có năng lực làm được thế.

Phương Lạp quay sang hỏi Phương Thất Phật:

- Chuyện Đại Bưu nói... là có sao? Bao thiên sư nghe được lời của người ở phủ người nên mới nhất thời nảy ý định đi theo?

Phương Thất Phật muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn phải nói:

- Về việc này, khi bắt người thì có từng hỏi tùy tùng của Bao thiên sư, sau đó đầu tiên là tra xét, đúng thật là có chuyện như vậy.

Tất cả mọi người ở trong điện này đều là vôi vàng tới, nên người hiểu biết đại khái toàn bộ tình hình hầu như không có mấy, Bá Đạo doanh lại có xung đột với Bao Đạo Ất, Bao thiên sư xui xẻo đã chết rồi, đương nhiên có thể là Bá Đạo doanh đứng ở thế thượng phong hoặc là sử trá. Đoàn người ở trong điện cũng không chú trọng lắm đến chứng cứ, nên chuyện xảy ra trên cơ bản là đã rõ, nhưng thật không tưởng được rằng Lưu Tây Qua lại đẩy chuyện này sang một hướng khác. Trong giây lát, mọi người đứng là không biết nói gì.

Phương Bách Hoa nói:

- Thôi không nói chuyện này nữa, Thất ca hãy đi điều tra đi. Nhưng cho dù là thế nào, Bao thiên sư đã chết, phải có cái để ăn nói.
- Ta muốn bảo vệ Ninh Lập Hằng.
- Lưu Tây Qua người khinh người vừa thôi, thánh công, các vị, các người đã thấy nàng ta ương ngạnh tới mức nào chưa!

Tổ Sĩ Viễn hơi do dự:

- Giết người đền mạng là chuyện đương nhiên...
- Bao thiên sư không phải người bình thường, chuyện này chung quy phải có cái để bàn giao...
- Bất chấp lý lẽ!
- Đùa cái gì vậy...

Tiếng xôn xao vang lên, Hoàng tử Phương Kiệt ở cách đó không xa thở dài, khẽ nói:

- Dù sao cũng phải nhường một bước thôi.

Lưu Tây Qua chậm rãi lắc đầu.

- Lợi hại, thật lợi hại! Bá Đạo doanh các người thật lợi hại! Sư phụ ta bị người giết rồi, các người lại muốn bảo vệ. Bá Đạo doanh các người đúng là không sai cái gì nhỉ!

Trịnh Bưu cười lạnh một tiếng rồi nói to lên:

- Tên Ninh Lập Hằng kia, chẳng lẽ hắn là nhân tình của người...

Nói tới đây, không khí trong điện đột nhiên lạnh xuống, Thiệu Tiên Anh gơ tay chỉ Trịnh Bưu:

- Người cầm mõm...

Một tiếng “két” vang lên trong không trung.

Chiếc hòm thật dài được mở ra, thanh Bá đạo thật lớn rơi vào trong tay thiếu nữ, nàng nhẹ nhàng đá mũi chân một cái. Bên kia, Thạch Bảo, Phương Thất Phật và Phương Bách Hoa cũng đứng bật dậy.

Bá Đạo bay lên không trung, lại rơi xuống bên kia, hệt như kim đồng hồ vẽ ra một vòng tròn trước người Lưu Tây Qua. Khi nó chuyển thành vung ngang, thân hình thiếu nữ đã hình thành một độ cong giống như một dây cung được kéo căng tới mức tận cùng, xoay người quay đầu.

Trong ánh mắt sắc bén tới cực điểm, nhảy vọt tới, vung tay chém!

- Tử!
- Người tìm chết!
- Dừng tay....

Trong tiếng quát to của mọi người, trong lúc Trịnh Bưu luống cuống định chống đỡ, Thạch Bảo đã vung một cước ầm ầm đá mạnh lên người gã, khiến gã bay văng ra ngoài, cả một chiếc bàn cùng bàn trà cũng bay theo. Tới cùng còn có một chiếc mâu sắt, mảnh vụn ở đầu gỗ bay lượn trong điện, mâu sắt bị nện bay, suýt nữa thì đánh nát cả mép cửa trịnh, lúc rơi xuống đất đã uốn khúc lại. Trịnh Bưu đứng lên, miệng phun một ngụm máu tươi. Mà bên này, Phương Thất Phật dè dặt vai Lưu Tây Qua xuống, Phương Bách Hoa thì

trực tiếp ôm lấy thiếu nữ, Thiệu Tiên Anh thì chạy xuống rồi giật lấy thanh đại đao trong tay nàng, ra sức gỡ bàn tay đang nắm lấy chuôi đao của Lưu Tây Qua.

Phương Lạp vỗ rầm một cái xuống ghế rồng, người trong chính điện cũng đã sôi trào.

- Láo xược!
- Còn gì là thể thống nữa....
- Có phải không để ta vào mắt không....
- Đương trường hành hung, nói không lại là ra tay đánh nhau à...
- Trịnh Bưu người nói mà không biết nghĩ...
- Đã nghĩ rõ rồi...
- Hoàng gia uy nghi ở đâu, pháp luật ở nơi nào...
- Chuyện hôm nay không còn biện pháp khác nữa...
- Người cứ như vậy cũng không cứu được người đâu...
- Ta với hắn có tư tình...
- Hắn chết... hả?

Sau một lát, dường như nghe được thứ gì đó đáng sợ, trong điện này bị một bầu không khí yên tĩnh đến kỳ quái bao phủ. Tổ Sĩ Viễn còn đang nói thì giật giật khoe miệng, sau đó lại phải quay sang xác nhận lại với người bên cạnh. Bàn tay giơ lên không trung đang muốn chụp xuống của Phương Lạp cũng khựng ở đó, Hoàng tử Phương Kiệt gãi gãi đầu, ngay cả khuôn mặt Phương Thất Phật trông cũng rất cổ quái, Phương Bách Hoa nhìn nhìn bên cạnh, dường như muốn xác định xem vừa rồi có phải là ai đó vừa nói một câu rất kỳ quái hay không.

Lưu Tây Qua buông Bá đao ra, nàng nhìn mọi người trong điện.

- Ta thích hắn!

Nàng nói như thế, thiếu nữ xưa nay vẫn luôn khẳng khái dùng thân phận Lưu Đại Bưu gặp người ngoài, giọng nói cũng cố ý tục tằng hoặc ra vẻ khàn khàn, đây có lẽ là lần đầu tiên nàng ở một nơi chính thức như vậy, ở trước mặt những người này dùng giọng nói mềm mại nhẹ nhàng vốn thuộc về thiếu nữ để nói chuyện, nhưng sau đó nàng lại nói một câu: "... Ta thích hắn". Thở ra một hơi, như là đang xác nhận.

Vẫn là một trận yên tĩnh. Phương Thất Phật nghiêng nghiêng đầu nhìn xuống mặt đất, như đang nghiền ngẫm hàm nghĩa của cả sự kiện này. Thạch Bảo giơ một ngón tay lên không trung, ngăn người, sau đó lại chỉ Trịnh Bưu hai cái, đại khái là y cũng không biết mình muốn biểu đạt cái ý gì, liền ngồi xuống. Phương Lạp buông tay xuống, dùng ngón tay trái nhẹ nhàng gõ lên tay vịn một lúc, sau đó lại giơ tay vỗ xuống tay vịn một cái rồi đứng lên.

- Hôm nay đến đây thôi...

Y vung tay lên rồi xoay người đi tới phía cửa hông:

- Chuyện này... nghị sau...

299. Q.3 - Chương 301: Nghị Hôn Nghị Gả

Vốn là quốc sự chính sự, lại vì một câu "Ta thích hắn" mà đột nhiên biến thành gia sự. Loại chuyện này bỗng nhiên phát sinh trên người Lưu Tây Qua, đối với người quen thuộc nàng thì đúng là bách vị tạp trần.

Với Phương Lạp mà nói, Bá Đạo doanh của Lưu gia vẫn luôn luôn là đội ngũ trung thành với y nhất. Lưu Tây Qua bản thân vì là nữ hài tử, có lẽ sẽ có phần cổ quái, hay tùy hứng, hoặc là nghĩ ngợi lung tung, nhưng trên cơ bản là nàng thủy chung là lực lượng kiên định nhất đứng bên phía mình. Chỉ cần có cái tiền đề này, với Phương Lạp thì Lưu Tây Qua luôn giống như là con gái của y vậy.

Lúc trước Lưu Tây Qua không muốn thành thân, Phương Lạp đã để kệ nàng, nhưng con gái lớn rồi thì chuyện như này đúng là khó tránh. Đám người Phương Bách Hoa, Thiệu Tiên Anh sốt sắng lên rồi mà Phương Lạp vẫn tỏ thái độ ủng hộ. Lúc này bên trong đời thứ hai của nghĩa quân, có thể coi là thanh niên tài trí tuần tú đầy khắp nơi, trong số đó thì Lâu Tĩnh Chi được xem như là xứng đôi với nàng nhất, trai tài gái sắc, hay Trần Phàm thì cũng được coi là oan gia vui mừng. Đáng tiếc là mấy tên con trai nhà mình hoặc là đã thành thân, hoặc là chưa đủ tuổi, không thể cho nàng được vị trí chính thế, nếu để Lưu Tây Qua gả sang đây làm thiếp thì đám nguyên lão trong quân đội chắc chắn sẽ không để yên, mà đám người Phương Kiệt cũng không nguyện ý, nên y cũng không muốn phí công phí sức với chuyện này.

Ai ngờ sự tình được công bố ra lại ngoài dự liệu của mọi người.

- ... Thậm chí khi đó Trần Phàm với Bao lão đạo đả nhau, bọn ta cũng không dùng lý do này để giúp kẻ phạm lỗi cả!

Vào đêm, ánh đèn tí tách cháy trong thiên điện hoàng cung, người đang dùng loại khẩu khí buồn bực để nói chuyện này đúng là Phương Lạp. Sau hội nghị phức tạp rồi rầm buối chiều kia, mọi người tự quay về nhà rồi nghĩ tiếp sự tình phát triển như nào, một lần nữa tự chọn lại lập trường ở trong lòng. Tới khuya, hầu hết đều là mấy lão thần tử trung tâm nhất kể từ khi Phương Lạp khởi nghĩa tới nay, người nhà như Phương Thất Phật, chiến hữu như Đặng Nguyên Giác, Lâu Mẫn Trung hay Tổ Sĩ Viễn... đều là người quen biết Bá đạo Lưu Đại Bưu từ trước, có thể góp lời trong truyện hôn sự của Lưu Tây Qua.

- Vậy không phải là vì... lần này chỉ vì lý do này mới giúp kẻ phạm tội đó sao.

- Có ai giúp bằng cái loại lý do như thế này sao! Cho một tên đàn ông! Con bé, một cô nương gia như thế...

Phương Lạp vùng tay lên:

- Lúc trước con bé không muốn thành thân đã không nói, càng ngày càng kỳ cục rồi. Con bé không lo thì trưởng bối đâu sao cũng phải lo cho nó chứ! Nữ nhi gia hồng danh tiết rồi... Bố khỉ, còn tên Ninh Lập Hằng gì kia, thậm chí là kẻ đầu hàng... Một tên tiểu bạch kiểm, sao Thiển Thiển lại đi thích hắn được, thật linh ta linh tinh!

Phát cáu một trận, Phương Lạp quay sang nhìn một người ngồi ở đây:

- Không phải nói rằng... dạo này Tĩnh Chi luôn ở cùng Thiển Thiển sao...

Lâu Mẫn Trung vội xua tay:

- Bát tự không hợp, đừng nhắc tới nữa. Tĩnh Chi chỉ là nhất sương tình nguyện mà thôi....

- Ta cảm thấy ở chuyện khác Thiển thiển dù hơi không biết nặng nhẹ, nhưng... đại sự thì vẫn rất có chừng mực.

- Sợ là con bé không coi chuyện này là đại sự.

- Con bé hoàn toàn không coi đây là đại sự.

Phương Lạp nghiêng răng nghiêng lợi phụ họa:

- Đại Bưu qua đời sớm quá, mẹ Thiển Thiển lại qua đời sớm hơn nhiều. Nhắc tới thì tuy ta và Đại Bưu có giao tình lớn, nhưng đã sớm nói rằng hắn không biết dạy con gái, cả ngày cho con bé nghịch đào múa thương, đã thế lại còn dạy con bé là lòng ngực lắm liệt chính là đại anh hùng. Xem hắn đặt cái tên gì kia, Tây Qua Tây Qua, làm hại nhà đầu kia cả ngày đều nghĩ chuyện đổi tên... Nói đi thì nói lại, sau đó ta đổi cho con bé thành Thiển Thiển không phải là hay sao, mà con bé chẳng dùng bao giờ.

- A di đà phật.

Đặng Nguyên Giác liếc Phương Lạp một cái:

- Trước kia người ta gọi nàng là Tây Qua, nàng rút đao bỏ người, sau gọi Thiến Thiến rồi Tây Tây, ở trong mắt kẻ hữu tâm chẳng phải là cùng một ý sao...

- Đó đâu phải... thêm một chữ thảo lên đầu sao...

Phương Lạp vẫy tay cường điệu, rút cuộc giật giật khoe miệng rồi bỏ qua vấn đề này:

- Dù sao chính là vì không có mẹ ruột nên mới lảm chuyện như vậy. Ta cũng đại ý, sau khi Đại Bưu qua đời rồi, ta để Tiên Anh trông coi con bé, nhưng Tiên Anh lại chẳng quản được nó, lúc ấy nó đã lớn rồi, dạy hiền lương thực đức thế nào cho được. Sớm biết thì đã giao cho Bách Hoa... Nhưng cũng vì Bách Hoa suốt ngày cứ vung đao múa thương, ta sợ lại dạy hỏng Đại Bưu nên mới không giao nó cho Bách Hoa... Thôi mặc kệ là thế nào, giờ vấn đề lớn nhất là con bé nói thích tên Ninh Lập Hằng kia, đó có phải là thật hay không, rồi... Ninh Lập Hằng rốt cuộc là có đáng tin hay không.

Nói tới điều này, mọi người quay sang nhìn nhau mấy lần. Lâu Mẫn Trung mím môi nhìn sang nơi khác. Sau một lát xì xào bàn tán, đứng là chỉ có Phương Thất Phật lên tiếng:

- Thánh công, nếu nàng không dùng lý do này với người khác mà chỉ đối với duy nhất một người, chuyện này nặng nhẹ thế nào, liên quan đến hạnh phúc cả đời nữ tử, ta cảm thấy Thiến Thiến chắc chắn là cũng biết.

Phương Lạp nhìn Phương Thất Phật một lúc, cuối cùng chỉ thở dài. Y cũng biết suy nghĩ đó đúng là có vẻ tự lừa mình dối người, chỉ là đứa con gái Tây Qua này bỗng nhiên đi thích một tên cổ quái như vậy khó mà chấp nhận được.

- Dù sao... Tiên Anh và Bách Hoa đều hỏi rồi. Vậy Ninh Lập Hằng kia thì sao? Các người đã điều tra chưa? Hẳn là kẻ đầu hàng, khoảng thời gian trước còn tham dự vào cuộc nội chiến giữa Bá Đạo doanh và Bao lão đạo đúng không, lần này lại đột nhiên giết Bao lão đạo, liệu có vấn đề gì hay không?

- Sự tình còn cần phải tra thêm.

Phương Thất Phật trả lời:

- Nhưng mà... Toàn bộ sự tình đúng là hơi vội vàng thật. Lão đạo đến chỗ ta thì nhất thời quật khởi, chi tiết hỏi về Ninh Lập Hằng cũng là trùng hợp. Vị quân sự trong phủ của ta sở dĩ biết về Ninh Lập Hằng cũng là do mấy ngày trước ta để hắn đi tra xét, đủ mọi loại trùng hợp tập trung lại, nên khả năng cố ý sắp xếp là không lớn. Trên thực tế, sau khi Bá Đạo doanh và Bao lão đạo hoàn toàn trở mặt, ta biết phía Thiến Thiến đúng là ra sức giấu diếm chuyện Ninh Lập Hằng tham dự đối phó lão đạo, điều này chứng tỏ nàng coi trọng tên Ninh Lập Hằng này, sợ hắn bị liên lụy.

- Nhưng với tính cách của Thiến Thiến, ta cảm thấy con bé sao có thể thích một tên thư sinh cần bảo vệ được. Điểm này có thể có vấn đề không? Có người lên tiếng hỏi.

Tổ Sĩ Viễn lắc đầu:

- Ninh Lập Hằng này rất lợi hại đấy, tuy không phải là hơn xa cao thủ nhất lưu gì, nhưng nghe nói được người giang hồ gọi là Huyết thủ nhân đồ...

Phương Thất Phật bật cười, khoát tay nói:

- Huyết thủ nhân đồ đó chỉ là nói giỡn thôi, nhưng nếu thật sự đánh nhau thì Ninh Lập Hằng này hoàn toàn có thể làm nên trò trống. Kỳ thực trận chiến ở Thái Bình hạng lúc trước mọi người đều nghe nói qua rồi đó, lúc ấy Thạch Bảo và Thiến Thiến đều coi như là thua trên tay hắn, Cầu Chính đúng là bị hắn tự tay giết chết.

- Nói như vậy là Thiến Thiến coi như đã bị hắn đánh bại một lần?

Phương Thất Phật gật đầu:

- Đúng vậy, với tính tình kia của Thiến Thiến, chỉ sợ là như vậy nên mới thích Ninh Lập Hằng. Hắn khác với thư sinh bình thường, việc nhỏ làm được, đại sự cũng có thể lo. Mấy trận ở Hồ Châu kia, vì chúng ta quá khinh địch nên mới ăn thiệt trong tay hắn. Nhưng lúc ấy hắn sinh bệnh nên bị Thiến Thiến đuổi theo bắt được, từ đó về sau mọi chuyện trong Bá Đạo doanh đều được hắn xử lý gọn gàng rõ ràng. Hắn chắc là

kẻ có chí lớn trong lồng ngực, nhưng lúc trước lại bị bó tay bó chân, chỉ có ở phía chúng ta mới có thể phát huy được, triều đình hẳn là sẽ không cho kẻ đi ở rể cơ hội như thế đâu.

- Đúng vậy.

Phương Lạp vỗ bốp xuống đùi một cái:

- Nói như vậy không phải là rõ rồi sao, tuy hấn văn tài võ công xứng đôi với Thiên Thiên, nhưng hấn đã thành thân, lại còn là kẻ đi ở rể, loại chuyện như này thì còn ra cái thể thống gì nữa.

- Thánh công...

Phương Thất Phật có phần tức giận nhìn Hoàng đế.

- Phật soái.

Phương Lạp cười nhìn lại, rồi sau đó chỉ vào mọi người:

- Mọi người hãy nói đi, nói đi nào.

- Quả thật không ra thể thống gì. Công chúa triều Vĩnh Lạc ta sao có thể gả cho kẻ đi ở rể được...

- Thiên Thiên là Công chúa cao quý, người nọ cũng nên đến ở rể chứ không phải là cười...

- Để hấn hưu thê?

- Nghe nói nương tử của hấn đang ở nơi đây.

- Giết luôn.

- Nương tử của người ta đang mang thai rồi, lúc này mà giết thì chẳng phải là kết thù sao?

- Sao chuyện lại còn phức tạp như vậy... Ngoài ý muốn thì sao?

- Heo còn có thể nhìn ra nữa là... cái lúc này thì ngoài ý muốn gì.

- Nhìn ra thì sao chứ, Công chúa Vĩnh Lạc triều chúng ta nguyện ý gả cho...

- Uy hiếp đi, cả hai bên ấy, khiến vợ hấn rời đi, thả cho người ta một con đường sống, lại làm hấn thành gia ở đây. Thời xưa chẳng phải có câu chuyện về Tiết Nhân Quý đó sao...

- Tiết Nhân Quý kia ngay từ đầu đã không phải là kẻ ở rể. Làm ột tên ở rể hưu nương tử của mình rồi lại đến ở rể cho Vĩnh Lạc triều chúng ta, ta cảm thấy có vẻ không có lý chút nào...

- Bằng không hai bên đều là cả?

- Ninh Lập Hằng kia chỉ là một tên ở rể mà...

- Khụ, vậy cho ở rể hai nhà đi, không biết có tiền lệ như thế không nhỉ...

Người trong điện cứ tới một câu ông một câu, nhiệt tình thảo luận quanh chuyện này. Phương Lạp nhíu mày mà vốn là muốn tắt cả mọi người phản đối cơ, sao bỗng dưng lại biến thành thảo luận cách xử lý hôn sự thế này...

- Các người không giết được nàng đâu... Lúc chiều trở về, ta đã làm cho Bá Dao doanh giới nghiêm để bảo vệ các nàng rồi, giờ muốn giết các nàng còn khó hơn cả giết ta.

Khi trong thiên điện thảo luận với khí thế ngất trời thì trong một cung điện ở phía sau, Lưu Tây Qau đã nói những lời này với mấy người phụ nhân mà Phương Bách Hoa, Thiệu Tiên Anh dẫn đầu. Đối với các nàng mà nói, ngay từ đầu lúc nhận mệnh lệnh của Phương Lạp, đương nhiên là hy vọng Lưu Tây Qua thừa nhận nàng nhất thời xúc động nên nói nhầm mà thôi. Những chàng trai Lâu Tĩnh Chi, rồi Trần Phàm kia còn chưa tính, dù sao Ninh Nghị chỉ là một người ngoại lai, thân phận không đáng tin chút nào, nhưng sau một lúc thảo luận thì mọi chuyện lại xoay quanh vấn đề làm sao với hỉ sự bây giờ.

Chuyện Ninh Nghị đã có vợ đương nhiên là chẳng thể vòng qua được.

Thiệu Tiên Anh nay là Hoàng hậu, tính tình có lẽ hơi ôn hòa, nhưng lúc trước nàng theo Phương Lạp khởi nghĩa tạo phản, đến thời khắc mấu chốt vẫn là người sát phạt quyết đoán. Phương Bách Hoa thì lại càng không cần nói, suất lĩnh đại quân trong trận doanh Phương Lạp, trước nay luôn lấy quân pháp nghiêm khắc mà nổi danh, An Tích Phúc chính là quân pháp quan mà một tay nàng chỉ dạy, biện pháp đầu tiên nàng nghĩ tới chính là giết người, ai ngờ được Lưu Tây Qua lại liệu địch tiên cơ, lúc này đã bảo vệ đám người Tô Đàm Nhi rồi.

- Con... con như thế này thì sao có thể gả đi được... bản thân hấn lại là kẻ ở rể...

Thiệu Tiên Anh cau mày.

Lưu Tây Qua cúi đầu:

- Con vốn không nghĩ tới chuyện phải gả...

- Con... đứa trẻ ngốc này! Nếu thích hấn thì đương nhiên là phải gả rồi...

- Hấn... con thích hấn mà thôi, hấn sớm đã có vợ, giờ có cả con rồi, con chưa từng nghĩ gì nhiều...

Ở bên kia, sắc mặt Phương Bách Hoa sớm đã tái mét lại:

- Con ở trên kim điện nói những lời đó, đã nói ra là phải gả. Ninh Lập Hằng hấn cũng nhất định phải cưới! Nếu không con thân là công chúa triều Vĩnh Lạc ta, thích người khác tới mức nói thẳng ra trên kim điện, lại không cách nào gả cho hấn, người khác nhìn chúng ta như nào. Con là công chúa tôn quý, sao có thể cùng chung chồng với kẻ khác, hoặc là hấn hưu thê, hoặc là ta giết nàng ta cho con...

- Thê tử của hấn đã mang thai được năm tháng rồi, sao có thể hưu thê. Con cũng không cho Bách Hoa cô giết nàng ấy, nếu không thì chúng ta chỉ có thể trở mặt thành thù thôi!

Phương Bách Hoa nhìn Thiệu Tiên Anh, lại quay sang nhìn chăm chăm thiếu nữ một hồi, cuối cùng thở hắt một hơi:

- Tốt thôi, Thiển Thiển, cô cô cũng nói cho con biết cho rõ, những thứ khác xử lý thế nào là chuyện của con, nhưng chắc chắn phải gả. Con đã nói ra ở trước mặt văn võ bá quan cả triều, chuyện này không đẩy được đâu. Nếu con đùn đẩy, hấn nhất định phải chết. Hấn giết Bao lão đạo là nhất định phải chết rồi, con cho là đám Lệ Thiên Nhuận cứ để cho con lừa gạt sao? Vậy sau này con không phải là nói giết ai thì giết, nói cứu ai thì cứu sao... Con biết rõ điểm này rồi, sau chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng xem nên gả như nào.

Thiệu Tiên Anh gật đầu nói:

- Tiểu cô nói rất có lý.

Có người bên cạnh nói:

- Bản thân hấn là kẻ ở rể, đó là phiên toái nhất đấy. Hấn không thể hưu thê, vậy chúng ta ép vợ hấn bỏ hấn đi...

Lưu Tây Qua trợn tròn mắt, lắc đầu:

- Không được! Cha ta nói rồi, thà dỡ mười ngọn miếu chứ không hủy một việc hôn nhân.

- Vậy thì cũng không thể hai bên đều là cả được.

- Còn thể thống gì nữa, đám thương nhân dân gian mới có cái tập tục hai bà cả chứ, cho tới bây giờ đều chẳng ngóc đầu lên được. Hơn nữa cho dù hai cả thì tính là cái gì, một tên hôn phu ở rể hai nhà à? Hấn là người của Tô gia hay là Lưu gia chúng ta đây...

- Dù sao... Để thánh công tứ hôn rồi tính sau?

- Nhất định là phải tứ hôn rồi, nhưng muốn tứ thế nào thì cũng phải làm cho rõ ràng mới được, hay là ép nương tử hấn hưu phu trước nhỉ...

- Cứ cảm thấy khó nghe thế nào ấy...

Có một số sự tình đã được định ra, mấy người phụ nhân lú rú thương nghị. Kỳ thật đối với lúc sau này, Lưu Tây Qua còn không kịp đau đầu, vốn là Ninh Nghị gây họa, nàng chỉ cứu người mà thôi, nhưng bất cứ chuyện gì xảy ra đều không phiền hà như cái chuyện này, vì chẳng thể nói rõ được đạo lý ở nơi đây. Nàng thậm chí còn không nói điều này với Ninh Nghị, nếu Ninh Nghị cảm thấy nàng ái mộ hắn đã lâu, thậm chí không tiếc tất cả mà chia rẽ gia đình hắn thì nàng nên làm gì bây giờ, không phải lúc nào cứ xụ mặt ra là có thể ứng phó được. Vì thế thiếu nữ ngồi đó, phồng má trừng mắt, ngoan cường mà lại phí công, cố gắng giữ tuyến phòng cự cuối cùng...

Cùng lúc đó, cửa trước của phủ đệ Phương Thất Phật được các thế lực khắp nơi vây chặt như nêm cối đang sáng trưng đèn đuốc, khi Ninh Nghị cùng Trần Phàm nghênh ngang đi ra thì hắn vẫn còn chút cảm giác thần kỳ trong lòng, giống như lấy Lưu Thiên Nam dẫn đầu tới đón tiếp thành viên Bá Đạo doanh mà nhảy mắt ra hiệu trông thật cổ quái vậy.

Có một số chuyện tuy dựa theo lô-gic suy nghĩ thì sẽ cảm thấy là không thể xử lý như vậy, nhưng thật sự nghĩ đến đó thì không khỏi tránh đi những cái có khả năng nhất. Mà khi nó thật sự xảy ra cũng khiến cho người ta một lần rồi một lần nảy sinh nghi vấn, cảm thấy có phần loạn. Giống như đầu phổ đối diện bị thành viên Bá Đạo doanh chặn, như là sợ đám thuộc hạ của Bao Đạo Ất đang lòng đầy cảm phẫn vậy, Ninh Nghị có thể đoán được đại khái bọn họ đang nói cái gì.

- Người biết bọn họ đang nói gì không?

Trần Phàm quái dị dựa tới gần:

- Ta biết, chắc chắn bọn họ đang nói, mọi người mau tới đây xem, đó chính là tên ăn chùa ở Bá Đạo doanh kia, hô hô hô hô hô...

Gã thực không tiết tháo mà che miệng nén cười.

Đương nhiên không phải là như vậy... Ninh Nghị tức giận trừng gã một cái, nhưng sau vẫn chỉ có thể vô lực mà thở dài, rồi ngẩng đầu vọng lên không trung.

Hắn chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn giết chết một tên Bao Đạo Ất mà thôi.

Sao sự tình lại biến thành cái dạng này...

Ồi....

300. Q.3 - Chương 302: Thông Tri Tái Hôn

Thời gian chiến tranh giới nghiêm, khi xe ngựa đi qua đường phố, mọi nơi đều có vẻ yên ắng, ánh lửa và ánh đèn trong phạm vi nhìn thưa thớt khuếch tán bốn phương tám hướng, có lúc sáng lên, sau đó lại chìm ngấm trong biển đêm yên tĩnh.

- Sau khi trở lại...người có thể ăn nói với nương tử nhà người như nào đây?

- Quỳ cho đến khi y phục rách thì thôi.

- Cái gì?

-Ồ, ta tự có biện pháp ăn nói với cô ấy...

Trong quá trình quay về đường Tế Liễn, Trần Phàm và Ninh Nghị nói chuyện câu được câu không. Đối với chuyện phát sinh này, tên vô tâm vô phế trước mắt kia có vẻ có chút hả hê lý thú, không nhìn ra chút gì khác, đây là điều khiến Ninh Nghị thấy kỳ quái.

- Nói đi cũng phải nói lại, sao người lại vui vẻ như vậy? Có phải cùng với Đại Bưu quen biết nhiều năm, có phải có chút gì đó...gì đó?

- Cái gì chứ?

Trần Phàm nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó cười xua xua tay.

- Tất cả mọi người nghĩ chúng ta có gì đó sao?

- Người cứ tùy tiện tìm một người nào đó trên đường Tế Liễu hỏi một chút, nói là, trên đường phố có ai hơn nữ nhân tên là Lưu Diệc Phi không.

- Cái gì mà nữ nhân Lưu Diệc Phi ...

Trần Phàm nhú mày, sau đó đại khái cũng hiểu ý tứ.

- Ấc, thực ra cái này....Quen lâu như vậy, muốn nói hoàn toàn không có cảm tình cũng không đúng, nhưng quả thật ta chỉ coi cô ấy là muội muội mà thôi, tính cách của cô ấy quá không được tự nhiên, mà người ta thích, không giống với cô ấy.

- Là Thúy Hoa nhà bên....

- Có võ công, hơn nữa hiện tại đã thành thân rồi.

- Sẽ không phải là tiểu thư nhà quan lại, có võ công, khi còn nhỏ từng lớn lên với người, phụ thân cô ấy không đồng ý, người liền tạo phản vân vân...

- Cũng không đúng.

Trần Phàm nhú mày, sau đó xua tay.

- Nói cho người vậy, nói cho người vậy, nhưng ta chỉ nói với người, người không được nói với người ngoài..

Gã thì thầm nói đến đây, màn xe bên kia đã vén lên hở một chút. Trần Phàm một cước đá phủ xe.

- Còn dám nghe lén chúng ta.

Nói xong, gã lại ghé sát vào tai Ninh Nghị, thanh âm tự lại thành một đường, rất khẽ:

- Thiến Nhi tỷ...dám nói ra ngoài ta sẽ giết người.

Ninh Nghị sửng sốt một lát:

- Là ai?

Trần Phàm lại ghé sát vào:

- Uyên ương đao, Thiến Nhi tỷ...

Lúc này Ninh Nghị mới phản ứng gã nói tới Uyên ương đao Kỷ Thiến Nhi, thật có chút bất ngờ. Cô gái này tuy nói là trẻ tuổi nhất trong mấy người “Sát Nhân Thường Mệnh Khiếm Trái Hoàn Tiền”, nhưng cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, hơn nữa bề ngoài rất quê mùa, hơn nữa nói năng thô tục chẳng kém gì nam giới trong Bá Đao Doanh, không ngờ khẩu vị của Trần Phàm lại nặng như vậy. Trần Phàm lại ghé sát vào, thì thầm giải thích, nét mặt có chút tự đắc.

- Khi ta theo sư phụ học nghệ, lúc đó ta còn nhỏ, Thiến Nhi tỷ cũng còn trẻ tuổi, tư thế oai hùng hiên ngang. Lúc ta vào Bá Đao Trang, tỷ ấy rất nhiệt tâm dạy võ nghệ cho ta, đao pháp của tỷ ấy..chắc chắn chắc...cực nhanh cực độc cực lợi hại. Phụ nữ phải nên như thế chứ, hơn nữa qua vài năm sau, tỷ ấy lại không đánh lại ta, chẳng qua thời gian qua đi tỷ ấy cũng đã nhiều tuổi thêm rồi. Nhưng...người không hiểu đâu, tỷ ấy vốn rất lợi hại, thời gian đầu ta không thể tiếp được hai chiêu đao của tỷ ấy, nên khi đánh bại tỷ ấy, chật...thật sự là, cả đời ta đều nhớ rõ cảm giác ấy.

Gã hạ thấp giọng, hưng phấn khoa chân múa tay không ngớt:

- Hơn nữa người có chú ý hay không, Thiến Nhi tỷ mặt trái xoan, cằm nhọn, muốn kết hôn thì phải kết hôn người như vậy. Tây Qua có cằm tròn, cũng không phải nói là mặt cô ấy giống cái bánh bao lớn, mà là không nhọn. Hơn nữa Thiến Nhi tỷ dùng hai thanh đoản đao, đây mới là nữ nhân dùng đoản đao chứ, Tây Qua chỉ dùng một thanh cự đao, kéo theo chỉ dọa người, nhìn chẳng có cảm giác nữ nhân gì. Ta coi cô ấy là muội muội, có lẽ là đệ đệ thì đúng hơn...

Nói còn chưa xong, gã lại nhéo nhéo mặt:

- Chẳng qua nói đi nói lại, nếu như bên người cô ấy không có đao, người cũng không nhất định phải thích người cảm nhận, vậy thì Tây Qua cũng không tệ đâu, quen nhau nhiều năm như thế, ta rất hiểu cô ấy, nếu cô ấy thật sự không thích người, ta nghĩ sẽ không thể nào cứu người ở trên Kim điện đâu. Trước đây ta từng nghĩ nếu cô ấy gả cho Lưu Tây Chi thì thật quá đáng tiếc, nay nếu như đã thích người, cùng là huynh đệ, đây chẳng phải là nước phù sa không lưu người ngoài, nhưng còn chuyện trong nhà của người...hắc hắc, tự người xử lý đi, tự cầu phúc ỉn đi. Ha ha...

Trần Phàm nói xong những câu này, Ninh Nghị cũng không khỏi thở dài. Trên đường quay về đường Tế Liễu, bầu không khí nơi này đã xơ xác tiêu điều, người qua lại đã rất thưa thớt, nhưng rõ ràng tốp trạm gác ngầm vẫn hết sức căng thẳng.

Đây là vì bảo vệ sự an toàn cho đám người Tô Đàn Nhi và Tiểu Thiên, trong lòng Ninh Nghị hiểu. Dù chỉ là đang tuổi thiếu nữ, trên kim điện nói ra câu nói kia, có lẽ trong lòng Lưu Tây Qua cũng hết sức hỗn loạn, nhưng nghĩ lại, dường như cô đã tiên liệu trước sự việc có thể xảy ra, để chuẩn bị sẵn sự ứng đối rồi.

Lúc xuống xe ở cửa tiểu viện, bốn phía con đường dài đều rất yên tĩnh, đẩy cửa viện đi vào, Tô Đàn Nhi đang ngồi dưới tàng cây ngô đồng đứng lên, trong mắt lóe ra thần thái mừng rỡ, sau đó lại lộ vẻ lo nghĩ, nhìn Ninh Nghị. Ánh trăng lẻ loi ma mị, bóng cây ngang dọc, càng tăng thêm vẻ cô đơn của bóng người, nhưng khi nhìn thấy thương thế trên người Ninh Nghị, lập tức chạy tới.

- Đừng chạy, ta không sao.

Có lẽ Tô Đàn Nhi đã mang thai năm tháng, dù là mặc y phục mùa đông che giấu cũng vẫn mơ hồ nhìn thấy chiếc bụng nhô lên, cô bước tới đỡ Ninh Nghị, hần cũng thuận tay đỡ lấy cô, đóng cửa phòng, vuốt vuốt má cô:

- Sao lại ngồi ở sân làm gì.

Tô Đàn Nhi kiểm tra vết thương trên người hần đã được người khác băng bó cho, có chút phức tạp cười cười, sau đó lại cúi đầu. Ninh Nghị nhìn bốn phía, dưới mái hiên bên kia, Lục Hồng Đề cũng xuất hiện ở cửa phòng, chỉ chỉ bốn phía, ý bảo chung quanh có người đang quan sát.

Vết thương trên người Ninh Nghị sau đó đã được Lục Hồng Đề chữa trị, tuy rằng không nhẹ, nhưng cũng sẽ không làm bị thương đến gân cốt. Hai phụ thê không nói gì, đi vào phòng, Thiên nhi và Quyên nhi bưng nước nóng và trà tới, tuy rằng vẻ mặt đầy lo lắng và nghi hoặc, nhưng vẫn yên lặng lui ra ngoài. Tô Đàn Nhi lau mặt cho Ninh Nghị, rồi khẽ nói:

- Rõ ràng là nói không có chuyện gì, sao lại biến thành như vậy rồi...

- Vận khí kém mà...Cũng không phải, như vậy là may rồi. Có lẽ sau đó....có chút ngoài ý muốn...

- Chẳng lẽ cũng không có biện pháp nào khác sao.

- Cứ xem như là...không có đi, không có càng tốt.

Trên thực tế Ninh Nghị có phương pháp ứng đối, nhưng lúc này không thể nói ra, lúc giết chết Bao Đạo Ất, hần quyết định giao phương pháp cho Lưu Tây Qua, bởi vì dưới tình huống loại này, có lẽ chỉ có cô ấy, hần mới có thể toàn thân thoát ra được. Nhưng hoàn toàn ngồi chết không phải là tác phong của hần, dưới sự gấp gáp, chỉ có thể nghĩ đến một cách thức dự khuyết để ứng phó.

Đó chính là dưới tình huống Lưu Tây Qua có nỗ lực cũng không bảo vệ được hần, thì sẽ để Lục Hồng Đề lấy thân phận thật để bá kiến Phương Lạp, giả mạo là thành viên của Điện Hồ. Ninh Nghị nghĩ, tuy rằng Lục Hồng Đề vẫn luôn ở phía bắc, nhưng nếu sự phụ của cô ấy lợi hại như vậy, chốn vô lâm phía nam chắc chắn là có người biết danh tiếng của đối phương, hơn nữa với thân thủ của Lục Hồng Đề, chỉ cần biểu diễn một hồi, sự xuất hiện của cô ấy sẽ có phân lượng nhất định.

Lúc này Hàng Châu bị vây, các loại tin tức không thể ra vào, nội bộ quân hệ Phương Lạp không thể nào xác nhận quan hệ giữa Lục Hồng Đề với Điện Hồ, hơn nữa lúc này Bá Đạo Doanh cường thế, nhất định có thể cứu được hần, kéo dài cho tới lúc phá thành, thì mọi các khác không còn ý nghĩa nữa.

Suy tính này được nhiên không thể nói cho thê tử biết, tâm tư Tô Đàm Nhi cực kỳ tỉ mỉ. Trên thực tế, tin tức Lưu Tây Qua bảo vệ Ninh Nghị trên kim điện đã truyền ra ngoài, rất nhiều quan hệ các nàng chỉ cần nghĩ là hiểu ngay, biết rằng có một số chuyện là bất đắc dĩ, nhưng dù bất đắc dĩ cũng vẫn khiến lòng nàng không thoải mái. Nhưng chuyện này rốt cuộc nam nhân nhà mình cũng không có lỗi. Tới lúc này, tâm tình của cô cũng có phút phức tạp.

- Thật ra...bọn họ có thể tới gặp bức thiếp và tướng công xa nhau..

Trầm mặc hồi lâu, nói đến những chuyện vụn vặt không đáng kể, lại kiểm tra thương thế, bôi thêm thuốc, tận đến khi sắp lên giường ngủ, nàng ngồi xổm xuống trước người Ninh Nghị, mới khẽ nói câu này. Phụ nữ có thai không thích hợp duy trì tư thế này lâu, Ninh Nghị nhìn thấy ánh mắt nàng, liền vội vã nâng cô dậy.

- Đừng nghĩ nhiều nữa, lúc này thành đang bị vây, chúng ta không ra được.

Tô Đàm Nhi không phải là nữ nhân gốc, hoàn toàn không thể trả lời có lẽ được, nhưng nếu như lúc này không có đại quân vây thành, bên kia Phương Lạp có thể sẽ có người buộc Tô Đàm Nhi viết thư ly hôn sau đó ép các cô ra khỏi thành. Nhưng dưới tình trạng thành bị bao vây, loại việc đó sẽ không có ý nghĩa gì lớn lao nữa, nhiều lắm là làm cho có vẻ, bên kia chỉ sợ cũng rất khó thỏa mãn. Tô Đàm Nhi gật đầu, nằm xuống giường:

- Thiếp...coi như là giả, thiếp cũng không ngừng nghĩ tới chuyện này, nhưng....

Nói tới đây, rốt cuộc lại không nói gì tiếp nữa, đầu tựa vào vai Ninh Nghị. Cứ như vậy yên lặng hồi lâu, đến khi Ninh Nghị nghĩ cô đã ngủ, cô lại khẽ nói:

- Tướng công, chàng...sau này chúng ta không nên để chàng có thân phận ở rể nữa....

- Hả?

Cô giật mình khẽ nói:

- Dù sao thì...dù sao thì chúng ta trước đây cũng từng thương lượng rồi...Nếu như sự việc thật sự không còn cách nào khác, chúng ta sẽ... giờ chúng ta từ bỏ hôn nhân này đi...Mặc kệ lúc này có kết quả thế nào, đợi khi quay về Giang Ninh rồi, tướng công lại cưới thiếp lần nữa....Nếu sự việc thật sự không có cách nào, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Phải nói ra những lời này, đối với Tô Đàm Nhi mà nói, chung quy có chút khó khăn. Dù sao Ninh Nghị cũng là ở rể Tô gia, tuy nói hôm nay tình cảm hai người sâu sắc, nhưng thật sự muốn thay đổi thân phận ở rể của Ninh Nghị, trong lòng Tô Đàm Nhi không hẳn là không có làm giác kỳ lạ, đây cũng là thường tình của con người. “Vì sao không thể giống như bây giờ”, “Chẳng phải như hiện nay rất tốt hay sao”, “Chàng vẫn là ở rể, mình vẫn kính chàng yêu chàng, không gì là không được...”. Tới lúc này, nói ra những lời này, coi như là một phương thức thuyết phục bản thân mình.

Ninh Nghị vỗ vỗ sau lưng cô:

- Sự việc chưa cần thiết tới mức ấy, hiện tại ta vẫn tốt, ngày mai Lưu Tây Qua sẽ nói với ta chuyện này thế nào...đến lúc đó hãy hay.

Lúc này này đã gần đến nửa đêm, Ninh Nghị mặc xong quần áo đứng lên, đi đến bên kia đại trạch, ngọn đèn dầu bên đường cũng đã tối, trong viện, thư phòng của Lưu Tây Qua vẫn mơ hồ có ánh đèn, hẳn một đường đi vào, thiếu nữ mặc y phục trắng ngồi trước bàn học, bộ dạng đang xử lý công văn, cúi đầu không nhìn hắn, sau đó, cũng là giọng nói không hề trầm bổng du dương, cũng không cố dùng loại giọng khàn khàn, mà là giọng nữ trong trẻo lạnh lùng.

- Ngồi đi, ngày hôm nay đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, tất cả mọi người đều đã bận rộn cả đêm rồi, đoán chừng đều vô cùng mệt mỏi rồi, ta cũng sẽ nói rất ngắn gọn. Sự việc không phải là người sai, chuyện trên kim điện, ta cũng là hết cách. Người phụ trách công việc bề bộn như vậy, tận tâm tận lực, nếu mọi người...là đồng nghiệp, ta nhất định phải bảo vệ người. Thê tử, người nhà của người, ta cũng tận lực bảo vệ bọn họ an toàn, nhưng rất nhiều chuyện rất phiền phức, người cũng biết mà. Trong vòng ba ngày, chúng ta...chúng ta phải thành hôn...

Mặc dù vẫn cúi xuống chưa hề liếc nhìn Ninh Nghị, nhưng khi nói đến đây, thiếu nữ dừng lại, dừng hình ảnh giống như là đã ngồi ở đó rất lâu rồi, bút lông cầm trong tay đang đặt xuống.

- Chuyện này, ta cũng không còn cách nào khác. Trong nhà người...nương tử của người...có thể sẽ....khụ, dù gì chuyện này tự người xử lý tốt đi, ta...ta đi xử lý cái khác, không vấn đề gì chứ.

Ninh Nghị nhìn cô rất lâu, gật đầu:

-Ừ.

Lưu Tây Qua cũng gật đầu thật mạnh:

- Liên quan đến chuyện thành thân cứ để Nam thúc xử lý là được, thời gian không còn sớm nữa, người về trước đi.

-...Phì...

Ninh Nghị có nén cảm giác buồn cười trong lòng, lại có chút tâm tư kỳ lạ sâu xa, lúc xoay người đi ra cửa, phía sau, lại vọng đến giọng nữ nhu hòa:

- Khụ, Ninh Lập Hằng.

- Ừ?

Quay đầu lại, thiếu nữ đã từ sau bàn học ngẩng đầu lên, nhìn hẩn, trên nét mặt hiện lên chút mờ mịt:

- Người...ta biết chuyện này cực kỳ làm ẩu làm càn...người...người có gì muốn mắng chửi không?

Ninh Nghị nhìn cô:

- Thành thân...cố gắng giản đơn một chút.

- Ừ.

- Hoặc là....để trong Bá Đạo Doanh náo nhiệt một chút đi...

- Ừ.

- Sau đó thế nào, cứ thế lo liệu.

- Ừ.

- Chuyện này, thật ra...

Nói đến đây, thật ra Ninh Nghị cũng là vắt hết óc rồi, sau đó dừng một chút, nói:

- Cảm ơn cô, còn nữa...cũng xin lỗi...

- À.

Thiếu nữ nở nụ cười, sau đó khoát tay áo, giống như phát qua một cái, buông vật gì xuống.

- Không có gì.

Sau đó lại cúi đầu nhìn trên bàn.

- Người về trước đi.

Sau khi Ninh Nghị sau khi rời khỏi đã lâu, thiếu nữ mới ngẩng đầu lên, lập tức cúi rạp đầu vào bàn, trán đập đập vào bàn, than nhẹ “a” thành tiếng, hai mắt mở to, rất to...

Buổi tối hôm nay, mãi cho đến lúc nằm ôm chăn trên giường, trong ánh mắt thiếu nữ đều đầy vẻ phức tạp khó khăn, nhìn ánh sao mờ mờ bên ngoài cửa sổ, có vẻ như muốn khóc.

- Cha, con gái sắp thành hôn rồi, làm sao bây giờ..

Sau đó, ngay ngày hôm sau, hôn sự phức tạp trong Bá Đạo Doanh đã giống trống khua chiêng bắt đầu xử lý rồi...

301. Q.3 - Chương 303: Một Tràng Phong Hoa Tuyết Nguyệt

Ngày thứ nhất nói xong, ngày thứ hai liền bắt đầu xử lý việc kết hôn, trên thực tế, đó không phải là kết quả mà đám người Phương Tịch trong hoàng cung muốn nhìn thấy, đây thuần túy là quyết định độc đoán chuyên quyền của Lưu Tây Qua mà thôi.

Từ trước tới nay Bá Dao doanh trong công việc thường pha chút lưu manh, thói quen này tiếp tục được lưu truyền gìn giữ tới thế hệ Lưu Đại Bưu, tuy rằng rất hiếm khi bị người ta nắm lấy nhược điểm nhưng một khi xảy ra chuyện, phong cách ứng phó cũng hoàn toàn là làm sai thì bị ăn đòn mà thôi. Lần này, Lưu Tây Qua đã xác định việc này không đẩy đi được, thành thân là không thể tránh khỏi, về các phương diện khác cô hoàn toàn không muốn làm trò cười cho thiên hạ.

Về phương diện khác còn là bởi vì không có bao nhiêu tình cảm với Ninh Nghị. Khi vừa mới bắt đầu qua lại với Ninh Nghị, Lưu Tây Qua đã đặt bản thân vào vị trí ‘chủ công’ tuy rằng cô không phải là nhân vật toàn năng tài giỏi gì nhưng quý ở chỗ có lòng học hỏi, đầu học lại dùng tốt, mỗi lần có thể học tập được lối tư duy của người khác. Đáng tiếc, Ninh Nghị không phải là quân sư đầu chó, khi hệ thống lý luận tưởng tư tư duy của hắn dần dần vượt xa năng lực hấp thu của Lưu Tây Qua, lập tức biến thành trợ tá đặc lực giống như Gia Cát Lượng, sau này thật sự chỉ có thể xưng hô là ‘Đồng chí’.

Tới nỗi hai người mỗi khi nói chuyện là không thể ngừng lại, hoặc chỉ điểm giang sơn hoặc nói về chuyện trong nhà, nói xấu người khác, hay là mấy chuyện bông đùa. Thân thiện là thân thiện, với tính cách của Lưu Tây Qua có thể không chút do dự nhận thơ từ của Ninh Nghị là của bản thân đã nói rõ cô hoàn toàn tín nhiệm Ninh Nghị, xem như là huynh đệ trong nhà. Nhưng nếu nói tình cảm trở thành vợ chồng, đặc biệt là chuẩn bị tâm lý, quả thực là không có điều này.

Nếu để cho hắn nhìn thấy bản thân rất hưởng thụ rất nghiêm túc làm chuyện này, sau này làm sao đối diện với hắn đây. Vấn đề này khiến Lưu Tây Qua tự hỏi nhiều nhất.

Nhưng ở một mặt khác, cô cũng không phải là người không hiểu chuyện. Đối với các loại nhân tình thế sự, suy nghĩ của một cô gái thật ra còn nhiều hơn người bình thường rất nhiều. Việc đó được quyết định xong, mặc dù với vàng nhưng trong lòng cô vẫn không tránh khỏi suy nghĩ đến chuyện sau này thật sự ở cùng một chỗ với Ninh Nghị, thời đại này cho dù nữ tử phóng khoáng hơn nữa cũng không thể thoát khỏi luân lý của hôn nhân; một khi thành thân có thể cả cuộc đời thật sự phải gắn bó với Ninh Nghị. Đối với điểm này, sau khi thoáng nghĩ qua, với một người tính tình ngay thẳng như cô cũng không muốn nhìn thẳng vào kết luận lằng lằng ở trong lòng: Có lẽ. . . Cô cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Có rất nhiều việc tiếp tục suy nghĩ thật sự rất xấu hổ.

Nhưng hiện tại mâu thuẫn đã bày ra trước mắt, chuyện này xem như là thật hay là giả đây. Nếu hiện tại là giả, sau này biến thành thật thì sao, bản thân có thể vì trò đùa lúc này mà cảm thấy tiếc nuối hay không? Là một cô gái nếu thật sự tìm được nơi thuộc về mình, đương nhiên cô cũng hi vọng có thể một lần xuất giá hoàn hảo. Nhưng từ tình hình trước mắt không thể nào tốt được. . .

Đêm hôm qua sau khi từ hoàng cung trở về trong lòng cô cũng vì chuyện này mà rối như tơ vò, sau đó câu nói ‘ Trong Bá Dao doanh vẫn náo nhiệt hơn một chút’ của Ninh Nghị cấp cho cô một con đường lui. Sau này nhớ lại cũng không biết đó thật sự là câu buột miệng khi đó của Ninh Nghị hay là bản năng ý thức tính kế mọi phương diện, điều này sợ rằng ngay cả bản thân Ninh Nghị cũng không nói rõ ràng được.

Bên ngoài mặc kệ không quản, bên trong Bá Dao doanh ít ra còn có thể vui đùa một trận. Mọi người đường đường chính chính náo nhiệt một phen, dù sao đây cũng là yêu cầu của Ninh Nghị, bản thân chỉ đại phát từ bi đáp ứng hắn. . . Vì thế việc hôn lễ giao cho Lưu Thiên Nam, tiếp đó Tây Qua ra mặt ngăn cản tất cả người bên ngoài, kháng nghị cũng được khuyên bảo cũng xong mặc kệ không nghe tới, lão nương muốn thành thân. Về phần Nam thúc cần phải biến thành thật chính thức, dù sao cô cũng không có biện pháp nào khác, thật xin lỗi!

Bên trong có vài vấn đề tương đối miễn cảm đã bị cô bỏ qua. Làm thế nào với mối quan hệ giữa Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi, hẳn đã kết hôn rồi làm thế nào mới tái hôn được. Lưu Tây Qua lấy thân phận gì cùng hẳn thành thân, đương nhiên, lúc này vô luận Lưu Tây Qua là công chúa hay là trang chủ đều đồng nghĩa với việc Ninh Nghị ở rể. Hẳn như vậy thì sao có thể ở rể, không khéo lại hóa thành tình cảnh đau đầu một người hai vợ.

Không phải không có ai quan tâm tới tình cảnh này, đám đàn bà Phương Bách Hoa và Thiệu Tiên Anh tương đối quan tâm nhưng Lưu Tây Qua mặc kệ không quản. Vào lúc này muốn giết chết Tô Đàn Nhi là không có biện pháp, tiến đi cũng không đi. Khi đám đàn bà đang lo lắng thì Phương Tịch cũng phản đối, gọi Lưu Tây Qua lên kim diện mắng ột trận, ngược lại Lưu Tây Qua nhất mực kiên trì ‘Con muốn thành thân, xin thánh công và hoàng hậu khi đó tới làm cha mẹ của con. . .’ khiến người nghe buồn bực không thôi.

Phương Tịch cũng không có biện pháp, vừa suy nghĩ làm thế nào khiến Tây Qua thay đổi chủ ý vừa ban thưởng các loại đồ vật cho Bá Đạo doanh, ví dụ như ban cho đồ cưới phù hợp với thân phận công chúa của Tây Qua, mặt khác cũng phong quan tước cho Ninh Nghị ban cho tứ đẳng, một ngày năm sau chỉ dụ chạy tới Bá Đạo doanh. Bên ngoài lại đang suy nghĩ nếu như Tây Qua thật sự ương bướng cố chấp, trong thành có nên chuẩn bị chúc mừng hay không, vân vân và vân vân.

Bên phía Ninh Nghị cũng đôi chút hỗn loạn, nghiêm túc mà nói đây là lần đầu tiên thành thân của hắn, là tân lang quân có rất nhiều người tới hỏi ý kiến của hắn. Chuyện này diễn ra chóng vánh vội vã và có đôi chút như trò đùa nhưng đám người Lưu Thiên Nam có thể nhìn ra được, Tây Qua ít nhiều vẫn có tình cảm với Ninh Nghị, chuyện thành thân vẫn dễ làm. Nhưng nường tử chính quy của Ninh Nghị vẫn còn đó, hỏi hắn về chuyện hôn lễ chẳng khác nào chọc tức cô ta; đối với bất kỳ người nào tới thăm hỏi Ninh Nghị đều không có sắc mặt tốt, về phần vị nội thị trong cung ngày tới năm sáu lần truyền chỉ phong thưởng, sau khi Ninh Nghị quen thuộc khi nhìn thấy hắn trực tiếp nhận lấy thánh chỉ, sau đó vỗ vỗ tay đối phương: - Biết rồi, biết rồi, đừng đọc nữa. . .

Với tính tình của hắn đương nhiên sẽ không thật sự cảm thấy có bao nhiêu phiền toái, làm như vậy là chỉ vì để Tô Đàn Nhi, tiểu Thiên nhìn thấy; khi ở bên ngoài gặp một đang học sinh, không ai dám tò mò hỏi thăm việc thành thân. Tô Đàn Nhi vốn lo lắng bên phía Phương Tịch sẽ có người bức bách cô thế này thế kia nhưng sau đó phát hiện ra không ai tới làm phiền, cả câu chuyện đã biến thành trò cười trong doanh trại Bá Đạo. Bên ngoài cả ngày bận rộn nhưng thân phận của Ninh Nghị vẫn còn chưa quyết định, nhìn thấy bộ dạng khó chịu của Ninh Nghị cô nhện không được mà bật cười, nhìn xem chuyện này sẽ phát triển tới đâu, ngay cả Lục Hồng Đề cũng cảm thấy sự việc này phát triển thái quá rất thú vị.

Sau đó, đến ngày mười hai tháng mười một âm lịch, hôn lễ được tiến hành đúng như kế hoạch, từ sáng sớm cho đến khi xế chiều cả con phố Tế Liễu trở nên ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Quá trình diễn ra hôn lễ thật ra đơn giản nhưng cả con phố Tế Liễu giăng đèn kết hoa náo nhiệt giống như ăn mừng năm mới. Hôn lễ này đám người Tô Đàn Nhi tự nhiên không thể tham dự, chẳng qua quần áo của tân lang quân đều do Tô Đàn Nhi mặc cho Ninh Nghị, tới lúc này cô không khỏi cảm thán:

- Một chuyến xuống Hàng Châu đã thành công trở thành phò mã. Sao lại như thế này . . .

Trong thời gian ba ngày, tận mắt nhìn đủ loạn sắp xếp chuẩn bị của Bá Đạo doanh, bản thân Lưu Tây Qua đã từng tới tìm cô nói chuyện, cô cũng biết chuyện thành thân lần này là giả nhưng phải để tướng công của mình cùng người con gái khác bái thiên địa, buổi tối còn phải ngủ một đêm. Trong lòng Tô Đàn Nhi khó tránh khỏi nao nao khó chịu.

Sau đó đón dâu, dạo phố, phạm vi chỉ định trong con phố Tế Liễu thuộc thế lực của Bá Đạo doanh. Bản thân Bá Đạo doanh có lực ngưng tụ, mỗi một nhà một hộ đều chuẩn bị một vò rượu mừng, tiếp đón hẳn suốt quãng đường đi. Đợi đến khi về đến chủ trại Bá Đạo doanh trước mặt đám người Phương Tịch, Thiệu Tiên Anh bái đường thành thân thì đã chạng vạng tối. Lúc này khắp nơi trong thành đã bắt đầu thấp đèn lồng hoặc đốt pháo, náo nhiệt vô cùng, ánh sáng đỏ bừng cả trời không.

Bên ngoài thành Hàng Châu, giữ quân doanh cách thành mười dặm lúc này cũng có thể nhìn thấy động tĩnh trong thành, Đồng Quán đang chuẩn bị ăn tối đi ra khỏi doanh trại nhìn về phía xa xa:

- Chuyện gì vậy nhỉ?

- Hình như là. . . Có đám cưới?

-. . . Mẹ nó.

Sau đó sắc trời tối hơn, pháo hoa trên con phố Tế Liểu được bắn thẳng lên trời cao, ánh sáng chói lòa rực rỡ. Bầu không khí càng trở nên náo nhiệt. Một góc khác của thành thị, trong khu nhà vốn là của họ Lâu, Lâu Thư Uyển mặc một bộ quần áo màu đen từ trong phòng đi ra, quan sát bầu không khí náo nhiệt này một hồi, sau đó hỏi người bên cạnh: - Chuyện gì xảy ra vậy?

Sau khi Lâu Cận Lâm và Lâu Thư Vọng chết, thế cục của Lâu gia đã rút xuống ngàn trượng. Mặc dù lạc đà gãy vẫn hơn ngựa béo nhưng từ khi rơi vào tình trạng chiến tranh thì vật tư lưu thông trong thành đã thoát khỏi phạm vi có thể can thiệp của Lâu gia. Người đi trà lạnh, từ lúc giữ tang thủ hiếu đến nay Lâu Thư Uyển có thể cảm nhận được gia đình này dần dần bắt đầu tràn ngập tử khí suy bại và lạnh lẽo. Nhị ca Lâu Thư Hằng đã hoàn toàn suy sụp cả ngày chỉ biết uống rượu chơi đùa nữ nhân, Lâu Thư Uyển đang cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo nhưng tất cả mọi thứ xung quanh dường như đang không ngừng lôi kéo cô xuống đầm lầy, cô không biết bản thân nên làm gì cần phải làm gì, chỉ đành mặc cho bóng tối dần dần cắn nuốt bản thân mình. . .

Sau sự kiện ngày đó, Sát hổ đầu đà Tần Cổ Lai đã bỏ đi, ngược lại Linh sơn tiên tử Ngụy Lăng Tuyết vẫn còn ở lại, mặc cho gia chủ suy bại, là một võ lâm nhân sĩ cô tự nhiên vẫn duy trì việc tìm hiểu các loại tin tức, lúc này Ngụy Lăng Tuyết do dự một chút, rốt cuộc vẫn nói ra: - Bá Đạo doanh làm hôn sự, nghe nói. . . Ninh Lập Hằng thành thân với vị Hộ quốc công chúa Lưu Thiển Thiển kia. . . Trong nhà Phương Tịch, Phương Bách Hoa là Trấn quốc trưởng công chúa, Lưu Tây Qua thì được phong là Hộ quốc công chúa.

Nghe được cái tên Ninh Lập Hằng bàn tay Lâu Thư Uyển chợt run rẩy, ánh mắt chấn động, vẻ mặt sưng sốt hồi lâu rồi mới đầu đầu lên 'ừ' một tiếng. Ánh sáng rực rỡ từ phía xa rọi trên khuôn mặt cô long lanh, không biết cô đang suy nghĩ điều gì hoặc giả có thể suy nghĩ đến điều gì, qua một hồi lâu, rốt cuộc ngơ ngác xoay người trở lại căn phòng lạnh lẽo kia. . .

Bầu không khí náo nhiệt vẫn tiếp tục, trong ngôi viện nhỏ, đám người Tô Đàn Nhi cũng đang ngắm pháo hoa, ăn vặt, nói chuyện phiếm, chơi cờ năm quân; đột nhiên Quyên nhi hỏi: - Tiểu thư, tiểu Thiển, các người nói bây giờ cô gia đang làm gì. Tiểu Thiển cúi đầu nhìn Tô Đàn Nhi, cô trợn mắt: - Không nhắc tới hần!

Về phần Ninh Nghị đang làm gì, thành thân trong sơn trại hình thức thật ra cũng không khác gì, sau khi bái đường ăn thịt uống rượu bát to, ồn ào náo nhiệt. Đợi sau khi đám tai to mặt lớn Phương Tịch rời đi thì càng vô pháp vô thiên, có kẻ cưỡi áo đánh nhau, có người vừa uống rượu vừa mắng to, Trần Phàm lấy súng của Ninh Nghị muốn bắn trúng quả táo trên đầu Trịnh Thất cuối cùng bắn lên mái nhà, vùn vùn. . .

Thật ra Ninh Nghị thoát thân kịp thời, ít ra cũng không có uống say. Dù sao tôn ti trật tự trong Bá Đạo doanh vẫn phải có, Lưu Tây Qua thành thân, không một kẻ nào dám chúc say tân lang của cô. Đám người Lưu Thiển Nam đã tận sức tránh xảy ra chuyện này nhưng khi thoát thân được thì sắc trời đã không còn sớm nữa. Một đường đi thẳng tới hậu đường, đi vào trong viện nơi đặt phòng tân hôn, bên này yên tĩnh không có một bóng người.

Đẩy cửa phòng ra, ánh nến đỏ tươi lung phòng ảm áp chiếu sáng khắp phòng. Đầu đội khăn đỏ, mặc váy đỏ, đôi giày màu đỏ, cô gái yên lặng ngồi bên mép giường hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối. Không biết nàng đã ngồi đó bao lâu, theo Ninh Nghị đoán ít nhất là từ sau khi bái đường xong được dẫn vào đây; hần ở bên ngoài ứng phó mọi người trong khoảng thời gian không phải là ngắn.

Đóng cửa phòng lại, Ninh Nghị đứng đó nhìn một hồi, sau đó đi tới bàn cầm lấy chiếc gậy bằng vàng nhắc chiếc khăn che mặt lên. Cô gái sau chiếc khăn voan đầu đội mũ phượng chớp chớp mắt nhìn hần, e thẹn cúi đầu. Tuy rằng không có bao nhiêu cảm giác xấu hổ nhưng nàng của thời khắc này tuyệt đối không phải là Lưu Đại Bưu trang chủ Bá Đạo trang vùng đại đao uy phong một cõi, giống như buổi tối ba hôm trước, nàng lúc này thoạt nhìn chỉ là một cô gái đoan trang xinh đẹp, tò mò mà có chút ngầy thơ không hiểu chuyện đời.

Nguyên bản vốn cho rằng bản thân rộng rãi hào sảng, nói vài câu đơn giản tự nhiên để xóa đi bầu không khí xấu hổ và ngượng ngập nhưng vào thời điểm này Ninh Nghị phát hiện ra bản thân không biết phải nói

gì mới tốt. . .

302. Q.3 - Chương 304: Nói Đến Chuyện Cũ Tẩu Hỏa Nhập Ma

Tiếng pháo hoa từ nơi xa truyền tới, dù sao ý nghĩa của đêm động phòng khiến hai người vốn tính thoải mái cũng có những cảm xúc khác thường nhất định, nhưng Ninh Nghị bởi vì thường thức cô gái này cho nên lúc này cảm xúc rất phức tạp, đó không phải là tình yêu hay là người trong lòng, về phần Lưu Tây Qua, ở một phương diện nào đó trong lòng cô luôn giữ một loại tư thái ‘chủ công’, thể diện vẫn phải giữ. Bởi vậy, sau một hồi im lặng, hai người đã khôi phục lại tư thái ngạo nghễ, rỗng phượng trong loài người, bắt đầu theo thói quen của bản thân khôi phục bầu không khí trở lại tự nhiên bình thường.

Hay ít ra trong khoảng thời gian mới đầu, tất cả mọi hành động diễn ra coi như là tự nhiên, tuy rằng. . . không hòa hợp với bầu không khí đêm động phòng cho lắm, rõ ràng khác hẳn bình thường.

Người đầu tiên mở miệng nói chuyện là Lưu Tây Qua:

- Bọn họ chúc rượu Lập Hằng nhiều lắm hả?
- May mắn có đám người Nam thúc, Trần Phàm, Đỗ tiên sinh đã đứng ra ngăn cản, chỉ uống vài chén.
- Ta đã cho người chuẩn bị canh giải rượu, đang ở trên bàn đấy.

Miệng xưng Lập Hằng, trong giọng nói Tây Qua mơ hồ mang theo đôi chút tư thái người bề trên, từ trước đến nay cô và Ninh Nghị giao tiếp với nhau đại đa số đều là như thế này, chỉ là mới bắt đầu thì tự nhiên sau đó tương đối kiềm chế. Từ lúc cô bị Ninh Nghị xúi dục chuẩn bị cải cách thay đổi tự do, công bình ở Bá Đạo doanh, cảm giác này dần dần trở nên phai nhạt, lúc này rõ ràng đã hơi hơi buông lỏng.

Hơn nữa bình thường cô đều mang theo khăn che mặt, hoặc là cùng Ninh Nghị thương

lượng việc công, đạo lý rõ ràng. Lúc này mặc quần áo của tân nương, đầu đội mũ phượng, sau khi trang điểm kỹ càng, ngũ quan tinh xảo, cả người dường như nhỏ lại đôi chút, chỉ là một cô gái xinh đẹp khí chất phóng khoáng. Suy nghĩ cho tâm trạng phức tạp của cô khi lâm vào cục diện này, mặc kệ là biểu hiện ở trên mặt như thế nào, Ninh Nghị đều có cảm giác bản thân đang khi dễ người khác, trong giọng điệu cũng chủ động thay đổi phương hòa hoãn bầu không khí này.

- Sau khi vào đây, ngồi lâu lắm rồi phải không?
- Ừm, vẫn ngồi như thế này. . . Chẳng qua không sao cả, bình thường đã tọa cũng như vậy.
- Canh giải rượu.

Ninh Nghị cầm bát canh giải rượu trên bàn lên hóp một ngụm nhỏ, đặt xuống một bên, sau đó chỉ vào những thứ linh tinh trên bàn.

- Những, i. thứ này. . .
- A. . .

Tây Qua ngăn người, lúc này Ninh Nghị chỉ vào tự nhiên là những thứ đã được chuẩn bị sẵn để ở trên bàn, nào là sủi cảo, rượu giao bôi, quả táo, quả nhãn, hạt đậu vãn vãn. Những thứ này là thủ tục trước khi động phòng, nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ là kết hôn giả, những trình tự này rốt cuộc có cần thiết hay không Tây Qua không tiện hỏi, lúc này khi chỉ vào chén canh giải rượu kia thần sắc cô pha chút phức tạp. Ninh Nghị hỏi như vậy cô cũng không biết phải nói thế nào:

- Cái này.
- Dù sao. . . Cứ coi như chơi một trò chơi đi. ..

Với tính cách của Tây Qua, hôm nay là ngày thành thân của cô, nhất định không có kẻ nào dám tới góc tường nghe trộm thành ra Ninh Nghị không lo lắng lời nói của mình sẽ bị người khác nghe được. Nói xong câu này, còn muốn nói nữa, cô gái đã gật đầu đi tới, bộ dạng không sao hết.

- ừ, cũng tốt.. . Trò chơi gì?

- Trò chơi trẻ con. Một đám con nít cả trai lẫn gái, giống như là. ..

- Cưới vợ sao. Bọn ta gọi. . . Chẳng qua ta chưa từng chơi thử, hồi nhỏ người chơi

cùng ta không nhiều, kẻ nào dám chơi với ta có lẽ ta đã vác đao chém hấn, a. . . ăn cái gì trước đây. ..

- Tùy tiện đi. . . Hạt đậu?

Mỗi người ăn một hạt đậu.

- Trên giường còn rất nhiều, đào, táo nhiều lắm, đợi một chút để tìm đấy. . .

- ừm, đừng nói là không thể bỏ đi...

Đến lúc ăn sủi cảo, hai người mỗi người ăn một nửa, đối với điều này Tây Qua biểu hiện cũng thoải mái, nói một câu 'sống tốt', sau đó không nhìn Ninh Nghị, nhai vài cái rồi nuốt xuống. Rõ ràng cô đã sớm biết là sống, cũng biết lúc này phải nói mấy lời tốt lành.

Có thể áp chế nổi thẹn thùng trong lòng mình xuống tới trình độ này, trong lời nói cử chỉ, thậm chí đối phương còn cố ý làm yên lòng một nam nhân như hấn, nhìn cô gái ung dung thản nhiên, khuôn mặt nhìn nghiêng hồng hồng, trong lòng Ninh Nghị tăng thêm vài phần cảm động. Sau khi uống xong chén rượu giao bôi ngược lại cô lại nói một câu:

- Khi trở về, tẩu tử(chị dâu) làm thế nào?

- Không có chuyện gì, khi trở về nhận tội chịu đòn là xong, còn có thể thế nào nữa.

- Thật ra ta làm liên lụy tới người. Chẳng qua việc đó ta mặc kệ không quản.

Lúc này tay hai người móc vào nhau, Tây Qua vẫn nâng chén rượu, nói xong câu đó thì cất tiếng cười khoan khoái, sau đó ngẩng đầu cùng Ninh Nghị cùng nhau uống cạn chén rượu, cái cổ dài trắng nõn xinh đẹp giống thiên nga.

Có rất nhiều việc làm để giết thời gian, ăn uống xong xuôi, rửa tay rửa mặt, nằm trên giường tìm mấy quả hạch đào được giấu trong đó. Hai người cố gắng chậm chạp hết mức có thể, Tây Qua nói:

- Chẳng phải Lập Hằng đã thành thân một lần rồi sao? Tại sao trình tự cũng không quen thuộc?

- Thứ này không phải cứ trải qua một lần là lập tức có thể thành chuyên gia.

Tìm được một quả hạch đào, tách ra ăn.

- Hơn nữa lần thành thân trước đó bị người ta đánh, đầu trúng một viên gạch, sau đó mất đi ký ức.

- Có việc này nữa sao?

Tây Qua tròn mắt vô cùng tò mò.

- Ban đầu vốn ở Giang Ninh thôi, ta vốn là kẻ ở rể, nương tử nhà ta khi đó.. .

Nền đồ lung linh, trên cái giường lớn hai người mỗi người chiếm một góc, ngừng tìm kiếm nói chuyện về quá khứ:

- Như vậy đấy. . . Sau đó thì mất ký ức biến thành bộ dáng như hiện tại.

- Mất ký ức, thật sự là không nhớ được bất kỳ chuyện gì sao?

- ừ, giống như đột nhiên biến thành ta hiện tại vậy.

- Nếu nói như vậy, giữa người và tẩu tử từ lúc bắt đầu cũng không tốt đẹp cho lắm.

- Mọi người đều là người hiểu đạo lý, tướng kính như tân thoi. Chẳng qua cô ấy bỏ chạy mất ngay sau khi thành thân xong, sau đó mọi người mới có thời gian ở chung. ..

- Vậy sau đó các người làm thế nào.. .

- Nói ra thì dài dòng lắm. . .

Dù sao cũng đang nhàn rỗi, tất cả mọi việc bắt đầu từ Giang Ninh kể tới chuyện của Hoàng Thương, kể đến chuyện sau đó Tô Đàn Nhi đốt lầu, một lần nữa lựa chọn lại. Hai người kiểm tra xong tất cả mọi thứ được giấu trong chăn, sau đó ngồi trong phòng, Ninh Nghị ngẫu nhiên đi lại, Tây Qua ngẫu nhiên ngồi bên mép giường, ngẫu nhiên ngồi xuống bàn tròn, rất hiếu kỳ với những việc này. Sau đó tất cả mọi thứ từ hạt đậu, quả táo vân vân đều bị ăn hết, ngay cả rượu cũng uống cạn sạch. Tây Qua cũng ngẫu nhiên kể về bản thân mình.

-Ta nói cho người biết, trước đây cha ta rất là lợi hại. . .

- Đừng cho rằng người là Huyết Thủ nhân đồ đã rất giỏi, nếu như cha ta vẫn còn sống.

- Cha ta bị quan phủ hại chết, bọn chúng xa luân chiến. . . Nếu không tránh phải mai phục...

- Thật ra ta có chút nhớ mẫu thân ta. . .Chỉ có điều bộ dáng bà như thế nào thì không nhớ rõ...

Thời gian trong bầu không khí này từng giây từng phút trôi qua, thật ra hai người vẫn còn tỉnh táo nhưng dù sao thời gian cũng không còn sớm, nếu như thật sử dụng hết đầu óc thì chủ đề có nói đến khi trời sáng cũng không hết, nhưng cuối cùng trong một lần trầm

mặc ngắn ngủi Tây Qua cười: - Quên đi, muộn rồi, ngủ thôi.

- Hay là người ngủ ở trên giường. ..

- Không sao, ta ngủ bên trong, đại gia nữ nhi giang hồ, sự cấp tòng quyền. Tây Qua đã quen thuộc với phong cách của Ninh Nghị, quay đầu lại mỉm cười chấp tay ôm quyền, bộ dạng rất đáng yêu. Cô rất tự nhiên, tay cởi bỏ áo choàng đồ bên ngoài, vứt đôi hài đồ lên giường.

Có lẽ là bởi tiết trời lạnh hoặc là sớm đoán trước sẽ có tình huống này cho bên bên trong quần áo cô dâu còn có một tầng áo ngoài bằng lụa trắng có thêu hoa sen để mặc trước mặt người thân thuộc. Mặc vào cũng không có vấn đề gì nhưng đợi đến khi Ninh Nghị lên giường rồi, cô tự nhiên đã nằm trong chăn, chăn che kín tới bả vai, hai tay đan vào nhau đặt trước ngực, mắt nhìn nóc màn suy nghĩ.

- Người nói, trận này chúng ta có thể thắng được không?

- Ai mà biết được. ..

- Nếu như thắng. Chuyện chúng ta muốn làm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.. .

- Dù thắng sợ rằng cũng không dễ dàng đâu.

- Nói thế nào thì cũng đã thành thân, Ninh Lập Hằng người chẳng lẽ không thể nói tốt một chút sao?

- Nhất định có thể được!

- A. . .

Nói chuyện câu được câu không. Sau đó không lâu Ninh Nghị thổi tắt ngọn nến, hai người nằm song song trên giường, mới đầu cô gái có chút mất tự nhiên; thật là một đêm kỳ lạ, Ninh Nghị nghĩ vậy. Chỉ có điều, nữ tính trong thời đại này có thể tự nhiên đến trình độ này đã rất là lợi hại rồi, Ninh Nghị không khỏi bội phục cô gái đang nằm ngủ ngay bên cạnh mình. Sự tự nhiên ở cô không khiến cho người ta có cảm giác tùy tiện, trong tình huống như thế này chỉ làm cho người ta cảm thấy hết sức đáng yêu. Không lâu sau, trong tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tây Qua, Ninh Nghị mang theo theo tâm tình như vậy từ từ đi vào giấc ngủ.

Tình huống phát sinh vào khoảng một canh giờ sau đó.

Ninh Nghị trong mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, mơ hồ cảm thấy bên cạnh có gì đó không ổn, đây chỉ là cảm giác theo bản năng của hắn, bởi vậy mà nhỏ giọng hỏi một câu:

- Làm sao vậy?

Tất cả giống như ảo giác. Hắn khẽ nâng người dậy, nhìn sang bên cạnh, trong bóng tối cô gái vẫn tư thế ngủ tự nhiên như cũ, hai tay giao nhau đặt trước ngực, hô hấp đều đặn tự nhiên. Thấy vậy Ninh Nghị lại nằm xuống, một lần nữa rơi vào giấc ngủ.

Không biết lại qua được bao lâu nữa, Ninh Nghị một lần nữa tỉnh giấc, lần này bên cạnh truyền tới tiếng hít thở khó khăn, hắn quan sát một hồi, cô gái vẫn nằm ngủ ở tư thế đó nhưng không hiểu vì sao hô hấp trở nên dồn dập hơn vài lần, hai tay vẫn đan vào nhau đặt trước người nhưng đầu nghiêng trái nghiêng phải về thống khổ. Ninh Nghị nhíu mày:

- Người làm sao vậy? Thiến Thiến?

- Không sao. Khi Ninh Nghị đưa tay qua thì cô gái chợt mở mắt, nâng tay gạt tay hắn ra, sau đó kéo chân lên tận mặt:

- Gặp ác mộng thôi, ngủ đi.

Ninh Nghị nửa tin nửa ngờ một lần nữa nằm xuống, trong bóng tối, bên ngoài mơ hồ truyền tới một vài tiếng động nhưng tâm trạng lúc này của hắn còn chưa kịp thời nhận ra. Chỉ một lát sau, rốt cuộc lại nâng nửa thân người dậy, đưa tay về phía cô gái bên kia; lúc này cô gái bọc trong chăn xoay lưng về phía hắn, tay Ninh Nghị vừa đưa tới đã bị tay cô bắt lại giữa không trung, đây có lẽ là phản ứng bản năng. Bởi vì bàn tay mình bị giữ chặt, lúc này Ninh Nghị mới cảm thấy tay Tây Qua không có lấy nửa phần sức lực, chạm vào thậm chí còn thấy lạnh như băng, đầy mồ hôi. Hắn đang nghi hoặc thì bàn tay đó chợt trở nên nóng ran.

Ninh Nghị hạ tay xuống đặt trên trán cô, trên trán đầy mồ hôi, cơ thể cô thậm chí còn đang run rẩy. Lần này thật sự khiến cho Ninh Nghị hoảng sợ, ngồi dậy đi xuống giường đốt đèn lên. Lưu Tây Qua cũng ngồi dậy, không chỉ trên trán, tay mà lúc này thoạt nhìn cả

người cô đều toát mồ hôi, thậm chí mơ hồ có màn sương trắng bốc lên, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi có lẽ bị chính cô cắn quá lâu mà trong màu trắng nhợt mang theo màu đỏ đậm, con mắt đầy tơ máu. Ánh mắt cô gái mang theo vẻ phức tạp nhìn hắn, ngồi xếp bằng, xem ra là bắt đầu luyện công.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Ninh Nghị không hiểu đi tới bên cạnh giường, Lưu Tây Qua cúi đầu, hé mở mắt:

- Không sao.

Cô nâng tay lòng bàn tay từ từ hạ xuống. Qua một hồi lâu, một ngụm máu tươi phun trên chăn, trong đầu Ninh Nghị chợt xuất hiện một từ, muốn đưa tay đỡ, đưa ra đến nửa đường thì dừng lại:

- Tẩu hỏa nhập ma? Nội công tẩu hỏa nhập ma?

Bản thân cô gái tu luyện là nội gia công thượng thừa, nói ra rất thần kỳ. Trên thực tế chính là trường kỳ rèn luyện có thể khống chế sự lưu thông máu trong cơ thể mình. Tẩu hỏa nhập ma là khi bị thương nặng hoặc là tình thần hỗn loạn khiến cho khí huyết đi sai đường, thương thế này thật ra tương đối nghiêm trọng nhưng Ninh Nghị nghĩ không ra rốt cuộc nguyên nhân nào khiến cho cô tẩu hỏa nhập ma. Mới vừa muốn ra ngoài tìm người, tay đã bị giữ lại:

- Ta không sao. . . Không cần đi, không cần gọi người. . .

Rõ ràng là cô đang cố gắng chống đỡ, Ninh Nghị suy nghĩ trong lúc nhất thời chỉ đành

nói:

Ta hiểu rồi, sẽ không kinh động đến nhiều người, ta gọi Nam thúc, Thiến nhi tỷ, Lưu lão đại phu để bọn họ tới đây. . .

Mặc dù còn không hiểu rõ tình hình thế nào nhưng trong Bá Đạo doanh, Lưu Thiên Nam được xem như là người có nội lực cao nhất, còn về Kỷ Thiến nhi bởi vì là nữ nhân có thể giúp Lưu Tây Qua xoa bóp huyết đạo, lão đại phu đương nhiên là cũng phải gọi tới rồi. Hắn nói xong lời này, trong mắt cô như có điều muốn nói nhưng lại thôi, rốt cuộc để cho Ninh Nghị ra ngoài gọi người.

Vừa ra khỏi cửa, Ninh Nghị lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn, từ xa xa trong bóng đêm truyền tới tiếng âm âm giống như âm thanh khi đại quân công thành. Khi hắn tìm tới Lưu Thiên Nam thì phát hiện ra trong Bá Đạo doanh lúc này đã bị đánh thức dậy cả. Lưu Thiên Nam cho rằng hắn bị hành động công thành làm cho tỉnh giấc, trước tiên nói:

- Không sao. Đồng Quán lợi dụng đêm tối công thành, đại khái là vì nhìn thấy phía chúng ta có tiệc mừng. Chẳng qua lần này chỉ là làm bộ làm tịch thôi, chi cần không mất cảnh giác là được. Hắn sẽ không thật sự hao tổn binh lực vào đêm nay, thuận tiện là khiến chúng ta ngủ không ngon giấc mà thôi, người ra ngoài này làm gì.

Ninh Nghị ghé tay ông ta nói vài câu, lúc này Kỷ Thiển Nhi cũng tới, hai người đều giật mình:

Tẩu hỏa nhập ma, làm sao có thể. ..

Đều lấy ánh mắt kỳ quái đánh giá Ninh Nghị, cho dù quá kích động trên giường cũng chưa bao giờ nghe nói cao thủ võ lâm xảy ra tình huống này. . .

Nhưng trước mắt tự nhiên không phải là lúc tìm hiểu nguyên nhân, chỉ một lát sau những người có thể giúp đỡ được đều đã có mặt ở phòng tân hôn. Trong lúc nhất thời Ninh

Nghị không đi vào gây trở ngại mọi người, hắn lên nóc mái nhà bên cạnh, hóng gió đêm lắng nghe quan sát động tĩnh trên tường thành ở phía xa, nghĩ tới chuyện xảy ra đêm nay, rốt cuộc vì sao cô gái lại bị tẩu hỏa nhập ma. Chỉ một lát sau, một bóng người nhảy lên, xác định là Lục Hồng Đề. Ninh Nghị biết tu vi nội lực của cô là thâm hậu nhất, thăm hỏi một hồi, Lục Hồng Đề cũng nhú mảy:

- Làm sao có thể, các người động phòng thế nào?

Vốn là không có làm . . . Ninh Nghị đơn giản kể sơ qua chuyện giữa mình và Tây Qua, sau khi lên giường cô ngủ bên trong còn bản thân ngủ bên ngoài, căn bản chưa từng chạm vào người cô. Nói đến đây, Ninh Nghị như nhớ ra điều gì đó, dần dần ngừng lại. Lục Hồng Đề cũng mơ hồ nghĩ đến, sắc mặt phức tạp biến hóa không ngừng, cuối cùng nhìn hắn một cái bật cười rồi đi:

- Loại việc này cũng xảy ra. .. Thật phục người rồi...

Ninh Nghị dở khóc dở cười, đến lúc này đây hắn gần như đã có thể hiểu phần nào tâm tư của cô gái nhìn như khảng khái kia. Cho dù từ lúc bắt đầu đã biểu hiện tự nhiên nhưng bản thân Tây Qua là cô gái thích suy nghĩ, lần này dù sao cũng là thành thân, sau khi lên giường, cô nằm ở bên trong gần như suốt cả buổi tối đều không ngừng suy nghĩ lung tung, mà trong đó không ngừng hỏi những câu như “Nếu hắn quay sang thì ta nên làm gì bây giờ” “Nếu hắn không ngủ” “Nếu hắn biết ta không ngủ thì làm sao bây giờ” “Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả đây” “Ta phải làm sao bây giờ” “Từ chối hắn hay là đồng ý đây”. . . Cho dù có vài chuyện rất quá đáng nhưng có lẽ cô đã từng nghĩ tới rồi.

Vì che dấu tâm tư phức tạp, cô cố gắng hành động thật tự nhiên, bày ra tư thế ngủ tự nhiên vì thế mà suốt buổi tối không dám động dậy mơ hồ hành công toàn thân, cuối cùng thành ra nông nổi bản thân làm cho chính mình tẩu hỏa nhập ma. ..

Loại sự việc này là lần đầu tiên hắn gặp phải, nhìn tận mắt nghe tận tai. Thật là. . . Rất đáng yêu...

Nghĩ đến đây Ninh Nghị nhin không được ngồi trên mái nhà cất tiếng cười rộ lên.

Gặp được một cô gái như thế này, những chuyện này, cho dù là hắn cũng cảm thấy quả thực rất kỳ diệu.

Xa xa gần gần, binh lực trong thành đã được phát động. Ánh lửa trên tường thành liên miên, bên ngoài tường thành, vô số quân lính đang phát động tấn công hoặc có lẽ là làm giả như đang tấn công nhưng trận thế tạo thành đã rất kinh người. Đồng Quán cũng có vài phần thú vị, nhìn thấy trong thành náo nhiệt, hắn rõ ràng phát động tấn công sau cuộc vui vào lúc trời rạng sáng khiến cho tất cả mọi người không ai được ngủ yên giấc. Đương nhiên, chi cần không mất cảnh giác, trong hoàn cảnh thời tiết như thế này Đồng Quán cũng không có khả năng thật sự lơi hết binh lực vào, tối nay có lẽ vẫn chưa có vấn đề gì.

Căn phòng bên dưới ánh đèn lấp lóa, một vài người biết được bên này xảy ra chuyện bị ngăn lại ở bên ngoài viện, trong tân phòng Lưu Thiên Nam lộ ra nhìn Ninh Nghị ra dấu tất cả đều ổn. Nhưng Ninh Nghị biết,

nếu như lúc này bản thân đi vào sợ rằng cô gái chi càng thêm xấu hổ. Bởi vậy hắn vẫn tiếp tục ngồi trên nóc nhà.

Nghĩ đến trảng chiến tranh này, nghĩ tới lần hôn sự này, lại nhớ tới những chuyện đã kể với Lưu Tây Qua trong tân phòng, tất cả mọi chuyện đã diễn ra từ lúc bản thân bắt đầu đi vào thời đại này. Tần Tự Nguyên chắc hẳn là đang nỗ lực ở Biện Kinh, phương bắc đang đánh giặc, vô số vô số người cùng nhau xung phong liều chết; Kim quốc, Liêu quốc, Vũ triều; thắng trận, thua trận; tòa thành này cũng đang đánh nhau, ngàn ngàn vạn vạn binh sĩ cuộn cuộn xông về phía tường thành từ bốn phương tám hướng; binh tướng trong thành cũng xông ra chém giết quân địch. Còn hắn cũng đã trải qua rất rất nhiều chuyện kỳ

diệu, người tốt kẻ xấu, kiên trì tín ngưỡng, giết chết Tịch Quân Dục, giết chết cầu Chính, giết chết đám binh sĩ bỏ trốn trên đường, giết chết Lâu Cận Lâm, giết chết Lâu Thư Vọng. Hắn nhắm mắt lại hít sâu vào một hơi, có đôi khi thật sự có cảm giác, ngàn vạn nhân vật đương thời này quả thực hợp thành mở đầu một đoạn lịch sử hoặc là chỉ một bộ phận mà thôi.

”... Lấy núi làm thuyền, lênh đênh trên biển ngàn năm..

Khi mở mắt ra, Ninh Nghị ngẩng đầu nhìn sao trên bầu trời, ngồi trên mái nhà hát khe khẽ. Trần Phàm từ dưới nhảy lên:

- Làm sao thế? Không xuống dưới sao?

Không sao, ngồi một lát.

Ninh Nghị ngẩng đầu ý chỉ đoạn tường thành phía xa xa.

Trần Phàm không để ý, ngồi xuống bên cạnh:

- Vừa rồi đang nói gì đấy?

- Hát một bài.

- Ồ, hát bài gì, người viết lời sao?

Ninh Nghị mỉm cười. Không lâu sau, Trần Phàm nghe được tiếng hát nho nhỏ của hắn. Người bên dưới cũng mơ hồ nghe được tiếng hát cổ quái, ngay cả đám người Lưu Thiên Nam, Lưu Tây Qua đang ngồi trong tân phòng, bởi vì nội lực thâm hậu, cũng có thể nghe được âm thanh mơ hồ truyền tới, đúng là từ bên ngoài cửa sổ tân phòng, từ cái bóng

của hai nam nhân đang ngồi trên mái nhà truyền tới.

“...Lấy núi làm thuyền, lênh đênh trên biển ngàn năm, đốt ngôi nhà cũ, một đóa hoa khai mở thời gian. ..()”
0 Bài hát Thiên Địa Giám- Thường Thạch Lỗi hát)

Lưu Tây Qua mở to mắt, ánh mắt an tĩnh, sau đó lại nhắm lại. Bên ngoài thành, binh lính hò hét giống như thủy triều lên, trên tường thành cung nỗ cơ thạch vận sức chờ phát động; vô số người, sinh mệnh tập trung trên mảnh đất này, ánh sáng trải rộng khắp thiên hà.. .

- ”...Dĩ hải vi tuyền, lập thiên địa vi đình viện, vọng măn đích thi thiên, dụng thiên giang nguyệt đích quang tuyền. .

Tiếng hát cổ quái vang lên từ trên mái nhà trong đêm tối, rất nhiều năm sau nhìn lại,

đường như một thời đại mắt đã được bắt đầu.

303. Q.3 - Chương 305: Hùng Quan Mạn Đạo Bát Bách Hồ Minh

Năm thứ chín Cảnh Hàn triều Vũ, nhiều đợt khởi nghĩa đã bùng nổ ở Giang Nam, thậm chí sau đó còn họa Vĩnh Lạc đánh hạ Hàng Châu nguy ngập Gia Hưng, chấn động cả vùng Thiên Nam. Nếu nói lần khởi nghĩa

đó gây chấn động tới căn cơ cả quốc gia triều Vũ thì có lẽ hơi quá nhưng bởi vì có trận khởi nghĩa này đã tạo ra hiệu ứng domino ở một số địa phương một số người có ý nghĩ nổi loạn đồng loạt hưởng ứng, kết quả cả Vũ triều diên đảo. Xét đến cùng là chính yếu hay thứ yếu, là ngẫu nhiên hay tất nhiên, là điều kiện tất yếu hay là điều kiện không tất yếu, đã trở thành chủ đề nghiên cứu của các nhà sử học đời sau.

Mấy thứ này thật ra vào lúc đó cũng có người đã từng suy nghĩ nhưng thân ở trong cục không một ai suy tính dài được như vậy. Phương Thất Phật nhận định thời điểm đại quân Đồng Quán kéo lên phương bắc, cuối cùng hẳn muốn không phải là giới hạn cuối cùng của triều Vũ mà là kiếm một đường sinh cơ chiến lược bởi vì đã nhìn rõ cục diện xấu

hở của triều Vũ khi đó. Nhưng cuối cùng có thể làm tới mức nào thì khi đó ngay cả Phương Thất Phật sợ rằng cũng nhìn không ra.

ít ra vào thời điểm ban đầu khi nghĩa quân khởi binh, kéo theo thiện hạ đại thế hung mãnh vận chuyển, đặc biệt là sau khi thành lớn như Hàng Châu bị đánh hạ thật sự khiến cho người ta có một loại cảm giác đang hành động theo ý trời, dĩ nhiên Vũ triều suy nhược đã lâu có cảm giác bị đe dọa. Mà khi Vũ triều chân chính nhìn nhận đây là một tràng phản loạn, muốn toàn lực tiêu diệt trước trận chiến Bình Liêu thì khi đó mới cảm nhận được áp lực chính diện khi chân chính đối mặt với Vũ triều. Một quốc gia tích lũy hơn hai trăm năm vô tới, có thể chống đỡ được hay không vô luận và Phương Lạp, Phương Thất Phật, đều chỉ mang tâm lý may mắn đánh trận mà thôi.

Mà ở Biện Kinh, trung tâm chính trị nơi tập trung của đám quyền quý. Đối với mối họa Phương Lạp, không một kẻ nào xem nói trở thành nguy cơ lớn có khả năng lật đổ

quốc gia, cho dù trong mắt đám người Tần Tự Nguyên, Lý Cương, thậm chí cả Cảnh Hàn đế cũng không thật sự coi việc tạo phản của Phương Lạp trở thành một hồi nguy cơ diệt vong, chỉ là hấn đã chiếm lĩnh Hàng Châu, dám làm loạn một vùng giàu có nhất của đất nước, dưới tình huống gây tổn hại về lợi ích cho rất nhiều kẻ quyền quý giàu có, không thể không hạ lệnh cho Đồng Quán diệt trừ mối họa này. Đương nhiên, sau đó thời gian hao phí thật ra khá lâu.

Phiền toái và cơ hội lớn nhất tự nhiên là Liêu quốc. Trong mắt rất nhiều người, thật ra chi cần tiến quân lên phía bắc cơ hội vẫn nhiều hơn phiền toái; nhưng Đồng Quán lại xuôi nam, mười sáu châu Yến Vân giống như một khối thịt béo bầy ra trước mắt hấn nhưng bởi vì trong cổ họng có một chiếc xương cho nên nuốt không trôi. Đây là một việc khiến người ta lo lắng vô cùng. Lúc đó mọi người vẫn chưa nhìn ra được khối thịt béo này ăn vào có thể dẫn tới rất nhiều chuyện xấu. Nhiều nhất, mười sáu châu Yến Vân không thu lại được, bản thân quốc gia cũng không tổn thất quá lớn, khi đó rất nhiều người nhìn tình huống

trước mắt không khởi nghĩ như vậy.

Chỉ có một số ít người mơ hồ nhìn thấy được bởi vậy mà da đầu tê dại. Lý Cương tự nhiên là một trong số ít người đó, cho dù là Tần Tự Nguyên dù có nghĩ tới việc này có thể mang tới tai họa ngầm nhưng cũng không thể suy nghĩ thấu đáo nguy cơ tiềm ẩn bên trong. Dù sao, tương lai thật quá xa vời, nhìn không thấy sờ không được.

Một tràng bắc phạt bởi vì bó chân bó tay mà không cách nào thi triển. Lý Cương lo lắng, Tần Tự Nguyên lo lắng, hoàng đế lo lắng, bách quan lo lắng, rối loạn hết cả. Dưới tình huống này, trong mối quan hệ lợi ích chẳng chịt có thể mở ra một đường máu, thúc đẩy bắc phạt tiến triển, Tần Tự Nguyên con người này, thật ra cực kỳ mạnh mẽ. Đáng tiếc bọn họ cũng không ngờ được, dưới tình hình rắc rối phức tạp này, bản thân quốc gia, có thể vô lực tới trình độ này.

Hơn mười vạn người đối diện với hơn vạn quân đội Liêu quốc thế nhưng thua trận. Vương Bẩm và Dương Khả Thế đã phát hiện ra tình huống không ổn, một lần nữa tập hợp lại bại binh, trọng chấn quân đội nhưng từ đó về sau càng chiến càng bại, binh sĩ sợ hãi, sợ người Liêu như sợ hổ, vừa có chiến đấu chạy trốn so với ở lại càng nhiều hơn, mà chỉ một nhóm nhỏ khoảng trăm người chiến đấu ngược lại ngẫu nhiên có thể thu được thắng lợi, dùng làm tin chiến thắng gửi về Biện Kinh. Nhưng đám người Tần Tự Nguyên có hệ thống tinh báo của riêng mình, đại cục tán loạn, quân tâm tởn tưng như vậy khiến cho đám người Tần Tự Nguyên sa sầm mặt mày.

Giống như một võ sĩ, ông kiên trì mộng tưởng, liều mạng nỗ lực, vượt qua muôn vàn khó khăn bước lên sân

đầu, tràn ngập tự tin tung ra quyền thứ nhất mới phát hiện ra lực lượng nắm đấm của ông còn không bằng đứa trẻ năm tuổi. Như vậy thì đánh đấm gì, chẳng qua chỉ là lời nói suông.

Đương nhiên, ai cũng biết giữa người và người thật ra hơn kém không bao nhiêu, chiến thắng của loại hình giao chiến nhỏ dưới trăm người có thể chứng minh cho quan điểm này, người có huyết tính vẫn phải có. Nhưng khi khuếch trương phạm vi ra toàn bộ quân đội bắc phạt, một khi xảy ra vấn đề ở một chỗ nào đó, sợ hãi giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, tất cả mọi người đều có suy nghĩ “Dù sao cũng đánh không thắng, cho dù ta có liều mạng đi chăng nữa mà mọi người không hợp lại cũng bằng không”, thành ra cả đội quân bị vây trong thế thất bại thảm hại.

Dưới bầu không khí như vậy, xuất hiện một đám người như vậy. Vào thời điểm Tần Tự Nguyên gần như phí công lần thứ hai bình ổn các loại đầu đá trong Bắc phạt quân, thật ra hắn đã lựa chọn một con đường khác. Vào thời điểm này, sứ giả bắc thượng đang cùng một vài nhân vật được sắp đặt từ trước không ngừng tiếp xúc với ‘Oán Quân’ thống soái Quách Dược Sư bên trong Liêu quốc, ý đồ dụ hàng chiêu an hắn ta. Quách Dược Sư vốn là người Hán, nguyên bản nhìn thấy cục thế Liêu quốc biến hóa, quả thực có ý nghĩ đầu nhập

trở về nhưng thành tích thua trận của Vương Bẩm Dương Khả Thế khiến cho hắn kéo dài thời gian suy nghĩ.

Cho dù sau này chứng minh được, mỗi chiêu Tần Tự Nguyên đánh ra đều ngoan độc, chi đáng tiếc, lực cản trở xung quanh thật sự quá lớn. Tuy nhiên trên lý thuyết yêu cầu một cao thủ cờ có thể bao quát hết tất cả hoàn cảnh xung quanh, nhưng loại lực cản này đã không thể nào tính toán trước; vô luận là Lý Cương, Tần Tự Nguyên hay là danh thần túc lão trong triều, nghiên cứu Nho gia mấy chục năm cuối cùng cũng chỉ có thể bị chiếc lưới dựng lên trên cơ sở Nho gia vây kín, có đôi khi lực tương tác giữa hai bên lại trở thành lực cản trở lẫn nhau. Những quân cờ này mỗi một chiêu đều được đặt xuống vào thời điểm thích hợp tầm nhìn vượt xa thường nhân, song khi chúng được đặt vào vị trí thì đã hoàn toàn lạc hậu...

Ngoại trừ việc trông chờ đại thắng của Vương Bẩm, Dương Khả Thế, chờ đợi loại

người Quách Dược Sư này quy hàng ra thì có thể chờ mong cũng chỉ có phá băng chiến cục phương nam. Cũng trong khoảng thời gian kéo dài này, có một số thứ dưới tình huống tất cả mọi người không phát hiện ra, đang âm thầm phát triển ở phương bắc.

Giai đoạn mở đầu cuộc chiến, người Nữ Chân tương đối quý người Hán.

Tuy rằng một đường khởi binh, lúc này đã đánh cho Liêu quốc như đánh chó, nhưng nói đến cùng Nữ Chân nhất tộc dù sao cũng là nông dân mới đi ra từ Bạch sơn Hắc thủy. Trước đây bọn họ thậm chí còn không có chữ viết của riêng mình, dưới sự ức hiếp của người Khiết Đan ngẫu nhiên nghe được một vài tin tức ở phương nam, nhìn thấy đủ loại đồ vật quý giá từ phương nam truyền tới, đối với đại quốc do người Hán ở phương nam dựng lên thật sự là ngưỡng mộ như thiên triều thượng quốc.

Giống như Hoàn Nhan Hi Duẫn các văn thần vị trí trọng yếu đều chịu văn hóa của

người Hán hun đúc, dù sao vào thời kỳ này, dùng cách nói khai hóa văn minh, Vũ triều đúng là mạnh nhất. Hai năm trước Hoàn Nhan Hi Duẫn mới lấy chữ Hán, chữ Khiết Đan làm cơ sở sáng tạo ra chữ viết cho người Nữ Chân. Trong thời kỳ đầu khai chiến, binh lực của bọn họ vốn không đủ, phải lấy hai vạn đối đầu với tám mươi vạn loại hành động này đối với người mình hữu phương nam mà nói thật ra đã đủ kính trọng. Bọn họ đã khởi binh hơn nửa năm nhưng phương nam không có lấy nửa điểm động tĩnh, cho tới mùa đông, quân bắc phạt của Vũ triều rốt cuộc có trận chiến đầu tiên, hơn mười vạn người thua một vạn người, chuyện sau đó, tất cả chuyển biến thật sự quá đột ngột.

Kim quốc đánh gần một năm, chiếm gần một nửa quốc thổ Liêu quốc, người nhiều tầm mắt cũng mở rộng, nhưng nhìn thấy động tĩnh của Vũ triều vẫn không khởi sừng sốt. Đương nhiên, người Nữ Chân số lượng có hạn, nếu nói lúc này bọn họ có cảm giác bản thân có khả năng lấy đi một vùng của Vũ triều là không thể nào, địch nhân trước mắt của bọn họ vẫn là Liêu quốc, có thể đánh bại Liêu quốc đã là tốt lắm rồi, nhưng có một vài ý

nghĩ rốt cuộc bắt đầu nảy mầm, sinh trưởng. . .

Vũ triều phía nam chỉ sợ đã không còn là Thiên triều thượng quốc nữa rồi.. .

Một đám rác rưởi mà thôi.

Tháng hai năm đó Đồng Quán đã tới được thành Hàng Châu.

Lúc này đã là mùa xuân năm thứ mười Cảnh Hàn triều Vũ, mừng tám tháng hai đại quân bắt đầu chính thức công thành, mười sáu tháng hai, trong lãnh cung một tướng thủ thành cố gắng bắt trúng tên mất mạng, thiên tướng Đồng Phương Việt được bổ nhiệm vào chức trách của hắn. Trong quân Phương Lạp không hề hay biết, Đồng Phương Việt đã là gian tế do đám người Văn Nhân Bất Nhị cài vào trong thành được gần nửa năm nay. Tháng mười một lúc đó đã ở vào trạng thái vây thành, đám người Phương Lạp cực kỳ chú

trọng đến việc chuyển đổi quyền lực nội bộ, Đồng Phương Việt dần dần được đẩy lên vị trí ‘có thể thượng vị’, đã tốn rất nhiều sức lực của Văn Nhân Bất Nhị, trong đó cũng có không ít tham mưu của Ninh Nghị, đến lúc này đây quân cờ này rốt cuộc thể hiện tác dụng của nó.

Mười bảy tháng hai, Đồng Phương Việt mở cổng bắc thành Hàng Châu, cấm quân Đồng Quán như thủy triều cuộn cuộn đổ vào. Mặc dù trước đây cũng có vài lần tường thành bị phá, ngoại binh đánh vào bên trong nhưng lần này đã không còn chút may mắn nào nữa, tình thế trực hệ và chi thứ Phương Thất Phật ở trong thành triển khai chiến đấu, mà đám người Phương Lạp dẫn theo quân đội từ trong mảnh hỗn loạn đó đánh giết chạy ra khỏi thành. Nhưng vào lúc đó, Đồng Quán dẫn theo mười lăm vạn cấm quân đã ở trạng thái vây thành, sau một phen liều chết ác chiến, tàn quân Vĩnh Nhạc triều bỏ chạy tán loạn hết về cửa tây và cửa nam.

Mặc dù nguyên nhân Phương Lạp xưng đế lập nước là bởi vì Hàng Châu nhưng lần khởi nghĩa này phạm vi lan tràn là rất lớn. Sau khi Hàng Châu bị vây, địa bàn bên ngoài sẽ phải chịu một chút áp lực nhưng một là nơi này còn có đám người Thạch Sanh, Lục Hành Nhi, Lữ Sư Nang tham gia chống đỡ; hai là Đồng Quán cũng không thời gian để ý đến, sau

khi chạy ra khỏi thành Phương Lạp bên này vẫn còn một khoảng không gian nhất định. Nhưng Đồng Quán tự nhiên không thể cứ vậy bỏ qua cho ông, muốn lập tức lên phương bắc thì trước tiên cần phải hoàn toàn đánh bại Phương Lạp, Hàng Châu vừa hạ xong lão cũng lập tức dẫn binh lên đường đuổi giết, một đường gắt gao không bỏ.

Căn cơ của Phương Lạp vẫn ở vùng Thanh Khê huyện, từ Hàng Châu tới Thanh Khê đại khái khoảng hơn hai trăm dặm đường đi; trên đường đi phục binh hơn vạn, sau đó quân sĩ triều đình một lần nữa triển khai chiến đấu giằng co với tàn quân Phương Lạp.

Trong tình hình như vậy, hai mươi tư tháng hai, tiết thanh minh, lấy Bá Đạo doanh làm chủ, một chi đội ngũ tàn binh đang vượt qua sườn núi phía trước, nơi này cách Thanh Khê một trăm dặm về phía tây bắc.

Khi thành bị phá, Bá Đạo doanh phá vây thoát ra từ cửa nam, vốn là một chi đội ngũ

đoạn hậu bọn họ quả thực đã hoàn thành sứ mệnh của mình, lôi kéo lượng lớn truy binh khiến cho rất nhiều tàn quân của Vĩnh Nhạc triều có thể đào thoát. Song khi đại chiến tạm ngừng, khi bọn họ muốn tiến về phía tây đuổi theo đại quân Phương Lạp, đó là hướng bị Đồng Quán đuổi giết gắt gao, nếu Bá Đạo doanh đi về hướng đó sẽ trực tiếp đối diện với phần đuôi quân trận của đại quân triều đình.

Lúc này rất nhiều quân đội truy sát tàn quân Vĩnh Nhạc ở khắp nơi, khi Bá Đạo doanh giết ra khỏi thành thậm chí còn dẫn theo cả gia đình người thân. Vào lúc này còn chạy tới Thanh Khê chẳng khác nào tự tìm đường chết. Bọn họ vòng một vòng quanh Hàng Châu chệch hướng tây bắc, đại khái hợp với lộ trình đào vong của Phương Lạp thành hình số tám, nếu như có thể từ hậu phương vòng về Thanh Khê đương nhiên là tốt nhất, nếu không được, chỉ có thể tìm con đường khác, đương nhiên, trước mắt đại đa số người suy nghĩ đúng là lựa chọn thứ nhất.

- Bọn họ trở lại Thanh Khê chắc chắn phải chết. ..

Ngồi trên lưng ngựa, Ninh Nghị nhìn ánh trời chiều phía xa thở dài. Lời này là nói với Lục Hồng Đề đang cười trên con ngựa bên cạnh.

Thanh minh mưa xuân lất phất. Mưa từ hôm qua cho đến tận trưa hôm nay mới ngừng. Mưa xuân chính là vậy, tuy rằng không lớn nhưng lại lạnh ướt người, mưa rất lâu; cái lạnh như thấm sâu vào xương tủy. Lúc này tuy rằng có ánh nắng mặt trời nhưng dưới chân lầy lội, đội ngũ bên cạnh bước thấp bước cao tiến về phía trước.

Lại là đào vong.

Đám người Tô Đàn Nhi không đi theo đội ngũ đào vong này. Cô đã có thai được tám tháng, trong khoảng thời gian thành bị phá, ít nhất trong mắt đám người Bá Đạo doanh,

Ninh Nghị đã tốn rất nhiều sức lực tìm quan hệ bố trí cho vợ và người nhà, để bọn họ có thể lưu lại ở trong thành. Khi đó tình hình hỗn loạn, Ninh Nghị chưa chắc đã không thể thoát thân nhưng cuối cùng hắn vẫn đi theo Bá Đạo doanh. Từ một góc độ nào đó mà nói, hành động này của hắn khiến cho đám người Lưu Tây Qua, Trần Phàm cảm thấy ấm áp.

Chỉ có Lục Hồng Đề, vẫn giả trang ăn mặc theo lối đàn bà ba mươi tuổi đi theo.

- Vậy bọn họ có thể làm thế nào? Đường dài bốn ba đào vong đối với Lục Hồng Đề mà nói không hề tồn tại bất cứ vấn đề gì, cô liếc nhìn Ninh Nghị một cái nói.

- Ngoại trừ tiếp tục vào rừng làm cướp ra thì còn có thể thế nào nữa. . . Ninh Nghị mỉm cười:

- Phương Lạp xong rồi.

Trong trận phản loạn của Phương Lạp, Bá Đạo doanh phải giao ra một cái giá lớn nhất. Khi mới bắt đầu khởi binh, trong Bá Đạo doanh tinh binh có thể dùng đại khái có hơn ba ngàn thậm chí gần bốn ngàn người, trong đó có rất nhiều đệ tử, môn khách một thân một mình, thêm vào đó người nhà hơn một vạn; một trận chiến ở Gia Hưng, binh sĩ có thể dùng còn lại chỉ có hơn một ngàn năm trăm người, đến khi thành bị phá, có thể chiến đấu chỉ còn lại hơn tám trăm người. Mà trên đường đi người thân cần phải bảo vệ lại đến hơn hai ngàn người, thêm vào đó còn cả thân nhân, tàn quân Vĩnh Lạc triều, chỉ đội ngũ đào vong này đại khái có khoảng năm ngàn người.

Đương nhiên, so với những thế lực khởi nghĩa nơi khác toàn quân bị diệt mà nói thì đây đã là trạng thái rất tốt rồi. Khi Hàng Châu lập nước, gia quyến thật sự ở trong Bá Đạo doanh thật ra cũng không phải tất cả đều tới, một khi thành Hàng Châu bị phá, bên kia có lẽ đã dựa theo kế hoạch trước đó bắt đầu di chuyển. Nếu may mắn, trong khoảng thời gian ngắn xung quanh có lẽ còn rất nhiều nơi vẫn thuộc khống chế của tàn quân Phương Lạp;

dưới tính huống đại bộ phận hỏa lực bị Phương Lạp hấp dẫn, Bá Đạo doanh vẫn còn một chút tiền vốn và cơ hội cuối cùng.

Trần Phàm cười ngựa từ phía sau chạy lên, đi cùng hắn là 'Vũ Đạo' Tiền Lạc Ninh:

Lập Hạng.

Hai người gọi bắt chuyện Ninh Nghị, Ninh Nghị cười:

- Phía sau thế nào rồi?

- Không có động tĩnh gì, xem ra bọn chúng cũng không dám đánh, cứ như vậy đi theo thôi. Chúng ta tới nói cho nương tử trang chủ của người biết thôi.

Ngay cả khi là bại binh, Trần Phàm vẫn giữ được thái độ lạc quan vui vẻ như cũ, trong đội ngũ không xa phía trước, Lưu Tây Qua đang xem xét thương thế ột người bị thương nằm trên cáng, cô mang khăn che mặt, một thân trang phục bần đất lấm lem nhưng đôi mắt to cực kỳ hữu thần thỉnh thoảng lại bật cười nhưng càng nhiều là vẻ lãnh diễm cao ngạo làm chủ. Nhìn thấy mọi người nhìn về hướng này, cô quay đầu lại khoát tay áo, là trang chủ Bá Đạo trang, ngoại trừ lần tẩu hỏa nhập ma do suy nghĩ lung tung trong lần giả thành thân ra cô gái này không lúc nào là không lấy một loại tư thái thành thực làm chỗ dựa tinh thần cho những người xung quanh, khiến cho người ta nhìn vào có thể nảy sinh một loại cảm giác 'có ta ở đây. Cho dù Ninh Nghị cũng biết, suốt chặng đường này, cô cũng đã bị thương hơn nửa rất mệt mỏi.

Ninh Nghị và đám người Trần Phàm cười ngựa đi tới.

Sau khi thành Hàng Châu bị phá, mặc dù chủ lực của đại quân Đồng Quán nhắm tới

Thanh Khê huyện nhưng có rất nhiều đội quân khác vẫn tản ra xung quanh đuổi giết tàn quân Phương Lạp. Chỉ có điều bởi vì Bá Đạo doanh dũng mãnh hung tàn, ngoại trừ trận chiến ở dưới chân thành khi mới bắt đầu ra, trên đường đào vong đội quân dám chân chính đối diện giao chiến với Bá Đạo doanh không nhiều, hai ngàn dặm này có một chi quân đội lạng lẽ đi theo nhưng xem ra cũng không dám động thủ, chỉ là nơm nớp sợ hãi đi theo. Trần Phàm và Tiền Lạc Ninh người trẻ tuổi nhất trong Sát Nhân Thường Mệnh mới vừa đi tới thăm dò tình huống.

- Đại khái một ngàn hai trăm người, không phải là cấm quân từ Đông Kinh tới, có lẽ là biết danh hiệu của chúng ta cho nên không dám ra tay, nhưng sợ bị vây công, chúng ta có muốn ra tay trước hay không, đuổi bọn chúng đi sau đó nhanh chóng rời đi?

- Ra tay thì không cần, đừng giết đồ mất. Quân đội triều đình ở vùng này không nhiều, bây giờ là thời khắc mọi người giành lấy chiến công, bọn chúng nhất định không muốn rút

ở phía sau nhưng cũng không dám lấy mạng mình ra đùa giỡn, có lẽ thử một trận sau đó bỏ đi cũng không chừng. Nếu thật sự đánh quá mức lợi hại dẫn tới sự chú ý của quân đội triều đình xung quanh đây, chúng ta mới thật sự phiền toái.

Nói chuyện là một tên mưu sĩ tên gọi Lữ Tương, hẳn vốn là một trong những mưu sĩ chính thống dưới trướng Phương Lạp, nhưng khi thành phá bị cuốn về phía Bá Đạo doanh, một thân bản lãnh vẫn phải có. Nghe hẳn nói như vậy Tây Qua cũng gật đầu, tung người nhảy lên ngựa, cùng Ninh Nghị sóng vai mà đi:

- Lữ quân sư nói rất đúng. Tạm thời không nên động thủ, qua hai ngọn núi nữa là địa bàn của Lâm Côn Ngô. Mặc dù Lâm Côn Ngô chỉ có vài trăm người nhưng hiện giờ vẫn cùng đường với chúng ta. Quân đội phía sau hẳn là sẽ không dám đi theo nữa.

Nếu không phải đánh trận, chúng nhân nói cười vài câu, cũng tỏ vẻ một phen khí thế tám trăm nhà mình đối diện với một ngàn hai hoàn toàn là đồ sát như thường, dám tới giết

sạch bọn chúng. Tiền Lạc Ninh nói:

- Thật ra danh tiếng của Bá Đạo doanh chúng ta vẫn còn rất lớn, sợ là triều đình thật sự điểm danh phải đuổi giết chúng ta. Trang chủ, tôi cảm thấy mấy ngày nay cần phải đi nhanh hơn một chút.

- Nhiều người đi theo như vậy, nhanh không được đâu.

Để bọn chúng tới là được. ..

Trần Phàm cũng cười:

Nếu không đổi tên khác đi, gọi. . . Đại Bưu minh, treo lên cờ hiệu mới. Bọn chúng sẽ không nhận ra chúng ta nữa, ha ha.

Rõ ràng là hẳn muốn đóng vai ác, sau đó quay đầu lại nhỏ giọng nói với Ninh Nghị:

- Liên minh Tây Qua cũng có thể. ..

Trong mắt Lưu Tây Qua đã bắt đầu lóe lên tia nguy hiểm, Ninh Nghị vội vàng cười giảng hòa:

- Thật ra gọi là Bát Bách Hộ ta cảm thấy cũng không tệ.

Hắn vừa nói xong, Tiền Lạc Ninh bên cạnh suy nghĩ rồi nói:

- Cái tên đó cũng không tệ đâu.

Lưu Tây Qua tức giận liếc xéo Ninh Nghị một cái:

- Không đời.

Giọng điệu của cô khi nói với Ninh Nghị mặc dù lạnh nhưng thái độ rõ ràng là khác hẳn.

Hơn ba tháng từ sau khi thành thân tới nay, mối quan hệ giữa hai người đã tiến triển hơn rất nhiều, đương nhiên, nếu nói là loại phát triển của các đôi yêu nhau thì không đúng. Ngoại trừ lần tẩu hỏa nhập ma xấu

hổ ngoài ý muốn vào đêm tân hôn ra thì ở những phương diện khác, Lưu Tây Qua có phần biết chừng mực. Trong thời gian Tô Đàn Nhi ở trong Bá Đạo doanh cô cũng thường xuyên ghé tới thăm, nói chuyện phiếm nhưng không hề có thái độ như là người một nhà.

Trong rất nhiều chuyện, Lưu Tây Qua rõ ràng là một cô gái vô cùng rộng lượng, ngẫu nhiên ở một vài việc nhỏ xuất hiện chút xấu hổ. Bình thường cùng Ninh Nghị bàn luận các vấn đề quản lý Bá Đạo doanh, có đôi khi còn để Tô Đàn Nhi tham gia cùng, buổi tối trong phòng nhỏ của Ninh Nghị tranh luận không ngừng; Ninh Nghị coi như là ôn lại một lần quá trình cổ phần xí nghiệp hoặc là thay đổi chế độ xã hội. Đến khi thành bị phá, vận hành trong nội bộ Bá Đạo doanh hơn nửa đều có mặt Ninh Nghị, mối quan hệ giữa hai người

càng lúc càng giống như hai đồng chí có chung một lý tưởng phấn đấu. Đương nhiên, bên trong có giấu điểm điều gì ám muội hay không thì chỉ trong lòng hai người bọn họ mới hiểu rõ mà thôi.

Trước khi thành bị phá phải sắp xếp tốt cho Tô Đàn Nhi, khi đó Tô Đàn Nhi còn đề nghị với Ninh Nghị:

- Vị Lưu cô nương kia, thật ra là một cô gái rất cô đơn, chàng. . . tận lực đừng thương tổn cô ấy. ..

Nhưng thật ra lúc này nhìn trạng thái của Ninh Nghị và Lưu Tây Qua, ánh mắt của tên Lữ Tương kia hiện ra vẻ khó chịu. Kỳ thật gã mới ba mươi tuổi đầu, tướng mạo anh tuấn, một đường đồng hành cùng Bá Đạo doanh thường xuyên tiến ngón hiến sách cho Lưu Tây Qua; Lưu Tây Qua cũng có vài phần đồng ý với lời nói của gã. Sau khi mọi người cười

nói một trận, trên mặt gã hiện vẻ tươi cười, nói:

- Nghe nói Ninh công tử trước kia nổi tiếng là tài tử, không biết gần đây có sáng tác nào mới không?

Hiện tại?

Ninh Nghị nhú mày, những người khác cũng thoáng nhú mày, trước mắt một đường vòng vo chạy trời chết, chặt vật không thôi. Mọi người vui vẻ chẳng qua là tìm niềm vui trong đau khổ mà thôi, nào có thời gian nói mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Thật ra Lữ Tương hiểu biết không nhiều về Ninh Nghị, đại thể là muốn làm cho trong lòng mọi người hiểu ra Ninh Nghị chẳng qua chỉ là tên thư sinh vô dụng. Ninh Nghị thở dài:

- Nếu là tình hình hiện tại, thật ra cũng có vài câu.

Lưu Tây Qua quay đầu sang nhìn hắn, ánh mắt tò mò:

- Là gì, nói đi.

Hùng quan mạn đạo chân như thiết Nhi kim mại bộ tông đầu việt.

Tông đầu việt, thương sơn như hải...

Tàn dương như huyết().

Ninh Nghị cũng vừa mới nhớ ra mấy câu từ này, đọc ra cũng không bao nhiêu cảm tình nhưng khí thế của câu từ, rơi vào tai những người có thể nghe hiểu được, gần như là ép xuống ép không được. Trong mọi người có lẽ là Lữ Tương, nhận không được lắm bấm lặc lại “Hùng quan mạn đạo chân như thiết” hai lần. Bên cạnh có một tên sư gia Bá Đạo doanh đi tới, nói:

- Hùng quan mạn đạo chân như thiết, nhi kim mại bộ tông đầu việt. Câu từ của Ninh cô gia thật là, thật là...

Một đám người chậm chậm leo lên núi, ánh mặt trời chiều từ bên kia chiếu qua, vị sư gia kia nói vài lần ‘thật là’ nhưng vẫn không thể tìm được từ ngữ thích hợp, rõ ràng là một đám người đào vong nhưng lúc này đây rơi vào trong mắt giống như là nhuộm một màu đỏ tươi hùng vĩ.

Đám người Trần Phàm lúc này hò hét bắt phải viết lại những câu từ này, tên Lữ Tương kia nói:

Chỉ có một đoạn, còn nữa không?

Ninh Nghị chỉ lắc đầu, không thêm đề ý tới gã.

Đối với tâm tư nhỏ nhỏ của Lữ Tương tất cả mọi người đều coi như không thấy, chỉ một lát sau mọi người thúc ngựa tách ra. Khi Ninh Nghị chạy lên tới đầu núi, Trần Phàm đang ngồi trên thảm cỏ nhìn dòng người bên dưới. Gió lớn, lạnh ghê người, chỉ có ánh mặt trời ở phía trước, mang đến cho người ta ảo giác trắng lè mà ấm áp. Ninh Nghị xuống ngựa, trên cỏ đọng đầy nước, Trần Phàm bám một gốc thanh thảo đứng dậy, nhìn về phía trước.

- Hùng quan mạn đạo. . . Mạo bộ tông đầu việt. . . Lập Hằng. Khi chúng ta khởi binh là lúc mặt trời cũng thế này, ta cho rằng đó là khởi đầu. Nhưng còn phải 'đi qua hết' sao. . . Y nắm chặt hai nắm đấm, đứng đó ngẩng đầu rồi lại cúi đầu, nhắm chặt lại mắt:

- Lập Hằng, vì sao chúng ta lại thua chứ. . .

Tiếng thì thảo nhỏ nhỏ trong chớp mắt biến mất trong gió.

Ninh Nghị không nói gì.

Hắn nhớ lại ngày thành bị phá, Trần Phàm ra ngoài giết địch, khi gặp lại y là trong một mảnh lửa đỏ. Y kéo lê thanh quan đao, cười ngựa như ma thần chậm chậm đi tới, người và ngựa toàn thân là máu, quan đao chém gãy mũi. Y đã giết tới thoát lực, khi đi tới, trên khuôn mặt nhuốm đầy máu chỉ có đôi mắt là linh động rõ ràng, Ninh Nghị không biết có phải là y đang khóc hay không.

- Lập Hằng, vì sao chúng ta lại thua. . .

Khi đó y cũng nói câu đó, sau đó rơi xuống chiến mã ngất đi.

Trong mấy ngày nay, xuyên qua ảo ảnh sáng sủa kia Ninh Nghị có thể nhìn thấy bóng người giống như ma thần cường lại rồi lại suy yếu.

Hắn không nói chuyện, đưa tay ra vỗ vỗ vai Trần Phàm.

Mặt trời hạ xuống, mặt trăng dần dần mọc lên, đội ngũ đào vong hạ trại, ánh lửa bập bùng trong từng cái lều trại.

Cũng vào thời điểm đó, Lữ Tương ngăn cản Lưu Tây Qua đang đi tuần tra các nơi, nói điều gì đó, một lát sau, hai người đi vào trong một cái lều bên cạnh. Lữ Tương lấy ra một cuốn sách nhỏ, cùng cô gái nói rõ lợi hại. Đột nhiên, cô gái đưa tay ra trực tiếp bắt lấy cổ đối phương, Lữ Tương liều mạng giãy dụa nhưng căn bản không có tác dụng, mãi một lúc sau, cho đến khi gã sắp chết vì không hít thở được thì cô gái mới buông tay ra.

Trong lều, Lữ Tương quỳ trên mặt đất liều mạng hô hấp:

- Ta nói... Điều là sự thật. . . Điều ta nói đều là sự thật cả. . .

Gã liên tục nói, đưa quyển sách nhỏ về phía trước, Lưu Tây Qua cầm lấy xem vài trang.

Thanh âm run rẩy của Lữ Tương khó nhọc vang lên:

- Sự tình phá thành ngày đó. . . Quá trình thăng tiến của Đồng Phương Việt. Ta một

mục điều tra, một mục điều tra. . . Ta đã hỏi người trong đội ngũ. . . Có vài người biết. . . Trước khi Bao Đạo Ất chết, điều động vị trí của hắn có một lần có sự tham dự của Ninh Lập Hằng, đó là bởi vì sinh ý gỗ Bá Đạo doanh các người có quan hệ với bên Lãnh cung, vận tác rất xảo diệu. . . Sau đó bởi vì cái chết của Bao Đại Ất, tiến thêm một bước đẩy Đồng Phương Việt lên có thể thay thế vị trí của Lãnh cung. Ta đã điều tra qua, nếu không phải vì Ninh Lập Hằng giết chết Bao Đạo Ất. . .

Ầm một tiếng, Lưu Tây Qua vỗ lên mặt bàn bên cạnh, cả cuốn sách nhỏ tan thành bụi phấn:

- Ân nói linh tình, Lập Hằng giết chết Bao Đạo Ất là hoàn toàn ngoài ý muốn. Gián điệp trong thành hà cớ gì không mượn tinh thể của chúng ta làm việc, chia rẽ vu cáo cho người khác, người phải biết Ninh Lập Hằng là tướng công của ta! Loại tiểu nhân như người ở trong Bá Đạo doanh chỉ có kết quả ba đao sáu lỗ, không thương lượng!

Roẹt một tiếng, cô lật tay rút ra thanh cương đao, đã cắt đứt vạt áo đối phương. Lữ Tương lớn tiếng hô lên:

- Hắn đưa vợ đi, hắn đưa vợ hắn đi, tại sao lúc đó hắn lại đưa vợ hắn đi. ..

- Bởi vì vợ hắn đã mang thai được tám tháng!

Lưu Tây Qua nói xong, một đao muốn chém xuống. Lữ Tương tìm trong lòng ngực lấy ra một thứ gì đó:

- Ta có chứng cứ ta có chứng cứ vô cùng chính xác, ta có chứng cứ xác thực. ..

Đao phong châm châm dừng lại ở trên cổ gã, Lữ Tương sợ hãi cũng không ngờ được cô gái trước mắt lại ngoan độc dứt khoát như vậy, hai hàm răng đập vào nhau lập cập, tè cả ra quần:

- Ta có chứng cứ xác thực. . .Người tín tưởng ta mới dám lấy ra. .

Trên vách lều in hình Lữ Tương lao đảo lùi về phía sau, ngã ngửa trên mặt đất, cô gái dáng người đơn bác đứng đó, cúi đầu xem thứ gì đó, yên lặng, yên lặng hồi lâu, sau đó chậm rãi hạ đao xuống..

Trong lều của Ninh Nghị, hiện tại được dựng ở một góc phía tay, cô gái tên Tây Qua thần sắc dờ dẩn đi tới, khi đưa ta ra chạm vào rèm lều, thoáng ngừng lại một chút, sau đó vẫn vén rèm lên đi vào.

Lều trại không lớn nhưng cũng không tính là quá nhỏ, Ninh Nghị ở bên trong dùng gốc cây đơn giản gọt đẽo thành cái bàn, còn có vài cái ghế từ trên xe ngựa lấy xuống. Trong mấy ngày đào vong, gần như tối ngày nào Tây Qua đều tới đây cùng Ninh Nghị thương lượng kế hoạch sau này, cũng có khi sẽ ra ngoài vừa tuần tra vừa thương lượng. Nhưng hôm nay Ninh Nghị đang viết sách, cúi đầu chuyên tâm viết, khi Tây Qua đi vào, hắn chỉ nói một tiếng: - Ngồi.

Tây Qua ngồi xuống một bên nhìn bộ dạng viết chữ của hắn, đại khái khoảng nửa khắc Ninh Nghị mới thoáng ngẩng đầu lên, cổ tay xoay xoay vài vòng thả lỏng:

- Còn một chút nữa là viết xong, người trước đợi một lát, nếu không đợi một lát nữa ta đi tìm người?

Lưu Tây Qua nhìn hắn:

- Ta đợi đi.

Ninh Nghị gật đầu tiếp tục viết. Lại một lúc nữa, Tây Qua muốn nói lại thôi, cuối cùng từ trong lòng ngực lấy ra một gói nhỏ, nhìn bên cạnh có một cái bếp lò nhỏ, đứng dậy, từ trong túi đồ của Ninh Nghị lấy ra một cái ấm trà nhỏ.

- Ta, ta có lá trà, giúp người pha ly trà nhé.

Thanh âm có chút run run, chậm chậm, cô nói như vậy.

304. Q.3 - Chương 306: Vô Sĩ Phản Bội, Một Tiếng Thở Dài

Ánh lửa trong bếp lò nhỏ bập bùng, khi nước sôi, hương trà cũng theo khí nóng tản ra. Có lẽ là bởi vì thiếu nữ pha trà cũng không phải là người tao nhã gì, nên trà kỷ được đặt ngay tại trong phòng nấu ăn, không có quá nhiều chú ý đến.

Giữa hai người ở chung đã lâu, thân phận bình đẳng và bất bình đẳng sớm đã không phải là chuyện đơn giản như vậy. Lưu Tây Qua ngồi ở đằng kia pha trà, còn Ninh Nghị thì vẫn tiếp tục cúi đầu viết lách, thỉnh thoảng thiếu nữ sẽ quay lại nhìn hắn một cái. Nấu xong, muội rót trà vào trong chén, đưa cho Ninh Nghị. Ninh Nghị đặt sang một bên, để bớt nóng.

Ta vẫn kiên trì, đoạn đường sau này, bất kể thế cục phát triển như nào, không thể không đi Thanh Khê rồi.

Tây Qua ngồi trở lại ghế, Ninh Nghị đã đột ngột mở miệng, thiếu nữ quay sang, thấy Ninh Nghị đang vẫn đặt bút lông trước nghiên mực, chưa hề nhìn sang cô.

- ừ.

Tây Qua nhìn hắn.

Nhiều người chuyển nhà, muốn chiếu cố người, thật sự nhiều lắm, bên chúng ta chỉ có tám trăm người, tiền vốn cũng không có. Ta với Phương thúc thúc của muội không có giao tình, mấy vấn đề này có thể trực tiếp một chút, chủ yếu là ai nấy đều thấy được, đi cũng không có ý nghĩa. Những thứ này bọn họ không dám nói, nhưng ta nói với muội.

Hắn vừa nói, vừa cúi đầu, tiếp tục viết.

Tây Qua hơi ngẩng đầu, nhìn đình lều trại:

- Sao không nói sớm mấy ngày trước?
- Vừa mới phá thành, muội lại đang ở đây lo lắng, muội lo lắng cũng đúng, ta không thể nói với muội được.
- Trần Phàm bọn họ muốn đi về.

- Để cứu người, khuyên bảo là việc chính. Nếu mọi người muốn ở lại Thanh Khê để tử chiến, dù gì cũng chỉ có một kết quả. Mấy ngày nay ta vẫn nói chuyện với Trần Phàm, cho dù quay về Thanh Khê, phải để muội rời đi. Cũng chỉ là nói với một vài người là được, bằng không sẽ có người muốn mạng bọn họ Giống như Phương Thất Phật, thậm chí là loại người như Lữ Tương, đều chưa hẳn không nhìn rõ thế cục, nhưng Phương thúc thúc của muội bọn họ, chỉ sợ cũng không cần thiết

Tây Qua trầm mặc sau một lúc lâu:

- Thanh Khê còn có rất nhiều binh tướng, kéo dài tiếp chưa chắc đã chịu nổi.

Giai đoạn thứ nhất khẳng định cho thể thủ vững.

Ninh Nghị vừa viết vừa nói chuyện.

- Hàng Châu đã bị phá, Đồng Quán không có thời gian rồi, dù sao các muội cũng không còn nhiều cơ hội nữa. Nhiều lắm là nửa tháng, hắn sẽ khai hoàn bắc tiến, kế tiếp là bao vây Thanh Khê, quan binh sẽ vây công từ bốn phương tám hướng, thời gian có lẽ không quá dài lâu mấy, nhưng kết quả sẽ không thay đổi. Lúc trước các người là dựa vào bọn họ tham sống sợ chết, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đánh hạ Hàng Châu, nhưng cũng có năng lực một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm mà thôi, một khi bị đánh ở điểm cao nhất, sau này sẽ không còn tác dụng nữa, đừng quăng nốt tám trăm người vào đó.

Hắn nói xong, cầm lấy tách trà thổi thổi, uống một ngụm lại buông xuống. Tây Qua nhìn hắn chốc lát:

- Có biết những lời này của người vào tai người khác sẽ như thế nào không?

Bọn họ cũng là không dám nhìn thẳng vào sự thật mà thôi, có người không dám nói, nhưng nên nhìn, vẫn nên nhìn.

Ninh Nghị ngẩng đầu lên nhìn cô cười cười, sau đó lại lắc đầu, tiếp tục làm việc.

- Dựa theo trước đó đã nói, thừa dịp hiện tại ý tưởng mọi người đều đặt trên người Phương Lạp, đi xa một chút không hề sai, cuộc sống ở Miêu Cương, Tương Tây dù sao mọi người cũng từng trải qua rồi, các người cơ bản dựa vào bên kia, trước tiên tiến vào núi rồi hẳn nói cái khác.

Bút lông trong tay hắn dừng lại một chút:

Một khi ... mọi người tình tảo lại, phía trước phàm là người khởi nghĩa Vĩnh Lạc, đều đã bị thanh toán, hiện tại nơi này đều từng bị nạn trộm cướp, sẽ dần dần bị càn quét sạch sẽ, Bá Đạo Doanh chúng ta khẳng định sẽ nổi danh, cho nên, nhất định phải chạy trốn, tiến vào trong núi, ta không biết trước kia các người từng sống như thế nào, nhưng

mấy điều kiện vệ sinh, cần phải chú ý, hết sức phải uống nước đã đun sôi, không được ăn món ăn lạnh, còn có rất nhiều chuyện nữa, quy hoạch và quan hệ trong trại thời kỳ đầu, ta gần đây vẫn luôn luôn nghĩ, đã viết được vài phương thức, sau này...

Ninh Nghị chỉ vào tờ giấy:

- Có thể cùng nhau nghiên cứu.

Người...

Nghe lời này, Tây Qua mơ hồ cảm thấy có gì đó, nhú mảy. Ninh Nghị cũng đã ở bên kia đưa tay ra:

- Đợi một chút, còn nhiều lắm, ta nghĩ đến rất nhiều thứ, đừng cắt ngang, ta sợ quên mất.

Trong lều trại, Lưu Tây Qua định đứng lên, Ninh Nghị uống một ngụm trà, còn lại tiếp tục cúi đầu viết. Lời hắn nói không nhanh không chậm, không có một người trung tâm quá lớn, nhưng chế độ của Bá Đạo Doanh thay đổi đi như thế nào, bao gồm cả thôn tính và thu nạp những người khác nào như nào. Thật ra đây là biến thể của công ty văn hóa đời sau rồi, trung tâm Bá Đạo Doanh cuối cùng lấy nhân nghĩa chống đỡ đoàn thể nhỏ, tương đối mà nói vẫn có tính bài xích người ngoài, nếu muốn mở rộng, bầu không khí tương tự với nhà, huynh đệ cũng sẽ bị hòa tan. Theo lời Ninh Nghị, chủ yếu là mở ra nhiều tầng, chế ước như thế nào, kiểm tra đánh giá thậm chí cả quy định về công trạng, một khi quy củ định tốt, cũng không cần Lưu Tây Qua mệt mỏi giống như trước nữa.

Thường ngày hai người cũng thường xuyên nói đến những thứ này, nhân tình chuyển biến đến pháp chế, nửa năm qua đều do Ninh Nghị làm, nhưng hắn không vội vàng hành động, thậm chí với trung tâm Bá Đạo Doanh, hắn cũng không có hành động cải biến nào, duy nhất chỉ sử dụng nhân tình gắn bó trong trại đến trình độ này, so với pháp trị đơn

thuần lại thật ra còn tốt hơn. Hắn từng viết mấy kiến nghị điều lệ nhìn như vô dụng, lúc này chỉ đưa cho Lưu Tây Qua xem, thậm chí không hề phát ra ngoài, cũng là vì sau này có một ngày Bá Đạo Doanh muốn mở rộng thì dùng đến.

Chỉ là trước kia hai người nói tới những thứ này, đều là người một câu ta một câu, đôi khi chỉ là nói đùa một chút. Nhưng hôm nay, thiếu nữ phát hiện mình không thể nói chen vào được một câu, Ninh Nghị đang nhân tản nói, có một chút ý tưởng, mục đích cuối cùng là gì, trước đó hắn không hề nói, lúc này cũng sẽ nói.

Rốt cuộc, trong bầu không khí kiểu này, Tây Qua đi tới, nhìn hắn, tay nhẹ nhàng nâng một chút, cuối cùng, đặt lên trang giấy hắn đang viết.

- Người... nói những thứ này...

Lời nói của cô không mạch lạc, bởi vì Ninh Nghị ngẩng đầu lên, cười nhìn ánh mắt cô, sau một lát trầm mặc, hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng đặt bút lông xuống, vỗ vỗ lên mu bàn tay thiếu nữ, đứng lên:

Thật ra, nên viết cũng đã viết xong.

Cầm lấy chén trà, uống một ngụm, từ bên kia bàn vòng lại.

Người ...người...

Tây Qua tròn tròn mắt, nhìn hắn chăm chú một lúc lâu, đợi khi hốc mắt bắt đầu ướt ươn ướt, mới thở giãn ra một hơi:

A, người biết, người có biết, hiện tại muện thể này ta tới đây muốn hỏi người gì không.

Cô thở ra một hơi, lùi hai bước:

- Người là gian tế của triều đình!

Nói ra những câu này, hốc mắt thiếu nữ trong suốt, đã có ánh lệ rồi. Ninh Nghị nhìn cô, có chút phức tạp cười cười, đi đến cửa lều trại. Thiếu nữ vùng mạnh lên, quét nghiêng mực bút lông xuống.

- Người không được đi. Là nam nhân phải nói rõ ràng ở đây!

Dù sao ta không đi được. Xuất hiện đi.

Ninh Nghị vén rèm lều trại lên, đi ra ngoài, một lát, Lưu Tây Qua gần như chờ đợi đi ra theo. Doanh địa hơn năm ngàn người, nhiều điểm ánh lửa dọc theo khe cốc tràn lan, trước mắt là tiết thanh minh, có ít người còn ở trong nhà tế điện người nhà bị chết. Ninh Nghị nhìn hết thấy tại đây, cách đó không xa trong bóng đêm, bóng dáng Phương Thư Thường ẩn hiện đi ra, còn có mấy người biến mất trong bóng đêm. Lưu Tây Qua đi vài bước, ở trước mặt mọi người, cố gắng tỏ ra lãnh đạm:

- Có thể nói được rồi, Ninh Lập Hằng!

Ninh Nghị cầm chén trà, cúi đầu nhìn nước trà bên trong, không nói gì.

- Người tới lâu như vậy, Bá Đạo Doanh ta có từng bạc đãi người bao giờ chưa?

- Lưu Thiên Thiên ta có bao giờ chưa từng đối xử chân thành với người chưa?

- Những lời người nói trước đó, đều là giả dối!?

Thiếu nữ sợ là đã bị thái độ của hắn nhìn thấu tim rồi, khi nói những câu này hết sức lạnh lùng, nhưng Ninh Nghị nhìn tình huống trong doanh địa, không đáp, khi hắn mở miệng thì lại khác.

- Hơn năm ngàn người, sau khi rút sạch vào núi, coi như là một phần trụ cột. Bất kể thế nào, trước cầu tự bảo vệ mình dù gì cũng là con đường đầu tiên. Có lẽ tương lai các người có thể làm nên chuyện, chuyện người muốn làm, có lẽ có một ngày có thể thành công. Nhưng kế tiếp, mới là thời gian khó khăn nhất với các người...

Nói đến đây, hắn uống một ngụm trà. Trong bóng đêm, thiếu nữ đứng phía sau không xa, Lưu Thiên Nam đã cầm một cái hộp dài đặt Bá Đạo đi ra, bóng dáng Tiền Lạc Ninh, thanh âm của Trịnh Thất Mệnh cũng đã bắt đầu xuất hiện, Ninh Nghị nhìn quay bốn phía, cười nhẹ một tiếng:

- Ta còn nói mấy câu, không cần vội vã như vậy.

Tất cả mọi người cau mày, thần sắc khác nhau, bên kia Phương Thư Thường mở miệng nói:

- Ta tin người có nỗi khổ riêng, nếu người có thể chứng minh mình trong sạch, hoặc là vì bất đắc dĩ, có thể cứ nói ra.

Ninh Nghị chỉ hơi nâng chén trà về phía gã, ngừng lại một chút:

- Sau chúng ta là một ngàn hai trăm người đuổi theo, không phải là cấm quân của Đồng Quán, nhưng bọn họ là tinh duệ Võ Sâu Doanh của Khang Phương Đình, sau nửa canh giờ, bọn họ sẽ từ hướng đông nam đánh bất ngờ, Nam thúc tốt nhất là chuẩn bị trước. Ta không hiểu đánh giặc lắm, nhưng mà có một đề nghị, Đỗ tiên sinh cùng với Thất Mệnh dẫn một đội ngũ một trăm năm mươi người đi về phía đông mười dặm, có thể nhìn thấy quân doanh bọn họ đóng trú ở đó, tuy rằng mỗi người bọn họ đều mang theo quân lương, nhưng sau sườn quân doanh cũng có một đội chuyên quân lương thảo, hơn một trăm người lấy hỏa tiễn đánh nghi binh làm nhiễu loạn, bọn họ sẽ nghĩ là các người chú ý đánh vào lương thảo, quân trận thu về. Tây Qua mang theo năm trăm người ngoài hai dặm đồi Tịnh Phong đánh lên tiền trận, sau này bọn họ sẽ không đuổi theo nữa.

Hắn nói như vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Lưu Tây Qua cũng có chút bất ngờ khó tin, sau đó là nghiêng đầu, có chút khó khăn nói:

Nam thúc, đi xác nhận...

Lưu Thiên Nam gật đầu đi, mọi người nghĩ Ninh Nghị hắn có nỗi khổ, đang định nói thì hắn lại mở miệng.

Việc mỗi người làm đều bất đồng, ta ở nơi này lâu như vậy, có một số việc, các người không biết, quan hệ giữa ta và triều đình không lớn, chỉ là có một lão nhân tên là Tần Tự Nguyên gần đây vừa đảm nhiệm Hữu thừa tướng, ban đầu khi ở Giang Ninh, ta từng là bạn đánh cờ với lão. Có một số việc hiện tại nhất định phải làm, sau khi rời khỏi đây, ta sẽ lên kinh, giúp được phần nào sức mình thì giúp...

Hắn chấp tay.

- Huyết thủ nhân đồ Ninh Lập Hằng, tuy rằng đạo bất đồng, nhưng rất vui vì đã được gặp các vị...

- Người đi được sao...

- Bên cạnh các người có hỏa dược.

Hai nhánh hỏa tiễn từ đằng xa bắn lại đây!

Ban đầu Ninh Nghị ở ngô Thái Bình sử dụng hỏa dược đã gây nên chiến tích, mọi người trong Bá Đạo Doanh đều biết. Ngay từ đầu hắn ở trong Bá Đạo Doanh thì mọi người đương nhiên đều tự có đề phòng,

sẽ không cho phép hấn tiếp xúc loại này loại nọ, nhưng tới sau này, đã dần dần tín nhiệm hấn. Khi Ninh Nghị xuất hiện ở trong thành đã làm chuẩn bị một vài thứ, rốt cuộc có hỏa được hay không, mọi người cũng không rõ ràng lắm, nhưng nơi này tương đối trống trải, có mấy cỗ xe và các tạp vật lẫn lộn, hỏa tiễn cắm vào trên hai thùng gỗ, đám người Phương Thư Thường vội vàng tránh đi.

Ninh Nghị mới vừa rời ra khỏi lều trại, đương nhiên là muốn tách khoảng cách vài mét với Lưu Tây Qua. Lưu Tây Qua cảm giác hấn chạy không được, lại là tâm thần không

yên, đương nhiên cũng không quá để ý, trong đó một thùng gỗ ở bên cạnh lều trại ngay trước mắt, nếu nàng cạnh, nàng nếu muốn đuổi giết Ninh Nghị, đi phía trước chính là tới gần thùng thuốc súng kia. Ninh Nghị đã lui về sau, nhưng lúc ánh mắt nhìn qua, thấy ánh mắt thiếu nữ thì ngẩn người.

Từ ba câu chất vấn ngay lúc ban đầu, Ninh Nghị gần như ra ngoài doanh trướng mới chịu mở miệng, cố dường như cũng đã mất đi lực lượng nào đó, bảo Lưu Thiên Nam đi thăm dò, cũng là một câu hết sức khó khăn. Từ đó những câu nói sau, có lẽ toàn bộ là đều theo lời Ninh Nghị nói, trong lòng người khác là có một hàm nghĩa khác, trong lòng của cô, cũng đã không biết thành bộ dạng như nào nữa. Lúc Ninh Nghị trông qua rất khó hình dung thiếu nữ đối diện là một cảm giác như thế nào, thân thể cô mỏng manh nhưng lại hết sức kiên cường đứng ở đằng kia, hơi hơi quay đầu, ngũ quan tinh xảo, tái nhợt, có một cảm giác trong suốt kỳ dị, có lẽ là ngân hà bầu trời phản quang trong ánh mắt ướt ướt của cô, trong lúc nhất thời, dường như có một mỹ cảm khiến người ta cảm thấy khắc cốt铭心.

Ninh Nghị thấy đôi môi mỏng bạc tái nhợt kia khê giết giết, cô đang nói, như là lăm lăm, nhưng trong nháy mắt đó, Ninh Nghị đã nghe được câu nói kia, như giọt nước mưa nhỏ xuống mặt nước yên tĩnh.

-...Ta không cho người đi.

Ninh Nghị đầu tiên giơ thương lên, thiếu nữ cúi thân mình xuống, hai chân thon dài giẫm mạnh như phát ra lực lượng, trên cỏ đầy dãi đi sóng gợn, vô số giọt nước mưa bay vọt lên, vẽ thành dấu vết trên không trung...

- A....

Cặp mắt kia giống như là muốn nhìn thẳng linh hồn của hấn, bức tới gần, trong lòng Ninh Nghị khê nổi lên tiếng thổ dài, khó khăn dịch chuyển khỏi cổ họng.

-Phù.

Tiếng thương, ánh lửa, khí lưu đẩy ra, đạn đã bắn ra khỏi thương, đao phong giận cuốn tới...

- Âm âm...

Tiếng nổ cùng với ánh lửa bốc lên phía mặt bên ánh mắt truyền đến, ánh lửa lóa mắt, sấn ra một không khí hỗn loạn. Đao lớn huy vũ, trong bộ bước thiếu nữ lao tới trước, đã vung lên ở điểm cao nhất. Ninh Nghị lách thương sang một bên, một bóng người ở mặt khác đã thấp thoáng trong ánh lửa, không một tiếng động đâm vào giữa hai người, tốc độ đó cực nhanh, trực tiếp thiết nhập và lối đi của Lưu Tây Qua vọt tới trước.

Ánh đao vung lên hạ xuống.

- Keng...

Bóng người màu đen kia đón nhận vị trí của lưỡi đao lớn, giơ binh khí lên đón đỡ, một tiếng thanh thúy vang lên, sau đó âm âm giảm bớt lực. Bá đao của Lưu Tây Qua nguyên bản đã chú trọng sự cương mãnh nổi liền, lúc này giận giữ xuất thủ hầu như có thể nói là trạng thái đỉnh cao, nhưng một đao này chém xuống, rõ ràng là đã dừng lại ở không trung, sau đó một đao rơi thẳng xuống đất, chém vào nhánh cỏ, bùn đất âm âm bắn tung tóe.

305. Q.3 - Chương 307: Hoa Sen Đau Đến Thấu Lòng Cũng Không Khóc

Tiếng nổ mạnh nơi xa khiến cho ánh lửa cùng với chấn động giờ khắc này mới lan tràn qua, hơi chiếu sáng vào đường nét của thân hình người vừa đột ngột xuất hiện này, đó là một cô gái trẻ mặc trang phục màu

đen, tóc dài bó buộc, tư thái thẳng tắp, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, tay áo, sợi tóc bay trong không trung, tay trái cầm một thanh thiết kiếm cổ, thậm chí còn chưa rời khỏi vỏ. Ánh mắt của Lưu Tây Qua bị ánh lửa chiếu vào khe chớp mắt một cái, ngay sau đó, cô lại chém đao.

Kỹ xảo đẩy mạnh bá đao của cô cần liên kết và cự kỵ, loại di chuyển ở mặt ngoài chính là khuyết điểm, người khác có thể biết, bản thân cô đương nhiên cũng hiểu rõ. Chỉ là người bình thường không có năng lực ngăn cản thể xông lên của cô, mà mặc dù thật sự gặp phải các loại vấn đề dẫn đến khó có thể tìm được không gian và cự ly để bắt lên trước, cô đương nhiên cũng chuẩn bị rất nhiều sát chiêu ở phía sau, thậm chí có thể nói, những chiêu số này có thể càng tàn nhẫn hơn so với đao pháp bá đao thông thường. Vung đao lớn lên, một tiếng “bốp” vang lên trong không khí, cô gái áo đen đã đánh vào mu bàn tay của thiếu nữ.

- Bốp bốp bốp...

Trong khoảng thời gian ngắn, có tiếng giao thủ nhanh như tia chớp.

Lưu Tây Qua vốn là thẳng xông đến, cô gái áo đen kia lại trực tiếp chặn đường, trong nháy mắt, khoảng cách của hai người càng đến sát nhau hơn. Đao lớn chém xuống, điên cuồng, vũ động, như một con trăn lớn có sinh mệnh, mà bộ pháp dưới chân, Tiểu Kim Cương Liên quyền ở tay của Lưu Tây Qua cũng không hề giữ lại mà vung ra. Cô gái áo đen như là một cây đại thụ trong gió to đột nhiên lắc lư, hai người giao thủ cực nhanh, nửa người trên của cô tuy rằng theo xuất thủ có động tác, vậy mà dưới chân nửa bước cũng không hề lui. Trong nháy mắt, đao phong xoay tròn, từ phía sau lại lần nữa vung lên bầu trời, thân hình của cô gái áo đen cũng như dây cung căng ra tới cực điểm, rồi đột nhiên tay quay về đón một kích mãnh liệt nhất cự đao của thiếu nữ.

Vù..

Đao phong chém vào khoảng không.

Thiếu nữ kéo cự đao bay lộn xoay tít giống như quạt điện, hơi nghiêng bay ra ngoài xa vài mét, toàn bộ trường bông bị chém đứt đổ sụp xuống, cô lún trên mặt đất một chút, quả đấm đỡ xuống, nửa quỳ ngẩng đầu lên.

Tất cả thật ra chỉ phát sinh trong chốc lát ngắn ngủi.

Hai nhánh hỏa tiễn bắn vào thùng gỗ cuối cùng lại không hề phát nổ, tiếng nổ tung kia lại là từ trong lán gỗ cách đó không xa truyền đến, mấy con ngựa trong lán gỗ khoảng cách gần tọa kỵ bên này nhất. Khi Lưu Tây Qua xông lên, một thương của Ninh Nghị đón đỡ Phương Thư Thường từ bên cạnh bắn tới, cô gái áo đen cũng đã xuất hiện trước người hắn, Lưu Tây Qua cùng với cô giao thủ điên cuồng thậm chí thời gian không quá hai lần hít thở, thì Lưu Tây Qua và kể cả cự đao đang bay ra ngoài.

Bên này, Trịnh Thất Mệnh bị một kiếm đơn giản của cô gái kia bức lui, Ninh Nghị đã lui ra sau vài bước, liếc nhìn Lưu Tây Qua, đi tới một con chiến mã cách đó không xa. Chiến mã trong lều kia đã bị làm cho hoảng sợ, nhưng bên này đương nhiên vẫn có hai con dự trữ.

Lần va chạm này, Lưu Tây Qua cũng đã tâm thần không yên, triệu tập người tới dù sao cũng không nhiều, Lưu Thiên Nam đã đi, ngoài bản thân Lưu Tây Qua ra, chỉ còn lại có Phương Thư Thường, Trịnh Thất Mệnh, Tiền Lạc Ninh. Cô gái áo đen tóc dài nắm hoành kiếm, đứng chắn trước mặt mọi người, khuôn mặt cô trong trắng thuần khiết, tuổi cũng không lớn, nhưng chỉ đơn giản xuất kiếm vài chiêu, đã khiến cho đám người Phương Thư Thường nảy sinh tâm tình khó có thể địch nổi, loại tình huống này, sợ rằng chỉ có bọn họ khi đối mặt với Lưu Đại Bưu thì mới có thể xuất hiện.

Chẳng qua, Lưu Tây Qua mới vừa rồi xuất thủ một trận, tuy rằng nhìn bị bức lui vô cùng đơn giản, nhưng trên thực tế, cô không hề bị thụ thương gì. Cô gái áo đen trước mắt kia thân thủ cao hơn cô một bậc, nhưng khoảng cách cũng không lớn như vậy, chỉ là bởi vì cô phần nộ xuất thủ, tâm thần nôn nóng, nên trong khoảng thời gian ngắn mới bị ăn quả đắng như thế. Lúc này cô chống đỡ, gắng mạnh đầu lên, cản rằng một cái lần thứ hai lao ra, phương hướng chính là phía Ninh Nghị. Ninh Nghị ném ra vài thứ đồ, xoay người bỏ chạy.

Đồ vật này chính là tách trà mà trước đó hắn đã cầm ở tay, nước trà hắt vào mặt, Lưu Tây Qua vung bá đao chém mở tách trà, một thanh kiếm cổ đã đâm thẳng tới trước mặt, thân hình cô khẽ cong, trượt trên

cổ đi ra ngoài, bá đao chém quay về, giận giữ chém về phía hạ bàn của cô gái áo đen, sau đó hai chân phát lực, lần thứ hai bổ nhào mạnh mẽ.

Ba người Phương Thư Thường lúc này cũng đã lao thẳng tới, thế tiến công giống như Lưu Tây Qua đều liều mạng không muốn sống, cô gái áo đen đã bay ngược lại. Lúc này khoảng cách với hai con ngựa dù sao cũng không quá xa, Ninh Nghị đã ở trên một con trong đó, vung dây cương, sau đó kéo một con khác, trong rừng xa xa lại có hai cây tiễn thẳng phóng tới, nỗ lực chắn lối đi của Phương Thư Thường và Tiền Lạc Ninh. Thân hình Lưu Tây Qua chạy như báo săn, đã trực tiếp nhảy lên, muốn chém vào chiến mã vừa mới khởi bước, cô gái áo đen cũng nhảy lên chắn phía trước của cô.

- Âm.....

Cự đao chém vào cổ kiếm, hoa lửa kinh người bắn ra ngoài, cô gái áo đen mượn lực phản chấn nhảy lên lưng ngựa, Lưu Tây Qua lại nắm cự đao rơi xuống. Chiến mã hí lên, trong ánh lửa bắn tung xa xa, mấy con ngựa gần nhất cũng đã bị kinh hoảng chạy tứ tán. Nhưng chỉ là đang ở giữa không trung, Lưu Tây Qua cũng không buông bá đao trong tay ra, hai chân vừa rơi xuống đất, một tay cô chống trên mặt đất, bước tiến càng không ngừng lao về phía trước.

Chiến mã lao băng băng, nhưng ở phía sau, thiếu nữ hầu như không hề có chút nào dừng lại, cắn chặt răng, vòng qua tảng đá lớn phía trước, xông qua dòng suối, bọt nước bắn tung lên, như gió lướt qua trên cây cỏ. Lưu Tây Qua sử dụng bá đao, vốn lấy khinh công là sở trường, lúc này cưỡi được gánh nặng, tốc độ dưới chân lại càng nhanh như tuấn mã, cô cắn chặt răng, ánh mắt hung hãn lạnh lùng, tốc độ tăng lên, chỉ có một mũi tên ở trong rừng bắn ra ngăn trở tốc độ của cô một chút, nhưng sau đó, người trong rừng cũng phải mau chóng xoay người bỏ chạy, bởi vì phía sau Phương Thư Thường và Trịnh Thất Mệnh cũng đã theo đến. Mà Tiền Lạc Ninh chạy một bên, rõ ràng là cũng sốt ruột như những người khác.

Chiến mã phi nhanh trong rừng cây nhỏ, lao qua rừng cây bên kia, vút qua một đợt đất trũng ngắn, lần thứ hai chạy vào trong cánh rừng phía trước. Lưu Tây Qua đuổi ở phía sau không chút nào ngừng, nhìn giống như là con báo đang lao vút qua trong rừng, di chuyển chạy trốn. Nếu như bình thường, Ninh Nghị có thể rất sẵn lòng thưởng thức một màn này, nhưng vào lúc này, ngay cả hắn cũng có lời nào để nói. Cô gái áo đen bên cạnh thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, lại nhìn Ninh Nghị, cũng chỉ có thể phất tay thở dài một hơi với thiếu nữ phía sau.

Cũng không biết từ lúc nào, xoẹt một cái, phi đao từ phía sau bắn tới, cô gái áo đen vung kiếm đỡ một cái, nhưng một cái khác đã cắm trên đùi chiến mã Ninh Nghị đang cưỡi, trong khoảnh khắc người ngã ngựa đổ, Ninh Nghị từ trên lưng ngựa bay ra ngoài, được cô gái áo đen bắt lấy, kéo mạnh lên lưng ngựa, cảnh vật như bay, chiến mã trúng đao bay đụng vào gốc cây đại thụ, máu thịt bầy nhầy, trong nháy mắt bị tung xa.

Nguyên bản là một kỵ một ngựa, lúc này biến thành hai người cùng cưỡi, tốc độ chiến mã dần dần chậm lại. Lưu Tây Qua càng đuổi càng gần, trong rừng cách đó không xa, mơ hồ cũng có người đuổi tới. Một khác, lại một thanh phi đao phi tới, cô gái áo đen trên chiến mã đỡ mạnh, xoay người xuống ngựa ngăn phi đao, trong phạm vi nhìn, thiếu nữ tên là Lưu Tây Qua mãnh liệt xông tới.

Giao thủ đầu tiên, chưởng đối chưởng, giao thủ lần thứ hai, đầu gối đập lên vỏ kiếm, lần thứ ba, thiếu nữ hầu như đã phi lên, một quyền của cô gái áo đen đánh tới, Lưu Tây Qua giẫm lên nắm quyền của nữ tử, từ trên không trung bay vọt ra.

Lúc này đây, Lưu Tây Qua đã dùng hết toàn lực, nhưng lại không có lòng ham chiến, cô xoay người phất tay, lúc này, nếu như muốn bắt được chân nhỏ của thiếu nữ, thật ra không vấn đề gì, nhưng lúc bàn tay đưa ra, lại hơi dừng lại. Thiếu nữ chạy vội một đường, nội lực đã vận dụng đến tận cùng, toàn thân hầu như đã bốc ra khí trắng, lúc này đây bất luận cô đuổi kịp hay không, ngày sau sợ rằng sẽ phải tu dưỡng rất lâu.

Cuối cùng, cô gái áo đen thu tay rảnh lại, hai tay giao nhau bên người, hơi nghiêng cần quyền phong mãnh liệt tập kích tới. Thân hình của Lưu Tây Qua phóng lên cao, nhảy lên trên cao năm mét cuối cùng rơi vào mặt đất xa xa, lặn một chút, tiếp tục đuổi theo.

Quyền phong như hổ rống, cô gái áo đen dùng hai tay, thân thủ của cô nguyên bản chính là đứng đầu, hội tụ hòa nhập với cùng loại triết học quan “Thái cực” hậu thế, càng tiến tới cảnh giới “Bách xích can đầu cánh tiến nhất bộ”, nhưng thân hình vẫn không ổn như cũ, hai bóng người lao ra khoảng cách mấy thước,

lăn vài cái trên mặt đất, bóng người vùng vẫy tấn công tới bị cô bắn ra xa hơn, lúc cô đứng lên, Trần Phàm ở bên ngoài mấy mét hóa thành hồ lô lăn trên đất, đánh vào một thân cây, mới đứng lên. Cùng lúc đó, nữ tử đã vùng kiếm giao thủ với một người khác, lúc đao kiếm giao kích vào nhau, cũng bắn mạnh ra sau mấy mét, là Đỗ Sát cầm trường đao trong tay, lúc này nhìn Trần Phàm, ngược lại cũng có chút không khỏe xông lên.

Phương Thư Thường, Trịnh Thất Mệnh lúc này cũng cười ngựa chạy tới. Trong rừng cách đó không xa, tựa như đang có một trận chiến đấu khác đang tiến hành. Trần Phàm xoa xoa máu ở khóe miệng hơi tràn ra, có chút khó tin nhìn cô gái trước mắt, không ngờ mình lại thụ thương dưới cổ kiếm và vỏ kiếm của một cô gái.

- Không thể nào...cô là...là Hà Sơn Thiết Kiếm Lục Hồng Đề bên người Lập Hằng?

Lục Hồng Đề khẽ nghiêng đầu, mỉm cười:

- Lữ Lương Sơn Lục Hồng Đề, Hà Sơn Thiết Kiếm chỉ là đùa vui mà thôi, ta không muốn giao thủ với các vị, lúc này ngưng chiến được không?

Trần Phàm thì thảo một tiếng:

- Không ngờ lợi hại như vậy...

Phương Thư Thường và Trịnh Thất Mệnh nhú nhú mày, không biết trả lời sao đối với đề nghị “ngưng chiến” của cô, chỉ hỏi Trần Phàm, Đỗ Sát.

- Trang chủ đâu.

- Cô ấy...

Trần Phàm nhìn về hướng Lưu Tây Qua chạy, chỉ chỉ, Lục Hồng Đề vòng qua bên đó, tư thế ngăn cản:

- Tiếp theo, hãy để hai người bọn họ tự xử lý việc này, chứ vị có cảm thấy thế không?

Quan hệ nhập nhằng giữa Ninh Nghị và Lưu Tây Qua, trong lòng mọi người hiểu rất rõ, tuy rằng rất khó xác nhận, nhưng Lục Hồng Đề nói như vậy rồi, có vẻ toàn bộ tình huống lại càng thêm nhập nhằng. Lúc này mà nói, có quyền lên tiếng nhất đương nhiên là Đỗ Sát, mà Trần Phàm bên cạnh lại được xem là bằng hữu của hai người Ninh Nghị, Lưu Tây Qua. Phương Thư Thường và Trịnh Thất Mệnh đợi một lúc, nhớ ra việc gì đó, cúi người hỏi:

- Đỗ lão đại, Trần Phàm, các người biết chuyện này, sớm đã chạy tới? Mới vừa rồi nháy mắt đã không nhìn thấy các người.

Sự việc có liên quan đến Ninh Nghị trước đó không thông tri bọn họ, bọn họ ngược lại chạy trước một bước, đương nhiên có chút kỳ quái, Trần Phàm và Đỗ Sát liếc nhìn nhau, nhú mày:

- Chúng ta...

Trần Phàm nhìn về hướng Lưu Tây Qua biến mất, có chút do dự nói:

- Chúng ta vốn là được Lập Hằng ủy thác đi làm một việc, sau đó...phát hiện một vài vấn đề...

Ánh sao ảm đạm, vàng trắng cong như mi như câu, chiến mã lao ra sát rìa rừng cây thì ngã lăn trên cỏ, Ninh Nghị lăn xuống đất vài vòng rồi đứng lên, lấy ra hỏa thương mở đạn, xa xa có ruộng, xa hơn là một thôn trang nho nhỏ, có vài ngọn đèn đầu le lói.

Thiếu nữ cầm đơn đao trong tay, từ bên kia đi tới, Ninh Nghị giờ hỏa thương lên:

- Đừng nhúc nhích.

Nhưng đối diện với ánh mắt đối địch và bướng bỉnh, động tác dờ dẫm, bước tiến không hề thay đổi, Ninh Nghị thở dài, cuối cùng thu lại hỏa thương, rút chiến đao trên người ra. Thiếu nữ không chút lay chuyển đến gần.

- Nói còn chưa hết....

Cô nói như thế.

- Ta hỏi ngươi, mà ngươi vẫn chưa nói hết.

Ninh Nghị lắc đầu:

- Nên nói...chẳng phải đều đã nói hết rồi sao.

- Lời ngươi nói đều là giả đúng không?

Ninh Nghị không trả lời, khớp hàm của cô khê run lên, dưới ánh mắt hung ác độc địa, tiếp tục nói.

- Theo lời ta nói, muốn ở trong Bá Đạo Doanh này...

- Ngươi chỉ là một người ở rể, người ở địa phương khác căn bản không làm được những việc này...

- Không ai coi trọng ngươi, ngươi nghĩ nhiều như vậy, nói nhiều như vậy, cho nên ta mới tin ngươi, những lời ngươi nói đều là giả phải không?

Cô đột ngột tới gần, ánh mắt Ninh Nghị ngưng trọng, chiến đao xoẹt vung ra ngoài, nội kinh Phá lực đạo giờ khắc này đã vận đến cực hạn, nhưng mà thân hình thiếu nữ tránh quá rồi lại tiếp cận đến.

- Cha ta là bị người triều đình giết, ta đã nói với ngươi....Rõ ràng ta đã nói với ngươi rồi.

Một quyền của Ninh Nghị vung qua, thiếu nữ thuận lợi chém mở, sau đó lại một đao, lúc này đây, thiếu nữ đối diện đã đột ngột ngừng đầu lên, nhìn hấn, đan thủ vung mạnh lên.

“Bình” một tiếng, hổ khẩu trong tay Ninh Nghị vỡ toang, chiến đao bay lên bầu trời đêm không thấy nữa, thiếu nữ néo vạt áo hấn, đơn đao đặt lên cổ của hấn.

- Đây là một đao người giết Thang Khấu? Cái gì Huyết thủ nhân đồ, Huyết thủ nhân đồ, võ nghệ của ngươi...võ nghệ của ngươi kém như vậy...

Đang nói chuyện cô đã lôi kéo Ninh Nghị đi mấy thước xa, ném hấn dụng vào một thân cây, đao phong vẫn đặt lên cổ hấn.

- Võ nghệ của ngươi kém như vậy....sao ngươi có thể ngăn được ta đến giết ngươi!

Trong tiếng hét ở áp lực cực độ, Lưu Tây Qua bật khóc, cô nhìn Ninh Nghị, nước mắt chảy xuống, cả người đều run lên. Ninh Nghị đặt hỏa thương vào bụng cô, cô cũng không thèm để ý, nhưng sau một lát, Ninh Nghị buông tay xuống, đại khái là cũng có ý tứ nghĩ như vậy:

- Khụ, có một số việc phải làm, đúng như ngươi đã nói....

- Ngươi làm việc giúp triều đình...

- Bởi vì các ngươi không thể tiếp tục được nữa.

Ninh Nghị nhìn cô.

- Dù là tiếp tục ở Hàng Châu các ngươi cũng không có kết cục tốt! Nhưng phương bắc không thể đợi được, tiếp tục chờ đợi, quốc gia này bất luận Liêu Kim, đều không thể khinh thường, một trận chiến phương bắc đánh xong, bọn họ nam hạ chính là tai ương ngập đầu.

- Sinh tử của Vũ triều đâu có liên quan gì tới ta! Bá Đạo trang ta...

Lưu Tây Qua chảy nước mắt, áp lực kêu lên:

- Chính là tạo phản mà.

- Sinh tử của Vũ triều cũng không liên quan tới ta! Nhưng phương bắc người Kim người Liêu tràn xuống sẽ không ngừng đánh Vũ triều! Nếu các ngươi tạo phản thật sự có thể thành công, ta sẽ giúp các ngươi, nhưng các ngươi lại không thành công được. Vị Hoàng đế trong Phương Bắc Kim Loan điện kia, các ngươi có thể giết, ta có thể giết, người Kim người Liêu, không thể giết! Dù bọn họ là súc sinh chó lợn, cũng là thể diện của quốc gia, mặt mũi có thể đánh, không thể để người khác đánh, đánh...

Hấn dừng một chút.

- Ngay cả sống lưng của một quốc gia cũng không đánh được...
- Cho nên người giúp triều đình?
- Cho nên ta sẽ giúp Tần Tự Nguyên!
- Ta không biết người đang nói cái gì...

Lưu Tây Qua nhìn hần, môi giật giật, xưa nay dù là kiên cường đến mấy cũng có lúc không thể chịu đựng nổi, trên mặt cuối cùng đã toát lên vẻ uất ức, tuy đao đặt trên cổ Ninh Nghị, nhưng chung quy lại không thể ra tay, cô khó khăn hít một hơi.

- Nếu người ... nếu người đã là người của triều đình, người muốn giúp bọn họ, lúc thành bị phá có thể đi, sao người lại không đi?

Cô một đường đuổi theo, bao gồm trong lòng tất cả mọi người, đều rất muốn hỏi, chỉ sợ cũng là một vấn đề như vậy, lúc đó chính là bởi vì lúc đưa thê tử đi Ninh Nghị cũng có thể đi theo, mọi người lại càng thêm tin hần. Ninh Nghị nhìn rừng cây xa xa, môi giật giật.

- Thứ nên đưa toàn bộ cho cô vẫn chưa đưa hết, muốn nói với cô vẫn chưa nói hết, hơn nữa, lúc ra khỏi thành long xà hỗn tạp, hiện tại các cô chỉ có năm ngàn người, gian tế mà triều đình an bài bên cạnh có hai nhóm, một nhóm ta biết rõ, một nhóm kia ta không biết rõ. Hiện tại bọn họ không kịp đối phó cô, sau đó sẽ động thủ. Không hiểu rõ, ta sao có thể đi...

Ánh mắt thiếu nữ chớp chớp, Ninh Nghị nở nụ cười tự giễu, nói:

- Vài thứ mà Lữ Tương đưa cho cô, là ta lúc tình huống khẩn cấp khi liên hệ với bọn họ thì giữ lại vài thư tín tự tay viết. Nhưng, từ sự kiện tại ngô Thái Bình, ta không bao giờ...không bao giờ đặt niềm tin trên người đồng bạn giống như đám heo kia nữa, lúc đục với nhau, tham công đùn đẩy trách nhiệm...

Mấy ngày hôm trước ta vẫn từng điều tra từng người trong đội ngũ, canh ba giờ Dậu, Lưu Lộ Minh đem mấy thứ này bí mật giao cho Lữ Tương. Nửa canh giờ sau thì ta lại thuận tiện tìm được bọn họ trong đám người chạy nạn, sau đó ta cầu xin cô và Trần Phàm cùng Đỗ tiên sinh đi xử lý chuyện này, hiện tại hần bọn họ đã xử lý xong. Nếu như không phải từng bị đâm sau lưng, ta cũng không nhử bọn họ ra, hiện, bị chết sạch sẽ chính là đáng đời rồi...

Ninh Nghị nói, nhìn thiếu nữ trước mắt, thở dài:

- Chuyện này sau khi làm xong, các cô mới có thể tạm thời thoát khỏi giám thị của triều đình, trực tiếp thoát thân từ nơi này, điều ta có thể làm, cũng chỉ có vậy thôi...

Lưu Tây Qua nhìn hần, nhưng sát ý trong mắt đã không còn, sự phức tạp lưu chuyển trong mắt, nước mắt tuôn trào ra. Một lát sau, cô mới nói:

- Ta sẽ không bỏ qua cho người.

Cô mở lưỡi đao, buông y phục Ninh Nghị ra, lui ra sau hai bước:

- Ta sẽ không bỏ qua cho người....

Âm thanh không cao, giống như là tự nói với mình.

Cô cầm đao, xoay người, lảo đảo như u linh đi vài bước, hít hít mũi, sau đó lại quay lại, vừa đi vừa nức nở, thay đổi mấy địa phương, rốt cuộc lại quay lại đồng mộ bên kia, ngồi xổm xuống trước miệng nhỏ thôn trang, ôm hai tay, cúi đầu khóc, thanh âm dồn nén kia đã không còn áp chế được nữa, thế nhưng cô đã không có cách nào quay trở lại. Thiếu nữ trước mắt, sợ rằng ngay từ nhỏ đã cứng cỏi mạnh mẽ, từ trước tới nay chưa khóc bao giờ, cũng chưa từng có người nào thấy cô khóc, nhưng lúc này, ngay cả bản thân cô cũng không đè nén được dưới tâm trạng như thế, có lẽ cũng giải thích tâm trạng kia.

Ninh Nghị đi đến bên cạnh ngồi xổm xuống, một lát, khẽ thăm dò đưa tay ra vỗ vỗ một bên bờ vai thiếu nữ, sau đó lại buông tay, cố gắng ôm lấy cô. Lưu Tây Qua “ồa” lên một tiếng, khóc to, cả người cô nghiêng sang bên hần, khóc trong lòng hần, sau đó gơ tay lên, đánh một quyền vào vai Ninh Nghị, nét mặt Ninh Nghị tái xanh, quyền thứ hai đánh vào ngực, vẫn khóc lớn.

- Cha ta là bị triều đình giết ... Ninh Lập Hằng, cha ta là bị triều đình giết đó....

Cô lặp lại những lời này, nước mắt lại nhạt nhòa, từng giọt lệ rơi xuống bãi cỏ, đánh vào người đàn ông bên cạnh mình, rồi tiếp tục gào khóc trong lòng hẫng, mãi không ngừng....

Đêm khuya, trời không mưa, Ninh Nghị nhìn sắc trời một chút, cùng Lục Hồng Đề đến trước miếu nhỏ cũ nát thì ngừng lại, chỉ lát sau, Văn Nhân Bất Nhị cũng tới hội hợp, đi theo gã còn có bốn người nam nữ mặc trang phục màu đen, trong đó có hai người bị thương.

- Vị này chính là Trần Tổng Bộ Trần Á Nguyên, chuyên quản các sự việc tin tức tình báo cùng vùng Tô - Hàng, lúc Hàng Châu bị chiếm đóng...

Chức quan tương đối giống nhau, tính chất của Lục Phiến Môn càng lúc càng có xu thế tiếp cận giang hồ, tuy Trần Á Nguyên là Tổng bộ đầu, tất nhiên cũng có chức quan khác trong người. Văn Nhân Bất Nhị giới thiệu với Ninh Nghị, Ninh Nghị cũng cười chấp tay.

- Thật may mắn được biết nhân huynh, trước đây cùng ở Hàng Châu nhưng lại chưa được gặp mặt, hôm nay là lần đầu tiên được gặp, chẳng hay Trần huynh có quan hệ gì với Trần Khai Liêm Công Hữu của Trần gia không?

- Đó là gia phụ.

- Ồ, nghe người ta nhắc đến, ngưỡng mộ đã lâu.

Trần Á Nguyên này đại khái trên dưới ba mươi tuổi, lẽ ra đến làm bộ đầu Lục Phiến

Môn không phải là việc huy hoàng gì, dù là làm tổng bộ đầu cũng luôn phải hành sự bí mật, nói như vậy quân tử không làm, không biết đằng sau chuyện y làm là có nguyên nhân gì. Ninh Nghị quay sát đối phương chốc lát.

- Sự việc đột ngột, may mà còn kịp. Lúc đào tẩu, nghe nói có mấy người bởi vì liên lụy, bị bọn họ giết rồi, trong đó có một người là Lưu Lộ Minh gì đó...

Ánh mắt Trần Á Nguyên đột nhiên trở nên nghiêm trang, nhìn thẳng Ninh Nghị, hẫng có chút bất ngờ, nhưng lập tức nở nụ cười.

- Thật ra ta cũng nghe nói đến, vị Lưu trạ tử kia võ nghệ cao cường, sau đó lại đơn thân độc mã đuổi theo Ninh công tử, rồi lại thả Ninh công tử, không biết có chuyện này hay không?

Văn Nhân Bất Nhị nói:

- Hai vị, đều là người một nhà, đừng làm tổn thương hòa khí...

- Người...

Ninh Nghị đã nhắm hỏa thương vào Trần Á Nguyên, Trần Á Nguyên hơi sửng sốt, muốn sử dụng đao đón đỡ chỉ nghe “bùm” một tiếng nổ, đạn bắn trúng vào vị trí dưới tim của y, người bị đánh bay ra ngoài, một lời ra. Người đi theo y bỗng nhiên rút đao, Lục Hồng Đề đã nghênh đón, trong nháy mắt giết hai người, người thứ ba định chạy, Lục Hồng Đề đuổi theo vài bước, giết gã chết ngay lập tức. Cô nhàm chán nhìn Trần Á Nguyên đang nằm trên đất, bụng gã phanh ra, nhưng chưa chết ngay lập tức, miệng thổ huyết, nhìn Ninh Nghị.

Văn Nhân Bất Nhị nhìn một màn này cũng có chút ngây người sợ hãi, cũng như Trần Á Nguyên, gã không ngờ Ninh Nghị lại không quan tâm xuất thủ như vậy:

- Người...Trần gia là rất có thể lực đẩy, hẫng...tuy rằng hẫng hơi quá phận chút, nhưng lúc này...hẫng là người có lực lượng khá lớn, cũng có năng lực, sao người...sao người có thể làm như vậy..j2r

Trần Á Nguyên tay run run chỉ vào Ninh Nghị, Ninh Nghị nhìn y:

- Cho nên...Trần Á Nguyên lúc này hy sinh vì nước, cúc cung tận tụy, ta rất xót thương. Lúc người nói cho ta biết là hẫng rất tham công, đúng như hẫng mong muốn, lúc này đây phá thành Hàng Châu, một phần thưởng lớn nhất chính là dành cho hẫng rồi.

Ninh Nghị chỉ vào Trần Á Nguyên đang buông thông tay:

- Là người rồi.

- Thế nhưng...

Văn Nhân Bất Nhị còn muốn nói.

- Hắn đã chết.

Ninh Nghị vẫn còn có thể tuyên bố như vậy đối với Trần Á Nguyên .

- Đây dù sao cũng là...

- Hắn đã chết rồi...

Rồi đột nhiên, Ninh Nghị quay người đàn ông đối diện mình rống lên, cực kỳ bất ngờ. Buổi tối nay, tâm tình của hắn rõ ràng là rất không tốt. Văn Nhân Bất Nhị xoa xoa trán, trầm mặc một lát.

- Thật ra...ta muốn nói chính là, dùng hỏa thương kia đánh hắn không hay lắm, vừa rồi để ta giết hắn còn tốt hơn, dùng đao kiếm, người khác sẽ không phát hiện ra... Hiện tại chúng ta còn phải hủy thi diệt tích của hắn nữa...

- Ồ, là ta quá kích động rồi.

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, sau đó chỉ về phía kia:

- Nhìn đi, hắn đã chết.

Lúc này, Trần Á Nguyên thật sự là bất động rồi.

Đêm còn dài, trong rừng vọng đến tiếng nói chuyện của ba người.

- Hủy thi diệt tích gì gì đó, người có thông thạo không đấy, người là gian tế, hắn là chuyên nghiệp, ta và Hồng Đề đi trước...

- Dù sao cũng phải giúp một tay chứ...

- Ta sẽ giúp một tay.

- Lực cô nương nhân nghĩa.

- Quá ác tâm rồi Thật ra ta muốn nói, chết vì đất nước như vậy, người có năng lực

và nghĩ mình có năng lực nhiều lắm, nếu phương bắc kẻ ngu si nhiều một chút, có lẽ sẽ không thua thành như vậy rồi...

- Văn Nhân huynh cao kiến.

-

Không phải Ninh huynh đệ mới vừa rồi muốn nói câu này sao?

- Ta không có, chẳng qua Hồng Đề có thể nhớ kỹ, nếu như tương lai có một ngày nào đó triều Vũ xong rồi, đó là bởi vì có một đám thần tử giống đội hữu như chúng ta....

-...Dù gì thì hắn cũng chết rồi.

- Ha hã.

Rừng cây thanh tịnh, sao sáng như mâu, không bao lâu nữa, mưa xuống, giọt mưa tụ tập, mênh mông như sông, rơi vào trong rừng, rơi vào vùng quê đồi núi, rơi vào giữa thành trì cổ xưa, gột rửa khó lửa hỗn loạn khắp nơi nơi. Khi tạnh mưa, gió đi qua núi, sắc sáng hiện lên nơi xa vời, thời gian xẹt qua một ngày, một đêm, lần thứ hai sáng lên...

306. Q.3 - Chương 308: Tạm Biệt Hà Sơn Thiết Kiếm (1)

Mùa xuân năm Cảnh Hàn thứ mười, Trấn Giang.

Ánh mặt trời chiều dần lặn xuống, giống như một đường quét ngang từ phía chân trời đến, thời tiết chưa hoàn toàn chuyển ấm áp nhưng đã làm cho người ta cảm giác hết đông, cây nẩy trời, hoa dần múa, trên cây đào cũng đã nhú phần hồng, mùa xuân này, đã dần dần tiến nhập vào thời gian đẹp nhất.

Thành thị này dựa gần sông, vào đêm, gần bến tàu đội thuyền ra khơi đã tụ tập nhiều, vô cùng náo nhiệt, đứng trên bè gỗ nhìn tất cả, tiếng người đánh cá, tiếng các người khuân vác ồn ào, người chèo thuyền qua lại, có lúc buồm nhỏ trên tàu chạm vào lưới, dẫn tới một trận chửi rửa hỗn loạn. Tiếng chuông của Kim Sơn Tự xa xa truyền đến, thành thị cổ xưa phía sau trong lúc đó cũng đã loang lổ một chút ánh đèn dầu.

Mặt trời chiều trên đỉnh núi xa, nhuộm một màu đỏ tàn.

- Lúc đi là mùa hè, lúc về đã là mùa xuân của năm thứ hai rồi.

Thắp đèn lồng treo lên cửa nhà, nhìn cảnh tượng mùa xuân bên ngoài, Ninh Nghị cảm thán với Lục Hồng Đề như vậy.

Nữ hiệp áo vải cài trâm tóc vỗ vỗ tay, một lát sau, rất không hình tượng đi đến ngồi xuống bậc cửa, nghiêng đầu, nhìn tốp năm tốp ba người đi đường qua lại. Ninh Nghị quay lại, cũng ngồi xuống bên cạnh cánh cửa, lát sau Tiểu Thiên ở bên trong gọi:

- Cô gia, tiểu thư tìm ngài.

Mới đứng lên đi vào.

Đến Trấn Giang này đã được hai tháng hai mươi bảy ngày.

Trái ngược với lúc trước một đường xuôi nam nhân nhả đi chơi, lúc thật sự phải trở về, trên đường cũng không còn bao nhiêu thời gian. Lúc thành bị phá, Tô Đàm Nhi đã mang thai hơn tám tháng, tuy rằng có Văn Nhân Bất Nhị chiếu cố, nhưng thành trì vừa bị phá bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra, bởi vậy dưới sự bảo vệ của người mà Văn Nhân Bất Nhị phái đi, đám người Tô Đàm Nhi, Tiểu Thiên trước tiên đến Trấn Giang phía bắc trước, đợi sự việc ổn định. Mà sau khi chuyện của Bá Đạo Doanh rốt cuộc cũng xử lý hoàn tất, Ninh Nghị mới cùng Lục Hồng Đề tới bên này.

Bắt đầu từ tháng bảy năm ngoái, hành nghiệp tại Hàng Châu nổi lên sóng gió liên tục, nhưng hầu như chưa bao giờ ngừng kinh doanh. Trong khoảng thời gian gian nan nhất, mặc dù là Ninh Nghị cũng có chút thất vọng đối với việc trở về, nhưng tới lúc này, toàn bộ sự việc rốt cuộc cũng đã tuyên cáo kết thúc, đặc biệt là sau khi xử lý xong vấn đề của Bá Đạo Doanh, cuối cùng tảng đá trong lòng hắn cũng đã buông xuống, có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm. Có thể cảm thụ được khí thức bình thản đường phố Trấn Giang, thật sự là có cảm giác xúc động lớn lao.

Đối với Lục Hồng Đề mà nói, thì lại có một loại tâm tình khác.

Cuộc sống của cô vốn là ở Lữ Lương Sơn, so với việc lúc ở Hàng Châu bị rơi vào tay giặc thì không chưa từng đi nơi nào cả, bắc có Liêu quốc nam có Điền Hồ, lúc tới Hàng Châu, đơn giản cũng thấy được một nhóm đồng đạo khởi sự. Bất luận là ý nghĩa thế nào, Trấn Giang đối với cô mà nói không phải là xúc động lớn lao, mà là khá giống với Giang Ninh, một thế giới khác khó có thể với tới.

Đối với Ninh Nghị mà nói, bất luận Trấn Giang, Giang Ninh hay là Hàng Châu lúc trước, mức độ phồn hoa phạm vi đạt tiêu chuẩn cũng không quá là không chấp nhận được. Nơi xa xôi này, rất nhiều người đều là ăn trầu uống loãng thậm chí ngay cả y phục mặc cũng không hơn vùng đất hoang nghèo nàn, hắn cố nhiên có thể lý giải và tưởng tượng, nhưng muốn nói cảm động lây, đương nhiên là không có khả năng.

Tình trạng Lữ Lương Sơn, đại để cũng thế lương như vậy, nông gia mùa thu hoạch của một năm trước tiên không nói có thể bảo đảm hay không, người Liêu thì xâm phạm biên giới, thỉnh thoảng có người của thôn làng tránh né không kịp, thường thường sẽ biến thành đất trống. Người Liêu đi rồi lại sẽ không biết người quan phủ từ đâu xuất hiện tới thu thuế thu tô, người có thể mang theo đao, người chết dưới đao giống như

cỏ cây bị kết thành bầy lột da treo trên cột cờ. Lúc Diêm Hổ khởi sự, tham gia một tập thể lực đi cướp đoạt, nhưng mọi người tựa hồ cũng không cảm thấy khổ sở thêm, đơn giản là thói quen mà thôi.

Nhưng đi tới bên này, thấy cuộc sống những người này yên ổn, thật sự cảm giác được giống thế giới kia, cho dù là Hàng Châu lúc trước khi bị chiếm lĩnh, cũng có thể từ trong phòng xá này nhìn thấy được sự phồn hoa không lâu trước đây. Cũng chỉ có thể nghĩ được một câu đơn giản:

- Thật đáng tiếc...

Lữ Lương Sơn hôm nay thật ra cũng khá hơn rồi, chỉ ít trong trại cũng tốt hơn nhiều lắm, nhưng so với nơi này có lẽ vẫn không thể bằng. Cô ngồi ở cửa nhìn ra ngoài một lúc, đợi khi Quyên Nhi gọi vào ăn cơm chiều, mới đứng dậy đi vào.

Lúc ở Hàng Châu, ngày nào cô cũng hóa trang. Tuy nói đó là sở trường của mình, nhưng lại rất phiền phức, ngoại trừ một vài lần cần phải ra ngoài, còn lại thì ở mãi trong viện, trong thời gian này, cũng tương đối có chút ít nói. Ninh Nghị thỉnh thoảng trò chuyện với cô về chuyện Lữ Lương Sơn, cũng sẽ đơn giản nói một chút ý tưởng của mình, nhưng cũng không đưa ra bất cứ quyết định nào. Thời gian này cô đã nhìn thấy hết thấy những việc Ninh Nghị làm, nỗ lực ghi nhớ chúng, lý giải chúng.

Nhưng thật ra lần này theo tới đây, cô đã không còn mặc trang phục của phụ nhân hơn ba mươi tuổi như trước nữa, mà là để lộ ra khuôn mặt thanh lệ, khiến cho Tiểu Thiên và Quyên Nhi cũng phải sợ hãi kinh ngạc thú vị. Lúc này Tô Đàm Nhi đang mang thai lại tỏ vẻ hết sức bình thường, nhưng vẫn không khỏi quan sát Ninh Nghị một chút, lại quan sát Lục Hồng Đề.

Những người này, sẽ không cho là mình và Ninh Nghị có chuyện gì đó chứ.

Nghĩ như vậy, dù trong lòng có tâm sự cũng khiến cô bật cười lên. Năm ngoái một đường xuôi nam, tâm tư của cô có chút phức tạp từng tự suy ngẫm về một vài chuyện, trong đó bao hàm cả chuyện khuyên bảo Ninh Nghị đi lên Lữ Lương, thậm chí là cả chuyện sẽ phát triển tình cảm với hắn vân vân...Dù sao tuổi của cô không còn nhỏ nữa, có rất nhiều chuyện, tự bản thân cô phải để tâm.

Nhân tình, phong cách diện mạo phương bắc, cô đã thấy rõ đã quen rồi, một đường đi phía nam nhìn thấy bầu không khí lại quá phần quá nhu nhược, lại có chút kiên cường, lại có khuynh hướng lạnh lẽo u ám mà cô không thích. Chỉ có nam tử tên là Ninh Lập Hằng này, rất kỳ lạ, thư sinh phong thái thông dong, nhưng lại có đại khí khi bày mưu tính kế, thậm chí lúc đánh giáp lá cà, thì hắn lại hết sức tàn nhẫn với người ta, sợ rằng phụ cận Lữ Lương rất nhiều kẻ hung hãn tự xưng là Vong Mệnh Đồ đều bị dọa sợ chạy mất. Nếu như nói có một người như vậy, cô sẽ cùng người đàn ông đó sống bên nhau, cô nghĩ mình cũng sẽ không ngại.

Đương nhiên, tâm tình như vậy chỉ là nảy sinh lúc ban đầu, sau đó đã bị rất nhiều thứ gì đó tách ra, cũng không phải là phủ quyết, mà là...đã không cần suy nghĩ nhiều nữa.

Tất cả mọi chuyện phát sinh trong Bá Đạo Doanh, tất cả những chuyện mà Ninh Nghị làm, công khai hay âm thầm cô đều thấy được, thấy người khác bị mất phương hướng như thế nào, bị lừa gạt làm sao, bị hấn kích động bị cảm hóa thế nào, thậm chí bao gồm cả thiếu nữ Lưu Tây Qua kia thích hắn ra sao....Khiến cô nghĩ, người đàn ông này làm được những việc mà cô không làm được, thậm chí cô còn khó có thể đo được trong lòng đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Lúc trước khi quen biết tại Giang Ninh đến lúc chia tay, Ninh Nghị muốn thỉnh giáo võ công với cô, trong đó không có nhiều tính toán lắm, khi đó biểu hiện của hắn ra ngoài chỉ có sự thành khẩn, thỉnh thoảng kể chút chuyện xưa, làm một vài việc “thực nghiệm” bất nháo trong “phòng thí nghiệm” nho nhỏ kia. Có đôi khi lại cảm thấy sợ hãi kinh ngạc. Nhưng khi đó cô có thể thưởng thức hắn, đây là căn cứ vào loại nhận thức “mọi người nhìn có lẽ đều không sai biệt lắm.”

Hôm nay đã không giống nữa rồi, cô không hề phản cảm đối với những việc mà Ninh Nghị làm, nhưng càng lâu, lại càng cảm thấy sợ hãi, kinh ngạc, thậm chí còn cảm thấy “cao sơn ngưỡng chỉ”. Đặc biệt toàn bộ quy hoạch đã làm của hắn đối với Lưu Tây Qua, về ý tưởng khiến ọi người tốt lên, cô không biết rốt cuộc trong đó có bao nhiêu là lừa gạt, có bao nhiêu cân nhắc, nhưng mà khi triển khai toàn bộ những thứ đó, suy nghĩ của người đàn ông trước mắt này quá sâu quá rộng, vượt lên phạm vi khả năng với tới của cô, có nhiều thứ, cô không muốn suy nghĩ về nó.

Chỉ là, đột nhiên có chút thất vọng.

Cô đã từng nghe được một câu chuyện cũng giống vậy từ Lương gia gia.

Một người giang hồ gặp một Đại Nho chân chính, loại người này giống như Thánh Nhân vì nước vì dân, bị hấn ta thuyết phục, thậm chí còn bị đối phương cảm hóa, làm một số việc, đến cuối cùng, người giang hồ chung quy vẫn chỉ là lùm cỏ, giữa hai người, còn có rất nhiều khoảng cách.

Cô thật sự không nghĩ Ninh Nghị là một Thánh Nhân, nhưng tâm tình lại giống vậy.

Buổi tối hôm nay ăn cơm xong, cô ngồi trong đình viện, trong lòng cảm thấy buồn chán, lên nóc nhà ngồi một lúc nhìn ánh đèn trong vạn nhà. Nội lực của cô thâm hậu, không có ý định nghe, nhưng lại nghe được rất rõ tiếng nói chuyện giữa Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi từ bên kia truyền tới. Tô Đàn Nhi còn hơn một tháng nữa mới sinh nở, khoảng cách từ Trấn Giang tới Giang Ninh không quá xa, bởi vậy cô ấy muốn nhanh chóng quay về Giang Ninh, dù sao trong nhà có đại phu quen thuộc, có bà đỡ, hoàn cảnh cũng rất tốt.

Xưa nay Tô Đàn Nhi hay đi đây đi đó, sức khỏe cũng rất tốt, khi mang thai lại trải qua nhiều chuyện, gần đây cậu bé trong bụng thỉnh thoảng hoạt bát hay đạp, nhưng ngược lại cũng không làm cô quá mệt. Nếu như lộ trình một ngày đêm, có lẽ cũng có thể chịu đựng được, Ninh Nghị hẳn là gạt đầu đáp ứng rồi.

Nghe người ta nói chuyện riêng dù sao cũng không hay, Lục Hồng Đề nghe xong vài câu, muốn rời đi, nhưng sau đó hai người lại bắt đầu nhắc tới cô, Tô Đàn Nhi nói:

- Vị Lục nữ hiệp này có vẻ rất khác với những người giang hồ từng gặp tại Hàng Châu.

Cô ở trên nóc nhà ngừng một chút, lại nghe được Ninh Nghị nói:

- Cô ấy không hẳn là người giang hồ.

Lời nói này khiến cho Lục Hồng Đề có chút hiếu kỳ, lại ngồi xuống.

- Sao vậy? Võ nghệ cô ấy rất cao cơ mà?

- Những người giang hồ từng thấy ở Hàng Châu, có chút võ nghệ, nhưng quan hệ thật ra lại không lớn. Giang hồ của bọn họ giống như bán dạo, đều là vì kiếm sống mà thôi, thấy người loại đó, nói dạng đó, nói cái gì cấp bậc lễ nghĩa, nói quy củ gì đó...những thứ đó đều là bọn họ từng thấy, mò được từ cuộc sống, võ nghệ của bọn họ phần nhiều là dựa vào cách như vậy để sống. Còn Lục cô nương, võ nghệ chính là mạng sống, dùng để chặt cây, dùng để thái rau, võ nghệ học xong, là vì vượt qua cuộc sống, vượt qua thế nào, là chuyện sau này.

- Tướng công nói như vậy, có vẻ...

- Ủ?

- Có vẻ Lục cô nương có chút đáng thương...

Lục Hồng Đề ở trên nóc nhà nhíu nhíu mày, lại nghe Ninh Nghị ở phía dưới nói:

- Không phải là đáng thương, ta nghĩ hẳn là...đáng yêu.

Hắn nghĩ nghĩ, lại khẽ định nghĩ câu này, Lục Hồng Đề ở trên nóc nhà mở to mắt, Tô Đàn Nhi cũng có chút ngạc nhiên:

- Tướng công, chàng...

Nhưng lời nói của Ninh Nghị lại toát lên sự nghiêm trang:

- Trong hoàn cảnh nơi nơi khắc nghiệt, dựa vào lực lượng bản thân mình từ trong biển máu giết ra ngoài, có thể sống kiên cường như vậy, người như vậy, ta nghĩ...rất lợi hại. Về phương diện khác, ta nghĩ cũng gần giống như loại người Tiên Hi Văn vậy.

Tô Đàn Nhi có lẽ không ngờ Ninh Nghị sẽ có đánh giá như vậy. Lục Hồng Đề trong lúc nhất thời cũng có chút thất thần, mình và Tiên Hi Văn giống nhau sao. Ở Hàng Châu cô cũng từng nghe Ninh Nghị nói đến câu chuyện về lão nhân đó, cũng từng nghe hắn đánh giá về ông, nhưng không ngờ hắn lại nghĩ mình và đối phương giống nhau. Chỉ nghe Tô Đàn Nhi suy nghĩ một chút, nói:

- Nói như vậy, tướng công nghĩ Lục cô nương...khiến người khâm phục rồi?

- Không có.

Lúc này Ninh Nghị lại trả lời rất thẳng thắn.

- Hả?

- Cô ấy là một nữ nhân.

Ninh Nghị nói.

Tô Đàn Nhi do dự một chút:

- Vậy thì sao?

- Cô ấy là một nữ nhân.

Ninh Nghị nhấn mạnh lại, một lát sau, đại khái là giải thích cho thê tử.

- Cô ấy là một nữ nhân, ta sao có thể kính phục một nữ nhân, nữ nhân đương nhiên là phải khiến cho người ta thấy đáng yêu, đúng hay không...

Tô Đàn Nhi hẳn là tức giận bật cười, thanh âm của Ninh Nghị thoáng hạ thấp xuống:

- Lúc đó chẳng phải nàng cũng vậy sao, một nữ nhân, dám làm những chuyện của nam nhân, vừa quản lý việc kinh doanh vừa quản lý gia đình, cứ như vậy như vậy, ngay từ lúc ban đầu thành thân, nghĩ Hoàn lão nhân nhượng ta, ta cũng thấy có chút mệt mỏi, tội gì...không tính là kính phục nàng, cho nên nghĩ có thể là đáng yêu rồi.

- Hôm nay sắp sinh rồi, nếu sớm biết...A...

Còn tưởng rằng là nói bản thân mình, thì ra là liếc mắt đưa tình...Màn đối thoại của đôi phu thê trong phòng vẫn tiếp tục, Lục Hồng Đề nghĩ như vậy, nhớ lại đoạn vừa rồi, bất giác mặt nóng lên, nhưng sau đó lại thở dài, từ trên nóc nhà rời đi.

307. Q.3 - Chương 309: Tạm Biệt Hà Sơn Thiết Kiếm (2-3)

Thời gian vào đêm vẫn chưa lâu lắm, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, trong sân vẫn còn loe lóe ánh đèn. Ninh Nghị dựa vào một đầu giường, vừa mát xa chân cho thê tử, vừa cùng trò chuyện những sự tình gần đây với thê tử đã xa cách nửa tháng.

Đương nhiên, bất luận có tâm tình như thế nào, trước mặt nương tử nhà mình nói một một người con gái khác đáng yêu, hiển nhiên đều không coi là chuyện có tình điệu gì. Tô Đàn Nhi cười một trận rồi thấp giọng nói:

- Tướng công cảm thấy đáng yêu, không phải là muốn thu phòng vị Lục cô nương kia đấy chứ.

- Nàng áp chế được cô ấy không?

Tô Đàn Nhi mấp má miệng, nhìn Ninh Nghị:

- Vị Lưu cô nương kia thiếp đâu có áp chế được.

Những thứ này đương nhiên xem như nói vui, nhưng nói lý ra buồn chuyện của người khác, đến mức độ này cũng là đủ rồi. Tô Đàn Nhi co một chân lại, có chút hạnh phúc nhìn phu quân đang mát xa mình:

- Trong khoảng thời gian này, tâm tình của Hạnh Nhi, kỳ thật cũng không tốt gì.

- Làm sao vậy?

- Lúc trước những người giả mạo cha mẹ của cô ấy đó... Cô ấy vốn cho là thật, dù sao cũng có chút cảm tình.

- Người mặc dù đã đuổi đi rồi, nhưng tình huống chỉ sợ cũng sẽ không quá tốt... Nàng cố gắng an ủi cô ấy thêm nhé, bảo Thiên nhi Quyên nhi đi an ủi cô ấy.

- Vâng.

- Bằng không thì tìm phu gia cho cô ấy?

- Cô bé tâm khí cao, trong nhà không có ai vừa ý.

- Không có ai vừa ý hay cô ấy không vừa ý ai...

- Đương nhiên là không ưa người ta rồi, bằng không thì đứa cháu tên là Hạ Vũ của Tam Phòng Quản Sự, hay là con trai của Cổ Trưởng phòng, con trai thứ của Thôi Trưởng phòng, đều đã qua đây nói muốn cầu hôn, còn có...

Tô Đàn Nhi bấm đầu ngón tay đếm.

-Ồ, rất có nhân khí đó nhỉ.

- Đương nhiên, ba nha hoàn trong chi lớn nhà chúng ta, Hạnh nhi Thiên nhi Quyên nhi, ai thấy không đỏ mắt. Thiên nhi thì theo tướng công chàng rồi, Hạnh nhi Quyên nhi còn có phần sao...

Kế tiếp cũng là những chuyện nhà vụn vặt. Đối với Tô Đàn Nhi mà nói, tình huống trong nhà luôn luôn có thể an bài chăm sóc một cách gọn gàng ngăn nắp. Cũng không cần ý kiến của Ninh Nghị làm tham khảo, nhưng nếu Ninh Nghị có ý kiến gì, nàng cũng sẽ gật đầu đáp ứng, đây là cảm giác của một gia đình. Qua một lúc lâu, Hạnh nhi tới chiếu cố Tô Đàn Nhi, Ninh Nghị cũng thuận miệng hỏi cuộc sống gần đây của các nàng ở Hồ Châu. Hạnh nhi cũng không có ý định tổ khổ, chớp mắt gật đầu nói sống rất tốt rất tốt rất tốt... Làm nha hoàn tự có năng lực điều tiết cảm xúc của mình, không làm cho vấn đề của mình quấy rầy chủ nhà, đây đại khái là tu dưỡng cái tôi của một nha hoàn tốt. Ninh Nghị nói chuyện với cô một lúc, nhưng không có cơ hội để an ủi, cũng chỉ đành tôn trọng lựa chọn của đối phương.

Hàng Châu đã hoàn thành công việc, lập tức chuyển vào Trấn Giang, kế tiếp quay về Giang Ninh, cũng không phải nói là không có chuyện gì có thể làm, cùng thê tử tán gẫu về Lục Hồng Đề cũng là một khâu của chuyện này. Ban đầu khi ở Hàng Châu nhờ đối phương giúp đỡ từng nói qua muốn thay nàng làm một thứ thuộc loại kế hoạch năm năm, về sau mấy tháng gián đoạn, kỳ thật kế hoạch nên làm cũng đã làm được tạm tạm rồi. Bây giờ nếu đại đa số sự tình đều đã có quy túc, tiếp tục kéo dài nữa cũng không hay. Trong mấy ngày kế tiếp, có thể chuyên tâm làm hoàn thiện kế hoạch sơn trại buôn lậu đó của cô ấy.

Cứ nghĩ như vậy, khi xuyên qua hai cửa hiên, đi đến sân phía bên Lục Hồng Đề, thì thấy nàng đang đứng bên cạnh giếng múc nước, một tay chạm rãi quay tròn rọc, đứng đó cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, nhưng Ninh Nghị đi tới thì nàng cũng có phản ứng, nhìn về phía bên này. Ninh Nghị đi qua mức nước thay cho nàng.

- Để ta.

Thời đại này đại khái không có phong độ thân sĩ gì, nhưng mà Lục Hồng Đề cũng không nói gì thêm. Cô lui bước sang một bên, nhìn Ninh Nghị kéo thùng nước lên, vừa kéo, Ninh Nghị còn thò đầu xuống nhìn.

- Khu viện này vốn không phải của chúng ta, có một lão nhân tên là Thang Tu Huyền cho chúng ta mượn ở, cũng không biết có sạch sẽ hay không... Kể ra thì ta có một thời gian khi đi ngang qua miệng giếng rất thích thò đầu vào nhìn.

- Vì sao vậy?

Lục Hồng Đề nghiêng đầu hỏi.

- Nghe nói người nhà giàu muốn giết nha hoàn, tiểu thiếp, để hủy thi diệt tích, đều đẩy xác xuống giếng, cho nên ta thường xuyên cảm thấy bên trong giếng sẽ có thi thể.

Lời này làm cho Lục Hồng Đề bật cười, nhưng sau đó nàng cầm thìa gỗ múc nước lên uống luôn vài ngụm, làm cho Ninh Nghị không nói được gì nữa, theo sau cũng ném một ngụm. Nước giếng rất ngọt, nghĩ ra thì cũng không đến mức là có ngậm những thứ linh tinh rác rưởi gì đó. Khi Ninh Nghị hỏi có phải nước suối trong núi uống ngọt hơn hay không, Lục Hồng Đề ngược lại cảm thấy không khác biệt lắm.

- Bất kể thế nào, thời gian gần đây cảm ơn cô rất nhiều, nếu như không phải có cô, thì ta e là đã không có cách nào có thể sống sót trở về từ Hàng Châu.

Lúc này chính thức nói lời cảm ơn, sau đó Ninh Nghị cùng Lục Hồng Đề nói chi tiết về tình hình của Lã Lương. Thời gian mấy tháng, kỳ thật những gì nên nói đều đã nói qua rồi, ý kiến và cách nhìn mà Ninh Nghị muốn cung cấp hẳn cũng đã viết thành một cuốn sổ dày. Lục Hồng Đề ở trại trên núi Lã Lương, vẫn tận lực dùng một căn cứ buôn lậu không ai quản làm bản đồ để phác thảo.

Ninh Nghị về việc làm như thế nào để kinh doanh một sơn trại, như thế nào để tung hoành ngang dọc cùng người ta đàm phán ăn ý có lẽ chỉ có thể dựa vào mô hình của Bá Dao doanh để làm mấy ý tưởng, nhưng đối với vấn đề trên mặt kinh tế lại tinh thông vô cùng. Hàng hóa ra sao, có thể đi như thế nào, làm sao để khống chế ngầm, làm sao để dùng lợi ích dụ người khác; trong một hoàn cảnh nhìn như công bằng, làm sao để quan sát giá cả lên xuống của các loại hàng hóa, làm sao để khống chế khiến cho lợi ích ra sức khuynh hướng về phía mình mà không làm người khác phát giác thì hẳn lại có một số án lệ và thủ đoạn nhỏ. Tất cả những thứ này hẳn đã viết hết vào trong sổ, đương nhiên về phần sử dụng nó ra sao, vẫn phải dựa vào phán đoán của bản thân Lục Hồng Đề.

Thường ngày khi nói đùa, Ninh Nghị có thể làm người khác thoải mái, làm người khác chửi bậy, làm người khác ha ha cười sảng khoái, nhưng một khi nói về chuyện chính, lại cực kỳ nghiêm túc, đủ để cảm nhiễm người khác. Cứ thế nói chuyện một hồi, Ninh Nghị trở về một bên sân, vui đùa vào viết lách. Hơn một canh giờ sau, Lục Hồng Đề nhớ tới một số chuyện, đi tới cùng Ninh Nghị thương nghị, Ninh Nghị liền một bên viết một bên đem nội dung thảo luận cùng Lục Hồng Đề.

Cứ như thế nói chuyện cho tới đêm khuya, đề tài cũng kết thúc từ chuyện sơn trại và buôn lậu. Ninh Nghị biết Lục Hồng Đề chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ phải rời khỏi, nên rất nhiều ý tưởng chưa từng định hình, cũng lúi ra nói với cô ấy.

- ... Kỳ thật gần đây ta đang nghĩ một số chuyện, liên quan đến mấy trận chiến ở phương bắc. Cô cũng biết, ta không biết Binh, nhưng có một số việc, có thể hiểu từ nhân tính, kết quả đều không sai biệt lắm, cho nên gần đây ta đang suy nghĩ, rốt cuộc tại sao lại bại trận.

Lục Hồng Đề không biết hẳn muốn nói cái gì, cái hiểu cái không gật đầu:

- Vâng.

- Lý do trong cách nói của mỗi người có đủ loại, từ phương hướng bất đồng sẽ có kết quả bất đồng. Chỗ này của ta có mấy phong thư, được gửi đến từ bên Biện Kinh, đương nhiên chưa chắc là gửi cho ta... Lần này trong đại chiến phương bắc, ngay từ đầu Vương Bẩm, Dương Khả Thế do dự. Đến thời điểm bọn họ muốn đánh, tầng trung hạ rất nhiều người làm khó dễ từ giữa, có thể nói là ý đã cung phụng Đồng Quán, hoặc là ý mấy đại gia tộc qua lại buôn bán cùng nước Liêu. Các loại đầu đá ích lợi, nói ra đều là đúng, nhưng về sau lại mất đi lòng can đảm, từ đó về sau mấy trận đánh lớn, cứ gặp địch thì bại, mọi người cố chạy trốn, thất bại thảm hại. Nhưng ngược lại mấy xung đột nhỏ trên dưới một trăm người, thì lại có thể đánh thắng, giữa người với người, dù sao cũng không có chênh lệch quá lớn...

Ninh Nghị phát phát tay:

- Nói thực ra, những việc này cũng nhìn đủ lâu rồi, cảm thấy đều rất bình thường, tìm lý do cũng thích tìm từ trong phức tạp. Nhưng nếu như bắt tay vào từ góc độ nhân tính, chúng ta có thể làm ra một mô hình đơn giản, tiếp xúc quy mô nhỏ vì sao có thể thắng, bởi vì năng lực giữa người với người, dù sao cũng chênh lệch không lớn. Quy mô lớn vì sao nhất định thua, kỳ thật cũng vô cùng đơn giản. Giả thiết chúng ta bây giờ ở trong một đội ngũ mười vạn người, ta là một người trong số đó, như vậy là đủ rồi. Nguyên nhân dù có phức tạp, ý tưởng cũng chỉ có một.

Hắn nói những thứ này, thật ra ngay từ đầu Lục Hồng Đề có chút mê muội, không rõ hẳn muốn nói cái gì, nhưng chỉ đành nghe hắn nói. Ninh Nghị cười cười:

- Xét đến cùng chính là, ta không tin đồng bạn chung quanh, ta dù có lợi hại hơn, cũng đánh không lại mấy vạn người. Vừa bắt đầu khai chiến trong lòng ta liền nghĩ, chúng ta khẳng định đánh không lại, vì sao. Bởi vì bọn họ, các người chờ chút nữa nhất định sẽ xoay người bỏ chạy, cho nên ta cũng phải chạy. Khi trong lòng mấy vạn người đều nghĩ như vậy, mặc kệ kẻ lĩnh quân có lợi hại ra sao, bọn họ đều đánh không lại

người khác. Mà ở trên chiến trường sau nhiều lần bị bại, loại tâm lý này sẽ càng thâm căn cố đế. Kỳ thật mọi người nghĩ không phải chúng ta sẽ đánh không thắng người Liêu, mà là... người chung quanh nhất định sẽ chạy, đây chính là mấu chốt.

Lục Hồng Đề nghĩ, gật gật đầu:

- Đường nhiên là như vậy rồi, nhưng mà... cái này thì có biện pháp nào đâu...

- Ta muốn làm lại một số chuyện, một số thứ mà trước kia cho là không có hữu dụng, bây giờ nhìn lại, kỳ thật vẫn là rất có tác dụng.

Ninh Nghị suy nghĩ, sau đó cười rồi khoa tay múa chân đứng lên:

- Hai thứ tín nhiệm và quy củ. Có rất nhiều chuyện vặt cần hoàn thành, mấy trò chơi nhỏ có liên quan đến tín nhiệm, thí dụ như để ột người đứng trên một cái bàn hai thước, giang hai tay ra rồi ngã người về phía sau, rồi để cho đồng bạn của hắn ở phía sau đỡ lấy hắn. Mỗi người, mỗi ngày làm một lần, nếu đồng bạn không đỡ được hắn, hắn có thể bị ngã đến đầu rơi máu chảy, sau đó... Đứng quân tư, đi phương trận, nghiêm khắc thực hiện quân lệnh quân quy... Ha ha, một lúc có lẽ yêu cầu quá nhiều, nhưng việc này không cần làm mỗi ngày, nhưng mỗi ngày đều có thể làm một lát, ta đã viết vào trong sổ rồi ...

Ninh Nghị cười, giống như đã nghĩ thông suốt một số chuyện. Là một người tới từ một ngàn năm sau, kỳ thật cũng có thể bị rất nhiều thứ này nọ mê hoặc. Thí dụ như bạn ở trong xã hội của ngàn năm sau nói giải phóng quân rất lợi hại, người ta sẽ cười, chẳng lẽ đứng quân tư xếp phương trận gấp chân là lợi hại sao? Sau đó cảm giác mang đến cho người ta, giống như những thứ này chính là hình thức yêu cầu thuần túy nổi ở mặt ngoài, nhưng trên thực tế, trong đó bao hàm quản lý học nhân tính sâu đậm.

Mười vạn người chống lại một vạn người, chẳng lẽ thật sự quy kết cho người Hán tất cả đều là lợn? Chẳng lẽ đơn thuần quy kết cho đấu tranh nội bộ? Trên thực tế, mười vạn người cho dù đứng bất động, để ột vạn người tới chém lung tung, một vạn người chỉ sợ cũng khó có khả năng đánh thắng được, tại sao phải thua? Không phải bởi vì mỗi người mười trong vạn người quá yếu, mà là vì tuyệt đại bộ phận người trong tiềm thức đều có một ý niệm: “Bọn họ nhất định sẽ chạy.” Mà không phải đơn thuần là “Ta không bằng Liêu người”.

Chiến đấu Quy mô nhỏ sẽ có cơ hội thắng, bởi vì nhận thức lẫn nhau, chỉ cần trong lòng có suy nghĩ “Chúng ta có thể thắng” “Mọi người không chạy trốn”, quân đội sẽ tiếp ứng, nhưng khi tạo thành trận hình mười vạn người thì suy nghĩ mọi người vẫn là “Mọi người nhất định sẽ chạy trốn.” Đặc biệt là khi có rất nhiều bại tích làm tiền lệ thì một người sợ, cả đám người sẽ cùng nhau quay đầu.

Làm một chuyện như nhau, bước một bước chân như nhau, bản thân từ trên bàn nhảy xuống, mỗi một lần đồng bạn đều có thể đỡ được, cũng nhất định đỡ được, như thế sau khi đem quân quy rót vào xương cốt mỗi người từ các loại sự việc nhỏ nhất, mặc dù là trong phương trận mười vạn người, hắn từ đầu này cũng biết bất kỳ người không quen biết nào ở đầu kia đều không chạy trốn. Thậm chí chỉ cần làm cho người ta cảm thấy “Quân lệnh như núi, mọi người sẽ không dám chạy”, mười vạn người dưới bất kỳ tình huống nào, đều khó có khả năng bại bởi một vạn người.

Giống như Bá Đạo doanh, bọn họ ở một mức độ nào đó đã làm đủ sự tín nhiệm lẫn nhau, nhưng đó là sự gắn bó của các loại cảm tình, một khi Bá Đạo doanh muốn mở rộng, loại này tín nhiệm sẽ loãng. Mà trong lịch sử từ xưa đến nay của Trung Quốc, chỉ cần quân đội có thể làm được “Quân lệnh như núi”, thường thường có thể tạo nên thanh danh. Mà sau khi làm được những thứ này, quyết định thắng bại mới là tiếp tế hậu cần, bày mưu nghĩ kế, bởi vì chỉ có được trình độ này, quân đội mới được xưng tụng.

Trước kia Ninh Nghị cũng có một vài phương pháp huấn luyện quân đội nhìn như bình thường này. Cũng không phải cảm thấy vô dụng, mà là cho rằng cổ đại có tình huống của cổ đại, đối với Bá Đạo doanh, hắn cũng không có ý tưởng và yêu cầu ở phương diện này. Nhưng lúc này lại có thể suy nghĩ rất rõ ràng, mấy thứ này, trong quân đội các loại trò chơi liên quan đến tín nhiệm, đối với sự nghiêm khắc về dàn trận, đi bộ, đều đang không ngừng tích lũy ám thị tâm lý: “Người bên cạnh ta, ta biết bọn họ là như thế nào” cùng với “Quân lệnh như núi, chạy trốn nhất định sẽ bị xử phạt, nhất định sẽ chết”.

Hắn đem những thứ này viết vào trong sổ cho Lục Hồng Đề.

- Không cần phải luyện cả ngày, nhưng mỗi ngày đều có thể thao luyện một lát, những trò chơi nhỏ liên quan đến nâng cao sự tin nhiệm lẫn nhau, mỗi ngày đều có thể làm, cần yêu cầu cái gì cô có thể tự mình lấy hay bỏ. Chưa chắc như vậy là có thể cả ngày luyện được tinh binh, nhưng nhất định sẽ có hiệu quả...

Hắn giải thích mấy thứ này một cách chi tiết, nhưng rất nhiều thuật ngữ hiển nhiên đều vẫn còn là hiện đại. Lục Hồng Đề cũng không biết có thích ứng được loại phong cách này của hắn hay không, cúi thấp đầu cũng không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là trôi qua một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn hắn một cái:

- Lập Hằng muốn biến sơn trại của ta thành bộ dạng gì vậy?

- Chắc...

Ninh Nghị ngăn người, theo sau cũng hiểu được Lục Hồng Đề muốn chỉ cái gì. Một sơn trại tập trung rất nhiều sơn phỉ của cô, từ nay về sau tính làm buôn lậu quy mô lớn, quy củ nhất định sẽ khá là tản mạn, nhưng cũng không khỏi cười rộ lên:

- Ha ha ha, nếu muốn luyện, thì phải nâng yêu cầu cao lên một chút mà. Làm cái gì cũng tốt, vũ lực đều là trọng yếu nhất, kiếm tiền không khó, sau khi có tiền, chuyển hóa thành sức chiến đấu mới trọng yếu. Có thể biến thành thể nào đều tốt, đi một bước xem một bước thôi.

- Lập Hằng biết nếu thật có tinh binh như vậy, Lã Lương sẽ biến thành như thế nào không?

Ninh Nghị nghĩ nghĩ:

- Chẳng lẽ là giết Điền Hổ, chống giặc Liêu, tự lập xưng đế làm Nữ vương... Có thể như vậy thật cũng không tệ.

Điều này đương nhiên là nói giỡn, đối với những phương pháp này Ninh Nghị có kỳ vọng nhất định, nhưng kỳ vọng hiển nhiên sẽ không lớn như vậy, chỉ cần hiểu những mục đích huấn luyện này, khi làm được rồi, bao nhiêu quân đội có thể trở thành một nhánh hợp chuẩn. Mà chỉ cần có thể có một nhánh quân đội đủ tư cách, ít nhất ở bên núi Lã Lương, có lẽ sẽ không bị người khi dễ. Về phần những thứ khác, hiện tại hắn cũng không nghĩ nhiều.

Cứ như thế nói chuyện một lúc, thời gian đã gần đêm khuya, đợi cho đề tài sắp hết thì Lục Hồng Đề mới hỏi ra một vấn đề đã suy nghĩ rất lâu:

- Ninh Lập Hằng, người rốt cuộc muốn làm gì?

- Sao?

Lục Hồng Đề nhìn hắn:

- Người giúp Bá Đạo doanh, lại giúp Võ triều, có đôi khi thoát nhìn giống một Thánh nhân, có đôi khi thoát nhìn lại máu lạnh hơn cả ai khác. Nhiều khi người đều có cái nhìn đại cục hơn so với ai khác, nhưng nhiều khi ta lại cảm giác được căn bản không rõ đại cục của người là cái gì. Trước đây trông người hoàn toàn không để ý tới triều đình như thế nào, ở Giang Ninh ta đã nói qua với người những chuyện vì vận thế khai thái bình gì gì đó, người cũng chỉ cười nhạt rồi. Nay người lại muốn vào kinh, người rốt cuộc đứng ở một bên nào, muốn làm gì?

- Không phải đã nói rồi sao, triều Võ đã rất nguy hiểm rồi, hơn nữa ta hiện tại cũng không rõ ràng mình lắm... A, ta biết cô muốn hỏi cái gì.

Ninh Nghị nói hai câu, ngay sau đó thì cười rộ lên, lắc lắc đầu, thu dọn đồ trên bàn:

- Ta không phải có ý tưởng tính làm chút chuyện vì người trong thiên hạ, vì vận thế khai thái bình, một chút ý nghĩa đều không có. Nhưng... nói thí dụ đi, lúc trước một nhánh đội ngũ của chúng ta thoát khỏi Hàng Châu, trên đường có một cô bé, cha mẹ đại khái đều chết hết rồi, cô bé đi theo bà nội, trên đường không có cái gì ăn, rất đói bụng, ta cho nó một cái bánh bao, nó cắn từng miếng lớn để ăn. Ta có thể cảm thấy tiểu cô nương này thực đáng yêu, nếu có thể, vì cái loại cảm giác kia, ta có thể giết sạch quân đội Phương Tịch của toàn bộ Hàng Châu ở phía sau... Ý Ta muốn nói là nếu ta lúc ấy có năng lực làm như vậy.

- Nhưng đem loại cảm giác này mở rộng đến người trong thiên hạ, là một chuyện ngu xuẩn, con người đều làm việc vì tình huống trong phạm vi mà mình có thể nhìn thấy. Nếu có người nói với ta phương bác có

một trăm vạn cô gái nhỏ như vậy đang chịu khổ, ta chỉ có thể cảm thấy, đâu có chuyện gì liên quan tới ta. Cái gọi là người trong thiên hạ, đa số như lợn như gà, không có thuốc chữa, con người trước tiên hẳn là tự cứu mình, sau đó đi chủ động giữ gìn nhưng thứ mà mình cảm thấy là tốt, như vậy cũng đã rất đủ rồi.

- Nói thực ra, thời điểm đào vong, hoặc là sau khi thành Hàng Châu bị phá, nhìn thấy một số người nằm trong hoàn cảnh rất thảm, nếu có thể, ta sẽ hy vọng những chuyện như vậy bên cạnh sẽ thật ít, ý tưởng này rất đơn giản, ta một chút cũng không vĩ đại, cũng chưa từng nghĩ tới việc đi tìm chết vì chuyện này.

Hắn cứ như thế nói:

- Chính là có một người họ Tần từng cùng ta đánh cờ, ông ta muốn cứu thiên hạ, ta cảm thấy cách nghĩ này rất đáng được kính nể, tuy nhiên ta không nghĩ... Còn có thể nhìn thấy loại người như Tiền Hi Văn trong thành Hàng Châu...

Hắn nói đến những thứ này, Lục Hồng Đề cứ thế nhìn hắn, nghiêm túc nghe, nhưng không biết vì sao khi nói đến cái này, sắc mặt của đối phương dường như đột nhiên đỏ lên.

- ... Cho nên, chẳng qua là cảm thấy nếu như mình có thể làm chút gì đó, có thể giúp được bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu, cuối cùng mặc kệ kết quả thế nào, đều tốt hơn so với việc đứng ở một bên nói mát. Hài, ta không phải là vì giúp triều đình gì gì đó, giúp Bá Đạo doanh này, giúp Tần Tự Nguyên này, giúp người làm những thứ này này, đều là hứng thú cá nhân, thứ nhằm vào cũng không phải là người trong thiên hạ gì cả...

Không biết vì sao, sắc mặt Lục Hồng Đề lại trở nên tinh tế một cách cổ quái.

- Nói thực ra, trong đội ngũ đào vong lần đó, cũng chỉ có tiểu cô nương đó có dáng vẻ khá là dễ thương mà thôi, người còn lại, thực là lợn xộn loại gì cũng có. Kẻ cướp đồ của người khác, kẻ giết người trả thù, kẻ công một số thứ rách nát của nhà mình dù chết cũng không chịu vứt đi, còn có kẻ muốn đem người khác làm mồi nhử, đến cuối cùng đều chỉ sẽ hại chết người của mình. Người trong thiên hạ với đức tính này, muốn nói vì người trong thiên hạ mà làm cái gì đó, ta thật không có cao thượng như vậy... Chậc, cô làm sao vậy?

- Không, không có gì...

Lục Hồng Đề trả lời, thần sắc dường như tạm thời khôi phục lại như lúc ban đầu, cười nhẹ một tiếng:

- Không có gì, ta về phòng trước.

- Ồ, ngủ ngon.

Ninh Nghị nhìn bóng lưng nàng rời đi, có vài phần nghi hoặc. Hắn ngẩng đầu suy nghĩ một hồi lâu, nhưng vẫn có đôi phần phiền não.

- Chậc... Ta nói sai cái gì à...

Đại khái là mình nói quá ích kỷ, không đủ cao thượng, bị xem thường ...

Cuối cùng cũng chỉ có thể làm ra đáp án như vậy.

308. Q.3 - Chương 310: Tạm Biệt Hà Sơn Thiết Kiếm (4+5)

Ninh Nghị cũng không biết lúc trước Lục Hồng Đề đã từng ở trên nóc nhà nghe hắn nói chuyện với thê tử, bởi vậy tự nhiên cũng không hề nảy sinh liên tưởng gì đối với phản ứng của nàng. Từ đó về sau, hắn cũng chỉ là nghĩ sao nói vậy, không hề có dụng ý gì. Người nói thì vô tâm, nhưng người nghe lại hữu ý.

Đương nhiên, có thể là trong một vài trường hợp một nữ hiệp như Hồng Đề cũng có lúc xử sự chút ít theo cảm tính, nhưng cũng không có nghĩa là trong lòng sẽ bị xúc động quá mức. Thậm chí có thể nói, cho dù đối với Ninh Nghị cũng không ghét, thậm chí còn có lòng khâm phục tán thưởng, nhưng trong lòng của nàng, trên thực tế trong đầu đã từng có một vài lần dự định và suy tính không xuống núi nữa. Người đàn

ông trước mặt này, cũng không phải sẽ cùng sống chết với nàng, chấp nhận điều này, mọi việc sau này cũng trở nên đơn giản.

Đã quyết định sớm ngày quay về Giang Ninh, sáng ngày thứ hai, Ninh Nghị đã dựa vào mối quan hệ với Thang gia tìm được một chiếc quan thuyền. Trên đất Giang Nam đủ loại phú hào quan thương quan hệ chẳng chịt, trên đường đào vong đã xây dựng được mối quan hệ tốt đẹp dù cho ở Trấn Giang cũng có sức ảnh hưởng, một lão đại như Thang Tu Huyền tuy rằng không ở Trấn Giang, nhưng biết được hẳn phải đi, một số con cháu Thang gia hoặc là phú hào, thân tộc đã từng chịu ân huệ cũng vội vàng tới, đều tỏ vẻ sau này nếu có gặp việc gì phiền toái, có thể tìm bọn họ, nhất định giúp đỡ tới cùng không hề chối từ, Tô gia là thương gia, nếu muốn làm ăn gì, mọi người có quan hệ, cũng đều nói lời khách sáo.

Lúc đầu trên đường đào vong, sau khi Ninh Nghị hôn mê, toàn bộ đoàn người cũng lâm vào quần cảnh, sau này khi biết được truy binh muốn bắt Ninh Nghị, trong đoàn người có người đã dùng một vài thủ đoạn, cố sức làm cho truy binh chú ý tới trên người hắn. Ví dụ như lúc đám người An Tích Phúc đánh lén tập kích trong doanh, đã đặc biệt phái một đội nhân mã bảo hộ Ninh Nghị, trên thực tế căn bản là làm chuyện để người chú ý. Sau khi Ninh Nghị bị bắt từng mơ hồ nhận ra dụng ý của việc này, nhưng dưới tình huống này chuyện đã xảy ra, hắn cũng không có ý định truy cứu, đối phương cũng chỉ là thức thời mà làm ra động tác nhỏ, không phải chân chính có ác ý muốn hại người. Dù sao Ninh Nghị ở lúc ấy cũng chưa bao giờ từng mong đợi người chung quanh có phẩm đức cao cả, cũng chưa đem đối phương trở thành đồng bạn, xảy ra chuyện như vậy cũng không hoàn toàn nằm ngoài dự tính.

Nay nếu mình trở về, bọn họ nguyện ý xây dựng mối quan hệ tốt đẹp, cũng không cần phải khách sáo làm gì. Lúc trước khi rời Hàng Châu bởi vì nguyên nhân Lâu gia chuẩn bị từ bỏ việc làm ăn, bây giờ có thể lợi dụng những mối quan hệ này trực tiếp hướng tới kinh hàng Đại Vận Hà trải ra một phen.

Tô Đan Nhi mang thai đã gần chín tháng. Mỗi một ngày trôi qua là càng cận kề ngày sinh nở. Bởi vậy, giữa trưa hôm nay, cả nhà liền lên thuyền, chiếc lâu thuyền thuộc loại quan phủ này là con thuyền lớn nhất có thể tìm được trong đường thủy hiện nay, cho dù có ngược dòng Trường Giang, suốt đường đi cũng có thể vững vàng. Thuyền có hai tầng. bọn người Ninh Nghị được sắp xếp trong gian phòng ở một tầng không hề cảm thấy chòng chành, dựa theo kế hoạch, ban đêm sẽ nghỉ ngơi mấy canh giờ, đến chạng vạng ngày hôm sau, có thể đến Giang Ninh.

Ngày 28 tháng hai năm Cảnh Hàn thứ mười, trong nắng xuân, chiếc lâu thuyền cực lớn ngược dòng từ từ đi qua Trường Giang, hai bên cây rừng xanh ngắt. Thỉnh thoảng ở trong tầm mắt hiện lên bờ ruộng dọc ngang cùng nông trại, thôn trang. Lục Hồng Đề đứng ở đầu thuyền thu hết vào tầm mắt, báo cho Ninh Nghị biết ý định muốn rời đi.

- Tối mai sau khi rời thuyền, ta sẽ đi về hướng bắc. Sẽ không vào thành.

Ninh Nghị ở bên cạnh trầm mặc một hồi:

- Biết cô muốn mau chóng quay về, nhưng còn có mấy ngày nữa đâu, huống chi muốn đưa cho cô những cách nghĩ kia, vẫn còn chưa sửa sang cho tốt hết, ở thêm vài ngày nhé, ta dẫn cô đi xem Giang Ninh.

Lục Hồng Đề cười cười:

- Ta biết người chính sửa chưa nhiều lắm, đây là thói quen của người, mọi việc đều chậm chạp.

- Là thói quen xấu...

- Hơn nữa các người sau này trở về, trong nhà hẳn là còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, lại còn phân tâm để chiêu đãi ta. Không cần phải thế. Huống hồ ta lần này thật sự đi quá lâu, có thể trở về sớm một ngày thì sẽ tốt hơn một ngày, dù sao việc ta cần phải làm cũng rất nhiều.

Lục Hồng Đề nói rất thành khẩn, cũng không phải chỉ là nói khách sáo mà thôi. Ninh Nghị suy nghĩ một chút:

- Nếu như là chuyện trong nhà, cũng không có gì gấp gáp, đều rất đơn giản, nhưng mà nếu người...

- Ta quả thật là lo lắng trong trại, đi đã lâu lắm, trong lòng rất nhớ.

Lục Hồng Đề cười nói.

- Ừ.

Ninh Nghị gật đầu:

- Vậy tối nay ta sẽ chuẩn bị mọi thứ thật tốt.

- Đa tạ.

Lục Hồng Đề chấp tay.

- Nữ nhân giang hồ, chúng ta không cần phải nói những thứ này.

- Ha ha...

Nghe hần nói như vậy, Lục Hồng Đề cười đến cả người đều run rẩy:

- Ta cũng viết một quyển sách nhỏ cho người, không phải là cái bí kíp trong truyện võ hiệp mà người nói, nhưng hần là có ích đối với người, sau này có lẽ người không thành được cao thủ nhất lưu, nhưng chăm chỉ tập luyện, dăm ba năm sau, dư sức phòng thân.

- Ta nói... Cô nói cao thủ nhất lưu rốt cuộc là cái khái niệm gì vậy...

- Bá Đạo doanh cùng người có liên quan với trang chủ Tây Qua, Lưu Thiên Nam tổng quản, Trần Phàm, sư phụ của hần Phương Thất Phật, còn có bọn người Lệ Thiên Nhuận, Vương Dân, thậm chí cả Bao Đạo Ất đã bị người giết rồi, đều có thể xem như nhất lưu, người lòng có tạp niệm, căn cơ lại không vững, cả đời này chỉ sợ đều không đạt được trình độ kia.

Trong lời nói của Lục Hồng Đề mang theo ý cười.

Ninh Nghị tự nhiên sẽ không bị loại chuyện này đả kích, nếu Lục Hồng Đề nói hần có thể cùng những người này một mình đấu hần mới cảm thấy thế giới thực huyền hoặc, suy nghĩ một chút hỏi:

- Bọn Phương Thư Thường có tính không?

- Bấy người kia, xem như không khác lắm. Đứng hàng thứ nhất Đỗ Sát tiên sinh đã đến cửa nhất lưu, người lợi hại nhất hiện nay là 'Tấn ác đao' La Bình Nhân, chỉ là hần xưa nay khiêm tốn mà thôi, nhưng tư chất tốt nhất là người đứng sau cùng Tiền Lạc Ninh, sau này thành tựu của hần, hần là trên bọn người kia, người không bì được. Sau này nếu cố gắng một chút... Ừ, mới có thể không kém bọn Phương Thư Thường lắm.

Võ nghệ của nàng ở trước mắt phổng chừng đã gần như ở trình độ tông sư, đánh giá như vậy có lẽ sẽ không sai, nói đến đây, nàng nhìn Ninh Nghị một lát, sau đó, có chút cảm thán nhẹ giọng lầm bầm một câu:

- Nhưng mà, chiến lực cao thấp như thế nào, thật cũng không phải để dùng bình phán những thứ này...

Đại khái là nghĩ tới Ninh Nghị tâm tính biến thái, thủ đoạn quả quyết và luôn có thể nắm nhân tâm nhân tính trên lòng bàn tay, người thường không thể so được.

Đương nhiên, những thứ này nàng không thể trực tiếp nói với Ninh Nghị. Vừa rồi rãnh nói chuyện phiếm vài câu, nàng thở dài:

- Kỳ thật trên đường đi, có chuyện ta vẫn muốn hỏi...

- Cái gì?

- Người ở Bá Đạo trang làm những chuyện này, nói cho Lưu cô nương những sự tình kia, thật sự có khả năng thực hiện sao?

Ninh Nghị nhìn nàng một cái:

- Có thể hỏi ra điều này, đa phần là người nhiệt tâm ...

- Sao?

- Ta không biết.

Ninh Nghị nói một câu:

- Ta không biết nếu tiếp tục làm sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, còn thật sự đi làm, có thể sẽ hữu dụng, có lẽ một trăm năm, hai trăm năm sau sẽ có vài người làm được vài chuyện, nhưng chỉ là có thể. Mấy thứ này sẽ bị chôn trên bốn năm trăm năm mới có người phát hiện chúng. Nhưng mà bất kể như thế nào, chỉ cần trong vòng tám trăm năm, chúng ta đều xem như đi trước một bước...

Câu cuối cùng trong tám trăm năm này, Lục Hồng Đề nghe không hiểu là có ý gì. Nhưng bình thường Ninh Nghị nói vài câu kì lạ, nàng cũng đã quen, chỉ thấy Ninh Nghị cười lắc lắc đầu, tiếp tục nói:

- Cô tạm thời không cần nghĩ đến chúng... Dĩ nhiên suy nghĩ một chút cũng có thể, nhưng không thể làm được gì. Phía các người, hay là trước đi làm một vài chuyện thiết thực đi nhé, nói thực ra, nguy khốn ở Hàng Châu đã không còn, ta hiện tại cũng không biết mình có cần thiết phải lên kinh hay không, hơn nữa... Tương lai nếu như thật sự không chống đỡ nổi, có lẽ phải nương tựa cô.

- Ủ?

Lục Hồng Đề chớp chớp tròng mắt, cảm thấy có chút hứng thú.

- Người làm việc luôn cái dạng này, ngay từ đầu chỉ là định phải làm chút chuyện mà thôi, trung gian người sẽ gặp phải đủ loại người và chuyện, đặc tội với người không nên đặc tội. Dùng thủ đoạn không nên dùng, kết quả là... Chỉ sợ việc này sẽ áp đảo ước nguyện ban đầu. Người biết không? Trong triều đình những quan viên kia, hơn phân nửa bọn họ đều cũng có năng lực. Ngay từ đầu, bọn họ cũng có một thời có lòng ái quốc đền nợ nước, nhưng từ từ, sau lưng bọn họ tập hợp lợi ích không như nhau, phương hướng không giống nhau, trước mắt cần giữ gìn lợi ích ngược lại so với ý nghĩ ban đầu càng thêm trọng yếu. Ta theo chân bọn họ đại khái cũng không có gì khác biệt, hơn nữa... Chỉ sợ ta so với bọn hắn sẽ càng thêm không có điều cớ kị, vậy tương lai có một ngày, phải vào rừng làm giặc cướp.

- Ta hoan nghênh.

Không hề chần chờ, Lục Hồng Đề cười nói ra.

- Lời nói có chỗ quá đáng, nếu như thật sự có một ngày này thì tốt rồi, ta chờ người.

- Ta sẽ hết sức kiềm chế.

Hai người đều nở nụ cười, thời gian trôi qua, Lục Hồng Đề quay đầu nhìn về phía sau, thấy không có bọn người Tô Đàn Nhi mới nhẹ giọng nói:

- Thật ra nương tử của người đối với người tốt lắm. Biết không? Lúc ta ở Hồ Châu trông chừng cô ấy, người hầu chung quanh đều nói, nếu người thật sự đã chết rồi, nương tử nhà người chỉ sợ ngay cả thai nhi trong bụng cũng không quan tâm, theo người đi xuống. Một nữ nhân có thể làm được loại trình độ này, cô ấy thật sự thích thú người, ta... Ta có chút bội phục cô ấy.

Ninh Nghị vẽ mặt nghiêm túc gật gật đầu:

-... Biết.

- Còn vị Nhiếp cô nương ở Giang Ninh kia thì làm thế nào? Cô ấy cũng là một cô gái tốt, ta biết cô ấy mấy năm nay số phận long đong, lưu lạc phong trần, nhưng cho tới bây giờ vẫn giữ mình trong sạch, nay cũng là toàn tâm toàn ý thích người, nếu người không đoái hoài đến cô ấy, vậy thì cô ấy cũng sẽ không còn gì nữa. Người làm thế nào bây giờ?

Đối với vấn đề này, Ninh Nghị lại đặc biệt không có do dự nhiều:

- Cô nói thử xem?

- Ta không biết... Chẳng qua đàn ông các người luôn tam thê tứ thiếp, a, nhưng thật ra các cô gái tốt luôn để người gặp được, lại còn có vị Lưu cô nương nữa...

- Đây.

Ninh Nghị nghiêng đầu qua nhìn nàng cười:

- Cái này là quá nhiều đi, không cần phải mọi thứ đều rơi vào trên người của ta...

- Vừa rồi người trả lời nhanh như vậy, chúng tôi người cũng luôn muốn như vậy, lại còn không chịu thừa nhận là kẻ vô tình.

Lục Hồng Đề cười nói.

- Rốt cuộc thì người như thế nào, người đã nghĩ phải làm gì chưa?

Ninh Nghị nhìn nhìn nàng:

- Nếu ta là Đàn Nhi, cứ rời xa Vân Trúc, từ nay về sau không lui tới, cô cảm thấy như thế nào?

Lục Hồng Đề nhìn hẩn không nói gì, hơi hơi nhũn mày.

- Còn nếu ta là Vân Trúc, thôi thì rời đi Tô gia, cô cảm thấy thế nào...

Lục Hồng Đề nhú nhú mày, vẫn không trả lời, niên đại này mặc dù là tam thế tứ thiếp, nhưng chỉ là đúng đối với nam nhân yêu không sâu đậm, sợ dĩ Lục Hồng Đề hỏi như vậy, có lẽ vẫn còn hy vọng bản thân Ninh Nghị là một người hoàn mỹ.

Ninh Nghị cúi đầu xem tay, mu bàn tay, bàn tay của mình:

- Kỳ thật có lúc, ta nghĩ để Vân Trúc rời khỏi Tô gia, sau đó vẫn không thực hiện. Những lúc gần đây, thật ra ta đang suy nghĩ tách Đàn Nhi với Vân Trúc ra, nhưng mà...

Ninh Nghị lắc đầu, cười cười, cuối cùng không nói gì nữa. Lục Hồng Đề mấp máy miệng, sau đó cũng cười lộ lên, tựa hồ là cảm thấy Ninh Nghị cũng sẽ có lúc rối rắm như vậy. Hai người hàn huyên như vậy một trận, đêm xuống ăn cơm tối xong, trên đường thuyền dừng lại ở một thôn trang, buổi tối nghỉ ngơi ở chỗ này, thuê một cái sân nhỏ của một nhà nông ở lại. Sau khi đốt đèn lên, sắp xếp tốt rồi, Lục Hồng Đề nghe thấy từ trong sân vang lên tiếng của Ninh Nghị:

- Lại nói hồi trước có một người thư sinh, tên là Ninh Thái Thần, hẩn...

Tiểu Thiên đang nói chuyện:

- Cô gia... À, tướng công tướng công, chuyện này trước kia thiếp đã từng nghe...

Tiểu Thiên cùng Ninh Nghị thành thân mặc dù đã được một thời gian rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn gọi Ninh Nghị là cô gia.

- Nghe rồi cũng nghe thêm lần nữa.

Lục Hồng Đề biết quan hệ của cả nhà này khá hòa thuận, buổi tối nói chuyện phiếm, kể chuyện một chút hoặc là chơi cờ đánh bài linh tinh, cho dù những nha hoàn như Quyên nhi, Hạnh nhi thêu hoa may giày, Ninh Nghị cũng luôn tìm một việc gì đó để cùng làm với bọn họ. Nàng đi ra ngoài cửa, quả nhiên, Tô Đàn Nhi cũng ngồi ở đó cạnh dưới mái hiên, rốt cuộc thời tiết cũng đã ấm dần lên. Những lúc này có thể ở trong sân ngắm sao thường trăng, đương nhiên, lúc này cuối tháng, bầu trời cũng chỉ có sao mà thôi.

Ninh Nghị nói, là đã hơn một năm trước kia nàng chưa nghe xong chuyện « Thiên Nữ U Hồn » kia. Nàng đi ra thì đám người Tô Đàn Nhi liền vẫy vẫy tay với nàng. Nàng dời ghế, ngồi xuống ở bên cạnh Tô Đàn Nhi, nơi cách xa Ninh Nghị nhất.

- ... Lại nói sau khi Ninh Thái Thần ở Lan Nhược Tự gặp được Nhiếp Tiểu Thiên... Yến Xích Hà hét lớn một tiếng 'Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn tá pháp', tám thanh bảo kiếm đồng thời bay về phía Hắc Sơn Lão Yêu... Rốt cục, Nhiếp Tiểu Thiên đã nói xong câu đó với Ninh Thái Thần...

Ánh sao mờ ảo, Ninh Nghị ngồi ở đằng kia, chuyện này cũng không quá dài, muốn kể cho xong. Lại kể đến chuyện thần tiên ma quái lúc Tiểu Thiên đang kêu gào cái tên là « Mai nữ », từ đầu đến cuối, cũng không cùng Lục Hồng Đề nói chuyện với nhau.

Sau khi kể xong, đêm cũng đã khuya. Sáng ngày thứ hai, chiếc quan thuyền khởi hành từ sáng sớm, tới buổi chiều, đã gần tới Giang Ninh, Lục Hồng Đề thu xếp xong một bọc nhỏ đồ của mình, chuẩn bị ở phụ cận Giang Ninh rời thuyền.

- Lần trước có hứa kể chuyện cho cô nghe, cuối cùng cũng đã kể xong.

- Vốn còn tưởng rằng câu chuyện thứ hai người còn phải thêm cái nút thắt truyện nữa.

- Chẳng phải sẽ thành Nghìn lẻ một đêm ...

Lúc cầm một vài quyển sách nhỏ mình viết ra giao cho nàng thì Ninh Nghị nói như thế, sau đó cười rộ lên, giao cho nàng một xấp ngân phiếu:

- Tổng cộng hai mươi bốn ngàn lượng bạc. Là con số nhiều nhất có thể lấy ra lúc này, coi như ta đầu tư hoặc Tô gia đầu tư cũng được.

Lục Hồng Đề nhú nhú mày:

- Phía chúng ta... cũng không thiếu những thứ này...

- Tiền là có thể để ra tiền, không phải để cho các cô dùng, mà là để mua đồ của những thương nhân kia, trước đem chúng đầu tư vận chuyển. Những ngân phiếu này, quan nội đều có thể đổi lấy, không đến mức bọn họ không thu. Binh khí tốt, khô giáp là quan trọng nhất, cũng cần phải dùng cho luyện binh, dùng để ăn, nhưng mà cũng đừng nuôi người lười, làm cho bọn họ cùng ăn cùng ở cùng chịu khổ, luyện ở chỗ chết, a, những điều cuối cùng này là người hiểu nhất. Vũ lực là trụ cột, dựa vào hoạt động kinh tế có thể mở rộng, mọi thứ đều ở bên trong, Lương gia của người rất lợi hại, cho ông ấy xem. Ta vẫn chờ tương lai có một ngày đến chỗ của cô tị nạn đấy.

- Vậy ta sẽ đợi ngày nào đó đến sớm một chút.

Lục Hồng Đề nhận lấy ngân phiếu, cười nhìn hắn, có chút muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn là cười nói:

- Tô cô nương hay Nhiếp cô nương cũng vậy, đều phải đối đãi tốt, các nàng đáng được như vậy, người cũng ... đáng được như các nàng vậy. Đừng phụ lòng, đừng phá hỏng.

Ninh Nghị gật đầu:

- Biết, lần sau sẽ kể thêm chuyện cho cô, cũng nghe cô kể về Lữ Lương, nếu có chút chuyện phiền toái có thể đến kinh thành tìm ta, ta đứng về phía các người.

Lục Hồng Đề nhìn hắn, thần tình trên mặt biến ảo, trầm mặc một lát, hào phóng cười gật đầu nói:

- Tốt.

Lục Hồng Đề rời thuyền ở bờ bắc Trường Giang, sau khi nói hẹn gặp lại, Ninh Nghị trở lại trên thuyền, bọn họ nhìn cô gái cười ngựa võ nghệ cao cường mà cô độc, khuất dần giữa núi.

Nửa canh giờ sau, con thuyền tiến vào Giang Ninh, cập bờ ở bến tàu.

Cảnh tượng Giang Ninh vẫn náo nhiệt giống như xưa, trên bến tàu người đến người đi, bọn họ đi đến kế kho hàng gần Tô gia lấy xe ngựa, chướng quây ở chỗ này đến gặp Tô Đan Nhi và Ninh Nghị, sau đó cũng nói những thay đổi trong nhà gần đây. Trên thực tế, Tô Đan Nhi lúc trước nói là đi Hàng Châu giải sầu, nếu là tất cả không có vấn đề gì, Tô gia có lẽ cũng im lặng rồi, nhưng từ khi chiến sự Hàng Châu bùng nổ, sau đó bọn người Ninh Nghị ở tại bên kia mất tin tức, chỉ thứ hai tam phòng Tô gia nhất định là sẽ có động tĩnh, thời gian lâu như vậy tới nay sẽ thay đổi chắc hẳn không ít.

Nghe chướng quây mang đến tin tức, Tô Đan Nhi tựa vào bên người Ninh Nghị, chỉ thần nhiên cười, Ninh Nghị theo sau giúp đỡ nàng lên xe ngựa.

Mặt trời chiều đã xuống dần, ở phía xa ngập tràn ánh nắng chiều:

- Đi thôi.

Bọn họ nhìn cảnh chợ Giang Ninh phía xa:

- Nhìn xem trong nhà biến thành bộ dáng gì nữa.

Xe ngựa chạy qua ngã tư đường, ánh nắng rơi xuống, gió lay động cây liễu ven đường, giống như là đang vẫy tay với bọn họ. Ninh Nghị nhìn qua cửa sổ xe cảnh tượng phía xa, nhánh sông Tần Hoài thỉnh thoảng hiện ra trong tầm mắt, ánh nắng chiều dập dờn trên mặt nước. Ninh Nghị biết, nơi này ở một khúc sông,

sẽ có một cái tiểu lâu, có một người ở nơi ấy đang đợi hân trở về...

309. Q.3 - Chương 311: Ôn Áo Náo Nhiệt

Thành Hàng Châu, tin tức Ninh Nghị cùng Tô Đàn Nhi sắp trở về, từ mười ngày trước đã bắt đầu lần lượt truyền đến Tô gia.

Từ năm trước vợ chồng Ninh Nghị bắt đầu xuôi nam, tình hình Tô gia, ngay từ đầu tự nhiên vẫn là vững vàng. Nhờ uy thế còn lại của chuyện Hoàng Thương đánh bại Ô gia, Tô Đàn Nhi xuôi nam khai thác, tuy rằng Tô Bá Dung bị liệt hai chân, nhưng thân mình ánh mắt, năng lực, mối quan hệ vẫn còn, vốn ước nguyện ban đầu của Tô Đàn Nhi xuôi nam chính là không muốn làm cho ảnh hưởng của phụ thân bị áp chế, sau khi rời khỏi, thực lực của đại phòng Tô gia ở mọi phương diện vẫn đều phát triển như dự tính. Ô gia lúc này dĩ nhiên thế yếu, nếu so sánh, Tô gia liền nghiễm nhiên trở thành nhà duy nhất chuyên ngành dệt may ở Giang Ninh.

Tuy là ngay lúc đó Hội trưởng của ngành dệt may vẫn là Ô gia, nhưng xu thế Tô gia trở thành Hội trưởng tiếp theo tại Hàng Châu trong lúc ấy cơ hồ đã định ra. Nhưng mà, biến chuyển lớn nhất tự nhiên còn là đến từ trận biến loạn vào hồi tháng bảy kia, Phương Lạp đánh hạ Hàng Châu, Thiên Nam chấn động. Lưu vực Trường Giang, Tần Hoài các đường buôn bán đều bị ảnh hưởng, mà ở Giang Ninh trong nội bộ của ngành dệt may, thì lan truyền lời đồn là Tô Đàn Nhi và Ninh Nghị bị kẹt lại trong loạn quân, nội bộ Tô gia thậm chí cả người ngoài vẫn luôn nhìn chằm chằm vào như Ô gia, Tiết gia lập tức bắt đầu chuẩn bị hành động.

Ô gia mới rớt hạng từ vị trí dẫn đầu ngành dệt may ở Giang Ninh nhưng vẫn có hùng tâm tráng chí như cũ, Tiết gia thì đối với việc Tô gia bỗng nhiên nổi lên hết sức tức giận, dưới tình hình như thế, hai nhà cũng đã liên hợp lại, mà trong nội bộ, những người ở nhị phòng tam phòng giống như là thấy được cơ hội, nếu Tô Đàn Nhi cùng với cái người giỏi tính toán Ninh Lập Hằng xảy ra chuyện ở phía nam, hiện nay Tô gia ở đỉnh cao như vậy, để cho người khác chiếm được lợi, không có lý do gì mà mình lại không chiếm nha.

Từ khi Ninh Nghị, Tô Đàn Nhi xuôi nam, Tô Văn Định, Tô Văn Phương sau khi trở lại Hồ Châu liền chạy về Giang Ninh. Lúc ấy phía nam đã là một trận hỗn loạn, mỗi ngày đều có tin tức truyền về, tin tức Tô Văn Định cùng Tô Văn Phương mang trở về là Ninh Nghị cùng Tô Đàn Nhi cũng đã chẳng biết đi đâu rồi, tuy rằng lúc ấy thất lạc hai vợ chồng cũng có binh lính bảo vệ. Nhưng vẫn như cũ sống chết chưa biết, mà trên thực tế, sống chết chưa biết cũng là cái tin tức tệ nhất.

Bọn người Tô Bá Dung chỉ có thể chờ đợi thêm tin tức, bởi vì dựa theo lời của Tô Văn Định, Tô Văn Phương, trên đường đào vong Ninh Nghị đối với mọi người coi như là có ân cứu mạng. Mà nửa tháng sau Tô Đàn Nhi gửi về một tờ thư. Người cầm hành động đều đã bắt đầu hành động.

Ô gia, Tiết gia đều đã bắt đầu cùng vài thương hộ cao thấp hiệp đàm, ý định ban đầu của nhị phòng tam phòng Tô gia là có ý chờ một chút, nhưng người chính là như vậy, ngay lúc một người bắt đầu kế hoạch phân chia đại phòng thì những người còn lại cũng ra tay sau đó. Dù sao lúc này Tô Bá Dung đối với toàn bộ cục diện cũng không thể ổn định hoàn toàn được, bọn họ người một nhà đấu đá với nhau, lấy danh nghĩa là đề phòng Tiết gia, Ô gia bắt đầu bố trí chường quầy một vài cửa hàng vốn là của đại phòng, thanh tra các khoản linh tinh, thậm chí có người nói bóng nói gió hỏi phía Tô Bá Dung có muốn nhận nuôi một đứa bé để làm con thừa tự hay không, bị Tô Bá Dung trực tiếp dùng chén trà ném vỡ đầu.

Tin tức Tô Đàn Nhi truyền về là mang theo đứa nhỏ lại hoàn toàn tin cậy vào Ninh Nghị. Đối với tình hình có thể xảy ra ở trong nhà cũng không hề nói gì. Những người này đã bắt đầu, đâm lao phải theo lao, trong lòng bọn họ cho là may mắn, nếu thoát hiểm rồi, vì sao không trở lại. Phía nam loạn như vậy, sớm hay muộn cũng phải xảy ra vấn đề, huống chi Ninh Lập Hằng hơn phân nửa là đã chết.

Cũng có người hoài nghi phong thư ấy của Tô Đàn Nhi căn bản chính là do Tô Bá Dung giả tạo —— đây là do Tiết gia cùng Ô gia bịa đặt ở bên ngoài, bọn họ không để tâm tới chuyện Tô Đàn Nhi trở lại sẽ như thế nào, chỉ cần lúc này đoạt được địa bàn. Thủ đoạn trên thương trường, Tô Đàn Nhi có trở lại thì thế nào.

Cách nói này trái lại thuyết phục rất nhiều người của nhị phòng tam phòng. Mà sau lần đó Tô Bá Dung gửi thư đi bảo Tô Đàm Nhi nhanh chóng quay về Giang Ninh, phong thư này giống như đá chìm đáy biển càng thêm chứng thực phỏng đoán của mọi người.

Từ đó về sau trong vòng mấy tháng, thật sự là một loạt quá trình nhị phòng tam phòng kể cả Ô gia, Tiết gia cùng chen ép đại phòng Tô gia. Đương nhiên, ở chuyện này nhị phòng tam phòng lẽ ra đưa ra lập trường căn bản là đối ngoại, bọn người Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương cho rằng đại ca đã sắp không chống đỡ được tình hình hiện giờ của đại phòng, đương nhiên không thể để cho Tiết gia, Ô gia được lợi, phải làm cho các loại đường thân biểu thích tiếp nhận, mọi người nhất trí đối ngoại. Nói thì như thế, nhưng cũng phải tùy việc. Vẫn là hao tổn một trận thật lớn.

Dù sao Tô Bá Dung cũng bị liệt rồi, trong vài tháng sau đó lão chỉ có thể dựa theo mối quan hệ trước kia cùng với hy vọng con gái của mình chắc là còn sống mà chống đỡ đại phòng, trong trận Hoàng Thương đánh bại Ô gia kia, đại phòng được lợi khá nhiều, nguồn vốn khổng lồ như thế cũng đủ cho lão từ từ chi dùng. Đối với chuyện này lão thái công Tô Dũ luôn quan tâm, nhưng ông ta cũng chỉ có thể nhìn, quyền uy của ông ta chỉ có thể dùng tới khi Tô gia gặp phải tai hoạ ngập đầu, nếu như Tô Đàm Nhi thật sự đã chết rồi, định mức ở đại phòng lớn như vậy, cũng chỉ có thể chia đều đến nhị phòng tam phòng thôi.

Từ đó về sau ngành dệt may Giang Ninh hỗn loạn một mảnh, so với sự kiện Hoàng Thương Tô gia đánh bại Ô gia càng thêm hỗn loạn vô cùng. Có thương gia thậm trọng không muốn bỏ mối quan hệ với Tô gia, cũng có nhiều kẻ đầu cơ giả tại trận chiến kinh doanh này lựa chọn lập trường mới. Tiết gia, Ô gia cũng bắt đầu một lần nữa thu lợi. Tình hình như vậy, mãi đến khi mười ngày trước kia, thành Hàng Châu truyền tới tin tức, Tô Đàm Nhi gửi thư về, hơn nữa phong thư này còn là tín hàm, thậm chí là từ quan phủ chuyển giao.

Ninh Nghị, Tô Đàm Nhi đều rất tốt, bình an trở về, Tô Đàm Nhi đã mang thai chín tháng, có lẽ sẽ sinh dọc đường rồi mới về nhà.

Sau khi tin tức này truyền đến, hỗn loạn bên ngoài mới dần dần hạ xuống, Ô gia cùng Tiết gia hiểu được đã không có cơ hội nhiều lắm, nhưng nửa năm gần đây, bọn họ cũng đã thu lợi rất lớn, rất nhiều tiểu thương cao thấp ở trong mấy tháng này đứng về phía bọn họ, sẽ không thể lại quay về với Tô gia. Chỉ có ở bên trong Tô gia, là cảnh tượng dờ dẫm một mảnh, ý nghĩa hai người bình an trở về, không chỉ là đơn giản trở về mà thôi, trên đường đào vong bọn họ cứu rất nhiều quan to hiển quý, ai mà biết cái vôi có vươn tới đây hay không, hơn nữa cho dù sẽ không lập tức vươn tới, với quan hệ của đại phòng Tô gia, giao thiệp cũng không biết bành trướng đến mức độ nào, trong một nhà, nếu như nói bọn họ sau này muốn tính sổ, sau này có muốn trốn cũng trốn không khỏi.

Trong lúc này chỉ có những người một lòng một dạ với đại phòng mới thấy mình như đã thấy được ánh bình minh, như bọn người Tô Văn Định, Tô Văn Phương, mấy ngày nay lại bắt đầu nói với mọi người:

- Có biết hay không ban đầu ở trên đường đào vong vì sao những người kia lại xưng huynh gọi đệ với nhị tỷ phu, các người nghĩ xem, tình hình lúc ấy thật là nguy hiểm...

Có người đắc ý thì cũng có người sẽ rối rắm. Mấy ngày nay, bên nhị phòng tam phòng cùng với một vài thân tộc thân cận của Tô gia vô cùng náo loạn. Có người đã bắt đầu lo lắng tính toán cho sau này, thấp thỏm bàn tính với nhau là có nên trả lại cửa hàng, vật tư trong khoảng thời gian gần đây đã thu tóm của đại phòng hay không. Cũng có người vẫn ngang bướng như cũ, giống như Tô Văn Phương, ở trong sân vỗ bàn gào lên:

- Sẽ không trả, dưới tình hình như vậy, ta thay bọn họ quan tâm là chuyện đương nhiên. Xem bọn hân có thể làm gì ta...

Tuy rằng áp lực đã tới, nhưng thời gian hòa hoãn vẫn có một lúc, dù sao ngay từ đầu tin tức truyền đến là Tô Đàm Nhi có thể sinh con ở bên ngoài rồi mới trở về, nhưng mà ngay buổi chiều đầu tháng ba, có người báo tin: nhị tiểu thư và nhị cô gia đã rời thuyền ở bến tàu, đã về đến. Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi lần này khởi hành từ Trấn Giang bỗng dưng nảy ý định, không báo trước cho ai, lúc rời thuyền mới sắp xếp cho người nhanh chóng về phủ báo tin, tin tức vẫn chưa hoàn toàn truyền khắp, xe ngựa đã dừng lại ở cửa.

Ánh nắng chiều vẫn còn chưa tắt hẳn, Ninh Nghị cùng thê tử đã bước vào cửa lớn của Tô phủ, người hầu, quần sự đón chào, đi ngang qua đám con em Tô gia đến chào hỏi. Trong mắt của mọi người, đối với đôi vợ

chồng trẻ rời nhà một năm, xem ra trên người đều có một loại khí chất khác hoàn toàn với trước kia.

Dưới tình hình nguy hiểm như vậy, cứu rất nhiều người, cũng kết bạn với rất nhiều người, trong những người này phú thương có, quan viên có, đại nho có. Tuy rằng những quan hệ này cụ thể là cái khái niệm gì đó mọi người vẫn không thể rõ ràng, nhưng đã làm ọi người bắt đầu mơ tưởng. Hơn nữa, vấn đề này vốn chỉ có thể nói là Ninh cô gia Thập bộ nhất toán (tính toán trong mười bước), trong trận chiến ác liệt ở Hàng Châu như vậy, thậm chí đối mặt cả với Phương Thất Phật, Vương Dần, Đại Sát tinh đại ma đầu Thạch Bảo như thế — sau khi Tô Văn Định cùng Tô Văn Phương trở về thuật lại, nói nhiều nhất là trận chiến ở Thái Bình Hạng lúc trước.

Mà nay bọn họ đã trở lại, tất cả đều có cảm giác rất thực.

Vị cô gia thoát nhìn hào hoa phong nhã trẻ tuổi kia, vậy mà hấn lại giết quá nhiều người nha. Làm cho quân đội của triều đình chuyển bại thành thắng. Người gián tiếp giết đám người tạo phản kia mấy ngàn người, thậm chí là tự mình đối mặt với bọn phản tặc hung tàn nhất cũng đều không rơi vào thế hạ phong chút nào. Điều này rất cuộc phải hiểu như thế nào đây.

Bởi vì tin tức mới truyền ra, người tới nghênh đón cũng không nhiều. Ở trong nhà, Tô Đàm Nhi và Ninh Nghị dù sao cũng không phải là bậc cha chú gì. Về nhà chính là về nhà, đám người Hạnh nhi, Quyên nhi kêu gọi người hầu đem một vài đồ vật đơn giản chuyển vào tiểu viện, rồi đi theo sau sửa sang lại. Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi thì trước hết đi đến chỗ của Tô Dũ, khi bọn họ đến bên kia viện. Sau khi đã bái kiến lão thái công, Tô Bá Dung cũng đã cho người giúp ông ta đẩy xe lăn tới.

Nói những chuyện cần thiết, những vấn đề cần phải xử lý không ít, nhưng Tô Đàm Nhi đã mang thai chín tháng rồi, nghỉ ngơi là trọng yếu. Phương pháp giải quyết của Ninh Nghị chính là nói vắn tắt, đem tình hình của chuyến hành trình đi Hàng Châu lần này nói sơ lược một chút, sau cùng có chút quan hệ gì đó, kết bạn được một số người nào, thuận tiện đem mấy quan hệ với quan trường, thương trường Giang Ninh có thể thăm viếng trình bày với Tô Dũ và Tô Bá Dung.

- Sau này chuyện mua bán vải vóc của Tô gia muốn men theo Trường Giang mở rộng đến Tần Hoài là không thành vấn đề. Về phần trong nhà có lẽ đã xảy ra một số việc, gia gia cùng nhạc phụ xử lý một chút đi, Đàm Nhi gần đây sẽ không nhúng tay vào những thứ này, tập trung dưỡng thai.

Việc này nói xong, cùng Đàm Nhi trở lại viện, tất cả mọi người đang thu xếp đồ đạc, lúc này đã có một số người đi đến, phần lớn là thân tộc trong nhà, như bọn người Tô Văn Định, Tô Văn Phương, cũng có một số người vốn là thân cận với nhị phòng tam phòng, đến để tỏ vẻ xin lỗi. Mà mọi người ở nhị phòng tam phòng tự nhiên cũng đang ngó chừng động tĩnh bên này, muốn nhìn một chút Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi chuẩn bị đối phó với bọn họ như thế nào. Trong tiểu viện cũng có người bắt đầu nói tình hình của Tô gia mấy tháng qua cho Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi, là muốn giứt giây trả thù, bất quá đối với vấn đề này, Ninh Nghị cũng chỉ là một câu “Phong vật trường nghi phóng nhân lượng, bất yếu đối giá ta tiểu sự cân cân kế giác liễu” đã là quá khứ, sau đó tiến chân họ không làm cho bọn họ quá rầy Tô Đàm Nhi nhiều.

Bọn người Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương nghe những lời ấy, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tô Văn Phương nói:

- Cũng là biết đại cục, đều là người một nhà, hấn càng lợi hại thì sẽ thế nào, chẳng lẽ sẽ ra tay với người một nhà, nói thực ra, tuy rằng bọn họ từ trong loạn quân đã trở lại, nhưng gia sự không thể so như ở bên ngoài, cũng chưa chắc bọn họ có thể làm gì với chúng ta.

Y nói như thế, sau đó liền có người đi tới báo tin, phủ của Thành Quốc Công chúa có người đưa thiệp mời đến mời vợ chồng Ninh Nghị đi qua dự tiệc, về mặt của Tô Văn Phương méo mó, người báo tin nói:

- Nhưng mà bị nhị cô gia từ chối, nói là vừa mới về nhà trước phải thu xếp tốt, buổi tối sẽ đi qua bái hội...

Tô Văn Phương ngồi vào ghế trên, nuốt mấy ngụm nước miếng, khóe miệng hơi hơi run rẩy vài cái.

Thực là vừa mới về nhà, Ninh Nghị đương nhiên không có khả năng lập tức phải đi bên Khang lão, mọi người quá quen thân, từ chối một chút cũng không sao. Ra lệnh ột đám người hầu quét tước thu dọn viện đã gần một năm chưa ở một hồi. Sau khi ăn cơm chiều xong, Ninh Nghị chuẩn bị đến phủ của Khang Hiền chào hỏi, lúc rời viện thì gặp Tô Trọng Kham nhìn qua có vẻ cũng vừa mới ăn cơm chiều xong.

Chào hỏi, hai người cùng đi một đoạn đường, Tô Trọng Kham đại khái hỏi thăm những chuyện hần ở Hàng Châu, tỏ vẻ quan tâm một hồi, sau đó lại mơ hồ để lộ ra ý nghĩ người một nhà phải đoàn kết vân vân. Điều này giống như thăm dò ý tứ, đương nhiên Ninh Nghị chỉ mỉm cười cho có lệ một hồi.

Nhị phòng tam phòng Tô gia thì thế nào, quả thật là hần không muốn quan tâm, đều là một đám tiểu gia tử, thật là làm cho người ta cảm thấy buồn cười. Đương nhiên, hần không quan tâm cũng là trên cơ sở mối quan hệ với người khác. Những người Tô Trọng Kham cùng với Tô Vân Phương cho rằng sự việc có thể sẽ cứ như thế trôi qua, vậy thật là đã sai mười phần.

Tô gia lúc này đã có cơ hội bay lên một bước nữa, tiếp tục phát triển, chính là môn quy của lâu gia lúc trước, lúc này kiêng kỵ nhất chính là người một nhà không đoàn kết, tương lai nếu lại xuất hiện chuyện như vậy, Tô gia nhất định phải nhất trí đối ngoại, như thế một gia tộc mới có phát triển lớn nhất. Việc này, Ninh Nghị biết Tô lão thái công hiểu được, muốn Tô Đàn Nhi cùng với rất nhiều mối quan hệ trên tay mình có thể chân chánh đắc ý vận chuyển lại, trước mắt tất cả tài nguyên, đều phải nghiêng về phía đại phòng.

Mấy tháng trước kia, Tô Dũ không nói lời nào, là vì đại phòng còn có thể ổn định cục diện, Tô Đàn Nhi cũng là chưa biết sống hay chết. Nhưng những chuyện xảy ra trong nhà, tất nhiên lão nhân gia vẫn biết rất rõ, mình cùng Tô Đàn Nhi đã trở lại, kế tiếp tất nhiên là đại thanh tẩy giết gà dọa khỉ một hồi, ngăn chặn triệt để những chuyện tương tự sẽ xảy ra sau này. Trận thanh toán này so với sự kiện Hoàng Thương chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn, nhị phòng tam phòng nhất định sẽ bị lão nhân mạnh mẽ gọt giũa một chút, đánh người nhà một trận, không đủ thương gân động xương, sau này mới có thể chân chánh đứng lên.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ là quan sát của Ninh Nghị đối với lão nhân, nếu như là hần, nhất định hần sẽ làm như vậy. Đám người Tô Trọng Kham nếu cho là đối với bên mình chỉ cần bề ngoài biểu hiện trạng thái là được, như vậy quả thật là quá ngây thơ rồi, đối với cái gia đình này tương lai thế nào, Tô Dũ mới chính là người quan tâm nhiều nhất. Đương nhiên, nếu lão nhân gia không làm những việc ấy, hần cũng không sao cả, về sau nếu lục đục với nhau, địa vị của hần cùng với Tô Đàn Nhi cũng sẽ không thay đổi, nhưng nhị phòng tam phòng nhất định phải chịu thiệt thòi nhiều hơn nữa mà thôi.

Cứ thế vừa đi vừa nghĩ, hần rời khỏi Tô gia, không có kêu người hầu, một mình đánh xe ngựa chạy nhanh đến đầu đường Giang Ninh. Một năm trước, Giang Ninh phồn hoa vẫn như ngày nào, khi đi ngang qua một chỗ ngã tư thì hần hơi ngừng một chút, nhìn về phía bên kia giao lộ có một tiểu lâu hoa mỹ tao nhã lúc trước hần chưa từng thấy qua đang buôn bán, làm ăn có vẻ không tệ. Hấp dẫn hần chính là tám biển: Trúc ký —— Ưc Lam Cư.

Thời gian một năm, thoát nhìn Trúc Ký phát triển không tệ, hần cười cười. Nhưng mà nhớ lại Ưc Lam Cư đã xảy ra chuyện gì, thời gian dài như vậy không thấy, Nguyên Cẩm Nhi thương yêu ai rồi sao, thích cái gã nào tên là X Lam hay là XX Lam gì gì đó sao?

Được rồi, sau khi thăm viếng Khang Hiền... thì sẽ đến hỏi cô ta một chút...

310. Q.3 - Chương 312: Đánh Giá Sai, Bỏ Nào, Hiểu Làm

Rời khỏi Giang Ninh gần một năm, Ninh Nghị cảm thấy có một vài thứ xa lạ trong tòa thành thị này cũng là chuyện đương nhiên, nếu hần có thể biết Trúc Ký khách trương năm gần đây và tên mấy quán trà, quán rượu mới được xây trong thành thị, nghi hoặc trong lòng sẽ trở thành hư không.

Trong gần một năm qua, Trúc Ký mở tổng cộng có ba nhà trọ, một là Minh Nguyệt Lâu trước mắt đã trở thành tiểu lâu và là tụ điểm ăn chơi lớn nhất thành Giang Ninh, ăn cơm, biểu diễn còn có các loại hoạt động, nhà trọ mở ra rất náo nhiệt. Thứ hai là quán trà Thanh Uyển, viện tử hoặc ghé lô được tạo thành từ nhiều phong cách khác nhau, các ghé lô thường kín chỗ cho các văn nhân mặc khách, không có mãi nghệ, không có bán thân, vô cùng tao nhã. Còn thứ ba là Ưc Lam Cư, kết hợp của hai kiến trúc thứ nhất và thứ hai, không náo nhiệt lắm nhưng cũng có âm thanh của trúc rất vui tai, thỉnh thoảng có người đến đọc sách, khá giống với nhà hàng Tây, có hơi riêng tư cũng là một nơi bình thường để ăn cơm.

Ba tiệm này được lột xác từ ý tưởng của Ninh Nghị, phong cách nhìn thì khác nhau nhưng thực ra vẫn là dựa vào Khang Hiền. Phủ Công chúa Thành Quốc ở Giang Ninh vẫn không tham dự vào các cuộc xã giao ở đó, nhưng trên thực tế là một quái vật ẩn mình rất lớn, gặp chuyện khó gỡ, Khang Hiền lập tức phát ra một mệnh lệnh, sẽ có rất nhiều lão đại thương trường đến cổ vũ cho Trúc Ký, những người này e rằng còn không biết mệnh lệnh đó là đến từ vị phò mã này.

Thực ra có một số việc lúc ra đi Ninh Nghị đã làm, lên hệ đến những cô gái thanh lâu bán nghệ không bán thân đến Trúc Ký, cũng mua những bé trai, bé gái tuổi còn trẻ, huấn luyện, múa xiếc, ảo thuật. Đứa lớn tuổi một chút có thể ở trong quán làm giúp việc. Vì những chuyện này Ninh Nghị đã lấy một khoản tiền lớn từ bên Khang Hiền, nói là phí bản quyền của tập sách cứu trợ thiên tai trước đây, nhưng thực ra cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng Vân Trúc cảm thấy cái này là mượn, thời gian mấy tháng gần đây liên tục tìm cách để trả lại cho Khang Hiền, lão không lấy, nhưng tính cách của nàng bướng bỉnh, thấy lão luôn hỏi thăm tin tức của Ninh Nghị thì bên này sao có thể nợ tiền của lão được. Đến cuối cùng, Khang Hiền cũng đành nhận lấy, âm thầm làm cho Trúc Ký, Minh Nguyệt Lâu và Thanh Uyển lâu trở nên nổi tiếng. Tiệc lớn tiệc nhỏ đều tổ chức ở Minh Nguyệt Lâu, đám văn nhân hội họp hoặc thi thố thơ ca thì tổ chức ở Thanh Uyển. Năm này hội thi văn thơ của thư viện Nguyên Tịch Lệ Xuyên được lão vận động tổ chức ở Thanh Uyển, lập tức làm cho danh tiếng vang xa. Ước Lam Cư sang năm cũng không cần lão nữa.

Trên đường đến phủ phò mã, sau khi tìm thấy Khang Hiền đang cùng người nhà xem kịch, vị phò mã này nói chuyện đầu tiên cũng chính là khoảng thời gian gần đây nhất của Trúc Ký. Ninh Nghị từ Hàng Châu trở về, tất cả phát sinh trong khoảng thời gian này, về cơ bản là hần đều rõ ràng, không có những phiền toái về sau thì cũng không có những thứ để đến đây khách sáo.

- Có một việc thực ra rất thú vị, trước sảnh Thanh Uyển, thu nhập rất nhiều bài thơ được treo ở đó, mấy bài thơ của người được treo đầu tiên. Lúc thư viện Nguyên Tịch Lệ Xuyên mở hội thơ, một bài Thanh ngọc án còn ở đó nhưng lại không có mấy người dám viết từ bêu xấu, chuyện này từ nay về sau vẫn là đề tài khiến mọi người bàn tán say sưa.

Chu Huyền đi qua chào hỏi, Ninh Nghị theo Khang Hiền đi về phía sau vườn hoa, nghe lão nói như vậy Ninh Nghị cười lắc đầu:

- Chuyện này hơi quá mức?

- Ồ, đâu có...

Khang Hiền khoát tay:

- Cô nương Vân Trúc của nhà người đương nhiên là giúp người tuyên truyền rồi, nhưng lúc đó ta cũng ở đấy, không biết tại sao mỗi lần nói đến người, mọi người hay nói đến Thanh ngọc án này, tối hôm đó người của Nguyên Tịch thực sự thiếu rất nhiều. Có người nói từ của người tinh tế hoa mỹ, khúc ý tẩn tữ, hân gian từ thiếu, ha ha... Nhưng mấy bài kia của người ở Hàng Châu ngược lại lại thể hiện khí thế hào hùng, cảm xúc tinh tế, hàm xúc, uyển chuyển, nếu để cho những người này biết chỉ e sẽ thật sự sẽ... nói người là thi tiên từ thánh rồi...

Ninh Nghị nhú mày:

- Mấy bài Hàng Châu?

- Đó là :

“ Thường ký kê đình nhật mộ

Trầm túy bất tri quy lộ

Hưng tần văn hồi chu

Ngộ nhập ngẫu hoa thâm xứ...

Chỉ một khúc Như mộng lệnh ngán ngủ lại khiến người ta như thấy ngay trước mắt, loại từ này người cũng có thể viết ra...

Dù sao Khang Hiền cũng là một văn nhân, cho dù cùng phương diện được âm thầm trọng dụng như Tần Tự Nguyên, nhưng cũng là truyền nhân nho học, đâu có những bài thơ không hay. Ninh Nghị cười:

- Đó không phải ta viết.

- Lừa người khác cũng được đấy, trước mặt lão phu, người không cần nói như vậy. Có nhớ những câu khác này không:

“Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại

Nhị thủy trung phân bạch lộ châu.”

Câu thơ này, trước kia người viết trước mặt ta và Tự Nguyên là còn thiếu, lần này ở Hàng Châu người lại bổ sung thêm:

“Phượng hoàng thai thượng phượng hoàng du.

Phượng khứ thai không giang tự lưu. Ngô cung hoa thảo mai u kính.

Tần đại y quan thành cổ khâu.

Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại.

Nhị thủy trung phân bạch lộ châu.

Tổng vi phù vân năng tế nhật.

Trường an bất kiến sử nhân sâu...”

Khang Hiền nói ra rồi, đến cuối cùng, rốt cuộc lão cũng không nhận được thử dài lắc đầu:

- Lúc đầu có người nói với ta, ta cũng sẽ không tin, lời thơ tinh tế, ở chỗ của người là không thể viết được. Chỉ là một câu cuối cùng này đã lộ ra cái chân của người.

“Tổng vi phù vân năng tế nhật.

Trường an bất kiến sử nhân sâu...”.

Lúc người viết bài thơ này đích thị mang phong thái thời Đường, lúc đó xem ra người cũng lười sửa lại. Bao gồm câu: “Thường ký khe đình nhật mộ” cũng không biết tốn của người bao nhiêu thời gian... Nói thật, muốn nói tất cả cũng là thuận tay, ta không tin, nhưng bài thơ này, với ngôn ngữ đó, chỉ e không phải thuần túy chỉ là tức cảnh sinh tình, thuần túy là người...hài, ta cũng không nên nói thế nào, nói người văn hay, hay là chữ bối vài câu mới có thể không làm thất vọng chính mình. Tóm lại, có loại người như người ở đây, ta làm sao chịu nổi. Sau này cũng không muốn để người viết nhiều hơn một bài hay là bảo người đừng viết nữa...

Nói tóm lại, đến đây lão nhân từ đầu là cảm thán sau đó là buồn bực. Đương nhiên là Ninh Nghị nghe cũng hiểu ra ý đó, Khang Hiền cho rằng bài thơ này là hẩn viết. Người bình thường làm thơ tất nhiên là có nét riêng của mình, nhưng lúc trước những bài thơ hẩn chép đều có chí khí dũng cảm, ném cho Lưu Tây Quan chỉ là tiện tay, hầu hết đều là của Lý Thanh Chiếu. Lúc đó là hỗn loạn, nhưng phong cách khác biệt này ở trong mắt Khang Hiền hai lại có một tầng ý nghĩa khác.

Có thể đem mấy loại văn thể phong cách khác nhau đùa giỡn đến xuất thần nhập hóa, chỉ có thể chứng minh tác giả của nó đã vượt xa được cấp độ này hoặc là Ninh Nghị là một thiên tài, đủ để đùa giỡn câu từ trong tay đến xuất thần nhập hóa. Lúc cần, hẩn có thể đem bản thân mình nhập vào phong mạo Đường thi, viết ra những câu thơ “Đăng kim lăng phượng hoàng thai” hay là loại như “Hiệp khách hành” hay “Như mộng lệnh” với tình cảnh hoàn toàn không giống.

Chuyện này nếu chỉ có nói thì rất khó tin, nhưng đương nhiên trên thế giới vẫn có thiên tài. Giống như những thiên tài số học thời hiện đại. Sự lợi hại của bọn họ không phải là người thường có thể hiểu logic mà là vì những thứ ấy rơi vào trong mắt bọn họ thì đều có sinh mạng. Người như vậy đương nhiên thời nào cũng có. Khang Hiền chưa chắc đã gặp được những loại như thế, sau khi lão chưa chắc bài thơ này là do Ninh Nghị làm, loại trừ tất cả các khả năng thì lão chỉ có thể cho rằng hẩn là một thiên tài, cho dù hẩn

cũng không kính sợ thơ từ, thi từ vào tay hần cũng thành bùn nhão, tùy cho hần chà xát, nắn bóp. Đối với văn nhân cả đời siêng năng nghiên cứu mà nói đương nhiên chuyện này khiến người ta chán nản.

Lão đã cho là như vậy, Ninh Nghị cũng chỉ bật cười gượng gạo. Một lúc sau, Khang Hiền mới nói:

- Những thi từ này, người treo ở trên đầu tên phản tặc cũng được. Sau này người có cơ hội chính danh hay không có lẽ người cũng không cần lo lắng. Nhưng nếu như người quyết định lên Kinh thành, ta có việc trước đây đã muốn hỏi người... Vốn định để mấy ngày nữa mới nói nhưng thật sự đã nghĩ quá lâu rồi.

Lúc này đã đi vào cái đình giữa hậu lâm viên, xung quanh không có người, sắc mặt của Khang Hiền liền nghiêm túc, Ninh Nghị nhíu mày hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Người làm những chuyện đó trong Bá đạo doanh là đã suy xét kỹ, rốt cuộc người muốn làm gì?

- Tạm thời chỉ có thể nói, dùng để mê hoặc lòng người.

- Thật sao?

Lão nhân hỏi một câu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Ninh Nghị, nhưng ánh mắt hần không có quá nhiều dao động, một lát sau hần khẽ cười.

- Cứ đi về phía trước sẽ phạm điều cấm kị, ta biết, gần đây ông cũng không phải người đầu tiên hỏi ta câu này, a...

Ninh Nghị cười:

- Nhưng ông cũng biết, trong một trăm mấy chục năm, một vài ý tưởng hoàn toàn không có tác dụng hoặc là cùng lắm chỉ là mê hoặc một số ít người có suy nghĩ quá mức lý tưởng hóa. Suy nghĩ này của Minh công, rồi lên ngài cũng là người có lý tưởng này.

Ánh mắt lão nhân nghiêm trọng, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm:

- Đương nhiên là ta biết, trong một trăm mấy chục năm, nhưng suy nghĩ này đều vô dụng, nhưng rốt cuộc là người nghĩ những gì?

Ninh Nghị suy nghĩ:

- Vậy... chúng ta không nói Nho gia, chỉ nói tác dụng, đến chút lơ đãng?

- A, người luôn không nói Nho gia. Không phải là ta nghe không hiểu, đạo lý có thể nói rõ ràng, tùy người vậy.

- Từ trước đến nay mỗi lần đổi triều, một đất nước sẽ biến thành như thế nào? Từ đầu lập nước thực ra cũng đã có quyết định.

Ánh đèn đuốc chiếu qua, trong hồ của đình đài gợn sóng lấp lánh, xa xa vẳng lại tiếng hát, có tiếng phụ họa, nhưng Ninh Nghị biết ông ta không chỉ đơn giản là hoan nghênh hần trở về. Đây là thời đại đại biểu cho của một nhóm người thông minh nhất, làm loạn bọn họ không được. Những điều hần viết trong Bá đạo doanh, nói về những thứ mà rơi vào tai bọn họ thì sẽ bị bọn họ nhìn ra đầu mối nguy hiểm. Có lẽ bây giờ hần còn suy nghĩ chưa hoàn toàn thông suốt mấu chốt trong đó, chưa hần thấy thủ bút của hần là nghiêm trọng, nhưng nếu thật sự coi xét qua loa, vị lão nhân tươi cười hiền hòa trước mắt này cũng có năng lực biến chỗ này thành Hồng môn yến...

Vì thế hần suy nghĩ một lúc mới bắt đầu nói.

- Nói như vậy, nguyên nhân là từng triều đại khi mới lập, Hoàng đế hoặc là nói tư tưởng phong trào ngay lúc đó sẽ quyết định triều đại này...

Hần giơ tay lên tìm kiếm:

- Sẽ quyết định giai cấp thống trị triều đại này là giai cấp gì? Nói ví dụ như quốc gia cường thịnh, vậy rất đơn giản, kìm hãm hay buông lỏng, không ra tam đại chỉ cần quốc gia này tồn tại chúng ta có thể san bằng ngoại tộc, thu phục U Yển, ai nói là không được?

- Triều Chư yếu, triều Hán mạnh, chúng ta trị quốc giống triều Hán. Sau đó cũng diệt vong giống triều Hán. Sau khi Hán diệt vong, các triều đại lần lượt thay đổi chú ý tập quyền. Đế vương Thuật từng nói, muốn thủ hạ nghi kị, đặt tới cân bằng. Bây giờ chúng ta nói phải chấn hưng võ bị phải thế nào? Thực ra con đường rất đơn giản, giả thiết...Chỗ này chỉ có thể làm giả thiết, đương kim Thánh thượng chỉ cần buông lỏng phía dưới, lấy tiêu chuẩn Hán triều lên, không đến sáu mươi năm nếu Vũ triều còn, phía bắc còn Liêu, vàng vẫn trong đất, đầu ta sẽ để cho ông chém.

Khang Hiền nhìn hần:

- Giả thiết?

- Đúng, giả thiết.

Hần gật đầu:

- Sở dĩ là giả thiết là vì không chịu trách nhiệm. Cục diện bây giờ, nếu thực sự làm như vậy chưa đến hai mươi năm các chư hầu sẽ nổi dậy. Nhưng như ta đã nói, chỉ là muốn nói, mỗi Triều mỗi thời, còn quan trọng là cái gì thực ra đều có thể khống chế được. Chỉ là phương hướng có thể chọn không nhiều lắm, mặt khác có những thứ chúng ta phải từ bỏ. Chúng ta chọn Giang Ninh phần hoa thì không nhìn đến cảnh tượng dưng sĩ Nhu Vân, đập phá núi Hạ Lan đều là tự chọn.

- Vậy thì sao?

- Minh công, ta biết. Nho gia muôn đời mở thái bình là muốn tìm được một trạng thái tốt nhất. Nhưng hôm nay chúng ta không nói suông chỉ nói dùng. Vũ triều từ khi thành lập đến nay, mạng lưới các Nho gia sẽ không ngừng buộc chặt, buộc chặt lại chặt nữa. Từ trước đến nay vì sao khi biến pháp lại không có kết cục tốt đẹp, bởi vì tất cả các hệ thống đều xuất phát từ xu thế bảo vệ mình. Tại sao Bắc phạt không xảy ra vấn đề gì, bởi vì tấm lưới này khó tháo gỡ, muốn đánh toàn thân đã máu chảy đầm đìa. Như vậy, với một quốc gia tốt nhất là quyết định ngay từ lúc lập quốc, chính là không được để người lớn xộn. Dùng lực cũng là đủ lớn nhưng tiếp theo thế nào, ông còn không nhìn ra sao? Lưới còn có thể chặt?

Ninh Nghị quay đầu lại cười:

- Lần này ta từ Hàng Châu trở về mang theo rất nhiều quan hệ. Tô gia có một thân thích tên là Tống Mâu Tống Dư Phồn, làm Tri Châu ở bên ngoài, Minh công, tiếp theo phải làm thế nào chắc ngài đã rõ. Đợi khi y đến, sẽ đến bái kiến ta. Hai chúng ta có cùng lợi ích, sẽ trở lên mạnh hơn nhưng y lại là một tham quan, tương lai của ta sẽ bị y liên lụy, đây là phiêu lưu. Tài sản của phủ công chúa Thành Quốc là của hoàng gia Thoạt nhìn thì là tự quản nhưng sau lưng thế nào chắc ngài đã rõ. Những người này, đại diện cho các loại lợi ích. Tần công bị ám sát, những người đó động thủ là không nghĩ sẽ khai chiến với thương nhân nước Liêu. Minh công, sau lưng ngài có loại người này hay không?

Khang Hiền cau mày.

Ninh Nghị tiếp tục nói:

- Không ai có thể động được. Từ thuở ban đầu lập quốc, những thứ này đều đã được quyết định. Đương kim Thánh thượng cũng không đổi được, muốn sửa ngay cả y dụng đến cũng sẽ bị đầu rơi máu chảy. Có lẽ có hai thời đại nguy hiểm như vậy đem quốc gia phát theo một hướng khác, thật sự ai có thể dám?

- Minh công bây giờ ngài nghiên cứu Lý học, tiếp theo có thể nói là sẽ tồn tại công lý. Người dựa theo quy tắc gì đó, có một về một tất cả đều quy định rõ ràng. Nam như thế nào? Nữ như thế nào? Thánh nhân như thế nào? Toàn bộ là đúc từ khuôn mẫu ra. Đây chỉ là nói không còn nếu nói dùng thì sẽ khiến người ta không thể nhúc nhích được, càng ngày càng không thể nhúc nhích được. Nếu hôm nay ta theo Vũ triều, liên tục một ngàn năm Vũ triều sẽ không sụp đổ, đây là vì thái bình vạn thế... Nhưng quốc gia có giặc, chúng ta chọn phương hướng này, chúng ta đều là người quy tắc, lợi ích quần lấy thân. Kết quả là tình cảnh Bắc phạt, ta không đánh lại được người khác, hơn nữa càng đánh càng không lại được người ta...

- Trên thực tế, người nói đương nhiên là phân biệt được, thật đi lừa, có gan biến hóa, dám đâm người đầu rơi máu chảy.

Suy nghĩ thật lâu, Khang Hiền mới chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng mà đại thể lại cùng loại với cách nói của người, dù là như thế, có liên quan gì đến những việc mà người làm trong Bá đạo doanh?

- Nói muôn đời thái bình, hơi to lớn. Thực ra trị quốc cũng được, tham quyền cũng được. Bình thường chính là bổ sung khuyết thiếu giống như là khi nâng một cây lên, nó bị lung lay, vậy thì đóng đinh lại, nhưng còn đại cục thì sao, vẫn là đi một phương hướng. Mạnh tử nói, trăm năm tất có vương giả hưng thịnh. Một triều đại, trăm năm cũng sẽ sụp đổ. Vì thu hoạch quá chặt, người khác càng khó có hi vọng, thù oán càng ngày càng lớn. Sau đó “oành” một cái quả cân rơi xuống đất, vừa rơi xuống đất cuộc sống của con người còn không bằng cả chó lợn...

Ninh Nghị dừng lại một chút:

- Nhưng có lẽ có cách để tránh được, cũng có thể không phải là tốt nhất nhưng có thể tránh được cái tồi tệ nhất.

- Đúng là người làm những cái đó?

- Vẫn là một câu, thiếu số phục tùng đa số.

Khang Hiền cười:

- Đến lúc đó, sau lưng người, sau lưng ta nhưng thứ này thiếu số phục tùng đa số sao?

- Đó là vấn đề chi tiết. Minh công, đời sau của Nho gia nhiều năm như vậy, mỗi thời một khác cao gọi là Hoàng thượng đều ở vị trí cao. Văn hóa truyền thừa quyết định tất cả quy tắc. Giả thiết sau mấy trăm năm, mấy ngàn năm có người muốn tạo phản, người của ngài nhiều, ngài đương nhiên có thể đi lên, vậy còn có người tạo phản không? Những năm tháng người không bằng chó lợn sẽ không có đâu.

- Đâu có thể như vậy được, nhiều người nói, chơi đoán số sao? Hơn nữa người cũng có thể biết ý của kẻ giả dạng thật thà chất phác? Nếu người ngồi trên vị trí cao rồi, người lại nguyện trao quyền lực cho người khác sao? Mấy năm ngồi trên vị trí này sẽ muốn hết thấy những thứ này. Hơn nữa muốn đảm bảo phương pháp truyền thừa... người đẩy Thánh thượng đến đâu? Ý tưởng của người là đại nghịch bất đạo.

Nói xong câu cuối cùng, theo bản năng Khang Hiền nói nhỏ dần đi.

Ninh Nghị nhìn lão:

- Đều là bàng chi nhánh cuối.....Minh công, đừng nói với ta là ngài không thể nghĩ được. Là văn hóa của mọi người quyết định triều đại này là dạng gì? Văn hóa, quyết định thể chế, ta gọi nó là thể chế. Nếu thiếu số phục tùng đa số là chân lý, có nhiều thứ sẽ từ từ mà đi ra... Hơn nữa cũng phải là chuyện của mấy trăm năm sau. Thiếu số phục tùng đa số, tất cả mọi người đang nói... ta chỉ dùng một cách nói khác để nói một câu mà thôi. Minh công, chúng ta nói câu đại nghịch bất đạo, nếu Vũ triều sống không qua được trăm năm. Nên có điểm gì mới không?

- Đây là cách nghĩ của người...

Khang Hiền thở dài xong:

- Một người..... một nhà mới. Từ thời Đường đến nay, muốn đạt đến thế giới đại đồng, người quyền gia sản không chỉ một người. Tất cả đều kết thúc u ám, cái này của người không giống. Cho nên ta xem xét cẩn thận, ai biết... Người nghĩ những thứ này, cách nghĩ này rất đại nghịch bất đạo. Người phải thu lại, thiên địa quân thân sự, la không thể đối sao có thể mặc cả thiếu số phục tùng đa số như bình thường được.

Câu đại nghịch bất đạo trong lời nói của lão nhân, thực tế không phải là ý đại nghịch bất đạo. Triết học là trung điểm của tất cả các ngành học, từ trước đến nay người học nho học cũng có những ngông cuồng không kiềm chế nổi, có các kiểu ý tưởng. Chưa chắc đã không có ai nhắc đến tại sao những ý tưởng đó lại được hình thành, nếu không suy nghĩ như vậy, “Luận ngữ” nói nhiều về đạo lý làm người, nửa bộ “Luận ngữ” lại là cách trị thiên hạ thế nào.

Lão không cảnh giác như thế hay là đã lơ mờ nhận ra ý tưởng này. Nếu cũng bởi vì một câu “thiếu số phục tùng đa số” muốn trị tội người, vậy thì cũng không tránh khỏi có phần quá đáng. Trong giới nho gia cũng chú ý đến thiếu số phục tùng đa số nhưng đây là khái niệm trên cùng một giai cấp. Còn câu mà Ninh Nghị

vừa mới nói chính là đem khái niệm này thông dụng đến với tất cả mọi người. Nếu hần muốn là chút gì đó, đương nhiên sẽ chạm đến trung tâm phân chia của thiên địa chính là Quân thân sư, vậy thì đúng là đại nghịch bất đạo rồi. Còn hần nói ra lý luận này chỉ là tương đối tốt, chỉ là một người quá can đảm tham khảo hoặc là một thí nghiệm mà thôi. Tuy Khang Hiền không có là đúng nhưng còn chưa đến mức đến trình độ phân biệt giới hạn.

Trong mắt Khang Hiền, Ninh Nghị cũng chỉ là muốn cho dân chúng thái bình mà thôi, tuy thực sự là hần không nói nghiên cứu cái gì đó, phương diện “dùng” đơn thuần chỉ là để khảo sát quá nhiều thứ. Nhưng suy nghĩ này cũng chưa chắc có ý nghĩa tham khảo, chỉ là nói không có, lại thiếu đi linh hồn.

Chung quy là một người thanh niên trẻ tài hoa hơn người mới có ý thưởng này, lão thử dài:

- Người ở Hàng Châu có thể được việc, vốn dĩ là vì người muốn làm chuyện ngoài quy tắc, tầm mắt rộng hơn so với những người khác. Nhưng nếu nhảy ra ngoài quy tắc, không phải người không biết những thứ này nhưng nếu tiếp theo muốn lên kinh thành, ta nghĩ vẫn phải nhắc nhở người một chút.

- Vâng... Nhưng chuyện lên kinh thành ta vẫn đang nghĩ, Đan Nhi sắp sinh con rồi, hơn nữa Đồng Xu Mật đã bắt đầu lên Bắc, ta không hiểu được hoạt động của chốn quan trường, lên Kinh thành e rằng cũng chưa chắc đã dùng đến ta.

- Ôi, nhất định sẽ dùng đến, chuyện trước kia ở Hàng Châu đã truyền đến Biện Kinh, y đã viết thư cho ta rồi, bảo sau khi người trở về phải lên ngay. Người cũng nói, quá nhiều quy tắc thực ra cũng có người có thể nhảy ra ngoài các quy tắc đó, người có thể nhảy ra ngoài các quy tắc e rằng sẽ phá hỏng quy tắc, đến lúc đó e rằng lão Tần cũng không bảo vệ được người.

- Ta sẽ chú ý, xem trước, chuyện trong nhà xử lý xong rồi nói.

- Bên này thì có gì phải để y, nếu ở trong nhà người có mấy việc tôm tép nhai nhép thì để ta giúp. Nhưng vợ người có thai, hay là chờ đứa con người được sinh ra rồi hẵng đi. Ngoài ra còn chuyện của Vân Trúc, quyết định sắp xếp thế nào?

- Đang đau cả đầu, lần này ta muốn hỏi suy nghĩ của ngài một chút.

- Ủ?

Mặc dù là Khang Hiền nói ra nhưng lúc này lão vô cùng nghi ngờ:

- Chuyện này có gì mà đau đầu?

Một năm trước ta từng nghĩ rời khỏi Tô gia, dẫn Vân Trúc đi. Bây giờ ta đang đau đầu, Đan Nhi cũng sắp sinh con rồi, có muốn chia tay với Vân Trúc hay không thực ra mà nói, giữa ta và Vân Trúc không giống như tình cảm mong manh ngăn ngừa của nữ tử thanh lâu hoặc là nữ tử đơn thuần bán mình đầu... Ôi, có lẽ mỗi người đều nhìn mình như vậy. Nhưng bây giờ chính là tay trái, tay phải đều là thịt. Cái này đơn thuần là ta tự tìm, ta muốn nghe cách nhìn của ngài.

- Ha ha ha.....

Lão bỗng cười to, tiếng cười mỗi lúc một to, không thấy ngắt quãng, một lúc lâu mới thấy ông ta ngừng lại:

- Ha ha..... Ta vừa mới nghĩ, tuy tính cách của người bại hoại nhưng năng lực đều tài hoa hơn người. Nếu đặt trong thời loạn, hần là nhân vật Tào Tháo kiêu hùng đấy, lại không thể tưởng được... Ha ha, chuyện này tùy thôi, nhưng lúc này vì chút chuyện nhỏ mà buồn rầu, thật sự là... Thật đúng là khiến người ta phải ôm bụng cười.

Ninh Nghị nhìn ông ta bĩu môi:

- Nói thẳng đi, người khác ta sẽ không hào phóng, ngay từ đầu ta sẽ không tâm sự. Đan ông không đáng tin, lòng người rắn không nuốt được voi, người khác nhìn thế nào cũng không sao, cách nghĩ thật chính là: đều là người của ta, tại sao lại không chứ? Sở dĩ thỉnh giáo ngài là muốn cho ngài nói nhiều hơn về đan ông năm thê bảy thiếp... để ta đem cái không biết phải trái này biến thành hợp tình hợp lý một chút.

Khang Hiền giang tay ra:

- Ta cũng không biết tại sao người lại cảm thấy cái này không hợp tình hợp lý...
- Ngài biết... thiếu số phục tùng đa số, chính là mọi người bình đẳng...
- Đúng như vậy, người, vợ người, Văn Trúc..... đều bình đẳng.

Ninh Nghị cười, thực ra chưa chắc phức tạp đã lớn như hắn nói. Dù là hiện tại, hắn ở trong cái vòng luẩn quẩn kia, quan hệ nam nữ rối tung cũng là chuyện bình thường. Nhưng nếu hắn là đàn ông thời cổ, hắn sẽ suy nghĩ hoàn toàn như vậy dù sao hắn cũng là người hiện đại. Sau khi coi trọng đối phương, mọi người đứng về một tuyến, đây mới là trung tâm khiến hắn cảm thấy thú vị.

Khang Hiền cũng nhìn hắn một lúc lâu, rốt cuộc ông ta vỗ vai hắn sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Ninh Lập Hằng ơi là Ninh Lập Hằng... thực ra, lúc trước lão phu cũng là thấy người thú vị, có tiềm lực lại có tiềm năng nên đối đãi như tiểu hữu. Nhưng tối nay, cuối cùng ta có thể nói, “học vô tiền hậu, đạt giả vi tiên”. Ta và người, đủ để có thể ngồi lại để phân cao thấp. Người thực sự nghĩ đến chuyện này, nhưng... Ha ha....

Lão nói xong không nhịn được liền cười rộ lên:

- Người cũng không tránh khỏi mua dây buộc mình...

Cảm giác Ninh Nghị thật sự muốn mang những suy nghĩ này vào trong cuộc sống, trong tiếng cười to này, khúc mắc “đại nghịch bất đạo” cùng với ý tưởng vừa rồi mà lão nhân nói, đã hoàn toàn bị đánh tan rã, đương nhiên đó là một hiểu lầm....

- Đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường, trong đó đã bao hàm người không coi trọng phụ nữ. Cái này có gì mà không phân rõ phải trái, ta cũng không có gì để nói. Vợ người tôn trọng người, lại có có đương nhiên không nên vứt bỏ vợ, nếu không chẳng khác nào cảm thú. Nhiếp cô nương, hiền thực, dịu dàng một lòng chờ người không phải vì tham lam gia thế nhà người. Với phẩm chất của nàng, nếu không phải có chuyện khó nói cô ấy thực sự thích người. Bởi vậy, người đối xử với cô ấy như thế nào, nếu người bỏ mất người con gái như vậy cả đời người sẽ khó tìm được người thứ hai. Lão phu cũng nói chuyện khá nhiều với hai chị em họ, nếu người có lỗi với cô ấy, ta sẽ bảo A Quý ném người xuống sông Tần Hoài đấy...

Khóe miệng Ninh Nghị giật giật một cái rồi sau đó cười “Ha ha” thật sảng khoái.

311. Q.3 - Chương 313: Tính Cách Bất Đồng, Yêu Thế Nào Đây?

“Tình tình tình tang tang ... ”

Gió đêm vi vu, ầm ập, cây đào góc sân hoa đỏ tươi, hoa cỏ xung quanh tô điểm đèn lồng dưới mái hiên hắt ra ánh sáng. Cách đó không xa mơ hồ có tiếng sáo vọng lại, khúc nhạc lúc trầm lúc bổng, cũng có tiếng người nói truyện cười nói. Giữa bãi cỏ trong viện tử, nữ tử đang tự đánh phách, nhẹ nhàng vũ động như hoa lửa Trên người cô gái mặc trang phục múa, màu đỏ sáng lấp lánh và màu vàng ầm ập cùng hòa quyện, làm tôn lên dáng người thon thả, mảnh hạc, làn váy có lông tơ uyển chuyển lúc ẩn lúc hiện theo điệu nhảy.

Điệu múa của nàng linh hoạt, rộn ràng, lúc thì rất nhanh lúc lại thong thả, thậm chí có những lúc mang cả không khí oai hùng, có đôi khi điệu múa lại như bông hoa đang nở đột nhiên dừng lại như muốn nghỉ ngơi. Điệu múa này ngày thường chưa ai nhìn thấy, chỉ là ngẫu hứng nhưng dù cho ai có nhìn thấy đi nữa thì có lẽ cũng đều cảm nhận được tài nghệ cao siêu của người múa.

Cảnh này nằm trong góc sân ở Thanh Uyển. Lúc này may mắn đứng xem Nguyên Cẩm Nhi khiêu vũ, còn có năm, sáu đứa trẻ khoảng mười một mười hai tuổi, bọn chúng ngồi ở bên lan can dưới hành lang, chúng xem mà đều mở to mắt há hốc mồm ra. Nguyên Cẩm Nhi vượt qua các động tác khó một cách hiệu quả, thân hình uyển chuyển, cả người nhẹ nhàng như bay trên thảm cỏ nhưng sau đó lại mềm mại như một khung cảnh khác.

Không lâu sau, hai tay Nguyên Cẩm Nhi giơ lên đầu, làm xong một động tác cô xoay một bước rồi lập tức là cảm thấy đã không có linh cảm. Hơi ngừng lại một chút, sau đó cơ thể cô thả lỏng rồi dừng lại hoàn toàn.

- Xem có hiểu hay không? Nhớ được bao nhiêu? Các em có thể nhảy được không? Nàng cầm một cái thước uy nghiêm trước mặt bọn trẻ mà hỏi.

Tất cả bọn chúng đều do dự lắc đầu.

- Hả ... cũng phải nhớ được mấy cái chứ?

Có đứa gật đầu, có đứa lắc đầu rồi lại kịp phản ứng gật đầu. Hai tay Nguyên Cẩm Nhi chống nạnh, giống như con gà mái suy nghĩ buồn rầu không nói lên lời rồi cuối cùng dùng thủ đoạn bạo lực để kết thúc.

- Giơ tay ra, mỗi đứa đánh ba cái, quay về nhớ luyện tập, sau đó ta sẽ kiểm tra.

Xoa bàn tay bị đánh xong bọn trẻ ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Cẩm Nhi, sauchốc lát rồi xấu hổ im lặng, nàng nói:

- Đi đi.

312. Q.3 - Chương 314: Như Cùng Nàng Tiên Thế Qua Môn

Sau đó là tiếng rối loạn, phố bên cạnh Thanh Uyển từ bên này nhìn lại loáng thoáng thấy ánh lửa bùng bùng. Vân Trúc vội vàng mặc quần áo rồi đuổi theo Cẩm Nhi, đi được nửa đường thì có thiếu nữ của Thanh Uyển tới đưa tin, cũng là từ góc đường bên kia có chiếc xe ngựa đang đến, con ngựa lồng lên chạy như điên đứt cả dây cương. Xe húc vào tường làm sụp tường bên cạnh Thanh Uyển.

Có người bị thương không?

Bị thương mấy người, vài người bày sạp bán bên đường bị thương đến rồi, nhưng cũng không nặng lắm, trước đó Lý Quân Sự đã gọi đại phu đến, bảo tôi nói với hai cô nương không cần lo lắng gì cả.

Sau khi mở rộng Trúc Ký người làm việc trong lầu là nữ nhiều hơn nam. Lý Lan quản

lý Thanh Uyển vốn xuất thân từ thanh lâu, sau đó thì vào đây, mạnh vì gạo bạo vì tiền lại biết thi văn, cũng quen với Vân Trúc và Cẩm Nhi. Lúc này nghe thấy chuyện không có gì lớn, Vân Trúc mới yên tâm:

Không có người bị thương nặng là tốt rồi.

Cẩm Nhi cười nói:

Cái này nhìn cũng náo nhiệt, những người đó cãi nhau trên lầu cũng phải yên tĩnh chứ.

Tuy nói Thanh Uyển là chỗ lịch sự tao nhã nhưng các văn nhân, tài tử năm ba ngày lại ầm ĩ một trận cũng là chuyện bình thường, chỉ có thể chứng minh bên này rất có nhân khí, Vân Trúc cười lắc nhìn cô gái báo tin nói:

Trên lầu còn cãi nhau không?

À, cãi nhau xong rồi à?

Chưa ạ, hình như là có một thư sinh rất nổi tiếng đi lên, sau đó bọn sẽ không ồn ào, nhưng có người đến chào hỏi... Người kia rất trẻ, tôi còn hỏi Tiểu Ngọc tỷ đó là ai thì vách tường đã bị đổ...

Người trẻ tuổi rất nổi tiếng? Trước kia đã đến chưa?

Chưa... chắc là chưa...

Cô gái kia vốn là con gái một gia đình nghèo khổ, không biết gì về thi văn, cũng không quen biết quá nhiều người, chỉ là lúc này nghe cô ta nói như vậy cảm Nhi liền nhủ mày, nàng nghĩ những thứ gì đó rồi nhìn sang Vân Trúc, vẻ mặt của Vân Trúc như không có gì, chỉ là động tác hơi chậm chậm một chút, cảm Nhi liền quay đầu lại hỏi:

Vậy hẳn... Ninh gì đó hoặc cái gì Hằng đó phải không?

Điều này dĩ nhiên cũng làm cho người ta có cảm giác tròng trọc, nàng cũng không biết trong lòng mình nghĩ những gì nữa, cô gái kia có chút chần chừ:

Hình như... không phải... lại hình như là... Tiểu Ngọc tỷ nói với tôi...

Vậy trông hẳn thế nào, có phải hơi cao không... Nhìn dáng vẻ rất điềm đạm...

Cảm Nhi khoa chân múa tay, hỏi cô gái kia, cô ta có chút khó xử, Vân Trúc nhìn nàng rồi nói:

Đi xem thôi.

Cảm Nhi mới buông tha cho cô gái kia, hai người đi nhanh về phía đình viện đằng trước. Lúc gần tới Thanh Uyển thì bên này đã một cánh náo nhiệt, vách tường bên của tiểu viện đã bị xe ngựa đánh đổ. Đám hạ nhân trong Thanh Uyển đang nghe quản gia Lý Lan

chỉ huy đến sửa chữa, đuốc đốt sáng, các thư sinh văn nhân ở lầu trên lầu dưới chỉ trò xem cảnh ồn ào. Vân Trúc và cảm Nhi nhìn vào trong viện từ, sau đó đi vào giữa sảnh đi lên lầu hai, chỉ nhìn qua một lượt nhưng vẫn không nhìn thấy hình bóng của người mà mình hi vọng thấy kia.

Trong Thanh Uyển phần lớn không gian là lịch sự, tao nhã nhưng mới vừa rồi hai tốp thư sinh vừa mới đi vào chính sảnh đã ồn ào. Sau đó lại là chuyện tường bị đụng đổ, người bên này càng nhiều hơn, đương nhiên cũng có người đến chào hỏi Vân Trúc và cảm Nhi. Có người thì Vân Trúc cười lại nhưng cũng có người nàng chỉ miễn cưỡng ứng phó, cảm Nhi nhìn thấy có chút do dự nói:

Vân Trúc tỷ, không nhanh như vậy chứ?

Thực ra cũng gần như thế...

Vân Trúc không yên tâm, ánh mắt tìm kiếm nhìn vào hình ảnh những người ở lầu trên, lầu dưới, trả lời như vậy.

Chỉ một lát sau, Lý Lan đi lên, nàng mới hỏi chuyện ban nãy, Lý Lan nói:

Quả thực là lần đầu tiên đến đây. Nhưng trước kia hai cô nương thì trước đây đã từng gặp.

Thì ra là vừa mới đến, nhưng là một vị tài tử trẻ tuổi tên là Vương Tương Chân. Y là người ngoại vùng đến đây, một năm gần đây mới nổi tiếng ở Giang Ninh.

Thứ tài tử này đối mới thật nhanh chóng, đặc biệt là ở Giang Ninh, thực sự có tài học, hằng năm đều về Kinh thành, Lý Tần, Tào Quan đi làm quan rồi, cố Yến Trinh sau khi mất tích cũng không tin tức gì, Ninh Nghị đi Hàng Châu, mấy bài thơ của hắn được ca tụng nhưng thành danh cũng có những cái giá của nó. Hắn có cảm giác văn đàn Giang Ninh phức tạp, Giang Ninh ngày nay người nổi danh cũng đã thay đổi mấy người. Vương Tương Chân trong hội thơ hơn nửa năm nay cũng có thơ hay, tuy rằng trước kia chưa từng

đến Thanh Uyển nhưng từng gặp cảm Nhi hai lần ở Minh Nguyệt Lâu, và gặp Vân Trúc một lần. Nếu phải làm ăn buôn bán thì chuyện này cũng không tránh được.

Hỏi xong những thứ này Vân Trúc có chút thất vọng, cảm Nhi thở phào nhẹ nhõm trong lòng không biết là thất vọng hay là vui mừng. Sau đó Vương Tương Chân kia đi tới chấp tay chào hỏi Vân Trúc và cảm Nhi. Người này khoảng hai mươi tuổi, môi hồng da trắng, khôi ngô tuấn tú. Hai nhóm người trên lầu vừa mới tranh cãi nhau danh khí cũng không quá lớn, hiện tại y ở Giang Ninh khá nổi tiếng, sau khi đi lên mọi người không âm ỉ nữa, hiệu quả như vậy Vương Tương Chân cũng hơi đắc ý.

Bây giờ ở Giang Ninh chỉ có Ninh Nghị đầu năm là bị đám người Khang Hiền cho là “Nhân gian từ thiếu”, ý là sau khi hắn viết bài từ, làm cho người trên thế gian này dám viết từ ít hơn. Vương Tương Chân cảm giác mình đúng là cao hơn một bậc, đáng tiếc là Ninh Lập Hằng kia có lẽ là chết ở trong loạn quân tại Hàng Châu rồi, không thể thi đấu một

cuộc, có hơi đáng tiếc. Hơn nữa đối phương chết rồi mình cũng phải cho người ta thể diện chứ, người này thắng cũng không anh hùng, thật sự là đáng hận.

Hiện tại là vì sau lưng Vân Trúc và Cẩm Nhi có Phủ công chúa làm chỗ dựa, sản nghiệp không lớn lắm nhưng rất nhiều người thêm muốn, mà hai cô gái xinh đẹp này vốn từng có thân phận thanh lâu hoàn lương nên cũng có chút danh tiếng. Các nàng không cần quan hệ xã giao với nhiều người, ngày thường thần thần bí bí đương nhiên là vì sau lưng đã có người chống đỡ. Vương Tương Chân và đám văn nhân tài tử bàn luận chuyện hoa khôi ngẫu nhiên lại nhắc đến Trúc Ký, nói nếu có thể khiến hai người này tham gia biểu diễn mới thì mới thật sự là có bản lĩnh.

Có người kiêng kỵ rốt cuộc sau lưng hai người có nhân vật quyền quý nào, nhưng bất tự chưa được chăm, đương nhiên cũng không cần phải nghĩ quá nhiều. Vương Tương Chân cũng quý mến hai người. Lúc này gặp rồi, y muốn mời hai nàng nói chuyện một lúc. Chỉ

là Vân Trúc không yên lòng, nói mấy câu ứng biến gượng gạo. Cẩm Nhi cũng gượng cười, đang lo lắng muốn an ủi Vân Trúc. Vương Tương Chân hai mươi tuổi, toàn bộ đều do phụ nữ chu cấp, thật ra hầu hết tài tử thời đại này đều như vậy, có tài hoa, phong lưu, hơn phân nửa là các nữ tử đều yêu thích, y vắt hết óc muốn thể hiện tài năng của mình ngay lúc này, đối phương lại vô tâm không để ý tới, cũng không phải cách lạt mềm buộc chặt, trong lòng y ngứa ngáy cảm thấy hai cô gái này quả nhiên rất có mê lực.

Chương 314.2: Như cùng nàng tiền thế qua môn

Nếu không ôm hi vọng thì cũng sẽ không thất vọng lâu như vậy. Lúc này không thấy được người mà mình mong nhớ, đêm nay bỗng nhiên trở nên vô vị. Vân Trúc vốn dĩ định cứ thế mà dời đi nhưng gia cảnh hai hộ gia đình bán hàng bên đường dưới Thanh Uyển cũng không được tốt lắm, nàng nhớ đến khoảng thời gian khó khăn của mình trước kia, bèn dặn dò Lý Lan xử lý giải quyết hậu quả của hai nhà thật tốt, lại dặn dò về việc sửa chữa bức tường.

Ở trên có người ngâm thơ ngẩng đầu lên nhìn đó là Vương Tương Chân đang phe phẩy cây quạt bên lan can cùng bạn bè đàm luận, vì thế lại có thêm một tác phẩm xuất sắc, dưới ánh đèn màu da cam, phong thái tuần tú đó giống như con công xoe lông. Vân Trúc nhìn lên y cũng từ bên này nhìn sang, vừa chớp tay vừa gật đầu cười cực kì lịch sự. Vân Trúc cũng cúi đầu đáp lễ lịch sự.

Không biết tại sao bọn họ lại có tâm hồn thơ ca đến vậy, lúc này đang ngâm thơ Một ý tưởng nhạt nhòa lóe lên, nhớ đến Ninh Nghị, nếu hắn cũng ở chỗ này xem cảnh náo nhiệt, chưa biết chừng còn nói đùa hai câu chắc là thú vị lắm nhưng người này quá nghiêm túc, lại khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Lúc nàng nghĩ đến những điều này, Vương Tương Chân kia ở trên lầu có vài phần đắc ý: Nàng ấy nhìn ta, nghe ta làm thơ. Ánh mắt vừa rồi xem ra có chút e thẹn Cứ nghĩ như vậy lại tiếp tục phe phẩy cái quạt tiếp tục cùng người bên cạnh đàm luận, tiếng nói cao lên một chút, ánh mắt khéo léo nhìn xuống phía dưới. Nhưng Vân Trúc nói với Lý Lan mấy câu, rồi lại nói với Nguyên Cẩm Nhi sau đó đi ra, mãi đến khi hình bóng kia biến mất nàng cũng không quay đầu lại.

Xem ra đúng là nàng rất e thẹn, bóng lưng của nàng hơi nghiêng nghiêng, cũng không phải là để tập trung nghe ngóng động tĩnh và nói chuyện bên nà nghĩ như vậy, cảm

thấy mình thấu tâm trạng của nữ nhi, có lẽ các nàng đang đợi ở bên ngoài. Lại tiếp tục cùng mấy người bên ngoài bàn luận thơ ca, tối hơn đó ở lại Thanh Uyển đến tận đêm khuya.

Chỉ một lúc sau, Vân Trúc và Cẩm Nhi đã ngồi xe từ đầu hồi cửa đi ra ngoài, đánh xe là Cẩm Nhi hóa trang thành nam nhi. Đương nhiên mỗi khi giả thành nam nhi thì nàng đều dùng tên là Nguyên Bảo Nhi. Đa số mọi tình huống là đảm nhận nhiệm vụ đánh xe và bảo vệ đáng nhẽ là trợ thủ Nhị Ngưu của nha hoàn Hồ Đào, nhưng Nguyên Cẩm Nhi thích tự mình đánh xe đi chơi, sau đó Khang Hiền lại âm thầm phái người bảo vệ hai người bọn họ, rất nhiều tình huống Nhị Ngưu lại được sắp xếp đi làm chuyện khác rồi.

Lúc này trời đã về khuya, xe ngựa chạy qua sương mù trên đường, theo dọc sông Tần Hoài hướng ra ngoài ngoại ô. Thỉnh thoảng có ánh đèn sáng trên thuyền sát vai chạy qua các nàng, trên đường chợt có người đi lại, hoặc mang theo đèn lồng hoặc mang theo đuốc

lốm đốm sáng như những con đom đóm. Gió nhẹ thổi phảng phất hương hoa, cảm giác mát mẻ thanh thoi. Xe ngựa chạy không được nhanh, Vân Trúc tựa vào một bên ánh mắt có vẻ mơ màng, lưu luyến đang suy nghĩ chuyện gì đó. Thỉnh thoảng Cẩm Nhi lại nhìn nàng rồi nói:

Ngày mai chúng ta sẽ đi tìm Phò mã gia gia.

Tỷ cũng không cần phải quá tưởng nhớ đến hấn.

Tỷ vừa mới hôn muội đấy

Vân Trúc liền mún môi cười với nàng, rồi ôm lấy nàng, gò má hai người áp vào nhau. Cẩm Nhi cười lắc đầu, ánh mắt nheo lại, sau đó lại nghiêng đầu sang “chọt” một cái vào má Vân Trúc, nói:

Hôn rồi

Vân Trúc nhíu mày, hé miệng, sau đó nhéo mặt nàng, cù ký nàng, hai cô gái giả nam trang cứ đùa giỡn trên xe. Lúc này người đi trên đường đã thưa dần, thấy phía trước có người đi đến hai người mới thu lại. Đèn trên xe hơi lắc lư.

Bị muội hôn thì là của muội rồi, cho dù là Ninh Lập Hằng đi nữa cũng không thoát được

Cẩm Nhi cứ như vậy đắc ý mà thông báo.

Vân Trúc ngồi ở bên xe, hai tay ôm đầu gối cười nhìn nàng, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói:

Ta là tỷ tỷ của muội, hôn một cái cũng không có gì cả.

Vâng, người - của - muội.

Nguyên Cẩm Nhi phồng má trừng mắt nhìn nàng.

Vân Trúc lại chỉ cười dựa lưng vào vai Cẩm Nhi, hai chân để thẳng trên xe nói nhỏ nhẹ:

Tỷ là người của Lập Hằng

Cẩm Nhi chỉ tiếc một điều là rèn sắt mà không thành thép:

Ở đâu có người không biết xấu hổ như vậy chứ?

Có người không biết xấu hổ, Nhiếp Vân Trúc là người của Ninh Lập Hằng, là tỷ tỷ của Nguyên Cẩm Nhi

Nàng nhẹ giọng nhắc lại, hai tay mềm mại thả trong gió xuân, sau đó lại cười nhỏ: Cũng là tỷ tỷ của Nguyên Bảo Nhi.

Cẩm Nhi hậm hực một lúc:

Hừ, đêm nay Nguyên Bảo Nhi ta sẽ dạy tỷ

Nàng muốn nói câu tức giận nhưng lập tức lại ngăn người ra, lúc này đã gần đến tiểu lâu bên kia, phía trước không có nhiều đèn đuốc, đường cũng có vẻ tối tăm, nhưng thực ra ở bên đường bên kia có một chiếc xe ngựa dừng lại. Trong xe chỉ có một chiếc đèn lồng lóe sáng, ánh sáng chiếu ra có một bóng người mở áo đứng bên bờ sông, là một thư sinh, nước sông Tần Hoài trong bóng đêm chảy về phía xa.

Cẩm thấy tốc độ của xe ngựa đi chậm lại, ban đêm như vậy đương nhiên cũng không nhìn rõ kia có phải người quen hay không. Bọn họ đã gần một năm chưa gặp, là quen thân hay xa lạ cũng nói không rõ ràng, Cẩm Nhi nhìn về phía bên kia, Vân Trúc cũng lặng yên nhìn, đêm nay đã sai một lần, các nàng cũng không có cách nào xác định. Trong lòng lại có những cảm xúc khó tả, ban đêm như vậy, rốt cuộc là ai ở bên đường? Đèn lồng kia, hình như có một chữ Tô, nhưng cách xa nên cũng không rõ lắm. Có một chiếc xe ngựa từ đầu đường bên kia chạy qua, ánh sáng hắt đến gần chiếc xe kia, người kia, dần dần che tầm mắt song phương lại, rồi lại đi qua các nàng, dần dần đi xa, người bên kia hình như là

quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng chủ yếu là nhìn về phía tiểu lâu tận đầu bên kia, rồi lại đứng bên bờ sông không biết là để làm cái gì?

Theo bản năng cảm Nhi dừng xe lại, nhìn Vân Trúc, Vân Trúc cũng nhìn nàng. Một lát sau, hai người xuống xe mang theo một cái đèn lồng nhỏ đi qua. Khoảng cách gần dần, người thư sinh kia tay cầm một cành liễu gãy, đang nhìn xuống nước như là câu cá vậy. Nghiêng đầu nhìn tiểu lâu xa xa, trong miệng như lẩm bầm ngâm nga cái gì đó.

Gió đêm thổi qua, Vân Trúc ở đường bên này có thể nghe thấy lời bài hát. Vì hát bé, ca từ cũng bị loạn hết lên.

”Tiếng phồn hoa tiêu tan vào cõi phật chuyển về thế nhân, mộng thiên lãnh đỉnh đỉnh tỉnh nợ, như người cam chịu, sinh tử khổ chờ, hư hư lại một vòng niên luân...Phật tháp mấy tầng chặt đứt hồn ai, đau đón tận đến khi ly tàn đèn nghiêng sơn môn đồ....như

nàng còn cùng, tiền thế qua môn, nhuộm hồng trần cùng ta...ừ ư...suốt đời...

Phảng phất cảm thấy có âm hưởng Phật giáo, hẩn hướng đầu về phía bên này, thấy xe ngựa dừng lại, nhưng sau đó xoay người thấy hai cô gái cầm đèn lồng phía đối diện, Ninh Nghị cười cười:

Ta đã trở về.

Một làn nước ẩm áp từ trong cơ thể tràn tới, Vân Trúc nở nụ cười, ngay lúc đó không nói nên lời. cảm Nhi từng sốt một lúc lâu, cảm giác tê dại run rẩy từ mũi chân xông lên, bao phủ toàn thân, mãi về sau trong một khoảng thời gian dài nữa, nàng khó có thể diễn tả được rốt cuộc đó là cảm giác gì. Nhưng trong thời khắc này, cảm giác thật khó thối, thiếu nữ như thần sai quỷ khiến kéo tay Vân Trúc lại, xung quanh không có người ngoài, nàng theo bản năng hét lên.

Ta Vân Trúc tỷ Vân Trúc tỷ hôm nay hôn ta!

ừ, nàng dẫn đo hai câu rồi sau đó hét lên như vậy. Rồi sau đó chính nàng cũng bị hù dọa sợ.

313. Q.3 - Chương 315: Cảm Nhi Cô Nương

Dòng nước lững lờ trôi, bóng đêm yên ắng, xa xa đèn đuốc kéo dài, mười dặm vàng nhạt, sông Tần Hoài chảy quanh thành thị một hình ảnh rờ rờ lung linh, các mái hiên lầu gác san sát nhau tiếp nối kéo dài mở ra, một nhánh sông thì giống như kim long chiếm cứ mặt đất, tạo nên một Giang Ninh phồn hoa. Thế nhưng ở ngay bên dòng chảy chính, tất cả lại có vẻ an bình, bởi không phải là dòng chảy chính, hai bên đường thủy gần ngoại ô khai phá cũng chưa có nhiều, thỉnh thoảng mới có phòng xá, trang viên lốm đốm ánh đèn đuốc. Thuyền hoa dạo trên sông Tần Hoài khi nào nhằm chán mới qua bên này, trong bóng đêm giống như những cung điện nho nhỏ di chuyển, lướt qua tiểu lâu gần đó, đèn đuốc chiếu phủ lên Bình đài của Tiểu lâu, sau đó dần dần xa hơn, để lại đèn lồng nho nhỏ, chiếu sáng giữa vùng này.

Sau khi huynh đi, Minh Nguyệt Lâu đóng cửa trước tiên, chúng ta mua mấy

nhà trọ cũ chung quanh, thực ra hai nhà ngay sát vách cũng không muốn bán, liền mời bọn họ cùng làm, sau là Minh Nguyệt Lâu, tiếp đó là Thanh Uyển...

Gió đêm thổi đến, vang lại tiếng nói dịu dàng của Vân Trúc và tiếng nước chảy. Đèn đuốc mờ mờ, trên Bình Đài có vẻ u ám. Dù sao xa cách đã quá lâu, giữa Ninh Nghị và Vân Trúc lại đều không phải là hai người xa lạ, ở một chừng mực nào đó chỉ có thể dừng lại ở sự mờ ám và ra vẻ tự nhiên. Sau khi xa cách gặp lại trong tiểu lâu, thực ra có rất nhiều điều muốn nói, cũng bởi có quá nhiều điều để nói nên không biết bắt đầu từ đâu, dù sao cũng còn có một Nguyên cảm Nhi chèn ở giữa. Hồ Đào và Khấu Nhi không còn ở đây nhưng thỉnh thoảng vẫn đến cùng ở trên Bình đài. Đi treo đèn lồng nhỏ lên, Vân Trúc rốt cuộc lặng lẽ đối mặt với tâm tình phức tạp, đợi cảm Nhi trở lại trong lầu nói là chuẩn bị trà bánh thay quần áo, nàng mới khê khàng nói đến sự phát triển của Trúc Ký. Thật ra, cũng là thể hiện sự thất thường trong lòng. Ninh

Nghị tìm một cái ghế ngồi xuống, thấy nàng nói đến đây, thỉnh thoảng cúi đầu, thỉnh thoảng cười cười, nữ tử mặc trang phục nam nhân

nhưng không che giấu được tư thái ưu mỹ, khí chất nhã nhặn lịch sự, trong lòng nghĩ nếu bản thân mình thật sự là tài tử, lúc này nói không chừng phải cầm cây quạt theo mới hợp với bầu không khí này, nghĩ như vậy, lại không kìm được nở nụ cười.

Khuôn mặt lo lắng lưu luyến hiểu lòng của Ninh Nghị khiến nàng cảm thấy trong lòng yên ổn, ngoại trừ sau cùng có chút không kìm nén được cảm xúc nôn nóng hỏi một câu “Trở về lúc nào”, tới một câu trả lời thuyết phục của Ninh Nghị là “Buổi chiều mới vào thành”, sau đó lại tiếp tục trò chuyện, ngoài trừ Trúc Ký, thì cũng chỉ là một vài chuyện vụn vặt, như là buổi sáng tại Thanh Uyển có một nhóm tài tử tranh luận ồn ào, mặt tường của Thanh Uyển bị đục đẽo đủ loại. Trong lòng nàng, thật sự muốn nói lại là những thứ khác.

Thực ra... cảm Nhi nói những câu kì quái... Lập Hằng, huynh cũng biết đấy... muội ấy nói chuyện hôn muội ấy, là do...

Đêm nay ở Thanh Uyển và hôn cảm Nhi một cái. Thực ra trong lòng nàng không hề có khúc mắc gì, chỉ là lúc này gặp được Ninh Nghị, cảm Nhi lại thẳng thắn tuyên bố khiến cho tâm trạng của nàng có chút rối bời, không khỏi có cảm giác lo được, lo mất. Cảm thấy không cần phải nói, lại không nhịn được muốn làm sáng tỏ, nhưng lúc mở miệng lại thấy bản thân mình không cần thiết phải nói những thứ này. Ninh Nghị cũng bật cười, sau đó, bóng người kia đi qua bao trùm lên, trong ánh sáng u ám, Vân Trúc ngồi tựa lưng vào ghế, trông thấy gương mặt gần sát kia, trong vẻ mặt của nàng vốn có chút thẹn thùng nói chuyện nàng và Vân Trúc hôn nhau, lúc này lại trở nên yên ổn.

Vậy hôn như thế nào. Như thế này sao...

Là... ư...

Ngón tay mềm mại lặng lẽ đặt lên hồng Ninh Nghị, sau đó cầm lấy tay hắn. Hai bóng người tan vào nhau trên Bình đài mờ tối, gió đêm ấm áp. Ở cửa Bình Đài, một bóng người đi đôi giày thêu màu vàng nhạt bước ra, sau đó ngẩn người ra, nhìn chốc lát, cuối cùng lặng yên rời đi.

Không biết từ lúc nào trong bóng tối có tiếng nói nhỏ của hai người:

Cảm Nhi nhìn thấy rồi!

Ừ biết rồi

Nguyên cảm Nhi lặng yên trở lại phòng khách, cảm thận để khay trà xuống, nàng quay đầu nhìn về phía Bình đài có ánh sáng vàng nhạt kia, hai vai sụp xuống, lặng lẽ thở

dài, sau đó, nàng bĩu môi, cúi đầu, từ từ đi ra ngoài, rồi lại quay lại liếc nhìn, mãi đến khi ra đến cửa lớn mới nhàm chán đi đi lại lại dưới mái hiên.

Lúc này nàng đã thay đổi trang phục nữ nhi, váy dài, quần dài, áo màu trắng bạc thêu hoa văn phức tạp kết hợp với áo ngoài ngắn cộc tay trắng thuần khiết. Ở lâu với Vân Trúc, không tránh khỏi được ảnh hưởng về cách ăn mặc của nàng. Gần đây cảm Nhi lại càng tích màu trắng tình khiết. Trước đây nàng thích mặc những trang phục có màu hồng, vàng, xanh, nhưng về sau nàng càng ít mặc những trang phục màu đó hơn, nhưng phong cách vẫn là Cảm Nhi cô nương sạch sẽ hơi rườm rà lúc trước ở Kim Phong Lâu được rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng thật ra lúc này biểu hiện của nàng không tránh khỏi lộ vẻ phiền não đau lòng, nếu chưa thay trang phục nữ nhân và để tóc dài, trong khuôn mặt ngược lại có vài phần

giống thiếu niên đang si tình. Đương nhiên, nếu lọt vào trong mắt văn nhân tài tử trước đây đeo đuổi nàng, càng thấy Nguyên cảm Nhi luôn lạnh lợi hoạt bát bởi vẻ ưu sầu này mà lại mang đến mỹ lực kỳ lạ, thiếu nữ trước đây chưa từng biết đến tư vị sầu não rốt cuộc đã khổ sở vì tình rồi. Nếu trước đây nàng có khí chất này, nói không chừng địa vị Hoa Khôi đã rơi trên đầu nàng rồi. ;

Đương nhiên, cô nương cảm Nhi của chúng ta rốt cuộc lúc này trong lòng buồn bã vì cái gì, có lẽ bản thân nàng còn không rõ lắm. Rốt cuộc là nàng thích Vân Trúc thật hay là ghét tên Ninh Nghị, hoặc cũng có thể

cảm thấy bản thân mình là kẻ bỏ đi. Hoặc vì Vân Trúc đã tìm thấy người mà nàng xót thương cho bản thân mình. Tóm lại, tình cảm của con người từ trước đến giờ không phải là thuần túy. Đi lại một lúc dưới mái hiên, nàng ngồi trên bậc thang, gõ gõ đánh đánh vào cành cây, sau đó buồn chán vẽ những vòng tròn lên bậc thang.

Nếu quay lại một hai năm trước, kẻ tên là Ninh Nghị kia thường xuyên cứ sáng sớm là đi qua chỗ này, dưới mái hiên có ánh nắng ấm áp, hẳn thường ngồi ở chỗ bậc thang này, cùng với người tên là Vân Trúc cô nương nói chuyện một lát, tình cảm của hai người cứ như vậy mà phát triển. Việc này, trước kia Cẩm Nhi từng trò chuyện với Vân Trúc, dần dần mới biết được.

Nàng nghĩ đến những thứ này mà lung tung hết cả lên, trong lúc đó Ninh Nghị cũng từ bên ngoài đi ra, Cẩm Nhi nhìn hắn với thái độ thù địch, hắn chỉ lặng yên cười rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Hừ.

Về mặt u sầu kia rất đáng yêu, Cẩm Nhi hừ lạnh một tiếng, rồi ôm hai đầu gối, vẫn dùng nhánh cây vẽ những vòng tròn bên cạnh, không để ý đến hắn. Ninh Nghị cũng chỉ

ngồi bên cạnh nhìn cảnh vật chung quanh trong màn đêm. Lát sau có xe ngựa trên đường chạy qua, phu xe nhìn thấy một đôi nam nữ đang ngồi dưới mái hiên như vậy, ánh mắt có vẻ kì quặc rồi tiếp tục vung roi.

Ánh mắt của Cẩm Nhi như mèo trừng lên nhìn người phu xe kia.

Một chốc xe ngựa đã đi xa.

Hừ, dù sao ta cũng đã hôn Vân Trúc tỷ.

Cuối cùng người không nhận được vẫn là Cẩm Nhi, nàng quay đầu lại nhìn trộm hắn, hếch cằm, Ninh Nghị liếc nhìn nàng một cái rồi nói:

Vậy sao, vậy ta cũng thế.

Không biết xấu hổ còn nói những câu đen tối. Cẩm Nhi mắng thầm trong lòng, sau đó mới nói:

Người là đàn ông, ta là phụ nữ.

Vậy thì sao?

Của ta khó.

Cẩm Nhi nói quay đầu nhìn vào bóng cây trong màn đêm:

Cho nên sớm hay muộn gì Vân Trúc tỷ cũng là của ta.

Ninh Nghị im lặng một lát rồi nhìn nàng:

Vậy sao lúc này ngươi không phá rối?

Cẩm Nhi ôm hai đầu gối, có chút hậm hực, một lúc lâu mới nói:

Nhưng tỷ ấy vẫn thích ngươi. Tỷ ấy ghét trông ngươi về đã được một năm rồi, tuy rằng ta không thích, nhưng trong thời gian đó cũng không hề làm xằng bậy, hừ, dù sao Dù sao

Nàng nói lẩm bẩm những câu gì đó. Đại ý là nói dù sao Vân Trúc tỷ cuối cùng cũng vẫn thích hắn, Ninh Nghị ở bên cạnh nhìn nàng một lúc, sau đó cười. Hắn định nói cái gì đó nhưng lại thấy không cần thiết. Nguyên Cẩm Nhi trước mắt là thích Vân Trúc thật lòng, có lẽ không phải là tình yêu nhưng đúng là sự thành tâm thành ý muốn bảo vệ cô ấy.

Cứ như vậy, trôi qua một lát, Cẩm Nhi quay đầu hỏi:

Vân Trúc tỷ đâu? Người khiến tỷ ấy bị làm sao rồi? Người ra đây làm gì?

Ninh Nghị nói:

Không làm gì, nàng ấy đang thay quần áo.

- Hả?

Có lẽ cảm thấy lần này Ninh Nghị không có gì xấu xa. Cẩm Nhi hờn dỗi trong chốc lát, rốt cuộc cũng hiểu được bản thân mình thật nhạt nhẽo. Một lát sau, Vân Trúc đã đổi lại trang phục nữ nhân đi ra ngoài cửa:

Hai người ngồi ở đây là gì?

Hắn dụ dỗ muội.

Cẩm Nhi quay đầu, chỉ tay về phía Ninh Nghị.

Hắn cười nói:

Nói về chuyện Hàng Châu.

- Ừ.

Vân Trúc ngồi vào giữa hai người, rất nhiều chuyện hắn làm ở Hàng Châu các nàng đã được Khang Hiền nói cho nghe, nhưng dù sao rất nhiều chi tiết trong đó cũng không rõ ràng lắm, lúc này mới nghe Ninh Nghị kể từ đầu đến cuối, Vân Trúc quan tâm đến chuyện của hắn, mà Cẩm Nhi thì lại có chút hiếu kỳ đối với những nhân vật mà trong miệng người khác gọi là Hồn Thế Ma Vương tham gia tạo phản thành lập “triều đình Vĩnh Lạc” tại Hàng Châu, Ninh Nghị lại có thể đấu với những người này. Khi nghe Khang Hiền nói, nàng cảm thấy không thật, lúc này liền kêu gào bám riết hỏi toàn bộ quá trình trải qua của Ninh Nghị.

Hắn cũng nói với các nàng về những chuyện linh tinh của võ lâm, hắn cũng thêm

mắm thêm muối vào đó. Cái gì mà Thánh công Phương Lạp Giáo chủ Ma Ni giáo, rồi Tả Hữu hộ pháp Tứ đại thiên vương Ba người ngồi cùng chỗ dưới mái hiên dù sao cũng có hơi không hay, một lát sau họ về phòng khách, ăn điểm tâm uống trà rồi nói chuyện. Nguyên Cẩm Nhi vẫn còn hứng thú với rất nhiều chuyện, như là người mạnh nhất trong Ma Ni giáo là ai, nếu Phương Thất Phật đánh với Vương Dần thì ai mạnh hơn? Nếu Phương Lạp gặp Độc cô cửu kiếm thì sẽ làm thế nào?

Sau khi nghe hết mọi chuyện hắn kể, nàng hỏi thêm:

Vậy bây giờ ngươi có phải danh hiệu Huyết thủ Nhân Đồ đã rất nhiều người biết đúng không?

Quả thực là nổi danh lừng lẫy như sấm rền bên tai Nói cho cô biết, sau khi kết thù với những người như Thạch Bảo, Lệ Thiên Nhuận có thể toàn thân trở ra sẽ không được mấy người, ta chính là giết kẻ có tên là Thang Khẩu, sau đó ta lại nghe, võ công của hắn

rất nổi tiếng, tên là Còn không phải là bị ta âm mưu giết chết, không đúng, bị ta đánh bại Chẳng qua võ công hiện giờ còn chưa đủ lâu, ta cũng không biết là có thể luyện đến trình độ nào

Con người của ngươi là thế nào vậy? Luôn đùa giỡn dối trá, còn gọi gì là anh hùng hảo hán nữa? Hơn nữa, ngươi vừa nói như thế, ngươi đánh với cái tên Thang Khẩu không có danh vọng kia

Đùa giỡn cái gì, hẻm Thái Bình cũng tính chứ.

Nhưng ở hẻm Thái Bình kia, ngươi dựa vào thuốc nổ mới thắng được, huống hồ lúc đó là đang thời điểm đánh giặc, mọi người không thừa nhận.

Ta một mình đánh đổ cả một nhóm người, sao lại không thừa nhận, ngươi cần

bản vẫn là cô nhóc không hiểu gì.

Ninh Nghị chứng minh cho năng lực và danh dự của mình, rồi sau đó lấy hạt dưa ném nàng.

Không hiểu mới lạ.

Nguyên Cẩm Nhi cười vui vẻ, lấy hạt dưa ném lại:

Ta đoán, ngươi nổi tiếng nhất là gả cho Tây Qua gì đó làm phò mã. Ta nghe nói công chúa Tây Qua cũng là người dũng mãnh, võ công của nàng ta thế nào? Có đánh được Phương Lạp không

Bạn Nguyên Cẩm Nhi à, ngươi nên nhìn vào lý tưởng làm cao thủ võ lâm của ta, nếu ta không là Huyết thủ Nhân Đồ nổi danh như sấm bên tai thì sao Lưu Tây Qua lại coi trọng ta, có đúng không? Lúc ở doanh trại địch ta không có cách nào phân thân, hai quyền

khó đánh lại bốn tay, đành phải lá mặt lá trái, đánh phải né tránh. Chuyện này hiện giờ được diễn hí khúc, cũng nói ta là một đại anh hùng Tiết Đình Quý, người không biết đó thôi, cô ấy dũng mãnh nhưng ở trước mặt ta cũng bị ta đánh cho tẩu hỏa nhập ma

Hạt dưa ném loạn hết lên.

Tin người mới là lạ, ta nói cho người biết, người không có công phu đó đâu, Vân Trúc tỷ thường đi hỏi thăm chuyện ở phía Nam. Có những người giang hồ đến Trúc Ký, tỷ ấy lại sai người đi hỏi, xem có tin tức cái người tên gì là Huyết Thủ Nhân Đồ hay không, người ta đều nói, cái gì mà Huyết Thủ Nhân Đồ, chưa từng nghe thấy, ha ha, nói khoác

Cầm Nhi muốn cãi nhau với huynh ấy, làm gì mà kéo ta vào thế

Thời gian thành Hàng Châu bị bao vây, người giang hồ lên phía Bắc đương nhiên là không biết, rất bình thường

Nguyên cầm Nhi vui vẻ nói chuyện Vân Trúc đi hỏi thăm tin tức của Ninh Nghị. Vân Trúc ở bên cạnh vốn gượng cười, lúc này má nàng đỏ lên. Chủ đề trong phòng được tiếp tục, Ninh Nghị và cầm Nhi tranh luận một lúc, thỉnh thoảng cũng lôi Vân Trúc vào, tạm thời bất kể do Ninh Nghị cố ý, Nguyên cầm Nhi chiếm hạ phong chung quy đều rất vui vẻ. Trước kia trong phòng này chỉ có hai cô nương, cho dù là cãi nhau ồn ã cũng vui hơn. Đêm nay, mới thật sự là náo nhiệt giống như có thêm không khí trong chốn phồn hoa vậy.

Trôi qua một lúc lâu, ăn mấy thứ, chuyện cũng sắp nói xong, cũng cãi nhau xong, Vân Trúc và Cầm Nhi tiễn Ninh Nghị ra cửa. Trên trời đầy sao sáng, xe ngựa mỗi lúc một xa, Vân Trúc chấp tay trước ngực thành tâm cầu khẩn.

Cầm ơn Bồ tát đã phù hộ cho huynh ấy an toàn trở về.

Ngày nào cũng cầu khẩn, cuối cùng trong lòng cũng được yên ổn. Giống như trước kia sáng sớm hôm nào hần cũng chạy qua cửa, nói chuyện một lúc. Nếu ngày nào cũng như vậy thì thật tốt biết bao. Cho dù là hần ở nơi khác, nàng cũng hy vọng hần có thể bình an chạy qua góc phố này, bình an là tốt rồi.

Thấy vẻ mặt sầu muộn của nàng, Nguyên cầm Nhi cúi đầu, thở dài. Nàng biết Vân Trúc nghĩ những cái gì, nhưng không sao, thời gian còn dài, nàng vẫn còn có thể ở bên Vân Trúc tỷ, nàng còn có thể đánh bại tên Ninh Lập Hằng cả ngày ở rể kia, cướp Vân Trúc tỷ trở về tay mình. Vì thế mà nàng lại tự tạo động lực ình.

Đợi cho xe ngựa đi xa, khi Vân Trúc quay đầu lại đi về phía tiểu lâu, nàng lại hăng hái bừng bừng đi theo sát đối phương nói xấu Ninh Nghị và tuyên dương cảm giác hai người

hôn nhau thì tệ đại mềm mại.

Đêm còn chưa về khuya, nàng vẫn còn ra sức quần lấy Vân Trúc

Những ngày tháng từng được lo được mất rốt cuộc đã trôi qua, hạnh phúc thanh nhàn sắp đến rồi...

314. Q.3 - Chương 316: Mùa Xuân Ấm Ấp

Mùa xuân tháng ba, chim én bay lượn, muôn hoa đua nở, thành Giang Ninh đón nhận một mùa xuân tuyệt đẹp.

Thanh Minh đã qua, Cốc vũ chưa đến, những ngày mùa đông giá rét đến lúc này đã hoàn toàn rời xa, muôn hoa nở rộ, nước sông Tần Hoài cũng ấm lên, thời tiết khá thuận lợi để ra ngoài thành đạp thanh, toàn bộ vùng Bạch Lộ Châu này ngày đều có nhiều người hội tụ, những thi sĩ, văn nhân thường xuyên tụ họp không ngừng, đây là thời điểm thích hợp nhất sau khi qua tết âm lịch, nguyên tịch để mọi người tụ tập vui chơi, du ngoạn, ngay cả khi thời tiết xấu, mưa xuân kéo dài thì người ta vẫn luôn tìm ra vườn có cảnh đẹp, ngâm thơ giao hữu, ngắm những hạt mưa xuân vơi đọng trên những cành cây xanh biếc, có thể sẽ là ý tưởng để làm thơ, đi cùng người phụ nữ mình yêu mến sẽ tạo nên cảm hứng bất tận ột giai thoại tình yêu.

Tháng này cũng là thời gian Giang Ninh náo nhiệt nhất, cảnh vật Tần Hoài vàng rực khắp nơi, mùa đông đã qua, vạn vật như được tái sinh, đây là thời gian ai cũng thích thú. Nhất là miếu Khổng Tử, ngõ Ô Y là nơi được chú ý nhất, Thanh lâu sở quán chính là trung tâm để văn nhân tụ hội, thương nhân đón khách, quan viên lui đến, nơi này mười triệu nhuộm đầm phàm trần thế tục, tạo nên một diện mạo đặc trưng của Giang Ninh.

Sau khi phía nam Hàng Châu được Đồng Quán thu hồi, kinh tế Giang Nam vốn chịu ảnh hưởng bởi loạn Phương Lạp lại lần nữa khôi phục trở lại. Trước đó Giang Ninh cũng bị ảnh hưởng tương đối, lúc này Hàng Châu được thu hồi, tuy nói nắm giữ Hàng Châu, hệ thống nền kinh tế Giang Nam cũng thật sự chưa có sự biến đổi nhiều lắm, nhưng loạn cục này đối với một số thế gia, thương nhân lớn thì lại là cú sốc lớn, trong bao việc còn dở dang, càng khiến cho nhiều người có cơ hội xuất đầu, mới cũ thay đổi ngược lại đã rút vào một sức sống mới cho hệ thống kinh tế, ít nhất vùng Giang Ninh những thương gia Nam Bắc thường lui qua, điều này đã thu được lợi ích đáng kể.

Ninh Nghị không tham gia vào những chuyện này.

Sau khi từ Giang Ninh trở về, chuyện quan trọng nhất kỳ thật vẫn là chuyện Tô Đàm Nhi yên tĩnh dưỡng thai mà thôi. Ở Hàng Châu cả nhà gặp tai ương loạn lạc, đến lúc này xem ra thật ra chấn động đó chỉ như tôm tép nhãi nhép, khi Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi trở về, bên phòng lớn cũng đã thu lại được đất bị mất. Đương nhiên, phòng hai phòng ba vẫn như cũ có ý tưởng “mọi người đều là người một nhà, người có thể làm gì được ta” này tồn tại, loại người này rơi vào tay Tô Dũ, chỉ sợ không còn quả ngon để ăn.

Đối với chuyện này, sau khi về nhà vài ngày, đầu tiên là Tô Bá Dung đã bắt đầu hành động, sau đó tìm đến lão thái công Tô Dũ và một nhóm lão trong tộc nói chuyện, toàn bộ thế cục Tô gia như mạch nước ngầm, bắt đầu chuyển động âm ỉ không ngừng làm mọi chuyện náo loạn, đã sơ bộ hình thành căn cơ hoàn cảnh của hậu cung, chẳng qua Tô Đàm Nhi không tham gia trong đó, nàng đã có bầu chín tháng, tháng cuối cùng muốn được yên tĩnh dưỡng thai, cho dù muốn quản nhiều việc nhưng Ninh Nghị cũng không cho phép.

Còn về phần Ninh Nghị vào lúc này đương nhiên cũng không tham dự đến việc nhỏ nhặt đó, có nhiều người muốn đến thăm hỏi Tô Đàm Nhi cũng đều bị hấn ngăn lại. Một năm nay ở Hàng Châu làm rất nhiều việc, có Tô Văn Định, Tô Văn Phương đều biết. Lần này về nhà có thêm nhiều mối quan hệ, trong mắt nhiều người khó có thể lường được.

Hầu hết mọi người hơn một năm biết danh tiếng của hấn là Thập bộ nhất toán, Ô gia rơi vào tay hấn mất đi một nửa gia sản, trong mắt người khác chính Ô gia khiêu khích Tô Đàm Nhi mới làm hấn ra mặt, thuận tay “chặt đứt” hai đời Ô gia, lúc này còn nói ở Hàng Châu đối mặt với đám người Phương Lạp, ngay cả Phương Thất Phật, Thạch Bảo đối đầu với hấn cũng nhận thiệt thòi lớn... Từng chuyện từng chuyện, thực tế như thế nào chân chính không mấy người hiểu rõ lắm, nhưng hiện tại cũng không có ai hoài nghi chuyện này.

Chẳng qua một thanh niên hai mươi tuổi, lúc này ở trong mắt người khác lại toát lên khí thế không giận tự uy, mặc kệ hấn có xứng với danh tiếng này hay không, cũng có người khen làm hấn như lên chín tầng mây, cũng không ít người làm hấn như rơi xuống chín tầng địa ngục, cảm giác này có lẽ ngay cả Tô Bá Dung, Tô Dũ cũng không thể nào có được. Tô gia hiện nay không có thời gian để điều tra chuyện của hấn hư thật hay không, ai cũng có thể hiểu được hậu quả như thế nào, sợ không ai chịu đựng được.

Đương nhiên bất kể Ninh Nghị làm gì để gây ấn tượng, chỉ cần có khả năng, có thừa lực, Tô Bá Dung đều không để hấn ra mặt thu thập tàn cục này, dù gì hấn cũng là ở rể Tô gia, mặc dù trong Tô gia hấn có vị trí khá phức tạp nhưng nếu hấn không nói gì, thân phận ở rể sẽ vẫn cứ duy trì. Thực tế, thời đại độc chiếm thiên hạ, mặc dù nói hiện nay tất cả mọi người cảm thấy hấn rất lợi hại, nhưng thật sự mà nói, ở trong nhà mình, không thực sự sợ hấn, cũng có thể sợ nhưng không biết đến mức nào.

Trên lịch sử, rất nhiều đại quan có thể rất tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác với những đối thủ chính trị của mình, nhưng lại bị chính lưu manh trong nhà mình dày vò không có cách nào. Ví dụ như người làm quan, nhiều thân thích đầu nhập vào, người nhất định phải nuôi bọn họ, cho bọn họ ăn, cho bọn họ một đường ra, nếu mà bọn họ cần tiền, người nhất định phải cấp đủ cho họ không thiếu một đồng, bọn họ được tuyên dương, người thì bị vạ người phỉ nhổ, việc làm quan cũng khó mà đảm đương nổi.

Cũng có nhiều người muốn làm quan thanh liêm, bản thân mình thanh liêm, nhưng lại không quan tâm

được người nhà, người nhà sẽ nghĩ hấn keo kiệt, quên nguồn gốc, trước mặt bị đối thủ chính trị công kích tiêu diệt, phía sau lại bị người nhà bán đứng, đời sống hàng ngày trải qua khá căng thẳng.....Nho học phát triển, độc chiếm thiên hạ tồn tại hơn ngàn năm, tóm lại các mối liên hệ này tất cả đều có liên quan đến. Làm quan lớn không được tự do, Ninh Nghị tuy có lợi hại nhưng không ai tin hấn dám động tay động chân với người trong nhà, cùng lắm mọi người dừng quá bức hấn, có lẽ như vậy.

Về phương diện khác, sau khi vợ chồng Ninh Nghị trở về đường như gia tăng sức mạnh cho nhiều thương hộ phụ thuộc Tô gia, Tiết gia cùng Ô gia đều ngừng mọi động tác lại, bọn họ đương nhiên đã chiếm được sự tiện nghi rồi, lúc này muốn tìm hiểu Ninh Nghị. Tiết Tiên Dã, Ô Khải Long cũng đều muốn tạo nên mối quan hệ, đến Tô gia gửi thiệp mời, mời Ninh Nghị tham gia yến hội, hội thi thơ, đủ các loại danh mục. Đám người Bộc Dương Dật cũng lấy danh tiếng Khởi Lang mời, Ninh Nghị cự tuyệt toàn bộ không đến.

Hấn thật không chịu nổi mặt ai, thái độ này khiến cho Tô Bá Dung cảm thấy có chút tức nuối, nói Tô Đàn Nhi dù sao cũng nên nhận lời mời của đám người Bộc Dương Dật, với ông, có thể không cần để ý tới lời mời của Tiết gia, Ô gia, nhưng cần phải nể mặt Bộc Dương Dật, còn Tô Đàn Nhi thật sự không muốn để ý đến chuyện này, chỉ nói:

- Phụ thân, nữ nhi muốn yên tĩnh dưỡng thai, nói những điều này cho tướng công nghe chỉ khiến chàng tức giận...

- Nhưng mà...

Nữ nhi là một người mạnh mẽ chấp nhận kết hôn một người ở rể, hiện tại nó lại trở nên sợ phu quân, bộ dáng này làm cho Tô Bá Dung cũng có chút khó tin.

Ngày thứ hai sau khi về nhà, Ninh Nghị cùng Tô Đàn Nhi chính thức tuyên bố tin tức Tiểu Thiên đã qua cửa, đồng thời cũng công bố địa vị chính thức của Tiểu Thiên trong Tô gia. Với thân phận của Ninh Nghị, nạp Tiểu Thiên làm tiểu thiếp là có chút kỳ quái, nhưng điều quan trọng cũng không ai đưa ra lời dị nghị nào. Ở bên cạnh phòng lớn trong viện, Tiểu Thiên cũng khá bình thường, nàng cùng hai tỷ muội quan hệ khá tốt, công việc làm thường ngày cũng không có gì thay đổi nhiều, dù sao trước kia các nàng đều là nha hoàn trong nhà, chỉ là cùng lắm hàng tháng được thêm một ít tiền, lại có thêm chút uy danh nhưng Tiểu Thiên không quản chuyện bên ngoài, nàng không muốn thêm phiền toái cho Ninh Nghị.

Mà Ninh Nghị hết sức không thể hiện chế độ thê thiếp khác biệt chế độ thê thiếp trong nhà nhiều lắm. Đương nhiên, trong lòng Tô Đàn Nhi, Tiểu Thiên đều có quy tắc, hấn không có khả năng phá vỡ quy cũ này, nhưng ít ra trong thời gian này hấn đối đãi với Tiểu Thiên không như tiểu thiếp mà là muội muội, cách đối xử này làm Tô Đàn Nhi cảm thấy có chút kỳ quái, nàng âm thầm phỏng đoán tâm tư của phu quân, Tiểu Thiên cũng cảm thấy có chút phức tạp, tình cảm ba người cuối cùng sẽ biến thành thế nào, tự nhiên cũng khó nói.

Phần lớn thời gian Ninh Nghị ở nhà cùng Tô Đàn Nhi, hấn nói chuyện cùng nàng hay tản bộ, cũng đôi khi gọt hoa quả, cùng nàng đánh cờ. Nàng đã cần kè ngày sinh nở, trí nhớ cùng thể lực cũng suy giảm hấn. Có đôi khi Ninh Nghị cùng nàng nói về chuyện xưa hoặc đọc sách cho nàng nghe, thậm chí còn thỉnh thoảng ngâm nga vài câu thơ nữa.

Hấn có tư tưởng của người hiện đại, đối với loại sự việc này không hề cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng ở Võ triều có được mấy nam nhân chăm sóc vợ mang thai như hấn, chứ đừng nói hát hò ngâm thơ, đó chỉ thể hiện ở nam nhân bản thân phóng đảng không chịu gò bó thích hí kịch mới làm được. Trong lòng tin tưởng có ý niệm nam nữ bình đẳng trong đầu bất đồng với thể hiện ra ngoài, có lần Ninh Nghị đi ra ngoài về, thấy Tô Đàn Nhi kiên cường của mình đang lau nước mắt, gượng cười với hấn, Ninh Nghị dò hỏi.

- Làm cái gì vậy...

- Thiếp đang nghĩ... không biết có được bao nhiêu nam nhân vì vợ mình làm được những chuyện như vậy...

- Ta lười ra ngoài, nàng cũng không muốn xã giao, chỉ là một vài việc... nàng không phải là con nít mà thay đổi tâm tính nhanh như thế.....

Hấn đưa khăn cho Tô Đàn Nhi lau mặt, Tô Đàn Nhi kéo tay hấn để trong lòng, miệng nói:

- Vừa ấm vừa nóng, có thay đổi gì đâu chứ.

Buổi sáng mỗi ngày cố định sẽ ra ngoài chạy một vòng đến tiểu lâu bên sông Tần Hoài kia, cùng Vân Trúc, Cẩm Nhi tâm sự, lâu rồi chưa có ngày thanh nhàn như vậy, cảm giác này lâu rồi chưa có được. Lúc này hai người đã biết Tô Đan Nhi mang thai nhưng Vân Trúc không nói gì, Cẩm Nhi cũng chỉ ngẫu nhiên công kích vài lời, nhưng lại không dùng chuyện này để cùng Ninh Nghị đấu vô mồm, điều này khá kỳ lạ.

Bản chất rèn đúc đương nhiên không đổi, sau khi Lục Hồng Đề rời đi đã để lại cho hắn nhiều võ nghệ để hắn tham khảo, Ninh Nghị cũng nghiêm túc luyện tập. Tuy lúc đầu tập luyện không thấy có gì hiệu quả là mấy, nhưng nếu kiên trì bền bỉ chưa chắc đã không thể trở thành cao thủ. Đối với Lục Hồng Đề, Ninh Nghị hoàn toàn tin tưởng, thậm chí còn muốn sao chép một phần tặng cho Nguyên Cẩm Nhi vẫn luôn hết muốn làm nữ hiệp.

315. Q.3 - Chương 317: Võ Kịch Gia Đình.

Lúc nhàn rỗi chính là lúc Tô Đan Nhi bắt đầu nghĩ về tương lai của con mình, hiện tại nàng chỉ có mỗi suy nghĩ này, nếu nàng sinh được con trai sẽ đặt tên là Tô Ninh, nhưng Ninh Nghị kiên quyết không chịu, hắn nói:

- Không thể được, tuyệt đối không thể, nếu vậy sinh con gái không phải đặt Tô Bạc sao...

Hắn không muốn đặt họ của hai người với nhau, làm cho Tô Đan Nhi rất tổn thương, nên không khỏi suy nghĩ:

- Hay tương không không muốn dùng chữ Ninh ở sau...

Nàng cảm thấy Ninh Nghị không muốn đặt họ Ninh ở sau họ Tô, khả năng cái tên Tô Ninh này có lẽ nhấn mạnh thân phận ở rể của Ninh Nghị, Ninh Nghị đành phải giải thích một hồi, biểu thị không có ý như vậy, hắn có lý do riêng của mình, sau đó hắn đưa khá nhiều tên để nàng chọn nào là Tô Thúc, Tô Triệt, Tô Tuân, Tô Tụng, Tô Tiểu Tiểu, Tô Đông Pha..... Những tên này so với Tô Ninh đều dễ nghe hơn...

Đối với việc đặt tên thực tế như thế nào hắn đều đồng ý, sở dĩ phản đối cái tên Tô Ninh cũng bởi vì cảm thấy nghe cái tên này khá xấu, rất buồn cười. Đương nhiên, mấy ngày nay hắn cũng nghiêm túc nghĩ một vài cái tên hay cho con mình, dù gì thời gian để đặt tên cho con hắn còn khá dài, bây giờ không cần quá sốt ruột. Lúc này hắn chỉ là nhàn nhã nghĩ đến chuyện đặt tên cho con, Tô Đan Nhi thì lại rất xem trọng chuyện này. Trưa ngày mùng sáu tháng ba, Tiểu Thiên cùng Tô Đan Nhi ra cửa tản bộ, Ninh Nghị đọc sách xong ra ngoài đi tìm, đi được nửa vòng nhà Tô Gia, vừa bước gần viện tử của Tô Bá Dung, mơ hồ nghe tiếng nói chuyện của thê tử, sau đó là thanh âm của Tô Bá Dung đang nói:

- Buồn cười, sao lại thế được.

Nội lực Ninh Nghị lúc này đã cao hơn trước nên thính lực có khả năng nghe xa hơn một chút, giọng nói Tô Bá Dung cũng là bởi vì đề ới lời mờ truyền đến. Ninh Nghị biết quan hệ giữa nương tử nhà mình cùng người cha vợ không quá hòa hợp, lúc này đại khái hai người bất đồng quan điểm.

Chính từ khi Tô Đan Nhi chứng minh được năng lực của mình, đối với chuyện trong nhà nàng đều có quyền lên tiếng, các phương diện nàng đều giỏi hơn cha, Tô Bá Dung bỗng nhiên lại có ý kiến đối với nhi nữ. Trong lòng Ninh Nghị thật sự cảm thấy rất tò mò, bay vọt qua tường, đi đến gần hơn để nghe rõ Tô Đan Nhi nói chuyện.

-.... Đứa con trai đầu tiên nên đặt họ Ninh thì có sao chứ? Phụ thân, nó sẽ kế thừa y bát của tướng công, cũng là trưởng đại của Tô gia, mọi việc vẫn làm cho Tô gia....Thật sự tướng công con không để ý chuyện này, chàng nói với con cho dù họ Tô hay gì đi nữa thì đứa con này vẫn là con của chàng, chàng vẫn dạy bảo nên người. Cha, tướng công đối xử với nữ nhi thế nào, cha rõ nhất, việc này con đã suy nghĩ kỹ rồi cho nên hôm trước con mới nhờ mẹ nói với cha....

Ngay từ đầu gánh vác công việc, Tô Đan Nhi đã cố gắng bắt chước theo cách thức làm việc của nam nhân, nỗ lực của nàng rất nhiều người trong Tô gia đều thấy, tuy nhiên sự cố gắng của nàng đa số người liên tưởng

nàng như một Võ Tắc Thiên thứ hai không an phận. Nhưng từ khi Tô Đàn Nhi bắt đầu quản lý Tô gia, hầu hết những giấy tờ văn kiện buôn bán nàng đều làm khá hoàn chỉnh, tạo nên uy thế lớn, ở Tô gia hiện nay có mấy người có can đảm làm việc như nàng.

Lần này trở về, nàng ở Tô gia không tham gia việc gì nhưng mơ hồ vẫn có ảnh hưởng khá lớn, dù là khi không có phụ thân Tô Bá Dung, mười năm, hai mươi năm sau toàn bộ Tô gia có lẽ sẽ do nàng quản lý, điều này đã là tình huống có lẽ mọi người đã lường trước được.

Đương nhiên, có một vài chuyện bí ẩn, ví dụ như mấy chuyện Ninh Nghị làm kia, liên quan đến trình độ, thì lại là ngoài tầm với của mọi người, nếu như nói vài năm sau bỗng nhiên hắn muốn làm chủ Tô gia, thay thế Tô Đàn Nhi làm chủ điều này không phải không có khả năng, đương nhiên những thế gia vọng tộc khác không thích chuyện như vậy xảy ra. Cũng có thể có trường hợp các trưởng bối của Tô Đàn Nhi đã chết cả, đồng thời con trai lớn của nàng được xem là người có năng lực, có lẽ người trong nhà sẽ nguyện ý ột người đàn ông quản lý gia tộc, nhưng mặc dù là có khả năng như vậy, thì Tô Đàn Nhi cũng phải xác định rõ người đó có đủ tiêu chuẩn để nàng lui bước nhường vị hay không.

Có thể nói, mặc dù hiện tại có nhiều việc, Tô Đàn Nhi cũng đã có địa vị là chủ môn nhân của Tô gia, nhưng dù vậy có rất nhiều sự tình, lúc này nàng không thể nào giải quyết được, người quyết định chính là Tô Dũ, tiếp đến là Tô Bá Dung, Tô Trọng, đám người này có thể sửa gia phả, nhập từ đường, gìn giữ huyết thống Tô thị, việc này dù nàng có tích lũy uy tín ba mươi năm nữa, với thân phận nữ nhi như nàng cũng không thể quyết định những việc quan trọng đó, điều này làm nàng sợ sau này ngay cả đời con cháu của nàng cũng khó vượt bậc tường đó.

Cũng bởi vì hiện nay nàng có thân phận như vậy, mới có thể trước mặt phụ thân đề xuất ra chuyện kia, còn thông qua mẫu thân khuyên nhủ nhằm giảm bớt hòa, nhưng đương nhiên việc này cũng đều bị cự tuyệt.

- Ta nghe mẹ con nói rồi, thật sự mẹ con không hiểu chuyện gì cả... Còn con, con nói cái gì con cũng không biết sao? Chúng ta khổ cực một đời vì cái gì, chính vì Tô gia này, con cảm thấy tương công con là người tốt, điều này không quan hệ gì cả, ta cũng biết hắn tốt nhưng có nhiều thứ con không thể thay đổi được. Điều thứ nhất nếu để đứa bé họ Ninh thì người trong gia tộc nhìn chúng ta thế nào, người ngoài nhìn ta ra sao? Một đứa ở rể mà lãnh đạo chúng ta sao? Ta biết Lập Hằng có bản lĩnh nhưng hắn ở rể, chính là ở rể đấy. Tiểu Thiên làm thiệp hán, con biết người ngoài nói thế nào không? Nói con căn bản không giữ được hắn, thứ hai nếu đứa nhỏ mang họ hắn thì không tốt chút nào... Sẽ là cả đời không thể đến từ đường, ta không có cách nào... Con còn ra thể thống gì chứ.

Từ sau khi hai bàn chân bị tật, tính tình Tô Bá Dung gần như trở nên thô bạo, tuy cùng nữ nhi nói chuyện bình thường nhưng dường như trong giọng nói của ông có chút tức giận, Tô Đàn Nhi trầm ngâm một lát.

- Những người đó nói chuyện này không phải muốn con cùng tương công mình trở nên nghi kỵ nhau sao? Lần này con quyết không tha nếu không sau này bọn họ còn ăn nói đến mức nào nữa chứ!

Mặc dù không nhìn tới cũng có thể mơ hồ đoán được lúc này Tô Đàn Nhi vô cùng tức giận, nhưng đối với phụ thân nàng cũng không muốn nói nhiều.

- Con có thể quản được việc người ta nói thế này thế kia sao?

- Bọn họ không chịu nhường bước thì đừng trách con đứng trên đầu bọn họ.

- Tóm lại chuyện đứa bé mang họ Ninh con đừng nhắc đến nữa, nếu để gia gia con nghe thấy không bị con làm tức chết mới lạ. Ta biết lão nhân gia đối với Lập Hằng khá tốt nhưng nếu con nói ra chuyện này thì ông sẽ nghĩ hắn thế nào? Tốt nhất con đừng nói.

Tô Bá Dung là người hiểu rõ nhất, biết hậu quả chuyện này nếu cuối cùng thực hiện chung quy cũng phải đi nói với Tô Dũ. Con gái mình chạy đến nói với mình như thế, cũng chính muốn thuyết phục mình. Cố gắng tức giận nhìn Tô Đàn Nhi gật đầu, Tô Đàn Nhi trầm ngâm lúc lâu nói:

- Con biết rồi, nhi nữ muốn suy nghĩ.

Chương 317.2: Võ kịch gia đình.

- Con đừng suy nghĩ nhiều, con đang có mang.... Kỳ thật vài ngày trước gia gia của con cùng các vị thúc bá có thương lượng chuyện của hần, nhưng không nói về chuyện đứa bé mang họ gì, chuyện này có gì hay mà nói, chỉ nói về ngày giỗ tổ có nên cho hần nhập từ đường hay không thôi. Dù sao khi ở rể hần không sửa họ Tô, chính thể từ đường cũng không thể nào vào được, mấy vị lão nhân gia cũng không nói về chuyện này nữa....Đúng thật tướng công của con là người có bản lĩnh, nhưng con đối đã hần cũng đủ tốt với hần rồi, không ai trách con cả. Hần...Hần cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

Ông nói như thế quả thật đề cao địa vị của Ninh Nghị, người bên ngoài cũng sớm biết được vị trí của hần, tự nhiên sẽ không đối đãi với hần như trước. Sáng sớm, có mấy lão thái công trong tộc cùng nhau nói về chuyện có nên để Ninh Nghị đến từ đường hay không, điều này họ cũng không suy nghĩ quá nhiều chỉ thuận miệng nhắc tới, rồi thuận miệng gạt đi. Mặc kệ bên ngoài hần có quan hệ thế nào, trợ giúp rất lớn với trong nhà ra sao, và dù là hần quen biết Hoàng thái tử, trước mặt tộc quy cũng phải tuân theo quy tắc.

Đây không phải cách nói của những lão nhân kiêu ngạo mà thực tế chính là như vậy. Đương nhiên, Ninh Nghị đối với việc này không phải chưa cần nói đến, thật sự hần không muốn suy nghĩ đến, sau đó Ninh Nghị lại nghe hai người nói đến việc nhà thường ngày xảy ra, hần không tiếp tục nghe nữa bèn vượt tường ra ngoài.

- Đúng là vở kịch gia đình....

Hần thì thảo tự nói một câu, cười trở về, trong những tháng ngày này chưa có chuyện gì vui cả, nghe qua chuyện này cũng làm hần hứng thú.

Đợi khi Đàn Nhi trở về, nàng cũng không nhắc lại việc này với hần, việc đặt tên cho đứa con vẫn suy nghĩ theo hướng mang họ Tô. Sự tình chưa có gì tiến triển, hai vợ chồng xem như không có gì xảy ra. Tối hôm đó sau khi lên giường ngủ, Tô Đàn Nhi có chút buồn cười nói hai ngày trước các lão nhân gia có nói đến chuyện của Ninh Nghị:

- Xem ra, tướng công đã làm họ phải suy nghĩ rồi.

- Chỉ thuận miệng nói thôi... Việc này là tốt hay xấu?

- Danh tiếng, xem như chuyện tốt đi.

Ninh Nghị cười nằm bên cạnh thê tử, vươn tay véo mũi nàng, một tay ôm đầu nàng gối lên tay:

- Ủ, nàng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, tên, ta không có ý định đổi lại, Tô Nghị không êm tai bằng Ninh Nghị, nghe rất kỳ quái, nhưng không nên vì chuyện không đâu mà bức tức, trong chuyện này quả thật có gì khó hiểu, nếu không lão nhân gia kia đã cho ta vào từ đường của Tô gia rồi, không đến mức bị người ta cười khinh. Chuyện giống nhau cả...Nàng không biết ý nghĩa của chuyện này sao?

- Ý nghĩa sao?

Tô Đàn Nhi chớp mắt có chút do dự.

- Ba cô sáu bà, chuyện nhà, những người này nắm khá rõ, ngay từ đầu họ đã không thích, xem thường ta, như vậy cũng tốt, lúc ngạo mạn lúc cung kính, tâm tư những người này thay đổi, nói chuyện thay đổi, thái độ thay đổi, thực sự có ý đồ. Giống như đang diễn vở tuồng giống nhau vậy, tâm tư một người, một đám người, chỉ trong chớp lát đã thay đổi liên tục, chỉ cần tụ tập là có thể ngã nghiêng ngay, có đôi khi họ la mắng vì chán ghét, có đôi khi chửi vì họ sợ, đôi khi thích mắng chửi người....Thậm chí đôi khi họ chán ghét chính bản thân mình, những điều này có thể hiểu được, những đạo lý này cũng không khác nhau là mấy....

- Vậy...Thiếp cũng như họ sao? Đều bị tướng công quan sát?

- Quan sát đến cuối cùng cũng nhận ra...Nàng thích ta.

Ninh Nghị cầm tay nàng nói.

Tô Đàn Nhi nhìn lên trên, mặt thoáng đỏ dù hai người đã là phu thê, “thích” có vẻ phương thức biểu đạt tình cảm nghe còn có chút xa lạ, một lúc lâu mới nghe nàng nói.

- ..Chàng là tướng công của thiếp...

Sau đó một thời gian chuyện về đặt tên cho đứa con đầu tiên của họ không biết Tô Đàm Nhi có còn vận động như trước hay không. Trong thời gian ở cùng gia đình, Ninh Nghị chỉ đi thư viện một lần nhưng không giảng bài, đám người Tiểu Thất thật ra đến thư viện tìm hắc vài lần, quán quýt hỏi hắc chuyện ở Hàng Châu, chung quy những chuyện này quá không thích hợp, cuối cùng chỉ là kể chút về phong mạo Trần Giang, và Hàng Châu, sau đó qua không lâu, tiểu quận chúa Chu Bội đến nhà thăm hỏi.

Từ khi Ninh Nghị rời Giang Ninh, hai tỷ đệ Chu Bội, Chu Quân Võ tuy vẫn còn tên ở thư viện Dự Sơn nhưng không đến thư viện học, hiện giờ Chu Bội đã đến tuổi kết hôn nên việc cần thiết là lo lắng các loại chuyện kết hôn lựa chọn phò mã, việc đến thư viện nghe giảng bài cũng bị cấm. Lúc này thiếu nữ đã thêm một tuổi, chỉ một năm không gặp nhưng lúc này tiểu quận chúa đã trở nên duyên dáng, yêu kiều. Mặc dù đã là thiếu nữ đến tuổi lập gia đình nhưng trong mắt Ninh Nghị vẫn là cô nhóc không hơn không kém. Cách ăn mặc của nàng chú ý tỉ mỉ hơn, nhưng hoàn toàn không có khí thế của công chúa.

Chu Bội vì đệ đệ của mình mới đến tìm hắc, chí ít là biểu hiện nguyên nhân bên ngoài là vì vậy,

Năm trước, khi Ninh Nghị rời Giang Ninh thì Chu Quân Võ cũng đam mê theo đuổi cách vật học, đương nhiên người trẻ tuổi như cậu chăm chỉ học được trong bao lâu lúc ấy không ai đoán được. Kỳ thật Ninh Nghị thấy, các loại nghiên cứu về hóa học, vật lý bao giờ cũng buồn tẻ vô vị khô khan, nhưng đối với Chu Quân Võ mà nói cũng trải qua một khoảng thời gian như vậy, chẳng qua, từ lúc sự tích về Ninh Nghị tại Hàng Châu liên tiếp truyền đến, đối với vị tiểu vương gia này mà nói không thể nghi ngờ cũng là một liều thuốc trợ tim tốt nhất. Sự phụ lợi hại như thế, đương nhiên thuyết gì đó cũng sẽ không sai, hơn nữa hắc dùng hỏa được trận ở ngô Thái Bình ngăn địch, làm cho đám người Thạch Bảo Lưu Tây Qua thất bại trở về, loại sự tích này, thật sự đã làm cho Chu Quân Võ ước ao vô cùng.

Vì thế trong gần nửa năm, cậu đều cố gắng nghiên cứu hóa được.

Vừa rồi xem chút đã tổn thương mắt mình.

Thân là tiểu vương gia, cậu được đảm bảo cả đời ăn no, ngủ kỹ mà không lo nghĩ về những điều xấu xảy ra với mình, không sợ người ta ức hiếp, chuyện này chắc chắn không đời nào xảy ra, cha cậu cơ bản lo lắng mọi chuyện cho hắc. Nhưng Chu Bội thì khác, nàng hy vọng trong tương lai đệ đệ của mình có tiền đồ sáng lạn, cố gắng vì nước vì dân làm nên nghiệp lớn. Nàng đâu nghĩ tiểu đệ của mình biến thành một người đam mê khoa học, điều này làm nàng không hài lòng.

Thời gian gần đây nhất vì một sự cố xảy ra suýt nữa nổ mất làm cho tiểu vương gia mặt mày hốc hác, còn vô tình cháy xém một nhúm tóc. Thân thể tóc da chính của cha mẹ ban cho nên điều này đã làm Khang Vương nổi giận, cấm túc Quân Võ trong phủ, áp lực hai bên đối với tiểu vương gia thật sự không tốt chút nào, chính vì Chu Bội quan tâm đến đệ đệ, lo cậu buồn lại mà đổ bệnh. Ai buộc chuông thì phải tháo chuông vì vậy mới đến bái kiến, hy vọng Ninh Nghị cởi bỏ khúc mắc cho đệ đệ.

Chuyện này cũng hợp tình hợp lý, thiếu nữ dung mạo cử chỉ đoan trang đến thăm hỏi, cũng đã làm cho Ninh Nghị thấy mà cảm thán. Chỉ là trong lúc nói chuyện của đệ đệ, Chu Bội đã hỏi thăm hắc bao lâu thì chuẩn bị lên kinh, dường như hơi chút sốt sắng..... Tâm ý này cũng chỉ là thoáng xẹt qua trong lòng Ninh Nghị....

316. Q.3 - Chương 318: Đốc Lòng

Trong trí nhớ sau này của Chu Quân Võ, mùa xuân Vũ triều năm Cảnh Hàn thứ mười thực sự chưa có gì sông sê, nhiệt huyết học hành nghiên cứu vừa mới hùng hực dâng lên đã bị giáng một đòn vào đầu, việc nghiên cứu thuốc súng chưa có gì tiến triển, còn bị phát nổ ngoài ý muốn, vì chuyện này phụ thân cậu đã cấm túc cậu trong Vương phủ không cho ra ngoài nửa bước, một nhóm thầy giáo cả ngày lải nhải phê phán môn học nghiên cứu này chỉ là một thợ thủ công hèn mọn, không có học vấn. Lần này Phò mã gia gia cũng không đứng về phía cậu, còn về phần vị tỷ tỷ cả ngày ngập trong phiền não lập gia đình trong lòng lại chất chứa những huyễn tưởng không thực tế, càng không thể nào trở thành đồng minh với cậu.

Tiểu vương gia năm mười ba tuổi lần đầu tiên trong đời mới tìm được phương hướng để phấn đấu, nhưng không nhận được sự ủng hộ của những người xung quanh, điều này tạo nên đả kích khá lớn với cậu.

Thật sự quá mệt mỏi, cảm giác không còn hứng thú nữa...

Đương nhiên, vị thiếu niên trẻ tuổi này cũng không phiền lòng quá lâu, không khí mùa xuân tươi mới này đã ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc đời sau này của cậu. Cuối mùa xuân, sứ phụ từ Hàng Châu trở về, cậu vì bị cấm túc mà không thể ra ngoài thăm hỏi, nhưng không lâu sau khoảng giữa tháng ba, sứ phụ cậu lại đến Vương phủ thăm viếng. Dù chưa được sự đồng ý của phụ vương, nhưng bởi vì quan hệ với phò mã gia gia nên ông đã để cậu tạm thời được xuất môn, bãi bỏ lệnh cấm túc.

Thời đại này, cách xưng hô đối với thầy giáo trưởng bối thật ra khá được chú ý nhiều. Trong vương phủ những thầy dạy cho Chu Quân Võ toàn là những Đại Nho trong vùng Giang Ninh, nhưng với Chu Quân Võ, họ chỉ xứng đáng với tiếng thầy giáo. Còn đối với Ninh Nghị, bởi yêu thích nghiên cứu mà cậu xưng hô là sứ phụ, điều này khác nhau quá nhiều, mặc dù trong khoảng thời gian dài Ninh Nghị không ở Giang Ninh nhưng cách xưng hô đã quen miệng rồi, cách gọi này chỉ là chi tiết nhỏ không cần thiết chú ý, chỉ chú ý biểu hiện ra ngoài.

Những vị khách đến vương phủ đều là những người có thân phận địa vị, khuất phục dưới trướng Khang Hiền cũng không có gì để nói. Khang Hiền với thân phận là phò mã, hơn nữa bản thân cũng có học vấn cao thâm, chỉ là chưa có công danh mà thôi. Nhưng Ninh Nghị là thanh niên hai mươi tuổi, là người có tư duy nhanh nhạy thiên phú trời cho, được xem là tài tử đệ nhất của Ninh Giang kia cũng chỉ là giỏi trong thi từ mà thôi, còn muốn nói đến học vấn, không ai nghĩ mình không bằng Ninh Nghị.

Vì chuyện này, đầu năm năm ngoái, hai gã khách khanh trong Vương phủ là Trương Thụy, Lý Đồng đã từng đến tìm Ninh Nghị, lần gặp đó là đúng lúc thích khách ám sát Tần Tự Nguyên, thủ đoạn độc ác của Ninh Nghị đã làm hai người họ hoảng sợ, từ đó bọn họ không còn ý nghĩ muốn so tài với Ninh Nghị nữa. Sau khi Ninh Nghị rời Giang Ninh, tiểu vương gia ngày càng thích những môn học kia. Hầu hết những thầy giáo đến dạy ở Vương phủ mỗi ngày đều khuyên bảo tiểu Vương gia nên dừng cương trước bờ vực, phải đọc sách thánh hiền nhưng Chu Quân Võ nào chịu nghe.

Đương nhiên, tính tình của Tiểu vương gia cũng rất ôn hòa ngoan ngoãn, trước mặt khúm núm gật đầu, thầy vừa quay lưng đi cậu cứ làm những chuyện mình thích. Cậu tôn trọng vị lão sư nhưng đó không phải việc làm bản thân hẳn thích. Nhóm lão sư đó cũng từng hướng Khang Vương can ngăn nhưng Chu Ung là một vương gia cả đời phú quý, an nhàn, lại biết con trai mình học hành như Khang Hiền cũng không có ý nghĩa gì, nếu học vấn thật sự cao, cậu muốn làm điều gì lớn lao để phục vụ đất nước điều này lão cũng không quản. Nếu không có chuyện dùng hỏa dược xảy ra, lão ta sẽ mừng rỡ khi con mình khôn lớn dù có chút thấp kém nhưng vẫn có niềm say mê, dù gì thì vẫn còn có chí lớn hơn con gái.

Lần này Ninh Nghị trở về, Chu Bội, Quân Võ làm một vài hành động kỳ lạ, ngay cả nhóm khách khanh trong vương phủ cũng nghe được phong thanh, bàn bạc đợi khi Ninh Nghị tới cửa sẽ tỷ thí với hắn về học vấn, để Vương gia cùng tiểu Vương gia đều thấy rõ người trẻ tuổi kia không đáng tin. Đương nhiên chuyện cho tới lúc này mọi người không thể thực sự xem nhẹ Ninh Nghị, mặc dù Ninh Nghị là người có võ nghệ, lúc trước trên đường phố từng giết được thích khách, nhưng từ lúc từ Hàng Châu cử tử nhất sinh trở về, cá nhân vũ dũng trong mắt người đọc sách vẫn như cũ theo một đường mòn mà thôi. Một nhóm lão sư trung niên học cứu (chế độ khoa cử thời Đường, chỉ người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho) tự tin ở thi văn, muốn thắng Ninh Nghị không phải vấn đề lớn.

Họ đã chuẩn bị xong, Chu Quân Võ lúc nghe nói cũng có chút chờ mong, nhưng sau khi Ninh Nghị tiếp nhận sự ủy thác của Chu Bội, thông qua Khang Hiền để giúp Quân Võ khỏi bị cấm túc, thì nhóm khách khanh này ngay chút cơ hội cũng không có. Vài ngày sau đó, thầy trò ở Giang Ninh đi dạo vài vòng, Chu Bội cũng nhân cơ hội này đi theo, nàng muốn Ninh Nghị thuyết phục Quân Võ không nên làm những chuyện nguy hiểm, nhưng Ninh Nghị đã dẫn Quân Võ rời đi, lại đi qua mấy bến cảng, các xưởng.. đủ nơi, đã giảng cho cậu về sự chuyển động của bánh xe nước, nhấn mạnh sự phát triển của máy dệt, vô số các loại máy móc có đường nét tinh xảo, v.v...không phải ít mà còn nhiều nữa....Trước đây Ninh Nghị cũng từng nói cho Quân Võ về những chuyện này, nhưng nay càng nói chi tiết hơn.

Cứ như vậy đi dạo ba ngày, chạng vạng tối đưa tỷ đệ này trở về, sau khi vào Vương phủ, Chu Bội lại lên

chạy ra kéo Ninh Nghị đến hẻm bên Vương phủ, giận dữ nói:

- Tiên sinh đã đồng ý với ta là để cho Quân Võ rời xa những chuyện nguy hiểm, nhưng sự tình trước mặt lại dường như hăng hái hơn, sao lại nói với đệ ấy những chuyện như vậy.....

Ninh Nghị cười rộ lên:

- Đương nhiên có dụng ý của ta.

- Nhưng là.... Tiên sinh như vậy chỉ làm cho Quân Võ càng thêm niềm đam mê thích học về thuốc nổ thôi, nói không chừng mấy ngày sau hắn lại bắt đầu làm hỏa dược, tiên sinh sao lại vậy chứ, Quân Võ nếu....

Thiếu nữ vừa lo lắng vừa sốt ruột, mặt nhăn nhó cau mày nói chuyện với hắn. Tính khí nàng xưa nay tuy rằng tao nhã ung dung nhưng lúc này thoát nhìn dường như đã lớn, cằm đầy, thân hình mảnh mai, nói chuyện như một cô gà mái tơ đang liều mạng vậy. Ninh Nghị quay đầu nhìn nàng một hồi, hắn chỉ trên trán nàng, nàng mở to mắt sưng söt không nói được lời nào.

- Ta có biện pháp của mình, quận chúa không cần biết, không nên nghi ngờ tính chuyên nghiệp của nhân sĩ.

Ninh Nghị phất phất tay quay người đi ra khỏi hẻm, trên thực tế khác với sự nghe lời của Quân Võ, ngày thường thái độ của Chu Bội đối với Ninh Nghị không phải tuyệt đối tin phục, đương nhiên đây chẳng qua là biểu tượng, tiểu Quận chúa là người cực kỳ có chủ kiến của riêng mình, mặc dù trong lòng muốn công nhận bản lĩnh của Ninh Nghị, như ngày bình thường điều gì nàng nghi ngờ liền nói ra, Ninh Nghị đánh giá cao chuyện này, chuyện gì không thuyết phục nàng sẽ hỏi, phương diện này tiểu quận chúa được đánh giá cao hơn Quân Võ.

Đương nhiên, ngày trước nếu Chu Bội thường xuyên quấy rối, Ninh Nghị cũng sẽ không khách khí mà vỗ đầu nàng. Nhưng lúc này Chu Bội như là đã trưởng thành, một năm không gặp đã biến thành thiếu nữ, động tác này có chút mờ ám, Chu Bội vẫn đứng trong hẻm, mặt ửng hồng, cuối cùng cũng dậm chân một cái quay về. Một năm nay nàng cũng đã không học hành gì, trong nhà lại gặp áp lực của hôn nhân, tuy đã dùng nhiều cách trì hoãn nhưng những bài tập trước hôn nhân như một bài tập hàng ngày của nàng, vừa rồi bị gõ vào đầu, khi trở về phòng không tránh khỏi suy nghĩ miên man.

Ngày hôm sau xuất hiện cơn mưa nhỏ, Ninh Nghị cùng Quân Võ, Chu Bội ngồi bên cửa sổ gần cả buổi sáng, lấy bút và giấy mực, vừa lắng nghe tiếng mưa, vừa nói để Quân Võ nói ra suy nghĩ và ý tưởng của mình. Nha hoàn cùng tùy tùng ngồi xuống xung quanh, Chu Bội mang rèm che mặt, bên dưới khăn che miệng mở rộng để ăn điểm tâm, vừa vén khăn che liếc nhìn động tĩnh xung quanh, vừa cầu nhàu lưỡi nhai, con người đảo tròn lên nhìn động tĩnh ở các nơi khác. Ước Lam Cư bày biện khá giống nhà hàng trà ở hậu thế, mỗi nơi đều có bình phong, hoa cỏ ngăn cách, mỗi vị trí tầm nhìn đều không được rộng, nhưng là nơi khá tốt để nhìn trộm, tiếng chuông gió tiếng người dạo chơi trong công viên rộn ràng như nhạc hội, tạo nên cảm giác như đang được dạo chơi trong khu vườn tao nhã, thật sự là một kết hợp tuyệt vời.

- Kỳ thật, muốn bay lên trời, lối suy nghĩ có thể cao hơn, hãy tưởng tượng ra, vật chia làm ba loại: Điều, pháo, đèn Khổng Minh, chúng ta hãy cùng vẽ ra...

Nội dung Ninh Nghị cùng tiểu đệ của nàng vẽ tranh là gì, đây là nội dung nàng quan tâm nhất. Bọn họ ở kia nói chuyện làm thế nào bay lên trời, đối với chuyện này nàng đúng là hết cách, nàng biết rõ điều Quân Võ mong đợi nhất chính có một ngày được bay lên trời, những tưởng chỉ có tiểu đệ nàng tưởng tượng đủ rồi, không ngờ hôm nay ngay cả Ninh Nghị cũng thảo luận về chuyện này với tiểu đệ, trong thâm tâm nàng có chút không thích.

Nhưng tình huống phát triển có chút kỳ lạ, bên ngoài mưa rơi, trong tửu lâu mơ hồ như có tiếng hát, Ninh tiên sinh rõ ràng là ở đằng kia vẽ ra vài thứ, về nguyên lý cấu tạo tạo nên khả năng bay lên trời... Bay lên trời? Ai có được khả năng như vậy, đâu phải thần tiên chứ! Ninh Nghị vừa nói vừa vẽ, Chu Bội nhìn vào hình vẽ trong lòng mơ hồ có thể cảm nhận được nó sẽ bay lên.

Nhiều khả năng nhất, bản chất là đèn lồng Khổng Minh lớn treo một cái giỏ, một cái khác có hai đôi cánh nhìn phức tạp hơn, nguyên lý của nó phát triển từ ý tưởng cánh điều. Chu Bội nghe nhưng không hiểu mấy, nếu tất cả điều lớn nhỏ đều bay lên trời, điều này...Không phải lúc nào cũng có thể làm được.

Ý nghĩ như vậy thoáng xẹt qua trong lòng, nàng buồn bực khi biết tiểu đệ lại nghe những lời nói ấy, điều này sợ càng làm cho cậu thêm mê môn hỏa được kia, muốn trở thành gã thợ thủ công. Tên Ninh Lập Hằng....Ninh tiên sinh....Không xem trọng chữ tín!

Sau đó, nàng nghe thấy Ninh Nghị bắt đầu kể với Quân Võ về vật gì đó.

-Mấy ngày qua, ta đưa cậu đến xem máy dệt, vòng quanh cảng để xem hoạt động của bánh xe nước, xem in ấn, những đồ vật này luôn luôn được phát triển, khung cửi máy dệt nay đã có hơn một ngàn sáu trăm linh kiện, hiệu quả hơn trong hai trăm năm trở lại đây, gia tăng gấp năm lần có thừa, máy dệt vải phát triển còn gấp mấy chục lần so với ngàn năm trước, guồng nước phát triển gấp hai gấp ba lần, còn bền hơn nữa. Còn vấn đề in ấn, tất nhiên là làm tốt hơn, bền hơn, nhanh hơn, sự phụ cũng còn ngày càng thuần luyện hơn, hiện nay in chữ còn gấp vấn đề lớn nhưng đương nhiên nó sẽ càng phát triển, chỉ cần tìm thêm được tài liệu chữ in rồi bền hơn là được, lúc nào có thể tìm được, nếu như vậy thì hẳn chỉ là vấn đề thời gian...

Chu Bội chu miệng thổi phù khăn che mặt ra sau, Quân Võ thì luôn luôn gật đầu, Ninh Nghị cười cười:

- Nhưng....thời gian hai trăm năm, cậu có biết có bao nhiêu người làm việc này không?

Hắn dừng một chút nói tiếp:

- Vùng Giang Nam dựa vào hàng dệt mà mưu sinh, ít nhất vài chục vạn người, hai trăm năm sau tổng cộng đã trải qua bao nhiêu thế hệ, tất cả mọi người đều dựa vào canh cửi mưu sinh, có thể nhiều hơn một chút, tiền có thể kiếm nhiều hơn một chút, xương nhiều hơn giống như gia đình của Tô gia vậy ít nhất nuôi vài thợ thủ công để cải tạo máy dệt. Nhiều người như vậy, hiệu suất gia tăng gấp năm lần, có người cả đời thoáng cái đã thay đổi chỉ bởi một linh kiện nhỏ...

Quân Võ nhú mày không hiểu thì Ninh Nghị thở dài:

- Kỳ thật chân chính là nghiên cứu và cải tạo chức năng máy móc, dù là những người ngu ngốc, hay người thông minh, chỉ cần có chút phương pháp, thì đều có thể đi đọc sách. Dù sao tất cả mọi thứ đều là hạ phẩm, duy chỉ có đọc sách, có cơ hội học hỏi, toàn nguyện ý trở thành thợ thủ công, nhưng tham gia vào chuyện này cho dù là người ngu ngốc, chúng ta giả định có một ngàn người... Quân Võ, cậu cảm thấy mình lợi hại hơn một ngàn người sao?

Quân Võ chần chờ một chút lắc đầu.

- Trước kia cậu nhỏ tuổi, hiện tại đã mười ba rồi, cho dù chưa đến tuổi lập gia đình nhưng phải bắt đầu nuôi ý chí, những chuyện này cậu phải bắt đầu suy nghĩ.

Ninh Nghị vẽ một khi khí cầu trong mảnh giấy đưa trước mặt Chu Quân Võ:

- Đây là loại đơn giản nhất được thiết lập, một số khía cạnh cậu cần giải quyết, loại dây, nhiên liệu, làm thế nào kiểm soát được kích thước ngọn lửa được ổn định, lửa vừa phải nhưng không để cháy quá cao. Hơn nữa phần vải phải trên được sử dụng là loại vải chịu nhiệt tốt, nếu lửa quá cao cũng không gây hỏng, nếu lỡ tay tạo nên một lỗ nhỏ thì mọi người bên trên đều chết cả. Mấy thứ này bất luận là cái gì cũng đều cần sự phụ trợ của nhiều thứ khác, chỉ riêng làm ra loại vải tốt, cậu đã phải bận rộn cả đời trong ngành công nghiệp dệt rồi. Còn tác dụng của dây thừng, cậu cũng biết rồi, chỉ là dây thừng dùng để buộc bánh trên bến tàu là loại dây bền, đều liên quan đến hiệu suất kéo vành, là rất quan trọng... để khinh khí cầu bay lên có thể kiểm soát được phương hướng hay không, một mình cậu trong thời gian cả đời có thể làm được không?

- Vậy...Vậy, làm sao bây giờ?..

Mặt Quân Võ nhăn lên, bên cạnh Chu Bội cũng sững sốt một lúc lâu nhìn Ninh Nghị chớp mắt, lúc này nàng mơ hồ đoán được Ninh Nghị muốn nói điều gì.

Ninh Nghị nghiêng nghiêng đầu, nhìn đứa trẻ trước mặt cười cười:

- Cậu còn nhỏ, ngay từ đầu cậu hứng thú với chuyện này, chẳng qua là cậu cảm thấy thú vị, nhưng trên đời này không có gì vui vẻ nếu thuận tay làm. Kể tiếp ta muốn nói với cậu, cậu có thể dùng mấy năm suy nghĩ một chút, vì có khả năng ta sẽ đến kinh thành, không có thời gian dạy những chuyện này cho cậu.....

Tỷ tỷ cậu vẫn hy vọng tương lai cậu sẽ thành một nhân vật lớn, vì thiên địa lập tâm mở ra thái bình muôn đời, không phải cậu không có khả năng, mặc dù cậu nhỏ tuổi, trên thực tế cũng biết điểm này, Khang Vương điện hạ hiểu được cho nên người chưa bao giờ quản cậu. Nhưng tương lai cậu cố tình theo học để trở thành một thợ thủ công, điều này không thành vấn đề, tương lai cậu có tiền, có quyền có thể có những người thông minh theo cậu, cậu có thể cùng họ làm nhiều chuyện, chỉ cần cậu nắm toàn bộ đại cục, nắm bắt phương hướng để làm, những chuyện này sẽ rút ngắn được khá nhiều thời gian. Nhưng đầu tiên cậu phải học để làm một Vương gia thông minh, làm thế nào để có nhiều người thông minh giống cậu theo hỗ trợ cậu. Cậu là người thông minh, nếu cậu hứng thú, trong Vương phủ có khá nhiều người có thể dạy cậu chuyện này....

Lúc Ninh Nghị nói chuẩn bị sắp đi kinh thành, loại tình huống này như nhiệm vụ ủy thác quan trọng, gần như lúc ấy tiểu Quân Võ cảm xúc dâng trào đã đưa ra được quyết định của mình. Từ đó về sau mấy tháng, mấy năm, một vài điều gì đó giống như sứ mệnh đã càng chôn chặt trong tâm trí hắn: có một số việc sự phụ không thể làm được nhưng cậu có thể.

Đây là nói sau, còn lúc này, tiểu quận chúa Chu Bội ngồi bên cạnh càng thêm khâm phục khả năng miệng lưỡi của hắn, hôm nay xem như tạm thời có thể giải quyết được chuyện Chu Quân Võ. Buổi chiều trở lại Tô gia, lại nghe Hạnh Nhi nói sáng này có vài tên nho sinh cùng nhau đến bái kiến, đều là những văn nhân có danh tiếng ở Giang Ninh, trong đó có một gã khách khanh ở Vương phủ, bọn họ mời Ninh Nghị tham gia văn hội sau hai ngày nữa. Lễ hội thi văn này khác với thi hội để những người thanh niên trẻ tuổi có thể bộc lộ tài năng, người tham dự hội nghị đều là những nho sinh có bản lĩnh, nói về từ, luận văn chương, tự thời sự. Mấy người đợi Ninh Nghị cả buổi sáng, không thấy hắn đến liền mang thiệp mời để lại.

- Không đi.

Ninh Nghị liếc nhìn thiệp mời, không hề nhìn thấy dòng chữ “Người nhất định phải đến, nếu không đến ta giết cả nhà ngươi”, ném sang một bên.

317. Q.3 - Chương 319: Đêm Xuân Cùng Lồng Đèn Khổng Minh

- Vì sao không đi?

- Chẳng muốn đi.

- Cô gia đã lâu rồi không làm thơ ở Giang Ninh, lần này không đi.... những người đó sẽ lại nói này nói nọ.

- Nói này nói nọ kệ họ, dù sao những người đó cũng không khác gì tam cô lục bà, cả ngày ngoại trừ cãi nhai ra cũng chẳng có theo đuổi nhân sinh gì...

- Nghe nói đều là những người có học vấn, có cả một vài người trẻ tuổi cũng được mời đến, cùng ngồi luận đạo, v.v....sau đó thì bọn họ nổi danh, như Lý Tần Lý công tử mà cô gia cũng quen biết đấy, còn có cả Cố Yến Trinh lúc trước nữa, nghe nói, những người này đều hết sức xuất sắc, tương lai khá tươi sáng, nghe nói đều là đại tài tử của Giang Ninh, sau này đều đề tên bằng vàng cả.

- Sau này đều đã chết lênh bà lênh bênh đó thôi.....

- Tướng công nói gì vậy?

- Không có.... Nữ nhân mấy người các người chỉ biết ham mộ hư vinh, suy nghĩ một chút đi, tham gia loại văn hội này đều là những người ngoài ba bốn mươi tuổi, học vấn cao thâm quả không sai chút nào. Nhưng nếu họ thật sự là những người tài giỏi, làm quan thì đã làm quan rồi, xuất sĩ cũng đã xuất sĩ rồi, cần gì phải liều mạng dùng loại phương pháp đọc sách này chứ, cái gì mà sự gia của Huyện thái gia, khách khanh của Vương phủ, phụ tá của Tri phủ, toàn là những người không có tiền đồ, mới ra sức nghiên cứu học vấn, sau đó lại đi khảo nghiệm một đám người trẻ tuổi, đám người trẻ tuổi đó lên cao chút, thì tỏ ra bọn họ rất lợi hại. Cô gia nhà ngươi dù sao cũng không tính làm quan, tại sao phải để bọn chúng khảo chứ...Ngay cả mỹ nữ đều không có....

- Nhưng sư gia của Huyện thái gia, phụ tá của Vương phủ cũng rất lợi hại mà....
- Lợi hại sao?
- Dạ.
- Chà... Muốn dùng thì gì cũng tốt, không nên dùng ánh mắt bình thường để đánh giá những người này. Hiện tại chúng ta nhìn vào tấm gương sư gia của Huyện thái gia mà không nên quan tâm, dù sao cũng là một nhóm bốn năm mươi người như nhau, có khác nhau là không có mỹ nữ trợ hứng....
- Có ạ
-Lúc nào các người cũng làm ngược lời ta thế....Cô gia ta sai lầm rồi.
- Không dám.....
- Chuyện này có gì khác biệt sao...Làm gì có cô gái nào đẹp chứ?
- Phan Đóa Di! Trần Tiểu Hạ!
- Khởi Lan cô nương hẳn cũng sẽ đi.....
- Lạc Miểu Miểu...
- Rốt cuộc ai là nam nhân, các người đều biết rõ hơn ta sao....
- Hi hi...

Giữa tháng ba, cảnh xuân đẹp như tranh vẽ, gió thổi tung bay những cánh hoa trên không trung, trong sân nhỏ Tô gia tiếng cười vang vọng trên không trung. Trong đình viện, người trong gia đình đang cùng nhau làm đèn Khổng Minh, vừa làm vừa nói chuyện phiếm, giấy vàng, keo gián, mực in, cùng với một số khung chụp bằng tre rải rác xung quanh. Ngay cả người mang thai gần mười tháng như Tô Đan Nhi cũng vui vẻ tham gia, nàng cũng cùng dán giấy vẽ tranh, lúc này tâm tâm bình tĩnh, khí chất ung dung nhưng dù sao cũng là cô gái của tuổi đôi mươi, tóc nàng dài được bới cao, khi cùng Thiên Nhi, Quyên Nhi thảo luận thì vẫn thanh lệ thông minh như trước.

Dù sao cuộc sống lúc này của nàng đơn thuần hơn so với trước kia, thời gian trước nàng có tham dự vào một vài chuyện tranh đấu nhà, nhưng một khi tâm trí được gột sạch cùng với việc nay nàng đang mang thai gần mười tháng, nhìn nàng so với những nữ tử hai mươi tuổi khác càng trẻ hơn nhiều. Tâm tư nàng lúc này chỉ nghĩ về đứa bé và Ninh Nghị, suy nghĩ của nàng lúc này đã trưởng thành hơn nhiều, sự va chạm cuộc sống đã lắng đọng tạo nên khí chất đặc biệt của nàng, thản nhiên và Ninh Nghị chạm mắt nhau, hai người có thể cảm nhận được tâm tư, suy nghĩ của nhau.

Từ Hàng Châu trở về rất nhanh đã qua hơn nửa tháng, bên ngoài khí tức thi từ văn hội, phong lưu cũng không có gì thay đổi nhiều so với lúc trước rời khỏi Giang Ninh, thông thường vẫn nghe được đủ loại tin tức này nọ được truyền đến, càng làm tăng thêm cảm giác chân thật của thời đại này. Ngày hôm qua thiếp mời kia được gửi đến, thật sự đối với Giang Ninh mà nói có lẽ đó là cuộc hội tụ khá quan trọng. Nếu như nói thi hội mùa thu hay thi hội Nguyên Tịch trong truyền thuyết sẽ được cả xã hội thượng lưu tham gia nồng nhiệt, còn loại yến hội này tương tự câu lạc bộ mở tiệc chiêu đãi ở hậu thế, tương đối riêng tư, người tham dự bất đồng nhưng cũng ảnh hưởng khá lớn.

Những cuộc gặp gỡ thế này làm ọi người thấy khá vui vẻ không chỉ riêng yêu cầu cao về thi từ mà còn có kinh nghiệm, luận, đương nhiên cũng không mang ý nghĩa khảo nghiệm thi thố gì, mà là giao lưu kinh nghiệm với một đám nho sinh đầu bạc. Nhưng nếu người trẻ tuổi tài năng như Ninh Nghị nếu được mời đến thông thường sẽ được thông qua vòng khảo nghiệm, nếu vượt qua vòng này có thể chứng minh năng lực được theo chân bọn họ để đàm luận kinh sử tử tập, không thể nghi ngờ đó là một sự khẳng định lớn đối với người có học vấn.

Đối với Ninh Nghị, loại chuyện thế này tránh được thì tốt, vấn đề ở đây không phải sao chép hoặc phủ nhận hoặc tham khảo rập khuôn, nếu như nói Nho học có thật sự có tác dụng chỉ đạo đối với nhân sinh bao nhiêu, thì kinh nghiệm nhân sinh của bản thân Ninh Nghị đã vượt ra khỏi phạm trù kia rồi, chỉ là phương thức

biểu đạt bất đồng với mọi người, hẳn không đến mức khinh thường những người này, cũng không cần phải mang tâm tình kính ngưỡng để chứng minh và xin lợi ích từ những người này.

Nếu như nhìn từ trước đến giờ, hội thi văn tựa hồ như trào lưu chính của thời đại này, mọi người dường như cứ sống như vậy, trên thực tế là bàng chi nhánh cuối mà thôi. Bên ngoài mặc kệ ai nói thế nào, thì mỹ nhân cùng tài tử hai người như thế thường gắn liền với nhau, càng ngày càng nhiều người theo hướng như vậy. Mấy ngày qua để khuyên bảo với Chu Quân Võ, nói về những vật có thể bay, khinh khí cầu...về đến nhà thì cũng nói cùng thê thiếp a hoàn, bọn họ cảm thấy khá thú vị nên hôm nay liền chế tác đèn Khổng Minh, đều tự tay làm nên, buổi tối thử nghiệm trong sân để xem ai làm tốt hơn.

- Đèn Khổng Minh tuy nhìn thấy nhỏ, đơn giản nhưng trên thực tế cần phải học qua, nói như vậy vì cần phải biết nhiệt độ cố định của ngọn lửa, sức nặng của đèn lồng Khổng Minh cần là bao nhiêu....Àh, ta nhớ ra rồi 23,56gram, nếu nặng hơn thì nó sẽ không bay nổi, cho nên... Hạnh Nhi, khung của người làm quá lớn, nặng quá cũng không thể bay được, ha ha....

Không khí trong sân vui mừng náo nhiệt, trong khoảng thời gian này tâm tư Ninh Nghị khá thoải mái, vừa cẩn thận dán trên đèn của mình, vừa chỉ ọi người làm theo. Trên thực tế, tay nghề của hắn không thật sự khá lắm, nhưng dù sao mọi người ngồi chung nên có trò gì tiêu khiển, dần dần cũng làm được, mọi chuyện diễn ra khá vui vẻ, Tô Đan Nhi hỏi:

- Nếu cao hơn con số kia sẽ không bay lên nổi, chàng dạy cho Chu gia, tiểu vương gia biện pháp khắc phục được không?

- Muốn nhiệt độ lên cao hơn, các vật liệu dùng phải có tính năng tốt hơn, khí cầu có thể làm bằng nhiều cách

Tán gẫu về khí cầu trong chốc lát, mọi người cũng trò chuyện gần đây sẽ có văn hội, Ninh Nghị vẽ lên đèn lồng của mình và của đám người Tô Đan Nhi vài hình ảnh hoạt họa, sau đó lại thêm hoa cả làm nó khá đẹp. Nguyên bản họ còn muốn viết thêm bài thơ nhưng viết hai câu giấy bị hỏng, phải dỡ xuống làm lại. Bởi vì “Cô gia nhà mình gì cũng biết” nên Thiên Nhi, Quyên Nhi, Hạnh Nhi thỉnh thoảng chạy lại hỏi hắn cách làm đèn như thế nào, hắn cũng cười bình luận về nó một chút.

Tới buổi tối thì thả bay lên, mấy đèn lồng Khổng Minh trong sân chậm rãi bay lên, ngay cả chiếc đèn của thê tử hắn dán giấy không tốt cũng đều từ từ bay lên, chỉ duy nhất đèn lồng của Ninh Nghị đặt trên kệ là không có chút phản ứng nào cả. Tiểu Thiên đỡ Tô Đan Nhi đứng một bên, Quyên Nhi, Hạnh Nhi đứng bên kia, ai cũng hiện lên vẻ mặt kỳ lạ, rõ ràng là bởi ai cũng đang cố kìm nén không cười.

Ninh Nghị đứng nơi đó nhìn thật lâu, ngón tay vuốt vuốt trán nói:

- Ai dám bật cười ta sẽ trừ lương tháng này.

Tô Đan Nhi ôm bụng nhìn nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

- Hình như tướng công nói như hôm nay là trận đấu của đèn Khổng Minh hả?

- Ta nói sao?

Ninh Nghị liếc mắt nhìn nàng, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Thiên, Tiểu Thiên vội vàng xua tay:

- Cô gia, thiếp không cười.

- Ta đâu nói nàng cười, Quyên Nhi, Hạnh Nhi biểu hiện rất tốt, hiện tại cũng không nói gì, tháng này mỗi người khấu trừ một lượng bạc, Tiểu Thiên nàng không cóCòn nàng nữa, muốn cười thì bật cười đi, ghen lâu như vậy không tốt cho con, chúng ta đi vào....

Hắn dìu Tô Đan Nhi hướng gian phòng đi đến, trong tiếng cười rộn ràng phía sau còn có cả tiếng kháng nghị của Quyên Nhi cùng Hạnh, nhưng tính cách của Ninh Nghị thì mọi người ai cũng hiểu cả, hắn chỉ dọa thê thôi chứ xưa nay người trong nhà ai cũng biết hắn nói khẩu trừ nhưng thực tế chưa trừ ai bao giờ, vì vậy họ không cần để ý. Tô Đan Nhi dựa trên vai hắn, nhỏ giọng cười quay trở lại phòng, hai người ngồi phía trước cửa sổ, Ninh Nghị thay nàng xoa bụng, để nàng thả lỏng. Tiểu Thiên mang nước trà, bánh trái đi phía sau Ninh Nghị khẽ mỉm cười, Ninh Nghị quay lại liếc nàng một cái nói:

- Ta sẽ tính sổ với nàng.

Tiểu Thiên nay đã là thiếp của Ninh Nghị nên trong viện này nàng không còn là a hoàn nữa, quần áo của nàng so với Quyên Nhi Hạnh Nhi có chút khác nhau, nàng ăn mặc gọn gàng đặc trưng của người con gái Giang Nam, rộng rãi linh hoạt, lúc này đang nhấc váy bỏ chạy.

Ngoài cửa sổ, bốn đèn Khổng Minh đang từ từ bay lên bầu trời đêm, Quyên Nhi Hạnh Nhi đứng ở sân đều ngửa đầu vừa nhìn vừa nhảy nhót. Không lâu sau, lại chạy lên hành lang trên lầu nhìn xem, có thể nghe thấy âm thanh vui đùa của các nàng. Tiểu Thiên đến viện bên trái kiểm tra xem đèn lồng của Ninh Nghị, sau đó phát hiện mức nước đèn có hở một khe hẹp, vì thế cẩn thận dán khe hở kia lại, lại châm lửa, cuối cùng đèn lồng của Ninh Nghị cũng bay lên, theo làn gió nó được nâng bay lên cao dần, nó bay xát đến một cây ở góc sân, bị nhánh cây đó chặn lại không bay qua được. Trong bóng đêm, giống như một bên sân có một chiếc đèn lồng nhỏ treo lơ lửng trên không.

Ninh Nghị cùng thê tử đứng bên cửa sổ quan sát Tiểu Thiên cùng bọn người ở dưới tàn cây đang vò đầu, sau đó tìm những nhánh cây nối liền với nhau để kéo đèn lồng, vì cây này khá cao nên ba thiếu nữ quần một lúc lâu cũng không có kết quả, bỗng chợt một cơn gió thổi qua, đèn lồng được thoát ra khỏi cây kia hướng bầu trời bay mất.

Bốn bề yên tĩnh, đèn bay lên bầu trời cùng với niềm vui sướng khôn tả của những người làm nên chúng trong đêm xuân muộn.

Hầu hết ban đêm Ninh Nghị ngủ chung cùng Tiểu Thiên.

Đối với đại gia đình lớn mà nói, chính thê khi có bầu, tiểu thiếp hầu hạ buổi tối là chuyện bình thường, tiểu thiếp trong thời gian này mới có cơ hội tranh thủ tình cảm. Ninh Nghị bên này tình huống có chút khác biệt, lúc trước ở Hàng Châu trong hoàn cảnh khẩn trương như vậy, nửa tháng trở lại Giang Ninh, Tô Đoàn Nhi mới có cơ hội an bài chuyện này, nàng mang thai đã hơn chín tháng, Ninh Nghị chỉ chăm lo sức khỏe của nàng là quan trọng nên Tô Đoàn Nhi thật sự rất cảm động, hầu hết đa số thời gian chính nàng kiên trì bảo Ninh Nghị nên để Tiểu Thiên hầu hạ.

Tiểu Thiên cũng cảm giác có chút lạ lẫm, lúc đầu ở Hàng Châu trong một thời gian ở chung một nhà cũng đã nhận ra, gần đây cảm giác này lại càng rõ ràng hơn. Về phương diện chuyện phòng the thì nàng thế nào cũng được miễn Ninh Nghị cảm thấy thích, bất cứ chuyện gì cũng có thể làm, về mặt khác nàng là tiểu cô nương thuần khiết đến vô cùng, không nói lời nào, lúc khẩn trương thì chỉ cắn chặt môi, chỉ phát ra một chút âm thanh thôi cũng khiến nàng đỏ mặt.

Nhu cầu tình dục của Ninh Nghị không phải quá mãnh liệt, hần từng có thời gian không thể yêu ai cả, nhưng sau khi trải qua đỉnh cao của cuộc sống, loại chuyện này với hần mà nói cũng không phải là vùng cấm gì đó đến mức không tự chủ được. Nhưng về phương diện nữ nhân, miễn là có nhu cầu, thật ra chuyện gì cũng từng trải qua rồi, gặp qua rồi, cảm thụ qua rồi.

Hần với Tiểu Thiên có quan hệ hơn nửa năm rồi, ban đầu khi ở Hàng Châu lúc ấy Ninh Nghị nghĩ có thể là trong hoàn cảnh cực đoan, tiểu cô nương muốn an ủi hần, sau đó mới dần dần phát hiện, lúc trước Tô Đoàn Nhi đào hôn, Tiểu Thiên đã được tiếp thu sự giáo dục trước khi kết hôn của nhà giàu có, nàng đại khái nghĩ mình chính là nha hoàn và thiếp thất, đó là những chuyện mà mình nên làm, nhưng trong bản chất tâm hồn nàng lại cực kỳ đơn thuần, khi hai người lỏa thể Ninh Nghị muốn nàng nhìn mình, nàng đỏ mặt lên, sau đó cắn chặt môi nhắm mắt lại, có mấy lần Ninh Nghị khê khàng nói mấy câu với nàng, cũng bảo nàng nói, thiếu nữ chỉ mơ màng lấp bắp:

- Nói, nói cái gì....

Đầu óc hỗn loạn, căn bản không nói được câu gì.

Mọi người làm chuyện như này, đối phương cái gì cũng chịu làm, rất tích cực phối hợp, rất nghe lời nhưng trong lòng lại hết sức xấu hổ, e thẹn, có đôi khi Ninh Nghị có cảm giác thất vọng, nghĩ hần mình quá kém cỏi.

- Kỳ thật... Là cảm thấy... Thực sự thoải mái.

Khi Ninh Nghị hỏi cảm giác của nàng, Tiểu Thiên né tránh không được, mới trả lời một câu như muỗi kêu như thế, sau đó lại quan tâm hỏi ngược lại:

- Cô gia có cảm thấy thoải mái không?

- Uh...Thoải mái...

Đương nhiên là như vậy rồi, cảm giác như hai học sinh tiểu học lần đầu hôn môi vậy, chính cảm giác kỳ diệu như thế, Ninh Nghị chỉ có thể thở dài một hơi, công bằng mà nói trong lòng hắn rất dễ chịu.

Thời tiết không còn lạnh, Tiểu Thiên mặc chiếc yếm mỏng, quần lụa, nàng có thói quen nghiêng mình ôm cánh tay hắn ngủ, cũng không ngại Ninh Nghị chạm đến nơi nào trên cơ thể, có khi Ninh Nghị quay đầu lại, có thể nhìn thấy khoe miệng nàng tươi cười, cảm giác thỏa mãn, hạnh phúc, nàng như đứa bé nằm cuộn tròn bên cạnh hắn....Một đứa trẻ không hơn không kém.

Đối với Tiểu Thiên mà nói có lẽ đây chính là điều nàng thích nhất.

Ngày hôm sau, cuối cùng cũng đến ngày tổ chức hội thi văn, Ninh Nghị được mời nhưng rốt cuộc cũng không đi, sau đó vài ngày, đủ loại chuyện bắt đầu được lan truyền trong quần thể văn nhân Giang Ninh, tất cả đều có liên quan đến dư danh của Ninh Nghị, chuyện Ninh Nghị không dám đến cuộc hẹn, v.v... lan tràn ra, do người có lòng thúc đẩy, xuất hiện loại chuyện này cũng không kỳ lạ. Nhưng ngược lại Tô gia đã bị ảnh hưởng một chút vì chuyện này, Tô Sùng Hoa Sơn trưởng ở thư viện cố ý đến thuyết giáo một hồi, Ninh Nghị chỉ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ông ta, cuối cùng ông ta đành phải phẫn nộ mà thẳng bước.

Lúc này Ninh Nghị nghĩ, những chuyện bên trong thành Giang Nam không hề liên quan đến hắn. Ở phía Nam, Phương Lạp vẫn như cũ, dựa vào địa thế hiểm trở để chống đỡ, tính toán thời gian, bộ phận của Lưu Tây Qua có khả năng đã tiến vào núi, bên phía Đồng Quán bắt đầu cân nhắc thu binh lên phía bắc, Ninh Nghị bên này cũng lo lắng khi lên kinh thành với năng lực của mình có làm được những gì. Trong thời gian này, Khang Hiền đã tìm hắn, hỏi hắn có muốn quản lý một bộ Mật Trinh Ti trên danh nghĩa Thành Quốc Công chúa không, điều này thật sự ngoài dự kiến của Ninh Nghị.

-Vốn đó là một nha môn nhỏ bé chấp vá, nhiều việc, chuyện gì cũng nhúng tay vào được, thực sự thiếu người. A Quý ở bên trong hỗ trợ, Văn Nhân Bất Nhị lại cực kỳ tôn sùng người, hắn là đệ tử môn hạ của Tần Công, gần đây cũng muốn lên kinh, các người dễ dàng phối hợp với ăn ý.... Mặt khác, thời gian tới nên cùng giao tiếp với một số lục lâm nhân sĩ, người đã quen thuộc những chuyện như thế. Trên giang hồ lại có đại danh Huyết thủ nhân đồ khá nổi tiếng, nghe thấy đã bị dọa chết khiếp rồi, khu khụ...Không ngại gia nhập một nhóm, một bang nào đó chẳng hạn, có được không? Bởi thế cục phía Nam đại khái đã ổn định rồi, Bắc phạt đã định ra, Bắc phạt không thể bám trụ lâu. Kế tiếp có khả năng chú ý Lương Sơn Bạc, người giết nhiều người của bọn họ, cũng coi như từng là bạn cố tri với bọn họ, có hứng thú, ngại gì lấy việc công làm việc tư một chút....

318. Q.3 - Chương 320: Hoa Xuân Tháng Ba Dàn Bùng Tỉnh

Mưa xuân tí ta tí tách rơi bên ngoài cửa sổ, giữa tháng ba, nước sông Tần Hoài cũng dần dâng cao. Trận mưa này tới gấp, mấy con vịt đang sùng sục trên bề mặt có chút chật vật, nha hoàn Khẩu Nhi ở bên ngoài thu cất quần áo, Nguyên Cẩm Nhi đứng ở bên sân phơi dùng một cành cây chọc tới chọc lui, sau đó quay lại nhìn thuyền hoa đi qua sông.

Trước cửa sổ thuyền hoa mở rộng, bên trong có tiệc rượu ca múa, các cô nương và tài tử bị tiếng mưa to làm kinh động chạy ra trước cửa sổ để xem, cũng có chút trêu đùa nhau vài câu. Nguyên Cẩm Nhi tựa vào lan can nhìn một cảnh tượng này, chỉ lát sau, Văn Trúc cũng tới ngắm mưa, gió thổi làm tóc hai cô gái tung bay, cũng thu hút ánh mắt của vài tài tử ở trên thuyền nhìn sang bên này, đồng thời cũng nghênh đón vài ánh nhìn đối địch của mấy nữ tử.

Nguyên Cẩm Nhi giữ tóc, bĩu môi khê hừ một tiếng, kéo Vân Trúc quay lại trong phòng, chỉ mở một bên cửa sổ để nhìn mưa.

Đây là gian phòng của Vân Trúc, trên giường đặt đồ may vá thêu thùa cùng một số quần áo đồ dùng hàng ngày, rõ ràng là trước đó vừa đi ra ngoài. Vân Trúc đang ngồi ở chỗ này may vá sửa chữa. Đây là một vài quần áo cũ và đồ dùng hàng ngày của đám nhỏ được thu dưỡng, có vài cái bị hỏng, rách, Vân Trúc không có việc gì, cầm về khâu vá một chút.

Cẩm Nhi lại không hề có “trình độ” về khâu vá này, đây không phải là vấn đề tính cách, mà là chưa từng học bao giờ, nữ tử thanh lâu học chính là khúc nghệ vũ đạo, đủ các loại kỹ xảo lấy lòng nam nhân, buổi tối nếu có xu hướng may vá y phục cho khách nhân hoặc là để chuộc thân lập gia đình, các ma ma ngược lại cũng không cầm học, nhưng cũng sẽ không hết lòng dạy các cô. Vân Trúc thì khác, nàng biết, là trước đây từng làm tiểu thư nhà quan đã được học rồi.

- Vốn đang muốn đi bên Thanh Uyển, không ngờ trời lại mưa, thật là buồn chán quá.

Nguyên Cẩm Nhi uể oải ghé vào trên ghế buồn chán nói.

- Buồn chán thì vá sửa y phục với tỷ.

- Không đâu.

Nguyên Cẩm Nhi không quay đầu, cười nói, chẳng chút xấu hổ gì. Vân Trúc cười cười, ngồi lên giường cầm đồ may vá lên, nàng mặc y phục thanh lịch, thân hình mềm mại, dựa vào bên giường giống như một bộ bức tranh mỹ nữ. Cẩm Nhi nhìn một lúc, lại có chút buồn chán, đứng lên, uống trà, đi qua đi lại ồn ào, đem đàn tranh ra gảy vài cái, cuối cùng lại không thạo, sau đó lại ôm tỷ bà, ngồi bên cửa sổ, huyền âm khê lay động.

”Cổn cổn trường giang đông thệ thủy (1)

Lãng hoa đào tận anh hùng

Thị phi thành bại chuyển đầu không

Thanh sơn y cựu tại, kỷ độ tịch dương hồng ... ”

Tuy khúc nghệ là sở trường của Vân Trúc, nhưng tùy ý hát lên, tiếng ca của Cẩm Nhi cũng uyển chuyển du dương không mất đi vẻ tươi tắn. Vân Trúc chau mày liếc nhìn nàng một cái, Cẩm Nhi cố hát thiếu đến một nửa, hát đến câu “bạch phát ngư tiêu” thì dừng lại, phần sau lại biến thành tiếng lầm thầm tự thêm thắt. Hát xong, ôm tỷ bà liếc nhìn Vân Trúc:

- Vân Trúc tỷ, tỷ không thấy buồn chán sao?

- Sao phải buồn chán? Vân Trúc cắn đứt sợi chỉ, thay một y phục khác.

- Cả ngày cứ im lặng cũng rất buồn chán nha, Vân Trúc tỷ, tỷ vẫn lại luôn thích âm nhạc mà ...

- Mọii buồn chán thì chúng ta đánh song lục vậy, gọi Khấu Nhi đến nữa.

Vân Trúc cười nói.

- Cả ngày chơi cái đó cũng chẳng hay nữa.

Cẩm Nhi lắc đầu, đặt tỷ bà xuống, đi tới bên giường thu dọn y phục đã được Vân Trúc vá xong, sau đó giang hai tay nằm lên giường. Một lát sau, hỏi:

- Vân Trúc tỷ, năm xưa tỷ làm tiểu thư nhà quan như nào?

- Đọc nữ huấn, làm nữ công, cùng người ta đánh song lục, chơi trốn tìm vân vân ...

Vân Trúc ngừng một chút.

- Thật ra cũng không khác hiện tại là mấy, chẳng qua lúc đó còn nhỏ, làm gì cũng đều thấy thú vị.

- Có phải là nghĩ muốn lấy chồng không?

- Khi đó ta mấy tuổi chứ? Vân Trúc liếc nàng.

- Nhưng sau này cũng có, tuy rằng trong lòng không hiểu, nhưng đại khái nghĩ được giống như cha mẹ, sẽ sống bên nhau cả đời, chẳng qua đám con trai đó rất tệ nhạt, khi đó ta nghĩ, có lẽ thành thân tìm một nam nhân nói suốt ngày, cũng cảm thấy khá thú vị.

- Thì nói suốt cả ngày.

- Thì là nói chuyện đó.

Vân Trúc nở nụ cười, sau đó cụp mắt xuống:

- Sau này ... thì lại mong muốn có một người có thể cứu ta ra ngoài. Ai biết lập gia đình là như thế nào, chỉ là nghe người ta nói, lập gia đình chính là chuyện rất thích thú.

Khi đó mong muốn có người có thể giúp ta chuộc thân, gả cho người đó, cho nên mới ra sức học cầm xướng khúc, nhưng sau này chứng kiến nhiều chuyện, ngược lại không cảm thấy việc này có gì thú vị nữa ... Dù gì thì cũng chẳng quan tâm chuyện sau này thế nào nữa, hiện tại thì thấy, dù chỉ là vài việc hết sức đơn giản, nhưng lại làm cho tỷ không cảm thấy buồn chán.

- Ủm ...

Cầm Nhi ôm cánh tay, ánh mắt khổ nào nhìn nhìn đỉnh màn, Vân Trúc cười cười:

- Có phải muội muốn đi Thanh Uyển xem tài tử kia nói gì đó đúng không? Bình thường không thấy muội buồn chán như thế.

- Hì hì.

- Cầm Nhi nhe răng cười.

Hai người nói đến thật ra là chuyện phát sinh tại Thanh Uyển ngày hôm qua. Lúc đó Vân Trúc và Cầm Nhi ở bên kia, trong lúc vô cùng đã đụng phải một đám tài tử học nhân đang tăng bốc nhau, cũng viết thi từ vân vân, đây đương nhiên là chuyện bình thường, nhưng tăng bốc cũng nên ở mức độ nhất định nào đó, khi nhắc đến Ninh Nghị, nói là Ninh Lập Hằng chỉ là con rùa đen rút đầu, cũng không phải là có tài học thật sự ... , cũng nói gần đây hắn không có tác phẩm gì mới, hết thời rồi, đầu so được với mỗ mỗ mỗ ... Lúc bọn họ ở bên cạnh sáng tác thi từ, vịnh cổ giải kim, Vân Trúc liền ở trong viện sát vách vừa đánh đàn vừa hát một khúc “Lâm Giang tiên: Cồn cồn Trường giang đông thệ thủy”.

Đây đương nhiên là bài từ hay, chẳng qua ngày trước Ninh Nghị không công khai trước mặt mọi người, chỉ đưa cho Vân Trúc xướng ca. Nàng cố ý để cho người bên vách nghe thấy, xướng một khúc xong, bên kia quả thật lặng ngắt như tờ, một đám tài tử hỏi thăm đó là sáng tác mới của ai, Vân Trúc liền bảo người của Thanh Uyển nói đây là bài từ do Ninh Nghị làm, sau đó kéo Cầm Nhi đi.

Bình thường tính cách của nàng không phải là thích thể hiện tình yêu, chỉ là liên quan đến Ninh Nghị, nên mới có phản ứng như này. Nhưng Cầm Nhi lại muốn lên nhìn biểu hiện trên nét mặt của đám tài tử kia, cứ ôm cột không chịu đi, nhưng cuối cùng vẫn bị Vân Trúc kéo chạy mất.

Bản thân tính cách của Cầm Nhi thích gây ồn ào thích náo nhiệt, ngày hôm qua hưởng thụ niềm vui sướng của “phần trư cật lão hổ”, sáng sớm hôm nay chuẩn bị đợi Ninh Nghị đến thì kể lại chuyện này cho hắn nghe, nhưng Ninh Nghị có việc, sáng sớm không tới, nàng đã nghĩ ban ngày đi tới Thanh Uyển, xem chuyện này có được lan truyền hay không, kết quả là trời lại mưa to, thật sự khiến nàng chán chường. Sau khi cười, lại trừng mắt:

- Vân Trúc tỷ, tỷ nói đi, sáng sớm hôm nay hắn không tới, có phải là người kia của hắn sinh con rồi không?

- Ái ...

Vân Trúc không cẩn thận đâm kim vào ngón tay, iệng máu, sau đó tức giận lườm Cầm Nhi.

- Vân Trúc tỷ, tỷ để ý.

- Đương nhiên là để tâm rồi.

- Vân Trúc khẽ trả lời.

- Đàn ông thật là phiền.

Cẩm Nhi chuyển ánh mắt lên đỉnh màn, chậm rãi nói:

- Hắn chưa từng nói sẽ cưới tỷ, tỷ còn thích hắn làm gì ...

Đây không phải là câu hỏi, chuyện như này, hai người từng nói rất nhiều lần rồi. Các nàng cũng không phải là người theo chủ nghĩa nữ quyền gì cả. Ninh Nghị muốn cưới nàng vào nhà thật sự là khó khăn, nhưng trong lòng dù gì cũng có chút hy vọng.

Vân Trúc yên lặng một hồi lâu:

- Cẩm Nhi, muội biết Lập Hằng làm gì đều rất lợi hại đúng không?

- Vâng, cái này thì muội thừa nhận.

- Nhưng ở phương diện này thì huynh ấy chẳng lợi hại chút nào.

Cẩm Nhi mở to hai mắt nhìn. Rồi đột nhiên lật người, nằm úp sấp ở đằng kia, hai tay xoắn lại với nhau, nhìn Vân Trúc:

- Vân Trúc tỷ, hai người làm cái kia rồi?

Vân Trúc mím môi, khẽ đá nàng một cái:

- Tỷ đâu có nói cái này, là tỷ nói ... nuôi một nữ nhân bên ngoài, đối với những tài tử mà tỷ và muội biết, căn bản là không vấn đề gì đúng không?

- Hắc hắc, vâng.

- Huynh ấy rất phiền não, bộ dạng như không biết nên làm gì, trong lòng cũng đầy băn khoăn, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện ra ...

- Ồ, hình như có chút chút.

- Cẩm Nhi suy nghĩ một chút:

- Hừ, đồ đàn ông vô dụng.

- Tỷ rất vui.

Một lát sau, Vân Trúc ngừng khâu vá, cúi đầu cười cười, khẽ nói:

- Sợ rằng ngay cả huynh ấy cũng không ý thức được. Nhưng tỷ rất vui, với những việc lợi hại mà huynh ấy làm, tỷ chỉ cảm thấy đó là chuyện phải làm, đương nhiên không lợi hại cũng không hề gì, nhưng đối với chuyện này huynh ấy không hề lợi hại chút nào, Cẩm Nhi, tỷ lại rất vui.

Nàng mở to mắt:

- Lập Hằng lúc nào cũng thông dong ung dung, thế nhưng ... Có lẽ là thật sự đã ở trong Kim Phong Lâu lâu quá rồi, chỉ có chuyện này, sáng sớm tỷ đã nhìn ra, có lẽ ngay cả huynh ấy cũng đã nhìn ra, đã có thể thấy huynh ấy một chút biện pháp cũng không có. Tỷ nghĩ, có thể thấy bộ dạng đó của huynh ấy, rất khác với sau khi Nhiếp Vân Trúc tỷ hoàn lương, dù là tỷ có là tiểu thư quan gia như trước đây, tiếp theo mặc kệ thế nào, tỷ cũng đều chấp nhận ...

Nàng nói xong mấy câu này lại tiếp tục cúi đầu may vá y phục. Mưa vẫn còn rơi, Cẩm Nhi nằm sấp ở đằng kia nhìn nàng một lát, cuối cùng thở dài:

- Tỷ đó ...

Mưa xuân rơi trên nóc tiểu lâu, bao phủ toàn bộ thành Giang Ninh trong màn nước.

Tô Trạch, Ninh Nghị đang ở trong tiểu viện của hai vợ chồng, bận rộn hơn nửa buổi sáng, bởi vì lúc sáng sớm Tô Đàm Nhi đau bụng, cho rằng mình sắp sinh rồi, bà đỡ được đón đến, phát hiện chỉ là sợ bóng sợ gió, nhưng ngày sinh nở thật sự cũng chỉ còn một ngày hai ngày nữa mà thôi, bèn giữ lại bà đỡ ở trong phủ,

còn Ninh Nghị đang ở trong phòng trấn an thê tử. Đồng thời trong lúc đó, những lời đồn đãi kỳ lạ đầu tiên đang truyền đến tai một vài nhân vật của phòng hai phòng ba Tô gia, đó là tin tức Ninh Nghị đang qua lại với một danh kỹ hoàn lương, nơi tin tức phát ra tạm thời vẫn chưa biết.

- Là thật sao?

- Không biết.

- Nếu việc này là thật ...

- Nhưng đại tẩu, các người hiểu rõ mà ...

- Cơ hội phá vỡ cục diện cuối cùng đã có rồi ...

Những lời đồn đại vẫn âm thầm ở trong phạm vi nhỏ, tạm thời chưa kinh động đến Ninh Nghị cùng mọi người của phòng lớn, mà cũng tại buổi chiều này, mưa rơi càng lúc càng lớn, một mặt của thành Giang Ninh, một trận chém giết phát sinh trong mấy tiểu viện ở trong thành đã bị che giấu bởi trận mưa lớn này.

Ở đâu có người, ở đó có giang hồ, đây là tiểu viện thuộc về toàn bộ bang phái quy mô khá lớn trong thành Giang Ninh, đầu lĩnh bang phái tên là Trình Liệt, mà tên bang phái này, cũng chỉ khác một chữ với Bá Đạo Minh nổi tiếng một thời của Thiên Nam Vô Lâm, tên là “Bách Đạo Minh”, nhưng thực lực hiển nhiên là kém rất nhiều.

Lúc này giữa viện tử của Bách Đạo Minh đầy rẫy thi thể và máu tươi, hơn mười người đàn ông mặc áo tơi màu đen giết đi vào, lưng đeo túi đồ, xem ra là trang phục lữ nhân.

Thủ hạ của Trình Liệt mới vừa rời trong trận chém giết đã bị giết chết, lúc này Trình Liệt cả người gĩa đầy máu tươi, trường đao cầm tay đã bị gãy làm hai đoạn, đang dựa vào một cây cột ở chính sảnh, nhìn một tráng hán cầm cặp búa trong tay đang bức tới gần:

- Người, các người là ai ...

- Hắc, sau khi chết rồi, nhớ kỹ tên của gia gia ... Gia gia tên là Lý Quỷ! Dám động đến huynh đệ của ta, đền mạng đi.

Búa lớn ầm ầm đánh xuống! Ngoài cửa, bộp một tiếng, bảng hiệu có ba chữ Bách Đạo Minh rơi xuống mặt đất trong mưa, Tịch Quân Dục cũng khoác áo tơi quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói hai ba câu với một gã đàn ông ở bên cạnh, lúc quay đầu lại, một chiếc xe ngựa từ bên kia đường đi tới, vài người xuống xe, cũng đều ăn mặc áo tơi màu đen đặc biệt tránh mưa có thể che giấu bản thân. Một người đứng trước thân hình cao lớn, mang mũ rộng, sau lưng là một cây trường thương dài, tuy rằng dưới mũ rộng là một khuôn mặt tuấn đạt, nhưng trong đó lại ẩn giấu chút u sầu.

Tịch Quân Dục chấp tay:

- Mấy huynh đệ cũng đã tới rồi. Lâm đại ca, ngài là từ Đông Kinh tới, không biết thấy Giang Ninh thế nào? Nơi này ta rất quen thuộc, đợi tiểu đệ tìm một tửu lâu tốt đón gió tẩy trần ấy vị ca ca.

Mấy người chấp tay, người đàn ông đứng trước gật đầu, “ừ” một tiếng, quay sang nhìn viện tử, tuy rằng cửa viện đã đóng, mưa to, nhưng bên trong phát sinh chuyện gì, y đều có thể nghe được.

- Tịch huynh đệ, lần này chúng ta đến Giang Ninh là làm chính sự, người trả thù cá nhân, ta cũng không quản, nhưng nhớ không được làm hỏng chính sự.

- Đương nhiên đương nhiên, tạ ơn Lâm đại ca giáo huấn ...

- Không có việc gì nữa.

Đối phương vươn tay vỗ vỗ lên vai gã, sau đó đi qua người gã.

Tịch Quân Dục khẽ thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng từ trước tới nay mọi người đều coi nhau như huynh đệ, nhưng bao lâu nay, gã luôn có cảm giác sợ hãi và kính nể khó hiểu đối với một số người, ví dụ như quân sư, ví dụ như người vừa rồi đã từng là Giáo đầu tám mươi vạn cấm quân này ...

Chú thích 1: Bài thơ Lâm Giang tiên của Dương Thận

Bản Dịch của Phan Kế Bình:

Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông

Sóng vùi dập hết anh hùng

Được, thua, phải, trái, thoát thành không

Non xanh nguyên vẻ cũ

Mấy độ bóng tà hồng!

319. Q.3 - Chương 321: Ác Niệm

Thế tử gần sinh nở, các loại chuyện trong nhà nói nhiều thực ra cũng không nhiều lắm. Khi nghe được tin tức Minh Chủ Bách Dao Minh Trình Liệt bị diệt môn, Ninh Nghị mới vừa rồi đang phỏng đoán ánh mắt cổ quái của đám người Tô Văn Hưng, sau đó thì hơi hơi sững sốt.

Bách Dao Minh cũng được coi là một bang phái khá có quy mô tại vùng Giang Ninh, cũng là một chi tay chân phía sau của Tô gia, chủ yếu là đứng sau lưng phòng lớn Tô gia, tuy rằng sau này đã từng trải qua những trận thế giang hồ tại Hàng Châu, Ninh Nghị cũng không có nhiều cảm giác đối với loại bang phái cấu kết với thương hộ thân hào chiếm giữ một vùng đi thu phí bảo hộ như Bách Dao Minh, nhưng dù sao bên mình đã có một đội ngũ tay chân như vậy, một khi Bách Dao Minh đổ, chỉ sợ Tô gia cũng sẽ mất công sức và tiền tài để đi tìm một đội ngũ khác.

Đối với Ninh Nghị, ý nghĩa trong lòng cũng chỉ gần như thế, đối với Bách Dao Minh hoặc là Trình minh chủ kia, Ninh Nghị và bọn họ dù sao cũng qua lại không nhiều lắm, nhiều nhất là chỉ gặp mặt có hai lần, cũng từng mấy lần chẳng biết xấu hổ mà tự giới thiệu.

Chuyện giang hồ báo thù, lúc nào cũng xảy ra, Ninh Nghị cũng sẽ không nghĩ cái chết của Trình Liệt có quan hệ với mình, trong lòng mặc niệm một lúc, thở dài, chỉ thế thôi.

Mà ở trong nhà có quan hệ khá tốt với Trình Liệt chính là nhạc phụ Tô Bá Dung, ngoài ra, cũng có nha hoàn Quyên Nhi xưa nay khá ít nói xưa nay vẫn đi theo Tô Đàm Nhi thỉnh thoảng cũng có tiếp xúc, và còn có cả đám người Cảnh hộ vệ nữa. Nghe nói sau nghe biết tin dữ, tâm trạng của Quyên Nhi khá sa sút, Ninh Nghị an ủi vài câu, khi tình trạng ổn định, Tô Đàm Nhi nói với Ninh Nghị:

- Tướng công, cha muốn đến đó, chàng mang theo Quyên Nhi đi đến đó cùng để xem thế nào, trong nhà có nhiều người, thiệp không sao đâu. Nếu sinh con, thiệp sẽ cho người đi tìm mọi người về, huynh cùng có thể về kịp.

Dù sao cũng là thảm kịch diệt môn, Ninh Nghị gật đầu, đồng ý, sau đó lại an ủi Quyên Nhi:

- Tuy rằng chuyện giang hồ báo thù không phải là kỳ lạ gì, gần đây thế cục rung chuyển, nhưng trị an của Giang Ninh vẫn rất tốt, việc này thật sự khá rầm rộ, quan phủ sẽ không ngồi yên đâu. Ta cũng đã nhờ người đến hỗ trợ điều tra rồi.

Chuyện như này dù sao cũng không quá lớn, đối với ánh mắt có chút kỳ lạ vừa rồi của đám người Tô Văn Hưng, Ninh Nghị ném qua sau đầu rồi, dù gì một khoảng thời gian gần đây, cuộc sống của phòng hai phòng ba không rất tốt. Tô Văn Hưng là con trai của Tô Trọng Kham, lúc Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi không ở đây, phòng hai phòng ba đã gây nên chút gợn sóng, phái trai tráng là do y dẫn đầu, hôm nay Tô Đàm Nhi và Ninh Nghị trở về, Tô Dũ bắt đầu gây bão, một vài thứ mà phòng hai phòng ba ăn vào phải nhổ ra, tuy rằng lợi nhuận buôn bán của phòng hai phòng ba lời hơn trước khi Tô Đàm Nhi và Ninh Nghị đi, nhưng ăn vào bụng cái gì cũng phải lấy ra một phần, dù gì cũng khiến người khác khó chịu, huống chi lại là tổn hại thể diện.

Vì vậy chàng vạng hôm nay, cùng Quyên Nhi đi đến hiện trường Bách Dao Minh bị diệt môn, Ninh Nghị tiện đường ghé đến chỗ Văn Nhân Bất Nhị tại Giang Ninh, nhờ bí mật điều tra rốt cuộc nhân vật giang hồ nào đã động thủ.

- Ngoài ra ... gần đây hình như có người đang theo dõi ta ... Ninh Nghị nói.

- Không có đâu, bên ngoài có cơ sở ngầm. Người vừa trở về ... hẳn là không có đuôi theo mới đúng, hơn nữa đây là Giang Ninh ...

- Có thể là ta lắm. Lúc ở Hàng Châu đã luyện cảnh giác thành thói quen rồi, bây giờ vẫn chưa thả lỏng được. Dù là người bên Hàng Châu hận đến mức nào, lúc này Phương Lạp đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, cũng không đến mức tìm ta động thủ ... Hài, cần một bác sĩ tâm lý rồi...

- Cái gì bác sĩ?

- Không có gì.

- Hà hà, thật sự là người có đặc tội ở Hàng Châu thì cũng chỉ có vị Lưu cô nương Bá Dao thôi, người cũng đã xử lý xong rồi mà, đâu còn người nào theo dõi người nữa.

Văn Nhân Bất Nhị hiểu rõ chuyện giữa Ninh Nghị với Lưu Tây Qua, lúc này ngữ khí có chút đùa giỡn, sau đó như chợt nhớ ra chuyện gì đó, nhú nhú mày:

- Nhưng người vừa nói như vậy, gần đây có một nhóm người có liên quan tới Phương Lạp qua đây, nhưng không thuộc quản lý của chúng ta ...

- Cái gì? Ninh Nghị nhú nhú mày.

mục, cũng khá có danh tiếng trong lục lâm, sắp bị áp giải lên kinh thành, nói rằng có một nhóm người ngày mai đến. Lập Hằng người vừa nói như vậy, có phải là có dư nghiệt của Ma Ni giáo chuẩn giết bọn họ không? Hoặc là thuận tiện theo dõi người?

Ninh Nghị suy nghĩ chốc lát:

-... Làm dự phòng đi.

- Ừm, ta quay về nói với Phò mã gia cấm người vào bên kia.

Ninh Nghị vỗ vỗ vai gã, hai người cùng nở nụ cười, cơ bản đã nói xong, Văn Nhân Bất Nhị lại khề nói:

- Mặt khác, trước đó chuyện mà người nói...

Gã nói xong:

- Cuối cùng, quyết định đến chỗ chúng ta hỗ trợ không?

- Có chút nghĩ đến, nhưng đợi Đàn Nhi sinh con xong rồi hẳn quyết định đi, mặc kệ làm gì, sau này sợ rằng không thiếu vẫn phải có liên hệ.

Văn Nhân Bất Nhị gật đầu, sau đó vẽ mặt trang nghiêm, chấp tay:

- Mặc dù tại hạ nhiều hơn vài tuổi, nhưng thủ đoạn bố trí vận dụng thế cục Lập Hằng người lại hơn ta rất nhiều, ta vô cùng bội phục, tương lai không thiếu phải dựa vào Lập Hằng rồi.

Nói xong việc này, Ninh Nghị mới từ biệt Văn Nhân Bất Nhị, đi Bách Dao Minh đón Quyên Nhi quay về. Ngày hôm sau là ngày hai mươi bảy tháng ba âm lịch, hôm nay khi gần đến trưa, Tô Đàn Nhi sinh một bé trai, hai mẹ con mẹ tròn con vuông, bầu không khí trong Tô gia hết sức long trọng, náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, chiêng trống pháo nổ giòn giã, chỉ là khi đặt tên con, Tô Đàn Nhi vô cùng chán chường, mà ngay lúc này cũng không có ai nhắc tới, cũng không có nhiều người đến quấy rối Ninh Nghị đang chăm sóc mẹ tử trong phòng.

Sinh con trai, tức là có nhiều người đến chúc mừng, hôm nay ngày hai mươi tám, trên cơ bản tới thăm đều là các bằng hữu ngang hàng của Tô Bá Dung, nên cũng không đến mức quá làm phiền Tô Đàn Nhi, Ninh Nghị viết xong mấy tấm thiệp mời, ra cửa chuẩn bị đưa đến phủ Phò mã. Hẳn vốn cũng không dự định ngày thứ hai con trai vừa sinh đã ra ngoài, nhưng chủ yếu là bởi vì quan tâm xem đúng là có người của

quân hệ Phương Lạp theo dõi mình không, việc này liên quan đến tính mạng của cả nhà, tuy rằng khả năng không lớn, nhưng hấn không thể qua loa, đi sớm về sớm là được. Trước tiên là gửi thiệp cho Khang Hiền, hỏi chuyện Lục A Quy, sau đó tìm Văn Nhân Bất Nhị, hôm nay gã đang ở trọ tại khách điểm trong thành Giang Ninh, cách phủ Phò Mã không quá xa. Lúc gặp mặt, Văn Nhân Bất Nhị đầu tiên là chúc mừng, khi hỏi chuyện về bên phía Phương Lạp, thì vẫn nói còn chưa xác định được. Sau đó cũng nói tới một chuyện khác, đó là chuyện mà nửa năm trước Ninh Nghị nhắc nhủ, lúc này mới có kết quả.

- Hôm nay bọn họ đang ở trong khách sạn bình dân, người đi sẽ gặp chứ.

- Ta còn có một dự định là gia nhập một bang nhóm, như vậy có ổn không?

- Người cũng nói rồi, sớm muộn sẽ lui tới. Người đi theo bọn họ cũng không coi là người lạ. Thành thật mà nói, người lộ mặt, cũng có thể dọa bọn họ một chút, để cho bọn họ biết bên này chúng ta cũng không phải là hạng giá áo túi cơm. Ta van người, Ninh huynh đệ.

Ninh Nghị suy nghĩ một chút, gật đầu.

Cùng thời khắc đó, trong phòng lầu một của khách sạn bình dân, Tề Tân Dũng, Tề Tân Nghĩa đang lau cây thương, Tề Tân Hàn rót trà mang tới cho hai vị huynh trưởng:

- Nhị ca, tam ca, việc này cứ quyết định như vậy?

- Muốn báo thù, cũng chỉ có thể như vậy. Tề Tân Dũng nói.

- Tìm Lưu Tây Qua?

- Không tìm cô ta thì tìm ai?

- Ta muốn giết là Phương Lạp.

Tề Tân Hàn nhíu mày.

Ba huynh đệ Tề Tân Dũng, Tề Tân Nghĩa, Tề Tân Hàn là con trai thứ hai, thứ ba và thứ năm của Tham Tri chính sự Tề Nguyên Khang từng ở dưới trướng Phương Lạp, khi Tề Nguyên Khang tạo phản, con trai trưởng và con trai thứ tư của Tề Nguyên Khang đã chết, bọn họ đánh không lại Lưu Tây Qua, cùng chỉ có con đường chạy trốn. Tác Hồn Thương của Te gia tài nghệ kinh người, nhưng ba người lưu lạc giang hồ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, sau đó thì được Văn Nhân Bất Nhị an bài người tới tìm. Trong thời gian mấy tháng, đã rất có thành ý đã xử lý một vài phiền toái cho bọn họ, đồng thời khuyên bọn họ gia nhập Mật Tri Ti, bất luận là vì báo thù cho cha, hay là đền đáp quốc gia, hay là gột sạch quá khứ, đều có thể.

Lúc này cương thương đang ở trong tay Tề Tân Nghĩa tháo ra ba khúc, đang lay động trên tay y, cương thương giống như tam tiết côn gào thét vũ động vài cái trong phòng, sau đó kết với nhau thành một cây thương thẳng tắp. Y khá trầm mặc, nói;

- Thánh công bị vây thành như vậy, bại vong chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, chúng ta sợ là cũng không giết được.

- Đầu nhập bọn họ cũng tốt, lúc đầu nhập, để bọn họ an bài chúng ta vào trong quân đội tại phía nam đi.

Te Tân Hàn nói.

Tề Tân Dũng híp con ngươi lại:

- Giết Phương Lạp, giết Lưu Tây Qua, đều là thù cha cả, nhưng tính toán, dù sao năm xưa cũng là bởi tạo phản. Những người đó trên chiến trường giết chúng ta, người động thủ được không? Muốn như vậy, chúng ta cần gì phải lăn lộn nửa năm nay, mà không ra khỏi thành đầu nhập triều đình ngay rồi?

Gã vừa nói xong, bên ngoài có tiếng bước chân, có người gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào:

- Nói rất có lý.

Ngũ khí đó khá bình thản, sau khi cửa được đẩy ra, là một thư sinh trẻ tuổi đi theo Văn Nhân Bất Nhị, ánh mắt thư sinh an tĩnh, ba người kia mơ hồ thấy quen mặt, khi nói tới câu thứ hai thì lập tức khiến cho Tề Tân Nghĩa nắm chặt Tác Hồn Thương trong tay, hai người kia cũng bật đứng lên.

- “Đào lý xuân phong nhất bôi tửu. Giang hồ dạ vũ thập niên đăng” Không cần đứng lên, ba vị Tề huynh, ngồi đi.

Câu thơ này là vào đêm bọn họ phục kích Lưu Tây Qua, Lưu Tây Qua đã đọc ra, làn điệu ngũ khí đến giờ bọn họ vẫn nhớ rất rõ, lúc này đây, thư sinh trước mắt này giống như là chủ nhân gia, đi đến, chấp tay cười. Mấy người nhìn nhau chốc lát, thư sinh cười đi về phía bàn trà, tự rót cho mình một tách trà:

- Từng quen biết nhau rồi, tại hạ Huyết Thủ Nhân Đồ Ninh Lập Hằng, đã lâu không gặp

Lúc trước ở trên đường phố, khi Ninh Lập Hằng đột nhiên xuất thủ, tên còn chưa báo hết thì mấy người Tề gia đã bỏ chạy mất dạng rồi, đối với tình huống bị người ta khinh thường phong cách và biệt hiệu của mình, trong một khoảng thời gian dài Ninh Nghị vẫn canh cánh trong lòng, chỉ có một điểm khá thú vị thỏa mãn chính là tiếp theo giả vờ nói chuyện bí hiểm cộng thêm Văn Nhân Bất Nhị ở bên cạnh trong lúc thích hợp thêm mắm dặm muối, nói hần lúc trước là gián điệp nằm vùng trong Bá Đạo Doanh, triệt để ngăn cản Bá Đạo Doanh nổi dậy, ba huynh đệ Tề gia đương nhiên cũng sẽ không quá ghi hận và nảy sinh nghi ngờ quá lớn đối với Ninh Nghị, tiếp đó, ngược lại bọn họ vẫn còn ấn tượng là Ninh Nghị người này không hề dễ gây vào.

Lúc này gặp mặt, điều này cũng tạo nên hiệu quả, chào hỏi xong, lại có một gã thủ hạ của Văn Nhân Bất Nhị tới, thì thầm nói gì đó với Văn Nhân Bất Nhị. Không lâu sau thì rời khỏi căn phòng của ba huynh đệ Tề gia. Văn Nhân Bất Nhị nói:

- Đã điều tra xong, người cũng đã bắt được rồi, theo dõi người không phải là dư nghiệt của Phương Lạp.

Biểu hiện của gã hết sức thích thú, hơi nhú mày:

- Là người nhà của người.

- Hả?

- Hần ta nói...

Văn Nhân Bất Nhị vẽ mặt thần bí, sau đó bật cười:

- Nói người câu kết với một vị danh kỹ hoàn lương, hần là được lệnh của mấy vị thiếu gia trong nhà người theo dõi người, muốn điều tra rõ chuyện này, người tự đi mà hỏi đi. A, loại chuyện như này ... xem ra là câu ám của phòng hai phòng ba đã bị phu thê người bức cho đến sốt một rồi.

Dù sao Văn Nhân Bất Nhị cũng là người của hệ thống tình báo, muốn Ninh Nghị gia nhập, đương nhiên cũng đã tra xét tình hình trong nhà hần. Gã còn chưa nói hết, Ninh Nghị đã cau mày, đứng ở đó khá lâu:

- Ta không hỏi nữa, người thả người đi, ta về nhà trước.

- Ủ, có cần gì thì cứ nói một tiếng, đây chỉ là việc nhỏ thôi...

Văn Nhân Bất Nhị khoát tay:

- Dù sao thì ... sợ bóng sợ gió một hồi, không phải là người của bên Phương Lạp là tốt rồi, ta thiếu chút nữa thì đã thông báo để Phò mã gia tăng thêm cảnh vệ rồi, sự việc tuy rằng không tệ, nhưng người biết đó, đây không phải là một nha môn, bên này không tiện nhúng tay, người ta sẽ nói người mận ăn cây củ cải nhạt bận tâm lo nghĩ...

Đại khái là để làm bầu không khí anh động, Văn Nhân Bất Nhị cũng có chút lải nhải nói nhiều. Đương nhiên lúc mà gã nói, nếu loại chuyện này sớm đã biết, cũng sẽ không còn vấn đề gì nữa, chẳng qua, khi Ninh Nghị chuẩn bị quay về, trong Tô phủ, đang có một gã hạ nhân gần như đang khóc nức nở báo cáo chuyện vừa xảy ra cho đám người Tô Văn Hưng:

- Tiểu Tứ bị bắt rồi, ta tận mắt chứng kiến liền lập tức trở về, Ngũ thiếu, nghe nói Ninh cô gia có rất nhiều quan hệ với quan phủ ...

- Hẳn đúng là có quan hệ mật thiết với quan phủ nên có thể đối đãi với người nhà mình đúng không!

Ánh mắt Tô Văn Hưng tối sầm lại, đột nhiên đứng lên:

- Người lui xuống đi, ta biết rồi.

Đợi người kia lui xuống, y mới quay sang nói với mấy người trong phòng:

- Hiện tại hẳn đã biết rồi, các người nói xem bây giờ phải làm sao?

- Đúng vậy, làm gì bây giờ ...

- Chờ hẳn về xử lý chúng ta à?

- Có thể thế nào, giờ hẳn đã biết, người đầu được hẳn sao!

- Vốn đã nói rồi, sự việc điều ứa rõ rồi chúng ta tung lời đồn đại là được, giờ hẳn biết là ai rồi ... Hiện giờ người cũng bị bắt rồi! Các người chọn người thế nào đấy, chắc chắn sẽ khai chúng ta ra ...

- Vậy hiện tại có thể thế nào?

Tô Văn Hưng rống lên một câu.

- Tất cả đều đã như vậy rồi.

- Hay là chúng ta đi nói với nhị đường tử?

- Tỷ ấy vừa sinh con, lúc này người chạy đi báo chuyện này, mặc kệ tỷ ấy phản ứng thế nào, gia gia cũng sẽ đánh chết chúng ta!

- Lúc này cũng không còn lựa chọn mà ...

- Hay là đi báo với cha người, Văn Hưng?

- Chuyện này kéo ông ta vào có ích lợi gì...

Trong lúc tranh luận, bên ngoài đã vang lên tiếng pháo, là chúc mừng Tô Đàn Nhi sinh con trai, hẳn là có nhiều người tới thăm hỏi. Tô Văn Hưng suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên chau vầng lông mày.

- Hiện tại cũng chỉ có thể làm này ... hoặc là chờ Ninh Nghị trở về xử lý chúng ta, hoặc là ... chúng ta gọi đám phụ nữ trong nhà các người, có thể gọi ai được thì gọi... tóm lại là gọi toàn bộ đám phụ nữ! Nhị tỷ vừa mới sinh con, chúng ta không nhẫn nhịn được chuyện này, họ Ninh kia ức hiếp lên đầu người nhà chúng ta, hiện tại nhị tỷ không nên nghe chuyện này, để người nhà chúng ta ra mặt thay tỷ ấy là được. Được rồi...

320. Q.3 - Chương 322: Náo Loạn Khiến Người Thương Tâm

Khi nghe Quyên Nhi nói chuyện thì Tiểu Thiên đang ở trong nhà thay tã lót cho đứa bé mới sinh. Nhìn về mặt Quyên Nhi, thực sự là hơi bị dọa sợ.

Sợ rằng tạm thời cũng chỉ có thể nói sự tình với nàng, hiện tại nói với Hạnh nhi tỷ cũng không có tác dụng gì, mà ngay lúc này cũng không thể đi báo với tiểu thư được. Tiểu Thiên có chút không tín, trong lúc nhất thời, đầu óc hơi mơ hồ, nhưng Quyên Nhi luôn không nói gì nếu không nắm chắc. Cho dù tạm thời căn bản không thể suy xét vấn đề thì hai người cũng vẫn có phản ứng theo bản năng: đi về phía cửa ngách Tô phủ, ý đồ tìm Ninh Nghị trở về.

Tiểu Thiên biết Ninh Nghị đi đâu nhưng lúc này cũng không biết là nên đi bộ trên đường tìm hay lấy một chiếc xe ngựa để đi. Trên đường đi, Tiểu Thiên suýt nữa phát khóc.

Trên đường trở về, Ninh Nghị thấy hai thiếu nữ vừa mới ra khỏi cửa.

Tiểu Thiên vừa nhìn thấy hấn liền ngậy ngấn cả người, vẻ muốn khóc, quay đầu đi một bước rồi mới quay lại. Quyên Nhi cúi đầu đứng ở một bên. Tình hình có chút quỷ dị.

Ninh Nghị cũng nháy mắt đứng lại ở đó. Lúc này trong lòng hấn đương nhiên cũng có việc, cũng hiểu được ý nghĩa ánh mắt của đám người Tô Văn Hưng nhìn hấn hôm qua, nhưng lúc này mới bắt kẻ theo dõi thì có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, bởi vậy không hiểu được tại sao Tiểu Thiên và Quyên Nhi lại phải như vậy. Một hồi lâu sau, Quyên Nhi mới lên kéo tay áo Tiểu Thiên. Ninh Nghị mở miệng hỏi:

- Làm sao vậy?

Tiểu Thiên nắm chặt hai tay đứng đó, cúi đầu một lát mới nhìn thất lưỡng Ninh Nghị, nói:

- Cô gia, bọn họ nói, bọn họ nói...

Nàng nói được mờ đầu rồi mãi không nói được tiếp. Quyên Nhi giơ tay chọc chọc vào eo nàng, Tiểu Thiên mới nhìn Quyên Nhi rồi nói tiếp:

- Bọn họ nói, cô gia có nuôi nữ nhân ở bên ngoài, là một là một kỳ nữ hoàn lương, tên là Nhiếp Vân Trúc. Cô gia

Nàng ngẩng đầu nhìn Ninh Nghị, trong mắt đầy vẻ dò hỏi và tìm tòi nhưng có vẻ lại sắp chảy nước mắt. Ninh Nghị trầm mặc nhìn nàng, lại nhìn Quyên Nhi, hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Bọn họ gọi mấy đường tẩu, biểu cô (chị họ, cô họ) của phòng hai, phòng ba, muốn đám nữ nhân đó muốn đi tìm Nhiếp cô nương để gây sự. Quyên Nhi đại khái hiểu được tâm tình phức tạp lúc này của Tiểu Thiên liền hơi ngẩng đầu lên, vẻ mặt hơi sợ hãi, bổ sung:

- Nhưng thật ra không đi quấy rầy tiểu thư!

- Đúng là hiếm khi làm được chuyện thông minh thế này.

Ninh Nghị nghe xong không khỏi bật cười nhưng chỉ lướt qua trong giây lát. Hấn vỗ vai Tiểu Thiên, một tay ôm lấy nàng. Lúc này vẫn đang ở cửa ngạch nhà, Tiểu Thiên liền đỏ mặt. Ninh Nghị nói:

- Mọi người về trước đi. Ta biết rồi.

Hấn trở lại Tô phủ, dắt một con ngựa, đi về phía sông Tần Hoài. Tiểu Thiên và Quyên Nhi cùng ở cửa nhìn. Đến lúc này, các nàng cũng vẫn không hiểu sự việc sẽ biến thành thế nào nữa. Đối với Vân Trúc và Cẩm Nhi mà nói, sự tình cũng là thành bại xảy ra. Giữa trưa hôm nay, các nàng mới từ Trúc Ký trở về. Cuộc sống của hai người vẫn luôn thanh tịnh.

Lúc này, trong nhà cũng không có người nào khác. Nha hoàn Khẩu Nhi của Cẩm Nhi, nha hoàn Hồ Đào của Vân Trúc và tướng công Nhị Ngưu, tổng cộng cũng chỉ năm người.

Thường ngày, Nhị Ngưu vẫn làm các công việc nặng ở đây rồi cùng thê tử (Hồ Đào) trở về nhà cách đó không xa. Hôm nay mặc dù y không trở về nhưng khi hơn hai mươi người đột nhiên đánh tới cửa, năm người có chống cự lại một chút kỳ thật cũng không làm nên cơm cháo gì.

Trừ đám phụ nhân, nữ tử (đàn bà, con gái) của phòng hai, phòng ba, đi theo còn có mấy tên gia đinh của Tô gia. Khi đám người bỗng nhiên xông tới thì Nhị Ngưu đang ở phòng bếp liền buông dao chẻ củi, cầm lấy một cây gỗ muốn phản kích nhưng lập tức bị đánh gục trong vũng máu. Khi tiếng thét chói tai và tiếng khóc của nữ tử vang lên thì cả Vân Trúc, Cẩm Nhi và tất cả những người khác đều như đang trong mộng.

Nữ tử của nhà chính thê đi tìm nữ nhân mà nam nhân nhà đó nuôi ở bên ngoài để gây sự, đây là việc làm chính nghĩa một cách thiên nhiên ở niên đại này. Cho dù có lên công đường cũng sẽ không có lão gia nha môn nào ủng hộ loại nữ nhân như Vân Trúc, Cẩm Nhi trong những sự việc gia đình thế này. Cùng lắm thì họ sẽ nói là nam nhân này thật sự ngu xuẩn, vốn là một việc phong lưu mà lại để lộ dấu vết. Đối với Vân Trúc mà nói, có một số việc có lẽ nàng đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, có lẽ cũng đã từng thấy những chuyện tương tự, nhưng khi chính mình ở trong hoàn cảnh đó thì ngay từ đầu đã ngờ ngàng không biết nên làm gì. Nhìn thấy đám nữ nhân như hùng hổ ác sát tràn vào, hùng hùng hổ hổ, xô xô đẩy đẩy, trong tâm nàng đại khái hiểu là chuyện gì nhưng phần nhiều là đầu óc trống rỗng, không biết phải làm sao.

Nàng nhớ được rằng mình đại khái kêu lên một tiếng “Cẩm Nhi”, Cẩm Nhi cũng kêu lên một tiếng “Các người làm gì?”. Tiếp đó sự việc trở nên hỗn loạn. Vô số thanh âm vang lên bên tai nàng, có người túm tóc nàng, có người muốn đánh nàng. Trên mặt nàng hình như trúng hai đánh nhưng nàng cũng không rõ ràng lắm. Trên cơ thể nàng không còn cảm giác gì nữa. Thậm chí có người muốn xé y phục của nàng, nàng cũng chỉ có thể ôm chặt lấy mình. Nàng muốn tìm Cẩm Nhi nhưng Cẩm Nhi đã bị tách rời ra.

Nguyên Cẩm Nhi cũng chỉ vùng vẫy một lát thì đã bị thanh âm che mất. Dù tính cách nàng có mạnh mẽ thì lúc này cũng không có quá nhiều ý nghĩa. Không có tâm tính như Ninh Nghị thì trong tình huống bạo lực tập thể này, tính cách như nàng căn bản là không có ý nghĩa gì mấy. Chủ yếu nhất có lẽ bởi vì trong lòng nàng cũng không cảm thấy bên mình có chính nghĩa. Lúc đầu khi những nữ nhân kia xông đến thì nàng còn muốn ác độc liều mạng, nhưng sau đó thì cũng không có biện pháp. Lúc mới thấy Vân Trúc bị thương thì nàng cố gắng huých được bốn, năm ả phụ nhân hùng hùng hổ hổ trước mặt xuống nước nhưng sau đó cũng vô ích. Dù sao ngay từ đầu đã là song quyền khó địch bốn tay. Tiếp đó, tóc nàng bị kéo rối loạn, trên người bị đánh, bảy tám cánh tay vung tới, đánh lại cũng không hiệu quả. Khi cảm thấy có người cào trên mặt mình đau rất, nàng nghĩ mình bị hỏng khuôn mặt xinh đẹp rồi liền bật khóc.

Tiếng bảy mồm tám mả huyền não trên đường cạnh tiểu lầu lập tức thu hút mọi người.

Ban ngày thì đường này vốn không đông người đi lắm nhưng không lâu sau đó đã có khá đông người tụ tập lại. Mọi người truyền miệng nhau sự việc xảy ra, tiếp đó thấy hai nữ tử bị tóm chặt kéo ra, một đám phụ nhân (phụ nữ) chửi rủa đánh nhau, liền có người ở xung quanh vây xem tiến đến giải thích sự việc phát sinh.

- Đường muội (em gái họ) nhà ta vừa mới sinh em bé, hôm nay chợt nghe có chuyện này
 - Quá đáng thật
 - Hôm qua vừa mới sinh em bé, thân thể vốn không tốt, chuyện này sẽ náo loạn thành cái dạng gì nữa chứ
 - Lăng lờ không biết xấu hổ.
 - Thật sự là đáng tức giận
- Một hồi thêm mồm thêm mả muốn, mọi người xung quanh đều oán giận.
- Sự việc thế này làm sao có thể tha cho hai ả được
 - Nhốt vào chuồng lợn
 - Vẽ lên mặt hai ả, xem hai ả về sau còn tùy tiện quyền rũ nam nhân nữa không
 - Trước hết cứ bôi phân vào hai ả
 - Bộ dạng cũng dễ coi nhưng không ngờ lại là người như vậy
 - Đúng là chỉ có loại nữ nhân này mới lúc nào cũng quyền rũ nam nhân
 - Nam nhân đó ở đâu? Hắn cũng nên bị bắt lại đây.

Tiếng hò hét vang lên khắp xung quanh, đồng thời cũng truyền vào tai Vân Trúc và Cẩm Nhi. Cẩm Nhi thật vất vả ôm lấy Vân Trúc, khóc òa lên. Vân Trúc ôm chặt lấy Cẩm Nhi, cũng ôm chặt lấy thân thể của mình, cắn chặt môi, cố hết sức không để mình khóc lên.

Có người lại muốn tới xé quần áo nàng thì nàng mới ra sức đánh một cái, lập tức càng bị chửi rủa nhiều hơn, trên mặt lại bị đánh một phát. Những nữ tử kia quyền đâm cước đá, lập tức nghe thấy xoẹt xoẹt, váy ngoài bị xé rách một miếng. Nàng giãy dụa ngã xuống đất.

Cẩm Nhi khóc hu hu nhưng cũng không có tác dụng gì.

- Xé y phục của ả ọi người xem.
- Nhốt vào chuồng lợn.
- Gọi cả nam nhân kia cùng đến

Người xung quanh cũng đã bắt đầu hò hét nhiều lên, thanh âm càng lúc càng lớn nhưng Vân Trúc cảm thấy mình đã không còn nghe được gì nữa. Trong hỗn loạn, bất chợt nàng giật mình nghe được tiếng vó ngựa, thanh âm xung quanh như ngừng lại một chút, nhưng trên thực tế vẫn là nàng và Cẩm Nhi bị vô số người vây quanh. Khi Ninh Nghị nhảy xuống từ trên lưng ngựa đang phi thật nhanh, đám người đánh nhau đứng là có an tĩnh lại một chút, bởi vì đã có người nhìn thấy hắn. Mấy thủ lĩnh phụ nhân trao đổi ánh mắt, người xung quanh vẫn không biết là chuyện gì xảy ra, vẫn còn ồn ào. Mấy tên hộ vệ Tô gia muốn ra ngăn cản, ý đồ ngăn Ninh Nghị đang hơi thô bạo đẩy đám người ra để đi vào.

Một ả phụ nhân trong đó cao giọng hô lên:

- Ninh cô gia, chuyện này người không nhúng tay vào được. Người nên tự ngẫm lại mình nên ăn nói thế nào đi.

Đám nữ tử còn lại cũng ồn ào kêu la:

- Đúng vậy đó.
- Xem người đà làm việc tốt gì kia.
- Đàn Nhi vừa mới sinh em bé
- Chúng ta tức giận, tới thay mặt cho nàng.

Lúc này mọi người mới hiểu thư sinh đang chui vào đúng là vai nam chính. Một người trước mặt đang định tránh đường để hắn đi vào thì một người hộ vệ trung niên đi tới. Ở Tô gia, thân phận của y cũng khá cao, có chút võ nghệ, cơ bản là tương đương với Cảnh hộ vệ. Y bộ dạng trầm ổn, hung hàn, giơ tay che trước mặt Ninh Nghị, bàn tay to như cái quạt mo đề lên vai Ninh Nghị:

- Cô gia.

Hộ vệ trung niên này khoảng ba bốn mươi tuổi, khôi ngô cao lớn như một bức tường. Ninh Nghị thì vẫn nhúc nhích, mặc áo dài thư sinh, đó cũng là lý do khiến những người đứng xem phía sau đám tùy tiện chỗ mồm vào. Hộ vệ kia cũng không muốn làm thương tổn Ninh Nghị, nhún chân xuống, chỉ muốn giữ Ninh Nghị dừng lại chỗ này, nhưng Ninh Nghị không hề dừng chân, lách người sang, vung tay tát một phát.

Bốp một tiếng, máu tươi và răng cùng văng ra, tên hộ vệ kia lão đảo lùi lại, ngã nhào xuống sông Tản Hoài ở bên cạnh.

Tên nam nhân kéo tay trái hắn ở phía sau cũng bị kéo tới trước mặt Ninh Nghị. Ninh Nghị vung ngược tay, tên đó kêu lên một tiếng, thân thể lảo đảo mấy vòng trên không trung rồi mới lảo đảo xuống đất. Việc này chỉ diễn ra trong tích tắc thời gian. Bộ pháp của Ninh Nghị quá nhanh, một gã hộ vệ khác xông tới bị hắn dùng một tay tóm được cổ, kẹp lại, đi về phía trước mấy bước mới ném sang một bên. Gà ôm cồ lảo lộn dưới đất, liều mạng ho khan.

Trong nháy mắt, Ninh Nghị đã thu ngắn lại khoảng cách với những phụ nhân kia, cũng nhìn thấy Vân Trúc bị rách miệng, đang bị các ả vây quanh, cô gắng lời kéo, xé quần áo, cũng thấy Nguyên Cẩm Nhi đang ôm lấy Vân Trúc quỳ ở đó khóc hu hu.

Những tiếng hò hét lại nổi lên:

- Ninh cô gia, người còn dám như vậy
- Người đã làm sai còn đánh người
- Người làm Đàn Nhi thất vọng quá
- Cậu nam nữ, đánh chết đám cậu nam nữ đi.
- Người là một kẻ ở rể, vô pháp vô thiên.

Bình thường gặp chuyện như vậy, ngay cả nhiều quan viên có thân phận rất cao cũng phải nén giận. Trong lòng các ả vẫn cho rằng Ninh Nghị sẽ không dám làm xằng làm bậy, nhưng không ngờ Ninh Nghị vẫn dám đánh tới trước mặt. Chuyện của Ninh Nghị đã truyền một hồi ở Hàng Châu, nhưng hắn đối xử rất tốt với

mọi người. Đó cũng là nguyên nhân khiến các ả cảm thấy chung quy thì Ninh Nghị sẽ không dám làm quá phận. Hắn đột nhiên vọt tới, chỉ sợ cũng là phô trương thanh thế.

Trong tiếng hò hét, một phụ nhân xách một cái bô tách đám đông ra, xông đến:

- Đến đây, đến đây.

Đây là một biểu tẩu (chị dâu họ) của Tô Văn Hưng, bộ dạng cao to đen hôi, có tính cách cực kỳ mạnh mẽ ở Tô gia, vừa rồi mới chạy tới làm nhục Vân Trúc và Cẩm Nhi, lúc này thấy Ninh Nghị tới, tuy hơi sững sờ một chút nhưng lập tức liền hừ lạnh nói:

- Ninh cô gia, cho dù người có đến đây cũng không cứu được họ đâu.

Ninh Nghị sắc mặt lạnh lùng, lao thẳng đến chỗ Vân Trúc và Cẩm Nhi. Mấy phụ nhân muốn kéo hắn lại cũng chỉ có thể lùi lại theo bước chân của hắn.

- Buông!

Ninh Nghị vừa đi vừa nói một câu. Một phụ nhân nhanh tay kéo áo hắn, liền bị Ninh Nghị vung ngược tay tát một phát lão đảo lui lại. Nếu nói đánh mấy tên hộ vệ vừa rồi chỉ làm mọi người hơi bất ngờ thì một tát này thực sự khiến mọi người xung quanh phải tỉnh mộng. Làm gì có nam nhân nào không giảng đạo lý như vậy chứ? Nếu hắn ăn mặc như đồ tể thì thôi, nhưng hắn lại cổ tình mặc một bộ áo dài thư sinh. Có người kêu to lên:

-Người dám..

Biểu tẩu xách cái bô kia cũng ngăn người, trong lúc nhất thời dậm chân:

- Ninh Nghị người...

- Buông ra.

Ninh Nghị đã ép tới gần.

- A...

Phụ nhân kia xô cả cái bô vào, một cái tát cũng đồng thời vang trên mặt ả, đánh ả ngã xuống đất. Mùi hôi thối bốc lên bốn phía, cái bô lăn lóc dưới đất. Ninh Nghị bị hất nửa người, những người xung quanh cũng bị dính lây. Nhưng lúc này xung quanh lại thật an tĩnh trở lại, ngay cả Cẩm Nhi đang gào khóc lớn bên kia cũng ngừng ngắt cả người.

Ninh Nghị đứng đó, như thể không biết sự hôi thối trên người mình. Phụ nhân nằm dưới đất kia bị đánh gãy mấy cái răng, đó còn may là Ninh Nghị đã kìm tay. Phụ nhân kia phun ra máu tươi và răng, vừa khóc hu hu vừa chửi mắng. Những người xung quanh cũng bắt đầu kêu lên. Ninh Nghị liền đá một phát vào bụng ả, kìm tiếng khóc của ả lại.

Lần này lại càng khiến tình cảm quần chúng kích động hơn, người chung quanh cũng đều hô lên. Nhưng ngay lập tức thấy ánh lửa lóe lên, Ninh Nghị giơ tay lên. “Ầm”, một tiếng nổ chấn động cả vùng. Cái cây ở cách đó mấy mét bị bắn rơi rụng cành lá xuống đầu những người vây xem xung quanh. Tuy rằng người bị dính phân nhưng dù sao hỏa thương (súng) để ở trong áo choàng không bị dính. Hắn bắn phát súng này xong, đến khi phụ nhân kia tỉnh ra đang định kêu khóc tiếp thì hắn đã đi tới, giáng súng vào đầu ả. Trong súng đương nhiên là không có hỏa dược và đạn nhưng vẫn còn hơi nóng sau khi bắn.

- Làm loạn nữa thì ta bắn chết người.

Hắn gần từng chữ:

- Người có tin hay không?

Tin hay không, trong lúc nhất thời cũng không ai dám náo loạn nữa. Trong đám người vây xem cho dù có người còn nói nói nhưng ngay lập tức không còn ai dám cao giọng mắng to gì nữa, đại khái là nghĩ Ninh Nghị đã điên rồi. Tiếp đó, hắn đứng lên đi về phía Vân Trúc, vừa đi vừa nói:

- Trở về nói cho Tô Văn Hưng, ta sẽ đi tìm y tính sổ.

Nói dứt lời, hắn đã tới cạnh Vân Trúc và cầm Nhi cách đó không xa. Hắn hơi lúng túng chỉ vào người, tiếp đó cười hỏi:

- Có chỗ nào có thể tắm rửa chút không?

Đen chiều, Ninh Nghị còn chưa trở về, Tô gia đã ồn áo, nháo nhác, khắp nơi hỗn loạn và kích động phần nộ.

- Không ngờ lại xảy ra loại chuyện này, thế thì quá lắm rồi!

Tuy lúc trước Tô Văn Hưng nói loại chuyện này không nên náo đến mức để phụ thân biết nhưng khi đám phụ nhân khóc sụt sùi trở về vẫn kinh động đến Tô Trọng Kham và đám bề trên trong nhà. Cũng không phải tin tức của họ linh thông, cũng không phải Tô Văn Hưng không có đầu óc, mà là vừa nhìn thấy đám người kia bị đánh đập đến mức đó, lại nghe kể chuyện đã xảy ra, y liền biết mình không gánh nổi chuyện này nữa rồi.

Ninh Nghị sẽ không thêm quan tâm mà ra tay nặng như vậy thực sự là chuyện ngoài dự kiến của mọi người, nhưng hắn đã ra tay như vậy cùng thể hiện sự quyết tâm của hắn.

Ở Hàng Châu, hắn đã từng giết người, cũng đã từng đánh nhau với đám phi Phương Lạp; nếu thực sự nổi điên lên thì hiện tại cũng chỉ có gia pháp của Tô gia mới có thể ngăn chặn hắn.

Đầu tiên là một đám phụ nhân khóc lóc náo loạn đến bên Tô Trọng Kham và Tô Văn Phương, sau đó đám người liền chạy tới trước chính sảnh, làm kinh động tới hai vị lão nhân trong tộc. Tô Trọng Kham biết tính nết con mình, trước hết cho người gọi Tô Văn Hưng tới, gay gắt hỏi chân tướng sự việc. Tô Văn Hưng liền kể lại hết sự tình.

- Chuyện này thực sự không liên quan đến con. Ai biết vì sao tỷ phu lại chụp mũ chuyện này lên đầu con chứ? Con cũng không biết đầu tiên truyền ra từ đâu, nhưng bọn con nghe thấy đương nhiên là tức giận trong lòng. Hắn nuôi nữ nhân ở bên ngoài, mà nhị tỷ thì vừa mới sinh em bé ... Chuyện này đâu liên quan gì tới con chứ. Hắn đánh biểu tấu thành thế này, sắp chết rồi, cha cùng thấy đó ... Cha, mọi người mau nghĩ biện pháp đi. Cả nhà này đều biết nhị tỷ phu lợi hại như thế nào, hiện giờ hắn chụp mũ việc này lên đầu con, con phải làm sao bây giờ ...

- Con không cần gọi hắn là nhị tỷ phu!

Tô Văn Hưng khóc lóc kể lể khiến Tô Trọng Kham cũng phát cáu:

- Hắn còn có thể ăn thịt con sao!

Mười mấy phụ nhân khóc sụt sùi trở về, huyên náo kể lể toàn bộ sự việc cho cả nhà đều biết. Không đến một lát, toàn bộ phụ cận sảnh chính đều đã chen chặt người. Kể ở rể nhưng lại luôn được ưu đãi là Ninh Nghị xảy ra chuyện thế này, mọi người xung quanh ít nhiều đều có chút vui sướng khi người gặp họa, đều hòa theo lên án, chỉ trích. Sự tình càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Một mặt, Tô Trọng Kham vốn không tin con mình tham gia vào việc này nhưng trong chuyện này đúng là Ninh Nghị đã quá phận. Ở bên ngoài nuôi nữ nhân, sau khi bị phát hiện còn phát rồ đánh người nhà. Một đại nam nhân đánh một phụ nhân gần chết, như vậy căn bản là đánh vào mặt cả nhà, cho dù sự thật chỉ tiết như thế nào. Ngay lập tức, Tô Trọng Kham gầm lên triệu tập gia đình hộ viện, mặt khác thông báo sự tình cho Tô Bá Dung.

Chỉ có điều ở phương diện ứng đối với Tô Đàn Nhi thì y vẫn còn vài phần do dự.

- Đàn Nhi bên kia ... Nó vừa mới sinh em bé, các người đừng làm kinh động tới nó.

Chuyện này chờ đại ca đến, cân nhắc xem nên nói với nó như thế nào ... Còn các người nữa, mau im lặng cho ta! Chờ súc sinh kia trở về thì lập tức gọi hắn tới đây! Trong lúc nhất thời Tô Bá Dung không xuất hiện nhưng không khí đã trở nên nghiêm trọng. Một đám hộ viện được an bài ở sảnh chính, một đám ở các cửa. Tô Trọng Kham cẩn thận hỏi han toàn bộ sự tình. Mọi người liền kể lể, thêm mắm thêm muối về việc Ninh Nghị bao nuôi danh kỳ như thế nào, đánh người hôm nay như thế nào, V. V ... Mọi người càng nghị luận, càng thương lượng thì trong lòng càng thêm căm phẫn

- Được rồi, thế là đủ rồi!

- Lung tung lộn xộn ... cuối cùng cũng gom lại về một chỗ. Nguyên Bảo Nhi, người không sao chứ?

Dù sao trận náo loạn lúc trước cũng đã được ngăn lại đúng lúc. Tuy bị biến thành cực kỳ nhếch nhác nhưng cũng may là cả Vân Trúc và Cẩm Nhi đều không bị thương hoặc rách mặt, xem như là may mắn trong bất hạnh. Lúc này thay trang phục xong, đại khái cũng khôi phục được bộ dạng không tệ lắm, nhưng về mặt công kích tinh thần thì đúng là vẫn bị ảnh hưởng. Trên mặt Cẩm Nhi vẫn còn vết đỏ, ngồi xị mặt ở đó tức giận không nói một lời, nhìn bộ dạng khá khổ sở, đáng thương. Tuy nhiên Vân Trúc lại khác, sau khi thay quần áo xong mặc dù nhìn tiêu tụy, gầy yếu hơn bình thường nhưng trên mặt lại thêm vẻ âu lo.

- Huynh làm như vậy ... Đánh người ... Trở về nhà thì phải làm sao ... Huynh kích động quá ...

Nàng lo lắng không biết sau khi về nhà, Ninh Nghị sẽ ăn nói như thế nào.

321. Q.3 - Chương 323: Gia Sự

322. Q.3 - Chương 324: Gia Sự (2)

323. Q.3 - Chương 325: Gia Sự (3)

Khi y đi ra, Ninh Nghị cũng đã tươi cười, chống lấy chiếc ghế dựa đứng lên. Nhưng chỉ trong chớp mắt ngẩn ngẩn, nụ cười đó liền kết hợp với một đôi mắt lạnh lùng, băng giá. Ngay sau đó, khi gần như tất cả mọi người không có phản ứng, Ninh Nghị đã làm một việc mà tất cả mọi người đều nghĩ rằng hắn không thể làm.

Chiếc ghế dựa được Ninh Nghị ra sức vung lên, nện thẳng xuống đầu Tô Văn Hưng.

Ầm ầm ... Tô Văn Hưng chỉ kịp giơ tay gấp gấp lên cản lại một chút. Máu tươi phụt ra, mảnh ghế vờ tung bay đầy trời. Thân thể Tô Văn Hưng bị đánh bay đụng vào cây cột phía sau, tới tận chỗ hai tên hộ vệ định xông lên khi này. vốn đi theo sau Tô Văn Hưng cũng có hai nam tử xấp xỉ cùng tuổi nhưng đều bị dọa cho sợ hãi lao đảo lùi về phía sau. Ninh Nghị đã bước tới gần y, một tên hộ vệ giơ tay định nắm lấy áo hắn nhưng Ninh Nghị đã nhắm vào đầu gối của Tô Văn Hưng, nghiêng người giẫm xuống một nhát.

Rắc ... Chân y bị vặn vẹo biến hình, lòi cả xương ra, gãy làm đôi.

- Người vẫn thật sự dám đến!

Ninh Nghị cầm lấy chiếc ghế dựa nhưng đúng là dùng để đánh Tô Văn Hưng.

Tình hình lập tức trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Có người nhào lên, có người thét lên chói tai. Máu tươi và tiếng kêu thét đau đớn của Tô Văn Hưng xen lẫn trong tiếng hò hét hỗn loạn. Hai tên hộ vệ đã quán lấy Ninh Nghị nhưng lập tức thanh đao cắm ở bàn trà bị Ninh Nghị cầm lên, nện thẳng xuống lưng một tên khiến gã văng vào tường. Tình hình liền an tĩnh ờng chốc lát. Ninh Nghị tay cầm chiến đao, dùng sống đao đánh cho một tên hộ vệ khác lăn ra ngoài. Thấy hắn đã cầm đao với tư thế muốn biết người, mọi người Tô gia không ai dám tiến lên. Ninh Nghị cầm một cái ghế thả xuống trước người Tô Văn Hưng, ngồi đó nhìn tình trạng thê thảm toàn thân đầm máu của Tô Văn Hưng.

Đám người Tô Trọng Kham vây quanh phía sau Tô Văn Hưng nói:

- Người muốn làm gì... V

Lúc này càng nhiều hộ vệ, gia đình cũng đều tụ tập vào trong. Có người hô lên:

- Giết người rồi! Giết người rồi!

Tô Văn Phương quát lên:

- Hôm nay người đừng nghĩ đi ra ngoài...

Ninh Nghị cúi xuống nhìn Tô Văn Hưng, cùng không biết Tô Văn Hưng còn có bao nhiêu ý thức:

- Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện tiếp. Lần trước tiếp xúc với người, rốt cục là người của Tô gia hay là người của ô gia, hay là cả hai nhà đều có? Người nói hay là để ta nói?

Tô Văn Phương nói:

- Từ đầu tới đuôi, người đều không chế nó nói...

- Nếu ta tỉnh không sai, Nhiếp cô nương vẫn còn là xử nữ! Ninh Nghị nhìn chăm chăm vào Tô Văn Phương. Những lời này như thể chợt nói nhưng toàn bộ mọi người trong phòng đều nghe được rất rõ. Một sự im lặng kỳ dị buông xuống.

- Sau lưng nàng có chỗ dựa, có ta, có Thành Quốc Công Chủ Phủ, có Hữu tướng (1) Tần Tự Nguyên. Việc làm hôm nay của các người, nếu nàng thật sự muốn truy cứu, bất cứ lúc nào cũng có thể đem đám nữ nhân kia, kể cả các người nữa, tóm vào nhốt trong đại lao! Tám lần!

Ninh Nghị cảm lấy một thứ, đập vào mặt Tô Văn Hưng đang nằm dưới đất. Thứ đó lăn mấy cái trong vũng máu, chính là một tấm mộc bài Khách Khanh phủ Khang Vương.

1. Hữu tướng: Hữu thừa tướng

- Tuy nhiên điểm này cũng không quan trọng. Ta chỉ muốn nói chuyện với các người xem đám rác rưởi các người rốt cục đang làm cái gì!

Trong tất cả những chuyện xảy ra, khiến mọi người bị chấn động nhất có lẽ không phải việc Ninh Nghị đột nhiên nổi khùng mà là câu nói bất ngờ của hắn “Nhiếp cô nương vẫn còn là xử nữ”. Những lời này vừa ra, trong lòng mọi người đều lập tức có cảm giác không tốt, giống như thể bỗng nhiên phát hiện mình bị mắc bẫy.

Chuyện này ngay từ đầu đã huyền ảo khá lớn. Hơn hai mươi phụ nhân khóc sụt sùi trở về, nói Ninh Nghị phát rồ. Họ đi ra đánh nữ nhân mà hắn bao nuôi ở ngoài, không ngờ hắn lại nổi khùng lên đánh mọi người. Đương nhiên, nếu đó không phải là nữ nhân của hắn, sao hắn phải đánh người chứ!

Mà từ đó về sau, mọi người đều nhao nhao ồn ào, lại có Tô Văn Hưng thêm dầu vào lửa, trong lòng mọi người đều nghĩ sau khi Ninh Nghị thì sẽ ăn nói như thế nào. Sau khi trở về, Ninh Nghị có thái độ cứng rắn, mạnh mẽ, dường như cũng có chút thẹn quá thành giận, không ngừng lái câu chuyện sang hướng mâu thuẫn trong nhà. Nếu không phải khó nói về vấn đề nữ nhân kia, sao hắn phải khổ như vậy?

Nếu lúc này ở đây không phải Ninh Nghị mà là con cháu khác của Tô gia, ngay từ đầu đã thể hiện thái độ cứng rắn, mạnh mẽ như vậy, sợ rằng sẽ bị Tô Trọng Kham kêu hộ viện túm lấy đánh trước một trận. Lúc này gia pháp mọi nhà đều như vậy, dám kêu gào trước mặt bề trên là không được. Nhưng dù sao Ninh Nghị cũng có thanh thế lớn ở Tô gia, sau khi thể hiện khí thế, trong thời gian ngắn, người khác cũng không thể không nghe xem rốt cục hắn sẽ nói gì. Dù sao thì vũ lực của hộ viện cũng không thể bắt được hắn.

Mà cho đến khi hắn nói ra câu nói đó, mọi người mới cẩn thận suy xét lại một chút. Chẳng lẽ chuyện này là giả sao? Nếu là giả thì nên làm gì bây giờ? Loại phán đoán này cũng không có nhiều tiêu chuẩn đánh giá lắm.

Nếu nhà bình thường xảy ra sự việc như thế này chắc chắn nhất đương nhiên là trên tay nhà trai có văn khế bán mình của nữ tử. Thời đại này đã không còn nô lệ gì đó nữa, cho dù là người hầu đã ký văn tự bán mình nhưng nếu bị giết chết thì cũng là một việc rất phiền toái. Nhưng nếu là nữ tử thanh lâu, phát sinh loại tranh cãi này, cho dù thực sự đánh chết người, bình thường quan phủ cũng sẽ không tham gia, những kẻ thủ phạm cũng chỉ tùy tiện bồi thường tiện là xong việc. Nếu không có văn tự bán mình thì thủ phạm sẽ bị bắt ngay lập tức. Đây là vấn đề phong tục của địa phương, bởi vậy vấn đề chết người cũng không lớn.

Nhưng nếu không phải hai tình huống này, người bị hại cũng không phải là người không có chỗ dựa, mặc kệ cho người bắt nạt, vậy thì kết quả là phải so sánh chỗ dựa của hai bên. Hôm nay xảy ra chuyện thế này, đánh đập, xé rách quần áo người ta ngay ngoài đường, người bị hại chỉ cần có người là có thể trực tiếp đánh thẳng đến cửa nhà Tô gia.

Cho dù nếu chẳng may trong lúc xung đột đánh chết người thì người ta cũng vẫn đứng ở phía có lý. Thậm chí nếu náo đến quan phủ hay là đến tận điện Kim Loan, chỉ cần xác nhận vị Nhiếp cô nương kia vẫn còn nguyên vẹn (vẫn còn trinh) thì tình huống sẽ lập tức nghiêng về một phía.

Mặt khác, Ninh Nghị quen biết vị Nhiếp cô nương kia, thậm chí còn tự xưng là chỗ dựa của nàng gì gì đó cũng là chuyện bình thường. Tài tử giai nhân giao tiếp qua lại với nhau, vị Nhiếp cô nương kia ngưỡng mộ tài học của hắn, hắn thì tôn trọng tính cách cao thượng của nàng, dù có tình cảm nhưng vẫn giữ lễ, vậy thì sẽ trở thành một giai thoại của năm nay. Văn nhân tài tử hay xã hội thượng lưu đều ca ngợi những thứ như vậy. Quan trọng nhất là hai người không giao lưu thân thể mà chứng cứ cốt yếu nhất chính là Nhiếp cô nương vẫn còn nguyên vẹn.

Đương nhiên, dường như bên phía Tô Văn Hưng không có chứng cứ. Bên phía Ninh Nghị đương nhiên cũng không có cách nào để chứng minh ngay tại chỗ rằng hắn và Nhiếp cô nương không có quan hệ hạ lưu nào. Việc duy nhất phát sinh lúc này chính là Ninh Nghị dám đánh người ngay trước mặt các bậc bề trên trong nhà ở ngay trong sảnh chính.

Lập tức Tô Trọng Kham có phản ứng, cắn răng nói:

- Hiện tại đương nhiên không ai có thể chứng minh người cầu kết với Nhiếp cô nương! Nhưng người có chứng cứ gì nói việc này liên quan tới Văn Hưng chứ? Người dám hành hung trước mặt nhiều người như vậy, với thân phận ở rể của người, ta có thể lập tức đem người tới quan phủ, người biết không!

Y vừa nói vậy, người của phòng hai, phòng ba xung quanh đều ồn ào hẳn lên. Có người hô bắt hắn, hô đánh hắn, xử lý theo gia pháp, V. V ...

Ninh Nghị nhìn quanh cười cười, nói:

- Các người còn tưởng ta chỉ nói vậy thôi à! Những gì ta vừa nói, các người chẳng ai hiểu gì phải không?

Hắn còn chưa nói xong, đại phu (thầy thuốc) trong nhà cũng đã đến, đang định ngồi xuống bên cạnh Tô Văn Hưng chợt nghe âm một tiếng đinh tai nhức óc. Đại an toàn trên hòm thuốc của đại phu bị đánh gày, hòm thuốc văng ra thật xa. Đại phu bị dọa cho ngơ ngẩn cả người. Cùng lúc đó, một tiếng thét thảm thiết lại vang lên. Tô Văn Hưng vốn đang kêu khóc dưới đất bỗng nhiên bị Ninh Nghị đá một phát vào đùi, cả người lăn đi nửa vòng.

Hai tiếng động này lập tức khiến những tiếng la hét ầm ĩ trong phòng tắt ngay. Ninh Nghị cảm sủng trong tay chìa vào đại phu, hòng sủng vẫn còn bốc khói nhẹ. Một lát sau, Ninh Nghị mới hạ sủng xuống, xung quanh đã an tĩnh trở lại. Hắn nói giọng không lớn nhưng rõ ràng từng chữ một:

- Có chết hay không ta mặc kệ, chân nhất định phải gãy. Người xem rồi xử lý đi.

Đại phu còn đang thất thần, Tô Trọng Kham đã gầm lên một tiếng, chạy ra phía sau, rút một cây cương đao trên tay một tên hộ vệ:

- Ta giết người!

Tô Văn Phương đẩy đẩy đại phu kia:

- Mau cứu người đi!

Ninh Nghị ở bên này lùi lại một bước, ngồi xuống ghế, nhìn Tô Trọng Kham đang định xông lên, nói:

- Nhị thúc, ông tốt nhất hãy nghe ta nói xong hết, đến lúc đó muốn giết hay muốn chém, ta đều hầu tiếp! Tô Trọng Kham làm sao đồng ý bỏ qua như vậy chứ, đang định xông lên thì bị Tô Văn Phương giữ chặt lại:

- Tên này thực sự dám làm đó, ông không thấy sao ...

Dù sao bọn họ đều không hiểu biết về Ninh Nghị sâu sắc như Tô Đan Nhi. Từ trước tới giờ, Ninh Nghị vẫn luôn duy trì sự ôn hòa bề ngoài, nhưng khi đối địch thì rất tàn nhẫn.

Lúc này hắn cũng không phải loại người khi rời khỏi Tô gia thì trở thành hai bàn tay trắng mà chỗ dựa của hắn đã rất sâu rồi. Nếu bây giờ mà Tô Trọng Kham chém giết, đánh nhau với hắn, mặc kệ là ai bị thương, sau này sợ rằng Ninh Nghị và Tô gia sẽ trở thành cục diện không chết không ngừng. Dù sao Tô Văn Phương

vẫn còn chút lý trí: Chi cần Ninh Nghị vẫn còn là người của Tô gia thì rất nhiều sự việc vẫn có thể dùng quy củ để xử lý hẳn. Nếu hẳn thật sự rời khỏi Tô gia, tuy rằng nhất thời sẽ bị khiển trách nhưng sợ rằng Tô gia chưa chắc đã đấu nổi hẳn.

Bị ngăn lại, Tô Trọng Kham không thể tiến lên được. Đại phu thì luống cuống chân tay nhặt hòm thuốc đi tới chăm sóc cho Tô Văn Hưng. Ninh Nghị cúi đầu thu súng lại, tiếp đó thu đao, ngẫm nghĩ một chút rồi đứng lên:

- Ta thật sự hơi phiền lòng đối với việc làm này của các người...

Hắn nói cũng không cao giọng, như thể tự nói với bản thân nhưng tiếp đó lại nói với những người xung quanh:

- Nửa đầu năm trước xử lý chuyện Ô gia, nửa năm sau đi Hàng Châu, sau đó Hàng Châu gặp phải thảm họa chiến tranh, có tin truyền về rằng ta và Đan Nhi không trở về được nữa. Đám người các người liền tự cho là thấy được cơ hội, bắt đầu đục khoét kinh doanh của phòng lớn, chiếm tiện nghi của phòng lớn. Tất cả những việc này của các người, mọi người đều thấy cả. Thậm chí o gia, Tiết gia còn giúp đỡ các người trong chuyện này. Tuy rằng kinh doanh của Tô gia suy giảm nhưng các người đều rất đắc ý! Dù sao các người đều kiếm được nhiều hơn trước

- Ninh Nghị, người bốt...

Ninh Nghị còn chưa nói dứt lời đã có người đứng dậy chen mồm vào. Ninh Nghị đột nhiên nhìn sang nói:

- Tô Văn Quý, người nói nữa ta đánh gãy chân của người!

Tô Văn Quý trừng mắt nhìn một lát nhưng rốt cục vẫn không dám nói gì nữa. Ninh Nghị lại đảo mắt qua người của phòng lớn:

- Các người làm những việc đó, nhạc phụ của ta, còn cả lão gia tử (ông cụ) nữa, đều nhìn thấy hết. Lúc ấy không nói gì là vì sợ ta và Đan Nhi thực sự chết ở Hàng Châu. Nhưng nếu ta và Đan Nhi đã trở lại, vậy phải bắt đầu thanh toán sự tình. Những gì các người đã ăn, giờ phải nôn hết ra. Nói thật, cho dù có nôn ra một phần, so với khi ta và Đan Nhi rời khỏi đây, các người vẫn chiếm tiện nghi trong kinh doanh đấy.

Dù sao cũng là người một nhà, Đan Nhi cũng không lòng dạ nào bắt các người phải nôn ra quá nhiều. Nhưng vẫn có người lòng tham (juá lớn, muốn răn nuốt voi, lại còn nghĩ rằng phòng lớn có lỗi với các người, đã ăn hết lợi ích của các người. Các người cũng thế, mà Tiết gia và Ô gia cũng thế, đều nghĩ rằng vấn đề là do phụ thể chúng ta. Muốn giải quyết vấn đề thì phải giải quyết từ gốc rễ vấn đề, chính là xử lý chúng ta. Rất khéo léo, các người tìm được ngay biện pháp. Việc của ta và Nhiếp cô nương, vừa lúc Đan Nhi sinh con, mà việc thanh toán của ông cụ cũng bắt đầu. Cho nên đây là cơ hội cuối cùng của các người... Cụ thể là ai dẫn đầu, ai làm việc, các người đều có thể thấy được ... Thực sự là một đám thiên tài chó má ...

- Ninh Nghị, người muốn nói ai thì cứ nói rõ ràng ra, đừng ngấm ngấm hại người ở đây. Nếu người không có chứng cứ ...

- Hôm nay ta chính là không có chứng cứ! Ta chính là muốn ngấm ngấm hại người! Bởi vì các người đều là người tham dự, hoặc nhiều hoặc ít! Hôm nay ta không phải muốn chứng minh việc này cho các người! Ta muốn nói cho các người biết về sau sẽ thế nào!

Ninh Nghị nhìn người vừa đi ra nói kia, tay vỗ lên bàn trà:

- Cho nên tốt nhất người hãy nghe ta nói hết!

- Đen giờ vẫn không thiếu những kẻ như các người! Không dám đao thật thương thật để chiếm lấy những thứ từ bên ngoài mà chỉ dám bày mưu tính kế với người bên cạnh mình. Vì sao? Vì người nhà mình, người thân của mình sẽ không đánh chết mình. Các người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, bắt nạt người hiền lành, sợ kẻ ác, được việc không đủ mà bại sự thì có thừa! Hôm nay, đám rác rưởi các người chính là làm chuyện như vậy! Người khác chỉ có thể nén giận, còn ta thì khác!

- Ta ở rể, ta biết các người chán ghét ta, từ trước tới giờ ta cũng khinh thường các người. Cho nên lúc trước ta không muốn tham gia vào những việc trong nhà. Các người muốn làm hỏng Tô gia như thế nào, đó cũng là chuyện của các người. Bởi vì Đan Nhi bị ốm nên ta mới xử lý tiếp việc Hoàng thượng. Ta chưa bao giờ

để ý rằng năng lực của các người rất có hạn. Nhà nào chẳng có những kẻ tầm thường chứ. Trước kia trong nhà thế lực không đủ, sau khi tóm được Ô gia thì kinh doanh sẽ tốt hơn lên. Phòng hai, phòng ba các người cũng có thể nhân cơ hội mà dựa thế. Nếu cảm thấy mình không thể kinh doanh thì các người có thể du sơn ngoạn thủy, ngâm thơ, làm câu đối. Thiếu tiền thì các người có thể về nhà tìm Đàn Nhi xin tiền. Tô gia có tiền, các người ra ngoài ôm kỹ nữ nghe chút nhạc, làm gì mà không được!

- Sợ rằng chỉ các người mới không biết là mình không hề có năng lực! Tự xưng là lợi hại, lục đục với nhau, gây ra lỗi gì đều phải để người nhà đi ra xử lý. Khi chống lại người ngoài thì không nghĩ ra biện pháp gì nhưng khi xong việc lại nghĩ rằng mình là người đưa ra biện pháp giải quyết. Ta và Đàn Nhi thì khác, ta ghê tởm nhất chính là loại chuyện như vậy. Hôm nay ta đánh gãy chân của y, không phải vì y làm chuyện gì, mà bởi vì y có ý tưởng làm những chuyện như vậy.

Ninh Nghị lạnh lùng nói tiếp:

- Trước kia ta không cần quan tâm tới thân phận ở rể, đó là bởi vì ta căn bản không muốn giao tiếp với các người. Nhưng nếu các người cảm thấy như vậy có thể bắt nạt ta hoặc chèn ép ta, vậy thì các người đã lầm rồi. Hôm nay không phải là các người đang chờ ta, mà là ta muốn tới đây nói chuyện rõ ràng với các người. Ta ghét nhất là bị như thế này.

Bị người trong nhà đâm dao từ sau lưng còn đáng ghê tởm hơn nhiều so với người ngoài. Nếu còn có lần sau, ta cam đoan y sẽ không chỉ bị đánh gãy một chân. Không lâu nữa ta sẽ lên kinh thành, cho nên hôm nay mới nói rõ ràng chuyện này với các người. Các người có thể ngấm lại hoặc cũng có thể thử xem.

Ninh Nghị cứ nói, đến khi nói xong thì xung quanh đã không còn thanh âm nào nữa.

Hắn lại nói tiếp:

- về phần thân phận ...

Nói đến đây, hắn lại không thể nói tiếp được nữa, bởi vì đột nhiên có tiếng xì xào khe khẽ vang lên. Từ cửa hông hình như có người đi đến. Mọi người bên đó tách ra thành một lối vào, hiện ra một bóng người. Tô Đàn Nhi một tay chống vào khung cửa, sắc mặt tái nhợt. Đám người Tiểu Thiên cũng ở bên cạnh cúi nài. Tô Đàn Nhi nghiêng đầu, ánh mắt đầy lo lắng và một chút u sầu, nhìn mọi người xung quanh.

Ninh Nghị vốn đang khí thế cực kỳ lạnh lùng, ác liệt nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt ấy liền nhún vai, nhún mày, nói với Tiểu Thiên:

- Sao các người...

Tô Đàn Nhi chậm rãi đi vào. Sau khi sinh nở, thân thể suy yếu, có lẽ là khi nghe được tin, nàng vội vàng đi tới đây nên hơi thở hơi phải cố sức. Sau khi đến đây, nàng cũng nhìn thấy Tô Văn Hưng đang nằm dưới đất liền bước tới mấy bước. Mọi người có lẽ nghĩ rằng nàng muốn tới xem thương thế của đường đệ (em họ) nhưng Tô Đàn Nhi chỉ nhìn một chút rồi đột nhiên thực hiện một hành động mà người ngoài không thể nào đoán trước được.

Nàng cầm lấy cái ghế nện thẳng vào ngực Tô Văn Hưng. Tiếp đó Tô Đàn Nhi lại quay đầu, vừa khóc vừa cầm lấy khay trà, ấm trà, chén trà, mâm đựng trái cây, V. V ... Rầm rầm ném về phía Tô Văn Hưng. Dù sao lúc này nàng cũng đang sức yếu, ném cũng không chính xác. Tiếp đó Ninh Nghị liền ôm lấy nàng, không cho nàng lộn xộn nữa.

- Huynh đừng đi, chúng ta về đi. về rồi nói sau ...

Tô Đàn Nhi đã trở thành như thế này, không ai còn dám nói gì nữa. Bất kể là ai, có lẽ có ý kiến đối với Ninh Nghị nhưng từ trước đến giờ, phần lớn đều đã nhận thức Tô Đàn Nhi chính là trụ cột tương lai của Tô gia. Ninh Nghị dìu Tô Đàn Nhi đi về phía cửa hông.

Khi họ sắp bước ra khỏi cửa, tiếng quả trượng (gậy chống) vang lên từ một sườn khác. Tất cả mọi người bắt đầu chào.

Tiếp đó là tiếng cửa Tô Dũ, có chút mệt mỏi, cũng có vài phần thở than.

-Ta vẫn luôn ở bên ngoài, xem hết việc này ... Như vậy cũng tốt. Các người suy ngẫm cho kỳ lời của Lập Hằng đi. Nếu Đàn Nhi ngã xuống, các người thực sự được gì tốt sao? ... Có một số việc, trong nhà cũng nên suy nghĩ một chút, học làm việc tốt đi. Nhưng có một số kẻ trời sinh đã không có tâm tính làm việc thì không cần phải cường cầu nữa. Tùy tiện làm việc gì cũng được, còn tốt hơn so với kinh doanh. Cho dù muốn làm một kẻ phú quý nhân rồi, nhà ta cũng nuôi nổi người rất tốt.

Ông nói xong thì đã đi tới gần giữa phòng. Một huynh đệ của ông nói:

- Sự tình hôm nay ... Đúng là vẫn còn cần chứng cứ ... Nếu không ...

Tô Dũ nhìn Tô Văn Hưng ở dưới đất, lạnh lùng lắc đầu với vẻ hơi mệt mỏi:

- Hôm nay rốt cục là có chuyện chó má gì chứ ... Chẳng lẽ không có ai nhìn ra sao? Ông chống quải trượng đứng đó, lại ngoảnh đầu nói vọng sang bên kia:

- Lập Hằng à, về vị Nhiếp cô nương kia, mấy ngày nữa cháu mời nàng đến nhà một chuyến. Để người trong nhà trực tiếp xin lỗi nàng.

Đúng là gừng càng già càng cay ... Ninh Nghị hơi ngăn người rồi gật đầu, dịu Tô Đàn Nhi vẫn dán chặt trong lòng hắn rồi đi...

324. Q.3 - Chương 326: Gia Sự (4)

Gió đêm thổi, đèn lồng loạng choạng dưới mái hiên. Gió cuối xuân không có cảm giác mát mẻ mà ấm áp khiến người ta thoải mái. Ninh Nghị mở cửa sổ phòng để cho không khí thổi vào phòng, sau đó múc thêm một bát canh cho thê tử uống.

Chuyện lúc trước mới xảy ra trong chốc lát, trong bóng đêm, các căn phòng của Tô gia đều bị chấn động. Nhưng nàng cũng không vì chuyện này mà tra hỏi Ninh Nghị mà chỉ cúi đầu uống canh hoặc là dùng ánh mắt như sắp khóc để nhìn Ninh Nghị. Nhưng lúc đó hắn cũng không hiểu là rốt cuộc trong lòng nàng đang nghĩ gì.

- Vị Nhiếp cô nương kia đã quen biết từ rất lâu trước kia, lúc đó cô ấy xe bán bánh trên một chiếc xe với lão Tần ở trong thành. Khang phò mã cũng biết cô ấy, sau đó thì mở tiệm, cũng là do ta đưa ra chủ ý...

- Ủ

Hai vợ chồng đại để chỉ nói chuyện đến đây, chuyện này dù sao cũng càng giải thích càng phiền phức. Một lát sau Tiểu Thiên đưa đứa trẻ đang ôm đến để Đàn Nhi cho bú sữa, cũng nhìn Ninh Nghị với ánh mắt phức tạp. Đứa bé bú được một nửa, có lẽ cảm nhận được tâm trạng của người lớn ở trong phòng liền khóc oe oe. Tiếng khóc này làm bầu không khí hòa hoãn lại, ba người thay nhau bế đứa bé dỗ dành, nó mới dần thôi khóc, đặt ở trên giường khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nó hiện dưới ánh đèn, lặng lẽ và yên tĩnh chìm vào trong giấc ngủ.

Đối với Ninh Nghị mà nói, chuyện này phát sinh làm hắn không kịp trở tay, nhưng tất cả cũng không phải không ý nghĩa. Lên Kinh thành cũng được mà ở lại Giang Ninh cũng được, trước sau gì cũng có một đám “Người trong nhà” đã không có năng lực đồng thời thất bại có đủ “đâm dao sau lưng”, đều là hành vi mà hắn khó có thể chịu được. Đương nhiên, muốn nói hắn thật sự trở mặt trực tiếp quyết một phen sống mái với Tô gia, đương nhiên cũng là rất khó. Nhưng sớm hay muộn cũng phải có một lần cảnh cáo như vậy, nếu lại có chuyện như thế xảy ra, hắn mới thực sự xuống tay được, mà sau lần cảnh cáo này, những chuyện tương tự đúng là vẫn khó có khả năng giảm bớt thậm chí ngăn chặn được. Dù sao nếu hắn thật sự tham dự vào tầng cao của đấu tranh chính trị mà lại có một đám ngu xuẩn phía sau như vậy, vậy căn bản là lấy tính mạng cả nhà ra đùa giỡn rồi.

Mà ở trong chuyện này, lấy được lợi ích nhiều hơn, sợ rằng chính là Tô Dũ cùng với toàn bộ Tô gia. Nếu như biến Tô gia thành một xí nghiệp, đến lúc này, rõ ràng là đã là thời kỳ chuyển đổi hình thức rồi. Lúc

trước vì tuyển người nổi nghiệp mà để cho ba phòng làm theo ý mình, làm ra công trạng, nhưng tới lúc này, quyền lực của ba phòng lại phân tán, rất bất lợi cho Tô Đàn Nhi. Trong thời gian này ông cụ muốn đánh ấy thế lực không phục Đàn Nhi một trận, nhưng dù sao vẫn là trị ngọn mà không trị được gốc.

Trong chuyện này Tô Dũ chưa chắc đã hài lòng hoặc nói là tin tưởng Ninh Nghị vô điều kiện nhưng lúc đó ông lại thấy được cơ hội tốt. Ông nói “có những người không có tính lo chuyện, thì đừng có miễn cưỡng họ” vừa ra, chính là muốn hoàn toàn thu quyền lực của phòng hai phòng ba về tay Tô Đàn Nhi, lúc đó ông cụ quả thực rất quả quyết trực tiếp ra quyết định, nói nhẹ nhàng mấy câu băng quơ, nhưng đều là mượn sóng của Ninh Nghị để chủ động ra nói đề tài của mình, dùng rượu tước binh quyền, khiến cho Tô gia dao động, thực ra còn nghiêm trọng hơn nhiều so với đòn cảnh cáo này của Ninh Nghị. Ngay cả hắn cũng không nhận được mà muốn vào để ủng hộ.

Đây là ông cụ đã quản lý Tô gia nhiều năm, tích lũy được nhiều kiến thức chính trị, mỗi gia đình nếu không có một người như vậy thì chỉ e sẽ chẳng duy trì được bao lâu, chứ đừng nói gì đến chuyện ra về ta đây. Có Tô Dũ ở đó, Ninh Nghị cũng có chút yên tâm, sau khi hắn lên Kinh thành cũng không đến mức có người đâm dao sau lưng hắn. Bởi vậy ông cụ nhất định sẽ ngăn chặn tình thế nguy hiểm này cho cả nhà. Đương nhiên, cuối cùng ông vẫn nói với Ninh Nghị một câu, rõ ràng vẫn còn tỏ ra bất mãn với hắn nữa.

Xin Nhiếp cô nương về nhà, giáp mặt xin lỗi. Sau khi hắn thừa nhận thân phận của Nhiếp cô nương rất khó để từ chối. Nếu Ninh Nghị và Vân Trúc thực sự có mối quan hệ thì chuyện này lớn hóa nhỏ, thì Tô ra sẽ không có một chút chuyện nào. Vẫn còn nhiều mối quan hệ với bạn bè. Nếu Ninh Nghị và Vân Trúc cấu kết, sau khi xin lỗi cả nhà, Vân Trúc còn muốn vào Tô gia, tình huống này còn phức tạp hơn rất nhiều. Phòng hai, phòng ba của Tô gia cũng không thể làm được chuyện này, ông cụ chỉ nhẹ nhàng băng quơ một câu, rồi hát hí khúc Liên Hoa Lạc tướng quân trước mặt Ninh Nghị. Đương nhiên Tô Dũ cũng không thể ngờ được một chuyện là, ít nhất là tạm thời Ninh Nghị đã chính thức cân nhắc vẫn chưa cho Vân Trúc vào nhà.

- Bây giờ ta lấy Vân Trúc thì thế nào đây?

Sáng sớm hôm sau chạy qua tiểu lâu đã bị Nguyên Cẩm Nhi chất vấn, hắn cũng đã nói ra chuyện này:

- Chưa chắc Đàn Nhi đã bắt nạt nàng, nhưng ở Tô gia nhất định sẽ bị khinh bỉ, vào cửa sau, lại không có chỗ nào đi lại, muốn giải sầu hoặc nhắm mắt làm ngơ những người đó cũng không được...

- Nhưng, nhưng...

- Ở chỗ này ít ra cũng có cô chăm sóc nàng ấy.

- Như vậy thì.

Lúc này Vân Trúc đã về phòng lấy đồ, Cẩm Nhi héch cằm lên:

- Nhưng theo như người nói, lão gia gia trong nhà kia ghê gớm như vậy, lúc Vân Trúc tỷ bước vào cửa có bị sỉ nhục hay không, nếu không thì thôi không đi nữa, muốn xin lỗi thì để bọn họ chạy đến...

- Nếu....vị lão gia gia kia để uội qua đó, mai muội sẽ đi.

Cẩm Nhi nói còn chưa xong, Vân Trúc đã từ trong phòng đi ra, ngồi ở bậc thang giữa hai người. Váy của nàng thướt tha, dung sắc nhìn có hơi tiêu tụy nhưng tinh thần đã tốt hơn nhiều. Tuy xé chiều hôm qua phải chịu một phen biến cố nhưng trong lòng Vân Trúc vẫn biết mình đuối lý. Ninh Nghị có thể thay nàng ra mặt như vậy, trong lòng nàng cũng khó mà hình dung được rốt cuộc là có cảm nhận như thế nào. Có khiếp sợ, có âm áp, nói thẳng ra là trong lòng nàng vẫn cảm thấy mất mát.

Nàng chưa nói với Cẩm Nhi, nhưng cả buổi tối cứ lơ mơ nghĩ đến chuyện này, nghĩ đến các chuyện có liên quan đến Ninh Nghị, nàng ôm chăn cả đêm không chợp mắt được, trở mình luôn tục. Cẩm Nhi còn tưởng trong lòng nàng còn có điều uẩn khúc cũng không biết nên an ủi thế nào, vì thế mà thương cảm cả đêm.

Với sự ung dung của Vân Trúc, lúc này Ninh Nghị cũng có chút không ngờ được, một lúc sau mới nói:

- Ta còn nghĩ đã.

Cẩm Nhi chống cằm lên đầu gối, sau đó nhìn ra xa:

- Có người theo dõi chúng ta không?

Quan hệ của bọn họ lúc này đã bại lộ, cũng không biết là có phải mỗi sáng sớm ba người đều chạm trán hay không? Sương sớm mênh mông mưa rơi lất phất, ba người ngồi trên bậc thang giống như trong một thế giới nhỏ vậy.

Từ biệt Vân Trúc và Cẩm Nhi, trên đường về hân gặp Văn Nhân Bất Nhị, lúc này đã cài tai mắt do phủ Phò mã an bài trong Tô gia, đối phương nhìn lướt một cái rồi gơ ngón tay cái lên:

- Ta nghe nói chuyện tối hôm qua, lợi hại, thoáng cái mà người đã xử lý xong đám người nhà rồi, tên Tô Văn Hưng kia bị người đánh không chết chứ?

- Đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

- Vẫn còn thuận thì giải quyết đi sau này có thể sẽ phiền toái đấy...

Văn Nhân Bất Nhị chặc chặc khen ngợi:

- Tuy thoát nhìn chuyện cũng không có gì, người nắm tình hình trong nhà rất thấu đáo, người như người thích hợp đến Mật Trinh Ti chúng ta làm thám thính tình báo đấy.

Hai người tản bộ trên bờ sông Tần Hoài, Ninh Nghị quay đầu dò hỏi:

- Có chuyện này có thể giúp ta điều tra chút được không?

- Điều tra cái gì?

- Chuyện này rốt cuộc là người nào làm. Sau lưng Ô gia vẫn là Tiết gia. Các người bên kia có tin gì không?

- Không phải là người biết hết đấy chứ?

Văn Nhân Bất Nhị ngạc nhiên hỏi.

Ninh Nghị thở dài giang hai tay ra:

- Sao ta có thể biết được, chuyện đến gấp như vậy, ta cũng không phải thần tiên. Nếu không phải là Tô Văn Hưng nhảy ra, ta cũng không biết ai có phần trong đó. Bất tên gia đình kia cho người thăm vấn rồi lại thả ra, lúc đó ta đâu nghĩ được nhiều chuyện như vậy...

Văn Nhân Bất Nhị sững sốt một lúc lâu sau:

- Người không biết gì cả, hơn nữa bị người ta bắt được nhược điểm, đuối lý... Người mắng bọn họ một trận, lại bị cắn lại, còn người thành cái ra như vậy... Là thế này sao.

Ninh Nghị nhìn y, giống như đang nói vấn đề ấu trĩ như thế mà người cũng hỏi không ngờ người vẫn làm được công tác tình báo, nhưng rốt cuộc vẫn phải vậy tay:

- Còn có thể thế nào được nữa? Nếu không phải thực sự trong lòng họ có chuyện thì ta sao có thể áp đảo bọn họ được, lúc đó chỉ có thể là như vậy thôi. Sau khi chiếm được điểm cao cũng chỉ nói bạo lực được thôi.

- Ta cho rằng người vẫn luôn tức giận.

- Ta tức giận, vì vô cùng tức giận, cho nên nhất định ta phải đánh gãy chân Tô Văn Hưng hoặc là đánh chết y. Tức giận là động cơ, nhưng lúc làm việc đương nhiên phải tỉnh táo. Tình hình lúc đó, nếu ta thật sự bị những người đó mắng chửi cho u mê đầu óc, thì hôm nay đừng mong mà đứng lên được, ta còn có thể giết đám Tô gia kia ấu chảy thành sông nữa cơ?

Ninh Nghị cười vỗ vai y:

- Dù thế nào đi nữa, hãy giúp ta điều tra một lần.

- Ta thực sự thấy sợ người...

Văn Nhân Bất Nhị thì thầm một câu:

- Chẳng qua hiện tại Mật Trinh Ti chưa có nhân thủ nhiều, chuyện này của những người các người có thể nghe được là tốt rồi, còn muốn điều tra, chưa chắc đã có kết quả, người cứ chuẩn bị tâm lý đi.

- Ủ, biết rồi, chỉ để trong lòng thôi.

Đối với chuyện này, bản thân Ninh Nghị cũng không có cách tự mình đi thăm dò, bên Văn Nhân Bất Nhị dù có điều tra được hay không thì hấn cũng không sao cả. Hai người tán gẫu một lúc rồi hấn chạm rã đi về Tô phủ. Cũng lúc này, một có mấy người đang ngồi trên tầng một quán trà cạnh Tô gia, người đi đường thưa dần, sương mù mịt mờ, có người từ dưới lầu đi lên.

- Lâm đại ca bọn họ quyết định rồi, vẫn là đêm ngày mai ra tay, lúc đó người nhiều nhất, trong thành càng dễ loạn để chúng ta bên này chuẩn bị cũng tốt.

- Ủ.

Tịch Quân Dục gật đầu, nhìn mấy huynh vệ trong lầu:

- Chúng ta cũng là tối ngày mai, sau khi hoàn thành, gây náo loạn giết rồi ra khỏi thành.

- Các vị ca ca cũng hỗ trợ những người khác một chút...

Gã đứng lên, đi đến bên cạnh lan can nhìn ra xa mông lung, sau đó chỉ:

- Chính là nhà này.

325. Q.3 - Chương 327: Trời Đầy Mây (1)

Hạ chí chưa đến nhưng không khí cũng đã có vài phần khí tức của mùa hè, lúc sáng nắng to xế chiều trời lại đầy mây. Những người đi trên đường Giang Ninh vội vội vàng vàng, bà chủ vội vợ quần áo phơi trong sân vào, đã lác đác có hạt mưa.

Trong Tô gia cũng là một vẻ lo lắng, tuy bề ngoài không nhìn ra nhưng bên trong áp lực đã bao phủ. Hôm qua Ninh Nghị đại não một phen, hơn nửa người của Tô Dũ lại càng mượn chuyện để nói chuyện của mình, điều này có thể mang đến nhiều thay đổi, mà thay đổi này ngay từ đầu dù có rất nhiều suy đoán, nhưng khi bạo phát thì đều nằm ngoài dự đoán của mọi người. Sự cứng rắn kịch liệt của Ninh Nghị và việc Tô Dũ thu lại mạng lưới đánh cho đám người Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương không kịp trở tay, quyền lực của phòng hai phòng ba chắc chắn là phải giao ra rồi. Tô gia rất giàu có, cũng là muốn tập trung đến chỗ Đan Nhi, nhưng Tô Dũ hạ quyết tâm nhanh như vậy, việc này đúng là bị ép ngay trước mắt rồi.

Tình hình trong Tô gia vốn tinh tế, chứ cũng không phải là thế cục chân vạc ba phần gì, lúc trước tuy phân thành ba nhà nhưng đại bộ phận quyền lực thực ra vẫn chưa phân tán. Làm ăn cũng được mà sản xuất cũng tốt, những người Tô Trọng Kham, Tô Văn Phương đều không có đủ sức mạnh và khí phách của mình, nhưng Tô Dũ định để cho bọn họ dời khỏi vũ đài Tô Gia, hoàn toàn quyết định địa vị chủ đạo của phòng lớn, từ nay về sau phòng hai phòng ba cố nhiên vẫn còn có sản nghiệp của mình, dù cho khai chi tán diệp, một chi của Tô Trọng Kham và Tô Văn Phương cũng không đến mức rời khỏi trung tâm biến thành bàng chi, nhưng trong một vòng lúc này, bọn họ thật sự là thua trận then chốt rồi.

Vốn là nghĩ, có lẽ phòng lớn huyết mạch loãng, mới giúp đám người ngu ngốc Tô Văn Hưng dời thứ tư của Tô gia có thể tái sinh người có trọng trách đủ để chống đỡ nắm giữ Tô gia. Nhưng trước mắt Ninh Nghị, Tô Đan Nhi lợi hại như thế, đối với bọn họ mà nói, hy vọng này cũng là vô cùng xa vời rồi.

Phòng hai phòng ba ý đồ trong thời gian cuối cùng này cũng có thể khiến cho Tô Dũ hồi tâm chuyển ý hoặc là tranh thủ thời gian hòa hoãn. Loại người chủ sự như Tô Dũ cũng đang suy nghĩ xem người nào của phòng hai phòng ba có thể bị loại khỏi đội ngũ cạnh tranh. Tình hình cũng không náo nhiệt, bây giờ trời đầy mây, chuyện phần lớn cũng đã lắng đọng không còn gợn sóng gió nữa, nếu là người ngoài, chỉ hằng ngày tiểu thương hộ đến Tô gia đưa đồ ăn hoặc nhận hương liệu cũng lơ mơ nhận ra không khí của Tô gia bây giờ và trước kia không giống nhau. Tình cờ hỏi ra, câu trả lời cũng rất mơ hồ, cũng bởi vì đa số hạ nhân của Tô gia cũng không nắm rõ được thế cục, không có gì ngoài người của phòng hai phòng ba nhân tâm hoảng sợ.

Chuyện thuận lợi hôm qua có quan hệ lớn đến phòng lớn của Tô gia, nhưng lúc này không khí lại có vẻ nặng nề. Không riêng gì Tô Đan Nhi trầm mặc, mà đến Tô Bá Dung bên kia cũng không có phản ứng gì. Ngay cả quân sự hoặc chương quỹ thuộc bên phòng lớn hôm nay nhắc đến cũng không phải là thắng lợi đó, mà là âm thầm phỏng đoán nguyên

nhân thúc đẩy chuyện này: Ninh cô gia và vị nữ tử thanh lâu kia rốt cuộc có mờ ám gì hay không. Lại hoặc là: thái độ của Nhị tiểu thư rốt cuộc là như thế nào?

Chuyện này ngoài mặt thì đã sáng tỏ, phòng hai phòng ba không thể lại được nhắc nữa, đến lúc này, rốt cuộc mọi người của phòng lớn cũng cẩn thận nhìn nhận việc xảy ra trước mắt, sau đó phân tích. Theo ý nào đó mà nói thì đồng thời với việc âm mưu của Tô Văn Hưng thuộc phòng hai phòng ba của Tô gia bị phát sản thì ảnh hưởng mặt trái của chuyện này vẫn còn xuất hiện.

Dù sao thì Tô Đan Nhi cũng mới sinh con, sức khỏe còn yếu ớt và lại đây là lúc nàng cần phu quân che chở, chồng mình lại xảy ra chuyện này. Dù sao thì Ninh Nghị cũng không trực tiếp nói ra chuyện này, có thể hẳn cảm thấy không cần thiết, nhưng cũng có thể lý giải thực sự là có những việc này, chỉ là sự tình đã bị Ninh cô gia dùng thủ đoạn che đậy. Với năng lực và tầm quan trọng trong nhận thức của mọi người đến giờ, quan hệ của

hắn và Tô Đan Nhi làm sao giành được sự hiểu và bỏ qua vẫn là vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Giữa cảnh im lặng và suy đoán ở đây thế này, đương sự lại làm ra phản ứng đầu tiên. Mặc dù hai vợ chồng cũng không phải là có tính cách bị động nhưng đột nhiên Tô Đan Nhi lại ra quyết định, ở một mức độ nào đó vẫn khiến cho Ninh Nghị bất ngờ.

Buổi chiều, lúc bị gọi đến phòng, Tô Đan Nhi vẫn đang nằm trên giường nhìn vào danh sách phòng hai phòng ba của Tô gia. Mặc dù vừa mới sinh con xong, nhưng dù sao cũng không phải là chuyện đả động gì đến xương cốt, nghe nói người phụ nữ ở nông thôn sinh con xong đã phải đi làm việc ngay. Nàng sinh mẹ tròn con vuông cũng đã hai ngày rồi, có thể động não nhẹ một chút cũng không sao. Chuyện sắp xếp phòng hai phòng ba do Tô Dũ chủ đạo, nàng chỉ là tiện xem. Sau khi Hạnh Nhi đi vào nàng còn cúi đầu nhìn ra ngoài một lúc nhưng thực ra trong đầu là đang suy nghĩ chuyện khác.

Hạnh Nhi rót cho nàng một chén nước, nàng uống một ngụm rồi dừng lại một chút

Tướng công đâu?

Không nằm xuống giường nên tiếng nói cũng có chút yếu ớt.

Hình như là... lão gia gọi đi rồi ạ.

- À.

Tô Đan Nhi gật đầu, đặt danh sách kia xuống, cầm chén trà một lúc rồi mới nói:

Hạnh Nhi, em đi tìm Quyên Nhi lại đây, chiều em ra ngoài làm giúp ta chuyện

Được.

Vừa nghĩ chuyện vừa ra quyết định. Hạnh Nhi có thể nhìn ra thái độ của Tô Đan Nhi lúc này giống như khi quyết định những việc trên thương trường vậy, nhưng lúc này cảm giác có hơi không giống, rõ ràng là nàng đang do dự, nhưng rốt cuộc vẫn gượng cười nói: Ta cũng không biết làm chuyện này có đúng không nhưng mà... Em hãy ra ngoài tìm Nhiếp cô nương nhé, thay ta nói với cô ấy một câu, nói là... Ngày mai nếu rảnh thì mời cô ấy qua phủ. Hạnh Nhi, em phải giữ đúng cấp bậc lễ nghĩa...

Hạnh Nhi hơi chần chừ một chút:

Vị Nhiếp cô nương kia...

Chính là Nhiếp Vân Trúc cô nương.

Tô Đan Nhi cười cười, Hạnh Nhi nhìn vẻ tươi cười của nàng, lúc này mới gật đầu:

À, em em biết...

Tô Đàn Nhi im lặng một lát rồi lại bổ sung:

Đây là cá nhân ta mời, Hạnh Nhi em sắp xếp đi cũng không cần bí mật đâu nhưng cũng đừng quấy rầy Nhiếp cô nương. Xin lỗi gì đó thì tạm thời không cần, chỉ làm càng làm cho người ta khó xử. Cũng nói với cô ấy rằng, chi đi gặp một mình ta là được, đừng có người khác ...tốt nhất là đừng để cho tướng công biết, em cứ nói với cô ấy như vậy...

- Vâng

Hạnh Nhi gật đầu:

Nhưng mà Cô gia bên kia... Nếu Nhiếp cô nương đến phủ, cuối cùng hẳn cũng biết...

Ngay lúc này thì không biết là được... thực ra biết cũng không sao cả.

Tô Đàn Nhi phức tạp rồi lại cười dịu dàng:

Thực ra tướng công cũng không biết ta muốn làm gì.

Hạnh Nhi gật đầu, ở bên cạnh chờ một lúc, thấy Tô Đàn Nhi không dặn dò gì nữa liền chuẩn bị ra ngoài gọi Quyên Nhi. Đi được hai bước, nàng lại quay đầu lại mún môi nói:

Tiểu thư, thực ra, thực ra Cô gia luôn là người quang minh lỗi lạc, ngài đã nói trước mặt mọi người... Nói vị Nhiếp cô nương kia vẫn còn là xử nữ, nói vậy hẳn là đúng. Em cảm thấy, tình cảm của tiểu thư và Cô gia luôn rất tốt, nếu nghe những người đó nói xong, thì, thì...

Giữa Hạnh Nhi và Tô Đàn Nhi tình như tỷ muội, nhưng dù sao nha hoàn xen vào

chuyện của chủ nhân cũng là không tốt, tính cách ba nha hoàn của nàng tương đối thẳng thắn, nói ra những lời này hẳn là đúng vậy. Nhưng Tô Đàn Nhi sẽ không để ý, nàng ngồi trên giường, hai tay xoa chén trà rồi quay đầu lại cười, một lát mắt lại nhìn ra cửa sổ, tâm sự:

Ta cũng biết tính tình của tướng công, chàng rất khinh thường những người nói dối trong nhà. Ta gọi vị Nhiếp cô nương kia đến cũng không phải là lấy thân phận vợ cả ra để chất vấn gì, hoặc là để cho nàng ta nhìn thấy cái gì tốt. Nhưng... Hạnh Nhi, ta muốn không phải là những chuyện này...

Nàng dừng lại một chút:

Lúc trước ta để tướng công đi tham gia hội thơ, để chàng kết giao với những tài tử kia... Cho dù là giai nhân, thì cũng không có gì cả. Tướng công tài hoa, có người thích

chàng cũng là điều dễ hiểu. Trong tứ đại hoa khôi của Giang Ninh chúng ta, Khởi Lan các nàng, nếu tướng công từ lâu đã có ý thì sớm đã bị người ta truyền nhiều lần rồi... Vậy cũng không có gì cả...

Nàng định nói gì đó nhưng không nói ra, ngữ khí nhỏ xuống, đại khái vẫn là còn có cái gì đó. Sau đó lại nói tiếp:

Nhưng tướng công không hề xằng bậy với các nàng đó một chút nào... Chi có vị trại chủ Lưu Tây Qua ở Hàng Châu kia, là thích tướng công, tướng công cô ấy... nhưng cũng chỉ là ngưỡng mộ, loại ngưỡng mộ này ta cũng không để ý đến. Tướng công đối với ta, đối với các người như vậy là tốt rồi. Ta thấy rất ít đàn ông được như chàng. Nhưng cũng vì thế, lại đến vị Nhiếp cô nương này... ta cũng không biết mình phải nghĩ thế nào...

Có lẽ cô ta và tướng công trước kia quen nhau, tướng công còn dạy nàng ta mở cửa hàng, cùng là bạn bè. Rốt cuộc là nàng ta coi tướng công là gì của mình...

Nàng cười khổ:

Hạnh Nhi, chuyện này ta không dám đi hỏi, ta cũng không muốn thăm dò tướng công. Vị Nhiếp cô nương kia... ở lâu xanh lâu như vậy mà vẫn giữ được tấm thân ngọc ngà, mới có thể được tướng công để ý đến mà thôi...

Tô Đàn Nhi lắc đầu:

Thực ra... đến giờ đến bản thân ta cũng không biết tâm trạng của Nhiếp cô nương thế nào, ta cũng không muốn đi thăm dò tướng công. Có lẽ phải gặp một lần ta mới có thể biết rốt cuộc lòng mình nghĩ thế nào...

Nàng nói xong câu này, một lúc sau Hạnh Nhi gọi Quyên Nhi đến. Tự mình đi hỏi thăm địa chỉ của Nhiếp cô nương, trên đường đi tìm, trời đầy mây, đường bên bờ sông Tần Hoài còn dấu vết của ngày hôm qua, tường của tiểu lâu bị đồ cũng chưa tu bổ, tuy cửa phụ có những người bảo vệ nhưng cũng không ngăn cản nàng, nàng đi qua gõ cửa, sau đó

cũng nhìn thấy cô nương Nhiếp Vân Trúc.

Lúc trước ở nhà nghe tiểu thư nói những câu đó, nàng cũng có chút tò mò đối với Nhiếp cô nương, mãi đến khi chuyển lời xong, đi xuống lầu, trong lòng Hạnh Nhi cũng nghĩ, sao vị Nhiếp cô nương này lại có dáng vẻ điềm tĩnh thanh nhã như vậy, nàng thoáng cảm thấy ngày mai tiểu thư và cô nương này gặp mặt chưa chắc đã là chuyện tốt.

326. Q.3 - Chương 328: Trời Đầy Mây (tiếp)

Về chuyện cho Nhiếp Vân Trúc đến Tô gia một chuyến, bản thân Vân Trúc vốn không để ý hoặc cũng có thể nói là bản thân nàng thần nhiên đối mặt nhưng Ninh Nghị ở bên này thì vẫn đang suy nghĩ.

Chuyện tình cảm và lý trí liên quan không lớn. Tuy trong lòng Ninh Nghị đã có quyết định nhưng quyết đoán chưa chắc đã xử lý chuyện này một cách hài lòng được. Đạo đức của người hiện đại có thể gây trở ngại cho hắn, huống hồ là kiếp trước hắn không có một chút thiên phú nào chuyện nào về phương diện “tình thánh”, khi gặp phải chuyện này hắn cũng có chút không thể nắm bắt nổi, ngay lúc này không thể tìm được cách giải quyết tốt nhất.

Chung quy cũng là có liên quan đến tính cách, cũng là vì kiếp trước bản thân không có tình cảm chân thành. Chính hắn còn chưa chắc đã nghiêm túc suy nghĩ, chỉ là trong đầu tự hỏi vấn đề này phải giải quyết như thế nào, nhưng đề điểm này Vân Trúc cũng đã nhìn ra. Nàng nghĩ đây là một mặt đáng yêu chân thành của Ninh Nghị, nếu như nói với hắn, không biết hắn có bật cười bất đắc dĩ được không, nhưng dù là thế nào thì Hạnh Nhi cũng đã đến tìm nàng. Ngày hôm sau, Vân Trúc cũng không nhắc đến Ninh Nghị.

Cẩm Nhi cũng bị nàng chặn miệng, sáng hôm nay chỉ trừng mắt nhìn hắn, nghĩ trong một chỗ:

- Nương tử nhà ngươi muốn ức hiếp chúng ta, nương tử nhà ngươi muốn ức hiếp chúng ta...

Đối với quyết định đến nơi hẹn của Vân Trúc tử, thực ta trong lòng nàng cũng có vài phần không thể yên tâm. Một mặt không biết phải đối mặt với trận chiến này thế nào, hi vọng Ninh Nghị có thể tỉnh ngộ, biết nàng và chị Vân Trúc chịu ức hiếp. Nếu Vân Trúc bị sỉ nhục cũng được, sau này để Ninh Nghị biết được nhất định hắn sẽ cảm thấy vợ mình quá đáng.

Dù sao thì sự ăn ý của hai người cũng chưa đến được trình độ này, Ninh Nghị không thể nào lĩnh hội được ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy hôm nay Cẩm Nhi có vẻ khó chịu với hắn, đại khái là cuối cùng nàng cũng đã khôi phục được thái độ bình thường từ hôm trước, ý thức được chuyện này xét đến cùng vẫn phải tự trách mình.

Mãi đến chiều hôm nay hắn mới từ Văn Nhân Bất Nhị biết được hôm qua Hạnh Nhi đi tìm Vân Trúc, mơ hồ cảm thấy có vấn đề, vội vàng quay trở lại, lúc này, Vân Trúc đã ngồi ở Tô gia nửa canh giờ rồi.

Trời vẫn nhiều mưa như vậy giống như là sắp mưa vậy. Mái hiên cao cao dài dài luôn khiến người ta có cảm giác u ám. Nhưng thỉnh thoảng có đứa trẻ hoặc người hầu từ phía trước đi đến, nói cười âm ỉ vui đùa mới làm tan được cảm giác đó. Chỗ ở của Ninh Nghị trong Tô gia không lớn không nhỏ. Qua nhiều năm, có nhiều người ở, gạch xanh tường viện đã phủ rêu xanh luôn luôn mang tới một cảm giác có phong cách cổ xưa. Trong triều Vũ thương nhân không có địa vị, nhưng dù sao cũng có tiền, đến bây giờ, Tô gia đã mua chỗ ở nhiều lần, lại qua nhiều đời được xây dựng thêm, đến bây giờ cuối cùng mới có được cảm giác hưởng lạc.

Đường đi thật dài. Thỉnh thoảng cũng có người nhìn lại, ánh mắt thận trọng, thần sắc khác nhau, có những người đang nói chuyện, cũng vì thấy nàng có nha hoàn dẫn trước cho nên chỉ im lặng, ánh mắt thì tràn ngập sự cổ quái.

Tòa nhà và phong cảnh như vậy Vân Trúc chưa từng nhìn thấy, khi cha nàng còn chưa phạm tội, nàng vẫn còn là một tiểu thư. Ngay cả làm quan cũng chưa chắc đã giống có tiền giống như người buôn bán vậy, nhưng nàng cũng đã từng được cha mẹ đưa đi nhiều nơi, từng nhìn thấy nhiều phong cảnh như vậy, cũng lơ mơ nhìn thấy lòng người phức tạp ẩn giấu trong những tòa nhà cao cửa rộng đó, nàng đã từng tự nhủ sẽ không bao giờ đi vào những nơi lớn như vậy... Nhưng nay tình lang của nàng lại ở một nơi như thế...

Ngẫm nghĩ lại, thực ra cũng là một cảm giác kì diệu...

Đối với nàng, mấy chục năm trước, mười năm trước, cho dù là vài năm trước, e rằng cũng chưa từng nghĩ tương lai sẽ có một ngày nào đó mình lại có tâm trạng như vậy. Nhưng thời gian thật sự đã mang đi nhiều thứ và làm thay đổi nhiều thứ, từ về vô âu vô lự khi còn bé đến bị biếm làm kĩ nữ, đến những năm bàng hoàng giãy giụa, chuộc thân rồi trở nên quần bách nghèo khó, tất cả những điều đó cũng có chút thú vị, bất luận nàng từng khát khao tương lai kỳ thác cả đời ột người đàn ông như nào, sợ rằng cũng không kỳ lạ giống như Lập Hằng trong hiện thực lúc này, mà nàng cũng không hề cảm thấy có gì là không thoải mái.

- Nhiếp cô nương, bên này...

Thấy khách đi chậm lại, hơn nữa cứ nhìn về phía sau, Hạnh Nhi dùng lại chờ một lát, rồi xác định đằng sau không có ai mới lên tiếng nhắc nhở. Về mặt của vị Nhiếp cô nương này hơi kì lạ, nhìn khí chất của nàng hoàn toàn không giống một cô gái lầu xanh, thật ra phải là một tiểu thư nhà quan, chỉ là không biết đang nhìn cái gì... Nhưng sau khi nhắc nhở, Vân Trúc cũng gật đầu đi theo Hạnh Nhi.

Một lát sau, Vân Trúc gặp Tô Đàn Nhi trong tiểu viện. Cô gái mà nàng từng nghe qua nhiều lần và cũng từng thầm suy đoán sự tương tượng nhiều lần bởi vì vừa mới sinh con nên vẫn còn mệt mỏi, tiêu tụy, nhưng cũng đã thay bằng bộ váy đoan trang, khi Vân Trúc vừa bước vào cửa thì đã thấy nàng dựa vào giường, nhìn hơi có chút đơn bạc, sau đó nàng liền bảo nha hoàn đỡ xuống giường, vẻ cười yếu ớt cúi người thi lễ.

Vốn trong tưởng tượng của Vân Trúc, đây sẽ là một người con gái đẹp, mạnh mẽ, có năng lực và nắm giữ cả Tô gia, nhưng lúc này phát hiện nụ cười không mạnh mẽ đến vậy, đó là thiện ý nhưng trong nụ cười đó cũng mang theo vài phần quan sát, không hề có ý ác cảm với Vân Trúc. Nàng cũng vội vàng trả lễ, sau đó nghe bên kia nói chuyện.

- Lúc này mời Nhiếp cô nương đến đây, thật ra là có chút mạo muội, thời gian gần đây tất cả những chuyện lớn nhỏ trong nhà đều không nói cho người ngoài. Nhiếp cô nương là bạn của tướng công ta, lại cũng bị liên lụy chuyện này, ta trước tiên thay mặt bọn họ, xin Nhiếp cô nương lượng thứ...

Lúc mà Tô Đàn Nhi gặp Nhiếp Vân Trúc thì Ninh Nghị cũng từ chỗ Văn Nhân Bất Nhị về, đang lúc quay về, bầu trời trong thành Giang Ninh ngoài nhiều mây u ám ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt, không khác gì ngày xưa. Vùng gần thành Giang Ninh, một đội thương nhân xe ngựa vội vàng chờ hàng hóa, sau khi gặp lính tuần thì cũng vòng đi về đường lớn phía sau.

Đội lữ nhân này khoảng hơn ba mươi người người, có cao, có béo, có gầy. Cũng có người vác cây thương lớn, mang theo cả vũ khí. Thương nhân đến Giang Ninh từ nam chí bắc đều mời tiêu sư hoặc là quân nhân bảo vệ, cũng không có gì là lạ, nhưng sau khi vòng qua phủ nha, thấy nhà tù Giang Ninh họ dừng lại, một gã vóc dáng thấp bé đi tới chấp tay:

- Xác định định rồi.

- Không sai, Cầu triều đình bắt những anh hùng kia áp giải đến đây, dừng lại hai ngày, tối nay là cơ hội cuối cùng.

- Vậy dựa theo kế hoạch trước đó động thủ đi.

- Nhìn trời có vẻ xấu, có mưa không nhỉ?

- Vốn dĩ định nhân lúc trong thành náo loạn mà ra tay, có thể làm loạn hơn, gặp thời tiết này chỉ e là không được thôi.

- Trời mưa cũng tốt, chúng ta giết bọn chúng sẽ không kịp trở tay.
- Vậy cứ như cũ đi, trời tối ra tay, mọi người hãy nhớ lấy... Đến lúc đó có thể trời sẽ mưa, vậy càng tốt.

Tiếng chuông gió dưới mái hiên rung lên, là tiếng trẻ con khóc. Trong viện yên tĩnh, Tiểu Thiên vội vàng chạy lại, ôm lấy đứa nhỏ bé bỏng, khẽ khàng hát ru, lúc trước đứa trẻ đã được bú sữa, lúc này cũng chưa đói nên dỗ dành một chút nó đã dần thôi khóc. Ôm đứa trẻ trong lòng Tiểu Thiên cứ ngóng về phía vách sân. Trong ánh mắt có chút sầu lo.

Tiểu thư mời Nhiếp cô nương về nhà, khi nàng biết, còn len lén đi qua đó để nghe. Nàng không thể nghĩ ra tiểu thư có dụng ý gì, nhưng lúc Quyên Nhi qua đây nói, tiểu thư và Nhiếp cô nương nói về chuyện nhà, tiểu thư hỏi thăm về gia thế của Nhiếp cô nương, chuyện đã trải qua, Nhiếp cô nương cũng nói hết. Dù là nhìn ở góc độ nào thì dường như cả hai bên đều không muốn ra oai với đối phương, đơn giản chỉ là để hiểu rõ đối phương, đương nhiên đa số thời gian vẫn là tiểu thư hỏi, còn Nhiếp cô nương trả lời.

Đương nhiên không phải là muốn biểu hiện gì với đối phương, nếu không tiểu thư cũng đã không để đứa nhỏ tránh qua bên này. Cho dù là chưa xác định được mối quan hệ của tướng công với vị cô nương này, vẫn cần phải duy trì lễ phép, mà để cô ta nhìn đứa trẻ cũng là chuyện có lợi mà vô hại, nhưng Tiểu Thiên cũng không biết vì sao tiểu thư cuối cùng vẫn kiên trì làm như vậy.

Nghĩ trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về đứa trẻ, lúc xoay người nhìn thấy bóng một bóng người hình như là tướng công, nhưng nhìn kĩ thì trong góc sân lại không có động tĩnh gì. Có lẽ là nhìn nhầm... Lại nhìn thêm mấy lần, cô nghĩ như vậy lại ru đứa bé ngủ, đặt vào trong nôi, ngồi ở bên cạnh trông giữ.

Ninh Nghị đi lên tầng hai.

Sở dĩ nén nút là do sự hiếu kỳ, dù sao thì trong chuyện này hắn cũng không được coi là quang minh lỗi lạc, biết Vân Trúc vào nhà mình lúc này là không thể thay đổi, hắn cũng biết lúc này xông vào cũng không phải là chuyện tốt cho nên cứ lảng lạng lên gian phòng lầu hai để nghe trộm. Nội lực của hắn hiện nay rất tiến bộ, nhưng bởi vì không thể vào phòng chính, hắn đành chọn một phòng nhỏ, có âm thanh ở phía dưới truyền đến lơ mơ đại khái cũng đủ để nghe.

Sau đó hắn cảm thấy tình hình cũng có vẻ là lạ, hai người này cứ như thể là lâu ngày không gặp đang tâm sự với nhau vậy. Bên phía thê tử hắn cũng không được trong lòng nàng có tâm tình gì hoặc là dao động gì, lý trí nói cho hắn biết tình huống như vậy là rất phiền phức, nhưng lúc nhất thời hắn lại không thể tưởng tượng được phiền toái ấy sẽ xuất hiện như thế nào. Mãi đến lúc Tô Đàm Nhi nói:

- Hạnh Nhi, Quyên Nhi, các em ra ngoài trước đi... Nhiếp cô nương không ngại ngồi với ta được không? Ta có một việc muốn một mình nói với cô.

Vân Trúc không nói gì chỉ gật đầu, dường như Hạnh Nhi có chút do dự, Tô Đàm Nhi cười:

- Không sao đâu, nhìn ta bây giờ chẳng lẽ không đánh lại Nhiếp cô nương, cô ấy cũng không làm tổn hại ta đâu... ra ngoài đi, đóng cửa lại.

Hai người họ ra ngoài, bắt đầu yên lặng, một lúc trôi qua, Ninh Nghị nghe thấy Vân Trúc nói:

- Tô tiểu thư.

Sau đó Tô Đàm Nhi nói chuyện, tiếng có vẻ bé nghe không rõ lắm.

Tô Đàm Nhi bước xuống giường đi về phía bên cạnh Vân Trúc. Vân Trúc vội vàng đứng dậy, kêu:

- Tô tiểu thư.

Đi qua đỡ Đàm Nhi. Tiếng Tô Đàm Nhi cười cười, thanh âm nho nhỏ, để Vân Trúc đỡ đến gần giường, ngồi xuống.

- Nhiếp cô nương, lần này ta gọi cô đến là có một thỉnh cầu, ta cũng biết là khó có thể mở miệng, nhưng... Nhiếp cô nương, ta chỉ nói ra, cô... Cô muốn từ chối việc này, đó cũng là chuyện bình thường, thực là xin lỗi...

Nàng cũng thấy thỉnh cầu này rất quá đáng, đấu tranh một lúc, cuối cùng nói ra, giọng rất nhỏ. Nghe câu thỉnh cầu kia được một nửa, sắc mặt của Vân Trúc đỏ lên rồi sau đó lại trắng bệch đi.

Mơ hồ, Ninh Nghị nghe thấy Tô Đàn Nhi nói đưa ra yêu cầu quá đáng nhưng tiếng nhỏ quá hẳn chỉ nghe được đứt quãng mấy từ: “Nghe nói, hoàn bích, tướng công, tấm thân trong trắng, khắc khổ” gì đó nhưng lúc nhất thời không thể liên kết xem nó là cái gì được. Bầu trời bên ngoài đã đen kịt, cũng không biết đã chạng vạng chưa mà chỉ thấy có mấy tia chớp, sấm thág ba vang lên, làm mất cả những tiếng kia, tiếp theo cũng không nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Hắn liên tục liên kết những câu này lại, đột nhiên trong đầu xẹt qua một suy nghĩ cực kì vớ vẩn...

Phòng ngủ dưới tiểu viện, Vân Trúc đang đứng đằng kia, bàn tay gần như theo bản năng nắm lấy vạt áo trước ngực, ánh mắt nhìn tia chớp đánh lóe lên ở bên ngoài cửa sổ, dáng người nàng vốn gầy gò, lúc này lại càng yếu đuối lẻ loi. Nàng đứng ở đằng kia, rằng nàng khê cần môi dưới, vừa nghe thấy yêu cầu kia thần sắc nàng có chút hốt hoảng. Suy nghĩ một lúc lâu, nàng mới thu ánh mắt lại, dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tô Đàn Nhi. Nàng đã yêu một người đàn ông, mà kia là thê tử của nam nhân nàng yêu.

- Được...

Cổ họng nàng nghẹn lại, sau khi nuốt một ngụm nước bọt, nàng nhắm hai mắt lại.

Nhẹ nhàng, kéo dây buộc trên lưng xuống, trong phòng ánh sáng mờ mờ, áo của cô gái rơi xuống đất lặng lẽ.

Tô Đàn Nhi nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt rơi vào bóng đêm, chảy xuống...

- Không thể nào...

Trong phòng trên lầu, Ninh Nghị đang ngồi ở đó, ngẩng đầu lên, dường như nhớ ra một câu, nhưng cảm thấy thật sự phát sinh thì quá kì quái rồi.

- Ta muốn... Nhìn cô xem có phải còn trong trắng không... Chỉ có một mình ta. Ta biết chuyện này rất kì quặc...

Sao lại có thể?

Sắc trời tối tăm, trời đã mưa.....

327. Q.3 - Chương 329: Mưa Bão (1)

Nói không thể nghe rõ nhưng chuyện này đúng là đã rõ ràng. Đối với chuyện đúng sai, đến cuối cùng vẫn phải quy về thẳng thắn và thành khẩn. Bởi vì cho đến bây giờ, cũng chỉ có thể thừa nhận, chuyện này đã không nằm trong phạm vi mà hắn nắm được nữa, nếu như vậy, cũng chỉ cách tốt nhất là dứt khoát “cho con nhận cha”, ít nhất cũng đừng để cho các nàng ấy đau khổ vì mình lại phải chịu ép buộc trò khôi hài như vậy.

Đẩy cửa ra, mưa đã rất to. Bầu trời Giang Ninh tối om, xuống cầu thang, Hạnh Nhi và Quyên Nhi nhìn thấy hắn từ trên đi xuống đều bị giật mình, hắn nhẹ nhàng khoát tay áo, lập tức đẩy cửa vào. Trời tối như vậy nhưng không cảm theo đèn, trong phòng khách cũng tối, hắn đi qua gõ cửa phòng ngủ, bên trong vốn vẫn còn có vài tiếng động rất nhỏ, trong lúc nhất thời tất cả đều yên tĩnh, sau đó hắn lại gõ cửa.

- Ta muốn vào trong.

Nói một câu như vậy, hai tay hắn đã đặt trên cánh cửa, một tay đẩy vào, chỉ nghe thấy “két” một tiếng, then cửa đứt làm đôi, cửa từ từ mở ra. Hắn đứng lại mấy giây, rồi bước vào nhìn lướt qua bên kia, chỉ thấy trong bóng tối u ám. Vân Trúc đứng ở bên giường then thưng ôm hai tay trước ngực, áo ngoài đã khoác nhưng dây cũng chưa thắt lại. Xem ra quả thật giống như là sau khi đã cởi trôn hết cả thì vẫn chưa hoàn toàn mặc quần áo vào tử tế, vô cùng quyến rũ. Tô Đàn Nhi đứng cách đó không xa nhìn về bên này, nói:

- Tướng công

Trong câu nói dường như có mấy ý cười nhẹ.

Hai mắt hắn nhìn, rốt cuộc vẫn phải quay đầu lại, sau đó từ trong phòng đi ra ngoài, đóng cửa lại. Vốn dĩ hắn cũng không muốn vào xem rốt cuộc là hai người nói chuyện những gì, lời nói lúc trước không thể xác định, nhưng lúc này rốt cuộc có thể xác định được rồi, tư duy của Đàn Nhi khác với những cô gái khác, đồng thời cũng trực tiếp rất nhiều, lúc trước chuyện nàng mang đuốc đi đốt lầu cũng có thể nhìn ra được.

Nàng mời Vân Trúc đến đây, không hề có đề cập đến chuyện liên quan đến mình hay là liên quan đến đứa nhỏ. Đương nhiên bản thân nàng thiện lương không muốn làm tổn thương người ta. Nhưng trước sau lại đưa ra lời yêu cầu như vậy, xét về tâm lý thì con gái chỉ có hai loại, đơn giản là muốn biết chuyện mình đang quan tâm nhất trong lòng. Lúc trước hắn thấy nghi hoặc về việc làm của Đàn Nhi, hoặc cũng bởi vì quan tâm quá lòng sẽ loạn, nhưng thực ra cũng không cần phải nghi ngờ.

Hắn ở trên lầu do dự một lúc, lại thấy phía dưới phát sinh nhiều chuyện. Hắn không biết trong phòng ngủ rốt cuộc Vân Trúc có cởi y phục hay không, hoặc là có xảy ra thêm nhiều chuyện rối loạn hơn không. Nhưng cơ bản, lúc Vân Trúc cởi áo, Đàn Nhi đã thực sự có những tin tức về nàng.

Hắn ngồi trong phòng khách một lát, bảo Hạnh Nhi thắp đèn, một lát sau Vân Trúc mới từ phòng đỡ Đàn Nhi đi ra. Ánh mắt của Vân Trúc vô cùng phức tạp, nhìn trộm Ninh Nghị, cảm xúc của Đàn Nhi cũng không có gì lạ, lúc Vân Trúc đỡ nàng ngồi xuống thì nói câu cảm ơn.

- Tướng công về sớm vậy...

Đàn Nhi nói nhẹ những câu này, tiếp theo là nói chuyện cực kì bình thường. Nàng quay sang xin lỗi Vân Trúc, lại nói chuyện lúc trước Vân Trúc phải trải qua, làm người ta kính nể, v.v... Những chuyện này trước kia Ninh Nghị đã biết. Vân Trúc có chuyện trong lòng, muốn nói rồi lại thôi, khi Đàn Nhi mời nàng ở lại cơm nước rồi hăng đi, hơn nữa còn mời nàng gặp mặt đứa trẻ, nàng ấp úng từ chối:

- Ở nhà còn có chuyện gấp cần xử lý, còn có một muội muội đang chờ ta về, trời lại mưa lớn như vậy, ta nghĩ ... để hôm khác đi.

Nhìn thần sắc của nàng đúng là trong lòng có chuyện. Trước kia Ninh Nghị thường thấy chuyện lục đục, nay cũng không thích người cạnh mình lại phải lâm vào hoàn cảnh như vậy, nói mấy câu hắn bảo Hạnh Nhi lấy cho chiếc ô rồi tiễn Vân Trúc ra khỏi cửa, dưới mái hiên hắn nhẹ giọng nói:

- Đừng nghĩ nhiều, ngày mai ta tìm muội, cho dù... Cho dù...

Cuối cùng hắn cũng không thể nói hết tâm trạng của mình, Vân Trúc muốn nói lại thôi, thấy hắn nói như vậy nàng lên tiếng:

- Thực ra...

Nhưng cũng chưa nói được gì thì Hạnh Nhi đã cầm ô tới.

Tiếp theo đương nhiên là Hạnh Nhi tiễn Vân Trúc ra ngoài, Ninh Nghị quay lại phòng khách thắp đèn, tay Đàn Nhi đang cầm chén trà, nàng ngồi ở đó kinh ngạc xuất thần. Hắn suy nghĩ rồi đi qua đỡ nàng vào phòng ngủ, Đàn Nhi tựa đầu lên khuỷu tay hắn, lẩm bẩm một câu:

- Tướng công, trước kia Nhiếp cô nương là tiểu thư con nhà quan.

Hắn ừ một tiếng

- Chả trách thiếp thấy cô ấy rất có phong thái khí chất, sau khi chuyện trải qua như vậy cũng có thể gần gũi mà chẳng hề tanh mùi bùn, một cô gái như vậy thì tất cả mọi người đều thích.

Không bày tỏ ý kiến, hắn lại ừ một câu rồi buông nàng nằm xuống giường, đôi mắt trong suốt của Tô Đàn Nhi nhìn hắn, nhẹ nói:

- Nhiếp cô nương rất thích chàng...

Ninh Nghị nhìn nàng, trên khuôn mặt đầy phức tạp trong sáng của nàng lại tươi cười, hàm răng cắn môi dưới, cổ gượng cười để nước mắt không rơi xuống. Sau khi hấn nằm xuống giường, nàng lại cố sức bò dậy, ôm chặt hấn từ phía sau, hít hít mũi một cái.

- Nói như vậy, xảy ra chuyện này, sau đó lại bằng lòng một mình đến nhà để gặp mặt, nếu không phải là người tính cách nóng nảy muốn giáp mặt mắng ột trận, dù là người có tính cách kiên cường quang minh lỗi lạc cũng chán ghét chịu ủy khuất. Nhưng Nhiếp cô nương vừa bước vào cửa, từ cái nhìn đầu tiên là thiếp đã nhận ra cô ấy không phải người như thế, cô ấy là vì thích tướng công lên mới vào đây.

Hấn im lặng, về nắm bắt bản tính của con người, Tô Đàn Nhi nắm bắt không bằng hấn nhưng cũng cực kì lợi hại. Mọi hành vi của Vân Trúc đều bị nàng để ý, không có bí mật gì đáng nói, hấn cũng không phản bác gì, nàng ôm chặt hấn cười cười rồi lại hít hít mũi một cái.

- Nhiếp cô nương cũng là người rất hiểu chuyện, sợ tướng công khó xử, nhiều phiền toái, cho nên hôm nay cô ấy mới đến đây, chỉ cần cô ấy ứng đối khéo, người khác cũng sẽ không suy đoán linh tinh về tướng công. Nhưng cô ấy không muốn đến, thiếp có nhiều điểm không bằng cô ấy. Thiếp nói với cô ấy chàng bảo cô ấy vẫn còn trong trắng, thiếp không biết chuyện này nên nói với người ta thế nào, cho nên muốn nhìn một chút...

Giọng nói của nàng hơi run lên, dừng lại một chút:

- Yêu cầu quá đáng như vậy, lúc đó cô ấy cũng bối rối, tướng không biết không? Chuyện này dù con gái là loại nào cũng sẽ không đồng ý, cô ấy suy nghĩ rồi lại đồng ý.... Lúc đó thiếp đã hiểu rồi. Tướng công, Nhiếp cô nương thực sự rất thích chàng... Một cô gái như vậy, tính cách cứng cỏi, coi trọng sự tự ôn của bản thân, vậy mà vì thích chàng đến sự tự tôn của bản thân cô ấy cũng không cần... Cô ấy ở lâu xanh, giữ tấm thân như ngọc, thà chết đói cũng không cúi đầu, cô ấy thích tướng công đến mức không để ý cả sự tự tôn của bản thân...

Đàn Nhi lẩm bẩm, nói lại những lời này, hấn chỉ im lặng mà nghe, một lát sau, mới hỏi một câu:

- Nàng... nàng nhìn thật sao?

- Tướng công, chàng hãy đến mà hỏi Nhiếp cô nương đi.

Tô Đàn Nhi trả lời câu này mà trong lòng cảm thấy chua xót, nghẹn ngào. Nàng cắn răng đẩy Ninh Nghị ra, nằm xuống giường, vừa nghẹn ngào, vừa nhìn trần nhà. Ninh Nghị ở bên cạnh cũng thấy buồn ngủ.

- Ta và Nhiếp cô nương đã quen biết nhau từ lâu rồi.

- Trong lòng của thiếp chính là đang toan tính.

Tô Đàn Nhi nhẹ nhàng nói cất lời Ninh Nghị:

- Trước kia thiếp cảm thấy, đàn ông mặc kệ là tài hoa năng lực hay là một người đọc sách, đi tham gia văn hội yến hội, được các cô gái yêu quý cũng là chuyện rất bình thường. Giống như tướng công tài hoa phong độ như vậy, cho dù là có chuyện gì mờ ám cũng là đương nhiên. Trước kia tướng công không tham dự những thứ đó, thiếp còn cảm thấy lạ, cảm thấy chàng rất khác a với những người đó, nhưng sau khi hiểu rồi, thiếp lại rất thích...

Càng nói càng nghẹn ngào nói, thanh âm ứ nghẹn, cũng không lau nước mắt được:

- Những hôm đó thiếp ở trên ban công nói chuyện với chàng, mới dần dần hiểu chàng, càng về sau càng nhiều chuyện phát sinh, sau khi đến Hàng Châu, Thiếp... Thiếp suy nghĩ mất hai ngày. Có phải ngày trước thiếp đối xử với chàng như thế nên giờ mới bị báo ứng không...

- Có những lúc thiếp nghĩ, thiếp sẽ không ngăn cản việc này của chàng, Tiểu Thiên, vị Lưu trại chủ ở Hàng Châu nữa, chàng cũng là người có bản lĩnh, có những người thích, ngăn cũng không được, huống hồ làm nam tử hán đại trượng phu, ba thê bảy thiếp có là gì. Người trong nhà luôn nghĩ chàng ở rể, thế nào đó nhưng sau khi trải qua chuyện ở Hàng Châu, thậm chí là trước đó, thiếp biết chỉ cần tướng công muốn làm thì thân phận này không thể ngăn cản chàng được. Nhưng... nghĩ trong lòng như vậy, thiếp vẫn luôn cảm thấy vô cùng đau đớn, không thoải mái được, thiếp vẫn rất để ý.

Nàng òa khóc:

- Chàng là tướng công của thiếp, là tướng công của thiếp nhưng chàng ở rể, chàng ở rể. Tại sao chàng lại muốn ở rể, Lúc đầu không cưới thiếp cũng được mà... Tại sao chàng lại muốn ở rể...

Ninh Nghị cũng không biết rốt cuộc phải nói thế nào, chuyện này chỉ có hấn áy náy, với lập trường của hấn, dù chuyện có phát sinh đến mức nào đi nữa thì Tô Đàn Nhi cũng được, Nhiếp Vân Trúc cũng được đều không có gì sai, sao có thể sai được. Sau khi khóc một trận, trút ra một hồi, thê tử liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh một chút, rồi lại ghen ngào:

- Tướng công, chàng thích cô ấy, thiếp biết, vậy... lúc nào đó rước cô ấy về thôi... Nếu Nhiếp cô nương như vậy, vẫn là... Cũng là xứng đôi với tướng công...

- Ta không nghĩ là sẽ lấy nàng ấy về...

- Hả?

Hấn nói những lời này khiến Đàn Nhi ngẩn người ra, đang định nói chuyện, chợt nghe bên ngoài mưa gió một tiếng thét “á” thấm thiết xé rách màn mưa, truyền đến. Tiếng kêu thảm thiết, tê tâm liệt phế, rõ ràng là người trong Tô phủ. Nếu là người ở bên ngoài thì chỉ e là ở đó đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, là có người bị thương rồi. Nhưng hấn và Tô Đàn Nhi trở về từ Hàng Châu chưa lâu, tiếng kêu như thế vẫn có chút miễn cảm, lúc này cùng ngẩn người ra. Ninh Nghị nhìn ra phía cửa sổ, nước mắt nàng vẫn chảy, trong lòng muốn hỏi:

- Vì sao?

Nhưng ngay trong thời khắc đó, Ninh Nghị nghe được tiếng động tĩnh trong mưa.

328. Q.3 - Chương 330: Mưa Bão (2)

Lúc bắt đầu người chết, đa số người trong Tô Phủ đều còn bị tàn dư của chuyện xảy ra lúc chạng vạng tối hôm kia quấy nhiễu. Lúc mưa to trát xuống, từng nhà từng phòng mọi người đều đang tiếp tục bàn luận về chuyện này, nam tử nữ tử, thiếu niên phụ nhân, đều không ngoại lệ. Nói xong chiến lược phòng hai phòng ba, thương lượng phản ứng của bên Tô Dũ, kể chuyện nhân tình trong nhà, đương nhiên cũng không tránh khỏi bàn bạc về thái độ của Ninh Nghị trong chuyện này. Đương nhiên, đại đa số sẽ không tránh khỏi phần uất cùng chửi rủa, cũng có người đã biết hôm nay Tô Đàn Nhi đón nữ tử kia về nhà, có lẽ là can thiệp một cách trực tiếp, hoặc là ý vị sâu xa, hoặc là cười trên nỗi đau của người khác, đủ loại suy đoán.

Cũng có người sẽ nhắc đến có cần kết bè phái đi làm nhục người nữ tử đó một phen không, thí dụ như danh nghĩa thì nói xin lỗi, nhưng trên thực tế nói có chút khó nghe, nhưng ý nghĩ trong đầu đó chỉ thoáng qua một cái, liền bị người ta bác bỏ coi là trò cười.

Cho dù là không tính đến phản ứng của Ninh Nghị, cho dù là Tô Đàn Nhi nổi giận, lúc này cũng không ai thật sự có thể chịu được.

Giết chóc chính là tình huống đột nhiên ập đến trong không khí mọi người đang bàn chuyện chính trị sau khi ăn uống.

Lần này đám thổ phi từ Lương Sơn đến Giang Ninh, trừ mấy tên thủ lĩnh lúc này đang ở trên Lương Sơn Bạc, những tên khác đều là tình nhuệ trong binh tướng Lương Sơn, trước giờ cực kì thành thạo với việc giang hồ sống mái chém giết, vào nhà cướp của. Còn Giang Ninh thái bình trăm năm, mấy năm nay động loạn lớn nhỏ căn bản không tràn đến nơi này, Tô Gia tuy rằng cũng có gia đình hộ viện, nhưng trong lúc bất ngờ gặp phải chuyện này, thật sự chẳng có chút chuẩn bị gì, khi những người kia dưới sự chỉ điểm của Tịch Quân Dục, nhân lúc trời mưa mà đánh lén đến, chỉ trong giây lát, chỗ gác cổng ở bên cạnh góc cổng, mã phu, gia đình, nha hoàn của Tô Phủ đã bị quét sạch sẽ, sau đó những

người này liền từ bên ngoài mà ập vào.

Lúc này vốn dĩ là trước giờ ăn. Mưa to lại khiến cho đám người càng thêm tụ tập. Các hảo hán Lương Sơn cứ năm đến bảy người làm một nhóm, đầu tiên đứng bên ngoài tường nhìn rõ ràng tình hình bên trong, sau đó áp sát đột nhập. Đám người Tô Gia tụ tập ở từng góc viện hầu như đến phản ứng cũng không phản ứng được gì nữa, cứ trợn mắt há mồm mà nhìn đám người áo đen này từ trong mưa xông đến, một đao một mạng người trong đám người xung quanh. Trong khoảnh khắc này, bọn họ ngay cả đang xảy ra chuyện gì, cũng chẳng rõ. Có đứa trẻ vốn dĩ đuổi nhau đùa giỡn dưới mái hiên, nhìn thấy những người áo đen thành linh đi đến, liền tay cầm món đồ chơi đứng ngẩn ngơ. Có đứa thậm chí lúc đám người áo đen tới gần còn theo bản năng nói một tiếng “thức thức”. Sau đó cơ thể bé nhỏ liền bay lên

lên, sau đó Tô gia mới có phản ứng lại. Lúc này, hơn hai mươi người được Tịch Quân Dục sắp xếp ở phía ngoài vòng vây đã bắt đầu bọc đánh từ bên ngoài, bắt đầu chặn con đường mà mọi người trong Tô gia chạy trốn.

Từ lúc nghe thấy tiếng la hét thê thảm trở đi, Ninh Nghị cùng Tô Đàm Nhi đã có cảnh giác, nhưng có tâm coi như vô tâm, tin tức không đúng vẫn là một trong những vấn đề lớn nhất. Lúc bắt đầu rối loạn, Ninh Nghị lập tức đem đao và hỏa thương lên người, mặc dù dưới trời mưa to thế này hỏa thương rất dễ bị xối nước, nhưng có lẽ ngay từ đầu vẫn có tác dụng. Còn khi bọn hán lao ra ngoài cửa, bên đó cũng đã vọng lên tiếng la hét của bọn cường giả vào thành.

Có tên cướp nào sẽ đến thành Giang Ninh cướp bóc? Chuyện này nói ra e là chẳng có mấy người sẽ tin. Nhưng mà tiếng chém giết bên kia thật sự không có chút giả dối nào, Ninh Nghị lúc sống ở Hàng Châu lâu như vậy, đối với những chuyện thế này cũng có chút

nhận thức nhất định. Tô gia tuy rằng cũng có không ít gia đình hộ viện, nhưng những người có thể thật sự tham gia vào chém giết đao thật thương thật thì lại không nhiều, bây giờ rõ ràng đã ngộ ra được thế cục như vậy, từ âm thanh vọng đến có thể thấy, sức kháng cự của đám hộ viện của Tô Gia lúc này không ngừng bị tán loạn. Kèm theo đó còn có tiếng của mọi người trong Tô gia la lên chạy trốn, nghe ra, rõ ràng giống như cảnh tượng lúc Hàng Châu bị phá thành lần đầu, nhưng phạm vi bị ảnh hưởng rõ ràng là chỉ có một mảng Tô phủ.

Đi Tô Đàm Nhi ra cửa phòng, trong tai nghe thấy Quyên Nhi đang ở lầu hai gọi:

Tiểu Thiên, Tiểu Thiên, mau ôm thiếu gia lại đây...

Ninh Nghị nghe thấy âm thanh đang từ phía bên khác vọng tới, kêu lên:

Quyên Nhi, dừng cho Tiểu Thiên qua đây, bọn ta qua đó người ở phía trên có nhìn thấy cái gì không?

Không thấy. Nhìn không rõ lắm

Quyên Nhi từ trên lầu nhanh chóng chạy xuống dưới.

Cô Gia, có phải là giang hồ trà thù hay không?

Trăng tròn như vậy hay sao?

Ninh Nghị trả lời một tiếng, nhưng không phải là phủ định, mà là trong lòng hẳn cũng không nghĩ ra rốt cuộc là điều gì có khả năng xảy ra, trong đầu thật ra lại nhớ về chuyện mấy hôm trước có nói với Văn Nhất Bất Nhị là mình bị người ta bám theo. Lúc đó hẳn còn cho rằng dư nghiệt của quân Phương Lạp muốn gây phiền phức ỉn, tìm đến tận được Giang Ninh, còn dùng phương thức gõ trống khua chiêng, thể hiện thâm cừ đại hận, bản thân mình dường như vẫn chưa từng bị người ta cầm hận đến như vậy.

Lúc nói chuyện, Quyên Nhi đã chạy xuống lầu Tô Đàm Nhi, lại đem hai cái ô ra. Ba

chủ tớ đang đi ra phía bên ngoài, bên một phía khác của tường viện đột nhiên vọng lại hai tiếng phù phù, hai tên áo đen trèo vào tường. Hai người này thân hình rắn chắc to lớn, vừa nhìn thấy ba chủ tớ đứng dưới mái hiên, hai gã cũng đột nhiên chạy nhanh chân hơn, nhanh chóng vượt qua lương đình ương tiểu viện, chạy thẳng về hướng công viện. Ninh Nghị bảo vệ phía sau hai chủ tớ Tô Đàm Nhi và Quyên Nhi, ba người men theo mái hiên mà đi, nhìn chằm chằm một cách cảnh giác về phía bên kia, sau đó bước chậm chậm, hai bên đi song song. Người đứng trước mắt, dưới chiếc mặt nạ lộ ra ánh mắt hung ác, nhìn Ninh Nghị, lúc Ninh

Nghị dừng bước, bọn chúng cũng dừng, người nọ bước một chân, những giọt mưa trên khắp người đều tung tung tóe ra ngoài, sau đó, tiếng cổ nghiêng kêu ken két.

Gã áo đen phía sau nhìn ngang dọc khắp nơi trong viện từ, sau đó nói một tiếng gì đó, gã áo đen phía trước cười lạnh:

Các người chính là đôi cầu nam nữ Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi?

Lúc này đao thương của Ninh Nghị đều đặt trong áo choàng, hai tay cúi xuống nắm lấy, nhẹ nhàng nói:

Các người là người nào?

Người áo đen kia lại không trả lời:

Nếu đúng là các người, vậy ông sẽ thả tay sát giới

Gã hét lớn một tiếng, tay đưa về phía sau rút ra một Kim Qua chùy, đột nhiên lao về phía bên này. Ninh Nghị tay không đứng đó, nhìn thấy bóng đen ầm ầm xuyên qua màn mưa, nước bùn bắn tung tóe, lúc khoảng cách không ngừng ngắn lại, tên áo đen kia dùng lực, toàn bộ thân mình đều nhảy lên, chiếu thẳng vào nửa thân trên của Ninh Nghị, Kim Qua chùy vung mạnh một tiếng “ầm” đánh xuống.

“Ầm” một tiếng, trong màn mưa, cơ thể người mặc áo đen đột nhiên giống như một

con nhún nhảy gai, hai chân gã đập trên không trung, lưng vặn vẹo trên không trung, cả người trong lúc tấn công từ trên xuống dưới dừng lại trên không một hai giây. Trong nháy mắt vừa rồi, Ninh Nghị chiếu thẳng vào bụng gã mà nện ột quyền, khiến thể tấn công của gã bị cản lại trên không trung, máu tươi từ miệng phun ra, trong nháy mắt ướt đầm chiếc khăn che mặt, sau đó thân thể gã áo đen kia mới ngã xuống, hai chân mới chạm được xuống mặt đất, Ninh Nghị đã nắm lấy tay gã, ngay lập tức, là một cú ném qua vai mạnh mẽ.

Tên đó là từ bên ngoài hiên mái nhà xông vào, trong nháy mắt cả cơ thể ầm ầm đập vào trên hiên cửa sổ bên trong, toàn bộ cửa sổ đều vỡ tung, phía sau lưng gã là góc nhọn của cửa sổ, cũng không biết có nện đứt xương sống không, nhưng cả người gã từ đầu đến chân đều vắt trên cửa sổ. Ninh Nghị nhặt Kim Qua chùy từ dưới đất lên, đập rầm rầm bảy tám lần vào người gã áo đen kia, tiện còn đá một cái thật mạnh vào đầu gã, mặt đất đầy những máu. Hắn xoay người, dùng chùy chỉ vào một tên mặc áo đen khác trong màn mưa, vượt qua lan can, đi về phía người nọ, tiện tỏ ý bảo hai chủ tớ Tô Đàn Nhi chuẩn bị đi ra ngoài.

Các người là ai?

Tên áo đen còn lại bị dọa đến nỗi lùi hai bước, bọn chúng tuy rằng cũng có chút hiểu biết về Ninh Nghị, nhưng đương nhiên không thể tưởng tượng được tên thư sinh trước mắt này lại hung hãn như vậy, nắm chặt trường đao trong tay, mà nghe như tiếng sắt phạt xa xa như sắp tới gần rồi, liền quát lớn:

Chúng ta là các anh hùng Lương Sơn, chứ vị đại ca hôm nay đã đến rồi, nếu như người thức thời, hãy mau buông binh khí, chờ xử trí, có lẽ còn có thể giữ lại cho phu thê người một cái mạng

Gã không hề biết trong lòng Ninh Nghị lúc này đang bức tức và phẫn uất. Mặc dù đối với Tô Đàn Nhi và Nhiếp Vân Trúc hắn không có cách nào, nhưng con người ta thường giận cá chém thớt. Lúc này trong cơn mưa, hắn lạnh lùng bước tới gần, giọng trầm trầm nói:

Tịch Quân Dục đúng là còn bày ra mấy trò này?

Tịch đại ca, Tịch đại ca huynh ấy

Gã còn chưa nói hết lời, Ninh Nghị chạy tới, đột nhiên xông về phía gã, tên áo đen phản thủ bằng hai thanh đao vung lên, chỉ nghe “phù” một tiếng, đao sắt chém rách bao da trâu, bột vôi đổ ập đầy cơ thể gã, trong cơn mưa to, trong nháy mắt liền vang lên tiếng ục ục và lớp sương trắng bốc lên. Dù sao gã cũng mặc áo đen, mặt nạ bảo vệ, vôi bột trong chốc lát khó mà đốt cháy tới cơ thể của gã, nhưng chi mất mũi dính chút thôi cũng đã đủ để gã chịu đựng, gã hét to, liều mạng vung đao, đột nhiên trên đầu bị một chùy thật mạnh,

người ngã xuống mặt đất phía sau. Lại một chùy, gã không động đậy được nữa rồi, Ninh Nghị lại bổ thêm một chùy, ném chùy sang một bên.

Biết là người nào rồi Ninh Nghị quay đầu, nói một câu với thê tử và nha hoàn.

Ngoài cửa viện lúc này đã có không ít người la hét chạy vội vàng đến, đều là người Tô gia có quen biết. Ninh Nghị dìu Tô Đàn Nhi ra ngoài, chỉ thấy đầu đường phía bên kia, Cảnh hộ viện dẫn theo một vài hộ viên đang chém giết với mấy tên áo đen, che ọi người phía bên này chạy, thỉnh thoảng cũng có người bám theo nhập vào trong đám người. Tiểu Thiên choàng áo tơi, ôm đứa bé chạy ra sân đầu bên kia, đang vẫy tay và la lên với phía bên này. Đám người Tô Văn Định, Tô Văn Phương lúc này cũng đã chạy tới, Ninh Nghị rút đao ra, nói với Tô Đàn Nhi:

Nàng đi theo những người khác tìm gia gia, ta đi giúp một tay.

Gã muốn giết chàng, chính là muốn giết chàng

Tô Đàn Nhi kêu lên, kéo tay Ninh Nghị, nhưng thấy nét mặt của Ninh Nghị thì chần chờ một lát, cuối cùng không khuyên bảo nữa:

Chàng chàng nên đi tìm Nhiếp cô nương Cô ấy có lẽ còn chưa ra ngoài

Ninh Nghị nhìn trận chiến đấu phía bên kia, hít một hơi:

Bây giờ không nghĩ được nhiều như vậy!

Tô Đàn Nhi buông tay hấn ra, hấn toàn lực xông về phía bên kia, có người áo đen từ góc tường xông ra, mặt đối mặt, bị hấn một đao giết chết. Cũng lúc đó, Tịch Quân Dục dẫn vài người xuất hiện ở một chỗ trên nóc nhà, ánh mắt dò xét, cũng nhìn thấy hấn, chỉ về phía bên này:

Các vị ca ca, chính là người đó Đám người liền nhảy xuống nóc nhà, xông về phía bên này.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Ninh Nghị liền hiểu đám người đang xông lại có khả năng chính là thành viên của một trăm linh tám tướng Thủy Hử, trong lòng hấn thầm mắng một câu, không muốn kéo vòng cuộc chiến đến gần đám người Cảnh hộ viện, xoay người chạy ra theo lối khác.

329. Q.3 - Chương 331: Mưa Bão (3)

Mưa to xối xả, mặc dù là mưa cuối mùa xuân, nhưng lại có cảm giác của mùa hè. Bầu trời thỉnh thoảng xẹt qua mấy tia chớp, trong thành Giang Ninh đông nghìn nghịt, hỗn loạn đầu tiên từ hai nơi nhà ngục Giang Ninh và Tô Phủ rồi lan ra những nơi khác, nhưng bởi vì mưa gió cũng lớn, trong khoảng thời gian ngắn, vẫn chưa khiến cho thủ quân trong thành có quá nhiều phản ứng.

Bởi vì chiến sự hai miền Nam Bắc Vũ triều đều đang căng thẳng, Võ Liệt Quân vốn dĩ đóng ở vùng gần Giang Ninh đã nhổ trại xuôi về phía nam, để Đồng Quán dẫn cấm quân sau khi lên phía bắc, phối hợp với các quân đội khác tiếp tục bao vây loại trừ Phương Lạp.

Võ Liệt quân không chuyên về phụ trách đóng quân ở Giang Ninh, nhưng bởi vì vùng đất Giang Ninh vốn dĩ cần bỏ nhiều tâm sức vào trị an thì lại không nhiều, ít nhất trong chuyện ứng phó với thổ phỉ mấy mươi năm mới gặp một lần này lại chẳng hề hao tâm suy nghĩ. Nhưng bọn họ lúc này đã rời đi, Giang Ninh trước giờ tương đối thái bình, về mặt lực lượng phòng ngự, liền trở nên trống rỗng.

Phụ trách bên đánh sâu vào nhà tù cướp tù phạm, hơn mười tinh nhuệ lên vào nhà, thì cùng lúc đó bên ngoài ngục sức chống cự đã vô cùng yếu ớt. Một là bởi vì lúc này ngục tốt của nhà tù Giang Ninh không có nhiều kinh nghiệm đối phó với kiểu đánh bất ngờ này lắm, thứ hai lần này những người cướp ngục đều là những hảo hán trên núi. Đại thủ lĩnh bên đại ngục tham gia có tám người, trừ “Bảo Tử Đầu” Lâm Phong, “Hắc Toàn Phong” Lý Quỷ, lần này đến đây, còn có “Bệnh Quan Sách” Dương Hùng, “Thánh Thủy Tương Quân” Đan Đình Oa, “Bát Tỉ Na TRÁ” Hạng Sung, “Phi Thiên Đại Thánh” Lý Cỗn, “Trại Nhân Quý” Quách Thịnh và “Vân Lý Kim Cương” Tống Vạn...

Tám người này dẫn theo thủ hạ tinh nhuệ sát nhập trên đường đi, cho dù trong ngục tốt có cao thủ, dưới tình huống không đề phòng bất ngờ, cũng không chịu nổi mấy chiêu thức của mấy người Lâm Phong, Lý Quỷ, Dương Hùng. Hơn nữa Lý Quỷ vốn dĩ là ngục tốt Giang Châu, đối với chuyện trong ngục rõ như lòng bàn tay, mọi người trong nháy mắt đã đột nhập vào trong nhà tù, đến ngay cả những binh lính áp giải tù nhân, do bất ngờ không kịp phòng ngự, liền bị tách ra, chia đàn xẻ nhé.

Mà đến lúc này mới xuất hiện chống cự thật sự cũng đã muộn. Những binh lính áp giải tù binh này mặc dù là vừa mới từ tiền tuyến về, coi như rất có sức chiến đấu, nhưng bị xông giết đến tại các nơi ở nhà lao, cũng đã không thể ngăn được các hảo hán Lương Sơn bắt đầu thả tù phạm ra. Phạm nhân trong đại lao không ít, một khi bị phóng thích ra ngoài, trong thành sẽ trở nên hỗn loạn. Lý Quỷ sử dụng một cặp búa chém khóa, gặp người thì chém mở đường, mọi người mở đại lao ra, trong ngục đã hỗn loạn vô cùng, mà tận đến khi mở một nửa cửa đại lao, lại xuất hiện chuyện bất ngờ ngoài ý muốn.

Đó là một gã tiểu giáo trong quân được giao phụ trách, chừng hai mươi tuổi, dung mạo nghiêm trang tay cầm một cây thiết thương, dẫn theo ba gã binh sĩ từ trong hỗn loạn giết ra. Lúc này đám người Lý Quỷ hô lên:

- Hảo hán Lương Sơn tới cứu người, ai có chuyện bất công thì cùng theo chúng ta đi giết địch! Xong việc lên núi tụ nghĩa, uống bát rượu lớn ăn miếng thịt to!

Trong lao ngục này ngoại trừ những người lương thiện khiếp nhược, thì phần nhiều là những phạm nhân vốn là phạm vụ án lớn hoặc là những kẻ ngang ngạnh tàn ác, trong lòng biết lúc này ra ngoài lao thì cũng sẽ bị bắt trở lại, lập tức cầm lấy các loại binh khí gây gộc cùng người của Lương Sơn quay giết binh sĩ ngục tốt.

Khi tiểu giáo kia xuất hiện, vài tên ngục tốt đã bỏ mạng rồi, tiểu giáo kia múa thương xông tới, hai tay cầm thương đâm quét, sau đó thiết thương vung múa như cuồng long vẩy đuôi đánh đao thương trong tay mấy người bắn ra, vài người ngã rầm rầm nện vào hàng rào nhà tù, rơi xuống, máu tươi từ thân thể tuôn ra, cả người co giật không còn khí lực để đứng lên nữa.

Xông về phía bên này là Bệnh Quan Sách Dương Hùng, sử dụng một thanh đại đao răng cưa, võ nghệ thuộc hàng đầu trên Lương Sơn, lúc này một đường xung phong liều chết xông tới, hạ thủ liên tục, ngục tốt trên đường hầu như không một ai có thể đỡ được ba đao của gã, thấy tiểu giáo bên này võ nghệ lợi hại, lập tức xông tới, tấn công liên tiếp, một đao một thương va chạm vào nhau nổ vang, hoa lửa bắn tung khắp nơi. Tiểu giáo kia võ nghệ rất cao, ba gã binh sĩ đi theo sau cũng không có cách nào tham chiến, ba gã tinh nhuệ Lương Sơn đi theo sau Dương Hùng chính là thủ hạ thân tín của Dương Hùng, từng huấn luyện phối hợp với Dương Hùng, nhưng cũng rất khó khăn để tham gia cuộc chiến. Lúc này cội trọng chính là tốc độ, cũng không phải là quyết đấu giang hồ, trong nháy mắt bốn người nắm binh khí chém về phía tiểu giáo kia, muốn phân thân hấn trong loạn đao. Nhưng tiểu giáo kia chỉ khẽ đảo thân hình, cắn chặt răng đứng ở đó chịu đựng, bước tiến dưới chân không hề di chuyển, ngay cả một tấc cũng không di dời, thương pháp trong tay hấn trầm ổn vững vàng, trong mấy chiêu đầu, đã chiến ngang hàng với Bệnh Quan Sách, sau đó bị bốn người cùng đánh, thiết thương trong tay càng lúc càng trầm ổn, mỗi một thương vừa thủ vừa công, thế tiến công này bức tới những chỗ yếu hại của kẻ địch, nhìn chiêu thương vung lên đơn giản, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng.

Chém giết như vậy chỉ trong chốc lát, chỉ nghe ầm một tiếng, khắp bầu trời đều là hoa lửa, tiểu giáo kia đã bức lui đám người Dương Hùng nửa bước, sau đó lại ầm một tiếng, bức lui bọn họ nửa bước nữa. Thiết thương ở trong tay hấn vung đâm, xem ra lực lượng đao thương hùng hậu hơn bốn người kia.

Đây đương nhiên là ảo giác rồi, sở dĩ hấn có thể bức lui được bốn người, không ngoài cường thế sắc bén, tấn công địch chắc chắn, nhưng dưới tình huống một đấu bốn triển khai phản kích như vậy, tiểu giáo trước mắt rõ ràng là rất lợi hại, lại chỉ chiến trong chốc lát, ánh mắt tiểu giáo kia phát ra tia sắc bén, lại bức lui Dương Hùng, cũng vào lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói:

- Cao thủ giỏi, tránh ra cho ta!

Hai gã tinh nhuệ bên cạnh Dương Hùng vội vã nhảy sang bên, chỉ nghe có tiếng gió rít, hai thanh búa lớn từ phía sau bổ tới, tiểu giáo kia giơ thương lên đón đỡ, hỏa quang nổ vang, lưỡi búa to lớn cùng với đao

ràng cửa của Dương Hùng cùng song song bỏ tới, chém tiểu giáo liên tiếp lui bốn bước về phía sau, dùng thương chống xuống mới đỡ được thân mình.

Lúc này tới đương nhiên chính là Hắc Toàn Phong Lý Quỷ rồi, y dùng hai búa xuất thủ toàn lực cùng với Dương Hùng mới bức lui được tiểu giáo kia, đồng thời cũng cười hả hả;

- Ta chính là Hắc Toàn Phong Lý Quỷ dưới trướng của Tổng Giang Tổng ca ca Lương Sơn Bạc, nhìn người tuổi trẻ, võ nghệ lại cao, ngươi là anh hùng phương nào, hãy xưng tên cho ta!

Y vốn tính tình lỗ mãng, nói như vậy nói đã rất có lễ phép rồi, tiểu giáo nói:

- Ta là nam nhi tốt, ngươi chẳng qua chỉ là một đám cường đạo sơn phỉ, làm dơ bẩn tên của ta, nhận lấy cái chết đi.

Lý Quỷ nghe vậy, râu tóc dựng lên, gầm lên giận giữ:

- Tên khốn kiếp!

Vung búa hai lưỡi xông lên phía trước, tiểu giáo kia quét nâng trường thương, cùng vung lên đón đỡ, thế thương cuộn cuộn như cuồng long đi tới đón đánh. Trong nháy mắt, đã tiếp tục chiến với Lý Quỷ, Dương Hùng.

Nhưng lúc này trong nhà tù đã hoàn toàn rối loạn, tiểu giáo kia mặc dù võ nghệ cao cường, nhưng dù sao chống lại hai người Lý Quỷ và Dương Hùng trong lúc nhất thời cũng có chút khó khăn, bắt đầu dĩ đành phải không ngừng lui về sau, cũng đã không ngăn được những người Lương Sơn khác nữa...

Đồng thời trong nhà tù Giang Ninh hỗn loạn, thì ở Tô phủ cũng đã rơi vào trong tình trạng khẩn trương sợ hãi. Lúc cường phỉ Lương Sơn giết đến, tuy rằng hộ viện của Tô gia đã tổ chức chống đỡ đơn giản, khiến ột bộ phận người Tô gia có thể chạy trốn, tập trung, nhưng thật ra việc chạy trốn lại không hề có tổ chức kỷ luật. Hơn nữa số người đã chạy đến chính sảnh, nơi đó cũng tụ tập tới đa nhân thủ hộ viện, muốn kéo dài thời gian đợi quan binh tới cứu viện.

Nhưng có rất nhiều người bỏ lỡ thời gian tụ tập bị phân cách ở trong viện, hoặc là trốn, hoặc là chạy không có mục đích, gặp phải hắc y nhân tiến vào trong phủ, liền bị đuổi giết.

Nếu là từ trong màn mưa quan sát phía dưới, việc tàn sát vẫn đang được tiến hành trong viện tử lớn lớn nhỏ nhỏ của Tô gia.

Có người không theo kịp đại đội, muốn từ cửa chính hoặc cửa hông chạy ra nhưng chưa tới bên ngoài đã bị hắc y nhân gặp giết, có một nhóm năm ba người tụ với nhau, gặp phải một gã hắc y nhân, cũng không đề nổi ý niệm chém giết trong đầu. Tịch Quân Dịch hết sức quen thuộc với ngõ ngách của Tô gia, từng đường từng hướng đều hết sức quen thuộc rõ ràng, có lão nhân ở trong sân chưa kịp chạy trốn, bị hắc y nhân tới lục soát giết chết, cũng có viện tử, hắc y nhân giết một đứa bé trai, đuổi theo phụ nhân chạy ngã sấp trong mưa lớn, xé rách y phục mới khiêng nàng vào trong phòng....

Ninh Nghị xông qua mấy sân, chạy qua sân luyện võ của Tô gia vòng chuyển một khúc cong lớn, mới bỏ được vài người đuổi theo phía sau.

Người thật sự xông vào chính giữa Tô phủ, cũng chưa thể bao trùm toàn bộ các nơi của Tô gia, nhưng bất kỳ người nào Tô gia gặp phải, đương nhiên cũng sẽ bị đối phương hạ độc thủ. Trong quá trình hấn xông qua có bắt gặp thi thể của năm sáu người của Tô gia, có biết, có lẽ chỉ ít đều có ấn tượng, trong đó có một đứa bé chính là học trò năm xưa mà hắn đã dạy học, cả người ngã trên đất, thân thể bị chém thành hai đoạn.

Dựa theo cảm giác bình thường, nếu có cường đạo như vậy vào thành, trong thời gian rất nhanh, quân đội thành Giang Ninh sẽ có hành động, nhưng lúc này, chưa hẳn đã theo lẽ thường như vậy. Tịch Quân Dịch không phải kẻ ngu, y chọn thời điểm này động thủ, có thể thấy được chắc chắn bên ngoài đã xảy ra chuyện gì đó rồi, chỉ ít có thể kéo dài thời gian cứu viện. Dù là lúc hắn tự mình lao ra, chỉ sợ cũng không tìm được cứu binh, với tình huống hiện tại của Tô gia, dù cho ngay từ đầu chống đỡ, nếu như là cao thủ Lương Sơn từ bỏ tấn công mãnh liệt, chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu, dù sao hộ viện một khi tan tác, tiếp theo cũng chỉ là bị tàn sát mà thôi.

Hắn chạy trốn trong mưa nghỉ đối sách, đồng thời trong lòng cũng lo lắng Vân Trúc vừa rồi mới ra về trong mưa, ngày mưa, nàng không đi nhanh được, khả năng vẫn chưa đi ra ngoài, nhưng ý nghĩ này ngay lập tức bị hắn gạt ra khỏi đầu, trước khi sự việc kết thúc, bất luận thế nào dù có sốt ruột lo lắng cũng đều vô ích, lúc này chỉ có thể bình tĩnh. Lúc vọt tới một cửa viện, nước mưa màu đỏ nhạt từ trong cửa viện tràn ra ngoài, một bóng người đối mặt với hắn, lập tức bị hắn đánh một quyền ngã xuống đất.

Một hắc y nhân khác rút đao kéo tới, vung một dải lụa nước thật dài trong màn mưa, Ninh Nghị cúi đầu tránh thoát, hai người giao thủ trong màn mưa vài hiệp, người nọ đột nhiên bị Ninh Nghị đánh ngã xuống đất, liên tục trúng bảy tám quyền, ngất đi. Ninh Nghị quay đầu nhìn, thấy trong sân có ba cỗ thi thể, là người nhà Tô gia mà hắn gọi là biểu thúc, vốn hắn muốn lấy đao cắt đứt yết hầu hai người, nhưng sau một lát ngẫm nghĩ, cắn chặt răng, kéo hai gã hắc y nhân vào trong gian phòng hẻo lánh, lấy khăn nhét vào miệng, sau đó lấy dây thừng trói chặt.

Lúc đi qua một viện tử, bên trong mơ hồ có tiếng động truyền tới, hắn nhìn một chút, trong sân có thi thể, nhưng cửa phòng bên trong mở ra, tiếng người khóc tiếng giã dựa vang lên, Ninh Nghị đi qua nhìn một chút, thấy bên cái bàn trong phòng, một gã hắc y nhân tay đề đao, tay kia đè một phụ nhân đang vừa khóc vừa giã dựa ở trên bàn để làm nhục.

Thân thể hắc y nhân kia khẽ giật giật vài cái, hết sức thỏa mãn, phá phong đột nhiên kéo tới, giống như một cỗ xe ngựa lao qua, phụ nhân trên bàn đang đau đớn khóc kêu “A” một tiếng, nghiêng đầu nhìn, hắc y nhân trong hai mắt đầm lệ của nàng đã không còn ở trước mắt nữa, mà là bị kéo nặng nề bên vách tường cách đó vài mét, thân thể bị trường đao đâm thủng, trực tiếp đóng ở trên vách tường, vẫn đang co giật. Gã kêu không ra tiếng, bởi vì nam tử đứng trước mặt đã đâm một quyền vào cằm gã, phỏng chừng là bị trật khớp rồi, trong tiếng giã dựa còn truyền đến tiếng xương bị gãy lách cách.

Phụ nhân kia vốn là một trong những người mấy hôm trước tham dự sự kiện bao vây làm nhục Vân Trúc, chính là vị biểu tẩu của phòng hai, đợi khi nhìn thấy người xông vào là Ninh Nghị, tiếng khóc cũng chợt ngừng, sững sờ, Ninh Nghị bóp nát cằm gã kia, lật tay hất y phục phủ lên người phụ nhân đó, xoay người đi ra ngoài:

- Sự việc hôm nay, ngoài ta ra, sẽ không có người nào biết nữa.

Phụ nhân ôm y phục, rồi đột nhiên cầm lên tảng đá bên cạnh giá đồ cổ, vọt tới bên tường, ra sức đập vào đầu hắc y nhân, vừa đập vừa khóc. Hắc y nhân kia thật ra đã thoi thóp rồi, lúc này từ từ co giật, đầu bị đập vỡ nát. Ninh Nghị vừa mới bước ra khỏi phòng, tiếng gió phá không từ trên đỉnh đầu đánh xuống, hắn lui mạnh ra sau, một cú chém ầm rơi xuống đất.

Cùng thời khắc đó, phía sau truyền đến một tiếng nổ, cũng là một tảng đá xuyên phá qua cửa sổ, tựa hồ như là đánh vào đầu phụ nhân kia, phụ nhân kia bắn ra, ngã xuống đất, trên đầu máu túa ra, cũng không biết là ngất hay là đã chết rồi.

Một bóng người xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ bị đánh vỡ, người này tay cầm một bảo kiếm rất nặng hơn so với loại kiếm bình thường từ trên đánh xuống, chặn ở cửa. Ninh Nghị hít một hơi, xoay người đi tới bên tường, rút trường đao cắm bụng thi thể kia ra, thi thể rơi trên mặt đất, ruột gan xổ tuột ra ngoài, hắn giơ đao lên chĩa vào người cầm trọng kiếm kia, hắn có thể nhận ra được, hai người này là đầu lĩnh luôn đi theo Tịch Quân Dục, chỉ là không biết bọn họ cụ thể là vị nào ở trên Lương Sơn.

Nhưng, sau đó hai người cũng đã tự giải đáp.

- Ta là Thần hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc, ngươi có thể chạy được sao?

Hắn từ bên ngoài cửa sổ cao giọng nói.

- Gia gia là Tang Môn Thần Bào Húc, cả đời thích giết người.

Người cầm đại kiếm ngoài cửa cũng bật cười:

- Người chạy trốn rất nhanh, bây giờ còn có thể chạy đi đâu. Còn không bó tay chịu trói, để gia gia giết cho nhanh, cho ngươi được chết một cách sướng khoái! Ta nói cho ngươi biết, nếu rơi vào tay Tịch huynh đệ, chỉ sợ ngươi sống không bằng chết, ha ha ha ha...

Tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ rào rào, hai người một chắn cửa, một chắn cửa sổ, trong phòng, máu trên người phụ nhân trần truồng bắt đầu chảy ra, Ninh Nghị cầm đao đứng đó, sau đó nghiêng đầu, lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi, tiếng giết chóc, tiếng khóc, một khắc, hần nhẹ nhàng hạ đao phong, bước về phía Tang Môn Thần Bào Húc đang chắn ở cửa.

Gió gào thét như hổ gầm, từ bầu trời Giang Ninh thổi tới..

330. Q.3 - Chương 332: Mưa Bão (4)

Nhà tù Giang Ninh.

Khi tiếng chém giết làm cho hỗn loạn khuếch trương, lan rộng đã càng lúc càng không thể cứu vãn được.

Ngục tốt, người cướp ngục, binh sĩ áp tù, tiểu đầu, lưu manh, đạo tặc, người vô tội, phản tặc... từ trong ngoài đại lao chém giết không ngừng nghỉ, một bộ phận đã trốn thoát, bắt đầu tác loạn phụ cận, nội bộ đại lao lúc này bởi vì có một số ngục tốt võ lực khá cao vẫn ra sức kháng cự, binh sĩ đã bị phân cách thành từng mảnh từng mảnh. Lần này người trên Lương Sơn vào thành chủ yếu là cướp ngục, không chấp nhất việc giết sạch người chung quanh, mới khiến cho bọn họ có thể chống đỡ đến lúc này.

Nhưng thật ra một số thủ lĩnh phản tặc hệ Phương Lạp được người Lương Sơn thả ra,

dọc đường đi bởi từng bị những binh sĩ này làm nhục nên một khi ra khỏi cửa lao đã giết hết sức hăng say, nhưng dù sao bọn họ cũng không muốn bị bắt lại, giết một lúc, vẫn duy trì lý trí, cùng người của Lương Sơn nhanh chóng rời khỏi nhà tù.

Tại một sườn nhà tù, Lý Quỷ, Dương Hùng cùng với Tiểu giáo kia đang chiến đấu hết sức gay cấn, người khác căn bản không thể nào gia nhập vào vòng chiến. Tiểu giáo kia dùng một cây thiết thương độc đấu với hai người Lý Quỷ, Dương Hùng, mỗi một thời khắc đều cảm giác như nguy hiểm tới tính mạng, giống như dây thừng bị kéo căng tới cực điểm, bất cứ lúc nào cũng đều làm cho người khác cảm thấy bị áp bức đứt đoạn, nhưng trước sau vẫn duy trì tuyến tiền phong tại nơi nguy hiểm, chiêu thức của thiết thương không được coi là linh động thần kỳ, nhưng mỗi lần vung lên mỗi một lần đâm, đều hết sức sắc bén ngoan độc, thiết thương va chạm với song phủ và đao răng cưa, bắn ra vô số hoa lửa.

Trên Lương Sơn tuy rằng đại đa số không phải là người lương thiện gì, nhưng Lý Quỷ tính cách cứng rắn thẳng thắn, ngay từ đầu đã thâm muốn đơn đả độc đấu với người ta, bởi vậy lúc mới bắt đầu khi giao thủ với Tiểu giáo này, Dương Hùng ở một bên lực trận, nhưng sau một hồi quyết đấu, thương pháp của Tiểu giáo kia càng đánh càng mạnh, giống như lúc trước một đấu bốn, thiết thương đại khai đại hợp, vung mạnh nện mạnh, thậm chí còn đè ép Lý Quỷ vốn nổi danh là có sức lực kinh người, lúc này Dương Hùng mới nhảy vào, hai người đang ngăn chặn thế tiến công sắc bén của Tiểu giáo kia. Nhưng thương pháp của Tiểu giáo này công thủ nhiều mặt, tiến thoái tùy ý bất cứ lúc nào cũng đánh ra sát chiêu, làm cho hai người đều âm thầm kinh hãi. Võ nghệ của hai người trên Lương Sơn đều cao cường, đám người Lư Tuấn Nghĩa, Lâm Xung, Võ Tòng, Lỗ Trí Thâm có thể miễn cường cao hơn hai người một bậc, nhưng thật sự có thể thắng được cũng rất khó đoán được, ai cũng không thể ngờ, một vị Giáo úy trong quân lại có thể có võ nghệ cao cường như vậy.

Nhưng Lý Quỷ, Dương Hùng cùng liên thủ cũng đủ ngăn trở Tiểu giáo, những tinh nhuệ Lương Sơn còn lại liền đánh thông lan can bên cạnh đi vào mở cửa lao. Bên trong nhà tù này cũng giam giữ vài phản tặc thuộc quân hệ của Phương Lạp, cửa lao vừa mở ra, lập tức xông ra ngoài, có người cầm lấy vũ khí lao đến bên Lý Quỷ, Dương Hùng để hỗ trợ. Những người này đều là tiểu đầu mục trong quân Phương Lạp, võ nghệ cũng không kém, nhưng Tiểu giáo này tính tình vô cùng kiên cường, thấy tù phạm phía sau muốn chạy trốn, trong miệng quát một tiếng:

- Không được đi!

Dưới tình huống đã bị hai người vây công mà vẫn còn dùng thiết thương chặn người, điều này đương nhiên không có hiệu quả, tay hắn bị đao răng cưa của Dương Hùng chém phải, máu tươi bắn ra, hầu như cùng thời khắc đó, hắn cũng xuất thủ một đường thương cực kỳ sắc bén đâm thẳng vào mặt đối phương, trên mặt Dương Hùng lập tức xuất hiện

một đường máu.

Tiểu giáo trẻ tuổi này cuối cùng bị ngăn lấy, mà người của Lương Sơn tới không phải là để đánh nhau lâu dài, thấy không thể nào đánh hạ được Tiểu giáo kia, hai người Dương Hùng, Lý Quỷ cuối cùng bứt ra bỏ chạy, Tiểu giáo kia đuổi theo, thuận lợi giết một tiểu đầu mục quân hệ Phương Lạp chạy phía sau, thấy chung quanh đều hỗn loạn, mới từ bỏ truy kích.

Người của Lương Sơn cùng với một vài đầu mục của quân hệ Phương Lạp lúc này đã giết ra ngoài lao ngục, trong nhà tù lúc này là một vài đạo tặc không rõ thể cục đang giết đến hăng say, một số binh sĩ và ngục tốt vẫn đang cố gắng chống đỡ, Tiểu giáo kia vùng thương tiến đến, một đường xung phong liều chết, một thương đã chém một tên đạo tặc gần đó ngã xuống, trong nháy mắt đã tụ tập được đội ngũ hơn chục người đi theo mình.

Người của Lương Sơn vừa đi, tình thế nguy hiểm phụ cận được cởi bỏ tương đối dễ dàng, đợi khi giết ra cửa nhà tù, những người đi theo Tiểu giáo cũng đều đã bị thương. Hỗn loạn ở gian ngoài đã mở rộng lan ra trong thành thị, tựa hồ bên phía phủ nha cũng đã có động tĩnh, nhưng nha dịch bên trong thành hoặc là tuần bổ sức chiến đấu không cao, sợ rằng đối mặt sẽ bị người của Lương Sơn đánh cho tan tác. Tiểu giáo kia nhìn thế cục, cầm một mảnh vải trắng quấn lấy vết thương trên cánh tay, nói:

- Lúc này bọn chúng còn chưa chạy được xa, truy sát theo, có thể sẽ cản được bọn chúng.

Hắn tuy nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng những người còn lại đều là tìm được đường sống trong chỗ chết nên không ai nguyện ý tiếp tục cùng hắn đi mạo hiểm, có người nói:

- Những cường phi Lương Sơn này có phòng bị đến đây, chúng ta đều bị thương rồi,

sự việc nên giao cho quân coi giữ Giang Ninh mới đúng...

Tiểu giáo kia cũng không phải là cấp trên trực tiếp của mọi người, mới vừa rồi trong loạn cục, quan quân bị tách ra hoặc là bị giết chết, hắn cũng không phải là cấp trên có thể làm chủ để những người này bán mạng, hắn nhìn một chút, cắn răng, rung trường thương lên, lao ra trong màn mưa.

Lúc này mưa to nhưng không hề ít kẻ tù tội sinh sự chung quanh, hoặc là bỏ chạy tứ tán, Tiểu giáo kia bất luận thế nào cũng không thể quản hết được. Lúc này đã có mấy người từ một bên đường xông tới, một gã nam tử đi trước nhất vóc dáng cao to, trong nháy mắt đã đánh ngã hai người, nhìn tình trạng trong nhà tù, lại nhìn quan quân đang lao tới, bèn đón đầu:

- Nhạc giáo úy, là Nhạc giáo úy đúng không, còn nhớ ta không, nơi đây rốt cuộc bị

làm sao vậy?

Giáo úy họ Nhạc nhìn người kia mấy lần:

- Trưởng quan Văn Nhân....

Người vừa đến chính là Văn Nhân Bất Nhị lúc này đang ở Giang Ninh, gã cũng có ấn tượng đối với vị Giáo úy này cũng bởi vì lúc thành Hàng Châu bị phá, vị Tiểu giáo này đã vô cùng dũng mãnh, sau đó lại có hai lần cũng từng qua lại với vị giáo úy này. Mà vị Nhạc giáo úy này cũng biết của thành Hàng Châu được mở là công lao của người đàn ông trước mắt đã hoạt động ở trong thành, bởi vậy cũng có chút cung kính, thuật lại chuyện xảy ra trong nhà tù. Thì ra lúc cuộc chiến ở Hàng Châu đã ổn định, lão tướng Tân Hưng Tông an bài một đội binh sĩ áp giải tù binh lên phía bắc, thuận tiện sai Nhạc giáo úy đưa một phong thư lên phía bắc, cùng đi theo đội ngũ áp tải tù binh, nhưng không phải là thủ trưởng của

bọn họ.

Sự việc chỉ vài câu đơn giản là nói xong, lúc mọi người định đuổi theo phương hướng người của Lương Sơn, thì thấy hai kỵ tò trong mưa chạy tới, trong đó một con chạy phía trước, một con chạy phía sau, cách nhau

rất xa, cười ngửa là một cô gái, cũng chính là Nguyên cảm Nhi đến tìm Văn Nhân Bất Nhị. Hai kỵ đến gần đám người Văn Nhân Bất Nhị thì dừng lại, sau đó Nguyên cảm Nhi nói chuyện Tô gia bị tập kích.

Thì ra tuy rằng Văn Trúc không để Nguyên cảm Nhi cùng nàng đến Tô phủ, nhưng Nguyên cảm Nhi sau đó không lâu lại lén lút đi theo tới, nàng ở bên ngoài không đợi được Văn Trúc, nhưng lại thấy được trận náo động giết chóc trong Tô gia. Nếu người bên ngoài nếu thấy được cũng sẽ không tìm được viện binh, nhưng dù sao Văn Nhân Bất Nhị cũng đã an bài nhân thủ đi theo bảo vệ nàng và Văn Trúc, nàng liền đi tìm người, vốn là muốn đi phủ Phò Mã tìm Khang Hiền hoặc là Lục A Quý, không ngờ trên đường lại gặp Văn Nhân Bất Nhị.

Điều thật sự khiến Nguyên cảm Nhi lo lắng không chỉ là biến loạn trong Tô gia, mà nghiêm trọng nhất chính là: Văn Trúc vẫn chưa ra khỏi Tô gia.

Cũng giống như Ninh Nghị từng nói không thể suy nghĩ được nhiều như vậy, lúc trong Tô phủ đang hỗn loạn, đương nhiên cũng không có người nào còn tâm trạng để chú ý

tới một cô gái ra vào Tô phủ. Trong màn mưa bão, trong mấy viện tò bên chính sảnh của Tô phủ đã hỗn loạn thành một mớ, đông đảo người Tô phủ may mắn hội hợp với nhau ở đó, có tiếng khóc gào của đám trẻ, tiếng người bị thương rên rỉ, vô cùng hỗn loạn. Đám hộ viện dựa theo tường viện thành lập một tuyến phòng ngự đơn giản, cũng biết mang mấy cung nỏ tới, có thể tạo nên uy hiếp đối với một vài cường đạo Lương Sơn muốn tiếp cận vào trong phủ, nhưng các nơi tranh đấu vẫn đang vô cùng nguy hiểm như cũ, thỉnh thoảng có hắc y nhân chạy vọt tới, chém chết một hai người, lại bị người của Tô gia liên tục đánh lui ra ngoài.

Tô Dũ đứng quải trượng, đứng ở cửa phòng bên kia một mặt gào to, một mặt đuổi một số thanh niên trong nhà nhất gan cầm đao thương tiến lên tác chiến. Lão tuy rằng thật sự đã già rồi, nhưng vẫn còn vô cùng uy nghi, đương nhiên, trong mắt không che giấu được thần sắc lo lắng, có một số người đến, cũng có nhiều người không đến, trong lòng lão lo lắng, có đôi khi kéo người hỏi một câu:

- Văn Phương đâu... Còn có Thất thúc của ngươi nữa? Có thấy bọn họ không? Có thấy pháo nổ hay không...

Cứ hỏi như vậy, lúc này trong mấy viện từ, có phụ nhân hỏi hôn phu nhà mình, trẻ nhỏ bị lạc, có nam tử tìm kiếm phụ mẫu người nhà, thỉnh thoảng cũng thấy có người đột nhiên đứng lên, cầm đao thương gào thét:

- Liều mạng với các người!

Xông vào chém giết đám hắc y nhân, trong hỗn loạn, Tô Dũ đã thấy Tô Đan Nhi ở trong đám người bên kia, nàng mới sinh nở không lâu, vẫn đang trong thời kỳ ỉu cữ, lúc này nữa người bị ướt sũng, thất tha thất thểu đi tới.

- Thấy Tiểu Thiên, Quyên Nhi không...

Nàng lôi kéo phần lớn toàn là hạ nhân, có một vài người trà lờ nàng, còn hầu hết đều là lấc đầu.

Tô Dũ đi qua giữ nàng lại, kéo nàng vào dưới mái hiên, thấy Tô Dũ, Tô Đan Nhi cũng ngẩn ra, sau đó khóc lớn:

- Gia gia...

Tô Dũ chỉ nhìn nàng chốc lát, mới hỏi:

- Lập Hằng đâu...

- Chàng... chàng bị phát hiện rồi, bèn dẫn dụ bọn chúng đi rồi... sau đó... sau đó... cháu không biết chàng ở đâu nữa...

- Bị thấy rồi?

Tô Dũ có chút khó hiểu, nhìn chung quanh, hỏi:

- Đứa bé đâu?

- Tiểu Thiên bế đi rồi, chúng cháu trên đường bị tách ra, cháu vốn cho rằng các nàng sẽ qua bên này....

Nàng suy nghĩ một chút, ổn định tâm trạng, nói:

- Gia gia, là Tịch Quân Dục.
- Cái gì?
- Là Tịch Quân Dục, dẫn theo đám phi Lương Sơn đến trả thù.
- ...Ta biết rồi.

Chi thoảng chần chừ chốc lát, Tô Dũ cũng đã hiểu, hai tay lão nắm chặt quả trượng, gõ mạnh xuống đất hai cái:

- Đàn Nhi, cháu hãy nghe cho kỹ, cháu hãy nghĩ cách chạy đi, ta sẽ gọi Cảnh hộ viện tới, để bảo vệ cho cháu, mang theo vài người nữa, Văn Định Văn Phương bọn họ đều ở đây, quan trọng nhất là cháu và Lập Hằng, nhất định phải sống! Đây là ở trong thành, bọn họ sẽ giết không chỉ Tô gia, nhưng hẳn nhất định sẽ giết các cháu, cháu và Lập Hằng phải sống mới có thể báo thù cho Tô gia, cháuvõ nghệ của Lập Hằng như thế nào, có thể tránh thoát được truy sát của bọn chúng hay không, có biện pháp gì thông tri nó chạy trốn được hay không?

Tô Đàn Nhi ngẩn người:

- Lập Hằng, chàng.... chàng sẽ không chạy...
- Kể thức thời mới là trang tuấn kiệt, dưới tình huống như này, nó nhất định có thể hiểu rõ thế cục.... Có biện pháp gì không.... để Cảnh hộ viện bọn họ bảo vệ cháu đi tìm nó... nó...

Tô Dũ đang nói đến đây, xa xa có tiếng súng truyền đến, từ xa nghe như tiếng pháo ở trong mưa, nhưng Tô Đàn Nhi quay đầu sang, kinh ngạc nhìn về phía đó:

- Nhưng... chàng sẽ không chạy, cháu cũng không có cách nào đi thông báo cho chàng...
- Gia gia cũng nghe nói cường phi Lương Sơn, bọn họ tạo phản, Lập Hằng dù gì cũng không đánh thắng được những người đó đâu...
- Chàng đánh không lại, nhưng bây giờ, làm sao tìm chàng đây...

Tô Đàn Nhi nghẹn ngào, đưa mu bàn tay che miệng. Lúc này trong mây sấm cũng đã bị bao vây bốn phía, những nơi còn lại đều có hắc y nhân tùy ý giết chóc, mưa to trời sầm sì, tường vây cao cao, ở trong lúc này như dãy núi ngăn trở, cũng không biết bên kia Ninh Nghị lâm vào trong trận chiến đấu như nào rồi, sát khí bốn phương tám hướng, khiến cho bất kỳ ai như không thể thoát ra khỏi sự biến hóa này.

Giống như gia gia nói, trong nháy mắt này, Tô Đàn Nhi lại mong chờ Ninh Nghị sẽ chạy thoát được. Nhưng trong lòng nàng cũng biết căn bản không có khả năng, dù là phu quân mình ngày thường luôn tỏ ra trầm ổn không thích tranh đấu, nhưng trên thực tế, một

khi thật sự gặp phải chuyện, hẳn căn bản không đơn giản rút lui hoặc là từ bỏ, hẳn chính là người dù trong hoàn cảnh xấu thế nào cũng đều phải gắng sức mở ra một đường máu, có hy vọng thì mới có khả năng cứu vãn được tình thế, tướng công sẽ không thích cảm giác để toàn gia bị giết rồi sau này quay lại báo thù.

Người lợi hại như vậy khiến người ta rất kính nể, đó là phu quân của nàng, trong lòng nàng vô cùng thích hẳn, vô cùng thích. Cũng bởi vì điều ấy, trong lòng nàng cũng hiểu, dưới tình thế kẻ khác mạnh hơn, hẳn ở trong hoàn cảnh xấu, đại đa số sẽ vật lộn đến cùng dù không có kết quả, tranh đấu cho đến khi máu chảy đầm đìa, tận đến khi tính mạng không còn mới thôi. Võ nghệ của phu quân không được coi là cao, nhưng mỗi lần chém giết cùng người ta đều giành thắng lợi, nhưng bản thân cũng luôn bị thụ thương, nhưng lúc này đây mặc dù tình thế nguy hiểm không như ở Hằng Châu, nhưng Tịch Quân Dục lại là kẻ không có lương tâm, thấy nhiều người chết như vậy, trong lòng nàng thật sự sợ hãi, hy vọng phu quân nhà mình không gàn bướng quyết sống chết chém giết cùng đám người kia,

mà là tìm kiếm cơ hội, nếu có khả năng thì mong muốn hẳn có thể chạy thoát...

Trong lòng nàng xuất hiện ý nghĩ như vậy, thấy dưới màn mưa sầm sì đột nhiên có tia chớp lóe lên, tiếng chém giết trong tiếng sấm càng trở nên kịch liệt. Mà ngay khi nàng cố căng mắt nhìn về một hướng của

Tô phủ, nơi bị sát khí và bóng tối bao phủ lên, Ninh Nghị cũng đang lấy lực lượng đơn độc tiến hành một trận chém giết, trong bóng tối dày đặc, cầu một con đường thoát...

331. Q.3 - Chương 333: Mưa Bão (5)

Khi tiếng nổ vang truyền đến, Tiết Vĩnh cầm loan đao trong tay chạy trên nóc nhà trong màn mưa.

Trận mưa này quá lớn, tầm nhìn khó có thể vươn xa, nhưng phương hướng có thể xác định. Lần này chúng hảo hán Lương Sơn đến Giang Ninh, quân sư Ngô Dụng sợ một số người sốt một báo thù sẽ làm lỡ đại sự, cũng không phải hết các huynh đệ trước đây đã từng kết thù với Tô gia đến, mà là đan xen phái bọn họ đi chấp hành một nhiệm vụ khác. Đi báo thù, bởi Tịch Quân Dục quen thuộc Tô địa hình Tô gia, để gã tới đó an bài.

Dựa theo cách nói của Tịch Quân Dục, vị cô gia ở rể của Tô gia kia võ nghệ không có gì đặc sắc, nhưng lại giỏi về nghiên cứu các loại vật phẩm hỏa khí, trước đây Mã Lân bị thua đột ngột không kịp đề phòng chính là đột hỏa thương trong tay hắn, tráng giữa mặt, một súng trí mạng. Theo phỏng đoán của mọi người, đây có thể là một thư sinh tính cách

cổ quái, chi thích loay hoay nghiên cứu bộ phận cơ quan của các loại hỏa khí mà thôi, uy hiếp không lớn, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, quân sư Ngô Dụng an bài Thần hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc tình thông khóa khí trên Lương Sơn áp trận, sách lược hết sức vẹn toàn. Chỉ là hôm nay đột nhiên có mưa bão, cũng không biết hỏa khí của Thần hỏa tướng có phát huy được uy lực hay không, lúc này bên kia có âm thanh truyền tới, nghe không giống như là Tử Ngộ Chương Tâm Lôi sở trường của Ngụy Định Quốc. Nhưng âm thanh nổ lớn này cũng làm bại lộ phương hướng của Ninh Nghị, gã liền ra ngoài đuổi theo.

Gã bước tiến cực nhanh, mấy lần lên xuống, trong nháy mắt đã chạy qua mấy sân, phía dưới và xa xa thỉnh thoảng có tiếng sát phạt, gã ngược lại cũng lười tham dự trong đó. Tiết Vĩnh này biệt hiệu là “Bệnh đại trùng”, trước đó trên giang hồ bán thuốc cao kiếm sống, gã kế thừa võ nghệ từ bậc cha chú, nhưng trong nhà bởi vì đắc tội thân hào, cũng khiến gã một thân bản lĩnh khó có thể xuất đầu mới có biệt hiệu là Bệnh hồ. Sau khi Tống Giang thu nhận gã, tiến nhập và Lương Sơn, gã mặc dù đứng hàng không cao trên núi,

nhưng võ nghệ cũng không tệ, cũng không phải là người thích hiếu chiến giết người, chỉ là tròng cảnh chém giết diệt môn bức này, gã thật sự là thấy không quen, trong lòng không đến mức có hứng khởi gì.

Một đường chạy tới bên kia, tựa như tiếng thương vang lên ở viện từ, mới nhảy xuống, gã liền phát hiện dấu vết của trận chiến. Trong phòng đang có một trận đấu kịch liệt, Tiết Vĩnh đề đao nhảy qua, cảnh giác nhìn một chút, mới phát hiện trong phòng đã đánh đến hỗn loạn, bàn gỗ đều bị đao kiếm chém nát, trong phòng mờ tối, bên trong có hai cỗ thi thể, một cỗ nằm ở bên tường, bụng, đầu đều bị chém, mặc y phục màu đen, là biết huynh đệ bên mình, một cỗ thi thể khác vừa đứng là Thần hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc, gã ba bước thành hai bước lao đến, chỉ thấy ngực của Ngụy Định Quốc bị đập nát thành một lỗ hồng lớn, trong vết thương tràn ngập sắt sa khoáng, chì.

Ngụy Định Quốc am hiểu là hỏa khí, mọi người trước đó cũng từng nghĩ phải đề

phòng hỏa khí này, lại không ngờ cuối cùng bản thân mình lại gặp độc thủ bởi hỏa khí. Thư sinh kia vốn võ nghệ chẳng ra gì, lúc này sao lại tạo nên một cục diện như này được? Trong lòng Tiết Vĩnh đang nghi hoặc, thấy góc tường có một bóng người, gã nắm chặt loan đao, nhìn chăm chú, đó là một nữ tử trần truồng đang ôm y phục, trên đầu bị thương, ngồi ở góc phòng thần trí hoảng hốt.

Người trong Lương Sơn tuy rằng cũng có coi trọng hành sự, nhưng dù sao sơn phi vô pháp vô thiên chiếm đa số, ăn miếng thịt to uống bát rượu lớn, thỉnh thoảng vào nhà cướp của, xuất hiện loại chuyện gian dâm phụ nữ, thì ngay cả đám người khá chính khí là Lỗ Trí Thâm, Lư Tuấn Nghĩa cũng không thể ngăn được. Tiết Vĩnh vừa thấy, còn chưa rõ rốt cuộc nữ tử kia đã xảy ra chuyện gì, lại thấy đối phương bị thương nặng, gã không đành lòng tiếp tục hạ thủ, chỉ là ti mi nhìn dấu vết chung quanh một chút, cái bàn bị chém đứt,

binh khí chém lên là trọng kiếm, hắc là vũ khí của Bào Húc Bào huynh đệ, nói như vậy, mới vừa rồi có lẽ là Bào huynh đệ và Ngụy huynh đệ liên thủ đối phó với Ninh Lập Hằng

Tiết Vĩnh có kinh nghiệm giang hồ phong phú chu đáo, chi suy ngẫm một chút đã có kết quả. Võ nghệ của Ngụy huynh đệ cố nhiên là không cao, nhưng dù là ngày mưa không thể sử dụng hỏa khí Chưởng tâm lôi, thì công phu ám khí phi thạch cũng không kém, về phần Bào huynh đệ, biệt hiệu giang hồ là “Tang môn thần”, đã từng vào rừng làm cướp ở Khô Nhĩ Sơn, từng có uy danh hiển hách tại vùng Sơn Đông Hà Bắc, tính y hiểu sát, kết hận thù giang hồ vô số, võ nghệ cũng khá cao cường. Hai người như vậy liên thủ, giết một thư sinh bình thường quá dễ dàng. Nhưng lúc này lại xuất hiện tình trạng như này, có thể nghĩ Tô gia còn có một cao thủ hộ viện áp trận khác, có thể là hắc đi tới bên này, ngăn cản Ngụy huynh đệ, lúc này mới khiến gã bị trắng một súng này.

Tiết Vĩnh trước tiên nhìn phụ nhân ở trong góc phòng kia, nhưng lập tức bỏ đi ý niệm đó trong đầu, nếu cao thủ lợi hại là phụ nhân kia thì cũng không đến mức cởi sạch quần áo

để mê hoặc kẻ địch. Đang lúc vừa đi ra cửa phòng lần tìm manh mối, đột nhiên nghe được một tiếng quát “A” cách đó không xa từ trong mưa truyền đến, Tiết Vĩnh nghe nhận ra thanh âm đó chính là của “Tang môn thần” Bào Húc, trong ngữ khí tràn ngập phần nộ, điên cuồng, thống khổ.

Tính cách Bào Húc dũng mãnh, trên Lương Sơn cũng mạnh mẽ cứng rắn giống như Lý Quỳ vậy, tiếng gào như vậy thật sự khiến người ta bất ngờ kinh ngạc, chắc là đã gặp phải trận đấu ác liệt khó có thể tưởng tượng rồi. Tiết Vĩnh phóng nhanh đi, dọc đường đi qua hai viện từ, dưới mái hiên của viện tử, trong phòng ốc có dấu vết tranh đấu, chắc là một đường chém giết đi qua, Bào Húc sử dụng Tang Môn trọng kiếm hắc là chiếm thế thượng phong, trên đường thỉnh thoảng có thể thấy vết máu, nhưng mà lúc chạy qua sân thứ hai, y lại thấy có một tấm lưới bị chém nứt trên mặt đất, đây cũng không phải là lưới đánh cá, dây thừng khá thô, bề mặt bọc lộ móc câu các loại, lúc này lưới bị phá, rơi trên mặt đất cũng loang lổ máu, Bào Húc không biết dùng vật như vậy, vậy thì nói có thể là y

Không ngờ lúc này trong cuộc chiến lại xuất hiện vật thiên môn như vậy, trong lòng Tiết Vĩnh âm thầm đề phòng, nhưng trên giang hồ sở trường dùng ám khí cơ quan, võ nghệ sẽ không cao, không cần quá để ý tới, nhưng càng đi qua bên kia, thanh âm của Bào Húc càng trở nên cuồng loạn kịch liệt, Tiết Vĩnh nghe được tiếng y gào lên:

- Đi ra, đi ra, đồ dê tiện vô sỉ! Đi ra nhận lấy cái chết....

Hoặc là:

- Ta thấy ngươi rồi!

Tựa hồ như kẻ địch trốn rất kỹ, dù hôm nay thời tiết âm trầm, chỉ cần căn trụ được đối phương rồi, đâu sẽ xuất hiện tinh hướng không tìm được chứ.

Tận đến khi gã chuyển qua chỗ rẽ của phòng xá phía trước, cuối cùng mới nhìn thấy rõ tinh hướng bên kia.

Chỉ thấy dưới màn mưa đen kịt, trong tiểu viện, Bào Húc đang vùng kiếm chém loạn, nửa người y toàn máu là máu, đại khái là do tấm lưới kia tạo nên, đối với Bào Húc mà nói, loại thương thế này chỉ là vết thương ngoài da không đáng nhắc đến, nhưng nghiêm trọng nhất, chính là nửa người trên của y thậm chí là trên mặt đều có dấu vết màu trắng, rất nhiều bột phấn màu trắng đang bị nước mưa làm ngấm thấm, loang ra, nhưng Tiết Vĩnh vừa nhìn là có thể nhận ra, đó là bột vôi.

Vôi phấn này trước đó hẳn là sử dụng giấy dầu hoặc là giấy dai để bao lấy, đập vào trên mặt Bào Húc, phủ trên toàn bộ mặt, lập tức làm con mắt y bị cháy bỏng, đại khái là y

còn dùng tay để lau đi, trên mặt đều bị chín rữa rất nhiều, vôi thâm nhập vào vết thương càng mang tới cho y nỗi đau đớn khôn cùng, thế cho nên lúc này Bào Húc không ngừng vùng kiếm kêu gào thảm thiết, giống như bị tâm thần.

Mà phía trước y, một bóng người đại khái đang lảng lảng đứng đó cách khoảng hai trượng, bóng người ấy mặc áo bào thư sinh, trên người cũng bị thụ thương nhiều chỗ, tay, chân, thậm chí là trên đầu đều chảy

máu lại bị nước mưa xóa đi, cũng cực kỳ thảm liệt. Nhưng tay hấn ta vẫn cầm đao, thẳng đứng lẳng lẳng như vậy, như quỷ mị đứng ở đằng kia nhìn Bào Húc đang phát rồ.

- Ninh Lập Hằng! Người là một tên tiểu nhân dê tiện! Đồ vô sỉ! Đi ra cho ta! Có gan thì ra chiến trăm hiệp với gia gia!

Bào Húc rống lên trong mưa. Tiết Vĩnh thấy tình huống như vậy, tay nắm đao cũng

trở nên căng thẳng hơn. Nếu Bào Húc đã gào thét như thế, đã chứng minh không có người thứ hai tham chiến rồi. Vậy thì huynh đệ mặc y phục màu đen kia, cùng với Ngụy huynh đệ hẳn là đều bị Ninh Lập Hằng giết chết rồi.

Lần này người trên Lương Sơn tới đây rất coi trọng hành động tại đại ngục Giang Ninh, nhưng việc đến trả thù Tô gia thì lại rất coi nhẹ. Tịch Quân Dục hiểu rõ tình hình bên trong của Tô gia, lúc giết chết Bách Dao Minh, thật sự là giết vô cùng dễ dàng, trên thực tế cũng là như vậy, lúc này tiến hành giết chóc các nơi của Tô gia, cơ bản cũng không gặp phải chống cự gì lớn, ngay cả bên kia chính sảnh một vài hộ viện của Tô gia sợ rằng cũng rất nhanh sẽ tan rã, nhưng thật không ngờ, lần tao ngộ này lại gặp phải tồn thất to lớn như thế.

Tiết Vĩnh không phải là sợ hãi, chỉ là quá bất ngờ mà thôi. Thư sinh trước mắt này cũng không biết dựa vào thủ đoạn thế nào mà lại có thể lật ngược được tình thế, nhưng

dưới sự truy sát của Bào Húc, trên người cũng đã bị thụ thương không nhẹ, hấn đã không còn sự nhanh nhẹn linh hoạt nhiều nữa, phỏng chừng cũng không còn chiêu kế nào, chỉ cần thận một chút, là sẽ không vấn đề gì.

Thấy Bào Húc múa kiếm loạn lên không có kết cấu, lão đảo, bóng người cầm đao dưới mưa kia cũng bắt đầu chậm rãi di chuyển cước bộ, lặng lẽ không một tiếng động thông thả tới gần. Tiết Vĩnh nắm chặt loan đao, từ bên này đi ra ngoài.

Để tránh hấn ta lại ra quỷ kế gì, chỉ bằng nắm chắc cơ hội, một khi xuất thủ, thì ra một đao trí mạng... Trong lòng Tiết Vĩnh nghĩ như thế, liền áp tới gần, thư sinh kia chợt cảnh giác, quay đầu sang, trong ánh sáng mờ tối, gã thấy một đôi mắt sắc bén đến vô cùng.

Trong giang hồ, người có ánh mắt như này cũng chính là loại người khó đối phó nhất.

Loan đao kéo ánh nước, xoẹt ra ngoài, bên kia xoay người, lui về phía sau, cũng một đao dũng mãnh chém qua, binh khí giao nhau vang lên âm thanh giòn giã trong màn mưa, sau đó chỉ nghe những thanh âm keng keng giao thủ liên tục của hai người, Bào Húc

kia nghe được thanh âm này, liền nhích lại gần bên này. Cước bộ của Ninh Nghị nhanh chóng lui ra sau, dù sao trên người hấn cũng đã bị thương, đón đỡ một hồi với Tiết Vĩnh cũng là quá khó khăn rồi.

Tiết Vĩnh võ nghệ cao cường, tốc độ dùng đao cực nhanh, trong lòng cũng kinh ngạc thấy tốc độ đón đỡ khá gượng ép của đối phương. Hơn nữa chiêu thức của Ninh Lập Hằng sử dụng tuy còn chưa thành thạo đến trình độ cao thủ nhất lưu, nhưng dĩ nhiên là cũng hết sức kín kẽ, vô cùng tinh xảo. Bào Húc ở trong tiểu viện điên cuồng vung kiếm, hai thân hình gào hét di chuyển, vây quanh hấn vào nửa vòng tròn, cũng vào lúc này, Tiết Vĩnh đột nhiên trông thấy một khe hở nhỏ bé trong đao thuật tinh xảo của đối phương, tả quyền vô thức vung ra ngoài, lần này đánh trúng đối phương. Chiến đao trên tay Ninh Nghị bay ra, cắm vào cánh cửa mở, loan đao trong tay Tiết Vĩnh quét chém thẳng ngực Ninh Nghị, một đòn này, ở ngay giữa ngực Ninh Nghị. Trong cùng lúc, Ninh Nghị không lùi mà tiến tới, dùng ngực đè ép tới.

Nguy rồi...

Sau đó vang lên “bình” một tiếng, là tiếng kim thiết tấn công.

Ngực mặc áo giáp... Trong nháy mắt ý thức được điểm này, hữu quyền dùng sức lực mạnh nhất đập thẳng vào ót của gã, bọt nước từ trên quyền phong bắn tung.

Gã nào đâu biết rằng, Ninh Nghị tự biết thời gian tốt nhất để luyện võ của bản thân đã qua, trên nhiều phương diện không thể bằng người khác, trong thời gian ở Hàng Châu, thường xuyên trao đổi với Lục Hồng Đề đó là làm âm nhân như nào, về các loại ám khí, các loại thủ pháp, thậm chí là các loại chiêu thức đều

tận lực giữ lại hậu chiêu. Tu vi võ công của Lục Hồng Đề đã tới mức tuyệt hảo, đương nhiên là chẳng cần dùng loại phương thức này, cũng hiểu Ninh Nghị có chút hồ đồ, nhưng nàng cũng không từ chối, đồng thời còn hứng thú nghiên cứu ra vài thứ. Mới vừa rồi chiêu thức tinh xảo mà Ninh Nghị sử

dụng nếu gặp phải đám lưu manh phổ thường, tất nhiên là vô dụng, chỉ là gặp phải người có võ công đến trình độ nhất định như Tiết Vĩnh thì mới có hiệu quả, cũng bởi Tiết Vĩnh nhìn thấu chiêu thức võ nghệ kia tinh xảo, lúc bị tiết tấu lôi kéo không được thuận lợi sẽ chiếu ra kẽ hở của chiêu, mới có thể bị tráng kể vô cùng bình thường này.

Những chiêu thức mà Lục Hồng Đề nghiên cứu, tất cả đều sử dụng các loại ám khí, vôi, súng kíp... sợ rằng trên đời này không có cao thủ tông sư thứ hai nào sẽ hồ đồ làm loại chuyện này đến trình độ như này, chiêu thức này nói dài cũng không dài ngắn cũng không ngắn, chỉ là cài rất nhiều tiêu chuẩn chính xác khiến cho người luyện võ lòng ngứa ngáy, một khi kéo nhập vào tiết tấu, lập tức bị rơi vào trong liên hoàn bộ, giống như là Lục Hồng Đề dùng kiến thức võ học của mình để giao thủ với đám người Tiết Vĩnh. Bào Húc kia vừa rồi bởi vậy mà liên tục trúng vài ám chiêu, lúc này ót của Tiết Vĩnh bị đánh trúng, nội lực Phá lục đạo cũng đã vận dụng tới cực hạn rồi.

Chỉ nghe phịch một tiếng, thân thể Tiết Vĩnh xoay tròn tại không trung, cả người phi lên trong màn mưa, nhưng võ nghệ của gã rất cao, loan đao vừa chuyển quét ngang, trúng vai Ninh Nghị tủa máu, trong thời khắc đó trên ngực áo giáp Ninh Nghị cũng liên tục bị đá trúng hai kích, hai bóng người cùng đồng thời bay ra hai hướng, ngã lộn xuống mặt đất, trường kiếm trong tay Bào Húc cũng quét chém vào một cây cột cách đó không xa.

- Ai, đi ra! Ninh Lập Hằng! Tiểu nhân dê tiện, đi ra nhận lấy cái chết...

Bào Húc sau khi bị thương giống như mãnh thú gào lên không ngừng, Tiết Vĩnh phun một búng máu ra ngoài, trong đầu ông ông không ngừng, tầm nhìn không rõ, mờ ảo, lay động, một quyền trúng vào huyết Thái Dương cực kỳ nghiêm trọng, gã muốn đứng lên, nhưng gắng gượng hai lần cũng không thành công, cố gắng ngưng tụ ánh mắt nhìn về phía trước, thấy cách đó không xa, thư sinh tên là Ninh Lập Hằng đã nỗ lực đứng lên, sau đó lưng tựa vào bậc thang bên kia, cả người lảo đảo loạn choạng.

Hắn đang nhìn bên này, đứng một lúc, sau đó hai tay dờ ra sau, ngồi trên bậc thang dưới mái hiên, cũng không nói gì, chỉ thở phì phò từng hơi, Bào Húc ở bên này thì vẫn như u hồn phát rồ, Tiết Vĩnh ngã lộn trên mặt đất. Cũng tại giờ khắc này, trong lòng Tiết Vĩnh bỗng nhiên đã hiểu rõ câu “Nhất thất túc thành thiên cổ hận”, có rất nhiều chuyện trên giang hồ, thật ra bản thân chỉ đi nhằm một bước thì đã thua toàn bộ rồi, gã cũng từng nghĩ tới rất nhiều thứ cùng với rất nhiều tình huống, nhưng chỉ lúc này đây loại sự việc hoàn toàn không nên phát sinh lại phát sinh ở trên người gã, quý dị nhất, phát sinh nhanh như vậy, lại cực kỳ đơn giản, thư sinh trước mắt này, nghiễm nhiên là đã luyện tập chiến đấu trong loạn cục gần như là một nghìn lần rồi, chỉ đợi đến chạng vạng hôm nay đem sự việc phát sinh một lần giống như thế thôi.

Xa xa tiếng đánh nhau vẫn còn tiếp tục, đại để là người của Lương Sơn đang vây công phòng ngự bên chính sảnh Tô gia, cũng không biết là có thể chống đỡ được bao lâu. Tiết Vĩnh thấy thư sinh nghiêng đầu nhìn bên kia, nghe thanh âm, trong thần tình cũng có vài

phần thống khổ, bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng hắn cắn răng, toàn thân run rẩy một chút, sau đó hít sâu một hơi, đứng lên, nhặt chiến đao ở trên mặt đất lên, từng bước từng bước đi tới chỗ Tiết Vĩnh.

Giữa đường, hắn lại đổi vũ khí thành một cây mộc bổng, đi tới bên Tiết Vĩnh, một gậy mạnh mẽ đánh xuống đầu của gã, sau đó lại một gậy, lại một gậy...

Bao suy nghĩ trong đầu Ninh Nghị, thật ra cũng có chút rối loạn, chớp động chính là toàn bộ tình cảnh phát sinh vừa rồi, lúc Thần hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc chạy vọt vào, bị biều tẩu ngã ra đất bỗng vọt tới liều mạng ôm lấy đối phương, là từng cổ thi thể một, không biết có phải là Văn Trúc đã rời khỏi hay chưa, hay là của Đan Nhi, Tiểu Thiên, còn có đứa bé mới sinh nữa...

Tận đến khi Tiết Vĩnh cuối cùng đã nằm sấp trong vũng máu, hắn mới chuyển người,

kéo mộc bổng lảo đảo đi tới chỗ Bào Húc đang vùng vẫy loạn xạ gào thét như điên...

Có lẽ còn có cơ hội, dù gì cũng có cơ hội.

Một gậy đập mạnh vào đầu, hấn đánh Bào Húc ngã xuống đất, sau đó tránh né kiếm lớn vô lực vung lên, lại một gậy đánh xuống.

Đúng lúc này, có người chạy đến viện tử bên này..

332. Q.3 - Chương 334: Mưa Bão (6)

Lúc Nguyên Cẩm Nhi gặp Văn Nhân Bất Nhị tại cửa nhà tù thì Văn Trúc đang chạy trong một viện tử của Tô phủ dưới màn mưa bão. Ngay cả khi phỉ nhân kéo tới, nàng vẫn chưa ra khỏi Tô phủ, cùng với Hạnh Nhi chạy trốn vào một hòn giả sơn trong hoa viên. Sau khi có một đám người đi qua, Hạnh Nhi nhận ra một người trong đó, cảm thấy vô cùng nguy hiểm, bảo Văn Trúc tạm thời trốn ở đây, còn nàng ra ngoài đi tìm Cô gia và tiểu thư. Nhưng sau khi Hạnh Nhi đi ra ngoài thì rất lâu không thấy quay lại, mà trong Tô phủ lại truyền đến những âm thanh hỗn loạn.

Mưa to liên tục, nàng trốn ở trong đó nhìn người nhà Tô phủ chạy qua chạy lại trong hoa viên, bị hắc y nhân đuổi theo giết chết, cũng có một vài hắc y nhân chạy tới chạy lui, hỗn loạn ngày càng nghiêm trọng, phỏng chừng Hạnh Nhi căn bản không trở lại, Văn Trúc đang nghĩ mình có nên chạy đi báo tin hay không. Nàng cũng không dám mở dù, chạy ra ngoài mưa, dọc theo đường cũ đi ra ngoài, cũng may phía trước cũng có hai người của Tô gia đang chạy trốn, lúc gần ra ngoài, hai người kia lập tức bị giết, nàng lúc đó đang ở phía sau quá sợ hãi vội vàng chạy vào một lùm cây để trốn.

Trốn ở trong lùm cỏ dưới màn mưa rất lâu, cả người nàng lạnh run, biến loạn trong Tô Phủ càng lúc càng dâng cao, thỉnh thoảng xa xa nghe được tiếng âm âm, nàng nghe nhận ra đây là tiếng súng hỏa thương của Ninh Nghị, cả người giật nảy mình, lúc này mới từ trong lùm cây đi ra, tới một viện tử, bên trong có vài thi thể, nàng đến nhà bếp cầm một cây cán bột để phòng thân, suy nghĩ một chút lại đổi thành dao thái rau, sau đó đi về hướng có âm thanh.

Dù sao nàng cũng không quen địa hình của Tô gia, vừa lần tìm đi vòng qua mấy khúc cong, trốn tránh một vài hắc y nhân, cũng không biết là phương hướng có đúng hay không, Ninh Nghị có còn ở nơi vừa nổ súng đó hay không. Nhưng lúc này với nàng cũng chỉ làm được như thế. Mấy hôm trước nàng bị hơn hai mươi phụ nữ làm nhục, tinh thần bị kích động tổn thương không nhẹ, sức khỏe vẫn còn có chút suy yếu, ngày hôm nay lại tới gặp Tô Đoàn Nhi, tinh thần sức lực cả người đều tiêu hao, lúc này lại bị ngấm mưa, cả người trên dưới đều ngấm lạnh đến tận xương, nhưng trong lòng vẫn muốn đi gặp Ninh Nghị, cũng không biết hấn có bị thương trong trận xung đột này hay không...

Cứ như vậy vòng qua mấy viện tử, rồi đột nhiên nghe ở viện tử phía trước có tiếng đánh nhau vọng tới, hình như là sóng mái với nhau trong phạm vi nhỏ, có người đang hò hét chém giết, thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm truyền tới. Văn Trúc cẩn thận đi vòng qua viện tử đó, tìm thấy một cánh cửa nhỏ phía sau, thấy bốn gã hắc y nhân đang vây công người của Tô gia, trong đó có hai gã hộ viện của Tô gia, có vài nam tử trẻ tuổi đang bảo vệ hai nữ quyền, chém giết cùng một chỗ với bốn người kia, trên mặt đất cũng có hai thi thể thuộc người nhà Tô gia.

Bốn gã hắc y nhân kia võ nghệ cao cường, người của Tô gia không phải chống đỡ được, chỉ gắng gượng không lùi mà thôi, chỉ trong khoảng nửa khắc có một người ngã xuống, mà bên này vẫn còn một gã hắc y nam tử chưa hề tham chiến, cũng không dùng khăn che mặt, Niếp Văn Trúc nhìn vài lần thì nhận ra gã này chính là người mà lúc trước Hạnh Nhi nói là có biết. Đánh một trận, lại có một gã hộ viện ngã xuống, hắc y nam tử kia đi tới trước, miệng nói:

- Dừng tay.

Bốn gã hắc y nhân ngừng tay, người của Tô gia hầu hết đều đã bị thương, cầm vũ khí đứng ở bên kia. Hắc y nam tử tay cầm chiếc quạt xếp, vỗ vỗ:

- Không ngờ ta trở về đúng không, chư vị, nói cho ta biết tên cô gia phế vật của các người đang ở đâu! Ninh Nghị đang trốn đi đâu rồi! Còn cả Tô Đoàn Nhi nữa? Cô ta đâu?

Gã nói xong, chỉ thấy trong đám người bên kia một cô gái đột nhiên kêu lên “A” một tiếng, xông thẳng tới hắc y nam tử, tận đến khi một gã hắc y nhân giơ đao lên cản, nàng mới đứng lại, khóc nói:

- Tịch Quân Dục, vì sao người lại làm vậy?

Vân Trúc mới biết gã nam tử này tên là Tịch Quân Dục, nàng cũng biết cô gái kia, đó chính là Quyên Nhi, nha hoàn tính cách ít nói hình thức thanh tú đi theo Tô Đoàn Nhi. Hai bên rõ ràng là biết nhau, Tịch Quân Dục vô vô quạu xếp, ánh mắt trở nên hung ác độc địa:

- Quyên Nhi, đã lâu không gặp, Cô gia và tiểu thư của người đâu?

- Tịch Quân Dục, vì sao người làm vậy?

Cô gái đứng khóc ở đằng kia, lặp lại những lời này. Tịch Quân Dục hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta làm trâu làm ngựa vì Tô gia, vì sao phải làm vậy? Có cái gì đâu, ta nói cho người biết, ngày hôm nay ta không tìm được Tô Đoàn Nhi và cô gia gốc của người, toàn bộ Tô gia đều phải chết! Có nghe thấy không, bên kia kia, bên chính sảnh đã bị đánh rồi, hơn phân nửa mọi người đều ở đó, nhưng ta biết Ninh Nghị chạy rồi, rút cuộc hẩn trốn ở đâu...Các người nghe rõ cho ta...

Gã nói đến đây, Quyên Nhi đang đứng khóc ở trước ngẩng đầu lên, nói một câu mà khiến tất cả mọi đều bất ngờ, thậm chí ngay cả Tịch Quân Dục cũng ngẩn người, chỉ nghe nàng khóc nói:

- Người có biết ta vẫn luôn thích người không...

- Nếu như...

Tịch Quân Dục nói hai chữ, lại không thể nói tiếp được nữa, tay gã lắc lắc giữa không trung:

- Ồ, người đừng ở đây nói bậy....

Gã nói là nói vậy, nhưng thần sắc cũng trở nên phức tạp, căn bản là gã trước đó hoàn toàn không dự liệu được tình huống bất ngờ này.

- Người có biết ta vẫn luôn thích người không...

Quyên Nhi đứng ở đó vừa khóc vừa lặp lại lần nữa.

Bên này, Nhiếp Vân Trúc cũng hơi ngẩn người, những lời nói này nghe không hề tầm thường, nhưng phối hợp với tình cảnh trước mắt, nàng tựa như nghe được màn đối thoại giống như vậy ở một nơi nào đó...“Người có biết ta vẫn luôn thích người không”, những lời nói này là rất có hữu dụng để đối phó với nam nhân, mặc kệ người đàn ông đó hung hãn tàn ác bao nhiêu, đột nhiên nghe một câu như thế, người kia nhất định sẽ chiếm thế thượng phong...

Trong ký ức, tựa như một ngày nào đó không lâu lắm Ninh Nghị cùng với Cẩm Nhi đang nói chuyện phiếm ở trên bậc thang trước tiểu lâu thì Ninh Nghị nói câu đó, lúc đó hẩn từng ở Hàng Châu trở về không lâu, Cẩm Nhi lại thích nghe những trải qua ở Hàng Châu, thỉnh thoảng cũng sẽ lải nhải hỏi Ninh Nghị đủ về các phương thức đối phó với người khác. Tính tình Vân Trúc đạm bạc, không quan tâm tới những chuyện này, chỉ cười cười nghe, nhưng bỗng nhiên lúc này nghe câu nói như vậy, đã gọi lên ký ức của nàng.

Chẳng qua lúc này Quyên Nhi đang đứng trước mặt Tịch Quân Dục vừa khóc vừa nói, thật sự là có cảm giác chân thành tha thiết. Tịch Quân Dục sững sờ một lúc, nói:

- Người mơ tưởng...

Nói còn chưa hết lời, Quyên Nhi lại khóc vừa lặp lại:

- Người có biết ta vẫn luôn thích người không...

Lúc này giọng nói nhỏ hơn, tiếng khóc nức nở thì lại vô cùng thê lương. Nàng chỉ là một nha hoàn, chỉ biết khóc nói như vậy, phía sau đột nhiên có người kêu lên:

- Quyên nhi, người ăn cây táo, rào cây sung à.

Quyên Nhi bất động trước câu nói phía sau, chỉ đứng ở đó khóc rùng:

- Người còn nhớ hay không, trước đây lúc người vẫn ở trong cửa hàng, nếu tiểu thư giao việc cho các người đến bận rộn, đưa cơm cho các người đều là ta....Khi đó người chỉ là một hỏa kế, người làm việc rất chăm chỉ, mỗi lần ta đưa cơm cho người, đều sẽ thêm nhiều thịt vào bát người...

- Người người...tránh ra cho ta...

Tịch Quân Dục chần chờ chốc lát, lại rống lên, nhưng thần sắc rõ ràng hết sức phức tạp. Khi đó trong bát có bao nhiêu thịt? Gã đã quên rồi, nhưng Quyên Nhi đã nói như vậy, hình như là sự thật. Quyên Nhi vẫn đứng ở đằng kia vừa khóc vừa lắc đầu.

- Sau đó người làm chưởng quỹ, lại được trọng dụng, trong lòng ta rất vui, sau đó có một ngày khi người đang làm việc trong cửa hàng, ta còn tặng người một chiếc khăn tay, người có nhớ không? Khi đó trong nhà đang kén rể cho tiểu thư, ta biết người thích tiểu thư, trong lòng ta vẫn mong muốn người có thể trở thành cô gia, như vậy ta...ta sẽ...Nhưng dù là người không trở thành cô gia, người sao lại có thể như vậy...

Quyên Nhi khóc to, tính tình của nàng vốn ít nói, vóc dáng thanh tú động lòng người, chỉ khóc như vậy, nhưng lại càng làm tăng thêm lực chấn động. Tịch Quân Dục có chút do dự, bốn gã hắc y bên cạnh cũng chần chờ, không biết cô gái này có phải thật sự thích Tịch đại ca không? Trên thực tế, Tịch Quân Dục đương nhiên tự cho là mình cao quý, trong lòng muốn kết hôn là Tô Đàm Nhi, dù có giao tiếp với mấy nha hoàn bên cạnh Tô Đàm Nhi, nhưng trong lòng cũng không bao giờ coi trọng. Nhưng lúc này gã không còn ở Tô gia, hồi tưởng lại trước đây, lại nghĩ có lẽ mình được người ta thích cũng là điều đương nhiên. Nếu Quyên Nhi không thích mình thì còn thích ai chứ, đúng không?

Đang lúc chần chờ, bên kia đột nhiên có tiếng trẻ con khóc vang lên, Tịch Quân Dục giật mình, chỉ thấy một gian cửa phòng bên kia đột nhiên mở ra, Tiểu Thiên ôm một chiếc giỏ đựng đứa bé lao ra ngoài. Trên thực tế, nếu không phải Tiểu Thiên nghe tiếng trẻ con khóc, trong lòng chợt dạ lập tứ mở cửa lao ra ngoài, phỏng chừng Tịch Quân Dục còn không nghĩ đây là con của Ninh Nghị và Tô Đàm Nhi. Nhưng thấy nàng lao ra, Tịch Quân Dục đột nhiên rống lên:

- Bắt lấy cô ta, bắt lấy đứa bé, nhanh lên.

Bốn gã hắc y nhân đột nhiên thấy có động tĩnh, dưới mái hiên bên kia, vài thanh niên Tô gia cũng cầm lấy binh khí lên, có người kêu:

- Đừng mơ tưởng qua đây!

Có người lại kêu:

- Chạy mau!

Trong mấy thanh niên đó, dẫn đầu là hai người Tô Văn Định và Tô Văn Phương, bọn họ theo Ninh Nghị đi Hàng Châu, hết sức bội phục những chuyện mà Ninh Nghị làm, sau khi trở lại Giang Ninh cũng từng rèn luyện thân thủ một thời gian, bởi vậy mới có thể chém giết với tặc phỉ Lương Sơn một trận. Nhưng bản lĩnh của hai người dù sao cũng có hạn, trong đó có một gã hắc y nhân xông thẳng tới bên hai người, Tiểu Thiên chạy dưới mái hiên dài, nhảy vào màn mưa, rồi đột nhiên dưới chân bị trượt, cả người lẫn giỏ đều bay ra ngoài, đồng thời cũng tránh được một đao chém của một gã hắc y nhân.

Chiếc giỏ đặt đứa bé rời khỏi tay, bay lên không trung, Tịch Quân Dục ở phía sau hô lên:

- Bắt lấy cô ta, bắt lấy đứa bé.

Trên thực tế, cũng bởi trong lòng quá hưng phấn và nôn nóng, bằng không gã đã nói thẳng là giết cô ta, giết đứa bé thì chỉ sợ rằng Tiểu Thiên đã không còn mạng rồi. Gã vừa gào to vừa chạy, Quyên Nhi đón đầu, gã rống lên:

- Tránh ra!

Hầu như cùng thời khắc đó, hai tay Quyên Nhi vung lên, đâm thanh chủy thủ vào bụng dưới của Tịch Quân Dục. Tịch Quân Dục vẻ mặt kinh ngạc, run rẩy một lúc, sau một khắc, gã điên cuồng hét lên:

- Tiệt nhân!

Một cái tát đánh Quyên Nhi bay ra ngoài.

Bên hông một căn phòng cách đó không xa, một bóng người lúc này cũng từ phía sau nhà xông ra, ôm lấy cái giò trúc bỏ chạy mất. Người đột nhiên xuất hiện từ phía sau chính là Vân Trúc, Tịch Quân Dục bị trúng một dao, vài gã hắc y nhân đều nhìn qua đó, Tịch Quân Dục giữ lấy thanh chủy thủ ở bụng, miệng nói:

- Bắt cô ta, bắt cô ta, bắt đứa bé, mau lên.

Gã sốt ruột báo thù, mất nhiều khí lực như vậy, chính là muốn đẩy Tô Đàn Nhi vào nỗi hối hận và đau lòng đến chết, đương nhiên còn là giết con của nàng ngay trước mặt nàng nữa. Vừa hết, gã vừa ôm vết thương đuổi theo, thậm chí cũng lười để ý tới Quyên Nhi, cũng bởi vì trên người gã không mang theo vũ khí gì.

Nghe tiếng hét của gã, vài tên hắc y nhân cũng đuổi theo, một tên rút đao ra khỏi vỏ ra sức ném về phía Vân Trúc, lại bị Tiểu Thiên ôm chân đẩy mạnh, vỏ đao bắn cao hơn trúng vào gáy của cô gái, cô gái lao đảo một chút, lại tiếp tục ôm cái giò chạy trốn.

Tiểu Thiên đẩy một cái rồi loạng choạng bỏ chạy, bốn gã hắc y nhân đang giao thủ với đám người Tô Văn Định, Tô Văn Phương liền tách ra một người phía trước, hai người ở giữa, tên còn lại bảo hộ Tịch Quân Dục đang bị thương, năm người chuyển ra ngoài viện tử, chạy đuổi theo cô gái kia.

Ngoài cửa viện tử là một hành lang rất dài, chung quanh tường viện khá sâu, nước bùn bốn phía, vô cùng âm trầm, sức chân của cô gái dù sao cũng không đủ, khoảng cách trong nháy mắt được kéo ngắn lại, cô gái liền rẽ vào một viện tử bên cạnh, đám người Tịch Quân Dục lập tức đuổi vào đó.

Đám Tô Văn Định, Tô Văn Phương muốn cứu con trai của Ninh Nghị, nhưng dù sao cũng sợ hãi, bọn họ chỉ vô thức vòng ra cửa viện, trong lúc nhất thời cũng không dám đuổi theo, thậm chí còn có người có ý niệm nhân cơ hội bỏ trốn trong đầu. Nhưng cũng vào lúc này, bọn họ thấy trong cửa viện hành lang bên kia, bóng dáng Tịch Quân Dục và hai gã hắc y nhân lại đi ra. Trong lúc nhất thời bọn họ gần như muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng rồi lập tức lại phát hiện tình huống hình như không đúng, đám người Tịch Quân Dục nhìn vào trong viện, có tia chớp trên bầu trời lóe lên, không biết bọn chúng nhìn thấy gì, chỉ đang chậm rãi lui ra phía sau. Đám Tô Văn Định, Tô Văn Phương cầm binh khí đứng bên cạnh, bộ dạng kinh hãi, nhưng sau một lát, Tịch Quân Dục nhìn thoáng qua bên này, lại bắt đầu rút đi hướng khác.

Lúc này, Tô Văn Định Tô Văn Phương mới mơ hồ nghe thấy bên kia tường viện truyền tới một vài thanh âm, tường viện khá cao, mưa lại lớn, nơi kia lại khá xa, đã hình thành một cách âm hiệu quả. Bọn họ do dự đi về phía bên đó, không lâu sau, cũng đại khái đã biết đám Tịch Quân Dục nhìn thấy cái gì.

Trong viện tử mờ mờ, trong màn mưa, “Bệnh Đại Trùng” Tiết Vĩnh nằm ngã trên mặt đất, cả người đều là máu, mà xa hơn một chút ở dưới mái hiên, “Tang Môn Thần” Bào Húc hiếu sát tàn nhẫn, trên Lương Sơn cũng là người có võ nghệ cao cường không kém gì Lý Quý cũng đang nằm trên mặt đất, đang bị một người dáng dấp như thư sinh cầm gậy đánh mạnh xuống như đánh một con chó, khi cô gái kia chạy tới, thư sinh từ trong bóng tối xoay người lại, đứng ở bên bậc thang, nhìn lại bên này, mà bên cạnh hắn, thân thể Bào Húc vẫn còn động đậy, tựa hồ như nỗ lực muốn đứng lên, thư sinh vung cây gậy trong tay, một cú nện thuận lợi đập vào đầu y, đánh Bào Húc lần thứ hai ngã xuống.

Đó là Ninh Nghị.

Tuy rằng không biết hắn đã trải qua những việc như nào, nhưng rõ ràng là một mình hắn đã đánh ngã Bào Húc, chỉ hơn một năm không gặp, hắn lại trở nên đáng sợ như vậy. Bên cạnh hắn không hề có bất kỳ nhân vật đầu lĩnh nào, Tịch Quân Dục nuốt nước bọt, sau đó ngay giây lát đầu tiên, đã lựa chọn lui bước.

Không sao, bên chính sảnh kia, mới là nơi chiến cuộc chân chính....Gã ôm bụng bị thương, tự nói với mình như thế..

333. Q.3 - Chương 335: Mưa Bão (7)
334. Q.3 - Chương 336: Mưa Bão 8
335. Q.3 - Chương 337: Tre Cũ Nhà Mới
336. Q.3 - Chương 338: Chuyện Xưa Thủy Bá
337. Q.3 - Chương 339: Ở Riêng
338. Q.3 - Chương 340: Lang Đạo
339. Q.3 - Chương 341: Phó Thác (1)
340. Q.3 - Chương 342: Rối Loạn
341. Q.3 - Chương 343: Đi Và Ở
342. Q.3 - Chương 344: Trước Khi Lên Đường
343. Q.3 - Chương 345: Trước Khi Lên Đường
344. Q.3 - Chương 346: Ảo Giác Thỉnh Giác
345. Q.3 - Chương 347: Hành Trình Việc Nhỏ
346. Q.3 - Chương 348: Hành Trình Việc Nhỏ (2)
347. Q.3 - Chương 349: Hành Trình Việc Nhỏ
348. Q.3 - Chương 350: Tranh Luận Dữ Dội
349. Q.3 - Chương 351: Màn Mưa
350. Q.3 - Chương 352: Điệp Ảnh Trùng Trùng
351. Q.3 - Chương 353: Nhân Sinh Lộ Trách Sở Vị Duyên Phận (1)
352. Q.3 - Chương 354: Nhân Sinh Lộ Trách Sở Vị Duyên Phận (2)
353. Q.3 - Chương 355: Hình Ninh Quang Ảnh (1)
354. Q.3 - Chương 356: Hình Ninh Quang Ảnh (2)
355. Q.3 - Chương 357: Tính Kế Sau Lưng
356. Q.3 - Chương 358: Tính Kế Sau Lưng(1)
357. Q.3 - Chương 359: Tính Kế Sau Lưng(2)
358. Q.3 - Chương 360: Chính Diện, Phản Diện¹²⁹⁰
359. Q.3 - Chương 361: Chính Diện, Phản Diện(2)
360. Q.3 - Chương 362: Mật Tiệp Hi Vọng (1)

trong lòng.

Từ trên tàu bước xuống, Ninh Nghị dậm dậm hai chân xuống đất. Trong cơn mưa, bến tàu vừa hỗn loạn vừa ồn ào.

Từ Giang Ninh tới đây, đồng hành suốt một đường, đến lúc này rốt cục mỗi người đi một ngã. Lễ vật sinh nhật tự có người của hoàng gia tới giao nhận. Đám hoàng thân quyền quý, con ông cháu cha cũng đều có quan hệ của mình tới tìm, có thân thích tới gặp. Lúc này tin tức lưu thông không quá linh hoạt, mọi người đi lên phía bắc gặp phải mọi sự trì hoãn, tới nơi không chuẩn xác thời gian, người ở kinh thành cũng không thể tính toán được. Có người thân phận khá cao và cũng khá để ý tới thân phận và mặt mũi thì ngay từ tối hôm qua đã khiến tôi tớ ra roi thúc ngựa tới kinh thành báo tin. Lúc này liền có những người thoát nhìn cũng rất có thân phận đang nghênh đón ở bến tàu. Cũng có người, ví dụ như tiểu quận chúa, thân phận không thấp, lại có đám người Khang Hiền lo lắng tới an toàn của nàng nên đã sớm cho người báo tin đến kinh thành, nên đã cho người chờ đợi hàng ngày ở bến tàu. Đãi ngộ như vậy là tận tâm nhất, cũng có thể chứng minh thân phận nhất.

Những thứ như Mật Trinh Ti hiện giờ cũng không hoàn toàn vận hành một cách cẩn thận, nghiêm túc, chính quy, đám người Văn Nhân Bất Nhị lên kinh thành chủ yếu vẫn là đến thăm Tần Tự Nguyên. Văn Nhân Bất Nhị vốn là đệ tử học lễ của Tần Tự Nguyên, hiện tại lên bờ thì buổi chiều phải đi tới Tướng phủ (phủ thừa tướng) bái kiến. Về phần Ninh Nghị, hẳn lẽ ra cũng phải đi Tướng phủ nhưng vì cùng đi còn có Tiểu Thiên, có Tô Văn Dục, Tô Yến Bình, có Vân Trúc, có Cẩm Nhi, có bốn năm tôi tớ và hộ vệ tin cậy của Tô phủ, cũng mang theo không ít đồ đạc, lại không thể đem toàn bộ mọi người cùng theo, nên trước tiên buổi chiều phải đi tìm nhà trọ để ở. Về phần đám người ba huynh đệ Tề gia, Lư Tuấn Nghĩa, dù sao mọi người đều đã rất quen thuộc, ở cùng nhà trọ là không thành vấn đề.

Mới đến Biện Lương, kỳ thật được coi là không quen người quen đất. Cũng may trong số những người Tô gia đi theo có một người có kinh nghiệm, chính là vị chạy tới Biện Lương để ném đá xuống giếng trong sự kiện Hoàng Thương

- Liêu chương quây.

Người này tên là Liêu Tam Hoa, xem như rất đáng tin cậy trong số các chương quây Tô gia, lại có kinh nghiệm chạy phương pháp buôn bán ở kinh thành. Lần này khiến y đi theo tới đây làm tiền trạm.

Khi mọi người đang ở trong đại sảnh chuyên dùng để đón khách ở bến tàu cùng nhau thảo luận xem nên đến ở chỗ nào, Chu Bội đã dẫn mấy người tới tiếp đón. Đó là người của phủ Sùng Vương ở kinh thành. Những ngày kế tiếp, nàng hẳn là sẽ ở trong phủ Sùng Vương cho đến khi thọ yến của Thái Hậu kết thúc. Bởi vậy nàng tới đây hỏi Ninh Nghị sẽ ở đâu.

Theo những sự tình xảy ra trên đường đi, nàng đã tương đối sùng bái Ninh Nghị, mấy ngày đều quần quýt lấy Ninh Nghị hỏi cái này cái kia. Ngày thường vốn nàng hay cãi lại một hai câu mỗi khi không phục, giờ giảm bớt rất nhiều. Ngay cả cái gì mà Thiên hạ trăm đại cao thủ bằng mà rõ ràng là Ninh Nghị chỉ làm chơi nghịch cũng được nàng sao chép lại một bản, tự suy ngẫm ảo diệu trong đó. Nếu khả năng, chỉ sợ nàng sẽ rất tình nguyện đi theo “sư phụ” như vậy để học tập mọi thứ. Nhưng đương nhiên, đại bộ phận thời gian, nàng vẫn rất hiểu đại thể, cũng biết việc này căn bản là không có khả năng.

Lúc này đám người Ninh Nghị đang chuẩn bị đi tới khách sạn Phúc Tường mà theo giới thiệu của Liêu chương quây là lớn nhất, sang nhất Biện Lương. Vừa nói ra tên này, một vị quản sự của phủ Sùng Vương đi theo Chu Bội cũng nói:

- Khách sạn Phúc Tường khá lớn, chỉ có điều e rằng không còn phòng trống. Đến lúc đó nếu không còn chỗ, công tử không ngại đi tới Văn Hối lâu bên phố Thái Miếu. Phủ Sùng Vương có chút quan hệ với khách sạn bên kia.

Vị quản sự này có lẽ là một thái giám nhưng thái độ ôn hòa, kính cẩn, nói xong thì trình ra một tấm danh thiếp. Xem ra phủ Sùng Vương và phủ Khang Vương có quan hệ không tồi. Đối phương làm như vậy khiến Tiểu quận chúa cảm thấy nở mày nở mặt.

- Về chỗ ở của sư phụ, ngày mai con lại đi hỏi Tần gia gia một chút. Nếu có chuyện gì, sư phụ cứ đến phủ Sùng Vương tìm con.

Chu Bội nói xong, hai tay chấp lại trước ngực, hơi khụy gối thi lễ rồi mới rời đi.

Thiếu nữ mười lăm tuổi này đã hiển lộ vẻ vừa cao quý vừa phóng khoáng.

Sau khi Chu Bội rời khỏi, Trần Kim Quy cũng đi tới nói mấy câu với Ninh Nghị.

Y muốn cảm tạ hần đã giúp đỡ trên đường đi, cũng nói mình cũng quen biết một số người ở kinh thành, nếu có việc cần cứ thoải mái mở miệng, vân vân ... Sau khi Trần Kim Quy đi thì tới tìm Ninh Nghị lại là Lý Sư Sư.

Lần này mọi người ai về nhà nấy, sau khi “lưu luyến chia tay” với mọi người, Lý Sư Sư phải trở về Phàn Lâu nên cũng tới đây hỏi chỗ ở của Ninh Nghị. Trên thực tế, có lẽ hai ngày đầu Ninh Nghị sẽ ở nhà trọ nhưng sau này vẫn phải mua mấy cái nhà ở kinh thành.

- Nếu có rảnh, Ninh đại ca không ngại đến Phàn Lâu chơi một chút. Ở kinh sư có rất đông tài tử, Ninh đại ca hần còn nhớ Chu Bang Ngạn Chu Mỹ Thành chứ? Y vẫn nhớ mãi không quên những bài từ của huynh. Đương nhiên, chủ yếu nhất là tiểu muội hy vọng có thể tụ họp với Ninh đại ca, Vu đại ca, Trần đại ca.

Thái độ của nàng tha thiết và thành khẩn, Ninh Nghị cũng cảm thấy không tiện từ chối. Đương nhiên, sự tình này hần cũng không cần phải từ chối nên gật đầu đồng ý. Lý Sư Sư liền khẽ thi lễ rồi cười rời đi. Bóng dáng nàng tuy không mang theo vẻ cao quý như Chu Bội nhưng lại xinh đẹp thướt tha và phóng khoáng, như thể thiếu nữ thanh thuần và nữ nhân quyền rũ kết hợp lại cùng một chỗ, nhưng vẫn không mất đi cảm giác thuần khiết. Nếu nói Vân Trúc là hoa bách hợp thanh nhã, trắng trong, thuần khiết thì Lý Sư Sư lại là hoa thủy tiên vừa thuần khiết vừa mang chút tự nhiên, phóng khoáng. Có lẽ cũng bởi vì như vậy nên Vân Trúc không thể dung nhập được vào hoàn cảnh của thanh lâu mà nàng lại có thể thành thạo và tự nhiên.

- Lý cô nương này thật là lợi hại nhỉ ...

Lúc này Vân Trúc mặc áo vải thô, tóc cài trâm đầy vẻ trắng trong, thuần khiết, nhìn bóng dáng Lý Sư Sư từ biệt mọi người dần đi xa, không khỏi nghiêng đầu cảm thán. Đây có lẽ chỉ thuần túy là sùng bái mà thôi. Vân Trúc nghiêng đầu cũng mang đến một khí chất mê người khiến Ninh Nghị cười cười. Nguyên Cẩm Nhi thì ăn mặc nam trang, ngồi trên đồng hành lý ăn cái gì đó, chỉ khẽ hừ một tiếng không cho là đúng.

Trời vẫn mưa, đoàn người thuê xe ngựa rời đi. Sau khi qua hai con phố, sự hỗn loạn đặc hữu của vùng ven bến tàu dần dần biến mất, nhưng vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, cảnh phố vẫn có vẻ chật chội như trước. Các công trình cao thấp chen chúc nhau, đường rộng ngõ nhỏ rẽ ngang rẽ dọc. Dưới màn mưa, cảnh tượng trước mắt khi thì cũ kỹ, khi thì mới mẻ độc đáo. Tủu quán mới, trà lâu cũ, mái hiên cao thấp sát vai nhau. Có khi đi qua những căn nhà cũ kỹ, tường nhà đầy rêu xanh, có khi đi qua lầu nhỏ mới xây, tường sơn đỏ được nước mưa tẩy rửa thật sáng sủa. Có phủ đệ uy nghiêm đặt sư tử đá to lớn phía trước, có tiêu cực cấm cột cờ thật cao trước sân. Có người luyện võ lưng đeo binh khí, trú mưa dưới mái hiên. Có thanh lâu treo những chiếc đèn lồng bắt mắt, có lầu thì treo quần áo, lụa màu. Có những nữ tử trong mắt đầy vẻ khao khát và không yên lòng đứng trên lầu nhìn những người đi qua lại trên đường. Có những cửa sổ truyền ra tiếng ca, tiếng cười, tiếng mắng chửi, âm thanh bị bao phủ trong tiếng mưa. Có những cây cổ thụ mọc ở góc nhà hoặc ở đầu cầu, góc đường, vươn những cành lá sum xuê lên bầu trời của tòa thành cổ xưa này. Có những cung điện nguy nga, v. v ...

Một đường đi từ bến tàu tới khách sạn Phúc Tường, đang định ở lại thì mới phát hiện khách sạn quả nhiên là đã kín phòng. Tiếp đó đoàn người Ninh Nghị chuyển sang Văn Hồi lâu theo giới thiệu của quản sự phủ Sùng Vương. Bên kia quả nhiên cũng là khách sạn rộng rãi, quý phái. Đám người Ninh Nghị xuất danh thiếp ra, sau khi thuê hai căn nhà thì đã đến gần chạng vạng. Mưa vẫn chưa tạnh, trong khách sạn châm lên những chiếc đèn lồng treo cao, sáng trưng một mảng. Không ít người đều ở trong đại sảnh cao giọng nói chuyện, đang tán gẫu chuyện vừa mới được truyền ra ngày hôm qua: Dưới sự nỗ lực tranh thủ của bên mình, Thường Thắng Quân Thống soái Quách Dực Sư nước Liêu đã mang hai châu Trác, Dịch đầu hàng triều Vũ.

Cũng như đời sau, ở kinh thành mọi người đều thích nói chuyện chính trị. Ninh Nghị cũng chỉ mới biết chuyện này từ hai ngày trước đây, nhưng dù sao cũng là tin tức tốt, bên trên cũng không cần phải che giấu. Lúc này nước Kim đánh Liêu đã liên tiếp đại thắng, nhưng triều Vũ bên này vẫn là đầu voi đuôi chuột. Lúc trước một trăm ngàn người đánh không thắng mười ngàn người đã làm người ta không thể nào tin tưởng

nổi. Cho dù hiện giờ Đồng Quán đã dẫn quân lên phía bắc nhưng trước đó không hề có thành tích chiến thắng nên quân đội của triều Vũ rất khó có thể khiến người ta tin tưởng. Nhưng thật ra Thường Thắng Quân vốn là do người Liêu Đông tạo thành. Họ vốn là vì đối kháng với người Nữ Chân, tên gọi là Oán Quân. Tuy không chắc có thể thắng được người Nữ Chân nhưng chiến lực của họ vẫn rất mạnh.

Hiển nhiên là triều đình bên này vẫn đang tuyên truyền như vậy.

369. Q.3 - Chương 371: Tâm Nguyên Thiên Hạ (thượng 1)

370. Q.3 - Chương 372: Tâm Nguyên Thiên Hạ (thượng 2)

371. Q.3 - Chương 373: Tâm Nguyên Thiên Hạ (hạ)

372. Q.3 - Chương 374: Tâm Nguyên Thiên Hạ (hạ) 2

373. Q.3 - Chương 375: Sơ Lầm (1)

374. Q.3 - Chương 376: Sơ Lầm (2)

375. Q.3 - Chương 377: Sắc Đêm (1)

376. Q.3 - Chương 378: Sắc Đêm (2)

377. Q.3 - Chương 379: Người Tốt Và Kẻ Giả Gái

378. Q.3 - Chương 380: Khốc Lốc Đề Đề

379. Q.3 - Chương 381: Nghiệp Hỏa (1)

380. Q.3 - Chương 382: Nghiệp Hỏa (2)

381. Q.3 - Chương 383: Nghiệp Hỏa (2)

382. Q.3 - Chương 384: Nghiệp Hỏa (3)

383. Q.3 - Chương 385: Nghiệp Hỏa (3)

384. Q.3 - Chương 386: Nửa Ngày

Nhà ở là vấn đề lớn không thể xem nhẹ, và cũng là vấn đề phức tạp nhất ở bất luận ở triều nào đại nào, ở một quốc gia hay một thủ đô nào đó. Về mục đích, Ninh Nghị lúc này đưa người nhà lên phía bắc, đầu tiên là để tiền trạm cho tdn, mua nhà, khảo sát vị trí cửa hàng, điều tra nghiên cứu thị trường buôn bán vải, mở từ lâu, bất luận là bên Tô gia hay là bên Vân Trúc đều cần phải an bài cơ bản, mà hết thấy phải hoàn thành trong thời gian nửa tháng, thật là có chút khó khăn.

Lúc trước những nơi mà Tô gia đặt cửa hàng chỉ là một vài môn lộ nhỏ, buôn bán vải có thể phát triển lớn mạnh, mọi nhà đều có chút bí quyết, Tô gia am hiểu nhất là hai loại vải vóc, hàng năm sẽ gửi đến một vài vùng để bán, quen biết một vài phường quý, nhưng cũng chỉ như vậy thôi. Nếu người có thể đến nhiều nơi

để du ngoạn, người ta đương nhiên hoan nghênh, nói không chừng còn rất đón chào nồng nhiệt, nhưng đến làm ăn buôn bán kiếm cơm ăn thì lại là chuyện khác rồi. Mua vào nguyên liệu, mở xưởng ở đâu, mời người thế nào, trong thời gian ngắn quả thật muốn làm cũng không phải là dễ dàng, nếu như không phải bởi vì ở riêng cần phải làm thế, Tô Dũ cũng không muốn cháu gái và cháu rể phải đối mặt với một cửa hàng và hai bàn tay trắng.

Lúc ra ở riêng, lợi ích nhiều nhất mà Tô gia dành cho bên Tô Đàn Nhi sợ là chỉ có bạc, về phần một vài xưởng, cửa hàng, lực lượng kỹ thuật của Tô gia thiết lập tại phía bắc Trường Giang lại cách Biện Lương rất xa, mà bạc ở vùng Biện Lương này sau này tới một trình độ nào đó sẽ không còn giá trị gì mấy.

Đây là địa phương mà từ trước tới nay thương nghiệp phát triển mạnh nhất, địa vị của thương nhân được thăng cao, cửa cải hàng hóa của người giàu cực nhiều, chênh lệch với người nghèo tới mức độ kinh người. Nhưng dưới chế độ phong kiến, tất cả điều này cũng sẽ không mang đến chấn động quá lớn ọi người. Bởi vì có tài phú chưa chắc đã nắm được tài nguyên vô hạn. Quyền lực của thời đại này là thứ gì đó thật sự lớn nhất, một quan viên giá trị mấy vạn lượng sẽ không đi ao ước là một thương nhân giá trị mấy trăm vạn lượng. Bất luận từ các phương diện có thể đạt được tài nguyên, đạt được hưởng thụ, đạt được tôn trọng mà nói, đều là người trước chiếm ưu thế.

Đất đai như vậy, những thứ khác cũng như vậy, tình huống người có tiền cũng không nhận được sự tôn trọng cũng không thần kỳ. Đương nhiên, với người có bối cảnh, sự việc thì lại khác.

-...Nơi đó không quá lớn, nhưng rất lịch sự tao nhã, không tẻ đâu. Viện tử cũng chỉ có bốn, mà chính sảnh thì khá rộng, chỉ cần có thời gian quét dọn, sửa sang một chút là được. Hai bên cạnh là dành cho khách ở, hậu diện là chủ ở, phòng bếp, nơi ở của hạ nhân thì ở bên kia...Cây cối ở chính sảnh được lắm, ta rất thích. Lúc vào thu lá vàng rơi, không khí mát mẻ...Trong viện tử nơi phòng ở dành cho chủ có một hồ hoa sen, hàng năm đều được khơi bùn, hoa cũng đã nở..

Đến Biện Lương, tới ngày thứ ba, Giác Minh hòa thượng đã tìm được chỗ ở cho Ninh Nghị, nơi này cách cửa hàng có nhiều hàng hóa nhất trong thành Biện Lương không quá xa, nhưng mảnh đất này nằm ở địa phương có hoàn cảnh khá yên tĩnh, rất thích hợp ở đó, tổng cộng có bốn viện tử, lại ở ven sông. Chính sảnh có vài cây lớn, mà lớn nhất là một cây hòe đã có gần trăm tuổi, tán cây xanh mát, làm cho người ta có cảm giác thoải mái, không bị quấy rầy.

Mỗi một viện tử đều có khu kiến trúc lâm viên lớn nhỏ, đã được bố trí tỉ mỉ, nhưng nổi bật không phải là ngắm nghía thưởng thức mà là khí tức của cuộc sống chung quanh, bên hồ hoa sen ở hậu viện có một đình đài núi đá, một vùng lá sen xanh mát, đang mùa hoa sen nở, mùa hè ánh nắng tràn đầy hơi thở trong lành đầy sáng khoái dễ chịu. Mà có thể suy ra vào mùa thu lá vàng rơi trong sân, khi lá vàng từ từ rơi xuống thì sẽ mang đến một bầu không khí biếng nhác như nào.

Những lâm viên này có lẽ đã được xây dựng bởi một bậc thầy, mỗi một mùa mỗi một thời tiết sẽ mang đến một cảm giác một ý nghĩa khác nhau, hơn nữa cũng không phải là vượt ra ngoài mà là sự dung nạp. Mặc dù Ninh Nghị ở phương diện này cũng không nghiên cứu gì mấy, nhưng cũng có thể nhìn ra được ưu điểm của nó.

- Đối diện là con sông, chung quanh có nước, mùa hè sẽ không quá nóng...Sát vách là Đại Lý tự, nhưng con người nghe được còn có thể...

Vị Minh Giác Hòa thượng này rất tuấn lãng, mặc y phục màu trắng tay áo rộng thùng thình, đứng ở dưới mái hiên giới thiệu với Ninh Nghị một hồi. Hơn ba ngày nay so với lần đầu nói chuyện, Ninh Nghị cũng cơ bản đã hiểu rõ bối cảnh của vốn tên là Chu Trường Phúc, tự Thiệu Cần, hậu nhân quận vương huyết thống hoàng thất, lúc còn trẻ tài danh chấn động kinh thành, kết quả lại quy y xuất gia. Y tu chính là nhập thế đích thiện, bái sư phụ nhưng không vào sơn môn, thích giao du rộng rãi, tham gia các loại thi hội giao hữu, qua lại với đủ loại người nhưng vẫn luôn duy trì giới luật rất nghiêm.

Nghe nói khi còn trẻ y từng là tài tử phong lưu nổi danh, khi làm hòa thượng, vẫn có rất nhiều nữ tử thanh lâu mến mộ, nhưng y làm hòa thượng thì không được gần nữ sắc, không uống rượu ăn thịt, chỉ tham gia tụ hội thượng tầng, giao lưu với những người ở tầng đáy xã hội, mùa đông thì phát gạo bố thí cháo, làm nghề y cứu người, nghe nói thậm chí có người còn từng gặp y đã dùng miệng hút vết thương mủ của một gã hành khất sắp chết vì nhiễm trùng. Ninh Nghị nghĩ lúc còn trẻ hẳn y cũng là một kẻ mang chủ nghĩa

lý tưởng, nhưng khi hơn bốn mươi tuổi, trên người vị hòa thượng này lại không thấy được sự sắc bén bao nhiêu, chỉ là giống như viên đá đã được nước sông nhiều năm gột sạch, sáng êm dịu. Người thuộc loại này dễ sống chung nhất và cũng dễ đối phó nhất, trong ngữ điệu không cao nhưng lại mang đến cảm giác hào hiệp cởi mở.

Lần theo đi theo y để xem nhà, bên này có Ninh Nghị, Tiểu Thiên, Vân Trúc, Cẩm Nhi, còn có Tô Văn Dục, Tô Yến Bình, bên kia là Giác Minh, Thành Chu Hải, Tần Thiệu Du, Văn Nhân Bất Nhị cùng với ba huynh đệ Tề gia. Trên đường đi, ba huynh đệ Tề gia tuy rằng là thủ hạ của Văn Nhân Bất Nhị nhưng ở chung với Tô Văn Dục và Tô Yến Bình cũng rất hòa hợp, bọn họ ngược lại có chút tán thưởng đi ngắm nghía chung quanh một chút. Tần Thiệu Du tuy là do Tần Tự Nguyên an bài đi theo, nhưng có Thành Chu Hải và Giác Minh hòa thượng ở đây, gã cũng không nói gì mấy, Tiểu Thiên và Cẩm Nhi thì đi ngắm nghía chung quanh, Vân Trúc thì đi theo Ninh Nghị nhưng vẫn giữ một khoảng cách, không lâu sau đó thì bị Cẩm Nhi lôi đi cùng. Nàng và Cẩm Nhi thật ra là sẽ không ở cùng một nơi.

Ý đồ mua tòa nhà này lập tức được quyết định, mọi thứ đều tốt, tiền đương nhiên không là vấn đề. Từ câu nói của Thành Chu Hải, Ninh Nghị cũng hiểu, tòa nhà này trước đây là sản nghiệp của Quận vương phủ. Giác Minh hòa thượng là sau khi cha mẹ qua đời thì xuất gia, sản nghiệp trong nhà một phần đã phân chia cho thân tộc, một phần thì triều đình thu hồi lại, một phần thì được y dùng để giúp người nghèo, một vài viện tử còn lại thì hoặc là bán hoặc là tặng, nhưng cũng lại vì thân phận và quan hệ tượng trưng mà chiếm được chút tiện nghi này, sau đó có thể bớt không ít phiền phức.

Mấy người đối với chút tiện nghi ấy đều không thèm để ý, lúc đàm phán ổn thỏa xong, đi xem một chút. Thành Chu Hải mặc dù cũng hỏi một vài vấn đề khác, nhưng Ninh Nghị cũng không phải là người có tính cách thích chiếm tiện nghi của người khác, buôn vãi, mở xưởng, tìm người làm việc, không đến mức phải làm phiền đến những đầu mục của Mật Trinh Ti, chỉ lát sau, trọng tâm câu chuyện lại nói đến thi văn, phong hoa tuyết nguyệt, ví dụ như là các loại thi hội gần đây, “Vương Đạo phú” của Vu Thiếu Nguyên nổi danh nhất...

- Lập Hằng dù gì cũng đã tới đây, sao không đi tham gia thử một lần? Thiệu Du sẽ an bài cho.

Dù sao Tần gia là đông gia, mấy người nói chuyện thì cũng không nên gạt bỏ Tần Thiệu Du sang một bên, không thể làm gì khác hơn là kéo gã vào. Tính cách của Tần Thiệu Du cũng coi như đơn thuần, có chút ngượng ngùng:

- Thật ra...Ta không giỏi thi văn lắm, nhưng nếu muốn tham gia thi hội sắp tới, ta có thể hỏi thăm được, bá phụ từng bảo ta mời Ninh công tử...

Đối với người thanh niên vừa mới tiếp xúc với thế giới phức tạp, Ninh Nghị cũng không có ác cảm, cười biểu thị cảm ơn:

- Nhưng...thật ra ta không có hứng thú lắm đối với thi hội gì đó, ngược lại thích đến ngắm vài tòa lầu nổi danh nhất tại Biện Lương.

- Ồ?

Thành Chu Hải cười nói:

- Lập Hằng chỉ là muốn xem thôi ư?

- Đúng vậy, à...Thành huynh biết đấy, chủ yếu là vì chuyện mở tửu lâu, Vân Trúc muốn mở Trúc Ký ở kinh thành, mà cũng không biết nơi tốt nhất tại kinh thành có hình dáng như nào, chỉ mong muốn được tận mắt nhìn thấy, có chút mở mang kiến thức, đương nhiên, tương lai không phải là đi đoạt việc làm ăn của bọn họ...Ngoài ra ta cũng có một vị bằng hữu ở Phàn lâu, muốn đến đó chào hỏi một chút.

Nghe Ninh Nghị nói tới Phàn lâu, Giác Minh hòa thượng cười nói:

- Là vị Sư Sư cô nương đúng không, nghe người ta nói, cô ấy từng quen biết với Lập Hằng, sợ là không chỉ gặp một lần.

Ninh Nghị cười gật đầu, những chuyện như đi gặp mặt bằng hữu cũ, đương nhiên là không nên giống trống khua chiêng, nhiều lắm là lúc Lý Sư Sư rảnh rỗi, gọi vài người tới trò chuyện thôi. Ninh Nghị đã đồng ý

với đối phương, đồng thời cũng muốn đến xem Phàn lâu như nào. Về phần chuyện “là bạn lúc nhỏ” có tình cảm sâu đậm với hân gì đó, hân cũng không ôm mộng hảo huyền.

Nói chuyện phiếm một hồi, buổi trưa dùng cơm ở bên ngoài xong, Thành Chu Hải cùng với Văn Nhân Bất Nhị phải về Tướng phủ, Giác Minh cũng cáo từ. Buổi chiều, Tần Thiệu Du dẫn đám người Ninh Nghị đi chọn các loại dụng cụ gia đình, vật dụng hằng ngày, chọn cho đến tận lúc hoàng hôn.

385. Q.3 - Chương 387: Tâm Loạn

Nhà đã chọn được rồi, tiền cũng không thiếu, Ninh Nghị cũng coi chuyện này như là đi dạo cùng mọi người, mở mang kiến thức một chút về tình hình Biện Lương, bởi vậy cũng không hân là chỉ đi lựa chọn vài món gia cụ không thôi. Mấy người đi dạo trên đường phố dài, Cẩm Nhi lôi kéo Văn Trúc, Tiểu Thiên đi vào các cửa hàng. Bình thường nàng không như vậy, giả như chỉ có nàng với Văn Trúc, hoặc là mang theo một hai hạ nhân, đi dạo các cửa hàng mua sắm cũng không phải là quá khoa trương, nhưng hôm nay có đám người Ninh Nghị đi theo, với nàng mà nói giống như là nhà chồng đi theo để mua đồ, phía sau có cảm giác như là có lá chắn.

Trước tiên chọn gia cụ, sau đó hẹn thời gian để ông chủ cửa hàng chuyển đi, sau đó mua một ít đồ vật vặt vãnh, bao gồm cả bát chén, hoa quả, mứt, bánh vụn v.v... để hai hạ nhân cầm, sau đó thì cũng có nhạc đệm nho nhỏ, khi Cẩm Nhi đang cao hứng mua vài bộ quần áo và đồ dùng hằng ngày ỉnh, một gã hạ nhân tay còn rảnh bị sai đi làm chuyện khác, Ninh Nghị và Tần Thiệu Du ở bên cạnh cửa hàng xem đồ này nọ, Tô Văn Dục thì đến thanh toán tiền thay nàng, sau đó cầm túi đồ cho nàng, nàng cũng không từ chối.

Loại chuyện nhỏ nhặt này, thật ra trong lúc lơ đãng có xảy ra vài lần, Tô Văn Dục lá gan thoáng lớn hơn, cũng thử thăm dò nói với nàng mấy câu, nhưng lại không bị Cẩm Nhi cự tuyệt quá mức, nàng trả lời khá hữu lễ, bộ dáng khác hẳn lúc đầu vô mồm với Ninh Nghị, nghĩ lúc này bộ dạng của nàng thật giống như cung nữ có thái độ đúng mực.

Lúc mặt trời chiều ngả về tây, mọi người cách Văn Hồi lâu cũng không quá xa, đi tản bộ trên đường một lúc, khi rẽ qua một con đường tương đối heo hắt, thì nghe phía trước có vọng đến những tiếng cười.

- Vật nhỏ à, có ai thấy vật nhỏ của ta không? Ha ha ha ha...nó là một con khỉ lông vàng, ta đi tìm con khỉ lông vàng...Nó cao như này...to như này, rất đáng yêu....Nhưng hiện tại không thấy nó đâu nữa, nó mặc váy đấy, ta chẳng thấy nó đâu nữa...

Theo tiếng cười, còn có tiếng thét chói tai của một cô gái...

Mặt trời chiều thấp thoáng, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống que khe hở của tán cây, người đi trên đường không nhiều lắm, phương hướng thanh âm truyền tới là từ chỗ khúc rẽ của đường tắt kia. Đi kèm theo tiếng kêu của cô gái là tiếng cười bỉ ổi lọt vào tai khiến người ta tức giận. Đám người Ninh Nghị nghe thấy tiếng cười, đi vài bước, từ giao lộ bên này tò mò nhìn sang dưới tàng cây bên kia.

Chỉ thấy bên kia đầu đường cách chừng hơn hai mươi mét, quả nhiên là đang trình diễn tiết mục thiếu niên hư hỏng ức hiếp con gái nhà đàn ông hoàng. Nhìn công tử quần áo hoa lệ bộ dạng hung ác cùng với tên hạ nhân gia đình đang đuổi theo một cô gái mang khăn đội đầu, xách cái giỏ. Cô gái kia mặc quần áo bần hàn, không phải là nhà có tài sản, vài tên gia đình đuổi theo quấy nàng lại, để vị công tử kia đuổi theo đùa giỡn, chỉ là xem biểu hiện của họ thì có phần do dự, tất cả điều này đại để là đến từ một gã nam tử mặc quan phục đeo đao đứng bên cạnh khuyên can.

Nam tử mặc quan phục đeo đao hẳn là hạ nhân của vị công tử kia, chỉ là chức vị cao hơn một chút, chấp tay liên tục khuyên can, bởi vậy gia đình chung quanh mới có chút do dự. Nhưng vị công tử kia không để ý lời khuyên can của đối phương, cười ha hả tiếp tục đuổi theo:

- Đùng chạy...Ta không có ác ý...Vật nhỏ của ta không có ta sẽ rất đáng thương đấy, sẽ chết đói bên ngoài, hi hi....

Gã đẩy nam tử đang khuyên can ra, bắt lấy ống tay áo của cô gái, sau đó xé xuống một mảng, cô gái hét chói tai cầm giỏ đập vào gã, sau đó xoay người muốn bỏ chạy nhưng lại bị ngăn lại, biểu hiện của nàng vô cùng lo sợ. Bên này đám người Ninh Nghị nhìn một lúc, Tiểu Thiên, Vân Trúc, Cẩm Nhi đều nhú mày, Cẩm Nhi khẽ nói:

- Sao lại có kẻ như thế, chẳng phải là đang ở dưới chân thiên tử sao...

Tần Thiệu Du cũng nhìn nhìn, nói:

- Là Cao Mộc Ân, hẳn là nghĩa tử của Cao Cầu Cao Thái Úy, nha nội của phủ Thái Úy, trong kinh thành đều gọi hắn là Thái Tuế...

Ninh Nghị nhú mày:

- Quen nhau à?

Tần Thiệu Du lắc đầu:

- Không, không quen...

Trên thực tế, nghĩa tử của phủ Thái Úy cùng với cháu trai của phủ Tể tướng khi ra ngoài, trong mắt người bình thường thì không biết phân biệt cao thấp, nhưng thành thật mà nói, Tần Thiệu Du cơ bản không gây loạn ở kinh thành, cũng không phải là người không coi ai ra gì. Nhóm Cẩm Nhi nghe đến thân phận của vị công tử kia, liền ngậm miệng không nói gì nữa. Bất luận là Tiểu Thiên hay là Vân Trúc, Cẩm Nhi, đều hiểu người có thân phận quyền thế ẩn chứa lực lượng như nào. Nơi kinh thành, tùy tiện ném gạch đều có thể đập trúng vào con cháu quý tộc nhà quyền quý, gặp bất cứ việc gì mà cũng mạnh mẽ ra mặt, khẳng định cuối cùng phiền phức sẽ rơi lên người Lập Hằng.

Bên này lặng lẽ nói vài câu, Cao nha nội bên kia tựa như bị những lời khuyên can chơi đùa như này không bằng đi thanh lâu còn hơn, bèn phát phát tay.

- Lục Khiêm, người cút ngay cho ta, đừng phiền ta nữa. Ta không đi thanh lâu! Ở đó chẳng có trò gì hay! Ta chán rồi! Ta muốn phụ nữ đàn ông! Ta - Muốn - Phụ - Nữ - Nhà - Đàn ông - Hoàng! Lục Khiêm, các người bình thường cũng nói phụ nữ nhà đàn ông là hay nhất, người nhìn mọi người lấy vợ đều là lấy phụ nữ nhà đàn ông, mọi người đều thích như vậy, ta cũng thích như vậy. Chơi một chút thì có sao nào, đúng không! Ta đã nhịn lâu rồi, từ sau sự kiện Lâm Xung các người vẫn cứ dong dài như vậy, ta phải chơi vài lần...Lục Khiêm, ta biết cha ta cho người theo ta, nhưng người còn như vậy, ta sẽ chết cho người xem...ôi, vật nhỏ của ta...

Lục Khiêm kia khuyên vài lần, thấy đối phương thật sự tức giận, cũng đành phải lui đi. Cao nha nội tiếp tục tiến lên đùa giỡn với cô gái kia. Gia đình phụ trách vây ngăn bên này cũng phát hiện ra đám người Ninh Nghị ở giao lộ bên kia, tay nắm chuỗi đao, quát lớn:

- Nhìn cái gì mà nhìn, cút!

Cao nha nội quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục đuổi theo cô gái, nhưng chỉ chốc lát sau, lại quay đầu lại, ngón tay chỉ về bên này.

Bản thân Ninh Nghị ở bên này cũng đang cân nhắc là nên rời khỏi hay là nên làm gì, lúc này nhú mày, kéo tay:

- Đi thôi.

Cẩm Nhi ở bên cạnh đã kéo Vân Trúc và Tiểu Thiên rời khỏi giao lộ, Tần Thiệu Du vốn còn muốn nói gì đó, Ninh Nghị nhìn gã:

- Tần huynh đệ, phiền người đưa bọn họ về trước đi.

Cái liếc mắt kia, làm Tần Thiệu Du như bị thần sai quỷ khiến, gật đầu:

- Ừ.

Bên kia Cao Nha nội há miệng, gần như vô thức nhìn sang bên này:

- Mỹ...

Nói còn chưa hết câu, một trận cười ha hả đã cắt ngang lời của gã, trong phạm vi, thư sinh ở giao lộ bên kia đã vừa vỗ tay vừa đi tới:

- Tri kỷ, ha ha ha ha, lời vị huynh đài vừa nói thật sự là quá đúng, hân hạnh được làm quen...

Cao Nha nội đi tới trước vài bước mới ý thức được người kia là đang nói với gã, gã vốn vô thức nói:

- Vật nhỏ ơi...

Nhưng mà thư sinh kia đã đến gần rồi, hai gã gia đình muốn ngăn hấn lại, nhưng không biết vì sao, tay hai người vừa đưa ra lại bị tên thư sinh này sải bước vụt qua, Cao Nha nội thấy hoa mắt, bàn tay đã bị đối phương nhiệt tình bắt lấy, thư sinh này cười vô cùng chân thành, biểu hiện và lời nói như là tiếc hận vì gặp mình quá muộn, hơn nữa mơ hồ cũng có khí chất thích trên ghẹo phụ nữ giống như Cao nha nội gã, làm cho gã nghĩ đây là người cùng đạo. Nhưng cũng là bởi vì cùng lúc ấy, Lục Khiêm đã cầm đao tới gần, nhưng không chém ra.

Chuế Tế (Ở Rể)

Tác giả: Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Quyển 3: Long Xà

Chương 375.2: Tâm loạn

- Nói thật là hay, nữ tử thanh lâu có gì mà hay, chính vì cái gọi là “Nhất khúc can tràng đoạn, thiên nhai hà xử mệnh tri âm” (Gan ruột tựa như tan vỡ, Chân trời cứ ngỡ không còn tri âm...), tiểu đệ mới vừa rồi đang ở cùng hai nữ tử, nhưng khi nghe được lời của huynh đài, thật sự không kìm nén được, nhất định phải qua để gặp huynh đài một lần mới được. Huynh đài nói thật sự là khiến kẻ khác vỗ tay tán dương, đương nhiên là chơi nữ tử đàn hoàng là thích nhất, đúng không...

Khà khà, xin lỗi, đã quên tự giới thiệu, tại hạ Hô Diên Lôi Phong, vừa từ Thanh Châu tới...Nơi đó nhỏ bé, huynh đài không biết cũng không sao. Nhưng tiểu đệ đi khắp tứ phương, đã gặp nhiều người đều là thô tục vô cùng, giống như là hai vị huynh đệ đang cầm đao trừng trừng nhìn ta đây này, để làm gì chứ, người thấy ta có làm gì đâu, nói người sai người còn không thừa nhận! Hấn ta tên là gì? Lục Khiêm đúng không? Khuyên người ta đi thanh lâu ư, thanh lâu là gì chứ, có cái gì mà chơi hay chứ, cho chút tiền là có thể chơi đùa được rồi, mẹ nó ta viết được hai bài thơ thì các nàng đã mềm nhũn như nhau rồi, trăm y ngàn thuận mới có ý tứ, đương nhiên phải khóc phải hét chói tai mới sáng khoái đúng không...

Nhưng thành thật mà nói kinh thành các người cũng không tệ lắm. Không giống như nơi thôn dã nhỏ bé của chúng ta, nữ nhân không có khí chất lại chủ động, cái gì thanh lâu không thanh lâu! Huynh đài, ta nói với người, lão tử đi thanh lâu chọn kỹ nữ, bảo cô ta thể hiện vài kỹ thuật dâm loạn, cô ta ngồi bên cạnh ngay cả mặt cũng chẳng đỏ chút nào! Ta nói cô nương à, con mẹ nó ta bảo cô ta làm vậy là để cho người phải xấu hổ đỏ mặt, mẹ nó là ta đùa giỡn với người đó, chứ không phải là ta muốn người làm thật! Ta nói với người khác thanh lâu không có ý nghĩa bọn họ không tin...Không được không được, ngàn dặm xa xôi đã gặp được huynh đài có tâm nhìn xa hiểu rộng, không được, chúng ta giết gà đốt giấy vàng, ta với người kết nghĩa làm huynh đệ, sau này đàn bà của người là của ta mà đàn bà của ta là của người...

Đối phương quá nhiệt tình mà tốc độ nói cực nhanh, Cao nha nội lúc đầu khá sững sốt, sau đó giãn ra:

- Con mẹ nó người là ai! Cút ngay! Cút ngay cút ngay! Con mẹ nó ai làm huynh đệ với người! Cha ta là Cao Cầu đấy!

Gã giãn khỏi sự kiểm chế của đối phương, còn ra sức đá đối phương một cú, một cú đá này đá vào khoảng không, đối phương đã thối lui, nhưng cũng coi như là gã đá trúng rồi. Chỉ nghe thư sinh nói:

- Huynh đài, người không nên như vậy. Đàn bà của người chạy rồi kia...

Cô gái lúc trước bị đùa giỡn thừa dịp vài tên gia đình đang chú ý tới bên này đã xông ra ngoài bỏ chạy. Vài tên gia đình thật ra cũng đang chú ý tới tình huống của tên thư sinh kia, Cao nha nội quay đầu lại:

- Kéo ả lại cho ta! Ai thích ai muốn...các người nhìn gì vậy, bên này cơ mà! Con mẹ nó bệnh tâm thần à, đang chết, đi tìm người cho ta, vật nhỏ ơi...

Gã mắng thư sinh vài câu, dẫn theo gia đình chạy về phía giao lộ bên kia. Lục Khiêm cầm chuôi đao rút lui vài bước, tựa như muốn ghi nhớ thư sinh kia, sau đó chạy theo Cao nha nội.

Mọi người chạy ra khỏi giao lộ, đầu còn thấy rõ hình bóng mỹ nữ nữa, Cao nha nội quát to bắt mọi người đi tìm. Lúc quay đầu lại, bóng dáng của thư sinh kia đã chạy tới đầu đường, sau đó thì mất hẳn.

Bởi vì gặp phải chút biến cố của Cao nha nội, mọi người trở lại khách sạn bình dân đều lo lắng cho Ninh Nghị, Tần Thiệu Du thì hồi hận đã không ở lại để xem có xảy ra chuyện gì không. Cũng may không lâu sau, Ninh Nghị bình an trở về, cũng kể qua loa về chuyện Cao Mộc Ân. Vân Trúc, Cẩm Nhi hỏi một chút thì biết cô gái kia cũng đã thoát rồi. Tuy rằng Ninh Nghị nói không phải là công của mình, chỉ là dùng chút thủ đoạn gây chú ý mà thôi, nhưng Tần Thiệu Du lại nghĩ Ninh Nghị này không hổ là người được bá phụ coi trọng, thật là vô cùng bí hiểm.

Tuy rằng là chuyện nhỏ, nhưng sau đó Ninh Nghị cũng hỏi Tần Thiệu Du về tình hình của đối phương. Thật ra ở kinh thành, tuy rằng ý thế hiếp người, nhưng cũng giống như Bao Đạo Ất, Cao nha nội đại thể cũng có chút kiêng kỵ. Gã ở bên ngoài ác danh rõ ràng, nhưng nếu nhìn thân phận thật sự, cũng không ai dám đụng vào. Ở kinh thành người ngoài có thể gặp Cao Nha nội, Cao Nha nội cũng có thể không có việc gì thì không đụng vào mấy cáo mệnh phu nhân. Nói quyền thế, Cao Cầu được ân sủng, là người tâm phúc của Hoàng đế, lực ảnh hưởng với Hoàng đế còn hơn cả Tần Tự Nguyên. Nhưng nếu Cao Nha nội đắc tội với mấy cáo mệnh phu nhân, tình cảm quan viên kinh thành dâng trào, Cao Cầu cũng khó mà bảo vệ được cho gã.

Bởi vậy tuy rằng gã khinh nam chiếm nữ, nhưng gã cũng không dám làm bậy, ngày hôm nay mọi người cho dù không đi, chỉ cần có một người của Tần phủ ở đó, đối phương cũng không dám càn quấy. Lúc trước bởi vì vụ án của Giáo đầu cầm quân Lâm Xung, kinh thành đã náo loạn sôi sùng sục, Cao Thái úy cũng phải nhún nhường một chút, còn phái thủ hạ tâm phúc là Lục Khiêm đi theo. Đương nhiên, cũng có nhiều người nói là, làm loại việc này thì “thủ đoạn phải nổi bật hơn”. Nhân lực của Cao nha nội có lẽ là chưa đủ, Lục Ngu Hầu kia cũng rất lợi hại, cũng bởi vì điều đó, mới có thể khuyên can đối phương đi thanh lâu, không nên trêu hoa gẹo bướm ở trên đường.

Việc này vốn cũng có thể suy ra, nhưng Vân Trúc, Cẩm Nhi đã gặp chuyện thì phải hỏi cho rõ ràng, xong xuôi mới yên tâm.

Ninh Nghị và Tần Thiệu Du nói chuyện với nhau một lúc, đến muộn, Vân Trúc và Cẩm Nhi quay về phòng cũng trò chuyện đến rất khuya. Bình tĩnh mà xem xét, các nàng là nữ tử, thấy những chuyện như này, đều muốn ra mặt cho cô gái kia. Nhưng dù sao cũng không thể làm tăng thêm phiền phức cho Ninh Nghị. Ai ngờ Ninh Nghị tuy rằng không nói, khi các nàng đi rồi thì mình lại đi giải vây. Trên thực tế, chuyện như vậy giống như là đã cứu được tính mạng của cô gái kia.

- Nhưng...Ninh Nghị hôm nay....rốt cuộc là xảy ra chuyện gì...

Khi đêm đã sâu, hai người đều đã tắm rửa xong, Vân Trúc ngồi bên cạnh thu dọn quần áo và đồ dùng hàng ngày, Cẩm Nhi ghé vào giường buồn chán lẩn qua lẩn lại, vận động vài động tác đơn giản. Lúc này nàng đã thay bằng y phục mỏng nhẹ rộng thùng thình, nằm sấp trên giường, hai tay cầm lấy hai chân kéo lên gần như tạo thành một hình tròn....nàng trước đây giỏi vũ đạo, thỉnh thoảng làm động tác kéo căng cơ thể cũng không hề khó khăn.

Nhớ tới việc này, nàng hỏi. Vân Trúc ngồi bên kia đang gấp hai bộ y phục, hơi ngẩn ra:

- Hả?

- Có lẽ...muội cuối cùng nghĩ hẳn dụng tâm kín đáo...không biết vì sao...

Nàng ngửa đầu, mũi chân trắng nõn hầu như điểm vào trán, đang tự hỏi, nói xong cũng có chút do dự, sau đó một tay đẩy một chút, hầu như thân thể biến thành vòng tròn lẩn ra ngoài.

Vân Trúc cúi đầu:

- Huynh ấy muốn....muốn tác hợp muội với Tô Văn Dục...

Thân thể dù sao cũng không phải là hình tròn, sau khi kéo căng một chút lại sau một khắc lại thả bật trở lại. Mũi chân rời khỏi đỉnh đầu, hai chân lay lay trong không trung, sau đó nện xuống giường, mở thẳng ra như mỳ nữ xà. Thấy nàng nằm sấp đằng kia vẫn không nói gì, Vân Trúc có chút lo lắng:

- Cẩm Nhi?

Bên kia không trả lời, Vân Trúc nói:

- Thật ra, nếu muội...

- Hắn dựa vào gì...

Vân Trúc còn chưa nói xong, Cẩm Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên thốt một câu, vẻ mặt đầy phần uất, nói xong, nàng cúi đầu xuống, không nói gì nữa. Một lát sau, thân thể lại lần qua lần lại, có đôi khi nắm chặt tay lại, đại khái là có chút tức giận, cuối cùng thì lần vào góc giường, nằm im trong góc, hờn dỗi. Cứ như vậy mãi cho đến khi Vân Trúc lên giường, thò tay kéo nàng lại, ôm vào trong lòng, nàng mới lẩm bầm:

- Vân Trúc tỷ, có phải là tỷ lo lắng muội thích...hắn đúng không?

- Muội thích không?

- Muội đương nhiênkhông thích Tô Văn Dục...

Vân Trúc cười cười, tay khẽ vỗ về sau lưng nàng, Cẩm Nhi ôm nàng, áp đầu vào lòng nàng.

386. Q.3 - Chương 388: Vị Ương (1)

Đêm đã khuya, ngọn đèn sáng bên đường sông kéo dài không dứt, thành thị hầu hết đã ngủ say. Trên Phàn lâu, Lý Sư Sư cầm đèn lồng, nhìn về phía những khách nhân rời theo các hướng khác nhau, thời gian muộn như này, lúc mọi người đi cũng không gây ra tiếng náo động lớn, số người cũng không nhiều, hoặc là một mình đi ra cửa gác, hoặc là tốp năm tốp ba chấp tay cười nói, người hầu đánh xe ngựa tới, mọi người chào nhau, dần dần biến mất ở những hướng đi khác nhau.

Ánh đèn yếu ớt, nàng đứng ở trước cửa sổ nhìn một lúc. Đây cũng không phải là một đêm vĩ thanh của Phàn lâu, nhưng có rất nhiều tài tử đặc ý hoặc là thất y vẫn đang ngây ngốc ở trong từng gian phòng, sẽ cùng thân mật với các cô nương cho đến tận sáng mai. Nhưng đêm nay, quả thật là đã rất sâu rồi.

Người ra về cầm đèn lồng đi qua hẻm nhỏ, phu canh trực đêm dừng lại ven đường để xe ngựa và những kẻ độc hành đi qua, từ nơi này nhìn ra ngoài, ngọn đèn từng nhà đã tắt dần, xa xa vọng tới tiếng chó sủa, tiếng người nói chuyện, nhưng nghe không rõ ràng lắm. Xa giá của Đại học sĩ trở lại phủ đệ của Đại học sĩ, có xe ngựa của ký hiệu của Phủ Thái úy trong tầm mắt đánh đi qua.

Nàng nhìn một lúc, sau đó uống một ngụm trà. Khách nhân đi đã lâu, trà cũng đã lạnh từ lâu, nàng từ nhỏ đã được nhận sự giáo dục tốt nhất, nên không thích nước trà như vậy, uống vào miệng vô cùng đắng, ngoài ra còn mang đến vị nước rất nhạt, nhưng nàng thường tập thói quen nhấp một ngụm, sau đó lấy tay áo che miệng, cúi xuống nhỏ đi. Đi ra cửa, nha hoàn cùng đi theo nàng trở lại viện tử bên kia.

Các cô nương ở Phàn lâu đại thể là chủ yếu hai loại bán nghệ và bán mình. Lúc này đã muộn, khách nhân ngủ lại cố nhiên là tiêu tiền tìm vui, cũng có không ít khách mới chủ yếu đến là tìm tài nữ nào đó. Trong vấn đề này cũng không hề hiếm, rất nhiều người đối với nhau tình cảm chân thành tha thiết, tương kính như tân, tất nhiên tiền cũng không thể ít được, nhưng giữa đây đó đại thể nghĩ rất đáng giá. Lúc này câu chuyện về tài tử giai nhân rất nhiều, không ít cô gái nguyện ý giữ mình vì một người đàn ông nào đó, trong Phàn lâu, loại chuyện này cũng không bị cấm, thật ra bán nghệ có giá hơn so với bán thân. Nhưng nói chân chính trở thành một đôi, thoát tịch lập gia đình, đại đoàn viên thì lại cũng không nhiều, nhưng cũng không đến mức là không có, dù gì cũng để lại niềm hy vọng ọi người.

Vì vậy, đi qua phía dưới sân liền có mấy tỷ muội chào hỏi nàng, các nàng khi không còn khách thì hoặc là trở về phòng hoặc là ra ngoài nghỉ ngơi, những người còn ở lại hầu hạ khách nhân, thì đóng cửa, từng chiếc đèn lồng sáng rực, cũng giống như nhà bình thường, chỉ là tường và biểu tượng chưa hẳn thật sự là đoàn kết và hòa thuận. Ra khỏi đại viện là độc môn tiểu viện dành cho hoa khôi ở, đi ra đón là hai cô gái, hai người này cũng là người có danh tiếng trong Phan lâu, một người tên là Tố Đường Nguyệt, người kia tên là Phù Thu Sương, cùng ra chào hỏi nàng, sau đó thì lại có vài câu châm chọc khiêu khích, đại để là ngưỡng mộ Lý Sư Sư có thể ra ngoài thăm bạn bè, mà mỗi lần nàng trở về, đám người Từ Đông Mặc lại đang điên cuồng tìm nàng.

Lý Sư Sư đoan trang cười cười, ứng phó vài câu, trong lúc nói chuyện, gió đêm thổi tới vọng đến tiếng khóc, Lý Sư Sư nhíu mày, Đường Nguyệt và Phù Thu Sương cười nhạt, tiếng khóc kia là của vị cô nương tên là Lăng Tuyết Mai ở trong lâu, lúc trước cũng từng có chút giao tình với Lý Sư Sư, trong khoảng thời gian gần đây nghe nói nàng thích một gã nam tử, nên đã giữ thân vì gã, lý do đó cũng không có gì, nhưng nam tử này lại không phải là giàu có gì, tài học cũng không xuất chúng, không có tiền để chuộc thân, Lăng Tuyết Mai kiên quyết bán nghệ, nghe nói vừa rồi bị người ta đung phải làm đồ trà vào khách nhân, đã phạm vào điều tối kỵ, hai ngày nay đều bị nhốt vào trong phòng bị đánh, chính là ép cô ta tiếp khách.

- Đã tới nông nổi này rồi, còn chưa rõ thân phận của mình, giả vờ thanh cao gì chứ, thật là...

Đường Nguyệt và Phù Thu Sương nói đến đây thì nhìn Lý Sư Sư, đại để trong lời nói cũng có ý tứ châm chọc nàng.

- Sư Sư tỷ sẽ không động lòng với cô ta đấy chứ?

Lý Sư Sư cười cười, lắc đầu:

- Thật ra ta nhớ một câu nói của ma ma, khi đó ta mới vào Phan lâu, nghe có người khóc, ma ma nói với ta, nghe không quen thanh âm như vậy, đó là tốt nhất, nếu có ngày nghe quen rồi, nhìn có chút hả hê, sợ là cả đời cũng không ra được...Hai vị muội muội, ta về phòng trước.

Nàng gật đầu chào, xoay người bỏ đi. Đối với chuyện xảy ra bên kia, nàng không thích, nhưng cũng không thể nào đi can thiệp được, ở đâu cũng có chuyện như vậy. Ở đâu đều có thói đời như vậy.

Ban ngày nơi đây ồn ào náo nhiệt, thành thị đã dần dần ngủ say trong đêm, chỉ là thỉnh thoảng có động tĩnh cũng truyền đến phạm vi không xa. Trong bóng đêm bao phủ, vị Hoàng đế tiện tay cầm một khối bài, ngáp dài bắt đầu tự hỏi ngày mai lâm triều nói gì, mà trong thư phòng phủ đệ quan viên lúc này vẫn đang còn sáng đèn, người ở dưới ngọn đèn khê xoa nhẹ lên trán, tiếp tục bắt tay vào làm việc, trong sân gần đó, thỉnh thoảng có vài tiếng động rời rạc, tiểu thiếp mới cưới của Tri phủ đang ngâm nga ca từ tục tĩu, xe ngựa đi vào trong phủ Thái úy, tại một phòng bên cửa phủ, có người gọi:

- Lục Khiêm...Ta chịu không nổi rồi, ta nhất định phải giết người! Người đi ra cho ta...

Gã đàn ông tên là Cao Mộc Ân tay cầm một thanh đao nhỏ xông ở trong sân phủ Thái úy, thề giết thân vệ võ nghệ cao cường bên cạnh mình, ngôn ngữ đáng vẻ nhìn vô cùng buồn cười. Cuối cùng, khi gã lần thứ hai chạy về sân của mình thì thấy Lục Khiêm đang đứng ở ngay cửa, lúc gã định xông tới, đối phương đã đẩy cửa phòng bên cạnh ra, dưới đất trong phòng có một bao tải đang giấy dựa, vì vậy mắt gã lập tức sáng lên:

- Lục Khiêm, cũng là người hiểu ta, là ai, là ai vậy...

Gã chạy ào vào dùng đao nhỏ cắt đứt dây thừng trên bao tải, bên trong là một phụ nhân bị trói chặt, Cao Mộc Ân ngăn người ra:

- Lục Khiêm, ta muốn không phải cô ta, ta muốn chính là.....a a a....bỏ đi, tạm thời để cô ta thay thế đi....vật nhỏ, cô nương, ta nói ta sẽ tìm được vật nhỏ rồi mà...

Lục Khiêm đóng cửa lại, sau đó bên trong vọng ra tiếng cười, tiếng quần áo bị xé rách và tiếng đồ dùng bị vỡ, cùng với tiếng khóc gào trong tuyệt vọng của phụ nhân kia...

Buổi tối vẫn còn kéo dài, ánh sao, ánh trăng và mây bạc trên bầu trời di chuyển, theo thời gian tiếp tục trôi đi mà không dừng ở bất kỳ nơi nào. Lúc trời còn chưa sáng, thành thị đã dần dần bình tĩnh, tiếng người thức dậy, tiếng thấp đèn, tiếng chó sủa, sương mù lưu chuyển, sương sớm từ trên phiến lá rơi xuống, sau khi

Ninh Nghị rời giường tập thể dục ở trong sân xong, lúc đi vào đã thấy Nguyên Cẩm Nhi hiếm khi dậy sớm đứng đó, mặc quần áo đơn bạc, ngồi chờ ở dưới mái hiên, bộ dạng không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ chăm chú nhìn Ninh Nghị, sau đó đột ngột đứng lên, lạnh băng trở về phòng, Ninh Nghị giơ tay lên chào hỏi, lúc này đành phải bĩu môi:

- Bệnh thần kinh...

Hắn vuốt vuốt mũi lẩm bẩm một câu.

Ăn xong bữa sáng, nghỉ ngơi một chút, lại đến Tần phủ thăm hỏi, Tần Tự Nguyên phải vào triều sớm. Hắn chủ yếu là đến cùng với đám người Thành Chu Hải thương nghị các vấn đề liên quan đến Lương Sơn, tuy rằng hiện nay đối với hành trình đi Sơn Đông sơ bộ đã có phương thức đột phá, nhưng dù sao đám người Thành Chu Hải ngày ngày làm bạn với các loại tin tức tình báo, có thể giao lưu nhiều với bọn họ thì càng có lợi và bổ khuyết vào hành động của mình.

Bởi hôm qua nhận được lễ ngộ, Tần Tự Nguyên cũng đã dặn dò các quản gia trong nhà, lúc này hắn tới Tướng phủ thì được đón thẳng vào trong viện tử của đám người Thành Chu Hải, khi đến nơi thì nghe bên trong đang vọng ra âm thanh nói chuyện:

- Xảy ra loại chuyện đó thì sao....chỉ là việc nhỏ...

- Nhưng bọn chúng chính là quá vô pháp vô thiên. Còn cứ tiếp tục như vậy...phủ Thái úy...

- Có nhân chứng vật chứng không? Suy đoán thì có lợi ích gì. Huống chi loại chuyện này...

Trong mấy người nói chuyện, thanh âm lớn nhất và tức giận nhất cũng chính là Thành Chu Hải, Nghiêu Tổ Niên và Kỷ Khôn thì hình như là khuyên bảo, nhưng cũng đều mang vẻ bất bình. Ninh Nghị lắng đầu, nhưng không có gì ngạc nhiên cả, người giống như bọn họ thường tiếp xúc với đủ loại người hắc ám bí mật, gặp chuyện bất bình thấy việc bất công nhiều hơn người bình thường, nghe ý tứ trong giọng nói của họ thì cũng biết nói ra cũng không có tác dụng gì, Thành Chu Hải thậm chí còn chửi rủa, nhưng cảm giác như không phải là muốn ra mặt hoặc là làm gì đó, đại để cũng là một thói quen thể hiện.

Lúc Ninh Nghị gõ cửa đi vào, ba người mới dừng lại, sau đó chào hỏi hắn. Sắc mặt Thành Chu Hải có chút âm trầm, gật đầu với hắn, sau đó ném một phần hồ sơ đã hoàn thành sang bên cạnh. Mọi người hàn huyên ồn ào một lúc, cũng là y ngẩng đầu lên hỏi trước:

- Nghe nói hôm qua Lập Hằng gặp Thái Tuế.

- Đúng, nhưng có chuyện gì vậy...Thập Lục Thiếu về nói à?

Liên quan đến chuyện này, đám người Thành Chu Hải sở dĩ biết hơn phân nửa là từ Tần Thiệu Du. Nghiêu Tổ Niên nói:

- Thái Tuế này ác danh vang xa, trong kinh thành, không ai là không biết. Nhưng hắn có nghĩa phụ Cao Cầu được Hoàng thượng sủng ái, tất cả mọi người không động vào hắn được, đây cũng là chuyện không có biện pháp.

- Ừm, ta hiểu rồi.

Thành Chu Hải gật đầu:

- Vậy được rồi. Cao Mộc Ân này tuy rằng ngang ngược, nhưng dù gì cũng là người có bối cảnh, chung quy không thể động vào hắn, tuy rằng Thái úy bên ngoài thì nhờ vào tài đá cầu mà lên, nhưng cũng không phải là kẻ vô năng. Lập Hằng không cần phải lo lắng sự an toàn của người bên cạnh mình, bên này chúng ta cũng đã có an bài rồi.

Ninh Nghị gật đầu mỉm cười, trên thực tế, liên quan đến chuyện Cao nha nội, hôm qua sau khi trò chuyện với Tần Thiệu Du, Ninh Nghị cũng đã tạm thời ném ra sau đầu rồi. Một nơi Biện Lương, khách thương và hộ gia đình lui tới trên trăm vạn, lúc này kỹ thuật xây dựng kiến trúc không phát triển như thời hậu thế, trong phạm vi toàn bộ thành thị, mấy trăm vạn người ở trong thành thị như thế là cực lớn, dù là loại trừ nông thôn sống tụ tập ngoại thành ra, thì trong phạm vi trong thành cũng vẫn rất lớn, có thể gặp một người nổi tiếng như Cao nha nội, rốt cuộc có duyên phận, nhưng nếu muốn gặp lại nữa, vậy thì chưa hẳn là

dễ dàng. Lùi một bước mà nói, đám người Thành Chu Hải nói cũng có lý, dù Thái úy Cao Cầu đang được Thánh quyền chi Long, nhưng có lẽ cũng không quản được nghĩa tử của mình. Loại con cháu nhờ vả mà được trèo lên địa vị cao không chỉ ở đây, ngay cả Giang Ninh, Hàng Châu cũng chẳng hiếm.

- Đùa giỡn gái nhà lành, rốt cuộc đây là chuyện hay làm nhất trong những kẻ làm điều ác, nhưng ngược lại Cao Nha nội này cũng khá thú vị.

Hiểu đám người Thành Chu Hải là muốn mình giải sầu, trong lòng Ninh Nghị cảm kích, muốn làm bầu không khí sôi nổi lên, cũng cười chế nhạo một lúc, nhưng cách nói chuyện này chỉ chiếm được nụ cười khổ của Ứng Hòa, cái lắc đầu của Nghiêu Tổ Niên, tuy rằng đều không phản bác, nhưng rõ ràng là không cho là đúng:

- Lập Hằng nói cũng không phải là không sai, nhưng....ngày sau sẽ biết ngay...

Nụ cười khổ này của Ứng Hòa cũng không phải là nhằm vào Ninh Nghị, không lâu sau thì mọi người bỏ qua chuyện này, nói sang vấn đề khác. Ninh Nghị cũng không phải là biết toàn bộ, tận đến lúc chàng vạng quay về mới đại khái đoán được vì sao y cười khổ, trước đó, y đã cùng đám người khá có phong phạm danh sĩ là Tần Thiệu Du, Thành Chu Hải, Nghiêu Tổ Niên đi đến thanh lâu.

387. Q.3 - Chương 389: Vị Ương (2)

Trên đường từ Giang Ninh đến Kinh Thành, kế hoạch ban đầu là ra sức ngăn cản sự biến Tĩnh Khang. Nhưng kế hoạch chưa kịp thay đổi, đại khái là sau khi hiểu được tình hình của Mật Trinh ti, kế hoạch ban đầu vốn dĩ đã chuẩn bị xong nhưng không có cách nào làm được. Chuyện còn lại cũng là những râu ria phụ, có làm hay không cũng không sao cả.

Vũ triều thời kỳ đầu đối với Vật Lý, hóa học của hậu thế, có thể tạo nên tác gì thực ra cũng không có gì mong đợi quá nhiều, hần còn lấy đá ở núi đánh ngọc, nhưng thời đại này thiếu một căn cơ ngành công nghiệp, lúc cải cách khó mà nhìn thấy hiệu quả quyết định, nếu khiến cho người ta sinh ra tâm lý y lại, thì sẽ càng bào mòn ý chí chiến đấu. Thứ hai, hệ thống Nho gia rất kiêng kỵ cách mạng cải cách và kỹ thuật. Sự kiêng kỵ này không phải chỉ nói mồm, mà là một khi cải cách làm tổn hại đến lợi ích thì sẽ có các cách khác nhau để loại bỏ. Sau khi chuyện kết thúc ở Hàng Châu, lúc mà Ninh Nghị suy nghĩ có thể làm những gì, lựa chọn đầu tiên là dựa vào kỹ thuật, chứ không phải là phương pháp luyện sắt thô sơ.

Trung quốc văn hóa năm nghìn năm bác đại tinh thâm. Nói thì nói vậy nhưng còn về kỹ thuật, ví dụ như kỹ thuật luyện kim, khi phát triển đến một trình độ nhất định cũng là lúc làm cho nhân dân cảm thấy “đủ dùng”. Một ngàn năm sau thậm chí hai nghìn năm sau, chỉ có kỹ thuật rèn sắt hoặc có cải cách ở quy mô nhỏ chứ chưa hề có một cuộc cách mạng thực sự lớn nào. Còn thay đổi kỹ thuật ở quy mô nhỏ là bởi vì còn coi trọng các thợ rèn, nếu như kỹ thuật thật sự hiệu quả, thì tất nhiên sẽ không lưu truyền rộng rãi ra ngoài, cuối cùng theo thời gian chỉ chôn vùi trong lũ. Thợ thủ công mới đành phải đi nghiên cứu những kỹ thuật mới.

Nói đến những cải tiến kỹ thuật mới, với nền kinh tế nặng về tự cung tự cấp họ cũng không dễ bỏ cái cũ mà theo cái mới. Phần nhiều vẫn là quy định phạm vi và sự bảo thủ. Xét cho cùng cũng vì đất đai dồi dào, cho khi sau cuộc cách mạng ở phương tây chúng ta mới bị ăn một cái tát đau điếng. Nếu sau đó nhìn về trước, lịch sử nói không ít đến cải cách kỹ thuật của triều Minh. Đã có cuộc cách mạng công nghiệp nảy sinh, trên thực tế chẳng qua là cảm giác của mình tốt đẹp như trong mơ. Ở đây sau khi hình thành sơ bộ sự thống trị đất đai và văn hóa, lại từ đầu phát triển một nghìn lần, khó khăn lắm mới xuất hiện cách mạng công nghiệp ở những thế kỷ 18, 19. Nếu không phải có giặc ngoại xâm thì tất nhiên bên trong vẫn còn chia rẽ. Không có cảm giác về nguy cơ của dân tộc, sẽ không cần thay đổi, chỉ biết sợ hãi thay đổi. Vì thế mà thế kỷ 18 mới không có cải cách, thế kỷ 18 có lẽ là không thể.

Đương nhiên, đối với Ninh Nghị mà nói, đây cũng là suy nghĩ tiện thì nói ra mà thôi. Nhưng vì những cái này, hần đã suy nghĩ mất quá nhiều thời gian để cải tiến kỹ thuật mới. Đầu tiên nghĩ đến vẫn là phương

pháp luyện kim thô sơ vào những năm 50 của thế kỉ 20. Những năm đó các lò rèn không cần yêu cầu kĩ thuật quá à hoạt động sản xuất vẫn phát triển. Trải qua sự lãng phí đến hơn 100 triệu tấn thép mới có thể đạt đến trình độ công nghiệp. Nhưng tương đương với lượng sắt thép đó, trong đó hơn 3 trăm vạn tấn sắt phế chưa thể đạt đến trình độ công nghiệp, rất nhiều tiêu chuẩn của Vũ triều lúc đó là viễn tưởng.

Ở đây không cần tiêu chuẩn kĩ thuật cao, cũng không sợ hao phí, chỉ cần nghĩ ra một con đường phù hợp, tìm được hàm lượng than thích hợp, những thợ rèn ít nhất mất mấy tháng rèn lửa sắt mới chế được một thanh đao hoàn chỉnh, dùng để trang bị cho quân đội cũng không có vấn đề gì, nhưng trước mắt quân đội của Võ triều thiếu không phải là đao tốt mà là quân đội có tổ chức huấn luyện. Thí nghiệm bước đầu Ninh nghị vẫn giao cho Lục Hồng Đề.

Mà về phương diện khác, tuy không giống như vết xe đổ thảm trọng trước kia của Đông Hán, Tây Hán. Nhưng lúc này, tầng lớp trên vẫn duy trì thái độ thận trọng với việc thành lập Mật Trinh ti, từ Mật Trinh ti cũng có thể thấy được tình hình trong nước. Nếu không có chuyện quá khẩn cấp, lại liên quan đến hoàng thân quốc thích thì e rằng Mật Trinh ti sẽ không có quyền hoạt động. Cũng vì như thế, mà sự phát triển của Trúc Ký dựa vào kế hoạch định hướng phát triển công luận, ngay từ khi mới bắt đầu đã không thể tiếp nhận được sự ủng hộ.

Đầu tiên là tầng lớp thống trị không thể lý giải được ý nghĩa của việc phát triển tầng lớp nhân dân, ngoài ra nó lại càng giống với mảnh khóc của tà giáo, một khi thể chế này mở rộng Mật Trinh ti sẽ không thể khống chế được. Vì những lý do này mà Ninh Nghị quyết định làm một mình. Lần này đến đây, có liên quan đến chuyện về buôn vải và một số chuyện khác, cho dù hẳn có không nhúng tay vào, thì sau khi Đàn Nhi đến đây, cũng đủ khả năng để thúc đẩy mọi việc. Chuyện mà Ninh Nghị thực sự phải làm đó là trước khi rời đi phải khảo sát chuyện của Trúc Ký.

Lần này lên Bắc, Vân Trúc và Cẩm Nhi cũng không mang theo người bên cạnh. Bởi vì những người được huấn luyện buôn bán ở tốp đầu bây giờ đang vào Giang Ninh. Sau khi từ Hàng Châu quay về Giang Ninh, chuyện Ninh nghị đang chuẩn bị chính là việc huấn luyện nhân viên như thế hệ sau. Thời gian huấn luyện đủ hai ba tháng là đã có thể dùng một cách chuyên nghiệp được. Đợi cho Vân Trúc và Cẩm Nhi quyết định ở bên này, tốp thợ thủ công đầu tiên sẽ đến Kinh Thành, bắt đầu chuẩn bị và tham gia vào công việc ở cửa hàng mới.

Còn sau khi ở đây, có liên quan đến biết chữ, kỹ thuật công việc, việc bồi dưỡng văn hóa của nhà xưởng cũng không chấm dứt. Quy định cũng đủ để kiểm tra, đánh giá việc thăng chức, dò xét bằng máy làm cho việc này dù không có chủ là Vân Trúc và Cẩm Nhi giám sát thì công việc vẫn cứ diễn ra bình thường. Liên quan đến khung cơ bản của những thứ này, bây giờ phải bắt đầu xây dựng mô hình. Mặt khác, muốn làm tốt những thứ này thì phải chuẩn bị từ bên trong, dĩ nhiên là bắt đầu tham khảo sẽ là các loại quán trà, kĩ viện ở Kinh Thành.

Nhét những thứ này vào trong đầu, tuy ban ngày nhìn Ninh Nghị có vẻ nhàn nhã, có thể nói chuyện phiếm với đám Thành Chu Hải cả ngày, còn đưa ra kế hoạch mỗi ngày đi tham quan một nhà cửa khách điểm với Thần Thiệu Du. Đối với đám người Nghiêu Tổ Niên và Thành Chu Hải là thuận miệng thì hẹn cùng đi. Trên thực tế rất nhiều thứ trong đầu hẳn còn phải thay đổi. Đám Nghiêu Tổ Niên và Thành Chu Hải hiểu nhiều biết rộng suy nghĩ chu đáo. Buổi tối trở về còn phải phân nhau ra viết những chương trình của các công ty hiện đại, phân tích xem cái gì có thể dùng được, cái gì cần thay đổi, cái nào cần cắt bỏ. quả đúng là trở về có cảm giác bước đầu của việc xây dựng sự nghiệp, đương nhiên, nếu nặng một lần... thì chuyện rườm rà sẽ không ít. Tất cả cuối cùng trăm hay không bằng tay quen sẽ thuần thục hơn nhiều.

Chiều nay Tần Tự Nguyên và Giác Minh Hòa thượng đã quay về phủ, lại là hỏi Ninh Nghị về chuyện của Chu Bội. Mấy ngày gần đây, vị tiểu quân chúa này đi thăm hỏi khắp nơi, nghe nói là còn chuẩn bị yết kiến Thái Hậu, không có thời gian rồi đến tìm Ninh Nghị. Nhưng gặp Tần Tự Nguyên hai lần. Lần trước có hỏi chỗ ở của Ninh Nghị, lần này lại nhờ Tần Tự Nguyên hỏi giúp. Hai này sau, tại phủ Huyện chủ huyện Thanh Dương có tiệc lại hỏi xem Ninh Nghị có đi xem không?

- Huyện chủ Thanh Dương? Đó là ai?

Ninh Nghị không biết cái tên này.

- Một tài nữ nổi tiếng nhất trên đất Biện Lương, con gái của Đàm quận Vương, nàng đã thành thân, vị hôn

thê Lưu Khinh Thuyền cũng giỏi thơ văn, hai vợ chồng tôn trọng nhau như khách, nhà của cô đã trở thành một trong những hội thơ nổi tiếng nhất. Trước kia đều có những nhân tài đến, nếu Lập Hằng không ngại, có hứng thú có thể đến thăm.

Tần Tự Nguyên cười giải thích, Giác Minh Hòa thượng đi theo sau cũng cười bổ sung thêm mấy câu. Huyện chủ Thanh Dương đó là đường muối của ông ta, Lưu Khinh Thuyền và ông ta cũng quen biết.

- Nếu có hứng thú. Ngày kia có thể cùng bàn tăng đến đó một chuyến.

- Sợ là không có thời gian...

Ninh Nghị suy nghĩ, đối với thể loại hội thơ văn này hắn cũng không hứng thú lắm. Đặc biệt gần đây, hắn chuẩn bị xong những bài thơ cho Trúc Ký, hắn cũng không lãng phí thời gian mà bận tâm cho những chuyện khác:

- Nhưng mà, gần đây Tiểu Bội thế nào rồi?

- Hai, ba ngày nay nhiều người thuyết phục rồi.

Tần Tự Nguyên cười:

- Nghe nói xế chiều hôm qua, trong phủ Sùng Vương Đại học sĩ đã nghiêm lệnh kiểm tra học vấn, Chu Bội đối đáp trôi chảy. Kinh Diễm Tứ Tọa, thi từ cũng khá nhưng cũng được mọi người thích nhất. Tuy là vị Vương gia kia cố tình sắp xếp nhưng nghĩ đến hai ngày này, chắc là có người nhắc đến chuyện cầu hôn rồi, ha ha...

Nói đến chuyện này, Tần Tự Nguyên vui vẻ cười. Chu Bội hình thức dễ ưa, dùng từ mỹ nữ để hình dung không ai có thể phủ nhận, học vấn hơn người lại là tài nữ, hơn nữa nhà lại có địa vị. Ai mà không muốn trèo cao, thi văn tượng khí, ngược lại chứng minh cô gái này có tính cách khác người, đúng là một đối tượng tốt để lấy làm vợ. Lần này Chu Bội lên Kinh Thành, Khang Hiền để cho nàng tìm đối tượng tài tử vừa ý. Chuyện này chắc chắn là có đánh tiếng qua với Tần Tự Nguyên và Sùng Vương Chu. Để bọn họ giúp đỡ mắt đến, tránh cho Chu Bội mãi vui mà không bị gấp gáp.

- Nói như thế, hội thơ của huyện chủ Thanh Chương, cũng là muốn để cho nàng có nhiều sự lựa chọn?

Ninh Nghị cười nói ra suy nghĩ của mình, Tần Tự Nguyên gật đầu:

- Tiểu nha đầu này gần đây không từ chối, ngoài huyện chủ Thanh Chương bên này ra, chỉ e còn một đồng thi hội thi văn khác nữa. Lập Hằng coi như là huynh trưởng của nó rồi, vì nó mà giữ cửa, cũng là công việc nội bộ mà.

- Nếu nói đến Quân Võ thì ta còn biết, Tần Công ông nói Chu Bội, nha đầu kia tính tình tình quái, hôm đó chỉ là nhân tiện thì dạy cậu ta về số học, cô ta đã đấu võ mồm cả ngày với ta, còn cảm thấy ta làm hư đệ đệ của cô ta rồi. Ta và cô ấy tuổi xấp xỉ nhau, tránh để sau này ta phải hận cả đời... Việc này vẫn phải để lão gia đến trị mới được.

- Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy, Chu Bội vẫn luôn tôn sùng Lập Hằng người đó.

Tần Tự Nguyên cười phát tay nói:

- Huống hồ, bốn tướng ngày ngày bận rộn, ha ha, lấy đâu ra thời gian để tham dự vào những việc vụn vặt. Đến lúc đó, nếu hòa thượng rảnh, xin hãy giúp trông coi một chút.

388. Q.3 - Chương 390: Vị Ương (2)

Dù sao cũng là những chuyện nhỏ, Tần Tự Nguyên cũng không vì hội thi huyện chủ Thanh Dương mà nói quá nhiều. Mấy người ở đây đương nhiên là không biết, một đám bạn của Chu Bội ở Kinh Thành đã tuyên

đương Ninh Nghị là một tài tử và là một sư phụ số một. Lúc nói với Tần Tự Nguyên thì có chút hời hợt, nhưng trên thực tế trong lòng đang băn khoăn sư phụ có đi đến hội thi thơ cổ vũ ình đi hay không?

Ninh Nghị vẫn còn nhiều việc cần làm, đương nhiên là không có nhiều thời gian lãng phí vào hội thơ. Sau khi rời khỏi Tần Phủ, trời đã chạng vạng tối, quay lại Văn Hối lâu mới để ý thất thần sắc của đám Vân Trúc có điều lạ, cảm xúc như mất mát. Cẩm Nhi không giống sắc mặt lạnh như băng lúc sáng hần nhìn thấy nhưng nhìn lại chẳng có chút sức sống nào, vẻ mặt âm trầm, nhìn thấy hần thì liền đi ngay. Hần hỏi Tiểu Thiên đã xảy ra chuyện gì, cô ấy chỉ nói buổi chiều mọi người ra ngoài đi dạo nên mệt mỏi, sau đó cô ấy lại tươi cười vui vẻ.

Tiểu Tiên đang giấu cảm xúc của mình với Ninh Nghị, đã ăn cơm tối. Ninh Nghị gọi Tô Văn Dục đến hỏi ban ngày mọi người ra ngoài có chuyện gì? Tô Văn Dục cũng không dám giấu diếm hần mới nói ra chuyện nhìn thấy.

Là buổi chiều, Ninh Nghị đi Tần Phủ. Đám Vân Trúc vẫn ra cửa hàng mua đồ như cũ, người trong nhà đi theo, bọn họ đang đi qua vùng gần con đường hôm qua thì nhìn thấy một xác chết.

Thoạt nhìn tình hình đó chắc là quan phủ đang phá án, vớt một bao xác người từ dưới sông lên, miệng bao đã nói lỏng, lúc vớt lên vẫn còn có máu đen hần là người chết vẫn chưa lâu. Đó là xác một người đàn bà, rất nhiều người vây quanh xem, nghe nói lúc vớt xác là lúc bình minh hôm trước.

Đang đi trên đường, nhìn thấy xác một người phụ nữ, cũng không phải là khiến ọi người mất hết tinh thần nhưng Tô Văn Dục nói cứ áp a áp ứng, đại khái Ninh Nghị cũng hiểu, trong cái bao thi thể kia còn hơi vớ ra nữa, một cái khăn trùm đầu, linh tinh gì đó, một bộ thi thể hoàn hảo, người nhà nạn nhân sẽ nhận ra. Lúc đó Tô Văn Dục nhìn, trong lòng liền nghĩ ngay đến cô gái này rất giống với người phụ nữ ngày hôm qua bị Cao nha nội chặn trong ngõ hẻm rồi đùa giỡn. Lúc đó dù chỉ nhìn nạn nhân từ xa, nhưng khuôn mặt và cái khăn trùm thì đại khái rất giống.

- Lúc đó Nhiếp cô nương, Nguyên cô nương còn cả Tiểu Thiên, mặc dù các cô ấy không nói gì. Nhưng.... Có lẽ các cô ấy cũng đoán ra.

Tô Văn Dục cau mày:

- Trước khi cô ta chết... bị ngược đãi và tra tấn rất nhiều, cô ta... cô ta, thậm chí còn bị một cây côn đâm phải..., chúng đệ không dám nhìn nhiều, sau đó qua buổi trưa không lâu... Chúng đệ liền quay về...

Ninh Nghị há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không nói được gì, hần như vả vào miệng nhớ lúc sáng đến Tần phủ, đám Thành Chu Hải nói chuyện. Đại khái hần cũng hiểu, sau khi Tần Thiệu Du về, nói chuyện đã gặp Cao Mộc Ân với đám Nghiêu Tổ Niên. E rằng thông qua Mật Trinh ti, đám Nghiêu Tổ Niên, Kỷ Khôn, Thành Chu Hải còn điều tra tiếp. Nếu buổi tối ra lệnh rồi, thì tin tình báo sáng hôm sau đã có. Thành Chu Hải mắng phủ Thái Uý coi trời bằng vung, là nhằm vào người đàn bà kia mà đến. Mật Trinh ti... có thể là phủ Thái Uý đã điều tra ra được chuyện vớt xác, vẫn còn một khả năng nữa. Đêm hôm đó, khi phủ Thái Uý ra tay, Mật Trinh ti đã điều tra ra chuyện này nhưng chuyện này chẳng có ý nghĩa gì, cho dù là điều tra ra rồi Mật Trinh ti cũng không thể nhúng tay vào được. Chuyện như vậy chỉ e là khiến người ta phải chịu uất ức.

Từ ý nghĩa này, không nói việc đặt hệ thống tuyên truyền công luận vào trong Mật Trinh ti để làm cũng là chính xác.

Còn ở trên, thậm chí Ninh Nghị còn có thể kéo dài ra các bộ phận khác, với tâm tính của Cao Mộc Ân, chắc không để tâm đến người phụ nữ kia. Thái Uý Cao Cầu không cho con trai chơi gái, nhưng chắc chắn là phải tăng sự an toàn hơn nữa, tránh cho gã đánh người, sự bảo vệ này phải được sắp xếp từ những người bên cạnh gã. Trong ngõ nhỏ, Lục Khiêm cản Cao Nha Nội đùa giỡn người trên đường, nhưng bộ dạng đó về đến nhà, khiến cho Cao Nha Nội tức giận, gã cũng không chịu nổi. Cho nên kẻ thực sự bắt người phụ nữ kia chắc là Lục Khiêm. Vấn đề chỉ là nơi không thể chơi thì không chơi, người này có đủ năng lực vào thủ đoạn, chẳng trách Lâm Xung lại thảm như vậy.

Hần ngồi ở bên kia suy nghĩ những chuyện này, Tô Văn Dục ngồi bên cạnh, thờ cũng không dám thở mạnh, nhìn nhị tỷ phụ hình như đột nhiên trở nên thâm trầm. Nhưng sau đó, sự thâm trầm này cũng tan biến, Ninh nghị nhìn sang nói:

- Nói lại nào, cậu cùng đi Cẩm Nhi, trên đường ân cần gì đó... hai người nói chuyện phiếm sao?

Không ngờ bỗng nhiên Ninh Nghị lại nói chuyện này, Tô Văn Dục sững sốt một lúc lâu:

- Chuyện này... Vì chuyện đó xảy ra, hơn nữa hình như Nguyên cô nương không có cảm xúc nói chuyện... Cô ấy, cô ấy, cô ấy hơi trốn tránh cảm giác của đệ nhưng có thể...

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, trong lòng các nàng ấy là vì có những chuyện không thoải mái, đệ đã biết chưa?

- Vâng.

- Vậy đệ còn chờ gì nữa, Cẩm Nhi đang không vui, cậu đi an ủi đi chứ.

- Hả, nhưng mà...

- Nắm lấy cơ hội, không có nhưng nhị gì hết. Không có chuyện thì cậu tìm ra chuyện để an ủi cô ấy chứ sao?

Ninh Nghị vỗ vai y nói:

- Tán gái chính là như thế này đây, đừng có sĩ diện như vậy, nghe ta đi không sai đâu.

- Ồ...

Tô Văn Dục muốn nói rồi lại thôi, có vẻ do dự, nhưng rốt cuộc cũng đi. Ninh Nghị ngồi ở đó suy nghĩ. Trên thực tế, Vân Trúc và Cẩm Nhi không phải là chưa từng thấy những kẻ hắc ám trong xã hội, do dù Kim Phong lâu là một lâu xanh như thế, năm nào mà không có đến mấy người con gái chết mang xác ra ngoài. Chuyện xảy ra trước mắt, cho dù là Ninh Nghị cũng cảm thấy không vui vẻ gì, nhưng muốn vì chuyện kia mà thay trời hành đạo thì đến Phủ Thái Úy còn khó chứ nói gì đến Ninh Nghị không có bản lĩnh đó. Đương nhiên là Vân Trúc và Cẩm Nhi cũng không chờ mong làm như vậy, mà nhiều hơn là, hooom qua các nàng cũng bị người ta nhìn thấy, khó tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

Cảm giác như vậy rất không tốt nhưng Ninh Nghị suy nghĩ cũng không biết là nên an ủi thế nào. Nếu như mình lợi hại như Lục Hồng Đề có lẽ tối nay đã bắt lấy tên Lục Khiêm và Cao Nha Nội. Tiện tay cắt luôn đầu của tên Cao Cầu. Tiếc là chuyện như vậy tạm thời chỉ là nghĩ mà thôi.

Nếu có cơ hội mang Cao Cầu ra đấu tranh chính trị thì thật thoải mái... Hắn bĩu môi, suy nghĩ có vẻ tự sướng. Sau đó đi vào hậu viện, chuẩn bị tìm Vân Trúc nói chuyện phiếm, nhưng không tìm thấy Vân Trúc trong hậu viện, sau đó Tô Văn Dục, Cẩm Nhi cũng không tìm thấy.

- Có thể là đi tản bộ ở gần đây rồi, lại đi dạo thôi.

Vườn Hối lâu này chiếm diện tích khá lớn, hậu viện chuyên để cho những người có thân phận ở, còn có cả hồ nước, vườn cây. Ninh Nghị tản bộ đến vườn hoa, lại nhìn thấy phía trước có một cái bàn trong trong vườn cây, một cô gái đang ngồi chống cằm không biết là suy nghĩ cái gì. Về mặt cô đơn này chắc chắn là của Cẩm Nhi. Thật là khiến người ta bất ngờ. Cô cũng nhìn thấy Ninh Nghị, khi hắn đi vào, cô lại chống cằm như trước ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bên này. Vốn dĩ là Ninh Nghị đang trên đường đi dạo, lúc này hai tay chấp sau lưng nhìn Cẩm Nhi nhìn chằm chằm rồi đi vòng qua hòn giả sơn.

Trên đường lại gặp Tô Văn Dục, về mặt của đối phương cực kì vui mừng, trao đổi tình hình với Ninh Nghị:

- Vừa rồi đệ gặp Tiểu Thiên và Nhiếp cô nương, họ về phòng rồi.

- Cẩm Nhi đang ở hoa viên, hãy đi an ủi cô ấy một chút.

- Hả, vâng ạ...

Nói đến Cẩm Nhi, Tô Văn Dục vẫn thấy xấu hổ, Ninh Nghị lắc đầu mắng thầm. Mặc dù kinh nghiệm tán gái kiếp trước của mình có hơi thô thiển nhưng kiếp này rất lợi hại. Lại còn sợ này sợ kia như vậy đúng là trẻ con hết cách dạy... Trên đường trở về, lúc hắn đến chỗ Vân Trúc thì nàng đang ngồi dưới mái hiên, nhìn thấy, hắn nàng cười dịu dàng. Xem ra đã giải quyết được vấn đề trong lòng, đang đợi hắn đến.

- Ta nghe Tô Văn Dục nói chuyện sáng hôm qua rồi.

Ninh Nghị ôm vai nàng, ngồi xuống bên cạnh.

- Không có gì, chỉ là bọn muội cũng gặp, cho nên có chút sợ hãi.

Vân Trúc gương cười, tựa đầu lên vai hắn nói:

- Lập Hằng, huynh nói xem cô kĩ nữ kia, hôm qua mới gặp chúng ta vậy mà sao? Tuy thoát nhìn rất giống... Nhưng thực ra không thể khẳng định được, đúng không?

- Ủ, nếu là thật, người ra tay chắc là Ngu Hầu Lục Khiêm bên cạnh Cao Nha Nội.

- Chính là kẻ đã khuyên Cao Nha Nội trong ngõ đó, y là người làm của phủ Thái Uý, không thể để chuyện này tệ hơn được, nhưng ngăn cản Cao Nha Nội làm việc, sau này bị chỉ trích sẽ lại là y, cho nên cách tốt nhất là bắt người buổi tối...

Ngữ khí của Ninh nghị nhẹ nhàng, dùng phương thức suy luận nói ra một lần rõ ràng. Lúc này, dù là nói thế nào cũng không thể thay đổi được chuyện đã xảy ra. Hắn là người đàn ông của Vân Trúc, đương nhiên là có thể dùng tình cảm của hai người để trấn an nàng nhưng vẫn không thể ngăn cản nàng nghĩ đến nó. Vì thế, rõ ràng chuyện đã trở nên máy móc một chút, liên tưởng chuyện này mở rộng ra một chút, bầu không khí đang lạnh đậm trải lại có thể sẽ làm giảm bớt đi tâm trạng bị kích.

Hắn ngồi ở đó nói với ngữ khí lạnh lùng một lúc lâu, ai là chủ mưu? Ai là tông phạm? Ai giở thủ đoạn? Ai không biết xấu hổ cho rằng mình vô tội? Nói xong hắn lại ôm người con gái bên cạnh ngồi một lúc.

Cùng lúc đó, hoa viên cách đó không ra phát sinh một cảnh.

Từng chiếc đèn lồng được xách đến, ngọn đèn lốm đốm rừng cây, những con đom đóm nhảy múa. Bên cạnh cái bàn đá, có một đôi trai gái không biết đang nói chuyện gì. Tô Văn Dục đứng lên, lui về sau hai bước thấp đầu nói nhẹ. Cô gái đang ngồi chống cằm lên bàn, ngón tay chạm vào môi, nàng không nhìn Tô Văn Dục, vẻ mặt có chút kiêu kì, ánh mắt lạnh như băng. Cẩm Nhi bình thường rất hoạt bát mà lại xuất hiện thần tình như thế thật rất hiếm, nhưng Tô Văn Dục cũng không vì thế mà thất tức giận hoặc bị thương hại. Bởi vẻ mặt của cô gái lạnh như băng kia đang rưng rưng hàng lệ.

- Cẩm Nhi bên kia làm sao vậy? Hình như đang có ý kiến với ta...

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Một lúc lâu sau, Ninh Nghị chuyển đề tài.

Vân Trúc cười rộ lên:

- Huynh không biết à? Đương nhiên là có ý kiến với huynh rồi...

- Ta đâu có làm gì sai...

Không biết tại sao mình lại bị ghét, đại khái hắn cũng có thể lý giải được kiểu “bà mối” này nhiều khi cũng bị hiểu lầm. Dù sao cuối cùng đối phương hiểu mình vậy là đủ rồi. Hắn nghĩ như vậy.

Sau khi Ninh Nghị lẩm bẩm thì Vân Trúc ở bên cạnh lại trầm mặc một lúc sau đó ánh mắt chân thành nói với hắn:

- Lập Hằng, chuyện của Cẩm Nhi, muội muốn nói với huynh...

- Ủ.

Hắn gật đầu, Vân Trúc đang định mở miệng thì có giọng nói phía sau:

- Ninh Lập Hằng, người ra đây...

Giọng nói đó có vẻ cứng nhắc, quay đầu lại, một Nguyên Cẩm Nhi mặc váy vàng nhạt đang đứng ở cửa viện, nhìn sang phía bên này thái độ nhưng đang chiến đấu vậy, cao ngạo hếch cằm lên.

389. Q.3 - Chương 391: Vị Ương (3)
390. Q.3 - Chương 392: Vị Ương (4)
391. Q.3 - Chương 393: Đoản Bản
392. Q.3 - Chương 394: Mê Hoặc Và Mờ Mịt (1)
393. Q.3 - Chương 395: Mê Hoặc Và Mờ Mịt (2)
394. Q.3 - Chương 396: Tiểu Tụ
395. Q.3 - Chương 397: Phong Khởi 1
396. Q.3 - Chương 398: Phong Khởi 2
397. Q.3 - Chương 399: Hang Hồ 1
398. Q.3 - Chương 400: Hang Hồ 2
399. Q.3 - Chương 401: Chỉ Trích 1
400. Q.3 - Chương 402: Chỉ Trích 2
401. Q.3 - Chương 403: Chỉ Trích (3)
402. Q.3 - Chương 404: Tức Giận (1)
403. Q.3 - Chương 405: Tức Giận (2)
404. Q.3 - Chương 406: Thiên Cổ Nhất Thân (1)
405. Q.3 - Chương 407: Thiên Cổ Nhất Thân (2)
406. Q.3 - Chương 408: Căn Dận (1)
407. Q.3 - Chương 409: Căn Dận (2)
408. Q.3 - Chương 410: Bắc Vọng Sơn
409. Q.3 - Chương 411: Bệnh Thần Kinh
410. Q.3 - Chương 412: Nguyên Nhân, Sát Niệm
411. Q.3 - Chương 413: Nguyên Nhân, Sát Niệm 2
412. Q.3 - Chương 414: Chỉ Một Chữ Tình 1
413. Q.3 - Chương 415: Chỉ Một Chữ Tình 2
414. Q.3 - Chương 416: Nguyên Bảo Chi
1309
415. Q.3 - Chương 417: Ngốc Nghếch 1
416. Q.3 - Chương 418: Ngốc Nghếch 2

quần trắng để lộ ra một phần chân. Ninh Nghị đá chiếc giày thêu mà nàng với đi, sau đó đến bên giường, lấy khăn, tay đỡ gáy rửa mặt cho nàng.

Vừa rồi còn khóc nên khuôn mặt vẫn có còn hơi nhoe nhoét, lúc này được Ninh Nghị rửa mặt cho, khuôn mặt thanh tú của nàng lại hiện ra, thậm chí còn hồng hào, chỉ là phần quai hàm không nói được vẫn còn hơi đau.

Ninh Nghị không để ý đến nàng mà lại đi ra ngoài, nàng trên giường nhìn vách tường rồi lại nhìn trần nhà. Sau đó Ninh Nghị đi vào trong ánh mắt có vẻ cam chịu, sịt mũi một cái.

Ninh Nghị còn đang nghĩ không biết phải nói cái gì thì Cẩm Nhi liền mở miệng trước:

- Muội làm lộn xộn hết giấy của huynh lên rồi, có sao không vậy?

- Ừ?

Ninh Nghị đi đến bàn sách rồi lắc đầu nói:

- Không phải thứ gì quan trọng, làm lộn xộn thì chỉnh lại là được.

- Nhưng những ngày viết trong đó, chắc chắn là rất quan trọng ...

- Đọc khái niệm gì đó thôi!

Ninh Nghị cười cười:

- Thật sự là không sao mà, tuy là sau này có lẽ nó sẽ có nhiều tác dụng, nhưng ...

Chuyện sau này những thứ này có tác dụng rất lớn nhưng chắc chắn nó không quan trọng bằng những người bên cạnh hắn được. Câu này nói tiếp có hơi sến cho nên hắn cũng không biết phải biểu đạt thế nào.

Biểu hiện của Cẩm Nhi lại như đã hiểu. Lúc này nàng hơi nghiêng người ngồi dậy:

- Trước kia muội nghe nói, lúc làm việc chân chính, những thứ viết trên giấy chẳng có tác dụng gì ...

- Ô!

Ninh Nghị cười:

- Đúng là có những chuyện phải làm trước rồi nói sau nhưng nếu như có một cái khung lớn lại có những tiêu chuẩn có thể tham khảo được thì lập kế hoạch trước vẫn là điều rất quan trọng.

Hơn nữa, tuy hắn dùng một thái độ thân thiết để buộc Cẩm Nhi phải nói chuyện với hắn, Cẩm Nhi cũng đồng ý rồi, nhưng thực sự vào lúc này hắn vẫn có chút xấu hổ. Không biết là nên nói những thứ gì. Chuyện tình cảm, chuyện gia đình là hắn rất chân thành, nhưng trước đó hắn đã có danh phận vợ chồng với Tô Đan Nhi, rồi lại chuyện bèo nước gặp nhau với Vân Trúc. Rồi lại chuyện không chính thức với Tiểu Thiên ... Lúc này nói điều gì đó với Nguyên Cẩm Nhi, nếu hai người xác định một tình cảm nào đó, phải nói gì đó thực sự là có chút khó khăn.

Dù gì cũng không thể nói những chuyện là cuộc sống sau này không có tương lai, thích rồi sẽ ở cùng với nàng gì gì đó. Ở thời hiện đại có lẽ phổ biến nhưng tình hình trước mắt hắn chẳng ra sao cả. Hơn nữa, hắn cũng không thể xác định như vậy có thể coi là giải quyết được vấn đề hay không.

Vân Trúc bên kia cũng thế mà Đan Nhi, Tiểu Thiên cũng vậy. Hơn nữa nếu như thực sự giữ lại Cẩm Nhi bên mình, không có bên nào xảy ra vấn đề quá lớn. Nhưng trở lại là vấn đề quyền lợi của các nàng. Còn mình thì không thể lúc nào cũng xử lý những chuyện thế này được. Chuyện này mình phải tự nghĩ cách đối xử với các nàng.

Dù sao chuyện trên đời, thiện ý mà người ta muốn cho là một ân tình, cảm ơn cũng vậy mà hổ thẹn cũng thế. Nếu như coi việc nhận ân tình là chuyện đương nhiên, thậm chí cho rằng mình có thể chủ động chia tay ra, luôn luôn sẽ bị người ta ghét. Nếu Ninh Nghị làm như vậy thì cũng chẳng khác nào vô liêm sỉ.

Chuyện như vậy, mấy ngày hôm nay ngay cả ở cạnh người dịu dàng nhất là Vân Trúc hắn cũng không chủ động nhắc đến. Có lẽ bên Vân Trúc cũng sẽ chỉ chê cười hắn và Cẩm Nhi với một thiện ý. Như vậy, Cẩm Nhi cũng sẽ xấu hổ. Viết được hai câu trên giấy cuối cùng Ninh Nghị cũng cười nói:

- Này, chuyện muội nói ... Chờ khi ta từ Sơn Đông trở về sẽ giải quyết.

Đã sắp đến trưa, có tiếng ve kêu xa xa, cũng có tiếng người nói chuyện, giọng nói của hắn nghe vừa phải không to không nhỏ, Cẩm Nhi vẫn chưa nói gì, Ninh Nghị đã cười nhìn nàng:

- Dù sao ... muội cũng không có ý định rời xa Vân Trúc tỷ đúng không?

- Muội lại ... không muốn huynh mất tiền nuôi.

Ninh Nghị vừa nói đến câu thứ hai coi như đã chủ động thừa nhận mối quan hệ của hai người thì Cẩm Nhi cũng gật đầu, sau đó cũng nói cũng có mấy phần tự hào.

Ninh Nghị ở bên đó cười cười, đợi cho trong phòng yên tĩnh trở lại. Đoạn đối thoại này giống như người trong một nhà đang bàn chuyện với nhau vậy.

Ngày trước hắn vẫn thường lui đến chỗ của Vân Trúc và Cẩm Nhi, tuy rằng thỉnh thoảng bởi vì Vân Trúc, hai người sẽ tranh cãi với nhau, nhưng thực ra đây đó ở chung, nói chuyện với nhau cũng chỉ là cảm giác trước mắt như vậy mà thôi. Tâm sự của Ninh Nghị có lẽ rất phức tạp, nhưng khi đứng trước Vân Trúc và Cẩm Nhi thì hắn nói chuyện lại rất thẳng thắn và thành thật. Bởi vậy có qua lại với nhau cũng không phải là phiền toái gì nhiều.

Chuyện mấy ngày hôm nay, giữa Ninh Nghị và Cẩm Nhi đều có hơi xấu hổ nhưng chủ yếu vẫn là ở người khác. Ninh Nghị không biết phải nói thế nào với Tiểu Thiên, nằngnằng bằng với Vân Trúc, mà Cẩm Nhi đối mặt với Vân Trúc sẽ có phần khó xử. Trong lòng Cẩm Nhi nếu việc không giải quyết được, nàng sẽ xông đến trút giận lên người Ninh Nghị, đương nhiên, nàng cũng sẽ buộc Ninh Nghị phải trả lời. Nhưng chỉ cần Ninh Nghị có câu trả lời hoặc là mạnh mẽ lên một chút, giống như hôm nay bắt nàng đánh một trận thì đến cuối cùng nàng cũng không kháng cự Ninh Nghị nữa.

Lúc trước muốn nói nhưng trong nhà có người, hai người vì thế mà cũng hơi ngại, đây cũng là nguyên nhân mà vì sao Cẩm Nhi thấy hắn lại muốn chạy đi. Hôm nay, mọi người đều ra ngoài, đứng ra là có thể thẳng thắn hơn. Ninh Nghị ngồi trên ghế, nhìn Cẩm Nhi ngồi ôm chân trên giường. Sau một lúc yên tĩnh trở lại, hắn thấy cảm giác câu nói nước đôi của mình khi này có vẻ không hay lắm.

Hắn hít một hơi, vẫn quyết định dùng cách của mình để giải quyết một lần:

- Thực ra ... Ta cũng hơi xấu hổ, cho nên muội nói là không có ý định rời xa Vân Trúc ... Thực tế ... chuyện là ở ba người chúng ta ở chung, ta rất vui!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Cẩm Nhi nhìn hắn với ánh mắt chân thành rồi lại có chút kì quái, sau đó gật đầu:

- Ủ.

Ninh Nghị lại có cảm giác như mình chưa thể hiện hết ý, hắn nghĩ rồi đứng lên nói:

- Ta nói là ... Cũng không phải vì chúng ta đã quen ở với nhau, hôm nay ta nói chuyện này ... Đương nhiên không phải là ta muốn nói trở về từ Sơn Đông phải thế nào, nhưng chuyện đến lúc đó nhất định phải nghĩ cách giải quyết. Không phải vì Vân Trúc mà ta mới nói những chuyện này, chuyện hôm nay ta nói với muội không liên quan gì đến Vân Trúc ... Muội hiểu chứ?

Cẩm Nhi ngồi ở đằng kia nhìn hắn, chớp mắt nàng chần chờ một lúc rồi gãi đầu:

- Ủ ... Không ... Ủ ... không ... hiểu.

Ánh mắt phức tạp rồi biến thành cái gật đầu:

- Hiểu ... Ủ hiểu!

Nàng đã quyết định rồi tiếp tục nhìn Ninh Nghị còn Ninh Nghị thì cứ ngẩn người ra.

- ... Hiểu?

Hắn thấy lạ nói:

- Ta nói chuyện kia ... Chắc là chưa nói rõ ... Muội ... hiểu thật rồi chứ?

- Hiểu ...

Cẩm Nhi gật đầu, ánh mắt không rời hẳn, một lúc sau môi nàng mấp máy:

- ... Thôi!

Ninh Nghị đứng bên kia trường mắt lên không biết nên nói cái gì.

Thực tế là hắn cũng muốn nói một câu:

- Ta thích muội là vì con người của muội, không phải vì mọi người muốn giữ muội ở lại.

Làm một người hiện đại nên hắn cảm thấy điều này đối với con gái là rất quan trọng. Chỉ có điều, nói ra hắn lại thấy hơi sến.

Mặt khác, trước mắt cũng chưa được sự đồng ý của Đan Nhi, sự thông cảm của Vân Trúc, nói với Cẩm Nhi, đến lúc đó muốn cưới muội làm tiểu thiếp gì đó cũng sẽ không hay. Cho nên hắn nói với Cẩm Nhi sau khi từ Sơn Đông trở về sẽ giải quyết chuyện này. Tuy vấn đề không lớn nhưng đến lúc đó tình hình thế nào thì là chuyện của lúc đó.

Ninh Nghị hy vọng Cẩm Nhi có thể hiểu được tâm tư của hắn đối với nàng.

Ngoài ra, chuyện quá lộ liễu không thành khiến hắn lại cảm thấy lỗ mãng. Rõ ràng là muốn làm dứt khoát thì hóa ra lại thành cuộc mua bán trao đổi. Đến cuối cùng đến mình cũng không hiểu rằng bản thân muốn biểu đạt điều gì nữa. Cũng may là lúc này Cẩm Nhi đang ngồi ở đằng kia nhìn hắn, cũng không cười. Ninh Nghị thở dài, lại ngồi xuống nhìn Cẩm Nhi, tự giễu mình.

- Vậy ta ... cũng hiểu rồi?

- Ừ.

Cẩm Nhi gật đầu, thực tế, ý tứ của Ninh Nghị, nàng ít nhiều cũng có thể hiểu được. Chẳng qua là không biết vì sao lúc này Ninh Nghị lại giải thích nhiều đến thế.

Từ nhỏ nàng đã ở lầu xanh, chuyện giữa tài tử giai nhân, tuy lúc bắt đầu cũng thử thách nhau, người tiến ta lui nhưng chỉ cần đến giai đoạn thật lòng thổ lộ thì tiếp theo lại là rất đơn giản. Con gái thời đại này làm đã thích một người rồi thì làm sao có cơ hội lựa chọn đến lần thứ hai. Nếu đã xác định chàng thích ta, ta cũng thích chàng thì coi như chuyện của hai người đã thành, chỉ cần hành động chứ đâu cần phải nói rõ ra.

Tính của Cẩm Nhi thẳng thắn, nhưng tuyệt đối không phải là người tùy tiện dễ dãi, Tô Văn Dục có ý với nàng, nàng không lập tức từ chối để làm tổn thương người khác. Hôm nay sau khi bị Ninh bế lên giường, sau đó thì hắn cõng y phục lau người cho nàng, nàng phản kháng yếu ớt, nhưng đó cũng là một kiểu thái độ, trên thực tế dù Cẩm Nhi giận đối Ninh Nghị, nhưng trong lòng sao nàng lại không hiểu tâm sự của hắn chứ? Lúc thái độ Ninh Nghị mạnh mẽ như vậy thì nàng cũng không giận đối nữa.

Đương nhiên, Ninh Nghị làm những chuyện đó với nàng, khiến nàng thực sự rất thẹn thùng.

Con gái thời đại này, lý do để thích một người không cần rõ ràng như thế, chỉ cần không phải thích tiền của nàng. Ta thích tài học của nàng, thích phong thái, khí chất của nàng, thích nàng xinh đẹp chứ đâu phải thích cái vẻ trên giường của nàng. Về phần điều mà ta thích mang đầy màu sắc triết học biện giải phương tây. Mỗi người đều có những lý do độc nhất vô nhị. Cẩm Nhi ít nhiều cũng hiểu được, nhưng chưa chắc sẽ lý giải được ý nghĩa Ninh Nghị đơn độc nói chuyện này ra.

Với nàng, mấy câu nói sau của Ninh Nghị bao hàm mấy tầng ý nghĩa: trở về từ Sơn Đông, mọi người sẽ không vướng bận nhau nữa, mình và Vân Trúc lại ở cùng nhau. Mặc kệ thân phận mình là người đàn bà của hắn hay là có thân phận thế nào thì mối quan hệ này cũng đã có rồi, chuyện còn lại cũng sẽ tiện hơn nhiều. Mình cũng không cần phải tránh khi Vân Trúc tỷ thân mật với hắn, ba người sẽ sống với nhau thật vui vẻ. Còn về thân phận thế của mình là của hắn thì là điều đương nhiên không cần phải nghi ngờ gì nữa, cũng không cần phải nghĩ nhiều. Hắn giải quyết thế nào thì mình sẽ như thế, không cần phải bàn luận thêm nữa.

Nói xong những chuyện này, không khí trong phòng lại trở lên yên tĩnh. Một buổi thổ lộ vụng về đã tiến hành xong, không khí hơi trầm lắng. Cẩm Nhi chờ một lát thấy hấn không nói gì thêm, nàng xoay người bắt đầu tìm giày đi vào, Ninh Nghị thấy nàng nghiêng mình nhứu mày nói:

- Vừa rồi, cái đó ... còn đau không?

Cẩm Nhi cúi đầu hơi dừng lại, một lát sau nhẹ giọng nói:

- Thực ra ... muội cũng biết mấy ngày nay huynh rất phiền lòng ...

- Hả?

- Không phải lỗi của huynh, gần đây huynh xảy ra nhiều chuyện như vậy muội còn giận đối huynh. Vừa rồi huynh phát hiện ra muội giả vờ bất tỉnh, muội rất xấu hổ, cho nên mới chạy chứ không phải cố tình gây sự ...

- Dù thế nào thì như vậy cũng là ...

Ninh Nghị lắc đầu, muốn xin lỗi, vốn dĩ là chuyện xấu hổ nếu cứ nói xin lỗi tự nhiên như vậy thì cũng là chuyện tốt thôi nhưng Cẩm Nhi còn chưa đề cập đến.

- Thực ra trước kia ở Kim Phong Lâu, muội biết có những khách cũng thích đánh người, còn trối người ta lại. Ngày thường bởi vì họ có nhiều chuyện, tâm trạng phiền muộn, Lập Hằng ... huynh ... thích chuyện này ...

Tiếng của nàng nhỏ dần, rồi mím môi:

- Cũng không có gì lạ ...

- Hả?

Ninh Nghị hơi ngẩn người ra:

- Sao lại bảo ta thích chuyện này ... Vừa rồi ta không ...

Cẩm Nhi nhìn hấn:

- Nhưng ... Gần đây huynh có nhiều chuyện, có lẽ tâm trạng không tốt ... muốn đánh người ...

Ninh Nghị giơ tay lên, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Cẩm Nhi một lát sau nhìn tay mình giờ xuống rồi nhớ lại, vẻ mặt của hấn phức tạp, sờ sờ cằm:

-Ặc, nếu quả thật ... cũng chưa chắc ...

Nói đến chuyện như vậy, hai người cũng hơi xấu hổ. Cẩm Nhi ngồi trên giường cúi đầu xuống, lấy giày thêu đi vào, những sợi tóc che khuôn mặt hồng hồng như trái cà chua của nàng.

- Muội, muội ở Kim Phong Lâu, biết rất nhiều những chuyện này ...

Nàng cúi đầu nói rất nhỏ vừa nói vừa ngồi dậy, ngón tay đan vào nhau, quay lưng về phía bên này:

- Lập Hằng ... huynh ... Nếu muốn ... muội chấp nhận, huynh đừng đi đánh Vân Trúc tỷ tỷ ... Còn còn muội ... có thể ... làm cho huynh xem. Muội, muội đi trước đây ...

Nói xong Cẩm Nhi ra khỏi phòng, Ninh Nghị ngồi ở đó sững sờ một lúc lâu. Sắc mặt của hấn phức tạp sau đó bật cười ha ha. Hấn lấy tay che trán, như đã được trải qua một chuyện thú vị nhất không nhịn được cười.

Sự bày tỏ vụng về thô lỗ vừa rồi, có thể nói là kiệt tác.

417. Q.3 - Chương 419: Quách Duyệt Sư
418. Q.3 - Chương 420: Mật Ngữ Trung Ngôn
419. Q.3 - Chương 421: Mật Ngữ Trung Ngôn 2
420. Q.3 - Chương 422: Âm Mưu Và Thù Hận
421. Q.3 - Chương 423: Thành Chu Hải
422. Q.3 - Chương 424: Thành Chu Hải 2
423. Q.3 - Chương 425: Đêm Nay Có Sao Trời 1
424. Q.3 - Chương 426: Đêm Nay Có Sao Trời 2
425. Q.3 - Chương 427: Chương 427
426. Q.3 - Chương 428: Chương 428
427. Q.3 - Chương 429: Chương 429
428. Q.3 - Chương 430: Chương 430
429. Q.3 - Chương 431: Chương 431
430. Q.3 - Chương 432: Chương 432
431. Q.3 - Chương 433: Chương 433
432. Q.3 - Chương 434: Chương 434
433. Q.3 - Chương 435: Chương 435
434. Q.3 - Chương 436: Chương 436
435. Q.3 - Chương 437: Ngọa Hổ Tương Hành

Chúc Bưng cười tuần mã, tay vung cương thương, đứng trên sàn đấu vật cười ha hả đầy khí phách, nhưng người thật sự đáp lại thì không nhiều. Đối với hộ nông dân của đời Độc Long, chiến tranh bất luận như nào cũng đều là tai bay vạ gió. Mọi người để bảo vệ nhà của mình sẵn sàng toàn lực chuẩn bị chiến đấu, nhưng cũng không cần thiết phải giương cao sĩ khí chiến đấu, lúc này mọi người trong ba thôn trang đều ở trong cảm giác hoảng loạn, rối ren, tiêu điều. Bên Chúc gia trang, Loan Ngọc Đình vẻ mặt bình tĩnh nhìn đệ tử hưng phấn, loại cuồng nhiệt này có thể trợ giúp chiến đấu, nhưng trong lòng y, thật ra lại có chút thấp thỏm lo âu.

Lương Sơn vô cùng lớn mạnh.

Năm ngoái lúc Tăng Đầu Thị bị tấn công, y rời khỏi Chúc gia trang, đi tương trợ Sử Văn Cung, cũng đã được chứng kiến đội hình cao thủ lúc đó của Lương Sơn. Sau khi Tăng Đầu Thị bị giết, y với lực lượng đơn độc, không thể xoay chuyển trời đất, bản thân bị trọng thương gần chết, khi thương thế đã khá lên, y không

còn muốn quay về Chúc gia trang nữa. Đơn giản là lúc đó y đã nhận ra, sau khi Lương Sơn bành trướng thì chắc chắn sẽ đi càn quét những thôn trang nhỏ, trại nhỏ tại đồi Độc Long.

Một năm nay Lương Sơn phát triển, cũng đã chứng minh cách nghĩ này của y. Thế nhưng lúc bầu không khí chiến đấu bắt đầu tụ hội, y lại không nhẫn nhịn được quay về.

Sau đó, sự việc thật sự tới rồi.

Đồi Độc Long có thể thủ được nhất thời, nhưng mà muốn kéo dài chiến đấu với Lương Sơn là rất khó.

Nhưng mặc dù vậy ... Y nắm chặt đồng côn bát giác trong tay, mở mắt ra ... cũng chỉ có thể tận hết sức, nghe theo thiên mệnh thôi! Khi đồi Độc Long đã hoàn toàn chuẩn bị xong, thì bên kia Thị Tập tại một giao lộ, Ninh Nghị đang ngồi trên nóc nhà, cầm dây xích mã não, nhìn thương lữ không nhiều lắm cùng người đi đường đang rối loạn hoang mang từ các con đường vội vàng rời khỏi, tình huống này bắt đầu từ tối hôm qua rồi, tới hôm nay, thật ra đã đi gần hết, ngay cả ông chủ của khách sạn bình dân lúc này cũng đã dự định trốn vào trong thôn trang rồi.

Toàn bộ Thị tập lúc này đã trở nên hoang vắng, ngoại trừ đám người bọn hắn ra, chỉ có hộ nông dân của tam trang kia là thỉnh thoảng đi qua đi lại để phòng ngự.

Vương Sơn Nguyệt đứng ở trên một hướng khác của nóc nhà nhìn một màn này, trầm mặc một lúc lâu, Ninh Nghị đã mở miệng:

- Vương Sơn Nguyệt, có tâm sự gì à?

Trước đây hai người khi nói chuyện đều tiết chế và giữ chừng mực, Vương Sơn Nguyệt lớn hơn Ninh Nghị hai tuổi, theo lý hẳn phải gọi là Vương huynh, nhưng lúc này tuy ngữ khí của hắn rất lãnh đạm, nhưng lại pha lẫn ý tứ trang nghiêm, Vương Sơn Nguyệt liếc qua, nói:

- Nói gì vậy?

Ninh Nghị đứng một bên mái hiên:

- Hai ngày nay ngươi luôn lo lắng, ta nghĩ ngươi nên là người mở miệng trước, nhưng ngươi không hỏi không nói, ta đành phải hỏi thôi.

- Ta đang lo lắng cái gì chứ?

- Bốn mươi người đấu với năm vạn, muốn nói ta tự tin, tức là ta đang gạt ngươi. Kế hoạch thường thường biến hóa căn không được, nhưng ngươi có cách nghĩ gì, giờ cũng có thể hỏi. - Ninh Nghị nói.

- Những lời này, nếu như tiếp tục nói, là thật sự muốn lấy mạng người rồi.

Hắn nhìn nam nhân đẹp như nữ tử kia, ánh mắt Vương Sơn Nguyệt lạnh lùng nhìn lại, cứ như vậy một lúc lâu, chậm rãi mở miệng.

- Ta ... không cầu kế sách vạn toàn, ngươi cũng đã kéo mạng mình vào rồi, giờ ta chỉ hỏi một câu, cục diện kỳ lạ như thế, ngươi thật sự nghĩ có thể thành công không?

- Có.

- Vậy ta theo.

Vương Sơn Nguyệt gật đầu.

- Những chuyện khác nói sau.

Y nói hai câu này thì lại im lặng. Ninh Nghị vốn chuẩn bị một vài ý kiến, nhưng lúc này cũng vô cùng kinh ngạc, sau đó lắc đầu cười cười.

- Tốt lắm, nên làm việc thôi.

Không lâu sau, tại cửa Chúc gia trang, Chúc Triều Phụng đang chỉ huy trang định xây dựng phòng ngự thì thấy quân sự dẫn vị Lôi công tử kia đến.

- Ông chủ Chúc!

- Lôi công tử, người còn chưa đi sao?

- Đi như nào, hàng hóa đang ở bên ngoài, hiện tại mọi nhà đang sôi sùng sục, nhờ dọc đường đi bị cướp thì làm sao đây, huống hồ chúng ta là người giang hồ ...

Lôi công tử nhà giàu mới nổi tay chống nạnh, nhìn chung quanh.

- Ông chủ Chúc, rốt cuộc Lương Sơn có bao nhiêu người mà náo lớn đến vậy?

Về mặt Chúc Triều Phụng phức tạp:

- Cụ thể có bao nhiêu, chúng ta cũng không rõ lắm.

- Dọa người à ... bên ông chủ Chúc có ba thôn trang, nhân số phải đến hơn vạn người, có gì phải sợ ... Đừng sợ, Lôi gia ta cũng có chút quan hệ, ta vừa rồi viết hai phong thư, một thì gửi cho Tri phủ Lương Châu, một thì gửi cho Trương thống lĩnh của Võ Thụy Doanh, bọn họ nhất định sẽ tới bình loạn, đến lúc đó ba mặt giáp công bao vây đám Lương Sơn kia. Người giang hồ chúng ta đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau, có việc gì cần, ông chủ Chúc cứ mở miệng, ta mới đến nhưng có thể đánh mở cục diện này, bảo đảm cho đời Độc Long, Vạn Gia lĩnh các người ... Hiện tại ta cũng không dễ dàng đi được, một bên thì là Lương Sơn giết tới, một bên thì là Trịnh Ma Vương gì đó chuyên giết người, hơn mười xe hàng hóa của ta đấy, ông chủ Chúc, ta ở lại đây không thành vấn đề chứ?

Trong lòng Chúc Triều Phụng nghĩ Vạn Châu, Võ Thụy Doanh sẽ đến mới là lạ, nhưng lúc này có thể mang tới một chút áp lực cho Lương Sơn cũng là chuyện tốt, biểu hiện đương nhiên rất vui mừng, đồng ý để hẳn ở lại viện tử trong thôn trang ...

- Binh hung chiến nguy, Lôi công tử thiên kim chi khu, mong rằng không nên đi lại lúc loạn lạc, Chúc gia trang chắc chắn sẽ bảo vệ công tử an toàn.

Về mặt Lôi công tử có danh hiệu như sấm rền trên giang hồ vẫn xoắn xuýt như cũ:

- Thật không ngờ lại gặp phải chiến sự ... hài, trong số hàng hóa của ta còn có ít kim sang được, đợi khi đánh trận có thể lấy ra dùng ...

Vì vậy vào buổi chiều hôm nay ngày hai mươi sáu tháng năm, đoàn buôn bán của Lôi công tử đã vào viện tử của Chúc gia trang để ở. Lúc này đang thời kỳ chiến tranh, Chúc gia trang đương nhiên cũng có chút phòng bị, nhưng hơn bốn mươi người rất an phận, không hề có hành động gì khác lạ, chỉ có vị Lôi công tử kia thỉnh thoảng sẽ cùng vài thị vệ trang dinh chạy ra ngoài những nơi không miễn cảm để quan sát.

Người trong Chúc gia trang ít nhiều đã quen sự tồn tại của vị Lôi công tử này, thỉnh thoảng cũng sẽ chấp tay chào hỏi. Mà sự thấp thỏm lúc ban đầu của Lôi công tử sau khi qua đi thì đã bắt đầu có lòng tin với mọi phòng thủ của Chúc gia trang, sau đó bắt đầu tiếp tục phát biểu các loại ý kiến phòng thủ có thể dựa vào, ví dụ như khi quân đội Lương Sơn đánh tới, mọi người có thể giả vờ thất bại, dẫn đạo tặc Lương Sơn vào trong khe hẹp sơn cốc dùng hỏa công gì đó, đáng tiếc đời Độc Long lại không có khe hẹp lý tưởng như hẳn nói.

Ngày hai mươi bảy tháng năm, quân đội Lương Sơn xuất hiện tại phụ cận đời Độc Long, đến buổi sáng ngày hai mươi tám tháng năm, bắt đầu khởi xướng tiến công. Ninh Nghị không xuất hiện tại trên chiến trường, mà là lẳng lặng đứng ở trong sân, theo tin tức từ bên ngoài truyền đến để dự đoán sự phát triển và kết quả của chiến sự.

Tương đối mà nói, đã rơi vào thế cục này rồi, Vương Sơn Nguyệt ngược lại không có bất luận lo lắng gì nữa. Y chú ý đến sự phát triển của tình thế, thỉnh thoảng sẽ đi ra ngoài thôn trang nhìn bước tiến của chiến sự, đồng thời suy đoán tên thư sinh Ninh Lập Hằng kéo mạng mình vào kia rốt cuộc sẽ dự tính làm cái gì. Mà lúc phát sinh trận chiến này, mặc dù nhiều năm sau nhớ lại, đều làm y thốn thức không ngừng.

Trước đó, y từng ở Sơn Đông theo dõi Lương Sơn nhiều năm, nhìn nơi đó trong thế cục hỗn loạn mà từng bước phát triển lớn mạnh. Đầu tháng sáu năm Cảnh Hàn thứ mười, nó đã phát triển đến đỉnh cao nhất từ trước tới nay, một trận chiến với đời Độc Long này, ngay từ đầu tất cả mọi người có thể thấy được hướng đi đều không chút nào lo lắng. Mặc dù thời gian này đời Độc Long cũng từng ra sức chiến đấu ở vị trí cân bằng, nhưng sau đó tất cả đều chuyển tiếp đột ngột theo đúng như suy nghĩ của mọi người, thậm chí còn

có rất nhiều người đều thấy được đó là thuộc về sĩ khí và tinh thần sa sút dẫn đến chiến bại. Tận đến lúc này, thư sinh trẻ tuổi tay cầm xích liên mã não vẫn luôn im lặng ngồi ở trong sân kia cuối cùng cũng ra tay. Sau đó, tất cả mọi người chứng kiến một trận chiến nhân tính quỷ dị đáng sợ ...

436. Q.3 - Chương 438: Chương 438

437. Q.3 - Chương 439: Chương 439

438. Q.3 - Chương 440: Chương 440

439. Q.3 - Chương 441: Chương 441

440. Q.3 - Chương 442: Ác Niệm Đông Thăng (5)

Chúc Long quát:

- Người nói mơ cái gì thế?!

- Quả thật là nói mơ!

Ninh Nghị đơn giản vung tay lên, Chúc Long gần như phản xạ có điều kiện lui lại nửa bước, nghĩ rằng tên điên này lại muốn bùng lên đả thương người như vừa rồi trong quảng trường:

- Võ Thụy Doanh rất sợ chết, các người cũng không phải vậy sao? Người muốn nói đánh Lương Sơn là trách nhiệm của quan phủ à? Đúng đấy! Người mắng bọn họ thì có ích lợi gì? Nhưng hiện tại ... Chúc lão bản, ông nên hiểu rằng, Lương Sơn không chết thì chết nhất định là các ông. Hiện tại ta chỉ muốn hỏi một câu: Nếu đòi Độc Long giải được vây, mà thật sự có lúc có thể bố trí Lương Sơn vào chỗ chết, các ông có nguyện ý xuất binh đánh một trận hay không?

Ninh Nghị nhìn lão, nói tiếp:

- Đám lính Võ Thụy Doanh kia ta trị không được, chỉ có thể dựa vào các ông.

Chúc Triều Phụng nói:

- Người chẳng lẽ ... Thật sự có biện pháp?

- Chỉ có chút khả năng thôi, ta vẫn đang làm.

Ninh Nghị ra hiệu về phía quảng trường bên kia:

- Có khả năng hay không, Chúc lão bản ông có thể tự mình xem. Nếu trong vòng ba ngày mà không có hiệu quả ... Dù sao ta cũng sẽ chết cùng với các ông ở chỗ này. Ta đã giết những kẻ kia của bọn chúng, bọn chúng sẽ không bỏ qua ta đâu, mà Chúc gia cũng vậy. Cho dù các ông đối xử với bọn chúng tử tế thì bọn chúng cũng nhất định sẽ giết hết Chúc gia ... Hai vị cứ nghĩ kỹ sự tình đi, ta phải về trước tắm rửa một chút.

Ninh Nghị nói xong liền đi qua bên cạnh cha con họ Chúc. Chúc Long ngẫm nghĩ một chút, quay đầu lại không kìm nổi nói:

- Người thực sự cảm thấy việc này hữu dụng sao? Cho dù là người hỏi ra được tất cả sự tình, cho dù người có thể kéo hết toàn bộ bọn họ về phía bên chúng ta thì cũng có thể làm được gì? Nhiều lắm là hơn một trăm người mà thôi! Người cho là bên phía Lương Sơn kia sẽ không có biện pháp sao? Ta nói cho người, nếu bọn chúng nói dối một chút thôi, người mất hai, ba ngày cũng không chắc có thể điều tra ra được.

Dưới ánh đèn lồng, Ninh Nghị quay đầu lại cười cười.

- Nói thật nhé, Chúc huynh người nghĩ xa xôi quá. Bọn chúng nói thật hay không, đối với bên phía chúng ta, à ...

Hắn mở hai tay, ánh mắt lạnh lùng, nói rõ ràng từng chữ một:

- Ta đều không coi là gì cả.

Đêm dần sâu, trên chiến trường vẫn tràn ngập mùi máu tanh, mùi xác chết, mùi thịt cháy ... Đầu mùa hạ nên nhiệt độ cũng không cao, những mùi của chiến trường để lại dưới khí trời như lồng hấp này đã không còn quá khó ngửi. Trên con đường nhỏ gần Chúc gia trang và Hồ gia trang, một đội người lặng lẽ đi không một tiếng động. Ở cuối cùng của tầm nhìn bên kia là ánh lửa chúc mừng của quân doanh Lương Sơn.

Trong đội ngũ thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng khóc.

Đánh nhau ban ngày mặc dù không chết thê thảm và nghiêm trọng như đánh trận với quy mô lớn nhưng khi đêm đến sẽ để lại những thi thể không kịp thu dọn. Đến buổi đêm, khi quân Lương Sơn không còn tấn công nữa, người trong trang sẽ đi ra ngoài, cố sức mang các thi thể trở về. Đồng thời cũng nhân dịp đêm tối, tiếp tục bày thật nhiều cạm bẫy, chông sắt, chông tre để sáng hôm sau chiến đấu sẽ có thêm càng nhiều ưu thế.

Đương nhiên, chuyện như vậy trong đêm không phải là không có trở ngại. Bên phía Lương Sơn nhân sự đông đảo, thỉnh thoảng sẽ có tướng lĩnh mang theo ba trăm, năm trăm người thừa dịp ban đêm tập kích. Cho dù không chiếm được địa lợi nhưng dựa vào khí thế dâng cao cũng có thể giết được đám lính trong trang tan tác. Mấy đêm trước, buổi tối đi ra nhặt xác còn có không ít phụ nữ nhưng sau vài trận tấn công, có người bị giết, có người bị bắt tại chỗ mang về quân doanh Lương Sơn. Nếu buổi tối tới gần đó một ít, có khi còn có thể loáng thoáng nghe được tiếng phụ nữ kêu khóc. Mấy người đàn ông trong trang không thể chịu nổi sự sỉ nhục này, thừa dịp đêm xung phong tới quân doanh Lương Sơn, còn chưa tới nơi đã bị bắn chết toàn bộ.

Mấy đêm này, đám người Loan Đình Ngọc liền quy định cho dù là người trong trang đi ra ngoài bày cạm bẫy cũng không được phép nửa đêm chạy loạn. Đi ra ngoài nhặt thi thể cũng cố gắng là đàn ông hoặc các bà già. Tuy nhiên trong mấy ngày này không còn nghe thấy tiếng khóc ở bên kia nữa. Nghe nói ở Lương Sơn, Quan Thắng, Lý Quỷ và mấy đầu lĩnh tuần tra quân doanh, cho rằng những nữ tử này gây loạn và rắc rối cho quân doanh, mà việc ức hiếp phụ nữ và trẻ em cũng làm hỏng thanh danh của hảo hán Lương Sơn, bởi vậy giết chết toàn bộ phụ nữ bị bắt, thi thể ném ra ngoài quân doanh, cũng đỡ cho họ phải tiếp tục chịu nhục.

Mấy ngày chiến tranh này, ngay cả những nông dân trong trang đi ra ngoài buổi đêm cũng có một số người bị thương. Nhìn cảnh tượng quân doanh Lương Sơn phía xa xa, trong đám người bọn họ có khi vẫn nói đùa mấy câu cho vui, nhưng đa số đều trầm mặc, cẩn thận đặt những dây bẫy ngựa, chông tre, chờ mong đến ban ngày có thể phát huy tác dụng. Địa phương thì rộng mà nhân sự thì không đủ nhưng việc này làm cũng là có còn hơn không. Bọn họ cũng chỉ có thể làm đến vậy mà thôi.

Trong ngọn gió thê lương, có đôi khi sẽ vắng vắng nghe thấy tiếng phụ nữ khóc than. Đó là những nữ tử mà người nhà đã chết, ngay cả thi thể cũng tìm không thấy, tinh thần đã sụp đổ quá nửa, gần như điên mất rồi. Nữ tử như vậy nhất định muốn đi ra thì người trong trang muốn ngăn cản cũng không được. Bóng dáng cô đơn giữa đồng hoang, lảo đảo trong rừng cây. Mọi người cố gắng theo dõi, hy vọng các cô không tìm thấy hy vọng thì có thể bỏ mặc hết thảy. Nếu đặt bẫy xong mà vẫn còn dư thời gian thì mang họ trở về trang. Còn nếu họ chạy mất thì chỉ có thể chờ mong họ có thể được chết một cách nhẹ nhàng.

Sinh ra gặp phải thời đại thế này, cho dù có sinh lòng trắc ẩn với chuyện như vậy cũng không thể trắc ẩn nổi nữa. Người đã điên, lại không còn người nhà thì cũng chẳng khác nào đã chết. Mà ở trong quân doanh Lương Sơn bên kia cũng không có bao nhiêu người sẽ biến đổi sắc mặt hoặc có chút xúc động vì việc này. Nhìn thấy nhiều quá rồi nên trong lòng nghĩ cũng bình thường thôi. Uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng to, cướp của người giàu chia cho người nghèo, nghĩa khí đối với huynh đệ, thay trời hành đạo, làm như vậy mà còn không thể coi như là hảo hán sao? Có người có dã tâm, có người tận hưởng lạc thú trước mắt, có người hưởng thụ khoái cảm sát nhân, có người có cảm giác vinh quang, có người lại cảm thụ sự sung sướng khi từng bước từng bước ép kẻ thù tới gần vách núi. Chiến đấu liên tục mấy ngày nay, cho dù cũng bị tổn thương nhưng khí thế và sĩ khí của bên Lương Sơn này cũng vẫn cao ngất tận trời. Thừa dịp bóng đêm lại

có một gã tướng lĩnh mang theo binh lính dưới trướng cười lớn đi ra ngoài, muốn cho những con kiến đang bố trí cạm bẫy ngoài kia một chút niềm vui bất ngờ.

Đám nông dân trong trang bị đánh tan, hỗn loạn chạy trốn trở về Chúc gia trang.

Chúc Long lại dẫn người đi tiếp ứng những người khác chưa trở về được. Trong bóng tối có tiếng cười và tiếng hò hét của đám quân lính Lương Sơn. Trong bóng đêm và sự hỗn loạn đó, trên quảng trường nhỏ, hơn hai trăm người Lương Sơn đã giảm bớt một nửa. Thỉnh thoảng lại có thi thể bị kéo ra khỏi phòng nhỏ ném ra ngoài nhưng tỷ lệ đã giảm bớt rất nhiều. Một trăm người bị thảm vắn thì chỉ có mấy người bị giết mà thôi.

Thảm vắn như vậy, thời gian liền trở nên khá lâu. Sau khi hỏi xong, tù binh được người ta mang đi ra cửa sau, tiếp đó đưa vào một gian phòng nhỏ, mỗi gian phòng có nhiều lắm là ba, năm người. Được cho ăn nhưng không cho nói chuyện. Thảm vắn trong đêm đối với hai trăm người này kỳ thật vẫn còn chưa dừng lại ở đây.

Vương Sơn Nguyệt đi qua phòng, nghe bên trong truyền ra tiếng hỏi và trả lời.

Lúc này y cũng đã hiểu đại khái toàn bộ sự tình. Mấy câu hỏi ban đầu trên cơ bản là tên, quê quán, tại sao lại đi lên Lương Sơn, ở dưới trướng đầu mục nào tại Lương Sơn, quen biết những ai, tiếp đó là biết bao nhiêu tin tức tình báo về Lương Sơn, và bảo bọn họ kể rõ những cơ mật mà họ biết.

Trong số đó có người nguyện ý trả lời, có người nói dối, có người lại là bè lũ ngoan cố của Lương Sơn, lựa chọn ngậm miệng không trả lời. Nhưng mặc dù là như vậy, sau khi tiến vào phòng thẩm vấn nhỏ thì bên này cũng không bắt buộc, cứ chậm rãi chờ cho hết thời gian lại đưa kẻ đó vào trong phòng giam nhỏ ở cùng với ba, năm người khác. Mà trong số những người như vậy, chỉ có một số ít tên bị tiện tay giết chết, ném thi thể ra ngoài.

Từng bản từng bản “câu trả lời” được mang ra ngoài, đưa tới một căn phòng nhỏ trên lầu hai ở cạnh quảng trường. Từ sau khi rửa ráy thay quần áo, Ninh Nghị vẫn luôn ở trong căn phòng đó, xem xét từng bản trả lời, tự cân nhắc, đối chiếu, rồi lại sửa sang những câu hỏi mới dành ỗi cá nhân. Toàn bộ lượng công việc này cực kỳ lớn, vốn đám người Vương Sơn Nguyệt, Tề Tân Hàn cũng từng tới hỏi có cần hỗ trợ hay không nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu.

- Lần đầu tiên làm chuyện này, chỉ sợ vẫn còn có chút phiền phức, trước hết ta làm xong lần này đã, về sau còn phải nhờ mọi người hỗ trợ ...

Trong việc đặt câu hỏi và trả lời, kỳ thật Vương Sơn Nguyệt cũng đã nhìn ra một vài thứ. Ví dụ như trong số các câu hỏi có lẽ sẽ có một vài câu hỏi bẫy, hỏi cửa đông của Lương Sơn có một còn đường nhỏ nào hay không, có thể dùng để hành quân đánh lén được hay không. Bản thân câu hỏi này là không có đáp án nhưng căn cứ vào câu trả lời của đối phương lại có thể thấy được tâm tư của người đó. Có người thẳng thắn nói không biết, có kẻ nói không có, có kẻ nói có, hơn nữa còn bịa sinh động như thật.

441. Q.3 - Chương 443: Ác Niệm Đông Thăng (6)

Cứ thể hơn hai trăm hồ sơ, mỗi hồ sơ xem qua xong lại được mang đi đối chiếu.

Kế tiếp là thẩm vấn lần thứ hai và đối chiếu câu trả lời lần thứ hai. Một số kẻ nói dối bị vạch trần, có một số thì không bị. Sau khi hỏi xong thì đã rạng sáng, rất nhiều người đã ngủ rồi. Ninh Nghị bắt đầu tụ tập từng đám năm, ba tù binh, nói chuyện với họ trong phòng nhỏ.

Lần này nói cũng không nhiều lắm.

- ... Các người tạo phản lần này lựa chọn thời gian thật ra không tồi, nhưng triều đình đã không thể tha thứ cho các người làm chuyện như vậy được nữa ... Lần này đến đây, ta là tiên phong, Võ Thụy Doanh đã xuất động ... Tin hay không tin tùy các người, nhưng tiếp theo sẽ như thế nào thì chính các người có thể đi xem

... Ta cho các người một con đường sống, là muốn các người giúp ta làm một việc. Làm xong việc, các người sẽ được đặc xá ... Tư liệu của các người đều ở đây, ta phụng mệnh lệnh của đương kim Hữu thừa tướng đến đây, cho nên đó chính là mức thưởng của các người sau khi làm xong việc ... Đương nhiên nếu không làm cũng có thể, nhưng khi các người bình bại như núi sẽ xảy ra chuyện gì thì ta không nói chính xác được ...

Theo Vương Sơn Nguyệt thấy thì những lời này phần nhiều là nói dối để đe dọa nhưng về mặt Ninh Nghị lại cứ như thật. Sau khi nói xong, hắn liền tuyên bố nhiệm vụ ỗi người. Có kẻ cứng đầu cứng cổ, không chịu nói cái gì, cũng bị hắn giữ lại đóng cửa một lát, sau đó mới cho người kéo trở về.

Trên thực tế, Chúc Triều Phụng vẫn đang xem chừng tình huống bên này.

Sự tình cứ thế diễn ra suốt cả đêm, vị công tử ca tên là Lôi Phong này thức trắng đêm không ngủ bên ngọn đèn. Trên thực tế, sau khi thẩm vấn lần thứ hai xong, tất cả mọi chuyện gần như chỉ do một mình người thanh niên này làm. Đối với toàn bộ quy trình sự việc, Chúc Triều Phụng như thể đã hiểu cái gì đó nhưng lại không thể hoàn toàn lý giải được. Nhưng khi Lôi Phong gặp mặt từng đám năm, ba người thì Chúc Triều Phụng rất kinh ngạc: Người thanh niên ác nghiệt này gần như nhớ rõ tin tức của mỗi người, chỉ cần bọn họ nói ra những gì có trong bản hồ sơ trả lời thì hắn đều có thể thuận miệng nói ra.

Chúc Triều Phụng cũng không biết giày vò hơn hai trăm người này có thể có tác dụng gì hay không nhưng suốt một đêm, quy trình đó cứ như thể từng vòng từng vòng cài vào nhau, một chút cũng không ngừng, quả thật giống như một công xưởng sử dụng thủy lực vậy. Trong bóng đêm, mấy căn nhà ở đó giống như quái thú đang nằm, cắn nuốt cái gì đó, nhai nghiền, tiêu hóa, sau đó ... Đang muốn nhổ ra một thứ kỳ quái gì đó.

Sáng sớm hôm sau, sương sớm tan dần, chiến tranh ở bên ngoài lại nổi lên, sự tình ở mấy căn nhà này rốt cục kết thúc một giai đoạn. Ninh Nghị ra khỏi phòng, dùng nước lạnh rửa mặt. Suốt đêm, hắn không ngừng quy nạp, tự hỏi, viết lách rồi tiếp đó lại không ngừng nói chuyện, nhưng vào lúc này, trên mặt hắn cũng không thấy có mấy sắc thái mỗi một. Một chút tiêu tụy ngược lại càng khiến ánh mắt kia thêm lợi hại, thâm thúy.

Đi ra ngoài thấy đám người Chúc Triều Phụng, Loạn Đình Ngọc, Chúc Long, Chúc Hồ, Chúc Bư. Sau khi chào hỏi và nói chuyện xong, Ninh Nghị bắt đầu kêu người cho đám quân tốt Lương Sơn bị giam trong phòng đi ra, lệnh cưỡng chế mặc quân phục Lương Sơn lúc trước, sau đó có kẻ thì bị nhét vào bao tải, có kẻ lại bị áp tải đi về phía cửa Chúc gia trang.

Sáng sớm mừng năm tháng sáu, tướng sĩ Lương Sơn tới đây khiêu chiến. Tiếp đó, tiếng đánh giết nổi lên bốn phía. Đến hôm nay, Chúc gia trang vốn tưởng như đã không còn sức xoay chuyển tình thế bất chợt có hành động quỷ dị nhưng phải đến giữa trưa mới khiến cho đám người Ngô Dụng chú ý. Lúc đó, bọn họ đang thương lượng vấn đề tấn công Vạn Châu và chúc mừng sau khi đánh hạ đội Độc Long.

Ở một bên đường cạnh Chúc gia trang, trong sương sớm, ba người bị tháo ra khỏi bao tải, ném vào trong ruộng.

Ở cửa đông Chúc gia trang, Lưu Phú và hai gã quân tốt Lương Sơn không quen biết bị ném ra đây. Có người lấy bùn ném bọn họ. Ở phía trước, có người mở cửa trại ra.

- Cút đi!

Có người đá vào hông họ mấy phát. Bọn họ đi về phía trước. Khi ba người quay đầu lại thì cửa chính của Chúc gia trang âm ỉ đóng lại phía sau họ. Ba thứ binh khí bị người ta ném xuống từ cửa trại. Ngẩng đầu lên, sương mù trước mặt đang mỏng dần, tự do ở gần ngay trước mắt.

- Các người ... Muốn ly gián lão tử (bố mày) ...

Không biết làm sao có người đang chờ, nhưng tiếng đánh giết đang vang lên, cuối cùng, bọn họ chỉ có thể đi về phía Lương Sơn ở bên kia.

Trên tường ngoài của thôn trang, đám người Chúc Triều Phụng đang nhìn chiến cuộc bên ngoài. Ở bên cạnh, người thanh niên tên là Lôi Phong đang day day mặt dưới ánh bình minh.

- Hô ... Hạt giống ác ý đã thả đi ra ngoài, chờ này mầm đi ... Chúc lão bản, ta đi chợ mất một chút nhé ...

Mọi người thấy bóng dáng hắn lắc la lắc lư quay người đi xa, có tiếng ca cổ quái khê theo gió truyền tới.

- Ở đó ... Bên phải của chân trái ... Bên trái của chân phải ... Rừng rậm lớn màu đen ... Bọn họ nghịch ngợm nhưng thông minh, bọn họ hoạt bát và thông minh, bọn họ sống tự do trong rừng rậm lớn màu đen kia ... La la la la la ... Quên mất lời rồi ...

Trong gió sớm, chiến sự vẫn không ngớt. Chém giết khắp nơi, bụi mù và máu tươi vẫn đang dâng lên.

- ... Mẹ hân chứ ... Tên này là ...

Mùng năm tháng sáu năm Canh Hàn thứ mười.

Sơn Đông, đồi Độc Long, một ngày tầm thường trong chiến tranh.

Từ ngày hai mươi tám tháng năm bắt đầu trận chiến đấu này cho đến nay đã là ngày thứ tám, tình thế của Chúc gia trang giống như dây cung căng thẳng, tiến vào giai đoạn nổ mạnh hết đà. Trong doanh trường Lương Sơn, từng tin tức được truyền tới. Buổi sáng hôm nay, đám người Lâm Xung mang đội trực tiếp phong tỏa đường trước Hồ gia trang, thậm chí bước đầu thiết lập lều trại và công sự, chuẩn bị phân cách hai trang Chúc, Hồ.

Một khi hai thôn trang chân chính bị chia tách thì ưu thế địa hình đường núi quanh co của vùng đồi Độc Long sẽ hoàn toàn mất đi, hai thôn trang đều đã vứt bỏ không gian di chuyển. Đến lúc đó, Lương Sơn hoàn toàn có thể chủ công một trang, chiến sự trên cơ bản cũng sẽ tiến vào kết thúc. Có lẽ cũng bởi vì ý thức được điểm này cho nên sáng hôm nay Chúc gia trang tấn công có vẻ kịch liệt hơn hẳn bình thường. Mà bên phe Lương Sơn cũng đang không ngừng phái quân đội và tướng lĩnh ra, muốn củng cố phòng tuyến.

Trên thực tế, nếu không phải bởi vì ở đây đều là đường quanh co chỗ rộng chỗ hẹp khiến mỗi lần chiến đấu đều chỉ có thể mấy chục người sống mái với nhau thì ưu thế của Lương Sơn đã sớm được thể hiện ra từ lâu. Mà thương vong của hai bên sợ rằng cũng lớn hơn nhiều so với hiện tại. Cứ như thế, chiến sự đã sớm đánh xong rồi.

- Theo lời của gã Lý Ứng kia thì nếu thật sự bị đánh tới lúc bị vây chặt, khả năng là Hồ gia sẽ đầu hàng.

Đứng ở một bên phía trước trận, Tịch Quân Dục nhìn Chúc gia trang ở phía xa xa, nói chuyện với người khá quen thuộc là Phi Thiên Đại Thánh Lý Cỗn. Lý Cỗn cười nói:

- Người của Hồ gia trang giết nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, hiện tại muốn đầu hàng, có cho bọn chúng đầu hàng hay không còn khó nói!

- Vẫn không nên ép đến mức chúng phải tử chiến thì tốt hơn. Ta cảm thấy bên phía quân sư sẽ tiếp nhận ...

Y nhìn sang bên kia, nói:

- Vậy trận chiến này nhiều lắm chỉ còn lại hai, ba ngày nữa thôi.

- Cũng không chênh lệch mấy.

Lý Cỗn gật đầu, một lát sau cường nghiêng ngả nói:

- Đúng rồi, Tịch huynh đệ, có một chuyện lạ.

- Sao?

- Bắt đầu từ sáng nay, hình như bên chúng ta có mấy huynh đệ bị bắt lần lượt trở về. Thủ hạ của ta cũng có hai người trở lại, kể lại rất kỳ lạ: Chúc gia trang bên kia bức cung muốn lấy tin tức tình báo bên phía chúng ta, sau đó lại thả bọn họ ra, nói là muốn bọn họ làm gian tế ...

Lý Cỗn nói xong liền mỉm cười. Tịch Quân Dục do dự một chút, cũng cảm thấy có chút vớ vẩn:

- Bức cung à? A ... Sau đó liền thả bọn họ trở về à?

- Với tình thế Chúc gia trang lúc này, người thả trở về ai còn nghe theo bọn chúng chứ. Bức cung thì ta tin nhưng chiến trường hiện nay thay đổi trong nháy mắt, một chút tin tình báo có thể dùng làm gì?

Lý Cỗn lắc đầu nói:

- Đại cục đã định rồi, bọn họ thực sự là liên tiếp xuất hôn chiêu (chiêu mù quáng).

- ... Vậy cũng khó nói

Tịch Quân Dục ngẫm nghĩ một chút:

- Nếu thực sự là trực tiếp thả người trở về, nói không chừng là muốn bày kế ly gián. Với thế cục hiện giờ, mỗi ngày chúng ta đều đánh tới, chỉ còn hai, ba ngày nữa là có thể bình định xong. Cho dù bọn chúng thật sự có thể lẫn vào một vài gian tế thì có thể làm được gì chứ? Chỉ có điều nếu không cẩn thận có thể khiến bọn chúng ly gián tình cảm huynh đệ.

Lý Cẩn gật đầu:

- Bên ta mới kể lại việc này cho Đới viện trưởng. Hai thủ hạ kia cũng đã được cho người theo dõi chặt. Tóm lại thì trở về cũng tốt. Tạm thời không có thời gian xử lý, chờ tối sẽ hỏi lại xem.

Đới viện trưởng mà Lý Cẩn nói chính là Thần Hành Thái Bảo Đới Tông, phụ trách tình báo Lương Sơn. Y là dòng chính của Tổng Giang. Hiện giờ trong quân doanh có bao nhiêu tình báo, an ninh đều do y tổng quản. Hơn nữa tuy rằng hiện tại đội ngũ Lương Sơn không coi như bền chắc như thép nhưng một đám tiểu đầu mục bên dưới đều quen biết lẫn nhau, nếu đối phương thật sự muốn cài gian tế vào cũng không dễ dàng. Huống chi với tình hình đến mức này, bên kia giẫy dụa một chút thì cũng có thể giẫy được trò gì chứ!

442. Q.3 - Chương 444: Chương 444

443. Q.3 - Chương 445: Chương 445

444. Q.3 - Chương 446: Chương 446

445. Q.3 - Chương 447: Chương 447

446. Q.3 - Chương 448: Ác Niệm Đông Thăng (11)

Sau khi Hồ Tam Nương giao tiếp với Vương Sơn Nguyệt xong thì nhìn trên quảng trường nhỏ vẫn đang tiến hành thẩm vấn, sau đó lại đi tìm đám người Chúc Triều Phụng hỏi thoáng qua một chút. Khi ra đi, nàng cũng vẫn chưa hoàn toàn biết rõ ràng nguyên do sự tình, chỉ biết là do đám người của triều đình ra tay, tạm thời dọa lui cường phỉ Lương Sơn.

Trên quảng trường nhỏ đang tiến hành sự tình cũng không khác nhiều lắm so với đêm trước đó, chỉ có điều bên phía Chúc gia trang cũng xuất ra hai viên tổng quản có kiến thức rộng rãi trong việc nhận thức con người mà thôi.

Việc cách ly thẩm vấn vẫn đang được tiếp tục tiến hành. Trong một lầu nhỏ ở bên cạnh, Ninh Nghị đang cùng với Vương Sơn Nguyệt, Tề Tân Hàn tập hợp các “câu trả lời”. Những “câu trả lời” này nếu muốn thu được tin tức tình báo xác thực thì phải cẩn thận đối chiếu, nhưng kỳ thật nó chính là cung cấp tin tức rằng mỗi người rốt cục là kiên định hay là lấu cá hay là yếu đuối. Nhưng nếu muốn từ trong đó quy nạp ra thành hình dáng thì người thẩm duyệt phải có kinh nghiệm và năng lực phân biệt rất tốt.

Vương Sơn Nguyệt là đệ tử của Tần Tự Nguyên nên cũng rất thông minh. Trong ba huynh đệ Tề gia thì chỉ có Tề Tân Hàn có ngộ tính và thiên phú cao nhất, bởi vậy Ninh Nghị mới tìm hai người tới đây hỗ trợ.

Lúc này ở đây tụ tập hơn bốn trăm tù binh, tuy nhiên vẫn chỉ tuyển chọn hơn hai trăm người thẩm vấn trước. Ở chỗ Ninh Nghị, tuy rằng Vương Sơn Nguyệt và Tề Tân Hàn cũng có chút thông minh và kinh nghiệm nhưng ở rất nhiều phương diện vẫn không thể so sánh nổi với Ninh Nghị lọc lõi, già đời. Vì muốn

hai người thể hiện được ra vẻ nên Ninh Nghị cũng tỉ mỉ giảng giải kỹ cho họ cách thức nói chuyện và nguyên tắc phân tích.

Hắn nói rằng tuy ai phản bội hay không phản bội đều không sao cả nhưng nếu đã làm việc thì đương nhiên vẫn cần phải cố gắng khiến người làm phản nhiều hơn thì tốt, không thể làm qua loa. Chính vì vậy mà sự tình càng tiến hành chậm hơn so với tối qua. Tới rạng sáng, ba người ăn một chút rồi lại tiếp tục làm việc. Vương Sơn Nguyệt và Tề Tân Hàn cũng đều đưa ra nghi hoặc trong lòng mình và các loại phỏng đoán đối với bước tiếp theo. Tề Tân Hàn đã từng tham gia chiến trận một thời gian nên cũng nhắc tới hậu quả khi quân đội của đối phương đường đường tấn công thẳng tới.

- ... Sự tình chiếu theo hiện tại, tuy rằng có thể khiến trong lòng họ có gai nhưng cuối cùng cũng không kéo dài được lâu lắm. Trong thời gian bốn, năm ngày, chỉ cần bọn họ cẩn thận một chút, cho dù là Lập Hằng người dùng tới chuẩn bị tiếp theo thì họ cũng không thể bởi chút lời đồn mà lui quân chứ?

- Đúng vậy, quả thật thời gian không hề dư dả.

Đối với nghi vấn của Tề Tân Hàn, Ninh Nghị đang xem các câu trả lời liền gật đầu:

- Bọn họ sẽ không chơi những thủ đoạn nhỏ, lòng dạ hẹp hòi với chúng ta đâu. Ở tình huống thực lực chênh lệch nhau quá xa thì đây mới là biện pháp tốt. Nhưng chúng ta vốn là đang đùa giỡn âm mưu, chỉ còn duy nhất biện pháp này. Hoặc là thành công hoặc là thất bại, sự tình cũng rất đơn giản. Bọn họ muốn công phá Chúc gia trang trong vòng vài ngày, trước lúc đó, chúng ta phải làm cho dây xích tín nhiệm của họ bị đứt đoạn. Nếu chỉ đơn thuần đấu sức thì mặc kệ ai nhìn, bên phía chúng ta đây đều không thể nào chiếm tiện nghi được. Ta cũng chỉ có thể làm hế sức. Ưu thế duy nhất là, ít nhất ngay từ đầu, bọn họ hẳn là không nhìn thấy được hậu quả ...

- Tín nhiệm ... Dây xích?

- À, ta đưa ra một ví dụ nhé.

Ninh Nghị xem xong một bản câu trả lời liền ngẩng đầu cười cười, lại vừa đọc bản tiếp theo vừa nói:

- Ở một địa phương có một tên nha nội (con ông cháu cha), bị quan phủ bắt, tội danh là y cùng đồng bọn cưỡng dâm một cô gái. Con ông cháu cha mà, không chuyện ác nào không làm, loại chuyện này cũng không có gì kỳ quái, mọi người tin ngay.

Hắn dừng lại một chút, nói:

- Không lâu sau đó lại truyền ra một tin, tên con ông cháu cha đó nói không phải là cưỡng dâm. Lúc đó y đang ngủ nên căn bản là không làm gì hết, sau đó còn nói, kỳ thật là thông dâm. Người nghĩ kỹ xem, người ta có tiền, có thế, bộ dạng lại không khó coi, làm gì phải tới mức cưỡng gian chứ ... Rồi tiếp nữa, y nói, kỳ thật y chẳng hề làm gì hết, chẳng qua là bị người của nha môn hãm hại, lúc trước là vu oan giá họa, còn nói tiếp là bởi vì có người cố ý muốn hại y, bẫy y ... Điều thú vị chính là, mỗi một cách nói đều có người tin.

- Đương nhiên là có người tin.

Vương Sơn Nguyệt mặt vốn lạnh lùng giờ cũng phải bật cười:

- Vậy sự thật là gì? Rốt cục là thế nào?

- Sự thật là ... Ta cũng không biết, bởi vì điều quan trọng không phải là sự thật.

Ninh Nghị cười nói:

- Vụ án cưỡng gian hay cho dù là vụ án giết người thì phán quyết cũng chỉ là phán quyết. Nếu nói bài học quan trọng nhất của sự việc là bản thân nó thì kỳ thật chúng ta có thể thấy được, có một mắt xích rất trọng yếu xảy ra vấn đề. Chứng cứ đâu? Có bao nhiêu người thật sự để ý tới chứng cứ? Có bao nhiêu người thật sự để ý tới tính công chính của sự việc? Mỗi loại cách nói ... Đều có người tin.

Vương Sơn Nguyệt ngẫm nghĩ một chút, có chút nghi hoặc, nói:

- Người nói chuyện này ... Một tên con ông cháu cha bị quan phủ bắt lấy, bản thân sự việc đã có sự kỳ quái, đương nhiên có thể bịa đặt chứng cứ. Muốn nói công chính ... Thời gian ta ở Mật Trinh Ti, nhắc tới loại sự tình phía sau rèm này, chỉ sợ người cũng không tin được.

- Vương huynh nói đúng. Kỳ thật ta quả thật không tin.

Ninh Nghị cười:

- Đây chính là không sợ ác ý xấu nhất, chỉ sợ người ta suy ngẫm. Đối với ta mà nói, sau rèm có bộ dạng gì chỉ cần người có thể nói ra, ta đều cảm thấy đúng. Đối với người của Lương Sơn cũng thế ... Kỳ thật đây mới chính là vấn đề.

Ninh Nghị đưa một tờ giấy sang:

- Triều đình ta đánh nhau với người Liêu, muốn nói tinh binh chân chính thì không phải là không có. Một trăm người đánh một trăm người, có lẽ có thể có thắng có bại. Một trăm ngàn người đánh nhau với mười ngàn người lại bị đánh cho hoa rơi nước chảy. Kỳ thật là bởi vì bọn họ cảm thấy người bên cạnh nhất định sẽ rất sợ chết chạy trốn ... Trong lòng ai cũng đều biết rằng nếu cứng rắn kháng cự, nhất định có thể đánh bại người Liêu, nhưng chuyện tới trước mắt thì mọi người vẫn bỏ chạy. Điều quan trọng không phải sự thật là cái gì mà là mọi người cảm thấy sự thật là cái gì. Hai lần thẩm vấn, thậm chí sau đó truyền đạt nhiệm vụ, kỳ thật đều là làm ọi người xem. Mọi người quyết định bầu không khí dẫn tới ảnh hưởng chiến cuộc. Mà bên kia lại có người thông minh ... Thứ quan trọng nhất mà ta muốn truyền tới chính là cho người thông minh. Nếu sự tình thuận lợi, hẳn là đã nảy mầm ở bên kia ...

Tề Tân Hàn ngẫm nghĩ một chút, thấp giọng nói:

- Đó là cái gì?

- À, ta đang muốn nói với các người, đây là thứ quan trọng nhất, tạm thời hẳn là không bao nhiêu người có thể phát hiện. Đến khi các người làm việc thì nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng cố hết sức ...

Ánh đèn vàng chiếu rọi ở cửa sổ, bóng những người trong phòng châu đầu ghé tai, tiếng thầm thì loáng thoáng vang lên như thể những lời nói của ma quỷ.

Đêm vẫn sâu. Người của hai bên chiến tuyến vẫn đang chuẩn bị cho chiến cuộc sau khi trời sáng. Sự tình xảy ra chạng vạng hôm trước ít nhiều cũng xem như một liều thuốc trợ tim không tồi đối với mọi người bên phía Chúc gia trang. Từ sáng sớm, mọi người trong trang châu đầu ghé tai kể lại sự việc mà chính họ cũng không hiểu cho lắm. Đám người Loan Đình Ngọc đi đến gặp Ninh Nghị, hỏi những điểm cần phải chú ý.

- Đánh nhau thì ta không biết, tuy nhiên mấy ngày tiếp theo sợ rằng mọi người sẽ phải gặp toàn những trận ác chiến. Loan giáo đầu và mấy vị Chúc huynh cần phải bảo toàn tốt chính bản thân mình. Có thể kéo dài được càng lâu càng tốt. Biện pháp thả người ra không nhất định có thể tạo thành ảnh hưởng lớn đối với bọn chúng. Tuy nhiên có một điểm cần phải chú ý.

Ninh Nghị nói:

- Có lẽ bọn chúng sẽ chơi bài tương kế tựu kế. Đây là phương thức tư duy trực tiếp nhất. Nếu như không có ai gửi tin tức sang bên mình là chuyện bình thường. Nhưng nếu có kẻ nào đó gửi tới tín hiệu ước định, xin ngàn vạn lần đừng tin tưởng, nhất định là cạm bẫy. Khi ta phát ra loại như vậy này đều lựa chọn bẻ lư ngoan cổ ... Nếu Loan giáo đầu có thể nắm chắc thì nói không chừng còn có thể bẫy ngược lại bọn chúng. Tuy nhiên phải biết chừng mực, đủ là tốt nhất. Cứ thế mà làm thôi, không còn cái gì khác nữa ...

Cũng gần như đồng thời, Ngô Dụng đi ra khỏi doanh trường, nhìn mấy quân tốt do Đới Tông đưa tới.

- Nếu bọn chúng muốn chơi thủ đoạn, chúng ta cũng không ngại thuận nước đẩy thuyền, mượn hoa hiến phật. Sau khi vào chiến trường, cho bọn họ đi theo Lâm huynh đệ, Hoa Vinh huynh đệ và mấy đầu lĩnh, đến lúc thích hợp thì cứ theo kế mà làm việc. Phát ra tín hiệu, gây ông đập lưng ông.

Đới Tông cười nói:

- Kế này của quân sư phải làm cho bọn chúng chịu thiệt lớn.

Ngô Dụng cười lắc đầu:

- Chúng ta đánh trực diện vốn là nắm chắc thắng lợi, ta làm như vậy cũng chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi, kỳ mưu chung quy cũng khó chống đỡ nổi đại cục.

Y nói xong liền có quân tốt đi đến, nói là trong doanh đã xảy ra chuyện, có người nửa đêm bị giết. Đám người Ngô Dụng vội vàng chạy tới. Người chết chính là tên lính đã tiếp nhận nhiệm vụ “sau khi báo cáo hết thấy với cấp trên thì mau mau chạy trốn”. Đêm qua đám người Đới Tông đã hạ lệnh tăng mạnh bảo vệ đối với đám tướng sĩ được thả trở về nhưng đến nửa đêm thì người này một mình một người bị giết chết trong doanh trường, bị người ta cắt đứt đầu.

447. Q.3 - Chương 449: Ác Niệm Đông Thăng (12)

Sự tình này khiến mấy doanh trưởng xung quanh lập tức xôn xao bàn luận. Đầu tiên Đới Tông cho người áp chế ngôn luận rồi báo cáo Ngô Dụng. Tiếp đó, Ngô Dụng đứng trước lều trại, nhìn thi thể bên trong, tay nắm chặt để bên miệng, vẫn luôn trầm mặc.

Đới Tông khẽ nói:

- Vẫn còn có người bị bên kia khống chế.

Ngô Dụng cau mày, cũng khẽ nói:

- Việc này khẳng định là có. Những kẻ mà người nhà còn chưa lên Lương Sơn, nếu bị người ta nhận ra thân phận, nói không chừng sẽ bị uy hiếp.

- Tạm thời chỉ biết có tên Lưu Phú của Song Dao Môn ... Chỉ có điều mặc dù tối qua đã thống kê tướng sĩ nhưng khẳng định là chưa làm xong. Liệu có kẻ nào đó sau khi giết người liền rời đi thần không hay quỷ không biết hay không thì hiện tại cũng khó mà điều tra rõ ràng được.

- Vậy tên Lưu Phú kia tiếp nhận nhiệm vụ gì?

- Y nói y không có nhiệm vụ.

- ... Việc này phiền Đới viện trưởng tra xét thật nghiêm.

Ngô Dụng cắn chặt răng, tiếp đó gơ tay dè vai Đới Tông, nói:

- Không nên động tới Lưu Phú kia, chỉ cần giám thị thật chặt là được rồi. Bỏ qua kế ly gián, tên khốn ở bên kia đúng là rất giỏi trong những việc nhỏ, mỗi việc mỗi việc đều có thể cài chặt. Y biết rõ thân phận của Lưu Phú đã bại lộ trước mặt mọi người, rõ ràng đây là sơ hở lớn nhất nhưng y lại bỏ qua ... Đây là khiến chúng ta tra cũng không được mà không tra cũng không được ... Đáng tiếc bố cục quá nhỏ!

Xác chết không đầu ở trên mặt đất kia giống như một trò đùa cợt thật lớn. Tuy rằng miệng Ngô Dụng nói bố cục quá nhỏ nhưng lúc này nghĩ đến vẫn không kìm nổi nghiêng răng nghiêng lợi. Sau đó lại có tin tức báo đến.

Ở thượng du dòng suối chuyên dùng nấu ăn cho quân doanh sáng nay có bay tới một tấm vải đỏ nhỏ có chữ “Chúc”. Có người ném mấy bao đồ vật vào trong nước, có thể là độc dược hoặc mê dược. Tuy rằng nước suối vẫn luôn chảy nhưng nếu để thứ đó trong bao buộc cố định lại thì trong thời gian nhất định, thuốc vẫn sẽ không ngừng tan vào trong nước. Bên này đành phải ột tiểu đội lính bơi lên thượng du tìm kiếm, đồng thời cho quân y kiểm tra nước suối.

Kết quả kiểm tra là hết thấy bình thường. Một buổi sáng lại xảy ra hai sự kiện quý dị, nhưng bởi vì sự kiện thứ hai khiến bữa sáng của toàn quân bị chậm lại nửa canh giờ.

Sau khi ánh bình minh ló ra, Ngô Dụng mặt mày âm trầm đi tới trước toàn quân, sau đó ngẩng đầu lên nở một nụ cười, giọng điệu lạnh như băng dọa khiếp người, cực kỳ có khí thế.

Y nhìn bốn phía xung quanh, nói:

- Đánh chết bọn chúng!

Mùng sáu tháng sáu, đời Độc Long.

Ngọn lửa gào thét, cột khói như rồng bay thẳng lên trời.

Trên những con đường ngoằn ngoèo ngoài trang, từng đám từng đám đang ra sức chém giết. Nhằm ngăn cản tối đa sự tấn công của quân đội Lương Sơn, bên phía đời Độc Long đã châm lửa đốt rừng cây. Tuy rằng ở gần vùng này có rất nhiều nguồn nước, cây cối um tùm nên ngọn lửa không lan ra với quy mô lớn nhưng khói đen bốc lên vẫn tạo thành ảnh hưởng lớn đối với sự xung phong qua lại trên chiến trường.

Trong mấy ngày này, đây đều trở thành lợi khí ngăn địch của đời Độc Long.

Có lẽ là bị thủ đoạn của Ninh Nghị chọc giận, bắt đầu từ sáng nay, thế công của Lương Sơn càng ác liệt hơn trước, khí thế ép tới như Thái Sơn áp đỉnh, lời đình vạ quân. Bên phía đời Độc Long chống cự cực kỳ gian nan nhưng cũng may chiều hôm qua Lương Sơn lui binh cũng tăng thêm chút sĩ khí cho bên phía đời Độc Long, đồng thời cũng dựa vào địa lợi nên người trong trang mới có thể từng đợt từng đợt đi ra kiểm chế quân địch, đồng thời cũng từng tập từng tập thả tù binh ra.

Đã đến buổi chiều, tiếng chém giết bên ngoài trang vẫn đang truyền đến. Thậm chí tướng lĩnh Lương Sơn còn mấy lần đánh tới gần tường ngoài trang viên. Bọn họ không tính toán cường công nhưng cũng thường xuyên có thái độ đánh nghi binh để không ngừng tạo áp lực cho người trong trang. Nếu nói mấy ngày trước Lương Sơn chỉ xuất ra ba đến năm thành quân số (30-50% quân số) thì hôm nay đồng thời xuất động gần như tới sáu, bảy thành. Đường xá lân cận đời Độc Long quanh co, có lớn có bé nhưng nếu thật sự đánh nhau thì luôn luôn có độ bão hòa, nhiều người hơn nữa cũng không có ý nghĩa. Mặc dù không còn chỗ trống để thêm quân vào nhưng bên Lương Sơn vẫn cứ đưa thêm quân tới nhằm tăng thêm áp lực đối với Chúc gia trang, ý đồ khiến người trong trang luôn phải căng thẳng thần kinh.

Ở bên sân nghỉ ngơi của người trong trang, Ninh Nghị cầm thuốc trị thương ném cho thầy thuốc bên cạnh Chúc Bưu, nhìn thầy thuốc lau rửa miệng vết thương đang máu chảy đầm đìa rồi cho thuốc vào băng bó. Chúc Bưu cầm thương thép trong tay, lải nhải kể lại cho Ninh Nghị tình cảnh đánh trận “phản mai phục” đối với đám người Lương Sơn vừa rồi ở ngoài trang. Ngày thường y vẫn chém giết dựa vào thân thủ dũng mãnh và địa hình quen thuộc, đã liên tục đánh bại các đối thủ hùng mạnh, nhưng nếu nói về mưu kế thì nhiều lắm chỉ là mấy trận đánh úp đơn giản lúc người ta không phòng bị. Y đã bao giờ sử dụng loại hàm lượng kỹ thuật cao, liên kết với sự phụ dựa giỡn mấy đội quân Lương Sơn như vậy đâu, bởi vậy y hưng phấn không ngừng.

- Ca! Chúc Bưu đệ hôm nay phục huynh. Huynh giỏi thật. Lương Sơn bên kia ... Hôm nay như thể điên rồi ấy ... Còn cả thuốc trị thương này của huynh cũng rất không tồi.

- Phương thuốc từ núi Lã Lương mang đến, rất khó điều chế, ta cũng không có nhiều, không còn nữa để mang ra.

Ninh Nghị cười:

- Bọn chúng càng đánh càng lợi hại, người không sợ thôn trang bị phá sớm hơn à?

- Ca, huynh nói đùa rồi.

Chúc Bưu đệ tính tình hơi kém một chút nhưng không phải là ngu ngốc. Hôm qua sư phụ vừa nói là đệ đã hiểu ngay. Lương Sơn càng khác thường chứng minh kế sách của Lôi đại ca huynh càng hữu dụng. Bọn chúng càng như vậy, đệ đánh càng vui vẻ.

Lúc này Chúc Bưu mới chỉ mười tám, mười chín, tính tình hơi kiêu ngạo, bướng bỉnh, khó thuần, nhưng cũng coi như nhanh nhẹn, linh hoạt. Người thanh niên này mới đầu đánh nhau bởi vì có võ nghệ trong người và vì vinh dự nhưng khi Lương Sơn tới đây thì lại thêm một phần trách nhiệm bảo vệ gia đình. Đã nhiều ngày nay, y chém giết rất lợi hại, rất nhiều người Lương Sơn đã chịu thua thiệt dưới tay y. Nhưng cho dù kẻ dũng mãnh như vậy, trong tình cảnh nghiêng về một phía thế này, y cũng thường thường giết đến mức đỏ hết cả mắt, tuy nhiên tay vẫn có lúc phát run. Lúc này thấy thủ đoạn tài tình của Ninh Nghị liền thẳng thắn thể hiện sự khâm phục của mình.

- Tuy nhiên sự tình này vẫn tiếp tục, Lôi đại ca hẳn là còn có chuẩn bị tiếp theo chứ?

- Đương nhiên phải có.

Ninh Nghị cười nói:

- Tình huống thả thù binh thế nào?

- Giống như Lôi đại ca đã nói, bọn chúng bố trí người chuyên môn tiếp ứng để ứng phó với việc này, chúng ta liền chạy khắp đồi núi luôn. Tuy nhiên thoát nhìn việc này không gây được nhiều phiền toái cho bọn chúng. Hay là không thả những tên còn lại? Chúng ta giữ làm con tin được không?

- Vẫn có phiền toái, chỉ có điều không rõ ràng lắm nên tạm thời chúng ta không nhìn thấy được mà thôi. Người thì vẫn tiếp tục thả. Việc này rất quan trọng, hơn nữa trước khi bọn chúng hoàn toàn vây kín thôn trang thì phải thả hết tất cả người. Tuy nhiên nếu càng nhiều loạn bọn chúng, càng nôn nóng thì chúng đánh càng lợi hại. Phương diện này Chúc huynh đệ vẫn cần phải chuẩn bị tâm lý.

- Đánh giặc vì thôn trang, chuyện của nhà mình mà!

Chúc Bư gật đầu. Thầy thuốc đã băng bó xong cho y. Y ngồi đó, cử động cánh tay bị thương một chút, ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Kỳ thật loại mưu kế mà nói ra hết rồi nhưng đối thủ vẫn không có biện pháp thì đúng là lần đầu tiên đệ gặp. Lôi đại ca, thực sự không có giải pháp à? Nếu là huynh thì huynh sẽ làm sao?

- Có chứ, rất đơn giản mà!

- Cái gì?

- Cũng giống như đối phương, nghiêm túc quân kỷ, sau đó tấn công mạnh. Nếu có khả năng thì đưa hết những người được thả tới nơi khác. Nhưng hôm qua bọn chúng phản ứng hơi muộn một chút, có một số người đã ẩn nấp được rồi. Hơn nữa chúng ta vẫn tiếp tục thả người ra. Nếu bọn chúng muốn đưa người đi cũng không thể đưa từng người từng người, từng đám từng đám được, cho nên trước tiên hẳn là sẽ không làm như vậy, không thực tế. Nhưng đợi đến khi xảy ra vấn đề thì đã chậm rồi ... Kỳ thật những người này cũng không chắc là đã muốn chạy. Dù sao đây cũng là trận chiến đầu tiên mà Lương Sơn rời khỏi hang ổ của mình, rất quan trọng, ai lại muốn mình bị tách rời ra chứ?

Ninh Nghị ngẫm nghĩ một chút, tiếp đó nói với vẻ hơi chút cảm than:

- Hiện tại Lương Sơn vừa mới bắt đầu chuẩn bị đại triển khai quyền cước, thừa lực không biết làm gì. Dưới tình huống thế này, rất nhiều thứ đều có thể bị áp chết. Bất cứ vấn đề gì khi huyết khí đang lên đều không còn là vấn đề. Ta cũng chính là nhằm vào đó để động thủ ... Nhưng nếu bọn chúng thực sự vượt qua được trận chiến này, sau đó lại tiến hành nghiêm túc tiếp thu bài học thì chỉ sợ rằng toàn bộ Sơn Đông sẽ không ai có thể chống đỡ được bọn chúng.

Lời cảm than này của Ninh Nghị thật ra không nhận được sự hưởng ứng mấy của Chúc Bư. Y đang ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cứ như vậy ngược lại có vẻ giống như thuyết thư tiên sinh từng nói. Bên kia bọn chúng là Ngô Dụng, bên này chúng ta là Lôi Phong Lôi đại ca huynh, hai bên giao thủ ...

Theo thuyết thư ở thời đại này đương nhiên cũng có quân sư giao phong. Người một kẻ ta một mưu đi qua đánh lại. Chúc Bư không coi là người thông minh nhưng đương nhiên đã nghe loại chuyện kể này rồi.

448. Q.3 - Chương 450: Chương 450
449. Q.3 - Chương 451: Chương 451
450. Q.3 - Chương 452: Chương 452
451. Q.3 - Chương 453: Chương 453
452. Q.3 - Chương 454: Chương 454
453. Q.3 - Chương 455: Chương 455
454. Q.3 - Chương 456: Chương 456
455. Q.3 - Chương 457: Chương 457
456. Q.3 - Chương 458: Tâm Chiến (1)

Giết chóc y như địa ngục, tình cảnh như vậy vẫn đang tiếp tục diễn ra ở khu vực tường đá. Ở xa xa nhìn lại, hơn mười cái thang gỗ đã áp lên trên tường. Đám đông trèo lên, rơi xuống. Lân cận tường đá Chúc gia trang cao thấp không bằng phẳng.

Lương Sơn đã chuẩn bị rất nhiều thang gỗ đơn sơ từ mấy ngày nay. Có chiếc áp lên tường lại bị người Chúc gia trang dùng côn gỗ đẩy ngã. Cũng có chỗ thấp, một đám lính ôm lấy nó thay đổi vị trí. Tên bắn xuống, để lại người bị thương và thi thể, máu tươi chảy loang khắp nơi ... Âm mưu cũng thế, Dương mưu cũng thế, đầu trí rất cục là đường đường chính chính hay là quỷ dị buồn cười thì đến giờ khắc này đều đã không có gì khác nhau.

Hết thủy đều phải hóa thành kết quả trực quan nhất. Tất cả những giao thủ ngầm hay giao thủ trực tiếp, tất cả những sự chuẩn bị, cũng đều vì giờ khắc này trên chiến trường. Khi thực lực rốt cục va chạm vào nhau không giữ lại chút nào, tất cả chuẩn bị mới có thể chân chính hóa thành sức mạnh.

Khi hơn mười ngàn người mãnh liệt tấn công tường thôn trang có ba ngàn người phòng ngự, trên thực tế bên phía Lương Sơn vẫn phát huy được sức mạnh đỉnh cao của mình. Chúc gia trang giống như một tảng đá ngầm tràn đầy nguy cơ giữa những cơn sóng cuồng bạo, bị sóng người điên cuồng lao lên cọ rửa. Cho dù bên phía phòng thủ bao giờ cũng có ưu thế lớn nhưng khí thế tấn công của Lương Sơn vẫn là cực kỳ kinh người.

Biển người xông tới, mưa tên bắn tới, những cái thang dài mang theo ác ý tràn đến ... Mấy chi tinh nhuệ Lương Sơn được đầu mục dẫn dắt xông lên như thể không muốn sống. Ở một chỗ khác, một đám người đang ôm lấy một cây gỗ lớn lao tới đâm vào cửa trang. Bức tường cao gần hai trượng giống như một sợi dây nhỏ căng trong lòng mỗi người, không ngừng rung động, dường như có thể đứt bất cứ lúc nào.

Trong lòng mỗi người đều có nghi hoặc. Cho dù quân tâm dao động thì giờ khắc này cũng sẽ không có người dễ dàng phản chiến. Nếu chỉ có một người, mỗi người có lẽ có thể đều nghĩ “ta sẽ không lùi”. Nhưng đối với mỗi cá nhân trong một quần thể, suy nghĩ lại là “Ta không lùi, liệu người khác có thể thay đổi thất thường hay không?” Nhưng bất kể như thế nào, vào thời khắc chiến đấu này, tất cả mọi người đều giữ tâm lý phải đánh bại đối phương.

Mà Lâm Xung và các đầu lĩnh cũng đều đạt thành nhận thức chung như vậy. Chỉ có phá Chúc gia trang, giết chết ác tặc bên đó, mới có thể giành được một đường sống cho Lương Sơn sau này. Bởi vậy ngay từ đầu, bọn họ liền tổ chức thủ hạ tâm phúc tấn công mãnh liệt đối với tường đá. Thậm chí còn có mấy đầu lĩnh võ nghệ cao cường đánh giết đi lên, sau đó lại bị ép phải lui xuống.

Đối với sự tấn công của Lương Sơn, Chúc gia trang đã có sự chuẩn bị ngay từ đầu nên chống cự rất ngoan cường. Nước sôi, cầu lửa, đá tảng, tên ... Đã tạo thành thương vong rất lớn đối với quân tốt Lương Sơn.

Mấy tên đầu lĩnh xông lên liền bị công kích từ khắp mọi nơi. Cho dù võ nghệ cao cường thì trong tình hình như vậy cũng không thể cứng rắn kháng cự đứng vững được. Hơn nữa do địa thế có hạn cho nên cũng chỉ một vài chỗ công kích kịch liệt nhất mà thôi. Loạn Đình Ngọc, Chúc Bưu và những cao thủ chạy qua chạy lại rất nhanh, phía sau còn có hơn bốn mươi người cầm nỏ hỗ trợ. Có mấy tên trung, tiểu đầu mục bị chết hoặc bị thương dưới sự vây công như vậy.

Sau khi người bị thương được đưa ra sau trận, các tướng lĩnh được tập trung lại một chỗ. Đám người Bạch hoa xà Dương Xuân, Kim tiền báo tử Thang Long, Tiểu bá vương Chu Thông, Thông tí viên Hầu Kiện đã bị trọng thương ngay ở lúc đầu xung phong. Trúng Tiễn Hồ (hồ trúng tên), Đinh Đắc Tôn bị tên bắn trúng, thi thể được mang trở về. Nghĩ đến ngoại hiệu của y nhưng không ai có thể cười được. Chỉ có Cẩm báo tử Dương Lâm sau khi xông lên tường đá chém giết không lùi nhằm tranh thủ thời gian cho binh lính phía sau, bị Loạn Đình Ngọc tìm tới, lại thêm mấy cây nỏ phía sau bắn trúng, bị Loạn Đình Ngọc đập một con nạt trán, ngay cả thi thể cũng không thể mang trở về được.

Dưới tàng cây, thầy thuốc đang xem xét thương thế của các đầu lĩnh. Ngô Dụng ngồi đó, nhìn chằm chằm biến hóa trên tường đá. Bên cạnh là Lý Quỳnh nửa người đầy máu, đang được thầy thuốc băng bó. Mặc dù vậy, Lý Quỳnh vẫn thảnh thơi cười mắng to mấy câu.

Vừa rồi tấn công, y là tâm phúc bên cạnh Tống Giang nhưng cũng xung phong rất hung hăng. Tường đá cao hai trượng, lại có thang gỗ, đối với người giỏi võ nghệ như y thì có gì khó khăn đâu chứ. Chỉ có điều sau khi xông lên, còn chưa kịp chém giết từ bốn phía, đã lọt vào tập kích của hơn mười cây nỏ, trên người y cũng chỉ trúng hai mũi tên. Thừa dịp y xung phong xông lên, binh lính đi theo cũng có một đám xông lên. Cuối cùng y nhảy từ trên tường xuống, còn đề chết một thủ hạ của mình, lúc này chỉ có thể uất nghẹn trở về trị thương.

Tới lúc này, Tịch Quân Dục cũng đến. Ngô Dụng hỏi cách nhìn của gã nhưng gã cũng không hề có ý tưởng gì đáng nói. Khi hết thấy đã bị buộc đến mức đao thương gặp nhau thì ngoại trừ ra sức cường công, đã không còn nhiều chỗ để thực thi âm mưu nữa. Nhưng ... Đây kỳ thật chỉ là đối với tình trạng Lương Sơn bên này mà thôi.

Chân chính khiến các đầu lĩnh Lương Sơn cảm thấy tâm phiền ý loạn cũng không phải là tình hình chiến đấu hỗn loạn lúc này. Nếu tình hình chiến đấu có thể tiếp tục như vậy, Chúc gia trang bị san bằng là điều có thể thấy được. Nhưng khiến mọi người cảm thấy nguy hiểm và bức bối chính là trên chiến trường kịch liệt như vậy, từ trong Chúc gia trang không ngừng truyền ra những tiếng kêu gọi âm ỉ. Lúc này trên chiến trường đang sôi trào tiếng người, bên này khoảng cách khá xa nên chỉ nghe thấy thanh âm loáng thoáng. Nhưng chỉ cần cẩn thận lắng nghe thì vẫn có thể nghe thấy được nội dung. Tiếng hô gọi đầu hàng gần như bắt đầu từ lúc chiến sự nổ ra cho đến giờ vẫn chưa lúc nào ngưng lại.

Hô rằng trong chiến sự lúc này, Lương Sơn liên tiếp mắc bẫy. Hô rằng triều đình đã sớm theo dõi Lương Sơn rất chặt, rằng hiện giờ Võ Thụy Doanh đã di chuyển để tấn công Lương Sơn Bạc. Hô rằng Xích Phát Quỷ Lưu Đường đã chết, có đại đầu lĩnh đã quy hàng. Sau khi hô xong như vậy lại hô tiếp:

- Các người không tin việc này sao? Ngấm lại sự tình trong doanh mấy ngày nay xem, nhìn người bên cạnh các người đi ...

- Nay những huynh đệ được thả ra, đừng do dự nữa! Các người phản chiến càng nhanh thì Lương Sơn sụp đổ càng nhanh! Các người đã không thể cứu vãn ...

- Nếu người không ra tay thì người khác cũng sẽ ra tay. Mới vừa rồi đã có người lên đầu hàng chúng ta, đưa tới hai cái đầu người. Nhìn xem, trong các lão đại của các người, ai đã chết ...

- Giết một người Lương Sơn, lập tức tới đây, chính là người trong sạch! Lấy danh nghĩa Hữu thừa tướng đương triều để đảm bảo, quan phủ sẽ không hề truy cứu việc này! Giết hai người, thưởng hai mươi lượng bạc trắng. Giết một tên đầu mục, thưởng năm mươi lượng ...

Từng thanh âm hưng phấn hô lên từ bên kia tường đá. Ở mỗi phương hướng chiến sự, trước mỗi thế công đều có những tiếng hô đại loại như "Dương Lâm đã chết! Dương Lâm đã bị giết chết! Mọi người nhìn kìa!" Khi Lý Quỳnh bị thương ép phải lui, bên kia liền hô to:

- Hắc Toàn Phong Lý Quỷ chạy! Hắc Toàn Phong Lý Quỷ chạy! Đại gia mau đến xem! Hắc Toàn Phong chạy trốn ...

Đây mới là nguyên nhân chân chính khiến Lý Quỷ phát run lên vì tức giận.

Nếu là trước kia thì có kêu gọi đầu hàng như vậy cũng cơ bản là sẽ không hề có bất cứ tác dụng gì. Mọi người có nghe thấy cũng chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi.

Nhưng lúc này, trong lòng mọi người đều không hề có tâm tư để cười, chỉ có sợ hãi và áp lực, bởi vì tất cả những người hơi biết binh pháp đều biết rằng la lên như vậy ở trong trận Lương Sơn nhất định sẽ xuất hiện hiệu quả. Trước khi khai chiến, mọi người đã hiểu được điểm này, nhưng khi nó chân chính xuất hiện liền khiến trong lòng mọi người đều rung động không ngừng giống như bức tường đá kia.

Ầm mưu, dương mưu từ xưa đến giờ đều không hề làm cho người ta nội chiến trước khi khai chiến. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ép tâm lý nghi kỵ xuống. Nhưng chiến tranh vốn là như vậy. Khi lựa chọn sinh tử đề tới trước mặt, một chút dao động hình thành phản ứng dây chuyền liền có thể quyết định hàng ngàn hàng vạn tính mạng. Người Lương Sơn hiểu được điểm này nên cũng chỉ có thể lấy nhân lực gấp năm lần để đánh cuộc. Đồng thời ngay trước tiên Lương Sơn cũng đã xuất động rất nhiều đại đầu lĩnh để xóc lại sĩ khí. Trong cuộc chiến như vậy, hai bên đều có tiêu hao.

Lời nói thật và nói dối liên tục truyền ra từ Chúc gia trang. Có lúc là “Quan tuần kiểm đầu hàng rồi”, có lúc lại là “Huynh đệ Nhị Long Sơn không chịu tiến lên, Lương Sơn các người nội loạn rồi!” Có người xông lên tường đá, sau đó bị cắt đứt đường lui, hơn mười cây nỏ chĩa thẳng tới, một người giơ loa hô to:

- Giết người thì có thể đầu hàng! Giết người thì có thể đầu hàng! Hai người vốn quay lưng lại với nhau liền liếc mắt nhìn nhau, tình cảnh giống như Quan Thắng và Yến Thanh ở trên sườn núi khi nãy. Chỉ một chút do dự, rốt cục ra sức vung đao giết chết người đồng đội còn đang ngỡ ngàng không hiểu gì bên cạnh.

Bên trong lại hô:

- Ném vũ khí lại đây, ném vũ khí lại đây! Người không có việc gì! Người không có việc gì!

Bên ngoài tường, Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh kéo cung bắn tên nhưng mũi tên liền bị Loan Đình Ngọc đập bay, cười ha hả.

457. Q.3 - Chương 459: Tâm Chiến (2)

Trên mặt tường đá cũng không rộng, không có chỗ để nhiều người xông lên. Bên dưới có không ít người có thể nhìn thấy tình cảnh này. Bên trong trang cũng truyền đến tiếng hô to đầy hưng phấn:

- Người không có việc gì! Người không có việc gì! Huynh đệ! Quan phủ sẽ không truy cứu chuyện của người, còn có thưởng nữa! Đến đây, nói ọi người biết người tên là gì ... Lương Nhị! Hắn tên là Lương Nhị ...

Chém giết còn chưa đến nửa canh giờ, những tiếng hô tương tự như vậy đã liên tiếp vang lên. Lại có tiếng hô:

- Huynh đệ, nói ọi người người tên là gì ... Diệp Cô Thành! Y tên là Diệp Cô Thành ...

- Lục Tiểu Phượng! Lục Tiểu Phượng, Lục huynh đệ đến với chúng ta này ...

- Giết một người là có thể đến đây! Các vị huynh đệ, đến trên tường rồi giết, sau đó chạy mau vào! Không có việc gì ...

- Để ý đồ hèn Hoa Vinh bắn lên ...

Sau đó lại có người hô:

- Các huynh đệ, chúng ta đánh không lại! Bọn họ đang tranh chấp nội bộ ... Khi chúng ta xông lên thì đám thủ hạ của Vô Tòng không chịu xông lên ... Bọn chúng muốn chờ đám thủ hạ của Tổng đầu lĩnh chết hết

để sau đó chiếm lấy địa vị đầu lĩnh đây ... ta là bị ép tới mức không còn đường nào khác. Những huynh đệ bên cạnh sau khi đi lên đều chết rồi ...

Giọng hô khàn khàn, buồn bã vô cùng.

Lại có người hô:

- Giết một người là có thể đến đây! Các vị huynh đệ, đến trên tường rồi giết, sau đó chạy mau vào! Không có việc gì ...

- Để ý đồ hèn Hoa Vinh bắn lên ...

Lại có người hô đám thủ hạ:

- Hãy nghĩ tới người nhà của các người ở trên Lương Sơn. Bọn chúng chỉ đang ly gián chúng ta mà thôi!

Từng đợt từng đợt công kích như vậy cứ thế được tổ chức nhưng tỷ lệ thương vong đang không ngừng nghiêng dần theo những tiếng hô.

Trên sườn núi bên này, đám người Tống Giang cũng chỉ có thể cắn chặt răng nhìn toàn bộ cảnh tượng trên chiến trường. Ưu thế gấp năm, có thể chống được bao lâu, trong lòng bọn họ cũng không lo lắng. Tới lúc này, một khi quân tốt xông được lên tường thì chiến lực cũng đã suy thoái đến mức cực kỳ yếu ớt. Ngay cả cao thủ liều mạng tranh thủ thời gian để tẩm, mười người khác xông lên nhưng chỉ cần trang hộ của Chúc gia trang xông lên thì đám quân tốt đó liền bắt đầu sụp đổ. Có người sẽ quay đầu lại xem, nếu đồng đội phía sau cách xa xa một chút thì ngay lập tức sẽ nhảy xuống tường.

Một ít đầu lĩnh bắt đầu hỏi ý tưởng của Tịch Quân Dục. Hiện giờ thấy Ngô Dụng không còn dùng được nữa, mọi người bắt đầu mong đợi một trí tướng khác mang đến ý tưởng gì đó cho Lương Sơn. Tịch Quân Dục cũng chỉ có thể chỉ chỉ một cảnh tượng nào đó trên chiến trường, ra hiệu ọi người.

Dưới một gốc đại thụ cách đó không xa, Ngô Dụng đang ngồi, một bàn tay nắm chặt lấy đám cỏ xanh bên dưới, run rẩy. Ánh mắt vẫn luôn luôn nhìn vào một chỗ.

Thỉnh thoảng, vòng phòng ngự gồm mấy tấm thuẫn sắt lại xuất hiện trên tường đá.

Hỗn Nguyên Phích Lịch Thủ Lôi Phong. Mọi người hiểu rằng đó chính là kẻ vẫn luôn nấp phía sau những tấm thuẫn sắt kia.

Thời gian chỉ ba ngày, trong cục diện thực lực xa cách nhau quá xa, kế sách tâm lý chiến như thể yêu thuật đã ép Lương Sơn tới mức này. Đã không còn bất cứ kẻ nào dám khinh thường con người nấp phía sau thuẫn sắt kia. Hắn tuần tra trên chiến trường, thỉnh thoảng lại xem xét tình hình chiến đấu. Cũng có người muốn xông lên giết hắn nhưng mấy lớp phòng ngự bằng thuẫn sắt đã bảo hộ hắn cực kỳ nghiêm ngặt, kín mít. Bên cạnh hắn còn có mấy cao thủ bảo vệ xung quanh, lại thêm hơn hai mươi tên lính cầm nỏ bên cạnh, bắn rất nhanh. Ở chiến trường lân cận, gần như không có bất cứ kẻ nào có thể chịu được. Một khi hắn xuất hiện, cho dù có gần được hai cây thang thì cũng không thể công vào được.

- Nhưng ... Giết hắn thì còn khả năng phá cục ...

Tịch Quân Dục nhìn về phía đó, nói.

Bên kia, Ngô Dụng trầm mặc ngồi dưới tán cây, trong lòng cũng đang chờ đợi một tình thế hỗn loạn nào đó xuất hiện.

Y cũng không phải là một tên quân sư ngu ngốc hoàn toàn vô năng, nhưng kế sách của đối phương ngay từ đầu đã căn bản là không thể nào bố trí phòng vệ được.

Lưu Đường xung phong bị thương quả thật cũng đã khiến y cảnh giác các thủ đoạn nhỏ của đối phương. Tuy nhiên, khi sự tình thoát nhìn bắt đầu chuyển biến xấu thì y quả thật cũng đã mai phục một quân cờ tiếp theo. Lúc này y đang chờ đợi và hy vọng lần cuối, chờ đợi ... Binh vô thường thế, thủy vô thường hình, đạo lý chiến tranh thiên biến vạn hóa.

Cái gọi là quân tâm thường thường cũng không thể nắm chắc một cách đơn giản được. Nhưng nếu thực sự muốn quy nạp, lượng hóa thì thì kỳ thật cũng có không gì thứ gì đó có thể giải thích thỏa mãn.

Từ cổ đến nay, đại quân tác chiến, chân chính khiến quân đội sụp đổ sẽ không phải là đả kích thực thể. Ý thức của một người bị ý chí của ngàn vạn con người lôi cuốn. Chính mình nghĩ như thế nào từ xưa tới giờ chưa bao giờ là trọng điểm. Chân chính quyết định thắng bại thường thường là cái nhìn của mỗi người đối với toàn bộ đoàn thể. Nếu có thể quy nạp tổng hợp, sau đó chia đều để lấy giá trị thì đó chính là độ mạnh yếu của đội quân này.

Nghiêm khắc huấn luyện, mỗi người bên cạnh đều có khí lực dũng mãnh, có lý do để không lùi lại, quân quy khắc nghiệt, kỷ luật nghiêm minh mỗi lần thao luyện.

Tất cả những thứ đó đến cuối cùng kỳ thật đều để thêm một chút lợi thế trong lòng người. “Chúng ta rất mạnh”, “chúng ta sẽ tuyệt đối không lùi”, lợi thế càng mạnh, quân đội sẽ càng mạnh. Cái gọi là quân tâm đến cuối cùng chính là thứ đơn giản như vậy. Nhưng muốn đạt thành nó lại cần qua muôn ngàn thử thách, rèn luyện.

Khi đám người Lương Sơn xuống núi vốn cũng là một đội quân có niềm tin như vậy. Chỉ có điều nhận thức rằng bọn họ “rất mạnh” lại không phải đến từ huấn luyện, quân quy, v. v ... mà là dần dần hình thành ở mỗi lần cướp đoạt và giết chóc nhìn thấy kẻ thù sợ hãi ... Khi triều Vũ loạn trong giấc ngoài, bằng hữu tam sơn ngũ nhạc (khắp nơi) đều tụ tập đến, liền mang đến ọi người một niềm tin về một xu hướng đại phát triển. Đáng tiếc rằng loại tự tin khắp đất Sơn Đông không có địch thủ này cũng thực sự áp chế rất nhiều tai họa ngầm.

Khi những tai họa ngầm này bị kích nổ trong mấy ngày này, khi giết chóc triển khai trên chiến trường, không có mấy người cho rằng mình sẽ lui. Bọn họ vẫn khát vọng chiến thắng. Đáng tiếc rằng từ trước tới giờ, cái gọi là quân tâm lại không ở đó.

Mà khi ở phía đối diện hô lên những lời đồn nhảm, trong lòng mọi người sẽ cảm thấy “không có khả năng” hoặc “có khả năng”.

Khi đám người Lương Sơn xuống núi vốn cũng là một đội quân có niềm tin như vậy. Chỉ có điều nhận thức rằng bọn họ “rất mạnh” lại không phải đến từ huấn luyện, quân quy, v. v ... mà là dần dần hình thành ở mỗi lần cướp đoạt và giết chóc nhìn thấy kẻ thù sợ hãi ... Khi triều Vũ loạn trong giấc ngoài, bằng hữu tam sơn ngũ nhạc (khắp nơi) đều tụ tập đến, liền mang đến ọi người một niềm tin về một xu hướng đại phát triển. Đáng tiếc rằng loại tự tin khắp đất Sơn Đông không có địch thủ này cũng thực sự áp chế rất nhiều tai họa ngầm.

Khi những tai họa ngầm này bị kích nổ trong mấy ngày này, khi giết chóc triển khai trên chiến trường, không có mấy người cho rằng mình sẽ lui. Bọn họ vẫn khát vọng chiến thắng. Đáng tiếc rằng từ trước tới giờ, cái gọi là quân tâm lại không ở đó.

Mà khi ở phía đối diện hô lên những lời đồn nhảm, trong lòng mọi người sẽ cảm thấy “không có khả năng” hoặc “có khả năng”.

lên rồi lại bị ép trở lại. Bức tường đá Chúc gia trang đang không ngừng trở nên kiên cố và cao lớn lên trong mắt đám người Lương Sơn.

Mà đến lúc này, tốc độ thương vong bên phía Lương Sơn đã bắt đầu giảm dần.

Khi cuồng nhiệt ban đầu trôi qua, trong tiếng gọi đầu hàng không ngừng, quân tâm sĩ khí giảm xuống, sau khi từng đợt từng đợt huynh đệ xông lên tường lại bị đánh bật trở về, các quân tốt xung phong chính diện đã ít nhiều có chút do dự. Thậm chí còn có một ít trung, tiểu đầu lĩnh đã bắt đầu cân nhắc xem liệu có phải lui binh mới là tốt hay không. Không ai có thể ngờ được rằng mười lăm ngàn người đến cuối cùng lại phải đánh thành tiêu hao chiến với ba ngàn người.

- Có cái gì phải nói chứ! Việc này chẳng phải ngay từ đầu đã biết rồi sao? Không đánh hạ được thôn trang này thì chúng ta đều không thể quay về!

Ở một bên chiến trường, Lỗ Trí Thâm băng bó vết thương xong lại cầm thiên tượng lên bắt đầu tổ chức đợt tiến công tiếp theo. Giờ phút này y cũng đã giết đến hai mắt đỏ bừng rồi:

- Có gan thì tiếp tục xung phong cùng với ta!

Mà ở bên kia, Lâm Xung và các tướng lĩnh cũng đang liên tục cổ vũ các thủ hạ và khi các huynh đệ quen biết trong núi hoặc các thủ hạ do dự tới hồi liệu có nên bảo lưu thực lực hay không, đánh thành như vậy rồi, cấp trên có thể muốn lui lại hay không. Nhưng những đầu lĩnh lúc trước từng ít nhiều phản đối việc cường công khi Tống Giang động viên trước đây, lúc này lại lựa chọn tiến công kiên quyết nhất.

458. Q.3 - Chương 460: Tâm Chiến (3)

Quân tâm đã loạn.

Có người tới hỏi, bọn họ có thể còn có thể ngăn chặn được nhưng trong quân trận như vậy, không biết có bao nhiêu người có lẽ trong lòng đã tồn tại loại ý tưởng này mà không chịu nói ra. Đó mới là vấn đề.

Nhưng cung đã giương lên, lúc này không thể thu tên về được.

Đối với đám người Lương Sơn, phải chịu đựng thương vong đang không ngừng tăng lên, cảm thụ được quân tâm tan tác và sĩ khí dao động, đây là áo lực lớn vô cùng. Nhưng đối với người của Chúc gia trang, chỉ với ba ngàn người chống đỡ từng đợt từng đợt tiến công, cho dù lúc này chiến lực của tướng sĩ Lương Sơn đã thấp tới mức người ta phải sôi giận thì Chúc gia trang cũng tuyệt đối không phải là không có áp lực. Nhân số thương vong cũng đang tích lũy trên đầu bọn họ. Bất kể thế nào, bên tiến công cũng có hơn một vạn người, vẫn có thể liên tục giữ thế tiến công tới cực điểm. Nhưng bên phòng ngự thì cũng phải tới cực điểm.

Chờ tới khi nào bọn họ không thể duy trì được thế phòng ngự cực điểm thì cơ hội chân chính cũng đến.

Thân ở trong Chúc gia trang, vẫn luôn được những tấm thuẫn bảo vệ xung quanh, Ninh Nghị cũng có thể cảm nhận được rõ ràng điểm này. Người bị thương, người chết không ngừng được nâng xuống. Tiếng khóc của phụ nữ và trẻ con trong trang ... Cũng gieo rắc cảm xúc lo âu trong lòng mỗi người ở đây. Thậm chí còn có người đã xông tới khóc hô:

- Quân đội triều đình ở đâu? Quân đội triều đình ở đâu?

Đám người Chúc Bưu vẫn luôn động viên người trong trang:

- Các người thấy chưa, đám khốn Lương Sơn đang càng ngày càng yếu! Bọn chúng cũng sắp đánh không nổi nữa rồi! Hôm nay chúng ta chống đỡ được, bọn chúng sẽ chết ...

Người Lương Sơn quả thật là càng ngày càng yếu, nhưng khi thủ lĩnh đi đầu xung phong thì vẫn không thể khinh thường được. Ninh Nghị đã sớm tách cung nỏ bên người thành hai nhóm, chuyên môn đối phó với những người tinh nhuệ xung phong lên đây. Đồng thời, những loại kêu gọi đầu hàng mà hắn đã sớm bố trí từ trước giờ cũng đang không ngừng phát huy tác dụng. Tuy nhiên chiến cuộc sẽ phát triển như thế nào? Người Lương Sơn sẽ chống được đến mức nào mới có thể sụp đổ? Hắn không hề có đủ kinh nghiệm thực chiến nên thực sự là hắn cũng không nhìn ra được.

Trên Lương Sơn có quá nhiều bè phái chính là một khuyết điểm lớn nhất. Nhưng khi mà đa số đầu lĩnh đối phương vẫn còn giữ được lý trí, bọn họ vẫn có thể cố gắng không chế được thủ hạ của mình ở một mức độ nhất định. Các đầu lĩnh vẫn đang không ngừng lấy sức hấp dẫn của bản thân để chỉ huy thủ hạ của mình phát động tiến công.

Lúc này, nếu thật sự có thể có một đại đầu lĩnh nào đó phản chiến ở trên chiến trường thì có lẽ có khả năng quyết định hướng đi của chiến sự. Đáng tiếc, ngay cả không ít người đều có thể nhìn thấy khả năng bình bại của Lương Sơn, nếu muốn làm bọn họ rõ ràng quay đầu lại, mình vẫn không thể khiến đối phương tin tưởng như vậy. Bọn họ nhiều nhất cũng sẽ chỉ lựa chọn bảo tồn thực lực, sau đó lui binh chạy trốn.

Có thể đùa giỡn tâm cơ thì lúc này cũng đã đùa giỡn xong rồi. Ninh Nghị dẫn người đi lại trong trang, cố gắng bỏ khuyết những lỗ hổng mà mình có thể thấy được, đánh lui từng đợt tấn công.

Khi chiến cuộc đã tiến hành đến thời điểm gay cấn, cùng lúc đó, trong nhà tù Chúc gia trang cũng có một sự tình đang lặng lẽ phát sinh. Mấy tên nam tử bị giam giữ đã dùng công cụ chuẩn bị sẵn từ trước, mở cửa nhà tù.

Mấy ngày này, Ninh Nghị giao nhiệm vụ cho những tù binh được thả ra, mà sau khi họ làm xong là có thể trở về nhận được sự che chở của Chúc gia trang. Đương nhiên che chở như vậy sẽ không phải là ngay lập tức được chiêu đãi như khách quý mà vẫn phải giam giữ trong phòng giam, cho chút đồ ăn uống tử tế, chờ sau khi đánh nhau xong sẽ xử lý để tránh có chuyện bất ngờ. Cũng bởi vì có hình thức này nên trước đó, Ngô Dụng cố ý lựa chọn một số người trở lại Chúc gia trang chuẩn bị tiến hành phản gián. Trong lúc Chúc gia trang ốc còn không mang nổi mình ốc, ngay cả nhà tù cũng không đủ người để trông coi, bọn họ loại bỏ các chướng ngại, lặng yên chạy ra khỏi nhà tù.

Nghênh đón bọn họ chính là một mảng hỗn loạn và khói lửa bốn phía. Thôn trang giống như một hòn đảo đơn độc trong cơn bão táp, đang không ngừng lay động dưới thế công khổng lồ ... Cúi đang cháy được người thả từ trên tường đá xuống ... Trương Thuận nhảy qua một cái xác bị cháy một nửa nằm dưới đất, lao về phía trước ...

- Trương đại ca ...

- Lên ...

Vừa tiến công vừa hô to đến khàn cả giọng. Y cũng biết tiểu đầu mục đang dẫn người tiến công kia. Trong tiếng hô to của Trương Thuận, tiểu đầu mục kia bám thang vọt lên trên. Trương Thuận theo sát sau đó. Nhưng còn chưa kịp đi lên trên tường đá thì máu tươi đã văng ra tung tóe. Một cây trường mâu đâm thẳng vào thân thể tiểu đầu mục kia, đẩy gã xuống dưới. Mấy trang hộ của Chúc gia trang xuất hiện ở phía trên. Một người cầm trường mâu đâm máu đâm tới. Trương Thuận vung đao chặn lại, thấy càng nhiều người đang đến đành phải lui lại phía sau.

Binh lính đan xen, địa điểm mà Lương Sơn lựa chọn cường công cũng không ngừng thay đổi. Trương Thuận di chuyển trong chiến trận không bao lâu thì gặp Dương Chí, chớp lấy một cơ hội, mang theo ba cái thang dài, dẫn dắt quân tốt thuộc hạ cường công lên. Bọn họ giết được mấy người trên tường thành, sau khi tụ tập được mười mấy huynh đệ, thấy Chúc Bư dẫn người giết tới lập tức từ bỏ điểm tường này, mang theo mười người lao thẳng vào trong trang.

Thế tiến công như sóng cuộn không ngừng đã khiến Chúc gia trang phòng ngự khổ sở. Chỉ cần mình làm trong trang hỗn loạn thì đối phương nhất định sẽ phải phải càng nhiều người tới bao vây. Như vậy sẽ tạo điều kiện cho quân tướng Lương Sơn thêm cơ hội tấn công trên tường đá. Tuy rằng Trương Thuận có ngoại hiệu là Lăng Lý Bạch Điều (Lựa Trắng Trên Sóng) nhưng bản thân võ nghệ rất cao cường, tính tình cũng dũng mãnh, lại phối hợp với Dương Chí, cho dù chỉ có hơn mười người đi theo cũng không hề sợ sệt. Trong nháy mắt, cả đám xông thẳng về một phía. Bọn họ xông qua mấy căn nhà, chém giết hai tên trang hộ, rồi đột nhiên nhìn thấy ở một phía nhà bên kia có một tấm thuẫn sắt đi qua.

- Ha ha, Hỗn Nguyên Phích Lịch Thủ!

Dương Chí vừa chạy vừa chỉ về phía đó khẽ nói với Trương Thuận:

- Giết y!

Hơn mười người vội vàng chạy tới, khi tới ngã tư đường phía trước liền xung phong về phía bên kia. Trên đường, bóng người rất cực cũng xuất hiện. Thuần sắt, người cầm nỏ, công tử nhà giàu được vây ở giữa, tất cả đều quay đầu lại.

- Sát! ...

Dương Chí hai tay nắm đao, điên cuồng lao tới. Trương Thuận cũng vậy. Cung nỏ ở đối diện đã giơ lên nhắm, thật sự thời gian để một chút do dự cũng không có.

Nhưng đột nhiên, Trương Thuận thấy một khuôn mặt. Đối phương đứng đó, nghiêng đầu nhìn.

Trước đây, cho dù Lương Sơn đã bị dày vò đến mức gà bay chó sủa, y cũng hiểu được Hỗn Nguyên Phích Lịch Thủ Lôi Phong là một đại phiến toái, nhưng nói thật, y cũng không biết nhiều lắm về người này. Khi

Dương Chí nói “Giết y”, Trương Thuận cũng hiểu, đương nhiên là muốn giết.

Nhưng giờ khắc này, nhìn thấy bộ dạng người đó, cảm giác phức tạp lập tức dâng lên trong lòng. Người này là ... Người này là ... Nhớ tới máu và lửa ngày hôm đó ... Đối phương thờ dài, rất thần nhiên:

- A ... Trương Thuận.

Ở bên ngoài tường đá, một bộ phận đang tấn công thôn trang đột nhiên nghe thấy tiếng hò hét khản cả giọng:

- A a a a ... Kỳ thật bọn họ vẫn thường nghe thấy tiếng la hét như vậy. Khi khởi xướng xung phong liều chết lên tường đá, để kích động dũng khí, vì chống lại sự sợ hãi, ... Đều phát ra tiếng hò hét. Chỉ có điều ở bên ngoài tường đá, có mấy người vẫn có thể nghe ra được thanh âm này rốt cục là của ai.

Bọn họ chỉ có điều không rõ, vì sao Trương Thuận lại hô lên như vậy ở trong trang.

Ở bên này, đám người Tống Giang đang tụ tập trên sườn núi nhìn cuộc chiến.

Đám người Tịch Quân Dục nhìn lên tường đá, vốn còn đang nói:

- Trương Thuận huynh đệ và Dương Chí huynh đệ đã giết được vào. Chờ khi bọn họ tạo được loạn cục thì có lẽ có cơ hội ...

Đúng lúc đó thì tiếng la hét loáng thoáng vọng tới. Tất cả mọi người đều nín thở lắng nghe. Sau đó là một chút rối loạn, quả nhiên sau tường đá truyền ra tiếng chém giết.

- Cường công! Kêu huynh đệ phụ cận cường công!

Tịch Quân Dục chỉ vào nơi đó hô to, khiến binh lính phát ra tín hiệu. Đầu lĩnh ở phụ cận có Lâm Xung dẫn người vây tới. Thang còn chưa kịp áp lên thì đột nhiên bóng người xuất hiện trên tường đá. Đó là mấy bóng người đang bị điên cuồng ép lui, bị buộc phải lên tường đá, sau đó bị đâm ra ngoài tường, trong đó có Trương Thuận.

Trên người bọn họ đều bị bắn mấy mũi tên nỏ. Lúc này đang có thuận sắt và trường thương đang không ngừng từ phía sau ép tới. Thân thể Trương Thuận bị hai, ba mũi trường thương đâm thủng trên không trung, sau đó rơi xuống.

Mấy tấm thuẫn sắt đứng ở trên tường, cung nỏ phía sau bắt đầu bắn xuống phía dưới. Tống Giang hai mắt rưng rưng, nghiêng rằng tường sắp nứt ra. Cũng đúng lúc này một biến cố khác đột nhiên xảy ra trên tường đá kia.

Mấy người đàn ông từ bên cạnh lên tới, rồi đột nhiên đột nhập vào giữa trận tấm thuẫn trên tường đá.

Ngô Dụng dưới tàng cây chống thân cây đứng lên, quát:

- Ha ha, ra tay, ra tay! Bố trí của ta có hiệu quả rồi! Giết y, giết y!

Công kích bất ngờ trên tường đá đó gây ra hỗn loạn trong phạm vi nhỏ. Mọi người tập trung tinh thần nhìn lại, ngay cả khi có một tên thám tử chạy vội tới muốn báo cáo Tống Giang và Ngô Dụng cái gì đó cũng bị Ngô Dụng ra sức phẩy tay khiến y trước hết dừng gây âm ỉ.

459. Q.3 - Chương 461: Tâm Chiến (4)

Tịch Quân Dục nhìn biểu hiện của Ngô Dụng thì cũng hiểu chút gì đó:

- Tiếp tục cường công! Phối hợp tiếp tục cường công đi!

Chém giết trên tường đá ác liệt, linh hoạt và sắc bén. Những người mà Ngô Dụng bố trí đều rất có tâm đắc trong việc ám sát. Trong lúc mọi người bên kia đang không kịp chuẩn bị, bọn họ nháy mắt chém giết lao vào. Binh lính bảo vệ xung quanh không kịp phản ứng lập tức bị giết hai người, một tấm thuẫn sắt cũng

đổ xuống. Đám người Tống Giang, Ngô Dụng tập trung tinh thần nhìn lại. Tịch Quân Dục cũng tập trung tinh thần nhìn. Rốt cục hai người tới được sát tên Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Lôi Phong. Chỉ giao thủ mấy chiêu đơn giản, tên Lôi Phong kia bay ngược ra với vẻ chật vật, còn đứng ngã người bên cạnh. Hai thích khách cũng bám sát theo. Một người bị một cây trường thương ném thủng người. Người còn lại mua đao chém xuống.

Tịch Quân Dục, Ngô Dụng cắn chặt răng bước lên một bước.

Phịch một tiếng vang lên trên tường đá, máu me phun ra từ phía sau thích khách.

Rồi đột nhiên, xung quanh như trống rỗng. Tịch Quân Dục vốn đã định nói gì đó nhưng bởi vì nghĩ được cái gì nên cũng không thể nói nên lời.

Cách đó không xa, Lý Quỳ đã cầm lấy rìu chuẩn bị liều chết xung phong, nghe thấy tiếng này cũng ngây ngẩn sờng sờng. Ở gần sườn núi còn có hai người nữa, cũng đều không có phản ứng là Bệnh Quan Sách Dương Hùng đang bị thương và Cẩm Mao Hồ Yến Thuận vừa mới được mang tới.

Trên tường đá, khi công tử nhà giàu đầy thi thể thích khách ra, dưới tàng cây bên này, Ngô Dụng chậm chạp vỗ lên thân cây:

- Vẫn ... Thất bại ...

Y thì thảo thảo dài nhưng lúc này cảm giác thất bại lại không còn nhiều nữa. Nhớ tới tên thám tử vừa mới tới định báo cáo, hình như có nói cái gì mà Võ Thụy Doanh, Ngô Dụng quay đầu lại muốn hỏi, đột nhiên phát hiện có mấy huynh đệ sắc mặt biến đổi, liền hỏi:

- Làm sao thế?

Yến Thuận nhìn bên kia, giơ tay chỉ chỉ, há miệng thở dốc, theo bản năng liếc nhìn Tịch Quân Dục một chút, môi mấp máy đầy khô khốc:

- Đó là ... Đó là ...

Tống Giang quay đầu sang nói:

- Đáng tiếc là vẫn không thể giết chết Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ kia ...

- Nhưng đó là ... Huyết Thủ Nhân Đồ ...

- Tên ở Giang Ninh ... Dương Hùng khê bổ sung.

Tống Giang ngẩn người:

- Cái gì Huyết Thủ Nhân Đồ?

Mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có nghi vấn như vậy. Dù sao trong lúc nhất thời mọi người đều không nghĩ được gì. Nhưng chỉ một lát sau, mọi người ở đây đều đột nhiên nhớ tới một việc. Cảm giác vô cùng phức tạp và âm u, lạnh lẽo, quỷ dị, liền giáng xuống không một tiếng động.

- ... Hấn, hấn là ... A?

Khói lửa vờn quanh, chém giết vẫn tiếp tục, máu tươi và sinh mạng vẫn không ngừng mất đi trên khắp chiến trường. Cảm giác kỳ dị đã giáng xuống đây ... Huyết Thủ Nhân Đồ Ninh Lập Hằng, tên này đối với đám người Lương Sơn mà nói, đương nhiên là đã từng được nghe nói đến.

Trong các cuộc đàm luận chính thức hoặc vô ý thì thăm to nhỏ, khi mọi người nói tới chuyện gì đó hoặc nói tới một người tài nào đó, khó tránh khỏi sẽ nhắc tới những người ít nhiều có quan hệ với Lương Sơn. Ân oán giữa Tịch Quân Dục và Tô gia tồn tại đã lâu, đến biến cố cuối tháng ba ở Giang Ninh, đám người Bào Húc, Tiết Vinh bị đánh tới tàn phế. Tiếp sau đó, tại Vận Hà vào tháng tư, đám người Chu Vũ bị thiệt hại. Tất cả những việc này đều ít nhiều có liên quan tới cái tên này.

Nhưng ngay cả là như vậy cũng không có bao nhiêu người coi kể này thực sự là cao thủ võ lâm. Trên Lương Sơn có rất nhiều người tài, đều có thể có cái nhìn tương đối trực quan đối với võ nghệ của Ninh Nghị. Trong

trận giết chóc ở Giang Ninh hôm đó, có lẽ họ sẽ ngạc nhiên thán phục sự ngoan cường của đối thủ. Ở chiến dịch tại Vạn Hà, đối phương chỉ mượn đại thế của quan phủ mà thôi.

Sau khi trở lại Lương Sơn, cho dù mọi người có nhắc đến thì những thất bại nhỏ đó cũng sẽ bị che phủ trong đại thế như mặt trời giữa ban trưa. Đám người Chu Vũ đương nhiên cũng không thể thổi phồng tên Huyết Thủ Nhân Đồ kia đáng sợ, gian trá lên đến mức nào. Mỗi hận phá gia quả thật không đội trời chung, nhưng trên tay đám người Lương Sơn, loại nợ máu này đâu chỉ có một, hai vụ? Có ai dám chạy tới tận Lương Sơn báo thù đâu? Trong lòng mọi người, kẻ đó cũng lắm là chỉ muốn giết một ít người nào đó mà thôi, có thể sẽ hơi khó chơi một chút nhưng dưới đại thế của Lương Sơn thì sau đó cũng sẽ không là cái gì cả.

Chu Vũ, Trương Thuận, Yến Thanh, Yến Thuận trở lại Lương Sơn thì đã là gần đến tháng năm. Khi đó đủ các loại tin tức từ các nơi truyền đến, mọi người đều đang chỉ lo nghĩ tới đại sự làm sao có thể khuếch trương Lương Sơn ra ngoài, ai để ý tới việc nhỏ này chứ? Nhưng ai có thể ngờ được, bánh xe Lương Sơn đang cuộn cuộn lăn những bước hùng dũng đầu tiên lại bị chặn lại bởi một viên đá nhỏ thế này.

Người ở đối diện kia là Huyết Thủ Nhân Đồ Ninh Lập Hằng ... Kẻ ở rể tại Giang Ninh.

Tổng Giang giờ tay che miệng, ra sức xoa nắn, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Cuối tháng ba, Giang Ninh cướp ngục, mọi người chém giết vào Tô gia, giết hại hơn trăm người nhưng cũng tổn thất vài huynh đệ. Đây căn bản không phải là chuyện gì to tát. Tới trung tuần tháng tư, ở Vạn Hà, đối phương đã cho Lương Sơn một uy thế phủ đầu. Chu Vũ và hơn hai trăm người đi làm việc, chỉ còn lại bốn người trở về.

Trong lúc Lương Sơn đang chuẩn bị mở rộng, tấn công đòi Độc Long và Vạn Gia Lĩnh, tổn thất đám người Lư Tuấn Nghĩa đương nhiên khiến người ta đau lòng, khiến trong lòng mỗi người đều thêm một mối nợ máu, nhưng trên thực tế cũng không được gọi là đại sự. Nhưng ở đầu tháng sáu này, đối phương lại kẹp chặt đường đi của toàn bộ Lương Sơn, khiến hai vạn con người phải dao động.

Tính thời gian thì bởi vì huyết án ở Giang Ninh cuối tháng ba, đối phương đi thẳng lên kinh thành, trên đường thuận tay giải quyết kế hoạch của Chu Vũ. Tiếp đó sau khi đến kinh thành không lâu liền chuyển sang đi đến Sơn Đông này. Chuyện thứ nhất hẳn làm đối với bên mình không ngờ lại cứ như thể hẳn thuận tay vỗ tới, không ngờ ... Không hề lựa chọn số người. Đối với hai trăm người Chu Vũ cũng là trả thù.

Mà đối với hai vạn người ... Cũng trả thù ngay lập tức.

Việc này quả thực rất hoang đường.

- Một kẻ ở rể, một kẻ ở rể ...

Tổng Giang giờ giờ ngón tay giữa không trung, cũng không biết đang chỉ tay vào đâu, chỉ có điều ra sức chỉ giữa không trung:

- Chúng ta hơn hai vạn người! Chúng ta hơn hai vạn người! Hắn ... Không ngờ, không ngờ ...

Trên thực tế, nếu có thể sớm biết cái tên này một chút, cho dù lúc ấy có khinh địch thì đám người Ngô Dụng khả năng cũng sẽ không khinh thường mưu kế của đối phương đến mức này. Nhưng đến lúc này, trận chém giết ở Tô gia, sự tình ở Vạn Hà kết hợp với sự tình trước mắt, khi người mang cái tên này đột nhiên hiện ra, ấn tượng hình thành quả thực dùng “đáng sợ” để hình dung là vẫn chưa đủ.

- Ba ngày ư ...

Tổng Giang đi qua đi lại, gầm lên. Trên tường đá bên kia, sau khi giải trừ nguy cơ, mấy lớp thuẫn thép lại tổ hợp lại với nhau, cùng rời đi, từ đầu đến cuối đều không nhìn sang sườn núi bên này mấy lần. Trong mắt đối phương, bên này đại khái cũng không hề khác gì so với những chỗ khác cả.

Lý Quỳ gầm lên giận dữ:

- Thằng chó chết này, ta phải đi lần nữa! Nhất định phải giết nó!

- Thiết Ngưu người đứng lại đó cho ta! Lúc này kích động thì có ích gì!

Tổng Giang nói.

Bên kia Lâm Xung cũng thi thể Trương Thuận trở về, vượt mắt cho gã. Lâm Xung là chân chính bị ép lên Lương Sơn, không đường nào để đi nên cực kỳ coi trọng tình cảm đối với các huynh đệ trên núi. Tuy nhiên vừa rồi y cũng có thể nhìn thấy thân thể hình dáng người kia cũng như thấy hắn sử dụng hỏa khí. Mang theo mối hận phá gia, đối phương giết đến tận đây cũng không có gì để nói nữa.

Mọi người có chút trầm mặc, dưới tàng cây Ngô Dụng nói:

- Công Minh ca ca, sợ rằng chúng ta nên rút lui.

- Lúc này sao có thể rút lui?

Lâm Xung cũng lạnh lùng nói:

- Quân tâm đã loạn, không đi còn có thể duy trì quân trận, nếu đối phương trước tiên không chống đỡ cũng không được, vẫn còn có khả năng chiến thắng. Nếu lúc này đi thì ai trước ai sau? Mệnh lệnh vừa ra ắt sinh biến hóa bất ngờ! Đối phương áp sát theo sau, huynh đệ chúng ta sẽ bị thương vong bao nhiêu? Quân sư người cũng biết lợi hại chứ?

Lâm Xung vốn luôn luôn khiêm tốn mà phải nói ra những lời thế này cũng đã là cực kỳ tức giận. Ngô Dụng cười khổ một tiếng, chỉ vào tên thám tử vừa mang tin tới, nói:

- Người nói ra tin tức vừa rồi cho chư vị đầu lĩnh nghe một chút đi.

Tên thám tử vội vàng lặp lại lần nữa:

- Hơn nửa ngày trước, Võ Thụy Doanh xuất hiện tại lân cận Tế Sơn, bắt toàn bộ huynh đệ chúng ta phái ra ngoài vào buổi sáng. Mặt khác tiểu nhân cũng nhận được tin tức, Trịnh đầu lĩnh mang hơn hai trăm người đang dọn dẹp ở bên ngoài, đêm qua cũng bị Võ Thụy Doanh vây chặt, hiện giờ sợ rằng đã toàn quân bị diệt.

- Có bao nhiêu người?

- Không biết, nghe nói ... Hàng ngàn hàng vạn ...

Y nói lời này ra, mọi người lập tức biến sắc mặt. Hơn hai trăm người Trịnh Ma Vương đang đi đánh dẹp các loại sơn trại nhỏ ở lân cận, bị Võ Thụy Doanh phát hiện vây kín, có thể toàn quân bị diệt, đây cũng không phải vấn đề gì quá quan trọng.

Nhưng vị trí Tế Sơn ở cách đồi Độc Long tương đối gần. Buổi sáng Ngô Dụng vừa nghe nói toàn bộ tình thế liền đầu tiên đem toàn bộ những tù binh được thả tới đó, cố gắng không để họ tham gia chiến đấu. Mấy trăm người bị Võ Thụy Doanh bao vây kín liền thuyết minh Võ Thụy Doanh đang ở ngay gần đó.

460. Q.3 - Chương 462: Chương 462

461. Q.3 - Chương 463: Cung Đã Giương Lên Không Thu Về! Ép Sát Từng Bước! (1)

Quân Lương Sơn vốn cố ý tạo thành hỗn loạn ở Hồ gia trang nhằm gián tiếp tạo áp lực đối với Chúc gia trang nên vừa vào trong liền phóng hỏa ở khắp nơi. Đến khi Hồ Tam Nương trở về thì gần nửa thôn trang đã bị ngọn lửa bao phủ.

Nàng xem xét thương thế của huynh trưởng và phụ thân rồi bố trí người cứu hỏa và tiêu diệt những tên cướp còn sót lại trong trang không kịp rời đi, sau đó lại dẫn người đi ra tiếp tục chém giết, báo thù cho những người đã chết của Hồ gia trang.

Lúc này, đám người Hồ Diên Chúc và Chu Vũ đã đi ra đường chính. Hơn hai ngàn binh lính muốn tập hợp lại cùng với đám người Tống Giang.

Võ Hô Diên Chúc không định rút lui nhưng Ngô Dụng bên kia dùng lời lẽ nghiêm khắc, thề sắt son rằng có đại quân của triều đình đang tới. Hơn nữa trong quá trình này, Hô Diên Chúc cũng nghe được một số lời đồn, nói là trước khi chết, Tần Minh từng nói y và Quan Thắng chính là nội quỷ. Nếu lúc này tự ý làm theo ý mình, sau này về đến Lương Sơn chỉ sợ cũng sẽ rất khó xử.

Tuy rằng lời đồn như vậy khiến y không thể không lập tức rút lui ngay sau khi nhận được lệnh, nhưng sau khi tụ họp được với đám người Tống Giang ở một ngã rẽ, Hô Diên Chúc vẫn nói với họ ý tưởng trong lòng mình.

- Lúc này chúng ta vẫn có thể tác chiến, chỉ cần chém giết quay lại thì có lẽ có thể phá trang! Ngay cả Võ Thụy Doanh cũng đã từng bị chúng ta đánh cho phải co vòi, có gì phải sợ chứ!?

Hô Diên Chúc muốn mang theo những thủ hạ vẫn còn sĩ khí để phản công những đám người Ngô Dụng lại không đồng ý.

- Võ Thụy Doanh đang ở ngay lân cận, còn chưa xuất hiện. Nếu Hô Diên huynh đệ mang người quay lại đánh nhau, lâm vào giằng co, Võ Thụy Doanh lại bất ngờ tấn công tới thì mười ngàn người này của chúng ta sẽ có người đầu hàng hoặc bị giết hoặc phản bội, làm gì còn cơ hội xoay chuyển tình thế nữa chứ! Hơn nữa trong chúng ta vẫn còn nội quỷ chưa bị thanh trừ, bên kia vẫn còn rất nhiều chuẩn bị phía sau có thể sử dụng. Hô Diên huynh đệ sao biết bên mình xung phong liều chết một phen là có thể thành công chứ!?

Chu Vũ ở bên kia chấp tay nói:

- Chúng ta còn có hơn vạn người, chỉ cần trước hết đánh giết thẳng tới, phá tan đối phương, sĩ khí tự nhiên có thể chấn hưng trở lại. Đạo lý chiến tranh, sao có thể chỉ một phía đoán rằng đối phương còn có nhiều chuẩn bị ở phía sau chứ?

Tống Giang nói:

- Đối phương chỉ dùng thời gian ba ngày đã làm cho chúng ta khốn đốn tới nước này, huống chi còn có Võ Thụy Doanh chưa xuất hiện. Chu huynh đệ cũng không thể không đề phòng!

- Binh pháp chính đạo chú ý binh đến tướng ngăn, nước lên tường chặn, chỉ cần chúng ta dám đi ắt sẽ có huynh đệ dám đi cùng. Trước khi Võ Thụy Doanh đến, cat đánh tan đối phương, nhất định có thể chấn chỉnh lại sĩ khí ...

- Chu huynh đệ có biết kẻ thao túng phía bên kia là ai không?

- Chúng ta cũng không cần biết y là ai ...

- Đó là Huyết Thủ Nhân Đồ Ninh Lập Hằng. Hắn từ Giang Ninh tới kinh thành, sau đó giết tới đây một khắc cũng không ngừng.

Chu Vũ ghì đầu ngựa lại, nhìn về phía khói lửa bên kia. Y còn đang hơi chưa kịp phản ứng nhưng đột nhiên trong lòng lúc này cũng lạnh toát.

Trên thực tế, suy xét của Ngô Dụng cũng là có đạo lý. Chuẩn bị của đối phương ở phía sau chắc chắn không chỉ là Võ Thụy Doanh. Hiện tại có thể khẳng định trong số người của mình ở đây có kẻ phản bội. Nếu Hô Diên Chúc mang theo người xung phong bỗng nhiên xuất hiện một đại đầu lĩnh xử lý Hô Diên Chúc ngay tại chỗ, vậy thì đừng nói phần chấn sĩ khí, chắc chắn là cơ hội trốn thoát của bên mình sẽ càng nhỏ đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, cái tên này đã khiến tất cả mọi người phải do dự. Cửu Vân Long Sử Tiến nói:

- Ta mang người đi, nghĩ biện pháp ngăn cản y lại.

Sử Tiến vốn làm cướp ở núi Thiếu Hoa cùng với đám người Chu Vũ, Trần Đạt, sau đó mới lên Lương Sơn, bởi vậy giao tình cũng là tốt nhất. Trong chiến dịch ở Vân Hà, lẽ ra y cùng đi với đám người Chu Vũ, sau đó bởi vì có một số việc nên phải tách ra. Kết quả là Trần Đạt chết, Chu Vũ bị thương. Sử Tiến chính là đại ca của mọi người ở núi Thiếu Hoa, luôn luôn nghĩa khí, vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với việc này, bởi vậy lúc này liền có ý muốn lĩnh một đội quân quay lại ngăn cản người của Chúc gia trang đuổi giết.

Tiếp đó mọi người cũng cùng đạt thành nhận thức chung. Nếu Võ Thụy Doanh thật sự xuất hiện, chỉ còn đội quân của Hô Diên Chúc là có thể chiến đấu được, còn hiện tại chỉ có thể rút lui. Hô Diên Chúc hạ

lệnh cho các đầu mục thủ hạ cố gắng duy trì trật tự đội ngũ, không để bị tách ra. Tuy nhiên một khi bắt đầu rút lui, người phía trước chạy, người phía sau cũng xông tới, đường lại chật hẹp, không bao lâu cũng bị cuốn vào trong đám người, loạn không còn bộ dạng gì nữa ...

Ở phía sau, người của Chúc gia trang cứ đuổi giết sát sao, tuy rằng đội hình chỉ hơn một ngàn người nhưng ở đường núi chật hẹp, công kích cũng đã tới trạng thái bão hòa, chỉ ngẫu nhiên có một ít đầu lĩnh Lương Sơn muốn đến ngăn cản nhưng không bao lâu cũng liền bị đánh tan. Mang theo tám thuấn, đội hình mấy chục người cầm nỏ ở địa hình như thế nào thật sự giống như đang cắt cỏ. Thỉnh thoảng có một số kẻ đơn lẻ ý đồ đánh lén cũng không thể tránh khỏi cặp mắt tinh tường và thương pháp của ba huynh đệ Tề gia.

Tốc độ đuổi giết như vậy không phải là nhanh nhưng ưu điểm là rất ổn định.

Trên một nhánh đường khác, đám người Loan Đình Ngọc và Chúc Bưu như mảnh hổ mở đường, trên đường đi qua, hai bên đường la liệt xác chết. Một ngày qua, người của Chúc gia trang tử thương rất nhiều, chỉ đến tận hôm nay bọn họ mới được chém giết sạch thoải mái đến như vậy.

Mà Lý gia trang ở phía đông đồi Độc Long, Phác Thiên Điều Lý Ứng cũng đã mang theo trang hộ và thủ hạ xung phong chém giết đi ra, bắt đầu đuổi đánh bại binh Lương Sơn. Y đã xem chừng hồi lâu nhưng biến hóa trong hai ngày này có lẽ khiến hai mắt của y cũng phải rớt ra ngoài, lúc này cũng không dám lảng tránh nữa, nhất định phải đi ra ngoài tỏ rõ thái độ.

Trên đường phía tây, Hồ Tam Nương dẫn trang hộ cũng đuổi theo phía sau bại binh Lương Sơn. Nàng cười ngựa, múa may song đao xung phong liều chết chém giết. Đang giết chết một tên lính Lương Sơn thì một bóng người đột nhiên vọt tới, đẩy nàng ngã xuống ngựa, một mũi tên cũng bắn vọt qua vị trí vừa rồi của nàng. Hồ Tam Nương ngẩng lên nhìn, thấy kẻ vừa bắn mũi tên đó là Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh đang ở phía xa xa, bắn một mũi tên không trúng liền quay đầu bỏ chạy.

Người đẩy nàng ngã xuống là Vương Sơn Nguyệt vừa ở một ngã rẽ khác chém giết tới đây. Y lĩnh hơn mười tay cung nỏ càn quét đến đây. Hồ Tam Nương liếc nhìn y, chỉ thấy y toàn thân đầm máu, ngay cả miệng cũng đầm đìa máu tươi, cũng không hiểu là làm thế nào mà y có thể chém giết tới thành bộ dạng như vậy. Nếu y không có bộ dạng hiên lành, cho dù là khuôn mặt hơi lạnh lùng một chút nhưng vẫn khá đẹp, thì với vẻ toàn thân tanh máu thế này, quả thực trông khá quỷ dị và dữ tợn.

Hồ Tam Nương đang chỉ muốn giết người báo thù nên chỉ nói một câu tạ ơn rồi lại đổ mắt lên tiếp tục đuổi giết.

Mặt trời đã ngã về tây, bại binh Lương Sơn ra khỏi đồi Độc Long, sau khi lên được đại lộ thì bắt đầu bỏ trốn khắp các đồi núi. Lúc này Tô Văn Dục cũng đã tìm được tướng lĩnh đang thống lĩnh quân Võ Thụy Doanh ở lân cận. Người này là một Phó thống lĩnh ở Võ Thụy Doanh, tên là Hà Duệ. Lần này Ninh Nghị đến đây, một là mang theo mệnh lệnh của Tần Tự Nguyên, hai là cho Tô Văn Dục đưa tiền để khai thông các nơi trước khi bao vây diệt trừ Lương Sơn, coi như cho bọn họ một cơ hội diễn tập rèn luyện và chiếm chút ngon ngọt. Sau khi thu được tin tức chính xác về Trịnh Ma Vương, Hà Duệ mang tổng cộng sáu ngàn người đi ra.

Mấy ngày này Trịnh Bưu dắt một đám quân Lương Sơn không ngừng càn quét các sơn trại nhỏ ở lân cận trong vòng hai mươi ngày, thu hoạch cũng khá phong phú.

Sáu ngàn người của Hà Duệ một mẻ lưới bắt sạch bọn họ, tiền tài đều lập tức đổi chủ.

Hà Duệ thu được ngon ngọt nên mới đến đồi Độc Long bên này xem chừng, hôm nay lại thuận tay tóm được mấy trăm tù binh nữa. Trên thực tế, trưa hôm nay, đám người Hà Duệ gần như đi sát qua nhau với đám quân tập kích bắt ngờ của Hồ Diên Chúc.

Hà Duệ cũng không phải ngu ngốc, biết rằng thả ra phong thanh về Võ Thụy Doanh thì mới có lợi cho chiến sự bên này. Nhưng lúc này Ninh Nghị lại đưa tin khiến y ngăn cản bại binh Lương Sơn làm y rất khó xử. Nhưng quả thật Lương Sơn đã tháo chạy, không còn đội ngũ nữa, người của đồi Độc Long vẫn đang đuổi giết phía sau, Ninh Nghị lại lấy danh nghĩa Tần Tự Nguyên ép tới, dù trong lòng Hà Duệ có chút không yên nhưng rốt cục vẫn cho sáu ngàn quân triển khai trận thế, nghênh chiến bại binh Lương Sơn đang tan tác.

Dưới trời chiều, phía chân núi nhiễm hồng đỏ như máu. Trên triền núi, trên mặt đường, hơn hai vạn người

ầm ầm va chạm vài nhau. Phía sau bại binh Lương Sơn, người của đời Độc Long vẫn không ngừng đuổi giết sát sao.

Võ Thụy Doanh chỉ cản trở được bại binh Lương Sơn khoảng nửa khắc thời gian. Khi mấy đầu lĩnh Lương Sơn dẫn theo hơn một ngàn người xung phong liều chết tiến tới, kẻ cầm đầu gào thét “Ai dám chặn Hồ Diên Chúc ta!?”, phòng ngự của Võ Thụy Doanh liền bị xé toang.

462. Q.3 - Chương 464: Chương 464

463. Q.3 - Chương 465: Chương 465

464. Q.3 - Chương 466: Chương 466

465. Q.3 - Chương 467: Ta Giết Tới Đây! (2)

Tiếng gió gào thét bay qua bầu trời đêm, bóng người trên đài gỗ quay đi, sau đó ngồi xuống ghế, mắt lại nhìn xuống, giọng điệu cũng chuyển thành lãnh đạm:

- Ta biết rất nhiều người trong các ngươi đều có người nhà ở Lương Sơn, họ đang chờ đợi các ngươi được thả về. Sau hôm nay, ta cũng sẽ không nói cái gì nữa. Các ngươi cầm binh khí của các ngươi, đi con đường của mình, tùy tiện thế nào cũng được. Trở lại Lương Sơn, tiếp tục uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng to, sau đó đợi khi ta đánh đến nơi thì cầm lấy đao hợp tác cùng với ta, hoặc là các ngươi giết ta, hoặc là ta giết các ngươi rồi tiếp tục giết sạch toàn bộ người nhà các ngươi.

- Các ngươi cũng có thể rời khỏi Lương Sơn, tìm một ngọn núi khác tiếp tục kiếp sống mũi dao dính máu. Tuy nhiên tên Trịnh Bưu vừa rồi đã giết rất nhiều người ở lân cận đây, với tình hình hiện tại của Lương Sơn, ai cũng hô đánh, các ngươi tự mình xem liệu còn có thể ra khỏi đây được hay không. Mà quan trọng nhất là ... Ngàn vạn lần đừng để ta tìm được. Một khi bị ta tìm được, ngươi, người nhà của các ngươi đều chết chắc rồi. Đây là nợ máu. Các ngươi chết, hoặc là trước khi ta chết, ta có thể nói một câu rất trách nhiệm: Sẽ không dừng lại dù chỉ một ngày!

- Các ngươi cũng đừng tưởng rằng khi quan binh đánh tới đây, các ngươi ném đao xuống đầu hàng là được. Không đơn giản như vậy đâu! Ta có một ngàn biện pháp các loại có thể cho các ngươi chết không thoải mái. Các ngươi đã đứng ở bên kia, đã làm việc ác, nhất định phải trả nợ.

- Muốn ta xóa bỏ hết thấy, chỉ có một biện pháp là mang đầu người đến đổi. Đổi mạng của ngươi, mạng của người nhà ngươi.

Ninh Nghị đứng lên, lấy từ trong áo ra một tập giấy dính máu:

- Lương Sơn đã tan! Đây là những bức thư do một số đầu mục của các ngươi bắn tới khi đánh nhau ở Chúc gia trang. Nhưng trên chiến trường, bọn họ không tới được. Các ngươi trở về thì nói hết sự tình ra, ta cam đoan toàn bộ Lương Sơn đều đã loạn vô cùng. Nó rối loạn thì các ngươi có thể xuống tay. Hãy bảo vệ tốt bản thân, mang đầu người đến đổi mạng. Khi quan binh đánh đến, phản chiến là có công, đầu người nhiều sẽ có thưởng. Thưởng nhiều ít như thế nào là có quy định, đã dán ở bên ngoài, khi đi thì xem qua một chút nhé. Làm xong sự tình này, tẩy trắng thân phận, về nhà làm ruộng hoặc làm phú ông đều mặc các ngươi. Một nhà kia bị giết mất một nửa số người, Lương Sơn phải lấy hơn ba vạn mạng người để bù, còn lại, có lẽ có thể còn sống sót.

Hắn đi đến bên cạnh bàn, bắt đầu thu dọn đồ, cầm lấy vòng tay và mũ.

- Nói hơi nhiều là vì hy vọng các ngươi cuối cùng có thể nhớ rõ ràng hơn một chút. Có thể các ngươi cảm thấy ta chỉ lừa bịp đe dọa, cũng có thể cảm thấy ta không có năng lực làm được như vậy. Sau khi đi ra ngoài, các ngươi đi hay ở lại sẽ đều do các ngươi tự lựa chọn. Cầm lấy đao nhắm vào ta hoặc là cầm lấy

đao nhắm vào người bên cạnh, cả hai đều là vì mưu một đường sống cho bản thân và cho người nhà, không có gì mất mát cả. Vì giết sạch các người, ta còn có rất nhiều công việc cần bố trí, ta đi trước đây. Đợi chút sẽ có người đến, nói chút việc với các người. Trên Lương Sơn các người có một số đầu lĩnh là bị đám người Tống Giang hãm hại, ép bức phải đi lên, chúng ta đều đã điều tra hết rồi. Việc cũ qua rồi, danh sách của họ đều đã được liệt kê ra. Các người hỗ trợ chuyển lời tới họ, lập công chuộc tội, sẽ có tiền đồ.

Hắn nói tới đây liền bước đi, nhưng như nghĩ tới cái gì đó chợt quay người lại, gõ gõ tay lên bàn:

- Ô, còn có chuyện này. Có gã tên là Lâm Xung, cuối tháng ba y từng đến nhà ta. Lẽ ra y phải chết nhưng thứ nhất là hôm đó y rất kiêu chể, thứ hai là có mấy người huynh đệ của y cầu tình thay cho y, xin ta nếu có thể thì tha cho y một mạng, cho nên y cũng có thể sống. Nhưng có thể sống hay không thì phải xem bản thân y.

Tiếng bước chân đi về một bên của đài gỗ, khi đi đến bên rìa, Ninh Nghị quay đầu lại, nhìn khắp hơn một ngàn người ở dưới:

- Người trong giang hồ không thể tự quyết định (nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ), các người bắt đắc dĩ phải lên Lương Sơn, ta thì bắt đắc dĩ phải tới đây giết các người. Ta chỉ là muốn giết sạch các người và người nhà của các người, nhưng ta không biết các người, cũng không có ác cảm đối với các người. Điểm này xin mọi người hiểu cho rõ ràng. Ngày khác có duyên hoặc có thể gặp lại, nhưng hôm nay sau khi đi ra khỏi cánh cửa này, mọi người hãy cầm vững cây đao trong tay, chúng ta đều tự vùng vẫy giành sự sống đi. Trân trọng! Tạm biệt!

Thanh âm trịnh trọng nhưng lạnh lùng văng vẳng trên quảng trường nhỏ. Nếu mấy ngày trước mà Ninh Nghị nói ra những lời này thì chắc chắn sẽ bị người chê cười, nhưng lúc này nói ra như vậy lại có cảm giác chân thực và lạnh lẽo tận xương tủy. Mấy ngày trước, toàn bộ Lương Sơn khí thế như mặt trời ban trưa, đạt tới đỉnh cao. Nhưng chỉ ba ngày phá Lương Sơn, từ sau ngày mừng tám tháng sáu, toàn bộ quân trận Lương Sơn tan tác, tất cả mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Không lâu sau liền có người tiến vào, bắt đầu đọc danh sách một số đầu lĩnh bị ép lên Lương Sơn, đồng thời cũng nói lại một cách đơn giản quá trình và thủ đoạn của đám người Tống Giang. Tiếp theo đó là giá trị của cái đầu mỗi người trên Lương Sơn. Lúc trời tối tăm nhất trước khi bình minh, bọn họ rất cực được đưa ra khỏi quân doanh, mỗi người còn được lĩnh đao thương, binh khí. Đối phương căn bản không quan tâm sau này bọn họ lựa chọn đi đường nào, chỉ có điều muốn bố trí bọn họ vào chỗ chết mà thôi.

Có rất nhiều người tụ tập trong bóng tối trên đường, trên sườn núi. Có người lo sợ không yên không biết phải làm gì. Có kẻ tím tím châu đầu thảo luận. Cũng có kẻ chỉ có điều đi về phía trước theo bản năng mà thôi, không tìm thấy con đường tiếp theo trong bóng đêm âm trầm này ... Cùng lúc đó, toàn bộ thế lực Lương Sơn cũng đang vui lấp trong một tình cảnh bi thảm, thê lương. Nghĩ lại sự uy vũ, hùng tráng khi xuất trận vào cuối tháng năm, không ai có thể ngờ được rằng, thời gian không đến nửa tháng, toàn bộ Lương Sơn lại âm ỉ ngã từ đỉnh cao xuống vực nhanh chóng đến như vậy. Mà nguồn cơn gây ra việc này lại là do bọn họ tùy ý đắc tội một kẻ ở rể của một thương gia vãi vốc ở cách xa ngàn dặm khi đang tiến hành nhiều đại sự mấy tháng trước đây.

Thế sự ly kỳ, không biết thế nào mà lần, chỉ có điều khi sự tình lại rơi xuống đầu mình thì không ai có thể cười nổi ... Mùa hè năm Cảnh Hàn thứ mười, ngày mười một tháng sáu, Lương Sơn mưa to.

Mưa như trút nước kết hợp với mây đen đầy trời, ngẫu nhiên lại có tia chớp và sấm sét khiến vùng hồ nước rộng tám trăm dặm này đều hỗn loạn bất an. Trong đầm nước rộng lớn này, chân núi Lương Sơn lộ ra khỏi mặt nước, chiếm cứ không gian.

Trong giông tố, sấm sét này, nó trông như một con dã thú từ thời kỳ thái cổ hồng hoang. Trong ánh mờ tối, thân hình khổng lồ vẫn lù lù bất động, dù trải qua gió táp mưa sa nhưng vẫn kiên cường đến mức đáng sợ.

Từ khi khởi sự ở Lương Sơn tới nay, đám người Tống Giang đã càn quét đồng thời hợp tung liên hoành với các sơn trại lân cận hồ nước, dựa vào địa thế hiểm ác của Lương Sơn, nhiều lần đánh bại quan binh đột kích. Từ sau chiến thắng Tăng Đầu thị, khí thế lại càng như mặt trời ban trưa. Tiếp đó triều Vũ bắc phạt (chinh phạt lên phía bắc), Phương Lạp khởi sự thất bại, Lương Sơn được hưởng lợi, càng phát triển lớn mạnh hơn

như thể điều được gió. Trong mắt một số người, Lương Sơn đáng sợ như hòn đảo ở giữa hồ nước này, cho dù là uy lực của thiên địa cũng không thể làm nó đổ ngã được.

Chiến dịch đòi Độc Long, vì sao Lương Sơn thất bại vẫn là một bí ẩn trong mắt rất nhiều người.

Chạng vạng hôm mừng tám tháng sáu đó, chủ lực Lương Sơn phá được vòng vây chặn đường của Võ Thụy Doanh. Tiếp đó, suốt cả một buổi tối, một số đầu lĩnh đều ra sức chinh đồn quân lính, chạy trốn. Tới sáng sớm hôm sau mới lần lượt tụ tập lại ở Tướng Quân Lĩnh. Nhớ lại chỉ nửa tháng trước, mọi người khí thế hăng hái cũng trên mảnh đất này, mọi người thực sự có cảm giác như đã trải qua mấy đời. Sau đó lại tiếp tục chinh đồn ở Tướng Quân Lĩnh, đội quân lúc trước đánh hạ Vạn Gia Lĩnh cũng đến. Lúc này kiểm kê nhân số, lúc trước đến đòi Độc Long có hơn hai mươi ngàn người, sau khi tập hợp chinh đồn lại đã còn không đủ mười một ngàn người.

Trong số những người biến mất thì hơn nửa có lẽ là đã chết, có người bị bắt, cũng có kẻ bị tụt lại phía sau trên đường chạy trốn, chỉ có thể chờ đợi họ tiếp tục tập hợp lại đây hoặc tự trở lại Lương Sơn. Trong số những người này, rất có khả năng cũng có một bộ phận đã bắt đầu nản lòng thoái chí đối với Lương Sơn. Bọn họ không có người nhà ràng buộc, cũng rất có thể là cố tình tụt lại phía sau để bỏ trốn.

Trận chiến đòi Độc Long này, thực sự có thể chinh lý thành binh lính chỉ có hơn mười ngàn người mà thôi. Từ khi đánh trận này, từ lúc bắt đầu thuận gió đánh tới lúc cuối cùng tổn thất hơn mười ngàn binh lính, nói ra đúng là giống một vở hài kịch.

Nhưng lúc này cũng không đủ nhân rồi để bọn họ dừng lại kiểm điểm. Ác mộng quỷ dị kia chạy từ đòi Độc Long đến nhưng dư vị vẫn còn không ngừng tiếp tục tăng lên.

466. Q.3 - Chương 468: Chương 468

467. Q.3 - Chương 469: Chương 469

468. Q.3 - Chương 470: Chương 470

469. Q.3 - Chương 471: Chương 471

Khi mặt trời chiều ngã về tây, Thống lĩnh Võ Thụy Doanh là Phương Đốc Hành tay chống chuôi đao, đứng trên đầu chiến thuyền, nhìn lá cờ “Thay trời hành đạo” đang rủ xuống trên cột cờ lớn trên đảo nhỏ phía xa xa. Dưới ráng chiều đỏ như lửa, nó như biểu thị cho sự quật khởi và rơi rụng của Lương Sơn giống như phù dung sớm nở tối tàn. Cùng lúc đó, trên đảo nhỏ, hoặc là ở một sườn khác của ngọn núi, từng đầu lĩnh nhìn sự hỗn loạn đang xuất hiện, mở rộng, cuối cùng tới mức không thể xoay chuyển, chỉ còn cách phát ra tiếng kêu đau xót.

Toàn bộ quá trình Võ Thụy Doanh tấn công đảo Lương Sơn thời gian liên tục trước sau chỉ hai ngày. Hôm nay ngày hai mươi tháng sáu, quan binh triển khai thế công cực kỳ cẩn thận. Đó là vì lúc trước, khi Lương Sơn còn chưa đạt tới quy mô như hiện nay, Võ Thụy Doanh cũng đã mấy lần thất bại quay về ở hồ nước này. Lúc này đây, tuy rằng đã có chiến dịch đòi Độc Long trước đó nhưng Thống lĩnh Phương Đốc Hành vẫn không thể xem thường được. Ngay từ đầu liền phong tỏa thủy vực, cẩn thận điều tra rõ ràng phòng ngự của mấy hòn đảo nhỏ xung quanh Lương Sơn, đến trưa hôm nay mới bắt đầu tiến hành tấn công thử.

Tiến công mấy hòn đảo nhỏ xung quanh thật ra gặp phải không ít phản kháng.

Nhưng quả thật những phản kháng đó cũng không còn lợi hại như mấy lần gặp nhau trước đây. Thậm chí ngay cả khi quan binh dè dặt phòng ngự thì tập kích, quấy rối của bên phía Lương Sơn cũng vẫn có vẻ vụng về. Nhận thấy được điểm này, Phương Đốc Hành bắt đầu hạ lệnh chính thức tiến công, diệt sạch mấy chiếc thuyền bên ngoài. Đến tối ngày hai mươi tháng sáu thì tiến công vào mấy hòn đảo nhỏ ở xung quanh kết

thúc. Sau đó, tình hình quỷ dị đã phát sinh! Khi chiến đấu đánh đến cuối cùng sẽ luôn luôn có người đầu hàng. Nhưng lúc này đây, người đầu hàng đầu tiên mang đến chính là cái đầu của đồng đội. Rồi sau đó như thể vì màn đêm buông xuống đã thả ra yêu ma trong lòng người, một bộ phận quân lính bảo vệ Lương Sơn lựa chọn chạy trốn, một bộ phận khác lại bắt đầu nội chiến trong màn đêm này.

Hết thấy đều giống như lời người đến từ kinh thành kia từng nói. Đầu người đổi mạng, đổi lấy phần thưởng. Lúc đầu một số ít người mang tới có lẽ là đầu của đồng đội đã chết trận. Nhưng sau đó khi một bộ phận nhỏ người không thể thoát đi, cũng không đủ thi thể nữa, bọn họ liền vung đao đối với người bên cạnh. Mà bên phía Phương Đốc Hành lúc này cũng đã hạ nghiêm lệnh, có đầu người thì có thể sống, không có đầu người thì chỉ có chết.

Ngày hai mươi mốt tháng sáu, triển khai tiến công đảo chính Lương Sơn. Đội tàu chém giết, hỗn chiến trên mặt nước lân cận Lương Sơn. Mà vào buổi chiều hôm đó, chủ lực của Võ Thụy Doanh bắt đầu lên đảo. Khi chiếm lĩnh được một trận địa đầu tiên, đang chuẩn bị tốt cho tiến công tiếp theo thì nghênh đón bọn họ không phải là kháng cự cực mạnh của Lương Sơn, mà là ... Toàn bộ thế lực của loạn phủ Lương Sơn ... Tự động sụp đổ.

Căn cứ vào sự đối lập với những trận chiến đã từng trải qua trước đó, lần này Võ Thụy Doanh tiến công Lương Sơn giống như một cây đao thép chém vào một miếng đậu phụ. Không ai ngờ được rằng toàn bộ quá trình lại nhanh đến như vậy. Thậm chí nửa sau của quá trình sụp đổ còn không xem như do bị cây đao thép này chém ra.

Đối với Phương Đốc Hành mà nói, chỉ có tra hỏi một ít tù binh mới dần dần hiểu rõ được nguồn cơn sự tình.

Ngay mấy ngày trước khi quan binh tiến công, toàn bộ Lương Sơn cũng đã lâm vào trong một mảng sợ hãi và ngờ vực vô căn cứ. Sự tình phát triển cực nhanh, rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng thì sự thật tàn khốc đã xuất hiện trước mặt mọi người, mặc kệ bọn họ có tin hay không tin.

Xung đột, ngăn cách, cạnh khốe, đánh nhau ác liệt với quy mô nhỏ còn không coi như sự tình nghiêm trọng nhất. Phiền toái nhất và cũng khiến người ta nhạy cảm nhất chính là: Khi tin tức dùng đầu người đổi lấy công tích lan truyền ra, liền có một số người mất tích. Có đôi khi, thậm chí sau khi tìm ra thi thể ở một nhà ai đó, ngay cả người trong Lương Sơn cũng không thể xác định nổi người này rốt cục là do đối phương giết hay là bị kẻ đổi đầu vu oan giá họa.

Các đại đầu lĩnh ý đồ áp chế tình thế nhưng vẫn không thể tránh được đề phòng lẫn nhau. Thậm chí ngay cả khi cấp trên đã gia tăng tần suất tuần tra, tăng cường tra xét, nhưng như vậy cũng chỉ là vô ích. Một bộ phận người thông minh nhất ngay từ đầu đã có ý đồ tổ chức những đoàn thể nhỏ. Sau đó để tự bảo vệ mình, những phe phái địa phương khác nhau đã liên lạc với nhau. Bọn họ bảo vệ người nhà của mình, chỉ cần có người nhìn trộm liền trở nên cực kỳ nhạy cảm. Liên tục mấy đêm đều có người chết. Xung đột cả ngầm lẫn nổi. Tuy rằng trên đảo có mấy vạn người nhưng chết mười mấy người như thế cũng là phi thường dọa người.

Sau khi chỉ trích và xung đột bắt đầu trở nên rõ ràng, tất cả mọi người đã ý thức được rằng sắp sửa sụp đổ, đầu lĩnh cấp trên cũng đã không thể dè nổi nữa rồi. Những tâm phúc thân mật đã bắt đầu thử xem lão đại cấp trên rốt cục tính toán quy hàng hay chạy trốn. Đầu lĩnh cấp trên thì cũng dò xét ý tưởng của các tâm phúc. Trong quá trình này, khi quan binh bắt đầu tiến công, toàn bộ tình trạng của Lương Sơn đã như một người bệnh toàn thân bọc một khối mụn nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào ra. Nhưng nếu không có ngoại lực thì sợ rằng toàn bộ quá trình còn phải liên tục kéo dài thêm một thời gian nữa.

Cho dù là Phương Lạp tạo phản hay khi nạn đói rơi xuống, khi người chết đói đầy đất, mười nhà thì chín nhà trống, sự nghi kỵ và đề phòng giữa dân đối chạy nạn cũng chưa từng bị áp bách và kích phát đến mức độ như vậy. Không riêng gì người trên Lương Sơn chưa từng trải qua tình trạng như vậy, ngay cả Phương Đốc Hành trước kia cũng chưa từng gặp phải loại sự tình như thế này.

Sau khi trời nhá nhem tối, quan binh xông lên đảo kỳ thật cũng gặp vài đợt chống cự quy mô nhỏ. Trên mặt nước xung quanh Lương Sơn, chiến đấu vẫn đang tiếp tục diễn ra. Những con thuyền phá vây và chiến thuyền của Võ Thụy Doanh cũng đã vài lần phát sinh xung đột. Nhưng nếu luận tình trạng trên toàn bộ đảo Lương Sơn thì giống như một hòn đảo di động trong địa ngục đang đơn thuần là vì thử thách tính người.

Giết chóc giữa các đồng đội, tự giết lẫn nhau vì đầu người vẫn luôn luôn diễn ra. Những kẻ muốn khiến cho hỗn loạn lớn hơn nữa, những kẻ muốn đục nước béo cò, phóng hỏa khắp đồi núi.

Đầu người có thể giữ mạng, đầu người còn có thể phát tài. Vì tránh cho binh lính của mình bị tổn thương quá nặng dưới tình huống cuồng loạn thế này, Phương Đốc Hành mệnh lệnh cho toàn bộ binh lính chỉ vây đảo mà không tấn công, để cho người trên toàn đảo tự sinh tự diệt, chỉ những người nào cầm đầu người đi ra mới được thông kê và bảo hộ, để mặc cho cái ác trong nhân tính tàn sát khắp toàn bộ hòn đảo.

Mà ở ngoài đảo, phá vây, truy kích, lạc đàn, chiến đấu đơn lẻ, v. v ... Vẫn luôn luôn diễn ra trong ngọn lửa.

Đêm nay, nhìn đủ loại người sống sót từ trên đảo lao xuống, Phương Đốc Hành cảm than nói với Hà Duệ:

- Quân nhân như chúng ta đa số tin tưởng rằng nhân tính vốn ác, nhưng rốt cục nhân tính ác tới mức độ nào thì lúc này mới biết.

Đối với Phương Đốc Hành mà nói, người thư sinh đến từ kinh thành kia quả thật giống như ác ma vậy.

Hà Duệ cũng nói:

- Chỉ có điều thủ đoạn như vậy ác độc quá mức, sợ rằng thương tổn tới thiên hòa ...

Một thủ đoạn khiến kẻ thù phải rét lạnh nhưng đồng thời cũng mang đến ớn lạnh cho người của mình. Điểm này cũng không biết là trong lòng Ninh Nghị có ý tưởng gì. Chỉ có điều khi Phương Đốc Hành và Hà Duệ cảm than như vậy thì ở trên mặt nước lân cận Lương Sơn, giữa những ngọn lửa và thi thể, cũng có một chiếc chiến thuyền cỡ trung đang chậm rãi tiến lên. Vương Sơn Nguyệt đứng ở đằng trước thuyền, nhớ tới vẻ mặt của Ninh Nghị mấy hôm trước khi chuẩn bị ra tay, hấn ngồi dưới mái hiên Chúc gia trang, tay cầm chiếc vòng tay lần tràng hạt.

Một ít tin tức đã truyền đến trên chiếc thuyền này, đang được tập hợp lại.

- Trước đây khi còn nhỏ đọc Tam Tự Kinh, nói nhân chi sơ tính bản thiện. Sau lần này, ta không tin nữa!

Tô Văn Dục ở đằng kia thì thảo nói. Mà ở bên cạnh cũng lấp loáng ánh nước và ánh lửa, Ninh Nghị cau mày nhìn y một cái.

- Tô Văn Dục, người nhớ kỹ. Nhân tính vốn chính là không thiện cũng không ác.

Sau một lát, Ninh Nghị mở miệng nói:

- Trước kia người cảm thấy nhân tính bản thiện cũng không chắc đã đúng. Nếu như chỉ một sự kiện này đã khiến người cảm thấy nhân tính bản ác, vậy cũng chỉ có thể nói người suy nghĩ quá hẹp hòi. Nhân tính hỗn độn, không thiện không ác, nhưng nó cũng không kiên định, dễ chịu hấp dẫn, sẽ biến thành bộ dạng gì phải toàn bộ phụ thuộc vào ngoại lực. Muốn tới được bước này đương nhiên là không dễ dàng, nhưng muốn cho người ta biến thành tốt cũng không phải là không có biện pháp. Nếu một lòng cảm thấy nhân tính bản thiện hoặc là nhân tính bản ác, đó chính là ý tưởng của người nhu nhược không hề muốn trả giá một chút nào. Bọn họ không có ý tưởng cũng không có bản chất của riêng mình. Có ý tưởng như thế này, người muốn làm việc gì cũng không làm được.

Nhìn cảnh tượng Lương Sơn sụp đổ, trong mắt mọi người, trong lòng của Ninh Nghị kỳ thật cũng không chắc đã quá vui. Hấn cũng không đặt hết trọng tâm sự tình ở những người bình thường của Lương Sơn mà đang chờ đợi một ít tin tức tình báo quan trọng hơn.

Suy nghĩ hồi lâu, Tô Văn Dục mới nói:

- Đệ sẽ nhớ kỹ.

470. Q.3 - Chương 472: Nhân Tâm Như Hối Nguyệt Quang Đoàn Thành (5)

Ninh Nghị chỉ cười cười, ngồi trên một chiếc ghế ở đầu thuyền, nhìn ngọn lửa đang bốc lên và hòn đảo nhỏ hỗn loạn phía xa xa.

- Nhìn thấy cái này, người hân là nên nghĩ đến sự quý giá của trật tự và sự vĩ đại của đạo đức. Tập hợp của mấy thứ văn minh tinh thần, văn hóa, đạo đức lại, bảo hộ mọi người, sau đạo đức mới là pháp luật. Một khi chúng sụp đổ thì sẽ rất dễ dàng biến thành dạng giống như Lương Sơn thế này. Mặc kệ chúng ta có thể thao túng nhân tính đến mức độ như thế nào, người ta vẫn có ý kính sợ đối với nhân tính, đối với văn hóa, đối với đạo đức. Nếu không muốn chính mình cũng biến thành như vậy thì phải nhớ kỹ điểm này.

Con thuyền dần dần đi về phía trước, lướt qua xác một chiếc thuyền lớn, lửa cháy trên mặt nước vẫn còn chưa tắt, từng xác chết trôi qua mép thuyền. Ninh Nghị lắc lắc đầu, nhìn những đốm lửa ở phía trước, cau mày, giọng nói trầm trầm:

- Trước kia ta ... Kỳ thật từng gặp rất nhiều người, luôn nghĩ rằng mình rất lợi hại, kêu gào muốn tính cách, muốn giết chóc, muốn quyết đoán, muốn hiểu rõ mọi việc, không biết đạo đức là cái gì. Người như thế kỳ thật là loại tầng thấp nhất trên thế gian này, vừa không có lực lượng vừa không có trí tuệ, chỉ có duy nhất tự đại và ngu xuẩn.

Ninh Nghị thở dài, giơ tay chỉ chỉ ngọn lửa trên Lương Sơn:

- Chỉ biết một chút lợi ích trước mắt, lại không nhìn được sự yếu ớt của bản thân. Kỳ thật đạo đức chân chính trời buộc không phải là những người dân bình thường. Những người có trí tuệ, có năng lực, có sức mạnh mới là bị trời buộc nhiều nhất. Một khi buông thả đạo đức ra, người thường dính chút lợi cực nhỏ đã đắc chí. Bọn họ không biết rằng chỉ cần những đại nhân vật đó buông thả gông xiềng một chút thôi thì đã thương tổn tới ích lợi và mạng sống của trăm ngàn người. Nhân tính là một thứ rất thú vị cũng rất tàn khốc. Tốt và xấu hòa lẫn chung một chỗ. Nếu người muốn thứ tốt, vậy phải cố gắng. Nếu cảm thấy nó không hề có chút quan hệ gì với mình, có lẽ bỗng nhiên đến một ngày nào đó, đạo đức rơi xuống đến một mức độ nào đó thì chẳng còn cái gì nữa.

Ánh sáng lấp lóa, mờ tỏ chiếu tới đây. Ninh Nghị thở dài trong bóng đêm, những người xung quanh cũng đều có vẻ im lặng. Một chiếc thuyền nhỏ bơi trên mặt nước từ bên kia đi tới, người đi lên chính là Tề Tân Hàn mang theo tin tức tới.

- Trước đây không lâu, phá vây ở bên kia đảo chính là Tống Giang. Mấy thuyền của Vô Thụ Doanh muốn chặn lại nhưng bị đánh cho không ngăn nổi. Ta đã hỏi một ít tù binh ... Quả nhiên đúng như người nói, tráng sĩ tự chặt cổ tay.

Tin tức vẫn chờ đợi rốt cục cũng truyền đến, Ninh Nghị đứng lên:

- Có bao nhiêu người?

- Cuối cùng tập hợp lại không đến bốn ngàn người.

Tề Tân Hàn nói:

- Mấy ngày gần đây, đám người Tống Giang bề ngoài nhìn như án binh bất động nhưng trên thực tế đúng là đang chờ đợi âu thuẫn trở nên gay gắt. Bọn chúng ngầm tuyển một bộ phận không có khả năng đầu hàng nhất ở trên đảo, hoặc là có huyết hải thâm cừu đối với quan phủ, hoặc là phạm án quá lớn, hoặc là có quan hệ trực hệ chặt chẽ nhất. Sau khi mâu thuẫn trở nên gay gắt mở rộng, bọn chúng cũng nhìn rõ ràng hơn, liên lén liên lạc, sau đó mới tập hợp toàn bộ bọn họ lại. Về phần những thứ khác trên đảo đều bị từ bỏ hết.

Ninh Nghị đề hai tay lên nhau, gật gật đầu nói:

- Tráng sĩ tự chặt cổ tay ... Bọn chúng coi như quyết đoán.

Tề Tân Nghĩa ở một bên nói:

- Trong bọn họ vẫn có người hai lòng chứ?

Ninh Nghị lắc lắc đầu:

- Vẫn còn gian tế nhưng rất khó ảnh hưởng tới chiến lược. Thứ nhất, bản thân bọn chúng là phần tử ngoan cố. Thứ hai, muốn mang đầu người đổi thưởng thì không cần đi theo bọn chúng, chỉ cần ở lại trên đảo giết người thì coi như là xong việc. Cứ như vậy, ảnh hưởng mà ta đặt trong lòng bọn chúng mới xem như bị ném ra ngoài. Bốn ngàn người, có lẽ còn có một bộ phận là người nhà, nhưng sau khi rời khỏi Lương Sơn thì vẫn là một vấn đề lớn. Trước hết mặc kệ trên Lương Sơn, nhóm người này nhất định phải giết sạch toàn bộ ... Chúng ta nên chuẩn bị đuổi theo. Mặt khác thông tri đòi Độc Long mang hai ngàn người đến tập hợp với chúng ta, thông tri các châu huyện phối hợp.

Hắn quay đầu lại chỉ chỉ Tô Văn Dục:

- Văn Dục, người mang mấy người tới chỗ Phương Thống lĩnh, nói ông ta chia binh ra. Người phụ trách liên lạc hai bên. Tối nay người cứ ở bên kia xem cho hết vở kịch này đi. Mặt khác, ở trên núi, mặc kệ có người nhà hay không có người nhà, bình quân mang quá ba cái đầu người thì khiến chỗ Phương Thống lĩnh tạm thời giữ lại toàn bộ. Sau cuộc chiến này, hoặc là cho bọn chúng tòng quân, hoặc là tạm thời đi theo ta. Nhóm người này hiện tại không thể để tiến vào xã hội được ... Đương nhiên việc này tạm thời không cần phải nói cho rõ, chờ ta trở lại. Còn nữa, một khi trên núi đánh nhau không còn kịch liệt nữa thì nói Phương Thống lĩnh xuất binh dọn dẹp đi. Cho dù không có đầu người thì chỉ cần không chống cự cũng có thể thả toàn bộ. Hiện tại bọn họ chính là những kẻ sạch sẽ nhất. Giết những người đó ... không có ý nghĩa gì lớn cả!

- Vâng!

Ninh Nghị sắp xếp xong, Tô Văn Dục gật gật đầu, dẫn mấy người lên chiếc thuyền nhỏ đi về phía hòn đảo. Bên này hạ mệnh lệnh, chiến thuyền giương buồm phá sóng, dưới ánh trăng, nương theo những ánh lửa trên chiến hạm của triều đình truy đuổi về hướng mặt nước xa xa. Ở chỗ càng xa hơn là bóng núi, bóng nước tăm tối.

Ở một bên tầm mắt, hòn đảo lớn vẫn còn bị thiêu đốt trong bóng đêm. Chém giết không biết còn đến khi nào mới có thể dừng lại ... Ngày hai mươi hai tháng sáu, Lương Sơn bị chiếm. Chỉ còn lại Tống Giang cầm đầu hơn ba ngàn người đang lẩn trốn. Việc truy bắt bọn họ đã trở thành vấn đề mới trước mắt của các châu huyện và quan binh ... Trước khi trời sáng, ở bờ bắc, bờ đông hồ Lương Sơn, các châu, huyện, thôn trang đều có không khí bất an và xao động. Các châu huyện đóng cửa thành lại. Trên tường thành, binh lính và bộ khoái phụ trách trấn thủ đều đứng lên, ngắm nhìn hết thấy trong bóng tối. Ở những thôn trang, làng trại, không có tường thành, mọi người tụ tập lại ở một nơi, một ít Lý chính, Bảo giáp cũng bị những người đưa tin đánh thức khỏi giấc mơ. Trang hộ cầm lấy đao thương, vũ khí đi ra. Không ít nhà cũng vì vậy mà bị đánh thức, thấp đèn lên rồi sau đó lại bị thức giục thổi tắt. Ánh sáng cứ thấp lên rồi lại bị tắt đi, sau đó mọi người đều ở trong bóng tối để phòng hết thấy bên ngoài.

Trong gió đêm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng sủa của những con chó còn sót lại.

Lương Sơn đã bị phá, bọn phi đã bắt đầu tán loạn chạy trốn. Từ rạng sáng, tin tức như vậy đã khuếch tán ra xung quanh với tốc độ nhanh nhất. Trước lúc đó, ngay cả những người có tin tức linh thông nhất cũng chỉ biết được rằng vào ngày hai mươi tháng sáu, Võ Thụ Doanh mới bắt đầu công phạt Lương Sơn. Chỉ trong thời gian hai ngày, Lương Sơn đã bị phá.

Khoảng cách quá xa, đám thôn dân bình thường ở xung quanh chưa chắc đã hiểu rõ sự hùng mạnh của Lương Sơn. Đối với đại đa số người mà nói, tin tức quan binh đến tấn công rồi lại bại trận trở về cũng không có gì là quá thần kỳ. Mà tin tức đám cướp Lương Sơn bị tan tác xem ra cũng là đương nhiên. Bọn họ cũng không thể đánh giá nổi sự tồn tại của hai thứ này. Chỉ có đám cướp phi chạy tứ tán sau chiến tranh mới có quan hệ tới cuộc sống của mọi người.

Mà trên thực tế, ở mặt đông và mặt bắc hồ nước có núi non và bờ hồ kéo dài liên miên. Đám bại binh Lương Sơn cũng nhắm các phương hướng khác nhau để cập bờ và thoát đi. Trong số đó có những thế lực lớn, cũng có những thân hữu túm năm, tùm ba tụ tập. Ở bờ bắc hồ nước, gió đêm thổi càng tăng thêm thế lửa, ba chiếc thuyền lớn bị quan binh truy đuổi đều đã bị bốc cháy, cuối cùng có một chiếc thuyền bị đánh vào đá ngầm cách bờ không xa cũng không thể đi được nữa.

Phía sau, thuyền của quan binh đang đuổi giết tới. Mưa tên, tiêu thương (cây lao), lưới đánh cá, tướng lĩnh dẫn đầu mang theo quân tốt rời thuyền xuống chém giết. Trên bờ nước cạn, trong rừng cây ven bờ hồ, chém giết thành một mảng. Bên phía Lương Sơn, mấy tên đầu lĩnh ra sức chém giết, hô hào mọi người lao

vào rừng cây. Thừa dịp bóng đêm, mấy trăm người đã bỏ chạy trốn chết về hướng những đồng ruộng, thôn xóm, rừng hoang xung quanh.

Ở một ít nơi, cũng có một số người đi thuyền nhỏ dừng lại ở bên bờ hồ tràn đầy cỏ dại và loạn thạch. Đỡ vợ con hoặc người nhà lưng đeo bao nặng xuống, bọn họ cầm dao trên tay hoặc ném binh khí vào trong nước, quay đầu lại nhìn bóng đêm rồi rút cục cũng rời đi, trong lòng khẩn cầu đừng để bị bắt trên con đường tiếp theo.

Ở bờ đông hồ nước có một làng chài nhỏ cũ nát vẫn đang đắm chìm trong bóng đêm. Một thiếu nữ gầy nhỏ sinh ra trong một nhà ngư dân đang đi tới, cầm thùng gỗ đi tới bến thuyền nhỏ ở cạnh thôn để lấy nước. Khi gió đêm thổi tới, cô ngồi xổm xuống, nhắm hai mắt lại hít thở không khí lạnh lẽo, trong lành của sáng sớm, rồi sau đó có dao động kỳ quái truyền tới.

Cô mở to hai mắt nhìn phía trước nhưng cũng không nhìn thấy cái gì cả. Cho đến khi ... Một bóng dáng đè nước lướt sóng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt.

Thiếu nữ ngây người sửng sốt, quay người muốn chạy, rồi sau đó âm ầm nổ.

Chiến thuyền đụng vỡ nát bến thuyền nhỏ bằng gỗ, đẩy lên bờ, đánh vỡ sự yên lặng của đêm tối.

471. Q.3 - Chương 473: Hoa Nở Mộng Tàn, Kẻ Địch Của Toàn Thiên Hạ

Sau một con thuyền lại là một con thuyền, hai con thuyền, ba con thuyền ... Không khí xao động bắt đầu xuất hiện theo ánh lửa. Đám người từ trên thuyền đi xuống, bắt đầu bao phủ làng chài nhỏ bé cũ nát này. Một ít căn phòng điểm lên ánh lửa sáng, chó sủa, rồi sau đó tên từ trên thuyền bắn xuống, chuẩn xác bắn thủng cổ họng chó. Bị chiếc thuyền thứ nhất đẩy lên bờ, thiếu nữ mang nước bị đụng gây hai chân, toàn bộ thân thể nằm gục trên một đồng cỏ nát, hoang tàn, vừa khóc vừa run rẩy thân hình. Đầu lĩnh từ trên thuyền đi xuống nhìn cô, chần chừ một lát nhưng cũng lắc đầu.

- Cô nương, ta thay cô giải thoát vậy!

Y rút dao ra, đâm vào cổ thiếu nữ. Máu tươi phun ra, rút cục thiếu nữ không còn nhúc nhích nữa.

Từng đám từng đám người từ trên thuyền đi xuống, gây ra vô số tiếng xao động.

Quân tốt đuổi những thôn dân vừa bình tĩnh dậy, khiến một ít người nhà và đầu lĩnh đi đến trong phòng nghỉ tạm một chút. Mấy người nhà của thiếu nữ bị chết đi ra khỏi phòng, phụ thân của cô bị quân tốt Lương Sơn xô đẩy đang khóc, sau đó cầm lấy mộc xoa (chĩa ba bằng gỗ) ở một bên muốn liều mạng thì đột nhiên bị người dùng dao chém cả người lẫn xoa, tiếp đó một cước đá bay ông lên đồng hồ độn ở gần đó, máu tươi dần chảy loang ra.

- Một đám khốn khiếp! Muốn thương tổn huynh đệ ta!

Đầu lĩnh kia gầm lên, sau đó nhìn chằm chằm mấy người còn lại và những thôn dân đang bị xua đuổi xung quanh:

- Gia gia (ông nội mày) giữ lại tính mạng của các người, các người phải biết điều. Nếu lại dám lằng nhằng nữa, gia gia liền giết luôn giống như y!

Tổng cộng gần bốn ngàn người này hơi chút tập trung lại ở lân cận làng chài này rồi sau đó lại dựa theo biên chế đầu lĩnh mới để tập hợp lại trong làn gió sớm, hướng về phía giọng nói của Tống Giang:

- ... Ta Tống Giang Tống Công Minh, cả đời này hết sức kết giao bằng hữu, coi trọng nghĩa khí, hễ là huynh đệ gặp nạn, từ đầu đến cuối đều dốc hết sức giúp đỡ.

Cũng từng có chí đền nợ nước, nhưng bất hạnh là triều đình bị gian nhân cầm quyền, bị người hãm hại, sau đó bắt đày đi phải vào rừng làm cướp. Chỉ nguyện lưu lại một mảnh đất cực lạc trên đất Lương Sơn, khiến vợ con giang hồ chúng ta có thể có một đường sống ở đây ... Nhưng tình huống tới nay trên Lương Sơn, tất

cả mọi người đều đã thấy. Kẻ đó ép tới từng bước, không muốn cho chúng ta đường sống ... Tổng Giang ta lúc này thì, suốt đời không đội trời chung với kẻ đó ...

- ... Ta ở Lương Sơn, cùng tụ nghĩa với các vị huynh đệ, vốn muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, cho đến hôm nay cũng vẫn là như thế ... Lương Sơn tới nông nổi hôm nay, thứ nhất là Tổng Giang ta vô năng, cũng không trách được cách huynh đệ trên núi phản chiến. Bọn họ là vì sinh tử, vì bị ma đầu kia bức ép, không có cách nào ... Nhưng những huynh đệ hiện giờ ở đây đã là những huynh đệ mà Tổng Giang đáng giá tín nhiệm nhất bên người. Chúng ta không thể lại dẫm lên vết xe đổ ... Từ nay về sau ta xin cam đoan với chư vị, ta chắc chắn sẽ cùng các huynh đệ ở đây mở ra một đường máu thoát khỏi khốn cảnh, phải đòi lại công đạo từ tên ma đầu thao túng nhân tâm kia ...

Lời nói từng đoạn từng đoạn bị bao phủ trong gió. Không lâu sau, mấy chục quan binh bị bắt được người kéo lên đài. Mọi người đi lên giết từng người từng người một. Lấy đao, thương chém, đâm, ... Máu chảy đầy đất, gần như toàn bộ thi thể đều bị băm nát. Cả làng chài và chiến thuyền bên làng chài đều bốc lên lửa lớn hừng hực.

Thôn dân bị tụ tập ở một bên kêu khóc, cũng có người gào thét.

- ... Muốn trách! Các người hãy đi trách đám quan binh đó ấy! Chúng ta đã bị ép tới cùng đường! Nhưng ngay cả như thế, Lương Sơn ta nhân nghĩa, hôm nay cũng chỉ lấy tiền lương của các người, không lấy tính mạng của các người! Về phần cái khác, các người đi đòi quan phủ ấy! Trong nước có cá, lúa trên đồng đã chín, đã để lại đường sống cho các người. Sau này các người tự giải quyết cho tốt, không được cấu kết với quan phủ để làm ác. Nếu không một ngày hảo hán Lương Sơn ta trở về thì chính là ngày mà đầu của đám người các người rơi xuống đất!

Ngày hai mươi hai tháng sáu, Lương Sơn với gần sáu vạn người vốn tụ nghĩa ở giữa hồ nước đã hoàn toàn bị đánh tan. Thế nhưng chuyện chém giết ở trên Lương Sơn chỉ nghe thôi đã rợn cả người. Ngoại trừ bốn ngàn người kết thành tổ chức do Tổng Giang cầm đầu thoát được ra khỏi Lương Sơn, còn có mấy ngàn người cũng lựa chọn chạy thoát trong quá trình tan tác. Trong số đó có Lâm Xung và các đầu lĩnh tổ chức những người bên cạnh yểm hộ chạy trốn chết. Cũng có các nhóm to nhỏ đủ loại do các đầu mục lớn nhỏ lãnh đạo chạy tứ tán. Trong thời gian vài ngày đã đầy không khí rối loạn, căng thẳng, xơ xác, tiêu điều ra ngoài, tới những vùng lân cận hồ nước.

Ở một mức độ nào đó, trận đại thắng quỷ dị này dù sao cũng khiến lòng người phần chần. Có sự thực này làm cơ sở, những người biết chuyện ở những châu huyện xung quanh cũng phần lớn đều cảm nhận được sự đáng sợ của người thanh niên đến từ kinh thành này. Mặc kệ là ai, chỉ dẫn một nhóm người đến đây bày bố chút âm mưu đã khiến cho Lương Sơn ầm ầm tan tác, đều có thể khiến người ta có cảm giác ngẩng đầu lên nhìn đầy ngưỡng mộ. Huống chi hẳn còn được Hữu tướng tín nhiệm, chỉ có thể coi là đại nhân vật xuất sắc nhất trong kinh thành. Dưới loại ảnh hưởng thế này, mấy châu huyện xung quanh cũng không dám bằng mặt không bằng lòng. Chỉ trong thời gian vài ngày, họ đã lúng lúng, vậy bắt ở xung quanh, bắt được không ít bại binh Lương Sơn.

Mà ngoài lực lượng của quan phủ, các thôn trang, sơn trại ở Sơn Đông vốn có lực lượng tự bảo vệ mình. Điểm thứ nhất xuất phát từ suy xét an toàn cho bản thân.

Điểm thứ hai tương đối mọi người đẩy thêm. Tuy rằng sau đó cũng bởi vì Lương Sơn tan tác mà phát sinh không ít xung đột, chết rất nhiều người nhưng vẫn nằm trong khả năng chịu đựng của họ. Mà điểm quan trọng nhất, cũng không phải là cứ mang theo một thanh đao là có thể ăn trộm dưa của nông dân, còn phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị đánh chết. Trong lúc này, chỉ có một vài đám bại binh có quy mô hơi lớn. Gây ra phiền toái nhất, ảnh hưởng lớn nhất đối với vùng xung quanh, vẫn là hơn ba ngàn người do Tổng Giang cầm đầu.

Trong thời gian hai, ba ngày, hơn ba ngàn người này chạy trốn rất nhanh. Cứ đi qua nơi nào đều cướp tiền lương và thiêu hủy nhà cửa nhưng giết người lại không nhiều lắm, rồi sau đó tuyên truyền tin tức rằng bọn họ bị quan phủ làm cho cùng đường, bắt đầu tạo áp lực đối với bên phía quan binh. Trong lúc đó, bọn họ còn bị quan binh ngăn chặn một lần, chỉ có điều Võ Thụy Doanh chỉ có hơn hai vạn người, lại còn phải chia binh ra cho nên lực lượng chặn đường không đủ. Sau một trận chém giết, rốt cục Võ Thụy Doanh vẫn bị hơn ba ngàn người, đã bị ép tới mức trở thành liều mạng, phá được vây.

Còn đến giữa trưa ngày thứ ba mà đám người Tống Giang tàn sát bữa bãi khắp nơi, trên một ngọn núi hoang dã, Lâm Xung cũng đang dẫn ngựa cảm thương, cáo biệt hơn hai trăm người bên cạnh.

- Lâm mỗ cả đời ... Chỉ biết múa thương cầm gậy, kỳ thật tâm tính và tài đức đều không đủ, mới khiến người nhà bị bức tử, bị ép lên Lương Sơn. Chư vị huynh đệ coi trọng Lâm mỗ một chút, Lâm Xung then trong lòng. Lần này Lương Sơn đã tan, cùng chư vị huynh đệ trở lại núi cũng có thể, chỉ có điều hiện tại có một số việc cần phải làm, chỉ có thể đi trước một bước. Ngày khác Lâm mỗ trở về, nếu có thể được tin tức của các vị huynh đệ, tất sẽ lại đến gặp các huynh đệ ...

Trong mấy ngày cuối cùng của Lương Sơn, Tống Giang và Ngô Dụng tính toán gì, toàn bộ Lương Sơn phân liệt, trong lòng những đại đầu lĩnh như Lâm Xung đều biết hoặc ít hoặc nhiều. Tống Giang không gọi y chính là vì một câu nói của Ninh Nghị đã nảy sinh kiêng kỵ, y cũng có thể hiểu được. Trên thực tế, cho dù là gọi y thì y cũng sẽ không đi theo cùng. Lần này theo một đám huynh đệ tin tưởng phá vây mà ra, tới lúc này tạm thời giải được tai ách, y lại muốn rời khỏi, kỳ thật mọi người cũng hiểu được lý do vì sao. Y từng tới Tô gia, Ninh Nghị sẽ không bỏ qua cho y, y cũng không muốn liên lụy tới các huynh đệ này.

Lần này y kiên quyết muốn đi, mọi người giữ lại một hồi nhưng sau đó vẫn lưu luyến chia tay.

Mà theo sự sụp đổ của Lương Sơn và sự khuếch tán của loạn phi, còn có thứ khác cũng đang khuếch tán ra ngoài. Đó là những lời nói chuyện của một số ít người lựa chọn rời khỏi sáng sớm ngày hai mươi hai tháng sáu.

- ... Cả đời Tống Giang, bất kể là với kẻ địch hay với bằng hữu, đều quang minh lỗi lạc, tự tin có thể đối xử với người minh bạch rõ ràng. Cho dù là kẻ địch cũng có thể đường đường chính chính quyết đấu với người trên chiến trường. Chúng ta kiếm miếng cơm ăn trong lục lâm vốn là bị bắt đắc dĩ, nhưng quy củ đạo nghĩa thì nhất định phải giữ ... Hôm nay, Huyết Thủ Nhân Đồ Ninh Lập Hằng này lại chỉ biết âm độc, giết người không kiêng nể gì, dùng mưu kết ác độc quỷ quyệt. Huynh đệ Lương Sơn ta vốn tụ lại vì nghĩa khí, nhưng bởi vì mưu kế và cường bức của kẻ này mà huynh đệ tương tàn, tay chân đánh lẫn nhau trên Lương Sơn, quả thực là việc thảm nhất nhân gian ... Nhưng nếu không có thiết kế âm độc của kẻ này thì vốn tuyệt đối sẽ không như vậy! Kẻ này thao túng, kích động lòng người lợi hại như vậy, nếu cứ thế mãi, trong lục lâm ta làm gì còn đạo nghĩa đáng nói chứ ...

472. Q.3 - Chương 474: Hồng Y Nghiêng Thành 1
473. Q.3 - Chương 475: Hồng Y Nghiêng Thành 2
474. Q.3 - Chương 476: Hồng Y Nghiêng Thành 3
475. Q.3 - Chương 477: Hồng Y Nghiêng Thành 4
476. Q.3 - Chương 478: Kéo Tơ Kết Lưới 1
477. Q.3 - Chương 479: Kéo Tơ Kết Lưới 2
478. Q.3 - Chương 480: Kéo Tơ Kết Lưới 3
479. Q.3 - Chương 481: Thiện Ác Hữu Chung Hoành 1
480. Q.3 - Chương 482: Thiện Ác Hữu Chung Hoành Thành Nhất Kiếm (2)

Với quan hệ gần đây giữa hân và các châu huyện xung quanh, lại thêm quan hệ với Tần Tự Nguyên, cộng với nắm giữ dư luận và công lao thu phục Lương Sơn trong hai tháng, muốn thúc đẩy sự tình đến bước đó cũng không phải là quá khó khăn.

Ở bên ngoài chiến trường, Võ Thụy Doanh thiết lập các trạm kiểm soát ở khắp nơi. Việc lòng bất dám giặc cướp Lương Sơn chạy trốn ở xung quanh cũng dần dần có tiến triển báo cáo tới. Nếu là một mình trốn chết, bị bắt hoặc bị bán đứng bởi những thế lực lục lâm hay thôn trại khác ở xung quanh trong tình cảnh tương đối mọi người đẩy thêm, mỗi ngày cũng đều có thu hoạch. Tuy nhiên cũng theo đó dần có manh mối về phản ứng của một bộ phận lục lâm đối với Tâm Ma.

- ... Ở lân cận vùng Tề, Lỗ, nghe nói đồn thổi rất náo nhiệt. Ta nghe nói, có mấy người nổi tiếng trong giới lục lâm, ví dụ như đám người Nghiêm Chấn Bắc của tiêu cục Kim Phúc, nói rằng trận chiến Lương Sơn này tính kế quá mức, cường bức huynh đệ tương tàn, làm hỏng đạo nghĩa giang hồ linh tinh gì đó. Cũng từng nghe nói, có người muốn giết người, trừ hại cho lục lâm ...

Mấy tin tức này là do Chúc Hổ, phụ trách liên lạc song phong, mang đến. Nếu nói về lục lâm vùng Tề, Lỗ thì đòi Độc Long vốn là một phần tử trong đó. Ngày xưa Tăng gia ngũ hổ của Tăng Đầu Thị cũng có thể xưng là uy chấn Sơn Đông. Ninh Nghị cũng có chút hứng thú đối với mấy tin tức này cho nên hưng phấn bảo người ghi lại những sự tình này, xem như niềm ham thích nghiệp dư tranh thủ lúc rảnh rỗi.

- Á, Nghiêm Chấn Bắc, tên này nghe có vẻ rất lợi hại. Võ công của y như thế nào? Có thể sắp xếp vào thứ mấy trong thiên hạ?

- Thiên hạ ... Cũng không biết được! Nhưng có thể qua lại khắp vùng Sơn Đông, lại có quan hệ tốt ở khắp nơi, chắc chắn cũng có chút nền tảng võ học nhất định. Nhưng mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, khẳng định là không đấu nổi Loan giáo đầu, nhưng quan hệ rộng, đệ tử lại đông, không thể khinh thường được.

- Nghe như vậy thì chỉ là một con gà yếu ớt mà thôi ... Không có việc gì, trước hết ta cứ nhớ kỹ cái tên đã. Nếu rảnh thì bảo Loan giáo đầu, A Bưu đi đập nhà của y ...

- Nhất định phải đi rồi! Đòi Độc Long chúng ta có sợ ai bao giờ chứ!

Chúc Bưu vừa đi cứu người ở trong thôn về, nghe thấy Chúc Hổ kể chuyện thì y cũng tới lắng nghe, lúc này vỗ ngực tỏ thái độ, tiếp đó lại nói:

- Ta đã từng nhìn thấy đoàn xe của tiêu cục Kim Phúc. Sau khi xong sự tình lần này, cứ nhìn thấy y một lần là sẽ đập y một lần.

Chúc Hồ bĩu môi:

- Mặt khác, bởi vì sự tình Lương Sơn lần này mà có một số nơi đã rất náo nhiệt.
- Bên chỗ phố Tam Hoa, quan phủ không quản đến được, có kẻ chứa chấp người của Lương Sơn, đánh nhau với người xung quanh, suýt nữa thì biến thành mấy sơn trại nhỏ sống mái với nhau. Bởi vì chuyện Lương Sơn truyền lan ra ngoài, không riêng gì bên chỗ Nghiêm Chấn Bắc mà nghe nói còn có mấy kẻ rất có danh tiếng trong giới lục lâm Sơn Đông chúng ta ...
- Hình như là những hung nhân như Trần Kim Hà, Lục Văn Hồ đều có chút động tác, lén lút triệu tập bằng hữu và người trong lục lâm, có thể là muốn diệt trừ Lập Hề. Tóm lại, thời gian này Ninh huynh đệ cần phải cẩn thận một chút. Những kẻ lưỡi dao dính máu đều sau khi có danh tiếng thì mới tiếc mạng, nhưng để có thể nổi danh thì sự tình gì bọn họ cũng có thể làm được ...

Ninh Nghị gật gật đầu, Chúc Hồ nói tiếp:

- Cái khác thì ngược lại là khá tốt. Sau trận chiến vừa rồi, những kẻ thù của đám người Lương Sơn đều đi ra. Nghe nói đêm hôm trước, ở bên Mã Gia Tập đã xuất động hơn trăm người để bắt hai đầu lĩnh Lương Sơn. Nghe nói ở lân cận Tăng Đầu Thị cũng có người đuổi giết phỉ Lương Sơn chạy trốn, bắt được là thiếu chết. Trong số đầu lĩnh Lương Sơn có một đôi huynh đệ Chu Phú, Chu Quý, một đường chạy trốn tới huyện Phong Bình, gặp phải phủ hộ họ Hà ở địa phương vốn có thù oán với bọn chúng, liền bị họ Hà triệu tập người vây giết bọn chúng trên đường. Mặt khác, đám người Báo Tử Đầu Lâm Xung, Hoa Hòa Thượng Lỗ Trí Thâm lại gặp phải kẻ thù rất rắn, đang bị đuổi giết ...
- Ồ!

Ninh Nghị trợn trừng hai mắt:

- Lâm Xung và Lỗ Trí Thâm à! Bọn họ rất lợi hại đấy! Bao nhiêu người đuổi giết bọn chúng?
- Không rõ ràng cho lắm, nhưng bên ngoài truyền tới một tin đồn rất kỳ diệu, nói là chỉ có một người. Không biết làm sao mà bọn chúng gặp phải một nữ nhân, nghe nói nữ nhân này võ nghệ rất cao cường, một đường đuổi giết, cứ thế giết dần các huynh đệ đi theo bên người bọn chúng. Ồ, đi theo bọn chúng còn có cái gì mà Cửu Văn Long Sử Tiến gì gì đó ... Mấy người này chống đỡ không nổi, chỉ có thể vừa đánh vừa lui. Trong bọn chúng có một số huynh đệ bị chặt đứt tay, đứt chân nhưng bọn chúng cũng không có biện pháp, đành phải đi vào thị trấn ở huyện Trúc Khê tìm thầy thuốc. Bên Trúc Khê cũng không có quan binh gì, cũng không có ai thực sự dám chọc vào bọn chúng. Sau đó lại gặp Trúc Khê Khoái Kiếm Lâm Kỳ. Tên này vốn rất nổi tiếng ở Trúc Khê, cũng đông đệ tử. Nghe nói Lâm Kỳ cũng được đám người Trần Kim Hà, Lục Văn Hồ mời, vốn đang định khởi hành. Y có tình bạn cũ với Lương Sơn, lúc này đang muốn giúp bọn chúng giải mối ân oán này, muốn cùng nữ nhân kia nói cái gì mà ... Dựa theo quy củ, ngồi xuống đàm phán. Nói rằng đã chết rất nhiều người, hy vọng đối phương dừng tay ...
- Sau đó thì sao?

Chúc Bư nghe vậy cảm thấy rất thú vị, liền liên tục hỏi han.

- Sau đó Lâm Kỳ bị người ta một kiếm giết chết. Y nghĩ rằng Trúc Khê là địa bàn của mình, buổi chiều đi ra ngoài mua tai lợn, mang theo ba đồ đệ đệ đệ hại, khi nhìn thấy nữ nhân kia ở đối diện thì đi tới gặp. Vừa nói xong thì rút kiếm. Y và cả ba đồ đệ đều đã chết. Lâm Kỳ đã nói cái gì đó, hình như là cái gì mà “Trên lục lâm vốn dĩ sức mạnh làm vua, nhưng có đôi khi cũng khó tránh khỏi có chút hiểu lầm. Nhưng cho dù có xảy ra chút hiểu lầm cũng phải nói một chút quy củ, không nên đuổi tận giết tuyệt ...”, đại khái là muốn nàng ta lui lại một bước. Nữ nhân kia nói “ta không thích quy củ của các ngươi”. À, những lời đồn đại này quá khoa trương, ta cảm thấy không đáng tin cậy cho lắm, có thể là giả ...
- Ồ, nữ nhân kia có phải tóc bạc hay không?

Ninh Nghị tò mò không thôi, vỗ vỗ bả vai Chúc Hồ.

- Tóc bạc á? Không phải đâu. Nếu là tóc bạc thì hẳn là sẽ được tuyên truyền rất rộng rãi.

Ninh huynh đệ quen biết cao thủ nào có tóc bạc à?

- Hồng Nhan Bạch Thủ Thôi Tiểu Lục đó, cũng lợi hại tương tự như Chu Đồng. Ngoài ra thì ta cũng chỉ biết có cái gì mà Tư Không Nam, tuy nhiên nghe nói Tư Không Nam rất già rồi, khả năng là chết rồi, nhưng có lẽ là đồ đệ xuất hiện ... Đương nhiên cũng không thể nói thiên hạ chỉ có mỗi vài cao thủ như vậy. Thế còn cái gì mà Trần Kim Hà, Lục Văn Hổ cũng rất lợi hại chứ? ...

Ninh Nghị nghĩ thầm rằng nếu Lục Hồng Đề đến đây có lẽ cũng sẽ rất lợi hại như vậy. Tuy nhiên bên này nói nữ nhân đó chặt tay chặt chân, trong khi Lục Hồng Đề ngày xưa lại khiến hắn có cảm giác nàng giết người rất nhẹ nhàng, đơn giản, hình như không hiểu hiện nhiều bộ dạng bạo lực, khát máu. Đương nhiên không thể trùng hợp như vậy được, nàng vừa mới trở về không lâu, còn đang phải kiến thiết núi Lã Lương mà.

- Mặc kệ thế nào, dù sao huyện Trúc Khê bên kia cũng nổ tung rồi. Đây là tường đồ mọi người đẩy thêm. Một khi bị nhìn thấy thì bọn chúng số con rệp rồi. Có oan báo oan, có thù báo thù. Nữ nhân kia tuy rằng lợi hại nhưng có lẽ ngày xưa không thể giết lên Lương Sơn được, lần này rốt cục có thể tìm được cơ hội. Ha ha ... Đám khốn khiếp Lâm Xung này thực sự là xui xẻo tám đời mới gặp phải kẻ đối đầu như vậy. Người nói liệu có phải trước kia bọn chúng chẳng may giết chết tướng công của người ta không? ... Ha ha ha ... Báo ứng mà ...

- Đúng thế, đúng thế. Gặp phải Ninh đại ca vốn đã là rất thảm rồi ...

- Ha ha, sự tình truyền đi quá xa rồi, có lẽ khó tránh khỏi có những sai lầm, nhưng như vậy cũng quá khoa trương đấy ...

Bên chiếc xe ngựa, ba người cùng nói chuyện trên chốn giang hồ, cười nói một cách rất vô tâm.

Cùng lúc đó, trên một chân núi cách nơi đó không quá xa, trong doanh trướng, Ngô Dụng nghe mật thám báo cáo tin tức, đang phát run rẩy toàn thân ... Từ sau mấy ngày đó, khí thế của quân Lương Sơn đột nhiên biến đổi.

Đồng thời, bởi vì Lương Sơn sụp đổ đã khiến cho lực lâm chấn động. Từng gợn sóng cũng đang dần tràn mở ra, bóng dáng của một nữ tử cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn. Qua mấy ngày nữa, gợn sóng đó đã lớn hơn một chút khiến lúc Ninh Nghị thu được tư liệu thì suýt nữa hắn sợ tới mức rớt cả cằm.

Bắt đầu từ ngày hai mươi lăm tháng sáu, nữ tử áo đỏ dùng kiếm một đường đuổi giết đám người Lâm Xung, trước sau chém chết mấy chục người, trong đó có cả Phàn Thụy, Hạng Sung, Thi Ân. Ngày mùng một tháng bảy, giết chết Trúc Khê Khoái Kiếm Lâm Kỳ, dẫn tới chấn động cả huyện Trúc Khê. Một đám đệ tử của y tụ tập lại muốn trả thù đối phương. Mùng ba tháng bảy, Bệnh Úy Trì Tôn Lập tụ tập với đám người Lâm Xung, hợp đấu với nữ tử áo đỏ, bị nàng giết chết. Mùng bốn tháng bảy, Lục Hợp Quyền Sở Phụng nổi danh lực lâm vốn giao hảo với Lâm Kỳ, đêm đó tổ chức vây bắt nữ tử này, trong quá trình đó, Song Đầu Xà Giải Trần bị một kiếm bêu đầu.

481. Q.3 - Chương 483: Thiện Ác Hữu Chung Hoàn Thành Nhất Kiếm (3)

Mùng năm tháng bảy, trên đường chạy trốn, Thiết Khiếu Tử Nhạc Hòa bị lạc đội, bị một kiếm xuyên tim mà chết.

Buổi tối mùng sáu tháng bảy, hai bên ác chiến, mấy tên đệ tử của Lâm Kỳ bị giết.

Mùng bảy tháng bảy, Song Vĩ Hạt Giải Bảo chịu nội thương trong chiến đấu. Dù đã được Lỗ Trí Thâm cứu nhưng sáng sớm ngày mùng tám tháng bảy, Giải Bảo vẫn hộc máu mà chết. Đến mùng tám tháng bảy, Lục Văn Hổ, Trần Kim Hà đuổi tới, cùng đám người đuổi giết nàng kia.

Mà điều khiến người ta khiếp sợ nhất chính là lời nói biểu lộ thân phận mà nữ tử rốt cục để lại trong đêm mùng bảy.

- ... Nếu ta võ nghệ thấp mà đi giảng đạo lý với các người thì các người sẽ không để ý tới ta. Ta võ nghệ cao cường thì các người mới giảng quy củ với ta, vậy ta đây cần gì phải để ý tới các người. Nếu muốn nói bất nạt tới tận cửa, Ninh Lập Hằng là đệ tử của Lục Hồng Đề ta. Hiện tại ta đến đòi nợ thay cho y, món nợ này ... Cần phải trả! Cần phải trả cho đủ!

Sau khi nghe nói những lời này không bao lâu thì song phương ác chiến. Nữ tử đó lẩn trốn rồi lại quay về, tiếp đó kịch chiến với Lỗ Trí Thâm đang bị lạc đội, một kiếm chặt đứt tay, một chưởng đánh vỡ thiên linh. Khi đám người Lâm Xung đuổi tới nơi thì đối phương đã thần nhiên đi xa.

Bởi vì trong tin tức này có đề cập tới Ninh Nghị nên mới bị truyền đến đây. Khi đến đây là sáng sớm ngày mùng mười. Ánh mặt trời đang dâng lên từ chân núi phía đông. Ninh Nghị ngồi bên cửa sổ xe ngựa, ngẫm nghĩ hồi lâu, gần như có thể nhìn thấy vẻ mặt của nữ tử tự xưng là sư phụ của hắn, lại bật phì cười, không biết nên nói cái gì cho phải. Quân đội bên cạnh xe ngựa đang nhổ trại khởi hành. Thời gian cách trận chiến đầu cuối cùng với đám người Lương Sơn chỉ còn lại ba ngày. Hết thấy vẫn còn đang bao vây kín lại ...

Năm Cảnh Hàn thứ mười, đầu tháng bảy! Sơn Đông, Vận Châu! Từ trung tuần và hạ tuần tháng sáu, sau khi quan binh đại phá Lương Sơn, Tống Giang và đám tinh nhuệ Lương Sơn trốn chết ở vùng Vận Châu đã liên tục nửa tháng.

Đại khái sau khi tỉnh ngộ sau hơn mười ngày điên cuồng tàn sát bờ bãi, có lẽ bắt đầu từ ngày mùng bảy tháng bảy, toàn bộ quân thế Lương Sơn lâm vào biến đổi, khiến cục diện lâm vào trạng thái im lặng tương đối quỷ dị. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, ít nhất là trong khoảng thời gian này, quân đội Lương Sơn do đám người Ngô Dụng, Chu Vũ không chế đã tiến hành được mấy lần vận dụng chiến thuật tương đối xuất sắc.

Từ sau trận chiến đòi Độc Long, Lương Sơn từ trạng thái đỉnh cao bị Ninh Nghị hung hăng đánh rơi xuống vực, sau đó lại tinh giản quân số đến mức không đến một phần mười, bắt đầu trốn chết. Những gì Lương Sơn gặp phải, kỳ thật cũng không phải tất cả đều là cảnh tượng thê lương tưởng đồ mọi người đẩy thêm. Lúc này lục lâm cực kỳ chú ý tới đạo nghĩa. Khi Lương Sơn thực sự rơi xuống đáy vực, cũng không phải không có người sẵn lòng giơ tay trợ giúp, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Ở vùng đất Sơn Đông lân cận hồ nước Lương Sơn, ít nhất là ở hai lộ đông tây của Sơn Đông, xem như một trong những nơi mà lực lượng của quan phủ là bạc nhược nhất. Ở nơi này có rất nhiều ngọn núi, dân chúng hung mãnh. Năm

- sáu con người, bảy

- tám thanh đao liền dám chiếm núi xưng vương. Lúc trước Lương Sơn phất lá cờ tụ nghĩa kỳ thật rất phù hợp với khẩu vị của mọi người ở đây. Khi Lương Sơn một đường đốt giết, muốn chuyển oán khí tích lũy nhằm về phía quan phủ đã khiến rất nhiều ngọn núi nhỏ như vậy bắt đầu thù hận Lương Sơn, nhưng đa số vẫn là lựa chọn im lặng, nhượng bộ hoặc là cả hai bên đều không giúp.

Còn trong hơn mười ngày đám người Lương Sơn của Tống Giang trốn chết, một số người Lương Sơn khác cũng bị đuổi đánh. Quân tốt và đầu lĩnh bị đánh tan tác cũng đã phân tán khắp toàn bộ khu vực Vận Châu, Tế Châu. Trong số những người này, có người vẫn còn muốn đi tới tập hợp với đám người Tống Giang, cũng có một số kẻ thậm chí còn kết giao được một ít bằng hữu, muốn một phen nhiệt huyết trong thời kỳ khó khăn này của Lương Sơn. Ít nhất trong hơn mười ngày Tống Giang trốn chết, cũng đã từng có vài nhóm hào kiệt lục lâm đuổi theo hoặc gặp gỡ bọn họ, muốn nhập bọn hoặc cung cấp trợ giúp cho bọn họ.

Đối với những người này, không phải là Tống Giang không muốn dùng mà chủ yếu là không dám dùng, bởi vì Ninh Nghị có quá nhiều quý kẻ, đã từng khiến bọn họ nhiều lần kinh ngạc, khổ sở. Hiện giờ vất vả lắm mới có thể quét sạch một lần trong quân đội, ai biết được trong số những kẻ mới nhập bọn có thể có bố trí của Ninh Nghị hay không chứ? Xuất phát từ suy xét đó, y cũng chỉ có thể khéo léo từ chối với vẻ vô cùng cảm kích, để lại lời nói là:

- Nếu chúng ta thoát được đại nạn, hoan nghênh các vị đến tụ nghĩa. Nhưng dưới tình huống hiện tại, thực sự không tốt nếu liên lụy tới các vị huynh đài. Chỉ có điều đại ân đại đức như vậy chắc chắn khắc sâu trong tâm khảm.

Vân vân và vân vân. Y nói rất thành khẩn. Mọi người cũng đáp lời rằng nếu có gì khó khăn thì cứ thoải mái nói.

Trên thực tế, nếu nói ra có thể giải quyết được khó khăn thì Tống Giang đã sớm không khách khí rồi.

Nhưng kể từ sau ngày mừng sáu tháng bảy, những tên phỉ lần trốn rải rác ở các châu huyện xung quanh vẫn được đám người Ngô Dụng, Chu Vũ khéo léo vận dụng.

Vùng này vốn hoang vắng, nhiều núi hoang, đám người Tống Giang một đường đốt, giết thì quân đội và hơn hai ngàn người của đời Độc Long mới có thể đuổi sát phía sau.

Khi bọn họ từ bỏ việc đốt giết mà toàn lực ẩn nấp tung tích, thậm chí còn chia làm hai, ba nhóm trốn chết, đám người Ninh Nghị lại càng tốn nhiều thời gian mới có thể nắm được chính xác tung tích của đối phương.

Mà cùng lúc đó, rất nhiều tin tức tình báo giả cũng bị bên phía Lương Sơn thả ra.

Bọn họ phải nhận sự liên lạc với bại binh và đầu lĩnh chạy tán loạn ở các nơi, truyền đạt các loại mệnh lệnh, hy vọng những người đó khơi mào hỗn loạn hoặc thả ra những tin tức chuẩn bị đánh như thế nào để người ta phối hợp. Những mệnh lệnh đó cũng không chắc sẽ có bao nhiêu người chấp hành nhưng mặc dù vậy vẫn có một số người nguyện ý phối hợp. Khi các loại tin tức tình báo tập hợp đến thì tung tích của đám người Tống Giang ở vùng rừng núi Vạn Châu đã trở nên mờ hồ hẳn lên.

Tình huống như vậy liên tục mấy ngày, mặc kệ là ai cũng hiểu được rằng đám người Tống Giang đang có động tác lớn. Bên phía Phương Đốc Hành cũng không dám chậm trễ, lệnh cho binh lực Võ Thụy Doanh còn lại tiếp viện cho vùng Vạn Châu. Nhưng dù là vậy thì trong các rừng núi ở lân cận hồ nước Lương Sơn vẫn có rất nhiều khu vực có thể cung cấp không gian di chuyển cho đám người Tống Giang.

Mọi người chỉ có thể dựa vào tin tức tình báo từ nửa ngày trước về chi đội ngũ trốn chết đó để xác định. Cho dù ngẫu nhiên có thể rút ngắn thời gian lại một ít thì cũng không có ý nghĩa gì quá lớn.

Sự tình về mặt chiến thuật thì Ninh Nghị rất khó có thể đem đến trợ giúp quá lớn dưới điều kiện hiện tại. Trong đội ngũ của Tống Giang đương nhiên vẫn còn một vài tên gian tế có thể sử dụng được nhưng thứ nhất là gần đây Tống Giang đang tăng cường theo dõi đối với đầu lĩnh và sĩ tốt. Thứ hai là đi gấp gáp như vậy, khả năng liên lạc của hai bên đều không có, làm gì có cơ hội để điều khiển gian tế chứ.

Hơn vạn người trên một địa phương coi như có ưu thế sân nhà, đuổi bắt hơn ba ngàn người, muốn thực sự bắt được chính là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Sau khi bên này cứng rắn, mạnh mẽ ép tới thì tâm lý của sĩ tốt Lương Sơn cũng nhất định sẽ lâm vào sụp đổ. Nhưng hết thảy đều cần có thời gian. Trước lúc đó, chỉ có thể giao cho đám người Phương Đốc Hành, Hà Duệ, Loan Đình Ngọc đi thao tác. Trong lúc đang nín thở chờ đợi, vào ngày mừng mười thu được tin tức về Lục Hồng Đề, đây đúng là một liều thuốc trợ tin đối với Ninh Nghị đang phải buồn tẻ chờ đợi. Đám người Vương Sơn Nguyệt, Tề Tân Hàn, Chúc Bư cũng đều tỏ vẻ ngạc nhiên, thán phục.

- Sư phụ của Lập Hằng à? Không ngờ lại lợi hại như vậy!

- Sao có thể chứ? Cao thủ bậc này không ngờ lại là ...

- Á, sư phụ của Ninh đại ca lợi hại như vậy, vậy huynh ấy ... Rốt cục sao lại luyện võ nghệ thành như vậy??
...

Khi tin tức về vị “ân sư” đang ra tay vì mình truyền đến, cảm giác của mọi người xung quanh ngoại trừ hâm mộ, kinh ngạc thì vẫn có sự khinh miệt một cách rõ ràng.

Đây thật sự là một việc khiến Ninh Nghị cảm thấy bất đắc dĩ.

Mấy ngày này, hắn dạy Vương Sơn Nguyệt một ít phương pháp chơi xấu. Vương Sơn Nguyệt vốn đã có chút khâm phục đối với hắn, cảm thấy người thông minh quả nhiên là người thông minh. Mà bên phía Tề Tân Hàn, Chúc Bư cũng cảm thấy Ninh Nghị này rất âm hiểm, độc ác, đủ các loại thủ đoạn, không thể khinh thường được.

Nhưng sau khi biết được hắn có sư phụ lợi hại như vậy, bọn họ đều giật giật khóe miệng. Ninh Nghị đại khái có thể hiểu được suy nghĩ của bọn họ: Nếu ta có sư phụ lợi hại như vậy, ta cần gì phải luôn luôn dùng ám chiêu để đánh nhau với người ta! Trong lúc nhất thời, bọn họ đều coi Ninh Nghị là điển hình của người không chịu cố gắng luyện võ, cảm thấy quả nhiên người thông minh cũng là cả ưu điểm lẫn khuyết điểm. Ninh Nghị không tiện giải thích, nhưng nghĩ tới Lục Hồng Đề thì trong lòng âm ập lên rất nhiều, kỳ thật

trong lòng cũng có chút cảm thán.

482. Q.3 - Chương 484: Đòn Cuối Cùng

483. Q.3 - Chương 485: Trăng Sáng Sao Thưa, Ô Thuốc Khó Bay

Côn trùng rả rích, ánh mặt trời thấp thoáng dưới lá cây, dần dần nghiêng xuống dưới. Đám người vượt núi rất nhanh mà không một tiếng động. Khi mặt trời đã ngã về tây, bọn họ mới dừng lại trong rừng cây thưa thớt trên núi, hạ trại tạm thời, không khí rất nghiêm túc.

Yến Thanh ngồi bên cạnh tảng đá dưới tàng cây, bắt đầu vừa uống nước vừa ăn lương khô, nhìn sắc trời và địa hình xung quanh. Bên cạnh y, thủ hạ đang tụ tập thành một đám, vừa ăn uống vừa khe khẽ nói nhỏ. Có người thì lau chùi binh khí, nhưng không ai phát ra động tĩnh quá lớn.

Lần này thay đổi hướng đi, đi về hướng nào, không có mấy người được báo rõ cho biết, nhưng trên thực tế, không khí nghiêm túc một cách quỷ dị đã bao phủ toàn bộ đội ngũ trong hai ngày hành động khác thường này. Mọi người đều thì thầm to nhỏ, đều có chuẩn bị về mặt tâm lý, hiểu được rằng hiện giờ thượng cấp đang chuẩn bị làm một trận lớn.

Người mà không độc ác thì không đứng vững được. Hiện giờ trong đội ngũ Lương Sơn, đại đa số là những người sẵn sàng liều mạng. Đặc biệt là hành động mấy ngày gần đây, mục đích rất rõ ràng, di chuyển linh hoạt, gọn gàng, khiến mọi người tìm lại được hào khí thuở mới tụ nghĩa Lương Sơn. Tuy rằng hiện giờ có rất nhiều sự tình không rõ ràng nhưng từ tín hiệu mà cấp trên truyền đến cho thấy, hết thảy đều đang tiến hành rất thuận lợi.

Chiếm thị trấn, kéo quan binh chạy lung tung khắp nơi, khiến cho bọn họ không biết đường nào mà lần. Trong lúc này, “làm lớn một hồi” rốt cục là làm gì, ngược lại chính là làm tiếp theo. Tóm lại, thái độ “nếu người không sợ thì chúng ta liền ác thêm chút nữa” cùng với sự chuẩn xác và hiệu suất cao trong mấy ngày gần gũi vừa rồi đã kích động sĩ khí lên cao, làm cho trong lòng người ta mơ hồ cảm thấy có một trận đại chiến đang sắp đến.

Về phần là cái gì, lúc này ngay cả Yến Thanh cũng không biết rõ ràng cho lắm.

Từ sau khi rời khỏi huyện Nhiêu Bình, đám người Tống Giang lãnh đạo đội ngũ đi rất nhanh, mục đích khá rõ ràng. Vốn có lẽ định đi chiếm huyện Phú Thành đang phòng thủ hư không, thậm chí có thể là sau khi đảo loạn bước chân của Võ Thụy Doanh thì thừa dịp sơ hở lên vào Châu Thành, đi nước cờ hiểm đánh cuộc một phen, nhưng đi được nửa đường thì thấy đường lối lại hình như có chút không đúng.

Là đầu lĩnh thì luôn luôn có thể cảm nhận được một vài thứ gì đó trong lời nói của những người khác. Trong đội ngũ “ngẫu nhiên” cũng có một ít người quen thuộc địa hình xung quanh, nói một câu về nơi đã đi qua. Yến Thanh thầm vẽ bản đồ trong lòng, cố gắng xâu chuỗi ấn tượng đối với xung quanh. Đúng lúc đó có một đầu lĩnh đi tới bên cạnh, khẽ chào hỏi cũng đáp lại vài câu rồi đột nhiên một ý niệm dâng lên trong đầu.

Đó đại khái ... Là một suy luận có khả năng nhất, chỉ có điều nếu như vậy thì ... Y quay đầu lại nhìn phương hướng mà có lẽ đám người Tống Giang, Ngô Dụng đang ở đó. Bóng cây tuy rằng thưa thớt nhưng vẫn khiến bóng người như lắc lư theo nó. Dựa theo quy củ hiện tại, tất cả mọi người trong cùng đội thì đều duy trì tự giác tập hợp lại thành một đoàn, cũng không đi loạn khắp nơi. Yến Thanh nhíu mày, điều mình đang nghĩ rốt cục liệu có khả năng là thật hay không. Liệu có nên đi thăm dò hay không!? Ánh sáng mờ mờ của trời chiều chiếu nghiêng trên mặt y, nhất thời rất khó đưa ra quyết định.

Tên cành cây gần đó, một con chim nhỏ hót lên một tiếng rồi bay đi.

- ...

- Hiện giờ chúng ta ở đây, cách thung lũng Chiến gia chỉ hai ngọn núi, không thể đốt lửa. Cũng may mọi người cũng ít nhiều cảm giác được việc này nên có tâm lý chuẩn bị. Thắng bại liền xem ở lúc này đây ...

Trên mặt đất có những bụi cây lưa thưa, tuy rằng cỏ hoa ở đây không quá um tùm nhưng ở cuối hạ đầu thu lúc này, cây lá vẫn khiến người ta cảm giác được sức sống mạnh mẽ. Dưới một gốc cây, Tống Giang cầm một tấm bản đồ nhỏ, khẽ nói chuyện với đám người Ngô Dụng, Chu Vũ:

- ... Vốn tính toán rất nhiều, thừa dịp bọn chúng không kịp phản ứng. Sự tình thế này chỉ có thể giải quyết nhanh ...

- ... Gần đây quân đội Võ Thụy Doanh qua lại cần hai canh giờ. Hôm qua chúng ta xuất hiện ở Nhiêu Bình, lại có các loại tin đồn bay loạn khắp nơi, hôm nay một khi có tin tức thì bọn chúng nhất định sẽ chần chừ lo nghĩ liệu có phải điều hổ ly sơn hay không. Chúng ta còn thời gian khoảng ba canh giờ hoặc lâu hơn một chút. Tập kích doanh trại vào ban đêm, cho dù bọn chúng không bị vỡ doanh trại quá nặng nề, vẫn có thể tổ chức phòng tuyến, thì chúng ta vẫn có thể dễ dàng đánh tan bọn chúng ...

- ... Nhớ lại trận chiến đồi Độc Long ngày đó, nếu lúc ấy ta có thể quyết định cường công thì cũng không đến mức như hôm nay ...

- À, quân sư tự trách làm gì. Ngày đó chẳng ai có thể dự đoán được sự tình sau đó lại như vậy, Lương Sơn ... Người ta huynh đệ đồng lòng thì có thể làm được hết thảy mọi việc. Thất bại hôm qua không nhất định đã ảnh hưởng đến thắng lợi hôm nay. Chỉ cần có thể qua được cửa này, Lương Sơn ta liền có thể quét khởi trở lại. Đến lúc đấy ắt đòi lại hết thảy từ kẻ đó ...

- Cần thiết phải như thế ... Bọn chúng ngày nào cũng phải chạy loạn khắp nơi, ban đêm hạ trại phòng ngự nhất định là không đủ, nhưng vẫn cần cẩn thận, không thể có chút sơ suất ...

Mấy người thảo luận xong, không bao lâu sau, Đới Tông tự mình dẫn mấy tên thám tử rút cục quay trở về, báo cáo tình hình với Tống Giang.

- ... Vậy là đã xác định ... Thung lũng Chiến Gia ...

- Thung lũng Chiến Gia ...

Ngón tay Yến Thanh nhẹ nhàng vẽ, vạch trên mặt đất, đôi hàng lông mày cau lại.

Trời chiều đã đốt lên ánh hồng cuối cùng của một ngày ở nơi chân trời, ráng màu đỏ như máu, sau đó là thoát khỏi tầm nhìn của mọi người.

Mấy huyện Phong Bình, Nhiêu Bình, Phú An tạm thành một khu vực hình tam giác. Trước khi tấn công Phong Bình, vị trí của đám người đồi Độc Long, vị trí của mấy chi đội ngũ Võ Thụy Doanh, khi mọi người xuất hiện tại Nhiêu Bình, vị trí mà khả năng sau này mọi người sẽ đi tới, v. v ... Nếu đám người đồi Độc Long ngày nào cũng di chuyển chính là vì thứ nhất là muốn bám chết phía sau đội ngũ của mình, thứ hai là để hỗ trợ Võ Thụy Doanh bao vây, vậy thì lúc này bọn họ rất có khả năng đang ở vị trí giữa hai huyện Phong Bình và Phú An. Thung lũng Chiến Gia ... là nơi khả năng nhất.

Lời đồn đại nổi lên khắp nơi, quân đội Võ Thụy Doanh ở hai bên sườn đều có thể án binh bất động, mà mặc dù muốn động thì khả năng cũng hơi xa một chút. Nửa tháng trở lại đây, đội ngũ bên mình đều trước sau không dám tử chiến với quân Võ Thụy Doanh, bởi vì không còn người để tiêu hao nữa. Nhưng nếu đồn tấn công đầu tiên chính là quay đầu lại đánh kiểu đập nổi chìm thuyền ... Mà mục đích của bọn họ thậm chí không phải là người của đồi Độc Long.

Kỳ thực đến lúc này đáp án đã rất rõ ràng rồi. Mặt trời đã hạ xuống, dần dần truyền đến những mệnh lệnh không được nhóm lửa, không được ồn ào, nghỉ ngơi ngay tại chỗ, chuẩn bị sẵn sàng, v. v ... Khi Yến Thanh đứng lên thì thấy ở nơi rừng cây xa xa, Tống Giang đang khe khẽ nói chuyện với một đám sĩ tốt, chờ sau khi đám này xong lại một đám khác đi tới ...

- Tình huống đặc thù, Tống Giang không thể lớn tiếng nói chuyện, xin chư vị huynh đệ thứ lỗi ... Từ khi khởi sự đến nay, được chư vị huynh đệ nâng đỡ, Tống Giang vô năng, rất là hổ thẹn ... Hiện giờ chúng ta đã bị ép tới cực điểm, nhưng cơ hội xoay chuyển cũng là lúc này ... Các quân sư ra sức bày mưu tính kế cũng chính là vì đánh cuộc một cơ hội này ...

Mặt trời đã lặn hẳn, mặt trăng khuyết đã lên dần trên bầu trời, thả ánh trăng lóng lánh của mình xuống mặt đất. Một con chim nhỏ bay qua trên rừng cây. Tống Giang đi trong quân trận, liên tục cổ động từng nhóm, từng nhóm sĩ tốt.

- ... Chúng ta đã mất quá nhiều huynh đệ, có người đã không còn thân nhân nữa. Hết thấy việc này đều do một kẻ đầu sỏ gây nên ... Kẻ này dùng kế ác độc, lòng lang dạ sói. Y mà không chết thì chúng ta khó có ngày yên bình ... Nhưng Tống Giang ta cam đoan với chư vị huynh đệ, sắp sửa có cơ hội dù lúc này ta còn chưa tiện nói rõ. Chư vị cứ ăn uống xong, tạm nghỉ ngơi cho tốt, không lâu sau, các người sẽ hiểu rõ ...

- Chúng ta phải báo thù cho các huynh đệ, cho các thân nhân ... Không bao lâu nữa, các người sẽ thấy bộ dáng khốc lóc của kẻ đó, thấy y chết như thế nào! Hơn nữa sớm hay muộn cũng có một ngày, chúng ta sẽ lại đi Giang Ninh, bắt toàn bộ ... Người nhà của y! Đến lúc đó, bất kể là thê nhi của y, thân bằng của y, chúng ta đều không thể buông tha. Chỉ có như thế, chúng ta mới có thể tể diện vong linh của năm vạn huynh đệ Lương Sơn trên trời ... Chỉ cần hơi chờ một chút, chuẩn bị tốt đao của các người, các người sẽ thấy ...

- Bọn chúng đã nghĩ chúng ta sẽ tiếp tục trốn, đã nghĩ chúng ta chỉ muốn kéo dài! Nhưng chúng ta sẽ ngay lập tức nói cho bọn chúng biết, Lương Sơn chúng ta ... Là đánh nhau mà ra!

Những lời nói nhỏ đó đang được từng viên đầu lĩnh nói ra. Nhưng ở trong rừng cây, mọi người vẫn đang lau chùi vũ khí của mình, mỗi một ánh mắt giao lưu lẫn nhau đều không giấu nổi sát khí. Dưới ánh trăng sáng sao thưa, hết thấy đều nghiêm túc và yên tĩnh.

Yến Thanh ở trong đám người, thở ra một hơi, bàn tay mở ra, xiết chặt, mở ra, rồi lại xiết chặt ... Gã Ninh Lập Hằng đó, gã rất lợi hại ... Gã có thể là đã có chuẩn bị ...

Cho dù là đồi Độc Long chỉ còn lại hơn hai ngàn người nhưng cũng chưa chắc đã không thể chống cự nổi ... Lương Sơn đã bị buộc đến đường cùng rồi ... Tiếp theo không phải việc mình cần làm, những gì gã đã nói thì mình đều đã làm xong hết rồi ... Ngô Dụng bọn họ đã biết trong số các đầu lĩnh có gian tế, bởi vậy chắc chắn là có chuẩn bị. Mình rất có khả năng sẽ bị lộ, hơn nữa khả năng bị lộ là bởi vì tự cho là thông minh, hay gây chuyện rắc rối ... Nhưng chỉ cần mình không bị xác định là gian tế, thì hoạt động bí ẩn một chút là bọn họ không thể phát hiện được. Cho dù có phát hiện thì có lẽ mình cũng đã đi rồi ... Không cần mạo hiểm ... Không thể ngồi xem ... Trong lòng cực kỳ do dự, mắt nhìn ánh trăng qua kẽ lá trên đỉnh đầu, lắc lắc đầu.

Mặc kệ nghĩ như thế nào đều cảm thấy ... Không cần phải ... Mạng của mình thì mình phải tự giữ thôi. Ninh Lập Hằng, nếu người đã thông minh như vậy, chắc sẽ không thể không có phòng bị nhỉ ... Viên ngoại ơi viên ngoại, ta đã hết lòng tuân thủ hứa hẹn, hẳn là ...

Thời gian dần dần trôi, bóng đêm yên lặng như đang che giấu một thanh đao sắc bén, không ngừng tích lũy sức lực, bởi vì áp lực trầm mặc bên kia khiến nó càng trở nên sắc bén hơn. Mặc giáp trụ, buộc ống tay áo, lau chùi đao nhọn, cầm lên lần nữa ... Ở một bên doanh trại, bóng dáng như một con báo ẩn núp xuyên qua bụi cỏ dưới ánh trăng.

Cảnh vật trước mặt không ngừng xuất hiện rồi lại đi qua. Thời gian mình cần không nhiều lắm, chỉ cần một lần cảnh báo là đủ rồi. Chỉ tiếc bởi vì lần này chạy trốn, trên người không có những thứ như pháo hoa. Nhưng bên này cũng cách thung lũng Chiến Gia không xa.

Nếu người đó chết thì hết thấy đều sẽ thất bại trong gang tấc. Viên ngoại ở kinh thành cũng không chắc thực sự có thể sửa lại được án sai hoặc là sống được tốt lành.

Trận chiến Lương Sơn đã tới bước này, mình cũng chỉ có thể mạo hiểm được như vậy mà thôi.

Bụi cỏ, cây cối, hòn đá, bóng tối đều liên tục bị bóng dáng đó bỏ lại đằng sau không tiếng động theo bước đi vội vã của y. Nhưng đúng lúc đang nhanh chóng di chuyển đó, tập kích bất ngờ xé gió lao đến! Trong rừng cây, các đầu lĩnh chào hỏi nhau, dùng tay ra hiệu. Một gã, hai gã, v. v ... Cuối cùng ba ngàn bóng người đều đã đứng lên không một tiếng động, bắt đầu tiến lên.

Chu Vũ đi đến chỗ thủ hạ của Yến Thanh, xuất hiện trước mặt mọi người. Một lát sau, bọn họ nhập vào trong đội ngũ, không tiếng động, dùng mảnh tiền về phía trước như nước lũ ... Một chút giao thủ trong bóng

đêm, sau đó là những tiếng bịch bịch giao đầu quyền, lưỡi đao bị đá văng ra ngoài. Hai bóng người nhảy về hai phía khác nhau.

- Đới viện trưởng ...

- Thân thủ giỏi thật!

Đao được Đới Tông giấu vào trong tay áo. Ở ngoài hai trượng, Yến Thanh quay người. Ở chỗ cao phía trước mặt y, có người đi tới, một, hai ... Cuối cùng tụ tập lại hơi thở đáng sợ. Người cầm đầu ánh mắt thâm trầm nhìn y, lắc đầu.

- Yến Thanh ơi Yến Thanh, cuối cùng không ngờ là ngươi, thực sự khiến ta ... Rất đau lòng!

Dưới ánh trăng là Tống Giang, hắc đạo kiêu hùng chuẩn bị giết người, không phải là kẻ luôn luôn thiện tâm giúp đỡ mọi người. Mà ở phía sau gã, bên cạnh gã: Võ Tòng, Quan Thắng, Sài Tiến, huynh đệ họ Nguyễn và hơn mười tinh nhuệ Lương Sơn đều có mặt. Mà đáng chú ý nhất, có lẽ là Tịch Quân Dục, bởi vì suốt quãng đường chạy trốn, lại bị cô lập nên sắc mặt tái nhợt, có chút ốm yếu. Tới lúc này, hấn xoa tay, rốt cục có thể lại một lần nữa được làm mưu sĩ quan trọng đứng bên cạnh Tống Giang.

- Thời đến thiên địa cùng hiệp lực, vận đi anh hùng bất tự do. Thời gian dài như vậy, chúng ta đã cố gắng hết sức tính toán, xem ra rốt cục có một lần có thể đi trước người kia rồi. Yến huynh đệ, kỳ thật Lưu viên ngoại vẫn còn sống nhỉ ... Thật sự là chúc mừng ...

Giọng nói có chút suy yếu, có chút vui sướng, rồi lại dù bận rộn nhưng vẫn ung dung, thản nhiên truyền đi trong bóng đêm ... Không lâu sau, trên đỉnh núi cuối cùng đó, bóng người thứ nhất rốt cục xuất hiện không tiếng động, sau đó người đồng như kiến cùng lao lên.

Trong đám người, có thể giơ tay lên, chỉ xuống phía xa xa bên dưới đang không có bao nhiêu phòng bị ... Doanh trại hai ngàn người! Thung lũng Chiến Gia! Thế công xuống như nước lũ!

- Thời đến thiên địa cùng hiệp lực, vận đi anh hùng bất tự do. Thời gian dài như vậy, chúng ta đã cố gắng hết sức tính toán, xem ra rốt cục có một lần có thể đi trước người kia rồi. Yến huynh đệ, kỳ thật Lưu viên ngoại vẫn còn sống nhỉ ... Thật sự là chúc mừng ...

Ánh trăng sáng ngời, khi trong núi rừng vang lên giọng nói này của Tịch Quân Dục, quân tốt Lương Sơn vẫn còn ở phía xa xa, đang tiến về phía trước không một tiếng động. Yến Thanh lui một bước, ánh mắt nhìn quét mọi người xung quanh. Phía trước Tống Giang, phía sau Đới Tông. Yến Thanh nắm tay lại, thở ra một hơi, sau đó rốt cục ổn định tâm thần, bật cười.

- Nhanh như vậy ... Xem ra lúc trước các ngươi cũng đã hoài nghi ta. Khi nào thế?

- Từ khi chúng ta còn đang ở trên Lương Sơn.

Ẩn nhẫn lâu như vậy trong ghen ghét và hiểu lầm, tới lúc này mây tan trăng sáng, đến lúc này Tịch Quân Dục cũng không keo kiệt chia sẻ tâm đắc ọi người. Nghe Yến Thanh hỏi, hấn liền mỉm cười, ánh mắt chuyển thành nghiêm túc.

- Muốn hoài nghi đến Yến huynh đệ người thực sự không phải là một chuyện dễ dàng. Người có quan hệ rất tốt với mọi người, đóng kịch cũng quá tốt. Sau khi Lưu viên ngoại qua đời, trên Lương Sơn căn bản là không có ai hoài nghi đến người. Nhưng lần đầu tiên khiến ta tập trung ánh mắt trên người người chính là một tháng trước, khi ta ở trên núi tỏ vẻ vụng trộm ra đi ...

- Lúc ấy quân sư và mọi người đều hiểu được trong chúng ta có nội quỷ, cũng hiểu được sức phá hoại của nội quỷ này. Nhưng y ẩn nấp trong các đầu lĩnh, chúng ta căn bản là không thể đi thăm dò được. Nhưng ta có thể xác định một việc: Ta là người mà Ninh Lập Hằng nhất định phải giết. Nếu ta muốn vụng trộm bỏ đi, vậy nội quỷ đó nhất định sẽ chú ý tới ta. Lúc ấy ta tự lấy mình làm mồi, dẫn người lộ diện, xác định một ít người. Yến huynh đệ, trong lúc đó, người đã khiến ta cảm thấy kỳ quái ...

Trong lúc nói chuyện, giọng nói của Tịch Quân Dục cũng dần trở nên sáng sủa hơn. Hấn mở hai tay ra, thậm chí có chút khí chất tương tự như Ninh Nghị. Bởi vì đại chiến còn chưa bắt đầu, đám người Tống Giang cũng không ngại tốn thêm chút thời gian ở đây nghe Tịch Quân Dục nói chuyện, hưởng thụ khoái cảm bắt nội gian tại chỗ trước khi khai chiến.

- Có một số việc, một khi bắt đầu dò xét, điều tra thì luôn luôn có thể có một chút manh mối. Nếu ta muốn đi, rất nhiều người sẽ không cho. Việc này không có gì lạ. Hai lòng ba ý không có nghĩa là nội gian, nhưng không ngờ người lại quan tâm tới việc này. Vì sao? Sau khi Lư viên ngoại chết, người một lòng nghĩ tới việc báo thù, nếu người phóng ánh mắt ra ngoài Lương Sơn thì không có gì là lạ.

- Nhưng người lại quan tâm tới sự tình nội bộ Lương Sơn. Cái này khó mà nói.

- Đương nhiên người quan hệ với ai cũng tốt cả, ngẫu nhiên hỏi một việc gì đó cũng không thể xác định người có ý gì. Hơn nữa, có khả năng người muốn kéo ta đi tìm Ninh Lập Hằng báo thù. Việc này cũng không phải là không có khả năng ... Cho nên lúc ấy ta cũng không thể xác định.

Tịch Quân Dục nghiêng nghiêng đầu, như cười như không tạm dừng một lát:

- Nhưng trong lòng đã có nghi hoặc thì có một số việc liên không thể không suy nghĩ ... Chúng ta quay lại nhìn toàn bộ sự tình phát triển của đôi Độc Long, lại đối chiếu với hành tung của Ninh Nghị. Cuối tháng ba xảy ra vụ án diệt môn ở Giang Ninh, đến trung tuần tháng tư y liền khởi hành đi kinh thành, sau đó lại gặp đám người Chu Vũ đại ca cướp ở Vận Hà. Cuối tháng tư đầu tháng năm vào kinh thành, cho dù chấp nói thì cũng phải có sự chuẩn bị. Giữa tháng năm y đi tới Sơn Đông, cuối tháng năm chúng ta đánh đôi Độc Long. Thời gian ngắn như vậy có thể làm được bao nhiêu việc chứ?

Yến Thanh cười lắc lắc đầu:

- Y chỉ ba ngày đã phá hủy các người.

- Đúng vậy.

Tịch Quân Dục dù tức giận nhưng vẫn ung dung:

- Nhưng trong trận chiến đôi Độc Long, ngay từ đầu chúng ta căn bản không dự đoán được trong số các đầu lĩnh trên núi lại có nội gian như vậy. Nhìn toàn bộ sự tình, nếu không có nội gian như vậy thì y căn bản là không thể làm nổi việc gì. Hơn nữa nếu muốn làm được việc này thì nội gian không thể là kẻ mới gấp gấp kéo tới. Y tự đặt mình vào nơi nguy hiểm, việc mạo hiểm nhất không ngờ là gửi gắm phần thắng trên người một nội gian. Như vậy nội gian này thứ nhất là phải lợi hại, thứ hai là phải khôn khéo. Tức là vừa phải có võ nghệ cao cường, vừa phải có đầu óc, có thủ đoạn làm việc, hơn nữa còn phải đáng giá tin nhiệm! Lúc đó ta đột nhiên nghĩ rằng, nếu nội gian không phải là sau khi đến Sơn Đông mới bố trí thì khi chúng ta bị sớt một chỗ nào đó, y cũng đã bày bố! Vậy chỉ có một nơi có khả năng ...

- Vận Hà!

Tịch Quân Dục gật đầu, vênh cằm, ngạo nghễ nhìn Yến Thanh:

- Sau chiến dịch Vận Hà chỉ có bốn người trở về. Chu đại ca không có khả năng, bởi vì huynh ấy không có mặt tại đó. Trương Thuận Trương đại ca bị giết ở đôi Độc Long. Còn lại người và Yến Thuận đại ca, ta đều từng hoài nghi. Khi hoài nghi đến người, ta đều tự cười mình suy nghĩ quá nhiều. Theo cách nói của Chu Vũ đại ca, chính mắt huynh ấy nhìn thấy Lư viên ngoại bị giết. Hơn nữa chỉ bị bắt trong thời gian nửa ngày, Lư viên ngoại sao có thể bị xúi giục chứ, không đủ thời gian. Lúc chúng ta xuống núi, Yến Thuận ca ca cũng không đi theo cùng, ta cũng một lần nữa nghĩ rằng mình đã nghĩ sai rồi.

484. Q.3 - Chương 486: Khi Yến Quay Về, Trăng Ngập Lầu Tây

- Nhưng ta chưa bao giờ thả lỏng sự đề phòng đối với người. Mà khi đến huyện Phong Bình, người nhét một tờ giấy vào trong ngực một nha dịch đã chết ... Ta mới có thể xác định là người.

- Thông minh một đời, bỏ sót một điểm, quả thật chỉ có người!

Tịch Quân Dục chỉ vào Yến Thanh cười rộ lên:

- Lợi hại khôn khéo, võ nghệ cao cường, có năng lực, có thủ đoạn, hơn nữa người còn có quan hệ tốt với đại bộ phận huynh đệ Lương Sơn. Hơn nữa chỉ có người mới có thể lấp kín chỗ trống mà ta vẫn cảm thấy kỳ quái nhất. Vì sao y nguyện ý đặt cược trên người nội gian này? Nếu loại trừ sự thần thông quảng đại có chứa nhiều chuẩn bị của Ỗn Thanh ... Bởi vì giữa người và Lư viên ngoại, không phải tình cảm huynh đệ ... Mà là tình cảm luyện tình! Người là luyện đồng ...

Những lời này vừa nói ra, xung quanh có người vẽ mặt cổ quái, có người gần như bật cười. Về mặt Ỗn Thanh vốn lúc đầu còn khá tùy ý nhưng lúc này hơi hơi cúi đầu, khí thế toàn thân đã lộ ra sát khí.

Ỗn Thanh tính tình ôn hòa, nhưng bộ dạng khá tuấn mỹ mà không mất đi khí thế dương cương, hơn nữa võ nghệ lại cao cường, rất nhiều người trên Lương Sơn đều có quan hệ tốt với y. Nhưng đối với quan hệ không đơn giản là chủ tớ giữa y và Lư Tuấn Nghĩa thì trên núi chỉ có một ít người mơ hồ biết nhưng cũng không nói ra mà thôi. Tuy Ỗn Thanh là người hầu của nhà Lư Tuấn Nghĩa nhưng từ những năm trước đó quả thật là xuất thân luyện đồng.

Nhưng ở thời đại này, cho dù giữa hai nam nhân có điểm gì đó cũng coi như là việc phong nhã, chỉ có điều không tiện nói ra ngoài mà thôi. Bởi vì nguyên nhân này mà Ỗn Thanh mới có thể lần lộn phát triển nhanh chóng ở thanh lâu, được thanh danh Lãng Tử Ỗn Thanh. Nhưng sau đó y trưởng thành, đồng thời cũng chưa chắc đã thực sự có quan hệ thân thể với Lư Tuấn Nghĩa, đặc biệt sau lại cứu Lư Tuấn Nghĩa lên núi, đã xem như có thân phận huynh đệ đường đường chính chính, không có ai nói lại chuyện này nữa.

Nhưng lúc này Tịch Quân Dục nói ra chính là làm nhục không hơn không kém, không khác nào vuốt râu hùm, túm vấy ngược của rồng (Rồng có vẩy ngược, động vào tất nổi giận) ... Tịch Quân Dục lúc này đương nhiên không sợ Ỗn Thanh, chỉ cười tự đắc. Còn Ỗn Thanh thì ánh mắt lạnh lẽo hằn lên. Đám người Đối Tông, Vô Tông đều tiến lên một bước.

Tổng Giang trầm giọng nói:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm. Ỗn huynh đệ, Tổng Giang ta tự hỏi vẫn chưa từng bạc đãi người, sao người lại như thế đối với ta? Thiện ác cuối cùng đều có báo, hôm nay người bị chúng ta vạch trần cũng coi như không oan! Hôm nay Ninh Lập Hằng đang ở thung lũng Chiến Gia, chúng ta giết tới, chính là muốn đẩy y vào chỗ chết. Nơi này không phải là đồi Độc Long, xung quanh địa thế trống trải. Chúng ta giết tới cũng không phải vì tiêu diệt toàn bộ hai ngàn người kia mà chính là muốn lấy ba ngàn người toàn lực giết khó có thể may mắn được! Nếu người hối cải thì sớm đầu hàng, bó tay chịu trói. Đến lúc đó xử trí người như thế nào có lẽ còn có huynh đệ cầu tình cho người.

Tổng Giang nói xong thì có người dẫn ngựa đi tới. Gã cũng không để ý tới câu trả lời của Ỗn Thanh, cười lên ngựa chuẩn bị đi. Ở phía sau, Ỗn Thanh cúi đầu bật cười:

- Ha ha ha ha ... Tổng Giang ...

Tiếng cười này có vẻ vớ vẩn, Tổng Giang nghiêng đầu, Ỗn Thanh ở phía sau trầm giọng nói:

- Người cứ la hét chuyện ma quỷ thay trời hành đạo, chẳng phải chính người cũng không tin sao?!

Lời này gần như cắn răng mà nói, Tổng Giang nhìn y một chút. Ỗn Thanh đứng đó, thẳng người lên, toàn thân rần rở, lấy từ trong ngực ra một tấm vải dầu, chậm rãi quấn lên quanh ta hơi hơi bước lên, đám người Đối Tông cũng thay đổi phương hướng, đề phòng y chạy trốn.

- Đúng vậy Thanh ta là người có thân phận ti tiện. Nhưng Tổng Giang người chỉ là một tên thổ phỉ! Chưa từng bạc đãi người ư?! Người nghĩ mọi người đều là thằng ngu sao? Viên ngoại nhà ta vốn là phú thương ở phủ Đại Danh, có nhà có ruộng có gia đình. Người nói ông ấy là anh hùng hảo hán cho nên phải khiến ông ấy lên núi vào rừng làm cướp ư? Một mưu kế làm thơ phản, khiến viên ngoại biến thành tan cửa nát nhà! Các người cũng biết, lần đầu tiên khi viên ngoại đi ra, ta từng khổ sở khuyên can ông ấy, đừng sinh khí phách nhất thời mà lên Lương Sơn ...

Cuốn vải dầu trên tay xong, Ỗn Thanh nắm chặt tay phát ra những tiếng rắc rắc.

Dưới ánh trăng, ánh mắt y lợi hại như mắt hổ.

- Viên ngoại không nghe ta khuyên, cuối cùng rơi vào mưu kế của Văn Nhân Bất Nhị. Cùng đường, ta cũng chỉ có thể khuyên viên ngoại lên Lương Sơn ... Yến Tiểu Át thật sự là người có thân phận hèn mọn, ở đâu cũng đều không sao cả. Nhưng ta còn phân biệt được rõ tốt xấu, biết được sự tình này là ai làm! Tống Giang! Thiệt cho người có thể đồng dạng nói rằng người chưa từng bạc đãi người khác! Người làm hại người ta nhà tan cửa nát, lại còn đúng lý hợp tình muốn người ta phải cảm tạ người! Trên Lương Sơn có bao nhiêu người như vậy? Người nhà của Tần Minh là bị hại như thế nào? Từ Ninh là như thế nào? Bọn họ có phải như lợn như chó hay không, nghĩ như thế nào, ta không biết. Nhưng ta nói cho người, từ khi Yến Thanh ta lên Lương Sơn, trong lòng ta lúc nào cũng trông mong các người chết sạch toàn bộ!

Y lấy răng kéo mảnh vải quần trên cánh tay, xương cốt hơi rung động, ánh mắt chăm chú nhìn chuẩn Tống Giang, nở một nụ cười lạnh lùng, ác liệt như soi. Tống Giang dè dặt cương, nói:

- Giết y!

- A!

Nắm quyền phóng tới, Yến Thanh bước lên một bước, đổi chưởng, khí thế trên người đã trở nên thực sự nguy hiểm. Từ đầu tới cuối, người thanh niên vẫn luôn có thái độ ôn hòa trên Lương Sơn lúc này rất cục thể hiện thái độ công kích hung bạo nhất, cho thấy khí thế tuyệt đối không đầu hàng ở đây. Ở phía trước, đám người Võ Tòng đón đánh. Bọn họ không đến mức sợ hãi Yến Thanh, nhưng cũng vào lúc này, không có ai thực sự dám coi thường y.

Tống Giang giục ngựa rời đi. Một số người ẩn núp trong bóng tối xung quanh cũng bắt đầu theo gã mà đi.

Bên nائن Thanh bước mấy bước rồi đột nhiên lao về phía Tống Giang.

Đón lấy y ở phía trước là một quyền phá gió. Đây là cao thủ có thân thủ số một số hai trên Lương Sơn, thậm chí tay không đánh hổ, Hành Giả Võ Tòng. Phía sau đó là Sài Tiến, Quan Thắng và hơn mười tên tinh nhuệ Lương Sơn có võ nghệ cao cường.

Nhưng bóng dáng Yến Thanh không hề dừng lại. Thân thể xông thẳng tới, trong lúc lao đi thì hai tay vồ mạnh về hai hướng ở phía trước, giống như mãnh hổ vồ tới.

Bốp một tiếng, hai bóng người va chạm vào nhau. Quan Thắng vung đại đao, Sài Tiến cũng lao tới cùng với hơn mười bóng người khác. Đới Tông nhảy lên từ phía sau lưng, đoản đao đâm tới không một tiếng động, Vô số va chạm, ác ý, sát niệm, v. v ... Hòa lẫn vào nhau, che lấp ánh trăng.

Ở kinh thành cách đó ngàn dặm, Lư Tuấn Nghĩa dừng luyện võ trên sân, mồ hôi rơi xuống trên cơ thể cời trần. Ngẩng đầu lên, trăng sáng treo trên trời, chiếu sáng khắp nơi ... Gã đi vào phòng, nghĩ không biết sự tình Lương Sơn thế nào rồi ... Bóng người va chạm hỗn loạn, quyền phong gào thét, huyết hoa nở rộ ở trước mắt, thân người đụng vào thân cây, phá tan cây cỏ. Dưới ánh trăng đêm, chiến cuộc kéo dài lan ra, chỉ để lại vết máu loang lổ.

- Đi!

Bị vây trong cuộc sát phạt này không phải chỉ một người mà là hai người. Cũng bởi vì như vậy nên cuộc chiến đấu mới có thể duy trì thời gian lâu đến như vậy, thậm chí vẫn duy trì cho đến khi ... Bên kia núi truyền đến tiếng chém giết.

Đỡ một chùy của Võ Tòng đánh vào bụng dưới, một quyền nện tới đánh văng cả người gã ra, sau đó là bắt, khóa, cuốn lấy cánh tay Võ Tòng, đồng thời tóm lấy gã nện về phía trước. Võ Tòng một tay chống đỡ lấy thân cây phía trước, tay kia đột nhiên mạnh mẽ phá giải, liên hoàn trọng quyền đánh về phía Yến Thanh. Yến Thanh cũng dùng trọng quyền đánh trả. Khi Đới Tông đánh lên tới thì bị một thanh đại đao chém văng ra.

Đau đớn bỏng rát, cảm giác tê dại trong đầu, máu tươi sôi trào, chống đỡ hai người một mạch chạy trốn. Nhưng trên thân thể quả thật là chi chít vết thương.

Quyền của Võ Tòng rất nặng, Đới Tông thì biến hóa linh hoạt, nhẹ nhàng, nhưng luận về võ nghệ thì không có ai là kém Yến Thanh cả. Tinh nhuệ Lương Sơn đuổi giết xung quanh thì cũng không có ai kém, đều có khả năng lấy một địch nhiều người, rất khó có thể tìm được may mắn.

Không riêng gì Yến Thanh, Quan Thắng đang múa đao ở phía sau cũng chồng chất vết thương trên người. Một cái móc câu dính trên người gã, tuy rằng bị gã dùng đao chặt đứt nhưng móc đã cắm vào trong thân thể. Mặc dù trên người gã bị rất nhiều vết thương nhưng vẫn thần dũng vùng đao, mỗi đao chém ra đều mở ra được một phạm vi nhất định, khiến hai người có không gian di chuyển.

Yến Thanh không ngờ rằng đúng vào lúc bị vây giết thì người đột nhiên thét lớn xuất đao, ý định trợ giúp mình thoát vây lại chính là Quan Thắng. Quan Thắng chưa chắc đã là nội gian mà Ninh Lập Hằng xúi giục. Khi còn ở đời Độc Long, chính Ninh Nghị đã bày Quan Thắng và Yến Thanh còn đứng ra phối hợp. Đối với Quan Thắng vẫn luôn chú ý tới thanh danh thì đó là một sự sỉ nhục lớn lao. Chính vì vậy từ đó về sau, gã vẫn kiên trì muốn là kẻ thù của Ninh Nghị, đi theo đám người Lương Sơn chạy trốn.

Bị Ninh Nghị bày như vậy cũng chỉ làm kiên định hơn quyết tâm của gã làm bạn cùng với đám người Lương Sơn.

485. Q.3 - Chương 487: Ác Mộng Cuối Cùng Cũng Hết, Lạnh Lẽo Thở Dài!

Lần này tập kích thung lũng Chiến Gia, đám người Tống Giang đưa Quan Thắng đến đây là bởi vì trước đó chính Yến Thanh đã chơi xỏ gã, muốn dùng việc này để thu phục tâm gã. Nhưng bất kể Yến Thanh hay đám người Võ Tông, Đới Tông, Sài Tiến, không ai ngờ được rằng khi Yến Thanh ra tay và bị mọi người bao vây thì người đàn ông râu dài luôn có vẻ trầm mặc này lại xuất đao, ngăn công kích của Sài Tiến, thậm chí còn giết chết hai, đánh bị thương một tên trong số những quân tốt bao vây xung quanh, và thét lớn khiến Yến Thanh chạy trốn.

Từ đó về sau hai người cứ thế chạy trốn, nhưng thoát nhìn hết thấy có vẻ chỉ là phí công. Vốn là muốn cảnh báo nhưng đám người Lương Sơn phòng ngừa phía bên kia rất chặt, hai người càng chạy thì ngược lại càng lệch khỏi phương hướng. Sau đó, khi tiếng chém giết vang lên ở bên kia thì hai người đã chi chút vết thương, cả người đầm máu. Tịch Quân Dục đuổi theo phía sau cười ha hả:

- Không có cơ hội đâu! Hai người các ngươi còn không bó tay chịu trời! Quan Thắng, không ngờ ta lại nhìn lọt ngươi! Lẽ ra ta nên đoán được rằng ngươi đã phản bội, các ngươi những kẻ này ...

Tịch Quân Dục còn chưa nói dứt lời, Quan Thắng đột nhiên lao thẳng về phía hắn, trường đao giậm dữ chém bay một tên quân tốt ra ngoài. Thấy gã bão nổi, một tên quân tốt chém về phía gã một đao rồi vội vàng cùng mọi người tránh ra. Quan Thắng lại vùng đao quét ngang đồng thời quát lên:

- Tiểu nhân! Đừng vội lấy tâm tư xấu xa của ngươi để đo lòng Quan mỗ! Ta không hề liên quan gì tới Ninh Lập Hằng kia! Chỉ có điều ... Yến Tiểu Át nói đúng! Con người Quan mỗ sẽ không thêm làm bạn với các ngươi ...

Tịch Quân Dục lúc này cũng đã là người thuộc tầng lớp đưa ra quyết sách của Lương Sơn, bên người có bảy, tám tên quân tốt che chở, nhưng thấy bộ dạng hung bạo muốn giết tới của Quan Thắng thì cũng không kìm nổi lùi một bước, sau đó bật cười hung ác:

- Ô? Vậy Tịch mỗ liền chúc mừng Quan tướng quân, tìm được con đường trong lòng để đi! Nhưng trên đời này, được làm vua thua làm giặc, các ngươi nghe một chút đi, bên kia đã đánh rồi, các ngươi có giấy dựa nữa cũng có tác dụng gì đâu chứ!

- Hãy bớt nói nhảm đi. Muốn lấy tính mạng Quan mỗ, ngươi cứ việc đến đây. Tuy nhiên Tịch gia tiểu nhi, ngươi cần thận kéo Quan mỗ chém ngươi!

Ở bên kia, Yến Thanh và Võ Tông lăn ra xa hai trượng, nện cho nhau một quyền rồi tách ra, nửa ngồi xổm nửa đứng trên mặt đất. Quan Thắng ngược pháp phòng, cả người đầm máu, chống Thanh Long Đao trên mặt đất. Mọi người vây kín lại, định xông lên. Tịch Quân Dục hừ lạnh một tiếng:

- Không biết sống chết! Mọi việc đã định, không cần nhiều lời ...

- Ta đã nói hần rất có ý kiến mà.

Dường như giữa đám người truyền đến hô hưởng ứng. Không có bao nhiêu người để ý tới rằng ở bên kia núi, dường như tiếng kêu đã trở nên kịch liệt hơn.

Tịch Quân Dục phát tay:

- Giết bọn chúng, chúng ta ...

- ... Ta đã từng nói, đúng không?

Võ Tòng lao ra một bước, cảm giác hình như hơi không đúng, hơi hơi dừng lại một chút, không biết tại sao bên kia vẫn đang hô giết đầy khí thế mà lại truyền đến những tiếng nói loáng thoáng như vận Thanh nhấp nháy mắt, hơi nghiêng đầu.

Trong nháy mắt này, tất cả mọi người dường như đã nhận ra điều gì đó, hoặc như là ảo giác không thể xác định được. Gió vẫn thổi qua trong rừng cây, chỉ có lá cây đang xao động.

Đám người Tống Giang tiếp cận ngọn núi bên kia. Tiếng hò hét đột nhiên trở nên dày đặc hẳn lên, mặt đất chấn động. Y ngồi trên lưng ngựa, không biết vì sao lại tự nhiên nhìn về phía sau rồi lại nhìn ra phía trước.

- Đây là trận chiến cuối cùng ...

- Chỉ có giết y mới có thể an bình được ...

- Dưới sự điều động như vậy, tình báo giả như vậy, bên phía triều đình không thể phản ứng kịp được, bọn chúng không dám mạo hiểm ...

- Người của đời Độc Long có phòng bị cũng không sao cả ...

- Ba ngàn đánh hai ngàn, chúng ta chỉ giết Ninh Lập Hằng ...

- Hơi này không phải đời Độc Long, địa thế trống trải ...

- Chúng ta chạy loảng ngoảng lâu như vậy, kéo theo bọn chúng chạy, rốt cục tìm được cơ hội ... Đúng vậy, tìm được cơ hội rồi ...

Tống Giang bỗng cảm thấy thanh âm và khí thế dường như bỗng nhiên trở nên hơi lớn, nhưng bởi vì có ngọn núi làm tấm chắn, lại có gió nữa nên động tĩnh trở nên lớn như vậy cũng là bình thường.

Y vùng mạnh dây cương, vó ngựa dưới chân càng nhanh hơn. Đoàn người chạy lên đỉnh núi, rốt cục lướt quá phạm vi bị ngăn trở tầm nhìn. Ánh lửa hiện ra trước mặt. Nụ cười trên mặt Tống Giang bùng lên dưới ánh sáng từ xa chiếu đến. Gió núi hòa theo khí thế và tiếng hò hét của đoàn người, cuộn cuộn mà đến.

Thung lũng Chiến Gia. Tiếng gầm cuộn cuộn, máu tươi sôi trào, mặt đất chấn động. Ba ngàn quân sĩ Lương Sơn được các đầu lĩnh dẫn dắt lao vào doanh trại của đời Độc Long, va chạm với đội hình hai ngàn người dưới đó. Ác chiến ... ! Ánh sáng của những bó đuốc và đồng lửa chiếu sáng bầu trời đêm. Sau đó, trên chiến địa dưới bầu trời trống trải này, ánh lửa bắt đầu mở rộng, kéo dài ra. Ở hai bên sườn thung lũng Chiến Gia, còn có hai đội ngũ đang lao đến cùng với những cây đuốc, giống như một trận hình cánh nhọn lớn, đánh bất ngờ vào đội ngũ Lương Sơn, mãnh liệt vây kín.

Cảnh tượng này đập vào mắt Tống Giang. Hai mắt y tối sầm. Không có khả năng, không có khả năng đoán được ... Trong rừng cây dưới đêm trăng, những người mặc loại quần áo gắn cây cổ kỳ quái đứng lên không một tiếng động trong bóng tối. Một người, hai người ... Có người từ trên cây nhảy xuống, lá cây bay loạn ... Giống như vực sâu khổng lồ đang tới ...

- A ... Tịch Quân Dục nghe thấy thanh âm kia kéo rất dài, cân nhắc từ ngữ, sau đó:

- ... Ngạc nhiên vui mừng nhỉ! ...

Vô số hình ảnh hiện lên từ cái đầu đau đớn, sau đó là những thanh âm vỡ vụn, lẻ tẻ.

Tiếng chém giết, tiếng chạy trốn, cũng giống như ánh lửa vờn quanh khắp đất trời. Ba ngàn người Lương Sơn, đầu tiên là tụ tập như cơn lốc xoáy, sau đó là tháo chạy như thủy triều ... Chạy trốn về phía sau. Cây cối và ánh trăng trên bầu trời như đang chiêm chọc.

Động tĩnh trong rừng cây càng lúc càng lớn ... Chém giết từ phía sau tràn đến, sau đó là tên bắn. Y nhớ rõ, có một mũi tên bắn trúng vai y ... Tiếp theo nữa là chém giết, đau đớn ... Trong đầu vẫn còn ong ong. Y mơ hồ có thể cảm giác được mình đang nằm trên đất, cảm giác lạnh lẽo. Có người hô:

- Công Minh ca ca ...

Một quãng sáng mở ra, có người đi tới.

- A ... Lại bắt được một ...

- Ta muốn đi tắm rửa ...

Không biết vì sao thanh âm kia khiến y cảm thấy cực kỳ đáng giận, đồng thời cũng có sự sợ hãi và lạnh lẽo phát ra từ sâu trọng nội tâm. Có lúc hơi hé mở mắt ra có thể thấy những bước chân đi qua, thấy vạt áo trường bào.

- ... Hừ, trong lá cây hoặc cây cỏ ở đây nhất định có bọ, ta ngứa chết mất, còn không dám động ... Ta nhớ rõ trước khi ta nằm úp sấp hình như đụng phải phân. Không bao giờ làm loại chuyện này nữa ...

- Người có gan thì giết bố!

- Tốt!

Qua một lát, có thi thể bị nâng đi:

- Còn ai có loại yêu cầu này nữa không?

Ánh sáng vẫn biến ảo, ý thức đã càng ngày càng tỉnh táo. Người đó vẫn đang nói chuyện với người khác, trong chốc lát lại nói:

- À, Thái Viên Tử Trương Thanh, ta biết ngươi ... Ta biết y.

Giãy dụa một chút nhưng tay chân hẫng là đều bị trói. Cố gắng mở to mắt ra, có tiếng người hô:

- Công Minh ca ca!

Thư sinh trẻ tuổi mặc áo bào ở phía trước đang nói chuyện với đồng bạn xung quanh liền đảo mắt nhìn tới. Đây là một vị trí ở giữa doanh trại đơn giản. Trận đánh bên ngoài hẳn là vẫn chưa đánh xong nhưng có vẻ im lặng. Mình đang nằm dưới đất, xung quanh có một ít lồng sắt nhốt tù nhân. Có mấy huynh đệ bị bắt trói ném vào trong đó, trong đó có Chu Vũ, nhưng cửa lồng vẫn không đóng.

Tịch Quân Dục cũng bị trói hai tay ra sau lưng, quỳ ở đó, vẻ mặt trầm mặc, ánh mắt đại ra, không nói được một lời. Có lẽ cũng chỉ có thể dùng hình thức như vậy để ứng phó tình cảnh trước mắt.

Bộp bộp ... Người thanh niên quay đầu lại nhìn y, vỗ vỗ tay:

- Tỉnh lại rồi à? Có thể nhìn thấy ta chứ? Lần đầu gặp mặt ... Đúng rồi, khăn mặt.

Người trước mắt chính là Ninh Lập Hằng. Tuy rằng đây thực sự là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nhưng trong lòng Tống Giang cũng có thể biết được điều này. Ninh Lập Hằng cầm khăn mặt chần chờ một chút:

- Người đây là có cái gì nhĩ, dưới lỗ mũi ấy ... Ủ, ta lau giúp ngươi ... Là máu!

Ninh Lập Hằng lau một chút, sau đó ném khăn mặt xuống. Trên thực tế, Tống Giang biết không chỉ dưới mũi mình có máu. Sau đầu bị đánh một đòn thì hẳn là cũng đầy máu tươi, nhưng điểm ấy thì Ninh Nghị không để ý đến.

- Tống Giang tỉnh rồi. Bên kia là ai? Bên đó có tóm được không? Đi xem nào ...

- Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng ... Người không có khả năng đoán được. Người không có khả năng có nhiều người như vậy ...

- Cái gì?

Ninh Nghị quay đầu lại lắng nghe một chút:

- Người à? Ồ, đó là người của Võ Thụy Doanh. Ta để bọn họ mai phục tại hai bên thung lũng Chiến Gia từ trước đó, cũng không nhiều lắm, mỗi bên chỉ khoảng ba ngàn người. Cho nên khi các người đánh tới thì chống lại không phải là hai ngàn mà là tám ngàn. Các người chỉ có ba ngàn, chúng ta có tám ngàn ...

Hắn nói mấy câu, có người đi tới báo cáo tin tức, phải đi nghe một chút, sau đó lại trở về bên này, cúi đầu vẽ vạch trên một quyển sổ nhỏ, lại ngẩng đầu lên, ánh mắt ôn hòa.

- Có thể thấy người đang cảm giác rất kỳ quái ... Đúng rồi, quên nói cho người tình thế. Lúc trước, khi các người đánh tới, chúng ta bọc đánh một chút, giết một ít người, còn lại khoảng hai mươi người hiện tại bị chúng ta bao vây ở khe núi phía tây. Bọn họ có lẽ có người muốn leo núi đi, nhưng ... A, bị đánh ngã nhủ. Chúng ta đợi rồi tổng tiến công, người sẽ phải chết sạch, nhưng còn có một chút thời gian, có thể tâm sự với các người một chút ...

Ninh Nghị thu quyển sổ nhỏ lại, tới gần một chiếc bàn gỗ ở giữa sân, nhìn sang bên này:

- Dù sao sự tình cũng phải kết thúc, vậy làm tổng kết nhé.

Nghe giọng điệu bình thản đó, trong lòng Tống Giang hiện ra một số dự cảm, tâm đã trầm hẳn xuống. Hiện tại thực ra y đã nghĩ đến mà không còn nghi hoặc nữa.

- Ta, ta ... Cho dù là tội mưu phản thì ta cũng phải được đưa đến kinh thành chịu thẩm, người ...

Ninh Nghị nhìn y, ánh mắt bình thản, không trả lời. Một lát sau, hắn nhìn về phía sườn tây của doanh trại, bắt đầu nói:

- Kỳ thật toàn bộ sự tình bắt đầu là như vậy ...

Ngọn gió đêm đầu thu thổi tới, lạnh lẽo ác nghiệt hơn xa so với ngày đông giá rét, thổi qua doanh trại. Ở khe núi phía tây doanh trại, hơn hai ngàn người bị chặn lối ra, nhìn ngoài khe núi đang dựng lên một đài gỗ đơn giản, càng tăng thêm sự nghi hoặc và tuyệt vọng. Không lâu sau, ân oán giằng co mấy tháng, ngọn nguồn của ân oán chiếm cứ Lương Sơn mấy năm vốn có thể lực rất lớn, đều đi tới kết thúc trong đêm nay ...

Ánh sáng chiếu rọi trong đêm tối. Một đài gỗ đơn giản đang được dựng lên ở khe núi phía tây. Những cây đuốc đang được thắp lên theo từng đội ngũ ở cạnh đó. Sĩ tốt chạy về phía doanh trại. Ở bên một quảng trường nhỏ giữa doanh trại, Tống Giang tay chân bị trói đang nằm nghiêng trên mặt đất, cùng một đám kẻ tù tội nhìn thư sinh ở bên bàn gỗ cách đó không xa. Thư sinh này hai tay bắt chéo nhau, đang nói những lời cuối cùng trước khi đài gỗ được hoàn toàn dựng xong.

- Kỳ thật toàn bộ sự tình bắt đầu là như vậy.

Hắn nói:

- Các người sẽ cảm thấy nghi hoặc, sẽ cảm thấy kỳ quái vì sao hành động của mình lại bị đoán được. Không phải bởi vì các người suy nghĩ quá ít mà là bởi vì các người nghĩ quá nhiều mà thôi.

- Sau khi Lương Sơn bị phá, các người tráng sĩ tự chặt cổ tay, khoảng bốn ngàn người bỏ chạy, khiến những bố trí lúc trước của ta trở về không, là một nước cờ rất đúng. Sau đó các người lại đi rất nhiều bước, đốt thôn, trốn ở trong núi, kéo theo một, hai vạn người đi lòng vòng khắp nơi. Khi ý thức được rằng đốt thôn không hiệu quả, các người lấy huyện Phong Bình, lại uy hiếp Nhiêu Bình, sau đó lại giết một đồn hội mã thương, hơn nữa lợi dụng thế cục Vạn Châu, thả ra lời đồn, khiến tất cả mọi người đều đi theo các người ... À, Chu Vũ, thoát nhìn chỉ có người cảm thấy hứng thú đối với câu chuyện mà ta nói ...

- Các người làm cực kỳ tốt, mỗi một bước đi đều làm người ta tán thưởng.

Đứng bên bàn gỗ, Ninh Nghị dõi mắt nhìn từng người, giọng điệu bình tĩnh dần trở nên nhanh hơn, lúc này mới chỉ chỉ về phía Chu Vũ bên kia, đưa ra lời khẳng định:

- Có thể lợi dụng địa thế nơi này, làm được nhiều sự tình như vậy, chỉ riêng việc hơn ba ngàn người chạy tới chạy lui gần một tháng trong núi mà vẫn không bị bắt cũng đã cực kỳ không đơn giản. Hơn nữa các người bắt đầu nghiêm túc quân kỷ, hạn chế tối đa tác dụng của gian tế, vẫn ép đến cuối cùng mới bùng nổ. Thẳng thắn mà nói với các người, ở vận dụng chiến thuật, bất kể tại bước nào, ta đều không bắt được các người ... À ...

Trong lồng giam, Chu Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt nghi hoặc sâu sắc nhìn Ninh Nghị. Bên cạnh có tiểu binh đi tới báo cáo tình hình, Ninh Nghị nghe xong thì gật gật đầu, sau đó cầm lấy chén nước trên bàn.

- Y nói ở khe núi bên kia hơi nóng nẩy một chút, mặc kệ bọn họ. Trở lại nhé, Chu Vũ, người cảm thấy hứng thú ... Mà Tổng Công Minh ca ca, có lẽ cũng muốn biết nhỉ. Ta không bắt các người, tuy rằng bình tĩnh mà xem xét thì ta hy vọng bọn họ có thể sớm một bước vây kín được các người, không cho các người làm ra nhiều sự tình lung tung lộn xộn như vậy. Nhưng không thể không thừa nhận rằng khi tình thế còn chưa tới bước đó thì ta ... Từ đầu tới cuối chỉ xác định một việc. Từ khi các người rời khỏi Lương Sơn, ta đã xác định.

- Các người muốn giết ta!

Thanh âm này quanh quẩn trong quảng trường nhỏ. Ninh Nghị gật gật đầu:

- Các người nhất định phải giết ta! Ngay từ khi các người rời khỏi Lương Sơn là ta cũng đã xác định. Nhưng cũng giống như các người, xác định hơi muộn. Toàn bộ sự tình chính là đơn giản như vậy.

Lời nói bay theo gió, Ninh Nghị cúi đầu uống nước, khiến không khí trầm mặc được duy trì một lát. Một lúc sau, hắn mới buông chén, lắc đầu nói tiếp:

- Con người đi về phía trước, có rất nhiều con đường ... Rất nhiều khi, tất cả mọi người cho là như vậy. Khi các người xuống Lương Sơn, không phải không nghĩ tới việc giết ta. Nhưng trước mặt các người có vẻ như có rất nhiều chuyện để làm. Các người có thể đi quy thuận Điền Hổ. Tuy rằng đường hơi xa, hơn nữa còn ra khỏi Vận Châu, mà các người cũng không thông thạo địa thế cho lắm, nhưng không phải là không thể được. Các người có thể vẫn bỏ chạy, kéo cho đến lúc Võ Thụ Doanh cuối cùng không còn tâm tình đuổi bắt các người nữa. Bởi vì tiêu diệt năm vạn người Lương Sơn là bọn họ đã có công lao rồi.

- Các người có thể vẫn đốt, giết, cướp các thôn trang, làm cho các quan lại ở Vận Châu hoặc các địa phương khác nguyện ý chiêu an các người, miễn đi phiên toái. Các người cũng có thể giết ta, nhưng hình như cũng khá phiền toái. Thoạt nhìn đó chỉ là một trong số những lựa chọn ... Nhưng ta cũng chỉ xác định điều cuối cùng này. Mặc kệ đằng trước có trăm ngàn con đường, nhưng các người cuối cùng chỉ có thể đi đến đây ...

- Các người giết chóc ở Giang Ninh, sau khi bị khắc chế liền thất bại trở về. Ở Vận Hà, ta đã khiến các người kinh ngạc. Sau mấy năm kinh doanh, các người như mặt trời ban trưa nhưng ở đồi Độc Long ta đã đánh tan các người. Dù có địa lợi Lương Sơn nhưng ta khiến các người nội chiến. Chính là ta đã đi tới khắp nơi, uy hiếp quan viên xung quanh, tuyệt đối không cho các người đầu hàng! Chính là ta đã đốc thúc Võ Thụ Doanh, quyết không cho bọn họ thu binh! Các người có đường đi, ta liền chặn kín các người. Các người đốt thôn, ta lại dùng những người còn sót lại đến bổ sung người cho đồi Độc Long. Khi các người đi một bước lại ngã một phát, các người nhất định sẽ càng nhìn thấy ta rõ ràng hơn. Đáng tiếc đến lúc này, đã chậm ...

- Các người nghĩ rằng chính mình đã hoàn toàn tỉnh ngộ? Nghĩ rằng chính mình ... Bỗng nhiên tìm được trọng điểm giữa những manh mối phức tạp lằng nhằng? Nghĩ rằng chính mình rốt cục hạ quyết định, đập nổi chìm thuyền? Nghĩ rằng sau khi hạ quyết định liền phí tâm kiệt lực vận dụng chiến thuật, đùa giỡn quan binh một hồi, sau đó quyết đoán giết một đòn hồi mã thương ư? Mấy ngày qua các người nghĩ nhiều thứ quá, ngay cả bản thân mình cũng bị bịt mắt, nhầm lẫn thứ tự ...

- Các người cũng mới chỉ rốt cục quyết định trong mấy ngày mừng năm, mừng sáu mà thôi. Mà từ ngày hai mươi ba, hai mươi bốn tháng sáu, chúng ta cũng đã nói với Võ Thụ Doanh, nếu vẫn không bắt được các người thì ta cần phải phòng ngừa. Cũng chỉ còn một bước cuối cùng này mà thôi. Ta không có nhiều kinh nghiệm lắm về mặt chiến thuật, chỉ có thể nhìn được đến một bước này. Ta nói với bọn họ, sau đó ... Được mọi người đồng tình!

Tiếng nói dừng lại một chút:

- Sau khi các người quấy nước đục lên, ta đã đuổi không kịp tất cả các động tác của các người. Ta không phải kẻ liều sự như thần, cũng không thu được từ gian tế bất cứ tin tức gì về hành động của các người. Các người đã có chuẩn bị, tin tức ắt có sai lầm, tình báo khó tránh khỏi sai lầm. Sau khi Lương Sơn bị đánh tan, trách nhiệm của tất cả gian tế cũng đã hoàn thành. Ta cho toàn bộ bọn họ im lặng, cho dù bọn họ chủ động truyền tin tới thì ta đều lựa chọn hoài nghi ... Yển Thanh thả một tờ giấy ở Phong Bình, cho đến tận hiện tại ta vẫn không hề mở ra. Nhưng động tác của các người càng kịch liệt, càng nói rõ ràng cho ta

biết các người đang nghĩ gì, muốn làm gì ... Phương hướng đại thế đã càng ngày càng hẹp. Trừ đó ra thì các người có năng lực làm gì chứ? Bởi vì các loại khuôn sáo nên Võ Thụy Doanh khá chậm chạp, nhưng chuẩn bị một tháng để đánh một trận phục kích vẫn là không thành vấn đề ...

Sĩ tốt lại đi tới, báo cáo tin tức. Ninh Nghị lại gật đầu lần nữa.

- Đương nhiên, các người cũng có thể không đánh tới đây. Nhưng nếu là như vậy, nhiều lắm là nửa tháng, một tháng, ta cam đoan áp lực từ bên ngoài sẽ khiến toàn bộ đội ngũ của các người không thể duy trì nổi nữa. Đến lúc đó núi rừng Vân Châu sẽ không còn là nơi các người muốn chạy thì chạy, muốn trốn thì trốn. Lúc đó quyết chiến đặt ở đâu đã không có gì khác nhau nữa ...

Ninh Nghị cười cười, giọng nói trầm trầm:

- Tốt rồi, nên nói ... Thì đã cơ bản nói xong rồi. Chư vị, chúng ta đi nhỉ. Hai ngàn người bên trong có lẽ đã không còn kiên nhẫn chờ đợi nổi nữa. Đến đây, Tống Giang, chúng ta cùng nhau đi ...

Quân tốt xông tới, có người mở dây thừng trói chân Tống Giang, dìu y đứng lên.

Tống Giang giãy dụa nói:

- Người muốn làm gì ...

Nhưng quân tốt vẫn cứ tóm hết một đám hảo hán bị bắt lần này đi tới. Chu Vũ, Võ Tông, Đới Tông, Tịch Quân Dục, Sài Tiến, Trương Thanh.

Một đám bị kéo đi ra phía trước. Võ Tông ra sức giãy dụa, đá văng một tên quân tốt. Một tiếng nổ vang lên, máu tươi nở rộ trên ngực Võ Tông. Gần như là đồng thời với Ninh Nghị nổ súng, một tên quân tốt bên cạnh đang bổ Võ Tông một đao lập tức bị hoảng sợ. Ninh Nghị buông hỏa thương, nhìn thi thể Võ Tông ngã xuống đất, sau đó cười gật đầu với tên quân tốt đó:

- Làm tốt lắm!

Ninh Nghị vỗ vai Tống Giang, nói:

- Tuy rằng đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ta thích người. Không cần hỏi lại nữa, đi thôi.

Đoàn người đi ra ngoài, Tống Giang nghiêng ngả lão đảo, biểu hiện có chút phát run, sau đó cắn chặt răng, hít một hơi:

- Còn có hai ngàn người, bọn họ đều là những huynh đệ lợi hại nhất Lương Sơn ta ...

- Ủ? Ninh Nghị đi bên cạnh nhìn y với vẻ hiền lành.

- Người không thể ép như vậy. Người bị ép đến đường chết là sẽ liều mạng. Ta ... Ta có thể đầu hàng, có thể chịu chiêu an. Các người không cần giết chết nhiều người như vậy. Người ... Buông tha những huynh đệ đó của ta, không cần đuổi tận giết tuyệt. Tống Giang ta ... Người sau này muốn giết thì giết ...

- Hiền ngang lắm liệt, đủ huynh đệ.

Ninh Nghị mỉm cười gật đầu cẩn thận nghe, bọn họ xuyên qua hàng ngũ quân tốt, từ rất xa đã có thể nhìn thấy một đài gỗ nhỏ. Ninh Nghị không trả lời y, ngấm nghĩ một chút, cười nói:

- Kỳ thật ta có thể hiểu người, ta hiểu việc làm này của người.

- Á ...

Tống Giang ngăn người, nhưng Ninh Nghị đã vỗ vỗ vai y, thúc giục y đi mau, giọng nói cũng không cao, giống như hai người bạn tốt đang song hành nói chuyện.

- Không một ai vừa sinh ra đã nghĩ đến việc làm thổ phỉ. Đôi khi cũng là do mệnh mà thôi, chúng ta đều không ngăn được. Đúng là mãnh hổ nằm núi hoang, ẩn nhẫn che nanh vuốt. Người xem, ta rất thích cách nói của người. Dù hiền lương nhưng số mạng hẩm hiu, chỉ có thể lên núi làm phỉ. Có rất nhiều trường hợp như vậy, ví dụ như ... Lâm Xung. Y bị Cao Cầu hãm hại, nương tử bị loại cận bà như Cao Nha Nội làm nhục, đã chết. Y bị xăm chữ lên mặt, sung quân, lại còn bị thủ trưởng hãm hại, bị tiểu nhân mưu sát, cuối cùng chỉ có thể lên núi. Những gì mà một người nam nhân có thể bị làm nhục thì y đều đã bị.

Vừa nói vừa đi, Ninh Nghị lắc đầu, ánh mắt thẩn thục:

- Y không thể trả thù. Một giáo đầu thì có thể làm gì chứ? Trên mặt bị xăm chữ, cho dù có vào được kinh thành để ám sát thì cũng không giết được Cao Cầu. Lui một bước mà nói, cho dù y may mắn có thể giết được Cao Cầu, y cũng nhất định không thể đi thoát được. Có những kẻ nói mát, chỉ trích y vì sao không dám liều mạng nhưng ta lại không cảm thấy như vậy. Liều mạng ư, nói thì dễ lắm ... Lấy tiêu chuẩn này để yêu cầu người khác căn bản là không đạo đức. Cho nên ta cực kỳ thông cảm cho y. Người nói có đúng không ... Xem đi, huynh đệ bằng hữu của người đó ...

Lúc này đoàn người đã chạy tới gần đài gỗ, đã có thể nhìn thấy bóng dáng đám người Lương Sơn bị bao vây ở xa xa hơn trong thung lũng. Bên kia cũng đang nhìn về bên này, sau đó hơi xôn xao lên. Các đầu lĩnh, sĩ tốt Lương Sơn đều lòng đầy căm phẫn.

Tổng Giang bị mang lên trên đài gỗ, ánh lửa chiếu rọi có thể khiến mọi người bên kia khe núi thấy được rõ ràng hơn. Tịch Quân Dục đứng ở bên cạnh y. Những người còn lại thì đứng xếp hàng ở dưới đài. Ngay từ đầu sĩ tốt muốn cho bọn họ quỳ xuống nhưng có người quỳ, có người giãy dụa. Ninh Nghị liền phát phát tay xuống dưới:

- Không cần quá phiền toái, thích quỳ thì quỳ, thích đứng thì đứng, không sao cả.

Gió thổi qua những cây đuốc, ánh sáng lay động, thanh âm gào thét. Binh lính của hai bên đứng đối diện nhau cách khoảng trăm thước. Ở bên kia khe núi là bóng dáng của nhiều người, Ngô Dụng, Lý Quỷ, Trương Thanh, Hoa Vinh, Tôn Nhị Nương, Tống Vạn ... Lý Quỷ quát to một tiếng, gần như định xông tới nhưng dù sao vẫn không quá kích động. Ninh Nghị nhìn nhìn hai bên, xây dựng những khuôn mặt mà có thể thấy khá rõ ở mỗi bên rồi mới trở về. Kỳ thật Tống Giang vẫn luôn nhìn hẩn, hẩn cũng đi tới bên cạnh Tống Giang.

- Kỳ thật ta cũng hiểu người, ví dụ như nói ... Thay trời hành đạo vân vân. Tạo phản đương nhiên là phải có khẩu hiệu! Dựa vào cái gì mà không thể có chứ? Là ta thì ta cũng có, nhất định phải hô rất vang dội! Còn nữa, người nhìn bên cạnh kia, Tịch Quân Dục ... Sự tình rất đơn giản, tiểu đệ gây chuyện ở bên ngoài, hoặc là nó cũng không phải là thứ gì tốt đẹp thì đương nhiên lão đại phải đứng ra gánh. Muốn lên núi, đương nhiên là phải giết người, phóng hỏa, làm chuyện xấu. Nếu nó vô cùng tốt thì quan phủ đã không buộc nó phải lên núi. Có đôi khi, việc mà tiểu đệ đã làm thì chỉ cần mang lễ vật đền bù, nói lời xin lỗi là có thể được. Giang hồ mà, đánh đánh giết giết khó tránh khỏi ngộ thương ...

Bóng đêm trầm mặc, chỉ có tiếng gió. Người của hai bên nhìn Ninh Nghị nói chuyện với Tống Giang trên đài gỗ như hai người bạn tốt, thậm chí ngẫu nhiên chỉ chỉ Tịch Quân Dục nhưng không nói một câu gì với gã, hoặc là bên phía kia cũng không biết đang phát sinh chuyện gì. Thậm chí ngay cả Tống Giang lúc này đều cảm thấy có chút quỷ dị. Y vẫn hy vọng Ninh Nghị nói chuyện chiêu an hoặc đầu hàng với y, nhưng Ninh Nghị cứ nói liên miên cần nhẫn, khiến cảm xúc quỷ dị và lạnh lẽo càng tích lũy thêm trong lòng.

- Còn có Tần Minh nè, Từ Ninh nè. Bọn họ lợi hại như vậy, có thể sử dụng đương nhiên là tốt hơn là giết chứ. Nếu là ta, hơn phân nửa cũng muốn bức bọn họ tạo phản, cùng đường phải lên núi. Lương Sơn thanh thế càng lớn thì ta cũng nhiều thêm một phần lợi thế giữ mạng, đúng không nào? Tương lai lớn mạnh rồi, nói chuyện chiêu an với quan phủ để làm một viên quan. Thật sự, nếu là ta thì cũng chỉ có thể làm như vậy. Người xem, ta hiểu người, ta thực sự rất hiểu người.

Ninh Nghị mỉm cười nhìn y, lặp lại những lời này. Khi Tống Giang gật đầu theo bản năng thì Ninh Nghị hình như nhớ tới điều gì, nói:

- ... Trở lại chuyện xin lỗi. Tuy rằng chuyện này do tiểu đệ của người khởi đầu, nhưng Tô gia đã chết hơn một trăm người, có những đứa nhỏ chỉ cao tới chừng này, ta đã thấy ... Chúng nó bị chém thành hai đoạn. Việc này cũng không phải lỗi của chúng nó. Ta xác định không phải là lỗi của chúng nó. Nếu các người đã làm chuyện gì sai, nói lời xin lỗi là có thể được sao? Những đứa bé như vậy ... Người nói đi?! Ta rất hy vọng người có thể nói lời xin lỗi với chúng nó, nói một tiếng xin lỗi là được ...

Tống Giang nhìn Ninh Nghị, Ninh Nghị cũng nhìn Tống Giang, ánh mắt nhẹ nhàng nhưng cố chấp, cười, lại có chút thương cảm. Tống Giang lí nhí nói:

- Xin lỗi!

Y nói những lời này như là tiếng rít từ hàm răng nói ra. Sau khi nói xong, có lẽ cảm thấy mình nói quá nhỏ, muốn nói to lại một lần nữa nhưng Ninh Nghị đã gật gật đầu, giơ tay gi vào đỉnh đầu và gáy y:

- Có thể, có thể. Hiện tại bọn họ đã ở trên trời, nói to nói bé gì có lẽ đều có thể nghe được. Thế là được rồi ...

Lúc này Tống Giang đã qua tuổi bốn mươi, tuy rằng ở trên Lương Sơn cũng không coi như người cao to nhất nhưng cũng được coi như một người đàn ông giống như tháp sắt, chỉ có điều Ninh Nghị lại sờ đầu y giống như sờ đầu một đứa bé. Lúc này sau đầu y vẫn còn dính máu tươi nhưng Ninh Nghị lại không thèm để ý, nói xong liền giơ tay lên vẩy vẩy, đi sang một bên với vẻ hơi hưng phấn.

- Ta đã nói rồi, ta hiểu các người, giống như là ... Lâm Xung. Giống như là kẻ vừa bị ta giết chết kia, là Võ Tòng nhi? Y là Võ Tòng nhi? Tay không đánh chết hổ. Nếu ta bình thường nghe nói có người lợi hại như vậy, ta cũng phải nói y là hảo hán. Các người uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng to, khoái chí đến mức nào chứ, đúng không? Nghe vậy ai cũng muốn hưởng tới, nếu là ở chỗ thuyết thư thì nhất định sẽ rất được hoan nghênh. Bên kia Trí Đa Tình Ngô Dụng, nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ. Huỳnh đệ Lý Quỳnh của người, muốn giết ai thì giết, nhỉ!

...- Không nói Lý Quỳnh, nói Lỗ Trí Thâm đi. Mọi người đều nói gã có đại trí tuệ, người xem, có đại trí tuệ, có năng lực vẫn tự nhiên, phóng khoáng, khoáng ý. Tất cả mọi người đều rất hướng tới. Dân chúng đều thích hảo hán như vậy, bởi vì bọn họ cũng hy vọng chính mình có thể sống tự do tự tại như vậy ...

- Người muốn làm gì ... ?

Ninh Nghị đang lải nhải nói chuyện, Tống Giang rốt cục cắt lời hần. Bởi vì Ninh Nghị vừa nói vừa lựa chọn trong rương, lấy ra một thanh đao thép sắc bén, chói lọi, thoát nhìn giống như để giết lợn. Tống Giang hỏi những lời này, Ninh Nghị mới dừng lại, vẩy vẩy thanh đao, nhìn thanh đao thép một chút.

-Ồ, này ... Đao này, đương nhiên là đao. Ta vừa rồi nói đến đâu rồi nhỉ? À ... Tự do tự tại, sống được tự do tự tại. Nói ra thì tất cả mọi người đều rất hướng tới. Nhưng, nhưng người giết tới nhà của chúng ta thì làm sao bây giờ? ...

Ninh Nghị cầm đao vung vẩy quanh người, lắc đầu đi qua đi lại, nhìn Tống Giang, sau đó hần dừng lại một chút, cúi đầu xem thanh đao trên tay, dùng tay vuốt mũi nhọn của đao:

- Các người ... Giết tới nhà của chúng ta rồi. Không tốt đẹp như thuyết thư văn kể, các người giết đến, giết sạch cả nhà người ta. Lúc này ta phải làm sao đây?

Ninh Nghị đứng đó nói tiếp:

- Chẳng lẽ nói các người có nỗi khổ, ta có thể hiểu cho các người sao? Võ Tòng ư, ta cũng muốn lợi hại đánh chết hổ như vậy đấy. Lâm Xung ư, ta cũng lòng đầy căm phẫn thay cho y, thật sự lòng đầy căm phẫn.

- Lỗ Trí Thâm ư, tất cả mọi người đều nghĩ gã tiêu dao tự tại, có đại trí tuệ. Tuy rằng gã không tích thiện quả, giết người phóng hỏa, nói không chừng có một ngày gã sẽ đại triệt đại ngộ, còn có thể ngộ đạo thành Phật nhỉ. Nhưng trước khi gã thành Phật, gã lại che chở cho các người, lại giết người. Vậy những kẻ bị các người giết chết phải làm sao bây giờ? Trước khi gã thành Phật lại giết chết ta, ta phải làm sao bây giờ? Phật gì như vậy? Ta muốn vậy làm chi? Ta cũng muốn giống các người uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng to. Ai chẳng muốn chứ? Nhưng các người rượu thịt mà các người ăn uống lại là của ta thì sao? Người xem, các người đến nhà ta, giết người đó ...

Ninh Nghị nhìn y, ánh mắt khẩn thiết, thanh đao chuyển động trên tay:

- Cho nên, ta nói những điều này, người có thể hiểu không?

Tống Giang rung rung khớp hàm, muốn nói gì đó, vẻ mặt biến ảo liên tục. Gió thổi đến, Ninh Nghị chuyển hướng mũi đao lên phía trên, ánh mắt dừng lại.

- Cảm ơn đã hiểu!

Nói một câu bình thản, Ninh Nghị bước lên một bước, một đao đâm thẳng vào bụng Tống Giang, sau đó cầm chuôi đao đột nhiên kéo lên.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, trong ánh lửa, máu tươi phun lên trời.

Trong không khí dường như có tiếng hò hét gầm lên. Ở bên cạnh Tống Giang, Tịch Quân Dục vẫn nghe hết toàn bộ quá trình, kêu to lên “A ...”, đột nhiên lui lại phía sau, nước tiểu đã ướt cả quần. Ninh Nghị lắc đầu, mặc kệ máu bắn tung tóe trên người mình, liếc nhìn Tịch Quân Dục một cái, đưa dao thép trong tay cho đồng bạn bên cạnh, giơ tay về phía Tịch Quân Dục. Đây là xử trí cuối cùng của hắn dành cho Tịch Quân Dục. Sau đó giữa tiếng xôn xao ầm ĩ, Ninh Nghị quay người, giữa ánh lửa sáng rõ, giơ một bàn tay lên.

- Sát ...

Dùng Phá Lục Đạo phát ra tiếng gầm giận dữ, khuếch trương ra bốn phương tám hướng. Ở một bên đài gỗ, những binh lính giơ dao thép lên, liên tục chém thẳng vào những hảo hán Lương Sơn đang bị áp ở trước trận kia: Chu Vũ, Đới Tung, Sài Tiến, Trương Thanh ... Từng loạt máu tươi phun ra mãnh liệt. Sát khí kích động, ngọn lửa như xé rách bầu trời đêm. Tống Giang bị xé rách cả người, quỳ xuống rồi ngã xuống.

Máu tanh chảy xuôi trên đài gỗ, dưới chân Ninh Nghị, chảy tràn ra ... Sau trận mưa tên, quân tiên phong bắt đầu xung phong liều chết lao lên. Trận giết chóc thực sự của đêm nay đã bắt đầu ... Tiếng hò giết xé rách bầu trời đêm, ánh lửa sôi trào, bụi mù tràn ngập. Trong khe núi, từ chỗ cao, có người bắt đầu châm lửa vào những quả cầu mây rồi ném xuống.

Tuy rằng khe núi không hề nhỏ nhưng lửa hun khói vẫn ép hơn hai ngàn người phải chạy ra.

Khi binh khí giao nhau, có người phản kháng như thể bị điên, có người khóc lóc vì bị thương, có người thì ý đồ đầu hàng. Nhưng tại thung lũng Chiến Gia đêm nay, giết chóc đã là chủ đề chính. Khi Tống Giang ngã xuống, đầu lĩnh của tất cả mọi người đã ngã xuống, mất đi người cầm đầu, mất đi căn cứ địa, liên tục chạy trốn nhưng vẫn không ngừng trúng kế, đám người Lương Sơn đã không còn chút khí thế nào nữa. Khi mọi người của đời Độc Long dẫn quan binh, mang theo nợ máu tấn công vào khe núi, để lại sau khi hỗn chiến là những thi thể và những mảnh xác thịt, chân tay cụt, v. v ... Cũng có một ít kẻ có ý đồ báo thù hoặc phá vây, lúc này vẫn cố gắng ra sức phá vây nhưng đã không thể tổ chức nổi lực lượng đủ lớn để công kích.

Lòng người đã tan, tim gan đã lạnh. Cho dù là muốn sống thì nhiều lắm cũng chỉ là giấy dựa ngoan cường một chút, nhưng dưới tầng tầng lớp lớp tấn công thì chẳng bao lâu đã bị đè bẹp.

Khi Yến Thanh và Quan Thắng đi ra khỏi doanh trại liền chứng kiến biển người sôi trào chém giết trong khe núi phía trước. Thương thế trên người bọn họ không nhẹ, sau khi băng bó, xử lý xong thì toàn thân vẫn đau đớn, vô lực. Nhưng họ chỉ hơi nghỉ ngơi một chút, sau đó sự kích động trong lòng vẫn thúc đẩy bọn họ không tìm nổi đi ra ngoài xem. Một tên lính của Chúc gia trang lặng lẽ đi theo sát bọn họ.

Bọn họ đi lên một sườn đất nhỏ. Trong khe núi phía trước, vô số cây đuốc, chiến kỳ lẫn lộn hòa vào nhau. Tên bay qua không trung, cầu lửa từ hai sườn của khe núi lẫn xuống. Trong số những người đang ra sức chém giết muốn lao ra kia, có những gương mặt mà họ vốn rất quen thuộc. Ở trước mặt quân Lương Sơn, người của đời Độc Long xung phong hàng đầu, cũng chém giết hung hăng nhất. Nhưng dù sao khe núi cũng không rộng, có người có thể đi qua, có người thì bị ách lại phía sau. Vừa đi họ vừa nhìn thấy, trong số binh lính, có người hưng phấn như phát bệnh tâm thần, có người thì cười đỏ cả mắt, có người thì mặt mày hung bạo, kêu la rằng phải đi giết người. Đối với những kẻ đó thì đây chính là một bữa tiệc báo thù lớn.

Một ít người bị thương, được nâng trở về. Khi Yến Thanh, Quan Thắng đi tới, có thể nghe thấy một người nằm trên cánh bị chém đứt cánh tay đang hô to:

- Ta báo được thù rồi! Ta giết chết hai tên! Ta báo được thù rồi ...

Không biết là báo thù cho ai nhưng khi nói xong thì y lại khóc lóc. Mặc dù tiếng khóc chỉ yếu ớt nhưng vẫn cực kỳ buồn bã, bi ai. Thấy thuốc đi bên cạnh khuyên y bình tĩnh nhưng dù thế nào cũng không nín lại được. Rốt cục khi đi được một đoạn xa thì không còn tiếng động nữa, cũng không biết là đã ngắt đi hay là chết mất rồi.

Thi thể đám người Tống Giang vẫn còn đặt ở bên cạnh đài gỗ. Đối với Yến Thanh và Quan Thắng, khó có thể nói rõ tâm tình lúc này là như thế nào. Hơn nữa với ánh mắt của bọn họ, đều có thể phát hiện được rằng thung lũng Chiến Gia lúc này đã là một trận tiêu diệt hoàn toàn không chút tha thứ, ép người vào đất

chết. Ngay cả khi bên phía Lương Sơn đã không thể tổ chức nổi quân thể thống nhất nhưng nếu muốn giết sạch người Lương Sơn cũng chắc chắn sẽ phải trả giá rất đắt. Chỉ ở trong lời nói, trong vẻ mặt hưng phấn, trong những đôi mắt đỏ bừng, của những người đòi Độc Long trước mặt này mới có thể nhìn thấy sự tất yếu phải tiêu diệt của trận chiến này.

Mà ở một chỗ bên sườn phía trước, bọn họ nhìn thấy thư sinh trẻ tuổi đã chủ đạo hết thủy việc này. Hắn ngồi trên chiếc ghế dựa, giữa chiến trường ồn ào, náo động.

Đó cũng là một sườn đồi nho nhỏ, dưới một gốc cây không có ánh lửa. Hắn ngả lưng vào ghế dựa, hơi ngửa đầu ra phía sau, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Toàn bộ thân thể hắn như ngập chìm hoàn toàn trong bóng tối vậy. Thị vệ cầm thuẫn ở xung quanh ra sức bảo vệ cho hắn. Ở xa hơn một chút nữa là mọi người của đòi Độc Long.

Còn ở phía Lương Sơn, cũng có thể phát hiện thấy chỗ này. Đám người Lý Quỳ, Hoa Vinh, Tôn Nhị Nương cầm đầu, giầy dựa, gào thét, muốn giết tới chỗ đó. Mặc dù những người bên cạnh đã càng ngày càng ít nhưng vẫn muốn mở một đường máu lao tới ...

Mà Ninh Nghị vẫn chỉ ngồi trong bóng tối đó, không biết là đang suy nghĩ gì ... Ở thời điểm huyền ảo nhất, sẽ có thứ gì đó dừng mãnh phun ra từ đáy lòng, giống như hoa quế rải trên đường mùa xuân, hoặc như những hạt mưa rơi xuống mái hiên mang theo chút hơi lạnh, thấm vào ruột gan, có vài phần êm dịu nhưng lại không thể nắm bắt được.

Tại Giang Ninh, ở thư viện Dự Sơn không hề to lớn cũng không hề nổi tiếng mấy, từng có một đám trẻ nhỏ như vậy. Khi trời âm u hay trời trong xanh, dù là mùa xuân hạ thu đông, bọn nó đều đến nghe giảng bài. Có lẽ không phải tất cả bọn nó đều có bộ dạng đáng yêu, hoặc là hơi ngu ngốc, hoặc là nghịch ngợm không chịu nổi.

Bọn nó vốn lẽ ra đều có một ngày mai ... Ở thư viện Dự Sơn, đa phần là những đứa bé dạy tại nhà. Có đứa bé mới chỉ sáu tuổi đã bị Ninh Nghị kêu đến trường. Đứa bé ở tầm tuổi đó đa phần là rất ngoan ngoãn. Ninh Nghị dạy nó lễ phép này nọ, v. v ... Sau trận mưa to đó, đứa bé đó cả người biến thành hai đoạn. Khi thu xếp những thi thể, còn có mấy đứa bé mà hắn nhận ra được ... Con người ở trên đời sẽ có lúc gặp phải hổ. Câu nói này thoát nghe có vẻ lưu manh có thể an ủi một ít người, trong đó có cả hắn. Có lẽ có thể đáp nặn mình không phải vô tội nữa, có thể có chút giải thích cho việc mình gặp phải những chuyện xấu, khiến ột người ... Không đến mức sa vào đau khổ và tự chất vấn. Nhưng câu nói như vậy lẽ ra không nên đặt trên người những đứa bé này.

Trí tuệ quá mức thì dễ tổn thương, tình cảm quá sâu thì không thọ. Đi trên con đường như vậy, có lẽ hắn có thể áp chế sự thông cảm, thương hại ở trong lòng, nhưng nói chung có một số thứ vẫn sẽ tích lũy ở trong lòng. Đến một lúc nào đó, nó sẽ dừng mãnh phun ra, khiêu khích cảm xúc của hắn ... Tuy rằng khi làm việc không nên mang theo cảm xúc, nhưng dù sao sự tình đến đây cũng có thể coi như một đoạn kết ... Trong bóng đêm, hơi thở máu tanh quanh quẩn trong mũi. Khi tiếng giết chóc truyền tới, vòng tay vẫn như thế lần tràng hạt, từng viên từng viên chuyển động trong tay.

Kể đang hô lên ở xa xa kia là Lý Quỳ, nhưng y hô gì thì Ninh Nghị cũng không thèm để ý đến.

Ngay thời khắc đao thép đâm vào thân thể Tống Giang, có cảm xúc gì đó nảy lên trong lòng, buông lỏng tảng đá lý trí ở trong lòng, nhưng dù sao cũng không sao cả.

Hắn lẳng lặng cảm thụ điều đó, thương cảm và phần nộ giao thoa với nhau. Đây chính là thứ vẫn luôn ở trong lòng hắn.

Từ cơn mưa cuối tháng ba đó, khi hắn ý thức được toàn bộ tình thế, hắn chưa từng biểu hiện cảm xúc đó ra ngoài một chút nào.

486. Q.3 - Chương 488: Trần Thế Khổ Ải, Bò Đè Ở Đâu?

Khi nhìn những thi thể cũng không, khi gặp những người của Lương Sơn cũng không, khi từng bước từng bước giết chết đám người Lương Sơn, từng bước từng bước ép vào đường cùng cũng không. Cho dù có lúc hắn biểu hiện lạnh lùng và điên cuồng khiến người ta phải sợ hãi, nhưng ở cảm xúc thực tế, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa từng dao động, thậm chí còn không muốn khiến bất cứ sự phẫn nộ nào ảnh hưởng tới hành động của mình.

Nếu hắn thật sự biểu hiện ra bất luận sự phẫn nộ nào khiến đám người Tống Giang cảm nhận được thì có lẽ bọn họ đã không sợ hãi. Trước khi mọi chuyện hoàn thành, hắn chỉ muốn gieo hạt mầm sợ hãi và tuyệt vọng với năng suất cao ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, khi những thứ đó rốt cục có thể nảy lên trong lòng hắn thì chúng nó đã quẩn lấy toàn bộ suy nghĩ của hắn.

Đám người Tề Tân Dũng, Vương Sơn Nguyệt bảo vệ ở bên cạnh hắn, chú ý biến cố hoặc tên bay lạc. Cũng chỉ có bọn họ ở rất gần mới có thể nghe được làn điệu ngâm nga cổ quái phát ra từ miệng người thanh niên kỳ quái này. Cũng giống như đêm đó hắn đã ngâm nga trên sườn núi ngoài đồi Độc Long, thông thả nhưng lại linh hoạt kỳ ảo, đồng thời cũng lẫn trảng hạt. Quả thật có không khí không hợp với chiến trường sát phạt.

Tiếng hô của Lý Quỷ vẫn đang truyền đến:

- Giết người ...
- Ninh Lập Hằng! Người đi ra ...
- Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người, giết cả nhà người ...
- Ha ha ha, hôm đó chúng ta giết đến nhà của người, cũng không biết có động tới nữ nhân của người hay không ...
- Có gan thì nhìn bố ...

Những người cùng đánh tới với y đã càng ngày càng ít. Tôn Nhị Nương và Hoa Vinh chết trận giữa đường. Lý Quỷ múa may hai lưỡi rìu, một đường đi về phía trước:

- Ai dám chắn ta?!

Lúc này y múa may hai lưỡi rìu đầm máu giống như ma thần, đã giết tới gần.

Trường mâu từ bên cạnh đâm tới, móc câu khóa trói trên người phát lực, vung lên, tóm, v. v ... Binh lính bên cạnh liền bị kéo ngã xuống, nhưng dù sao trên người y cũng đã cắm mấy mũi tên, mấy cái móc câu bay tới, đâm vào ngực, bụng y, gần như xé rách bụng của gior cả hai tay tóm lấy, ra sức kéo nhưng rốt cục hai chân lại bị đâm, cả người quỵ gối xuống đất. Y vẫn gào thét đi về phía trước.

Cách đó không xa, ở phía sau thuẫn trận, Ninh Nghị mở to mắt, day day trán, một lát sau mang theo một cây thiết bồng Lang Nha đi ra. Lúc này Lý Quỷ đã gần như rút hết cả bụng ra, nhìn Ninh Nghị với vẻ vô cùng hung tợn:

- Người này ... Thằng chó ... Có gan ... Nhìn mắt bố. Bố kiếp sau ... Còn muốn ...

Ninh Nghị nhìn mắt y, gior thiết bồng lên:

- Nhìn cả đời cũng được ...

Thiết bồng toàn lực đánh vào mặt Lý Quỷ, đầu bị bật ngửa ra sau, sau đó cả nửa chiến trường đột nhiên nghe thấy tiếng gầm giận dữ:

- Một đám khốn kiếp!

Bổng thứ hai đánh tiếp, đánh cho toàn bộ cổ Lý Quỷ đều bị gãy, đầu vẹo ngửa ra phía sau.

Sinh mạng dần dần mất đi, giết chóc trên chiến trường cũng dần đi đến kết thúc.

Ninh Nghị trở lại sau quân doanh, lau chùi vết máu trên người, sau đó bắt đầu giải quyết hậu quả sự tình.

Khi đang bố trí thì Chúc Hổ từ ngoài lều đi vào. Bộ dạng của y rất phong trần mệt mỏi, nhưng có thể khiến đám người Lương Sơn rất cực rơi xuống đến bước này nên cũng có chút hưng phấn, tuy nhiên đầu tiên vẫn đưa một tờ giấy cho Ninh Nghị.

Ninh Nghị mở tờ giấy ra xem, một lát sau mới nhìn Chúc Hổ. Chúc Hổ nói:

- Hôm mười hai, người phụ trách nghe ngóng tình báo thu được tin tức này liền chạy ngay tới. Kỳ thật ... Tin tức tình báo giang hồ khó tránh khỏi có lúc không chính xác ...

Ninh Nghị gật đầu, rồi lại tiếp tục gật đầu, nhìn mọi người trong lều, rốt cục nói:

- Vừa rồi nói ... Thi thể và đầu của đám người Tống Giang thì đưa cho Võ Thụy Doanh. Còn lại thì tùy tiện đi. Cho chó, cho chó sói hoặc là thiêu hủy, xem thể nào tiện thì làm ... Ta ... Ta có chút việc. Chúc Bưu, người đi cùng ta nhé ... Tế Châu, có thể chứ?

Bên kia Chúc Bưu đang băng bó vết thương nhẹ trên người, ngẩng đầu nói:

- đương nhiên có thể.

- Được, đi ngay lập tức. Người đi ... Triệu tập hai trăm người hiện tại có thể đi được, cũng nguyên ý đi theo ta. Còn lại thì ở lại đây giết người hoặc giải quyết hậu quả cho tốt đi. Kỳ thật lúc trước đã bố trí tốt rồi. Vương huynh đệ, người phụ trách giao tiếp với Võ Thụy Doanh và quan phủ xung quanh. Văn Dục cũng ở lại. Ba vị Tế huynh đi theo ta. Sự tình hơi gấp, bên này phải kính nhờ mọi người, còn nhiều nữa ... Chờ trở về rồi nói sau.

Thấy bộ dạng hần gấp gáp như vậy, Vương Sơn Nguyệt nhú mày hỏi:

- Chẳng lẽ là lệnh sư ...

- Ủ! Ninh Nghị gật gật đầu:

- Hần là sự tình không phải quá lớn, mọi người cứ xử lý chính sự trước đi. Ta làm xong lại về đây hoặc là khi các người xong thì đi tới tụ tập với ta, đều giống nhau cả.

Bên này bố trí xong, không lâu sau, Ninh Nghị đi ra khỏi doanh trại, đi lên xe ngựa. Ở khe núi bên kia, giết chóc đang tiến hành đến giai đoạn cuối. Ánh sáng lại đang kéo dài mở ra xung quanh núi, đang đi truy lùng những kẻ may mắn trốn thoát trong khi chiến đấu. Xe ngựa chạy ra khỏi quân doanh, phía sau là Chúc Bưu dẫn theo hai trăm người hoặc là cưỡi ngựa, hoặc là chạy bộ theo sát phía sau. Trong thùng xe, Ninh Nghị cầm tờ giấy kia nhìn đi nhìn lại mấy lần, nhưng trên thực tế, cũng không nhìn ra được nhiều thêm chút gì cả.

- Buổi chiều ngày mười hai tháng bảy, Lục Hồng Đề đến gần đồi Hắc Ngưu, bị Lâm Xung, Sử Tiến, Tôn Lập, Trần Kim Hà, Lục Văn Hổ cùng với đám người Vạn Lý Độc Hành Thôn Vân Hòa Thượng vừa mới tới, phục kích, vây công, nghe đồn bị thương rồi sau đó chạy thoát. Hiện giờ hành tung không rõ. Nhân sĩ lục lâm lân cận huyện An Bình vẫn đang triển khai đuổi bắt với quy mô lớn.

Mười hai tháng bảy, đó đã là chuyện của một ngày rưỡi trước đây ...

- Ta muốn ngủ một hồi, cứ việc chạy đi, đừng động chạm tới ta.

Hần nói vậy rồi sửa sang lại quần áo, nằm xuống một bên trong xe ngựa, không lâu sau liền rơi vào mộng đẹp.

Cảnh trong mơ lại có mấy đứa bé đi tới, chào tạm biệt hắn.

Xe ngựa đi liên tục không nghỉ trên con đường gập ghềnh, xóc nảy.

Không lâu sau, trời bắt đầu đổ mưa ... Ngày đầu thu, hơi thở của mùa hè vẫn chưa hoàn toàn tan hết trong thành Biện Lương. Khi mây đen kéo đến đầy trời, mưa rào lại âm âm đổ xuống.

Đối với dân chúng Biện Lương lúc này, cơn mưa xối xả chợt đến vẫn không thể nào che giấu được cảm xúc sôi trào nhiệt liệt ở trong thành lúc này. Trong khoảng thời gian này, tin tức khiến triều Vũ chấn động và vui mừng nhất là đến từ phương bắc.

Bắc phạt thắng lợi, Đồng Quán hai trăm ngàn đại quân phá Yến Kinh, mười sáu châu Yến Vân đã thu phục được hơn một nửa, nước Liêu sắp tan.

Khi tin tức truyền đến, nỗi sỉ nhục và giấc mộng kéo dài hai trăm năm qua rốt cục cũng lộ ra tia sáng đầu tiên của rạng đông. Đối với dân chúng Biện Lương, nhất là các học sinh Nho gia thì đây chính là nỗi vui mừng của khắp thiên hạ. Trong không khí này, việc quân phi ở hồ nước Lương Sơn phía đông bị thua gần như là việc quá nhỏ không đáng nhắc tới. Quốc gia vận mệnh hưng thịnh, thiên hạ đồng tâm hiệp lực, dưới tình huống này, chỉ cần quân tiên phong của triều đình nhắm đến đâu là đám phi sẽ tự nhiên trông đến đó mà tan vỡ, không đáng nhắc tới.

Bởi vì tầm quan trọng của việc Lương Sơn bị phá còn thua xa so với việc Yến Kinh bị phá, cho nên sau khi tin tức Lương Sơn bị phá được truyền đến thì cũng không được tuyên dương ra bốn phía. Trên thực tế, tin tức Lương Sơn còn truyền đến trước cả tin tức về Yến Kinh, nhưng bởi vì một số vấn đề chi tiết, trình tự xử lý cần phải tạm thời ép lại, tiếp sau đó ... Cũng không quá cần thiết phải tuyên truyền. Chỉ cần có trận thắng Yến Kinh thì tất cả sự tình còn lại đều chỉ là dệt hoa trên gấm, không thể so sánh nổi.

Cũng trong không khí này, Tô Đàm Nhi đưa một loạt người của Tô gia, cùng với đứa con nhỏ ba tháng tuổi, đi đến Biện Lương.

Đoàn người đến tòa nhà mà Ninh Nghị đã mua lúc trước, chuẩn bị một chút rồi đầu tiên là đến thăm hỏi nhà Hữu tướng Tề Tân Nghĩa. Đối với người của Tần gia, kỳ thật Tô Đàm Nhi vẫn không quen thuộc được như Vân Trúc so với Tần gia. Nhưng đám người Tề Tân Nghĩa, Tần phu nhân vẫn luôn coi trọng Ninh Nghị, mang đứa con nhỏ đến cũng thành công mở ra nút thắt “ngoại giao”. Lúc này Tiểu Ninh Hi đã được ba tháng tuổi, thân thể khỏe mạnh, rất đáng yêu. Tần phu nhân trông thấy liền thích vô cùng, còn nói đứa bé này rất thông minh, muốn nhận nó làm cháu nuôi, khiến Tô Đàm Nhi thường xuyên mang nó đến nhà chơi.

Người của Tần gia yêu thích Ninh Hi đương nhiên cũng có một phần là đến từ Ninh Nghị, điểm này không cần nói cũng hiểu. Nhưng vinh quang của đứa bé luôn gắn liền với mẹ nó. Là đứa con cả của Ninh gia, tương lai thừa kế y bát của Ninh Nghị, làm rạng rỡ cả Ninh gia và Tô gia, trọng trách này không phải nói chơi. Bởi vậy, mỗi một lời khen nó cũng đều là khen Tô Đàm Nhi từ tận trong nội tâm. Mà sau khi xử lý xong những việc nhà cửa đó, Vân Nương một mình nói chuyện với Tô Đàm Nhi về tin tức của Ninh Nghị, cũng nói rõ lý do mà người của Tần gia lại coi trọng Ninh Nghị như vậy.

Bắt đầu đi từ Biện Lương, trong thời gian chỉ một tháng đã đại phá Lương Sơn, mấy vạn phi Lương Sơn kẻ bị giết chết kẻ đầu hàng. Đối với bất cứ ai thì đây đều là chiến tích như thể mộng ảo vậy.

487. Q.3 - Chương 489: Thăng Quan Phát Tài Vui Mừng Chạy Khắp Nơi

Trận báo thù này của Ninh Nghị vừa nhanh vừa độc, giống như một bàn tay khổng lồ che trời giơ tới, đập toàn bộ Lương Sơn tan tác dưới mặt đất. Đối với nữ tử mà nói, đây cũng chính là khí thế của người chủ gia đình mà mình có thể dựa vào.

Nhưng cũng là người làm việc cụ thể nên Tô Đàm Nhi đương nhiên có thể hiểu được những hung hiểm trong đó. Bên ngoài mưa vẫn rất to, dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu vàng trong phòng, nàng nghe Vân Nương nói chuyện, nghe những tin tức tình báo mới truyền đến, giơ tay che miệng, mắt cũng đỏ ửng.

- Hắn, hắn không bị thương chứ?

- Yên tâm, nghe nói chưa từng bị thương. Lần này toàn bộ là do hắn đứng ở đằng sau bày mưu nghĩ kế, chỉ có điều hiện giờ đám trộm phi Lương Sơn vẫn đang chạy trốn, không biết muốn xử lý toàn bộ thì cần bao

nhien thời gian nữa. Nhưng ta nghĩ với thủ đoạn của Lập Hằng, không lâu nữa sẽ có tin chiến thắng truyền đến ...

- Thủ đoạn linh hoạt, sắc bén của hắn sẽ khiến hắn trở thành cái đinh trong mắt bọn phi. Tống Giang bọn chúng ... Sớm hay muộn cũng sẽ theo dõi hắn chăm chú. Ta chỉ trông mong hắn vô sự ...

Tô Đan Nhi ngồi đó, miệng cười nhưng nước mắt cứ tuôn.

Vân Nương ở bên cạnh cười nói:

- Gần đây, sự tình phần chấn lòng người nhất ở trong phủ chính là việc Lương Sơn. Lão gia nhà ta mỗi lần đều vỗ bàn tán thưởng. Nếu sự tình Yến Kinh mà không khẩn trương như vậy, rất nhiều sự tình đều như lửa cháy sém lông mày, thì việc Lương Sơn này chắc chắn đã được tuyên truyền ra ...

- Cuối cùng cũng là do việc Yến Kinh quan trọng hơn ...

- Yến Kinh ...

Vân Nương cười nhìn Đan Nhi, một lát sau mới lắc đầu, hạ giọng nói:

- Tin tức này nếu là người bên ngoài nghe được thì có lẽ còn vui mừng, tuy nhiên lão gia nhà ta nói, đó chính là một đám khốn khiếp làm ra một đồng việc khốn khiếp, làm sao so nổi nửa điểm công tích mà Lập Hằng đã làm chứ! Tuy nhiên việc này thuộc về cơ mật, Đan Nhi không phải người ngoài, nhưng cũng đừng nói với người ngoài nghe nhé ...

Khắp thành Biện Lương nơi nơi đều là không khí vui mừng, Vân Nương và Đan Nhi thuận miệng nói ra việc này nhưng cũng chẳng biết làm sao cả. Mà lúc này ở trong Tần phủ hay ở toàn bộ kinh thành, chỉ có rất ít người biết rõ nội tình việc này.

Chưa chắc họ đã có cảm xúc vui mừng như điên giống như những người bên ngoài.

Ví dụ như sau thư phòng của Tần phủ, trong Mật Trinh Ti.

Lúc này Thành Chu Hải đã rời đi, đang xử lý sự vụ gồm có đám người Nghiêu Tổ Niên, Kỷ Khôn, hòa thượng Giác Minh, Văn Nhân Bất Nhị. Thỉnh thoảng lại có người đi vào phòng đưa một tấm thiệp cho Nghiêu Tổ Niên, hòa thượng Giác Minh, chúc mừng đã thu phục Yến Kinh. Hai vị nổi tiếng cả văn đàn lẫn vòng xã giao Biện Lương này đều không mấy hứng thú. Trên thực tế, theo như lời bọn họ nói, đó còn may là Thành Chu Hải đã đi rồi, nếu không Thành Chu Hải đã chửi ầm lên, thậm chí còn đập tan một nửa ấm trà, chén trà trong phòng.

Mà kỳ thật sau khi tin tức đầu tiên liên quan đến Yến Kinh được truyền đến, hòa thượng Giác Minh vốn luôn kiềm chế cũng phải nện một quyền lên chén trà trước mặt, gần như đập vỡ toàn bộ bình trà, chén trà bằng tử sa quý giá. Mảnh vỡ găm vào tay y, máu tươi chảy túa ra. Con phần nộ này cũng bộc lộ khí chất hoàng tộc trước kia của y.

Xuất thế cũng vậy mà nhập thế cũng vậy, đối với người như thế này vẫn luôn luôn có một số việc, một số cảm xúc không thể thoát khỏi. Mà sau khi đủ các loại tin tức lần lượt truyền đến, mọi người mới có thể dần ổn định lại cảm xúc, chỉ có điều thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng:

- Dù sao cũng là một chuyện tốt.

Khi cơn mưa to đang trút xuống, ở cách xa ngàn dặm tại phương bắc cũng đang có một người gặp phải ác mộng, lặp lại hết thấy sự kiện Yến Kinh ... Trong bóng tối, cảnh tượng sáng lên trước mắt lại giống như địa ngục vậy. Trong thành trì tối tăm cổ kính, tiếng chém giết vẫn sôi trào truyền ra ... Bỗng nhiên giật mình kinh hãi ngồi dậy trên giường, Quách Dục Sư đã toát mồ hôi lạnh khắp trán, khắp toàn thân. Ánh sáng mờ mờ, bên ngoài mưa vẫn rơi sầm sập.

Y bước xuống giường, mặc quần áo, buộc mũ quan, trong lòng điểm lại hết thấy những gì đã trải qua mấy ngày đó.

Trung tuần tháng năm, Quách Dục Sư rốt cục được Đồng Quán, Lưu Diên Khánh cho phép, dẫn sáu ngàn tinh nhuệ của Oán Quân, phối hợp cùng với quân của Lưu Diên Khánh, bắt ngờ tập kích Yến Kinh. Căn cứ hiểu biết của y đối với nước Liêu, toàn bộ kế hoạch được tiến hành cực kỳ cẩn thận và nghiêm túc. Trước

tiên cho quân thành công lên vào trong thành, phá mở cửa thành, triển khai chém giết hỗn loạn trong cố đô Yến Kinh.

Nước Liêu đánh nhau với nước Kim đến lúc này, quân đội đã mất đi tâm quyết chiến, đặc biệt là khi quân đội triều Vũ đột nhiên sát nhập kinh đô nước Liêu, giống như thiên binh trời giáng, khiến mọi người nghĩ rằng đó là tín hiệu mệnh số của nước Liêu đã hết. Gặp được thuận lợi ngay từ đầu như vậy, Quách Được Sư mừng rỡ vội vàng phái người lệnh cho Tiêu Thái Hậu mau mau đầu hàng. Mà bên phía Lưu Diên Khánh cũng mừng rỡ, tuyên bố chờ đại quân vào thành sẽ không phong đao (không cắt đao). Đối với đám người Đồng Quán, Lưu Diên Khánh, chiến tranh với người Liêu cứ liên tiếp thất bại, giờ cần một hồi đại thắng, mà tướng sĩ trong quân cũng càng cần nhiều khích lệ, cho nên mệnh lệnh như vậy xuất ra từ miệng Lưu Diên Khánh nhưng cũng là xuất ra từ sự hào phóng của Đồng Quán.

- Đồng mỗ lãnh binh không có gì khác, tướng sĩ phục vụ quên mình, xả thân cho ta, ta liền tuyệt đối không bạc đãi các tướng sĩ!

Dưới mệnh lệnh như vậy, trật tự của quân đội triều Vũ dần dần bị loạn, bắt đầu đốt giết ở trong thành. Quách Được Sư hoảng hốt vội tới can thiệp nhưng lập tức bị bác bỏ:

- Người Liêu giết chết bao nhiêu người của triều Vũ ta trong trăm năm qua? Được Sư, người mới về với triều Vũ ta, không biết rõ ràng lắm thù oán ở đây sâu tới mức nào. Việc này người không nên nói nhiều lời, nói nhiều dễ bị lỡ lời. Tóm lại, tình thế đã định, cứ để cho các tướng sĩ giải phóng một phen thì cũng có sao đâu. Ha ha ha ha ... Ha ha ha ha ...

Tuy rằng người Liêu đã như nổ mạnh hết đà nhưng nam tử phương bắc vẫn ít nhiều có tâm huyết thượng võ. Ngày hôm sau, phản kháng trong Yến Kinh dần dần mạnh hẳn lên. Tiêu Thái Hậu tuy là nữ lưu nhưng tính tình cũng dũng mãnh, liền mượn cơ hội này phát huyết thư khóc lóc, kể lể với các gia tộc có quyền thế trong thành, tiếp đó cướp lấy cửa thành, cũng không phải muốn đuổi quân đội triều Vũ ra khỏi thành mà ngược lại cho đóng cửa thành, muốn đồng quy vu tận với quân đội triều Vũ, quyết một trận chiến đến chết. Trong cuộc chiến như vậy, tuy rằng trên thực tế đám người Quách Được Sư vẫn chiến thượng phong nhưng đại quân của Lưu Hưng Thế vốn dự kiến là sắp tới thì vẫn chưa đến.

Chiến sự đến ngày thứ ba thì Bắc viện Đại vương Tiêu Can dẫn đại quân giết trở về Yến Kinh, kết hợp với oán khí của toàn thành, dùng khí thế của ai binh (bị ai binh) đánh bật đám người Quách Được Sư rời khỏi thành. Lúc này Oán Quân vẫn còn đủ lực lượng đánh một trận, Quách Được Sư vốn là danh tướng, cũng vẫn chờ quân đội chủ lực của Lưu Hưng Thế đến. Y biết một khi hình thành thế tan tác thì tất nhiên sẽ là vạn kiếp không thể khôi phục lại nổi. Bởi vậy y khuyên Lưu Diên Khánh thống lĩnh mấy ngàn quân phối hợp với y cùng chống lại Tiêu Can, cho dù vừa đánh vừa lui thì chỉ cần chủ lực đến là vẫn có thể chiến một trận.

Lưu Diên Khánh gật đầu đồng ý, nhưng sau đó khi vừa mới tiếp xúc với quân tiên phong của Tiêu Can thì toàn bộ quân thế liền ầm ầm sụp đổ. Quách Được Sư chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn đám tinh nhuệ của triều Vũ ra sức bỏ chạy trốn chết. Mà chạy trốn chết như vậy cũng đồng thời kéo sụp khí thế của Oán Quân. Lúc ấy quả thật sĩ khí của quân đội Tiêu Can đang như cầu vồng, rất đáng sợ. Oán Quân chấn ở phía trước giống như những hạt cái dưới cơn sóng lớn, chỉ chống cự được một lát liền lập tức thất bại thảm hại.

Lúc này Quách Được Sư còn có ý đồ tự tổ chức tháo chạy, muốn bảo tồn lực lượng của mình, nhưng chống cự linh tinh như vậy cuối cùng cũng chỉ giúp quân đội triều Vũ lấy được chút thời gian bỏ chạy mà thôi. Mà trong trận chiến đó, khi y lại một lần nữa đối diện với vị Bắc viện Đại vương đáng sợ kia, y đã gần như bị đối phương chém xuống dưới kiếm nhưng may mắn là nhờ đồng đảng các huynh đệ che chở cho y một đường chạy trốn chết cho nên mới không bị bắt.

Lúc này quân chủ lực mấy vạn người của Lưu Hưng Thế mới chậm chậm đi tới.

Thấy quân đội bạn đã bị tán loạn, mấy vạn quân này cũng bị quân của Tiêu Can đang đuổi tới đánh tan. Tiếp đó Đồng Quán biết tình thế đã bại, liền nhanh gọn dứt khoát không hề lựa chọn ngoan cố chống cự mà cho quân quay đầu, rút lui thẳng một mạch, bảo toàn quân lực Bắc phạt.

Sau toàn bộ chiến sự, đến khi trở về, hơn sáu ngàn người Oán Quân chỉ còn lại hơn một ngàn người, cộng

với hai ngàn người vốn ở lại bảo vệ bản trận, vậy là tám ngàn huynh đệ ban đầu đầu hàng triều Vũ giờ chỉ còn lại ba ngàn người. Quân đội triều Vũ ra sức dồn đẩy trách nhiệm. Theo cách nói của đám quan văn thì đó chính là sau trận chiến phải tìm kẻ bại trận thì lần sau mới có thể đánh thắng được. Trong sự ồn ào náo động đó, Đồng Quán chỉ trấn an Oán Quân vài câu rồi bỏ sang một bên.

Quách Dực Sư vốn tưởng rằng đám người đó sắp sửa lấy Oán Quân ra gánh tiếng xấu nhưng bên phía Đồng Quán cũng đã lập tức chơi thủ đoạn khéo léo.

Đại chiến vừa bại liền lập tức liên lạc với người Nữ Chân, cũng không biết là đã đáp ứng điều kiện gì, sau đó người Kim phát binh, tiến quân rất nhanh, phá Yến Kinh, sau khi đốt giết cướp bóc thì giao lại một tòa thành tàn phá cho triều Vũ. Khi Quách Dực Sư có phản ứng thì Đồng Quán đã truyền tin tức đại thắng Yến Kinh trở về phía nam, bắt đầu tuyên dương chiến công hiển hách này.

Đối với việc xử trí Oán Quân, trong cơn mưa lớn hôm nay, vừa mới có thánh chỉ đến ” ... Có Thường Thắng Quân của Quách Dực Sư, có công trong chiến dịch Yến Kinh, ra sức tiến công, lập được công lớn, nay đặc biệt phong Quách Dực Sư làm Vô Thái Doanh Tiết Độ Sứ, gia phong ... Ân thưởng ... Ban thưởng ... Khâm thử.

Rất nhiều ban ân và danh hiệu được đưa tới trước mặt Quách Dực Sư, trong ánh mắt kinh ngạc của Quách Dực Sư. Lưu Hưng Thế cũng được thăng quan phát tài, cũng được gia phong quan tước, cười tùm tùm đi tới, thân mật nói chuyện với Quách Dực Sư một hồi. Tối hôm nay, trong Thường Thắng Quân tổ chức một yến tiệc. Lưu Hưng Thế và Quách Dực Sư uống say tới mức không còn biết trời đất gì nữa. Đối với việc đại quân của mình chậm chạp đi lên phía bắc, Lưu Hưng Thế tỏ vẻ rất áy náy nhưng cũng giải thích tỉ mỉ rằng quân đội triều Vũ vốn luôn không nhanh như vậy.

Mà lúc này tất cả mọi người đều có phong thưởng, thăng quan phát tài, gã mới có mặt ở đây để gặp Quách Dực Sư và nói lời xin lỗi, đồng thời cũng thành tâm thành ý nói, bên phía triều Vũ đều coi Quách Dực Sư là một hảo hán, đánh giặc rất giỏi, rất lợi hại! Đối với Lưu Hưng Thế thì đây có lẽ là thái độ thể hiện thiện ý tốt nhất đối với Quách Dực Sư.

Sau khi tiễn Lưu Hưng Thế về, trời tăm tối, mưa vẫn rơi, Quách Dực Sư cầm thánh chỉ đứng ở bên ngoài lều trại, nhìn cơn mưa to đang rơi trên người mình. Bên cạnh còn may mắn sót lại hai lão huynh đệ biết y gần đây vẫn luôn canh cánh trong lòng vì thất bại ở Yến Kinh liền đi tới an ủi một hồi, nói:

- Đây dù sao cũng là chuyện tốt, cuối cùng có thể thả lỏng trong lòng, tiếp theo chúng ta có thể lại chiêu binh mà.

- Bên phía Đồng Xu Mật vẫn là có lương tâm, cuối cùng cũng không quên chúng ta ...

Hai người nói như vậy, Quách Dực Sư đã uống say chỉ đỏ mắt nhìn bọn họ, bàn tay cầm thánh chỉ dần dần run rẩy hẳn lên, cắn chặt răng, muốn ném vào trong mưa nhưng rốt cục lại không dám. Y nặng nề phát tay, nhìn màn mưa trong bóng đêm, giơ tay lên chỉ một hồi.

- Hơn năm ngàn huynh đệ của chúng ta. Ta vốn, ta vốn mang theo các người ...

Quách Dực Sư thì trào, rốt cục rơi lệ trong mưa, rống lên đầy áp lực:

- Khốn! ... Kiếp!!!! ... Thanh âm đó vang vọng trong màn mưa.

Hôm đó là ngày mười ba tháng bảy năm Cảnh Hàn thứ mười của triều Vũ. Cũng vào lúc đó, ở cách xa ngàn dặm về phía nam, tại thung lũng Chiến Gia, hơn ba ngàn người Lương Sơn đang lao xuống triền núi, mãnh liệt tấn công doanh trại của người đời Độc Long.

Ở Sơn Đông xa xa, Ninh Nghị cũng không thể biết trước được tình huống ở phương bắc, mà tạm thời thì hắn cũng không có hứng thú. Tỉnh lại từ trong giấc mộng, trong lòng vẫn có chút mệt mỏi, có một bóng dáng nho nhỏ trong giấc mộng đó vĩnh viễn nói lời từ biệt đối với hắn. Ngay cả biết rằng những gì trong mộng đó chỉ là ý nghĩ một phía của mình nhưng lúc này hắn vẫn không khỏi bị cảm xúc lưu luyến đó tràn ngập trong óc. Bên ngoài trời mưa vẫn to nhưng trời đã quang hơn. Bởi vì mưa to thế này không dễ đi lại, mọi người đành phải dừng chân nghỉ tạm ở dịch trạm (trạm nghỉ chân) bên đường. Mà hai trăm người đi thì có người nhanh có người chậm, nhóm hơn ba mươi người đầu tiên có xe có ngựa xem như là đi trước. Những người còn lại cũng phải tìm nơi nghỉ chân ở phía sau.

Ninh Nghị rời khỏi xe ngựa, thấy đó là hậu viện của dịch trạm. Hắn ngủ rất say, mọi người thậm chí còn không đánh thức hắn dậy. Mưa to hắt vào chiếc đèn lồng treo cô đơn dưới mái hiên, mưa to rơi xuống trong bóng tối. Kỳ thật dịch trạm cũng đã đi ngủ, những người đi theo đến đây liền tìm chỗ ngủ trong một căn phòng hoặc dưới mái hiên của dịch trạm đơn sơ này. Ninh Nghị đi lên lầu hai tìm chỗ ngồi, nhìn những cơn gió thổi hạt mưa mát mẻ tung bay, đợi đám người Chúc Bưu tỉnh lại để nói chuyện về những cao thủ lục lâm sắp sửa gặp gỡ và các loại chuyện khác nữa ...

Mưa to vẫn rơi, không gian chìm trong bóng tối. Nếu là trước kia thì lúc này trời lẽ ra đã phải hửng lên rồi nhưng có lẽ là cơn mưa đông cuối cùng của mùa hè kéo dài nên khắp đất trời vẫn vùi lấp trong bóng tối. Ninh Nghị ngồi ở cạnh lan can lầu hai, nhìn những người bên dưới đang bận rộn chuẩn bị làm cơm. Khi Chúc Hồ đi tới, Ninh Nghị hỏi:

- Chúc nhị ca, đại khái còn xa lắm không?

- Nếu tới đồi Hắc Ngưu, huyện An Bình, cưỡi ngựa toàn lực thì đại khái chỉ còn khoảng nửa ngày nữa. Nhưng trời đã như vậy thì đường sẽ không hề dễ đi. Bên kia đều là đường núi, đường cũ nát, gặp phải trời mưa to như thế này, nếu bị chặn ở giữa đường thì chỉ sợ sẽ lại càng tốn thời gian hơn nữa.

Chúc Hồ cũng biết tâm trạng của hắn nên nói tiếp:

- Hơn nữa, nếu chỉ có mười mấy, hai mươi người cưỡi ngựa đi trước, cho dù có đi tới nơi thì chỉ sợ ý nghĩa cũng không lớn.

- Lợi hại đến như vậy à?

- Mảnh đất này từ trước đến nay vẫn là nơi cường hào tụ tập, có người trong lục lâm, có lái buôn qua lại. Từ Trúc Khê tới An Bình, mấy trại xung quanh đều khá hung. Nếu áp tải hàng mà không có bối cảnh đủ mạnh thì bình thường cũng không đi qua nơi này. Danh tiếng của đôi Độc Long thật ra có thể dùng một chút ở đây nhưng nếu có tranh chấp gì lớn thì ...

Ninh Nghị nhíu mày hỏi:

- Còn lợi hại hơn cả Lương Sơn à?

- À, cái này ...

Lúc này Ninh Nghị nói chuyện đều có một khí thế phát ra theo tâm tình. Chúc Hồ cũng không biết nói sao cho phải, nhưng lập tức chỉ thấy Ninh Nghị lắc đầu, bật cười:

- À, nói đùa thôi. Là ta nghĩ linh tinh ...

Trong lòng hắn nhớ đến tình hình của Lục Hồng Đề, dù sao cũng đã đẩy cảm giác khẩn trương lên đến mức cao độ, nhưng lập tức lại chuyển đề tài.

Chúc Hồ cũng cười nói:

- Đương nhiên là không thể so với Lương Sơn được, chỉ có điều xấp xỉ quân đội triều đình hiện giờ mà thôi. Đó là nơi long xà hỗn tạp, lúc này lại đang tình trạng hỗn loạn, tùy tiện đi tới thì sợ rằng sẽ có điều gì đó ngoài dự kiến.

- Hai trăm người là đủ rồi chứ?

- Khó nói!

Chúc Hồ lắc đầu:

- Vấn đề không lớn nhưng khi tới bên kia thì đó lại là nơi của lục lâm. Có thể dùng tới tên của đôi Độc Long. Lập Hạng đánh tan Lương Sơn, thanh danh của Lập Hạng và của quan phủ cũng có thể dùng. Nhưng chỉ sợ ở đó có những kẻ vô danh nhưng lại liều mạng không muốn sống. Tên Thôn Vân Hòa Thượng có ngoại hiệu Vạn Lý Độc Hành kia đang bị quan phủ truy nã nhưng vẫn phát triển rất nhanh chóng ở đó, là cao thủ mà ai gặp cũng sợ ...

Ninh Nghị gật đầu. Qua địa giới Vạn Châu, mấy huyện Trúc Khê, An Bình vốn là nơi nhiều núi hoang, cũng là nơi nhân sĩ lục lâm tụ tập. Chỉ có điều những người này khác với Lương Sơn. Bọn họ cứ từng đám

từng đám mà thôi. Quân đội không phải là không thể tiêu diệt nhưng cứ đến đánh thì bọn họ lại tan, quân đội vừa đi thì người ta lại trở về. Nếu muốn đánh tan những người này trong ngắn hạn thì lại không có ý nghĩ gì lớn, ngược lại chỉ càng kích thích sự oán hận của người dân. Đây cũng là sinh thái đặc thù của hai lộ Sơn Đông. Cho dù Ninh Nghị dẫn hai trăm người đi tới cũng không thể nói có thể hoành hành ngang ngược được. Huống chi vì trời mưa to nên hai trăm người vẫn còn chưa thể tụ tập lại được với nhau.

Chỉ là trong cơn mưa to như vậy, Sơn Đông bên này lại không giàu có gì, đoàn người của mình thật ra có thể tạm thời trú mưa trong dịch trạm cũ nát này. Nhưng Lục Hồng Đề đang bị thương thì có thể đi đến đâu để tị nạn, để tránh mưa chứ? Nàng chỉ một mình đã quấy lên mưa gió như vậy trong lục lâm, đuổi giết đám người Lương Sơn lúc trước, đương nhiên có thể lựa chọn giết những kẻ lạc đội ngũ, nhìn thì có vẻ uy phong lẫm lẫm nhưng dù sao nàng cũng chỉ lẻ loi một mình, vì sợ bị người tìm được nên nàng bất cứ lúc nào cũng phải cảnh giác đề phòng. Nghĩ vậy, Ninh Nghị cứ thế dõm mắt vào trong màn mưa lớn, trong lòng không tránh khỏi lo âu.

Qua một hồi, sắc trời sau tầng mây hơi hơi sáng lên. Trong dịch trạm, cơm cháo và bánh mì cũng đã chín. Đám người Ninh Nghị ăn trong đại sảnh của dịch trạm, sau đó hẳn cùng với đám người Chúc Hổ, Chúc Bưu nói về tình hình của huyện An Bình.

- Trong những người này, võ nghệ lợi hại nhất có lẽ vẫn là mấy người Tôn Lập, Lâm Xung, Sử Tiến, Trần Kim Hà, Lục Văn Hổ, Thôn Vân Hòa Thượng. Trước hết không nói tới đám người Tôn Lập, Lâm Xung. Mấy người Trần Kim Hà, Lục Văn Hổ vốn là nổi tiếng ở vùng Tề Lỗ, cũng có tiếng tăm lừng lẫy ở phủ Đại Danh. Trần Kim Hà có ngoại hiệu là Thiết Quyền, nghe nói thành danh nhờ công phu trên tay nhưng lại rất giỏi dùng đại đao. Đương tưởng tên y nghe như tên nữ nhân mà lắm, trên thực tế thân hình y cao lớn khôi ngô, võ nghệ vừa cương vừa nhu vừa tinh tế. Ở vùng này mà y có danh tiếng lớn như vậy, sợ rằng võ nghệ cũng không khác biệt lắm so với Loan giáo đầu.

Chúc Hổ nói về những hiểu biết của mình đối với huyện An Bình:

- Về phần Lục Văn Hổ, nghe nói biết đủ thập bát ban võ nghệ, binh khí gì cũng đều đánh tương đối lợi hại. Lúc trước gã dùng võ kết bạn ở mảnh đất Sơn Đông, đánh ra danh tiếng rất lớn. Người chết ở dưới tay gã không ít nhưng người khâm phục gã cũng không ít. Gã và Trần Kim Hà ở vùng này chủ yếu vẫn là thanh danh tốt, võ công cao, lại chưa bị quan phủ ghét. Lần này ra mặt, chỉ sợ cũng là nghĩ khi Lương Sơn bị giết thì đi ra làm chút việc gì đó. Nói thực ra, vị Lục ... Lục tiền bối kia có thể liên tiếp trốn thoát giữa sự vây kín của những kẻ đó cũng đã là cực kỳ giỏi rồi.

488. Q.3 - Chương 490: Mưa Tầm Mưa Tã, Sắc Trời Xảo Tối!

- Mà Thôn Vân Hòa Thượng thì có tiếng xấu rất rõ ràng ở vùng này. Người này võ nghệ cao cường, ra tay độc ác, kết thù kết oán vô số ở Sơn Đông. Ngoại trừ giết người, y còn thường làm hại trinh tiết của nữ tử. Có rất nhiều nữ tử con nhà phú thương hoặc quan lại ở phủ Đại Danh bị hắn bắt rồi cưỡng dâm. Có không biết bao nhiêu công văn truy nã y nhưng bộ khoái bị giết dưới tay y cũng không ít hơn hai mươi người. Y làm ác nhiều năm như vậy nhưng vẫn không hề bị bắt, cũng không có bao nhiêu người dám chọc y ...

Ninh Nghị gật gật đầu:

- Bởi vì những người này lại đây, cho nên các lục lâm đơn lẻ hoặc nhóm nhỏ khác cũng đều tụ tập đến đây ...

Chúc Hổ nói:

- Tên Khoái Kiếm Lâm Kỳ kia có không ít đệ tử, xung quanh cũng quen biết nhiều người. Cái gì mà phải lục lâm ở Tề Vân Trại, Ngũ Hoa Trại, Thiếu Bài Lâu, Hỏa Quyền Bang cũng đều đến giúp vui. Không phải bọn họ không sợ quan phủ, nhưng nếu thực sự muốn trực tiếp áp chế bọn họ thì cũng không dễ dàng. Ồ, Thiếu Bài Lâu còn có một đương gia, tên là Diêu Vũ Liễu, luyện Thiết Tuyền Quyền, công phu dùng tay rất

lợi hại, trong giới lục lâm gọi y là Ngũ Liễu tiên sinh, có thể lực lớn nhất ở vùng An Bình. Nếu giết người ở An Bình cũng tương đương với việc không nể mặt y. Người này gia nhập cũng là một phiền toái lớn.

Ninh Nghị vừa nghe vừa húp bát cháo hoa của mình, chống trán ngẫm nghĩ một chút:

- Cũng tốt, binh đến tướng ngăn, nước lên tường chặn đi, mặc kệ thế nào, cô ấy nhất định phải không có việc gì

- Có muốn phái người trở về thông tri cho những người khác hay không? Còn cả ... Mấy vị tướng quân của Võ Thụy Doanh?

Tề Tân Hàn hỏi.

- Đều có thể!

Ninh Nghị gật đầu, sau đó lại nhìn cơn mưa to bên ngoài:

- Nhưng mặc kệ thế nào, ta không muốn đợi thêm nữa. Chiều rồi, cho dù mưa không giảm thì chúng ta cứ cưỡi ngựa đi trước, tối là có thể đến An Bình. Coi như là một chuyến đi tranh đấu trong giang hồ, gặp bước nào đi bước đó, thế nào? Nghe hấn hỏi, mọi người cùng mỉm cười. Trên thực tế, trong đoàn người này, nếu nói ai ít kinh nghiệm giang hồ nhất thì sợ rằng chính là Ninh Nghị. Mọi người lo lắng đương nhiên là vì lý do này, nhưng nếu nói tới mạo hiểm, sao mọi người có thể nói không được chứ!

Chúc Bưu chẳng thèm để ý, nói:

- Ninh đại ca, huynh cứ yên tâm đi. Chúc Bưu đệ cũng không sợ những kẻ đó. Còn có mọi người ở đây, nhất định sẽ bảo vệ cho huynh chu toàn. Đừng nói là chưa chắc đã đánh nhau, cho dù có đánh nhau thì đệ cũng không sợ đám ô hợp đó đâu.

Ninh Nghị cười chấp tay:

- Vậy phiền mọi người nguy hiểm vì ta!

Cứ như vậy qua một hồi, cơn mưa vẫn không ngớt nhưng sắc trời đã hửng lên nhiều. Mọi người khoác áo tơi, cưỡi ngựa, đi về phía An Bình. Tối giữa trưa thì vượt qua một con sông đang dâng nước rồi lại rẽ, đi vào con đường núi gấp ghe đi thông tới An Bình.

Trong cơn mưa lớn, thế núi uốn lượn lại càng mờ mịt kéo dài hơn. Huyện An Bình ở trong núi, là một thị trấn nhỏ căn cứ. Không giống với một số huyện tương đối giàu có ở Tế Châu vẫn luôn được trọng điểm chú ý, nó vẫn luôn bị vây ở vị trí không bị ai quản lý. Bởi vì có đám lục lâm, phỉ cướp tụ tập nên nó mới có cảnh tượng náo nhiệt. Rời khỏi thị trấn, cảnh tượng rừng núi rất hoang vắng. Giữa sắc trời mờ tối, trong một công trình kiến trúc xây bằng gạch đất đã bị sập ở lưng chừng núi, có một bàn tay đang lén thò ra dò, cảm thụ cơn mưa rơi xuống.

Đây vốn coi như một căn phòng nhỏ cổ xưa đa phần là xây bằng bùn đất. Dưới tình hình không người xử lý, nó đã bị sập một nửa, một nửa khác cũng khá nhỏ hẹp, mưa chảy vào từ lỗ thủng bên này lại chảy ra từ lỗ hổng bên kia. Trong không gian u ám của căn phòng đổ nát nhỏ hẹp đó, Lục Hồng Đề đang cuộn mình ôm lấy thanh cổ kiếm và cái bao của mình, ngồi trên một đống đồ tạp nham, nhưng thực tế là cũng không có nhiều đồ và bùn đất cho lắm, cũng bị dòng nước ngầm cho hơi ướt. Nóc nhà có những giọt mưa rơi xuống, hạ xuống chiếc nón tre trên đỉnh đầu nàng, rồi lại lặn xuống dưới ...

Nàng thở dài. Mặc dù là võ lâm cao thủ nhưng lúc này cũng không địch được uy lực của thiên địa. Cảm giác đói khát trong bụng truyền đến, nàng lấy từ trong ngực ra một nửa miếng bánh cứng rắn cuối cùng, cắn một miếng, kỳ thật cũng rất khó ăn.

Ánh mắt xuyên qua màn mưa, dừng lại ở rừng cây cách đó không xa. Nàng ngẫm nghĩ một chút, nắm chặt áo tơi, đội chiếc nón tre chạy chậm ra ngoài, đến dưới tàng cây hái mấy chiếc lá. Nàng bẻ nửa miếng bánh cứng rắn thành hai nửa, lấy lá bọc lại rồi cho vào miệng cắn một miếng.

Mùi vị cũng đã đỡ một chút. Đã nhiều ngày cố gắng chạy trốn chết và theo đuổi giết người, nhưng lại quên cướp chút đồ ăn gì đó, cũng bởi vì là nàng vốn không có nhiều yêu cầu lắm đối với việc ăn uống. Ai ngờ lại gặp phải trận mưa to này khiến làm việc gì cũng không tiện. Tuy rằng áo tơi có thể ngăn cản đại đa số hạt

mưa nhưng nước vẫn luôn luôn có thể thấm vào trong khiến nàng cảm thấy không dễ chịu khi hoạt động. Vừa ăn xong nửa cái bánh trên tay, ánh mắt nàng đột nhiên trở nên mãnh liệt. Ở phía trước cách đó không xa, có hai gã nam tử cũng mặc áo tơi, đeo vũ khí đi đến, đứng đó nhìn nàng, rồi sau đó gần như là rút đao theo bản năng.

Phịch một tiếng, bóng dáng đó xuyên qua màn mưa, phá vỡ bọt nước, bước chân giống như những đóa hoa sen đột nhiên nở rộ. Trong không khí ẩm một quyền, bóng người bay ra khiến bọt nước đầy trời đều bị bắn tung ra. Người còn lại bị đánh bay trúng thân cây, nước văng tung tóe. Chỉ có điều sau khi đánh xong hai chiêu, Lục Hồng Đề lại vội vàng chạy trở về. Vừa rồi dùng sức quá nhanh, quá mạnh, nón tre và áo tơi đều bị rơi xuống đất ở phía sau. Mưa to rơi thẳng xuống người nàng. Nàng chạy được hai bước rồi lại vội vàng chạy trở về, cởi áo choàng và nón tre của người chết ra khoác vội lên người mình. Lúc này nàng cũng đã hơi chật vật, tìm tòi một chút trong ngực hai thi thể, lấy ra một ít tiền đồng và bạc vụn nhưng lại không có đồ ăn. Nàng đứng đó thở dài.

Khi quay đầu lại, chỉ thấy căn phòng cũ nát bên kia đã sụp hẳn dưới cơn mưa lớn.

- Ông trời ơi ...

Lục Hồng Đề chán nản khê than, ánh mắt nhìn xuống chân núi bên dưới, về hướng thị trấn ở phía xa xa. Trong ánh mắt kỳ thật cũng cuối cùng yếu đuối nhưng vẫn áp ủ một sự kiên định không thể thay đổi được. Nàng nắm chặt bọc nhỏ trước ngực, sửa sang lại áo tơi cho tốt, ôm ngực đi đến giữa rừng cây trên núi, tìm nơi trú mưa.

Kỳ thật mưa to cũng không có gì, trong lòng nhớ rõ rất nhiều lần cũng đã từng chật vật như vậy, cho dù có chật vật hơn nữa thì thực ra cũng đã quen rồi. Vô nghệ dù cao tới đâu nhưng khi bị đối thì người ta cũng có thể sẽ khóc. Hiện giờ đã là rất tốt so với những lần khác rồi.

Hơn nữa nàng còn nhớ rõ từng có một ngày mưa như vậy, trải qua thời gian cùng với nam tử đó trong ngôi miếu sơn thần cũ nát. Ngôi miếu đổ nát đó còn nhỏ hơn một chút so với căn nhà đất vừa rồi, nhưng không bị sụp. Bọn họ dùng một cái nồi vớ nấu cơm ở trong ngôi miếu đó. Kỳ thật đối với hắn thì đó là những ngày khá đơn sơ nhưng đối với nàng thì ngày như vậy chính là thời gian thoải mái rất hiếm có của nàng. Không có gánh nặng của sơn trại, đã báo thù xong, không còn đói bụng, còn có thể ... Nghe kể chuyện xưa.

Những người ở dưới chân núi đó đã bị nàng giết tới mức phải sợ hãi, nhưng mấy người mới tới vẫn còn có vẻ rất kiêu căng, thế nào cũng phải đánh giết bọn chúng triệt để, đánh hạ hoàn toàn nhuệ khí của bọn chúng, để lại tên tuổi của mình, thế mới đủ ... Khiến cuộc sống sau này của hắn được an toàn.

Nàng nghĩ vậy liền đi trong cơn mưa, ánh mắt cũng an tĩnh trở lại.

Khi nàng đang nghĩ như vậy thì Ninh Nghị đang cùng đội hình hai mươi người của mình, dẫn ngựa cẩn thận đi qua một đoạn đường cong gấp ghe. Đến buổi tối thì mưa có giảm đi một chút, đoàn người mới rút cục đến được An Bình, tiến vào một nhà trọ lớn nhất trong thị trấn.

Một đường vội vàng đi tới, đối với Ninh Nghị thì đó cũng là mạo hiểm. Chẳng qua nếu Lục Hồng Đề đã bị thương thì không thể không mạo hiểm như vậy. Lúc trước hắn cũng từng nghĩ sẽ khiêm tốn làm việc, khi đến đây thì gặp việc nào làm việc đó, chỉ có điều lúc này, sau khi tiến vào huyện An Bình không lâu, bởi vì hắn đã đến nên hết thấy mọi việc đều có biến hóa ... Cơn mưa đã dần dần ngớt, đèn lồng và cây đuốc thấp sáng những mái hiên hai bên đường. Kỵ sĩ khoác áo tơi, hiệp khách lục lâm mang theo đao kiếm vội vã đi qua đường phố. Vó ngựa đạp lên những vũng bùn lầy lội, bắn tung tóe lên những mảng bọt nước.

Huyện An Bình cũ nát, cần cỗi nhưng cũng không phải là quá nhỏ. Thời gian gần đây, các hào khách lục lâm lui tới đã khiến không khí của thị trấn trở nên khá náo nhiệt. Sự náo nhiệt này hòa trộn với sự hỗn loạn và khẩn trương, tạo thành một loại sinh thái độc đáo.

Trong những người lục lâm này có người thì ăn to nói lớn, có người lại trầm mặc. Trong không khí ồn ào náo động của nhà trọ bên kia, có hiệp sĩ đường hoàng cao giọng nói chuyện, có người ẩn trong góc tối, ôm chặt đao kiếm, dùng ánh mắt lạnh lùng mà thâm thúy để phòng ngừa những người xung quanh. Tiếng lò rền đập đinh đinh đang đang. Thời buổi này kinh doanh đao kiếm rất náo nhiệt. Người thợ rèn cơ bắp cuộn cuộn vừa vung búa thép trong tay, vừa chú ý nhìn tình hình hai bên đường bằng ánh mắt mang theo địch ý. Chỉ khi có khách hàng tới cửa, y mới có thể dùng khăn mặt lau lau mồ hôi, nở một nụ cười.

489. Q.3 - Chương 491: Chuyện Phúc Tụ Lúc Mới Đến

Huyện An Bình chỉ có hai thanh lâu, lúc này cũng đã cực kỳ náo nhiệt. Tiếng các hào khách giang hồ cười mắng thô tục, tiếng các cô nương trêu đùa hoặc thét lên chói tai, vang lên giữa những tòa lầu cũ kỹ. Lẫn trong đó là tiếng thở dốc hoặc tiếng gầm, tiếng động độc đáo của nam nữ giao cấu. Có người tranh giành tình nhân mà đánh nhau, bị người ném xuống từ trên lầu hai, vừa mới đứng dậy trên đường thì lại bị những bảo vệ của thanh lâu ngăn lại. Muốn gây rối, cuối cùng lại bị đánh ngã xuống đất, đành phần nộ mà đi.

Trong sông bạc cách đó không xa, không khí ồn ào náo động nhất, nhưng cũng chỉ có ánh mắt của đám tay chân đứng ở cửa sông bạc và lão già quần sự cung cấp thuốc lá mới biểu hiện rằng đây cũng không phải là nơi lương thiện. Thỉnh thoảng lại có tiếng xóc bài truyền ra. Khách đánh bạc bị thua sạch bị người trực xuất ra khỏi cửa sau, đó xem như là kết quả tương đối hòa khí rồi.

Đoàn người Ninh Nghị tiến vào từ cửa thành cũ nát. Hơn hai mươi người cưỡi ngựa có thanh thế không thể coi thường. Người đi đường bên cạnh đều ít nhiều phải nhìn một chút. Trên đường cũng có một đám đàn ông cầm đao chạy tới, nhìn chằm chằm vào đám người Ninh Nghị, sau khi tiếp xúc ánh mắt với đám người Chúc Bư và Tề Tân Dững một lúc thì cũng không nhìn nhiều nữa. Chúc Hồ tới gần Ninh Nghị nói:

- Là người của Hỏa Quyền Bang.

Sau đó y chỉ chỉ vào các loại kiến trúc và đèn lồng dưới mái hiên ở hai bên đường, nói tiếp:

- Viết hai chữ Hỏa Quyền chính là do Hỏa Quyền Bang bảo kê. Cái đèn lồng viết chữ Thiết màu đen thuyết minh là được Thiết Bài Lâu bảo kê. Làm ăn buôn bán ở đây bình thường đều là của hai nhà này. Những nhà không treo đèn mà cũng dám mở cửa chính là những nhân vật có mặt mũi độc ác ở An Bình này. Nếu không thì không thể làm lâu dài được, sớm muộn gì cũng sẽ chết. Ở An Bình, ta có mấy người mặt thám, tin tức chính là do họ truyền tới. Sau khi bố trí ổn thỏa, ta liền đi tìm bọn họ ...

Đoàn người dừng lại ở cửa Khách sạn Long Hồ trong thị trấn. Còn chưa xuống ngựa đã có một người hầu nam trẻ tuổi chạy vội tới tiếp đón. Cửa chính sáng ngời dưới ánh đèn lửa, cực kỳ náo nhiệt, xem ra có không ít người. Đám người Ninh Nghị từ cửa đi vào trong khách sạn, mọi người bên trong đều nhìn tới hoặc lộ liễu hoặc lén lút. Đám người Chúc Bư và Tề Tân Dững đi trước và sau nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh lùng. Tụ tập trong khách sạn này có đủ tam giáo cửu lưu (đủ các loại người), hơn nửa đều mang theo đao kiếm, quần áo khác nhau, cộc cạch, bẩn loạn. Ninh Nghị nhìn quét một lượt, liếm môi nói:

- Biến thành Tân Long Môn khách sạn ...

Người hầu nam trẻ tuổi dẫn mọi người đi vào và nói không có đủ phòng. Một gã đàn ông trên mặt có sẹo đao, thậm chí môi cũng rách ra, bộ dạng như thể say rượu, muốn đi ra khỏi cửa khách sạn, va vào người Chúc Bư. Gã lăm bằm than thở lắc lư thân mình, lại đụng phải người Tề Tân Dững.

Gã lùi ra sau một bước, mắt đỏ lên định rút đao. Chúc Bư thuận tay nhẹ nhàng vỗ một cái khiến thanh đao thép dài hai tấc kia trở về. Tề Tân Dững giơ tay tóm quần áo gã, một tay phất lên. Người này bay vù ra ngoài, rơi bịch vào vũng bùn làm nước bùn bắn văng lên bên kia đường.

Lần này hai người phối hợp vô cùng lưu loát, khi đảo mắt nhìn mọi người trong khách sạn thì lại mọi người lại khôi phục bộ dạng nói chuyện huyên náo. Ở bên kia, Chúc Hồ đưa một thỏi bạc nhỏ vỗ lên ngăn tử của chưởng quầy khách sạn, nói:

- Ông chủ, giữ lại đủ phòng nhé.

Y dùng ngón thổ ngữ của vùng này.

Ông chủ đang gầy bàn tính liền cầm lấy bạc, gật đầu:

- Ai ai ...

Tiếp đó vội vàng bảo tiểu nhị đưa bọn họ vào.

Đám người Ninh Nghị tổng cộng có hai mươi ba người, mà trong khách sạn lúc này chỉ có sáu phòng, bốn người một phòng là đủ rồi. Hai gian trên lầu là liền nhau, đám người Ninh Nghị chọn một phòng trong đó. Sau khi vào phòng, tiểu nhị đang định đi thì bị Chúc Hồ giữ chặt lại, đặt lên trên ghế trong phòng. Ở phía sau, Chúc Bư đóng cửa, đập một khối bạc nhỏ trên bàn trước mặt tiểu nhị, nói:

- Không vội đi, có chuyện hỏi người.

Tiểu nhị liềm mạng gật đầu nhưng thực ra cũng không có vẻ quá mức kinh hoảng. Làm ăn buôn bán ở đây, có lẽ không phải lần đầu tiên gặp loại sự tình này.

Sau đó họ thu được tin tức từ chỗ tiểu nhị, cũng có chút khác biệt so với tin tức lúc trước.

Sát tinh họ Lục đó từ Trúc Khê giết tới An Bình, thủ đoạn của Tông sư, người bên này không thể nào chống nổi. Tuy nhiên bởi vì có quan hệ tới nhiều người, thời gian gần đây có nhiều nhân vật lục lâm cao thủ đã tụ tập tới đây, có người muốn tới giúp vui, có người xem chừng, có người muốn một trận nổi danh, hiện giờ đã sắp kết thành một liên minh lớn. Góa phụ và đệ tử của Khoái kiếm Lâm Kỳ thậm chí còn treo giải thưởng, muốn bắt nàng đó để báo thù cho sư phụ. Dù sao dựa theo quy củ của lục lâm bên này, Lâm Kỳ bị giết ở huyện Trúc Khê như vậy thì ngay cả quan phủ đều khó có thể điều đình ở chuyện này.

Tiểu nhị này có lẽ cũng nghĩ đám người Ninh Nghị chính là hào khách võ lâm muốn nổi danh hoặc muốn lấy giải thưởng, cho nên sau khi cầm bạc thì thao thao bất tuyệt kể hết những gì y biết. Nhưng nghe cách nói chuyện thì tiểu nhị này thật ra có chút khâm phục nàng kia. Dù sao có thể chém giết khiến một nửa lục lâm Sơn Đông trở thành bộ dạng này thì người đó cũng thật sự khiến người ta phải hâm mộ.

- ... Mấy ngày nay, nàng ấy đã giết không ít người. Nếu mấy vị khách quan thực sự muốn tiếp cận náo nhiệt này thì nhất định phải cẩn thận. Nghe nói nữ tử này là nhân vật võ lâm cấp tông sư. Nếu bị lạc đội, sợ rằng ngay cả cao thủ như Trần Kim Hà Trần Minh chủ, Lục Văn Hổ Lục đại hiệp cũng không chiếm được gì tốt cả. Thực ra ngày hôm trước nghe nói bọn họ đúng lúc tìm được nàng kia, còn nói đánh cho người ta bị thương, nhưng rốt cục có phải thật hay không thì những người như chúng ta không thể biết được ...

- Trần minh chủ?

Chúc Hồ nhú mày hỏi.

Tiểu nhị đó có chút xấu hổ:

- Nghe nói là ... Mấy vị đại hiệp muốn làm cái gì mà minh minh, có người ... Liền gọi Trần đại hiệp là Minh chủ. Tiểu nhân ... Cũng chỉ nói theo mà thôi.

- Hừ!

Chúc Bư ở một bên lắc đầu, thần sắc khinh thường. Ninh Nghị ngồi ở một góc trong phòng, tay vẫn lần tràng hạt, khẽ mỉm cười không nói gì, để mặc cho Chúc Hồ tiếp tục.

Dù sao tiểu nhị này cũng không phải là cao thủ võ lâm gì, khi mọi người hỏi y hiện giờ có nhân vật nào lợi hại thì y liền lưu loát nói ra một đống lớn. Ngoại trừ đám người Thôn Vân Hòa Thượng, còn có mấy đệ tử của Khoái kiếm Lâm Kỳ, thủ lĩnh của Mã Bang gì gì đó, đại khái đều là những cao thủ trong mắt y. Những tin tức vụn vặt này cũng có một chút giá trị nhất định, nhưng lúc này thời gian quý giá, chờ y nói xong liền cho y đi ra. Chúc Hồ chuẩn bị đi tìm mật thám ở đây. Tiểu nhị kia đi ra rồi lại quay đầu lại bổ sung một chút:

- Tối nay mưa nhỏ rồi, có lẽ các hiệp khách, hảo hán ở thị trấn sẽ đi lòng bắt trong đêm nay. Nghe bọn họ nói, cho dù đánh không lại nàng kia thì cũng sẽ khiến nàng ta mệt chết ... Kỳ thật tiểu nhân cảm thấy, làm sao nàng ấy còn ở đây nữa, nói không chừng đã nhân lúc mưa to mà đi rồi. Ồ, tiểu nhân thấy chư vị cũng là anh hùng cao thủ, không ngại đi tới Kim Thúy lầu xem một chút đi. Nghe nói đám người Trần minh chủ, Lục đại hiệp đang ở Kim Thúy lầu gặp mặt các anh hùng hảo hán. Nếu muốn thảo luận sự tình truy bắt thì cũng là ở đó thôi.

Tiểu nhị nói xong thì rời đi. Chúc Hồ dẫn theo mấy người cũng rời khỏi khách sạn. Ninh Nghị ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài một hồi, lại đóng cửa sổ và thảo luận chuyện tiếp theo với Chúc Bư và Tề Tân Hàn.

Bọn họ đi tới đây nhanh như vậy chủ yếu là vì muốn xác nhận tình trạng của Lục Hồng Đề. Trên thực tế, chỉ cần nhìn thấy Lục Hồng Đề, việc đầu tiên mà Ninh Nghị suy xét chính là mang theo nạng cùng rời đi. Sau đó thì bất kể là An Bình hay Trúc Khê, cứ phải đợi quân đến quét sạch là được. Hiện giờ Võ Thụy Doanh đang nợ hân một ân tình lớn như vậy, việc như vậy căn bản không thành vấn đề. Bởi vậy kỳ thật hai ngày tiếp theo mới chính là mấu chốt.

Đối với Ninh Nghị mà nói, một đám lục lâm tụ hội gì đó cũng chỉ là việc nhỏ sau khi sự kiện Lương Sơn kết thúc mà thôi.

- ... Hai phương diện, Trúc Khê, An Bình bên này quan phủ hẳn là không có sức ảnh hưởng gì, nhưng dù sao vẫn coi như là có nha môn. Đợi sau khi người đến hỏi rõ ràng thì chúng ta hẳn là có thể thông báo cho huyện nha bên kia một chút.

Ninh Nghị ngồi đó, tay búng búng vào bắp chân:

- Không cần nói cho bọn họ biết là chúng ta đã đến, nhưng có thể nói cho bọn họ rằng Lương Sơn đã xong đời, ta sẽ lập tức đến An Bình. Thông báo với quan phủ để sau này khiến quan phủ đi phối hợp ...

- ... Quan phủ ra mặt, tìm Diêu Vũ Liễu của Thiết Bài Lâu và Hỏa Quyền Bang, hoặc là một ít thủ lĩnh ở xung quanh. Bọn họ kiếm cơm ăn ở đây, thứ họ cần chính là trật tự, cho nên mới ra mặt, không cho giết người lung tung. Ta mặc kệ mấy thứ đó.

Bọn họ có thể làm bằng hữu của ta, cũng có thể làm kẻ thù của ta. Nếu nguyện ý hỗ trợ thì có thể tiếp tục ăn cơm. Nếu muốn tiếp tục xằng bậy, nhắm vào người không nên nhắm vào thì hai ngày sau ta sẽ dọn sạch Trúc Khê và An Bình. Bọn họ có thể trốn được vào trong núi, sau này cả đời làm thổ phỉ, ta chỉ cần ở lại đây, một tháng đánh ột lần! Chỉ cần bám trụ hai ngày, bọn họ sẽ không là gì cả ...

Về phần vợ góa và đệ tử của Khoái kiếm Lâm Kỳ, dùng cả tình và lợi, lấy tiền mua, ta có thể cho bọn họ bậc thang để xuống. Lương Sơn đã diệt, hẳn là không còn bao nhiêu người còn dám đối nghịch với triều đình. Chỉ cần ta không chết, có thể khiến đám người Tôn Lập này cùng đường ...

Hắn ngồi đó tính toán những bước tiếp theo, nghĩ rằng toàn bộ tình thế cũng sẽ không thực sự quá nghiêm trọng. Kéo một đám, phân hóa một đám, đánh một đám, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn nhiều so với khi đối phó với Lương Sơn. Đang nói chuyện thì bên ngoài truyền đến một ít động tĩnh. Cũng bởi vì mưa đã càng lúc càng nhỏ, gần như tạnh hẳn, người lung bắt mang theo đèn lồng, cây đuốc lại chuẩn bị đi ra khỏi thành. Không khí trong khách sạn đã trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Đương nhiên, ban đêm không thể so sánh với ban ngày. Tương đối mà nói, ban đêm lại càng thích hợp hơn để nữ tử kia giết người và bỏ chạy. Lúc này chuẩn bị đi ra ngoài đa phần là đệ tử của Lâm Kỳ hoặc một ít đệ tử của hai phe Hỏa Quyền Bang và Thiết Bài Lâu, xác định không được phép lạc đội và không để phân tán rồi mới đi ra ngoài, chính là vì muốn nạng kia không thể an tâm ngủ. Nghiêu Tổ Niên bên này cẩn thận, nhúu nhúu mày, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ được biện pháp gì cả.

Không lâu sau, Chúc Hổ dẫn theo người mật thám kia trở về. Sau khi hỏi qua tình huống thì xác định rằng quan phủ ít nhất cũng có thể nói chuyện được trước mặt đám người Diêu Vũ Liễu, lúc này mới chuẩn bị bắt đầu tiến hành hành động một bước nữa. Ở bên kia Chúc Hổ vừa mới đưa mật thám rời đi, Ninh Nghị quay người đang muốn lấy giấy và bút mực thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng thét to truyền đến, sau đó là tiếng binh khí giao nhau mãnh liệt vang lên.

Ninh Nghị quay đầu lại, ở bên ngoài, ánh lửa lập lòe, Tác Hồn Thương của Tề Tân Dũng và Tề Tân Nghĩa đâm ra trong ánh sáng mờ ảo đó. Lan can ở đó bị đụng vỡ, bay văng xuống đại sảnh của khách sạn, có người bị đánh văng xuống lầu.

Sau đó là thành linh xảy ra một mảnh hỗn loạn Cùng lúc đó, ở Lầu Kim Thúy, mấy vị đại lão của lục lâm vùng Sơn Đông đang tụ tập, phát lệnh lung bắt tối nay, uống trà nói chuyện ... Tuy rằng lúc này ích lợi của mọi người xem như nhất trí nhưng đối với những người ngồi trong phòng này thì vẫn luôn có lục đục lẫn nhau, châm chọc, khiêu khích, ma sát tinh tinh ...

Người đàn ông cao lớn ngồi ở trên bên trái chính là Trần Kim Hà. Bắc Bá Bang của y vẫn không khuếch trương bốn phía nhưng cũng rất có thanh thế, danh vọng lúc này đứng đầu mọi người. Lần này Lương Sơn

bị diệt, có vẻ như y đang muốn thừa cơ nổi lên. Ở một bên là Lục Văn Hổ, tuổi trẻ hơn nói chuyện, khoảng ba mươi tuổi, đầu bù tóc rối, ăn mặc theo kiểu đầu đà. Gã cũng có ý tưởng tương tự. Trong khoảng thời gian này, hai người coi như là hợp thành liên minh.

Trong phòng, kế tiếp Trần Kim Hà Lục Văn Hổ là đương gia của Thiết Bài Lâu - Ngũ liễu tiên sinh Diêu Vũ Liễu. Tuy hắn là người giang hồ nhưng lúc này mặc trường bào trắng đen, xem ra giống hệt một đạo sĩ đã tu hành đắc đạo. Chỉ người nào giao thủ với hắn mới biết song quyền giấu trong ống tay áo rộng thùng thình kia mà nện xuống thì tuyệt đối là rất khó chịu đựng. Đối diện với Diêu Vũ Liễu là Bang chủ Hỏa Quyền Bang Hàn Lệ. Kỳ thật, ở An Bình, hai người này mới xem như địa chủ, nhưng thứ mà đám người Diêu Vũ Liễu cần chính là trật tự, cũng không muốn ra mặt quá mức mạnh mẽ trong chuyện này, cho nên tụ hội không được bố trí ở Thiết Bài Lâu mà ở Kim Thúy Lâu, do Trần Kim Hà, Lục Văn Hổ triệu tập người.

Dưới hai người này là Thôn Vân Hòa Thượng mặc tăng bào màu đỏ sậm trên thực tế, có thể một mình bước vào giang hồ cho đến được danh tiếng thế này, sợ rằng võ nghệ của Thôn Vân Hòa Thượng còn cao hơn một bậc so với Trần Kim Hà, Lục Văn Hổ. Tăng bào của y rộng thùng thình, thoát nhìn ống tay áo nhẹ nhàng thổi bay nhưng trên thực tế bên trong quần thép sắt, bên ngoài vải dệt cũng là hỗn hợp tơ vàng tơ bạc, nước lửa khó xâm. Ngoại hiệu của y là Vạn Lý Độc Hành khiến người bên ngoài đều cảm thấy nhất định là y quần áo đơn giản gọn nhẹ, nhưng trên thực tế không ít cao thủ võ lâm đều chết bởi chiếc áo thiết cà sa này của y. Lúc này hòa thượng đó đang uống trà, không thêm phản ứng đối với Trần Kim Hà, Lục Văn Hổ đang rất kiêu ngạo và ác khí.

Chủ yếu là mọi người đang có chút tranh chấp về việc nữ tử họ Lục kia có bị thương hay không. Hôm ấy trong lúc hỗn chiến, Thôn Vân Hòa Thượng lao tới, dùng thiết cà sa đỡ một kiếm của nàng, rồi sau đó còn nện một đòn vào lưng của nàng. Có người nghi ngờ rằng nàng ấy là thừa cơ thoát xác. Dù sao lúc trước đánh nhau, nàng đủ sức lấy thân thể đỡ một trọng quyền của Lỗ Trí Thâm cơ mà. Đám người Trần Kim Hà cũng là muốn mọi người cẩn thận, nhưng liệu còn có ý tưởng muốn chen ép Thôn Vân Hòa Thượng hay không thì cũng khó nói. Thôn Vân Hòa Thượng đương nhiên là khó chịu. Bởi vậy mọi người liền khiêu khích, châm chọc mấy câu, nhưng rốt cục bởi vì vẫn còn cần hợp tác nên tạm thời sẽ không đàm phán không thành.

Ngoại trừ mấy người này, trong phòng còn có mấy tên đầu mục mã phi, đại hiệp hảo hán có danh tiếng và thân phận khá cao trong lục lâm, đám người vợ góa của Lâm Kỳ. Đều là người luyện võ, cũng đã quen với không khí không hài hòa mỗi ngày rồi cho nên cũng không đến mức lúc nào cũng hòa thuận cả.

Nói đến nàng kia thì lại không khỏi nói đến tình hình Lương Sơn. Thôn Vân Hòa Thượng hào khí ngất trời, muốn sau khi giết chết Lục Hồng Đề này thì lại đi giết chết Ninh Lập Hằng kia. Thôn Vân Hòa Thượng này rất háo danh, nghĩ rằng Ninh Lập Hằng xử lý sáu vạn người Lương Sơn, mình đi tới giết chết hắn, chẳng phải là danh tiếng của sáu vạn người đều chuyển hết lên người mình sao.

Trần Kim Hà và Lục Văn Hổ cũng không phải là không có tính toán tương tự như vậy, nhưng ít ra là cũng không nói ra ngoài miệng. Nhiều lắm là chỉ công kích Tâm ma kia thủ đoạn tàn nhẫn, tính kế quá mức ác độc, hủy diệt hết nghĩa khí của người Lương Sơn, có ảnh hưởng quá lớn đối với lục lâm.

- Nếu sớm biết trước rằng hắn có sư phụ bậc này thì sợ rằng người của Lương Sơn đã không đến mức giết tới nhà của hắn nhỉ ...

- Hừ, người sợ à? Ắ đó võ nghệ cao cường thì sao chứ? Cuối cùng cũng chỉ là một mình, đi bên ngoài không hề dễ dàng, sẽ có lúc đau, lúc mệt. Nếu để hòa thượng ta có cơ hội bắt được ả ... Hà hà ... Vậy thì rất đẹp mắt đó ...

Đang nói tới đây thì đột nhiên có thanh âm hỗn loạn loáng thoáng truyền đến trong bóng đêm. Mọi người đều võ nghệ cao cường, cẩn thận lắng nghe. Lại có người của Thiết Bài Lâu từ ngoài cửa tiến vào, báo cáo hình như ở bên khách sạn Long Hồ có người gây sự. Khách sạn Long Hồ vốn là do Thiết Bài Lâu bảo kê, lúc này đã có người chạy tới. Lục lâm nhân sĩ tụ tập, không tránh khỏi sẽ có ma sát to nhỏ, nhưng động tĩnh huyền não lớn như vậy khiến Diêu Vũ Liễu có chút không hài lòng. Tiếp một lát sau, lại có người của Thiết Bài Lâu chạy vội tới, thở hổn hển bẩm báo tình hình.

- ... Là vị Lâm Xung giáo đầu đó đã đánh nhau với người ở lâu. Lúc này đã cho người gọi đám người Tôn hảo hán chạy tới, người ở bên trong nói là, nói là ...

- Là cái gì?

- Là ...

Môn nhân đó về mặt đau khổ:

- Là Tâm Ma đó ... Hắn vào thành rồi ...

Mọi người hôm nay còn đuổi giết sư phụ của Tâm Ma, tuy rằng nói không sợ gì cả, bên mình lại nghiêm khắc làm việc theo quy của cửa lục lâm, mà quan phủ cũng không quản lý, nhưng mấy ngày nay, ngoại hiệu “Tâm Ma” đã lan truyền ra. Thủ đoạn của hắn độc ác, Lương Sơn đang lúc thanh thế đỉnh cao vẫn bị hắn đập tan chỉ trong vòng ba ngày, sau đó khiến hơn năm vạn người Lương Sơn tan tác chỉ trong một trận chiến, tổng thời gian trước sau thậm chí không đến một tháng, mà hơn nữa hắn vẫn truy đuổi người của Lương Sơn chạy khắp rừng khắp núi như chó nhà có tang vậy. Tuy rằng nói hắn là người giang hồ nhưng thoát nhìn càng những thể là đại biểu cho thể lực của Hữu Tướng trong triều đình.

Ngày xưa mọi người nói tới Tâm Ma thì cũng giống như nói tới Thái Kinh, nói tới Cao Cầu, đều chỉ cười nhạt, nhưng lúc này hắn bỗng nhiên giết tới trước mặt khiến trong lòng mọi người đều giật mình. Trần Kim Hà và Lục Văn Hổ nhìn nhau, chậm rãi đứng lên. Thôn Vân Hòa Thượng vỗ áo cà sa cười ha hả, cũng đứng dậy, nhưng y vẫn thoáng chút chần chừ trong chớp mắt. Giọng cười ha hả đó nghe qua không hề tự nhiên, phóng khoáng.

Diêu Vũ Liễu hỏi:

- Tâm Ma đó ... Người xác định chứ?

- Quả thật nghe Lâm hảo hán hô chính là Ninh Lập Hằng ...

- Hắn dẫn theo ... Bao nhiêu người tới?

- Hình như chỉ hơn hai mươi người ...

Mọi người trong phòng nhìn nhau, vẻ mặt khó nói. Hơn hai mươi người, nếu chỉ như vậy mà đã lên giọng thì tương đương là đến để chịu chết. Nhưng nghĩ đến chiến tích đối phương phá Lương Sơn như vậy, nếu hắn cứ như vậy đến mà không hề sợ hãi, ngược lại khiến trong lòng mọi người không tránh khỏi có chút sợ hãi. Chẳng lẽ đối phương thực sự có thể dùng thủ đoạn thông thiên gì khiến chỉ trở bàn tay là đã có thể xử lý mọi người sao? Thôn Vân Hòa Thượng lại cười, xông lên trước tiên:

- Giải, hòa thượng ta sẽ đến gặp hắn, xem xem rốt cục hắn là thứ gì ...

Y đang muốn đi, một bàn tay bên cạnh đột nhiên chụp tới:

- Đại sư xin dừng bước.

Người nói chuyện chính là Diêu Vũ Liễu. Khi gã mở miệng thì vẫn ở cách mấy bước nhưng vừa tóm tay thì người cũng đã tới gần. Thôn Vân Hòa Thượng nhú mày, chấn động ống tay áo, phịch một tiếng, giao thủ một chiêu với quyền của Diêu Vũ Liễu trong không trung. Ống tay áo của gã lại nhoáng lên, bóng người đã rời khỏi cửa chính của phòng, vọt vào trong bóng tối.

- Chúng ta cùng đi xem.

Hàn Lệ của Hỏa Quyền Bang vội vàng đuổi theo, tiếp đó đám người Diêu Vũ Liễu, Trần Kim Hà cũng vội vàng chạy ra ngoài. Trong lòng mọi người đều có chút nghi hoặc, không thể đoán nổi tiếp theo sự tình sẽ phát triển như thế nào. Tâm Ma giết đến đây, liệu hắn có năng lực gì và thủ đoạn thông thiên gì.

Mà trên thực tế, bọn họ cũng không biết là Ninh Nghị cũng đang có tâm tình tương tự bọn họ. Vừa mới vào thành không lâu đã gặp phải chuyện bất ngờ như vậy, thật là có chút bất đắc dĩ và xấu hổ. Lần này quả thật đã hoàn toàn quấy loạn trận thế của mình rồi.

Cũng lúc đó, trong một ngõ ngách của thị trấn, bóng dáng Lục Hồng Đề đang lén lút đi dưới mái hiên hẻo lánh, cúi đầu, nhanh chóng tiến về phía trước không một tiếng động ... Trong nhà trọ bỗng nhiên chia tách ra.

Bên ngoài hành lang lầu hai, kẻ thù đột nhiên ra tay lập tức tạo thành động tĩnh rất lớn. Khi Ninh Nghị quay đầu lại còn chưa thấy rõ tình trạng bên ngoài, nhưng lan can bị đánh bay, người bị rơi xuống. Cũng bởi vậy mà mấy chiếc đèn dầu, đèn lồng cũng bị va chạm mà trở nên lập lờ không định.

Tề Tân Dũng, Tề Tân Nghĩa đồng thời ra tay. Chúc Bư ở trong phòng cũng cầm lấy thương thép đâm thẳng ra ngoài. Ở bên ngoài, người kia vung vũ khí đón đỡ, vô cùng sắc bén ngăn cản tất cả các công kích, bóng người hiện ra trong tầm mắt Ninh Nghị.

Hai cặp mắt nhìn nhau, Ninh Nghị cầm nỏ lên, Tề Tân Hàn ở bên cạnh cũng đã xông ra ngoài. Chúc Bư che ở trước mặt Ninh Nghị, lại chú ý tới động tĩnh bên cạnh và phía sau cửa sổ.

Bóng thương của ba cây Tác Hồn Thương đan vào nhau, đẩy lùi bóng người vừa xuất hiện kia. Trong nhà trọ, tiếng đánh nhau bùng lên. Hiển nhiên những người đi theo khác cũng đã phát hiện tình huống. Trong tiếng đao thương giao thủ, có người kêu lên thảm thiết. Chúc Hồ hô lên:

- Giết hắn!

Bên kia rống lên:

- Ninh Lập Hằng ...

- Ai?!

- Đừng đánh nữa ... Ở đây không được đánh ...

- Đám khốn khiếp các ngươi này ...

Đủ loại thanh âm vang lên đồng thời với đánh nhau, tên bắn tới, ngọn đèn rơi xuống, cái bàn bị đánh nghiêng. Ninh Nghị nhú mày, neho neho mắt:

- Lâm Xung ...

Đối với hắn thì đây thực sự không phải cảm giác không phải oan gia không gặp mặt. Trên đường tới đây, không phải hắn không tính tới khả năng như thế này, nhưng trong tất cả các tính toán thì tình trạng trước mắt quả thật chính là trường hợp phiền toái nhất.

Tuy nhiên nếu sự tình đã diễn ra trước mắt thì tránh cũng không được.

Trong khách sạn đánh nhau ầm ĩ, tán loạn. Qua một hồi, thanh âm mới nhỏ dần, các bên tham chiến coi như tạm thời rời khỏi nhau. Ninh Nghị và Chúc Bư đi ra khỏi phòng, đảo mắt nhìn qua đại sảnh. Ba huynh đệ Tề gia lui trở về. Chỉ thấy phía dưới đại sảnh, bên cạnh thang lầu có mấy người ngã trong vũng máu. Mấy cái bàn trong phòng đều bị đánh đổ. Một ít người lực lâm kéo bàn chắn trước mặt, lùi ra núp ở phía sau. Bên mình cũng có tương tự. Tất cả mọi người cầm binh khí, cung nỏ nhắm về phía cửa nhà trọ. Lâm Xung nắm trường thương, đứng ở sau cây cột bên cạnh cửa. Khi Ninh Nghị đi ra, y cũng hiện thân, dõi mắt nhìn lại.

Chưởng quầy của khách sạn hắn là bị trúng một đòn trên đùi, ngã dưới mặt đất, vẻ mặt khốn khổ, cầu xin:

- Các ngươi không thể đánh, đừng đánh nữa, ôi ...

Ninh Nghị chậm rãi lần chiếc vòng tay, nhìn quét một vòng. Sau bàn cũng đã có người hô:

- Ai vậy ...

- Cứ ra tay ...

- Đồi Độc Long Chúc Bư, ai không phục thì đi lên đi!

Chúc Bư hét lên một tiếng. Lúc này sự tình liên quan tới đồi Độc Long, tất cả mọi người đều biết là không tầm thường, thanh âm nhỏ lại, mà ánh mắt cũng đặt lên người Ninh Nghị. Có một số người nhớ lại tiếng

thét vừa rồi của Lâm Xung, nhìn người thanh niên mới khoảng hơn hai mươi tuổi vừa mới xuất hiện này, hơi biến sắc mặt. Tới lúc này, Ninh Nghị mới chấp tay.

- Xin chào chư vị bằng hữu. Tại hạ Ninh Lập Hằng, người giang hồ tặng phỉ hiệu Huyết Thủ Nhân Đồ. Lần này đi tới quý địa chỉ vì muốn giải quyết cho xong ân oán với người của Lương Sơn, không liên quan tới kẻ khác. Ngày mười ba tháng bảy, tại thung lũng Chiến Gia, cũng chính là đêm qua, ba ngàn người cuối cùng của Lương Sơn đã đền tội. Đám người Tống Giang đều đã bị chém đầu toàn bộ ...

Ninh Nghị nói giọng thản nhiên. Nghe vậy, Lâm Xung ở bên dưới biến sắc mặt, quát:

- Người đánh rắm ...

Ninh Nghị cũng không để ý tới ý:

- Ta đã đến đây, quân đội của Võ Thụy Doanh và dôi Độc Long cũng sẽ đến đây. Ai không muốn bị liên quan trong chuyện này thì xin mời mau mau rời khỏi. Lần này đến Sơn Đông, ta đã giết người quá nhiều, chỉ có ân oán cá nhân đối với một chút tàn dư Lương Sơn, không có quan hệ tới chư vị.

Hắn vừa nói xong liền giơ tay lên, còn ở bên ngoài khách sạn Long Hồ, thanh âm rối loạn lan truyền ra xa.

Nước vẫn rơi tí tách dưới mái hiên. Khi đám người Trần Kim Hà, Lục Văn Hổ, Diêu Vũ Liễu đi tới khách sạn Long Hồ, toàn bộ trong ngoài khách sạn đã hình thành cục diện giằng co.

Tôn Lập, Sử Tiến, Lâm Xung dẫn dắt hai, ba mươi tinh nhuệ của Lương Sơn, cùng với một ít nhân sĩ lục lâm quen biết đã bao vây xung quanh, xoa tay muốn lao vào. Dọc theo đường đi, bọn họ bị Lục Hồng Đề truy đuổi không ngớt, huynh đệ liên tục chết trên đường, cũng có kẻ mới tụ tập vào, cũng có kẻ hiện giờ đã bị tàn phế, đang nằm ở y quán An Bình. Muốn nói thù sâu như biển cũng không đủ. Có người châm lửa lên, muốn thiêu hủy cả khách sạn này. Chỉ có điều đám người Lâm Xung cuối cùng vẫn còn chút lý trí. An Bình là đất của đám người Diêu Vũ Liễu, đối diện lại là hơn hai mươi cây nỏ đang nhắm tới, cứ thế đi vào liều chết cũng chưa chắc đã ổn. Đám người Lâm Xung và Tôn Lập nói chuyện với nhau, mảy mẩn tí lại.

Đám người Trần Kim Hà đến khiến cả nửa thị trấn An Bình đều bị kinh động, đều vội vàng tụ tập lại đây. Cửa bên này của khách sạn Long Hồ được người của dôi Độc Long bảo vệ, cầm cung nỏ nhìn chăm chăm đám người Lâm Xung. Mọi người khe khẽ nói chuyện, nói tới việc không ngờ Tâm Ma Ninh Lập Hằng lại tới đây, kết hợp với cảnh tượng trước mắt, không khí quả thật rất ác liệt, có cảm giác một hồi long tranh hổ đấu.

Trần Kim Hà đứng ngoài cửa khách sạn, chấp tay nói:

- Quần hào lục lâm Tề Lỗ kính đại danh Ninh Nhân Đồ đã lâu. Chỉ có điều mới tới An Bình đã gây ra hiểu lầm thế này thì không khỏi hơi khó coi. Hôm nay quần hào tụ hội, Nhân Đồ có gì thì nói rõ với mọi người để mọi người biết được ý đồ đến, cũng miễn cho phát sinh càng nhiều hiểu lầm.

- Tại hạ Trần Kim Hà và huynh đệ Lục Văn Hổ, Diêu Vũ Liễu ...

Giữa đám người vây xem, Trần Kim Hà thân hình cao lớn, lời nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, chào hỏi vọng vào trong khách sạn. Lại nói, về tổng thể thì thể lực của quan phủ là rất đáng sợ nhưng về thanh danh của cá nhân thì do tin tức truyền tới có sai lệch, tam sao thất bản, sức uy hiếp liền có sự cao thấp bất đồng. Ví dụ như Cao Cầu, Thái Kinh. Những kẻ này ở kinh thành chỉ cần phát ra một mệnh lệnh là có thể làm ngàn vạn người chết đi, nhưng nếu đối phương thực sự xuất hiện ở trước mặt người, chưa chắc đã không có người dám rút dao chém y.

Lúc này danh tiếng của Ninh Nghị và đám người Thái Kinh hơi có chút khác biệt, nhưng nếu thực sự nói tới thì quy củ của lục lâm cũng khiến danh tiếng của Ninh Nghị thấp hơn rất nhiều. Mà trong ánh mắt nhìn của mọi người lúc này, cho dù danh tiếng có thấp thì hắn cũng phải ra sức chống.

Trần Kim Hà nói lời này khiến Ninh Nghị đi ra, vốn là muốn đi vào khách sạn để giao thiệp với Ninh Nghị. Tạm thời chưa nói tới việc giết người hay không, người làm đại sự thì cuối cùng phải xem tình thế rõ ràng trước đã. Mặc kệ như thế nào, lãnh đạo quần hùng giằng co với Ninh Nghị một hồi như vậy, danh tiếng của y đương nhiên sẽ tăng lên rất cao. Chỉ có điều còn chưa nói xong thì người bên trong khách sạn đã đi ra,

tình nhuệ cầm cung nỏ đi phía trước, Chúc Hổ, Chúc Bưu, huynh đệ Tề gia thì đồng hành với Ninh Nghị. Mọi người đứng trên con phố bên ngoài liền thấy thư sinh hơn hai mươi tuổi này xuất hiện trước mắt.

- Thiết Bài Lầu Diêu Vũ Liễu Diêu đương gia, Hỏa Quyền Bang Hàn bang chủ, Tề Văn Trại Trịnh đầu lĩnh, còn cả chư vị nữa, ta đều biết, kính đã lâu ...

Đứng ở bậc thang trước cửa khách sạn, Ninh Nghị chấp tay, giọng điệu trầm ổn mang theo chút khí thế hống hách, ngạo nghễ, áp đảo mọi người trên đường. Trước khi đi ra đây, đám người Chúc Hổ, Tề Tân Hàn cũng từng cân nhắc, lo lắng sự tình bỗng nhiên náo động lớn, không dễ xử lý. Nhưng Trần Kim Hà đã đến, Ninh Nghị vẫn đi ra cửa trước tiên.

Đối với hắn, trong tình huống không thể tránh được thì cũng chỉ có thể đi nước cờ hiểm đánh cuộc một phen, không thể ngồi xem toàn bộ tình thế diễn biến. Hắn muốn tạo ra áp lực không chỉ đối với đám người Diêu Vũ Liễu mà muốn trước tiên truyền ra toàn bộ thị trấn An Bình.

Hắn vừa nói vậy, phần lớn mọi người đều chấp tay. Diêu Vũ Liễu nói:

- Ninh công tử đường xa mà đến, không tiếp đón từ xa là sơ suất của địa chủ chúng ta. Khách sạn Long Hồ này là chỗ của Thiết Bài Lầu ta, nếu có gì sơ suất đối với công tử, xin công tử cứ nói hết ra, tại hạ nhất định cùng với chương quầy xin lỗi công tử và chư vị anh hùng

490. Q.3 - Chương 492: Đột Nhiên Quay Đầu, Biến Thành Một Đồng Đội Heo

À ... Ninh Nghị phát phát tay, cười ôn hòa, cất cao giọng nói:

- Vì sao tại hạ đến đây, hắn là trong lòng chư vị đều biết. Ta biết hẳn có lối rần, chuột có đường chuột, nhưng hôm nay Ninh mỗ không nói lời lòng vòng. Vị Lục cô nương kia là ân sư của tại hạ. Vì chuyện của tại hạ mà nàng ngàn dặm đến đây. Có ân oán gì, ta và nàng cùng nhau gánh vác. Tối hôm qua đám người Tống Giang đã toàn quân bị diệt ở thung lũng Chiến Gia. Tin tức này, ngày mai các người có thể nghe thấy được ...

Hắn nói tới đây, hơi hơi dừng lại một chút:

- Sự tình Lương Sơn đến lúc này, ta nghĩ là sẽ mau chóng kết thúc. Gia sư vô sự thì không còn gì tốt hơn. Ninh mỗ thường nghe, người đại hiệp vì nước vì dân. Hiện giờ triều Vũ loạn trong giặc ngoài, biên quan không an tĩnh, mảnh đất Sơn Đông dân sinh khổ sở, nhưng lúc này nạn trộm cướp Lương Sơn đã qua rồi, chư vị anh hùng tụ tập kết minh ở đây hiển nhiên là vì muốn có một trật tự tốt hơn nữa. Đây là một việc trọng đại của giang hồ, thật là đáng mừng. Trần minh chủ, người nói có đúng không?

Hắn vừa thốt ra lời này, ánh mắt Trần Kim Hà liền hơi hơi do dự. Sử Tiến ở bên cạnh lại hô to:

- Dừng nghe hắn tà thuyết mê hoặc mọi người.

Đang định xông lên thì Tôn Lập đã kéo y lại. Trên phố dài, mọi người khe khẽ nói nhỏ. Thứ nhất là nghe được tin tức Tống Giang toàn quân bị diệt, thứ hai là người trong lục lâm đa phần là nghèo khổ, nói thật, mỗi ngày đều phải chạy bên ngoài kiếm ăn, trên đầu không mảnh ngói che thân, dưới chân không mảnh đất sống yên ổn. Cho dù ngẫu nhiên hô hào khẩu hiệu ăn thịt miếng to, uống rượu chén lớn thì trên thực tế cũng không có tính lãng mạn. Đã có ai từng nghe nói cái gì người đại hiệp thì vì nước vì dân, đã có ai có thể thực sự cảm nhận được cái gì mà anh hùng tụ hội, vì một trật tự tốt hơn nữa, linh tinh gì gì đó.

Đặc biệt Trần Kim Hà. Y nghe nói Lương Sơn bị diệt liền triệu tập người của lục lâm kết minh. Tuy rằng chuyện này trong lòng mọi người đều biết ít nhiều nhưng ngoài miệng còn chưa chính thức đề xuất. Những người này chưa chắc đều có thể phục y, chỉ có điều không nói ra, mọi người cũng đều tích tụ lực lượng chờ đợi mà thôi. Ninh Nghị đại biểu cho thế lực của quan phủ. Nếu thực sự thừa nhận Trần Kim Hà thì sau này y chỉ còn cách địa vị Minh chủ lục lâm Tề Lỗ không xa. Chỉ bởi vì thế diện nên y cũng không thể dễ dàng gạt đầu ngay lập tức.

- Ninh Nhân Đồ đã thắng thần, Trần mỗ cũng không tiện lòng vòng. Đối với ân oán của quan phủ và Lương Sơn, chúng ta chỉ là những người sơn dã, không có quyền xen vào. Chỉ có điều trên Lương Sơn cũng có đồng đảng người trong lục lâm. Chúng ta tụ tập kết minh, trên thực tế cũng là vì muốn thỉnh nguyện quan phủ. Mưu kế mà Nhân Đồ sử dụng đối với Lương Sơn có quá mức độc ác hay không?! Trần mỗ nghe nói, lúc sau này trên Lương Sơn huynh đệ tương tàn, giữa thân nhân lại đao kiếm chém nhau. Ninh Nhân Đồ chỉ vì báo thù, vì sao không thể sử dụng biện pháp quang minh chính đại một chút, làm gì phải khiến người ta trầm luân đến mức đó ...

Trần Kim Hà có thể có dã tâm như vậy, cũng có thể làm được đến bước này, võ công đã luyện rất nhiều, hiển nhiên cũng có vài phần văn tài. Chất vấn như vậy đúng là vẫn còn có chút ý đồ xuống thang. Ninh Nghị đang muốn nói chuyện thì trong đám người, Diêu Vũ Liễu lại nghi hoặc nhìn bốn phía. Vì sao Thôn Vân Hòa Thượng lại không xuất hiện? Lại nhìn thấy vì sao Tôn Lập lại giữ chặt Sử Tiến? Tiếp tục nhìn kỹ lại thì thấy Tôn Lập đang liếc mắt nhìn trộm trong bóng tối.

Diêu Vũ Liễu nhìn về phía đó, chỉ thấy trong bóng tối trên lầu hai có một bóng người đang lên tới không một tiếng động. Đúng lúc này, trong đám người Lương Sơn đột nhiên phát lên một tiếng quát điên cuồng.

- Nhiều lời với loại ma đầu này làm gì, giết hắn đi ...

Ở bên cạnh Lương Sơn, Tôn Lập cầm một chiếc bánh xe gãy nát, găm thét ném tới. Ở bên này, Chúc Bưu hừ lạnh một tiếng, mọi người đột nhiên co rút lại. Ba gã đàn ông của Chúc gia trang đánh tan chiếc bánh xe kia trên không trung. Cùng lúc này, người của Lương Sơn xông tới. Diêu Vũ Liễu đang muốn giơ tay lên thì một bàn tay ở bên cạnh nắm lấy, đúng là Hàn Lệ của Hỏa Quyền Bang. Hai người vẫn có tranh đấu, va chạm ở An Bình, Hỏa Quyền Bang đa phần là hạ phong nhưng ít ra đối mặt với người ngoài thì hai người vẫn là cùng tiến cùng lùi.

Nhưng lúc này Hàn Lệ lại dè tay Diêu Vũ Liễu rồi đột nhiên rống lên:

- Nói đúng, giết hắn ...

Trần Kim Hà quát lên:

- Từ từ ...

Nhưng ở bên cạnh y, Lục Văn Hổ đã rút song đao lao thẳng tới. Ở phía sau, góa phụ và mấy đệ tử của Khoái kiếm Lâm Kỳ cũng đã vọt lên.

Hơn hai mươi người cầm nỏ lui về phía sau. Lướt tên nỏ thứ nhất bắn trùm tới phía Lương Sơn bên kia. Chúc Bưu vùng thương thép lên, lao ra khỏi đám người.

Trường thương va chạm kịch liệt với song đao của Lục Văn Hổ, bắn ra tia lửa liên tiếp.

- Đến đây! Lương Sơn! Nhưng Trần minh chủ, Diêu đương gia, các vị An Bình, nếu việc này thực sự không thể cứu vãn thì các ngươi liền chờ ngày mai quân đội từ Trúc Khê đến quét sạch An Bình đi!

Đối với chuyện này, Ninh Nghị cũng không phải là không có tâm lý chuẩn bị.

Trò chuyện cũng có thể lui địch. Loại chuyện này không thể làm được đối với đám người Lương Sơn đã bị ép đến đường cùng, bọn họ nhất định sẽ lựa chọn cường công. Nhưng mình nhất định phải gây áp lực đối với toàn bộ người An Bình. Chỉ cần có thể thủ được đợt tấn công thứ nhất, sẽ có người tỉnh táo lại, ngăn không cho tình thế phát triển. Chỉ có điều thời gian cấp bách, lúc này Ninh Nghị cũng không thể biết rõ tất cả ân oán, quan hệ của những người này. Không có những người trung gian giảm xóc, cũng không có đủ thời gian tự hỏi, Ninh Nghị cũng chỉ có thể đánh cuộc một phen.

Giữa đám người xông tới, hoa máu nở rộ. Bên kia bắn tên và ám khí cũng bắn trúng mấy người đòi Độc Long. Diêu Vũ Liễu đánh văng Hàn Lệ ra, một quyền nện vào mặt gã, tay kia chém ra một quyền xé gió. Hàn Lệ vội vàng tránh lui ra, Diêu Vũ Liễu cũng đồng thời hô lên:

- Dừng tay, Thiết Bài Lâu dừng tay.

- Nạp mạng đi ...

Phía trên khách sạn, có người đánh tan mái hiên, ầm ầm rơi xuống. Ông tay áo thật rộng lớn bao phủ khắp nơi. Mũi Tắc Hồn Thương đâm lên, đinh đang đinh đang liên tiếp. Trận hình đám người bị quấy rầy. Bóng người kia hạ xuống, lăn vào phía trong khách sạn, sau đó đột nhiên lao ra, cười ha ha ha ha, vừa cười vừa đẩy lui Tề Tân Nghĩa và Tề Tân Hàn. Ninh Nghị bắn một mũi tên lại bị bóng người đó đánh bay. Mấy người đôi Độc Long bên cạnh cũng bắn tên. Ninh Nghị cũng vội vàng lao về một phía khác. Cùng lúc đó, trong đám người ở ngoài đường vẫn không động thủ, có ba, bốn bóng người gần như bị đồng thời đánh bay. Một bóng người chạy tới như điên, nhanh chóng tới gần.

Chỉ trong nửa khắc này, mọi người đánh lộn tưng phèo. Đám người Lương Sơn, Lâm Xung, Tôn Lập, Sử Tiến đã giết tới. Đón bọn họ đầu tiên vẫn là người của đôi Độc Long, nhưng Tôn Lập nhảy lên, được Sử Tiến đẩy ở phía sau, bay về phía Ninh Nghị. Ông tay áo rộng thùng thình của hòa thượng đập bay Tề Tân Dũng và hai gã hộ vệ đôi Độc Long, cũng muốn nhằm về phía Ninh Nghị. Trên mái hiên lại có hai bóng người rơi xuống, đầu đeo vải trắng, chính là hai gã đệ tử của Khoái Kiếm Lâm Kỳ.

Mà bóng người lao tới từ trong đám người cũng đã nhanh chóng tới gần.

Năm bóng người, bao gồm cả Ninh Nghị, đột nhiên đụng vào nhau một chỗ, giao thủ điên cuồng như chớp giạt. Bọt nước văng tung tóe, bóng người không ngừng lay động trong ánh đuốc.

Kiểm quang, ánh đao, thiết càn sa, va chạm liên tiếp, nhưng gần như đại bộ phận công kích đều bị bóng người đột nhiên lao tới kia tiếp được. Nàng ra tay như điện, trong nháy mắt đã giao thủ hơn mười chiêu với đám người Thôn Vân Hòa Thượng và Tôn Lập.

Trong quá trình đó, bóng dáng Ninh Nghị cũng gần như lăn lộn cùng một chỗ.

Phá Lục Đạo phát lực biến tay thành đao, nỏ bắn tên, lưới đánh cá, bao phấn vôi bay ra. Sau đó chỉ nghe phịch một tiếng, kim loại va chạm vào nhau, ngực hơi ngòn ngọt, cả người đều lui về phía sau. Ông tay áo của Thôn Vân Hòa Thượng đã đánh trúng người hấn, tuy rằng đánh trúng tấm thép lót ở ngực hấn nhưng lực đạo này cũng vẫn cực lớn khó có thể chịu nổi. Trong lúc lao đảo bay ngược ra, hỏa súng vẫn sáng lên.

Máu thịt bắn tung ra, lưới kiếm bị bám theo tia máu bay trên bầu trời. Khi bao phấn vôi nổ tung ra thì bóng dáng người không khô khô kia cũng một quyền đánh lui Tôn Lập. Mà ở phía trước nàng, hai ông tay áo sắt cũng nện xuống giữa hai vai nàng.

Bóng người đó giẫm lên vũng nước, cũng đang không ngừng lui lại. Thân thể Ninh Nghị mất thăng bằng, lộn mình trên không trung, chuẩn bị ngã xuống. Bóng người vọt tới bên cạnh đỡ lấy hấn, sau đó dùng trường kiếm che ở trước người hấn.

Ninh Nghị một tay ôm lấy nàng, lui lại mấy bước, đến sát vách tường mới dừng lại.

Thân thể cao gầy của nữ tử dán trên ngực hấn.

Một khắc giao thủ lung tung vừa rồi gần như hỗn loạn ánh mắt mọi người. Khi rốt cục sáu người tách ra, hai gã đệ tử của Lâm Kỳ đều đã biến thành xác chết nằm sấp dưới mặt đất, trong đó một người bị lưới đánh cá quấn lấy. Trên vai Tôn Lập bị trúng một súng của Ninh Nghị, máu thịt nhoe nhoét, lui lại. Thôn Vân Hòa Thượng nửa áo cà sa dính phần vôi trắng, nửa dính bên tay phải của y đang toát ra nhiệt khí.

Y đi tới một bên, nhúng thẳng tay vào trong nước bùn. Dù sao vôi phấn cũng không nhiều lắm, muốn dùng nước bùn tẩy rửa đi. Mà ở bên cạnh, nữ tử đột nhiên xuất hiện vừa rồi đang được Ninh Nghị ôm lấy, đối mặt với mọi người.

Người vừa lao tới đương nhiên là Lục Hồng Đề.

Lúc này tay trái của Ninh Nghị vẫn còn đang ôm lấy nàng, bàn tay thực tế là đang ôm lấy ngực nàng, nhưng Lục Hồng Đề thì đang tay phải cầm kiếm, tay trái đỡ lấy hấn, không cho hấn ngã xuống, lúc này cũng đang đặt trên lưng bàn tay của hấn.

Nhưng giờ khắc này, cả hai người đều không để ý tới việc này. Lục Hồng Đề hỏi:

- Người không sao chứ?

Ninh Nghị cảm thấy trong miệng hơi ngọt, ói ra một ngụm máu, cũng quan tâm lại tình trạng của Lục Hồng Đề:

- Người ...

Hắn cũng thấy được cảnh tượng song chưởng của hòa thượng kia đánh trúng Lục Hồng Đề vừa rồi.

Trước mắt mọi người, tất cả mọi người trầm mặc một lát, sau đó bỗng nhiên có người nói:

- Nàng ta bị thương rồi ...

Lại có người nói:

- Nữ ma đầu đó bị thương rồi ...

Ánh đuốc xung quanh lay động. Trong ánh sáng chiếu tới, khóe miệng Lục Hồng Đề có máu tươi tuôn ra. Lúc đó tình hình khẩn cấp, nàng thực sự là trúng hai chưởng của Thôn Vân Hòa Thượng, lúc này đã thực sự bị thương.

Nhìn ánh mắt của mọi người trước mặt dần dần trở lên ác liệt, trong lòng Ninh Nghị trầm xuống. Lần này mọi việc cứ thế dần dần, hắn đã từng nghĩ chỉ cần uy hiếp rằng đã diệt Lương Sơn, những người này bình tĩnh nghĩ lại thì mình sẽ không có nguy hiểm, ngay cả Lục Hồng Đề cũng thuận thế giải vây. Nhưng lúc này xem ra, vừa rồi Lục Hồng Đề không thể không ra tay cứu mình. Nàng võ nghệ cao cường, lẻ loi một mình thì có thể chạy thoát được, nhưng vì mình ở bên cạnh nên rốt cục lại biến thành trói buộc ...

Chạy tới từ ngàn dặm để cứu viện, khi đến nơi lại phát hiện ngược lại mình biến thành đồng đội heo của đối phương. Chuyện như vậy đúng là không có gì lãng mạn đáng nói. Nhưng lúc này trên đường phố huyện An Bình, bị nữ tử chắn ở trước người mình, nhìn ánh mắt của mọi người, Ninh Nghị liền biết mình đã trở thành một vai hề.

Từ khi mới bắt đầu, nếu hết thấy đều có thể thuận lợi, mình và hơn hai mươi người có thể lui vào khách sạn, chống đỡ qua đợt công kích đầu tiên, mầm móng lưu lại sẽ nảy mầm. Diêu Vũ Liễu cũng thế mà mọi người của huyện An Bình cũng thế, đều không đến mức lấy tính mạng thân gia của mình làm tiền đặt cược. Mà đối với Trần Kim Hà, nếu có thể không trở mặt với quan phủ, y hẳn là cũng sẽ lựa chọn con đường tốt một chút. Đợi cho qua đêm nay, hơn hai trăm người sẽ đến, tụ tập ở An Bình, trên cơ bản còn có thực lực ngang nhau với những hảo hán này.

Mà bởi vì mình xuất hiện khiến Lục Hồng Đề bị thương lại là một đòn ấn xuống bên kia cái cân, giống như cho đám người Lương Sơn, người nhà Lâm Kỳ một liều thuốc trợ tim. Mặc dù trong đó còn chưa quyết định, có một số người dù sao cũng thân cận với Lương Sơn và có oán thù với quan phủ, cũng sẽ suy xét liệu có nên lao tới giết chết bọn họ, nổi danh giang hồ hay không. Từ đó về sau, cho dù quan phủ, quân đội truy đuổi thì cùng lắm là trốn một thời gian, chờ sau khi sự tình phai nhạt thì đi ra lại là một hảo hán.

Chỉ có điều chỉ trong nửa khắc đó đã khiến người ta hít thở khó khăn. Đám người Chúc Bưu lại tụ tập đội hình lần nữa. Trong đám người có tiếng thì ào khe khẽ truyền đến, mang theo ác ý khiến lòng người run sợ. Ninh Nghị dựa vào sau lưng Lục Hồng Đề, trên tay nắm chặt lại theo bản năng, đến lúc sau ý thức được rằng không ổn thì cũng đành phải giữ nguyên như vậy.

- Ngựa ở bên kia tường, chúng ta phải chạy trốn đi ...

Tay phải thu hỏa súng lại, ra hiệu hai cái về phía đám người Tề Tân Hàn. Kỳ thật lúc trước cũng không mấy khi phối hợp, bọn họ có thể hiểu ra hiệu này hay không thì Ninh Nghị cũng không chắc lắm. Nhưng sau khi ra hiệu xong, Lục Hồng Đề chân chừ một lát rồi gật đầu. Ninh Nghị đột nhiên nhảy lên, tóm lấy tường nhà, lặn mình qua, vào tòa nhà trống bên cạnh khách sạn. Lục Hồng Đề cũng lật nghiêng mình lao qua. Đồng thời lúc này, tiếng la hét cũng nổ tung ở bên ngoài, lao tới như nước lũ!

Thấy toàn bộ thế cục đã nghiêng, phản ứng trong nháy mắt của Ninh Nghị không thể không nhanh. Mà cũng động tác quả quyết chỉ trong khoảnh khắc này, cũng trực tiếp đánh vỡ gông xiềng lý trí của mọi người. Những tiếng hô giết đột nhiên vang lên. Thôn Vân Hòa Thượng muốn chạy tới, thương thép trong tay Chúc Bưu rút gió đâm tới, bị song chưởng của Thôn Vân Hòa Thượng đập văng ra. Thương thép lại thuận thế đánh tới Lục Văn Hổ.

Trên đường phố, đám người Sử Tiến, Lâm Xung mãnh liệt lao tới. Mà đệ tử, người nhà của Lâm Kỳ và một ít nhân sĩ lục lâm cũng thét lên, lao tới, chỉ bị người đòi Độc Long ngăn trở một lát.

Lao tới nhanh nhất vẫn là Thôn Vân Hòa Thượng kia. Chỉ giây lát đã tới bên tường, đập đập hai bước như thể leo thang trời, ống tay áo múa may. Lục Hồng Đề ở trên tường, phát tay đâm một kiếm nhắm thẳng vào mi tâm của Thôn Vân Hòa Thượng.

Bóng nàng nhảy lên, một kiếm đâm ra, linh hoạt, sắc bén không một tiếng động, rồi lại đơn giản, dứt khoát tới cực điểm. Thôn Vân Hòa Thượng còn chưa kịp phòng bị, sát khí đã mãnh liệt đến trước mắt. Cũng may dưới chân y còn có thể động, hai chân đá vào tường, cả người ngã bay ra phía sau.

Trên đường đang có người của lục lâm lao tới. Trong đó hai người bị ống tay áo của Thôn Vân Hòa Thượng nện vào mặt. Thôn Vân Hòa Thượng cũng rơi thẳng xuống vũng bùn, chặt vật không chịu nổi. Ngoại hiệu của y là Vạn Lý Độc Hành, có nhiều kẻ thù, lại lòng lang dạ sói, lần này bị đánh ngã như vậy, làm sao chịu để cho người khác đâm lên lưng mình chứ. Hai gã nhân sĩ lục lâm cũng là bị tai bay vạ gió, bay ngược ra ngoài, nước mắt và máu tươi trộn lẫn trên mặt, đã bị đánh thành trọng thương.

Bên này Diêu Vũ Liễu lại nện một quyền về hướng Hàn Lệ, thuận tay tóm lấy một gã người của Lương Sơn đang lao lên, một chưởng đập cho gã ngã lăn xuống đất:

- Không cần động thủ! Tất cả đều dừng tay lại!

Mà Trần Kim Hà vốn đã hơi chút nghiêng về phía Ninh Nghị, lúc này cũng nhú mày thật chặt, ánh mắt hung ác nhìn cảnh tượng trước mắt, hiển nhiên là rất không thích khi mình mất đi quyền uy như vậy. Nhưng rõ ràng là y đã một lần nữa cân nhắc lại toàn bộ tình thế, trong lòng lắc lư không chừng.

Tiếng ngựa hí vang lên trong sân khách sạn. Đám người thứ hai leo lên tường, chỉ có điều vừa mới ló đầu lên thì một cây hồng anh trường thương (trường thương có chùm tua màu đỏ) đâm tới, đâm thủng trán người đầu tiên. Sau đó là người thứ hai, người thứ ba ngã lăn xuống. Bên này đứng cách tường không đến hai trượng, với thân thủ của Lục Hồng Đề, cầm trường thương phòng thủ ở đây, ai có thể qua nổi để vào chứ?! Thôn Vân Hòa Thượng giầy dựa đứng lên từ vũng bùn, thét lớn:

- Bảo vệ phía sau!

Khi y lại đứng lên đầu tường lần nữa thì thấy mấy chục con ngựa ở trong sân đều bị thả ra khỏi chuồng, đang chạy ra cửa chính phía sau, đã chạy đến xa xa rồi. Lục Hồng Đề mạnh mẽ quay người, hồng anh trường thương được nàng ném mạnh ra khỏi tay, rít gió lao tới. Thôn Vân Hòa Thượng đang ở giữa không trung, vung ống tay áo cà sa một cách điên cuồng, đánh vỡ trường thương thành từng khúc. Y lại rơi xuống vũng bùn một lần nữa, quát lên:

- Bọn chúng muốn chạy ...

Lâm Xung, Sử Tiến, người của lục lâm đều lao tới bằng những con đường khác nhau, mãnh liệt bực đánh tới. Kỳ thật con ngõ phía sau khách sạn chưa chắc đã không có ai, nhưng trong tình huống có tuần mã mở đường, chỉ sợ không ai chần nể loại cao thủ như Lục Hồng Đề thế này. Mà ở bên này, đám người Chúc Bư ra sức ngăn chặn đám người đuổi theo, kêu lớn:

- Không được chạy!

Diêu Vũ Liễu cũng ý đồ ngăn cản hai bên, gào thét:

- Đừng đánh nữa!

Khi Hàn Lệ mãnh liệt hô đệ tử Hỏa Quyền Bang chạy tới giết ma đầu, Diêu Vũ Liễu găm lên với Hàn Lệ:

- Người điên rồi!

Hai người giao thủ một quyền, Hàn Lệ lui lại hai bước, vẻ mặt cười quỷ dị, hai quyền nắm chặt:

- Ta không điên. Diêu Vũ Liễu, người nhà to nghiệp lớn phải không? Hàn Lệ ta không có nhiều người nhà như vậy ... Nàng vẫn cấu kết với người, người cho là ta không biết sao? Đây là một cơ hội tốt, ta không sao cả. Diêu Vũ Liễu, người cả nhà tìm chết đi, ta vừa lúc tính sổ với người ...

Hàn Liệt nói tới đoạn sau thì nghiêng răng nghiêng lợi, giọng cũng không cao. Diêu Vũ Liễu đầu tiên là mặt hơi chút xấu hổ, sau đó là tức giận vô cùng:

- Người con mẹ nó, bố ... Được, hôm nay liền cùng người tính đủ nợ cũ nợ mới ...

Khi Hàn Lệ vùng quyền công tới, Diêu Vũ Liễu cũng cứng rắn đánh lên. Hai gã chưởng môn nhân đánh nhau cùng một chỗ, người của hai bang phái thấy chưởng môn sống mái với nhau thì cũng âm thầm lao tới. Trần Kim Hà ở bên kia giờ có phản ứng, dù sao cũng không thể nghĩ nổi hai người đó lại nội chiến vào lúc này, vội lao tới:

- Hai vị dừng tay ...

Trần Kim Hà có ngoại hiệu là Thiết Quyền, vốn là công phu dùng tay cũng rất lợi hại, nhưng vẫn còn không xuất ra Cửu Hoàn Dao ở sau lưng. Diêu Vũ Liễu luyện Thiết Tuyền Quyền, Hàn Lệ là Hỏa Quyền Bang chủ, đương nhiên cũng luyện công phu tay rất nhiều. Trong lúc nhất thời, ba người đánh lộn một chỗ. Trên đường phố, đệ tử hai môn phái triển khai chém giết, trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Ninh Nghị và Lục Hồng Đề cưới một con ngựa, lao ra con ngõ phía sau. Thỉnh thoảng có người ngăn cản thì hoặc là bị tuần mã chặn lại, hoặc là bị Lục Hồng Đề lấy thứ gì đó đập ngã hoặc giết chết luôn. Sau khi qua một ngõ tối, Lục Hồng Đề ôm Ninh Nghị lao xuống lưng ngựa, quay cuồng chạy tới một ngõ nhỏ, sau đó hai người chạy theo con đường tối tăm này.

491. Q.3 - Chương 493: Hỗn Loạn Sát Cục, Một Mạch Chạy Trốn

- Đồng bạn của người không có việc gì chứ?

Vừa chạy vội chạy vàng, Lục Hồng Đề vẫn không quên quay đầu hỏi Ninh Nghị.

Ninh Nghị lắc đầu:

- Trong thành luôn luôn có những kẻ muốn giữ mạng. Chỉ cần bọn họ canh giữ ở khách sạn hoặc một nơi nào đó thì hẳn là sẽ không bị đuổi tận giết tuyệt. Chỉ cần chúng ta còn sống là được ... Thương thế của người không có việc gì chứ?

- Không sao!

Nữ tử chỉ trả lời một câu đơn giản.

Trong thành triển khai lùng bắt quy mô lớn hướng tới phía ngõ nhỏ này. Xung quanh đều là người giang hồ. Ninh Nghị thì không có bản lĩnh mấy trong phương diện chạy trốn, có một lần kinh động người truy đuổi. Lục Hồng Đề giết chết hai người, dẫn hấn chạy đi, sau đó lại có một lần mạo hiểm thoát được vòng vây. Không lâu sau, ở trên tường thành phía đông của thị trấn An Bình, hai người nhảy xuống dòng sông nhỏ bên ngoài tường thành, tiếp tục chạy về phía bóng tối xa xa. Rồi sau đó là một mảng đuốc từ trong thành chạy ra, mở rộng về phía núi rừng.

Có lẽ là bởi vì sau cơn mưa lớn, bầu trời đêm rất sáng trong, vàng trắng tròn treo trên đỉnh trời, chiếu khắp núi rừng hoang dã. Hai bóng người vội vã chạy trong rừng núi, chân núi, thỉnh thoảng lại vượt qua thung lũng, dòng suối.

Hẳn là đã tới nửa đêm, trăng đã ở giữa đỉnh trời, Ninh Nghị và Lục Hồng Đề mới dừng lại ở một khe núi. Trước lúc đó, hai người đã liên tục chạy vội vàng gần hai canh giờ, thậm chí còn có thể nhìn thấy ánh lửa đuổi bắt.

Bọn họ tìm thấy một sơn động nho nhỏ giữa khe núi. Đương nhiên, nói là sơn động chẳng qua chỉ là một nơi lõm vào trên vách núi đá, tương đối khô ráo, cũng có thể che mưa gió một chút. Ninh Nghị thở hồng hộc, ngồi xuống liền không muốn đứng lên nữa, chỉ có điều cười nói với Lục Hồng Đề:

- Xin lỗi!

Lục Hồng Đề đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn hần, một lát sau mới nói:

- Thật ra ta không nghĩ rằng ngươi lại tới nhanh đến như vậy ...

Không lâu sau, nàng cũng đi tới bên cạnh Ninh Nghị, ôm đầu gối ngồi xuống.

Trên thực tế, sau khi hai người nhảy xuống sông, chạy trốn một mạch cho tới lúc này, quần áo trên người cơ bản là vẫn ẩm ướt. Sau trận mưa to vừa rồi, đêm thu đã hiện ra cảm giác mát lạnh. Lúc trước, Ninh Nghị bị đánh cho học máu, lúc này cảm giác hơi lạnh.

Trước kia, hai người chia tay ở Giang Ninh, vốn tưởng rằng phải rất lâu sau mới có thể gặp lại, lúc này bỗng nhiên nhìn thấy nhau, lại xảy ra việc này, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải. Không lâu sau, Lục Hồng Đề nói:

- Khả năng là bọn chúng còn có thể đuổi theo.

Ninh Nghị cũng biết là có khả năng này, đáp:

- Tạm thời bọn chúng chỉ có thể đuổi theo, qua hai ngày mới có thể lựa chọn chạy trốn.

Nói chuyện mấy câu, tuy rằng cảm thấy còn chưa thoát khỏi hiểm cảnh nhưng lúc này mọi âm thanh đều rất tĩnh lặng, giữa đêm tối, hai người ngồi trong sơn động nhỏ trên núi này, nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, đúng là vẫn tìm lại được cảm giác tương đối quen thuộc lúc trước. Tính cách Ninh Nghị vốn thoải mái, liền nói:

- Quần áo ... Của ta ẩm ướt hết rồi, phải cởi ra phơi một chút. Ngươi ...

Lục Hồng Đề cũng gật đầu:

- Ừ.

Lúc này hai người vẫn còn đang chạy trốn chết, không thể nhóm lửa được. Ninh Nghị cởi quần áo ngoài, tìm một nhánh cây phơi lên ở cửa động. Không lâu sau, Lục Hồng Đề cũng nói:

- Ngươi đừng quay đầu lại.

Nàng cởi áo khoác đưa cho Ninh Nghị để Ninh Nghị treo lên, sau đó mở cái bao vốn buộc rất chặt trong người, tìm quần áo để thay, lấy ra một bộ quần áo không bị ướt đẫm, mặc vào người.

Sau khi xử lý xong chuyện Lương Sơn, đi thẳng đến đây, không thể lường trước được chuyện lại xảy ra như vậy, nhưng dù sao Lục Hồng Đề cũng vô sự, còn mình lúc này cũng coi như tạm thời thoát hiểm. Hần nghĩ tới bộ dạng giang hồ trước kia, tự xưng là Huyết Thủ Nhân Đồ, cảm thấy thú vị, tự vui vẻ, lúc này mới xem như thực sự vui lấp trong giang hồ, ngẫm nghĩ một chút không khỏi mỉm cười.

Mấy bộ quần áo treo ở cửa động, sơn động này liền giống hệt như một căn phòng nhỏ có rèm che. Ninh Nghị cởi trần, chỉ mặc quần đùi. Thực ra hần cũng không ngại, chỉ có điều không tiện tới gần Lục Hồng Đề, làm hại thanh danh của nàng. Sau khi ngồi xuống, Lục Hồng Đề hỏi hần sự tình liên quan tới Lương Sơn. Ninh Nghị liền cười, kể lại đầu đuôi sự việc ... Như thế là ở Giang Ninh, còn là trong miếu sơn thần ngoài thành Giang Ninh, chuyện kể ngàn lẻ một đêm lại tiếp tục.

Trong sơn động nho nhỏ trên ngọn núi hoang, hai người vừa mới thoát hiểm thì thăm khe khẽ. Trong núi rừng hoang dã bên ngoài, trong sự yên ắng cũng thỉnh thoảng có xao động mơ hồ. Tiếng sỏi hú kinh động bóng đêm. Bóng người khoác áo cà sa rộng thùng thình bị mưa ướt nhẹ và chạm vào lá cây và cành cây. Đám người Lâm Xung, Sử Tiến cũng đang tìm kiếm, cần quét không xác định phương hướng. Ánh trăng như nước, đêm còn rất dài ... Sơn động nho nhỏ chặn gió đêm lại, ánh trăng từ ngoài động chiếu vào. Ninh Nghị kể lại quá trình tiêu diệt Lương Sơn, đồng thời tay vẫn nghịch hỏa súng trên tay.

Tuy rằng nhảy xuống sông, trên người đều đã ướt đẫm nhưng trên người vẫn mang theo mấy bao vải dầu nhỏ, trong đó có một bao đựng hỏa dược (thuốc súng) và đạn. Lúc này đùa nghịch một lát, cũng coi như còn lại một kiện vũ khí phòng thân.

Tiếp đó Ninh Nghị hỏi Lục Hồng Đề vì sao nàng lại đi tới đây. Lục Hồng Đề liền nói cho hần nguyên nhân, từ lúc núi Lã Lương phân liệt cho đến lúc xuống núi. Nàng đi một mạch đến Biện Lương lại không thể tìm

được những người đó của núi Lã Lương, lại đi tới tìm Văn Nhân Bất Nhị, nói cho y biết sự việc. Văn Nhân Bất Nhị cũng nói cho nàng biết rằng hắn đi tới bên Sơn Đông, tiếp đó là gặp đám người Lâm Xung, Lỗ Trí Thâm, đánh giết cho tới tận lúc này.

Tuy rằng Lục Hồng Đề không nói nhiều về lý do nhưng Ninh Nghị cũng đại khái hiểu được ý tưởng càng sâu trong đó. Hiện giờ danh hiệu Tâm Ma của hắn đã lan truyền rộng ra, thế gian có người người sợ hắn, có người chán ghét hắn. Lục lâm có quy củ của lục lâm, cũng giống như Nho gia vệ đạo, người thao túng nhân tâm đều không được người ta thích thú gì. Lục Hồng Đề ra tay cũng là vì lấy thân thủ của nàng, inh một tầng bảo vệ rất tốt.

Chu Đồng quản lý Ngự Quyền Quán, cũng không quan tâm tới đám đệ tử gia nhập vào thổ phỉ, bởi vậy mọi người mới đánh tới đánh lui không hề e ngại. Lần này sau khi Lục Hồng Đề ra tay, đã đánh ra danh tiếng, tất cả mọi người lục lâm muốn động thủ với mình sẽ đều phải suy nghĩ một phen.

Nhưng thực ra nàng nói lần này vào thành là vì định tìm cái ăn, Ninh Nghị mới mở một gói giấy dầu, lấy ra một miếng thịt hun đưa cho nàng. Đây là lương khô mà Ninh Nghị vẫn luôn mang theo người.

Bên người hắn luôn luôn có tiền, cũng luôn chú ý tới vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại.

Ăn không quan trọng tới hình thức. Lương khô đó đã trải qua rất nhiều trình tự chế biến, mùi vị cũng khá ngon. Lục Hồng Đề vốn tưởng rằng hôm nay đói bụng nên cũng không để ý, nhưng có đồ ăn đương nhiên là niềm vui bất ngờ. Nàng cắn lấy nửa miếng thịt hun, khi ăn miếng thứ nhất thì thần sắc có chút phức tạp, sau đó chậm rãi nhai, nuốt. Ninh Nghị nhìn nàng đang vuốt ve mái tóc của mình.

Bình tĩnh mà xét thì các loại tri thức, giáo dục của thời đại này đều không được phổ cập như ở đời sau. Nếu nói về giáo dục, loại khí chất vừa cao quý vừa khiêm tốn tự nhiên như Lý Sư Sư đã hơn rất nhiều thế tử của những người đời sau. Đám người Tiểu Thiên thì bởi vì do sự giáo dục của nhà giàu Giang Ninh, ánh mắt, cử chỉ cũng có nhiều khí thế thanh tịnh của nữ nhân nhà có học. Lục Hồng Đề trước mặt này thì không có cơ hội như vậy.

Ninh Nghị đã nhìn ra từ sớm, do được vị Lương gia gia ở trên núi Lã Lương dạy bảo nên nàng đã có tính tự giác một cách rất tự nhiên của nữ giới, nhưng chính bởi vì cuộc sống gian nan nên nàng cũng không có nhiều cơ hội để chú ý. Hình thức của nàng đương nhiên là rất xinh đẹp, mặt trái xoan, ánh mắt ôn hòa và khí chất cũng không hề ác liệt, nhưng cũng bởi vì không có gì bảo dưỡng nên thoạt nhìn lần đầu tiên rất khó khiến người ta cảm thấy kinh tâm động phách, ngược lại chính vì bộ dạng phong trần mệt mỏi khiến ấn tượng đầu tiên của người ta đối với nàng thường là rất bình thường, không có gì là lạ. Nhưng có lẽ nàng chính là người có đầy đủ nữ tính dễ thấy nhất mà Ninh Nghị từng gặp.

Nếu trong cuộc sống thông thả, hắn là nàng sẽ là loại người mà cho dù cuộc sống gian nan vất vả nhưng nàng vẫn có thể vui vẻ chịu đựng, chờ sau khi thành thân là có thể giúp chồng dạy con, bộ dạng có lẽ sẽ bình thản nhưng vẫn xinh đẹp, cũng không nhiều chuyện. Một nữ tử mà cuộc sống dù gian nan nhưng vẫn luôn luôn lạc quan. Nàng chính là đặc trưng nhất của nữ tử thời đại này, hiền lành tâm thường nhất mà không phải là hùng mạnh.

Thế nhưng mặc dù có cảm giác này, nàng lại quả thật có võ nghệ cao cường cấp bậc Tông sư.

Một đời người, có lẽ ai cũng phải gánh vác thứ gì đó một mạch tiến về phía trước. Mà trên lưng nàng, có rất nhiều thứ, rất nhiều long đong lận đận, nhiều thứ đã bị sự hùng mạnh của bản thân nàng mài đi sạch sẽ. Nhưng mỗi khi nhìn thấy manh mối của những thứ này, Ninh Nghị đều cảm thấy trong lòng có cảm giác như bị gõ, bị đập vào. Giống như cái chết của Tiên Hi Vãn, giống như vẻ mặt và tiếng kêu khóc của cô nhóc trên đường trốn chết ở Hàng Châu, cũng như lúc này nàng liếc nhìn hắn một chút, sau đó nói:

- Người đừng nhìn ta nữa, cái này ăn ngon lắm!

Rất nhẹ nhàng và thản nhiên.

492. Q.3 - Chương 494: Sơn Động Vô Danh Một Đêm Thu Mát Mẻ

Có lẽ ... Ít nhất trong những người mà mình đã từng gặp, nàng là Tông sư khiêm tốn nhất.

- Nói thật đi, thương thế của ngươi không việc gì chứ?

- Không sao mà!

Lục Hồng Đề lại cắn nửa miếng thịt hun, đưa nửa miếng còn lại cho Ninh Nghị.

Ninh Nghị phát tay không cần, Lục Hồng Đề liền gói lại, không định ăn nữa:

- Khi đánh nhau, không phải cứ bị thương mới có thể chạy trốn. Cho dù chân tay bị chặt đứt cũng nhất định phải có thể giết người mới được, nếu không nhất định sẽ chết ... Hai chưởng của hòa thượng kia căn bản không có ảnh hưởng chút nào, nhỏ máu ra là được. Nhưng thực ra ngực ngươi còn đau không?

Ninh Nghị bật cười:

- Một chút mà thôi, ta lốt tẩm sắt, hơn nữa chẳng phải hiện giờ đang vận công điều tức sao!

- Đúng như tiểu thuyết mà ngươi đã kể ...

Lục Hồng Đề liếc hắt một cái, sau đó hơi chần chừ vươn tay tới gần. Nàng do dự một chút rồi đặt chưởng lên ngực Ninh Nghị, nhẹ nhàng xoa nắn mấy cái.

- Không có việc gì.

Nàng nói:

- Tuy nhiên ảnh hưởng của Phá Lục Đạo vẫn cần phải chăm sóc hàng ngày. Ta đã sớm nói, ngươi không nên dùng quá nhiều mà.

Tuy rằng từ sau khi luyện tập Phá Lục Đạo, nhiều lần lập công nhờ có nó, nhưng dù sao cũng là công phu ngang ngực ép phát ra tiềm lực con người, tất nhiên là có thương tổn tới thân thể. Lần trước ở Hàng Châu, Lục Hồng Đề cũng đã từng nói như vậy. Ninh Nghị có chút bất đắc dĩ:

- Người trong giang hồ mà, ta cũng không có biện pháp ...

- Làm sao mà giang hồ chứ? Có chút khác với giang hồ mà ngươi nói trước kia ...

Lục Hồng Đề lắc đầu:

- Bọn họ làm việc sai cũng có thể tìm ra lý do thoái thác, lại là quy củ, lại là đạo nghĩa, cũng chỉ là đám thổ phỉ, cường đạo mà thôi ...

- Mọi người là như thế đó ...

Ninh Nghị nói. Nói đến đây, Lục Hồng Đề đang nhìn hắt bỗng nhiên nói:

- Ngươi nằm úp sấp xuống đi!

- A? Ninh Nghị ngẩn người, sau đó thử nằm sấp xuống đất:

- Làm gì?

- Nếu ta đã nhận là sư phụ của ngươi, dù sao cũng phải cho ngươi thứ gì đó chứ.

Trong ánh sáng mờ mờ, Lục Hồng Đề nghiêng mặt, trong nụ cười có một tia phức tạp. Nàng đi tới bên cạnh Ninh Nghị, quỳ gối xuống, hai tay ấn lên lưng Ninh Nghị:

- Một chút nữa khả năng sẽ hơi đau, ngươi phải cố gắng chịu đựng.

- À ... Ninh Nghị cảm nhận được đôi bàn tay kia dần nóng lên, bởi vì hơi ra sức ép xuống nên ngực hắn hơi đau. Hắn khẽ nói:

- Không phải lúc trước đã làm rồi à?

- Trước kia không tính!

Lục Hồng Đề ở sau lưng cũng khẽ trả lời.

- Ồ ... Có thể nói không ...

- Tùy người, người nói mọi người là như thế ...

Theo giọng nói của Lục Hồng Đề, Ninh Nghị cảm thấy đôi tay kia cắt vào các huyết đạo trên thân thể, sau đó phụ giúp ứ chảy trong thân thể đột nhiên chảy nhanh về phía tim, mạch máu như thể phồng lên đau đớn. Ninh Nghị nghiêng răng kèn kẹt.

- Đúng vậy đó ... Mọi người là như thế đó. Bọn họ cũng là bất đắc dĩ, không thể thay đổi được thể đạo, mình bị rơi vào hoàn cảnh xấu, chỉ có thể làm chuyện xấu. Sau khi làm chuyện xấu thì không thể cả ngày cứ tự trách, dần dần phải nghĩ biện pháp tìm ra một đồng lý do để giải thích cho việc mình làm, nói cho ra như thể là sự thật vậy, khiến chính bọn họ cũng phải tin. Cái này gọi là ... Tổng hợp chứng Stockholm ...

- Stockholm ... Người thông cảm cho bọn họ à?

- Không hề. Nhưng dù sao cũng phải hiểu biết bọn họ mới có thể đánh bại bọn họ được ... Hoặc là làm cho bọn họ biến đổi ...

Đối với trận mất xa đột ngột đến này, Ninh Nghị không hề có chút tâm lý chuẩn bị nào, nhưng sau một lát, hắn cũng hiểu được Lục Hồng Đề nói hơi đau là có ý gì.

Cái gọi là nội lực vốn chính là vận chuyển khí huyết. Hai tay Lục Hồng Đề nóng như lửa, thúc đẩy máu huyết trong thân thể hắn chuyển động. Không bao lâu, các loại cảm giác tê, ngứa, đau liên mảnh liệt nổi lên, mồ hôi túa ra. Tuy rằng Ninh Nghị khó chịu nhưng cũng hiểu được nàng làm như vậy chính là muốn tốt ỉnh, liền nói chuyện liên tục để phân tâm nhưng trong lòng cũng có một chút khác thường. Dù sao lúc này nam nữ thụ thụ bất thân, Lục Hồng Đề vì mình mà thôi cung quá huyết, phải chịu phiêu lưu rất lớn về mặt danh dự.

Trận giãy vò này đại khái hơn nửa canh giờ mới dừng lại. Khi Ninh Nghị ngồi xuống, cảm thấy toàn thân nóng bỏng như thể phát sốt, cười nói:

- Có phải ta đã biến thành võ lâm cao thủ hay không?

Lục Hồng Đề lắc đầu khẽ cười:

- Chỉ có điều khiến thân thể của người tốt lên một chút mà thôi.

Nàng xoa xoa mồ hôi trên trán, lại đưa gói giấu dầu bọc thịt hun tới:

- Ăn chút gì đi cho tốt!

Ninh Nghị gạt đầu, xé một nửa miếng thịt hun trong gói.

Sau đó hai người ngồi ở hai bên, nói chuyện dông dài về sự tình núi Lã Lương.

Lục Hồng Đề luôn luôn cảm thấy hứng thú đối với thế cục nước Liêu. Mặc dù nàng không am hiểu nhưng có lẽ là do bị Lương gia gia ảnh hưởng nên cảm thấy Vạn nhân dịch mới là người có ích, bởi vậy khá khâm phục Ninh Nghị trong phương diện này.

Không lâu sau, trên người Ninh Nghị bốc hết hơi mồ hôi, thân thể hơi lạnh. Lục Hồng Đề ngồi ở bên kia do dự một hồi rồi nói:

- Người, người lại đây đi.

- A ... Ninh Nghị nhìn nàng.

Lục Hồng Đề ôm hai đầu gối, cuộn mình ngồi đó:

- Người cũng nói nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, chúng ta còn phải trốn một hai ngày nữa. Trời sắp sáng thì càng lạnh hơn, dù sao ta cũng mặc quần áo.

Trong giọng điệu của nàng có sự quyết đoán như thể đang ở giữa chiến trường.

Ninh Nghị gật đầu, ngồi dựa vào thân thể của nàng, một lát sau thì vươn tay ôm lấy nàng, kéo thân thể của nàng dựa vào người mình. Lục Hồng Đề cũng không giãy dụa, tay ôm hai đầu gối, cúi đầu dựa vào hân, cố gắng khiến thân thể của hai người tiếp xúc với nhau nhiều hơn. Dáng người nàng cao gầy, chỉ thấp hơn một chút so với Ninh Nghị, võ nghệ cao cường, thân thể ấm áp, chỉ có một chút cứng nhắc.

Trong đáy lòng như thể cảm nhận được thứ gì đó, Ninh Nghị dán mặt lên tóc nàng, trầm mặc một lát rồi mở miệng nói:

- Người nói, sư phụ của người có thể là Tư Không Nam hay không?
- Ta là sư phụ của người, người không thể gọi bà ấy một tiếng sư tổ sao?
- Vậy như người nói, sư tổ có thể là Tư Không Nam hay không?

Trước kia Lục Hồng Đề chỉ nói dạy Ninh Nghị một ít công phu hạng hai, chưa bao giờ để ý tới danh phận, nhưng lúc này quá thân cận, ngược lại mới quan tâm tới việc Ninh Nghị xưng hô sư phụ đối với nàng, chỉ có điều lại không cần quan tâm tới việc Ninh Nghị cứ xưng hô người tới người lui. Suy nghĩ trong chốc lát, nàng nói:

- Tuy rằng ta không rõ ràng lắm thân phận của sư phụ nhưng có lẽ là không phải.
- Ồ!

Tiếp đó hai người cứ thế nói chuyện đứt quãng rồi dần dần ngủ trong sương mù buổi tối. Đêm lạnh dần, Ninh Nghị ôm Lục Hồng Đề càng chặt hơn. Có lúc Lục Hồng Đề ngẫu nhiên tỉnh lại, nhìn ánh trăng ngoài động, cảnh giác với tình huống xung quanh, nhưng trong ánh mắt cũng có sự phức tạp và mơ hồ. Nàng ôm hai đầu gối, cuộn mình trong lòng Ninh Nghị, hai tay mãi vẫn không thể buông ra, chỉ có điều vẫn tiếp tục ôm như vậy, cố gắng sát vào người hân hơn.

Tới sáng sớm ngày hôm sau, khi Ninh Nghị tỉnh lại thì trời đã sáng. Quần áo đã bị gió thổi khô được vắt lên người hân. Lục Hồng Đề cầm kiếm từ ngoài động đi vào, cười với hân:

- Ta đi ra ngoài một vòng, có lẽ bọn họ tạm thời chưa đi tới bên này. Tuy nhiên thừa dịp có thời gian, chúng ta nên chuẩn bị chạy thoát đi.

Nắng sớm trong núi rừng hoang dã, tiếng chim hót véo von trong trẻo. Khi gió núi thổi đến còn hơi hơi có cảm giác mát lạnh. Khi mặt trời dần lên cao thì dần dần trở nên ấm áp.

Ninh Nghị và Lục Hồng Đề đi trong núi rừng. Thỉnh thoảng Lục Hồng Đề lại đi lên chỗ cao, nhìn tình trạng bốn phía, tiếp đó lại kể cho Ninh Nghị nghe những chuyện mà nàng và sư phụ từng trải qua khi đi lại trong giang hồ, cũng có rất nhiều sự tình mà sư phụ từng dạy cho nàng.

- ... Ở nơi cao nhất bình thường cũng là nơi có tầm nhìn tốt nhất. Nhưng tất cả mọi người đều biết đạo lý này, các người thám tử giỏi nhất càng đến nơi như vậy thì lại càng cẩn thận. Nếu là khi đánh nhau, tình huống phức tạp, một thám tử lén đi lên, xung quanh bị bốn năm người nhìn chăm chú, vậy thì thú vị rồi. Ta còn nhớ rõ có một lần ở núi Lã Lương, ta từng gặp một thám mã của người Liêu ngênh ngang đi lên đỉnh núi xem tình hình xung quanh. Ta ở phía sau nhìn, còn chưa chạy ra thì đã bị một người trong trại giành trước, giết thám tử đó, còn cướp lấy đồ đạc của y ...

Theo suy nghĩ trong lòng Ninh Nghị, hoặc là theo lý luận phỏng đoán, lúc này đám người Thôn Vân Hòa Thượng hoặc là Lâm Xung vẫn còn đang đi theo xung quanh, bởi vậy cho dù một mạch chạy trốn chết cũng không dám lơ là. Vẫn luôn luôn tồn tại khả năng bọn họ đột nhiên chém giết tới. Trên cả đường đi, Ninh Nghị đều rất cảnh giác. Tuy nhiên có lẽ bởi vì Lục Hồng Đề cũng là người lành nghề trong phương diện này nên suốt dọc đường đi, loại sự tình đó cũng không xuất hiện. Có thể thấy mình không phải lúc nào cũng được làm diễn viên chính.

Trên đường đi, thấy Ninh Nghị có chút cảnh giác đối với tình trạng xung quanh, Lục Hồng Đề cũng liền nói với hân những kiến thức phổ thông khi đi trong vùng rừng núi hoang dã. Thế nào là hang sói, thế nào là dấu vết cáo đi, làm sao có thể bắt được thỏ, v. v ... nữ tử dáng người cao gầy này đều thuộc như trong lòng bàn tay.

493. Q.3 - Chương 495: Suy Nghĩ Trong Rừng, Ngẫu Nhiên Gặp Mặt

Có lẽ là đã xác định thân phận thầy trò nên ngôn ngữ của Lục Hồng Đề cũng dần dần hướng theo kiểu “sư phụ”, cũng trở nên ... hơi có chút uy nghiêm.

Có đôi khi, Ninh Nghị mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng một người con gái khác trong thân thể nàng. Trong đôi câu nói đề cập tới sư phụ của nàng, có thể tưởng tượng ra tình cảnh của hai nữ tử một lớn một nhỏ đi lại trong núi rừng hoang dã.

Đương nhiên, có lẽ là sau khi đổi từ thân phận bằng hữu sang sư phụ nên tâm lý cũng thay đổi, nhưng câu chuyện mà Lục Hồng Đề kể cũng dần ít đi.

Đương nhiên, sau khi đã trải qua một đêm vừa rồi, không khí giữa hai người nếu nói là trở thành sư đồ (thầy trò) lại có vẻ hơi đặc biệt.

Khí thế của Ninh Nghị vốn là không chịu ở dưới người khác, ngay cả khi Lục Hồng Đề thể hiện vai trò sư phụ của mình thì khi hai người nói chuyện, về hình thức nói chung vẫn không có sửa đổi gì quá lớn, đặc biệt là dưới tình huống bản thân Lục Hồng Đề vẫn luôn coi Vạn Nhân Địch là rất lợi hại. Nàng nhẹ nhàng, bình thản nói cho Ninh Nghị cách sinh tồn trong rừng cây hoặc là trên chiến trường. Ninh Nghị cũng khiêm tốn, cung kính lắng nghe. Chỉ có điều một người nói một người nghe thế này, thân phận thầy trò vẫn không hề phân biệt được rõ ràng.

Sáng sớm sau khi thức dậy, Lục Hồng Đề đi tới dòng suối gần đó bắt được một con cá. Ninh Nghị mổ bỏ nội tạng, lấy dao cắt thành những lát cá sống, chia cho Lục Hồng Đề ăn. Trên thực tế, bên người vẫn còn non nửa miếng thịt hun nhưng Lục Hồng Đề không ăn, Ninh Nghị cũng không động đến. Ăn sống cũng là vì bất đắc dĩ không thể nhóm lửa. Kỳ thật Lục Hồng Đề vốn đã quen ăn sống từ lâu rồi, nhưng ăn lát thịt cá non mềm thế này cũng có chút mới lạ. Ninh Nghị chỉ cảm thấy thịt của con cá này không non mịn được như cá hồi mà thôi. Tính cách của hắn cũng có một phần thích hưởng lạc, cũng có một mặt chấp nhận hiện thực. Đừng nói lúc này cắt thành lát, nếu điều kiện không tốt, cho dù nhất định phải ăn sống chim rừng, hắn cũng không phải là không làm được.

Trên đường đi, Lục Hồng Đề ở phía trước cũng thỉnh thoảng lại nhảy lên vung kiếm, chém xuống một ít quả dại. Chỉ có điều lúc này còn chưa vào thu được bao lâu, quả dại có thể ăn cũng đa phần là nửa chua nửa chất, sau khi ăn xong cũng chỉ có thể giảm bớt vị tanh trong miệng mà thôi. Ninh Nghị ăn mấy quả, mấy quả khác thì cất ở trong người. Một ngày đi đường lòng vòng này, hai người cũng không tính toán đi đến thị trấn gần đó mà tìm một khối nham thạch kín đáo, khô ráo ở trong rừng cách sông nhỏ không xa để làm chỗ nghỉ ngơi. Lục Hồng Đề đi bắt cá, Ninh Nghị giết cá xong thì rửa lại, lấy tấm lá lót trên tảng đá rồi cắt lát cá ra làm thành cá sống. Lúc này, mặt trời cũng đang dần đi xuống trong thung lũng, Lục Hồng Đề ngồi ở trên tảng đá bên cạnh nhìn hắn cắt cá, giống như đang chơi trò tập làm người lớn vậy.

Lúc này hai người đã thoát khỏi trận đuổi giết được một ngày, có còn cần phải cẩn thận như vậy nữa hay không thì cũng khó mà nói được. Nhưng đối với Ninh Nghị thì tuy rằng không sợ mạo hiểm nhưng nếu có thể không mạo hiểm thì đúng là vẫn cứ cẩn thận thì hơn. Lúc này, hắn là hai trăm người của đội Độc Long đi sau cùng đã đến An Bình rồi. Mà ngày mai, có lẽ quân đội Võ Thụy Doanh sẽ đi tới mảnh đất này. Đến lúc đó, bất kể người của Lương Sơn hay đám người lung tung lộn xộn gì đó cũng thế, thế lực của lục lâm địa phương vùng An Bình và Trúc Khê đều chỉ còn một đường sụp đổ. Việc mình cần làm chỉ là chờ đợi mà thôi.

Đêm nay là đêm mười lăm tháng bảy, trăng rất to. Hai người trở lại nham thạch kia, Lục Hồng Đề nói hắn nằm sấp xuống đất, lại một lần thôi cung quá huyết cho hắn, vận hành khí huyết toàn thân, tiêu trừ hỏa ngầm của Phá Lục Đạo. Ninh Nghị bị dày vò khiến mồ hôi toát ra toàn thân, liền hỏi xem có thể đi tới bờ sông tắm rửa một chút được hay không. Lục Hồng Đề liền đi cùng với hắn, canh gác ở phía sau một tảng đá lớn, chờ hắn tắm rửa xong thì để cho Ninh Nghị canh gác, còn nàng cũng đi tắm rửa. Ninh Nghị đứng ở sau tảng đá, ngắm trăng sáng trên bầu trời, nghe thấy tiếng nước vang lên ở phía sau.

Đêm nay, hai người lại nói một số chuyện lặt vặt, linh tinh. Tới khuya, Lục Hồng Đề đi tới dưới tảng đá, ngồi xuống, ôm hai đầu gối, ôm kiếm và bao nhỏ vào trong ngực. Ninh Nghị ở bên cạnh tảng đá sửa sang lại cái gì đó trên người, cũng đi tới bên cạnh không biết từ lúc nào, ngồi xuống sát bên người Lục Hồng Đề. Lục Hồng Đề co rụt bả vai lại nhưng khi Ninh Nghị giơ tay ôm lấy nàng thì nàng vẫn tự nhiên dựa sát vào người hắn như trước. Có lẽ không nên nói dựa sát vào nhau mà nói sống dựa vào nhau thì hay hơn.

Cũng giống như đêm trước đó, Lục Hồng Đề hơi vẹo người, cuộn mình nghiêng vào trong ngực hắn. Trăng bên ngoài rất tròn, gió núi gào thét thổi qua khe hở bên ngoài tảng đá. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên mở to mắt ra, ánh mắt Lục Hồng Đề có chút phức tạp. Bọn họ ... hẳn là thầy trò cơ mà. Nhưng không lâu sau cũng an tĩnh trở lại.

Cứ như thế lẳng lặng ... Sống dựa vào nhau cùng với hắn.

Rạng sáng hôm sau, Ninh Nghị lại tỉnh dậy trước.

Trong rừng cây vẫn có vẻ tối tăm, có thanh âm của động vật, thậm chí còn nghe như thể đang đi qua rất gần đây. Nữ tử vẫn dán vào trong ngực hắn, đang được hắn ôm lấy, cuộn mình ngủ rất say, đùi và chân cuộn lại đều dán lên đùi hắn. Trong thân thể có thể cảm nhận được hô hấp đều đều của nàng.

Nghĩ lại, hắn cũng không quá hiểu biết về nữ tử đang ở trong ngực mình. Mà trừ câu nói lúc mới quen của Lục Hồng Đề “Sống như thể không phải là người”, từ đó về sau nàng vẫn không kể lại nhiều về cuộc sống ở núi Lã Lương. Cho dù có nói đến thì cũng chỉ cố gắng nói đến những thứ gì đó khá khách quan, để Ninh Nghị tham khảo thể cục. Ninh Nghị là người đã trải qua tắm tối, hắn cũng từng cố gắng suy nghĩ một cách tắm tối về tình trạng của núi Lã Lương, nhưng trong lòng hắn cũng biết, là một người hiện đại, sự tắm tối trong đầu hắn đương nhiên là khác biệt so với tình trạng của núi Lã Lương. Bất kể hắn suy nghĩ như thế nào thì tất nhiên là vẫn có sự khác biệt.

Thành ngữ “Đối con lấy cái ăn”, nếu ở đời sau thì nhiều lắm cũng chỉ là một thành ngữ mà thôi. Khái niệm đối khát như vậy chẳng qua chỉ là một khái niệm đơn giản đối với người hiện đại chưa bao giờ thực sự chịu đói nhiều ngày. Tử vong và hèn mọn, hung tàn và bạo ngược, phần lớn cũng là như vậy, không thể khiến người ta thực sự cảm nhận được tuyệt vọng thấu tim và áp lực nát người.

Nhưng lúc này thật ra nhớ tới vấn đề khi mới tập võ, hai người trao đổi lúc ban đầu.

- Người nghĩ gì thế ... ?

Trong bóng tối, hắn khẽ hỏi nhưng không có câu trả lời. Có lẽ là bởi vì trong lúc ngủ mơ, Lục Hồng Đề vẫn không bị thanh âm của hắn làm cho tỉnh lại.

Sáng sớm hôm nay, hai người lại ra đi. Trên đường đi, về mặt Lục Hồng Đề không được tự nhiên bằng lúc làm “sư phụ” hôm qua. Dù sao Ninh Nghị cũng đã ôm nàng ngủ một đêm. Tuy rằng Lục Hồng Đề lớn lên ở núi Lã Lương, nhưng bởi vì Lương Bình Phu dạy bảo, trong lòng cũng biết ý nghĩa “Thiên địa quân thân sư”. Lúc trước là vì gánh tai họa cho Ninh Nghị nên nàng đã nói rõ mình là sư phụ của Ninh Nghị ở trước mặt mọi người. Nếu giữa hai người thực sự có gì không minh bạch, lại thêm ác danh Tầm Ma, chỉ sợ lại có thêm lý do đùa bỡn nhân tính để người bên ngoài nhắm vào hắn, hơn nữa còn điên đảo luân thường đạo lý. Nàng không biết rõ ràng lắm ở phương nam, việc bêu danh như vậy thì to tát đến mức nào, nhưng tất nhiên là không nhỏ.

Hắn cứ ôm như thế, nàng không muốn tránh đi, nhưng khi suy nghĩ tới việc đó, trong lòng lại vô cùng hỗn loạn, hơn nữa ... Hắn cứ ôm mình như vậy, trong lòng hắn là có ý tưởng như thế nào? Nàng nghĩ về việc này, trong lòng Ninh Nghị cũng có rất nhiều ý tưởng, cứ thế đi tương đối trầm mặc. Lúc này hai người đã lướt qua một thị trấn, đến chiều thì phía trước xuất hiện bóng dáng của nhà cửa, mới quyết định hướng tiếp theo là đi về huyện Nghi Nguyên. Chỉ có điều truy binh mà họ vẫn dè chừng thì đến lúc này mới rốt cục xuất hiện.

Ở nơi cách thị trấn Nghi Nguyên chỉ khoảng hai ngọn núi hoang, đầu tiên là Lục Hồng Đề phát hiện bóng dáng đám người Lâm Xung, Sử Tiến ở lưng núi. Tiếp theo đó, trong đám tinh nhuệ Lương Sơn cũng có người mất tinh đường như cũng thấy được nàng và Ninh Nghị. Lục Hồng Đề không xác nhận lại lần nữa mà dẫn Ninh Nghị chạy trốn thật nhanh về phía một sườn núi khác. Chạy trốn được một hồi thì bên cạnh có người đuổi theo. Lục Hồng Đề nhủ mảy:

- Có hai ... Là cao thủ ...

Nàng cũng không e ngại một mình khiêu chiến, nhưng nếu là hai cao thủ từ hai hướng khác nhau cùng đến, chắc chắn sẽ tạo thành uy hiếp đối với Ninh Nghị. Cứ thế chạy thật nhanh một mạch, sau khi lao ra khỏi rừng cây, phía trước là một thôn thoát nhìn bị hoang phế ở trong núi hoang. Ninh Nghị dù chạy trốn rất nhanh nhưng cũng biết dù sao mình vẫn làm liên lụy tới nữ tử trước mắt, nói:

- Nếu người có thể quay lại giết người thì trước hết không cần lo cho ta. Chúng ta chạy về phía thị trấn bên kia, ta cũng không phải là không thể tự bảo vệ mình.

Lục Hồng Đề chạy ở phía trước, lắc lắc đầu:

- Không phải vậy ... Bọn họ không quá ... Từ từ ...

494. Q.3 - Chương 496: Thiết Tí Vô Địch, Ước Hẹn Ba Quyên!

Nàng đang chạy trốn đột nhiên chạy chậm lại. Lúc này đã đến một con đường hoang vắng ở cạnh thôn. Ninh Nghị ở phía sau chạy quá nàng mấy bước. Lục Hồng Đề dừng chân, lấy tay trái chặn hất lại. Ninh Nghị cũng giơ tay nắm lấy tay nàng mới dừng lại được. Hai người nắm tay nhau đứng đó, trong lúc nhất thời, Lục Hồng Đề cũng không để ý. Nàng cau mày, nhìn bóng người ở góc thôn phía trước.

Đó là một ... Lão già mặc áo bào màu lam, thoát nhìn khoảng năm mươi tuổi. Tuy rằng dáng người khôi ngô nhưng thái dương đã bạc trắng, chắp hai tay sau lưng đứng đó, ánh mắt lạnh lẽ. Ninh Nghị giỏi nhìn người, từ khí chất của lão già này có thể nhìn thấy rằng khả năng lão đã từng làm quan. Ví dụ như đám người Trần Kim Hà tuy rằng cũng có khí thế trầm ổn nhưng khí chất của giang hồ thảo mãng tuyệt đối khác với người đã từng lăn lộn trong quan trường. Không biết vì sao, trong ánh nắng mặt trời buổi chiều chiều tối, Lục Hồng Đề cảm thấy trước ngực, như thể gặp đại địch.

Cùng lúc đó, có thanh âm từ xa xa truyền đến:

- Ha ha ha ha ... Không uống công bố đợi hai ngày ở đây. Đôi câu nam nữ các ngươi thực sự đến đây ...

Giọng điệu kiêu ngạo, ngông cuồng đó đúng là xuất phát từ Thôn Vân Hòa Thượng. Từ thôn hoang vắng bên kia có vẻ như còn không ít người đang chạy tới.

Hóa ra nếu nói về trốn trong rừng núi thì có lẽ Lục Hồng Đề cực kỳ lợi hại, nhưng nếu nói về hiểu biết khu vực xung quanh thì đám người Thôn Vân Hòa Thượng, Lục Văn Hổ mới thực sự là địa đầu xà (rắn địa phương). Bọn họ tìm hai người Ninh Nghị không thấy, liền rõ ràng tính toán ra địa phương và chờ ở đây, còn quả thực đợi gặp được hai người.

Ninh Nghị quay đầu lại nhìn, ở rừng cây bên kia, có một người trung niên mặc áo bào màu lam trẻ tuổi hơn một chút đã xuất hiện ở đó. Hắn khẽ nói:

- Xem ra hai người ở phía sau kia là cố ý đuổi chúng ta tới đây ...

Lục Hồng Đề lắc đầu, hạ giọng nói:

- Không, y chính là một trong đó, nhìn đỉnh đầu y kia ...

Ninh Nghị cẩn thận nhìn lại, lúc này mới phát hiện trên đỉnh đầu lão già vẫn chắp tay sau lưng kia đang hơi hơi bốc lên khí nóng.

Ninh Nghị cũng không biết tốc độ của mình rốt cục đã liên lụy tới Lục Hồng Đề đến mức nào, nhưng kẻ có thể từ phía sau ép hai người đến nơi đây, hơn nữa còn chờ ở đây trước một bước, rốt cục có tu vi đến mức nào thì trong lòng Ninh Nghị cũng lập tức hơi thiếu tự tin. Hắn đang tự hỏi thì lão già kia cũng đang đánh giá hai người, nhìn thấy hai người nắm tay nhau đứng một chỗ liền hơi cau mày. Sau đó có hơn mười bóng người cũng từ sau thôn hoang kia chạy đến. Cầm đầu là Thôn Vân Hòa Thượng, bên cạnh còn có đám người Lục Văn Hổ, Hàn Lệ, trên mặt đều có vẻ tươi cười.

Mười mấy người vây lại, tiến tới từ sau lưng lão già áo bào lam.

Hàn Lệ cười lạnh một tiếng:

- Ha ha, ha ha, ta nói vì sao dừng lại, hóa ra là chờ người giúp đỡ ở đây ...

Y cười lên mấy tiếng rồi hét lớn:

- Lâm Xung! Sử Tiến! Lương Sơn ... Ở đây ...

Thanh âm vang vọng trong núi rừng.

Y hô dứt lời, lão già cũng nhú mào. Ninh Nghị nhìn núi rừng xung quanh nhưng thật ra không có động tĩnh của người Lương Sơn. Thôn Vân Hòa Thượng còn đi phía trước, lúc này lại nghe thấy lão già đã mở miệng nói:

- Ô? Nếu mà ta giúp đỡ thì các người thực sự chống đỡ nổi sao?

Giọng nói trầm ồm, to rõ ràng. Lời vừa nói ra, đám người Lục Văn Hổ đột nhiên biến đổi sắc mặt. Thôn Vân Hòa Thượng đi tới, phát tay về phía sườn lão già:

- Nếu không phải thì tránh ra đi!

Thôn Vân Hòa Thượng võ nghệ cao cường, phải xếp thứ nhất trong đám người Lục Văn Hổ ở đây. Một tay y phát ra nhìn như thể rất nhẹ nhàng nhưng thực tế lại có sức mạnh rất lớn. Y động thủ với lão già này cũng chính là có ý muốn thử xem có phải lão già này xuất hiện là muốn giúp đỡ hay không. Với võ nghệ và thân phận của y, sóng vai với bất kể ai trong chốn giang hồ này cũng đều không tính là quá. Chỉ có điều lần này y lại đẩy nhằm người rồi. Khi ông tay áo của y phát tới, lão già nghiêng đầu. Thứ y nhìn thấy đầu tiên chính là đôi mắt linh hoạt, sắc bén đến cực điểm của lão già, giống như mãnh hổ nổi giận vì bị nhử rêu.

Thôn Vân Hòa Thượng đẩy tới, thân thể của lão già cũng hơi lệch đi theo động tác nghiêng đầu. Bả vai gầy như chỉ lệch đi một chút xíu nhưng đã nhẹ nhàng tránh được chưởng của y. Sau đó lão già đơn giản xuất một quyền.

Một quyền đẩy ra.

Trong mắt hòa thượng, quyền phong và khí thế của lão già kia lao đến như thôn thiên phệ địa (nuốt trời cắn đất) ... Vào thời khắc này, xuất hiện ở trước mắt bọn họ là một người mà bất kể bên nào cũng không từng đoán trước được ... Ầm một tiếng vang vọng không gian! Ở góc thôn hoang, đây là một đòn mà Thôn Vân Hòa Thượng tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, vượt qua dự kiến, chợt đến từ lúc nào, quả thật như rơi vào cạm bẫy đặt sẵn từ trước.

Theo một quyền mà lão già xuất ra, quyền phong gào thét lao tới trong khoảnh khắc. Ở thời khắc đầu tiên, trong mắt Thôn Vân Hòa Thượng thậm chí chỉ có một quyền đơn giản đó, xuất ra, phóng đại, hình thành một cơn lốc xoáy ... Mà trong mắt đám người Ninh Nghị, lão già đó chỉ hơi nghiêng đầu, đẩy một quyền về phía Thôn Vân Hòa Thượng, sau đó vang lên tiếng lốc xoáy, nhưng cũng không phải là do lão già kia đánh tới mà là Thôn Vân Hòa Thượng đột nhiên co rút thân mình lại. Trong quyền phong của lão già, thân thể và áo cà sa của y lồm xồm giống như là hình thành một cơn lốc xoáy. Ông tay áo to lớn cuộn cuộn nổi lên tiếng vang, sau đó bay thẳng ra cách xa hai, ba trượng.

Thôn Vân Hòa Thượng võ nghệ cao cường, hơn nữa nổi danh về khinh công, lúc này bàn chân xem ra lại không có nhiều động tác. Toàn bộ thân thể chỉ bị một đòn quyền kia nhưng lại bay ra xa hai, ba trượng giống như bị điện giật, thậm chí còn nổ lên tiếng xé gió, nếu chỉ nhìn một cách thuần túy thì lợi hại không biết bao nhiêu lần so với cái nghiêng người xuất quyền của lão già kia. Chỉ có điều khi y lui ra ngoài ba trượng, đến sát tường một căn nhà vách đất thì mới dừng lại, sắc mặt biến đổi. Lúc này Ninh Nghị có lẽ còn nhìn không hiểu được sự lợi hại của quyền pháp của lão già nhưng lại thấy rõ sắc mặt và phản ứng của mọi người, liền khẽ vỗ tay nói:

- Hảo khinh công!

Lục Hồng Đề ở bên cạnh khẽ cười rất nhỏ.

Ngược lại với lời nói đùa cợt này của Ninh Nghị, mọi người bên kia đều sắc mặt nghiêm trọng, có người nghi hoặc, có người kinh hãi. Tuy rằng Ninh Nghị miệng khê nói như vậy nhưng kỳ thực trong lòng cũng giống như sắc mặt của những người bên kia, đang nghi hoặc về thân phận của lão già bỗng nhiên xuất hiện này. Thực ra lúc này hắn cũng hơi cảm thấy không ổn, chỉ có điều lão già đó vẫn không nhắm vào hắn.

Sau khi xuất quyền, lão già cũng đã xoay người sang chỗ khác.

- Lục Văn Hổ.

Chỉ nghe thấy tiếng lão già nói:

- Các người thật sự là càng ngày càng không biết đạo lý rồi, không ngờ lại bắt đầu làm bạn với đám phỉ như thế này.

Lục Văn Hổ cau mày, thần sắc nghiêm nghị. Còn ở bên kia căn nhà vách đất, Thôn Vân Hòa Thượng lấp bắp:

- Người là cái gì ...

Nhưng lập tức hiện lên một cái tên khiến y có phản ứng:

- Thiết ... Người là ...

- Hừ Thôn Vân Hòa Thượng, ta đã thấy tên của người trong lệnh truy nã của quan phủ. Đã có duyên gặp gỡ, lão phu liền trừ hại là người giúp cho dân chúng vậy.

Lão già vừa nói vừa quay người lại, bàn tay chuyển động, nắm quyền, cất bước, hết thấy đều nhẹ nhàng, thân nhiên như thể rất tầm thường. Chỉ có điều theo một bước chân này, hết thấy đều đột nhiên trở nên khác biệt.

Bước chân khoảng cách hai, ba trượng thoát nhìn chỉ là một cảnh tượng vô cùng tầm thường nhưng lại mang theo một quyền trầm ổn như núi, phóng tới Thôn Vân Hòa Thượng. Đối mặt với một quyền này, Thôn Vân Hòa Thượng vừa mới đứng vững thân mình liền không có nhiều lời nhàn rỗi để nói, thân thể lắc lư điên cuồng như thể đang múa, trong phút chốc như thể thay đổi năm, sáu loại thân hình, nhưng lại giống như một con muỗi đang liều mạng bay trước một khẩu đại pháo. Lại ầm một tiếng, một quyền này đánh lên thiết càn sa, lập tức bùn đất văng tung tóe, thân hình của Thôn Vân Hòa Thượng giống như cá chạy, xuyên qua tường đất văng ra ngoài, khiến tường đất vùi lấp xuống một mảng.

Y nhảy bật người lên, nắm lấy một gã đồng bạn ở cách đó hơn một trượng, đẩy về phía lão già áo lam. Nhưng ầm một phát, lão già đã giơ tay chụp tới. Bên cạnh ầm ầm nổ, người luyện võ bị Thôn Vân Hòa Thượng ném tới kia bị một quyền của lão già đánh bay, nện thẳng vào căn phòng đất bên cạnh. Nhà cửa ở đây vốn thiếu tu sửa lâu năm, đã bị Thôn Vân Hòa Thượng đụng phải, giờ lại bị thêm va chạm này liền ầm ầm sụp xuống. Ở bên cạnh, lão già và Thôn Vân Hòa Thượng đã bịch bịch giao thủ mấy chiêu. Hòa thượng mặc tăng bào rộng thùng thình không ngừng lui về phía sau, hai quyền trong ống tay áo không ngừng vung lên phản kích, nhưng mỗi khi bị một cánh tay của lão già đập tới hoặc một quyền vô cùng đơn giản liền bị đánh tan phòng ngự. Tuy nhiên y cũng là cao thủ, mỗi lần bị đập tan liền lập tức biến chiêu đánh trả, phối hợp với bước chân lui về phía sau, lấy mau đánh chậm, xem ra không còn chịu đựng vật thiệt hại lớn như vừa mới rồi.

Tình trạng như vậy đại khái chỉ duy trì trong năm đến sáu lần hô hấp.

Ninh Nghị còn không nhìn hiểu được tình trạng cụ thể của toàn bộ thế cục và tình hình cao thấp của hai bên. Chợt nghe Thôn Vân Hòa Thượng quát lên một tiếng:

- Chu Đồng! Người khinh người quá đáng!

Mọi suy nghĩ trong lòng Ninh Nghị lập tức biến mất. Cũng chỉ có Thiết Tí Bàng (cánh tay sắt) Chu Đồng mới có thể phù hợp với thân phận của lão già trước mắt. Mà sau khi nói xong những lời này, thân hình của Thôn Vân Hòa Thượng lại tiếp tục lùi lại, nắm lấy một chiếc cối xay đập về phía Chu Đồng. Chu Đồng đẩy chưởng, đánh bay cối xay vào trong tường đất. Cùng lúc đó, chân Thôn Vân Hòa Thượng dẫm một cái. Chu Đồng hừ lạnh:

- Còn muốn chạy ư!

Giơ tay trao một cái.

Thân hình Thôn Vân Hòa Thượng vừa mới nhảy lên, bàn tay của Chu Đồng đã tóm lấy tăng bào của y. Tường đất bên cạnh đổ sập xuống tung bụi mù mịt. Hai người phất tay va chạm với nhau hai ba lượt. Ninh Nghị nghe thấy một tiếng phịch vang lên, một bóng người bị đánh bay lên cao, bay ra ngoài bãi đất, sau khi ngã nhào xuống đất thì ói ra một ngụm máu tươi rồi đứng dậy bỏ chạy.

Chiếc áo cà sa kia vẫn còn nằm trên tay Chu Đồng. Thôn Vân Hòa Thượng chấp nhận kim thiền thoát xác (ve sầu lột xác), phóng qua một dòng nước trong thôn vắng, lao lên đất vườn hoang vu, điên cuồng bỏ chạy. Có lẽ là cảm thấy nguy hiểm chưa được trừ hết nên y thậm chí còn không nói một lời nào. Ninh Nghị cũng là lần đầu tiên thấy có người có thể chạy trốn nhanh đến như vậy.

Chu Đồng cau mày ném thiết cà sa đi, bước ra mấy bước, nhặt lấy một tảng đá tạo thành từ cái cối xay bị vỡ, ném về phía Thôn Vân Hòa Thượng đang chạy ở xa xa.

Hòn đá xé gió bay đi, lướt qua khoảng cách hơn trăm thước giống như một viên đạn pháo, nện thẳng vào lưng bóng người kia. Thôn Vân Hòa Thượng phun ra một ngụm máu tươi, lặn năm, sáu trượng trên cây cỏ, sau đó lại đứng lên, chạy về phía xa xa.

Ở phía sau Ninh Nghị và Lục Hồng Đề, người trung niên cùng đi với Chu Đồng xem ra định đuổi theo nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo. Thấy Thôn Vân Hòa Thượng chạy vào trong rừng núi, Chu Đồng chấp hai tay sau lưng, lắc lắc đầu.

Sau một lát trầm mặc, Chu Đồng mới dời ánh mắt về phía Ninh Nghị và Lục Hồng Đề. Đám người Lục Văn Hổ chấp tay thử thăm dò:

- Chu, Chu tiền bối lần này tới đây chẳng lẽ là ...

- Vì sao ta tới đây không quan hệ gì với người. Chớ để ta lại nhìn thấy các người làm bạn với loại gian tà như vậy. Đi đi!

Nghe được những lời này, đám người Lục Văn Hổ như thể được đại xá, vội vàng rời đi. Trong lòng Ninh Nghị đã có chút khó chịu. Lục Hồng Đề ở bên cạnh mình nghe nói cũng là cao thủ cấp Tông sư, nhưng vì danh tiếng không lớn nên đám không biết sống chết kia mới dám giết tới. Chu Đồng cũng là Tông sư, có danh tiếng Thiên hạ đệ nhất. Khi lão đơn đả độc đấu với Thôn Vân Hòa Thượng, đám Lục Văn Hổ gì đó cũng không dám ra tay. Chút can đảm đó mà không có thì còn muốn làm mình chủ cái gì chứ, thật là trò đùa! Nếu vậy công, có lẽ còn có cơ hội nhỉ ...

Trong lòng nghĩ vậy nhưng đối với bản lĩnh của Chu Đồng thì tuy rằng Ninh Nghị không thể đánh giá một cách khách quan là mạnh hay yếu nhưng lão đã thành danh nhiều năm, nổi danh không phải là đồn nhảm. Vừa rồi khi đánh nhau với Thôn Vân Hòa Thượng, gần như xuất quyền như núi, mỗi quyền đều có khí thế ép cho cao thủ như Thôn Vân Hòa Thượng cũng phải bắt buộc tránh đi. Xem ra còn cao hơn một bậc so với Lục Hồng Đề. Hơn nữa theo cảm giác khi mọi người rời đi, từ đáy lòng hẳn cũng có chút rõ ràng, khiến hẳn không tự chủ được sờ lên hỏa súng ở một bên đùi.

Không lâu sau, cảm giác đó liền ứng nghiệm.

Lão già chấp hai tay sau lưng, nhìn sang bên này, vừa mở miệng đã không còn sự kiêu căng như đối với đám người Lục Văn Hổ vừa rồi:

- Ninh Nhân Đồ, Lục cô nương hai vị, lão phu Chu Đồng, hôm nay đi ngang qua nơi đây, vâng mệnh lấy tính mạng hai vị.

- Nếu sớm biết thế thì nên cùng với mọi người vây công người ...

Ninh Nghị thở dài:

- Mệnh lệnh của phủ Thái úy à?

Chu Đồng vẫn tập trung ánh mắt lên Lục Hồng Đề ở bên kia nhưng sau khi Ninh Nghị nói những lời này thì nhìn sang Ninh Nghị:

- Không hổ là Tâm Ma ...

Lão lại chuyển ánh mắt lên người Lục Hồng Đề, cười nói:

- Cho nên ... Vị Lục cô nương này, người tới tiếp ta ba quyền đi.

Khi một vị đại tông sư nói những lời này không có bao nhiêu cảm giác áp bách cả vú lấp miệng em hay là thuyết minh cả. Lục Hồng Đề vốn đang nhìn Chu Đồng ra tay, ánh mắt nàng cũng rất bình tĩnh, liền gạt gạt đầu, đưa trường kiếm trong tay cho Ninh Nghị:

- Được.

Ninh Nghị cầm lấy trường kiếm, nhìn kỹ vẻ mặt của nàng, lại không nhìn được gì trong đó cả. Khi Lục Hồng Đề tiến lên phía trước, Ninh Nghị chấp tay với người trung niên mặc áo lam:

- Chào tiền bối!

Người trung niên kia cũng cười chấp tay với Ninh Nghị:

- Chào Ninh công tử!

Ninh Nghị nghĩ thầm rằng người này có thể là một tôi tớ, tiếp đó lại nghĩ có thể là một người hầu trong nhà đi theo bên cạnh Chu Đồng. Nếu là từ nhỏ đã đi theo cao thủ như Chu Đồng thì đến bốn mươi tuổi cũng trở thành cao thủ.

Ninh Nghị đang nghĩ nên nói tiếp như thế nào mới tốt thì người trung niên đã đi tới gần, cười nói với vẻ ôn hòa:

- Không biết làm sao Ninh công tử biết được mệnh lệnh là phát ra từ phủ Thái úy?

Ninh Nghị lắc đầu:

- Gần đây chỉ có mỗi một ân oán này thôi, có thể là Lương Sơn động tĩnh quá lớn ... Người nói xem, ba quyền hẳn là không có việc gì chứ?

Hắn nói bóng gió như vậy chính là muốn hỏi tiếp theo sẽ như thế nào. Người trung niên cười cười, lắc đầu:

- Cái này ... Khó nói. Ninh công tử cũng phải chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Lúc này Lục Hồng Đề đã đi đến chỗ cách Chu Đồng năm, sáu trượng, ôm quyền cúi đầu, tuy rằng nhìn có vẻ trịnh trọng nhưng cũng không có khí thế ngập trời giống như trong các tiểu thuyết. Trận chiến giữa các Tông sư này có vẻ cực kỳ đơn giản. Dù sao đây cũng không phải là thế giới mà các cao thủ đánh nhau là kinh khí bay loạn khắp nơi. Chỉ có điều khi nghe thấy người trung niên nói vậy, Ninh Nghị đột nhiên biến đổi sắc mặt:

- Người nói đùa cái gì thế ... Thôn Vân Hòa Thượng cũng không đỡ nổi ba quyền, chúng ta phải lấy kiếm ...

Còn chưa dứt lời, ở bên kia, Lục Hồng Đề đã hình thành tư thế, bước hờ một bước. Chu Đồng cũng đã không còn chấp hai tay sau lưng, mỉm cười bước về phía trước. Lão vừa bước đi thì Lục Hồng Đề cũng đột nhiên phát lực, ép tới gần. Khoảng cách năm trượng, hai bóng người đột nhiên xông tới nhau. Trong tốc độ cao của hai người, Ninh Nghị mơ hồ có thể thấy thân hình Lục Hồng Đề như là đang có bước chân và tư thế của Thái Cực Quyền, chỉ có điều tốc độ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, đoạt thân đoạt công. Ở bên kia, Chu Đồng bước nghiêng sang, xuất ra một quyền, quyền phong lệch xuống phía dưới, nhắm vào bụng đối thủ, xem như một quyền pháp chính quy nhất.

Ầm một tiếng, quyền của Lục Hồng Đề bị áp chế, sức mạnh cực lớn chìm vào trong mặt đất. Ninh Nghị thấy bóng người Lục Hồng Đề thấp xuống, như là đè quyền của Chu Đồng dẫn đường cho sức mạnh xuống dưới đất. Dưới chân hai người, mặt đất vàng thậm chí còn bật lên gợn sóng tro bụi. Ninh Nghị có thể thấy rõ ràng động tác của Chu Đồng nhưng lại nhìn không rõ Lục Hồng Đề. Chỉ có điều sau khi giảm lực lần này, thân hình Lục Hồng Đề lại bùng lên, ầm một phát, như thể dùng sức mạnh của vai lưng đụng Thiên hạ đệ nhất nhân bay ra ngoài, tro bụi bật lên. Thân thể Chu Đồng bị đánh bay ra ngoài, Lục Hồng Đề xoay người một cái, bước nhẹ một bước, triển khai quyền. Trong nháy mắt đó, trông có cảm giác hiên ngang giống như Xuân Lệ (1) của đời sau.

1. Xuân Lệ = Chun -Li: là một nhân vật trò chơi điện tử được sản xuất bởi Capcom. Cô được giới thiệu lần đầu tiên trong Street Fighter II: The World Warrior, sau đó xuất hiện như là một nhân vật chơi được trong hầu hết các phiên bản trò chơi tiếp theo.

Là một điệp viên của Interpol, Chun -Li tham gia giải đấu Street Fighter để tìm M. Bison và trả thù cho người cha đã bị sát hại bởi hắn trong khi đang điều tra ở Shadaloo. Các đòn đánh phổ biến của cô là Kyaku Hyakuretsu (, lit.

Hundred Rending Kicks ?),thường được gọi là Lightning Kick, đá đối thủ liên tục từ một vị trí đứng nghiêng. Chun -Li được biết đến như nhân vật nữ đầu tiên trong trò chơi đối kháng [1][3] ,và đã giành được biệt hiệu “First Lady of Fighting Games”.

Nguồn: wiki

Còn Dịch giả thì nhớ là ngày còn bé tí, cách đây gần ba mươi năm, chơi điện tử hai nút (sau này lên thành bốn nút) đã được chơi trò đánh nhau đường phố này rồi. Cô Xuân Lệ này có đòn chân lửa rất hay.

Ninh Nghị giống hệt thấy được thần tích, căn bản không thể lường nổi võ nghệ của Lục Hồng Đề đã tới trình độ này rồi. Chính diện chống lại một quyền của Chu Đồng, vậy mà còn trực tiếp đẩy lui đối phương. Chỉ có điều sự vui sướng và kinh ngạc đó còn chưa kịp từ tâm chạy tới họng thì bên tai đã truyền đến tiếng cười của Chu Đồng.

- Ha ha ... Hay!

Tiếng cười vẫn là phát ra trong khi Chu Đồng đang bay ngược ra phía sau. Rồi sau đó đột nhiên theo tiếng “Hay” đó, giống như sấm sét, sóng dữ đột nhiên thổi quét tới theo bóng dáng tiến lui của Chu Đồng. Tiếng nổ vang vang trong tai Ninh Nghị. Ở bên kia, sau khi Chu Đồng bị đẩy lui thì thân hình lại thẳng tiến, song quyền nện thẳng về phía Lục Hồng Đề.

Quyền nặng nhưng lại không một tiếng động.

Lục Hồng Đề đưa hai tay chắn lại, nhưng chỉ trong chớp mắt, thân thể nàng đã bị bay ra phía sau, phun máu tươi, ngã nhào trên mặt đất.

Trong đầu Ninh Nghị lập tức trống rỗng, căn bản không thể tưởng tượng được chiến đấu của hai người vừa mới bắt đầu được phút chốc đã lại chấm dứt. Mà lúc này tiếng nói của người trung niên bên cạnh mới truyền hết vào trong tai Ninh Nghị.

- Chủ nhân nhà ta tuổi càng cao, tu vi càng sâu, chỉ có điều thân thể rốt cục không theo kịp tu vi ... Ông ấy ép lên đỉnh cao thì nhiều lắm cũng chỉ có thể xuất ra ba, năm quyền mà thôi. Chỉ có điều ba, năm quyền này sợ là trong thiên hạ không mấy người có thể chống đỡ nổi ...

Ninh Nghị hơi nghiêng đầu, đi về phía trước ...

- Chủ nhân nhà ta tuổi càng cao, tu vi càng sâu, chỉ có điều thân thể rốt cục không theo kịp tu vi ... Ông ấy ép lên đỉnh cao thì nhiều lắm cũng chỉ có thể xuất ra ba, năm quyền mà thôi. Chỉ có điều ba, năm quyền này sợ là trong thiên hạ không mấy người có thể chống đỡ nổi ...

Lời nói của người trung niên kia rơi xuống bên tai. Trong tầm mắt Ninh Nghị, thân thể Lục Hồng Đề lăn lộn mấy vòng dưới mặt đất, máu tươi hòa lẫn với bụi đất, màu đỏ sẫm. Ninh Nghị đi tới đó, ánh mắt âm trầm, lấy lòng bàn tay đỡ lấy thái dương đang hơi đau. Hắn chạy tới bên người Lục Hồng Đề, nửa quỳ xuống, gơ tay muốn đỡ lấy nàng nhưng rồi lại không dám động thủ loạn. Ở bên kia, Chu Đồng nói:

- Người tốt nhất không nên chạm loạn vào nàng.

Ninh Nghị liếc nhìn Chu Đồng một cái, trong ánh mắt không có vui giận gì đặc biệt. Ở cách đó không xa, Chu Đồng thu khí lại, chấp tay sau lưng:

- Ô? Người muốn giết ta à?

Ninh Nghị không nói gì. Lục Hồng Đề hơi dao động ánh mắt, gơ tay tóm lấy cánh tay Ninh Nghị. Nàng giãy dụa muốn đứng dậy, “oa” một tiếng lại nhỏ ra một ngụm máu. Ninh Nghị vội vàng đỡ phía sau lưng nàng. Bất kể Lục Hồng Đề võ nghệ cao cường lợi hại đến mức nào, rốt cục nàng cũng chỉ là một nữ tử mới

hơn hai mươi tuổi, sau khi bị thương thì thân thể càng có vẻ yếu ớt hơn. Ninh Nghị gần như là cố gắng hết sức cẩn thận ôm lấy nàng. Lục Hồng Đề chỉ nắm lấy ống tay áo hắn, một lúc lâu sau mới mở miệng:

- Chu sư phụ không muốn giết người, ta, ta không sao ...
- Ba quyền này của ta chính là do người đỡ được, muốn nói ta không muốn giết người cũng khó nói.

Chu Đồng nhìn sang bên này, hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đấu pháp này của người là ngộ ra ở trong chiến trận, nhưng đối mặt với lão già như ta lại muốn lưu thủ (giữ tay), vậy tốt lắm. Người mới từng này tuổi đã có thể có tu vi như thế này, hiển nhiên là có chút kỳ ngộ, đây cũng là rất không dễ dàng.

Lão nói như vậy, Ninh Nghị nghe có chút không hiểu cho lắm. Lục Hồng Đề lại nghiêng đầu nhìn Ninh Nghị. Chu Đồng chú ý tới động tác này của nàng, “Ồ” lên một tiếng, hơi chút kinh ngạc.

Lúc này người trung niên kia cũng đã đi tới. Lục Hồng Đề giãy dựa ngồi xuống, hơi hơi điều chỉnh lại bản thân. Khi này nàng bị đánh bay trên mặt đất nhìn có chút nghiêm trọng nhưng lúc này tình trạng thực ra cũng đã càng lúc càng tốt lên. Chu Đồng đợi một chút rồi nói tiếp:

- Ta không biết vì sao các người lại có chuyện với Cao Thái úy. Trước kia lão phu từng làm giáo đầu ở Ngự Quyền Quán, là quan hệ cấp dưới với phủ Thái úy, tính ra cũng có chút tình cảm hương khói, cũng từng nhận lời với bọn họ rằng khi cần thiết sẽ xử lý chút chuyện cho cấp trên. Lần này phủ Thái úy muốn ta ra tay chính là dùng tầng quan hệ này. Chỉ có điều ta là đáp ứng phủ Thái úy chứ chưa chắc đã là đáp ứng vị Thái úy nào. Cao Cầu coi khinh ta, việc này coi như bỏ đi. Chính các người cũng phải cẩn thận một tí. Ta đang ở khách sạn đầu thị trấn trước mặt. Nếu thương thế của các người không ngại thì chúng ta có thể cùng đi.

Ninh Nghị ở bên cạnh Lục Hồng Đề không nói gì, chỉ nghe Chu Đồng nói hết những lời này. Lục Hồng Đề thở ra một hơi, cũng chậm rãi đứng lên, được Ninh Nghị đỡ lấy, chấp tay nói:

- Ba quyền này của tiền bối đã dẫn dắt rất lớn đối với Hồng Đề. Sau này nếu có gì thành tựu, sẽ luôn nhớ ơn dạy bảo của tiền bối.
- Ta đánh người, người bị thương không chết, có thể đột phá cũng chính là bản lĩnh của người, không cần để ý tới ta.

Chu Đồng khoanh tay muốn đi, lại nghĩ tới gì đó liền quay đầu về phía Ninh Nghị:

- Đúng rồi, kỳ thực Ninh công tử làm việc dưới tay Hữu tướng đúng không nhỉ?
- Cũng không sai mấy

Ninh Nghị nói giọng lãnh đạm.

Chu Đồng gật gật đầu:

- Hữu tướng là người có bản lĩnh, người được ông ấy ưu ái, cũng không trách có thể làm ra được sự tình như thế này ...

Giọng điệu cũng không cao, trong giọng nói có chút cảm xúc như thể đang thở dài.

Khi lão nổi danh thiên hạ thì năm đó Tần Tự Nguyên cũng đang ở vào thời kỳ toàn thịnh. Ngự Quyền Quán lệ thuộc Hoàng gia, Binh bộ, mà năm đó Tần Tự Nguyên chính là Binh bộ Thượng thư. Từ một ý nghĩa nào đó mà nói thì ông ta cũng chính là một trong những người lãnh đạo trực tiếp của lão. Chu Đồng cả đời lập chí tập võ đền nợ nước. Khi lão làm giáo đầu ở Ngự Quyền Quán cũng từng rất nhiều lần trình thư muốn được lĩnh quân, chỉ có điều Tần Tự Nguyên vốn là người trọng công việc thực tế, cũng không có hứng thú đối với cái gì mà võ học thiên hạ đệ nhất. Lúc trước ở Hàng Châu, Ninh Nghị muốn nghiên cứu võ học thì ông ấy cũng có thái độ đúng như vậy.

Người một lòng luyện võ cho dù võ nghệ có cao cường tới đâu cũng không chắc đã biết luyện binh. Cũng giống như Lý Bạch, cho dù thơ từ của ông ta có dững cảm hơn nữa thì bản thân cũng không thể làm được cái gì. Lúc trước Tần Tự Nguyên trăm công ngàn việc, một giáo đầu của Ngự Quyền Quán, có chú ý thì

chú ý, không chú ý thì bỏ qua luôn. Chu Đồng cả đời trong quan trường, mang khát vọng nhưng cũng thất bại, cũng chưa chắc đã thiếu một phần lý do từ Tần Tự Nguyên. Nhưng lúc này nói tới Tần Tự Nguyên, lão cũng không thể không tán thưởng một câu “Hữu tướng là người có bản lĩnh”. Ninh Nghị có thể được Tần Tự Nguyên thưởng thức khiến tâm tình của lão có lẽ cũng có chút phức tạp. Không lâu sau, Ninh Nghị liền có thể nghĩ được rõ ràng nguyên do trong đó.

Cuối cùng thì đối phương có lẽ cũng không hạ sát thủ nhưng tâm tình của Ninh Nghị cũng không tốt lên bao nhiêu. Nhưng tình thế lúc này, người Lương Sơn còn chưa có xuất hiện, Lục Hồng Đề lại đang bị thương, hẳn cũng không để ý gì tới ngạo khí cả. Nếu Chu Đồng đã mở miệng mời, vậy Ninh Nghị liền đỡ Lục Hồng Đề khẩn trương đi theo lão vào thành.

Mọi người của Lương Sơn cuối cùng lại không xuất hiện.

Hai người chủ tớ Chu Đồng chiếu cố cho thương tích của Lục Hồng Đề nên đi cũng không nhanh. Không lâu sau, bốn người vừa mới quen biết không được bao lâu, không khí và tâm tình cũng không chắc có thể hòa hợp, tiến vào thị trấn Nghi Nguyên. Ninh Nghị và Lục Hồng Đề ở lại khách sạn, đến đêm còn ăn một bữa cơm.

Có thể thấy được Chu Đồng không có nhiều thiện cảm lắm đối với Ninh Nghị, nhưng thực ra vẫn có chút hài lòng đối với một hậu bối như Lục Hồng Đề mà lại có thân thủ như vậy. Trong khi nói chuyện, Chu Đồng đã chỉ bảo cho Lục Hồng Đề không ít kinh nghiệm võ đạo.

Khi ăn sắp xong bữa cơm, Chu Đồng vẫn nói một chút với Ninh Nghị.

- Ninh công tử, ta có chút chuyện muốn kính nhờ người.

Lão nói giọng điệu bình thản. Ninh Nghị cũng không mấy nhiệt tình, đáp:

- Người nói, ta nghe một chút.

Chu Đồng đơn giản nói chuyện nhờ vả xong, Ninh Nghị từ chối cho ý kiến, chỉ gật gật đầu, không lâu sau thì cùng với Lục Hồng Đề rời khỏi, trở về phòng. Hẳn không có gì thiện cảm đối với vị cao thủ đệ nhất thiên hạ này. Tuy rằng lý trí có đủ loại lý do để giải thích cho các loại thói xấu của loại cao thủ thế này, hơn nữa có lẽ cũng sẽ có lợi cho Lục Hồng Đề, nhưng suy nghĩ tới thương thế vừa rồi của Lục Hồng Đề liền không còn tâm tình tốt đẹp gì nữa. Chỉ có điều cảm giác chán ghét này còn không đến nỗi muốn giết lão. Loại cao thủ này thực sự quá lợi hại. Tới trình độ như Chu Đồng thế này, gió thu chưa động cánh ve thì người đã sớm phát hiện. Nếu chán ghét lão mà không định giết lão thì tốt nhất sau này không cần giao tiếp thì hơn.

Chỉ có điều đối với Lục Hồng Đề, trong lòng hẳn cũng có chút ý kiến. Đưa Lục Hồng Đề trở về phòng, lại làm một ít thuốc theo ý của nàng, rồi bưng nước ấm rửa mặt tới cho nàng, chuẩn bị tốt khăn mặt các thứ, Ninh Nghị mới chuẩn bị nói. Mà Lục Hồng Đề xem ra có chút hài lòng đối với hành vi “Tôn sư trọng đạo” của vị đệ tử này, lại bị Ninh Nghị dặn dò đừng có cử động loạn. Nàng liền ngồi trên giường, hai tay đặt song song trên đầu gối. Nhìn Ninh Nghị bận rộn bày biện, sắp xếp, vẻ mặt nàng tươi cười, sắc mặt ửng hồng như một cô vợ trẻ vậy. Nhưng tiếp theo lại bị cản nhắc.

Mà câu cản nhắc đầu tiên thường thường là “không phải ta nói người!”

- Không phải ta nói người!

Ninh Nghị nhú mày nói:

- Buổi chiều ta suýt nữa không tìm nổi. Người ta chiếm vị trí thiên hạ đệ nhất, Thiết Tí Bàng Chu Đồng, ta đều đã nói rất nhiều lần rồi. Loại lão già này nói muốn đánh người, vì mặt mũi nên nhất định là phải đánh người, không ngờ người còn lưu thủ (giữ tay). Lão già kia nói người muốn lưu thủ, người đừng có không thừa nhận. Người mới hơn hai mươi tuổi, cũng không phải là cái gì thiên hạ vô địch. Muốn lưu thủ ở trước mặt Chu Đồng, sau khi nói ra, mọi người sẽ nói đánh chết người cũng là xứng đáng. Người nghĩ mình là Phương Lạp hay là Tư Không Nam chứ?

Bắt đầu từ trưa, Ninh Nghị đã nghĩ đến chuyện này. Với công lực dưỡng khí của hắn, tất cả cảm xúc đối với người bên ngoài đương nhiên là đều có thể thả ở trong lòng, nhưng đối với người một nhà thì lại trực

tiếp một chút. Chỉ có điều khi nói hết lời này, Lục Hồng Đề cũng ở bên kia nhìn hần, nụ cười càng tươi hơn, chỉ có điều giọng điệu có vẻ âm ức.

- Người ... Thật sự muốn ta đánh nhau với Chu tiền bối mà không lưu thủ à?

- Không thể lưu thủ ... Mặt khác không cần gọi là cái gì Chu tiền bối. Không có thiện cảm gì đối với lão ta cả.

495. Q.3 - Chương 497: Bóng Đêm Như Cũ, Thầy Trò Khác Xưa!

- Nhưng ... Người cũng nghe ra được, ta là luyện đấu pháp từ trong chiến trận, toàn lực ra tay chính là đấu sinh tử. Đánh với người võ nghệ thấp một chút thì thực ra là không có việc gì, nhưng chống lại vị Chu tiền bối này, nếu ta không lưu thủ, ông ấy cũng không lưu thủ được. Hôm nay nếu phải phân thắng bại thì đương nhiên có thể không chết không ngừng ... Như vậy, hôm nay ta khẳng định là đã chết ...

Lục Hồng Đề nói xong lời cuối cùng, giọng điệu mềm nhẹ. Ninh Nghị nhú nhú mày, vẻ mặt cương lại, một lát sau mới phát tay:

- Như vậy thì ... Quên đi. Người này võ công quả thật rất cao. Ba quyền của lão có thể đánh thành như vậy ... Thật sự là một lão quái vật ...

Lục Hồng Đề lắc đầu nói:

- Cũng không phải. Lúc ấy nếu ông ấy thực sự muốn giết người, ta còn có thể lập tức đứng dậy che chở cho người trốn ...

Nói tới đây, sắc mặt nàng hơi ửng hồng.

Ninh Nghị ngăn người:

- Vậy ... Người ... Gạt người à ...

Nữ tử đỏ mặt, tiếp tục ra sức lắc đầu:

- Không phải mà. Lúc ấy muốn lập tức đứng dậy liều mạng thì sau này thương thế khó lành. Nếu là thuận theo tự nhiên, ta điều tức thật tốt xong thì không có gì đáng ngại. Ừ ... Cũng chỉ như vậy thôi ...

Sau khi điềm tĩnh nói xong những lời này, Lục Hồng Đề mới khôi phục lại sắc mặt bình thường, liếc nhìn Ninh Nghị một cái.

- Tuy nhiên, chuyện mà Chu tiền bối nhờ người ... Người chuẩn bị đáp ứng ông ấy sao?

Ninh Nghị nghiêm mặt lại, một lát sau mới lạnh lùng lắc đầu:

- Để nói sau ...

Đám người Ninh Nghị ở lại khách sạn không bao lâu thì có người của quan phủ và người của đời Độc Long rải ở xung quanh thị trấn đi tìm hần tìm được đến nơi.

Ninh Nghị bố trí ổn thỏa cho Lục Hồng Đề xong thì bàn bạc và bố trí lại một chút.

Nếu hần đã vô sự, trong khách sạn lại có Lục Hồng Đề và Chu Đồng, cùng với vị người hầu của Chu Đồng có tên là Phúc Lộc kia, tiếp đến là quan binh và đời Độc Long tiến hành càn quét quy mô lớn đối với mấy huyện Trúc Khê, An Bình. Bên phía Ninh Nghị đã không còn nhiều phiền toái tiếp theo nữa.

Khi hần bàn bạc với những người này, Chu Đồng ở gần đó nhìn nhìn, sau đó cũng chỉ có thể thở dài. Với bản lĩnh của người thanh niên này, xem ra lục lâm Tề Lỗ sẽ gặp phải một trận đại họa là điều không thể tránh khỏi. Chỉ có điều với tâm tình và suy nghĩ lúc này của lão, cũng lười ra mặt thay cho những kẻ lục lâm đó. Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Chu Đồng có lẽ cũng có cảm giác “Người đáng thương tất có chỗ đáng giận”, thật sự là gieo gió gặt bão, không trách được ai.

Hôm nay ở khách sạn huyện Nghi Nguyên này, Ninh Nghị và Lục Hồng Đề ở hai căn phòng hảo hạng. Bởi vì có quan hệ với ông chủ nên Chu Đồng ở một căn nhà nhỏ độc lập phía sau khách sạn, vốn là của ông chủ. Cũng không biết là vì thói quen hay là vì cái gì, khi bóng đêm hơi sâu, Chu Đồng vẫn chưa ngủ. Lão đi ra sân chậm rãi luyện một bộ quyền, sau đó ngồi uống trà, điểm một ngọn đèn, biên soạn Võ Kinh cho đến tận đêm khuya. Đến khi qua giờ Tý, lão lại ra sân cầm một côn luyện một côn pháp đơn giản. Không lâu sau, người tuần tra đêm gõ đồng la. Ở sân cửa sau, một bóng người chần chừ trong bóng tối trên đường, bồi hồi đã lâu, đến khi y rút cục cố lấy một tia dũng khí thì cửa nhà mở ra. Xuất hiện ở cửa là người hầu trung niên có tên Phúc Lộc của Chu Đồng. Trên mặt gã mang theo một nụ cười, giơ tay ra với nam tử bên ngoài.

- Lâm Xung tiểu đệ, đừng nghĩ nhiều, cứ đi vào đi.

- Đại sư huynh ...

Lúc này đứng ở trên đường ngoài cửa chính là Lâm Xung. Trong mắt y có lệ, nói:

- Hôm nay đệ đến gặp sư phụ ... Sư phụ lão nhân gia ...

- Suyt, chớ để lộ ra. Chủ nhân, ông ấy biết cả rồi.

Lâm Xung gật gật đầu, đi vào bên trong.

Tiến vào cửa sân, y liền thấy lão già đang đứng ở một góc sân vung côn bồng trong tay một cách nhẹ nhàng. Hai mắt y nóng lên, liền quỳ xuống, dập đầu lạy.

- Sư phụ ...

Như là có thiên ngôn vạn ngữ chặn trong cổ họng, thanh âm của Lâm Xung nghẹn ngào, lại nói không ra lời, chỉ bộp bộp dập đầu lạy ba cái. Lão già ở góc tường vung gậy, cũng không nói chuyện, y vẫn quỳ sấp ở trên mặt đất.

Thời gian cứ thế từng giây từng giây trôi qua. Trong sân, trong bóng đêm, chỉ có Chu Đồng thỉnh thoảng múa gậy thành tiếng vang. Dưới mái hiên bên này, Phúc Lộc lồng hai tay vào ống tay áo, lặng lẽ đứng đó. Cứ thế qua gần nửa khắc thời gian (năm phút), côn bồng trong tay Chu Đồng dừng lại, giọng nói già nua vang lên.

- Người ... Tới làm cái gì?

- ... Người tới làm cái gì?

Không khí yên tĩnh trong sân làm người ta gần như hít thở không thông lúc trước giờ mới có chút giảm bớt. Lâm Xung quỳ ở đó, thân hình hơi hơi run rẩy tập võ từ thuở nhỏ, Chu Đồng ở trước mặt chưa chắc đã là một sư phụ thân cận nhất của y, nhưng chắc chắn là sư phụ quan trọng nhất. Hết thấy điều này cũng bởi vì Ngự Quyền Quán không phải là võ quán tư nhân. Cho dù đệ tử thực sự của Chu Đồng cũng không phải là ít nhưng tình cảm thầy trò cũng chưa chắc đã được thân cận như các võ quán tư nhân bình thường.

Đối với Chu Đồng, trong lòng Lâm Xung vẫn luôn sùng kính. Nhưng bởi vì nguyên nhân này, sau khi Chu Đồng rời khỏi Ngự Quyền Quán vào mấy năm trước, hai thầy trò kỳ thật cũng không có liên lạc gì. Cũng chính vì thế, khi Lâm Xung gặp chuyện không may, không tìm được mà cũng không nghĩ tới việc nhờ vị sư phụ này hỗ trợ. Cho đến sau khi vào rừng làm cướp, biết tính cách đoan chính của Chu Đồng, Lâm Xung liền biết không còn đường để rút lui nữa. Trước đó y cũng không ngờ có thể gặp lại vị sư phụ như nhàn vân đã hạc (tự do tự tại) đã chia tay này. Nhưng hôm nay đã gặp rồi thì không thể không đến đây.

Kỳ thật hiện giờ cũng đã càng ngày càng ít thân bằng có thể hiểu được lòng y!

- Đệ tử, đệ tử bất đắc dĩ vào rừng làm cướp, biết rằng sư phụ nhất định trách phạt, nhưng

- Trách phạt!?

Lâm Xung còn chưa dứt lời, lão già bên kia đã bật cười:

- Trách phạt ... Vì sao ta phải trách phạt người? Lâm Xung, ta đã già rồi, mà người thì đã phản rồi. Cái gì gọi là phản? Thiên hạ gia quốc, nhân luân sư đồ, cũng khó có thể lấy ra để trói buộc người. Vì sao ta còn muốn phạt người, phạt người ... Nhưng còn có tác dụng gì sao?

Lâm Xung lại dập đầu xuống:

- Chỉ có những gì sư phụ dạy bảo là Lâm Xung vẫn chưa dám quên. Chỉ có điều ... Thật sự là gặp phải chuyện oan khuất khôn kể...

- Ta biết!

Lão già cao giọng, sau đó gật đầu:

- Ta biết những chuyện ngươi đã trải qua, ta đã nghe nói! Thê tử của ngươi bị Cao Nha Nội coi trọng, cũng bởi vậy mà ngươi đắc tội với Cao Thái úy, rồi lại bị tiểu nhân giở trò, vu oan hãm hại! Ngươi cùng đường, vào rừng làm cướp, làm phỉ. Những điều đó ... Ta đều nghe nói! Nhưng ta chỉ muốn hỏi ngươi một việc!

Chu Đồng đứng ở trong sân, hạ côn bổng xuống đất. Lâm Xung hơi hơi ngẩng đầu:

- Sư phụ ...

- Ta chỉ hỏi ngươi! Vì sao phải vào rừng làm cướp làm phỉ?

Lời nói vắng vắng trong sân, trong mắt Lâm Xung có chút chần chừ và hoang mang:

- Đệ tử ... Cùng đường ...

- Vì sao cùng đường thì lại vào rừng làm cướp làm phỉ?

- Cùng đường và vào rừng làm cướp làm phỉ có gì liên quan sao?

- Ngươi có còn nhớ rõ những lời ta nói chứ?

Ba câu hỏi này cứ quanh quẩn trong sân, vang lên trong tai Lâm Xung. Lâm Xung ánh mắt hoang mang:

- Đệ tử ... Không biết là sư phụ đang nói tới câu nào ...

Chu Đồng cười rộ lên:

- Đã quên mất rồi, vậy cũng không sao cả. Đứng lên cho ta! Rút thương của ngươi ra! Ta dạy võ nghệ cho ngươi, ngươi còn nhớ rõ chứ?

- Đệ tử không dám quên ...

Lâm Xung lão đảo đứng lên, giơ ngược tay ra sau lưng, rút thương thép ra. Chỉ nghe Chu Đồng nói:

- Bày tư thế cho ta xem!

Lâm Xung vung thương bày tư thế. Chu Đồng nói tiếp:

- Mũi thương chỉ về phía trước!

Lâm Xung chĩa mũi thương về phía trước.

Chu Đồng đi nhanh tới:

- Được! Ngươi tới giết ta!

Lâm Xung chấn động thân thể, trường thương trong tay gần như rơi xuống. Ở bên kia, Chu Đồng cầm mộc bổng (côn gỗ, gậy gỗ), không hề bày ra bất cứ chiêu thức phòng ngự nào, nói:

- Đến đi! Tới giết ta đi! Ngươi do dự cái gì?!

- Đệ tử ...

- Đừng dài dòng! Ít do dự! Ngươi là kẻ phản nghịch! Ngươi phản lại gia quốc thiên tử này! Ngươi lẽ ra phải xuất thương với bất kỳ ai! Suy nghĩ một chút tới thê tử của ngươi! Suy nghĩ một chút tới những oan khuất mà ngươi từng chịu! Ngươi cùng đường thì chỉ có thể vào rừng làm cướp làm phỉ! Ngươi sống sót chỉ vì cướp bóc người khác! Ăn thịt của người khác, uống máu của người khác! Ngươi là người như vậy thì nên ném hết những cảm kị đi! Ngươi đã vào rừng làm cướp thì lẽ ra nên giết chết tất cả những người chần ở trước mặt ngươi. Ta tính tình cổ hủ, tất nhiên không cho phép ngươi vào rừng làm cướp, làm xằng bậy! Giết một kẻ sư phụ thì có thể coi là gì chứ! Đến đi! Giết ta, đâm vào đây này! Đây này ...

Chu Đồng quát lớn, bước từng bước tới. Tuy rằng lão một tay cầm côn nhưng lại không có bất cứ thái độ phòng ngự nào, cầm mũi thương của Lâm Xung lên, nhắm vào yết hầu của mình, sau đó lại nhắm vào trái tim mình. Lâm Xung chần chờ lùi lại phía sau, gần như không cầm nổi thương. Trên thực tế, nếu Chu Đồng nói chính là muốn thử thách võ nghệ của y thì có lẽ y còn dám ra tay, nhưng Chu Đồng lại nói “Giết ta”, đối với sư phụ, bất kể như thế nào y cũng không dám ra tay.

496. Q.3 - Chương 498: Thương Của Văn Nhân, Dao Của Võ Nhân

Chu Đồng buông mũi thương, cười rộ lên lạnh lùng:

- Đồ kiêu ngạo, ngông cuồng! Mấy năm trước sư phụ của ngươi là thiên hạ đệ nhất, ta bảo ngươi ra tay thì ngươi có thể giết được ta sao? Không ngờ chỉ xuất thương thôi mà ngươi cũng không dám ư? Ngươi lại thật sợ sợ giết ta sao?

Lâm Xung buông rơi thương thép, quỳ gối phịch xuống đất.

Trước kia giữa thầy trò cũng không có trao đổi tâm tình. Trong Ngự Quyền Quán, tuy rằng Chu Đồng dạy võ nghệ rất nghiêm khắc nhưng giữa thầy trò cũng không thân cận quá mức. Lâm Xung cũng chỉ biết là Chu Đồng rất nghiêm túc và đoan chính. Đêm nay đến đây vốn đã nghĩ ra đủ hình thức đối xử mà mình sẽ gặp phải, bất kể là muốn trách y, phạt y, mắng y, hiểu cho y, thậm chí là muốn giết y, đều phù hợp với nhận thức trong lòng y về vị sư phụ này. Nhưng sau khi thực sự đến đây, mọi sự phát sinh đều nằm ngoài ý liệu của Lâm Xung. “Người đã vào rừng làm cướp thì lẽ ra nên giết chết tất cả những người chặn ở trước mặt ngươi. ”, “ta bảo ngươi ra tay thì ngươi có thể giết được ta sao?” Những câu nói đâm sâu vào tận trong tim. Đến lúc này chỉ có thể quỳ phục dưới đất, trong mắt đã hiện lên sắc thái kiên quyết.

- Đệ tử tự biết thân mang tội nghiệp, khó có thể rửa sạch, cũng khó có thể được sư phụ tha thứ. Nhưng tuy rằng Lâm Xung lên núi vào rừng làm cướp, đạo nghĩa trong lòng vẫn không dám lúc nào quên. Hôm nay bất kể như thế nào, không dám xuất thương nhắm vào sư phụ, cho dù sư phụ muốn giết ...

Trong lòng đã có quyết định, khi nói đến đây thì cũng đã trở nên quyết đoán. Y quỳ ở đó, ánh mắt trong veo mà kiên định. Nhưng Chu Đồng thân hình cao lớn đứng ở trước mặt y không xa đã mỉm cười, như thể nghe thấy một lời nói xằng nói bậy châm chọc gì đó.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ... đạo nghĩa trong lòng vẫn không dám lúc nào quên. Ha ha ha ha ... Ta ... con mẹ ngươi ...

Vị thiên hạ đệ nhất nhân này bước một bước về phía trước. Đúng lúc Lâm Xung kinh ngạc ngẩng đầu lên thì một cước cực mạnh đá thẳng vào ngực Lâm Xung. Một cước này khí lực cực lớn, đá cả người Lâm Xung bay thẳng ra ngoài, giống như đạn pháo phá tan cửa gỗ, thân hình lăn đi trên đường phố tối tăm bên ngoài. Cũng không biết là bị đá bay đi bao xa.

Giọng nói của Chu Đồng từ trong sân truyền ra, trong giọng nói có sự nản lòng thoái chí vì phát hiện gỗ mục không thể điêu khắc được.

- Chu Đồng ta sau này ... Không có đệ tử là người, kẻ nhu nhược.

Gió ghen ngào thổi qua phố dài, đêm tối như mực. Trong bóng tối đó, chỉ có tiếng máu rơi xuống ... Không lâu sau, có người lão đảo đứng lên, lắc la lắc lư đứng đó, lão đảo bước đi ... Trong phòng phía sau khách sạn, có người lén lút lắng nghe động tĩnh bên này, lúc này cũng lắc đầu có chút cảm thán.

- Thích, thực sự là một vị sư phụ tốt ...

Ở cửa sân, Phúc Lộc lẳng lặng đứng đó nhìn thật lâu, cho đến khi bóng người thê lương giống như chó nhà có tang ho ra máu rồi khỏi, lúc này gã mới yên lặng đóng cửa viện lại. (Lời DG: Cửa vừa bị Lâm Xung bay vào vỡ tan rồi thì đóng làm sao được nhỉ?) Gió đêm thổi qua, sao trên bầu trời u ám. Trong thị trấn vốn đã trở nên yên tĩnh, theo mấy tiếng cạch cạch, cửa nhà được đóng lại, chỉ có qua khe hở lọt ra mấy tia sáng.

Vừa rồi tuy rằng một cước của Chu Đồng có sức mạnh cực lớn nhưng phương hướng lại tính toán rất chuẩn xác. Lưng của Lâm Xung chỉ đánh vào giữa hai cánh cửa, đánh gãy thanh chèn ngang. Phúc Lộc chỉ cần tìm một thanh gỗ thay thế là có thể đóng cửa lại được bình thường.

Khi quay người lại, lão già vừa mới tức giận vừa rồi đang ngồi trên ghế đá trong sân, cầm lấy một chén trà, đang đợi ấm trà trên hỏa lò bên cạnh. Ánh lửa lúc sáng lúc tối, chiếu lên khuôn mặt lão già.

Phúc Lộc đi tới nhú mày nhìn lò lửa, nói:

- Kỳ thật ... Lâm sư đệ quả thật là quá khôn khéo ...

Lão già lúc trước còn bực bực tức tức, lúc này chỉ lắc lắc đầu, nhưng cũng không phải thể hiện sự phủ định mà là có vẻ chán nản, rã rời. Lão cầm chén trà nhỏ, nhắm mắt lại ngẫm nghĩ một chút. Trong sân im lặng một lúc lâu, Chu Đồng mới mở miệng:

- Một năm đó ta thu mấy tên đệ tử. Lâm Xung có thiên phú nhất, chiêu thức đánh cũng tốt nhất, khi các huynh đệ luận bàn thì cũng thắng được nhiều nhất.

Lão già hơi hơi ngẩng đầu, giọng nói cũng không nhanh, đang nhớ lại:

- Y cũng có quan hệ không tồi với mọi người, qua lại với mọi người đều khá ổn. Nhưng trong các đệ tử, ta cũng không thích y. Việc này Lâm Xung không biết, nhưng người từng hỏi ta ... Người nhớ rõ không?

Phúc Lộc ngẫm nghĩ một chút, gật đầu một cái:

- Nhớ rõ. Lúc ấy chủ nhân chỉ thừa nhận việc này mà không nói lý do. Ta vẫn nghĩ rằng Lâm sư đệ đã nói ra điều gì hoặc có hành vi gì không đúng khiến sư phụ biết được, từng xa lánh y một hồi, cũng thường âm thầm quan sát, sau đó lại phát hiện tính cách của Lâm sư đệ cũng không hư hỏng, chỉ nghĩ rằng chủ nhân đã hiểu lầm điều gì đó.

- Người là sư huynh của bọn họ, theo ta lâu nhất, đương nhiên có thể nhìn ra yêu ghét của ta. Nhưng đối với việc này thì người đoán nhầm rồi. Chỉ có điều lúc ấy ta khó mà nói ra, hiện giờ người có nhìn ra được không?

- Là tính tình Lâm sư đệ ... Quá yếu đuối à?

- Có thể vào rừng làm cướp, giết đến nhiều người như vậy, tính tình không thể nói là yếu đuối.

Chu Đồng lắc đầu, mở mắt ra:

- Trong tâm y thiếu một thanh đao.

Nghe được lời này, Phúc Lộc chần chờ một chút:

- Ta nhớ rõ lúc ấy, ngài vẫn luôn nói, người tập võ phải giấu đao ...

- Đúng vậy, người tập võ phải giấu đao.

Chu Đồng thở dài, lúc này nước trà đã sôi, lão lấy ấm ra rót trà. Trong đêm khuya, sân tràn ngập hương trà:

- Lúc trước ta dạy ở Ngự Quyền Quán, trong các đệ tử có kẻ ác độc, luôn muốn tranh đấu hung ác. Nếu cứ động một cái là dùng võ lực ra tay đánh giết thì ta dạy dỗ cái gì chứ? Cho nên mặc dù Sử Văn Cung có võ nghệ cao nhưng ta cũng thực sự không thích y. Ừ, Sử Văn Cung, tên của y có sử, có văn, có cung, lúc đầu ta còn nghĩ rằng tính tình của y khiêm tốn cơ đấy. Còn Lâm Xung, mặc dù trong tên có chữ xung nhưng thực tế thì ngược lại.

Buồng ấm trà xuống, Chu Đồng nói tiếp:

- Năm đó cũng là bởi vì không muốn khiến cho người tập võ làm xằng bậy nên ta đã nói với đệ tử rằng phải giấu đao, thậm chí còn nói cho bọn họ rằng dù không thể nhận được nữa thì cũng phải nhường ba phần, bởi vì khi còn có thể nhẫn thì bọn họ đã luôn luôn cảm thấy mình không thể nhẫn nổi nữa. Nhưng Lâm Xung thì thuở nhỏ lớn lên ở nơi giàu có và đông đúc, mặc dù ngộ tính cao nhưng cũng bởi vậy khiến y sớm biết sự lợi hại của quy củ. Cho nên dù thiên phú tập võ của y cao thì ta cũng chỉ nói là y đánh chiêu tốt mà thôi.

Ác khí nặng, ta nói giấu đao, nhưng nếu trong lòng không có đao thì người tập võ được coi là cái gì chứ? Lâm Xung rất quy củ, bởi vậy ta cũng không thích. Chỉ có điều lúc ấy ta không tiện nói ra những lời này.

Lời nói của lão già dừng lại trong gió. Phúc Lộc suy nghĩ trong chốc lát rồi thở dài:

- Kỳ thật, lúc ấy Lâm sư đệ cũng rất nghĩa khí, dũng cảm, bởi vậy mọi người mới thích y ...

Chu Đồng lắc đầu:

- Nghĩa khí, dũng cảm không phải là đao mà chỉ là tính tình của một người. Đàm đại sư từng nói với ta, ở thế đạo tốt, trong lòng văn nhân có một cái thước, dùng để đo đạc lòng người thế sự, chính lý quy củ. Mà trong lòng người luyện võ phải có một cây đao. Cây đao này quá sắc không được, nhưng không có cũng không được. Khi quy củ già rồi, không hợp dùng thì thế đạo sẽ xóa nó đi, người luyện võ phải dùng đao chặt đứt nó đi. Như thế thì quy củ mới mới có thể ra được.

Lão cúi đầu nhìn nước trà trong chén:

- Sự tình như thế, bởi vì đối với người tập võ thì tâm tính mới là mẫn cảm nhất. Thất phu nổi giận, máu tươi mười bước. Đao trong lòng người chính là lương tri, tâm huyết, đúng là đúng sai là sai. Văn nhân chính lý quy củ, nhưng bọn họ chỉ biết tu bổ, sửa sang. Khi làm chuyện sai thì bọn họ có một đồng lý do. Nhưng lương tri, tâm huyết thì trực tiếp nhất. Sai lầm thì khẳng định là xảy ra vấn đề, nên phá vỡ để xuất ra quy củ càng tốt hơn! Cho nên dũng cảm không phải là đao, đao là đúng sai, là đại trí đại dũng, là giết quy củ!

- Thế nhân bị buộc bắt đắc dĩ đều lên núi làm phỉ sao? Bởi vì tất cả mọi người làm như vậy cho nên đó không phải là đao! Nước chảy bèo trôi không phải là đao. Làm việc mà người khác không làm được, không dám làm mới là đao! Trong lòng nhớ kỹ đạo nghĩa nhưng thật ra mỗi ngày đều nói mình bị buộc bắt đắc dĩ cũng không phải đao! Nghĩa ở chỗ mặc dù có ngàn vạn người ngăn cản nhưng ta vẫn hướng tới mới là đao! Trong lòng Lâm Xung không có đao. Y bị buộc thành như vậy nhưng vẫn chỉ dám sống trong quy củ, bởi vì y biết, bị buộc bắt đắc dĩ lên núi làm phỉ chính là quy củ. Lên núi thì phải lạm sát kẻ vô tội, đó chính là quy củ. Có quy củ thì y cũng chỉ đi theo quy củ. Hừ, y giết người, tạo phản, ngay cả Hoàng đế còn không cần, vậy mà lại không có gan đánh vỡ nửa điểm quy củ trong lòng. Cho dù y có võ nghệ thì có tác dụng gì ... Một kẻ phé nhân!

Lão già uống trà, buông chén xuống, trên khuôn mặt râu tóc hoa râm có sự tức giận rõ ràng.

Phúc Lộc yên lặng gật đầu, trong lòng cũng thở dài một hơi. Tuy rằng lão già nói không thích nhất Lâm Xung nhưng trên thực tế, sau khi biết được việc của Lâm Xung, những gì lão đã làm vì Lâm sư đệ đã hơn xa một ít sư huynh đệ khác. Trong đó bao gồm cả việc Ninh Lập Hằng kia mở miệng nói muốn mở cho người đệ tử này một con đường sống. Phúc Lộc cũng có thể nhìn ra được rằng, kỳ thật lão già cũng không thích Ninh Lập Hằng cho lắm. Với tính cách yêu ghét phân minh, nghiêm túc, rõ ràng, Ninh Lập Hằng mở miệng nói vậy cũng chính là một phần ân tình.

Giống như lúc trước biết được tin Sử Văn Cung chết, lão già cũng chỉ thản nhiên hừ một tiếng, cũng không xen vào nữa. Nhớ lại, tuy rằng tính tình Lâm sư đệ yếu đuối nhưng y từ thiếu niên đến lúc trưởng thành vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, cưới được thê tử đẹp như hoa, làm một giáo đầu trong cấm quân, nếu như không có sự tình sau này thì đó hẳn là một cuộc đời mỹ mãn.

Lúc này lão già dù tức giận nhưng cũng không còn tranh đấu nữa, có lẽ cũng chính vì tức giận đối với cái ác của thế đạo.

Bóng đêm thâm trầm, lão già ngồi trong sân một lát, bỗng nhiên có một con chim bay tới. Phúc Lộc giơ tay đón lấy con chim đó, gật đầu nói gì đó với Chu Đồng rồi tắt lò lửa, chủ tớ hai người rời khỏi sân, cứ thế đi thẳng về phía rừng cây bên ngoài thị trấn. Không lâu sau, lại có bốn bóng người đi đến. Đi đầu là một phụ nữ trung niên, theo sau là ba người, trong đó người đi trước ăn mặc theo kiểu Ngu Hầu, phía sau là hai gã người hầu. Khi bốn người đi đến thì Chu Đồng và Phúc Lộc đang đứng ở cạnh ao nước nhỏ trong rừng. Phụ nữ trung niên đi tới hô lên một tiếng:

- Chủ nhân.

Chu Đồng gật gật đầu. Ngu Hầu đeo đao ở phía sau vội vàng đi tới chào.

- Lục Khiêm gặp qua Chu đại tông sư, đã đã trẻ thế này còn triệu tập chúng ta ...

- Đừng nói lằng nhằng nữa.

Chu Đồng quay lưng lại, khoát tay áo:

- Sự tình mà Cao Thái úy nhấn nhủ đã làm xong rồi.

- A, hai người Ninh, Lục đó thực sự đã ...

- Lão phu còn có một việc khác, phải nhờ Lục Ngụ Hầu chuyển lời tới Thái Úy đại nhân. Người lại đây, ta nói cho người nghe.

- Vâng!

Chu Đồng chính là thiên hạ đệ nhất nhân, tính tình cao ngạo, từ khi gặp mặt đến giờ chưa bao giờ có thái độ tốt với những người này. Lục Khiêm mấy lần bị lão ngắt lời nhưng cũng không trách, liền chấp tay đi tới, dừng lại phía sau Chu Đồng. Chu Đồng chấp hai tay sau lưng, trầm mặc nhìn bóng đêm một lát mới rốt cục mở miệng nói:

- Trong thành Biện Lương, con trai của Cao Cầu có danh hiệu Hoa Hoa Thái Tuế, những nữ nhân mà y coi trọng đều do người đi bắt thay cho y à?

Lục Khiêm hơi hơi sững sốt.

- Lâm Xung cùng người vốn là bạn tốt, nhưng Hoa Hoa Thái Tuế lại nhắm trúng thê tử của gã, cũng là do người thiết kế, đúng không?

Thấy Chu Đồng quay người lại, ánh mắt như hổ nhìn mình, Lục Khiêm tay nắm lại, chân đã muốn lùi lại theo bản năng:

- Tại hạ ...

- Đồ vô sỉ!

Chu Đồng vung chưởng chụp tới. Trong nháy mắt đó, chân Lục Khiêm muốn động, cánh tay muốn giơ lên đỡ, nhưng hết thấy đều không thể biến thành hiện thực.

Trong mắt mọi người, Chu Đồng giơ chưởng nhẹ nhàng vỗ lên đỉnh đầu Lục Khiêm.

Thân hình Lục Khiêm chấn động.

- ... Sao có thể để lại người!

Tiếng nói hạ xuống, thân thể Lục Khiêm quỳ xuống, sau đó ngã phịch xuống.

Cách đó không xa, hai gã người hầu của Lục Khiêm run lập cập cả hàm răng:

- Người, người ... Người giết ...

- Văn Anh, Phúc Lộc, giết bọn họ, xử lý một chút.

Chu Đồng sửa sang lại ống tay áo, chấp hai tay sau lưng, quay người rời đi. Thân hình Phúc Lộc chưa động thì người phụ nữ trung niên tên là Văn Anh đã vung tay, hai phi tiêu liền cắm trên trán hai người.

Chu Đồng dừng lại, quay đầu thì bóng hai người đã ngã xuống rồi:

- À, việc Lục Khiêm chết thì cố gắng chớ để cho người ta biết, đừng nói ra ngoài.

Phúc Lộc chấp tay nói:

- Vâng!

Sau khi dọn dẹp xong, Chu Đồng thản nhiên rời đi.

Người phụ nữ trung niên tên là Văn Anh hơi nghiêng đầu:

- Giết người của phủ Thái úy, đương nhiên không thể để cho người ta biết được, chủ nhân cần gì phải đặc biệt chỉ bảo chứ!

Tên của cô ta là Tả Văn Anh, vốn đều là người hầu của Chu Đồng như Phúc Lộc, sau đó hai người đã kết làm phu thê.

Phúc Lộc nói:

- Vừa rồi Lâm sư đệ đã tới, bị sư phụ đánh đi rồi. Lúc này sư phụ đã nhìn thấy tên Lục Ngu Hầu này, đương nhiên không thể cho phép y trở về hại những người khác nữa. Chỉ có điều để cho Lâm sư đệ biết rằng thù lớn chưa trả, có lẽ còn có chút động lực.

Tả Văn Anh lắc đầu:

- Huynh nói Lâm sư đệ không tồi nhưng muội lại thấy gã rất tầm thường. Nhà tan cửa nát cũng chỉ biết lên núi làm Phỉ! Tính tình thế này thì nói gì là nam nhi chứ!

Phúc lộc thở dài:

- Sư phụ cũng nói như thế.

Cho thi thể trong rừng cây vào bao tải, nhét thêm đá tảng chìm xuống đáy hồ, vừa xách, y vừa kể lại quá trình Lâm Xung gặp Chu Đồng cho thê tử nghe, cũng không kìm nổi có chút thổn thức.

- Ôi, Lâm sư đệ tập võ từ nhỏ, võ nghệ luyện được rất tốt, kỳ thật là một người không tham vọng, chỉ có điều bị kẻ xấu bên ngoài làm hại, đột nhiên gặp vận rủi. Tuy chủ nhân nói không sai, thấy tính cách của Lâm sư đệ như vậy nên ông ấy cũng có ý muốn rèn luyện cho y, chỉ có điều lần rèn luyện này, người bình thường chưa chắc đã chịu đựng nổi. Lần này y rời đi ắt là nản lòng thoái chí, có thể còn sống hay không thì còn khó nói. Nếu có thể nói được rõ ràng những lời nói sau của sư phụ cho y, có lẽ y còn có thể sống tiếp được ...

- Y bị buộc đến mức độ này còn không thể tự ngộ ra, nếu chỉ nói một chút thì có thể giúp được gì cho y chứ. Cho dù là có lĩnh ngộ thì cũng phải tự bản thân mình. Muội thấy, tính tình huynh cũng có chút lè mề, yếu đuối.

Tả Văn Anh mím môi, lắc đầu nói tiếp:

- Theo muội thấy, huynh nghĩ lạc lối rồi. Điều quan trọng nhất thì huynh cơ bản là không nghĩ tới.

- Gì?

Phúc Lộc nhú mày nhìn thê tử.

- Bởi vì y chính là đệ tử của Chu Đồng!

Tả Văn Anh ném bao tải đá vào trong hồ, nghênh cằm lên, ánh mắt ngạo nghễ, nói như đinh đóng cột:

- Y là đệ tử của Thiên hạ đệ nhất nhân! Sao có thể cứ cả ngày hối hận, phải có người khác tới dỗ dành, khuyên nhủ!? Y là đệ tử của chủ nhân, tập võ nghệ của chủ nhân! Gặp phải việc này, sao có thể yếu đuối lùi bước chứ?! Như vậy y chết có gì là đáng tiếc! Ai mà không gặp phải việc khó khăn, muội và huynh không có sao? Năm đó người nhà của muội chẳng phải cũng đã chết sao?! Y là đệ tử của Chu Đồng, nên biết rằng gặp phải việc này thì làm cái gì cũng có thể, trốn đi cũng được, chỉ có điều không nên đi làm phỉ! Y là đệ tử của Chu Đồng, đúng sai rõ ràng, vì sao không thể yêu cầu nhiều thêm một chút! Cả ngày chỉ nghĩ đúng sai rõ ràng, không quên đạo nghĩa, cả ngày nói là bị bắt buộc phải làm việc ác! Đều là ngoài miệng thì nói nhưng trong lòng thì nghĩ, vậy thì chết cứ chết đi! Hừ!

Phúc Lộc nhìn thê tử đang cao giọng nói, dần dần mỉm cười, gật gật đầu:

- Quả nhiên ... Là muội hiểu tính cách sư phụ nhất. Ta quả thật nghĩ lạc lối rồi. Chẳng trách tất cả mọi người đều nói muội là cân quắc bất nhượng tu mi (nữ anh hùng không thua đáng mày râu), tính tình của ta lại hơi mềm, giống như sư phụ nói là trong lòng không có đao. Như vậy cũng không tốt ...

Y kiểm điểm như vậy với thê tử, nghe y khích lệ mình, tuy đã là phu thê nhiều năm nhưng trên mặt Tả Văn Anh vẫn hơi hơi đỏ lên, cũng may là trong bóng đêm nên nhìn không rõ lắm.

- Trong lòng huynh có đao, việc này muội biết là được rồi.

Một lát sau, phụ nhân nói thêm:

- Sư phụ cũng biết mà.

Đêm nay lặng lẽ trôi qua, sáng sớm ngày hôm sau, càng nhiều người lần lượt đi đến. Ninh Nghị xử lý kế hoạch làm sao để càn quét Trúc Khê, An Bình, rồi lại thỉnh thoảng đi xem Lục Hồng Đề. Đến buổi trưa, chủ tở Chu Đồng liền rời khỏi huyện Nghi Nguyên, chỉ có điều trước khi rời đi thì hình như nói chút gì đó với Lục Hồng Đề, khiến Lục Hồng Đề có chút rầu rĩ, không vui ... Mười tám tháng bảy, mười chín tháng bảy, đại quân triều đình và mọi người của đời Độc Long đã đến mảnh đất Tế Châu. Đồng thời, tin tức Tổng Giang và đám người Lương Sơn cuối cùng đã đến tội cũng được quan phủ truyền bá đi gần xa.

Từ Trúc Khê đến An Bình, những nhân sĩ lực lưỡng trước còn ồn ào tham dự thì giờ hò nhau bỏ chạy tán loạn, cũng hiểu được rằng mình đã đắc tội Ninh Nhân Đồ, liền thu dọn đồ đạc lên núi, vào rừng làm cướp. Nhưng khi hơn hai vạn người từ Trúc Khê bắt đầu càn quét tới thì vẫn có không ít người lọt vào trong lưới. Những người này cụ thể có những ai thì Ninh Nghị cũng không cần quan tâm. Sự tình cơ bản làm làm xong, hấn không cần tự mình tham dự vào nữa. Về việc giết người cho hả giận thì hấn cũng không có ham thích như vậy. Võ Thụy Doanh cũng thế mà đời Độc Long cũng vậy, họ đều có rất nhiều phương pháp xử lý những việc như thế này. Có thể xử theo cách của quan phủ, cũng có thể xử theo cách của giang hồ. Mà sau khi xử lý, cũng có thể tiếp tục duy trì sự up hiếp sau này.

Đương nhiên, cũng có một số người xử lý công việc xong thì mấy ngày sau đều đến đây. Ví dụ như Phương Đốc Hành của Võ Thụy Doanh, hoặc là quan viên ở các nơi đều lần lượt đến thăm hỏi hoặc gửi thiệp. Sau khi tình hình Lương Sơn chấm dứt, không ai còn dám khinh thường Ninh Nghị nữa. Ninh Nghị tiếp đón từng người cũng tốn không ít thời gian.

497. Q.3 - Chương 499: Lòng Người Khó Tĩnh, Ly Biệt Khó Rời

Tối ngày mười chín tháng bảy, đám người Vương Sơn Nguyệt, Chúc Bưu cũng đi đến gặp Ninh Nghị, cũng chào hỏi Lục Hồng Đề. Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên vì sư phụ của Ninh Nghị lại là một cô gái trẻ như vậy.

Tuy nhiên tuổi trẻ này cũng chỉ là đối với thân phận “sư phụ” mà thôi. Lục Hồng Đề lớn hơn Ninh Nghị ba, bốn tuổi. Trong mắt Ninh Nghị thì Lục Hồng Đề đúng là đang độ tuổi thanh xuân, xinh đẹp nhất. Còn đối với đám người Vương Sơn Nguyệt thì thân phận của nàng cao hơn Ninh Nghị một bậc, cho nên đó cũng không phải là việc gì quá khó có thể chấp nhận.

Mà giữa Ninh Nghị và Lục Hồng Đề thực ra lại có hơi chút ngăn cách trong hai ngày ở chung tiếp theo. Mà trước khi đám người Vương Sơn Nguyệt tới thì không có sự ngăn cách này, nhưng trên thực tế, có lẽ đã xuất hiện trong lòng Lục Hồng Đề từ sớm hơn nữa. Đối với Ninh Nghị, hấn có thể mơ hồ nhận thấy tâm lý phòng ngự theo bản năng hình thành trong lòng Lục Hồng Đề. Nhưng trên thực tế, trong thời gian mấy ngày đầu, việc hấn phải làm cũng không hề ít, cho dù chỉ tiếp đãi xã giao thôi thì thực ra cũng đã chiếm của hấn rất lớn thời gian.

Đối với Lục Hồng Đề, trong lòng hấn vẫn chứa một chút sự tình. Trong hai ngày này, hấn cho người mời đến mấy đầu bếp tốt nhất của các thị trấn lân cận, cho nên mỗi bữa ăn với nhau đều là những thứ ngon nhất, tinh tế nhất trong vùng này.

Đối với Ninh Nghị thì làm loại chuyện này không cần lý do dung tục gì, có thể làm như vậy thì cứ thế mà làm thôi. Hấn không ngại việc xấu và cũng không kiêng dè những gì tốt nhất. Mỗi ngày hai người đều nói chuyện với nhau nhưng cũng chỉ vào lúc ăn cơm và sau khi màn đêm đã buông xuống.

Thương thế của Lục Hồng Đề không quá nghiêm trọng, ít nhất là sau khi Chu Đồng rời khỏi thì biểu hiện bề ngoài của nàng đã khôi phục trở lại như lúc ban đầu.

Hai người vào ở trong tòa nhà nhỏ mà Chu Đồng để lại, cứ mỗi đêm lại một lần thôi cung quá huyết cho Ninh Nghị. Ninh Nghị vốn cảm thấy thương thể của nàng chưa khỏi hẳn, muốn từ chối việc này, nhưng Lục Hồng Đề vẫn khá kiên trì nên hẳn cũng cứ để mặc cho nàng làm.

Khi hai người ở bên nhau thường thường là Ninh Nghị nói, Lục Hồng Đề nghe.

Vì nàng có tâm sự nên cũng không nói nhiều cho lắm. Đến khi đám người Vương Sơn Nguyệt tới thì Lục Hồng Đề càng để ý tới hình tượng sự phụ trước mặt Ninh Nghị. Bởi vì xung quanh thường thường có người bên ngoài nên cho dù hai người có tâm tình tương đối thân mật nhưng cũng không tiện biểu hiện ra ngoài. Tuy rằng tình cách Lục Hồng Đề khá bình dị nhưng dù sao lúc này cũng coi như là bề trên của Ninh Nghị, đám người Vương Sơn Nguyệt cũng không thân cận lắm với nàng.

Trưa hôm nay ngày hai mươi mốt tháng bảy, Ninh Nghị xử lý xong việc gặp mặt Tri châu Tế Châu thì đưa Lục Hồng Đề đến tửu lầu tốt nhất ở thị trấn Nghi Nguyên ăn cơm, món ăn không gọi nhiều nhưng đương nhiên là tốt nhất. Trong lúc ăn cơm, một đám đón dâu từ trong thị trấn khua chiêng gõ trống đi qua dưới lầu. Lục Hồng Đề nhìn ngẩn một hồi, Ninh Nghị nhìn thấy hết. Sau khi trở lại nhà, Ninh Nghị đang định cân nhắc nói chuyện nhưng lại có người đến thăm hỏi nên hẳn tạm thời đánh mất ý niệm đó trong đầu, đành đi ra ngoài tiếp khách.

Đến chiều, khi Vương Sơn Nguyệt từ bên ngoài tới, thấy nữ tử dáng người cao gầy đó lẳng lặng đứng giữa sân trong ánh nắng chiều, đầu hơi ngẩng lên, dường như có chút cô đơn. Nhưng Lục Hồng Đề lập tức quay đầu cười cười chào hỏi y.

Một lát sau, Vương Sơn Nguyệt cưỡi ngựa đi ra ngoài với Ninh Nghị. Y nói với vẻ hơi cẩn thận:

- Hình như ... Lục tiên bối ... Có chút tâm sự ...

- Ủ, ta biết.

Ninh Nghị gật đầu.

Có một số việc vẫn xoay quanh trong lòng Ninh Nghị mấy ngày nay. Hắn đang định xử lý xong mấy việc thì tối về nói chuyện với Lục Hồng Đề một chút. Nhưng đúng vào buổi chiều thì bỗng nhiên có người đi tới báo cáo, nói Lục cô nương thu dọn đồ đạc đi ra khỏi thành, chỉ nhờ người nhắn với Ninh Nghị rằng nàng đã đi rồi.

Người quản sự của đời Độc Long truyền lời kia cảm thấy việc này khả năng là rất quan trọng liền vội vã chạy tới báo cáo. Ninh Nghị nhíu mày, bỏ hết các xã giao với các quan viên, cưỡi ngựa một mạch đuổi theo.

Không bao lâu sau, tên quản sự kia có lẽ cảm thấy được sự quan trọng của thân phận của Lục Hồng Đề, lại gọi người đuổi theo phía sau. Chỉ có điều sau khi ra khỏi thành không xa thì Lục Hồng Đề đã tiến vào trong rừng núi, không thấy bóng dáng đâu. Ninh Nghị cứ thể phóng ngựa chạy lên ngọn núi nhỏ cao nhất gần đó. Khi tới đỉnh núi, ánh mặt trời chiếu xuống. Hắn không nhìn thấy người nhưng đoán rằng nàng hẳn là vẫn còn đang ở gần đó.

Vương Sơn Nguyệt đi theo phía sau thấy Ninh Nghị ở trên đỉnh núi hô lớn:

- Lục Hồng Đề ... Nàng trở về cho ta ...

Nội lực Phá Lục Đạo ép ra khiến thanh âm truyền đi rất xa khắp núi rừng, những tiếng vọng cứ thế lặp đi lặp lại ...

- Mặc kệ nàng suy nghĩ gì ... Ta có lời cần nói với nàng! Nhưng mặc kệ nàng có trở về hay không, nàng hãy nghe rõ ta nói ... Chờ ta đi núi Lã Lương tìm nàng ...

- Chờ ta đi núi Lã Lương tìm nàng ...

Giọng nói cứ vang vọng khắp trong núi rừng. Ninh Nghị hô lớn hai lần, dừng ngựa một hồi rồi ghìim ngựa quay về. Vương Sơn Nguyệt nhìn về mặt của hắn, có chút muốn nói muốn hỏi nhưng lại không thể mở miệng. Thấy trò này chẳng lẽ thật sự ... Nghĩ là vậy nhưng bọn họ vẫn cứ trở về. Sau khi lên đến đường cái, Ninh Nghị lập tức bảo người bên cạnh lấy bản đồ xung quanh. Hắn lựa chọn con đường khả năng nhất để

đi núi Lã Lương, lập tức cho người hạ lệnh quan binh lân cận nghiêm tra, tiếp đó cũng chạy vội về phía đó. Vương Sơn Nguyệt nói:

- Người không định đi núi Lã Lương đấy chứ ...

Ninh Nghị nghiêm mặt:

- Đùa cái gì thế? Có cái gì khó nói mà phải đi núi Lã Lương. Ta nói như vậy là chỉ để nàng mất cảnh giác. Chúng ta đi tới giao lộ phía trước chờ nàng.

Mấy người một mạch chạy như điên, qua hơn mười dặm thì tìm một chiếc xe ngựa màu đen ở trạm nghỉ chân gần đó, tiếp đến là lên lút chờ ở gần giao lộ. Ninh Nghị nhắm tay đặt trên đầu gối, chờ đợi bóng dáng Lục Hồng Đề đi qua đường.

Nhưng thời gian cứ thế dần dần trôi đi, mặt trời đã ngả về tây, ánh lên màu hồng rực rỡ, vẫn không nhìn thấy nàng. Cứ thế đợi cho đến khi trời tối sầm hẳn xuống, Ninh Nghị nhú mày càng sâu, không cho binh lính ở giao lộ giữ thái độ nghiêm túc mà thậm chí còn cho người tới dặn bọn họ phải ra về lười nhác một chút. Đêm dần sâu, trong núi vang lên tiếng gió thổi, tiếng của các động vật đi lại. Ninh Nghị buông màn, rút cục cười cười tự giễu, cho người đánh xe ngựa trở về.

Trên đường trở về chỉ có một dịch trạm nhỏ, Ninh Nghị và Vương Sơn Nguyệt đi tới dịch trạm hỏi có ai như Lục Hồng Đề đến ngủ trọ hay không. Câu trả lời vẫn là không có. Có lẽ tối nay nàng lại ngủ ở trong rừng rồi. Đám người Ninh Nghị thuê phòng ở dịch trạm, tạm thời nghỉ lại ở đây.

Đường đi qua ở bên ngoài, phía trước và phía sau dịch trạm cũng đều là rừng núi.

Ninh Nghị ngồi ngoài bóng đêm hồi lâu, nhìn núi rừng với những tảng đá lớn tối đen. Có lẽ ... Máy người Văn Dục nói đúng, quả thật mình không biết cách tán gái.

Khoảng giờ Tý, trong núi truyền đến tiếng sói tru. Thanh âm đó hòa lẫn với gió núi, như xa như gần khiến nơi đây như thể bị cô lập. Dưới bầu trời, chỉ có dịch trạm nho nhỏ còn có chút ánh sáng đang bị bóng tối bao vây. Ninh Nghị trở về phòng trong dịch trạm, đẩy cửa đi vào bên giường, nhớ ra là mình còn không châm đèn, đang định quay người lại thì phía sau truyền đến cảm giác rung động. Hắn quay người lại, trong bóng đêm là ánh mắt của Lục Hồng Đề, mà một tay nàng đang giơ tới, nhẹ nhàng đặt lên sau đầu hắn.

Thân thể Ninh Nghị cứng ngắc, tê liệt, tứ chi vô lực, không thể nói chuyện, thậm chí còn nổi lên cảm giác mệt mỏi, nhưng trước mặt quả thật là Lục Hồng Đề. Nàng đỡ Ninh Nghị, cho hắn nằm trên giường, ngón tay vẫn nâng sau gáy hắn, khiến hắn lâm vào trạng thái sắp sửa hôn mê, nhưng cũng đủ để nghe rõ hết những lời nàng nói.

- Ta, ta vẫn luôn luôn nhìn người ...

Lục Hồng Đề cúi xuống, giọng điệu hơi hơi ghen ngào, nhưng lại có áp lực của tình cảm không kìm nén nổi. Giọt nước rơi xuống mặt Ninh Nghị, ấm áp và ướt át.

- Người rất giỏi hoạt mà. Ta phải đi, ta, ta ... Không muốn để người nói chuyện. Bởi vì người quá thông minh. Nếu người nói chuyện, ta nhất định sẽ đi không được ...

Nàng khịt khịt mũi:

- Cái gì người cũng dự tính đến, nhưng người lại không nghĩ là sau khi người đuổi theo đến đây, ta liền đi theo phía sau người. Ta không nỡ đi, muốn nhìn người nhiều hơn. Người chỉ không tính được điều này ...

- Ta, ta nhìn thấy người cứ đuổi theo như vậy, cứ chờ ở giao lộ bên kia, muốn bắt được ta. Thấy người tức giận, thấy người bức bối ... Cho dù trong hoàn cảnh xấu nhất, người cũng chưa từng như vậy. Cho dù là ở Hàng Châu, hay là khi chúng ta bị người đuổi giết ở trong núi, người cũng đều chưa từng như vậy. Lòng ta cao hứng nói không nên lời. Ninh Lập Hằng ... Nhưng ta là sự phụ của người ...

- Ta biết không nên như vậy, ta, ta rất già rồi, hơn nữa ta còn là sự phụ của người ... Cũng không biết vì sao, lòng ta vẫn có người, ta không xứng đang với người ... Nàng cố gắng kìm nén cảm xúc:

- Ta vốn nghĩ, chỉ là xuống gặp người mà thôi. Nhưng khi gặp đám người Lương Sơn đó, ta muốn giúp đỡ người, chỉ có thể nói là sư phụ của người. Người là người tốt, ta biết người thấy được tâm sự của ta, ta cũng biết mấy ngày nay người đều đang khó xử ... Tuy nhiên ta đã quyết định, ta phải đi.

Nàng nói tiếp:

- Đây là kết quả tốt nhất. Chu tiên bối nói đúng, nếu chúng ta đã nói ra bên ngoài rằng chúng ta là thầy trò thì không nên là tình lữ nữa ... À, tình lữ ... Vốn là ta tưởng bỏ mà thôi. Ta không muốn nghe người nói, dù hay dù dở cũng không muốn. Ta đã quyết định, người không thể ngăn cản được ta. Ta chỉ muốn ... Đến đây ... Nói với người những điều này. Người đừng cử động, sẽ lập tức ngủ thôi. Sáng mai thức dậy, ta đã không còn ở đây nữa. Người đừng tìm ta, ta đã thật sự quyết định. Ta ...

Giọng nàng nghẹn ngào, ngón tay đang muốn dùng sức để Ninh Nghị ngủ thì thấy trong bóng tối mờ mờ, Ninh Nghị trợn tròn mắt, mạch máu trên trán đều nổi phồng lên. Khí huyết vận chuyển nhanh chóng, nội lực của Phá Lục Đạo cố gắng duy trì sự tỉnh táo của hắn, chen chúc mở kinh mạch, huyết quản bị Lục Hồng Đề bóp chặt. Lục Hồng Đề lắc lắc đầu:

- Người làm gì ... Người đừng như vậy ...

Đương nhiên nàng có lẽ làm cho Ninh Nghị ngủ, nhưng nếu như vậy thì Ninh Nghị đương nhiên sẽ bị thương nghiêm trọng. Trên thực tế, lúc này khí huyết vận hành trên đầu đã tạo thành áp lực cực lớn đối với hắn. Ninh Nghị trợn mắt hung bạo, môi run run mấy lần, gian nan nói:

- Nàng ... Nghe ...

Lục Hồng Đề buông gáy hắn ra. Phụt một tiếng, máu tươi trào mạnh ra từ miệng Ninh Nghị. Nàng lập tức luống cuống, khí huyết cũng dồn lên hai tay, dùng nội lực cố gắng truyền vào để hòa hoãn huyết mạch trên đầu Ninh Nghị. Ninh Nghị thở dốc mấy cái, mắt nhìn nàng chằm chằm, một bàn tay cố gắng giơ lên, tóm lấy quần áo nàng, cũng mặc kệ là tóm vào đâu. Lục Hồng Đề vẫn ấn tay trên trán hắn, lắc đầu nói:

- Người đừng như vậy ... Người đừng động ...

Ninh Nghị cắn chặt răng, ra sức kéo người Lục Hồng Đề đến bên giường, hai người gần như lăn lên trên giường. Lục Hồng Đề lo lắng cho tình trạng của hắn nên không dám ra sức, lúc này nửa thân mình Ninh Nghị gần như đè trên người nàng. Hai tay Lục Hồng Đề vẫn đặt bên cạnh trán hắn, còn muốn nói chuyện thì lập tức mở to hai mắt, bởi vì Ninh Nghị đã thô bạo luồn cánh tay vào trong quần áo nàng, dán vào da thịt, hướng lên ngực nàng. Nàng không thể nói ra được gì, bởi vì Ninh Nghị đã cúi xuống, đặt đôi môi lên miệng nàng. Đối với lần đầu tiên Lục Hồng Đề cảm nhận được hương vị như vậy. Hơi thở lẫn với máu tươi, giao hòa ở trong khoang miệng, mềm mại, ấm áp, mà lại máu tanh. Đồng thời, một bàn tay của Ninh Nghị đã nắm lấy ngực nàng.

- Ta ... Ninh Nghị rời khỏi đôi môi nàng, cố gắng duy trì ý thức:

- Ta, ta có thể đồng ý với quyết định của nàng ... Và việc nàng làm như vậy với ta dù rằng ta không thích! Nhưng ... Nàng phải nghe cho hết lời ta nói. Ta muốn giữ nàng lại ...

Hắn nói xong, cánh tay kéo xuống dưới:

- Cho dù là như vậy ... Cũng sẽ không tiếc!

Ninh Nghị dán lên người nàng, trong hơi thở dồn dập, máu lại từng giọt từng giọt chảy ra từ trong miệng, cũng không còn nhiều khí lực lắm. Nhưng tay hắn vùng lên liền kéo rút thắt lưng váy và lưng quần lót của Lục Hồng Đề. Bởi vì Lục Hồng Đề nằm đó nên váy và quần lót của nàng chỉ bị kéo ra một đoạn, lộ ra cái hông và hai chân. Tay Ninh Nghị liền dừng lại ở giữa hai chân nàng.

Ninh Nghị đè lên người nàng, cố gắng duy trì ý thức của mình để không bị ngắt đi. Lục Hồng Đề đã bị nửa khắc mãnh liệt này của hắn dọa cho ngất người. Võ nghệ của nàng cao hơn hắn không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc này dù chỉ một chút phản kháng cũng không có. Sau một lúc lâu thì ấn vào trán Ninh Nghị, bật khóc lên ...

Cửa đóng lại, gió vẫn thổi bên ngoài hành lang. Trong phòng, đèn đã được châm lên, chậu nước đặt trên ghế bên cạnh giường. Lục Hồng Đề đã khóc được một lát, lúc này đang dùng hai tay điều hòa khí huyết

cho Ninh Nghị.

Trước đó đám người Vương Sơn Nguyệt bị tiếng động làm cho kinh động liền đi sang hỏi, thấy Lục Hồng Đề ở đây thì đều trở về.

Ngược lại với sự đau đớn lúc trước do sự vận hành của Phá Lục Đạo tạo thành, lúc này được ngón tay của Lục Hồng Đề nhào nặn, cảm giác đau đớn trên đầu đã giảm bớt rất nhiều. Nhưng theo cảm giác thả lỏng đó thì sự mệt mỏi và thả lỏng đó cũng khiến hắn phải tốn rất nhiều nghị lực mới có thể duy trì tỉnh táo, hai mắt hoa lên.

Một bàn tay vẫn nắm lấy vạt áo váy của Lục Hồng Đề, nhưng không lâu sau thì tay không còn lực nữa, cánh tay hạ xuống đùi Lục Hồng Đề. Đối với nữ tử thì vị trí như vậy cũng chẳng khác gì sự sàm sỡ vừa rồi, chỉ có điều Lục Hồng Đề cũng không dám tránh ra, chỉ nói:

- Ta không đi, chờ người tỉnh lại ... Người trước hết cứ nghỉ ngơi đi ...

Ninh Nghị yếu ớt lắc đầu:

- Ta không ... tin nàng ...

Hắn hít một hơi, cảm giác nói một cách dứt quãng.

- ... Kỳ thật, kể từ đêm hôm đó, ở dưới tảng đá ấy. Lần thứ hai ta ôm nàng ... Nàng không đẩy ta ra, ta đã biết. Mấy ngày nay ... Ta vẫn luôn nghĩ ... Nghĩ tới núi Lã Lương ...

Hắn nằm đó, nhắm mắt lại, thở mấy hơi rồi lại nói tiếp:

- Trước kia, ta rất hâm mộ cuộc sống của nàng. Những sự tình, nghĩ đến thấy rất lãng mạn ... Ta làm việc đều rất cụ thể. Ta vẫn nghĩ sự tình núi Lã Lương, nghĩ ... Quy nạp rõ ràng sự tình rồi sau đó mới quyết định. Muốn đêm nay nói với nàng ... Muốn mượn một chút ...

Lục Hồng Đề hai mắt rưng rưng, lắc đầu:

- Người không cần nghĩ Lã Lương ... Ta không muốn người ...

- Nếu đã nghĩ đến núi Lã Lương thì không thể không nghĩ.

Ninh Nghị cười cười, ánh mắt thâm sâu, cũng không phải nói đùa:

- Ta không phải ... Là nhóc con chưa ráo máu đầu, nói sau lưng nàng có núi Lã Lương thì liên lụy đến ta. Trên người nàng có một bộ phận của núi Lã Lương, nàng không thể rời bọn họ được. Đó là chuyện tốt, vì vậy ... Ta khâm phục nàng, cũng thích nàng. Nếu ta đã muốn nàng thì cũng phải có tâm lý chuẩn bị việc này ... Cũng may có lẽ ta cũng có năng lực đó ...

Dưới ánh đèn chỉ nhỏ như hạt đậu, Lục Hồng Đề cúi người xuống, khịt khịt mũi.

Nàng một đường đi tới, không hề kêu khổ, chỉ cảm thấy đó là việc nàng đương nhiên phải làm. Nàng có thể ăn bánh bột ngô, kèm với lá cây đắng chát, nhưng không hề nghĩ rằng Ninh Nghị ăn ngon như vậy là có gì không ổn. Núi Lã Lương vốn là khổ sở như vậy mà ... Không hề có ai có thể nói là cùng chia sẻ núi Lã Lương với nàng như vậy. Thậm chí nàng đã từng có lần cảm thấy rằng, Thanh Mộc Trại sau lưng mình chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cảm quan của nhà chồng sau này, cũng chắc chắn sẽ tạo thành liên lụy đối với người bên cạnh. Chỉ có điều lúc này hai tay nàng vẫn đặt trên đầu Ninh Nghị, nước mắt rơi xuống lại không có cách nào lau quệt đi, từng giọt từng giọt rơi trên quần áo Ninh Nghị.

Ninh Nghị lại bị yếu ớt, nhắm mắt lại, một lát sau mới mở hai mắt ra, sắp xếp lại suy nghĩ một chút.

- Đáng tiếc ... Vẫn là nghĩ hơi lâu một chút. Nếu hôm nay nàng đi rồi, ta sẽ rất thương tâm, bởi vì tạm thời ta không thể đi được ... Hơn nữa, sợ là nàng sẽ phải lập gia đình nhỉ?

Lục Hồng Đề kìm nén cảm xúc, lắc đầu:

- Ta quá già rồi ... Ta là sư phụ của người ... Ta không muốn để núi Lã Lương liên lụy tới người ... Nàng cảm xúc dao động, nói năng đứt quãng.

Ninh Nghị lắc đầu:

- Ta mặc kệ những thứ đó. Nàng muốn làm sư phụ ta cũng được. Việc nên làm thì ta cứ làm. Chu Đồng nói gì với nàng thế, lão già chết tiệt đó ...

- Không có, Chu tiên bối cũng không nói gì nhiều lắm. Ông ấy chỉ là tiện mồm nhắc nhở một chút mà thôi ...

- Ta mặc kệ những thứ đó! Luôn luôn có biện pháp giải quyết. Nàng chỉ cần nghe ta là được! Ta đã ghét đám người Tô Văn Dục cả ngày nói ta ... Không biết tán gái rồi. Ta đã ôm nàng, hôn cũng hôn rồi, quần áo cũng cởi rồi. Nàng là nữ nhân của ta, chỉ cần nghe ta là đủ rồi. Về phần núi Lã Lương ... Về phần núi Lã Lương ...

Hắn mấp máy miệng, thở ra một hơi, duy trì tỉnh táo:

- Nàng có biết ta ... Tại sao phải đến làm việc ... Vì sao phải giúp Tần Tự Nguyên không ...

- Người, người ... Khi ở Hàng Châu từng nói, người Liêu sẽ xuôi về phía nam, sẽ trăm họ lầm than, cho nên người ...

- À, cái đó là sự tình cần phải đối mặt ... Nhưng không phải nguyên nhân.

Ninh Nghị hơi hơi lắc đầu:

- Nguyên nhân là ... Khi đang bỏ chạy trốn chết, có người đói bụng, suýt nữa bị đói đến chết, có ... Cô bé còn rất nhỏ ... Còn có Tiền Hi Văn, và mấy đứa bé trong nhà ông ấy ... A, ta không phải ý chí sắt đá. Rất nhiều khi, ta sẽ cảm thấy thương hại, sẽ cảm thấy không thể nhìn nổi. Không thể nhìn nổi nên ta lại muốn làm một ít việc trong khả năng ... Kỳ thật có đôi khi, yêu người bên cạnh mình, yêu nước yêu nhà vân vân không phải là không có lý do gì. Phải có gì đó đáng giá. Nếu tất cả mọi người bên cạnh đều là loại ác nhân như trên Lương Sơn kia, nếu tất cả mọi người đều là những kẻ vô dụng khiến người ta chán ghét, thì người Liêu có xuôi về phía nam cũng làm sao chứ? Bọn họ chết sạch, ta cũng sẽ không hề nháy mắt chút nào ...

- Sau đó ... Ta không thể nhìn nổi ...

Ninh Nghị nhắm mắt lại, một lúc sau mới lại mở mắt ra, nói tiếp:

- Nàng ... Chuyện của nàng ... Ta không nhìn nổi. Ta cũng đã nghĩ nàng rất tốt, nhưng hai ngày ở trong rừng đó, ta đã nghĩ được rất nhiều điều. Ta đã nhìn thấy nàng ăn đồ sống ... Ta không thể nhìn nổi. Ta không phải đang thương hại nàng, nàng đừng cảm thấy rằng ... Ta thương hại nàng ... Ta chỉ là rất cảm động. Thế gian này không nên như vậy đối với nàng ...

Lục Hồng Đề bật khóc lên. Ninh Nghị trầm mặc trong chốc lát, cảm thấy suy nghĩ sắp tới cực hạn.

- Trước kia ta từng hỏi nàng, nàng nghĩ tới cái gì khi dạy ta võ công. Nàng nói vì mở ra thái bình muôn thuở. Khi đó đều là vui đùa, nhưng hiện tại thì khác ... Ta muốn nàng, nàng có mở lòng hay không thì nàng vẫn là của ta. Nhưng ta cố sức để nàng vui vẻ, cho nên ta muốn hỏi nàng ... Hỏi lại nàng một lần ...

Ninh Nghị giơ cánh tay lên, quay đầu nhìn nàng, mỉm cười hơi yếu ớt.

- Ta muốn hỏi nàng ... Nàng muốn cái gì? Có cái gì có thể khiến nàng vui vẻ ? Mặc kệ là nguyện vọng lớn đến mức nào ...

Giọng điệu hắn trở nên mỏng manh. Bên cửa sổ có giọng nữ tử khẽ khóc nức nở.

Thanh âm mỏng manh như vang lên trong gió.

- Nàng nói ra, ta sẽ đi lấy nó về, thất nơ con bướm ... Rồi đưa đến trước mặt nàng ...

- ... Ta ... Khả năng là phải ngủ một lát ... Đừng đi nhé ... Được không ...

Thời gian dần dần trôi qua trong sự vuốt ve dịu dàng của gió đêm. Ninh Nghị khi thì tỉnh khi lại ngủ, tổn thương tinh thần khiến tinh thần hắn suy yếu, vừa mơ màng vừa có chút dựa vào. Khi tỉnh lại, trong lòng nhớ tới liền nhất định phải xác nhận một chút xem Lục Hồng Đề còn ở đó hay không. Cảm xúc như vậy có lẽ ngay cả chính hắn cũng có chút mơ hồ. Lục Hồng Đề thư giãn huyết mạch cho hắn xong, khuyên bảo hắn ổn định tâm thần, không cần nghĩ nhiều, nhưng Ninh Nghị chỉ lắc đầu không chịu, cứ kéo quần áo nàng. Sau mấy lần như vậy, Lục Hồng Đề đành phải cởi giày, tất, đi lên trên giường nằm cạnh hắn

để chứng minh rằng: Ta không đi nữa! Nhưng lúc này ngay cả Ninh Nghị cũng không chắc biết được mình đang làm gì.

Lúc này hần tỉnh lại có lẽ đã là tầng ý thức mơ hồ rất sâu, chỉ nhớ kỹ không cho Lục Hồng Đề đi. Trong tâm đã có sự độc đoán từ kiếp trước của hần, sau khi tỉnh lại hai lần thì cởi luôn quần áo của Lục Hồng Đề. Lý do là: Cởi sạch quần áo của nàng, ném quần áo đi rồi, nàng không thể đi được.

Tuy rằng lúc này Lục Hồng Đề thuận theo hần nhưng vẫn rất thận trọng đối với việc này. Khi Ninh Nghị tỉnh lại động thủ với nàng, cũng nói chuyện mơ mơ màng màng, nàng cũng chỉ có thể cố sức cắn thận ôm lấy Ninh Nghị, mặt dán mặt, thân thể dán vào thân thể, mỗi lần đều hứa hẹn không đi. Mà sau khi nghe hiểu được ý đồ của Ninh Nghị thì trên mặt nóng như phải bỏng, cũng chỉ có thể cố sức ma sát trên mặt Ninh Nghị, kìm nén xuống ...

498. Q.3 - Chương 500: Tặng Chàng Một Nguyện Ước, Ghi Nhớ Đến Năm Sau

Qua hồi lâu, Ninh Nghị mới chính thức ngủ say. Sau đó thì sắc trời cũng dần dần sáng, cho đến tận giữa trưa, Ninh Nghị mới tỉnh lại. Lục Hồng Đề vẫn canh giữ bên cạnh hần như trước, xoa nắn thư giãn huyết mạch trên đầu hần. Trong cảm xúc thoải mái, Ninh Nghị lại ngủ say lần nữa, cho đến tận buổi chiều chạng vạng mới tỉnh lại.

Hần sắc mặt tái nhợt, thân thể không chút khí lực, đầu cũng không thể tập trung tinh thần được, nhưng dù sao cũng đã có thể đi đường được rồi. Đêm nay nghỉ lại một đêm nữa ở dịch trạm, Lục Hồng Đề canh ở trong phòng Ninh Nghị, đến khi bình minh mới lặng lẽ rời khỏi, trở về căn phòng thuê của mình. Nàng đã hứa hẹn không rời khỏi, chỉ có điều vướng mắc thân phận thầy trò nên cũng không dám lộ liễu làm càn. Tiếp qua một ngày, đoàn người trở về huyện Nghi Nguyên. Lục Hồng Đề đã khôi phục lại bản sắc của “sư phụ”, thể hiện khí độ Tông sư, bày ra gương mặt lạnh băng băng, giữ quy của trước mặt mọi người. Chỉ có điều ở sau lưng người ta thì lại nói nói cười cười với Ninh Nghị, cũng thân cận hơn rất nhiều.

Khúc mắc giữa hai người đã tạm giải, liền vui vẻ hơn những ngày trước rất nhiều. Lúc này Ninh Nghị vẫn còn bị thương, cần chờ chậm rãi mới khỏi hẳn, không thể dùng đầu óc quá độ làm bị thương thân thể. Những cuộc xô giao nào không quan trọng liền bị gạt bỏ. Nhưng mặc dù Ninh Nghị không ở đó, Lục Hồng Đề vẫn một mình ngồi trên lan can trong sân, hoặc là đi dạo xung quanh một chút, cũng cảm thấy hết thấy đều sức sống dạt dào.

Vốn lúc xuống núi, nàng đã có tâm tình “Từ nay về sau sẽ không gặp lại hần nữa”, cũng từng nghĩ tới sẽ phát sinh việc gì đó với hần. Nhưng kể từ khi nhận thức thân phận sư phụ của hần, sau đó lại bị Chu Đồng khuyên nhủ, rốt cục cảm thấy những việc xảy ra đều khiến nàng thương tâm. Nhưng lúc này khúc mắc đã được gỡ bỏ, ngược lại cũng không suy nghĩ nhiều về những sự tình sẽ phải phát sinh nữa. Tuy rằng thủ đoạn tối hóm của Ninh Nghị là thô bạo nhưng ngày thường vẫn rất đúng mực. Chỉ có điều khi bốn phía không có ai thì vị nữ cao thủ cấp Tông sư võ nghệ cao cường này đều bị Ninh Nghị đẩy vào tường hôn môi mà không thể phản kháng lại được. Nếu lúc đó có người đến thì Lục Hồng Đề còn phải sửa sang lại quần áo, thể hiện bộ dạng vô cùng đứng đắn, lạnh như băng.

Có đôi khi Ninh Nghị lại mang Lục Hồng Đề đi cửa hàng trang phục, lựa chọn một ít quần áo khá phù hợp với thân phận Tông sư và cao thủ võ lâm này của nàng. Ý tưởng của Ninh Nghị thường thường khá là kỳ quái, Lục Hồng Đề cũng không có cách nào nói gì, chỉ đành mặc kệ hần sắp xếp.

Mà trên thực tế, hai người đều biết rằng, có lẽ sau khoảng thời gian này sẽ là một lần biệt ly rất dài.

Mỗi đêm, Lục Hồng Đề vẫn sẽ thôi cung quá huyết điều trị thân thể cho Ninh Nghị. Cứ thế được mấy ngày, thân thể Ninh Nghị dần dần tốt lên, liền triệu tập mọi người đi thẳng tới Võ Thụy Doanh, đón nhận những kẻ từng ở Lương Sơn mà đã giết ba người trở lên và những binh sĩ Lương Sơn đầu hàng được Ninh Nghị cải lại lúc trước. Cùng lúc đó, lục lâm của mảnh đất Tế Châu lại đang vui lấp trong cơn hỗn loạn rất lớn.

Đối với đám tàn dư Lương Sơn may mắn chạy thoát, lần này bọn họ đổi mặt mới thực sự là tường đồ, mọi người đẩy thêm. Võ Thụy Doanh và đôi Độc Long ra quân ồ ạt giết đến, lại thêm quan phủ phối hợp, rất nhiều người bị truy đuổi đến tận đường cùng. Mà khi cùng đường thì tóm lấy một gã Lương Sơn để đi đầu hàng, khả năng sống sót đương nhiên là tăng lên nhiều.

Trưa hôm nay, trên bờ Hoàng Hà, một đám người chém giết lao ra khỏi rừng cây.

Bị đuổi ở phía trước là một người đàn ông thân mình đầy vết thương. Y cầm một cây mộc bồng (côn gỗ, gậy gỗ) trong tay, đang ngăn cản bảy, tám người đuổi theo phía sau, ra sức chạy trốn chết. Những người đuổi theo có người hô lên:

- Giết là nỗ mạnh hết đà thôi ...

- Y từng đi tới Tô gia! Lấy đầu của y là có thể lĩnh thưởng ...

- Lâm Xung, người sắp chết rồi, vì sao không làm chút chuyện tốt, đưa đầu của người cho gia gia. Gia gia chắc chắn sẽ an táng cho người thật tốt ...

Người bị truy đuổi chính là Lâm Xung. Từ sau khi gặp mặt Chu Đồng, y cứ thế ngơ ngác đi ra khỏi Nghi Nguyên, cũng không đi đến nơi đã hẹn gặp mặt với đám người Sử Tiến lúc trước. Y chỉ hồn bay phách lạc mà đi, ngay cả mình nên đi nơi nào cũng không rõ. Sau đó ... Bị một số người phát hiện ra tung tích.

Lương Sơn đã bị diệt, Tống Giang đã chết. Hai vùng Vận Châu, Tế Châu giống trống khua chiêng muốn xử lý nốt. Những người lục lâm có liên quan tới Lương Sơn, ai nấy đều cảm thấy bất an. Y tránh thoát hai lần đuổi giết, nhưng lúc này muốn giết y lại chính là một số quân tốt Lương Sơn đang trốn tránh quan binh truy đuổi.

Sau khi mọi người tụ hợp thì đến nửa đêm, bọn chúng lên muốn bắt Lâm Xung đem đi lĩnh thưởng, thuận tiện rửa sạch lỗi lầm của mình. Lâm Xung trúng mấy đao trên người, một mạch chạy trốn chết. Cứ thế đuổi đuổi trốn trốn, tới bờ Hoàng Hà này, sau khi lao ra khỏi rừng cây, phía trước là vách núi.

Lâm Xung cắn chặt răng, quay đầu, múa may mộc bồng trong tay, đánh vắng kẻ đầu tiên xông tới, sau đó là người thứ hai, người thứ ba, thứ tư ... Từng tên từng tên vây đến.

Ở một bên bờ cách vách núi đó không xa, có một bóng người cầm mộc lao ra khỏi rừng cây, quát:

- Lâm huynh đệ ... Các người dám ...

Lâm Xung quay đầu lại, người vừa hiện ra chính là Sử Tiến.

Sau khi thất lạc Lâm Xung, Sử Tiến vẫn luôn đi tìm y, thật vất vả mới tìm được tung tích, lúc này liền muốn lao đến. Cũng đúng lúc này, Lâm Xung phân thần nên bị trúng một đao.

Y ra sức ôm lấy thân thể người kia, không cho gã chém đao thứ hai. Phía trước có cái gì đó nện tới, đánh trúng đầu lão đảo lui lại mấy bước, dưới chân là ... Vách núi.

Như là có gió thổi qua. Bước chân y trầm ổn, tuy rằng một chân thoáng bước ra nhưng lập tức thu hồi lại là vẫn có thể. Lâm Xung đang định thu chân lại nhưng không biết vì sao, bước chân thoáng chân chừ trong chớp mắt.

Tiếng gió gào thét, y ôm lấy gã đàn ông vừa bổ y một đao, nhìn lên phía trên, không trung, mây trắng, vách núi, kẻ thù ... Hết thấy đều đang thu nhỏ lại ... Ầm một tiếng, bóng dáng Lâm Xung rơi thẳng vào dòng Hoàng Hà đang chảy xiết, biến mất không thấy. Sử Tiến ngẩn người, rớt cục nắm chặt côn mộc trong tay, đi tới chỗ vách núi đó, tiếng rống giận dữ vang vọng khắp núi rừng và sông lớn.

- Ta ... Giết các người ...

Ngày thu hơi lạnh, mây nhạt, trời cao ... Cuối tháng sáu năm Cảnh Hàn thứ mười của triều Vũ, một trận chiến Lương Sơn ở Sơn Đông, hỗn loạn trong vở kịch to lớn lúc triều Võ còn quét phía nam cũng không gây ra chấn động trong phạm vi quá lớn. Tuy rằng những người có xúc giác nhanh nhạy vẫn có thể cảm giác được thứ gì đó ở trong việc này, nhưng đối lập với tình trạng toàn bộ đại thế cục đang sôi trào thì cho dù có người thực sự đối xử đúng mức với tình hình bên này, tin tức thu hoạch được cũng vẫn có vẻ nhỏ bé không đáng kể. Mà việc Tâm Ma Ninh Lập Hằng chỉ ba ngày phá Lương Sơn cực kỳ phổ biến ở đời sau, lúc này

vẫn chỉ như một dòng suối nhỏ trong con nước lớn lịch sử khi so với công lao thiên cổ thu phục Yên Vân của Đồng Quán, bị người ta xem nhẹ, nháy mắt liền biến mất.

Có Đồng Quán, Lưu Diên Khánh, Quách Dực Sư, Tân Hưng Tông, Phương Lạp ... Trong khoảng thời gian này, những người này đều rất sôi nổi. Thậm chí ngay cả ở phương bắc, Hoàn Nhan A Cốt Đả dẫn người Kim quật khởi, Tiêu Can ở nước Liêu khởi động ánh chiều tà cuối cùng của một đế quốc lớn thì việc xuất hiện một cái tên Ninh Lập Hằng cũng chỉ là thêm một bằng chứng nho nhỏ cho cách nói “Anh hùng xuất hiện lớp lớp” mà thôi. Ít nhất là không lâu sau đó ở triều Vũ, công lao to lớn thu phục Yên Vân được liên tục tuyên truyền, cảm giác một đại thời đại đã đến cứ tràn ngập trong lòng mỗi người. Cách nói kiểu “Anh hùng xuất hiện lớp lớp” cũng đã tràn ngập trong các câu chuyện phiếm đầu đường cuối ngõ, khiến người ta vô cùng kích thích, tâm tình phấn khởi.

Không có bao nhiêu người biết rằng, ở mấy năm sau, hết thảy những thứ đó trở thành ánh chiều tàn của một đế quốc, trở thành một vết cắt mở ra một thời đại mới càng rộng mở hơn nữa. Mà trong thời đại này, một dòng nước lũ mạnh nhất và cũng đủ tính quyết định nhất cũng là khởi nguồn như vậy. Khi các nhà sử học đời sau đi ngược dòng điều tra trở lại, vén đi hết thảy vô số sương mù, đẩy đi hết thảy những ồn ào nhiễu nhương của sân khấu thời đại, đẩy Yên Vân về phía bắc, Phương Lạp về phía nam, ý đồ muốn nhìn rõ mảnh đất Sơn Đông, thì dòng suối nhỏ từng bị coi thường và biến mất kia rốt cục là từ đâu đó bắt đầu biến thành rộng lớn, hùng vĩ như Trường Giang và Hoàng Hà.

Cuối tháng sáu, giữa quân doanh Võ Thụy Doanh, đối với tù binh Lương Sơn, tổng cộng để lại hơn một ngàn người. Hơn một ngàn người này đều mang theo từ ba cái đầu của đồng bạn trở lên trong trận chiến Lương Sơn ấy. Bất kể như thế nào, sau khi bọn họ được sắp xếp thì tất cả đều được giữ lại.

Những ngày đầu bị trở thành tù phạm nhốt trong quân doanh quả thật cũng không tốt cho lắm. Muốn lấy đầu người đổi lấy phú quý, những người này phần lớn đều hiểu được rằng mình đã bị mắc bẫy. Mà quân nhân của Võ Thụy Doanh cũng sẽ không hòa nhã với bọn họ. Trong thời gian bị giam giữ dài tới một tháng, mỗi ngày bọn họ cơ bản đều là vượt qua trong sự uy hiếp của tử vong và cơn đói. Mà tin tức từ bên ngoài chỉ truyền đến từng chút, từng chút một, bao gồm việc Tống Giang đã đền tội, đã tẩy trừ toàn bộ lân cận hồ nước Lương Sơn, những nhóm đồng bạn lạc ở bên ngoài tàn sát lẫn nhau ...

Đại cục sụp đổ đã mài đi rất nhiều ý chí phản kháng của bọn họ. Võ Thụy Doanh muốn chống lại Lương Sơn trực diện thì đương nhiên là có chút không chịu nổi, nhưng đến lúc này muốn chống lại tù binh thì cũng tuyệt đối là lòng lang dạ sói, muốn kháng nghị cơ bản là vô dụng. Mà đối với bọn họ, bất kể là quan viên địa phương hay tướng lĩnh Võ Thụy Doanh đều giữ thái độ không thể phóng thích. Mà sau thời gian đối kháng chịu đựng dài tới một tháng, đại bộ phận trong số hơn một ngàn người này được phân tán, sắp xếp vào làm việc trong quân đội triều Vũ. Giống như giọt nước nhập vào sông lớn, mười mấy năm sau, số người có thể may mắn còn tồn tại trong số bọn họ cũng không thể có nhiều.

Mà trong đó có tổng cộng năm trăm lẻ bảy (507) người ký thân khế (văn tự bán mình), gia nhập một thương hộ tên là Trúc Ký. Mà đại khái vào khoảng mấy tháng sau, có hơn một trăm người lại bị phát vào trong quân. Sau khi chọn lọc một đám ban đầu, được Trúc Ký tiếp nhận có tổng cộng ba trăm tám mươi hai (382) người.

Những người này vào lúc ấy còn chưa có cảm giác rằng mình sẽ gia nhập sự kiện lớn gì hoặc sẽ được hậu thế ghi nhận bằng nét bút màu rất đậm. Đương nhiên, đối với đời sau thì ba trăm tám mươi hai người này cũng chỉ là con số mang tính chất tượng trưng, bọn họ cũng chưa chắc đã ra sức chèo chống được cái gì, chẳng qua là vì bọn họ mang ý nghĩa mở đầu.

Mà sự mở đầu này kỳ thực cũng không phải là to lớn, sáng chói.

Vào hạ tuần tháng bảy, khi Ninh Nghị lần đầu tiên đi vào Võ Thụy Doanh liền quyết định việc đi ở và thuộc sở hữu của hơn một ngàn người này. Hắn nói thẳng với những người này về cái nhìn về việc đi ở của đám quan viên xung quanh đối với họ, hoặc là sung quân, sau khi lấy được công tích thì được tự do, hoặc là gia nhập Trúc Ký, bán mình mười năm, từ đó về sau, mọi chuyện của những người đó, kể sinh nhai, vân vân, đều do chính hắn gánh vác.

Lúc ấy sắc mặt Ninh Nghị còn không được coi là khỏe mạnh, lời nói bình thản mà hồ hững.

499. Q.3 - Chương 501: Nam Bắc Cùng An, Thiên Hạ Đại Hảo

Còn ở bên cạnh, hơn một ngàn người đã chịu đói bụng hơn một tháng cũng không dám đề xuất nhiều kháng nghị cho lắm. Toàn bộ quá trình lựa chọn được hoàn thành trong vòng hai ngày. Rồi sau đó, Ninh Nghị phát tiền thưởng đối với mỗi cái đầu người, đặc biệt là đối với những người đi tòng quân. Khi phát tiền thì cũng đồng thời dặn dò họ rằng tiền bạc là vật ngoài thân, đi quân doanh thì có thể dùng để gấp gở trên dưới, như vậy có thể sống thoải mái một chút. Sau này có một số người cũng nhờ đó mà chịu ơn huệ, cũng có một ít người cũng bởi vì chút tiền bạc này mà bị hại.

Việc này có liên quan tới Lương Sơn, người trực tiếp chú ý nhất, ngoại trừ Hữu tướng phủ của Tần Tự Nguyên, thực ra còn có lực lượng của phủ Thái úy tham dự trong đó. Lúc ban đầu khả năng chỉ có điều chú ý một chút, nhưng khi hiểu được thủ đoạn mà Ninh Nghị biểu hiện ra khi phá Lương Sơn, lại thêm người bên ngoài trách mắng là Tâm Ma, Cao Cầu mới phát một mệnh lệnh tới Chu Đồng vừa mới đi ngang qua đó. Đối với Cao Cầu thì đó chỉ là một cử chỉ thuận tay sau khi biết đến ma sát giữa Ninh Nghị và nhà mình, sau khi thất bại thì không trực diện chống đối phủ Hữu tướng mà lại chỉ yên lặng, cả hai bên đều muốn để chuyện này vào ký ức.

Chỉ có năm trăm người lưu lại lúc ấy trở thành một vấn đề hiện thực nhất trước mặt Ninh Nghị. Bất kể là đám người Vương Sơn Nguyệt, Chúc Bư hay Lục Hồng Đề, lúc đầu đều đưa ra phản đối, thu những người này vào Trúc Ký có thể an tâm hay không, có thể an toàn hay không, đều là những vấn đề rất lớn. Ở thời đại này, có tiền có thể mời các cao thủ trên giang hồ, chiêu mộ gia nô, mua những người nghèo không có gì ăn. Ít nhất thì trong lòng những người này cũng không có thù hận, về độ trung thành phải tin cậy hơn nhiều so với năm trăm người Lương Sơn này.

Khi các nhà sử học đời sau truy cứu đến tận đây, ngẫu nhiên cũng sẽ đề xuất câu hỏi tương tự. Nhưng về sau, quá trình những người này được Ninh Nghị huấn luyện, thậm chí là tẩy não, lại như thể bị Ninh Nghị cố ý chôn vùi, cũng không để lại quá nhiều tư liệu. Những người tham dự lúc đó, sau này cũng không nói nhiều tới nó.

Nếu thực sự có người muốn miệt mài theo đuổi việc này, có lẽ sẽ phát hiện một ít gì đó đã bị phá nát thành những mảnh nhỏ.

Sau khi xử lý tốt vấn đề bán mình của những người này, đám người Ninh Nghị thành lập một doanh trại khép kín ở gần đồi Độc Long. Ninh Nghị ở đây khoảng một tháng, sau khi hết thấy vào quỹ đạo thì lệnh cho Tô Văn Dục phụ trách toàn bộ chuyện. Trong trí nhớ của cư dân đồi Độc Long, rèn luyện trong doanh trại trên cơ bản chính là rất đơn giản gồm đứng, ngồi, đi. Mà đến buổi tối thì thường thường là một đám người ngồi một chỗ nói chuyện, có đôi khi tiếng nói chuyện sẽ rất to.

Mặt khác, đã xảy ra vài lần rối loạn, đều bị trấn áp.

Chuyện như vậy đại khái tiến hành sau ba tháng thì doanh trại chuyển thành nửa khép kín. Gần bốn trăm người ở trong đó đi ra làm chút việc cho đồi Độc Long. Vào mùa đông thì chặt củi đặt ở bên ngoài đồi Độc Long, hoặc một số người sẽ để toàn bộ số tiền bạc mà mình có ở trước cửa nhà người ta.

Lúc này cư dân đồi Độc Long vẫn còn đang thù hận đối với tàn dư của Lương Sơn. Mỗi một lần làm như vậy, đám người Chúc Bư đều kéo người đến khiến những trang hộ không cần làm ra hành động quá khích. Nhưng không có mấy người hiểu được, vì sao những người này lại biến thành bộ dạng như vậy chỉ trong vòng mấy tháng.

Chuyện này về sau trở thành một câu đố không lời giải trong một thời gian rất dài về sau. Sau ba tháng, doanh trại bán khép kín đó liền có đám người thứ hai tiến vào. Đó là hơn ba trăm thiếu niên đã mua từ các nơi khi mùa đông đến. Từ đó về sau, đám thiếu niên này được huấn luyện phương thức một đôi một trong khoảng nửa năm, trở thành một bộ phận của Trúc Ký. Sau khi nhóm thiếu niên thứ ba đi ra thì ba trăm tám mươi hai người thuộc Lương Sơn cũng rốt cục được phân tán đi các nơi ... Đó đều là những việc sẽ nói sau.

Đầu tháng tám, mặt trời đã ngả về tây. Trên sườn núi, Lục Hồng Đề ngồi đó, nhìn doanh trại đang được dần dần xây dựng dưới chân núi. Ninh Nghị từ phía sau đi tới, nhìn nhìn trời chiều rồi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Rất xa dưới chân núi, hơn năm trăm người đang luyện đội ngũ chỉnh tề. Dưới sự uy hiếp của cái chết và yêu cầu hà khắc của Ninh Nghị, trận hình đó quả thực là vô cùng chỉnh tề.

- Ta vẫn còn có chút lo lắng, người giữ những người lại bên cạnh ...

Lục Hồng Đề nói:

- Cứ tiếp tục luyện như vậy, người bình thường đương nhiên có thể kỷ luật nghiêm minh. Nhưng dù sao trong lòng bọn họ vẫn có thù oán đối với người. Người ấy hòa thượng tới đây, mỗi tối lại giảng đại đạo lý gì đó cho bọn họ, bọn họ chưa chắc đã nghe hiểu được.

- Bọn họ sẽ hiểu.

Ninh Nghị cười cười.

Lục Hồng Đề lắc đầu:

- Ta vẫn cứ lo lắng cho an nguy của người. Ta không thông minh bằng người ... Người cứ nói thật cho ta biết, tối nào cũng để bọn họ ra sức nói về những việc sai lầm họ đã làm, như vậy thực sự có tác dụng không?

Ninh Nghị trầm mặc một lát:

- Ta sợ ... Không chỉ là có tác dụng thôi đâu. Nàng đừng nghĩ nhiều, đây cũng không phải là chuyện tốt, biện pháp này ta cũng chỉ dùng lúc này thôi ...

- Thần thần bí bí!

Lục Hồng Đề liếc hắt hắt một cái, ôm hai đầu gối. Mấy ngày nay, ở trước mặt người khác, Lục Hồng Đề vẫn luôn duy trì khí chất làm sớ phụ của Ninh Nghị. Nàng đội nón tre, đeo sa mỏng che mặt, mặc áo váy rất có khí chất “nữ hiệp” và “Tông sư” mà Ninh Nghị chọn cho nàng. Khi đi theo bên cạnh Ninh Nghị, không có bao nhiêu người dám coi thường nàng. Đặc biệt khi lúc này, chiến tích nàng đuổi giết người của Lương Sơn đã được công khai, thanh danh Hà Sơn Thiết Kiếm Lục Hồng Đề đã lan truyền khắp vùng Tề Lỗ, cùng với Tâm Ma đã trở thành ma đầu sát tinh mà không ai dám dây vào.

Đám người Chúc Triều Phụng của đời Độc Long cung kính thi lễ với nàng. Khi vào phòng khách thì ngồi ghế trên, ăn cơm thì ngồi mâm trên. Lục Hồng Đề vốn tính tình đạm bạc, không để tâm tới loại sự tình thế này. Ninh Nghị thì lại thích như vậy, lúc nào cũng nâng cao thân phận của nàng lên, khiến Lục Hồng Đề cũng đành phải làm ra vẻ cao nhân. Chúc Bưu từng xin so chiêu với nàng mấy lần, chỉ trong vòng mấy chiêu đã bị nàng tay không đoạt thương. Thực ra cũng chỉ có Loan Đình Ngọc có thể đánh một ít chiêu với nàng, nhưng cũng đánh không lại. Hiện giờ người của đời Độc Long thực sự rất kính sợ đối với vị nữ Tông sư này.

Cũng chỉ lúc nào không có người, hai người mới có thể tùy tiện một chút. Lúc này nàng nói chuyện, giọng điệu cũng không phải là không hài lòng. Đối với sự thần bí của Ninh Nghị, nàng cũng chỉ cảm thấy đó là sự lợi hại mà thôi, ngược lại thậm chí còn có vài phần tự hào.

Ninh Nghị cười cười, nắm bả vai nàng:

- Ta sẽ có chừng mực. Nhưng thật ra nàng ấy, nếu trở lại núi Lã Lương thì nhất định phải cẩn thận, đừng lúc nào cũng liều mạng, chờ ta tới tìm nàng nhé.

Lục Hồng Đề gật gù đầu:

- Nước Liêu đã bị đánh bại, núi Lã Lương hẳn là cũng có thể thái bình được một thời gian. Nếu triều Vũ thật sự thu phục mười sáu châu Yên Vân, sau này sẽ không có Đả Thảo Cốc nữa.

- Nếu thật sự có thể như thế thì cũng là chuyện tốt, chỉ có điều ... Đừng lơ là ...

- ... Ừ!

Là cao thủ võ lâm số một, số hai đương thời, nàng tựa vào vai người yêu, nhìn lên bầu trời chiều, trong ánh mắt cũng có chút khát khao Việc Đồng Quán thu phục Yến Kinh lúc này đương nhiên đã truyền khắp các nơi triều Vũ. Dưới ánh trời chiều như màu vỏ quýt, gió thổi mấy lá cây cỏ trên sườn núi, bay phất phơ trong không trung, vướng lên tay áo và tóc hai người, mang theo khát khao của nữ tử và sự thận trọng của nam tử, bay về phương xa. Tuy rằng chuyện sau này chưa chắc có thể phát triển theo hướng con người mong muốn nhưng giờ phút này, cảnh tượng hai người ngồi dựa sát vào nhau, trong lòng ấm áp, thì lúc nào cũng có thể nhớ lại ... Cho dù nàng sẽ một lần nữa trở lại nơi núi rừng hoang dã khắc nghiệt đó, sẽ phải chiến đấu với những kẻ ác ý đó, thì trong lòng cũng sẽ không còn hoang mang nữa.

Bởi vì ở bên ngoài nơi núi rừng hoang dã đó, có một người đang vượt mọi chông gai để tiến vào. Nghĩ vậy, cả trái tim và thanh kiếm đều muốn trở nên an tĩnh, cũng chống đỡ để nàng trở thành “Thiệt huyết kiếm” trấn giữ toàn bộ Lã Lương.

Không lâu sau, trong một căn phòng nhỏ ở Miêu Cương Lam Hoàn, thiếu nữ tên là Lưu Tây Qua ngồi đó, nhìn chút ánh nắng từ chiếu vào từ cửa sổ, nước mắt rơi xuống từ trên khuôn mặt hoạt bát. Bởi vì cũng vào ngày hôm đó, nàng thu được tin tức: Mấy ngày trước, quan binh phá Thanh Khê. Ngoài động Tử Đồng, Thánh công Phương Lạp lĩnh tàn quân phá vây không có kết quả, chiến đấu liên tục ba ngày rồi kiệt sức bỏ mình. Hoàng hậu Thiệu Tiên Anh cũng đã tự vẫn chết theo. Đám người Phương Thất Phạt, Phương Bách Hoa dẫn theo rất ít tàn quân chạy thoát.

Lưu Thiên Nam bưng trà từ ngoài cửa tiến vào:

- Cô nương, đừng thương tâm nữa ... Chuyện này ... Lưu Tây Qua ngẩng mặt lên, ánh sáng mặt trời chiếu lên những giọt nước mắt trên mặt:

- Ta càng nghĩ ...

- Ôi ...

Lưu Thiên Nam đặt trà xuống rồi vẫn lui ra ngoài.

Dù sao Bá Đạo Doanh cũng là khởi binh theo Phương Lạp. Sau trận chiến Hàng Châu, số lượng thanh niên cường tráng có thể đánh nhau chỉ còn lại tám trăm người, còn phải bảo hộ hai ngàn người nhà già yếu. Lúc trước Ninh Nghị một tay lập nên kế hoạch di chuyển và sống yên, Lưu Tây Qua cũng độc đoán lựa chọn thoát ly, tách rời khỏi Phương Lạp đã mất đi đại thế. Việc đã đến nước này, nàng cũng chỉ có thể cam đoan sự tồn tại tiếp theo của Bá Đạo Doanh.

Sau đó, Trần Phàm dẫn một ít người rời đi, trở lại Thanh Khê cứu người. Khi cuộc chiến bên kia nguy cấp, cũng có một số người đàn ông lòng mang nhiệt huyết muốn đi qua đó hỗ trợ những người từng là đồng đội chiến đấu. Lưu Tây Qua phủ quyết việc này không chút nhượng bộ, nhưng trên thực tế, tình cảm giữa nàng và đám người Phương Lạp còn sâu sắc hơn xa so với những người khác và Phương Lạp.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, từ sau khi Lưu Đại Bưu qua đời, mấy người Thánh công Phương Lạp, Thiệu Tiên Anh, Phương Bách Hoa, gần như là người nhà thân thiết nhất của nàng.

Nàng đã từng khuyên bảo Phương Lạp trốn đi phương xa, chỉ có điều Phương Lạp cự tuyệt. Mà lúc này, vì sự tồn tại của Bá Đạo Doanh mà nàng phải ngồi xem những người thân đó chết đi, trong lòng nàng rất cực có cảm giác thế nào, Lưu Thiên Nam và một số ít người tương đối thân cận với nàng trong Bá Đạo Doanh có thể cảm nhận được.

Sau khi Lưu Thiên Nam rời khỏi, Lưu Tây Qua tiếp tục ngồi ngẩn ngơ hồi lâu, rốt cục lấy ra mấy tờ giấy từ trong ống tay áo. Lúc này chất lượng mấy tờ giấy vốn không tốt, có lẽ đã bị xem rất nhiều lần, mấy tờ giấy to nhỏ đều đã khá cũ nát. Đó là tin tức về “Tâm Ma trấn Lương Sơn” từ bên ngoài truyền đến trước đó không lâu.

Sau đó nàng lại hỏi thăm một chút, ít một gom lại, được mấy tờ giấy này, nhưng vẫn không thể thu được toàn cảnh của sự kiện.

- Ninh Lập Hằng ...

Nàng khịt mũi, sau đó cố gắng lau khô nước mắt, không thể để hân coi thường! Nàng không nói nữa, nhưng nhìn ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào lại có cảm giác muốn bật khóc.

Người đang ... Làm gì thế ... Sau khi Phương Lạp bị chém đầu, mối loạn Vĩnh Lạc ồn ào, huyên náo rồi cục cũng đi đến kết thúc.

Năm Cảnh Hàn thứ mười của triều Vũ, nam bắc đã định. Cuối tháng tám, Ninh Nghị trở lại Biện Lương, đúng là cảnh mùa thu thái bình, ca múa vui mừng. Không lâu sau, một hệ thống chuỗi buôn bán có tên là Trúc Ký bắt đầu vươn xức tu trên mặt đất triều Vũ, bành trướng rộng ra giống như quái vật ... Tấm màn của một thời đại mới đã được mở ra.

500. Q.3 - Chương 502: Số Mệnh Trôi Dạt Hồn Loạn Như Dây Cung

Vũ triều, mùa đông năm Cảnh Hàn thứ mười, đường phía đông Sơn Đông, huyện Ngư Doanh! Đã vào giữa đông, tuyết rơi lả tả, ở trong ngoại thành giống như được bao phủ lên một tầng màu bạc trắng. Chỉ có điều lúc này ở Ngư Doanh không nhiều người có cảm hứng với tuyết như vậy.

Ngoại trừ một vài người phú quý trong đại thành, hoặc là những đứa trẻ chưa biết suy nghĩ, đối với dân chúng bình thường mà nói tuyết lớn như vậy, dù sao thì cũng phải chống cự rất khó khăn. Đặc biệt đường qua sông Hoài đến Tần Lĩnh, mỗi khi vào đông, mọi người lại tích củi lương, thường thường ở trong chần một tháng hai tháng, trải qua một thời gian dài không muốn xuống giường cũng không kỷ lạ.

Thứ nhất là vì thời tiết quá lạnh, vào đông lại không có chuyện gì lớn, thứ hai là bởi lúc này mỗi nhà chưa chắc đều có quần áo mùa đông, rất nhiều hộ nông ở những địa phương hương dã, có lẽ đến quần áo giữ ấm cũng không có, khi vào đông, cũng chỉ có thể cả nhà ôm bọc chần, chịu đựng cái giá lạnh khắc nghiệt, mỗi một lần xuống giường đều là một lần dày vò. đọc truyện mới nhất tại . com

Mà cũng có người nhà nghèo gia cảnh quẫn bách bần cùng, bắt đầu cuối thu vào đông mang bó củi đi bán khắp nơi, khi vào đông nhà mình lại không có củi sưởi ấm.

Người bán than trong lòng lo than quá rẻ nguyện khi trời rét đem than đi bán, lúc này ở Vũ triều, cũng không phải là tin tức kỳ lạ gì. Như vậy, vào ngày đông đầu tiên, quanh các thành phố lớn không có nhóm người chết đông lớn, liền được cho là mùa thái bình, về phần những người già yếu, không qua được ba mươi chín ngày lạnh, cũng không coi là chuyện kì quái gì.

Đương nhiên Ngư Doanh cũng không tính là huyện lớn gì, nhưng chung quy cũng có một bến tàu ở bờ biển Hoàng Hà, có vài phú hộ tụ cư, trong ngày tuyết ở đây cũng vậy, người có thể đi ra ngoài, đúng là vẫn có. Trong huyện thành, mấy quán rượu, quán trà tốt nhất vì khí trời rét lạnh, kinh doanh đều hạ thấp, nhưng thật ra thanh lâu lại kinh doanh tốt nhất, mặc dù có sự ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng cũng không lớn. Không ít hào khách, phú hộ nguyện ý ở những nơi này hưởng thụ ấm áp, giống như cảm giác về nhà bình thường, một vài người vì ngày tuyết nên ở lại cửa hàng tại Ngư Doanh, ở bên trong không có việc gì, cũng chỉ có thể đi vào những nơi này nấn ná tiêu khiển, đem kinh doanh ngắn hạn trở thành dài hạn.

Thanh lâu nổi tiếng nhất ở Ngư Doanh là Xuân Hương các, mỗi ngày đèn đuốc đều sáng trưng. Cửa chính thanh lâu, bốn phía treo vải bông màn thật dày, bên trong đốt than điều kiện tốt nhất, nữ ca kỹ giọng hát uyển chuyển, điểm tâm ngon miệng, nữ tử tri kỷ động lòng người tiếp khách thanh lâu, nếu muốn tắm rửa, bốn mùa cũng đều có nước ấm. Dù tiêu phí xa xỉ, phú hộ trong thị trấn hay là thương lữ ở lại Ngư Doanh cũng đều nguyện ý tới đây tiêu khiển.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài người đến xem náo nhiệt.

Giống như lúc này, trong Xuân Hương các, một cảnh tượng náo nhiệt liền ở phát sinh. Một cô gái mặc áo bông dày cùng vài đại hân đang đẩy một thanh niên trẻ tuổi uống rượu đến say khướt từ trong phòng của cô đi ra. Thanh niên trẻ kia uống say không chịu đi, hai bên suýt nữa thì cãi nhau ở trong lầu.

Tiết mục tương tự như “Bắt kẻ thông dân” này ở trong thanh lâu cũng gặp qua không ít. Nhưng nói thực ra, muốn vùng lên, phải xem rõ bối cảnh của cô nương này, hơn nữa đối thoại giữa hai người, người bên ngoài cũng có thể nghe ra hai người không phải là vợ chồng. Mọi người trong đại sảnh hằng hái xem trò vui, bàn luận sôi nổi.

Thanh niên trẻ tuổi say rượu kia bám lấy tay vịn xuống lầu, giẫy dụa kịch liệt:

- Ta không là tướng công của ngươi! Ta cũng không phải tướng công của ngươi! Ngươi chỉ là muối muối của ta! Dựa vào cái gì quản chuyện của ta! Ngươi dựa vào cái gì quản chuyện của ta! Buông, ta phải đi về uống rượu!

Nam tử khóc lóc om sòm, hô loạn từng hồi, nữ tử đi đằng trước đang mặc áo bông dày nên không rõ thân hình mập mạp hay không, nhưng khuôn mặt nhìn cũng không tệ lắm, lúc này ánh mắt tức đến phát run, quay lại chỉ đạo với phía sau:

- Kéo y đi ra ngoài!

Hai gã đại hán đi theo liền kéo nam tử đang giẫy dụa kia xuống lầu.

Nam tử một mặt tóm lấy bất cứ gì mình nắm được, hoặc là đứt khoát nằm trên mặt đất giẫy dụa la lên:

- Ta không đi! Ngươi dựa vào cái gì làm như vậy! Ta là ca ca ngươi! Huynh trưởng vi phụ! Hiện tại trong nhà ta là lớn nhất! Ngươi bồi thường tiền hàng, ngươi sớm muộn sẽ không phải người nhà họ Lâu, ngươi quản chuyện của ta làm gì! Ta muốn đem gã ngươi đi! Ta muốn gã ngươi đi các vị huynh đệ, đây là muối ta, ta muốn gã nàng đi! Hôm nay ai trả tiền rượu cho ta, ta sẽ gã nàng cho người đó! Đừng kéo ta

Lời nói này làm ọi người trong lầu cười vang, trong lúc nhất thời liền có người trêu đùa nói tiếp, nhưng thoạt nhìn bối cảnh cô gái này cũng không đơn giản.

Trong lầu có người chụm đầu ghé tai, nói cô gái này từ bên ngoài đến làm ăn buôn bán, có chút quan hệ với Trần Lão Hồ hắc bạch lưỡng đạo ở Ngự Doanh, đã ở lại đây vài ngày rồi. Sơn Đông vốn là một nơi hắc bạch lưỡng đạo hỗn tạp, cũng là vì bối cảnh của Trần Lão Hồ kia, cô gái này mới có thể tại Xuân Hương các bắt người như thế.

- Vị huynh đài này, muốn gã lệnh muối, chúng ta có nuốn quản cũng không được a

- Tuy nhiên muối muối quản chuyện ca ca phong lưu, quả thật cũng có chút không tốt, ha ha

Bình thường nữ tử gặp loại trêu đùa này, khó tránh khỏi xấu hổ, cô gái trước mắt tuy rằng đã từng chứng kiến nhiều trường hợp lớn, lúc này cắn chặt hàm răng hốc mắt ửng đỏ, đi xuống lầu dưới đưa ngân phiếu cho tú bà, nói tiếng xin lỗi. Tiếng kêu gào của nam tử phía sau, ngược lại càng thêm kịch liệt.

- Ta không đi có nghe hay không! Lâu Thư Uyển! Ngươi điên rồi ta mới là thông minh nhất đấy! Để ta quay lại uống rượu! Ta không đi cùng với ngươi! Ngươi đi đường Dương Quan của ngươi, ta đi cầu Độc Mộc của ta! Ngươi điên rồi! Ngươi cho là ngươi giết ... rồi ... thì rất lợi hại phải không! Ngươi còn nhìn không hiểu ...

- Ngươi nói lớn tiếng thêm một chút đi!

Nam tử vừa thốt câu “Giết người”, nữ tử mới quay ngoắt đầu lại, quát một tiếng.

Mọi người nghe như vậy, tuy rằng hơi sững sờ nhưng là cũng không thấy kỳ lạ, trước tiên là bởi nam tử nói không rõ ràng, mà cho dù là nói rõ, với tình hình hắc bạch Sơn Đông hỗn tạp, có thể quan hệ cùng Trần Lão Hồ, làm sao có thể là loại người lương thiện. Chỉ có điều sau khi nghe được câu này thì không có người nào tiếp tục mở miệng cười cợt nữa. Nơi này thương khách qua lại, còn có đại hiệp võ lâm, cũng có trọng phạm lục lâm, gặp hợp tán dóc đấy, mấy ngày nữa sẽ lại vút chuyện này ở sau đầu thôi.

Sau khi đi khỏi Xuân Hương, gió tuyết đập vào mặt, nữ tử lau nước mắt trên mặt, đi ở phía trước. Nam tử phía sau vẫn cứ giẫy dụa, miệng vẫn lải nhải nàng không phải người nhà họ Lâu. Đợi đi đến chỗ hai xe ngựa đỗ ở ven đường, nữ tử mới đột nhiên quay đầu lại.

- Đúng vậy a! Ta không phải người nhà họ Lâu! Nhưng ngươi thì phải! Ngươi bây giờ nhìn xem người người nhà họ Lâu thành cái dạng gì thế này! Lâu Thư Hằng! Ngươi là nam nhân cuối cùng của Lâu gia, bộ dạng của ngươi bây giờ là cái gì?

Đây chính là huynh muội Lâu gia sau khi thành Hàng Châu bị phá thì lưu lạc tứ xứ.

- Ta? Muội muội trách cứ nghiêm khắc,

Lâu Thư Hằng cố gắng đứng vững, vung tay lôi kéo hán tử bên cạnh đang dìu y, cười điên điên khùng khùng.

- Ta là người thông minh! Ta chính là cái bộ dáng này, bởi vì ta là người thông minh! Phải ... phải ... tận hưởng lạc thú trước mắt! Người ... Người mới là người điên! Lâu Thư Uyển, người xem người đang làm cái gì ...

Trong gió tuyết, Lâu Thư Uyển nhìn y, gần từng chữ một, nói:

- Ta vực Lâu gia đứng lên! Ta ... là vi báo thù cho cha và đại ca ...

- Ha ha ha ha, báo thù.

Lâu Thư Hằng cười đến loạn choạng suýt ngã, sau đó lắc đầu.

- Người muốn báo thù, ta không cần! Người là đồ điên này ... Người còn không thấy rõ ràng, người căn bản báo thù không được, coi như là khi ở Hàng Châu người không nhìn rõ, đến nơi này thì cũng nên thấy rõ rồi mới phải chứ! Báo thù cái gì! Toàn bộ Lương Sơn đều chết sạch! Người muốn báo thù, cái gì ... người cho là tự mình giết tướng công là lợi hại sao, người ... người chỉ là kẻ giết tướng công mình mà thôi, hơn nữa người căn bản cũng không để ý y, ta thấy rất rõ ràng đấy, tại sao người không giết ta đi ...

Tiếng nói của Lâu Thư Hằng thấp dần, Lâu Thư Uyển đứng ở đằng kia chăm chăm nhìn y, tròng mắt đầy tơ máu, đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu người không phải la ca ca của ta, ta cũng sớm giết người rồi ...

- Ha ha, đúng vậy. Ta có lỗi với người, ta cùng y đều xin lỗi người, ban đầu giữa lúc chạy nạn, ta thần trí hồ đồ, sắp chết đói, ta thần trí hồ đồ, không nên dùng người để đổi lấy lương thực ...

- Người câm miệng!

- Ah.

Lâu Thư Hằng cười điên cuồng.

- Người không thích, ta không nói nữa. Nhưng ... ta thấy rõ, Lâu Thư Uyển, người không báo thù này được, ta cũng không muốn người báo thù, bởi vì trong lòng người căn bản ...

- Câm miệng!

- Trong lòng người căn bản là ...

- Câm miệng

Bốp, một bạt tai vang lên ở trên mặt của Lâu Thư Hằng, Lâu Thư Hằng loạn choạng lùi sang bên cạnh hai bước, ngồi bệt xuống trên mặt đất bên cạnh bánh xe ngựa, y cười ha ha, lấy ra một bầu rượu giấu trong tay áo, mở ra định uống, Lâu Thư Uyển tiến lên, đá vào bụng y một cước, sau đó lại đá vào tay y.

- Không được uống, ca ca

Nàng xông lên đá một trận quyền vào Lâu Thư Hằng, trong ngày mùa đông thân hình mặc quần áo dày, Lâu Thư Uyển cũng không có bao nhiêu khí lực, đá Lâu Thư Hằng một trận, cũng chỉ là đá bay được bình rượu của y, quấy rầy y mà thôi. Lâu Thư Hằng lúc này căn bản chính là lợn chết không sợ bóng nước sôi, đã bị đánh một trận nhưng người đầy mùi rượu vẫn đứng ở đằng kia cười nhạo, Lâu Thư Uyển đứng lại nhìn y một lát, rồi cục phân phó người bên cạnh nói:

- Dẫn y về nhà trọ.

Lâu Thư Hằng được mang lên một chiếc xe ngựa, khi xe ngựa sắp chạy đi, Lâu Thư Uyển ngẩng mặt lên nói:

- Ca, chúng ta quay về bàn lại.

Đầu của Lâu Thư Hằng cúi ở chỗ cửa sổ xe ngựa, hoảng hốt thấp giọng nói:

- Ta còn muốn đi Xuân Hương các ...

Cỗ xe ngựa kia đi rồi, Lâu Thư Uyển đứng một hồi lâu, sau đó giơ tay sờ lên trán, khi xoay người, thấy bầu rượu bị đánh bay nằm trong đồng tuyết, bèn đi qua nhặt lên. Rượu bên trong đã đổ không ít, nhưng chung quy còn có, nàng đứng đứng, giơ bầu rượu lên uống ừng ực ừng ực mấy ngụm, trên mặt lộ ra một tia đỏ ửng. Sau đó nói với người tùy tùng còn lại:

- Đi ... chúng ta làm tốt chuyện của Hồ Vương ... sau khi làm xong, thì tốt rồi ...

Đoàn người đi tới chiếc xe ngựa còn lại, khi xe ngựa lăn bánh, một làng nhỏ của huyện Ngự Doanh cách đó không xa. Trong phòng củi mờ tối, đôi mắt nhìn lên ngắm bông tuyết đang rơi ở trên cửa sổ, đó là ánh mắt của một gã nam tử gầy dơ xương, ăn mặc lôi thôi, có vẻ dị thường gầy yếu, nằm ở trong đồng củi hỗn độn, vết thương nửa bên mặt chôn chặt, một nửa dung mạo đã bị phá hủy, cũng bởi vậy, không ai có thể thấy trên khuôn mặt kia đã lưu lại bao nhiêu vết chém.

Cách phòng bếp không xa, một nông phụ quần áo đơn bạc một bên tay đỡ đứa trẻ hai tuổi, một bên tay thì thêm củi vào bếp, thêm chút nhiệt độ.

Nàng đang lải nhải nói chuyện:

- ... Lúc trước nhặt người về, đúng là thân hình người cao lớn, cho dù không phải cường nhân lực lâm, thân thể tốt rồi cũng có thể làm giúp một số việc. Nào biết đem vết thương của người chữa được rồi, người lại biến thành thằng ngốc, ôi ... thật là lỗ quá, người còn như vậy đầu xuân năm sau ta sẽ đuổi người đi ... Người làm cái gì mà cứ luôn nhìn cửa sổ vậy, ta biết, người lạnh đúng không, để cho ta giúp người lấy đồ vật này nọ chắn một chút ...

Nàng là một quả phụ trong thôn, có chút tư sắc, khi ở nhà chồng, gia cảnh cũng coi là giàu có, nhưng từ khi chồng qua đời, hết thấy liên chuyển biến đột ngột.

Mấy tháng trước nàng cứu một gã đàn ông bị nước trôi dạt bên bờ sông, thoát nhìn đều là tổn thương của đao. Trong nội tâm nàng băn khoăn, vài thứ trong nhà từ lúc trượng phu mất đã bị thân tộc chiếm hết, cứu một tên cướp, chữa cho y khỏi sẽ làm việc giúp mình, nào ngờ đầu chữa xong thì người này cả ngày chẳng nói lấy một câu, bị đánh mắng cũng không biết phản kháng, khiến nàng cảm thấy việc mua bán này thật sự là không có lời, nhưng thời tiết dần dần lạnh lên, nàng cũng không thể đuổi một kẻ ngốc ra ngoài, đành phải dần xếp cho y ở trong phòng củi, ở một phương diện nào đó mà nói, cũng là để y tự sinh tự diệt rồi.

Tuy nhiên chuyện như vậy kỳ thật cũng mang đến cho nàng không ít phiền toái, những thứ của nhà chồng cuối cùng vẫn là nhà chồng, thỉnh thoảng vẫn có một vài thân tộc đến lấy đi cho dù nàng có che che giấu giấu thế nào. Mà lúc này nàng chứa chấp một nam nhân, mấy ngày nay người tới cửa nói xấu nhiều hơn, cũng đúng lý hợp tình, mỗi khi như vậy lại khiến nàng và đối phương cãi vã một phen.

Khi cãi vã, nam tử ở trong phòng củi, lẳng lặng nghe. Khi quả phụ ẵm ẵm xong rồi trở về, lúc nào cũng oán trách y một trận:

- Nếu không phải thời tiết quá lạnh, ta sớm đuổi người ra ngoài rồi ...

Khi đến đầu xuân, trong thôn trang đã có thêm một nông phu bị thương một bên mặt, bởi vì thân hình y cao lớn, trên người lại có không ít vết sẹo trên mặt, người trong thôn dần dần biết y rất dễ bắt nạt, nhưng cũng không có ai thực sự làm đến quá phận, không ít người đều cảm thấy y có chút lai lịch có lẽ là Sơn đại vương trên núi nào đó. Loại chuyện này cũng không sao cả, nhưng thật ra cũng không ai có tâm tư đi báo quan.

Lúc y xuống ruộng trồng trọt, quả phụ sẽ bế theo đứa bé mang chút đồ tới, có đôi khi chỉ đứng ở bên ruộng để trông chừng. Trong thôn tin đồn rất nhiều, nàng cũng không sợ xấu, tính cách mạnh mẽ, ngẫu nhiên còn cãi vã với người ta. Đợi cho những đồ vật còn lại bị nhà chồng nàng được chia xong, hai người liền ngủ cùng một giường rồi, đó là chuyện của mùa thu năm thứ hai ... Bánh xe vận mệnh giống như vô số cung loạn, có đôi khi sẽ cùng xuất hiện, sau khi tách ra, liền chẳng biết lúc nào, thậm chí là không có khả năng gặp lại. Đầu tháng mười hai năm Cảnh Hàn thứ mười, Tô Văn Dục và Vương Sơn Nguyệt rời khỏi Sơn Đông, trở về Biện Lương.

Trải qua mấy tháng quản lý việc kinh doanh kia, làm cho Tô Văn Dục gặp phải một lễ rửa tội khó tả, lúc này cả người khí chất đều đã biến đổi. Về phần Vương Sơn Nguyệt, y gần đây cùng Chúc gia trang xảy ra một chút xung đột, thậm chí còn làm cho Chúc Bưu định đánh cho y một trận.

Nguyên nhân là vì, y là kẻ thứ ba trong chuyện hôn sự của Hồ Tam Nương và Chúc Bưu ... Mà sau khi đánh y rồi, Chúc Bưu lại tiện thể nhờ y nhắc với Ninh Nghị:

- Qua năm sau, ta sẽ tới kinh sư.

Lúc này ở giữa kinh thành, gần cuối năm, một mảnh phồn hoa ...

501. Q.3 - Chương 503: Mùa Đông Ấm Ấp, Nhà Nhỏ

Mùa đông năm Vô Cảnh Hàn thứ mười, Biện Lương! Đến tháng mười hai tuyết mới bắt đầu rơi. Mặc dù nói thế, nhưng mọi người đều nói tuyết rơi đúng lúc bội mùa, nhưng trong đầu năm Cảnh Hàn thứ mười, sáu tháng cuối năm mùa màng rất tốt, thời gian ấm áp dài hơn một chút, cũng cho con người thêm nhiều đường sống.

Tới mùa lạnh, toàn bộ trong ngoài Biện Lương như được bao phủ bởi một dòng nước ấm, khi đám ăn mày ở ngoài thành tụ tập, bên trong thành nhà giàu cũng tề, phát cháo miễn phí thay cơm, vẫn tiếp tục không ngừng. Mà bởi vì Yến Kinh đã khôi phục, lúc này sự nhiệt tình với chiến tranh của cả thiên hạ cũng phát triển cao hơn, nhóm phú thương cường hào đối ngoại thì hô hào sớm ngày bình định Yến Vân, bên trong thì nhiều người đi làm việc thiện, thật là thiên hạ một lòng từ trên xuống dưới.

Mà đối với nhóm văn nhân mà nói, thành Biện Lương mùa đông này trở thành một địa phương người người đều đổ xô tới. Từ sau mùa thu, tất cả các văn nhân thư sinh trong thiên hạ liền tụ về thành Biện Lương. Những người này, có khi là thí sinh đến vì kỳ thi vào mùa xuân năm sau, còn lại là vì tin tức Yến Vân quy phục được truyền đến, bởi vậy vào kinh chạy chức quan.

Thư sinh Vũ triều đã nhiều lắm, người có công danh cũng nhiều, có một vài vấn đề của quan chức vẫn tồn tại, vả lại đang không ngừng mở rộng. Nhưng nếu mười sáu châu Yến Vân có thể giành lại, ngay lập tức khả năng trở thành một số vị trí lớn, trong tình hình như vậy, chạy chức quan là một điều tất yếu.

Văn nhân tụ tập, ngoại trừ việc làm cho các nhà trọ trong kinh thành nhất thời kín người hết chỗ, cũng làm cho nhiều việc trọng đại xảy ra không dứt, thanh lâu đang trong lúc kinh doanh thịnh vượng dị thường. Mặc dù thoát nhìn một vài văn nhân có vẻ hà khắc, hầu hết văn từ ca tụng công đức không khỏi theo một khuôn khổ, không có sự đổi mới, nhưng thịnh thế như vậy, chung quy vẫn là đáng khen đấy, đó là bởi vì Phương Lạp khó tránh khỏi bị chém đầu, mặt phía bắc Yến Kinh bình phục, thổ phỉ Lương Sơn đền tội, trong khoảng thời gian này Biện Lương lưu hành phong cách thi từ nhưng thật ra so với lúc trước thì ngòi bút của các thư sinh đã dừng cảm hơn, xem ra cũng đã vượt qua ý chí xếp bút nghiên theo việc binh đao rồi.

Mà ở tình thế như vậy, từ ý nghĩa nào đó mà nói, trong vòng một năm nay cùng Phương Lạp, Lương Sơn thậm chí cả Biện Lương thì từ ít nhiều đều có liên quan đến tên của một người. Những ồn ào náo động từ Đoan ngo qua đi, liền nhạt dần dần ra vòng tròn thượng lưu Biện Lương, trở thành chỉ có những người biết đến sự tồn tại của người này, khi nhớ tới ít nhiều sẽ cảm thấy tiếc nuối và không giải thích được.

Người này tên là Ninh Nghị Ninh Lập Hằng.

Sau khi từ Sơn Đông trở lại Biện Lương, hắn vẫn chưa chính thức gia nhập Mật Trinh Ti, cũng không giống Tần Tự Nguyên là suy tính vào Quốc Tử Giám, cầu công danh hoặc là chính thức xuất hiện công khai. Ngoại trừ danh hiệu phụ tá ở Tần phủ ra, thời điểm còn lại, vị công thần vừa mới phá Lương Sơn này trở về nhà, tiến vào cuộc sống nhà nhà “Cùng vợ dạy con”, “Bảo dưỡng tuổi thọ”, thỉnh thoảng đứng đằng sau sắp xếp kế hoạch buôn bán một chút, cuộc sống cứ nhàn nhả thoải mái như thế.

Nhưng đương nhiên, đối với Tần Tự Nguyên và những người cấp bậc khác mà nói, buôn bán là hoàn toàn không nằm trong khái niệm “Đại sự”.

Vào lúc này bởi vì quản lý sự vụ của Bắc Phạt, thanh thế cũng như điều gặp gió, nội bộ Tướng phủ gần như quyền khuynh triều dã, mà bên trong Mật Trình Ti, một năm nay sự tình làm người ta thực sự phần chần không phải là Đồng Quán Bắc Phạt, cũng không phải là bình định phía nam, mà là chỉ có Ninh Nghị đi Sơn Đông, trong vòng hai tháng đã giải quyết xong tai họa ngầm Lương Sơn này, giống như là liều thuốc trợ tim chân chính.

Đối với một vài việc mà Ninh Nghị đã biểu hiện năng lực ra ngoài, đặc biệt việc đại phá Lương Sơn lộ ra thủ đoạn khổng lồ chế nhân tâm trong tay, tuy rằng quý dị gân giông yêu quái, nhưng nếu muốn làm việc bình thường lớn nhỏ tất nhiên không làm khó được hắn. Người này phải dùng như thế nào, Tần Tự Nguyên từng có ý tưởng, ngay cả đã cùng đám người Giác Minh, Nghiêu Tổ Niên thảo luận thì vẫn cứ băn khoăn cảm thấy không được. Nhưng mà đến cuối cùng, Ninh Nghị trở lại Biện Lương, lại lựa chọn ẩn thân phía sau, đây thật là một sự kiện ngoài dự liệu của mọi người.

Nếu là người trẻ tuổi bình thường, đám người Tần Tự Nguyên sao lại cho hắn “Tự làm” như thế. Nhưng Ninh Nghị làm việc nói chuyện, đều có một cỗ khí thế đương nhiên, đặc biệt lần này trở về mặc dù đối với người bên ngoài hắn thẳng thắn bày tỏ hiện giờ không muốn vào quan trường, nhưng đối với sự tình sau đó, biểu hiện ra ngoài lại cũng không phải là cảm giác trốn tránh, mà giống như đó là ý nghĩ thật sự của chính mình. Đối với Tướng phủ sau này có chuyện gì, hắn hứa hẹn tất nhiên sẽ hỗ trợ, nhưng ngoài điều đó ra, dường như hắn có thêm một số ý tưởng lớn muốn thực hiện, khiến người ta cảm giác chú ý nhiều hơn.

Tần Tự Nguyên ngày trước cùng hắn trao đổi, liền biết lòng hắn suy nghĩ phức tạp. Sau chuyện Hàng Châu, Lương Sơn, hệ thống Nho gia, lý tưởng thiên hạ muôn đời thái bình trong lòng hắn đến cuối cùng là cái gì, tất cả mọi người rất khó thấy rõ ràng. Theo như cách nghĩ trước đây của bọn họ, Ninh Nghị lúc trước nản lòng thoái chí, khả năng đó là gặp phải vấn đề khó giải quyết, lúc này đã có quyết định của chính mình, nói vậy cũng là bởi vì việc này mà đến. Sau khi khuyên bảo không có kết quả, liền không cần nhiều lời nữa, chỉ nói hắn vẫn là thân phận phụ tá trong Tướng phủ, cũng có một vị trí ở trong Mật Trình Ti, ngày bình thường cố nhiên thanh nhàn chút, khi cần giúp đỡ thì cứ đến, Ninh Nghị cũng gật đầu đáp ứng.

Như thế, sự xuất hiện của hắn ở Biện Lương dần nhạt dần.

Đương nhiên, hơn ba tháng tới nay, đối với lúc trước đáp ứng cách nghĩ của Ninh Nghị, đám người Tần Tự Nguyên có lẽ là có chút hối hận.

Vì trong khoảng thời gian này, việc hắn làm cũng không nhiều, nếu phải đứng lên quy nạp, ở trong Biện Lương phồn hoa huyền ảo mấy tháng, Ninh Nghị làm ra một vài gánh hát tạp kỹ, mua vài cái lò rèn, xưởng tạo giấy, chỗ trú hầm, tửu phường, thậm chí là cửa hàng buôn bán gạo vân vân.

Đối với người thường mà nói, mặc dù thoát nhìn khó phân phức tạp, nhưng trong mắt đám người Giác Minh, Nghiêu Tổ Niên, đơn giản chính là chút việc nhỏ thuận tay ném tiền đều có thể mua được. Ninh Nghị trước đó có trải qua khảo sát hay không, bọn họ không biết, nhưng toàn bộ quá trình mua thoát nhìn thực là vô cùng nhàn nhã, Ninh Nghị phí khí lực không lớn, dường như cũng chỉ là trong những ngày sống nhàn nhã, thuận tay mua vài thứ, sau đó đem mấy thứ tài nguyên, nhân lực tới một trang viên ở ngoại ô, làm tập trung, tính phương hướng cải tạo.

Chỉ có khi hứng thú của Ninh Nghị dính đến cửa hàng gạo, Tần Tự Nguyên nhớ tới một chuyện, tìm Ninh Nghị tán gẫu qua một lần, chủ yếu là muốn Ninh Nghị làm ra “Lôi tử” và “Máy xay gió” mà trước đó từng làm ở thành Hàng Châu. Lúc ấy mấy thứ này vẫn chưa lưu truyền ra, nhưng lúc này Tần Tự Nguyên lại không thể không suy xét ảnh hưởng mang đến trong đó, ông hỏi Ninh Nghị, Ninh Nghị cũng liền gật đầu thừa nhận đúng là muốn làm chút về phương diện này.

Lúc này Vũ triều giàu có và đông đúc, trọng phân biệt giàu nghèo, đối với giai cấp à nói việc xay gạo là đương nhiên. Tuy nhiên thực ra, trình tự xay gạo lại khá rườm rà, ở trình độ nào đó mà nói, cũng quyết định giá cả của gạo xay. Nếu Ninh Nghị thật sự chuẩn bị sẵn sàng, làm ra mấy thứ Lôi tử này, bởi vì kỹ thuật hàm lượng Lôi tử không tính là cao, cố nhiên không thể kiếm được lợi nhuận trong mười năm tám năm, nhưng với năng lực của Ninh Nghị, trong thời hạn ngắn kiếm được số lớn lại là vô cùng dễ dàng. Từ

nay về sau loại gạo nghiền được dùng công nghệ này sẽ được khuếch trương, giá cả gạo xát giảm xuống, chưa chắc không là một chuyện tốt, nhưng lúc này, đã có phiên toái tương đối.

- ... Hiện giờ tuy rằng triều đình của ta giàu có và đông đúc, người nghèo cũng không thiếu kẻ sinh nhai, nhưng dù sao cũng là thời kì đánh giặc, hậu cần cực kỳ khẩn trương. Nếu là sau khi Liêu vong, người Kim lại có uy hiếp, sự căng thẳng này cũng sẽ vẫn kéo dài xuống. Lúc này nếu giảm giá cả gạo xát xuống, người có gia cảnh hơi chút giàu cũng coi đây là lương thực, chỉ sợ gạo thiếu cũng sẽ biến thành một vấn đề. Bởi vậy hy vọng Lập Hằng tạm thời niêm phong cất vật ấy vào kho ...

Điều này cũng chỉ là khiến Ninh Nghị cảm thấy hứng thú nhất thời thôi. Nếu Tần Tự Nguyên đã mở miệng, Ninh Nghị cũng tự bỏ việc. Mà ở những chuyện khác, ngoại trừ ở Giang Ninh từng có rượu nồng độ quá cao, hấn bố trí tùy ý mà nhân dân, không có bao nhiêu người có thể nhìn ra ý đồ của hấn. Nói chung, đối với đám người Giác Minh, Nghiêu Tổ Niên, người thanh niên vốn có cơ hội rạng rỡ trước mặt mọi người sau này lại mai danh ẩn tích ở trong vòng luẩn quẩn phức tạp tại Biện Lương ngoài dự đoán, còn đối với một vài người không hiểu thì lại coi là chuyện nhỏ.

Ở một chỗ khác Biện Lương, trong lòng của đệ nhất hoa khôi Phàn Lâu Lý Sư Sư cũng đặc biệt có ý cùng niềm nghi hoặc như vậy. Đặc biệt là mùa đông, là thời điểm văn hội trong thành Biện Lương hưng thịnh, nàng ngẫu nhiên nghĩ đến người này liền cảm thấy mê hoặc.

Tháng năm lúc Ninh Nghị rời khỏi Biện Lương, nàng đã chú ý đến mọi chuyện ở Sơn Đông, sau lại nghe nói toàn bộ tình thế, trong nội tâm nàng rất khó nói ra là cảm giác gì. Song khi cuối tháng tám Ninh Nghị từ Sơn Đông trở về, ngoại trừ gặp nàng một lần, xem như báo bình an với bằng hữu, từ đó về sau trong vòng mấy tháng, tên của Ninh Nghị đã không có xuất hiện tại các buổi tụ hội sự kiện lớn ở Biện Lương nữa. Nàng biết rằng đồng hương này ở Biện Lương, cũng biết hấn phi thường lợi hại nhưng giống như không khí, hấn cứ như vậy mất tiêu, mỗi khi nhớ tới, thì trong lòng nàng liền nghi hoặc. Tại đây trong các buổi thịnh yến có bao nhiêu người tận hết sức để triển lộ tài năng, còn người kia ... rốt cuộc hấn đang làm gì ... Sáng sớm, phòng ấm áp, từ phòng chủ nhân mở cửa sổ ra, đem một luồng khí trong trẻo nhưng se lạnh tiến vào trong phòng, trong không khí vang lên ngoại trừ tiếng ca còn có tiếng trẻ con hứng thú tụ tập.

- Cô nương bé nhỏ sáng sớm rời giường, kiên trì rèn luyện! Thân thể tốt! Chúng ta ca hát, chúng ta khiêu vũ, chúc phúc mọi người ... Chúc mừng năm mới ...

- A a a ... Oa oa oa ...

Một đứa bé mặc quần áo giống như quả bóng ngồi ở đằng kia phát ta y a a kêu, biểu hiện ra tâm trạng của mình rất tốt. Nữ tử từ trên giường xuống tay còn đang cầm nút thắt quần áo:

- Còn chưa xong mà còn chưa xong mà, ta còn chưa mặc quần áo tử tế, đừng mở cửa sổ, tướng công, khí lạnh ảnh hưởng đến Hi Nhi đấy ...

- Tô Đan Nhi nàng chậm như vậy làm sao có thể ra ăn cơm được. Ninh Hi nhà ta mới không cần nuông chiều từ bé như vậy, đúng hay không?

Trong phòng, dùng lò lửa để sưởi ấm, không lâu trước ở đây mới lần đầu tiên xuất hiện than tổ ong còn đang thiêu đốt, để lên trên còn có thể đun nước. Khi Ninh Nghị dậy thể nào cũng là lúc đứa nhỏ khóc, Tiểu Thiên và Quyên nhi đã bưng chậu nước đi vào, sau khi trộn lẫn nước ấm, vắt khăn lông cho Ninh Nghị, sau khi Ninh Nghị lau mặt, nhân lúc khăn còn ấm, cũng lau mặt cho đứa con luôn.

Đối với loại sức ép này của phụ thân, Ninh Hi oa oa kêu to, gần như khóc nức lên, nhưng thật ra sau khi lau xong, trên mặt đỏ rực giống quả táo, đợi cho Tiểu Thiên bế đứa bé đây ủy khuất đi, Ninh Nghị mới lắc đầu:

- Nóng một chút mới có lợi a, không ngờ còn dám phản kháng.

Theo sau mới đi qua tự mình rửa mặt.

Tô Đan Nhi liền đi tới, nhéo nhéo khuôn mặt của Ninh Hi:

- Cha thật là xấu, đúng hay không?

- Nói lời nói bậy ta nhất định sẽ nghe thấy.

- Hừ!

Sau khi độc lập tách ra, cảm giác người một nhà trong hai tháng này mới thành hình. Trên thực tế, là khi Ninh Nghị mới từ Lương Sơn trở về, cảm giác trong nhà không có vẻ náo nhiệt như vậy. Tô Đàm Nhi thói quen trưởng thành sớm, quản lý một gia đình, đám người Tiểu Thiên cũng đã sớm quen thuộc bước đi của một đại gia tộc.

Quy củ phải nghiêm khắc, chủ nhân phải có uy tín. Đặc biệt Ninh Nghị rời khỏi, vì Tô Gia báo thù, Tô Đàm Nhi chống đỡ một gia đình, cũng cần phải tăng sự quản thúc hơn, khoảng thời gian đầu, các nàng vừa lo lắng an nguy của Ninh Nghị, vừa phải thích ứng nơi ở mới, ngày ngày trôi qua thật sự buồn tẻ.

Sau khi Ninh Nghị trở về, hết thấy mới thay đổi.

Một gia đình, dù sao cũng phải có một người nóng cốt như vậy. Sau khi hắn trở về, đám người Đàm Nhi mới chính thức tính là có chỗ dựa vào, thế đạo này, loại cảm giác này càng đặc biệt rõ ràng. Chẳng qua, cũng bởi vì Ninh Nghị trở về, hết thấy phương hướng lại trở nên khác đi nhiều.

Ninh Nghị cũng không để ý mấy tới quy củ, tuy rằng trong nhà này hắn cũng xem như là “Lão gia”, nhưng ở nhà, hắn cũng không tỏ ra kiêu ngạo, thỉnh thoảng ôm con, lại mang thê tử, đám người Tiểu Thiên vui đùa, đối với tôi tớ cũng luôn luôn ôn hoà. Mặc dù đang ở nhà này cũng có một vài người hầu từ Giang Ninh theo tới ít nhiều đều biết rằng sự lợi hại của Ninh Nghị, nhưng hai, ba tháng sau đó, toàn bộ không khí gia đình gần như đã hoàn toàn khác với Tô gia Giang Ninh rồi ...

Ở Rể (Chú Tế)

Tác giả: Phấn Nộ Đích Hương Tiêu

Quyển thứ ba: Long Xà

Chương 453. 1. Mùa đông ấm áp, nhà nhỏ (Hạ).

Nguồn: Mê Truyện

Shared by: MTQ

Cũng không xóa bỏ quá nhiều quy củ, cũng không xóa bỏ quá nhiều lễ tiết. ! Đối với cửa hàng và viện tử nằm ở trên con phố dài, không khí thay đổi là thời gian cuối thu, sau khi nam chủ nhân bắt đầu trở về.

Dọc đường theo lên phía Bắc, lúc đầu những tôi tớ cũ vốn thuộc về Tô gia, có lẽ cũng chưa từng nghĩ sau khi lên phía bắc gia đình này sẽ trở nên thoải mái như vậy.

Tô gia ở Giang Ninh là một đại gia đình, tuy rằng không tính là gia tộc có đủ nội uẩn, nhưng phương pháp trị gia đều có đạo lý riêng. Tô Đàm Nhi dẫn người nhà lên phía Bắc, sau khi ở định cư ở đây vẫn duy trì được không khí như vậy, đặc biệt khi tình hình nam chủ nhân vắng mặt, nàng là một nữ tử hai mươi tuổi ra mặt quản lý gia đình thì nhất định phải có uy nghiêm này. Chỉ có điều sau khi Ninh Nghị trở về, hoàn toàn không nhận thức được sự thay đổi.

Những biến hóa này cũng không phải là cố ý, chỉ là trong ngôn ngữ hành động đã biểu hiện ra bầu không khí như vậy. Trong nhà Ninh Nghị từ trước đến nay luôn vui vẻ, hiền lành, có đôi khi thậm chí còn có chút làm loạn. Mùa thu đi qua, mùa đông lại đến, Tô Đàm Nhi cũng liền đỡ khốc cỡ cười bước đi theo phu quân, thích ứng với sự thay đổi này, có khi, sự tùy ý như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự uy nghiêm của chủ nhân của nàng, cũng có khi, nàng sẽ cảm giác mình bị gây sức ép giống như lúc vẫn là thiếu nữ, có thể không kiêng nể gì mà cười đùa. Nhưng trên thực tế, khi nàng vẫn là thiếu nữ, kỳ thật cũng không có cảm giác mình quá ngây thơ như vậy.

Từ lần đầu tiên xác định rõ tự mình muốn kinh doanh, nàng vẫn duy trì tâm tính của mình luôn “Thành thực”. Ở trên đời này, làm nữ tử phải có dáng vẻ như thế nào, làm là chủ nhân phải có uy nghiêm như thế nào, về sau làm vợ làm mẹ, phải có cử chỉ như thế nào, đối với nàng mà nói cho tới bây giờ đều vô cùng rõ ràng, quả thật nàng cũng làm rất tốt.

Từ lúc cùng Ninh Nghị thành thân, đặc biệt là khi lấy nhau rồi thông cảm lẫn nhau, sau khi hiểu rõ nhau, thì ngày tháng vui vẻ rất nhiều. Đương nhiên từ khi bắt đầu xuôi nam xuống Hàng Châu, cho tới nay cũng

có rất nhiều việc cần hoàn thành, sau đó lại gặp phải Phương Lạp tạo phản, ở riêng, xóa bỏ thù hận của gia đình, nàng không ngờ hiện giờ mình đã làm mẹ rồi lại sẽ trở nên càng thêm ấu trĩ. Có đôi khi bị phu quân này trêu chọc một chút, cũng sẽ không khách khí mà chạy đuổi giết hấn, trước đó không lâu còn phải hoá trang thành nam tử, để hấn kéo đi tham dự hội thi thơ vô cùng náo nhiệt, sau lại đi rước đèn, khi đoán đồ đèn cũng làm cho nàng biết rằng hoá ra phu quân cũng không phải là vạn năng.

Rốt cuộc là vui vẻ, hay cảm thấy không tốt, nàng cũng không nói rõ ràng. Đối mặt với người ngoài, kinh doanh hàng vải, xây dựng xưởng mới ... nàng vẫn là cố gắng duy trì uy nghiêm của nữ chủ nhân, trong mắt thủ hạ trong nhà, có lẽ mình so với nam chủ nhân kia còn đáng sợ hơn, nhưng luôn có chút hình tượng, có đôi khi sẽ bị bức đến mức không thể duy trì được, nàng cũng đành phải chậm rãi thích ứng, thể nghiệm một chút cảm giác mà nàng chưa từng thể nghiệm ...

- Oa ... không cần dừng cắn mẹ, á ... , tiểu Hi, mẫu thân đang rửa mặt, con lại bôi nước dãi nữa, mẫu thân vẫn rửa cho con, ...

Trong phòng ngủ vô cùng náo nhiệt, Tô Đan Nhi đang rửa mặt, Ninh Hi giương tay muốn dựa vào mẫu thân. Sau đó Tiểu Thiên ôm bé mới phát hiện đứa bé này muốn dùng nước miếng bôi lên mặt của nàng, liền vội vàng cười dùng khăn mặt dọ nó chạy. Ninh Nghị mở phòng thông gió, sau đó đóng cửa cửa sổ, cười tiếp nhận đứa nhỏ.

- Đây là muốn hôn nàng đấy, chứ không phải là bôi nước dãi đâu. Tiểu Hi nhà chúng ta cho nàng một nụ hôn, không ngờ nàng không nhận, nào, hôn người cha vĩ đại của con một cái ... Ách, không cho? Có cá tính, thử xem đi tiểu Thiên của con đi.

Sáng sớm sau khi rửa mặt, Tiểu Thiên và Quyên nhi bưng chậu nước đi ra ngoài, lại đi vào phòng bếp đốc thúc đồ ăn sáng. Đan Nhi tiếp nhận đứa nhỏ, ngồi ở giường bên này cho đứa nhỏ ăn sáng, những ngày qua, trong nhà mặc dù có mời nhũ mẫu, nhưng hầu hết đều là Đan Nhi tự mình cho con ăn, Ninh Nghị ngồi ở bên giường cùng nàng thảo luận về tình hình cái răng mới nhú thứ hai của con.

- Đợi đến khi mọc ba cái răng, nó sẽ thật sự muốn cắn ta rồi ...

Vừa mới rửa mặt, lúc này gương mặt Tô Đan Nhi trắng trẻo thuần khiết, tóc hơi có chút loạn, bởi vì không muốn bị cắn, trong giọng nói hơi có chút phiền muộn, nhưng cũng hơi có chút đỏ mặt. Khi tiểu Hi mới mọc chiếc răng thứ nhất, nàng liền vụng trộm nói với Ninh Nghị về điều này, đứa bé sẽ không thương tiếc cắn ấu thân đau đớn, lúc ấy, hai người đang nằm ở trong chăn, Ninh Nghị còn cùng nàng thử nghiệm một chút, để cho nàng ném được cảm giác bị cắn. Đối với Tô Đan Nhi mà nói, ngay cả Ninh Nghị đối với nàng làm bất cứ điều gì nàng đều cảm thấy là chuyện đương nhiên, nhưng nhớ tới vẫn là cảm thấy hơi xấu hổ.

Cũng chỉ khi ở một mình, hai người sẽ nói một vài chuyện này. Không lâu sau ăn mặc hoàn chỉnh đi ra ngoài, Đan Nhi liền trở lại là chủ mẫu Ninh gia đoan trang lễ nghĩa và nữ thương nhân khôn khéo. Mà trên thực tế, lúc này đã làm mẹ, cũng có nhiều tự giác, trên vai đã gánh vác rất nhiều chuyện, nói thật tuổi của nàng không khác gì cô gái trẻ vừa bước vào đại học không lâu ở thời hiện đại. Mà nàng lúc này, đối với việc một mình gánh vác một nửa gia đình, cũng đã trở thành đương nhiên xứng đáng rồi, trái lại, nàng thỉnh thoảng bị Ninh Nghị phát hiện ra sự vui vẻ của mình giống như thiếu nữ bình thường, có lẽ đây mới là thu hoạch mà nàng giành được ... Loại cảm giác này, có đôi khi sẽ khiến Ninh Nghị cảm thấy ảm áp.

- ... Thật ra lại nói tiếp, vài cái xưởng ngoài thành sắp hoàn công rồi, nếu như có thể lấy được hợp đồng làm ăn đầu tiên với Lã gia, giai đoạn cửa ải cuối năm này đều có thể làm được. Tuy nhiên hiện tại tuyệt đã bắt đầu rồi, lúc trước tuyển công nhân mới, ta tính toán đi từng nhà thăm hỏi một chút. Tướng công nói xem, chúng ta đưa chút vải bông tốt đến cửa, hay là đưa chút than củi ...

Vỗ nhẹ đứa bé trước ngực, sau khi nói qua vài chuyện, nàng lại bắt đầu lối suy nghĩ của nữ cường nhân. Ninh Nghị cũng không tán thành để nàng ra ngoài khi tuyết rơi, chỉ nói để quần sự đi là được rồi, Tô Đan Nhi thì cho là tự mình đi đến Biện Lương, quần sự ở trong đám người làm công vẫn chưa có được danh tiếng, chủ nhân đến mới thấy được sự coi trọng. Hai người bàn luận một phen, bên ngoài truyền đến âm thanh huyền ảo tương đối lớn, chính là thanh niên trẻ đi luyện võ từ sáng sớm đã trở về, cũng sắp đến giờ ăn sáng rồi.

Sau khi từ Giang Ninh tới, trong nhà ngoại trừ một ít việc phải thu chi, quản gia, hộ viện, đầu bếp, tạp

dịch, còn có Văn Định, Văn Phương thân thích, hơn nữa người hầu mới, giữa bốn viện tử tổng cộng chừng năm mươi người, có chút náo nhiệt. Vì để tránh cho trong nhà lại xuất hiện chuyện một đám thanh niên khi không hài lòng thì rút đao ra giải quyết, Nghị yêu cầu những huynh đệ trong nhà dốc sức rèn luyện, mời Lư Tuấn Nghĩa ra tay, trong mấy tháng nay tận lực dạy bọn họ một chút, mà toàn bộ thời gian, đốc thúc bọn họ rèn luyện, lại là Yến Thanh.

Sau khi trở về từ Sơn Đông, một bộ phận tướng lĩnh Lương Sơn xác định có thể sử dụng, như đám người Tần Minh, Quan Thắng, sau khi được Tần Tự Nguyên hỗ trợ rửa sạch lúc quy nhập một vài người cũng có quan hệ không tệ với Hữu tướng phủ.

Yến Thanh thật là có bản lĩnh, Ninh Nghị đề nghị y gia nhập Mật Trinh Ti, nhưng loại chuyện này đối với Yến Thanh mà nói cũng không trọng yếu, y phải đợi sau khi Lư Viên rửa sạch thì mới suy nghĩ! Mà Ninh Nghị tuy rằng hứa hẹn sẽ rửa sạch thân phận cho Lư Tuấn Nghĩa, nhưng kỳ thật những chuyện sau khá phiền toái, lúc trước Lương Trung Thư tham dự hãm hại Lư Tuấn Nghĩa chính là con rể của Thái Kinh. Vì để tẩy trắng, bên kia Tần Tự Nguyên và Thái Kinh từng có vài lần can thiệp, song phương xem như đều thối lui một bước, để tẩy trắng thân phận cho Lư Tuấn Nghĩa rất đơn giản, đến tiếp sau đoạt lại gia sản linh tinh thì rất phiền toái. Về phương diện khác, Lư Tuấn Nghĩa thích hợp trận quân, Yến Thanh thì thích hợp làm tình báo, Tần Tự Nguyên trong khoảng thời gian này tựa hồ cũng rất có thiện cảm đối với Lư Tuấn Nghĩa, nghĩ phải chờ tới thời cơ có vị trí thích hợp sẽ sắp xếp cho y, trong lúc nhất thời liền tạm gác lại.

Ninh Nghị đối với việc này có chút áy náy, lúc nhàn rỗi thường tới hỏi thăm Lư Tuấn Nghĩa, Yến Thanh vài lần. Kỳ thật dựa trong suy nghĩ của hai người Lư - Yến, tâm tư đối với Ninh Nghị phỏng chừng là có kính trọng nhưng không gần gũi, bởi vì người này dụng kế quá độc. Nhưng sau khi lui tới vài lần, có lẽ cảm thấy kết giao bằng hữu cũng không sao, không lâu sau đó, Ninh Nghị nhờ Lư Tuấn Nghĩa dạy võ nghệ cho đám người Văn Định, Văn Phương, đối phương cũng liền đáp ứng.

Như thế, thời gian gần đây, mỗi khi trời còn chưa sáng, một đám người trẻ tuổi Tô gia liền ra cửa rèn luyện một phen, chủ yếu cũng là vì rèn luyện khí lực.

Không lâu sau đó, trong sảnh dùng bữa của Tô gia liền náo nhiệt, phòng bên này không nhỏ, lấy than tổ ong lò sưởi ấm. Khi Ninh Nghị và Đàn Nhi tới, thân tộc trong sảnh, đám người hầu quản sự đã tới hết rồi, đám người Văn Định, Văn Phương cũng đã rửa mặt đổi quần áo, Tô Yến Bình cầm trứng gà thoa ở trên mặt, đại khái là trong lúc giao thủ bị ai đánh trúng, nên lúc này vẫn là vừa thoa vừa cười đùa cùng mọi người. Chỉ có vợ chồng Ninh Nghị lúc đi vào, mọi người kiềm chế một chút, chào hỏi hai người.

- Nhị tỷ.

- Nhị tỷ phu, buổi sáng tốt lành.

- Nhị tỷ phu, Ninh Hi đâu ...

Đối với người ngoài mà nói, có lẽ cũng không rõ ràng chi tiết về gia đình này lắm, sẽ cảm thấy nữ chủ nhân so với nam chủ nhân có khí thế uy nghiêm hơn, có đôi khi thậm chí sẽ cảm thấy sống chung không tốt. Nhưng ở trong mắt những người Văn Định, Văn Phương thì Ninh Nghị với lực lượng đơn độc bức lui phi nhân Lương Sơn, sau đó trong bá thánng đẹp yên Lương Sơn Bạc mới thật sự là nòng cốt chân chính trong nhà.

Từ nay về sau bất kể biểu hiện của hần hiền hòa như thế nào, có lẽ có người cảm thấy hần thân cận, nhưng không ai cảm thấy hần lương thiện có thể bắt nạt, mà chỉ cần hần ở đây, ít nhất trong gia đình nhỏ này đều vẫn duy trì khí thế bức nhân một đường đi lên phía trước.

- Đùng Ninh Hi Ninh Hi, Tô Văn Định người là tên khốn kiếp, ngày hôm qua chính là người chạy tới trên nó, làm nó khóc, hại ta phải dỗ nửa ngày.

Ninh Nghị cười mắng, Hạnh nhi đẩy xe nhỏ bằng gỗ chở đứa nhỏ đến, đám người Văn Định cười một loạt, chạy tới đùa giỡn. Tô Đàn Nhi mấp máy miệng, dở khóc dở cười, bình thường đùa như vậy liền không có kết quả gì hay, đứa nhỏ ngay từ đầu cười hi hi ha ha, không lâu sau đó sẽ không chịu nổi mà khóc lên. Mà bởi vì có kinh nghiệm lúc trước, Hạnh nhi đã quay lại phía chiếc xe trẻ con đi trốn rồi, mà vài quản sự hơi lớn tuổi của Tô gia đang ngồi trong phòng thu chi, lúc này còn đang híp mắt cười nhìn toàn bộ tình hình phát triển.

Cũng không xóa bỏ quá nhiều quy củ, cũng không xóa bỏ quá nhiều lễ tiết. ! Đối với cửa hàng và viện tử nằm ở trên con phố dài, không khí thay đổi là thời gian cuối thu, sau khi nam chủ nhân bắt đầu trở về.

Dọc đường theo lên phía Bắc, lúc đầu những tôi tớ cũ vốn thuộc về Tô gia, có lẽ cũng chưa từng nghĩ sau khi lên phía bắc gia đình này sẽ trở nên thoải mái như vậy.

Tô gia ở Giang Ninh là một đại gia đình, tuy rằng không tính là gia tộc có đủ nội uẩn, nhưng phương pháp trị gia đều có đạo lý riêng. Tô Đàm Nhi dẫn người nhà lên phía Bắc, sau khi ở định cư ở đây vẫn duy trì được không khí như vậy, đặc biệt khi tình hình nam chủ nhân vắng mặt, nàng là một nữ tử hai mươi tuổi ra mặt quản lý gia đình thì nhất định phải có uy nghiêm này. Chỉ có điều sau khi Ninh Nghị trở về, hoàn toàn không nhận thức được sự thay đổi.

Những biến hóa này cũng không phải là cố ý, chỉ là trong ngôn ngữ hành động đã biểu hiện ra bầu không khí như vậy. Trong nhà Ninh Nghị từ trước đến nay luôn vui vẻ, hiền lành, có đôi khi thậm chí còn có chút làm loạn. Mùa thu đi qua, mùa đông lại đến, Tô Đàm Nhi cũng liền đỡ khốc đở cười bước đi theo phu quân, thích ứng với sự thay đổi này, có khi, sự tùy ý như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự uy nghiêm của chủ nhân của nàng, cũng có khi, nàng sẽ cảm giác mình bị gây sức ép giống như lúc vẫn là thiếu nữ, có thể không kiêng nể gì mà cười đùa. Nhưng trên thực tế, khi nàng vẫn là thiếu nữ, kỳ thật cũng không có cảm giác mình quá ngây thơ như vậy.

Từ lần đầu tiên xác định rõ tự mình muốn kinh doanh, nàng vẫn duy trì tâm tính của mình luôn “Thành thực”. Ở trên đời này, làm nữ tử phải có dáng vẻ như thế nào, làm là chủ nhân phải có uy nghiêm như thế nào, về sau làm vợ làm mẹ, phải có cử chỉ như thế nào, đối với nàng mà nói cho tới bây giờ đều vô cùng rõ ràng, quả thật nàng cũng làm rất tốt.

Từ lúc cùng Ninh Nghị thành thân, đặc biệt là khi lấy nhau rồi thông cảm lẫn nhau, sau khi hiểu rõ nhau, thì ngày tháng vui vẻ rất nhiều. Đương nhiên từ khi bắt đầu xuôi nam xuống Hàng Châu, cho tới nay cũng có rất nhiều việc cần hoàn thành, sau đó lại gặp phải Phương Lạp tạo phản, ở riêng, xóa bỏ thù hận của gia đình, nàng không ngờ hiện giờ mình đã làm mẹ rồi lại sẽ trở nên càng thêm ấu trĩ. Có đôi khi bị phu quân này trêu chọc một chút, cũng sẽ không khách khí mà chạy đuổi giết hấn, trước đó không lâu còn phải hoá trang thành nam tử, để hấn kéo đi tham dự hội thi thơ vô cùng náo nhiệt, sau lại đi rước đèn, khi đoán đồ đèn cũng làm cho nàng biết rằng hoá ra phu quân cũng không phải là vạn năng.

Rất cuộc là vui vẻ, hay cảm thấy không tốt, nàng cũng không nói rõ ràng. Đối mặt với người ngoài, kinh doanh hàng vải, xây dựng xưởng mới ... nàng vẫn là cố gắng duy trì uy nghiêm của nữ chủ nhân, trong mắt thủ hạ trong nhà, có lẽ mình so với nam chủ nhân kia còn đáng sợ hơn, nhưng luôn có chút hình tượng, có đôi khi sẽ bị bức đến mức không thể duy trì được, nàng cũng đành phải chậm rãi thích ứng, thể nghiệm một chút cảm giác mà nàng chưa từng thể nghiệm ...

- Oa ... không cần dùng cần mẹ, á ... , tiểu Hi, mẫu thân đang rửa mặt, con lại bôi nước dãi nữa, mẫu thân vẫn rửa cho con, ...

Trong phòng ngủ vô cùng náo nhiệt, Tô Đàm Nhi đang rửa mặt, Ninh Hi giương tay muốn dựa vào mẫu thân. Sau đó Tiểu Thiên ôm bé mới phát hiện đứa bé này muốn dùng nước miếng bôi lên mặt của nàng, liền vội vàng cười dùng khăn mặt dọa nó chạy. Ninh Nghị mở phòng thông gió, sau đó đóng cửa cửa sổ, cười tiếp nhận đứa nhỏ.

- Đây là muốn hôn nàng đấy, chứ không phải là bôi nước dãi đâu. Tiểu Hi nhà chúng ta cho nàng một nụ hôn, không ngờ nàng không nhận, nào, hôn người cha vĩ đại của con một cái ... Ách, không cho? Có cá tính, thử xem đi tiểu Thiên của con đi.

Sáng sớm sau khi rửa mặt, Tiểu Thiên và Quyên nhi bưng chậu nước đi ra ngoài, lại đi vào phòng bếp đốc thúc đồ ăn sáng. Đàm Nhi tiếp nhận đứa nhỏ, ngồi ở giường bên này cho đứa nhỏ ăn sáng, những ngày qua, trong nhà mặc dù có mời nhũ mẫu, nhưng hầu hết đều là Đàm Nhi tự mình cho con ăn, Ninh Nghị ngồi ở bên giường cùng nàng thảo luận về tình hình cái răng mới nhú thứ hai của con.

- Đợi đến khi mọc ba cái răng, nó sẽ thật sự muốn cắn ta rồi ...

Vừa mới rửa mặt, lúc này gương mặt Tô Đàm Nhi trắng trẻo thuần khiết, tóc hơi có chút loạn, bởi vì không muốn bị cắn, trong giọng nói hơi có chút phiền muộn, nhưng cũng hơi có chút đỏ mặt. Khi tiểu Hi mới mọc

chiếc răng thứ nhất, nàng liền vụng trộm nói với Ninh Nghị về điều này, đứa bé sẽ không thương tiếc cắn ấu thân đau đớn, lúc ấy, hai người đang nằm ở trong chăn, Ninh Nghị còn cùng nàng thử nghiệm một chút, để cho nàng nếm được cảm giác bị cắn. Đối với Tô Đan Nhi mà nói, ngay cả Ninh Nghị đối với nàng làm bất cứ điều gì nàng đều cảm thấy là chuyện đương nhiên, nhưng nhớ tới vẫn là cảm thấy hơi xấu hổ.

Cũng chỉ khi ở một mình, hai người sẽ nói một vài chuyện này. Không lâu sau ăn mặc hoàn chỉnh đi ra ngoài, Đan Nhi liền trở lại là chủ mẫu Ninh gia đoạn trang lễ nghĩa và nữ thương nhân khôn khéo. Mà trên thực tế, lúc này đã làm mẹ, cũng có nhiều tự giác, trên vai đã gánh vác rất nhiều chuyện, nói thật tuổi của nàng không khác gì cô gái trẻ vừa bước vào đại học không lâu ở thời hiện đại. Mà nàng lúc này, đối với việc một mình gánh vác một nửa gia đình, cũng đã trở thành đương nhiên xứng đáng rồi, trái lại, nàng thỉnh thoảng bị Ninh Nghị phát hiện ra sự vui vẻ của mình giống như thiếu nữ bình thường, có lẽ đây mới là thu hoạch mà nàng giành được ... Loại cảm giác này, có đôi khi sẽ khiến Ninh Nghị cảm thấy ấm áp.

- ... Thật ra lại nói tiếp, vài cái xương ngoài thành sắp hoàn công rồi, nếu như có thể lấy được hợp đồng làm ăn đầu tiên với Lã gia, giai đoạn cửa ải cuối năm này đều có thể làm được. Tuy nhiên hiện tại tuyệt đã bắt đầu rơi, lúc trước tuyển công nhân mới, ta tính toán đi từng nhà thăm hỏi một chút. Tướng công nói xem, chúng ta đưa chút vải bông tốt đến cửa, hay là đưa chút than củi ...

Võ nhẹ đứa bé trước ngực, sau khi nói qua vài chuyện, nàng lại bắt đầu lồi suy nghĩ của nữ cường nhân. Ninh Nghị cũng không tán thành để nàng ra ngoài khi tuyết rơi, chỉ nói để quản sự đi là được rồi, Tô Đan Nhi thì cho là tự mình đi đến Biện Lương, quản sự ở trong đám người làm công vẫn chưa có được danh tiếng, chủ nhân đến mới thấy được sự coi trọng. Hai người bàn luận một phen, bên ngoài truyền đến âm thanh huyền não tương đối lớn, chính là thanh niên trẻ đi luyện võ từ sáng sớm đã trở về, cũng sắp đến giờ ăn sáng rồi.

Sau khi từ Giang Ninh tới, trong nhà ngoại trừ một ít việc phải thu chi, quản gia, hộ viện, đầu bếp, tạp dịch, còn có Văn Định, Văn Phương thân thích, hơn nữa người hầu mới, giữa bốn viện tử tổng cộng chừng năm mươi người, có chút náo nhiệt. Vì để tránh cho trong nhà lại xuất hiện chuyện một đám thanh niên khi không hài lòng thì rút đao ra giải quyết, Nghị yêu cầu những huynh đệ trong nhà dốc sức rèn luyện, mời Lư Tuấn Nghĩa ra tay, trong mây thang nay tận lực dạy bọn họ một chút, mà toàn bộ thời gian, đốc thúc bọn họ rèn luyện, lại là Yến Thanh.

Sau khi trở về từ Sơn Đông, một bộ phận tướng lĩnh Lương Sơn xác định có thể sử dụng, như đám người Tần Minh, Quan Thắng, sau khi được Tần Tự Nguyên hỗ trợ rửa sạch lúc quy nhập một vài người cũng có quan hệ không tệ với Hữu tướng phủ.

Yến Thanh thật là có bản lĩnh, Ninh Nghị đề nghị y gia nhập Mật Trinh Ti, nhưng loại chuyện này đối với Yến Thanh mà nói cũng không trọng yếu, y phải đợi sau khi Lư Viên rửa sạch thì mới suy nghĩ! Mà Ninh Nghị tuy rằng hứa hẹn sẽ rửa sạch thân phận cho Lư Tuấn Nghĩa, nhưng kỳ thật những chuyện sau khá phiền toái, lúc trước Lương Trung Thư tham dự hãm hại Lư Tuấn Nghĩa chính là con rể của Thái Kinh. Vì để tẩy trắng, bên kia Tần Tự Nguyên và Thái Kinh từng có vài lần can thiệp, song phương xem như đều thối lui một bước, để tẩy trắng thân phận cho Lư Tuấn Nghĩa rất đơn giản, đến tiếp sau đoạt lại gia sản linh tinh thì rất phiền toái. Về phương diện khác, Lư Tuấn Nghĩa thích hợp trận quân, Yến Thanh thì thích hợp làm tình báo, Tần Tự Nguyên trong khoảng thời gian này tựa hồ cũng rất có thiện cảm đối với Lư Tuấn Nghĩa, nghĩ phải chờ tới thời cơ có vị trí thích hợp sẽ sắp xếp cho y, trong lúc nhất thời liền tạm gác lại.

Ninh Nghị đối với việc này có chút áy náy, lúc nhàn rỗi thường tới hỏi thăm Lư Tuấn Nghĩa, Yến Thanh vài lần. Kỳ thật dựa trong suy nghĩ của hai người Lư - Yến, tâm tư đối với Ninh Nghị phỏng chừng là có kính trọng nhưng không gần gũi, bởi vì người này dụng kế quá độc. Nhưng sau khi lui tới vài lần, có lẽ cảm thấy kết giao bằng hữu cũng không sao, không lâu sau đó, Ninh Nghị nhờ Lư Tuấn Nghĩa dạy võ nghệ cho đám người Văn Định, Văn Phương, đối phương cũng liền đáp ứng.

Như thế, thời gian gần đây, mỗi khi trời còn chưa sáng, một đám người trẻ tuổi Tô gia liền ra cửa rèn luyện một phen, chủ yếu cũng là vì rèn luyện khí lực.

Không lâu sau đó, trong sảnh dùng bữa của Tô gia liền náo nhiệt, phòng bên này không nhỏ, lấy than tổ ong lò sưởi ấm. Khi Ninh Nghị và Đan Nhi tới, thân tộc trong sảnh, đám người hầu quản sự đã tới hết rồi, đám người Văn Định, Văn Phương cũng đã rửa mặt đổi quần áo, Tô Yến Bình cầm trứng gà thoa ở trên

mặt, đại khái là trong lúc giao thủ bị ai đánh trúng, nên lúc này vẫn là vừa thoa vừa cười đùa cùng mọi người. Chỉ có vợ chồng Ninh Nghị lúc đi vào, mọi người kiềm chế một chút, chào hỏi hai người.

- Nhị tỷ.

- Nhị tỷ phu, buổi sáng tốt lành.

- Nhị tỷ phu, Ninh Hi đâu ...

Đối với người ngoài mà nói, có lẽ cũng không rõ ràng chi tiết về gia đình này lắm, sẽ cảm thấy nữ chủ nhân so với nam chủ nhân có khí thế uy nghiêm hơn, có đôi khi thậm chí sẽ cảm thấy sống chung không tốt. Nhưng ở trong mắt những người Văn Định, Văn Phương thì Ninh Nghị với lực lượng đơn độc bức lui phi nhân Lương Sơn, sau đó trong bá thán đẹp yên Lương Sơn Bạc mới thật sự là nòng cốt chân chính trong nhà.

Từ nay về sau bất kể biểu hiện của hân hiền hòa như thế nào, có lẽ có người cảm thấy hân thân cận, nhưng không ai cảm thấy hân lương thiện có thể bắt nạt, mà chỉ cần hân ở đây, ít nhất trong gia đình nhỏ này đều vẫn duy trì khí thế bức nhân một đường đi lên phía trước.

- Đùng Ninh Hi Ninh Hi, Tô Văn Định người là tên khốn kiếp, ngày hôm qua chính là người chạy tới trên nó, làm nó khóc, hại ta phải dỡ nửa ngày.

Ninh Nghị cười mắng, Hạnh nhi đẩy xe nhỏ bằng gỗ chở đứa nhỏ đến, đám người Văn Định cười một loạt, chạy tới đùa giỡn. Tô Đan Nhi mấp máy miệng, dở khóc dở cười, bình thường đùa như vậy liền không có kết quả gì hay, đứa nhỏ ngay từ đầu cười hi hi ha ha, không lâu sau đó sẽ không chịu nổi mà khóc lên. Mà bởi vì có kinh nghiệm lúc trước, Hạnh nhi đã quay lại phía chiếc xe trẻ con đi trốn rồi, mà vài quần sự hơi lớn tuổi của Tô gia đang ngồi trong phòng thu chi, lúc này còn đang hí hửng cười nhìn toàn bộ tình hình phát triển.

Không lâu sau đủ loại đồ ăn sáng được đưa lên, trong khoảng thời gian này cũng là lúc huyền não nhất, một đám người quyết định hôm nay làm chuyện gì. Vào lúc này Ninh gia, Tô Văn Định và vài tên chương quầy cơ bản vẫn hỗ trợ Tô Đan Nhi kinh doanh hãng buôn vải, gần đây đã chuẩn bị sắp xếp nhiều sự tình. Tô Văn Phương, Tô Yến Bình cùng với mấy người còn lại trong nhà đang trong sân lớn nghe sự sắp xếp của Ninh Nghị ở ngoài thành, phụ trách những chuyện lung tung lộn xộn, thí dụ như sáng tạo một vài xiếc ảo thuật, nấu sắt trong chế tạo than tổ ong và rèn ra khí cụ, quản lý ăn uống hàng ngày đối với rất nhiều công nhân trong đại viện, tường tận ghi chép khen thưởng vãn vãn.

Ninh Nghị sửa sang lại là đại viện kia, lúc này vẫn đang trong tình trạng nát bét, toàn bộ hệ thống không hoàn toàn thành hình. Tuy rằng tiền lương và thưởng hậu đãi, nhưng trên thực tế, công nhân được tuyển đến vẫn chưa nắm rõ được việc mình cần làm là gì. Nấu một khối sắt, chính là mời một vài thợ rèn, dựa theo phân phó tạo ra đồ vật này nọ, xưởng làm giấy do Tô Yến Bình phụ trách đốc xúc công nhân làm các thí nghiệm tạo ra giấy, trình tự làm việc, rất nhiều ý nghĩ còn là dựa theo Ninh Nghị đề xuất, mọi người làm từng bước thực hành.

Về phương diện lò hầm, kỳ thật đã ở đây vài ngày, đã nấu ra vài loại gạch chịu lửa không dễ vỡ, bởi vì tài liệu là lúc trước Ninh Nghị có đọc lướt qua, bởi vậy trong vòng mấy tháng thì có hiệu quả. Chủ yếu là muốn dùng làm lò than đảm nhiệm.

Lúc này nếu muốn có thể tạo ra lò than tổ ong di động, nhưng thật ra là rất khó dùng lá sắt để tiến hành bao vây, tạo ra lá sắt phí tổn rất cao, nếu dùng trúc chế hoặc bằng gỗ ở ngoài, bên ngoài lấy thanh sắt lách vài vòng, phải suy xét hiệu quả cách nhiệt, bởi vậy việc này vài thứ có thể đơn giản đầu tư bán ra, đại khái liền mất thời gian hơn hai tháng, mà thanh sắt vẫn là chiếm phí tổn lớn nhất ở trong đó.

Ngoài mấy thứ này, bộ máy xiếc ảo thuật trong mắt người ngoài kỳ thật chính là ý tưởng cổ quái ma thuật. Dựa theo dự đoán của Ninh Nghị, nên tập trung ý tưởng của mọi người, làm ra một hệ thống kế hoạch thông minh, nhưng lúc này rất khó tập trung một đám người thông minh để làm chuyện này. Lúc trước tại Giang Ninh kinh doanh bên trong Trúc Ký, Ninh Nghị cũng đã bắt đầu chú ý đến những người làm xiếc ảo thuật, lúc này liền tập trung một ít miễn cưỡng có thể sử dụng người làm xiếc, đưa ra ý tưởng sáng tạo hỗ trợ bọn họ về phương diện ma thuật, xiếc ảo thuật.

Có thể nói toàn bộ mọi việc trong đại viện, hoàn toàn không đi đúng quỹ đạo, bởi vì trước mắt mà nói công nhân đều không có tính chủ động, năng động. Ninh Nghị cũng chỉ có thể vào lúc này trước đem đến một cơ chế thưởng phạt, tỷ như một khối than tổ ong này, làm tốt theo trình tự cơ bản, liền chuyển một nhóm người đi ra ngoài kiến tạo xương, đem thợ có năng lực đổi mới đợi quen tay lại lưu lại.

Tạo ra giấy cũng có khả năng xuất hiện hiệu quả, Ninh Nghị lại chuyển một nhóm người ra, giữ lại có thợ thủ công có đổi mới, còn lại cũng đều làm từng bước như thế. Hệ thống như vậy, phần thưởng, dẫn đường tất nhiên không phải một ngày hay hai ngày làm được như vậy, nhưng cũng may cho Ninh Nghị, toàn bộ hệ thống cũng không phải là chuyện quá phiền phức.

Trái lại ở trong đại viện, trước mắt có đủ loại tính năng chủ động có lẽ là hỏa dược, bởi vì lúc này ở làm việc bên trong là “Nhập Vân Long” Công Tôn Thắng của Lương Sơn. Lúc Lương Sơn bị diệt ý đã bị bắt, lựa chọn đầu hàng. Ninh Nghị sau khi tiến hành điều tra y phát hiện vị thủ lĩnh Lương Sơn có thể hô mưa gọi gió này trên thực tế am hiểu nhất chính là đan thuật, tuy rằng võ nghệ của y khá cao, nhưng ngược lại cũng ham mê nghiên cứu các loại cổ quái.

Sau khi hỏi rất nhiều ý tưởng của đám người Lư Tuấn Nghĩa, Yến Thanh, Tần Minh và rất nhiều người khác, Ninh Nghị đại khái cùng vị Công Tôn tiên sinh này hàn huyên vài ngày về hoá học vật lý, lại đem hắc hỏa dược và đồ vật này nọ cho y nhìn xem, ủng hộ y nghiên cứu đan thuật, lôi kéo trang thiết bị của y. Mặc dù lúc này nhận thức của mọi người về hệ thống rất không giống nhau, nhưng ít ra Ninh Nghị không thiếu ý tưởng, đối phương đều có năng lực tiến hành nghiên cứu. Giống như loại a - xít sun - phu - ric a - xít ni - tric lúc trước loay hoay thật lâu, nhưng những thứ này đối với người luyện đan mà nói lại có đầy đủ năng lực chế bị ra, xem như trong suốt quá trình nghiên cứu về hóa học cuối cùng đã nổi lên khởi đầu tốt.

- Tuy nhiên ... Nhị tỷ phu không nên giao phương thức chế hỏa dược kia cho y đấy, cho tới gần đây Công Tôn tiên sinh cả ngày ở trong sân phát nổ, sớm hay muộn có một ngày tự giết chết mình ... Nhị tỷ phu có biết những đạo sĩ kia chỉ có dùng mỗi một chiêu để ném hỏa dược ra, ngày hôm qua Công Tôn tiên sinh ném ra một mối lửa làm tay áo mình bị đốt rụi, chúng ta ở bên cạnh chạy nhanh lấy đồ vật này nọ chụp vào, may mắn y không sao ...

Ăn màn thầu, Tô Văn Phương nói lên chuyện này, mọi người cũng bàn luận, Ninh Nghị vừa cười vừa uống sữa đậu nành.

- Khụ, không có việc gì, xem trọng y là được, làm thí nghiệm và vân vân mặc kệ y ... ngược lại hôm nay ta đi xem gạch chịu lửa kia, chỉ cần trình tự làm việc không thành vấn đề, sẽ chuẩn bị đem ra bán lấy tiền ... Yến Bình nhanh chuẩn bị tốt, làm như nào ta hôm nay sẽ nói cho người biết, chúng ta nhiều nhất cũng phải trước một hai năm để tạo ra, loại này hàm lượng kỹ thuật không cao, một khi làm thành công, thời gian rất ngắn người khác sẽ bắt chước làm, đến lúc đó thì ổn định giá ra ngoài, việc này chỉ cho người thử tay nghề, nhưng không được xem thường.

Mọi người cười cười nói nói, Đàn Nhi thì yên lặng nhìn đồ ăn, cười nhìn Ninh Nghị cùng các huynh đệ nói chuyện phiếm. Trên phương diện làm ăn ở hãng buôn vải, phong cách của nàng là khá mạnh mẽ, đối với làm sao bồi dưỡng người ở bên cạnh mình thì lại không am hiểu. Chỉ có ở trước mặt phu quân của mình, một vài người trẻ tuổi ở Tô gia ban ngày vô vị hết ăn lại nằm mới thể hiện ra sức sống như vậy.

Nói một hồi, Tô Yến Bình nói:

- Nghe nói Văn Dục mấy ngày gần đây muốn trở về rồi, còn có Vương Sơn Nguyệt kia ... Lúc trước y và Tô Văn Dục lên phía bắc, Tô Văn Dục thì được làm việc ở Sơn Đông, hiện giờ mình rút cục cũng có thể đi theo Ninh Nghị quản lý sự tình, bởi vậy mới nghĩ đến vị huynh đệ kia.

Ninh Nghị cười nói:

- Có lẽ vì có tuyết lớn nên trì hoãn, nhưng hai ngày cũng nên tới rồi. Sau lễ mừng năm mới, Chúc gia trang Chúc Bưu cũng sẽ đến, đến lúc đó là y huấn luyện các người võ nghệ rồi, người ta rất lợi hại đấy, đừng phớt lờ.

Tô Văn Định buông tay cười:

- Chúng ta hiện tại cũng rất lợi hại rồi! Mọi người cười phụ họa.

Ninh Nghị cười lắc đầu:

- Một lũ khốn kiếp, các người chờ bị đánh đi.

Sau khi trở lại Biện Lương, Ninh Nghị và Vương Gia cũng có liên hệ không ít, Vương gia trước kia chế mực nổi tiếng, nhưng sau khi vào kinh thành, bởi vì Vương Kỳ Tung nam đinh của Vương gia chết, tay nghề chế mực đã trôi mất không ít, đa phần là bán một vài sách cổ và làm việc vặt.

Ninh Nghị và đối phương liên hệ rồi, Tô Đàn Nhi cũng qua đó thăm hỏi vài lần, hy vọng các nàng có thể kinh doanh một chút in ấn, xuất bản các loại sách kinh doanh, Ninh Nghị có thể nghĩ giúp một vài kế hoạch, trợ giúp quản lý, hai bên kết hợp.

Dù sao lúc này cũng là thế đạo văn nhân, không phải là thế đạo thương nhân, Vương gia xuất bản sách, cùng với việc Ninh gia xuất bản sách là hai khái niệm không giống nhau. Về sau cho dù sẽ xuất hiện một số chuyện lộn xộn, có danh dự của Vương gia ở phía trước, lại có viên quan nào dám quản, chỉ có điều việc này, còn phải đợi Vương Sơn Nguyệt trở về, mới có thể chính thức xác định.

Người một nhà ăn sáng vô cùng náo nhiệt, đều tự trở về phòng mình, Đàn Nhi đi thay quần áo, phủ thêm áo lông cáo, nàng ôm đứa nhỏ, ngồi ở trong lòng của Ninh Nghị nói chuyện một lát nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn ở giữa áo lông cáo thảnh thỏang thuần mỹ tươi cười. Không lâu sau, bên ngoài đã chuẩn bị tốt xe ngựa, khi Hạnh nhi đi tới thì Tô Yến Bình cũng đã đến tìm Ninh Nghị. Ôm đứa nhỏ ở bên cạnh vẫy vẫy tay tiễn nàng đi ra ngoài, Tô Đàn Nhi cũng cười quay đầu lại phất tay, chỉ có điều khi bước ra bên kia cửa viện, ánh mặt trời chiếu xuống lên nửa khuôn mặt trắng nõn, nàng đã từ thiếu nữ quay trở lại về điềm tĩnh vốn thuộc về Tô Đàn Nhi ... Ngoại ô Biện Lương.

Thời gian nửa buổi sáng, Tả Hậu Văn đều ở trong xe ngựa nhìn bóng dáng thiếu nữ ra ra vào vào ở viện tử đối diện, bên kia là xưởng vải, thời gian gần đây, đều liên tục có đồ vật được chuyển đến, chuyển đi. Mặc dù hôm nay tuyết đang rơi, nhưng một đám máy dệt vẫn được vận chuyển tới, các công nhân đi vào cửa. Một nữ tử mặc áo lông cáo nhìn giống như chủ nhà, nhìn tới nhìn lui, chỉ huy. Nàng búi tóc kiểu phụ nhân, nhưng khuôn mặt trắng trong thuần khiết, xinh đẹp, dáng vẻ điềm đạm, có vẻ rất là trẻ tuổi, nhưng khí chất lại không thể khinh thường, mang theo chút mỉm cười, không nói nhiều nhưng có khí thế của mình, nói ngắn gọn mấy câu là có thể làm cho người ta nghe lệnh làm việc.

Trẻ trung dịu dàng và khí chất thành thực hòa hợp, trong tuyết lớn giống như một đoá Thủy tiên ngạo nghễ nở bung.

Y đã hơn bốn mươi tuổi rồi, hăng buôn vải này chỉ là làm ăn nhỏ trên danh nghĩa, y cũng chỉ là tùy ý sang đây nhìn nhìn, không nghĩ sẽ thấy một cô gái kỳ lạ, không kìm nổi liền ngừng xe ngựa lại. Hắn cũng đã từng gặp không ít nữ tử làm thương nhân, có lẽ là chồng qua đời sau đó một mình chống đỡ, nhưng cô gái trước mắt có chút bất đồng. Bên trong tuyết lớn, nàng có vẻ còn quá trẻ thuần khiết, lại quá mức thông dong rồi, vẻ thông dong này không giống một cô gái phải gánh vác gia đình.

- Kia là ai?

Buông Kinh Thi trong ta quay sang hỏi quản sự phân xưởng.

- Mới tới đây, hăng buôn vải này hình như là Tô thị, nhưng nghe nói chủ nhà họ Ninh, nàng kia tự xưng Ninh phu nhân.

- Tô thị? Ninh gia? Kỳ quái như thế? Chồng nàng đã chết rồi sao? Sao lại để một cô gái xuất đầu lộ diện chứ?

- Hình như không phải, đã tới vài lần, là một thư sinh ...

- Vậy à.

Tả Hậu Văn nhú nhú mày, đại khái hiểu, thư sinh xứng với con gái thương nhân, việc này không quá hiếm thấy, nhưng thư sinh nguyện ý làm loại chuyện như vậy, hẳn là khí cốt hữu hạn.

- Lần sau hỏi tên của người ta một chút ... Lưu quản sự, trở về đi, về xem kỹ ... Ninh gia này có đưa thiệp tới hay không.

Cùng lúc đó, ở giữa đại viện ngoài thành, Ninh Nghị đang cùng Tô Yến Bình ngồi xổm trên mặt đất xem chế ra gạch phơi chịu lửa, không lâu sau đó, có người gửi thiệp đến, nói là trong Tướng phủ có việc - là Vương Sơn Nguyệt và Tô Văn Dục đã trở lại.

502. Q.3 - Chương 504: Vấn Đề Tình Cảm (hạ)

Tối gần cửa ải cuối năm, trong Tướng phủ khá náo nhiệt, không chỉ có Vương Sơn Nguyệt có tình thầy trò với Tần Tự Nguyên với vai trò tiểu bối tới chào hỏi, còn cả có con trai cả của Tần Tự Nguyên là Tần Thiệu Hòa mấy ngày trước đã tới kinh thành, Tần Thiệu Khiêm còn vài ngày nữa mới đến, ngoài ra còn những thân tộc, con cháu, nữ quyến khác của Tần gia cũng đã đến Tướng phủ, lập tức khôi phục lại khí thế của Tần Tự Nguyên năm xưa khi còn đảm nhiệm chức Thượng thư.

Đám tiểu bối tụ tập trong đó, nhiều khách khanh, bằng hữu của Tướng phủ cũng được mời đến. Trên thực tế, là do Tần Tự Nguyên cố ý mời đến, mọi người hoặc là ngồi trò chuyện phiếm, hoặc là nói một chút về chính sự để cho con cháu trong nhà mình có ý chí tiến thủ nghe, cũng là một cách giáo dục tốt. Xem như là vị lão nhân thân làm Hữu tướng cũng có chút dịu dặt đối với người nhà rồi.

Bởi vì Tướng phủ nhiều người, số lần Ninh Nghị qua đó cũng giảm bớt đi, nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn được đối phương mời qua đó, điều này cũng là bình thường.

Hơn nữa trong đó thường thường có các nhân vật bối phận và tuổi tác khá cao, ông là lấy thân phận “sư trưởng” để đẩy qua đó. Là một khách khanh trẻ tuổi nhất trong Tướng phủ, hắn cùng với đám Tần Tự Nguyên, Nghiêu Tổ Niên, Giác Minh là luận giao ngang hàng, đây chính là thực lực và chiến tích được tích lũy sau ba tháng bình định Lương Sơn, với tính cách của Ninh Nghị, hắn cũng không từ chối quá mức, về tri thức lý luận Nho gia, có lẽ hắn không đủ, nhưng đối với hắn mà nói, luôn luôn có một lý luận khác có thể bổ túc, tự bào chữa mỗi khi bị người ta làm cho tính ngạo, đó là một loại kết quả trên hệ thống triết học hiện đại.

Đương nhiên, Tần Tự Nguyên giao du rộng lớn, ngẫu nhiên có gặp một vài vấn đề nghi hoặc. Lần tụ hội vài ngày trước, một vị Tri châu hơn bốn mươi tuổi từng là học trò của Tần Tự Nguyên, vừa mới biết Ninh Nghị là một thương hộ, là trẻ tuổi, trong lúc nghị luận nói thương nhân dễ tiện và nguy hại, còn lấy chính Kỷ Châu của mình để làm ví dụ. Ninh Nghị ngay từ đầu cũng không để ý tới, dù sao hắn cũng còn trẻ tuổi, tham dự buổi tụ hội như vậy, chỉ dự thỉnh chứ không tiện ra mặt, nhưng sau đó thấy đối phương nói năng kịch liệt, đụng đến hắn, hắn mới bắt đầu đem toàn bộ hệ thống sĩ công nông thương phân tích một hồi.

Toàn bộ hệ thống tạo thành thể nào, vận động thi hành ra sao, các thương nhân phát triển thể nào, nói đến hiện trạng và nhu cầu cụ thể là thể nào, tại sao lại như vậy, vân vân, còn phân tích cách làm của thương nhân tại Kỷ Châu cái gì là tốt, cái gì là không tốt. Đợi cho hắn phản bác vị Tri châu kia xong, toàn bộ những người trong phòng trên cơ bản đều bối rối. Tối đêm, vị Tri châu bị trن mắng ột trận đến tìm Ninh Nghị để xin lỗi, sau đó còn thỉnh giáo đối sách, giải pháp cái trị thương nhân. Mà đối với Ninh Nghị mà nói, thật ra đây chỉ là một cách đẩy mạnh tiêu thụ đơn giản mà thôi. Nếu phải đi ra làm việc, nhất định sẽ có những nghi vấn như thế, mặc dù là cùng một vẫy cánh đấy, nhưng chưa chắc có thể hòa hợp êm thấm. Đối với việc này, Ninh Nghị đã sớm có chuẩn bị tâm lý rồi, Tần Tự Nguyên cũng hiểu nên không quá mức để người của mình xuất hiện gây xung đột quá lớn.

Mà Ninh Nghị tuổi trẻ, đại bộ phận thời gian đều tự giác tránh đi, đương nhiên đó mới là chính đồ. Mà trong nhưng thân thuộc của Tần gia, cũng có một vài người ghen tị hắn, có một vài người hỏi thăm tình huống của hắn, suy xét cũng có thể gả con gái cho hắn, đủ loại tình huống. Ninh Nghị có đôi khi sẽ cảm thấy vô cùng phiền toái.

Lần này sau khi qua đó, tụ tập ở trong Tướng phủ vẫn còn một vài người quen.

Đám người Giác Minh, Nghiêu Tổ Niên, Kỷ Khôn xem như là trưởng bối của Vương Sơn Nguyệt, Tần Tự Nguyên còn chưa trở về, nhưng có Tần Thiệu Hòa, Văn Nhân Bất Nhị. Khi Ninh Nghị đến thì mọi người

đang hỏi Vương Sơn Nguyệt tình hình chi tiết tại Sơn Đông, thấy Ninh Nghị đã đến, cười nói nhân vật chính đến đây rồi. Ninh Nghị chào hỏi Vương Sơn Nguyệt, sau khi hỏi, biết là gã đêm qua mới về tới, buổi sáng hôm nay liền vào thành đến Tướng phủ bái kiến, Tô Văn Dục không cùng theo đến Tướng phủ, hẳn là về nhà.

Lúc này đã là gần buổi trưa, không lâu sau, Tần Tự Nguyên trở về, đồng hành còn có Hộ Bộ Thị lang Đường Khác hiện na cùng với Vương Kỳ Tùng vốn là quen biết cũ, nghe nói Vương Sơn Nguyệt trở về, liền cùng tới để thăm hỏi.

Trên thực tế, Ninh Nghị và Đường Khác cũng có hai lần có duyên gặp nhau. Từ sau thi từ tại Tết Đoan ngọ truyền ra, vị quan to có tài danh này từng hỏi Tần Tự Nguyên, vì sao không tiến cử nhân tài này vào Quốc Tử Giám. Hiện giờ tuy y chức quan kém hơn Tần Tự Nguyên, nhưng hai người lại có chút quan hệ cá nhân, gần đây. Lần thứ hai gần đây gặp lại Ninh Nghị, cũng từng quan tâm tới việc này.

Về phương diện khác, Đường Khác vốn là người Hàng Châu, cũng có giao tình với Tiền Hi Văn. Loạn Phương Lạp đánh cho Hàng Châu rồi tinh rồi mù, khi nghe Tần Tự Nguyên nói Ninh Nghị từng giải vây cho Hàng Châu, còn nói đến thăm Tiền Hi Văn trước khi chết, nên vô cùng có thiện cảm với Ninh Nghị. Có điều chỉ hai lần tiếp xúc, vì Ninh Nghị có quyết tâm không màng đến quan trường, nên y có chút không vui, từng tận tình khuyên bảo hẳn vài câu, giờ cảm quan đối với Ninh Nghị cũng vẫn rất tốt.

Khi gặp mặt liền ân cần hỏi thăm, trò chuyện, thật ra đều là chuyện bình thường.

Ninh Nghị đã quen thuộc Tướng phủ, không đến mức xa lạ. Vào giữa trưa trong Tướng phủ triển khai yến hội, Ninh Nghị cùng Vương Sơn Nguyệt ngồi bàn dành cho tiểu bối, trong nhóm có Tần Thiệu Hòa là lớn tuổi nhất cũng đến ngồi cùng, nói chút chuyện với Ninh Nghị.

- Hai ngày gần đây ta đã thương lượng một vài việc với gia phụ gia mẫu, khi nhắc đến Ninh huynh đệ, cảm thấy Ninh huynh đệ không ra ngoài làm quan, thật sự quá đáng tiếc, bởi vậy ngu huynh cũng muốn hỏi thăm với đệ, chỉ không biết trong lòng Ninh huynh đệ rốt cuộc đang có ý tưởng gì

Về chuyện này, Ninh Nghị từng trò chuyện với những người bên cạnh Hữu tướng, Tần Thiệu Hòa không phải là người đầu tiên. Chỉ có điều Ninh Nghị thật sự đang tính toán việc kinh doanh, tạm thời chưa từng suy xét về con đường làm quan, bởi vậy hẳn bên chuyển sang đề tài khác.

- Về việc này Ninh huynh đệ cứ suy nghĩ tiếp đi, thật ra gia phụ vô cùng hy vọng Ninh huynh đệ có thể đường đường ra mặt, vì làm việc phía sau màn, tương lai chưa chắc có đảm bảo. Tuy nhiên nếu Ninh huynh đệ tạm thời chưa có hứng thú, ngu huynh và gia phụ gia mẫu từng thảo luận, cảm thấy có thể kính nhờ Ninh huynh đệ một vài chuyện khác

- Ồ?

- Đệ cũng biết, Tướng phủ này đủ loại chi tiêu xa xỉ, sau khi phụ thân về hưu, trong phủ vốn đã từ bỏ một vài chuyện kinh doanh, lần này phục khởi lại muốn kinh doanh một chút, thật ra đều là lấy mặt mũi của Tướng phủ để đổi tiền. Về phương diện kinh doanh, phần nhiều là do Khôn thúc xử lý, nhưng thật ra Khôn thúc cũng không am hiểu việc làm ăn, ta đã trao đổi với mẫu thân, cảm thấy Lập Hằng có thể tiếp nhận, quản lý thay

Nghe Tần Thiệu Hòa nói chuyện này, Ninh Nghị mỉm cười:

- Tần huynh có biết hay không, ba tháng nay ta quay về kinh thành, xài tiền như nước, không chỉ có chi ra mà còn thu về được, nhưng số bạc cũng đã tốn gần mười vạn lượng rồi, hơn nữa đều là dùng bên nhà nương tử của ta đấy.

Tần Thiệu Hòa vỗ vai Ninh Nghị, lắc đầu cười to:

- Hài, Ninh huynh đệ không cần khiêm tốn, chỉ dựa vào biểu hiện của đệ ở Lương sơn mà muốn làm ăn buôn bán, ta có thể dốc toàn bộ. Thật ra ta đã nói với phụ thân rồi, gia phụ không cảm thấy đệ không kiếm được tiền, mà là ông cảm thấy đệ không cần phân tâm làm những việc nhỏ nhặt này. Đệ tuy rằng cự tuyệt xuất sĩ, nhưng trong Tướng phủ vẫn có một vài chính vụ vẫn phải đổ lên đầu đệ đấy, có nhận việc kinh doanh hay không, đều là chuyện nhỏ, nhưng chính sự thì đệ không thể dùn đẩy được.

Tần Tự Nguyên là Hữu tướng, tương đương với chức Thủ tướng thời hiện đại.

Thời gian gần đây, tên tuổi của khách khanh Tướng phủ quả thật là mang đến một vài chính vụ cần xử lý, phần lớn là có chút quan hệ với thương trường, quan trường, có một vài việc Ninh Nghị có thể tùy tay xử lý, có một vài việc vẫn phải hỏi đám người Nghiêu Tổ Niên về chi tiết quan trường để đưa ra đề nghị tiếp theo. Chút việc ấy không quá bận rộn, bên kia thì nói là để hấn kiến nghị, nhưng đại bộ phận phỏng chừng là dựa theo kiến nghị của hấn để đi làm rồi.

Nói đến đây, Ninh Nghị cũng gật đầu, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

- Thật ra kinh doanh là dựa vào bối cảnh, giao việc của Hữu Tướng phủ cho ta, ta nhập cổ phần, so với một mình ta làm cũng tiện nhiều hơn. Chỉ có điều là sự việc liên quan đến tiền, bình thường do người của nội bộ tới quản lý, mà Tướng phủ nhiều người như vậy, liên quan đến các mặt, nếu muốn giao cho ta không sợ người trong nhà không thoải mái dẫn đến loạn hay sao?

- Đó đều là chuyện nhỏ.

Tần Thiệu Hòa hiện giờ cũng đảm nhiệm đại quan Tri châu một phương, nếu không có quan hệ thân cận với Ninh Nghị và trong nhà căn bản sẽ không nói điều này với hấn. Lúc này vung tay lên biết là Ninh Nghị thật sự đáp ứng rồi, cười nâng chén.

- Vậy thì làm phiền Ninh huynh đệ rồi. Về phần trong nhà như nào thì đã có quy củ, qua hết năm ta sẽ gặp gia mẫu và mọi người để nói rõ việc này, tin rằng sẽ không làm khó Ninh huynh đệ

Nói xong lại cười nhẹ:

- Thật ra giữa Ninh huynh đệ và đường muội biểu muội của ta cũng rất tốt

Ninh Nghị phát tay:

- Đừng quên đệ là ở rể đấy.

Bên kia liền không kìm nổi cười ha hả.

Bàn bên này rảnh rồi trò chuyện một lúc, sau khi bữa tiệc kết thúc, Ninh Nghị tìm Vương Sơn Nguyệt hỏi về Chúc gia trang, trên gương mặt xinh đẹp của Vương Sơn Nguyệt có chút do dự.

- Thật ra đều là hiểu lầm, ta và Hồ cô nương không có gì đâu.

- Thật sao? Ngay cả bản thân ta cũng không hiểu ra sao cả

Vương Sơn Nguyệt cau mày, rối rắm.

- Người cũng biết đấy, sau khi việc ở Lương Sơn chấm dứt, việc bên Mật Trinh ti cũng không còn nhiều nữa, nếu mọi người quen thuộc với đời Độc Long, thì ta cũng thỉnh thoảng rồi rã đến đó. Tam nương. Hồ cô nương và Chúc huynh đệ sắp thành hôn, nhưng bởi vì thương thế của Hồ thái công và huynh trưởng cô ấy nên mới chậm trễ một thời gian. Trước đó không lâu, có một ngày Chúc huynh đệ tới tìm ta nói chuyện, bảo rằng y và Hồ cô nương sắp thành thân, ta vô cùng vui mừng chân thành chúc phúc cho y, lúc ấy ánh mắt của y nhìn ta có vẻ gì đó rất lạ

Ánh mắt Ninh Nghị nhìn gã cũng có chút cổ quái, Vương Sơn Nguyệt hơi sững sờ, sau đó dựng ngón giữa lên, đây là thủ thế mà Ninh Nghị từng dạy gã ở Sơn Đông, chỉ có điều Vương Sơn Nguyệt do mẽ ngoài xinh đẹp nên chung quy có chút “lạnh lùng diễm lệ.” Vương Sơn Nguyệt bĩu môi:

- Sau đó ta mới biết, có lẽ y đang thử dò xét ta. Đời sau khi nói với ta, ngày hôm sau, nghe nói y chạy tới thảo luận hôn sự với Hồ cô nương. Kết quả sau khi trở về, nói muốn đánh ta, ta sao là đối thủ của y chứ, lại chẳng biết việc gì, đương nhiên lời lẽ chính nghĩa cự tuyệt, kết quả còn đang lý luận với y, thì Hồ cô nương cầm đao chạy tới Vương Sơn Nguyệt nhắc đến chuyện này, biểu hiện đầy ủy khuất chua xót rơm rớm nước mắt. Lúc ấy gã căn bản không hiểu rõ cái gì cả, nhưng Hồ Tam Nương đã chạy tới nói với Chúc Bư.

- Không liên quan tới hấn, Chúc Bư huynh muốn đánh thì đánh với ta.

Hơn nữa còn nói vài câu mờ ám, gã thật sự ngậm miệng im re, còn Hồ Tam Nương thì cầm song đao đấu một trận với Chúc Bưu, bởi vì thân thủ của hai người không kém nhau nhiều, lại không thể đánh đến sống chết, cuối cùng Chúc Bưu xám xịt chạy đi, nói không thêm đấu với nữ tử.

Kết quả buổi chiều hôm đó, đợi cho Hồ Tam Nương đi rồi, Chúc Bưu lại chạy tới tìm Vương Sơn Nguyệt khởi binh hỏi tội. Thật ra bình thường quan hệ giữa mọi người rất tốt, việc tranh giành tình nhân giữa nam và nữ, người của Lang đạo tham dự vào cũng không hay. Vương Sơn Nguyệt chống đỡ mấy chiêu, bị đối phương đánh cho thành mất gấu mèo, lúc này Chúc Bưu mới thỏa mãn bỏ đi.

Ninh Nghị nghe vậy ôm bụng cười không ngớt, sau đó hỏi:

- Vậy ngươi và Hồ cô nương rốt cuộc là thế nào? Xem ra cô ấy thích ngươi, ngươi lại không thích cô ấy?
- Ta.... ta cũng không biết nữa.
- Vậy ngươi và Hồ cô nương rốt cuộc là như nào? Xem ra là cô ấy thích ngươi, nhưng ngươi thì không thích cô ấy?
- Ta...ta cũng không biết nữa

Đi dưới mái hiên Tượng phủ, tuyết đọng từ trên cây rơi xuống, vẻ mặt Vương Sơn Nguyệt trở nên nghiêm túc.

- Thật ra trong thời gian ở đồi Độc Long, đúng là thỉnh thoảng ta có lui tới, mà lúc ấy Hồ gia trang chỉ có mình cô ấy chống đỡ đại cục, hiện giờ Hồ Thành đã tàn phế hai chân, mà sức khỏe lão thái công cũng đã không bằng trước, rất nhiều chuyện cô ấy tới hỏi ta, ta đương nhiên không tiện cự tuyệt. Hơn nữa mọi người là bằng hữu, ta lại có quan hệ trong quan trường, có thể giúp đỡ thì đương nhiên sẵn lòng giúp, ai biết sự việc lại biến thành như vậy, thật ra trước khi rời đi, Tam nương có tìm ta, hỏi ta có bằng lòng cưới cô ấy không, ta thật sự khó xử, đạo lý vợ của bạn không thể bắt nạt, ta hiểu được đấy. Chúc gia trang đánh một trận xong, ta là huynh đệ sinh tử với Chúc Bưu, hắn muốn đánh ta, ta cũng không phản đối.

Gã mấp má miệng, vẻ mặt kiên nghị:

- Hơn nữa, trong nhà ta tình huống như vậy, sao có thể suy xét việc thành thân. Việc này, Lập Hằng ngươi cũng biết mà.

Ninh Nghị nhìn gã một hồi lâu, sau đó cười lắc đầu, vỗ vỗ bờ vai của gã:

- À, thật ra nếu để ý lời của Chúc Bưu, cũng không phải là tự đứng đánh ngươi.

Lúc trước hắn cũng đã nói, hắn thật ra không thích kiểu cô gái như Tam Nương.

- Nhưng bất kể thế nào, đời ta đọc sách thánh hiền, luôn không nên làm loại chuyện này
- Xem ra một đám người đi theo Tần tướng đọc sách, Vương huynh đệ ngươi làm việc cực đoan nhất, trong lòng ngược lại chính phái nhất

Ninh Nghị cười cười.

- Được rồi, vậy ta hỏi ngươi một câu, ngươi đánh thắng Hồ Tam nương không?

- Ặc

- Nói một chút về hiệu quả và lợi ích, nếu võ nghệ của ngươi cao như Hồ Tam Nương, vậy ngươi còn sử dụng cách cần người không?

Ninh Nghị nghiêm túc nói.

- Nếu như ngươi thật sự cưới Hồ Tam Nương, võ nghệ của cô ấy lợi hại như vậy, có lẽ còn có thể dạy nữ tử trong nhà tập võ, cần bản không cần người bảo vệ họ.

Ánh mắt Vương Sơn Nguyệt quơ quơ.

Ninh Nghị tiếp tục nói:

- Lui một bước mà nói, hiện giờ trừ chúng ta đang có quan hệ làm ăn với đời Độc Long, thì còn có hai nhà ở đời Độc Long thôi, với tình huống hiện giờ của Hồ gia, sau này này nhất định Hồ Tam Nương sẽ quản lý gia đình, sau khi Chúc Bưu và Hồ Tam Nương thành thân, trở thành người một nhà. Mà nếu như người cưới Hồ tam Nương, đại bộ phận Hồ gia trang sau này sẽ là của người, bọn họ có người, Vương gia có danh, tương đối mà nói, hiện giờ Vương gia đều là nữ tử, cũng không tính là giàu có, chỉ sợ cũng không có nhiều tiền bằng Hồ gia trang. Nếu như người có thể lấy Hồ Tam Nương, ưu khuyết bù nhau, có trăm lợi mà không có một hại, ngoại trừ là người xinh hơn cô ấy.

Hắn nói xong, tiếp tục đi lên phía trước:

- Thật ra có lẽ nói về lợi ích và hiệu quả người không thích nghe. Vợ của bạn không thể bắt nạt, nhưng vẫn đề hiện tại là Chúc Bưu không thích Hồ Tam Nương, Hồ Tam Nương thích người, có lẽ người cũng thích cô ấy, trên đời này nam tử có rất nhiều lựa chọn, Tam Nương tử gả cho Chúc Bưu, cả đời cũng đã định rồi, người cảm thấy cô ấy sẽ vui vẻ sao? Người vì đạo nghĩa của mình, lại từ chối trái tim thật lòng của một cô gái ... đương nhiên, trừ phi người thật sự không thích cô ấy, mà cô ấy chỉ thích vẻ đẹp của người, một cô gái nhỏ sống trong một nông thôn toàn kẻ lỗ mãng hoàn toàn không có cảm giác thư hương môn đệ, phỏng chừng muốn Vương gia người hài lòng cũng rất khó ...

Vương Sơn Nguyệt cúi đầu suy nghĩ, cau mày:

- Thật ra ... cũng không phải ... thật ra ta ... không cảm thấy là Hồ cô nương có gì lỗ mãng, hơn nữa võ nghệ của cô ấy ... nhưng cho dù người nói vậy, ta vẫn cảm thấy có mấy điều gì đó không đúng lắm ...

- Đương nhiên không đúng.

Ninh Nghị chỉ vào gã:

- Chúc Bưu ư, hắn chưa có phụ nữ đấy. Người có biết Chúc Bưu thích kiểu cô gái như nào không? Chính là các cô gái giống như tỷ muội trong nhà người ấy, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại không quá mức kiêu ngạo, sau khi thành thân có thể giúp chồng dạy con ... có lẽ không nhất định có thể thành nhưng năm sau hắn tới đây, người là huynh đệ đấy, không ngại giới thiệu một chút. Vào ở rể hay không trước tiên không nói, Chúc gia trang có người có tiền, nhà người có danh tiếng, Chúc Bưu tuy xuất thân thảo mẫn, nhưng tính cách cũng không tệ, chưa nói tới cái gì mà trào cao hay thấp, việc này, người có thể nghĩ lại ...

Vương Sơn Nguyệt và Ninh Nghị cũng coi như có giao tình, ngày thường cũng bị hắn mê hoặc rồi, lúc này đợi Ninh Nghị nói xong, gã nhìn nhìn hắn vài lần, có vẻ dao động. Hai người đi qua một cửa viện, đang tiến vào hậu hoa viên của Tướng phủ, có người trẻ tuổi đi tới đối mặt với Ninh Nghị, sau đó chấp tay:

- A, Ninh công tử ... Vị cô nương này là?

Ninh Nghị không kìm nổi cười, nói:

- Đây là ... Vương cô nương, họ Vương, ha ha, tên Sơn Nguyệt.

Thanh niên Tần gia kia vốn là thấy bộ dạng Vương Sơn Nguyệt thì thuận miệng hỏi, đợi khi Ninh Nghị trả lời mới để ý tới y phục của đối phương, lập tức vẻ mặt phức tạp. Vương Sơn Nguyệt hơi hơi cúi đầu, có chút bất đắc dĩ chấp tay. Gã ở vùng Sơn Đông giết người đối địch, thủ đoạn thô bạo, thật ra tâm tính ôn hòa, đối với người bình thường nói mình xinh đẹp hay gì đó, thật ra cũng không để ý nhiều.

Lúc này tuyết lớn đã ngừng rơi, trong hoa viên đọng tuyết thật dày, một nhóm trẻ con chạy trốn trong đó, thi nhau ném tuyết, vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy nữ quyền của Tần phủ. Ninh Nghị và Vương Sơn Nguyệt hàn huyên một lúc, thỉnh thoảng sẽ nghe bên kia xì xào:

- Bên kia có một tỷ tỷ giả nam trang, đã bị ta phát hiện.

Ninh Nghị lại hỏi Vương Sơn Nguyệt về tình hình Tô Văn Dục, biết doanh địa lúc trước quản lý đã tạo thành áp lực lớn cho Tô Văn Dục, nhưng cũng may vào trong tháng cuối này, thiếu niên các nơi mua đến đã đi vào, để những người Lương Sơn đó dạy võ nghệ hoặc là bản lĩnh, loại phương thức thừa kế này sẽ hóa giải tình trạng tinh thần của mọi người trong doanh địa, Tô Văn Dục cũng bởi vậy mà nhẹ nhõm rất nhiều.

Tán gẫu linh tinh như thế xong, Ninh Nghị cáo từ rời khỏi Tướng phủ, trước khi đi, Tần Thiệu Hòa còn lấy ra hai chân giò hun khói nói là đồ cúng trên triều đình.

Vương Sơn Nguyệt tiến hẳn ra ngoài, hẳn quay đầu lại nói:

- Suy nghĩ thật kỹ đi, chuyện giữa người và Hồ cô nương ấy.

Vương Sơn Nguyệt đứng ở trên bậc thang cười:

- Loại chuyện tán gái này, người lại không am hiểu rồi.

Ninh Nghị đánh một quyền vào vai gã, lúc này mới phát tay chạy lấy người.

Tướng phủ cách hoàng thành rất gần, dù là hai ngày nay tuyết lớn rơi đầy, nhưng lúc nào cũng có người của các hộ gia đình ra ngoài dọn dẹp đường phố, bởi vậy hai bên đường giăng đèn kết hoa, không hề có tuyết đọng gì. Ninh Nghị cầm theo chân giò hun khói đi qua phố dài, đi vào con đường phụ cận, ánh mắt dừng ở cây cối, tường viện, người đi đường, lắc lắc đầu cười cười Loại chuyện tán gái này, có lẽ hẳn thật sự không am hiểu.

Đến trước cửa một tiểu viện, hẳn gõ cửa. Bên trong có người đi ra mở, tiếng bước chân vang lên, tiếng một cô gái vọng ra:

- Ai đó?

- Có người đưa ấm áp tới.

- Hừ!

Nữ tử bên trong khẽ hừ một tiếng, đại khái là không còn từ gì để nói, sau đó mở cửa viện ra. Sau cửa viện là Nguyên Cẩm Nhi mặc trang phục màu vàng nhạt, nàng hơi khẽ mím môi, híp mắt nhìn Ninh Nghị. Đợi cho Ninh Nghị tiến vào, tới tới đóng cửa sập, nàng mới giang hai tay làm bộ dạng như muốn nhào vào lòng hắn. Ninh Nghị cũng mở tay ra, Cẩm Nhi lại cười tránh khỏi, ôm lấy giò heo hun khói trên tay hắn, mà Ninh Nghị thì khẽ đánh vào hông nàng, nàng mới nhảy dựng lên, gương mặt múa vuốt định đấu với Ninh Nghị, sau đó lại sôi nổi đi vào trong viện, chỉ vào người tuyết nhỏ ở trong, nói:

- Là muội đắp đấy.

Viện tử này tinh xảo, bên trong có hai lầu nhỏ bố trí tinh mỹ, viên lâm hoa cỏ, hòn giả sơn, cây cối đều toát lên vẻ đẹp sức sống. Đây vốn là sản nghiệp của Tướng phủ, khi Ninh Nghị vào viện tử, có vài tới tới đang xử lý ở chung quanh, trong đó có một tòa lầu nhỏ ngay bên đường, Cẩm Nhi phỏng chừng là đứng ở trên nhìn thấy Ninh Nghị tới đây. Trên lầu vắng vắng tiếng đàn khe khẽ, sau đó thì ngừng lại.

Đi vào cửa tiểu lầu kia, Ninh Nghị cởi giày, khi xoay người đi vào, tiếng bước chân từ bên trên nhẹ nhàng truyền đến, một bóng người màu trắng nhào vào lòng hắn, được Ninh Nghị giang tay ôm lấy, bóng dáng kia ôm lấy cổ hắn, hai chân rời khỏi mặt đất, lẳng lặng ôm Ninh Nghị như vậy. Trôi qua một lát, Ninh Nghị khẽ thở dài:

- Muội càng lúc càng giống như bị nuôi ở ngoài rồi ...

Bóng dáng kia không kìm nổi bật cười.

Ninh Nghị ôm nàng đi lên lầu:

- Muội còn chưa khỏe, không nên chạy tới chạy lui.

Cẩm Nhi cầm chân giò đi tới:

- Tỷ tỷ hôm nay khá lên rồi.

Khi tiến vào lầu hai, không khí ấm áp bao phủ nơi này, nhưng bởi vì trong phòng dùng nhiều đèn ngọc lưu ly, ban ngày càng sáng rực, nhưng cũng không khó chịu, rõ ràng là thường thường còn có thông gió. Trong phòng có nhiều đồ vật của nữ tử khuê phòng, cũng có các loại nhạc khí, không ít sách, trên nền đất còn trải một tấm thảm nhung.

Ninh Nghị ôm Vân Trúc đang mặc trang phục màu trắng tới bên giường trong phòng, Vân Trúc muốn xuống giường pha trà, bị Ninh Nghị phát tay bảo ngừng lại.

- Hừ.

Ninh Nghị cầm cổ tay của nàng nghe mạch đập một lúc, nhìn nàng:

- Xem này, mạch vẫn rất mạnh đều đặn, sức khỏe đỡ rồi đúng không?

Vân Trúc cũng tự đặt lên cổ tay mình, mở to mắt.

- Hẳn là vậy.

Ninh Nghị bĩu môi.

Cầm Nhi sau khi cất chân giò hun khói rồi, đứng ở cửa nhìn Vân Trúc xuống giường, ở bên bàn nhỏ gần giường châm trà, sau đó lại chui vào chăn. Ninh Nghị ngồi mép giường, cầm một quyển sách bắt đầu đọc cho nàng nghe, hai người nắm tay nhau. Không lâu sau, nàng cũng bĩu môi đi vào, bò lên giường, nằm cạnh tỷ tỷ chốc lát, lại bò qua bò lại gây sức ép một lúc, lát sau, xuống giường cầm một quyển tiểu thuyết bằng tranh vẽ để xem, ngồi lên tấm thảm xù bên cạnh Ninh Nghị, tựa vào hắn.

Nhưng tiếng đọc sách của Ninh Nghị quấy rầy nàng, làm nàng phải buông quyển tiểu thuyết tranh vẽ xuống, ngẩng lên nhìn Ninh Nghị.

Mấy năm nay, đây không phải là lần đầu tiên nàng gặp nam nhân đẹp nhất, nhưng trong khoảng thời gian này, nàng nghĩ, nàng đã bắt đầu thấy quen thuộc với hắn rồi, và bắt đầu cảm thấy hắn là nam nhân tốt nhất, lợi hại nhất, mặc dù có lúc nàng thấy được mặt yếu đuối của hắn ... Vấn đề sức khỏe của Vân Trúc là đã bắt đầu dần dần biểu lộ khi còn ở Biện Lương, sau khi Ninh Nghị trở về thì bất chợt bùng nổ, một lần nàng ăn không vào bất cứ thứ gì, nôn mửa, thậm chí thể hư ngất xỉu. Tướng phủ có mời ngự y đến khám và chữa bệnh cho nàng, kết quả cuối cùng chẩn ra chính là tâm bệnh. Ninh Nghị cũng không biết tâm bệnh của nàng kết vào lúc nào, ngay cả bản thân Vân Trúc cũng không nói nên lời, đặc biệt sau khi nàng đã xác định quan hệ với Ninh Nghị, nhưng không lâu sau đó, Ninh Nghị mới dần dần nhìn ra vấn đề.

Lúc trước Vân Trúc mở quán nhỏ, là vì kế sinh nhai, mở Trúc Ký, là vì có thể trợ giúp hắn. Nhưng mà sau sự việc Lương Sơn, các nàng theo tới kinh thành, thứ nhất là không quen khí hậu, lại tới một nơi mới mẻ, thứ hai, có liên quan đến việc mở rộng phát triển Trúc Ký, kế hoạch mà Ninh Nghị định ra, Vân Trúc theo không kịp. Nội tâm nàng thông tuệ, đối nội, quả thật nàng không thể quản lý Trúc Ký, đối ngoại, hoàn cảnh quen thuộc, người quen cũng đã rời xa ... tuy rằng lúc ở Giang Ninh nàng cũng không có quá nhiều xã giao, nhưng vùng đất Giang Ninh, dù sao cũng là nơi nàng sống nhiều năm.

Hết thấy vấn đề sau khi được giải quyết, ngược lại vấn đề tình cảm hiện tại rất tốt đẹp. Vân Trúc lúc đầu cũng không rõ tại sao mình lại sinh bệnh, nhưng tự cảm thấy dưới tình huống hết thấy đều tốt đẹp đã lại làm phiền Ninh Nghị, tâm tình như vậy thậm chí càng làm tâm bệnh của nàng nặng thêm. Lúc ấy Cầm Nhi chưa rõ, chỉ đến khi đêm đó ở bên giường, nàng thấy Ninh Nghị ngồi đằng kia, cầm tay Vân Trúc, nói "Ta đã nuôi muội thành chim hoàng yến mất rồi ..." thì nàng mới dần dần hiểu được.

Như vấn đề tình cảm mà Vương Sơn Nguyệt gặp phải, từ sau khi trở về Biện Lương, vấn đề phiền toái lớn nhất mà Ninh Nghị gặp phải chính là tình cảm, đây là điều mà ai cũng bất ngờ.

Tại kiếp trước, ở phương diện tình cảm hắn không có thu hoạch nhiều lắm, tới kiếp này, đối với tình cảm con người, hắn lại càng quý trọng, hắn vốn là người có năng lực xuất chúng, đối với chuyện hắn cảm thấy tốt đẹp, thì cũng không nguyện từ bỏ, cảm giác ... xe đến trước núi ắt có đường. Hắn đã từng dùng cảm để cập sự phiền não này với Khang Hiền, nhưng dù gì thì hắn cũng không có ý định từ bỏ đấy. Mà tới lúc này, mấy thứ chất chứa này cuối cùng vẫn phải ép xuống ...

Không khí trong phòng ấm áp, cảnh tuyết ngày đông làm trong ngoài phòng sáng trưng. Trong tiếng đọc sách ôn hòa, Cầm Nhi cuối cùng đã nhớ đến chuyện vào cuối thu kia.

Đó là đêm mà đom đóm đã không xuất hiện, ngọn lửa chiếu qua chụp đèn lồng, tạo thành một tầng màu vàng vỏ quýt ở trong viện tử, chiếu lên núi đá giữa viện tử.

Cảnh cuối thu đó, đối với Cầm Nhi giống như là một màn khói bao phủ mờ ảo. Vân Trúc tỷ bị bệnh, đối với nàng đối với Ninh Nghị đều là một chuyện bất ngờ trở tay không kịp.

Khi ấy, Ninh Nghị là người có phản ứng đầu tiên. Không lâu sau, từng sự việc bên Vân Trúc bắt đầu bị tước đi, thật ra vấn đề lớn là về Trúc Ký, đối với chuyện này, lúc ấy Vân Trúc sức khỏe vẫn còn yếu còn có

chút áy náy, nhưng Ninh Nghị chăm sóc bên giường thì lại cười khỏ tự gánh trách nhiệm.

- Còn nhớ ban đầu lại trước tiểu lâu muội nói gì không. Cát không nắm được, hãy để nó bay đi. Thật ra, ta vốn hy vọng các muội mở cửa hàng sẽ cảm thấy vui vẻ. Lúc đầu cũng rất được, sau vì chuyện của Tô gia, ta muốn dùng Trúc Ký làm vật dẫn mở rộng kinh doanh, thật ra là lỗi của ta, cũng là sai lầm của ta, ta lại bắt đầu phạm vào

Trong nụ cười khỏ của Ninh Nghị cùng với lời nói của hắn nói như là tự nhận mình sai lầm, Cẩm Nhi và Vân Trúc đều không rõ là ám chỉ điều gì, nhưng khi ý thức được thủ đoạn giải quyết vấn đề của Ninh Nghị, có lẽ không coi là thần kỳ nữa.

Sau khi dỡ xuống chuyện của Trúc Ký, hắn đi tìm cầm sư nhạc hộ nổi danh nhất trong kinh thành để cùng đến thăm Vân Trúc, dùng lý do không phải là trao đổi lẫn nhau, mà là muốn nghe một khúc, trong lúc giải sầu, ngẫu nhiên trò chuyện phiếm với Vân Trúc, đọc những câu chuyện xưa cho nàng nghe. Như vậy, tâm tình của Vân Trúc mới dần trầm tĩnh lại, nhưng thật ra Ninh Nghị vì thế lại hiểu được về cầm khúc âm luật, thỉnh thoảng còn có vài vấn đề hỏi Vân Trúc, dù là ngây thơ buồn cười nhưng cũng khiến người ta buông lỏng tâm tình.

Tâm bệnh lúc đến như núi, lúc đi như là mưa xuân kéo dài. Thu đi đông lại, sau khi trong thành Biện Lương rơi xuống trận tuyết lớn, bệnh tình Vân Trúc dần dần chuyển biến tốt đẹp. Nhưng như vậy quan hệ giữa hắn với Cẩm Nhi vì vậy lại phải gác lại rồi.

Trước khi đi Sơn Đông, hai người đã nói rõ với nhau, đợi sau khi hắn quay về sẽ có một lời giải thích hợp lý cho Cẩm Nhi. Đáng tiếc khi trở về, Vân Trúc bị bệnh, hai người chăm sóc nàng, khi ở cùng nhau thì cũng có lúc đùa vui, nhưng đối với việc này, Cẩm Nhi biết rằng hắn có chút áy náy, thậm chí khi hai người ở trong hành lang trò chuyện phiếm, nàng nghe hắn từng nói với mình: “Lòng người không bao giờ thấy đủ.”

- Có đôi khi, con người ta cảm thấy nhiều thứ đều rất tốt, tốt đến mức sau đó thì đều mơ tưởng muốn có. Vân Trúc cũng tốt, muội cũng rất tốt, trước kia ta không cảm thấy mình là kẻ đa tình, hiện giờ thì hay rồi, cái gì cũng có thể giải quyết được, nhưng chỉ có việc này là ta không biết phải giải quyết thế nào. Trước đó đã đồng ý với muội, hiện tại trong lúc này không làm được rồi ...

Lúc ấy Ninh Nghị ngồi ở dưới lan can, ánh đèn màu trần bị chiếu lên, lúc hắn nói, nghe như là lời xin lỗi. Cẩm Nhi đứng lên, hừ một tiếng, đá một cước vào lưng hắn, nhưng sau đó thì hai người không ai nhắc đến chuyện này nữa. Thái độ đó của Cẩm Nhi làm Ninh Nghị có chút bất ngờ, cũng may sau sự kiện đó, Cẩm Nhi cũng không tỏ vẻ bài xích hắn, khi hắn ở chung với Vân Trúc, nàng cũng vẫn ở bên cạnh, có đôi khi còn đấu võ mồm với hắn, cãi nhau ầm ĩ.

Trong tháng mười một, Ninh Nghị tranh thủ thời gian nhàn rỗi đến thăm hỏi nhạc sĩ, nhạc công, lại đi hái phông một vài thợ thủ công, tới đầu tháng mười hai, hắn đến tặng cho Vân Trúc một cây đàn cổ. Cầm là thủ công làm, dùng chất liệu tốt nhất nhưng thủ công thô ráp, nhìn bề ngoài giống như một khối gỗ được kéo căng dây đàn, tuy rằng mặt trên có vẽ bức tranh nhìn rất mỹ quan, nhưng trong mắt Vân Trúc, Cẩm Nhi, có lẽ trong mắt bất kỳ người nào, Cầm này rốt cuộc cũng chỉ là một sản phẩm thủ công vô cùng vụng về.

Nhưng dù cầm này âm gì cũng không chuẩn vẫn làm cho Vân Trúc cảm động vừa cười vừa khóc rất lâu.

Khi chàng vạng hôm đó Ninh Nghị ra về, Cẩm Nhi đá một cước theo hắn, Ninh Nghị nghi hoặc quay đầu lại thì thấy nàng cúi đầu.

- Ninh Nghị, muội rất ngốc, nên không biết là huynh đang nghĩ gì, nhưng muội và Vân Trúc tỷ đều là xuất thân thanh lâu, làm tiểu thiếp hoặc là được người ta nuôi ở bên ngoài, đều là rất bình thường, cũng hết sức cam lòng. Nếu như gặp đàn ông nào đối xử tốt với bọn muội, thì cũng coi như là có một nơi chốn. Huynh nói cảm thấy rất nhiều thứ tốt, thì đều muốn lấy, chẳng phải đàn ông nào cũng đều như vậy sao? Gặp được nữ nhân mình thích thì cười về nhà. Rốt cuộc huynh nghĩ thế nào, muội không biết, nhưng sống thế nào, cũng là chuyện của bọn muội. Vân Trúc tỷ bị ốm, rất nhiều người cũng sẽ ốm, nhưng dù bệnh có khá lên, muội và Vân Trúc tỷ đều không cảm thấy đó là chuyện của huynh, huynh không nên nghĩ nhiều như vậy.

Ninh Nghị bị mấy lời này ngăn ra, đưa tay định vò đầu nàng, Cẩm Nhi đã bước tới ôm lấy hắn. Ninh Nghị có thể cảm nhận được hương thơm và sự mềm mại của thân thể nàng, ngực đầy dán sát vào hắn, hắn ôm lấy nàng.

- Muội biết huynh không nghe muội nói, đúng không?

Cẩm Nhi ở trong lòng hắn, nói, ngữ khí không hề oán giận. Ninh Nghị cười cười, cô gái ngày thường tỏ ra vô tâm vô phách, nhưng lại có một trái tim thông minh, nhạy cảm. Khi nàng dùng phần dịu dàng của mình đặt ở trên người hắn, tâm sự của hắn, tính cách của hắn, thật ra cũng không gạt nàng được bao nhiêu.

- Ta ... ta nghe hiểu mà, chỉ là ta nghĩ, mình có trách nhiệm ...

- Vâng.

Cẩm Nhi khẽ gật đầu, cuộn trong lòng hắn.

- Thật ra muội cũng đã nói với Vân Trúc tỷ, chúng muội rất hài lòng rồi, tuy rằng buổi tối hôm đó huynh có nói vài lời với muội, muội thật sự nhớ đến là khóc ... Muội chỉ nghĩ, huynh sẽ rất khó chịu.

- Đàn ông chính là phải ác với bản thân mình một chút, nhưng lời muội nói ta nhớ rồi.

- Vậy là tốt rồi.

Từ sau ngày đó, Ninh Nghị vẫn nhớ đến cảm giác của buổi chạng vạng hôm đó, nhớ đến từng lời nói của cô gái ở trong lòng mình. Ngay cả việc hắn vẫn không có cách nào giải quyết được vấn đề, nhưng tâm trạng dù sao cũng thoải mái hơn.

Hôm nay cùng Vân Trúc, Cẩm Nhi đọc sách, trò chuyện, lại nghe Vân Trúc dùng đàn hắn làm tấu một từ khúc, tuy rằng chất lượng cực kém, nhưng dưới ngón nghề của Vân Trúc, âm thanh vẫn ưu mỹ vô cùng. Vân Trúc cười nói nàng muốn dùng cầm nát để gảy ra âm thanh đẹp, tuy nhiên nói thì nói vậy, nhưng nàng lại giữ gìn cầm nát này như bảo bối! Lúc Ninh Nghị cầm một chiếc chân giò hun khói về nhà, lúc tới trong sân "Ninh gia", đám người Tô Văn Dục, Tô Đàn Nhi đang trò chuyện về những việc hôm nay, ăn cơm tối xong, Ninh Nghị và Tô Văn Dục lại hàn huyên về chuyện doanh địa ở Sơn Đông. Khi quay lại trong sân, đèn dầu đã le lói, Đàn Nhi bế Ninh Hi ngồi bên cửa sổ ngắm người tuyết ở trong sân.

Ninh Nghị đi vào phòng, đùa giỡn với thê tử và đứa bé một lúc, Tô Đàn Nhi ôm Ninh Hi ngồi trên đùi hắn, khẽ hỏi:

- Huynh đang làm gì ở Sơn Đông vậy, sao lại khiến Văn Dục trở nên như kia ...

- Làm sao vậy?

- Lúc cậu ấy trở về khi muốn bế Ninh Hi, nhìn rất ôn hòa, nhưng toàn làm Ninh Hi sợ khóc, cậu ấy rất xấu hổ, thiếp nhận ra được, cậu ấy đã không như trước đây nữa, mới mấy tháng thiếp không gặp mà cậu ta từ một công tử nhà giàu đã trở thành như vậy ... Giống như là ngồi trong đại lao mới khiến một người thay đổi tính tình như thế, nhưng cũng không hẳn là dạng này ... ikienthuc.org

- Đúng vậy.

Ninh Nghị lắc đầu.

- Cũng không hẳn là thế, nhưng cũng có chút là vậy, sau này hẳn là sẽ không như thế nữa, cái đó ... có thể phá vỡ nhân sinh quan của con người ...

- Bỏ đi, đừng để con nghe được.

Đàn Nhi mấp máy miệng, ghé sát mặt mình vào má con, cười cười, Ninh Nghị cũng đùa giỡn với đứa bé, khiến đứa nhỏ bật cười khanh khách.

- Mặc kệ thế nào, trải qua nhiều việc, cuối cùng cũng đã thành tài rồi, đúng không?

- Đúng vậy.

Lúc hai vợ chồng thì thầm trò chuyện trong phòng, trong Hựu tướng phủ ngoài thành Biện Lương, thư phòng rất sáng đèn, Tần Tự Nguyên đang hỏi Vương Sơn Nguyệt đủ loại chuyện về Sơn Đông, trong sân

bên ngoài có vọng đến tiếng chạy tiếng hét của trẻ con, nói đến chuyện liên quan đến doanh địa, Vương Sơn Nguyệt cũng có chút do dự.

- ... Thật ra, việc này đúng là vậy. Biểu hiện của Ninh Lập Hằng đối với việc đó vô cùng coi trọng, cháu đã từng nhìn, cũng từng thấy tình huống của Tô Văn Dục Tô gia, nghĩ ... thật sự quá mức quý dị.

Ánh nền lay động, Vương Sơn Nguyệt đứng ở đằng kia, kể lại toàn bộ quá trình.

- ... Lúc đầu, hình như chỉ là để bọn họ phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, đơn giản huấn luyện, buổi tối để bọn họ nói về một số chuyện xấu mà trước đây mình trải qua, để mấy hòa thượng kể chuyện xưa, nói cái gì nhân quả báo ứng, nhưng câu chuyện xưa này thật ra rất đơn giản, không hề sâu sắc ...

Toàn bộ quá trình, thật ra cũng đơn giản như vậy, chỉ là trong doanh địa vô cùng nghiêm ngặt, ngoài ra, Ninh Lập Hằng còn ban thưởng cho những người nhận tội ...

- Ai nói năng thành khẩn, ai nói hay nhất, có đạo lý nhất, hần đều cho người chút lợi ích, cũng cho đi quản lý những người khác ...

Ngay từ đầu hần còn ở trong đó, chọn người nhận tội. Thời gian đó, có người cố ý nhận tội, cố ý giả dạng kể chuyện xưa, nhưng thời gian trôi qua, sự việc từ từ thay đổi. Cuộc sống trong doanh địa rất buồn tẻ, làm cho người ta có cảm giác thời gian trôi rất chậm. Qua một tháng, hần đã đem toàn bộ hệ thống thành lập nên đi vào hoạt động, sau đó đại bộ phận thật ra là để chính bọn họ tự quản bọn họ ...

- Người ở trong hoàn cảnh này rất khó có tâm lý giả bộ nữa, nói hoang đường nữa, tất cả mọi người bắt đầu lắng nghe chuyện xưa, sau đó là lần lượt nói những chuyện mình đã làm sai, nói vì sao mình làm sai, những người giả bộ thì cũng nói rất hối hận. Nói nói, không thể che giấu được mà cứ nói hết suy nghĩ, bởi vì ở mặt nào đó, nhận sai là một quang vinh. Người ta sẽ không để mình sinh hoạt tại một hoàn cảnh mà không có ai ủng hộ mình, sẽ cải biến hoàn cảnh, sẽ ... phải thay đổi chính mình. Điều này thì Ninh Lập Hằng từng nói rồi, hình như là Hội chứng nhắc cho tỉnh lại gì đó.

- ... Nói hay nhất phải là những người bị đả cường đạo bắt cóc, ngay từ đầu những người này sợ cường đạo, thời gian dài sau đó, bọn họ trải lại đã bắt đầu nảy sinh thiện cảm với cường đạo, cường đạo cũng thân thiết với bọn họ một chút, bọn họ còn nghĩ đây là những người tốt ... Cũng không phải là bọn họ thật sự nghĩ như vậy, là bởi vì mọi người đều tự gạt mình, không thể để mình sống trong bối cảnh sợ hãi, bọn họ tự mình một lý do, để mình cảm thấy hoàn cảnh đó không có trở ngại ...

- Sau đó đến tháng thứ hai, sau khi Lập Hằng rời khỏi, sự việc càng trở nên kịch liệt. Người nhận tội thì có thái độ càng lúc càng thành khẩn, nhưng những người này lại tạo nên cảm giác nguy hiểm, bắt đầu âm thầm bảo người khác không nên như vậy, sau đó nổi lên vài lần bạo động. Người của cháu, người của Chúc gia trang có tới vài lần, nhưng hầu hết mọi hoạt động đều bị nội bộ bọn họ đè ép xuống, những người nhận tội này, cho rằng việc mình làm sai, phải ngăn trở người khác ...

- Lúc đó Ninh Lập Hằng có chọn ở trong đó ra một số tiểu đầu mục làm tổ trưởng, có một tổ trưởng bởi vì thủ hạ muốn giết người chạy trốn, đã kích động người khác tác loạn, liền ra tay ngăn cản. Thậm chí sau khi đã ngăn cản, lại không cho phép những người khác làm càn nữa, nói thủ hạ kia chấp mê bất ngộ đã làm sai cũng chính là lỗi của mình, cuối cùng đã tự sát ngay trước mặt mọi người ...

- Toàn bộ tình thế như vậy cho tới tháng thứ ba, một trăm người bị bắt, đã chết hơn ba mươi người, trong đó có mười hai là tự sát. Chỉ trong ba tháng, tình trạng của toàn bộ doanh địa là mọi người cả ngày đều nghĩ nghiệp chướng của mình nặng nề, còn có hần tử mấy tháng trước giết người như ngóe thì nay lấy nước mắt rửa mặt, tất cả mọi người đều muốn làm việc tốt, thể nhưng làm người ngoài nhìn vào, thật sự nghĩ ... vô cùng kinh khủng, may mà có Lập Hằng ở phía sau bắt đầu điều đình, đưa vào hơn ba trăm đứa trẻ, theo họ học bản lĩnh, làm thầy trò truyền thừa ...

503. Q.3 - Chương 505: Niên Quan Khúc Điều

Vấn đề doanh địa Sơn Đông, sau mùa đông, không ai nhắc tới nữa. Tần Tự Nguyên hẳn là đã biết, nhưng ông cũng không tìm Ninh Nghị để thảo luận, về phần Vương Sơn Nguyệt và Tô Văn Dục thì trong một khoảng thời gian dài đã chôn giấu tin tức và sự ảnh hưởng của chuyện này sâu trong lòng, khi lần thứ hai nhắc tới thì đã là nhiều năm sau đó rồi.

Trong mùa đông đó, cuộc sống của Ninh Nghị trôi qua rất đơn giản, sáng sớm nào cũng tham dự huấn luyện với các đường huynh đệ trong nhà, ban ngày thì hoặc là ở trong nhà, hoặc là cùng Đàn Nhi ra ngoài, thỉnh thoảng đi thăm hỏi Vân Trúc và Cẩm Nhi.

Giữa mùa đông tuyết lớn, liên quan đến những việc vẫn đang tiến hành ở trong viện tử lớn ngoài thành Biện Lương. Ninh Nghị vẫn cố gắng đưa ra các ý tưởng sáng tạo, để mấy người thân tộc của Tô gia giám sát, dùng việc làm thiết thực để đào tạo bọn họ. Tuy rằng nhìn tất cả đều có vẻ như hết sức đơn giản, nhưng trên thực tế, đối với Ninh Nghị mà nói, đây là một chuyện cực kỳ trọng đại, toàn bộ tuyến đầu thật ra ngay từ đầu đã hình thành có trật tự.

Khi một vài thành quả nhỏ xuất hiện, vài lần thực thành được khen thưởng, các thợ thủ công ở trong viện tử cũng dần dần hiểu chủ nhà muốn làm gì, bắt đầu năng động chủ động hơn. Tuy rằng nhóm người này không có mấy người có năng lực nghiên cứu xuất sắc, nhưng thật sự chống đỡ được một hệ thống lớn hoạt động, từ trước đến nay sẽ phải có một hai người có tài năng, chỉ cần trật tự có thể hình thành, ngày sau có thể người có tài mới xuất hiện.

Thật sự khiến Ninh Nghị cảm thấy phức tạp vẫn là về phương diện tình cảm. Đối với Vân Trúc và Cẩm Nhi, hẳn mong muốn có thể tận lực sắp xếp một cách vẹn toàn, nhưng trên thực tế lại không thể nào làm được. Đối với người khác, hẳn cái gì cũng không quan tâm tùy ý thao túng người ta, làm ra đủ loại chuyện đáng sợ, nhưng với phụ nữ bên cạnh mình thì trong lòng hẳn lại yếu đuối, hầu như không hề có phòng ngự, mỗi một bước đi đều cẩn thận, hẳn từng suy nghĩ muốn cưới Vân Trúc và Cẩm Nhi, nhưng trên thực tế, làm như vậy sẽ càng tạo nên tổn thương cho cả bốn cô gái, hơn nữa cưới về cũng chưa chắc đã giải quyết được vấn đề.

Mà bởi chuyện của Vân Trúc, hẳn cũng có chút áy náy với Đàn Nhi, Tiểu Thiên, ngay cả dù hẳn tu tâm dưỡng tính, hỉ nộ đều thu liễm nhưng sự áy náy thì vẫn còn.

Đi đến bước này, hẳn cũng biến thành một người không quả quyết. Có đôi khi hẳn chỉ ở trong nhà ngắm tuyết rơi, cũng không khỏi tự giễu mình, ôm Ninh Hi nói:

- Sau này khi con lớn rồi, thì đừng giống cha nhé ...

Cuối năm bầu không khí trong kinh thành đầy náo nhiệt, các buổi thịnh hội thi từ, hành nghiệp đều được tổ chức, hoạt động trong thanh lâu thì tuyển chọn hoa khôi.

Các tài tử từ các nơi tụ tập tới kết bạn với hoa khôi, đủ loại tin tức ... Tuy Ninh Nghị không tham dự, nhưng đám người Tô Văn Định đương nhiên không thể thiếu được trong các buổi tụ tập náo nhiệt phong hoa tuyết nguyệt phong thành, và khi về nhà thì đó lại trở thành những đề tài câu chuyện rôm rả cả đêm hoặc sáng sớm.

Ninh Nghị cũng đưa Đàn Nhi, Tiểu Thiên cải thành nam trang lén lút hai lần đi tham dự thi hội, vừa xem vừa trò chuyện đánh giá đám tài tử giai nhân, tuy rằng hẳn không sáng tác bài thơ nào trong thi hội, nhưng ba người đều rất vui vẻ, dù sao nhắc đến thì Đàn Nhi cũng chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi, còn Ninh Nghị hẳn thì lại rất thích được ngắm vẻ thiếu nữ của Đàn Nhi mỗi khi bị trêu đùa đến tức giận mà không thể nào phát tác được.

Lý Sư Sư gần đây có chút bận rộn, là một trong những hoa khôi nổi danh ở kinh sư, vào lễ mừng năm mới nàng không thể dứt ra khỏi các buổi tụ hội. Hơn nữa để tham gia biểu diễn tại các loại tụ hội vào những ngày lễ Trừ tịch, Nguyên tịch, nàng còn phải dành nhiều thời gian suy nghĩ tìm tòi rất nhiều các tiết mục biểu diễn. Mặc dù đối với nàng, tất cả cũng chỉ là những việc quen thuộc, nhưng đôi lúc cũng vô cùng mệt mỏi, cũng sẽ huyền tưởng về một hình ảnh vào cuối năm mình cũng là một người bình thường cùng người nhà, cha mẹ quây quần bên bếp lửa, chúc mừng nhau.

Đương nhiên khi hồi phục lại tinh thần, cảnh tượng “Phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ” trước mắt sẽ lập tức tan biến. (Bài thơ Thanh Ngọc Án) Một năm này đối với nàng mà nói chính là một năm ở trên đỉnh cao, nguyên nhân là một buổi tụ hội ở trước tiết Đoan Ngọ, Nghiêu Tổ Niên giao cho nàng một tập thơ có uy lực quá lớn, khi “Thường kỳ khê đình nhật mộ” cùng với Hiệp Khách Hành được tung ra thì danh tiếng của nàng cũng được đẩy lên cao nhất.

Mặc dù những bài thi từ có phong cách khác nhau này là do một người sáng tác, nhưng vẫn khó tránh được bên ngoài có nhiều nghi vấn. Nhưng khoảng thời gian này Ninh Nghị không ở kinh thành mà Nghiêu Tổ Niên lại đích thân đứng ra bảo đảm, cho nên những nghị luận này càng phụ trợ cho danh khí của Lý Sư Sư, khiến nàng đã trở thành người đứng đầu hoa khôi kinh thành.

Nhưng càng tới gần cuối năm, những thách thức mới lại đặt ở trước mặt nàng, tất cả là bởi vì sự huy hoàng trong một năm của nàng quá siêu việt, trừ phi nàng tìm được Chu Bang Ngạn hoặc là Ninh Nghị đang ở nơi khác tiếp tục thay nàng sáng tác ra tác phẩm mới.

Cũng may Lý ma ma ở phương diện này cũng không bắt buộc.

- Danh khí đã đủ lớn rồi.

Khi hỏi Sư Sư có đi thăm hỏi Ninh Nghị hay không, bà đã nói như thế.

- Chẳng qua là sắp tới cuối năm, con theo lệ thường cũng phải đi tìm người ta, nói cảm ơn chứ, ngoài ra cũng có chuyện của con nữa.

Bởi vì lần trước Ninh Nghị nhiều lần tới thăm hỏi, Sư Sư cũng không rõ chỗ ở của Ninh Nghị, nghĩ kỹ thì thấy có chút thất lễ. Nàng thật ra cũng có một chút tâm tư, vốn nghĩ nếu có thể xã giao qua lại gặp gỡ Ninh Nghị, song phương sẽ càng thêm thân thiết, nhưng nếu mình bất chợt đến nhà, có vẻ như lại làm biến chất mối quan hệ bạn bè này.

Chỉ tiếc khi Ninh Nghị trở lại Biện Lương, lại bận rộn chuyện trấn áp Lương Sơn, trong các buổi xã giao thanh lâu cũng không tham dự, cũng không xuất hiện, khiến cho nàng có chút tiếc nuối. Thỉnh thoảng nghĩ tới, không biết khi trong thành đang náo nhiệt đốt pháo hoa khắp nơi, thì vị bằng hữu cổ quái này đang làm cái gì.

Có đôi khi trong các buổi tụ hội lễ tế có nhắc đến hắc, hoặc là nói đến thi từ, hoặc là khi nhắc đến Lương Sơn thì nói rằng Ninh Lập Hằng chính là khách khanh trong Hữu Tướng phủ. Mỗi đến trước cuối năm, Sư Sư mới rút cuộc nghe được tin tức cụ thể có liên quan đến đối phương.

Tin tức này đến một vị lão nhạc sĩ tên là Nông Cổ Âm.

Nông Cổ Âm này hai mươi năm trước vốn cũng là hoa khôi thanh lâu, cầm nghệ khúc nghệ xuất chúng. Sau này tuổi cũng lớn không thể lập gia đình thì tự thoát tịch ỳnh, ẩn cư trong thành Biện Lương, cuộc sống nhàn hạ thỉnh thoảng sửa chữa nhạc khí chính âm điệu cho nữ tử thanh lâu. Tới gần cuối năm, Sư Sư cầm nhạc khí tới chỗ bà, tuy rằng nàng rất bận rộn, nhưng nhạc khí cần phải phối hợp với xúc cảm, bởi vậy nàng khó tránh khỏi phải ở lại.

Nông Cổ Âm tuổi tác tuy lớn, nhưng cuộc sống lại ẩn cư giống như tu sĩ, Sư Sư đến mà vô cùng ngưỡng mộ, nghĩ nếu mình già rồi, sống như vậy cũng có thể. Nông Cổ Âm thì khuyên nàng nên tìm một người đàn ông để phó thác cả đời, nếu không cũng sẽ có một cuộc sống thê thảm như mình.

- Trước đó từng nói với muội về Chu Bang Ngạn, làm thiếp thất cũng rất tốt, lại chẳng biết muội nghĩ gì nữa. Nay danh khí của muội đã quá lớn, gả cho ai được đây? Làm chính thất của người có công danh thì lại trèo cao rồi, mà với danh khí của muội, làm thiếp thất thật đáng tiếc, thấp hơn một chút gả cho người không có công danh và bối cảnh thì lại càng không thể.

Nữ tử trung niên gầy gò tay lên đàn cổ, vừa quở trách Lý Sư Sư:

- Nhắc đến mới nói, muội và người tên là Ninh Nghị kia quan hệ hình như cũng không kém. Ta nghĩ nam tử kia cũng được đấy, dù là có thể thiếp rồi, nhưng không ngại có thể theo hắc cũng được ...

Lý Sư Sư cầm chén trà lên bật cười:

- Nông tử tỷ không nhận ra hần ư.

- Ai nói không nhận ra, mấy ngày trước còn gặp ấy. À, cái bếp lò nấu nước kia chính là hần tặng đấy, rất tiện.

Nông Cổ Âm cười.

- Mà muội đừng gọi người già như ta là tỷ tỷ, ta đã già rồi, sống một mình, tính tình cổ quái ...

Sư Sư nhú mày nhìn sang, mắt mở to:

- Hần ... tới tìm Nông tử tỷ có chuyện gì?

- Tiểu thiếp trong nhà hần bị ốm, hần quá đau buồn. Muội biết đấy, chỗ ta ít người, bình thường cũng ít tiếp đãi khác, hần đến cầu xin ta vài thứ, là bởi vì nghe nói đến danh tiếng cầm nghệ của ta, muốn ta đàn một khúc cho tiểu thiếp hần nghe. Ta từ lâu rồi không biểu diễn cho người lạ, cuối cùng mãi mới đáp ứng hần ... Hần thật đúng là quá hao tổn tâm trí mà ...

Nông Cổ Âm lắc lắc đầu, Sư Sư nghe bà kể tuy rằng rất qua loa, nhưng nàng hiểu đối phương hần là tốt rất nhiều tâm tư.

- Sau đó ta đàn cho họ một khúc, tiểu tử đó căn bản chẳng hiểu khúc nghệ chút nào, tư tưởng lại không tập trung, sau khi ta đàn xong thì hần lại nói với tiểu thiếp của hần “Không hay lắm”, là ta suýt chút nữa thì nổi giận. Chẳng qua tiểu thiếp của hần cũng có cầm nghệ cao, là Nhiếp Vân Trúc, sau đó chúng ta cũng từng tới thăm hỏi nhau vài lần ...

Nông Cổ Âm nói đến đây, nha hoàn đến gọi Lý Sư Sư về, trọng tâm câu chuyện tạm thời ngừng lại. Tới ngày thứ hai Sư Sư lại tới, mới hỏi rõ ngọn nguồn toàn bộ câu chuyện. Nhiếp Vân Trúc bị ốm, Ninh Nghị lo lắng, thậm chí còn nhiều lần đến tìm Nông Cổ Âm hỏi bí quyết chế cầm.

- ... Hần thật sự là hồ đồ, muốn chế tạo một cây cầm tốt, thời gian không thể thiếu một ba năm năm, hần lại muốn trong thời gian một tháng phải làm xong, thật sự là khiến người ta sôi máu mà. Nhưng nói đi nói lại, ở trong thanh lâu nhiều năm như vậy, đàn ông si tình ngày ngày nghĩ cho nữ tử của mình cũng không phải là không có, nhưng loại người này chủ yếu là đa son phần khí. Còn người như Ninh Nghị, lại có thể làm chút chuyện như này, có chút bá đạo, rất là khó có được ...

- ... Sau ta cùng với Nhiếp Vân Trúc đơn độc gặp ba lần, nghe nói người này không chỉ đối với cô ấy như thế, mà đối với những thê thiếp khác cũng đều quan tâm toàn ý hết lòng. Nhiếp cô nương này nói, nàng có chút lo lắng, trên người Ninh Nghị gánh vác quá nhiều chuyện, mà với người bên cạnh mình cũng đều dốc sức gánh vác.

Cô ấy vốn là muốn chia sẻ, nhưng không ngờ bởi sức khỏe của mình cũng trở thành trở lực cho hần, cô ấy hết sức áy náy. Ta ở trong thanh lâu nhiều năm, loại chuyện này thật sự là thấy không nhiều. Đàn ông thường là có mới nới cũ, nữ tử chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển, thích thì đương nhiên sủng ái bữa bãi, không thích thì bỏ mặc, nếu hần là người luôn có trách nhiệm với người bên cạnh mình, vậy thì Sư Sư muội cũng có thể ... Nghe vậy, Sư Sư bật cười:

- Nông tử tỷ hiểu lắm rồi.

Nhưng khi nghĩ đến quan hệ giữa Ninh Nghị và những nữ tử bên hần, nàng biết Ninh Nghị đã có vợ, mà Nhiếp Vân Trúc hần là thiếp thất bên ngoài. Về phương diện khác, nàng cũng biết Ninh Nghị là người làm chuyện lớn, lúc trước thậm chí còn lật đổ cả Lương Sơn. Nếu toàn bộ sự việc đúng như lời Nông tử tỷ nói, người bên cạnh Ninh Nghị rốt cuộc sẽ là tình trạng như nào ... Bất luận thế nào, lần thứ hai nàng gặp Ninh Nghị, đã là mùa xuân năm Cảnh Hân thứ mười một, mà thời gian đó, trong cuộc sống của Ninh Nghị nhìn vô cùng bình thản lại xảy ra rất nhiều chuyện, tất cả đều là lúc hần trở lại kinh thành quyết định làm việc.

504. Q.3 - Chương 506: Trách Nhiệm Và Đôi Vai

Sang năm mới, nhà nhà quét dọn đình viện, dán những bức tranh mừng năm mới trên cửa sổ, đèn lồng rực rỡ, xe ngựa náo nhiệt qua lại trên đường phố, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng pháo nổ giòn vang. Đàn Nhi vén rèm lên, nhìn người đi đường qua lại các cửa hàng dọc con phố lớn.

Tuyết đọng hai bên đường phố đã được quét dọn sạch sẽ, người đi lại trên đường không nhiều lắm, hai bên đường phần lớn là tường xanh đại viện, từng cánh cổng lớn hoặc là mở hoặc là đóng đều được treo đèn lồng bên cạnh, sư tử bằng đá dựng thẳng lên. Trong những viện tử đó có náo nhiệt, có vắng vẻ, nhưng từ bên ngoài thì không nhìn thấy được cảnh bên trong, hai bên cửa chính đều được dán câu đối, mà câu đối của một hộ gần nhà mình dán là: “Quốc ân gia khánh, nhân thọ niên phong”.

Khi xe ngựa đi qua, bên trong đang có những tiếng ồn ào, sau đó là tiếng khóc của nữ tử Bên kia Ninh phủ đã có mấy người thò đầu ra nhìn cảnh bên này. Xe ngựa chạy nhanh qua, đám người Thiên Nhi, Tô Yến Bình đều đang chạy tới, Đàn Nhi cũng thấy một hai nữ tử một lớn một nhỏ bị ném ra khỏi cửa chính, trên đầu còn bị đánh đến chảy máu.

- Nghe nói kia là Tứ Di thái thái, không biết chừng mực, trộm tiền trong nhà lại còn không hiếu kính cha mẹ chồng, nên bị đánh ...

Tiểu Thiên đi đến bên Đàn Nhi, nói nhỏ:

- Cũng nghe nói Tư Di Thái Thái này câu kết với tôi tớ trong nhà, phu nhân của bà ta không muốn nhét bà ta vào trong lồng heo ngâm nước, hoặc là cáo trạng tới quan phủ, cho nên chỉ cưỡng ép đuổi mẹ con họ đi ...

Bên trong nhà cao cửa rộng có đôi khi sẽ xuất hiện những chuyện như này, cũng không cần phải đưa ra lý do cụ thể, tin tức lan truyền ra thật giả cũng khó nói. Đàn Nhi lắc lắc đầu, nhìn người mẹ ở bên kia đường đang kéo cô con gái quỳ khóc đập đầu trên mặt đất, có người lại ném túi y phục ra ngoài, dưới ánh đèn trước cửa, có nam tử đứng ở đằng kia, thần thái lạnh lùng nhìn hết thấy, sau đó quay người đi vào trong, đám người hầu lạnh lùng đóng cửa lớn lại, cô gái tiếp tục khóc lóc đập cửa chính.

- Sắp sang năm mới rồi, có thể đi đâu chứ ...

Đàn Nhi và đám Tiểu Thiên ở dài đi vào cửa, Tô Yến Bình thì vẫn hứng thú ngó ra ngoài cửa để nhìn, chỉ bị Đàn Nhi lườm một lúc mới gờ tay đi theo vào. Rất nhiều chuyện trong nhà này đều có dấu ấn của Ninh Nghị trong đó, bao gồm cả Ninh Nghị trong lúc đối địch biểu hiện cũng có chút tố chất thần kinh, một đám người đi theo hắn cũng đã bắt đầu có biểu hiện giống như vậy rồi.

Đương nhiên, duy nhất có thể sử dụng để trêu chọc chính là chuyện Nhị tỷ phu không biết tán gái. Lời đồn này cũng sẽ rơi vào trong tai Đàn Nhi, khi hỏi bọn họ, thì lại không ai dám nói. Thật ra bọn họ không nói, Đàn Nhi gần như cũng hiểu là có liên quan đến Nhiếp Vân Trúc.

Đi vào cửa là đến viện chính, bên cạnh chính sảnh có một phòng nghỉ rất rộng, bài trí bên trong chủ yếu là Ninh Nghị làm. Các loại ghế, thảm, da lông, còn có lò lửa ủa đông ... vô cùng ấm áp, là nơi để người nhà nghỉ ngơi vào lúc tối, cũng là nơi tụ hội, lúc này đám người Văn Phương, Văn Định đã ở trong đó rồi, đang vui vẻ trò chuyện những việc trong đại viện ở ngoài thành, về những tác dụng của đồ vật mới làm ra, rồi dùng vật mới đó kiếm tiền như nào ... Trong nhà Ninh Nghị không có những ngăn cách như ở trong các nhà cao cửa rộng, hoặc là nói chưa tới lúc nảy sinh ngăn cách, mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ hòa đồng này, Đàn Nhi đều hy vọng cảnh này sẽ có thể kéo dài mãi.

Nàng là chủ mẫu, nhưng dù sao cũng là nữ tử, bèn tới chào hỏi một chút, để lại chút điểm tâm rồi quay về phòng. Không lâu sau, Ninh Nghị cũng từ bên Tượng phủ về nhà, mang theo một vài tập hồ sơ tin tức tình bào, khi về phòng thì nói với Tiểu Thiên:

- Lúc quay về ta thấy nhà bên kia có một nữ nhân mang theo đứa bé cứ ra sức đập cửa, thật là thảm ...

- Vâng, là chủ nhân nhà kia có bốn tiểu thiếp, nghe nói người nào già rồi thì không thích nữa, bị đuổi đi ...

Rồi Tiểu Thiên lại bắt đầu nói nhảm:

- Tương lai Tiểu Thiên cũng bị đuổi đi đấy.

- Oan uổng cho ta quá, cùng lắm thì ta chỉ đánh sưng mông nàng thôi ...

- Đến lúc đó thì Cô gia của muội sẽ đau đầu đấy ...

Đàn Nhi cười cười nhìn hai người vừa nói chuyện ở ngoài cửa sổ vừa tiến vào, không lâu sau khi Ninh Nghị cất đi những hồ sơ tin tức tình báo kia, người một nhà lại ra trò chuyện, sau khi ăn cơm chiều xong, lại ra ngoài tụ tập với đám Tô Văn Định một chút, rồi ra ngoài tản bộ, đã không thấy tiểu thiếp và đứa bé ở nhà bên bị đuổi ra đâu nữa, trong thời tiết lạnh thấu xương này, không biết là họ đi đâu rồi.

Thời gian trôi qua, vấn đề tình cảm tạm thời đè nén ở trong lòng, bởi trên người Ninh Nghị còn có rất nhiều chính sự cần làm, tỷ như quốc nội, tình thế bắc địa, thỉnh thoảng hẳn cũng sẽ đọc những tài liệu hồ sơ, Đàn Nhi hiểu là hẳn có việc cần phải làm, tuy nàng là nữ tử, nhưng vẫn hiểu được những sầu lo của Ninh Nghị. Đối với xu hướng suy tàn hiện giờ của Liêu quốc, tình trạng cụ thể trong và ngoài nước, Ninh Nghị cũng không quá coi trọng, hẳn chỉ chú tâm sưu tập và sắp xếp lại thái độ của Kim quốc từ trong một vài tin tức tình báo.

- Thật ra hai năm nay từ trong các tin tức tình báo về Kim quốc sưu tập được có thể nhìn ra, người Nữ Chân rất kính sợ triều Vũ đấy. Khi Liêu phạt Vũ, Hoàn Nhan Di Doãn thật ra có đích thân đến, ta có tìm hiểu tư liệu về hắn, người này rất lợi hại, văn võ song toàn, hơn nữa hẳn cũng được coi là nhất phái của Triều Vũ, nhưng hơn một năm nay, từ lời nói và việc làm của hắn đã thể hiện càng lúc càng thất vọng đối với triều Vũ rồi. Về phần thái độ của những người như Hoàn Nhan Tông Bát, Hoàn Nhan Tông Can thì đã biến hóa đối với triều Vũ sớm từ hai năm trước vô cùng đáng sợ rồi. Đáng tiếc Mật Trinh ti lại không sưu tập mấy thứ này ...

Vừa lật xem tin tình báo của Mật Trinh ti về bắc địa, Ninh Nghị vừa đánh dấu vào những chi tiết tin tức mà rất nhiều người không để ý tới. Trong lời nói đã kéo Đàn Nhi vào cùng thảo luận.

- Chàng sao chép mấy thứ này có hữu dụng không?

- Muốn cho cấp trên làm tốt công tác chuẩn bị đề phòng Kim quốc, thật sự là không thể. Liên Kim phạt Liêu, một mặt là bởi vì Kim quốc ít người, chưa hẳn bọn họ sẽ dám công phạt triều Vũ. Thứ hai, người Kim thân thiện hơn, sau khi thu hồi mười sáu châu Yến Vân, mọi người sớm đã là huynh đệ chi bang, việc này cũng đã được lan truyền rộng khắp rồi. Nếu như nói Kim quốc thật sự muốn đánh tới, vậy thì sẽ bị gánh tiếng xấu sau lưng.

- Bởi vì phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, cho nên trước tiên mới phải chuẩn bị sẵn sàng?

- Vấn đề ở chỗ, không ai nguyện ý nói đến điều không may mắn. Liêu quốc còn đánh, Kim quốc còn trượng nghĩa, đã có người đứng ra nói người Kim rất có thể tiếp tục đánh triều Vũ chúng ta, chẳng sợ nói có khả năng, cũng đều khiến lòng người bàng hoàng rồi. Việc này ta chỉ có thể nói với Tần Tự Nguyên ...

Thật ra trong Mật Trinh ti cũng không phải là không có ai lo lắng vấn đề này, nàng xem những tin tức tình báo mà ta sao chép nói về thái độ của những người Hoàn Nhan Tông Bát, nét chữ có nhiều tương đồng, xem ra có lẽ là một nữ tử ... Một bộ của Mật Trinh ti ở Liêu Đông, tuy rằng không biết là ai, nhưng chỉ sợ bọn họ mới hiểu rõ nhất tính tình của người Nữ Chân ...

- Nữ tử?

Đàn Nhi hứng thú, cầm tin tình báo lên xem, Ninh Nghị lắc lắc đầu.

- Hiện tại thế đạo này ... nam tử còn đỡ một chút, nếu là nữ tử ... ta đọc mấy tin tình báo mấy ngày nay đưa tới này, tính toán một chút, người này hẳn là cấp trên nội bộ người Nữ Chân, phỏng chừng là nô đãi hoặc là ái thiếp. Nữ tử Nam triều chịu làm việc này, rất không dễ dàng đấy ...

Ninh Nghị lắc lắc đầu, tiếp tục bản ghi chép:

- Những tin tình báo này, kỳ thật cũng không được hệ thống, làm báo cáo uy hiếp chỉ sợ cũng không có ý nghĩa gì. Ta chỉ là muốn phân tích một chút về tính cách của tầng lớp cao người Nữ Chân, tương lai có lẽ sẽ hữu dụng, có thể dùng chút thủ đoạn nhỏ và vân vân ... À, thủ đoạn nhỏ mà ta nói áp dụng với đám người kia, là không thể đánh giặc chính diện ...

- Chàng nói là đến hỗ trợ thôi mà, đây cũng không phải là chuyện của cá nhân chàng ... hơn nữa người Kim quốc quả thật rất ít, nói không chừng sẽ không đánh đến đâu.

Đàn Nhi an ủi.

Ninh Nghị gật đầu cười:

- Lại thế rồi, phạm vào bệnh cũ ấy ...

Trong phòng đèn sáng ấm áp, hai vợ chồng trò chuyện, khí tức khẩn trương, tùy ý. Đứa bé đã được bà vú ôm đi rồi, đêm sâu hơn một chút, hai vợ chồng thối tắt cây đèn trên giường ngủ, ở trong đệm chăn ấm áp thân thể giao hòa làm một. Không lâu sau, Ninh Nghị thức dậy ra đốt lò sưởi đun nước, nhúng khăn lau thân thể cho Đàn Nhi. Chuyện như này, Đàn Nhi luôn cảm thấy thẹn thùng, lúc hai vợ chồng thân mật hầu hết là tắt đèn nhắm mắt, mà chuyện hầu hạ như này là chuyện nữ tử nên làm chứ không phải là nam nhân, ít nhiều nàng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng thời tiết lạnh giá, Ninh Nghị không cho phép nàng xuống giường, bởi vì trong thời đại này có rất nhiều loại bệnh tật đều đồng nghĩa với chờ chết.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Nghị khi thức dậy hoặc là sẽ đến lò rèn hoặc là sẽ thấp nển xử lý công việc ở trong phòng. Đàn Nhi sẽ thò đầu ra khỏi chăn nhìn hắt. Cũng là rạng sáng hôm nay, khi Ninh Nghị đọc một tin tức tình báo thì hơi chau mày. Đó là tin tức sau khi Liêu quốc đại loạn, vài thế lực bên ngoài Nữ Chân nổi lên, trong bộ tộc Mông Cổ có một thế lực ở thảo nguyên tây bắc nổi lên, đó được coi là một trong những thế lực nhanh chóng phát triển nhất. Đương nhiên, với tốc độ của con người hiện nay, một lực lượng này cũng chỉ là tin tình báo sơ lược mà thôi.

Bộ tộc Khất Nha ... Hình như đã từng nghe đến cái tên này rồi ... Ninh Nghị nhớ lại một chút nhưng không tìm được chút manh mối, giải đáp thích hợp nào, hẳn đơn giản để phần tin tức này sang một bên, không ghi chép gì.

Cũng là cùng thời khắc đó, trong một vùng tuyết lớn tại Bắc địa, có một hàng hơn mười kỵ đang khởi hành xuôi nam. Quách Dục Sư đi trước uống vào một chén rượu, cáo biệt với vài tướng lĩnh của Thường Thắng Quân:

- Lần này ta xuôi nam, đó là đi yết kiến đương kim Thánh thượng rồi. Chúng huynh đệ, hãy chờ ta trở lại, sẽ mang đến phú quý cho các vị.

- Tuyết lớn như vậy, đại ca ...

- Ha ha, nam nhi Liêu Đông chúng ta đều là sống trong tuyết, qua Nhạn Môn Quan là ấm áp lên rồi.

Quách Dục Sư nói xong, thúc ngựa tới, vỗ vào vai tướng lĩnh kia.

- Thường Thắng Quân dựa vào người rồi, nhớ kỹ những lời ta nói đấy, tuyết giảm thì đi bắt đinh trảng. Ta thấy rõ ... hiện giờ đã bắt chấp ai dúi chết hay không rồi.

Bình của triều Vũ không thể đánh, chúng ta nhất định phải có người, có người, là có tiền có lương thực có phú quý, không có người, chỉ dựa vào mấy chi quân đội của triều Vũ, bọn họ chỉ hay lục đục đấu đá với nhau, khi đánh giặc thì cũng là những kẻ bỏ chạy trước tiên, không đánh được. Các người nhớ kỹ đấy ... Ta đi trước ... Giữ chuyển đầu ngựa, Quách Dục Sư dẫn người dẫn dần biến mất ở trong gió tuyết phía nam, một đường xuyên qua Nhạn Môn quan, đi về hướng Biện Lương.

Không lâu sau, trong kinh thành lại dâng lên không khí giao thừa, sức khỏe của Vân Trúc cuối cùng đã hoàn toàn bình phục. Sau khi qua Nguyên Tịch một ngày, nàng viết thư mời Ninh Nghị tới ăn cơm, mấy tháng nay, giữa hai người chủ yếu dùng lời nhắn để thông truyền, nhưng lần này thì khác, nàng dùng giấy để viết thư nói mình muốn về nhà rồi.

Nơi muốn về chính là quê nhà mà cha mẹ đã từng sống ...

505. Q.3 - Chương 507: Trách Nhiệm Gánh Vác

Nguyên Tịch qua đi, tuyết rơi đứt quãng rồi mới ngừng, chứng tỏ mùa xuân đã đến rồi, khi đi qua đường phố, không khí vẫn là một màu xanh xám, trong tường viện nhú ra mấy bông hoa mai tươi đẹp.

Mỗi lần đi tới và ở lại trong viện tử của Vân Trúc, Cẩm Nhi, hần bình thường không đi bằng xe ngựa, hôm nay thì lại vừa đi vừa nghỉ, trong lòng nghĩ đến xuất thần, nghĩ đến những chuyện sau khi đi vào thành hoặc là những chuyện đã làm trước đó. Trong nháy mắt, hần đã tới thời đại này ba năm rồi, hồi tưởng lại tâm tính của mình lúc mới tới, hiện giờ hần cũng đã thích ứng được với đình viện lầu son, tường xanh ngói sáng của nơi này. Ban ngày chứng kiến, ban đêm đắm chiêu, mọi cái sẽ chất chồng ở trong lòng, làm hần thấy nơi nào cũng chân thực, sau đó càng có nhiều chuyện vụn vặt xảy đến, bổ khuyết ối một khe hở cho cảm thụ của hần.

Trong ba năm này xảy ra rất nhiều chuyện, hần không biết mở đầu là tốt hay không tốt. Hần vốn cũng không phải là người đa sầu đa cảm, cũng không phải là người hay rên rỉ u sầu, mọi việc áp tới, thì giải quyết nó, đây là hình thức rất đơn giản. Cho dù là gặp phải chuyện không dễ giải quyết, hần dù gì cũng có thể từ trong lòng sắp xếp thành các manh mối.

Có đứa bé chạy vụt qua bên người.

Thư của Vân Trúc nằm trong tay áo hần, hơi hơi có chút nóng lên. Nửa năm trước sau trận giông tố kia, Vân Trúc và hần có quan hệ, khi ấy nàng muốn rời khỏi, là lên lút mà bỏ đi đấy, nhưng lúc này lại không giống như lúc trước. Ninh Nghị có thể hiểu được ý nghĩa trong đó khác nhau. Buổi trưa hần nghỉ rất lâu, sau đó một đường đến đây, nhưng khi tới cửa tiểu viện đưa tay ra gõ cửa thì lại do dự một lúc, cuối cùng vẫn phải gõ xuống.

Mở cửa là Cẩm Nhi, mặt nghiêm trang nhìn hần, tay cầm then cài cửa. Hai người giằng co một lúc, Ninh Nghị gật đầu nói:

- Ta biết rồi, để ta đi vào trước, có lời gì lát nữa hăng nói được không?

Lúc này Cẩm Nhi mới ném then cài đi, quay người đi trước.

Khi đi qua đình viện, mai vàng ở bên sân đã nở rộ, ngoài hành lang phía trước còn có một người tuyết.

Ninh Nghị hỏi rõ biết lúc này Vân Trúc đang ở trong bếp nấu cơm, bèn đi thẳng đến đó, Cẩm Nhi tức giận đuổi theo, đá hần, bị hần tránh được, đi tiếp.

Trong phòng bếp ở sau viện tử có tiếng nấu nướng, Ninh Nghị đứng ở cửa, hít một hơi, đi vào. So sánh với tiểu lầu bên sông Tần Hoài tại Giang Ninh, bếp tại viện tử này không quá nhỏ, Vân Trúc mặc trang phục màu trắng đứng ở bên bếp, tóc vén cao, dùng cây trâm đơn giản cài lên, trong phòng tỏa mùi thức ăn, mùi máu tanh, trên thớt còn có một cái bát đựng tiết gà. Trong bếp lúc này khá lộn xộn, nói vậy chỉ có một mình Vân Trúc làm.

Ninh Nghị đứng ở ngoài nhìn một lúc, sau đó đi vào, Vân Trúc nghiêng đầu, thấy là hần, khóe miệng cong lên mỉm cười. Hần đi đến sau lưng nàng, ôm lấy nàng, hai người áp má bên nhau, Vân Trúc nhắm hai mắt lại.

- Ta nhận được thư của muội rồi ...

- Ừm.

- Muội muốn đi Tuyên Châu.

Trong bếp chỉ đang luộc đồ ăn, hai người ngữ điệu đều rất nhẹ. Ninh Nghị buông nàng ra, khẽ cười, ngồi xổm xuống ném một cây củi vào bếp:

- Nếu như ta nói ... muội không được đi, muội sẽ thế nào?

Vân Trúc cũng ngồi xổm xuống, hai tay ôm đùi, nhìn ánh lửa trong bếp, cười nhích lại gần bên hần, dịu dàng nói:

- Vậy thì muội không đi nữa. Huynh là nam nhân của muội, huynh nói thế nào, muội sẽ làm thế đó ... Tuy nhiên lang quân của Vân Trúc, cũng không phải bá đạo như vậy.

- Đây là lần đầu tiên muội nói muội là người của ta.

Ninh Nghị lắc lắc đầu, Vân Trúc đứng dậy đùa nghịch cái muôi, hần im lặng một lát:

- Muội cũng biết, nếu muội thật sự chỉ là về thăm quê, ta nhất định sẽ đáp ứng, nhưng lần này không giống, đúng không ... ta đã uội áp lực rất lớn rồi ...

Vân Trúc trầm mặc một lát, nhưng cũng lắc lắc đầu. Ninh Nghị xoa xoa trán, Vân Trúc chạy đi cầm ghế dài tới cho hần ngồi. Khi đã lành bệnh, vết yếu ớt của mấy tháng trước đã không còn, nàng vẫn như trước kia toát lên khí chất trắng trong thuần khiết và dẻo dai. Trong bếp an tĩnh lại, Ninh Nghị ngồi kia nhóm lửa, Vân Trúc đi tới đi lui thái rau luộc thức ăn, nguyên liệu nấu ăn là một con gà, đồ ăn có vài món. Giữa Ninh Nghị và Vân Trúc trên thực tế rất hiểu nhau, chỉ có lúc này, nàng đã làm cho Ninh Nghị cảm thấy có chút rối rắm.

Giống như một gia đình nhỏ trước đây, không lâu sau, đồ ăn đã nấu xong. Ninh Nghị, Vân Trúc bưng lên giữa phòng khách, cùng Cẩm Nhi ăn cơm trưa, thức ăn vô cùng tinh mỹ. Ninh Nghị, Cẩm Nhi lại ăn không cảm thấy ngon miệng, sau khi ăn xong thì lại thu dọn bát đĩa đi rửa, Vân Trúc đi lên trên lầu, pha trà cho Ninh Nghị, lại cầm mấy quyển sách mà trước đây chưa đọc bảo Ninh Nghị đọc cho nàng nghe.

Phòng lầu hai ấm áp, Ninh Nghị đọc được một nửa, Ninh Nghị đã ghé lên đùi hần như đang ngủ. Cẩm Nhi không hề đi vào, không biết có phải là đứng ngoài cửa nghe hay không.

- Buổi trưa hôm nay chúng ta ăn gà đây ...

Đọc sách được hơn nửa, Ninh Nghị khát nước dừng lại uống trà, Vân Trúc nằm trên đùi hần mới mỉm cười, khẽ nói. Ninh Nghị giữ quyển sách, đợi nàng nói tiếp.

- Lập Hằng ... chúng ta quen nhau đã hơn ba năm rồi, huynh còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau, lúc đó là muội đang mổ gà ...

Giọng của nàng mềm nhẹ.

- Vân Trúc cảm thấy chuyện tốt nhất trên đời này, chính là lần mà được Lập Hằng cứu.

- Đúng vậy, cứu muội, muội lại trả ta bằng một cái bạt tai.

Ninh Nghị vén sợi tóc trên trán nàng, thuận tay nhổ trăm cài tóc ra, Vân Trúc nhắm mắt, nằm giống như con mèo nhỏ.

- Vân Trúc dù gì cũng là người của huynh rồi, muốn trả thù thế nào cũng được.

Nàng áp má lên đùi hần, cười cười.

- Sau đó ... lại xảy ra nhiều chuyện ... Cái quán bánh kia, trứng muối nữa, rồi Trúc Ký, muội học mổ gà, học nấu ăn ... Sáng sớm nào huynh cũng từ bờ sông chạy tới, huynh cũng biết ngày ngày muội ngóng trông nhất chính là huynh từ bên kia chạy tới ngồi chốc lát, nói với muội mấy câu ...

- Sau đó rốt cuộc sao lại thế này?

Ninh Nghị nhíu mày, thuận tay kéo nàng lại, hỏi thẳng:

- Lần này tại sao lại phải đi?

- Sau đó ...

Vân Trúc núp vào ngực hần, im lặng giây lát.

- Sau đó ... Lập Hằng tự ỉnh áp lực quá lớn.

- Áp lực ...

Ninh Nghị nhíu mày, sau đó lắc lắc đầu.

- Ta giải quyết rất nhiều chuyện, Vân Trúc, thật ra căn bản không có gì, ta xử lý được, áp lực đương nhiên là có, nhưng không đáng kể chút nào. Nam nhân chính là phải độc ác với mình một chút đấy ...

- Cho nên muội mới thấy lạ, nam nhân của muội đúng là một quái nhân.

Vân Trúc dịu dàng bật cười thành tiếng, hít sâu một hơi, hạ thấp giọng nói:

- Lập Hằng, Lương Sơn ở trước mặt mà huynh chẳng coi vào đâu, quốc gia đại sự ở trước mặt huynh cũng chẳng coi vào đâu, nhưng chính là mấy nữ tử, thì lại khiến huynh khó xử, điểm kỳ quái nhất của huynh chính là ở phương diện này. Ở bên cạnh huynh, huynh luôn nói quốc gia đại sự lớn hơn, lòng muội vô cùng cao hứng đấy, nhưng là bởi vì điều này, muội muốn ra ngoài giải sầu ...

- Ta không hề vì muội mà thấy khó xử.

Ninh Nghị có chút buồn rầu, phủ nhận xong, lại chần chừ nói:

- Thật ra, cũng không hẳn là nói như vậy, đơn giản mà nói ta cảm thấy mình không hề đối xử tốt với các muội ...

- Còn chưa đủ tốt sao?

- Không là một chuyện.

- Nhưng đã đủ rồi mà, mấy tháng nay, huynh chăm sóc muội, giúp muội giải sầu, lại còn trò chuyện với muội, đọc sách, ngày ngày quan tâm ...

- Cho nên muội cảm thấy làm trẻ nãi chuyện của ta, còn ta thì uội áp lực.

- Không có.

Vân Trúc ôm tay của hắn, nằm ở đằng kia ngẩng đầu lên nhìn hắn, dịu dàng lắc lắc đầu.

- Lập Hằng, tự huynh ình áp lực, huynh hãy nghe muội nói được không?

Nàng cười cười:

- Cả đời này của Vân Trúc có đồ tốt gì thì đều phá hỏng nó, muốn nói tốt, là muội đã gặp được một nam nhân để phó thác đời mình. Nếu nói là phá hỏng, vài năm trước trong thanh lâu, lo lắng đề phòng đấy, muội muốn chạy cũng không thoát ... Lập Hằng, trước kia muội là tiểu thư nhà quan, các nàng nói muội tâm khí cao, sau khi ra khỏi thanh lâu, các nàng lại nói muội có tầm nhìn cao. Nhưng tâm khí muội không cao đấy, đặc biệt là sau khi theo huynh, Vân Trúc ... thế nào cũng đều có thể, cả đời rất tốt, cả đời xấu xa, nhưng muội cũng biết, huynh sẽ không phụ muội ...

- Muội muốn ở mãi bên huynh, sao muốn đi chứ, làm thiếp thất của huynh cũng tốt, là nữ nhân được nuôi bên ngoài cũng được, muội đều cảm thấy mỹ mãn. Lập Hằng, nữ nhân thật ra cũng kỳ quái đấy, có lẽ chỉ là muội thôi, muội lo lắng, có một ngày thật sự huynh không cần muội nữa, muội lại thật sự trở thành ràng buộc của huynh, vậy thì muội thật sự không sống nổi. Bởi vì nghĩ nhiều như vậy, mà sinh bệnh ...

- Nhưng chỉ cần muội còn có chút tác dụng, thân thể này cũng được, ca hát cho huynh nghe cũng tốt, hay trò chuyện giải sầu với huynh, chẳng sợ cho dù huynh giống như nam nhân khác ở bên ngoài không vui, khi trở về thì trút giận, đánh muội một chút, sau đó lòng huynh thấy vui vẻ, thì muội cũng vui vẻ ... Lập Hằng, trước kia muội không nói với huynh những điều này, sợ là huynh sẽ cảm thấy muội kỳ quái.

- Lúc ở trong thanh lâu, muội cũng từng nghĩ đến tương lai có một ngày sẽ giống như người khác, lập gia đình, làm thiếp thất, hoặc là gặp được nam nhân hơn vài chục tuổi, thích mình thì sung hạnh mình, khi không vui thì đánh chửi mình. Khi đó muội sợ hãi vô cùng ... Nhưng sau lại nghĩ đến Lập Hằng, có đôi khi muội nghĩ nếu có một ngày huynh ở bên ngoài không vui, muội sẽ nghĩ đủ cách để làm huynh vui, huynh nóng giận, thậm chí có đánh muội, có lẽ sẽ đánh rất mạnh tay, đánh cho đầu rơi máu chảy đấy, sau đó thì nổi tức giận của huynh sẽ tiêu tan. Muội nghĩ đến điều này, trong lòng không ngờ lại cảm thấy vui đấy, sau đó ... ừ ... nhớ huynh ...

Nàng nói những điều này, hơi có chút ngượng ngùng, sắc mặt khê đỏ hồng lên, thanh âm càng nhẹ:

- Tuy rằng muội biết, Lập Hằng huynh sẽ vĩnh viễn không làm loại chuyện đó với muội, ngược lại muội lại muốn huynh làm như vậy. Nữ nhân, chính là như vậy đấy ...

Ninh Nghị cúi đầu, ánh mắt nhú lại, khẽ thở dài:

- Tình cảm là từ hai người, muội có thể như vậy, ta đương nhiên là đối xử với muội tốt rồi, ta có áp lực, cũng là bình thường.

- Nhưng muội lại không hy vọng như vậy

- Nhưng muội lại không hy vọng như vậy ...

Trong gian lầu nhỏ, Vân Trúc nhìn hần và nói:

- Huynh muốn đối xử tốt với nương tử của huynh, muốn đối xử tốt với Tiểu Thiên, muốn đối xử tốt với Cẩm Nhi, rồi với muội, đó đều là điều rất tốt... rất tốt. Chúng muội đây cũng đều rất thích huynh, thế nhưng có những chuyện không phải là trách nhiệm của huynh Lập Hằng, nếu như nói đến điều gì tốt đẹp khi ở thanh lâu, thì đó chính là việc nơi đó đã dạy uội bản lĩnh làm sao có thể hiểu được huynh, làm sao có thể lấy lòng huynh. Muội cũng đã từng nói rồi, nếu như có thể làm cho huynh chuyện gì đó thì muội sẽ cảm thấy rất vui

Ninh Nghị cười gượng:

- Vì thế nên muội mới cảm thấy sự việc đã nghiêm trọng đến mức muội phải rời đi, để cho ta bình tĩnh một thời gian đúng không?

Vân Trúc lắc đầu cười:

- Muội không biết, nhưng thực ra muội thực sự cũng muốn về Tuyên Châu một chuyến xem sao. Lập Hằng, rốt cục huynh hi vọng chúng ta sẽ như thế nào đây. Muội cũng không biết phải thế nào nữa nên cần phải suy xét lại thật kĩ càng. Trúc Ký cũng không cần muội nữa rồi. Muội đang nghĩ không biết có nên ra ngoài tiếp tục dạy đàn hay không, hay là ở nhà viết một quyển nhạc phổ. Nhưng tóm lại Nhiếp Vân Trúc muội đã là người của huynh rồi. Cả tâm trí này thân thể này mãi mãi sẽ thuộc về huynh. Lập Hằng, muội sẽ luôn luôn bên cạnh huynh, có muốn vứt bỏ cũng không được. Ai bảo lần trước huynh đuổi muội về chứ Âm thanh ngọt ngào dịu dàng chậm rãi vang lên, len lỏi vào từng ô cửa trong gian phòng.

Ninh Nghị thở dài:

- Phải rồi, dù sao lúc không vui thì vẫn có thể đùa giỡn cùng muội.

Hần lắc đầu, đẩy Vân Trúc nằm xuống giường đệm, cởi thắt lưng của nàng ra

- Thực ra ta cảm thấy, có lẽ muội chỉ là còn thiếu một đứa con

Ninh Nghị cởi quần áo của nàng ra, để lộ ra một thân thể trong trắng ngọc ngà, Vân Trúc cũng phối hợp với hành động của hắn. Nàng nhìn hắn cười dịu dàng. Hơi thở trong gian phòng nhỏ dần dập dờn. Liệu trước khi đến đây có lẽ không phải là điều hiện giờ đang diễn ra. Ninh Nghị cũng biết, nếu như mình quyết không để Vân Trúc đi thì nàng chắc chắn sẽ ở lại.

Nhưng đến cuối cùng thì Ninh Nghị cũng không làm thế, hắn chỉ dặn dò nàng mấy câu:

- Ta đã sắp xếp người, muội bất cứ lúc nào cũng có thể báo cho ta biết muội đang ở đâu, không cho phép muội chạy đi đâu mất.

Cuối cùng mãi đến lúc rời đi, Cẩm Nhi đang giận đối với hắn cuối cùng cũng kéo tay hắn. Ninh Nghị cười:

- Muội đã sớm biết nên muốn nhắc nhở ta đúng không?

Hắn vẫn còn nhớ cái ôm mềm mại lần trước của Cẩm Nhi, bảo hắn đừng có nghĩ nhiều. Cẩm Nhi nói chen vào:

- Muội không biết.

Một lát sau mới hạ giọng nói:

- Muội phải đi cùng với Vân Trúc tí.

Ninh Nghị bèn hiểu ra vấn đề.

Thế là vào đúng ngày mười chín tháng giêng, Vân Trúc và Cẩm Nhi rốt cục cũng lên đường. Lúc này tuyết đã bắt đầu tan dần. Ninh Nghị giúp bố trí hộ vệ, người hầu, phía bên Tướng phủ cũng sắp xếp người đi theo. Tuyên Châu nằm ở phía Nam, gần giống như là Lương Sơn ở cách Biện Lương, nhưng phải đi xa hơn một chút. Nhưng đó dù sao cũng là mảnh đất Giang Nam giàu có và đông đúc. Về sự an toàn thì cũng đã được bảo đảm.

Ninh Nghị tự biết bản thân mình xảy ra chút vấn đề nên để mặc cho tâm trí rảnh rỗi một thời gian. Nghĩ lại cẩn thận hơn cũng tốt, tiện đây, về vấn đề kinh tế cũng có rất nhiều chuyện phải làm.

Trong khoảng thời gian này, Chúc Bưu hẳn là đã khởi hành từ đồi Độc Long tới.

Phỏng đoán còn có Hồ Tam Nương đi cùng. Trong thành Biện Lương, hai nhà Trúc Ký đều đã chuẩn bị khai trương rồi, làm ăn cũng không đến nỗi nào. Có rất nhiều nơi đều đã dùng tới bếp than, vừa mới mở độc đáo, lại cũng rất tiện nữa.

Cùng phối hợp với Trúc Ký chính là một tiệm nhỏ phía trước cửa hàng gọi là “Hưng Phúc Tường”. Lẽ ra là mở ở bên trong Trúc Ký, nhưng tạm thời chỉ bán vòng để quán bếp than nhỏ và cũng tiếp nhận dịch vụ đến tận nơi để lắp bếp thôi. Than gỗ sen bán ra đều là được đưa tới tận cửa, thực ra cũng giống như ở thời hiện đại vậy.

Mặc dù là thứ mới mẻ độc đáo nhưng cũng chưa đến mức độ quá độc đáo khác lạ, chỉ là triển khai dựa theo quy tắc mà thôi. Thế nhưng Ninh Nghị cũng không nóng vội, cho đến nay thì cửa hiệu cũng đã có sự tham gia của Tướng phủ. Từ sau khi bếp lò được đưa đến Tướng phủ thì có rất nhiều quan viên khác cũng đến mua về để dùng.

Lợi nhuận cũng kha khá, nhưng phải làm quảng cáo nữa nên phải một thời gian nữa mới được.

Ninh Nghị đang trù tính cho những việc này. Sau khi Vân Trúc rời đi thì Ninh Nghị trong lòng cảm thấy không vui. Hẳn hiểu rõ rằng cái tính chủ nghĩa nam tử đang muốn quậy phá, nhưng thầy thuốc chưa chắc đã có thể tự chữa được ỉn.

Muốn tâm trạng được giải phóng thì phải cần một thời gian, muốn tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề lại càng phải có thời gian. Thời gian tới, Đàn Nhi phải bận rộn cho những việc về vải buôn. Theo như được biết thì có mấy thương gia không thiện cảm lắm với vải của Tô thị. Nguyên nhân đối ngoại là từ cửa hàng do nữ nhân quản lý không ra thể thống gì. Nhưng trên thực tế nghe nói những lời nói đó xuất phát từ một thương gia tên Tả Hậu Văn đến từ kinh thành.

Được biết tên Tả Hậu Văn này là nho thương, nghe nói vải buôn của Tô thị là nữ nhân xuất đầu lộ diện, nói một câu không vừa ý nên hẳn muốn liên thủ cùng bộ hạ hoặc một số thương nhân có quan hệ với mình để chặt đứt chuyện cung ứng tơ sống của Tô gia. Đến nay thì ước tính là một số loại vải buôn của Tô thị đều xảy ra vấn đề.

Thi thoảng Đàn Nhi có nói chuyện này với Ninh Nghị nên Ninh Nghị cũng hỏi thăm một chút.

- Tả Hậu Văn của Tả gia thực không phải là đơn giản. Thực ra hẳn là em họ của Tả Đoan Hữu. Ban đầu Mật Trinh ti có thể thành lập, một phần chính là do Tả Đoan Hữu này. Sau khi Vương Tử Tùng chết thì Tả Đoan Hữu xích mích với Tần Tự Nguyên, từ đó tuyệt giao quan hệ. Thế nhưng cũng coi như là quân tử tuyệt giao nên không nói ra những lời nói độc ác cay nghiệt. Ảnh hưởng của Tả gia rất lớn, tuy rằng bên ngoài không thể thấy được, nhưng họ đều có quan hệ với các quan trên dưới trong triều. Nàng định làm thế nào?

Lúc này đang là ban đêm, hai vợ chồng đang ở trong phòng ngủ nói chuyện. Đàn Nhi đang cầm cây kim thêu một đóa hoa:

- Thế lực của Tả gia tuy lớn nhưng làm ăn buôn bán lại không phải chỉ có mình nhà hắn. Tả Hậu Văn chẳng qua chỉ là nói có một câu mà thôi, người có địa vị như thế làm sao có thể lúc nào cũng quan tâm chú ý đến chúng ta được. Có lẽ nói xong hắn cũng đã quên luôn rồi cũng nên. Thiếp đã liên hệ với hai thương gia buôn tơ đi về phía nam, chuẩn bị đến huyện Mộc Nguyên lập nên một phân xưởng. Ở đó cái gì cũng rẻ nên có thể mua hàng chuyển đến kinh thành, như thế thì có thể giảm được giá thành của tơ sống.

- Huyện Mộc Nguyên?

- Cách chúng ta chừng hơn một trăm dặm.

- Ồ

Ninh Nghị gật gật đầu. Làm ăn buôn bán tuy rằng nói là dựa vào quan hệ, thế nhưng không thể chuyện gì cũng đều dựa vào quan hệ để giải quyết. Kẻ thù và đối thủ luôn luôn tồn tại, giải quyết vấn đề chung quy lại cũng là một niềm hứng thú.

Thấy Ninh Nghị gật đầu, Đàn Nhi liền nhìn hắn nói:

- Bởi vì đã chọn địa điểm như thế nên khoảng thời gian này thiếp sẽ qua đó. Thiếp muốn xem phân xưởng xây dựng bên đó, cũng còn có vài chuyện cần phải nói.

- Không để Văn Định đi được sao?

Ninh Nghị chau mày.

- Văn Định hắn còn có rất nhiều việc phải làm. Bên chỗ Mộc Nguyên khá là quan trọng

- Ah

Ninh Nghị nghĩ một chút và gật đầu.

- Nếu như thực sự cần thiết thì đợi sau khi ta giải quyết xong chuyện về vấn đề kinh tế thì sẽ đi cùng nàngThực ra, nếu như thực sự là có vấn đề gì đó thì ta có thể để Sơn Nguyệt đến Tả gia thăm hỏi một chút. Tả Đoan Hữu và Tần Tự Nguyên trở mặt với nhau, nhưng chút tình nghĩa năm xưa của Vương Kỳ Tùng thì vẫn còn, chỉ là một hiệu buôn vải, bọn họ chắc cũng không đến mức gây khó dễ, cũng chỉ là một lời nói thôi mà.

- Không cần đâu. Thiếp cũng không phải là chưa đi đâu bao giờ.

Đàn Nhi nhìn hắn cười, ánh mắt long lanh.

Ninh Nghị gật đầu:

- Để còn xem xét đã.

Quan hệ giữa hắn và Đàn Nhi rất cục cựa cũng vẫn là tốt đẹp.

Lúc này Đàn Nhi nói về việc này, trong lòng hắn thoáng lưu lại chút ấn tượng.

Nhưng thực tế, tính toán ột năm là ở vào thời điểm sau đêm giao thừa của mùa xuân, bên phía hữu Tướng phủ cũng bận rộn một cách kì lạ. Một năm mới bắt đầu, chiến sự ở trận địa phía bắc sẽ còn tiếp tục. Đến nay đại anh hùng Quách Dực Sư đã vào kinh thành, vừa được thăng quan, vừa được trao quân hàm. Còn ở vùng phương bắc, Mật Trinh ti nhận được tin tức là Thường Thắng Quân điên cuồng bắt tráng đinh để chuẩn bị cho chiến tranh của năm mới.

Tuy rằng chuyện như vậy sẽ khiến cho nhân dân khốn khổ, thế nhưng bên phía Mật Trinh ti dù biết cũng không có cách nào. Còn bên phía Hữu Tướng phủ thì phải phụ trách tính toán điều phối tất cả các vấn đề về vật tư, tiền lương. Ninh Nghị vì tham dự vào nên cũng bắt đầu bận rộn với những vấn đề đó.

Trái ngược với tình cảm khờ dại đó, đối với những chuyện như thế này thì hắn đều đã thông thạo. Trong nháy mắt liền thay thế vị trí của Nghiêu Tổ Niên, Kỷ Khôn phụ trách giám sát và tiến hành tổng trừ tính chung, dự toán. Chỉ có điều đối với các vấn đề kế hoạch điều phối yêu cầu tính cụ thể thì mấy người Nghiêu Tổ Niên có kinh nghiệm hơn hắn mà thôi. Hai bên phối hợp với nhau rất ăn ý. Cho nên trong mấy ngày này mọi người đều đang nói hắn:

- Ninh Nghị kinh doanh từ lâu làm gì, mau mau ra làm quan đi.

Tần Tự Nguyên nói đùa rằng có thể đưa hắn vào trong Hộ bộ, ai có ý kiến gì thì ra tranh luận với hắn.

Chiều ngày hai mươi tám tháng giêng, Ninh Nghị trở về thì vẫn còn sớm nên hắn nghĩ buổi tối sẽ đưa Đàn Nhi, Tiểu Thiên ra ngoài đi dạo. Về đến nhà, khi trở vào sân trong thì hắn nghe thấy hình như con đang

khóc và có người đang dỗ dành nó, tiếng khóc vì thế cũng dần ngừng lại. Thế nhưng trong nhà chả có người nào, chỉ có Quyên Nhi đang chơi đùa với Ninh Hi trong phòng.

- Mọi người đi đâu cả rồi? Tiểu Thiên đâu? Con ta có phải là đói rồi hay không?

- Thiếu gia vừa mới ăn sữa xong.

Quyên Nhi ngồi bên cạnh giường, bế đứa bé, nhìn hẩn và nói nhỏ.

- Tiểu Thiên cùng với tiểu thư đi đến huyện Mộc Nguyên rồi, không phải cô gia cũng biết rồi hay sao?

- Sao? ... Tiểu Thiên..... Ta vẫn biết Đàn Nhi đi Huyện Mộc Nguyên, nhưng Tiểu Thiên đi theo làm gì chứ...khoan đã...người

Ninh Nghị cau mày, rồi đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng.

- Tiểu thư nhà người đâu?

Một bên gian phòng, tay nải đã được chuẩn bị sớm hơn hai ngày, nay đã bị mang đi rồi. Quyên Nhi nói:

- Tiểu thư vẫn còn ở cửa bên, không biết có đi hay không

- Có chuyện gì thế nhỉ?

Ninh Nghị lẩm bẩm một câu, sau đó xoay người đi ra ngoài thì thấy sân bên có một bóng người đi qua, hẩn đột nhiên gọi.

- Tô Văn Định, người lại đây!

Tô Văn Định liền đi lại phía hẩn. Trong mấy anh em nhà Tô gia thì Văn Định là trợ thủ luôn theo sau Đàn Nhi. Những người còn lại thì ở bên cạnh Ninh Nghị. Lúc này gọi y lại, Ninh Nghị mới hỏi:

- Rốt cục huyện Mộc Nguyên là như thế nào? Đạo này người đang làm cái gì? Tại sao Đàn Nhi không để người đi mà phải đích thân đi?

Sắc mặt Tô Văn Định rất phức tạp, y có chút gì đấy cứ quanh co úp mở, nhưng cuối cùng vẫn nói:

- Nhị tỷ phu, huynh thực sự không biết sao?

- Ta biết cái gì chứ?

- Mọi người đều nói huynh tính toán không bỏ sót gì cả, có điều nói thực ra chuyện của nữ nhân mà, nhị tỷ phu huynh nên...

- Người đang nói cái gì vậy?

Ninh Nghị có chút tức giận, Tô Văn Định cũng không dám ấp úng giấu giếm nữa:

- Nghe nói, thực rata cũng chỉ là nghe nói thôi, cái cô nương họ Nhiếp đó đi rồi, mấy ngày trước nhị tỷ nghe nói chuyện này thì ngồi耿耿 ra trong phòng cả một buổi chiều. Đương nhiên, nhị tỷ phu à, đệ thì cảm thấy nam nhi đại trượng phu tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, chỉ là huynh đừng khiến nhị tỷ đau lòng là được rồi hơn nữa đối với nhị tỷ mà nói đây làm sao có thể coi là chuyện tốt được. Tôi cũng có chút không hiểu

Ninh Nghị ngăn người ra:

- Sao nàng ấy biết được?

- Cái đó thì đệ cũng không rõ. Nhưng nghe nói sau khi đến kinh thành thì nhị tỷ có gặp mặt Nhiếp cô nương đó. Thực ra đệ cảm thấy, với sự khôn khéo của nhị tỷ, lúc nào tỷ ấy cũng chỉ quan tâm đến huynh nên tỷ ấy biết những chuyện này cũng chẳng có gì là lạ

Trong khi Tô Văn Định dài dòng lời thôi thì Ninh Nghị đi qua bên này sân. Hẩn đi đến gần bên cạnh cửa mới nhìn thấy một đám người đang tụ tập tại đó. Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, Đàn Nhi đang nói nói cười cười tạm biệt mọi người. Tiểu Thiên ôm tay nải đứng ở bên cạnh, nhìn thấy Ninh Nghị đến vào lúc này thì

ngắt người ra, huých huých vào cánh tay Đàn Nhi làm dấu. Đàn Nhi liền nhìn sang bên đó, vô thức cười một cái, nhưng trong ánh mắt thì hiện rõ một thần thái phức tạp.

Mọi người liền quay đầu lại chào hỏi Ninh Nghị. Ninh Nghị phất phất tay, qua một lát mới đi đến gần hơn:

- Tata có chuyện muốn nói với Đàn Nhi, mọi người

Trong khi hấn vung tay thì mọi người cũng đều có ý rời đi chỗ khác.

Đàn Nhi đứng ở đó, hai tay bắt lại ở phía trước, cười dịu dàng.

Ninh Nghị nhìn nàng:

- Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Đâu có gì đâu, thiếp chỉ là đến huyện Mộc Nguyên một thời gian thôi mà.

- Tiểu Thiên cũng đi cùng sao?

- Tiểu Thiên

Đàn Nhi nhìn Tiểu Thiên một cái.

- Tiểu Thiên bắt buộc phải đi cùng.

Đàn Nhi khi nói thần sắc vẫn cứ như thường, nhưng khi nói đến từ cuối cùng thì ngữ điệu không tự nhiên, bất giác nuốt vào một cái, giống như là âm điệu của người đang phải chịu uất ức, tủi thân vậy. Đàn Nhi nhú mày, thần sắc lộ ra vẻ không muốn nói chuyện.

- Có chuyện gì nàng phải nói rõ ràng với ta chứ?

Đàn Nhi lắc đầu:

- Nàng để lại Tiểu Hi là có gì chứ

Đàn Nhi tiếp tục lắc đầu.

- Cho dù...cho dù là vì chuyện của Nhiếp Vân Trúc

- Thiếp biết cô ấy đã rời khỏi kinh thành rồi.

Lần này Đàn Nhi rốt cục cũng ngẩng đầu lên và nói ra câu đó, ngữ điệu không chút văn vẻ. Ninh Nghị nhú mày:

- Đúng thế, cô ấy đã đi rồi, nhưng mà cô ấy đi rồi, sao nàng còn

- Thiếp không muốn để cô ấy đi.

Ninh Nghị muốn nói rằng hấn cũng không muốn để nàng đi, nhưng lời nói này rốt cục cũng không thể nói ra thành lời. Hấn nhìn thê tử trước mặt mình. Người thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp và có tinh thần chín chắn cùng sự kiên cường chống đỡ được mọi việc nhìn hấn nói:

- Thiếp ở lại đây, không muốn chàng cảm thấy là thiếp đuổi cô ấy đi.

- Nàng đang nói đùa gì vậy, nàng biết là không thể nào

- Nhưng cô ấy đi rồi còn thiếp ở lại. Cô ấy đau lòng, còn thiếp thì vui, như thế chàng sẽ nghĩ như thế nào chứ, chàng sẽ cảm thấy không phải với cô ấy ...

Ánh mắt trong vắt của Đàn Nhi nhìn Ninh Nghị, sau đó nàng cắn chặt răng, toàn thân đều run rẩy. Đã muốn có thể đè nén những ghen ngào xuống, nhưng cuối cùng nàng hít thở liên tục mấy lần và nói.

- Tướng công, thực ta thiếp thực ra trước giờ thiếp chưa từng hỏi chàng một cách nghiêm túc rằng, sau khi chàng và thiếp thành thân, rốt cục chàng có bao giờ nghĩ lại những việc trước đây?

Ninh Nghị nghĩ một chút, nhìn nàng và khẽ lắc đầu:

- Không, một chút cũng không.

Nước mắt của Đàn Nhi liền rớt xuống:

- Chàng xem, chàng đã quên hết những chuyện trước đây rồi, giờ chàng đã là một người khác rồi. Trước kia thiếp không quan tâm, thực ra thiếp không quan tâm đến. Ninh Lập Hằng, trước đây, cũng từ đó, có một chuyện từ khi gặp Nhiếp cô nương thiếp mới suy nghĩ. Thiếp nghĩ thiếp đối với chàng không tốt, thiếp đào hôn, thiếp chia phòng ra với chàng. Lúc đó thiếp cảm thấy thiếp đối xử với chàng như thế là quá tốt rồi. Rồi cũng có một ngày thiếp trở thành thê tử của chàng. Thế nhưng khi thiếp biết được sự tình về Nhiếp cô nương thì thiếp đột nhiên nghĩ rằng

- Thiếp đột nhiên nghĩ rằng cứ như vậy, tình cảm của chàng và Nhiếp cô nương đó

Đàn Nhi chợt khóc òa.

- Có phải là còn sớm hơn cả thiếp?

Trong đình viện, tiếng khóc của Đàn Nhi thật đau thương làm sao. Ninh Nghị nhất thời không biết phải trả lời thế nào, đành chỉ nghe Đàn Nhi nói.

- Có phải là chàng và cô ấy sớm đã có tình ý với nhau rồi hay không? Theo như tính cách của chàng, chàng không coi Tô gia là nhà của chàng. Có phải có một thời gian chàng đã muốn rời khỏi Tô gia hay không, để đi cùng cô ấy

- Cái này ...

Ninh Nghị tiến đến gần hơn, Đàn Nhi chợt lui về phía sau.

- Thiếp không để bụng là chàng sẽ lấy cô ấy về, thiếp không quan tâm chàng thích cô ấy hay cô ấy thích chàng, thiếp cũng không để ý là trong lúc cô ấy bị bệnh chàng thường đưa cô ấy đi ra ngoài, thiếp thậm chí không quan tâm chuyện chàng bảo Tần tướng thu nhận cô ấy làm nghĩa nữ. Thiếp chỉ quan tâm đến duy nhất một điều, chàng có biết không

Ninh Nghị bắt được hai cánh tay nàng, thê tử trước mặt hắn lần đầu tiên giằng tay ra khỏi hắn.

- Chàng là tướng công của thiếp.

Nàng khóc, nàng gào thét.

Trong lòng Ninh Nghị đột nhiên như là bị thứ gì đó bóp chặt.

- Chàng là tướng công của ta!

Thanh âm của thê tử vang vọng trong khắp đình viện. Bên cạnh, Tiểu Thiên đang ôm tay nải và khóc òa lên. Ninh Nghị đứng ở đó nhìn thê tử và thiếp thất khóc lóc mà không nói nên lời. Hắn há hốc miệng ra, Tô Đàn Nhi đau lòng cũng là điều dễ hiểu, trong câu nói đó của nàng, từ “Ta” được nhấn mạnh hơn một chút, rằng hắn là tướng công của nàng chứ không phải là tướng công của người khác. Thời gian này Văn Trúc rời khỏi đây, hắn tưởng rằng tạm thời có thể thoải mái hơn một chút, nhưng thực tế thì hắn trước mặt Đàn Nhi lại chính bởi tâm trạng như vậy mà khiến nàng phải chịu ảnh hưởng, có chút gì đó thấy không yên lòng.

Hắn hoàn toàn có thể hiểu rõ được tâm trạng đó. Nhưng nhất thời căn bản là không biết nên giải thích như thế nào. Bên cạnh hắn, hai nữ nhân vẫn đang khóc thút thít. Tiểu Thiên nức nở nói:

- Cô gia, tiểu thư, hai người đừng có cãi nhau nữa. Ô, tướng công, tỉ tỉ

Sân phía bên kia phỏng chừng còn có đám người Văn Định đang nhìn lên nghe lén. Ninh Nghị đưa tay ra bưng trán, cố gắng nói:

- Ta biết...ta biết là ta có chỗ không đúng, nhưng chuyện này không phải như nàng nghĩ đâu

Hắn không biết phải giải thích thế nào mới được, đột nhiên hắn hươ hươ tay sang bên cạnh:

- Mẹ nó chứ, đây đang là diễn phim Hàn hay sao!

Lời này cả Đàn Nhi và Tiểu Thiên nghe đều không hiểu. Sau khi Ninh Nghị nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ thì vẻ mặt cũng có chút vận vận. Đời này đã rất chân thành rồi mà lại bị biến thành như thế này. Thế

nhưng đây không phải là vấn đề của họ, mà là vấn đề của chính hắn. Hắn đang nghĩ có nên giữ Đàn Nhi lại hay không. Cứ làm theo cách giải quyết mọi người ngầm thừa nhận ở thời đại này là xong. Thực tế, ở trong cái nhà này, đứng về phía hắn có bao nhiêu người, đứng về phía Đàn Nhi có bao nhiêu người tạm thời không nói, nhưng nếu như giờ hắn khiêng Đàn Nhi về, đánh ột trận, lột bỏ y phục và giam một tháng thì có lẽ mọi người đều tán thành. Đúng lúc trong đầu hắn đang có ý nghĩ như vậy, Đàn Nhi lúc này mới vừa gầm gào và khóc lóc không chịu khuất phục lại đi về phía hắn và giơ tay ra ôm lấy hắn.

Đàn Nhi gục mặt mình vào ngực Ninh Nghị và hai người cứ như thế một lúc, và nàng thì vẫn đang khóc.

Nàng nghẹn ngào một hồi, và thấp giọng nói:

- Thiếp sẽ không đi đâu

Như thế là đang an ủi Ninh Nghị chuyện nàng đang khóc như vậy, nàng nói lại:

- Thiếp sẽ không đi đâu cả, chàng là tướng công của thiếp còn có Tiểu Hi nữa, con còn chưa tròn một tuổi Ninh Nghị giơ tay ôm lấy nàng thì lại nghe nàng nói tiếp:

- Nhưng lần này thiếp vẫn phải đi Mộc Nguyên.

Ninh Nghị nghĩ một chút, trong lòng rối rắm nói:

- Nàng là như thế nào?

Hắn căn bản không hiểu được vợ mình đang nghĩ cái gì.

- Bởi vì Nhiếp cô nương đi rồi vì thế thiếp cũng phải đi. Thiếp không muốn ở lại bên cạnh chàng, để chàng cảm thấy thiếp sống thật vui vẻ

- Không đâu.

Ninh Nghị nghiêng rằng nói:

- Nàng là... nàng là nương tử của ta, có cưới hỏi dang hoàng. Ta thực sự không nghĩ tới chuyện ai quan trọng, ai không quan trọng. Nàng còn không biết hay sao, tatrước giờ ta không nhắc đến chuyện ở rể chính là vì nghĩ cho tâm trạng của nàng. Cứ coi như là nàng không thấy có rất nhiều mất mát, nhưng nàng quả thực rất quan trọng

Những lời nói kiểu như thế này Ninh Nghị cũng không quen lắm. Nói xong, Đàn Nhi trong lòng hắn hịt mũi:

- Thiếp biết nhưng thực sự là có nguyên nhân của nó tướng công, đó là bởi vì chàng quá mệt mỏi rồi

- Sao cơ

Ninh Nghị cứng đờ người.

Đàn Nhi hạ giọng nói:

- Chàng tự làm mình mệt mỏi quá rồi, áp lực quá lớn, chàng tưởng rằng thiếp không biết hay sao? Chàng luôn muốn chu toàn mọi việc, nhất là cho thiếp, Tiểu Thiên, còn có Nhiếp cô nương nữa, chàng còn tự coi đó là vấn đề của mình, làm sao có thể chu toàn được mọi việc chứ. Thiếp nghĩ Nhiếp cô nương đã rời khỏi đây rồi, nếu như thiếp cũng rời khỏi đây một thời gian, có lẽ chàng sẽ biết rõ được là mình cần phải làm gì

Nàng lắc đầu nhìn Ninh Nghị còn đang đờ người ra đó, giọng điệu trở nên mềm nhẹ hơn:

- Thiếp cũng biết, nữ nhân không nên như thế này, nhưng thiếp thiếp đã từng học, cũng chỉ là giúp chồng dạy con, nhưng đây chính là do tướng công chàng dạy hư thiếp. Thiếp còn không hiểu được tướng công muốn gì, rốt cục tại sao lại ép mình như vậy. Thế nhưng chàng đã làm như vậy thì thiếp cũng cảm thấy, có lẽ thiếp rời đi một thời gian sẽ khiến chàng có thể thoải mái hơn một chút. Đợi đến khi chàng đã nghĩ rõ ràng rồi, muốn bắt thiếp quay trở về, hoặc là thế nào đấy thì thiếp sẽ quay về. Bởi vì thiếp là nương tử của chàng, chàng nói gì thiếp cũng sẽ đều nghe theo.

Nàng hít mũi một cái, ngẩng đầu lên nhìn Ninh Nghị:

- Có được không?

Ninh nghị há miệng ngập ngừng:

- Ta....ta không muốn sự việc lại trở nên như thế này

Qua một lúc hắn nói:

- Nàng, mọi người thực sự đều cảm thấy phải như vậy sao? Tiểu Hi đâu? Nàngỡ lòng bỏ lại con ở nhà sao?

- Thiếp không đành lòng.

Đàn Nhi lắc đầu:

- Nhưng bên huyện Mộc Nguyên còn thiếu rất nhiều thứ, giờ thiếp không thể mang Tiểu Hi đi theo. Có nữ nương, có Quyên Nhi bế ẵm chăm sóc con, sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Nàng

Ninh Nghị hươ tay, muốn nói cái gì đó, Đàn Nhi đẩy hắn ra, lui về phía sau một bước. Nàng vẫn còn khẽ khóc, nhưng hai mắt nhìn Ninh Nghị vẫn rất nhẹ nhàng. Ánh mắt như thế, Vân Trúc cũng có. Tiểu Thiên tiến lại ôm hắn, hắn cũng ôm lấy Tiểu Thiên một cách vô thức.

Hắn chợt nhớ tới lời Vân Trúc trước lúc rời đi. Cẩm Nhi kì thật cũng đã sớm nhìn ra rồi. Bọn họ rời đi là do họ cảm thấy hắn có nhiều áp lực chứ không phải là họ phải chịu áp lực. Trời đất, đúng là bọn họ đã nhìn ra thật rồi Ninh Nghị cau mày, nói không nên lời.

Nhưng tới hôm đó, Đàn Nhi và Tiểu Thiên rốt cục cũng không đi được. Khi đêm xuống, ba người cùng ngồi trong phòng, lặng lẽ ôm nhau trong đêm vắng. Đàn Nhi và Tiểu Thiên cởi bỏ y phục và nữ trang, ôm Ninh Nghị, da thịt như sa tanh trượt xuống. Tới sáng ngày thứ hai, trong làn gió sớm còn mang chút ớn lạnh. Xe ngựa chạy ra thành Biện Lương, sau khi rời khỏi thành thì đi thẳng về phía Nam. Ước chừng đến gần giữa trưa, Ninh Nghị với chia tay bọn họ.

- Thiếp đi xử lí chuyện ở Mộc Châu, tướng công hãy lo giải quyết chuyện trong thành. Văn Định không biết làm , tướng công phải dạy dỗ nhiều hơn nữa. Chàng hãy chăm sóc tốt cho Hi Nhi và cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân nữa. Nếu như nếu như không chịu không nổi nữa

- Ta biết rồi, thế thì phải đến thanh lâu đấy.

-Vậy chàng phải nhẫn nhịn.

- Không chịu được thì nhẫn nhịn thế nào, lời này chả logic tẹo nào

Tiếng người nói nhỏ nhẹ trong xe, lưu luyến chia tay.

Lý Sư Sư gặp lại Ninh Nghị chính là vào cuối tháng giêng. Ngày hai mươi sáu, Ninh Nghị chính thức gửi đến một tấm danh thiếp muốn Lý Uẩn ma ma của Phần Lâu. Chiều ngày hai mươi bảy Sư Sư liền sắp xếp chút thời gian chờ hắn đến.

Sự qua lại giữa Ninh Nghị và Sư Sư căn bản là quan hệ cá nhân, danh thiếp được gửi theo một con đường riêng tư. Đối với hành động lần này của hắn, Sư Sư và Lý Uẩn đều cảm thấy có chút kì quái. Nhưng bất luận thế nào, Lý Uẩn cuối cùng cũng gặp được người đồng hương tài tử mà kì lạ của Sư Sư. Hai bên nói chuyện với nhau vài câu rồi đi vào cửa chính.

Lý Uẩn cũng là một nữ nhân đã từng trải sự đời, mảnh khóe thủ đoạn vô cùng lợi hại, bà ta cùng trò chuyện với Ninh Nghị rất vui vẻ. Đợi cho đến khi Sư Sư ra ngoài thì liền nhắc đến việc quan hệ cá nhân giữa hai người, tiếp đó là chuẩn bị rời đi, để lại cho hắn một khoảng không gian riêng tư.

Những thâm giao bằng hữu của Sư Sư, ví dụ như trong đám người Trần Tư Phong thì e rằng Ninh Nghị là người duy nhất được tiếp đãi một cách nhiệt tình như vậy. Chỉ là lúc Lý Uẩn cáo từ thì Ninh Nghị cười:

- Lý ma ma hà tất phải vội vàng như thế, ta có mấy lời muốn nói, xin mời ngồi.

Trong lời nói của hắn lúc này có một chút khí thế. Lý Uẩn vốn muốn rời đi nhưng cuối cùng cũng đã ngồi lại. Đây chủ yếu vẫn là vì suy xét đến việc không đắc tội với người khác. Bà ta đang nghi ngờ Ninh Nghị

có phải là muốn chuộc Sư Sư ra ngoài hay không. Lý Uẩn chau mày, trong lòng Sư Sư cũng đang có ý nghĩ đó. Thế nhưng may mà khi Ninh Nghị mở miệng nói, thì lại là một chuyện khác.

- Ta và Sư Sư là người một nhà, hôm nay ta đến đây thực ra là có chút chuyện muốn nhờ Phàn Lâu giúp đỡ, vì thế mới hi vọng Lý ma ma ở lại một lát. Ở đây có hai bài từ ta mới làm, xin hãy xem qua một chút.

Hắn lôi từ trong người ra hai phần bản thảo, đợi cho đến khi hai người xem xong và tỏ vẻ kinh ngạc thì hắn mới cười nói:

- Ta đã đi thẳng vào vấn đề rồi, dạo gần đây ta có mở hai cửa tiệm Trúc Ký trong thành, sau này có lẽ sẽ còn ở nhiều hơn thế nữa. Vì thế nên ta hi vọng chúng ta có thể hợp tác với nhau. Tiền ta sẽ đưa cho Sư Sư, sau này sẽ còn có nữa. Nhưng ta có một yêu cầu đó là, lần biểu diễn quảng bá đầu tiên sẽ phải diễn ra ở Trúc Ký.

Lý Uẩn nhìn hai tập bản thảo rồi lại nhìn Ninh Nghị, một lát sau thì cười:

- Thực ra Ninh công tử và Sư Sư là bằng hữu thâm giao nói về kinh doanh gì gì đó, tôi thực sự là tầm thường quá rồi

- Kìa, làm ăn là làm ăn.

Ninh Nghị cười khoát tay.

- Không cần biết làm ăn có thành công hay không, mối giao tình giữa ta và Sư Sư vẫn không thay đổi.

- Là Ninh công tử mau lẹ.

Lý Uẩn cười:

- Bà già đây cũng không vòng vo tam quốc nữa, Ninh công tử được danh lợi, lại còn dụ dẫn khách đến Trúc Ký đó, vốn dĩ giữa bằng hữu cũng không sao cả, thế nhưng Sư Sư có được tiếng tăm không phải là dễ, ta chính là hi vọng ngoài Trúc Ký khi ra thì Ninh công tử có thể đưa thêm cho Sư Sư chút đỉnh. Ở Phàn Lâu còn tiện bề sắp xếp.

- Ta hi vọng có thể giữ được nét đặc biệt của Trúc Ký. Nhưng Lý ma ma nói không sai, đều có thể nói với nhau được hết. Thực ra ta cảm thấy, cứ như thế mà nói Trúc Ký Trúc ký thì Lý ma ma đây có lẽ sẽ không hiểu được rốt cục trong đó là như thế nào. Nếu như muốn có một khái niệm rõ ràng thì ta nghĩ hai ngày này ta cũng không ngại đưa ma ma đi xem một chuyến, một mặt có thể quan sát, một mặt lại có thể nói chuyện. Thực ra đằng sau ta còn có Hữu tướng phủ, lại có sự ảnh hưởng của vương gia ở ngoài thành. Có thể hợp tác được có lẽ không chỉ là mỗi thế này.

Tất cả những thứ này đều có thể thương lượng với ma ma được Sư Sư lặng lẽ ngồi quan sát hai người kẻ liếc mắt người một câu nói chuyện đến cả nửa ngày. Không phải là nàng chưa từng trải qua những tình cảnh như thế này, nhưng thực sự là lần đầu tiên thấy Ninh Nghị miệng lưỡi sắc sảo bàn chuyện kinh doanh với người khác. Lý Uẩn cũng là một người rất lợi hại, lúc đầu chỉ là hiếu kì, nhưng về sau Ninh Nghị phải chống đỡ khá nhiều. Nàng biết thực không dễ gì nhận lời, hai bên cũng dùng thủ đoạn mềm dẻo với nhau rất lâu thì Lý Uẩn liền nhận lời hai ngày đến Trúc Ký để tham quan. Chỉ có điều khi nói xong việc chính, sau khi Lý Uẩn rời đi, thấy vẻ mặt Ninh Nghị hết sức miễn cưỡng thì Sư Sư liền mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không ổn.

Ninh Nghị uống liên tiếp mấy tách trà, cười và tán thưởng Lý ma ma quả thực là rất lợi hại. Sư Sư pha thêm một bình trà khác, chau mày hỏi hắn về Trúc Ký và chuyện làm ăn. Qua một lát thì tò mò hỏi thêm:

- Vị Vân Trúc cô nương đó, nghe nói gần đây đã rời khỏi kinh thành rồi?

- À, sao cô lại biết được?

- Ta quen biết với tỷ tỷ của Nông gia. Vân Trúc cô nương ấy còn dạy huynh chơi đàn nữa kia, ta cũng có biết cô nương ấy.

- Ồ.

Ninh Nghị nghĩ một chút mới gật đầu.

- Người đó có phải là dì Nông Cổ Âm hay không?

- Là tỷ tỷ.

Sư Sư nghiêm túc sửa lại.

Ninh Nghị lắc đầu cười:

- Vân Trúc về Tuyên Châu rồi, cô ấy muốn về nhà một chuyến, nữ nhân ấy mà cho đến giờ ta vẫn chưa hiểu thông được

- Nghe ra thì có vẻ không đơn giản chỉ là về thăm người thân?

- Ủ, bọn họ ấy mà cảm thấy ta phải ở một mình yên tĩnh suy nghĩ kĩ nên đều đi hết rồi.

- Bọn họ?

- Còn có hai người trong nhà ta nữa

Ninh Nghị giang tay ra.

- Có điều có lẽ không nên nhắc đến chuyện này nữa thì hơn.

Lý Sư Sư chớp chớp mắt, nhìn hẩn, trong ánh mắt có chút nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Ngày thứ hai, Lý Uẩn đến Trúc Ký để xem xét. Sau khi trở về thì bị chào hàng cả một mớ đồ. Ít nhất trong Phàn Lâu cũng có rất nhiều chỗ phải nhóm lò, liền thay tất cả bằng bếp lò. Sau đó nghĩ lại thì Lý Uẩn luôn cảm thấy mình bị tên Ninh Nghị vô mồm như lò xo kia xếp đặt hết cả.

Cùng lúc đó, Chúc Bư, Hồ Tam Nương cùng những kẻ khác cũng đã đến Biện Lương

506. Q.3 - Chương 508: Sấm Mùa Xuân Chợt Vang

Giang Ninh Khang vương phủ. !

Trời âm u sắp mưa, thỉnh thoảng tiếng sấm mùa xuân vang lên xen lẫn trên bầu không khí vui mừng trong Vương phủ, bởi vì sắc trời âm u, bọn hạ nhân thấp đèn lồng, ánh đèn vàng tỏa sáng càng tăng thêm vẻ nóng nhiệt của vương phủ

Chu Bội đứng ở sau tấm bình phong, thăm dò nhìn ra ngoài mấy lần. Hôm nay là lễ văn định của nàng, nhưng trong mắt nàng cũng không hiện lên chút vui vẻ nào, mà nhiều hơn là chút mê man. Nàng ở đây cũng không phải rỏ mặt tại buổi lễ văn định, mà chỉ lên nhìn thêm vài lên nam tử kia tương lai nàng sẽ thuộc về y.

Nam tử đã định sẽ kết thân với nàng tên là Cừ Tông Tuệ, người này trước đây không phải là nàng chưa từng gặp, chỉ là bồi phụ thân Chu Ung cho phép bản thân nàng được tự lựa chọn vị hôn phu tương lai. Ngày hôm đó khi chọn xong, phụ thân vỗ vai nàng, cười:

- Cha biết con từ nhỏ đã thông tuệ, cho nên việc này giao toàn bộ cho con quyết định, người làm cha như ta, chỉ mong con sẽ chọn được người tốt, ha ha, chỉ là cha không nghĩ con sẽ coi trọng tiểu tử Cừ gia kia.

Vốn có thể lựa chọn Trác Vân Phong, nhưng tại hành trình lên kinh thành, Chu Bội đã không quyết định như vậy nữa. Nếu như Thành Chu Hải có thể thấy được mình thích thầy giáo, Trác Vân Phong hẳn là cũng có thể nhìn ra. Cừ gia là vọng tộc tại Giang Ninh, Cừ Tông Tuệ là con thứ, không phải là con trưởng, hình thức nhà nhận lịch sự văn chương trung bình, nhưng cũng không phải là người không có chủ kiến. Y mười bốn tuổi bắt đầu quản Cừ gia, có người nói y còn tài giỏi hơn huynh trưởng Cừ Tông Hàn.

Sở dĩ Chu Bội lựa chọn y, chủ yếu bởi vì hành sự của đối phương nhìn có chút giống Ninh Nghị. Đương nhiên, lý do này, nàng không thể nói với bất kỳ ai.

Thân là nữ nhân, bất luận là ai, cuối cùng cũng đều không thể thoát con đường này. Nàng cũng hiểu sau khi đã thành thân rồi thì sẽ không thể có suy nghĩ như lúc trước nữa. Nàng đã nghe thầy giáo nói về chuyện giữa thầy và sư mẫu, có một khoảng thời gian nàng vô cùng ngưỡng mộ.

Cừ Tông Tuệ không lợi hại như thầy giáo, nhưng giữa hai người cũng có thể từ từ tiếp xúc, từ từ tìm hiểu nhau. Nàng cũng muốn ở trên lầu các của vương phủ, cùng với phu quân của mình tâm tình những chuyện thú vị mà trong ngày đã làm. Mà ở phương diện khác, nàng thật ra cũng phát hiện, mình có rất nhiều chuyện có thể làm được. Chỉ ít bên Phò mã gia gia, có rất nhiều thứ các nàng có thể đến đó hỗ trợ, mà Phò mã gia gia và Hoàng cô bà bà cũng không cự tuyệt.

Vì vậy nàng nhìn người thiếu niên ít nói và khiêm tốn trong đoàn người kia, rồi sau đó xoay người rời khỏi bên này, nhưng lúc đi qua hành lang hậu viện thì gặp đệ đệ đang đi tới.

- Tỷ tỷ.

- Quân Vô đệ đi đâu vậy?

- Tỷ tỷ, hôm nay lễ văn định, đệ đương nhiên là muốn đi gặp tỷ phu rồi. Tỷ tỷ cũng vừa đi nhìn lên đúng không?

- Có gì hay đâu, mà đệ cũng đâu phải là không biết Cừ Tông Tuệ.

- Nhưng hôm nay Cừ nhị thiếu lại không giống.

Hai tỷ đệ cười nói vài câu. Quân Vô nhỏ hơn nàng hai tuổi, nhưng trên thực tế đã mười bốn tuổi rồi, cũng đã có dáng dấp một thiếu niên. Nhớ lại ngày này năm ngoái, đệ đệ không nghe lời, nàng có thể đánh cậu, nhưng từ lúc Quân Vô được thầy giáo chỉ điểm, thật sự lập nên chí hướng, thì cậu bắt đầu chăm chỉ học hành. Cậu không có hứng thú đọc sách thánh hiền, ngược lại cảm thấy rất hứng thú với đủ loại học vấn về cai quản, quản lý, kinh doanh, Chu Bội biết cậu muốn thiết lập nên một xưởng lớn chuyên thu thập, chế tác ra các loại sản phẩm cổ quái, mục đích cuối cùng chính là truy tìm nguồn gốc của sự vật.

Nhưng để làm được việc này, cần phải được người trong nhà ủng hộ, dù sao tương lai Khang Vương phủ còn phải giao cho cậu. Trong thời đại này, chỉ cần không bị người ta hoài nghi tạo phản, người của hoàng gia muốn học như thiên tử thống trị quản lý cũng không khó, người trong nhà phân tích cho cậu toàn bộ quy hoạch lớn, để duy trì thương nghiệp, hoạt động tài chính như nào, còn phải học tập giao tiếp, thủ đoạn ... Mà đọc sách thánh hiền cũng có thể tăng thêm học thức uyên bác, qua lại với văn nhân cũng có chỗ hữu dụng, bởi vậy, cậu cũng học cả những cái này.

Kể từ đó, tuy rằng thường xuyên kêu khổ, nhưng Quân Vô vốn là người thông minh nên đã bắt đầu đầu vào đấy. Về phần cậu lấy danh nghĩa Vương phủ ra ngoài thiết lập các phân xưởng, Chu Ung hay Chu Bội, tất cả mọi người đều mắt nhắm mắt mở, coi như là món đồ chơi của cậu, chỉ cần cậu tấn tới, thì tổn chút tiền cũng không thành vấn đề. Khoảng thời gian gần một năm, khí chất của Quân Vô cũng đã thay đổi, chỉ ít đã ra dáng một tiểu đại nhân rồi. Về phần thu thập đủ loại thợ thủ công nghiên cứu đủ loại ý tưởng cổ quái như “loại vải thoáng gió lại nhẹ”, “giá sắt vừa cứng vừa nhẹ”, nay quản gia của Vương phủ đã quản lý một quy mô không tệ, trong đó còn mời thợ thủ công của Tô Gia Giang Ninh tham dự, rốt cuộc hẳn cảm thấy đã mang đến thể diện cho thầy giáo.

Trên thực tế, lúc chuyện Lương Sơn bị diệt truyền tới Giang Ninh, hai tỷ đệ cũng nghe nói tới, đồng thời cuối cùng phát hiện khoảng cách giữa mình và thầy giáo rất lớn, nhưng vậy thì có làm sao? Lúc nói chuyện với nhau vài câu xong, Quân Vô đi về phía trước, Chu Bội quay đầu lại nhìn theo lưng cậu. Minh sắp sửa thành thân rồi, đã nghĩ thông suốt nhiều chuyện, lúc trước vẫn lo lắng cho tương lai của đệ đệ thì nay đã có thể yên tâm rồi, giống như sớm mùa xuân này phá vỡ không khí nặng nề của mùa đông, nghênh đón một cuộc đời mới đẹp hơn nhiều sắc màu hơn.

Thầy, cảm ơn thầy.

Nàng nhìn về hướng kinh thành, khóe miệng lộ ra nụ cười tươi tắn.

Thầy ở Biện Lương, có hạnh phúc không. Có một số việc, ta vĩnh viễn sẽ không nói với thầy, nhưng trong lòng ta sẽ ghi nhớ cả đời. Tiểu Bội ... cũng mãi nhớ thầy.

Nhưng Tiểu Bội ... cũng phải bắt đầu quên thầy rồi.

Trong lòng của nàng nghĩ như vậy.

Lúc mà tiểu quận chúa đã trưởng thành đang tâm tư lan tràn, thì người ở phương bắc xa xôi kia cũng đang có tâm tình phức tạp. Đương nhiên, muốn nói hạnh phúc, khoảng thời gian gần đây, có thể coi là cả bốn nữ tử quan trọng nhất trong cuộc đời hắn đều đã bỏ hắn đi hết rồi, ai cũng đều mang tâm trạng muốn hắn có thể thả lỏng tâm tình một chút. Là một đại nam tử ngày thường nắm trong tay khát vọng rất mạnh bị người bên cạnh mình định nghĩa như vậy, rất là không thoải mái, nhưng hắn đương nhiên không giận được ai.

Cũng được, cũng được, hắn nghĩ, bản thân mình có lẽ đã làm sự việc và bầu không khí trở nên căng thẳng rồi, thả lỏng một chút rồi lại thả lỏng một chút vậy. Đến thời đại này lâu như vậy, hắn vẫn không từ bỏ được tư duy người hiện đại, chỉ ít đối với Đàn Nhi, Vân Trúc, hắn vẫn mong muốn đối phương có thể cùng với mình có được hạnh phúc và địa vị ngang bằng nhau. Ngoài chuyện một chồng nhiều vợ, từ ý nghĩa nào đó mà nói, các nàng cũng nghĩ bỏ hắn đi như vậy là vì muốn tốt cho hắn, xem ra thì cũng đã thành công sơ bộ rồi, chẳng phải sao? Đương nhiên, cùng với việc dùng lý do như vậy để tự an ủi mình, hắn đã nghĩ: Tiếp theo, mình không cần quá đi sâu vào nữa ... Việc hôn nhân của Chu Bội cũng đã được quyết định ngay trong khoảng thời gian lễ mừng năm mới. Khi tin tức truyền tới, Ninh Nghị đọc một lần, ngoại trừ nói với Tần Tự Nguyên:

- Thật là đáng mừng, nha đầu kia cuối cùng đã nghĩ thông suốt rồi.

Còn lại thì không nói gì khác.

Nửa năm trước, Chu Bội từ kinh thành trở về Giang Ninh, Thành Quốc Công chúa còn từng gửi tới kinh thành một phong thư, dùng lời lẽ uyển chuyển, nhưng từ ý tứ có thể thấy chính là bà vô cùng giận giữ, nghĩ cháu gái của mình vào kinh một chuyến mà suýt nữa bị một tên công tử trong kinh thành làm nhục, thật sự là không thể nhẫn nhịn được.

Bởi phong thư này, cha con Cao Cầu lại một lần nữa bị Hoàng đế cứng rắn dạy một hồi, thế cho nên nửa năm qua Hoa hoa Thái tuế Cao Mộc Ân bị nhốt ở trong Thái úy phủ không được ra ngoài, coi như là kinh thành có nửa năm thái bình. Về phần sau đó Thái úy phủ phái Chu Đồng đi giết Ninh Nghị, chuyện này có ảnh hưởng hay không, cũng khó nói ngay được.

Đương nhiên, Thái úy phủ hiện nay cả ngoài sáng lẫn trong tối đều không dám kết thù kết oán với Hữu tướng phủ. Tạm thời mà nói, giữa hai bên trong khoảng thời gian ngắn không đến mức xảy ra va chạm gì. Về phần chuyện sau này, đương nhiên là sau này hẵng tính. Thời gian mấy ngày của tháng giêng này, sau khi Đàn Nhi đi, Ninh Nghị liền chú tâm vào công tác tuyên truyền Trúc Ký, tiêu thụ kinh doanh, về phương diện khác, là lui tới Tướng phủ và Vương gia.

Khi Chúc Bư cùng với Hồ Tam nương tới kinh thành, cục diện của Vương gia trở nên khá thú vị. Ninh Nghị với tình cảm bị thất bại hơn nữa còn bị phân thành loại người “không biết tán gái” hoàn toàn không có biện pháp phản bác thì lại cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện này.

Lúc đến kinh thành, Hồ Tam nương ở tại Vương gia, Chúc Bư thì theo sang ở bên Ninh Nghị. Nghe nói Vương Sơn Nguyệt vẫn còn không hiểu rõ tình cảm của mình với Hồ Tam nương, nhưng lão thái quân và các cô nương của Vương gia thì lại rất thích vị cô nương đến từ nông thôn Sơn Đông kia, lý do là Hồ tam nương có võ công vô cùng lợi hại. Lúc mới tới Vương gia, nàng còn vô cùng nhút nhát, nhưng sau nửa ngày đã bị lão thái quân của Vương gia giữ lại.

Trong lòng Hồ tam nương thì thừa nhận, nhưng Vương Sơn Nguyệt thì ngược lại, chạy đến chỗ Ninh Nghị, giải thích không giống là giải thích, xin lỗi không giống là xin lỗi với Chúc Bư. Người này tại Sơn Đông đánh nhau ăn thịt người hung ác độc địa đêm hôm đó lại không dám quay về Vương gia, ngày hôm sau Ninh Nghị dẫn theo Chúc Bư, Vương Sơn Nguyệt trở lại, lập tức Hồ tam nương đã bị một đám nữ tử Vương gia quần lấy đôi đầu đao, được Ninh Nghị ra hiệu, Chúc Bư kêu lên:

- Có gì đặc biệt hơn người chứ.

Sau đó y đấu với Hồ tam nương một hồi, một đám nữ tử tuy rằng đều giúp Hồ Tam nương nói y khi dễ nữ

nhân, nhưng nhìn ra được, vẻ oai hùng của Chúc Bưư đã làm ột trong hơn mười nữ nhân của Vương gia để ý tới.

Lão thái quân của Vương gia tên là Tiền Anh, là một lão phụ nhân có thể chống đỡ cả một gia đình sau khi Vương Kỳ Tùng chết, cũng là người có nhân quang và chủ kiến, nói chuyện với Ninh Nghị một lúc thì đã ngầm hiểu. Chúc Bưư và Hồ Tam nương có hôn ước, trên lễ pháp thì chính là một vấn đề lớn, giả như trong nhà thật sự có vị nữ tử cùng với Chúc Bưư có tình cảm với nhau, có thể thành sự, song phương cùng bày tỏ rõ ràng thì là niềm vui lớn, lúc này sao không ba ba năm năm nói rõ ràng để mọi người cùng vui mừng.

Ninh Nghị và Vương gia hợp tác chủ yếu là cửa hiệu sách, hàn huyền với lão thái quân về việc này thì đã đến gần trưa, lão thái quân giữ mọi người lại dùng bữa. Đúng lúc đó Văn Nhân Bất Nhị tìm tới nói với Ninh Nghị một chuyện.

- Thầy bảo người buổi chiều đến Tướng phủ một chuyến. Đúng rồi, Võ lâm cao thủ bảng kia của người đã hoàn thành chưa?

- Trúc Ký còn chưa chuẩn bị tốt, xếp hạng xếp bảng có lợi ích gì chứ ... Tướng phủ có việc gì?

- Sớm thì viết đi, bờ nam Bành Trạch Hồ vừa đánh một trận.

Văn Nhân Bất Nhị thấp giọng nói:

- Phương Thất Phật yểm hộ đám người Phương Bách Hoa chạy rồi, cuối cùng thì bị bắt, hôm nay đang áp giải vào kinh, có chút phiền phức.

Ninh Nghị hơi ngẩn ra:

- Sao vậy?

- Phương Bách Hoa cùng với một số ít lục lâm muốn cứu hấn, phiền phức cũng không phải là lớn, chẳng qua là thầy muốn nghe một chút suy nghĩ của người.

Ninh Nghị nhìn Văn Nhân Bất Nhị, gật đầu biểu thị đã hiểu. Lát sau, mọi người ngồi vào bữa tiệc, hai người không ai nói gì nữa. Trong lòng Ninh Nghị hiện lên một người, người thanh niên tại đầu đường của Hàng Châu sau khi rơi vào tay giặc, đối mặt với hơn chục lục lâm hào hùng, vì giúp đám trẻ, muốn giết Bao Đạo Ất.

- Trần Phàm ... Phương Thất Phật là sư phụ của y, trong trận này, nếu như ông ta không chết, vậy thì

507. Q.3 - Chương 509: Cát Chảy Nước Trôi Cổ Mộng Hoang Đồ

Từng đám mây lớn phiêu lãng trên bầu trời, giữa khe hở của từng đám mây lộ ra chỉ chút vì sao, giống như là ngân hà bị tầng mây che khuất, từ miệng vỡ của tầng mây rơi xuống cõi trần một tầng sáng bạc. Trong làn gió đêm của mùa xuân còn mang theo một chút khí lạnh, đội ngũ xe chở tù đi trên đường, đi sau xe chở tù là đoàn tù binh bị trói ngược hai tay, chung quanh đội ngũ có mấy trăm bộ khoái sĩ tốt đi theo giám sát

Trên xe chở tù có một tù nhân vịn tay đang nhìn ra ngoài, ngắm bầu trời đêm màu xám bạc giao nhau tạo nên một cảnh đẹp thấu lòng người. Nhưng bóng đêm bất luận là đẹp đến thế nào, bởi vì nó không phải là nhân gian, y trước đây luôn luôn rất thích tại ban đêm nhìn bầu trời, hiện tại nghĩ cũng đã rất lâu rồi không được ngắm nhìn như vậy rồi.

Nhưng hôm nay thể xác và tinh thần đã tận, tay đã bị phế, chân cũng bị đánh gãy, móc sắt xuyên qua xương tỳ bà, võ nghệ cả đời cũng đã bị phế đến bảy tám phần. Y rốt cuộc cũng có thể từ bỏ những thứ tâm thường, lần thứ hai ngẩng lên nhìn vật không thuộc về nhân gian, nguyên nhân là vì con đường nhân gian, y đã không còn có thể tiếp tục đi được nữa ... Y tên là Phương Thất Phật, mùa xuân năm Cảnh Hàn thứ mười một, y ba mươi chín tuổi. Là nhị đầu lĩnh do Phương thị lãnh đạo mọi người trong trận chiến phần

loạn triều Vũ, ngay cả giới bên ngoài cũng coi y là người nhiều mưu trí không gì không làm được, nhưng từ nhỏ, y chưa từng đọc một quyển sách nào.

Phương thị là một bộ tộc lớn phụ cận Thanh Khê, cuộc sống vốn cũng không có trở ngại gì, có nhà có đất, phụ mẫu cần cù và thật thà lao động, cơm áo không lo. Từ nhỏ bởi vì y cùng với mấy huynh đệ tỷ muội có tư chất rất khá, được người trong lục lâm thu nhận làm đệ tử, ra ngoài tập võ. Lúc võ nghệ đã thành thì ra giang hồ, một năm trở về thăm nhà, y lại phát hiện ruộng đồng trong nhà đã không còn nữa.

Chuyện này là bởi vì năm ngoái phụ thân y bị bệnh, để chữa bệnh, Phương gia đã thế chấp điền sản. Khi sức khỏe của Phương phụ đã khá lên, việc trồng trọt càng lúc càng gặp khó khăn, Phương mẫu đi đến nhà địa chủ lão gia phụ cận trên phố để làm công, địa chủ lão gia đối xử cũng không tệ, thường xuyên mang đồ đến thăm Phương phụ, hơn nữa còn không đòi tiền bạc, nhưng muốn chuyển từ thế chấp thành bán đứt.

Địa chủ lão gia cũng rất quan tâm với chung quanh, Phương Thất Phật vô cùng cảm kích, nhưng mẫu thân cũng không đồng ý bán đất, vì để có tiền lo cho các con, cho gia đình nhiều hơn, thậm chí có lần bà còn ngắt xỉu tại xương, nhưng sức khỏe của phụ thân tốt lên rồi, cũng là điều may mắn. Trên thực tế, lúc không còn tiền trả, lão gia địa chủ đã dùng đủ mọi thủ đoạn để ép Phương gia phải bán đất đi.

Tiếp đó không lâu sau, y mới biết được vị đại phu chữa bệnh cho phụ thân đã nhận tiền của nhà địa chủ, cố ý làm bệnh tình của phụ thân nặng thêm, khiến ông phải dùng thuốc một thời gian dài, khiến cho Phương gia trong lúc quần bách đã phải đem ruộng đồng đi để thế chấp; y đang độ tuổi huyết khí phương cương đánh tới nhà địa chủ, nhưng lúc đó võ nghệ của y chưa đại thành, đầu tiên là bị gia đình của địa chủ gia đánh, sau đó bị bộ khoái của quan phủ đánh, dưới tình huống không có chứng cứ, quyền thế cường bức đã khiến y không thể không cúi đầu.

Nhưng thanh niên vốn là huyết khí phương cương, chỉ cần nhận định sự việc, đâu chịu lui bước. Đường huynh Phương Lạp, đường muội Phương Bách Hoa thậm chí một đám huynh đệ tụ tập với nhau, giết nhập vào nhà vị đại địa chủ kia, nhưng đối phương cũng có phòng bị, mời quan binh đến, sau một trận chém giết, cuối cùng đã bức bọn y lui.

Chỉ sang ngày thứ hai, bọn y lập tức bị định là cường phỉ nên phán tội chết, có một vài người trong nhà cùng phụ mẫu không kịp bỏ trốn đều bị xử tử. Từ lúc ấy, bọn y không có nhà để về, tha hương nơi thiên nhai.

Trên lưng gánh vác huyết cừu, đó chính là động lực tốt nhất để luyện võ nghệ tinh tiến. Không lâu sau, Phương Lạp, Phương Bách Hoa lưu lạc giang hồ trước sau đều tạo nên danh tiếng rất lớn, y tuy rằng ban đêm thích nằm trên nóc nhà ngắm sao trời nhưng võ nghệ cũng tiến bộ rất nhanh, cũng là một phần tử xuất sắc trong huynh đệ Phương thị, bọn y gia nhập vào Ma Ni giáo. Vài năm sau, lần thứ hai bọn y giết nhập vào Thanh Khê, mà lúc này gia nghiệp của địa chủ kia đã tăng lên gấp bội, bọn y đã đánh bại cả cao thủ mà ông ta đã mời tới, lúc diệt môn, đi trong vũng máu, trong lòng y cũng không có chút vui vẻ nào.

Y chỉ không rõ, dựa vào cái gì mà phụ mẫu cần cù làm việc thật thà hiền lành lại nhất gan, nhưng càng làm thì gia sản trong nhà lại càng ít đi. Mà những địa chủ này, chẳng làm gì, chỉ biết động động mồm mép thì gia sản lại càng nhiều. Minh báo thù thiên kinh địa nghĩa như vậy, vì sao lại phải trả cái giá lớn như vậy.

Lại hai năm trôi qua, y lần thứ hai trở lại Thanh Khê, điền sản đã bị địa chủ đoạt đi cũng không có mấy may trở lại trong tay những hộ gia đình ở trong thôn, những người khác đã chia cắt điền sản của địa chủ đó, sau đó lại mở rộng lớn hơn nữa. Còn những người cần cù chịu khó thật thà và hiền lành giống như phụ mẫu y thì vẫn chăm chỉ trồng trọt, cũng là người tin tưởng vào công đạo nhất, trong trò chơi này từ trước đến giờ chưa bao giờ vượt qua được một từ quyền lực.

Đường huynh Phương Lạp là người quả quyết, hần từ lâu ý thức được điểm ấy, nếu đã trở thành cường phỉ, hần liền muốn tạo phản, hần cũng là người lãnh đạo trời sinh, một đám người tụ tập bên cạnh hần, nguyện hần nghe lời của y. Mà Phương Thất Phật lại càng thích nhìn những chuyện như vậy, nghĩ đến đạo lý trong đó, y bắt đầu đọc sách biết chữ, càng thêm hiểu, nếu sớm vài năm trước không tảo bạo như vậy, phụ mẫu có thể sẽ không chết, nhân thế như nước thủy triều, cứ xuôi dòng mà đi.

Mấy năm sau, bọn y bức lui Tư Không Nam. Trong trận chiến ấy, hộ pháp, trưởng lão của Ma Ni giáo có nhiều cao thủ lại không hề đứng về phía bọn y, võ nghệ của Đường huynh lúc đó không địch lại Tư Không

Nam, nhưng Phương Thất Phật cũng tham dự trong trận đánh ấy đang bị vây trong xu hướng suy tàn cũng đã toàn lực xuất thủ liên tiếp đánh bại vài cao thủ, cuối cùng đẩy phần thắng nghiêng về một phía.

Lúc ấy y suy nghĩ thông một việc, võ nghệ của y trong bất giác đã có thể ngang hàng với Phương Lạp rồi.

Sau đó, khẩu hiệu “Thị pháp bình đẳng, không phân cao thấp” là y và Phương Lạp cũng nghĩ ra. Trong thời gian hơn mười năm, y tìm cách phát triển Ma Ni giáo, giống như dẫn đạo một dòng nước, hợp lực mọi người lại, cuối cùng đã khiến ột vùng Giang Nam hội thành một con sóng dữ. Mọi người mất đi bất động sản đứng lên giết địa chủ, mọi người ở Tam Sơn Ngũ Nhạc đứng lên hưởng ứng.

Lại sau đó, tất cả dừng lại rồi ... con sông kia đã chết, bọn y dẫn không còn động nữa ... Hoặc có lẽ giống như kẻ có tên là Ninh Nghị nói như vậy, không có dã tâm, cũng chỉ tới đó mà thôi.

Lúc đánh hạ Hàng Châu, khí thế của Vĩnh Lạc quân rầm rộ cũng bắt đầu chuyển biến, y đứng một nơi nhìn tất cả, cuối cùng có thể hiểu chuyện này. Các thủ lĩnh của sơn phỉ, hộ nông dân vốn bắt đầu là cướp của cải, chia cắt điền sản, dần dần phương pháp chiến đấu cũng thay đổi, đối tượng cũng chuyển đến thành thị lớn hơn thì đại đội quân cũng bắt đầu mất đi tác dụng. Người nào cũng biết nói như vậy không được, nhưng người nào cũng tin tưởng những người khác đều là làm một chuyện giống mình, là sợ chết, thiếu cận. Lúc đánh hạ Hàng Châu, kẻ sợ chết bất cứ giá nào cũng bỏ chạy, kể bị phú gia ông môn làm cho tan cửa nát nhà thì lại muốn làm phú gia ông môn ... Từ mặt trên mà nói, giữa người với người thực sự là không phân cao thấp

Con đường đi này của y rất dài, nhìn thật lâu, suy nghĩ rất nhiều, nhưng bước tiếp theo y đã không rõ nên đi như nào nữa.

Thật ra, người nghĩ nhiều thì không vui vẻ. Y nghĩ, y đã từng thất vọng với thế đạo này, nghĩ nhiều mà thấy cũng nhiều, cũng bắt đầu thấy thất vọng đối với con người. Trong thời gian thành Hàng Châu bị phá, đường huynh của y chết trận, y vẫn luôn nghĩ, bọn họ thành sự thật sự có ý nghĩa không? Mọi người là như nhau, lúc trồng trọt thì nơm nớp lo sợ, giống như phụ mẫu của mình vậy, có tiền có đất, bọn y cũng giống như địa chủ hung tàn giảo hoạt, khi làm quan, bọn y cũng giống như cầu quan ức hiếp lương thiện. Dù là thật sự phủ định triều Vũ, chúng ta có thể cải biến được gì hay không? Cũng may trong khoảng thời gian này y không nghĩ nhiều nữa, rốt cuộc có thể lúc rồi rãi ngắm nhìn trời cao, nơi có tương lai mới có thể đến. Lúc nhàn hạ thì hồi tưởng lại người và việc, trong lòng y thỉnh thoảng hiện lên hai người, hai người này không giống những người khác.

Một người là đệ tử của y Trần Phàm, là đệ tử thân truyền của y, đứa bé này thiên tử vô cùng tốt, hơn nữa cũng vô cùng thông minh. Nhưng có thể cũng bởi vì quá thông minh, nó đã sớm thấy được những mâu thuẫn của thế sự, trong lòng nó cũng có cái kết không giải được.

Y đã từng ký thác kỳ vọng vào nó, nhưng sau này, lại không còn chút hy vọng nó có thể làm thành đại sự nữa. Người thông minh, có lẽ lại quá ngây thơ, nó tuy rằng hiểu được thói đời, nhưng chung quy lại quá ngây thơ, người ngây thơ, không làm được đại sự.

Sau khi thành Hàng Châu thất bại, đường huynh lui giữ Thanh Khê, thật ra người có đầu óc có thể thấy được triều Vĩnh Lạc đại thế đã mất. Y giết Bao Đạo Ất, vốn là giao một mạng cho Bá Đạo Doanh, nhưng lúc có cơ hội rời đi, y lại chạy trở về, âm thầm thuyết phục mọi người theo mình rời đi, thế cho nên Phương Bách Hoa suýt nữa thì động thủ giết y. Sau này Thanh Khê bị phá, y không rút lui, nên lúc này mới bị bắt, mà trước đó trong những lúc lâm cướp tù bị trúng mai phục, cũng có nó tham gia.

Đương nhiên, người như vậy không thành đại sự, nhưng thời khắc cuối cùng, y mong muốn, đệ tử của mình có thể đến một nơi mà triều đình không tìm tới được, đơn giản mà sống hết cuộc đời còn lại. Mà quan trọng hơn là không nên không nên giống y, luôn luôn cảm thấy thất vọng về bản thân.

Mà một người khác, là cháu gái Bá Đạo Trang.

Y luôn nghĩ, đó là một cô gái ngây thơ chân chính, thậm chí còn ngây thơ hơn cả Trần Phàm, không biết sợ hãi. Lúc Lưu Đại Bư qua đời, nàng dẫn theo Bá Đạo Trang làm ra những chuyện kỳ quái, mọi người dễ dàng tha thứ đối với nàng, thứ nhất là bởi vì nhân tình của Lưu Đại Bư quá sâu, thứ hai là cũng bởi vì Bá Đạo Trang có chiến lực rất lớn mạnh.

Nàng tỉnh tỉnh mê mê, lại liêu liêu lĩnh lĩnh, lúc tình hình chiến tranh đặc biệt thì lại xông vào nơi trước nhất, cũng rút lui thì lại lui ở sau cùng nhất, trong cuộc khởi nghĩa Bá Đạo Trang đã tổn thất trầm trọng nhất, trong lòng nàng luôn luôn coi người nông dân là chịu nhiều thiệt thòi nhất. Lúc phá Hàng Châu, bởi vì nam tử tên là Ninh Nghị, nàng trong thành làm ra rất nhiều chuyện kỳ quái, ngay lúc đó y nghĩ, chỉ cần nàng hài lòng là tốt rồi. Nhưng khi thành Hàng Châu bị phá, y cũng người khác liên tục chiến đấu ở các chiến trường tại Thanh Khê, ý nghĩ trong lòng đã có chút thay đổi rồi.

Lúc rời khỏi Hàng Châu, nàng dẫn theo hộ nông dân Bá Đạo Trang còn lại không nhiều lựa chọn một con đường khác để đi, lúc đó y biết, nàng đi Miêu Cương.

Sau này Trần Phàm trở về, cũng từng nói cho y về toàn bộ mọi chuyện. Người tên là Ninh Nghị kia, y không nhìn thấu hẳn, nhưng trong quá trình Thanh Khê bị đánh bại, y cũng không chỉ một lần nghĩ, nếu như sớm nghĩ thông suốt, có thể đã giữ lại được đầy đủ lực lượng cho Bá Đạo Doanh rồi.

Thanh Khê binh bại, tất cả hỗn loạn không có trật tự. Y từng nghĩ tới có thể mang theo một ít người đến Miêu Cương, tăng lực lượng cho Bá Đạo Doanh. Nhưng trên thực tế, y biết những người này chưa hẳn đã hữu dụng cho người cháu gái đó.

Cuối cùng trong quá trình dẫn mọi người chạy tứ tán, y cũng chỉ sàng chọn một vài đứa trẻ đã từng ở trong thư viện của Bá Đạo Doanh đọc sách, hoặc là một vài đứa bé tuổi nhỏ hơn một chút, tổng cộng hơn mười đứa, bí mật đưa chúng đến Miêu Cương tránh nạn, đây có lẽ là việc cuối cùng mà y có thể làm.

Trong trận hỗn chiến tại Thanh Khê, Trần Phàm trở về, Bá Đạo Doanh lại không có bất kỳ động tác gì. Đám người Thạch Bảo từng nói bọn họ không có nghĩa khí, nhưng y và đám người Phương Lạp, Thiệu Tiên Anh lại biết, cô cháu gái ngây thơ trọng tình cảm kia lại là người trong trại chống đỡ cuối cùng để có thể bảo toàn cho bọn y, lòng trung thành của nàng thật có nhiều gian nan.

Nhưng như vậy thật tốt.

Một bên quan đạo truyền đến tiếng chém giết cướp tù, Phương Thất Phật ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, nghĩ như vậy.

Có lẽ có một ngày, đường y đi không thông, nhưng mấy đứa trẻ kia, có thể đi qua được ... Người bị chém giết ở trên mặt đất, mây bầy ở trên trời.

Tổng bộ đầu Hình Bộ Thiết Thiên Ứng múa Cự Khuyết Kiếm ở trong tay, suất lĩnh một đám bộ đầu cũng quan binh đẩy lùi sáu tám người lục lâm đánh lên, các phạm nhân ở sau xe tù cũng xao động, quan binh hai bên sườn thì bắt đầu cầm binh khí ngăn bọn họ. Lúc này đưa thủ lĩnh của Phương thị vào kinh thụ thẩm, sau đó xử tử Phương Thất Phật để thị chúng, lấy uy danh cho triều đình, nhân thủ an bài phụ cận cũng khá đủ rồi.

Phương Thất Phật ngồi trong xe tù, lẳng lặng nhìn mây trên không trung. Nếu có khả năng, y mong muốn không có bất kỳ người nào tới cứu mình, nhưng hôm nay sự việc đã không nằm trong phạm vi khống chế của y nữa. Hình Bộ cũng rõ ràng là muốn lấy mình làm mồi, một lượt bắt hết đám phản tặc. Y chỉ có thể yên lặng, không hề suy nghĩ việc này nữa. Mà trong rừng cây thấp thoáng giữa dãy núi phụ cận, nơi mà ánh mắt y không nhìn tới, có một bóng người đang hành tẩu trong đó, lúc ở dưới đang chém giết, thì bọn họ xuất hiện ở trên sườn núi trông sang bên này.

Bên kia tổng cộng hơn mười bóng người, dẫn đầu là một cô gái mặc trang phục màu lam, gương mặt mịn màng như đứa trẻ, ánh mắt trong suốt không chút sợ hãi, đứng ở giữa khe hở của sườn núi, nhìn lại bên này, sau lưng nàng mang một cái hộp dài, bên cạnh nàng là Thanh Thiên Dao Đồ Sát, Tẫn Ác Dao La Bình Nhân, Uyên Minh Dao Phương Thư Thường, Cửu Tử Dao Trình Thất Mệnh ... vân vân.

Bọn họ nhìn thoáng qua, rồi lao xuống dưới.

508. Q.3 - Chương 510: Bá Đạo Lại Cầu Viện Kinh Sư

Tiếng chém giết vang ầm khắp nơi, tên bay từ trong rừng đi ra. Người trong giang hồ vì cứu Phương Thất Phật muốn đánh mà vội vàng không có sự chuẩn bị gì. Sau khi thất bại, liền nhanh chóng chạy tứ tán. Sau đó lại tập kết ở địa điểm ở vùng núi gần đó

Có lẽ vì để tránh trùng kế diệu hổ ly sơn. Người của quan phủ chỉ đuổi qua loa rồi lại rút về. Họ sửa sang đội ngũ, cứu trị người bệnh.

Người trong võ lâm tuy thuộc nhiều tầng lớp nhưng quan phủ lần này lại không phải quân đội mà là Bộ hình. Vùng gần châu huyện có không ít đầu mục có kinh nghiệm đều tham dự trong đó, chống lại nhân sĩ trong giang hồ không phải là quân đội thì sẽ không có tác dụng gì.

Trước sau con đường này cang thương khiêng qua từng đoàn, cũng có người của giang hồ chết, một đám người đang thống kê lại thân phận của bọn họ. Trong mùi máu tanh thản nhiên, một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn đi về hướng xe chở tù. Trong cuộc chiến đấu vừa rồi, đội ngũ tạm dừng ở ven đường bao vây xung quanh xe tù chở phạm nhân. Lúc này người trung niên kia lại nói:

- Có thể khởi hành rồi, đến trạm nghỉ phía trước thì lại nghỉ ngơi.

Đội ngũ bắt đầu tiếp tục đi về phía trước.

Người trung niên kia mặc quan phục, dáng người thoát nhìn tuy cao lớn nhưng hai gò má hơi gầy yếu, tuy nhiên sự gầy yếu này cũng không làm cho người ta có cảm giác y là kẻ yếu đuối. Chỉ có điều xương gò má hơi nhô ra, lúc hơi khẽ mím môi nhìn cũng dũng lực khôn khéo. Tóc của y không dài tuy có sửa sang lại nhưng vẫn có chút hơi rối. Trên tay y có cầm một thanh kiếm dài, quanh người còn đầy mùi máu tươi đi theo xe chở tù vừa rồi. Thỉnh thoảng lại nhìn người bị xiềng xích tay chân, xương tỳ bà bị móc sắt xuyên qua, đang ngồi giữa trong xe chở tù kia.

- Anh ta vẫn khỏe chứ?

Y hỏi người canh giữ bên cạnh đang nhìn chằm chằm vào xe chở tù.

- Thừa tổng bộ đầu, nghịch tặc vẫn luôn nhìn bầu trời.

- Ồ!

Tổng bộ kia gật đầu:

- Giang hồ đồn đại, Phương Thất Phật không gì không làm được, biết xem tử vi cũng chẳng có gì to tát, Thiết mạo rất hiếu kì, nhìn đã mấy ngày rồi, người đã nhìn ra cái gì rồi sao?

Y nói lời này đương nhiên là nói với Phương Thất Phật ... xe chở tù nhân kêu cọt két... Đi lên phía trước một lúc lâu, Phương Thất Phật mới mở trừng hai mắt:

- Thiết bộ đầu quá khen rồi, Phương mạo đọc sách chưa được mấy quyển, đâu biết xem tử vi. Chỉ là muốn nhìn xem tương lai người ta sẽ đến được nơi nào mà thôi.

- Nghe ra Phật Soái cũng cam chịu số phận rồi.

Sắc mặt của Tổng bộ đầu họ Thiết lạnh lùng, đi song song với xe chở tù:

- Chỉ là đã cam chịu rồi, vì sao người không tự sát? Đã bao nhiêu người chết vì người rồi? Tay người dù không thể dùng, công lực cũng không có, bớt chút thời gian cần đầu lưỡi cũng không thành vấn đề đâu.

Lời của y không có nhịp điệu, không nghe ra có cảm tình trong đó, thần sắc của Phương Thất Phật cũng rất thản nhiên:

- Nghịch tặc Phương Thất Phật tự sát không thể cứ thế mà thành cam điếc được, Thiết bộ đầu là muốn truyền tin tức này ra ọi người? Nếu ta làm không sai, huynh đệ mà hai vị đầu mục bắt bên cạnh chính là thầy thuốc? Nếu như người thực sự muốn đầu lưỡi của Phương mạo thì hà tất phải tự đến chứ?

- Phật soái thật có con mắt tinh tường.

Thiết đầu mục chấp tay:

- Trước khi chưa đến Kinh thành, chính xác là chúng ta không muốn cho người chết, đương nhiên thực ra chúng ta cũng muốn cho người bị bọn họ cứu đi. Cứ như vậy, chúng ta muốn bao vây bằng hữu Tam Sơn Ngũ Nhạc sẽ đơn giản hơn nhiều. Chỉ có điều bọn họ cũng không hăng hái đi cướp xe lắm. Ta thấy chính là bọn họ không có cơ hội đắc thủ rồi.

- Ta cũng cảm thấy như vậy...

Phương Thất Phật gật đầu:

- Chỉ là Phương mỗ tuy không biết xem tử vi nhưng lỗ tai thì vẫn còn có tác dụng. Tuy ở phía bắc các người đánh rất tốt nhưng ở phía nam thì người lại bị tổn thương không ít... Ai đến tòi? Có thể nói ra cái tên đó không?

Thiết bộ đầu hơi nhú mày trầm ngâm:

- Cao thủ đến rồi, nhưng bọn họ cũng không giống nhau chẳng thu được gì. Bây giờ chính là xem xem có thể giữ bọn họ ở lại được hay không. Tông huynh quay về thì huynh càng phải biết chứ.

Phương Thất Phật thở dài, ngẩng đầu lên nhìn trời. Đội ngũ đi trước trên đường chỉ trong chớp lát đã có người đến thông báo tình hình sau đó lại có một đội đuổi theo phía sau. Người cầm đầu bọn họ cũng là một người mặc trang phục của Tổng bộ đầu, cưỡi một con ngựa sau lưng còn hai thanh cương tiên giản. Người này cao lớn, khôi ngô tuấn tú, rất cường tráng. Y lập tức quay người xuống rồi chấp tay về phía Thiết bộ đầu, sau đó hai người nói nhỏ với nhau:

- Đến là một người bị thương, nhưng chạy rồi.

Tuy bọn họ nói thấp nhưng Phương Thất Phật ở cạnh xe tù đằng xa vẫn nghe thấy cái tên này, mắt híp rồi nhắm lại. Bộ đầu họ Thiết quay lại nhìn y:

- Sau khi đến Hàng Châu thì không nghe nói gì về tung tích của họ nữa, cuối cùng vẫn phải đến rồi, một cô gái nhỏ thật là nghĩa khí...

Lúc xe tù và bộ đầu bắt nhóm người tiến lên trước, người lục lâm đang tụ tập trong rừng núi, băng bó miệng vết thương, thống kê số thương vong lần này. Một nơi trên Sơn Lĩnh. Phương Bách Hoa đang bàn luận với mấy người bên cạnh về việc cướp tù lần này, nghe thấy chỗ quần hào bên kia đang bàn tán xôn xao, đại khái là vẫn có người muốn đi.

- Phòng bị nghiêm ngặt quả nhiên là đoán không sai. Những tin tức đó gần đây đều là do bên kia cố tình tung ra. Kinh thành bên kia có áp lực, xe tù chạy đi trong đêm, phòng bị không đủ, rất dễ đạt được, làm như vậy là cố ý dụ dẫn chúng ta.

- Bấy tên Tổng bộ đầu của Hình Bộ đương nhiên là ỷ vào gia thế nhưng hai người Thiết Thiên Ứng, Tông Phi này rất không đơn giản, vốn dĩ cũng đoán ra được.

- Sao có thể chứ? Câu này là nói cho những người nào nghe? Bây giờ, bọn họ đụng vào một cái đinh rồi nên mới biết được lợi hại.

- Nhưng, cuối cùng khó tránh khỏi một nhóm người thừa cơ giết đi vào, náo nhiệt rất lớn...

Sau khi Thanh Khê bại vong, những người còn lại của triều Vĩnh Lạc tan tác như chim thú, tuy Phương Bách Hoa, Phương Thất Phật thu hút một lực lượng lớn nhưng trên thực tế thủ hạ bên cạnh cũng không còn nhiều nữa. Thêm vào đó là trận đại bại tại Bành Trạch Hồ, lúc này người bên cạnh Phương Bách Hoa tẩu tán, đã không đủ lực để cứu người nữa.

Lúc này mọi người phải nghĩ cách cứu viện cho Phương Thất Phật, chủ yếu vẫn là vì khu Thiên Nam. Người của Phương Thất Phật vẫn rất tốt. Cũng có người muốn có chủ ý đánh với quan phủ một trận, thừa cơ hội này ra mặt. Tóm lại, tuy người đều tụ tập lại nhưng cũng không có một sự chỉ huy thống nhất.

Trong khoảng thời gian này, tin bên ngoài truyền đến tin tức Kinh Thành cần phải nhanh chóng áp giải Phương Thất Phật lên phía bắc, phòng thủ không đủ, nên một đám quan binh, tuần bộ đã chạy ngay trong

đêm. Đám người Phương Bách Hoa vừa nghe là biết có vấn đề nhưng trên giang hồ đúng là có người nghe thấy tin tức này.

Lúc này lực uy hiếp đối với Vĩnh Lạc triều đã không còn. Nếu như nói tin tức đó làm tất cả mọi người đều tin, người không hành động, vậy thì một đám ô hợp vừa mới tổ chức có thể sẽ sụp đổ ngay. Vì lý do như vậy, mọi người tổ chức lên một lần công kích như vậy, làm ọi người sau khi lý giải tình thế thì nhanh chóng rút lui ngay. Tuy rằng vì thương vong khiến ột số người muốn rút lui nhưng vẫn còn tốt hơn so với sự sụp đổ của mọi người...

Trên thực tế, dù là thế nào thì đối với đám Phương Bách Hoa mà nói thì muốn cứu Phương Thất Phật cũng là chuyện không thể. Nhưng Vĩnh Lạc triều đã diệt vong rồi, quân đội tan tác, bằng hữu, huynh đệ, chồng đều đã chết. Ngoài nghĩ cách cứu vị huynh trưởng còn lại Phương Bách Hoa cũng không còn chuyện gì có thể làm được.

Đang nói chuyện thì một nữ binh đi bên cạnh đến bên tại hạ giọng nói với cô:

- Hình như Trần tướng quân phải đi, bảo ta đến nói một tiếng...

- Trần Phàm?

Phương Bách Hoa nhíu mày, nàng biết rằng Trần Phàm tuyệt đối không thể từ bỏ Phương Thất Phật. Nhưng trong lòng vẫn thấy tò mò. Nhắc bước muốn tìm Trần Phàm, nhưng lại nghe nữ binh kia nói:

- Những người cuối cùng giết đi vào kia, hình như là... bây giờ đã tới.

Vừa dứt lời, từ trong cánh rừng kia vọng ra những tiếng xôn xao, có tiếng người nói chuyện.

- Bá Dao...

- Lưu Đại Bưu? Bọn họ...

- Đúng là...

- Các người còn dám đến, lúc đến Thanh Khê không nhìn thấy các người...

- Người của Bá Dao các người mà chỉ có mấy người đó thôi sao?

Nói ra được hai câu đương nhiên là thủ lĩnh trước đây trong quân Vĩnh Lạc. Vốn dĩ bọn họ bất mãn với Bá Dao Doanh nên trong tiếng nói chuyện còn mang theo âm khàn khàn.

- Đến lại chính là các người... Người có ý kiến gì không?

- Ý kiến? Ta nói cho người biết, ta chính là có...

- Bây giờ đã không phải là triều Vĩnh Lạc nữa rồi, người cho rằng người vẫn là công chúa mà ai cũng bảo vệ hay sao....

- Đừng nói những chuyện này nữa...

- Đều nhường một bước, đừng như vậy...

- Muốn đánh nhau phải không? Quân hào thiên hạ đều ở đây, người...

Lời nói tranh chấp hỗn loạn, Phương Bách Hoa nhanh bước hơn, nhưng sau đó có tiếng động rút đao. Kim, thiết giao đầu, những tiếng binh khí va vào nhau kêu lên kịch liệt, hiển nhiên là vị thiếu nữ thẳng tính kia đã kinh vũ bá đao, sửa mũi mâu trước khi ra trận, một đường chém giết. Tiếp theo là tiếng người chạy rầm rập. Phương Bách Hoa lao ra, bên kia một đám hỗn loạn, đám người Đỗ Sát, Phương Thư Thường cũng đã lao ra, trấn an người của võ lâm.

- Xin lỗi.

- Không sao, không sao, chuyện nhà...

Ánh sao chiếu xuống lùm cây, trong những khe hở của ánh sáng cô gái kia vùng lưỡi đao không hề hướng về phía trước. Tên đầu mục của Vĩnh Lạc quân đã bị chém bay đầu.

- Bá Đạo ta làm việc không thẹn với lương tâm, không cần phải nói đạo lý với người.

Cô gái đứng đằng kia, ánh mắt ngạo nghễ. Phương Bách Hoa đi đến kéo tên đầu mục kia lại.

- Ca ca tẩu tẩu nhà ta đều giống như là phụ mẫu của cô, các người cũng đều biết, còn nói câu này? Các vị bình tĩnh một chút, đều là chuyện nhà cả! Thiển Thiển, cô... đi theo ta...

Trong bóng tối, ánh mắt của Phương Bách Hoa phức tạp. Trong tiếng nói của cô. Lưu Tây Qua đã cho đao vào hộp, xách kia đến bên cạnh Trần Phàm. Phương Bách Hoa đi được vài bước nhớ ra y sắp đi liền vẫy tay:

- Đợi chút, Trần Phàm, cậu cũng đến đây.

Trần Phàm gật đầu.

Ba người một hàng đi lên phía trước, đợi cho ra khỏi rừng cây, Phương Bách Hoa dừng lại, hít một hơi rồi xoay người lại. Cô gái công cái hộp dài sau lưng trầm mặc quỳ xuống đất khiến cho Phương Bách Hoa ngăn người ra vội vàng đi lên đỡ cô dậy nhưng tâm ý của cô gái kia đã quyết, đầu cứ đập xuống.

- Cô cô, xin lỗi mọi người.

- Hả.... người...

Lúc này Phương Bách Hoa lại biết, cái đập đầu này của cô gái kia không chỉ đập đầu với mình, mà quan trọng hơn là cho cái chết của Phương Lạp, Thiệu Tiên Anh, cùng lúc này Phương Thất Phạt lại bị bắt lên kinh.

- Ôi... người, người hãy đứng lên đi.

Một lát sau, nàng đỡ cô gái kia đứng dậy, cô gái ngẩn lệ, lau nước mắt nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh và kiên quyết.

- Ta... cô cô cũng không gạt người, sau khi Hàng Châu bị phá, người đi đâu? Vốn dĩ cô cô vốn là rất oán hận người, nhưng rồi sau đó cô cô hiểu, đã biết rằng vì sao người làm vậy, đường huynh đường tẩu cũng biết, hơn nữa bọn họ cũng không hề oán hận người. Lúc cuối cùng bọn họ có nói, làm cho cô gái nhỏ như người bị liên lụy, bọn họ cảm thấy rất có lỗi với người...

Phương Bách Hoa lăn lộn giang hồ nhiều năm. Tuy bây giờ không phải là nữ tướng lừng danh nhưng thân trong giang hồ đã cảm thấy mệt mỏi, nhưng tư thế vẫn rất hiên ngang, chỉ là lúc nói đến Phương Lạp không khỏi có chút thương cảm, sau đó liền cười vẫy tay quay đầu về phía Trần Phàm:

- Đúng rồi, Trần Phàm, bọn họ nói người phải đi. Người muốn đi đâu?

Trần Phàm há miệng thở gấp, nhìn về phía Lưu Tây Qua:

- Đám Thiết Thiên Ưng và Tông Phi đã sớm có sự phòng ngự, hơn nữa, bọn họ là người từng trải, chúng ta không thể cứu sư phụ ra như vậy được.

Ta muốn đi kinh thành.

- Kinh thành?

Phương Bách hóa nhau mày:

- Cậu đi kinh thành làm gì? Đi tố cáo sao? Bên đó canh phòng cẩn mật, đừng nói là cứu sư phụ, không chừng cậu đi chỉ nộp mạng vào đó thôi.

- Ta đi tìm người giúp.

- Ai?

- Ta không thể nói được.

Trần Phàm trả lời như thế, ánh mắt lại chú ý đến Lưu Tây Qua. Phương Bách Hoa ngăn người ra một lúc rồi cũng gật đầu:

- Cũng được, ta biết cậu có chủ ý này, cậu tự đi xử lý đi. Thực ra... Nếu sư phụ cậu ở đây, có thể ông ta sẽ thích cậu bị cuốn vào chuyện đó.

Trần Phàm gạt đầu đeo túi lên vai rồi xoay người đi:

- Lưu Tây Qua, muội có đi không?

Ánh mắt thiếu nữ ngơ ngác có hơi thất thần:

- Ta, ta không đi...

- Ta biết rồi!

Đáp án này không nằm ngoài dự kiến của Trần Phàm, y gạt đầu quay người đi, cô gái đứng bên kia nói:

- Chuyện đã giải quyết xong rồi, có đi cũng chỉ khiến hấn thêm phiền phức mà thôi.

Trần Phàm quay lưng về phía bên này:

- Ta biết muội không muốn hấn thêm phiền toái, nhưng lúc đầu cho dù ngọn nguồn câu chuyện là thế nào thì hấn cũng còn thiếu nợ ta một mạng. Chuyện này ta làm không được, nhưng có lẽ hấn làm được, ta muốn hấn trả ân tình này... thực ra, nếu muội đi nói sẽ tốt hơn.

- Ta không đi.

Lưu Tây Qua lắc đầu.

Trần Phàm cười cười xoay người đi khỏi:

- Được rồi, ta đi trước xem Thiên nhi các người thế nào...

Phương Bách Hoa nghe đến lúc này mới có thể cảm nhận được rốt cuộc người mà bọn họ là ai, nàng nhìn cô gái:

- Các người nói... hấn làm gì ở kinh thành? Hấn có thể giúp cứu người sao?

Cô gái cúi đầu nhú mày khó chịu:

- Ta, ta không thể nói được...

- Hư... được rồi...

Dưới ánh sao, gió đêm thổi qua. Phương Bách Hoa thở dài, thực ra nàng chẳng có ấn tượng gì với tượng pho của Lưu Tây Qua. Sau khi phá thành Hàng Châu, Ninh Nghị vì Bá Đạo doanh mà thiết lập ra kế hoạch rút lui về Nam Cương. Sau đó lên kinh làm việc, việc này, sau khi Trần Phàm trở về Thanh Khê chỉ nói cho Phương Thất Phật, còn Phương Bách Hoa thì không biết. Nàng cũng không nghĩ rằng sẽ tìm được một người có thể giải quyết được vấn đề cứu viện cho Phương Thất Phật. Theo nàng, cũng có thể Trần Phàm khi tuyệt vọng thì cái gì cũng muốn thử, nhưng lúc này cũng không ôm hi vọng quá lớn. Kết quả có lẽ cũng không quan trọng như thế...

Cùng lúc đó, trong kinh thành, Ninh Nghị bị thành vợ và tiểu thiếp tàn nhẫn vứt bỏ, hấn cũng không chuyên tâm được cho kế hoạch kinh doanh, chuẩn bị cho việc tuyên truyền tiếp theo của Trúc Kí.

509. Q.3 - Chương 511: Mùa Xuân Ấm Ấp, Họ Hàng Bằng Hữu Gần Xa

Qua những ngày đầu tháng hai âm lịch này, những ngày đông lạnh lẽo dần qua đi, muôn vật tràn trề sức sống. Các hộ nông dân đã bắt đầu cày bừa chuẩn bị cho vụ xuân. Trong và ngoài thành Biện Lương càng thấy rõ được hơi thở ấm áp của nước sông được gió xuân đưa đi mọi nơi. Các chòi non trên cây lộc xác, đóa hoa từ từ hé nở. Các hộ nông dân đã vào thành mua các loại nông cụ. Những đứa trẻ đi theo cha mẹ ra phố hơi thở của mùa xuân đã đến càng trở nên áp áp...

Ngoài việc quan trọng là cày bừa cho vụ xuân ra, hai tháng này trong thành Biện Xuân còn có đại sự náo nhiệt hơn. Đó là vì kì thi mùa xuân năm nay sắp đến. Thi cử tại kinh thành chính là việc trọng đại vì nước mà chọn ra nhân tài, cứ ba năm một lần.

Nhưng quy tắc thi thường không nhất quán. Có lúc Hoàng đến cảm thấy thiếu người hoặc là văn đàn hưng thịnh. Võ triều một thế hệ hai năm, một năm một lần cũng không phải là chuyện lạ. Đặc biệt là sau khi định ra kế hoạch Bắc phạt, dù là thành công hay thất bại tương lai cũng đều phải cần dùng đến rất nhiều nhân tài. Mấy năm gần đây việc chọn nhân sĩ cũng trở lên thường xuyên hơn.

Tuy rằng các quan viên của Lại Bộ rảnh rỗi đến mức làm cho đau đầu nhưng đối với Hoàng đến mà nói nhân tài thực sự có thể dùng được dù thế nào cũng là ít.

Vì kì thi mùa xuân đã đến gần, các thí sinh vào kinh ứng thi từ năm ngoái đã tụ tập lại, chẳng khác nào không khí tết vẫn còn đến tận bây giờ. Mọi tầng lớp, các học trò đến tham dự, có người thì tìm kiếm cơ hội để thể hiện tài năng, có người hoặc là đến chỗ của quan viên, văn hào quý phủ để đút lót mong được quan to ưu đãi đã thành lệ thường.

Trên thực tế, tuy các cuộc thi quan trọng của thời hiện đại để tránh việc thiên vị chuyện mà không cho người chấm bài biết được tên của thí sinh đó là điều đương nhiên. Nhưng thực tế thời Võ triều không dán bảng tên. Một thế hệ Đường triều, về tên của thí sinh đối với quan giám khảo chấm bài mà nói tất cả đều rõ ràng. Cuộc thi càng nhiều lần kiểm tra, là học sinh bên trong phòng thi có nổi tiếng ở bên ngoài hay không, có khả năng chạy bài hay không ... Thì xuất phát từ một ý nghĩa nào đó mà nói đây cũng là một cuộc kiểm tra thực tế với đối phương, về bối cảnh gia đình, dựa vào đó để tuyển chọn làm quan ,cũng là một lý do nhất định trong đó.

Sau đời đầu tiên của Võ triều thi cử bắt đầu dán bảng tên. Nhưng các thí sinh đến từ mọi nơi vẫn có thói quen như cũ mà không có thay đổi gì, dù sao cũng đã chạy bài có thể lúc lấy đề thi sẽ có tiền bối chỉ điểm. Còn cho dù là sau khi thi đậu những người này cũng vẫn những tác dụng to lớn. Còn những việc ồn ào huyên náo này cũng làm cho không khí thi cử trong thành Biện Lương sôi nổi hơn. Đối với những người thích những chuyện này thế này thì quả thực họ sẽ rất thích thú.

Trước và sau mùa xuân đều có những văn nhân, học tử chạy đến quý phủ Ninh Nghị tặng hành quyền, đến nhà thăm hỏi nhằm tìm được mối quan hệ nào đó từ nơi này.

Đặc biệt là những ngày trong tháng hai này, có mấy nhóm học sinh đến chỗ Ninh Nghị muốn được chỉ bảo về thơ ca. Cũng có kẻ đến cửa để chỉ trích việc làm của Ninh Nghị. Ví dụ như có một kẻ tên là Trần Đông, học sinh của Quốc Tử Giám sau khi đến thăm hỏi thì chỉ trích Ninh Nghị đã luồn cúi cho những kẻ đi buôn. Thân hữu dụng mà lại không thể vì nước mà dốc lực, uống công đọc sách thánh hiền. Ninh Nghị nghe thấy mà đau đầu đuổi kẻ đó ra ngoài.

Cũng may là đối phương đã nói rồi chứ không lời thôi lâu lắm. Gã Trần Đông này còn hơn Ninh Nghị mấy tuổi rất có tâm huyết. Là một trong những học sinh của trường Thái học Quốc Tử Giám. Tuy tài học không được coi là xuất chúng nhưng từ trước đến nay cũng được gọi là người có lực hiệu triệu đại diện cho những kẻ giàu có.

Khi Ninh Nghị nhắc đến với Nghiêu Tổ Niên, nghe nói Trần Đông kia thậm chí có vài lần soạn văn chữ rửa Thái Sư Thái Kinh không còn đương chức, thật sự là lực sĩ chân chính. Đương nhiên vận may thi cử còn kém một chút, danh khí có đấy, nhưng chưa bao giờ đỗ quan, có lẽ cũng là vì ảnh hưởng của Thái kinh bên kia.

- Nhưng Trần Đông lại chủ động đến đây chữ, cũng đủ để nói rõ gần đây danh tiếng của người ở kinh thành khá nổi. Tuy nhiên vì hai tử lâu mà chuyện thành ra như vậy ta tiếc cho người rèn sắt không thành được thép ...

Về chuyện này, Văn Nhân Bất Nhị đánh giá như thế:

- Tâm tình của Trần Đông ta có thể hiểu được.

Bây giờ cục diện lại thành ra thế này, thực ra ở một phương diện khác cũng là Ninh Nghị cố ý làm ăn kinh doanh. Thời gian mấy ngày gần đây, tin tức về tác giả của hai bài thơ mới là đại tài tử Ninh Lập Hằng

được Trúc Ký tuyên bố đã truyền ra khắp văn đàn Biện Lương. Chủ yếu nhất là Sư Sư cô nương thậm chí còn vì tác giả biểu diễn hai bài thơ mới này, từ chối mấy lời quan trọng, sau khi chuyện này truyền ra ngoài đã dẫn đến không ít sóng gió.

Đợt thi đầu tiên của mùa xuân năm đó là mừng chín tháng hai, chính là thời điểm mà các tài tử có cơ hội tốt nhất để phát triển thanh danh của mình ở thành Biện Lương. Nhưng vào tháng cuối Ninh Nghị đã lan truyền tin tức này nhất thời làm cho không ít người nhớ lại nhiều câu thơ mà hắn đã cho lan truyền vào Tết Đoan Ngọ đầu năm. Bởi vậy, có người đang mong đợi nội dung mới của hai bài thơ này, có người thì xoa tay nghĩ phải chờ đến ngày công bố bài thơ để lấy một tác phẩm hay hơn nữa nhằm áp đảo đối phương.

Nói chung là dù ở tâm lý nào thì hai tòa Trúc Ký trong thành Biện Lương với hai cái tên của Trúc Ký là “Văn Chiếu”, “Vũ Yến” đã đủ thấy hấp dẫn rồi. Dù là trong mấy ngày ngắn ngủi công việc kinh doanh của hai tòa Trúc Ký rất sôi nổi, ngay sau đó thì tiếp theo việc kinh doanh ngó sen, than đá, lò than cũng được mở rộng ra gấp mấy lần. Đương nhiên cũng có người có phương pháp, bắt đầu tìm hiểu xuất thân, bối cảnh và những tin tức liên quan đến Ninh Nghị.

Cho dù là hai quán tửu lâu này có chật ních người thì số người chứa được cũng không nhiều. Tại một thời đại thiếu thốn những thủ đoạn tiếp thị mà nói, bất luận là danh tiếng của Lý Sư Sư vẫn là nổi tiếng dựa vào mấy bài thơ của hắn, tiềm lực có thể khai thác sẽ càng nhiều. Ví dụ về đến nhà, đám người Tô Yến Bình đã đề nghị hắn và Lý Sư Sư có thể làm những chuyện mờ ám, đi Phàn Lâu, đi đạo ... nhưng dù sao Ninh Nghị cũng biết đạo lý nên hắn đã bác bỏ đề nghị kia.

- Thù hận cũng đủ rồi, chuyện làm ăn buôn bán dù sao cũng phải năng nhặt chặt bị. Ta mở cửa hàng chính là xứng với bài thơ, để mọi người làm theo hay hơn. Nếu cuối cùng lại đem tất cả hiếu kỳ đổ vào người Lý Sư Sư thì chuyện kinh doanh chẳng phải là như những quán bình thường sao? Các người ra chủ ý này giúp mọi người thật là ghê tởm ... Kinh doanh là kinh doanh.

Đàn Nhi, Tiểu Thiên, Văn Trúc, Cẩm Nhi, sau khi họ lần lượt bỏ đi, Ninh Nghị trong mắt mọi người cũng có phần cô đơn hơn.

Đương nhiên, cảm giác như vậy cũng không khiến người ta cảm thấy ủ rũ mà lại khiến hắn có cảm giác mới. Ninh Nghị thường xử lý những chuyện trong nhà tiện thì mang theo con trai, có lúc ngồi bên cạnh trong chiếc xe nhỏ nói với Ninh Hi:

- Đợi cha xử lý trong những chuyện này sẽ mang con đi tìm mẫu thân trốn nhà kia được không?

Đứa nhỏ cầm đồ chơi ngồi trong xe gỗ chỉ gật đầu vỗ tay đáp lại:

- Ồ, ồ!

- Đến lúc đó đánh mông mẹ con nhé!

- A a ...

- Con xem, con cũng cảm thấy cha có lý.

Hắn cười cầm bút lông bắt đầu viết chữ.

Lúc Đàn Nhi và Tiểu Thiên đi Hạnh Nhi cũng đi theo. Bình thường chăm sóc đứa trẻ vẫn là Quyên Nhi hoặc mời bà vú nuôi ki đến chăm sóc. Ninh Nghị cũng không định để chuyện như vậy tiếp tục kéo dài. Ngoài việc hắn cảm thấy bên cạnh mình lạnh lẽo thì thực ra trong phủ vẫn rất náo nhiệt...

Sau khi nói chuyện với Ninh Nghị, đám người Tô Văn Định nghĩ rằng chuyện giữa vợ chồng họ không phải là chuyện gì to tát cho lắm. Thực ra bọn họ vẫn cho rằng chuyện rắc rối này trong nhà Ninh Nghị hoàn toàn xuất phát từ chuyện hắn không biết tán gái.

Chức Bưu đảm nhiệm trọng trách bảo vệ Ninh phủ, đồng thời cũng cảm nhận được sự mới lạ của thành phố Biện Lương này.

Mặt khác, từ đầu năm đến cuối năm, tại Ninh phủ cũng có người thân của Tô gia đến thăm hỏi, người ở lại chính là con trai thứ hai Tri châu Tống Mậu có quan hệ thân thích với Tô gia, tên là Tống Vinh Bình, đứng thứ tư trong nhà Tống Mậu, mọi người gọi anh ta là Tiểu Tứ, nghe nói từ nhỏ đã rất thông tuệ. Có danh

là thần đồng, năm nay vừa tròn 19 tuổi, đã đậu tú tài lần này cũng là vào kinh tham dự kì thi mùa xuân năm nay.

Trước kia Tống Vĩnh Bình này từng theo chân cha vào kinh nên cũng có khá nhiều kinh nghiệm. Anh ta dẫn theo hai gia phó cùng lên kinh, kết giao bằng hữu cũng có trật tự. Thoạt nhìn anh ta thật thà, chất phác nhưng thực tế lại là người rất khôn khéo, tài hoa cũng khá. Bởi vì sinh trưởng trong nhà quan cho nên khá thân thích với Tô gia. Nhìn ra được cảm quan của anh ta rất bảo thủ đặc biệt là đối với Ninh Nghị, cảm quan rất phức tạp.

Người ở rể ở Tô Gia lại là một tài tử nổi tiếng nhất Giang Ninh. Năm ngoái Tô gia có họa diệt môn, hần đã cứu toàn bộ Tô gia đã chứng tỏ hần rất có bản lĩnh, lại không bước chân vào trồn quan trường ... Những tin tức này, Tống Mậu biết được cũng là điều lý giải, nhưng khitruyền đến tai Tống Vĩnh Bình nên khó mà nói được nó sẽ thành ra thế nào.

Sau khi anh ta đi vào Ninh phủ, đám người Tô Văn Định vẫn được đối xử với anh ta rất thân cận, nhưng con cháu quan lại mười tám mười chín tuổi đã đỡ Tú tài, giao thiệp những thương nhân này đương nhiên là sẽ có cảm giác ưu việt. Vừa duy trì tu dưỡng vừa lịch sự lễ phép, anh ta vừa quan sát Ninh Nghị, cảm thấy người này cũng khá phức tạp.

Nhưng lần này đến kinh thành lại chứng kiến chuyện Tô Đàn Nhi bỏ nhà ra đi.

Một bà vợ của mình không áp nổi một người đàn ông, thật khó để nói bản lĩnh lớn đến đâu. Giữa anh ta và đám huynh đệ Tô Văn Định tuy là thân thiết. Trong ngôi nhà này không khí trất thoải mái nhưng không khí thoải mái cũng không có nghĩa là không có sự uy nghiêm. Đối với Tống Vĩnh Bình một đứa trẻ lớn lên trong nhà quan mà nói tất cả cũng chỉ có thể suy nghĩ theo hướng này.

Vị tỷ phu này có lẽ là thông minh đấy, cũng có cả những thủ đoạn lợi hại của một người khôn khéo. Nhưng cũng chỉ là sự khôn khéo của một thương nhân e rằng cũng không để được trên mặt bàn, không có gì đáng giá. Một mình ở nhà cũng có thể chơi đùa với con trẻ cũng chẳng còn uy nghiêm gì. Đối với một người thân thích coi như là kết giao với một người nhân hạ. Nhưng gần đây hần có quá nhiều chuyện lớn cần phải làm cũng không còn tâm tư mà để ý đến chuyện kinh doanh nữa.

Đầu tháng hai, vị thư sinh trẻ tuổi này ở trong Ninh gia cũng đánh giá tỷ phu của mình như vậy. Tuy rằng thậm chí còn nghe nói hần có quan hệ với Lý Sư Sư nhưng có thể giúp mình những thứ gì đây? Xuất phát từ một văn nhân ngông nghênh, tạm thời anh ta còn chưa muốn có một mối quan hệ như vậy. Còn về phần quan hệ giữa anh ta và Hữu tướng, thực ra Tống Mậu và Tần Tự Nguyên lúc đầu cũng có lui đến.

Lần này lên kinh, trước khi chưa đến Ninh phủ, anh ta đã xin phép phụ thân cho đến phủ Hữu tướng để thăm hỏi.

Đối với nơi quan trường quen thuộc, Tống Vĩnh Bình biết rõ lợi ích của các mối quan hệ, nghĩ đến thực ra cũng rất dễ hiểu, không phải là không thể cùng với tầng lớp trên ở cùng chiến tuyến. Nhưng cho dù là ở trong đó rồi thì cũng nên lui đến thương trường. Đối phương chưa chắc đã coi người làm được việc, nhưng mình có năng lực thì đương nhiên cũng không cần tìm người giúp. Hơn nữa anh ta nghĩ, dù là trong lòng Hữu Tướng chỉ có tôn trọng phụ thân mình, thì đương nhiên mình vẫn muốn cao hơn vị tỷ phu này.

Tuy rằng lúc đi gặp vị lão nhân kia, đối phương từng nhắc đến cái tên tỷ phu của mình hai lần nhưng đương nhiên anh ta nghĩ đó cũng chỉ là thủ đoạn để tỏ ra thân thiết ... Về ý tưởng của cậu em vợ này, đương nhiên là Ninh Nghị cũng chẳng có thời gian mà tìm tòi nghiên cứu. Đúng là phải nói cuộc thi kia làm rối loạn kỉ cương ... Tống Mậu chưa mở miệng, nghiệp vụ của mình cũng chưa tới bước này. Còn về phần quan hệ thân thiết, nếu đối phương đến đây thì mình chuẩn bị cho anh ta ăn ở tốt là được. Nhưng thực ra sau khi đến Tần phủ hần và đám Nghiêu Tổ Niên cũng có suy nghĩ qua chuyện này. Nghiêu Tổ Niên đã ột ít trọng điểm của cuộc thi. Hôm nay mừng bốn, Tần Tự Nguyên và Ninh Nghị cũng có nhắc đến cậu em vợ kia, tiện tay ông ta còn cho Ninh Nghị mấy cái đề tham khảo:

- Mang về cho cậu ta xem, nhưng có vào đề thi hay không thì ta cũng không rõ, người mang về đi để cậu ta ôn tập cho tốt.

Nói xong chuyện này ông ta lại nói tiếp với Ninh Nghị về chuyện cày bừa cho vụ xuân.

Ninh Nghị biết tính cách của Tần Tự Nguyên, ông không cần phải giúp chuyện này, bởi vì thực sự là chuyện quá nhỏ, cần bản là không cần ông phải ra tay. Những đề mục có thể ra đề này, đại khái là sau khi hắn nói chuyện với những quan viên khác mà suy đoán. Độ tin cậy hiển nhiên là hơn bên ngoài nhiều. Hôm nay sau khi trở về, tiện tay hắn đưa luôn xấp đề thi cho Tống Vĩnh Bình:

- Tần tướng bảo ta giao cho đệ, bảo đệ mấy ngày này phải nghỉ ngơi thật để tiện cho việc ôn tập. Còn phần này nữa, là Nghiêu Tổ Niên tiên sinh trong phủ tướng đoán đấy.

Đương nhiên là Tống Vĩnh Bình biết tên của Nghiêu Tổ Niên, hôm đó anh ta đến phủ thăm hỏi, vị lão nhân gia kia cũng ở đó. Sau khi biết anh ta là con của Tống Mậu, thậm chí còn nói mấy câu để cổ vũ anh ta.

Nhớ lại, lúc Tần Tự Nguyên bãi quan, phụ thân mình cũng có cho người đến thăm hỏi ông ta.

Tối hôm đó, Tống Vĩnh Bình cầm sách vở ra sân đọc tự nhiên nhớ đến chuyện này anh ta cười thản nhiên.

Đưa than cho người sưởi ấm trong ngày giá rét tốt hơn than hoa dẹt gấm nhiều.

Thể diện của cha mình quả nhiên là hữu dụng. Trong chuyện này, tỷ phú hắn là cũng được thơm lây. Dù sao cũng là người một nhà cho bọn họ thơm lây một chút cũng là chuyện đương nhiên ... Vì thế sáng ngày hôm sau, anh ta và đám người Tô Văn Định, Tô Văn Phương nói chuyện lại càng hợp nhau hơn ... Sau khi ăn sáng xong, Ninh Nghị và đám người Tống Vĩnh Bảo có chào nhau rồi đi đến Phần Lâu. Biểu diễn ở hai toà Trúc Kí là vào mùng 6 và mùng 7. Hôm nay chắc chắn phải có Sư Sư cô nương đến phụ trách cùng biểu diễn. Hắn muốn đến Tần Phủ, xem xét xem Mật trình ty có tin tức gì về chuyện Phương Thất Phật không.

Tuy là quyết định sau kì thi mùa xuân mới định chuyện của Trúc Kí. Nhưng phải mình còn phải mang con đi tìm mẹ nó, hắn là không đợi được đến lúc Phương Thất Phật vào kinh. Nhưng ít ra đối với tình hình gần đây của đám Trần Phàm hắn cũng vẫn quan tâm. Bộ hình bên kia đã ra quyết định, một đường áp giải tù nhân sẽ gây sự chú ý cho bọn cướp tù, lôi kéo dần dần, một mẻ lưới mà bắt hết loạn đảng, nghe nói là hai vị Bộ đầu rất có kinh nghiệm sẽ phụ trách việc này. Dù thế nào thì hắn cũng hy vọng ít nhất là Trần Phàm không bị vùi lấp trong chuyện này mà mất đi tính mạng.

Đương nhiên, trong chuyện này chung quy lại là hắn cũng không thể có ảnh hưởng gì được. Ngoài việc quan sát tiến triển ra thì cũng không có cách nào khác ...

510. Q.3 - Chương 512: Tiếng Sấm

Xe ngựa đi qua thành thị, lúc chạy qua Ngự Quyền Quán thì trời bắt đầu tí tách có hạt mưa rơi. Ở ngoài Quyền Quán có đám học trò đang ngồi học. Lúc vào quán nghỉ ngơi, trên đường phố đã mưa to, bước chân người đi cũng vội vã hơn. Đám thư sinh đang tránh mưa dưới mái hiên hình thuyền của cửa hàng. Người phụ nữ ở bên cạnh đuổi theo đứa nhỏ chạy trong mưa. Rặng liễu ven sông có những mầm non cũng trở nên xanh biếc hơn trong mưa...

Phần Lâu cách Ngự Quyền Quán này không xa. Vì ra ngoài từ sáng sớm cho nên lúc này mới là giờ thìn. Theo cách tính của người hiện đại thì mới là hơn 9h sáng.

Trong khoảng thời gian này không còn là khoảng thời gian Thanh lâu buôn bán nữa.

Ninh Nghị cũng chọn đúng lúc này đến để tránh quấy rầy việc làm ăn kinh doanh của họ.

Chạm mặt với Lý Sư Sư thực ra không có gì đặc biệt đáng để nói cả. Giữa bằng hữu với nhau cũng là sự thân thiết, gặp mặt trước khi biểu diễn nhưng là một chuyến đi làm việc. Lúc đến Phần Lâu, vì ở trong lâu qua đêm nên sáng sớm nhóm khách mới lần lượt dời đi, chỉ có điều đến lúc này người đã không còn nhiều. Thỉnh thoảng có những cô gái mang áo mưa đến, chờ trong sảnh. Người hầu bàn trẻ tuổi trong sảnh cảm ô ra. Sau khi Ninh Nghị bảo người đi thông truyền, thì bắt gặp người quen ở cửa của đại sảnh Phần Lâu.

Đó là một nam tử dáng người cao to, tuấn tú sau khi đi ra từ bên trong liền ngồi ở gần cửa nhìn mưa rơi. Có lẽ người kia vừa mới ngủ dậy cho nên nhìn vẫn còn mệt mỏi, nữ tử đi ra cùng anh ta dung mạo khí chất đều rất điềm đạm nho nhã. Trước kia Ninh Nghị đã gặp một lần, cũng là một trong những người tài của Phàn lâu, Ninh Nghị liền chấp tay chào hỏi.

- Tiểu Ất huynh.

- Ninh công tử.

Nhìn thấy Ninh Nghị ngồi ở đằng kia, Yến Thanh vội vàng đứng lên chấp tay thi lễ. Thực tế là mấy ngày trước Yến Thanh còn giúp Ninh Nghị huấn luyện đâm Tô Văn Định luyện võ. Qua mất ngày Chúc Bư đã đến đây công việc mới đỡ đi. Trước kia này nào cũng tới luận bàn võ nghệ tình cảm cũng khá thân thiết nhưng về cuộc sống riêng tư của Yến Thanh thì Ninh Nghị cũng không rõ lắm.

Tuy Yến Thanh luôn có danh hiệu Lãng Tử nhưng trong lòng Ninh Nghị anh ta và Lữ Tuấn Nghĩa rõ ràng là một đôi gì đó. Đối với hắn nhiều chuyện phức tạp trong thanh lâu hắn cũng không cảm thấy kì lạ. Nhưng gặp thật sự thì vẫn là lần đầu tiên.

Hai người nói chuyện với nhau mấy câu, Yến Thanh liền bảo cô gái bên cạnh tên là Hàn Tuệ Nương cho người mang trà bánh ra. Chỉ một lát sau, Sư Sư đã qua phòng khách bên này. Ninh Nghị nhớ ra trước kia hai người đã từng gặp mặt, vốn định nói mấy câu cho họ bắt chuyện với nhau thì Yến Thanh đã chấp tay cúi người:

- Chuyện của năm ngoái, Tiểu Ất đã xin chịu đòn nhân tội với Sư Sư.

Sư sư cũng cười nói:

- Yến công tử quá lời rồi!

Lúc này Ninh Nghị mới Ồ” một tiếng, xem ra hai người đã tiếp xúc với nhau từ trước. Tuy hắn không phải nhiều chuyện nhưng lúc này cũng không tránh khỏi đánh giá hai bên. Trong truyền thuyết Sư Sư cô nương phải là ái mộ Yến Thanh mới đúng.

Hay là trong thời gian này hai bên đã trải qua chuyện gì rồi? Công bằng mà nói, chuyện như vậy cũng không phải là lạ. Yến Thanh khôi ngô tuấn tú, phong độ hơn người, võ công cao cường vả lại cách nói năng cũng không tầm thường. Tuy quan hệ với Lữ Tuấn Nghĩa có không rõ ràng nhưng trong thời đại này đó chỉ là chuyện phong nhã mà thôi.

Nhìn hai người trong đại sảnh lúc này, một người thì tuấn tú, một người thì xinh đẹp đúng là khiến cho người ta có cảm giác họ là trời sinh một đôi. Về phần Hàn Tuệ Nương bên cạnh Yến Thanh nhìn cũng rất có khí chất, tuy nhiên lúc này chỉ làm nền mà thôi. Ninh Nghị cười nói:

- Nếu đã khéo như vậy trời lại đang mưa, chi bằng Tiểu Ất hãy ở lại uống trà tâm sự? Tuệ Nương cũng ở lại cùng.

Hắn vừa nói ra câu này, Sư Sư và Yến Thanh đều liếc nhìn hắn. Sư Sư mỉm cười cúi đầu, cũng không nói gì. Còn Yến Thanh thì nhíu mày sau đó cười xua tay:

- Không được, ta phải về vẫn còn nhiều việc, ta phải đến chỗ Viên ngoại một chuyến.

- Vụ án của Viên ngoại không sao chứ?

- Có Ninh công tử và Tướng gia chu toàn. Bên Hình Bộ lật lại cũng khá hơn rồi, chỉ có điều sợ là ... Đồ không thể cầm về.

Nói đến chuyện này, anh ta nhìn nhìn Ninh Nghị có điều gì đó muốn nói rồi lại thôi. Lúc này người hầu đã mang ô đến Ninh Nghị liền tiễn anh ta ra cửa, anh ta vỗ vai hắn thấp giọng nói:

- Ninh công tử, ruộng đất dưới danh nghĩa của Lữ viên ngoại trước kia, chắc là không được ...

- Ta biết ý của huynh.

Ninh Nghị gật đầu:

- Yên tâm đi, ta sẽ không làm vậy, chuyện này tạm thời dừng ở đây, có cơ hội sẽ nói sau. Dù sao đồ của Lưu viên ngoại trong lòng hẳn thấy không có trở ngại gì là được.

Lúc này Yến Thanh mới vui mừng trở lại:

- Được như thế thì tạ ơn Ninh công tử.

Nhìn bóng của anh ta đi hẳn Ninh Nghị lắc đầu. Điều mà anh ta nói lúc này đương nhiên là gia sản bạc triệu của Lưu Tuấn Nghĩa trước kia. Bị buộc làm phản, gia tài này cũng bị các đại danh phủ nuốt mất. Ninh Nghị đã từng nói, sau khi Lưu Tuấn Nghĩa được rửa tội, mấy thứ này vẫn phải cầm về sung làm công quỹ cho Mật Trinh ti. Bây giờ đã diệt được Lương Sơn. Thân phận của Lưu Tuấn Nghĩa cũng đã được rửa sạch nhưng muốn lấy lại tài sản đó thì quả là một chuyện khó. Khó nhất là ở chỗ, Lương Trung Thư của Đại danh phủ chính là hậu duệ của nhất đẳng Thái Kinh.

Với sức ảnh hưởng của Tần Tự Nguyên cho dù có nắm được thực quyền thì thực tế vẫn phải nể trọng Thái Kinh. Sau khi đám Lưu Tuấn Nghĩa vào kinh, ít nhiều cũng hiểu được sức ảnh hưởng của lực lượng các đảng phái trong thành. Lý Cương, đám Tần Tự Nguyên trước mắt đang nắm thực quyền như mặt trời giữa trưa. Đồng Quán thống lĩnh võ tướng, Triều đình cũng đang trọng dụng người này cũng được xưng là người nổ bật có quan hệ với hoạn quan Lương Sư Thành cơ bản là không ai dám động vào. Ngự sử nhất mạch, Tần Cối bắt người là cần, cũng hiểu được niềm vui của hoàng thượng. Nhưng dù bất kể là ai cuối cùng cũng không bằng vị trí sĩ Thái Thái sư này. Ông ta thuộc vào loại trụ cột Đại Lương, chấp chính mấy chục năm. Đệ tử trải khắp thiên hạ, sức ảnh hưởng và lực lượng là tiềm ẩn không ai sánh bằng.

Sau khi hiểu biết những tình hình này, cuối cùng cũng không hi vọng sẽ truy cứu lại những chuyện của Lưu Tuấn Nghĩa nữa.

Một là chỗ tốt mà ông ta có thể lấy được không nhiều lắm. Hai là ... Nếu như Tướng phủ đã thực sự chuẩn bị đấu cùng với Thái Kinh, tìm cách lôi Lương Trung Thư xuống ngựa. Sau đó liên kết với Thái Thái Sư, người thực sự phải đứng mũi chịu sào, cuối cùng vẫn là ông ta không nắm được bao nhiêu điều tốt. Ai sẽ nguyện vì một người điên mà bị cuốn vào chuyện này? Chuyện này đối lại là người khác cũng vậy thôi. Dù sao Ninh Nghị cũng đã làm được một chuyện điên rồi là mang 10 người đi Lương Sơn trả thù, cuối cùng cũng đã thực sự giết được Tống Giang. Bây giờ tuy đã bắt đầu vào công việc buôn bán, hòa khí cũng tốt hơn nhưng không ai đoán được trong lòng hẳn có những ý tưởng gì. Còn đối với suy nghĩ của Tần Tự Nguyên mọi người có xem cũng không hiểu lắm.

Yến Thanh đi rồi, Ninh Nghị và Sư Sư mới đi vào trong sân. Dưới mái hiên trong sân đã bày sẵn một khay trà, trời vẫn mưa bụi. Trong sân vườn đầy hoa cỏ, lại nghe nàng nói về Vu Hòa Trung, Trần Tư Phong đã lâu rồi không tới.

Lý Sư Sư dù sao cũng là Lý Sư Sư. Đến Ninh Nghị cũng không để ý những chuyện này, cũng không thể không thừa nhận rằng cùng nàng nói chuyện là một việc để cho tâm hồn thoải mái. Bây giờ đệ nhất hoa khôi trong thành là nàng, phảng phất có một ma lực bản năng có thể khiến cho tất cả những thứ xung quanh đều trở lên hoàn mỹ. Gió cũng đẹp mà mưa cũng đẹp đều như là đang vườn xung quang thời gian cứ thấm vào ruột gan rồi lặng lẽ trôi đi.

511. Q.3 - Chương 513: Một Trò Chơi Mọi Người Đều Vui

Tiếng sấm ầm vang, mưa rơi trong sân, lá cây vay vào sân rơi xào xạc. Bầu trời âm u, trong Tướng phủ đã có những phòng đã lên đèn. Lúc Ninh Nghị vào Tướng phủ có một quan viên trung niên nhìn rất chính trực đang được quản gia tiễn về. Ninh Nghị đứng ở dưới mái hiên chờ đối phương đi quan, ông quan kia cũng liếc nhìn Ninh Nghị, thần sắc có vẻ ôn hòa, thân thiện, ông ta khẽ mỉm cười.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hai người gặp mặt tuy không có qua lại gì với nhau nhưng thân phận của Ninh Nghị, ít nhất là ở trong Tướng phủ ông ta cũng rất rõ. Nếu không bởi địa vị, ông ta cũng không nhìn Ninh Nghị với vẻ thân thiện như vậy.

Vị quan viên vừa đi qua chính là Ngự sử Trung thừa Tần Cối.

Với tình thế lúc này, ở trong triều đình ông ta là một trong những đẳng cấp tiến, kiên định phái chủ chiến. Mặc dù Ngự Sử trung thừa là nhân vật đảm nhiệm việc giám sát và buộc tội bách quan, viên quan nào mà bị ông ta bắt được tội thì cũng sẽ không được lưu tình dù chỉ một chút, vì thế ông ta rất được lòng hoàng đế. Nhưng gần đây, một là vì có cùng loại chính kiến. Hai là giữa Tần Tự Nguyên và Tần Cối ít nhiều cũng có mối quan hệ “họ hàng” tương đối gần với nhau.

- ... Vừa mới rồi Hội Chi đến có nói đến chuyện của Đồng Xu Mật, đám người trong Vương phủ hành sự mờ ám. Nói chung là trong lòng hắn có phần lo lắng nhưng vẫn không thể đã thông được chuyện này. Chúng ta bên này bây giờ là đâm lao thì phải theo lao. Muốn nói chủ chiến, chủ chiến, chiến đến tận mức này rồi còn thừa lại đều là vụn vặt. Chuyện mà lúc đầu Lập Hằng suy nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng rất có khả năng sẽ xảy ra.

Vào đến thư phòng, sau khi mọi người đã tụ tập đông đủ. Tần Tự Nguyên mang một ít tư liệu của Mật trình ty đã chụp được, theo như ông nói đó là chuyện vừa mới cùng Tần Cối tán gẫu.

Lại nói tiếp, ngày thường hẳn bạn lo việc làm ăn buôn bán, thậm chí cả việc kinh doanh mở rộng ra ngoài thành Biện Lương. Xem ra đều là công việc. Nhưng đến Tướng phủ, thường thường những chuyện đó đều là nhỏ bé không đáng kể, cũng khó mà trách được Tần Tự Nguyên và đám người Nghiêu Tổ Niên đều nói thương trường chỉ là con đường nhỏ, không đáng để nhắc đến. Cho dù hiện giờ, Ninh Nghị bắt đầu mang chiêu bài kinh doanh vào Tướng phủ thì họ cũng vẫn cho rằng việc kinh doanh này thuần túy chỉ là chuyện cón con. Một bức tường ngăn cách hai thế giới. Loại chuyện nhỏ đó quả thực rất khó để người khác lưu tâm nhiều.

- Xem ra, mượn thời gian đón năm mới này mà Đồng Xu Mật và đám người Vương phủ sẽ có cơ hội để tụ tập bách quan. Ít nhất là đã tập hợp được số tài vật là năm ngàn vạn quan. Chuyện của năm ngoái mua Yến Kinh đã để cho bọn họ nếm đủ mùi ngọt ngào rồi, năm nay không chỉ là Đồng Xu Mật, mà đám Vương phủ cũng làm cho Thái Thái Sư ở giữa giật dẩy, mặt khác bọn họ còn kéo theo cả Lương Sư Thành ...

Trong khi Tần Tự Nguyên nói chuyện thì Nghiêu Tổ Niên đã mỉm cười:

- Lần này, người của triều đình có thể nói đến khá đông đủ.

Văn Nhân Bất Nhị nói:

- Thầy giáo và Lý Tướng bên này chắc cũng có lời chào hỏi chứ?

- Bỏ tiền ra chắc hẳn đều là đại thương gia ra mặt. Người ta ở đâu có thể diện thì ở đó sẽ xuất hiện đạo lý.

Ninh Nghị cười phá lên.

Tần Từ Nguyên ở bên kia cũng gật gật đầu:

- Ta và Lý Tướng bên này, vốn dĩ là phụ trách chuyện Bắc phạt. Chuyện này bọn họ có lời hỏi thăm hay không thì chúng ta cũng phải chờ. Bọn họ muốn dùng tiền mua thành của người Kim, sau đó sẽ mua chiến tích. Thánh thượng thăng quan cho họ, có quyền, lại mang số tiền buôn bán từ phương bắc đó về nhà. Nói thật, nếu như lần này bắc phạt có được một chiến tích lừng danh thì cái đài này ta phải hủy đi rồi.

Nhưng lúc này tất cả mọi người đều biết không hủy được nữa rồi. Ta chỉ hy vọng, ngoài việc bọn họ mua chiến tích thì ít nhất là vùng phía bắc vẫn còn người có thể sử dụng được. Cho nên hai ngày trước ta đã gặp Quách Dực Sư mấy lần.

Thời gian này Quách Dực Sư đang ở trong kinh thành hưởng phong thưởng.

Chỉ là ở khắp nơi đều có tai mắt. Trong kinh thành những đại quan có thể xếp vào hàng thượng hào ít nhiều đều từng gặp y cũng không phải chuyện lạ. Nhưng lúc này trong khẩu khí của Tần Tự Nguyên có ẩn ý lôi kéo, vậy thì càng không dễ dàng rồi.

Quách Dực Sư là võ tướng, hơn nữa chức quan thuộc về Bộ binh. Quân đội của y ở phương bắc có thuộc thì cũng là thuộc vào sự chỉ huy của đám người Đồng Quán.

Tuy nói là Tần Tự Nguyên và tâm phúc của mình phụ trách việc bắc phạt nhưng chủ yếu vẫn là phải lo đại cục, hậu cần, nhân viên điều phối. Chuyện trong quân đội vẫn rất khó để nhúng tay vào được.

Tần Tự Nguyên ở bên kia thở dài:

- Hiện giờ ở phương bắc chỉ có một người có thể sử dụng, chỉ một người này.

Nhưng chúng ta ở bên này, cũng không thể cho người ta được nhiều ân tình lắm. Lão phu cũng luôn do dự. Sau khi Thường Thắng Quân sửa thành Võ Thái doanh vẫn thường bắt bớ, lôi kéo người làm phu dịch, nghe nói vì thế mà không ít người đã chết.

Theo tin tình báo của Mật trình ty báo về. Vốn dĩ ta muốn trấn át y nhưng hành động của Đồng Xu Mật bên này lại khiến cho ta không thể không suy nghĩ ... phải có tính toán khác ... Nghiêu Tổ Niên nói:

- Làm chuyện ân tình để tặng cho người ta, cũng không phải là không được ... Nhưng ... Đông Ông có e sợ rằng sẽ phải suy nghĩ về chuyện sẽ nuôi hổ không?

Tần Tự Nguyên gật gật đầu:

- Hôm nay Hội Chi đến đã từng có đề nghị do hấn ngày may sẽ dâng số buộc tội Quách Được Dư chưa ổn định được phía bắc những lại trắng trợn tăng cường quân bị. Lúc đó lão phu sẽ đứng ra làm một người có tình nghĩa ngăn chuyện này lại. Nhưng sau đó ta suy nghĩ vẫn cảm thấy nếu làm chuyện này không tốt, tội danh sẽ rất nặng. Bởi vậy chỉ bảo Hội Chi viết một bức thư đưa cho ta, ta sẽ lên đưa cho Quách Được Sư, để y xem qua là được.

Nghiêu Tổ Niên cũng gật đầu nói:

- Âm thầm làm vẫn tốt hơn là ra mặt. Hơn nữa Quách Được Sư vẫn đang lôi kéo người, tiền, lương thảo, binh khí ... Chúng ta có thể giúp được một chút. Ân tình như vậy cũng có thể làm được ...

Mọi người bàn luận một lúc coi như đã nhất trí, ủng hộ việc tăng cường quân bị đối với Quách Được Sư. Nói từ một góc độ khác thì đây cũng là chuyện mà Tần Tự Nguyên không còn lựa chọn nào khác.

Ninh Nghị có tham dự trong đó nhưng hấn cũng không nói gì nhiều, chỉ là sau khi cuộc bàn luận hoàn toàn chấm dứt, Tần Tự Nguyên có giữ hấn lại:

- Chuyện của Quách Được Sư lúc này chỉ có thể làm như vậy. Còn khó mà nói được người ta có nhận chuyện bên mình hay không. Nhưng ngược lại chuyện năm ngàn vạn quan của Đồng Quán và Vương phủ bên kia, Lập Hằng thấy thế nào?

Ninh Nghị suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chuyện này rất đơn giản, lấy tiền và người Kim để mua thành. Người Kim bằng lòng bán, sau khi mua xong thì làm thành quân công rồi mới chia lợi cho từng người. Các thương gia lớn muốn làm ăn buôn bán với phương bắc, đây chính là đầu danh trạng. Có phải Tần Tướng muốn nói bên chúng ta có thể lấy được lợi ích gì đúng không?

Tần Tự Nguyên gật gật đầu:

- Lúc này ta và Lý Tướng tuy là chưa trực tiếp tham dự vào nhưng chỉ cần chuyện bắc phạt lập nên năngng tích, thì chúng ta vẫn có nhiều chỗ lợi. Có liên quan đến những thứ này Lập Hằng có thể suy nghĩ trước một chút.

Nói đến đây ông lại mỉm cười:

- Nhớ mấy năm về trước, Lập Hằng và ta nói về Nho gia, nói đến người trong đó giống như rơi vào mạng nhện vậy. Chuyện có thể làm thường thường cũng phải lựa chọn kĩ từng bước một. Chiến sự bắc phạt biến thành tình hình như thế này lão phu không hề muốn. Hiện giờ chiến sự không thắng, nhưng triều đình từ trên xuống dưới ai ai cũng để dựa vào đó để đầu cơ. Thương nhân chi tiền, do người làm quan mua mấy tòa thành hoang tàn ở phía bắc mà quân nhân có được năngng lao. Đám văn thần có được danh tiếng, quyền lực. Thương nhân thì lại lấy quyền được thông thương mà tiềm kiếm được cũng càng nhiều hơn. Vũ triều thu phục được Yển Vân, thánh thượng làm lên sự nghiệp. Thoạt nhìn rõ ràng là một vụ làm ăn lỗ vốn, nhưng lại có thể khiến cho cục diện ai cũng hoan hỉ. Lão phu có muốn hay không muốn thì cũng chẳng còn

cách nào quyết định được chuyện này. Nhưng đối diện với chuyện như vậy, lòng ta có nhiều nghĩ, chuyện bị ép càng lâu cuối cùng chỉ e vết thương sẽ càng đau.

Ninh Nghị lắc lắc đầu nói:

- Thế đạo mà ... Cũng không riêng gì chỉ có Nho gia. Dù sao một trò chơi cũng chính là chơi như vậy, cũng không phải là đến giờ lão nhân gia mới biết ...

- Ồ!

Lão nhân gia mỉm cười nhìn mưa to bên ngoài cửa sổ:

- Tự nhiên cảm khái mà thôi ... Lượng mưa năm nay cũng khá lắm, hy vọng là mùa màng bội thu ...

Nói đến đây, Tần Tự Nguyên cũng còn có việc, Ninh Nghị liền cáo từ ra về. Đến bên Nghiêu Tổ Niên bên kia rồi mọi người hàn huyên mấy câu về chuyện trị thủy sông Hoàng Hà năm nay, lúc nhắc đến Phương Thất Phật ở phương nam cũng chỉ là một chuyện nhỏ. Đối với đám người Nghiêu Tổ Niên mà nói, nay đã bình ổn được Phương Lạp gây loạn ở phương nam, áp giải Phương Thất Phật đến kinh thành để xử tử, chẳng qua chỉ là giải quyết hậu quả, một chuyện nhỏ nhất, không cần Mật Trinh ti quan tâm đến.

Ra khỏi Tường phủ, thẳng đường về đến nhà thời gian đã là buổi chiều. Đám Văn Định, Văn Hưng vẫn ở ngoài chưa về nhà. Trong viện từ cách một bức vách, Tống Vĩnh Bình đang ngồi ở đó đọc những tài liệu mà Ninh Nghị mang về, ôn tập lại nội dung. Quyên Nhi vừa đẩy chiếc xe gỗ có đứa trẻ ngồi trong, vừa bàn với nàng đầu bếp chuyện về bữa ăn tối. Nhìn thấy Ninh Nghị về nhà, Quyên Nhi đẩy chiếc xe nhỏ về phía hẻm, Ninh Nghị ôm con vào lòng.

- Hôm nay thế nào? Nó có nghịch không?

- Không nghịch, thiếu gia rất ngoan.

- Thật không?

Ninh Nghị ngắm đứa con nhỏ trong lòng:

- Nào gọi cha đi, gọi cha đi nào!

- Phì! Đứa bé phì bong bóng trong mồm ra, cười rất hồn nhiên.

Ninh Nghị bĩu môi, cứ phát âm từ “cha” mấy lần liền. Sau đó hắn đi thẳng về phòng ngủ. Quyên Nhi mỉm cười theo phía sau. Ở trong sân mưa vẫn còn rơi. Dưới mái hiên từng giọt rơi lách tách. Một người đàn ông đang ôm đứa con vào lòng, một nàng gái mảnh mai theo sau. Nhìn từ xa trông họ cứ như một cặp vợ chồng vậy.

- Đã thu thập đồ đạc xong hết chưa? Đi qua hàng lang đạo, Ninh Nghị hỏi Quyên Nhi, nàng gật đầu:

- Ừ, cũng gần xong rồi, nàng gia, sau hai ngày nữa chúng ta sẽ đi sao?

- Ừ, hai ngày nữa, làm xong chuyện của Trúc Kí, sẽ đi Mộc Nguyên. Sao có thể để cho tiểu thư nhà người trốn nhà đi lâu thế được, để cho nàng ấy tự do mấy ngày như thế là đủ rồi.

Hắn nói như vậy là đã tính toán xong hết rồi. Một lúc sau trời đã sẩm tối. Trong sân đã thấp đèn sáng mà đám người Văn Định, Văn Hưng vẫn chưa về. Tống Vĩnh Bình thỉnh thoảng nhìn sang, thấy trong sân có một người đàn ông đang ôm đứa trẻ vui đùa, lại nói chuyện cười đùa với nha hoàn, dưới ngọn đèn vàng cảnh tượng ấy thật ấm áp.

Cùng thời khắc đó, bên trong Phàn lâu Lý Uẩn đang bận rộn phải bắt đắc dĩ giải thích ột đám người rằng Sư Sư nàng nương hôm nay bị cảm phong hàn không thể ra gặp khách được.

Trong phòng, Sư Sư đang ngồi chồm kín chắn trên giường. Nàng ngơ ngẩn nhìn mình trong gương có vẻ gầy yếu đi. Trên mặt bị trúng một cái tát đã lặn trứng gà nhưng vẫn còn sưng đỏ. Trong thanh lâu, ánh đèn rực rỡ khiến cho người ta có cảm giác vui vẻ, xa xa vọng tới tiếng ồn ào náo động nhưng thực ra có một nàng gái trong phòng đang rất nàng đơn.

Không có người đến thăm nàng. Dù nàng là một hoa khôi, nàng cũng không hi vọng lúc này sẽ có người đến đây nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, nhưng thỉnh thoảng, trong lòng nàng lại nổi lên suy nghĩ, nàng ở trong thanh lâu đã nhiều năm, từ một cô gái từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, sau đó ở trong thành luôn sống trong nơm nớp lo sợ, rồi lại đến lúc làm hoa khôi. Những năm gần đây khiến cho nàng càng cảm thấy rõ, bên cạnh của người con gái thanh lâu không thể có những người bạn chia sẻ ngọt bùi, thì cũng như lúc này lại càng không có người thật lòng quan tâm, để ý đến nàng.

Có rất nhiều người trong thanh lâu, có rất nhiều cô gái có số phận như nàng. Nàng cũng quen rất nhiều người, nhưng lúc như thế này, lúc mà nàng trở nên khó khăn thực ra đến một người cũng không có.

Thực ra đây cũng là chuyện rất bình thường, cuộc đời người con gái chính là như vậy, thỉnh thoảng trong lòng xuất hiện cảm giác nàng độc. Nàng cũng sẽ hiểu, cuộc sống của mình thực sự cũng đã trải qua những ngày tháng tươi đẹp, vì thế mà nàng không rên rỉ khóc than, đôi khi còn tự cười nhạo mình một chút. Khi nàng cùng kết giao qua lại với Vu Hòa Trung, Trần Tư Phong, hay Ninh Nghị, cũng là vì có tâm tình như vậy, nhưng nàng vẫn duy trì sự tỉnh táo. Nếu như người bạn quen biết lúc nhỏ này thật sự thâm nhập vào sâu trong lòng nàng, nàng cũng chỉ cảm thấy sợ hãi.

Cứ ngẩn ngơ đắm chìm trong nàng đơn, nàng thở dài một hơi nhìn mình trong gương. Suy nghĩ chỉ là buồn rầu cho buổi biểu diễn ngày mai không biết thế nào ...

Đi về phía nam hơn 100 dặm là huyện Mộc Nguyên. Tô Đàn Nhi và Tiểu Thiên đang ngồi trong nhà của một nông dân. Xa xa bên ngoài những người lao động đã dần dần ngừng lại năngng việc. Trời bắt đầu tối, trong bóng đêm. Đàn Nhi bỏ cái yếm thêu nho nhỏ trong tay xuống, nàng nhìn ra bầu trời đêm, trò chuyện với Tiểu Thiên những chuyện có thể xảy ra trong thành Biện Lương và nỗi nhớ Ninh Nghị. Nhưng tuy là nhớ nhưng nàng vẫn cảm thấy phải để Ninh Nghị nàng đơn một thời gian nữa, mặc dù suy nghĩ như vậy là rất kỳ lạ ...

Ngoại thành phía bắc, trong quân doanh ngoài 200 dặm, từng đội binh lính đi tuần tra. Giữa doanh trại là một xe vàng bạc và hàng hóa. Quân đội tạm thời đóng trú này có hơn mấy ngàn người, bọn họ đang đi thẳng lên phía bắc. Không lâu sau, bọn họ sẽ mang tài vật có giá trị cao đến gần sáu ngàn vạn quan đưa đến địa bàn của người Kim để mua thành thị của mười sáu châu Yến Vân. Đồng thời muốn lấy hàng hóa tinh xảo để hấp dẫn đối phương, thúc đẩy việc buôn bán sau này cho hai nước.

Trong Hữu tướng phủ tại kinh thành, lão nhân gia đang nhìn mưa xuân rơi. Ông khê chau mày. Có vô số chuyện đều khiến ông bất cứ lúc nào cũng có thể nhăn mày, nhưng trong lòng ông lúc này nhiều hơn vẫn là mong đợi sẽ có một năm mùa màng bội thu.

Trong phủ Thái úy, người đàn ông có tên là Cao Mộc Ân hưng phấn kêu gào là ngày mau phải đi đập nát cửa hàng của kẻ thù.

Trần Phàm đi vào kinh thành.

Tưởng niệm, dực vọng, mong chờ ... Có vô số suy nghĩ và số phận đang đan xen vào nhau lẫn lộn, không lâu sau, chúng đan xen vào nhau, có một vài thứ sẽ thay đổi sẽ không còn phương hướng như ban đầu nữa. Có những thứ sẽ lạc vào dòng chảy của đời người, tận đến khi trong trí nhớ chỉ còn sót lại một chút ấn tượng, tận đến khi ngay cả ấn tượng trong trí nhớ cũng bị biến dạng, không còn sót lại chút gì, nhưng ít ra tại một thời khắc nào đó, nó sẽ lóe lên như ánh sao trên bầu trời, tỏa ra chút ánh sáng biểu thị sự tồn tại của nó, dù sự tồn tại này chỉ trong thời gian một giây, một cái chớp mắt.

Đây là mùa xuân Vô triều năm Cảnh Hàn thứ mười một, trong cảnh ca múa mừng thái bình, không bao nhiêu người biết được không lâu sau đó bọn họ sẽ phải đối mặt với những thay đổi lớn cỡ nào ...

512. Q.3 - Chương 514: Chuyện Phiền Toái

Biện Lương, ngày mùng 6 tháng 2 năm Cảnh Hàn thứ 11.

Sau những cơn gió đông rít gào, thời tiết trong kinh thành bắt đầu ấm lên. Bên đường, cây cối đã đâm chồi nảy lộc, mấy con chim hót vang thảnh thơi lại vỗ cánh bay lên không trung. Đang là buổi sáng, ánh mặt trời đã lan tỏa sau các tầng mây, ánh nắng ấm áp. Trong Ninh phủ, đám người Tô Văn Định đã ăn sáng xong họ đang lần lượt đi ra.

Hiện giờ mấy việc của Tô gia mà những người kia đang phụ trách hầu như đều đã đi vào ổn định. Tô Văn Định tiếp quản một cửa hàng buôn vải của Tô gia mới mở ở kinh thành. Cũng vì mới đến mà căn bản là hàng buôn vẫn chưa có tiếng tăm. Tạm thời mở ra là tốt rồi, đương nhiên cũng là cơ hội để cho anh ta luyện tập.

Tô Văn Hưng quản việc vận hành của đại viện kia ở ngoại thành. Bối lo đủ loại chuyện về cuộc sống, ăn uống, thưởng phạt của thợ thủ công, người làm thuê, người hầu ... phần lớn vẫn là Ninh Nghị nắm trong tay, công việc y làm, cũng chính là thực thi công việc theo trình tự từng bước một.

Chuyện bên Tô Yến Bình tương đối nhiều, sản xuất than hoa sen kiểu mới, vận chuyển, tiêu thụ than. Hai xưởng này không to, bây giờ việc buôn bán lớn lại có liên quan đến Trúc Kí, phụ thuộc vào sự tồn tại của Trúc Kí, cũng vẫn do Ninh Nghị làm.

Y cũng là đang ở trong giai đoạn học tập, trông coi đồ đạc dựa theo sự dặn dò của Ninh Nghị mà làm, phát triển từ từ cũng sẽ được thôi.

Đi một mạch từ phương nam đến, cũng có mấy người khá thân cận với Tô gia.

Còn có Tô Văn Dục hiện đã lại quay về đời Độc Long, quản lý doanh địa cải tạo của anh ta. Ngoài điều đó ra, những chương quỳ, kế toán của Tô gia đi theo Đàn Nhi, thậm chí con cháu của bọn họ cũng có thể dùng được, lúc này đều đã được sắp xếp vào nhiều cương vị, bắt đầu làm việc và học tập.

Bình thường những người con cháu Tô gia này hay chơi bởi lêu lổng. Còn nói đến tư chất bẩm sinh thực ra cũng chỉ bình thường mà thôi, giữa người với người thực ra cũng không kém hơn bao nhiêu. Nhưng chỉ cần có đủ cơ hội để dạy bảo, từng bước để họ quản lý công việc sẽ không thành vấn đề. Mà kinh nghiệm nhiều rồi, tự nhiên cũng sẽ thông minh và khôn khéo hơn. Về phần IQ Ninh Nghị lại càng tin tưởng chỉ cần sau khi tôi luyện sẽ thành kinh nghiệm.

Mấy tháng gần đây. Tuy là mấy người của Tô gia vẫn chưa thể coi là một mình đảm đương được công việc nhưng ít nhiều cũng đã tìm được phương pháp, khí chất điềm đạm hơn. Trong thời phong kiến, tuy nói không phải là không có người thông minh, nhưng đa số kiến thức cả đời họ không nhiều, sau khi bọn họ được Ninh Nghị thao luyện thực ra cũng bắt đầu có những người trẻ tuổi rất xuất sắc. Trong rất nhiều người nghèo khổ đã có những học sinh được đi học, thậm chí là vào kinh ứng thi, cả đời họ cũng khó có được phong thái như hiện nay.

- Lúc trước nghe nói trong Tô gia Lão thái công hậu đãi nhất là nhị biểu tỷ.

Bây giờ tách ra ở riêng rồi nhưng vẫn có thể nhìn ra, lần này những người trẻ tuổi trong Tô gia được sử dụng phái đến Biện Lương chính là biểu thị một sự mong đợi bất ngờ của Lão thái công đối với nhị biểu tỷ.

Tổng Vĩnh Bình người ta xuất thân quan lại lúc này lại không quá cảm thấy kinh ngạc về đám người Tô Văn Định. Lúc trước anh ta có nghe cha nói, đám trẻ của Tô gia cơ bản là không có người dựa vào. Tuy cũng có qua lại mấy lần nhưng lúc đó anh ta còn trẻ, đám người Tô Văn Định cũng còn trẻ cơ bản là không nhìn ra được gì.

Sau nhiều lần tiếp xúc cũng chỉ có thể đưa ra một kết luận như vậy. Nhìn lúc bọn họ ăn sáng tranh luận về chuyện làm ăn âm ỉ, thậm chí còn rất thành thạo nghề. Từ trong đáy lòng anh ta cũng có chút hâm mộ. Nhưng mà tóm lại đám thương nhân này vẫn không đủ vững, thậm chí bọn họ còn phải đốc thúc nhau sáng ra đi luyện tập võ nghệ.

Tuy nói là quân tử lực nghệ cơ thể phải chú ý đến rèn luyện thân thể nhưng luyện võ công đến mức đánh ặt mũi bầm dập thì đúng là quá mức thô tục rồi. Ăn cháo sáng xong trong lòng anh ta nghĩ những chuyện này, lúc nhìn về phía chủ nhân ngồi bên kia thì đã thấy trống không rồi.

- Nhị tỷ phu sáng sớm đã ra ngoài, chuyện của bên Trúc Kí mà, dù sao hôm nay cũng là buổi biểu diễn của Sư Sư cô nương.

Tô Văn Hưng nói với Tống Vĩnh Bình chuyện này sau đó lại hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Tứ, tối nay có muốn đi xem không? Chiều nay chúng ta đi hết đây.

- Hả ... không được rồi.

Tống Vĩnh Bình cười nói:

- Sắp thi rồi, còn phải đọc xong sách, hôm nay tôi không định ra ngoài. Nếu có chuyện gì hay mấy huynh về kể cho tôi nghe là được rồi.

Mặc dù sau khi vào kinh thành anh ta cũng muốn gặp cô hoa khôi hàng đầu kinh thành kia nhưng bây giờ anh ta lại không muốn đi. Đúng là vì kì thi đã sắp đến, các thí sinh thực sự đang trong giai đoạn căng thẳng. Ai cũng bắt đầu đóng kín cửa, kìm chế những thú vui bình thường. Đây là một lý do, còn lại lý do khác chính là vì trong tâm lý anh ta bởi có chút cao ngạo mà không muốn đi.

Vị Nhị tỷ phu này rốt cuộc là như thế nào? Lúc này anh ta vẫn chưa hiểu. Đương nhiên, trước khi thi anh ta cũng không muốn tìm hiểu làm gì. Cha anh ta từng nói đối phương rất tốt, cũng muốn mình phải thân thiết một chút. Đối phương ở Giang Ninh là tài tử rất có danh tiếng, thi từ của đối phương, anh ta cũng đã đọc rồi, xác thực là vô cùng lợi hại, bài văn Thiên cổ sự, sau triều Đường, chung quy không có bao nhiêu người có thể dựa vào thơ văn làm quan, viết được mấy bài thi từ, chung quy cũng chỉ là một chút bản lĩnh nhỏ mà thôi. Về mặt khác, hần buôn bán giỏi, có khả năng mời được cả Lý Sư Sư cũng coi như đó là một điểm lợi hại. Chẳng qua một nam nhân có tài, cần cù có tiền vốn qua lại với một nương phong trần như Lý Sư Sư là một chuyện phong nhã, nhưng trong tình huống này lại không khỏi có chút tầm thường.

Những thứ này cứ quanh quẩn trong lòng, dù sao cũng là người một nhà, Tống Vĩnh Bình cũng vẫn có cảm giác thân thiết. Cho dù là Ninh Nghị đến xem cũng chỉ là bản tính của một người trẻ tuổi, thấy bạn đồng lứa xuất sắc thì vô thức so sánh mà thôi. Buổi sáng anh ta ở nhà đọc sách, một lúc sau có người đến nhà thăm hỏi, chính là cậu học sinh mà anh ta đã kết bạn từ mấy hôm trước. Hôm nay đến đây là để trao đổi bài vở cho cuộc thi sắp tới.

Quyên Nhi ôm đứa nhỏ trong nhà bảo người hầu mang điểm tâm bánh, trà đến.

Mọi người đang thảo luận về thơ văn trong sân. Nói được một lúc, không khí đã nóng lên họ liền chuyển hướng sang đề tài khác. Nghe nói nhị tỷ phu của Tống Vĩnh Bình là Ninh Lập Hằng, mọi người càng ngạc nhiên. Sau đó còn nói đến Trúc Kí, Lý Sư Sư. Nói đến bài thơ mới hôm nay được ra mắt.

- Thực ra tiểu đệ cũng đã từng đến Trúc Kí kia, cách bài trí rất đẹp, không khí thân thiện, tuy chỉ là như vậy nhưng lần biểu diễn này của Sư Sư cô nương phải biểu diễn tác phẩm mới, được tất cả mọi người rất chờ mong. Tống huynh đệ, huynh ở đây có may mắn được gặp chưa?

Mọi người hỏi chuyện này Tống Vĩnh Bình liền cười khoát tay. Nói rằng mấy ngày hôm nay đều chuẩn bị cho kì thi nên không quan tâm lắm. Thực tế, lúc trước anh ta cũng có ý định trò chuyện với Ninh Nghị về thi văn, nhưng đám người Tô Văn Định cũng cười khổ chứng thật rằng Ninh Nghị lại không hứng thú với thi văn. Tống Vĩnh Bình liền không nói đến chuyện này nữa, đương nhiên, anh ta cũng không nói cho trước mặt người ngoài.

Nói được mấy câu thì có một người trẻ tuổi nữa tên là Trương Hi Liêm, chính con cháu nhà quan ở kinh thành nói:

- Hôm nay Sư Sư cô nương có buổi biểu diễn ở Trúc Kí, tôi lại nghe được một tin không biết có thật hay không?

- Mời Trương huynh cứ nói.

- E là có người muốn đi tìm phiền toái.

Trương Hi Liêm sờ cằm nói:

- Sáng nay lúc ra ngoài, tôi nghe lảng máng có người nói muốn đi gây sự với Trúc Kí. Người kia chính là con ông cháu cha ở kinh thành. Bình thường thì không làm chuyện gì, chỉ lui tới với một đám con ông cháu cha. Danh tiếng của Sư Sư cô nương ở kinh thành rất lớn, chuyện nhiều người ái mộ cô ấy không ít, nhưng

lần này nhị tỷ phu của người huynh khuếch trương quá lớn khiến cho người ta đổ kỵ. Lúc đó hình như còn nghe nói y muốn đi tìm hắc đế đánh ột trận ...

Cha của Trương Hi Liêm làm quan trong kinh thành, tuy không phải là chức quan lớn nhưng cũng có mối quan hệ với các tầng lớp quan lại. Sau khi biết được gia thế của Tống Vĩnh Bình. Đối phương cũng có kết bạn. Sau khi mọi người bàn luận một hồi, Tống Vĩnh Bình đi đi lại lại trong sân suy nghĩ một lúc rồi sau đó quyết định.

- Trương huynh đã nói chuyện này, dù sao cũng là người một nhà, tại hạ không thể không quan tâm. Đợi đến chiều, tại hạ sẽ sang Trúc Ký. Nếu chư vị đang có việc thì xin mời cứ tự nhiên. Tiểu đệ biết kinh thành nước sâu, những chuyện phiền toái này có thể không cuốn đi vào thì tốt nhất không nên cuốn vào đó ...

Anh ta nói vậy mọi người liền đứng hết lên kháng nghị:

- Tống huynh không coi tại hạ là bằng hữu sao?

- Câu này cũng nói sao?

- Kinh thành là nơi dưới chân thiên tử, là nơi của vương pháp. Đúng là có người dám làm càn, chúng tôi cũng phải đến, để xem chuyện như vậy xuất hiện thật không?

Trương Hi Liêm kia cười nói:

- Tống huynh đệ nói câu này thật là quá khách sáo. Tôi và huynh đã có tương giao, có chuyện xảy ra, ngu huynh sao không thể không đếm xỉa được. Thực ra mà nói, chức quan của gia phụ tại hạ ở kinh thành không cao nhưng cho dù đối phương có làm loạn đến trước Phủ khai phong thì cũng không cần phải sợ những thứ đó ...

Tống Vĩnh Bình vội nói lời cảm tạ, nhưng thực ra trong lòng anh ta đã nghĩ ra đối sách. Ở kinh thành có vô số những nhân vật quyền quý, cha mình ở ngoài lại là một Tri châu, đến bên này chưa chắc đã có tác dụng gì. Nhưng dù thế nào, xảy ra xung đột gì thì con cháu của quan gia ra mặt lợi thế cũng có phần hơn hẳn thương nhân. Anh ta lớn lên ở địa phương nhưng cũng rất hiểu về mối quan hệ trong quan trường. Nếu nhị tỷ phu thực sự xảy ra chuyện gì, mình ra mặt cũng là tốt nhất. Hơn nữa cũng là người một nhà, chuyện gì nên giúp vẫn phải giúp.

Còn về phần Trương Hi Liêm, có cần quan hệ hay không phải chỉ một hai câu là được. Y đã có lòng muốn kết giao, mình không ngại bán một ân tình. Nhưng nếu thực sự không được, mình sẽ lấy quan hệ với Hữu tướng phủ ra, cáo mượn oai hùm một phen, cũng có thể được. Cứ như vậy đối phương cũng sẽ không coi thường mình.

Nghĩ như vậy, đến chiều mọi người vui vẻ đến Văn Chiếu Lâu của Trúc Ký.

Tống Vĩnh Bình cũng hiểu mình ra mặt là có ý nghĩa gì. Còn về phần những người khác lại nghĩ là có thể ra mặt bên vực lễ phải cho Sư Sư cô nương nên mặt mày cũng rất rạng rỡ.

Mọi người đi hơi sớm. Nhưng bữa cơm trưa của bên Trúc Ký xong vẫn chưa lâu, đã có không ít thư sinh ở trên lầu chờ thưởng thức trà. Mấy người mới vào quán vừa lúc gặp Ninh Nghị. Nhìn thấy Tống Vĩnh Bình đến đây, Ninh Nghị cũng cười chào hỏi với anh ta, sau đó lại nhìn mọi người. Xem ra Ninh Nghị còn có việc, hẳn liền bảo tiểu nhị trong quán mời bọn họ tạm thời lên lầu hai. Tống Vĩnh Bình vì giải quyết chuyện phiền toái mà đến, nhưng lúc này vẫn chưa rõ tình hình thế nào thì đương nhiên cũng không nên nhắc tới với Ninh Nghị.

Đi thẳng lên lầu, Trương Hi Liêm cũng phát hiện ra có mấy gương mặt thư sinh quen thuộc trong kinh thành cũng đến đây. Y đứng lên qua chào hỏi, cũng là để hỏi thăm xem rốt cuộc Ninh Nghị đắc tội với ai. Tống Vĩnh Bình ở trên lầu tìm kiếm bóng dáng của Ninh Nghị, anh ta thầm nghĩ lửa đang cháy đến nơi rồi mà giờ này còn không biết nhị tỷ phu đang bận bịu ở đâu. Nhưng bất kể thế nào thì mình cũng phải giúp đỡ hết sức.

Anh ta quay về chỗ ngồi, nói chuyện phiếm với người bên cạnh. Không lâu sau Trương Hi Liêm quay lại cau mày sau khi ngồi xuống, sắc mặt có vẻ kì lạ.

- Nhị tỷ phu người ... sao lại đắc tội với một nhân vật như thế ... ?

- Ai?

- Hoa Hoa Thái Tuế Cao Mộc Ân ...

Trương Hi Liêm nhăn mày lại sau khi nói ra cái tên này thấy Tống Vĩnh Bình có vẻ không hiểu liền bổ sung:

- Cao nha nội, con trai của đương kim Thái úy Cao Cầu.

Tống Vĩnh Bình ở đằng kia sửng sốt một lúc lâu.

Cùng lúc đó, bên ngoài Trúc Ký, nhiều người của Mật Trinh ti, bao gồm cả Chúc Bư đều đang bận rộn một vài việc ở bên ngoài Trúc Ký để phục vụ cho buổi biểu diễn.

Ở một nơi nào đó của Biện Lương, dưới sự dẫn dắt của Văn Nhân Bất Nhị, hơn mười người đang đi đến một tiểu viện an tĩnh, vây kín.

Ninh Nghị đánh xe ngựa đi trên đường trong thành, chỉ chuyển qua hai con đường, hắn nói chuyện gì đó với Chúc Bư bên cạnh. Ánh mắt của Chúc Bư sắc bén, gật gật đầu.

Tia sáng xuyên qua cửa sổ, Trần Phàm ở trong phòng rót ỉnh một chén nước, vừa mới cầm cốc lên thì dừng lại.

Hơn mười người của Mật Trinh ti rút đao nâng kiếm lên bay qua tường viện.

513. Q.3 - Chương 515: Hệ Thống Báo Động Trước

Gió chiều thổi ấm áp, một đàn vịt bơi thong dong trên con sông nhỏ. Văn Nhân Bất Nhị từ chỗ nào đó đi qua bên này, làm động tác tay ra hiệu, người của Mật Trinh ti đánh xuống san.

Trong sân, có người rút đao.

- Người nào ...

- Không được nhúc nhích!

- Cút ...

Ầm một tiếng, có tiếng người chém giết.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm ở trong phòng xoay chén nước ném về phía cửa sổ.

Chén sứ kia xoay tròn, trong nháy mắt đụng vào cửa sổ ầm ầm nổ tung.

Khoảnh khắc toàn bộ cửa sổ nổ tung, bóng người lao thẳng vào như con mãnh hổ, vung tới đầu tiên là một cây thương lớn sắc bén linh hoạt. Trần Phàm ngồi trong phòng nghiêng người né tránh, tiện tay kéo cái bàn gỗ bên tường, ngăn đường tiến của đối phương. Sau đó lại nhấc bàn gỗ lên thế tấn công của đối phương.

Trước kia ở trong quân Phương Lạp, Trần Phàm được xưng là Cương Mãnh.

Cho dù là Lưu Tây Qua có dốc sức vận đao, y cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

Lúc này chỉ đỡ vài chiêu đều ẩn chứa nội lực mạnh mẽ như nước chảy, bàn gỗ kia không một tiếng động bay lên khỏi mặt đất cũng ẩn chứa một sức mạnh to lớn, cản đứng chỗ. Nhưng kẻ giết đến cũng là một cao thủ, cây đại thương trong tay chỉ thoáng bị ngăn cản sau đó lại tiếp tục tấn công mạnh mẽ về phía trước. Trần Phàm ở bên này đẩy cái bàn lên, cái bàn rắn chắc ở trên không trung bị ép cho nổ tung, bàn vẫn còn trên không trung thì hai người đã đấu được mấy chiêu rồi.

Rầm rầm rầm rầm, những tiếng nổ vang đó như gió bão, cái bàn gỗ bị đập nát trong không trung bắn về tứ phía. Hai người đấu với nhau thật ra cũng không cứng đối cứng ở một chỗ, đại thương kia linh hoạt sắc bén nhảy múa, sau đó bị Trần Phàm đến gần cướp lấy cây thương, đối phương phản đoạt lại, ra quyền, bên này vừa đỡ vừa chống, sau đó là song chưởng cùng đập mạnh ra ngăn cản thân thương của đối phương.

Lại một tiếng vang lớn nữa, người cầm thương đụng vào hai cánh cửa lớn bay ra ngoài, những mảnh nhỏ của chiếc bàn gỗ cũng bắn tung ra, người cầm thương lao đảo thối lui năm sáu bước mới đứng vững, ván cửa bay ra thì nện lại càng xa hơn. Cái bóng của Trần Phàm như nước chảy mây trôi đụng vỡ cửa sổ lao ra, lăn vài vòng trên mặt đất một chút rồi nhảy lên.

- Người muốn đi đâu?

Phịch một tiếng, có người cầm đao lao ra sân, chạy trên đường sau đó dừng lại.

- Người muốn đi đâu?

Nỗ tiến đối diện với y, người cầm nỏ là Văn Nhân Bất Nhị, còn bên cạnh Văn Nhân Bất Nhị lúc này ngoài cao thủ của Mật Trinh ti ra còn có mấy bộ khoái của nha môn. Người đàn ông cầm đao kia ngăn người ra. Sau đó Văn Nhân Bất Nhị áp sát gã đến giữa sân.

Trận chiến đấu trong sân chỉ giằng co được một lúc thì tình thế đã bắt đầu được không chế. Lúc này trong sân là một đoàn xiếc lớn của kinh thành làm ảo thuật, hơn mười người cầm đao rất có khí tức quan sai đang bao vây tất cả, có hai người bị thương nằm trên vũng máu. Kẻ cầm đầu vẻ mặt van xin như biện giải bọn họ vô tội.

Văn Nhân Bất Nhị lấy ra một quyển sổ nhỏ, bắt đầu đối chiếu từng người một trong sân.

- Quan đao Lưu Trấn, Hà sóc Song Hùng Hạ Kim Hổ, Triệu Đại Hồng, Kỳ phong môn Dương Đài Thanh ... Nếu không lầm thì là các người ...

- Các người là ... Các người là ai, chúng ta chỉ lên kinh mà thôi, không phạm tội gì ...

Nhìn thấy đối phương nói ra hết thân phận của mình. Kẻ cầm đầu sợ hãi nói tiếng. Văn Nhân Bất Nhị lắc đầu.

- Những lời này để theo chúng ta về rồi hãy nói. Vì sao các người đến đây thì trong lòng các người tự rõ, ta ở bên này cũng rõ. Các người muốn dương danh lập vạn, ta chỉ có thể nói là lần này các người tìm nhầm người rồi ... Các người đừng nghĩ là ai bán đứng các người, chỉ trách các người không quản cái mồm của mình cho tốt mà thôi. Cụ thể là ai các người tự nghĩ trên đường đi, được rồi, bắt hết mang đi.

Nói xong, họ áp giải người ra ngoài. Trong tám người bị trói cũng có người muốn phản kháng nhưng tình thế mạnh hơn người. Văn Nhân Bất Nhị cũng không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này. Chỉ một lát sau, người đã bị áp giải ra sân.

Mấy thuộc Mật Trinh ti tụ tập bên cạnh Văn Nhân Bất Nhị, một lúc sau lại có mấy người nữa chạy đến. Văn Nhân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chuyện hôm nay vẫn chưa xong, không chỉ dừng ở một nhóm này. Sáng nay ta nhận được tin, còn có một người nữa, nhất định phải đi xem xem. Người này ... võ công cao cường, có lẽ y sẽ không bó tay chịu trời. Nhưng nếu đánh nhau có lẽ thương vong hai bên sẽ rất thảm và nghiêm trọng. Nếu thực sự là phải đánh, chúng ta hơn mười hai mươi người phòng chừng cũng không đủ để đấu lại y. Các người cứ chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Y nói xong, đứng ở đằng kia suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Đi thôi, lên xe, ta dẫn đường.

Trần Phàm rơi trên mặt đất muốn nhảy ra thì một âm thanh vang lên ở giữa sân.

- Người muốn đi đâu?

Trần Phàm nhìn bên cạnh, thân hình mới lao ra mấy bước chợt dừng lại, mở trừng hai mắt.

Một bên khác, một người thanh niên cầm thương, thở một hơi rồi lắc đầu lắc lả vai.

- Oa ... Lợi hại! Lợi hại thật ... Ninh đại ca nói không sai, đúng là lợi hại ... Trần huynh đệ phải không? Ta tên là Chúc Bưu, là Chúc Bưu đôi Độc Long Sơn Đông, huynh thật lợi hại.

Khóe miệng của Trần Phàm có hơi co giật. Ninh Nghị đang đứng ở giữa sân bên kia, cười nhìn sang bên này. Sau đó hần sải bước đi qua, ôm lấy vai Trần Phàm, vỗ hai cái mới tách ra, cười ha ha:

- Đã lâu không gặp, đúng là niềm vui bất ngờ!

Trần Phàm ngậy người ra, rồi sau đó cũng thở hắt ra một hơi. Chúc Bư bên kia đã đi tới, chấp tay:

- Trần Phàm.

- Tối hôm qua ta mới vào kinh, sao các huynh tìm được đến chỗ ta vậy? Sau đó y hỏi.

- ... Sau chuyện của Lương Sơn, ta đắc tội với một số người. Trong giới võ lâm ở phương bắc danh tiếng không tốt lắm. Dù huynh ở phía nam chắc hẳn cũng đã nghe nói.

Dọn dẹp phòng sạch sẽ, Ninh Nghị đưa thức ăn tới. Trần Phàm vẫn chưa dùng bữa. Hần vừa rót rượu cho Trần Phàm vừa nói chuyện.

- Cái gì mà Tâm ma Ninh Lập Hằng, nghe rất lợi hại. Nhưng chuyện phiền toái cũng nhiều. Trở về từ Sơn Đông đến nay đã là mấy tháng, hết người này đến người khác muốn lên kinh bởi móc. Ta không muốn ngồi chờ chết, cho nên mới làm báo động trước một chút.

- Hôm nay?

Trần Phàm đang ăn thì ngẩng đầu lên.

- Người phía bắc bên kia đã vào trong thành được mấy ngày rồi, giả dạng làm người của đoàn xiếc, trong đó có cái gì mà Hà Sóc Song Hùng, nghe nói là rất lợi hại ... Điều mà bọn họ muốn không phải là đánh bại ta mà là muốn giết thanh danh của ta, nếu may mắn hơn thì sẽ ta bắt đi. Sau khi ra khỏi thành thì sẽ giết chết ta ở trước mặt một đám anh hùng. Luật trong võ lâm, huynh hiểu hơn ta mà.

Ninh Nghị cười:

- Vì những chuyện này mà sau khi trở về ta đã bắt tay chuẩn bị. À, một bộ phận vẫn còn ở Hàng Châu để tích lũy kinh nghiệm, huynh cũng biết, lề lối giang hồ, giao tiếp thế nào và vân vân, lúc tôi ở trong Bá Đạo doanh cảm thấy hứng thú, nhớ được rất nhiều. Bên kinh thành này ấy à, tương đối bình yên, nhân sĩ võ lâm, hắc bạch lưỡng đạo gì đó cũng nhiều. Nhưng tóm lại chỉ là kiếm miếng cơm. Tiền ta có, cũng biết làm người quản lý, cho nên tin tức bên mặt thám ta cũng nghe ngóng được một chút.

Người thi hành thực sự trong lúc này là một bộ phận khác. Mật Trinh ti bên Hữu tướng phủ cũng là những người đã từng giúp ta ở Hàng Châu. Bây giờ bọn họ muốn phát triển nhưng lực lượng còn chưa đủ. Tình trạng hiện tại coi như một kinh nghiệm thực chiến. Coi như là ts huấn luyện giúp bọn họ một chút. Họ cũng hiểu một chút về hệ thống hắc đạo trong kinh thành. Nếu không phải chuyện quan trọng thì ta cũng sẽ không đi làm phiền bọn họ, chủ yếu nhất vẫn là nắm giữ tin tình báo ... Không cần phải ăn nhanh như vậy, món này ăn rất ngon ... Ninh Nghị mang một mâm đồ ăn để trước mặt đối phương, đặc ý nói tiếp:

- Đầu bếp của Trúc Ký ta phải chọn lựa kĩ lắm đấy. Cậu ta nấu canh có bí quyết, hương vị rất tươi ngon nhưng lúc trưa ta ăn rồi, huynh đừng khách sáo.

- Mà huynh vẫn chưa nói sao huynh tìm được ta.

- Không phải là huynh đoán được sao?

Trần Phàm nhai thức ăn trong miệng, rồi ngẩng đầu lên nhìn hần:

- Ta tìm người kia ... Tập Quế Sơn, ông ta đã ...

- Bọn họ cũng tốt!

Ninh Nghị nói:

- Lúc trước các huynh khởi sự ở phía nam, Ma Ni giáo ở phương bắc đều là loạn đảng. Tính liên hệ của Ma ni giáo không chặt chẽ, các huynh muốn tạo phản nhưng họ thì chưa chắc. Có những người bị bắt rồi, bị xử tử rồi, tài sản cũng bị tịch thu hết, cũng có một số người chạy trốn được, cũng có những thành viên quan trọng không định chạy trốn mà là ẩn nấp, che giấu thân phận của mình. Chẳng qua lúc đầu ta ở Hàng

Châu có xem qua danh sách và cách liên lạc với những thành viên quan trọng của các huynh. Sau chuyện của Lương Sơn, tất cả những tin tình báo ở kinh thành có thể nắm được ta đều dùng để thử nghiệm, các thứ đó họ cũng đã sửa rồi, nhưng ta vẫn tìm ra một ít manh mối ...

Ninh Nghị dừng lại một chút rồi nói:

- Bị ta tìm được còn tốt. Nếu như là bị Hình Bộ tìm thấy thì bọn họ cũng không có bất kì một cơ hội tẩy trắng nào. Yêu cầu của ta cũng không nhiều lắm, sống tốt là được. Tuy nhiên huynh chưa quen với cuộc sống của người ở kinh thành, cho dù có tìm được ta thì cũng phải đi hỏi thăm một chút. Hôm qua huynh vào thành, ngay trong đêm đã cố gắng liên lạc với ông ta, vì để hỏi thăm chuyện của ta, không lâu sau thì ta đã nhận được tin tức này.

Trần Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nói như vậy thì toàn bộ những tàn quân của Ma Ni giáo tại kinh thành bên này ... tất cả ... huynh đều nắm giữ?

- Thực ra còn lại cũng không được mấy người, bao gồm có cả Tập Quế Sơn, nhưng thật sự coi là thành viên trung tâm thì cũng chỉ có ba bốn người. Bởi vì có đủ các nguyên nhân mà bọn họ ở lại kinh thành mà không đi, lo lắng đề phòng, ta bèn giúp họ, xem như bọn họ tránh được đại họa tru di cửu tộc.

Ninh Nghị cười phá lên:

- Huynh nghĩ nhiều như vậy làm gì? Vốn dĩ người ta là một kẻ truyền giáo, ăn cơm làm việc, ai cũng có quyền bình đẳng. Các huynh tạo phản làm liên lụy đến người ta. Ta chỉ làm chuyện tốt thôi.

Lúc này Trần Phàm đã ăn cơm xong, dừng ở chỗ đó một lát sau thở dài, sau đó lại “À” lên một tiếng, bật cười ngẩng đầu lên nhìn Ninh Nghị:

- Như vậy ... Mục đích ta đến kinh thành, huynh biết rồi đúng không?

- đương nhiên rồi!

Ninh Nghị cười phá lên:

- Sang xem buổi biểu diễn của Lý Sư Sư mừng cửa hàng mới của ta nhé?

- Ha ha.

Trần Phàm cuối cùng gật đầu cười, hai người cùng cười một trận. Trần Phàm vừa cười vừa nói:

- Vậy ngoài chuyện này ra, huynh có biện pháp gì có thể giúp ta cứu những khâm phạm của triều đình không? Chỉ là tiện tay thôi mà ...

- Ha ha ha, nếu như khâm phạm của triều đình kia là Phương Thất Phật thì thật sự là một chút cũng không thể ...

Trong phòng liên tục có tiếng cười.

Cùng lúc đó, trên tầng hai của Trúc Kí, Tống Vĩnh Bình vẫn đang tìm kiếm bóng dáng của Ninh Nghị, trong lòng anh ta đang lo lắng. Vốn dĩ anh ta nghĩ là lần này đến sẽ giúp được nhị tỷ phu, ai ngờ nhị tỷ phu kia lại đi đắc tội với con trai của Cao thái úy? Loại chuyện đầy áp lực này tới rồi, nhị tỷ phu lại chạy ra ngoài xử lý những chuyện lông gà, vỏ tỏi làm gì chứ, nếu đến sớm một chút thì cũng có sự chuẩn bị.

Bởi trong lòng lo nghĩ như vậy nên trong đầu anh ta khó tránh khỏi nghĩ nếu như chuyện này xảy ra thật có lẽ cùng chỉ một mình giúp thôi. Hi vọng là với tấm thiệp của Hữu tướng phủ kia có thể cáo mượn oai hùm một chút, hù dọa được Hoa Hoa thái tử kia. Tuy là nghĩ kỹ cũng khó có thể xảy ra nhưng loại chuyện liên quan đến Thái úy, Tế tướng, e rằng Tô gia cũng chỉ có thể tự mình ra mặt mà thôi ...

- Ha ha ha, nếu khâm phạm của triều đình là Phương Thất Phật thì thực là một chút khả năng cũng không có ... Tiếng cười lại nối tiếp tiếng cười.

- ... Ta nói thật đấy.

- Ồ, ta cũng nói thật mà ... Ha ha ...

- Ninh Nghị, lần này lên kinh, ta từng nghĩ, chỉ cần cứu sư phụ, ta có thể làm bất cứ chuyện gì.
 - Ha ha, sau đó thì sao ...
 - Ta có thể cầu xin huynh, cũng có thể ép huynh ...
 - Nói như vậy là huynh đang uy hiếp ta?
 - Nếu cần thì chắc chắn ta sẽ làm.
 - ... Huynh là ngày đầu tiên quen biết ta sao? Trần Phàm!
- Bầu không khí trên bàn ăn trong một khắc đã trở nên ảm đạm vô cùng.

514. Q.3 - Chương 516: Kẻ Thù Khổng Lồ (1)

- ... Nếu muốn uy hiếp người thì huynh cũng nên chuyên nghiệp một chút.
- Giết cả nhà huynh.
- Quá không có nhân tính rồi, huynh hẳn là trước tiên bắt nường tử của ta, sau đó là con trai ta ...
- Xin chúc mừng.
- ... Tên là Ninh Hi. Huynh có thể đánh ngã ta trước mặt nó trước mặt nó.
- Như vậy có tác dụng sao?
- Tác dụng không lớn lắm ...
- Ta đến là cầu xin huynh giúp chứ không phải là cầu xin huynh nghĩ hộ cách gì đây. Uy hiếp huynh thì ích gì chứ ... Tôi khá quen giang hồ, cũng có thể đánh nhau. Ta có thể giúp huynh xử lý những kẻ muốn gây với huynh.
- Ai mà biết có bao nhiêu chứ, lại không giết hết, đề nghị này của huynh không lớn.
- Ta hi vọng là huynh có thể nghĩ cách cứu ông ấy, nếu có cách, huynh không cần tham dự cũng được.
- Chuyện này! Là thật, không có cách nào!

Hai người đôi co trong phòng một trận, sau đó ngữ điệu lại khôi phục bình thường. Giữa hai người đều hiểu lẫn nhau, với tính tình kiêu hùng của Ninh Nghị, hẳn sẽ không chịu bất cứ một sự uy hiếp nào, cho dù là lúc ở Hàng Chân đang trong hoàn cảnh phải thỏa hiệp, đến cuối cùng sẽ nắm chắc tất cả cơ hội để phải kích. Còn Trần Phàm, y xuất phát từ tầng lớp thấp nhất, phiêu bạt giang hồ, mặt đáng sợ của Ninh Nghị, không phải y không nhìn, nhưng với tính tình của mình, y vốn dĩ không sợ bất cứ chuyện gì.

Giữa hai người cũng coi như là đã hiểu rõ về nhau. Lúc đầu nghiêm túc là bởi vì sự việc quá lớn, lại vừa mới gặp nhau thì vẫn nên nghiêm túc một chút. Sau một lúc giằng co, cũng thấy rõ được thái độ của hai bên. Chẳng qua là lúc lần thứ hai Trần Phàm chính thức nói câu này, Ninh Nghị hai tay bám chặt vào bàn đứng lên, nói từng chữ thể hiện mình bất lực, so với vừa rồi còn nghiêm túc hơn rất nhiều.

Trần Phàm cau mày:

- Ta biết là rất khó, trong những người ta quen biết, cũng chỉ có huynh mới có khả năng này. Vì thế sau khi biết mình không thể làm được chuyện này, ta lập tức lên phía bắc tìm huynh, hi vọng huynh có thể nghĩ ra cách giải quyết. Ban đầu lúc ở Hàng Châu, chẳng phải là huynh cũng không có khả năng thay đổi sao? Huynh không cần tham dự vào, để ta liều mạng.
- Ở Hàng Châu là vì có thời gian, hơn nữa cũng có hơi may mắn. Còn chuyện này, hài ...

Ninh Nghị xoay người đi về phía cửa sổ:

- Lúc biết được sư phụ huynh bị bắt, ta có nghĩ đến hoàn cảnh của các huynh đã phiền toái từ lâu rồi. Theo ta được biết, hiện giờ tay chân của Phương Thất Phật đã bị gãy, có mấy phần là thành phế nhân rồi. Khởi nghĩa của các huynh cũng đã xong rồi. Cách giải quyết thông minh nhất vốn chính là từ bỏ ông ta, bằng không bắt kể các huynh có bao nhiêu người thì cuối cùng cũng sẽ không có kết quả.

Hắn nói đến đây thì phát tay:

- Đương nhiên, ta biết ý tưởng này huynh sẽ không nghe. Nếu huynh lên kinh, ta sẽ lo chu toàn cho huynh, cũng có thể nói vấn đề ở trong đó cho huynh biết. Còn chuyện này phiền toái lớn đến thế nào, các huynh cần bản là không nắm rõ.

- Xin rửa tai lắng nghe.

- Trần Phàm nói:

- Nhưng thực ra ta cũng không biết có phiền toái nào lớn hơn việc tạo phản không nữa.

- Tính chất không giống nhau.

Ninh Nghị lắc đầu:

- Là mấy vạn người hay mấy chục vạn người cùng nhau tạo phản, triều đình phải trấn áp, áp lực phân chia đến từng người sẽ không có nhiều. Lúc này, huynh biết đối thủ của các huynh là ai không?

Trần Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hình bộ? Ta biết hai vị bộ đầu Thiết Thiên Ứng và Tông Phi Hiểu rất lợi hại. Cái chết của Lưu Đại Bư năm xưa cũng có liên quan đến bọn họ. Nếu không thì, huynh muốn nói là hoàng thượng sao?

- Không chỉ là Hình Bộ. cũng không phải hoàng thượng. Thực sự là áp lực từ trên đè xuống vụ này, đầu tiên là Thiếu sư Vương phủ, cái tên này hẳn huynh rất quen chứ?

Ninh Nghị lại nói:

- Chính người này là xử lý chuyện Hoa Thạch Cương năm xưa. Các huynh khởi sự đánh đến Hàng Châu, tàn phá quê nhà của y. Trên lịch văn còn nói là bởi y mới khởi sự. Người này từng làm Tể tướng, ôm cái đầu to Thái Kinh rồi sau đó lại chửi lại Thái Kinh. Hiện này y là một trong những người có quyền lực nổi tiếng nhất ở kinh thành, ngay cả Thái Kinh Sư cũng phải nhường y ba phần, hơn nữa còn là “phú khả địch quốc”. Sự việc là hoàng thượng gây sức ép xuống cũng không có gì, người ta trăm công ngàn việc, sư phụ huynh đối với hoàng thượng mà nói chỉ như một cái đuôi nhỏ sau khi phản loạn được bình định thôi. Thế nhưng sự việc lại do Vương phủ bên kia luôn để ý, nếu xảy ra vấn đề gì, Hình Bộ sẽ bị y lột da đấy.

- Đứng đầu là Vương phủ, còn có những người khác tham dự vào nữa, không chỉ có hai người kia đâu. Các huynh khởi sự, làm cho phía nam trời long đất lở. Ở Hàng Châu có bao nhiêu nhà giàu? Có bao nhiêu người làm ăn, buôn bán ở Hàng Châu? Gần kinh thành có mấy đại gia tộc Thái, Hàn, Tả, Tề, Văn ... Trong chuyện này bọn họ cũng cần có công bằng. Phương Lạp chết rồi, những người còn lại hoặc là bị đánh chết, hoặc là giải tán, còn ai có thể đòi công bằng đây? Ngoài sư phụ huynh ra thì không còn ai khác?

Ninh Nghị chỉ tay về phía một cái cây bị cong:

- Vương phủ, những người cầm lái của các gia tộc lớn, sau đó là những người buôn bán, kế tiếp mới là bộ đầu của Bộ hình ... Nói thẳng ra là, hiện giờ sư phụ huynh nay đã không còn ý nghĩa gì đối với các huynh nữa. Đại cục đã mất, nếu ông ta sẽ chết, dù là bị tàn phế trốn đông tránh tây, nhưng lại sẽ mang đến cho các huynh vô số phiền toái. Nhưng đối với bọn họ, vô tuồng này rất quan trọng. Tất cả mọi người đều góp mặt trong đó. Các huynh nghĩ rằng có hai bộ đầu phụ trách thì cũng phiền rồi.

Trên thực tế các châu huyện phụ cận đều trợ giúp, các huynh có một trăm người, thì bọn họ có năm trăm người, các huynh có năm trăm người, thì bọn họ có năm ngàn người, các huynh có một vạn, thì bọn họ có thể điều năm vạn người để đánh cách huynh.

- Lời ta nói không phải là khuếch trương, mà theo tôi được biết, ở trên đã có lệnh xuống dưới rồi. Trong những gia tộc đó, nhà nào cũng nuôi không ít cao thủ lực lâm.

Không riêng gì sự trợ giúp bên quan phủ mà thực ra những người này cũng đã sớm điều động quân của mình, nhằm đảm bảo sự phụ huynh có thể được đưa tới kinh thành. Họ cũng muốn dốc lực tiêu diệt sạch loạn phủ, dư nghiệt các huynh, coi như trút giận ọi người.

Ninh Nghị đứng bên cửa sổ, không nói nữa, ánh mắt của Trần Diệp Phàm bên này chuyển sang sắc buồn u ám. Sau khi Thanh Khê bị phá, bọn họ trốn đông tránh tây, bởi vậy không nắm rõ được tin tức bên ngoài. Y đã mơ hồ nhận ra lần này vô cùng khó khăn. Lúc này đến tìm Ninh Nghị y mới thực sự mới biết về đối thủ mà mình sẽ phải đối mặt. Ở trong mắt người khác, bọn y chỉ là một góc nhỏ mà thôi.

- Chuyện này, ta mới biết cũng chỉ có bấy nhiêu. Trước mắt không nói cứu nữa, cho dù có cứu ra được thì các huynh cũng phải đối mặt với vô vàn những thế phản công. Còn về phần quan trường sẽ có cả một đám người bị liên lụy. Không phải là ta thoái thác. Ban đầu lúc ở Hàng Châu, ta bị loạn quân bắt được, sau đó thì ta phục thù cũng không thẹn với lương tâm. Nhưng ta thiếu huynh một mạng, tuy huynh không nói nhưng trong lòng ta luôn ghi nhớ. Nếu như huynh thật sự muốn ta nghĩ biện pháp để giải quyết, cũng không phải là đối với huynh, mà là đối với những người khác mà nói, biện pháp tốt nhất chính là tìm một người có tài bắn tên, tiếp cận xe tù, giả bộ dùng tên lạc bắn chết sự phụ huynh, như vậy có thể cứu được rất nhiều người bao gồm cả sự phụ huynh, cũng cấp oai uy cho triều đình. Nhưng ta nghĩ có lẽ làm được điều này sẽ rất khó, huynh cứ nghĩ kỹ trước đi.

515. Q.3 - Chương 517: Kẻ Thù Khổng Lồ (2)

Ninh Nghị nói xong cũng thở dài đi ra cửa. Trần Phàm đứng lên rót một chén rượu uống theo bản năng. Sau đó cầm luôn cả một bầu rượu mà tu. Dù không nói gì nhưng ánh mắt cũng không có vẻ muốn rút lui. Tuy rằng lời của Ninh Nghị có đả kích rất lớn đến y, nhưng rõ ràng là thái độ của y vẫn cực kỳ bình tĩnh đang tự suy nghĩ chuyện này. Trải qua rất nhiều chuyện, mỗi lần gặp đại sự đầu tiên là phải bình tĩnh, về phần mâu thuẫn và buồn rầu, đó là chuyện của sau này.

Đi đến cửa, Ninh Nghị lại nói:

- Đúng rồi, có một chuyện vẫn nên để huynh biết thì tốt hơn. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, cũng có thể ứng đối được ... Việc huynh vào kinh, không riêng gì ta mà bên Mật Trinh ti cũng biết. Cách nghĩ của hai bên chúng ta không giống nhau.

Nếu như ta không nhúng tay, không loại trừ khả năng bọn họ muốn giết huynh, cho dù là ta có nhúng tay vào thì đối phương cũng sẽ có tính toán của riêng mình. Ta sẽ cố gắng đảm bảo an toàn cho huynh. Nhưng nếu có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thực sự bọn họ lách qua ta để bắt huynh thì huynh cũng phải tự chú ý bảo vệ mình. Dù khả năng này không lớn nhưng huynh biết cũng tốt hơn.

Trần Phàm gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mà trong lúc hai người đang nói chuyện, ở một nơi cách đó mấy con phố. Văn Nhân Bất Nhị cũng đã dẫn người của Mật Trinh ti đến nơi ở trước đó của Trần Phàm.

Dưới ánh mặt trời là một đồng hồ độn trong sân. Văn Nhân Bất Nhị lắc đầu cười, một lát sau có người đến nói với y:

- Có dấu vết của đánh nhau, người đi rồi!

- A, hẳn biết rồi, còn đến sớm một bước.

Văn Nhân lắc đầu:

- Thằng nhãi nào làm lộ tin tức ...

- Cái gì?

Một tên thủ hạ bên cạnh nghe y lẩm bẩm.

- Không nói với người ... được rồi, chớ vị, chuyện này coi như chưa phát sinh, mọi người về trước đi. Xử lý trước cái gì mà Lưu Trấn, Hà Sóc Song Hùng đi. Ta còn có việc xem Lý cô nương biểu diễn, mọi người muốn tìm ta thì tới đến Trúc Kí ... giải tán! Y phất tay giải tán mọi người, nhìn dấu vết có người đánh nhau trong sân, y thở dài cũng không biết kết quả như thế này là tốt hay không tốt.

Quan hệ giữa Trần Phàm và Ninh Nghị, y có biết. Nói là hai bên nợ nhau một mạng cũng là chưa đủ. Với chuyện trước đây Ninh Nghị gặp ở Hàng Châu, nếu nộp bằng hữu của phản tặc thì có lẽ đám người Tần Tự Nguyên có thể sẽ thông cảm nhưng tóm lại là vẫn có phiền toái. Lần này tin tức Trần Phàm tới trước tiên phải qua Mật Trinh ti. Văn Nhân Bất Nhị đã lập tức phong tỏa tin tức, y cũng do dự không biết xử lý chuyện này thế nào. Nhưng tóm lại kết quả hai bên không tiêu diệt lẫn nhau là tốt nhất cho Ninh Nghị, đây là suy nghĩ của y.

Chỉ có điều sau khi Ninh Nghị trở về từ Lương Sơn. Tần Tự Nguyên phái người bảo vệ cho hắn, đồng thời cũng để rèn luyện người cho Mật trinh ti. Quản lý nhân viên, tuy Văn Nhân Bất Nhị trực tiếp phụ trách nhưng về phương châm, chế định sách lược vẫn do Ninh Nghị nhúng tay vào. Sức ảnh hưởng của hắn rất lớn. Về mặt khác, hắn cũng có phương pháp quản lý ỉn, làm ọi người thường dò xét lẫn nhau, so tài nhau, nhưng không đến mức làm tổn thương hòa khí. Như vậy tin tức này đồng thời cũng hướng về hai bên cũng chẳng có gì lạ.

Thế cũng được, nếu hắn mang người đi thì mình cũng không thành kẻ ác. Văn Nhân Bất Nhị nghĩ như vậy rồi đi về phía Trúc Kí.

- Buổi biểu diễn tối nay rất hay, huynh nghỉ ngơi một chút rồi ta dẫn huynh đi xem.

Ninh Nghị mở cửa chuẩn bị ra ngoài, Trần Phàm ở kia nghiêng nghiêng đầu:

- Đúng rồi, chờ chút, chuyện của sư phụ, ta sẽ suy nghĩ kĩ một chút. Còn một chuyện khác nữa, Lưu Tây Qua cô ấy cũng đi, lúc ta chuẩn bị lên kinh, cô ấy cùng với đám người Đỗ Sát, Phương Thư Thường có tham dự và đang nghĩ cách cứu viện. Ta hỏi cô ấy có đến kinh thành không? Cô ấy nói không đến. Chuyện này để huynh biết là tốt nhất, mà tốt nhất là nên viết một lá thư để cho cô ấy rời đi ... Cô ấy không nên tham dự vào chuyện này.

Tay của Ninh Nghị để lên cửa, một lúc lâu, hắn mới quay đầu lại thấp giọng nói:

- Làm thế nào đây? Cô ấy đến xem nào nhiệt gì chứ?

- Xuất ra cũng chỉ có mười mấy người, đều là cao thủ của Bá Đạo doanh. Thiên Nam thúc chắc là ở lại để đó để xử lý chuyện rồi. Với tính của cô ấy, huynh cũng biết mà, vì là người trong trang, cô ấy có thể thờ ơ ngồi nhìn những người thân cận của Thánh công đi chết, nhưng chuyện nghĩ cách cứu sư phụ, cô ấy có đơn thương độc mã đi làm, bởi vì đây là tính mạng của cô ấy ... cô ấy chính là như vậy ...

Trần Phàm tiện mồn nhắc đến chuyện của Lưu Tây Qua, muốn khuyên được cô ấy, cũng chỉ có Ninh Nghị làm được. Y quay lưng về phía cửa, đứng ở bàn uống một ngụm rượu, lại tiếp tục tư lự như lúc nói chuyện với Ninh Nghị.

Đang kia Ninh Nghị trầm mặc một lúc lâu, bất giác kéo then cửa, quay lại. Lúc Trần Phàm kịp phản ứng thì Ninh Nghị đã kéo ghế lên, phủ bụi trên mặt ghế, sau đó ngồi xuống. Trần Phàm nhìn hắn với vẻ kì lạ. Nét mặt của Ninh Nghị có chút bất đắc dĩ, lời nói không nhanh không chậm.

- Phàm huynh, huynh nói có lý.

- Hả ...

- Chúng ta lại nói chuyện đi.

Trần Phàm ngẩng người ra sau đó khom người xuống ho khụ khụ mấy tiếng. Y kho khan một lúc lâu rồi cười khỗ.

- Ta đi ... khụ khụ ... đi con mẹ ngươi ... khốn nạn.

Trong lúc Trần Phàm đang chửi rửa thì gần cửa lớn Văn Chiếu Lâu của Trúc Kí, Tô Văn Hưng đang cầm một tập sách nhỏ vừa đọc vừa đi vào. Lúc đang nhìn xung quanh thì bị người kéo đến, nhìn kỹ thì là Tổng

Vĩnh Bình.

- Văn Hưng, người có thấy nhị tỷ phu đâu không?

- Ồ, Vĩnh Bình, người đến rồi à? Ta có việc mới đến được, người thấy Tô Yến Bình chưa? Ta đang đi tìm anh ta.

- Chưa ... người chờ một chút. Văn Hưng, người có biết hôm nay xảy ra chuyện lớn không. Ta đang đi tìm nhị tỷ phu, người hãy giúp ta đi tìm hắn, nhất định phải nói cho hắn biết chuyện này ...

- Chuyện gì?

Tô Văn Hưng vẫn cầm tập sách kia nhìn xung quanh tìm bóng dáng của Tô Yến Bình.

- Người có biết là người muốn tới gây phiền toái, nói muốn đập phá cửa hàng, hôm nay đến đều là người có học thức ...

- Ai? Ai muốn đến gây phiền toái? Chúng ta đã trả tiền rồi, cũng đã mời rất nhiều người đến ...

- Là Cao Nha Nội, Con trai của đương kim Thái úy Cao Cầu! Hoa Hoa Thái Tuế Tổng Vĩnh Bình nói nhỏ đi, sợ người xung quanh sẽ nghe thấy sẽ chạy hết.

Tô Văn Hưng cũng ngăn người ra:

- Y? đúng là ... chuyện này phiền rồi ... từ từ, chớ quấy Tề, ông có thấy Yến Bình không? Ta có việc muốn tìm cậu ấy, là chuyện bếp lò ... Không thấy à ... Cao Mộc Ân muốn đến làm loạn ư? Mà nhị tỷ phu chưa biết sao? Huynh ấy có ở đây không?

Y gọi một chưởng quầy ra hỏi tung tích của Tô Yến Bình, sau đó mới có tâm tư để ý đến chuyện của Tổng Vĩnh Bình. Còn về mặt của Tổng Vĩnh Bình thì lo lắng.

- Lúc trước có gặp nhưng sau thì không, những chưởng quầy đó chỉ nói là đã sắp xếp tốt rồi ... Ta không mang nói chuyện này với bọn họ được. Rốt cuộc là nhị tỷ phu đi đâu rồi? Dù sao hắn cũng phải biết chuyện này mới được ...

Y bỏ một hồi, Tô Văn Hưng cũng gật đầu:

- Không được, ta phải tìm được Yến Bình trước, bếp lò này ... À, Vĩnh Bình nếu người gặp nhị tỷ phu thì nói cho huynh ấy biết đi. Chuyện Cao Mộc Ân muốn đến làm loạn đúng là chuyện lớn. Ta phải đi trước rồi, bên này còn có việc. Cái bếp lò này, chúng ta tìm được cách giải quyết sau này dùng cũng không bị sát đâm vào tay nữa. Người phải nhớ đi tìm nhị tỷ phu nói chuyện của Cao Nha Nội kia nhé ...

- Hả hả ... này ... này Miệng Tổng Vĩnh Bình giật giật, nhìn Tô Văn Hưng trong chớp mắt đã chạy mất hút. Rốt cuộc thì hắn ta có nghe hiểu mình nói gì hay không, lửa cháy đến nơi rồi ...

516. Q.3 - Chương 518: Tổng Vĩnh Bình

Lúc xế chiều, khách lần lượt đi vào Trúc Ký.

Tất cả trường hợp đều là quan hệ xã giao. Đến sớm thường là những người có thân phận địa vị không lớn lắm. Như người vào kinh đi thi, thí sinh mộ danh, học sinh của Quốc Tử Giám. Bao gồm cả Thái học sinh Trần Đông mà Ninh Nghị từng dạy cũng đến khá sớm. Nói từ mức độ quý mô cũng có thể nói là các danh sĩ tụ tập.

Đương nhiên, kì thi mùa xuân ở kinh thành lần này, những tài tử có tiếng nói cao nhất không nhiều. Như suy nghĩ trước đó của Tổng Vĩnh Bình, những người thật sự coi trọng việc thi cử học hành thứ nhất là kiêu ngạo, thứ hai là cầu nhân được nhân, có học vấn thực sự, khi sắp đến cuộc thi, những người đó muốn có được một danh tiếng tốt lúc này bắt đầu căng thẳng, cho nên sẽ không tới tham gia loại thi hội này.

Trừ những văn sĩ đó ra thì phần nhiều đến giúp vui là những kẻ nhà giàu hoặc là những người rảnh rỗi trong thành Biện Lương này. Giống như những thành viên của Tuyền văn xã như Tần mặc Văn, Tiết Công Viễn, Nghiêm Lệnh Trung Đoan Ngọ năm ngoái có nảy sinh mâu thuẫn với Ninh Nghị ... Một vài vị quan nhỏ người khoác tấm da hổ Tần Tự Nguyên có chút ảnh hưởng cũng đến tham dự, đây cũng là vì Ninh Nghị lôi Nghiêu Tổ Niên đến trấn thủ. Khi những người này đến Văn Chiếu Lâu Trúc Ký mới chính thức có quy mô.

Lần trong đó cũng có một vài cô gái của Phan Lâu, Tiểu Chúc Hiên. Hôm nay họ có thể đến được phần lớn là nhờ vào thanh danh tài nữ ở bên ngoài. Ninh Nghị tốn không ít tiền vào chuyện này để mời các cô đến tham dự, tìm người quen ở trong lầu, làm bầu không khí thêm sinh động. Còn về phần đám Lý Sư Sư phụ trách biểu diễn, các nàng cũng đến khá sớm. Chưa đến giờ mùi tất cả đoàn xe đã có mặt, nhưng cũng chỉ tô điểm thêm cho sân khấu biểu diễn thôi, chỉ có Lý Uẩn là đi ra chào hỏi mọi người.

Tổng Vinh Bình tìm Ninh Nghị khắp nơi. Sau khi qua trưa đối phương vẫn không xuất hiện ở chính sảnh Trúc Ký.

Anh ta thấy tình hình như vậy thật có chút kì lạ. Một thương nhân lẫn lộn trong kinh thành, mở hai cửa hàng cũng không phải gia thế quá giàu. Sau khi khước từ một yến hội như vậy rồi thì chạy mất. E rằng đến cha mình cũng không dám chậm trễ như vậy. Anh ta nghĩ có thể nhị tỷ phu mình đã biết Cao Nha Nội muốn gây rối, vì thế đã bỏ chạy. Tuy nhiên để bảo đảm anh ta vẫn đi tìm mấy người để hỏi.

Cuối cùng lúc tìm được Ninh Nghị thì đối phương đang ở trong viện tử của lầu sau.

Lúc đó mặt trời đã ngã về phía tây, ánh sáng chiếu vào khu nhà cũ rất rực rỡ, có vẻ như vẫn còn nắng. Có những âm thanh huyền ảo ở phía trước đang mơ hồ truyền vào bên này. Lúc mở hai tòa Trúc Ký ở Biện Lương thì Ninh Nghị cũng có mua một ít những đất đai xung quanh. Sau khi cải tạo vẫn còn thừa một chút. Chuyện này cũng không quá lạ. Xã hội phong kiến phân biệt giàu nghèo, người có địa vị xã hội càng lớn càng ở gần vùng trung tâm Biện Lương, cũng là tượng trưng cho quyền lực và mối quan hệ.

Lúc Trúc Ký mua đất, Ninh Nghị cố gắng xin Giác Minh Hòa thương giúp. Hơn nữa hấn ý thức được mình đang xé da hổ của tướng phủ, chỉ cần có tiền thì tất cả mọi việc cũng rất thuận lợi. Lúc này cải tạo và mở cửa hiệu chưa hết một nửa đất. Phần đất đai còn lại vẫn giữ nguyên như cũ, đợi từng bước mở rộng. Tổng Vinh Bình đi đến nhìn thấy Ninh Nghị đang ngồi trong sân nghĩ chuyện gì đó. Ánh mắt của đối phương có vẻ rất nghiêm túc, ngón tay gõ vào lan can theo ngẫu hứng, như đang tính toán điều gì đó. Nhưng khi thấy Tổng Vinh Bình đến thì Ninh Nghị không suy nghĩ nữa mà cười nhìn anh ta.

- Vinh Bình ... Có chuyện gì không? Ngồi đi.

Ninh Nghị nhìn đối phương hơi nhú mày sau đó chìa tay ra.

- Nói như vậy thì nhị tỷ phu đã biết chuyện kia rồi?

Tổng Vinh Bình bước vào trong đình đài, ánh mắt và bước chân rất thông dong, sau khi ngồi xuống anh ta đi thẳng vào vấn đề, làm cho Ninh Nghị ngẩn người ra:

- Chuyện gì?

- Phủ Thái úy.

- Hả?

Tổng Vinh Bình ngồi xuống đợi phản ứng của Ninh Nghị. Trong cuộc sống và cách nghĩ của anh ta, sự qua lại giữa quân tử và trí giả đều là như vậy. Giống như cha anh ta và phụ tá bên người cũng qua lại như thế, thân nhiên, thông dong để nắm bắt chuẩn xác suy nghĩ của đối phương. Tuy nhiên sau một lát anh ta cảm thấy mình đã đánh giá cao Ninh Nghị. Đối phương mở trừng mắt, vẻ mặt mê hoặc rất không hề bị kích động.

“Người không biết phủ Thái úy đến tìm gây phiền, vậy sao mà còn ngồi đây khổ não cái gì?” Anh ta có chút bất ngờ, lại bổ sung một câu:

- Chuyện của Cao Nha Nội, chẳng lẽ tỷ phu không biết ư?

Ninh Nghị nhích lại gần đối phương, khi nghe đến cái tên này, phản ứng đầu tiên là buồn cười:

- Cao Mộc Ân? Y lại làm sao rồi?

- Ủ ... đệ ở ngoài nghe người ta nói. Hôm nay Cao Nha Nội sẽ đến tìm để gây phiền toái cho tỷ phụ, muốn đập vỡ cái tiệm này, quấy rối buổi biểu diễn của Trúc Ký.

Tổng Vinh Bình dừng lại một chút chờ Ninh Nghị tiếp nhận nội dung rồi lại nói:

- Người này không dễ chọc vào đâu.

Ninh Nghị nhíu mày thoáng suy nghĩ rồi nhìn Tổng Vinh Bình:

- Hôm qua nghe cậu nói là hôm nay phải ở nhà ôn bài ... lúc này đến đây là vì chuyện này sao? Sau khi hỏi xong hắt lại lại cười bổ sung một cái:

- Cao Mộc Ân đúng là không dễ trêu vào.

- Chỉ là nghe bạn bè nói. Hơn nữa đệ cũng muốn đến nghe bài thơ mới của tỷ pu, cũng không biết vì sao lại đặt Văn Chiếu lâu này là Văn Chiếu?

Tổng Vinh Bình cười nói một câu, sau đó lại nghiêm túc:

- Nói lại, tiểu đệ cũng biết làm ăn buôn bán ở kinh thành hơn nửa là phải có mối quan hệ. Với thể lực của phủ Thái úy không thể không đề phòng, tỷ phụ cho đối sách gì chưa?

Ninh Nghị nhìn anh ta vẻ mặt ôn hòa:

- Vĩnh Bình, cậu nghĩ sao?

- Đệ mới đến, không biết ở đây tỷ phụ có bao nhiêu quan hệ có thể sử dụng. Nhưng dù sao nếu muốn chống lại, người bình thường mà ra mặt e rằng cũng không được ... Nếu như không làm được, lần này tiểu đệ lên kinh sẽ lấy mối quan hệ của cha và phủ Hữu tướng, chưa biết chừng lại giúp được trong chuyện này ... Dù sao đâu cũng là chuyện của con buôn ...

Tổng Vinh Bình nghĩ thời gian cũng không nhiều, lúc này anh ta nói ra hết suy nghĩ của mình. Theo anh ta thấy thì Ninh Nghị có qua lại với Tướng phủ, nhưng chưa chắc đã dựa vào Tướng phủ được. Một là Cao Mộc Ân là văn bối. Hai là con buôn mở cửa tiệm, với địa vị của Tần Tự Nguyên, nhiều lắm cũng chỉ là sau khi đối phương đập cửa hiệu thì ông ta nói ra được câu nào thì nói. Còn nếu với mối quan hệ của mình có lẽ sẽ mời Tần Tự Nguyên ngăn cản chuyện này trước khi nó xảy ra. Ánh nắng chiều rớt xuống sân, Tổng Vinh Bình hạ giọng nói cũng có phần dẫn dắt. Còn Ninh Nghị thì nhìn anh ta với ánh mắt đầy tán thưởng.

- Vĩnh Bình có vẻ rất quen thuộc với những việc này.

- Cũng không quen lắm.

Tổng Vinh Bình nói một câu khiêm tốn:

- Chỉ có điều không biết tỷ phụ sao lại kết ân oán với tên Cao Nha Nội kia?

- Hai bên từng hai lần xảy ra xung đột, phá hỏng chuyện tốt của y, sau đó y lại bị người xử lý, cho nên bao nợ nần đều tính sổ hết lên đầu ta. Người này làm xằng bậy không để ý trước sau, thật là phiền toái.

- Phải chuẩn bị sớm mới được.

Tổng Vinh Bình nhắc nhở một câu, ý là nếu muốn đi tìm Tướng phủ thì nên đi ngay bây giờ. Lúc này tuy là khách của Tướng Phủ Nghiêu Tổ Niên đã ở đây nhưng nếu Tần Tự Nguyên không đích thân mở miệng thì thân phận là khách cũng không thể so được với người ta. Hơn nữa chắc là đối phương cũng sẽ không cố gắng hết sức giúp đỡ. Trên quan trường là như vậy, một người khách không dám vì chủ mà tự chuốc lấy phiền toái.

- Ủ.

Ninh Nghị gật đầu rồi cười nói:

- Đúng rồi, Sư Sư cô nương đã tới. Đệ có muốn đi gặp không?

Trong lòng Tổng Vinh Bình vẫn nghi ngờ nói:

- Lúc nào gặp cũng được, nhưng bây giờ không cần nữa ... Tỷ phụ có việc bận, đệ đi trước đây.
- Để vui thôi mà. Chuyện của Cao Mộc Ân ta sẽ tìm người đối phó. Không cần lo lắng, Vĩnh Bình vì lo lắng mà phải đến đây, ta sẽ nhớ rõ trong lòng.
- Là người nhà mà không dừng khách sáo.

Tổng Vĩnh Bình cười chấp tay. Với chỉ số thông minh của anh ta, chỉ cần nhìn Ninh Nghị là anh ta cũng biết hẳn không cần phải nhờ vào mối quan hệ với Tướng phủ. Trong lòng lại không khỏi nghi hoặc, một tiểu thương gia sao mà có được mối quan hệ như thế? Nhưng anh ta cũng là người kiêu ngạo, bây giờ có sốt ruột cũng bằng thừa, liền cáo từ ra về. Khi đi được vài bước có quay đầu nhìn lại, thấy Ninh Nghị đã quay lưng đi, ngón tay thì vẫn gõ gõ, lại trở lại dáng vẻ trầm ngâm suy nghĩ như lúc nãy rồi.

Ninh Nghị ngồi trở lại trong lương đình, bỏ đĩa hoa quả trên mặt bàn đá ra, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, cảm xúc trầm tư.

Trước và sau khi nói chuyện với Trần Phàm. Hắn gặp Lý Sư Sư và Lý Uẩn nói chuyện một hồi. Sau đó cũng không ra phía trước đón khách hay chỉ đạo bày trí gì cả.

Ở mặt tiền đã có chương quầy xử lý. Biểu diễn thì là sở trường của Sư Sư cô nương.

Chuyện chuyên nghiệp để cô ấy làm là đúng, hắn cũng không muốn bận tâm lắm vào chuyện sân khấu.

Về phần Cao Mộc Ân, lúc này cũng không cần phải quá nghiêm trọng. Sau khi từ Lương Sơn trở về, hắn đã sớm thông báo cho Mật Trinh ti về một số thế lực đen tối trong thành Biện Lương. Ở xung quanh hắn bất cứ lúc nào cũng có thể điều động một ít người của Mật Trinh ti. Còn quan trọng nhất là Cao Mộc Ân trong suy nghĩ của Cao Cầu không biết có địa vị và lợi hại thế nào, tuy rằng không rõ vì sao mà y bỗng nhiên được thả ra. Nhưng tình huống hôm nay trong Trúc Ký đối phương có lẽ cũng không dám làm to chuyện, mà cũng không đủ can đảm để làm to chuyện.

Điều duy nhất có thể suy nghĩ là Cao Mộc Ân bỗng nhiên tìm đến cửa liệu có phải là Cao Cầu ra tín hiệu để thử thăm dò mình hay không. Nhưng nghĩ kỹ một chút, khả năng đó là rất nhỏ.

Cô gái Lưu Tây Qua kia chạy đến cứu Phương Thất Phật, mới thật sự là một phiên toái lớn.

Do Thiếu sư Vương phủ chủ đạo, lần này là nhằm vào áp giải Phương Thất Phật lên kinh, trong Vũ triều có mấy đại gia tộc đều đã tập trung vào bên kia, không biết bây giờ đối phương đã làm chuyện thành ra nghiêm trọng thế nào rồi? Những gia tộc này nhà nào cũng xuất ra chút khí lực, sức ảnh hưởng này tuyệt đối không phải là một hai người hay là một hai trăm người có thể so sánh bằng. Hôm nay khởi nghĩa của triều Vĩnh Lạc đã hoàn toàn thất bại, cho dù Bá Đạo doanh tất cả đều ra tay thì cũng chỉ như bọt nước mà thôi.

Trái ngược biểu hiện bá đạo bề ngoài như đối với Lương Sơn, trong lòng Ninh Nghị cũng biết, những này gia tộc đó mới là cá voi nấp dưới nước. Trên phương diện lớn họ bộn bề công việc, cùng hợp tác với đám người Vương phủ, Thái Kinh, Đồng Quán lên phía bắc mua thành, nóng lòng khôi phục lại việc buôn bán ở phía nam, chuẩn bị cho việc buôn bán mới sau khi diệt Liêu. Đối với Phương Thất Phật, trong mắt những người này nhiều lắm chỉ là một câu nói, nhìn mấy trăm người của Hình Bộ áp tải tù nhân lên bắc, nhưng nếu có cướp tù thì đối phương sẽ tăng lên rất nhiều người. Đến lúc đó, không có một giới hạn cao nhất nào cả.

Dù có thể là dùng phương thức sét đánh không kịp bịt tai cứu Phương Thất Phật, xung quanh hoặc khắp Giang Nam sẽ có bao vây chặn đánh. Một người đã không may, lực lượng còn sót lại của Bá Đạo doanh sẽ rơi vào tay họ. Một vài người sau khi triều Vĩnh Lạc bị diệt vất vả lắm mới trốn thoát được cũng bởi thế cục này lần thứ hai lại lần nữa bị bắt lại.

Ninh Nghị căn bản không tán thành việc cứu Phương Thất Phật. Dù sau đó hắn có hỏi thăm Trần Phàm về tình hình cụ thể thì hắn cũng chỉ là đang muốn xem Lưu Tây Quan thế nào mà thôi. Cô gái này tính tình thực sự rất bướng bỉnh. Có thuyết phục được không mình cũng không nắm chắc được. Còn Hình Bộ lần này chuẩn bị lực lượng rất hùng mạnh. Nếu như là mình thật sự đi ngăn cản, mà đám người Tây Qua lại phản công, thì dù sao mình cũng cần phải sớm nghĩ cách làm thế nào để ứng phó với tình huống đó, cố gắng để cho các nàng chạy trốn.

Chuyện ở Hàng Châu, Lương Sơn vừa chấm dứt thì lại nổi lên chuyện ở kinh thành. Đến chỗ gót chân của mình cũng không ổn, cứ bị cuốn vào những chuyện như vậy, Ninh Nghị cũng đau đầu. Hắn là người tôn trọng thực lực, căn bản cũng không muốn chạy đường vào ban đêm. Cho hắn mấy năm phát triển thực lực, sau đó đấu với đối thủ thì mới là Vương đạo. Lúc này hắn thở dài, cố gắng không để ý đến cảm xúc của bản thân. Nhưng dù thế nào thì có hai điều vẫn phải đảm bảo đó là: khuyên Trần Phàm rút lui, và khuyên Tây Qua rút lui.

Nghĩ như vậy, một lúc sau Ninh Nghị để cho chương quỳ trong lầu chuẩn bị cho việc Cao Mộc Ân có thể đến đây làm loạn. Lúc xẩm tối, Văn Nhân Bất Nhị đến tìm hắn, mà vào lúc này ở trước lầu cũng đã bắt đầu buổi biểu diễn rồi.

Ninh Nghị đặc biệt làm bài thơ cho tòa lầu thứ nhất, nhưng để tránh người khác cho rằng hắn xuất hiện quá tự cao tự đại, buổi biểu diễn tối nay này sẽ không chỉ có một tiết mục. Bài thơ mới này của Ninh Nghị thực ra sẽ là tiết mục biểu diễn đầu tiên, khi hỏa được bắn lên tạo nên ánh sáng lung linh, Lý Sư Sư sẽ ra sân khấu bắt đầu câu đầu tiên “Đông thành kiếm giác phong quang hảo”, rồi tiếp theo “Lục dương yên ngoại hiểu hàn khinh, Hồng Hạnh chi đầu xuân ý nháo”.

Trong lúc âm nhạc đệm lời, trên lầu đều đã yên tĩnh, ánh nắng cuối chiều chiếu vào cửa sổ. Một lúc sau trời bắt đầu tối. Lúc Lý Sư Sư biểu diễn xong câu thơ cuối “Vi quân trì từ khuyến tà dương, thả hướng hoa gian lưu văn chiếu” của bài thơ dành cho Văn chiếu lầu, tiếp đó sẽ là nhạc dạo và các màn biểu diễn xiếc, ảo thuật.

Buổi biểu diễn tối nay của Văn chiếu lầu không coi là kinh động cả Biện Lương nhưng nói chung cũng không mất quy tắc quy củ.

Ninh Nghị cũng nói chuyện của Cao Mộc Ân với Văn Nhân Bất Nhị, sau đó cùng chờ đối phương đến đây. Nhưng đêm đã xuống được một canh giờ, gió đêm hiu hiu thổi, đèn trên phố đã sáng trưng mà vẫn không có dấu hiệu của người tìm đến gây phiền toái đâu cả. Văn chiếu lầu lúc này đúng là một quán rượu, không phải Hí lầu hoặc là Thanh lầu, buổi biểu diễn dù hay đến mấy thì cũng không kéo dài đến tận đêm khuya. Có người ăn, nói chuyện xong thì họ bắt đầu ra về chứ không có làm loạn gì.

- Tên Cao Mộc Ân này sau khi bị nhà đóng cửa thì trở lên cao thâm khó lường ...

Ở trên gác của lầu hai nhìn lên đường phố. Ninh Nghị thấy buồn cười mà nói như vậy. Ánh lửa chiếu lên người hắn, cách đó không xa Văn Nhân Bất Nhị đang lắc đầu.

- Thực ra ta thấy không có gì bí hiểm cả. Loại người như Cao Mộc Ân làm chuyện lộn xộn cũng không phải lạ. Chưa biết chừng là trên đường đi bỗng nhiên lại gặp được phụ nữ đàn ông hoàng gì đó.

- Ồ, Thành Chu Hải chấn chỉnh y vẫn chưa đủ ...

Ninh Nghị sờ mũi:

- Hơn nữa, nửa năm bị giam lỏng tại sao bỗng nhiên lại được thả ra.

- Lúc trước ta cho đi hỏi thăm, nghe nói hôm qua ở phủ Thái úy y bỗng nhiên nổi điên, nhìn trúng Sư Sư cô nương, sau đó y khóc với cha mình kể lể cả một buổi chiều. Đại khái là cha y gây áp lực gì đó ...

- Cái gì?

- Người không biết à? Hôm qua ở phủ Thái úy y muốn cưỡng bạo Sư Sư cô nương, không chừng còn thực hiện rồi ... Ta cũng không rõ lắm. Nhưng tóm lại là đánh cho Sư Sư cô nương một trận. Lúc trước ta còn không chú ý, nhưng nhìn cách ăn mặc của Sư Sư cô nương hôm nay ... Có phải phần trên mặt hơi dày ... trước đó người không gặp cô ấy sao?

Ninh Nghị ngăn người ra, hôm qua Lý Sư Sư và Lý Uẩn có đến phủ Thái úy để xin lỗi. Hắn còn đi cùng họ một đoạn đường. Mà trước đó hắn còn hàn huyên với hai người này một lúc, cảm thấy hình như bên phía Lý Sư Sư cũng rất bình thường, thực ra hắn cũng không đặc biệt chú ý đến ... Bây giờ nghĩ lại nếu thực sự hôm qua ở phủ Thái úy họ bị Cao Mộc Ân làm phiền thì chắc chắn nguyên nhân là do mình rồi.

- Ồ!

Hắn gật gật đầu:

- Không để ý ...

517. Q.3 - Chương 519: Người Xấu

Sau khi ánh lửa bùng nổ, tiếng vỗ tay và tiếng cười vang lên. Trong không khí tỏa ra mùi đốt. Ngày xuân, ban đêm ở Trúc Ký vẫn còn đang biểu diễn, úa, ảo thuật, xiếc, âm thanh. Các cô gái Phần lâu phụ trách các tiết mục biểu diễn đã sắp kết thúc. Vì trong lâu rất nhiều người là chỗ quen biết lúc này hoặc là họ xem biểu diễn hoặc là bắt chuyện với nhau, nghị luận về buổi biểu diễn và bài thơ mới của Ninh Nghị. Với góc độ kinh doanh mà nói, không khí này cũng được gọi là thành công.

Trước đó ở trên lầu trong lòng Ninh Nghị khi cảm giác là Cao Mộc Ân sẽ không đến thì cũng hơi có nghi ngờ. Chẳng qua đối với loại người như Cao Mộc Ân, thật sự là không thể suy đoán theo lẽ thường được. Như Văn Nhân Bất Nhị đã nói, tên kia có làm ra chuyện gì thì cũng không phải là lạ.

Về phần Văn Nhân Bất Nhị, anh ta đến đây ngoài chuyện thông tỏ việc Ninh Nghị bắt người hôm nay thì cũng là bóng gió nói đến những tin tức liên quan đến Trần Phạm.

- Sáng hôm nay, ngoài Hà sóc Song hùng, bên Tập Quế Sơn còn có truyền tin tức tới, nói là có dư nghiệt Vĩnh Lạc vào thành, đây cũng là chuyện mà ta đặc biệt đến tìm huynh, ta vốn định tiêu diệt y nhưng tiếc là đến muộn một bước, để y chạy mất rồi.

- Ô, có chuyện này sao?

- À, ta còn chưa điều tra được về thân phận của người này nhưng nghe nói là võ công cao cường, rất lợi hại.

Văn Nhân Bất Nhị nhìn hắn nói:

- Huynh làm hồng đại sự của chúng phi Vĩnh Lạc, y đến tìm huynh chắc cũng không có ý đồ tốt. Có cần ta tăng quân số cho huynh không?

Ninh Nghị cũng mỉm cười nói:

- Người có võ nghệ cao cường chết trong tay người chúng ta cũng không chỉ có một hai người. Văn Nhân huynh hà tất phải căng thẳng như thế, dư nghiệt bên Phương Lạp ... cũng là bại tướng dưới tay rồi. Cho dù là ai, ta cũng không cần phải điều binh lực nữa.

Văn Nhân Bất Nhị nói:

- Ta cũng sợ làm huynh nao kinh thành thì không tốt. Huynh cũng biết chuyện Vĩnh Lạc triều gần đây đã kết thúc rồi, nhưng cũng là lúc căng thẳng nhất. Hình Bộ bên kia điều tra rất nghiêm ... qua một thời gian ngắn nữa, những chuyện nên bỏ qua thì thật sự là qua rồi, thì cũng không cần phải suy nghĩ đến những điều này.

Hai tay của anh ta gác lên lan can, nói xong thở dài một hơi. Ninh Nghị nhìn anh ta với ánh mắt nghi hoặc:

- Điều mà Văn Nhân Bất Nhị huynh muốn nói là gì?

Hai người nhìn nhau trong chốc lát rồi Văn Nhân Bất Nhị giang tay ra nhún vai:

- Ta cũng không biết mình đang nói gì nhưng ta cứ coi như là huynh đã biết.

Ninh Nghị làm ra bộ trầm tư. Đương nhiên là hắn hiểu Văn Nhân Bất Nhị có ý nhắc nhở, song bất kể hai bên có giao tình thế nào, nhưng trên vấn đề lập trường này, cũng chỉ làm ra bộ ngậm hiểu lẫn nhau mà thôi. Hai người cùng nhắm vào giải một câu đố, Văn Nhân Bất Nhị cũng không nhìn ra suy nghĩ thâm sâu của người trẻ tuổi này. Chỉ một lát sau anh ta đã chuyển đề tài.

Sau khi trò chuyện vài câu với Văn Nhân Bất Nhị, Ninh Nghị đi về phía sau Văn chiếu lâu tìm Lý Sư Sư.

Lúc trước đã gặp nàng một lần, cũng bởi vì lúc đó ở hành lang cũng không sáng lắm nên hắn thấy thần sắc của đối phương rất bình thường. Thực sự là Ninh Nghị không nhìn ra đối phương có điều gì không ổn. Sau đó lại liên tục biểu diễn, đối phương cũng phát huy hết tố chất của một hoa khôi đệ nhất kinh thành, nói vậy thì chưa chắc chuyện hôm qua nàng bị đánh đã là thật. Có lẽ chỉ là lời đồn thổi phỏng chuyện này lên, nhưng đã nghe được chuyện này hắn cũng vẫn muốn đi thăm đối phương.

Lúc đi lên tầng hai phòng ở của Lý Sư Sư, bên trong đèn tắt. Hắn gõ cửa, liền có tiếng của đối phương:

- Ai đây?

- Là ta, Ninh Nghị.

- À, từ từ.

Trong phòng có người đứng dậy châm đèn sáng. Lúc mở cửa, ánh đèn cũng hắt theo ra. Người mở cửa chính là Sư Sư, nàng vẫn mặc bộ quần áo biểu diễn, váy dài có thêu hồng mai. Thời này cả trai và gái đều mặc quần áo đậm màu, phần lớn đều là trường bào, có cùng loại với trang phục của thời Hán. Nhưng vì dùng trong biểu diễn lên sử dụng đai thắt lưng để hỗ trợ cho cơ thể, cộng thêm được phối với đường viền thêu hoa, làm cho phía dưới của bộ trang phục này nở xòe như một đóa hoa. Chỉ có điều nàng đã tẩy trang, khuôn mặt trắng trong thuần khiết, tóc mai ngang trán hất về một bên, tóc dài thoảng buộc nhưng vẫn không làm mất đi khí chất thanh lịch.

- Lập Hằng, vào đi.

- Buổi biểu diễn sắp kết thúc, nên ta đến đây thăm, nha hoàn của cô đâu rồi?

- CỬ đi thu dọn đồ đạc rồi, còn lại mình ta.

Trong phòng chỉ thấp một cây đèn ánh sáng cũng hơi mờ. Cửa sổ phía trước có thể nhìn thấy được buổi biểu diễn trong đại sảnh, lúc này đang hé mở một đường nhỏ, còn có một cái ghế để bên cạnh, hiển nhiên là sau khi biểu diễn xong Sư Sư ở trong phòng một mình ngồi ở đó để xem. Sau khi Ninh Nghị đi vào, nàng mời hắn ngồi xuống cạnh bàn sau đó bưng khay trà tới bắt đầu rót nước.

- Để ta!

Hắn muốn rót thay nhưng Sư Sư nhìn hắn:

- Chuyện này ai am hiểu hơn? Cứ để ta. Đúng rồi, ta ở trong này mới nhìn thấy hai người kia cười đùa, thật là vui ...

Nói đến đây, nàng cười một tiếng.

Ninh Nghị chú ý đến thần sắc của nàng. Tuy ngọn đèn hơi mờ nhưng hắn mơ hồ cũng có thể nhìn ra trên mặt đối phương hình như có bị sưng đỏ:

- Sư Sư thích cái này sao?

- Rất thích, mấy tiết mục ảo thuật này rất thú vị. Nghe nói đều là Lập Hằng nghĩ ra?

Sau khi rót trà xong, nàng ngồi xuống cùng hắn nhìn ra sân khấu phía ngoài.

Nàng là một người xuất sắc nhất của Biện Lương, về việc biểu diễn thế nào đương nhiên là có quyền phát ngôn. Tuy là rất tán thưởng nhưng vẫn mơ hồ có ý tứ nhắc nhở.

Buổi biểu diễn đêm nay thực ra cũng không tạo nhả lắm. Ít nhất là cũng không có những màn biểu diễn theo khuôn mẫu của đám văn nhân nhả sĩ.

Trong các loại biểu diễn, ảo thuật cùng loại với xiếc ảo thuật, nhưng xiếc ảo thuật thường tốn công phu hơn, không những phải luyện từ nhỏ, cốt cách của người biểu diễn phải cực kỳ mềm dẻo, một người có kỹ thuật luyện một môn tài nghệ cần mất thời gian vài chục năm mà vẫn bị phân vào loại tam giáo cửu lưu. Ninh Nghị tổ chức người luyện tập mấy trò ảo thuật nhỏ, dù trên sân khấu cố gắng hết mức giả bộ hình dạng ưu nhã thông dong, nhưng vẫn bị người ta cho là lỗ mãng không hợp với nơi thanh nhã.

Còn tiết mục hài hước làm cho khán giả cười ngả nghiêng thì lại càng làm cho người ta có cảm giác không hợp. Sau khi Lý Sư Sư ngồi xem cùng với những văn nhân nhã sĩ xem đương nhiên là có phát hiện ra vấn đề ẩn chứa trong đó, mới nói bóng gió xa xôi.

Tuy bây giờ nàng có kiến thức sâu rộng, cách nói năng hào phóng nhưng trong mắt Ninh Nghị, đặt trong thời hiện đại, thì nàng vẫn là một cô gái bình thường. Nghe nàng nói xong, Ninh Nghị cũng gật đầu khiếm tốn:

- Nhưng, mấy cửa hàng của Trúc Ký vốn dĩ là không định mở rộng thêm, thực ra ta lại rất hy vọng, người đến có khí tức con buôn tầm thường một chút cũng không sao.

- Hả?

Lý Sư Sư không tin.

- À! Trúc Ký cũng không phải cao cấp gì lắm, ta sẽ cố gắng nâng lên tầm trung, hoặc là hướng thấp hơn. Phối hợp với Trúc Ký còn có rất nhiều sinh ý cần xen lẫn vào cùng một chỗ. Nhưng những điều đó mới chỉ là ý tưởng, nói cũng không tốt lắm, ta chỉ muốn cố gắng nâng cao tầm ảnh hưởng của nó.

Nói đến đây hắn dừng lại:

- Đúng rồi, hôm qua các cô ở phủ Thái úy, Cao Mộc Ân đã gây ra chuyện gì vậy?

Lý Sư Sư ngăn người ra:

- Tên kia lại đến gây loạn à?

- Không, ta chỉ nghe nói nên đến hỏi thăm ...

- Không có chuyện gì cả.

Sư Sư cầm chén trà lên cười nói, mười ngón tay trắng nõn:

- Y ... y không dám đụng đến ta. Ta ở thanh lâu nhiều năm như vậy, rồi về chuyện này ... cũng có cách mà.

- Cái tát trên mặt cô không thuyết phục gì cả.

Sư Sư nghiêng đầu cười:

- Lập Hằng muốn giúp ta trút giận sao?

- À, e rằng ta cũng chẳng có cách với Cao Mộc An ...

Ninh Nghị cười, rất có cảm tình với cô gái trước mặt.

Người thân ở trong phong trần rất hiểu lòng người, nếu lúc này nàng lại nói: “Người không cần phải quản ta”, thì đối phương sẽ rất mất mặt, khó tránh khỏi sẽ gánh lấy chuyện đó, cho nên nàng nói:

- Huynh sẽ giúp ta trút giận sao?

Lại sẽ khiến người khác tỉnh táo trở lại, chứng minh nàng thực sự suy nghĩ ính.

Sư Sư nói xong câu kia thì lắc lắc đầu:

- Thế lực của phủ Thái úy rất lớn, được đương kim Hoàng thượng ưu ái. Ta cũng biết Lập Hằng huynh có bản lĩnh nhưng chuyện này không cần phải để trong lòng đâu. Huynh có bản lĩnh, ta cũng rất lợi hại đấy, cái tên Lý Sư Sư này nhắc đến cũng là hoa khôi, nhưng người ta đánh giá huynh cao, người ta không nề tình cuối cùng lại chính là nữ tử phong trần. Những năm gần đây những chuyện làm cho ta khó xử như vậy cũng rất nhiều, đây không phải lần đầu tiên. Từng bị đánh, có lúc còn bị ép uống rượu còn phải cười cho người ta xem. Hôm qua ở phủ Thái úy, Cao Nha Nội kia phát cuồng, ta nhân cơ hội đó chạy mất. Nếu đã chạy rồi, thì cũng không sao mà.

Nàng ngẩng đầu nhìn Ninh Nghị, ánh mắt cười cười, nhưng rất chân thành:

- Nếu chuyện này rơi vào người khác, có lẽ ta còn làm giả bộ đáng thương một chút. Nhưng là Lập Hằng huynh và những người khác không giống nhau, ta là bằng hữu của các huynh. Hơn nữa kiến thức của huynh rộng rãi, nói với huynh lời thật lòng là được rồi. Ta là hoa khôi, huynh là thương nhân, chắc chắn sẽ hiểu.

Nàng nói xong, thần thái cũng thoải mái hơn nhiều. Không giống ngày xưa lui tới lại có khác biệt, hiển nhiên chuyện ngày hôm qua vẫn có ảnh hưởng đến nàng một chút. Ninh Nghị suy nghĩ một chút rồi gật đầu: Cao Mộc Ân kia thật là khiến người ta mệt mỏi. mặc kệ cô cố gắng trả bất cứ giá nào giết chết hắn, nghĩ cuối cùng cũng chẳng đáng, nhưng thật sự là hắn ta hết lần này tới lần khác mang đến phiền phức cho người ta mà.

Nghe câu nói thú vị này, Lý Sư Sư cười phá lên:

- Nhưng dù sao thì huynh cũng đã kết oán với y, phải cẩn thận mới được.

- Có cách rồi.

Ninh Nghị gật đầu:

- Nhưng, trừ vết thương trên mặt thì những vết thương khác có vẻ nghiêm trọng đấy, lúc trước ta lại không để ý.

Sư Sư lại lắc đầu:

- Không có vết thương khác, cái này cũng không nghiêm trọng mà.

- Một ngày một đêm chưa tiêu hết, không cần quá chống đỡ.

- Không phải là vì nghiêm trọng.

Sư Sư đưa tay sờ lên mặt mình cười một tiếng:

- Vì da mặt ta non nớt mà.

Lần đầu tiên Ninh Nghị phát hiện Lý Sư Sư còn có một tính cách thú vị như vậy.

Sau đó hai người tán gẫu một lát, hắn cũng không nói đến chuyện Cao Mộc Ân nữa, hiển nhiên là Lý Sư Sư cũng khiêm tốn tiếp nhận ý kiến của hắn. Trong một xã hội giai cấp được phân biệt rõ ràng, mọi người đều có thể nhận ra ai mạnh hơn ai. Từ từ ý nghĩa nào đó, thì bị phủ Thái úy khi dễ cũng không phải là mất mặt.

Đến tối muộn khách cũng lần lượt ra về. Cao Mộc Ân tuyên bố tới phá quán cũng không thấy xuất hiện. Tống Vinh Bình về đến nhà đoán rằng Ninh Nghị có thể làm chủ được tình hình. Anh ta lại thấy nhị tỷ phu của mình có phần bí hiểm. Còn bản thân Ninh Nghị thì không hiểu, thực ra, bọn họ cũng không ngờ là chân tướng sự việc cũng chẳng có gì phức tạp. Lúc mà Ninh Nghị cảm thấy không đáng phải trả giá cho việc xử lý tên Cao Mộc Ân thì Cao Mộc Ân cũng đang nghĩ làm thế nào để công việc kinh doanh của hắn thua lỗ.

- Tên kia chính là sao chổi!

Tối hôm đó, một nhóm tụ tập ăn chơi, Cao Mộc Ân cũng thẳng thắn:

- Ta ở nhà buồn chán đã nửa năm! Cuối cùng đã được quay lại với các huynh đệ! Tên tiểu tử Ninh Lập Hằng, kia từ khi gặp hắn ta không gặp được chuyện gì hay ho cả. Muốn xử lý hắn rất đơn giản, nhưng sẽ lại gây loạn. Ta mới ra được một ngày, còn chưa chơi đùa được cô gái nào, nếu lại bị phạt không thể ra ngoài, ta sẽ chết mất.

Gã buông tay:

- Mọi người nói xem. Ta có giống là ngu ngốc không?

Có thể bởi vì nhìn gã không giống, trong lúc nhất thời không có ai trả lời câu hỏi này. Thật ra những kẻ ăn chơi trác táng hơn phân nửa thường ý thức được mình nhân giới không đủ, những kẻ thật sự ngu ngốc không nhiều lắm. Cao Mộc Ân có thể ở trong nhà ra oai với Lý Sư Sư, còn nói gây sự với Ninh Nghị, rốt cuộc cũng được Cao Cầu ngầm đồng ý cho ra ngoài, gã cũng không muốn vừa ra đã bị giam lỏng. Tối hôm

đó là tiếp thu ý kiến của quần chúng rồi quyết định làm một âm nhân dùng thủ đoạn cao minh phía sau, sẽ không bị người ta phát hiện. Một lúc sau, mọi người nghĩ ra rất nhiều ý tưởng, sau đó vui vẻ đi tìm nữ nhân để chơi đùa ...

518. Q.3 - Chương 520: Tình Nghĩa

Trong kế hoạch ban đầu của Ninh Nghị là xuôi huyện Mộc Nguyên ở phía nam để đón thê tử về, đáng nhẽ cần mấy ngày nữa mới khởi hành được. Nhưng bỗng nhiên Trần Phàm đến mang theo tin tức làm rối hết cả kế hoạch ban đầu của hắn.

Làm ngày hôm sau mừng bẩy tháng hai đã biến thành một ngày bận rộn.

Từ sáng sớm, trước tiên xử lý chuyện đi nam có liên quan đến điểm quan trọng nhất của việc sắp xếp bên ngoài thành đại viện. Dù sao Ninh Nghị cũng đối mới rất nhiều phương thức khai thác. Xuất phát từ việc làm chủ tình thế để cho Trần Phàm ở lại thành suy nghĩ linh tinh. Ninh Nghị còn dẫn y đi tham quan một chút, ăn những món ăn nổi tiếng, nước ép qua quả bưởi cà trứng chín cút muối. Y ăn rất ngon lành trong ánh mắt lại dần dần có sự nghi ngờ: người này sau khi đến kinh thành chính là làm những việc này sao? Yêu cầu về sinh hoạt của Ninh Nghị khá thấp. Cho dù Hàng Châu đại loạn, lúc có điều kiện hắn vẫn cố gắng ăn những thứ này. Trần Phàm cũng biết về chuyện này.

Thực tế là nước trái cây ép và trứng chim cút trong thời đại này không phải là không có. Ninh Nghị cho đóng gói cẩn thận, còn có cách bảo vệ cho trứng chim cút không bị phân hủy. Nếu để Trúc Ký tiêu thụ sẽ có được một khoản lợi nhuận. Còn nói là làm mới thì rõ ràng là xằng bậy. Nhưng thật ra Ninh Nghị tự làm. Lúc đi ra ngoài hắn còn mang theo một ít nước trái cây.

Trừ bên ngoài thành cần phải đi ra còn có một bộ phận hăng buôn vải của Tô gia trong kinh thành. Trong chuyện này có mấy người được Ninh Nghị sắp xếp cho đi học. Bắt đầu chuẩn bị cho họ mấy ngày sau xuôi nam. Đêm hôm trước đã thông báo cho bọn họ hôm nay sẽ đến thăm rồi.

Trần Phàm ngồi trên bậc thang trong kho hàng sau sân của hàng buôn vải Tô gia, nhìn Ninh Nghị đọc 5 cái tên của đàn ông.

- Chuẩn bị tốt xong chưa?
- Chuẩn bị xong rồi!
- Có tự tin không?
- Tự tin!
- Các người thế nào?
- Chúng ta là tốt nhất!
- Được cứ như vậy đi ... Đi dọn đồ, lúc này đây mấy người không giống ở trong tiệm buôn bán nữa. Chuẩn bị tốt, tất cả phải nhờ vào các người.

Cách ăn nói lớn tiếng như vậy không phù hợp lắm với con người của thời đại này. Khả năng quan sát của Trần Phàm rất nhạy bén. Ngoài việc Ninh Nghị phát hiểu, lúc đối phương trả lời. Những người này tỏ ra khá thông dong, tự tin. Xoay người về sau, ánh mắt và phong độ có chút không yên và do dự. Không biết trước kia họ là những ai? Một lúc sau, hai người ngồi ở ghế đá bên ngoài kho hàng uống nước trái cây. Trần Phàm liền hỏi nghi vấn trong lòng y.

- Mang 5 người này xuôi nam, bọn họ là trợ lý của huynh sao?
- Không phải, bọn họ đi bán vải.
- À?

Người đi đi lại lại trên đường, ánh nắng ngày xuân chiếu vào lùm cây. Ninh Nghị quay đầu lại nhìn cửa hàng vải Tô gia bên kia vẫn chưa cửa. Hắn giờ bình sứ nước trái cây lên uống một hơi.

- Sau khi cả nhà chúng ta lên bắc. Hăng vải của Tô gia do vợ ta làm chủ, làm ăn rất khá. Nhưng con gái làm ăn có phần bất lợi, hăng buôn vải bên kia bất nạt. Có thái độ chèn ép. Thực ra bây giờ muốn mở là mở được thôi nhưng vì thu hút bên kia quá nhiều, cho nên vẫn kéo dài đến bây giờ. Vì vậy chuyện ta huấn luyện mất người dự bị để cho họ đi tiêu thụ một chút.

Ninh Nghị nhấp một ngụm nước trái cây rồi cười rộ lên:

- Trong năm người kia, có hai người lúc trước từng làm hỏa kê bán vải. Có một người trẻ tuổi là chương quầy, ngoài ra còn có hai người ta điều từ Trúc Kí đến. Hăng buôn bên này cần người, trước hết phải đẩy mạnh việc tiêu dùng vải. Lần này cho họ xuôi nam định để bọn họ phát triển một chút nghiệp vụ ở những huyện phụ cận, đi đến một vài nhà có tiền chào mời một chút.

Trần Phàm hiểu, liền nhú mày:

- Kinh doanh du thương, kiếm được bao nhiêu tiền?

- Không phải nói như vậy.

Ninh Nghị cười lắc đầu.

Với thể đạo của Vũ triều lúc này, đẩy mạnh tiêu thụ không ngoài hai loại mới làm và quen thuộc. Du thương giang hồ thường chọn những nơi nhỏ để đi, loại người này hơn nữa là lấu cá đáng khinh, giang hồ khí trọng, cũng tương tự như xa thuyền điểm cước, vô tội cũng là một loại nên giết, bọn họ làm kinh doanh đại hộ không hề dễ dàng. Phàm là những kẻ có tiền, thông thường sẽ là khách quen của một số cửa hàng cố định, tương tự như tại Giang Ninh, có một vài phú hộ muốn may y phục thì sẽ gọi chương quầy và sư phụ quen thuộc của Tô thị tới nhà, hoặc có lẽ Tô thị có hàng mới muốn tiêu thụ, cũng bảo chương quầy thông thường sẽ là khách quen của một số cửa hàng cố định, tương tự như tại Giang Ninh, có một vài phú hộ muốn may y phục thì sẽ gọi chương quầy và sư phụ quen thuộc của Tô thị tới nhà, hoặc có lẽ Tô thị có hàng mới muốn tiêu thụ, cũng bảo chương quầy đến những nhà mạnh vì gạo bạo vì tiền đến nhà hỏi đối phương có cần gì hay không.

Trong hai phương thức này, thương nhân dù gì là một nghề ti tiện, một tên chương quầy dù có mạnh vì gạo bạo vì tiền nhưng trong cách nói năng và khí chất cũng mơ hồ kém một bậc.

Thực ra cách nói năng và khí chất lúc này là một cách đặc biệt để nói rõ thứ này thứ kia. Thời kì tiền Tần, có người dựa vào một đôi lời đạo lý có thể dụ dỗ được những người xung quanh. Trong Tam Quốc, “Nhìn cách nói năng và phong độ của người này bất phàm” là có thể đánh giá được ngay có nên trọng dụng người này hay không, hoặc là lập tức cùng người ta kết làm huynh đệ. Xét đến cùng, đó còn có liên quan đến cả những trình độ tri thức văn hóa. Đại bộ phận là những người cả đời chưa đi xa quá 100 dặm, có thể nắm được đại thể, hoặc có những bàn luận về người trong thiên hạ có khả năng logic hơn phân nửa là tốt rồi.

Đến Vũ triều dù là văn phong nhưng thịnh nhưng dù sao tỉ lệ người đọc sách cũng chưa nhiều. Trong chuyện này xóa một ít những con mắt sách có thể là người có cách nói năng không bình thường. Trên cơ bản có người tiến thân lên tầng lớp cao rồi. Hơn nữa, theo cách nói này, phong độ, tự tin, tất nhiên là được bồi dưỡng từ học vấn và cảm thức xã hội. Xã hội phong kiến nghiêm khắc, ở mặt này cơ hội để mưu lợi không nhiều lắm, nhưng lại trùng hợp với điểm mạnh của Ninh Nghị.

Thúc đẩy giáo dục, những quan niệm của đời sau Ninh Nghị là người đầu tiên làm. Đó là học cấp tốc để thay đổi cách con người đối nhân xử thế. Những người này có thể không có học vấn cao, nhưng chỉ cần đủ chỉ số thông minh và khả năng logic là được. Ninh Nghị cho bọn họ biểu hiện sự tự tin cũng là một cách để biểu hiện sự chuyên nghiệp. Từ nay về sau đi đến đâu cũng là cái vẻ “ta đến từ kinh thành”. Thăm hỏi những chủ nhà có tiền, tìm một nơi kém phát triển một chút, để nhui một chút, lòng hư vinh nhiều một chút. Báo cho đối phương biết sự phát triển của bên ngoài, trào lưu của kinh thành. Sau đó đẩy mạnh việc tiêu thụ hàng hóa. Cố gắng tạo mối quan hệ, sau này có thứ gì tốt sẽ cố gắng để lên lút để lại cho đối phương.

Trong lúc này, đợi cho nhóm nhân viên chào hàng chuyên nghiệp hơn một chút, khả năng thuyết phục mạnh một chút, bắt đầu chuyển đi đến những nông thôn gần kinh thành. Hiện giờ, chênh lệch giàu nghèo lớn,

những nhà có tiền chưa lấy ra dùng hoặc căn bản là chưa biết dùng vào việc gì có khá nhiều, giống như câu nói ở hậu thế là “Bạn có biết Amway không?” đều có thể lừa được nhiều người, lúc này không có lý do không được.

Đương nhiên, việc huấn luyện năm người này hiện tại chưa đủ thời gian, huống chi còn chưa có tình hình thực tế để áp dụng, làm sao có thể dựa vào tình trạng lúc này để tạo nên một hệ thống đẩy mạnh tiêu thụ, chỉ có thể tự từ đi hoàn thiện. Nhưng dù gì với việc đầu tư không nhiều, dù là thất bại, năm người này trở về chỉ ít cũng có thể làm chưởng quỹ, Ninh Nghị cũng không vì thế mà lo lắng, con người dù sao cũng là tài nguyên có thể thu về để sử dụng.

Đương nhiên mấy thứ này tạm thời chưa có cách nào nói rõ với Trần Phàm được.

Thực ra cũng không cần thiết. Ninh Nghị chuyển hướng đề tài nói:

- Sau khi kết thúc chuyện của sư phụ huynh, huynh định thế nào?

Trần Phàm suy nghĩ một chút, uống một ngụm trái cây nói:

- Còn có thể làm gì được? Mạng của ta đã bán cho Lưu Tây Qua rồi. Lúc thành Hàng Châu bị phá, ta giữ đúng lời hứa chưa từng bỏ đi. Đến lúc sau này thì đi Miêu Cương xem có gì để làm không, hoặc khi có cơ hội, lại cùng các cô ấy khởi binh tạo phản chống lại các người.

- Huynh vẫn còn muốn tạo phản sao ... ? Ninh Nghị lắc đầu cười.

Trần Phàm thở dài:

- Ta thì không sao, trước kia theo sư phụ ngoài việc tạo phản ra cũng chẳng có việc gì khác để làm. Cũng không biết là sau khi tạo phản thì có năng lực gì. Ta theo sư phụ từ bé, gặp không ít cảnh giết người, không giết người khó bình ổn oán hận trong lòng, nhưng sau khi giết xong ta mới phát hiện không giải quyết được vấn đề gì cả. Đặc biệt là những người trước đây bị người ta giết cũng dần dần đều biến thành kẻ giết người, ta cũng chẳng có hứng thú gì nữa.

Quen Trần Phàm từ Hàng Châu, thực ra Ninh Nghị cũng khá quý mến y. Tuổi trẻ, võ công cao cường, có nhiều lúc lỗ mãng nhưng thực tế rất hiểu chuyện. Lúc ấy địa vị của y trong nghĩa quân không cao, tuy làm đệ tử của Phương Thất Phật, lại là người trẻ tuổi có thể ngăn cơn nổi bão của Lưu Tây Qua. Ngoài điều đó ra thực ra mà nói để cho y có cơ hội đảm đương thực quyền lại không nhiều.

Lúc đó Phương Thất Phật bên kia mơ hồ đồn đại là Phật soái yêu quý đệ tử, hy vọng là sau khi trải qua tôi luyện y có thể làm được đại sự. Nhưng thực tế, Ninh Nghị có thể nhìn ra tất cả là do thái độ tiêu cực của Trần Phàm. Có thể y là tấm gương mẫu mực trong đánh giặc, lúc không có người y cũng có thể gánh vác công việc, nhưng chỉ cần có người tiếp nhận thì y lập tức bỏ ngay, bộ dạng được chẳng hay chứ.

Tất cả các lý do từ sau khi y giúp một đám học sinh đi ám sát Bao Đạo Ất đã chứng minh rõ hơn về điều này.

Còn bé y đã không nơi nương tựa, sau khi theo sư phụ sự nghiệp phát triển nhanh. Đến lúc Vĩnh Lạc triều suy tàn, Phương Thất Phật bị bắt, y ở trong bôn ba thực ra cũng cảm thấy tương lai vô cùng mờ mịt. Lúc này Ninh Nghị hỏi, y trả lời một câu như vậy, dừng lại một chút, sau đó cười phá lên:

- Thực ra bên Tây Qua không biết là đang bận rộn cái gì. Cô ấy có cách nghĩ hi vọng sau khi ta đi có thể tìm được một lý do tạo phản.

Đây cũng là lý do thoái thác y thuận miệng nói mà thôi, suy nghĩ một chút, lại hỏi:

- Vậy còn huynh, Lập Hằng huynh định sau này thế nào?

- Ta thì khá đơn giản.

Ninh Nghị ngồi ở đó giang tay ra:

- Giống như lúc trước, người Kim thế lớn. Vũ triều suy yếu đã lâu, sau khi diệt Liêu xong là sẽ xua quân xuôi nam đây, đại khái là ta làm chút chuyện ...

- Chính là ... chuyện này?

Trần Phàm giờ bình sứ lên.

Ninh Nghị cười:

- Chính là chuyện này ... Phải làm việc, có được sức ảnh hưởng, có được người, cần có người, còn phải có tiền nuôi người ... là như thế đấy ...

- Có quyền là được rồi, cần gì phải có tiền chứ?

- Cũng giống như nhau thôi, dù là làm quan thì bên cạnh cũng có cả một đám người cần ăn cơm. Từ Tể tướng Thượng Thư cho đến quan tiểu phẩm không nịnh bợ hoặc thanh liêm đâu có được mấy người. Xét cho cùng, quốc gia cũng được mà bang phái cũng được, kết đảng cũng thế, đều là vì lợi ích mà kết hợp lại, điều này mang lại lợi ích hữu hình, cũng mang lại lợi ích thực tế. Không truy cầu tổ chức hữu hình, không có biện pháp lớn mạnh thật sự, không có tổ chức lợi ích thực tế thì đến cơ sở cũng không có đâu.

Một lúc trôi qua, Trần Phàm gật đầu:

- Nhưng ta không cảm thấy chuyện này có thể kiếm được bao nhiêu.

- Đó là nghề nghiệp của ta.

- Vậy ... người Kim có xuôi nam không? Nếu huynh muốn ngăn cản chuyện này, vậy sau này thì sao?

- Sau đó ... làm một ông chủ, cùng vợ con an phận ở một nơi. Xây dựng một thôn trang thuê người trông coi ... Ta dạy học ... vân vân ... đại khái là như vậy.

Trần Phàm ngẩng người ra sau đó nhú mồm, uống một ngụm hết nước trái cây trong bình sứ:

- Ha.

Ninh Nghị nhún vai. Hai người ngồi dưới bóng cây bên bờ sông, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Lại qua một lúc, Trần Phàm lại nghĩ ra nói:

- Tây Qua cũng sẽ không ẩn cư cùng huynh đâu.

Ninh Nghị gật đầu:

- Đây chính là một vấn đề ...

Đã đến giữa trưa, hai người hàn huyên mấy câu. Đối với chuyện xuôi nam này Ninh Nghị chắc sẽ không trực tiếp tham gia vào nghĩ cách cứu Phương Thất Phật.

Hai người có cùng nhận thức về việc này, dù sao với thân phận hiện nay của Ninh Nghị, nếu hấn thật sự xuất hiện ở trước mặt đám người Phương Bách Hoa, thì không riêng gì triều đình mà rất nhiều người sẽ lấy mạng hấn. Còn ngay cả thái độ của Phương Bách Hoa e rằng cũng không tốt. Cũng vì chuyện này mà hấn phải viết một lá thư để Trần Phàm mang về cho Lưu Tây Qua. Còn về phần hấn, đầu tiên là đi tìm vợ sau đó xuôi nam về Giang Ninh một chuyến, nói chuyện làm ăn, rồi tiếp đó là tùy cơ ứng biến.

Nếu Ninh Nghị không tự mình đi gặp mặt Lưu Tây Qua, hiện giờ thời gian quý báu, Trần Phàm cũng không đợi đến hôm sau để đi dạo cũng hấn nữa. Y tính đến giữa trưa sẽ đi. Hai người ăn trưa ở một quán gần đó, Tô Yến Bình vội vã chạy tới:

- Nhị tỷ phu, đệ có nghe nói một chuyện.

Nhìn thấy Ninh Nghị đang ngồi ăn đối diện với Trần Phàm, anh ta ghé vào tai hấn:

- Nghe nói sáng hôm qua, Cao Nha Nội có động tĩnh, bọn chúng đi tìm Võ sư nổi tiếng nhất ở Biện Lương tìm nhị tỷ phu để gây phiền toái. Trong đó có giáo đầu Địa Tự Trần Nguyên Vọng của Ngự Quyền Quán, Mã Kim Phú của Thiên Lý Phiêu Cự, Bành Hiến Ngọc của Thần Quyền Môn ...

Tô Yến Bình nói đến mức nhỏ nhất nhưng Trần Phàm là ai chứ? Trong những người mà Ninh Nghị quen biết, ngoài Lục Hồng Đề thì e rằng y là người có võ công cao nhất, đến Lưu Tây Qua cũng kém nửa phần. Đợi cho Tô Yến Bình nói xong, Ninh Nghị gật gật đầu tỏ vẻ đã biết:

- Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì ngồi xuống cùng ăn đi.

- Ăn rồi, đệ còn có việc ở bên kia, nhị tỷ phụ biết chuyện này là được rồi ... Trần đại ca, tiểu đệ cáo từ.

Trần Phàm đứng dậy chấp tay, đợi cho Tô Yến Bình đi rồi, mắt y sáng lên:

- Kinh sư Cao Nha Nội? Con trai Cao Cầu? Lập Hằng, chi bằng ta giúp huynh ...

Ninh Nghị vội chấp tay cười khổ:

- Đại ca, ta sợ huynh rồi, xin đừng có làm loạn nữa.

- Ha ha ha.

Trần Phàm cười vui vẻ.

Theo lý mà nói thì lập trường của hai người lúc này là không giống nhau. Nếu quả thực Trần Phàm phải làm điều gì đó chạy đến giết chết Cao Mộc Ân thì Ninh Nghị có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội. Nhưng dù sao Trần Phàm cũng là người quang minh lỗi lạc, nghĩ thế nào nói thế ấy. Sau khi ăn cơm xong, y đứng dậy cáo từ.

- Ta không rõ lắm về việc huynh cần làm, cũng không nói nhiều nữa, sau này hi vọng còn có cơ hội uống với huynh một ly.

- Đừng vội.

Ninh nghị khoát tay áo:

- Trước khi ra khỏi thành, đến nhà ta một chuyến đã.

- Ừ!

- Nhìn con trai một lần, nếu sau này có cơ hội hy vọng nó có thể báỉ huynh làm sư phụ, học được ít tài của huynh.

Trần Phàm quay đầu một lát rồi vỗ vai hấn cười nói:

- Vậy thì còn chờ gì nữa, đi thôi.

519. Q.3 - Chương 521: Đi Tìm Bảo Tàng Thánh Công Đi, Chàng Thanh Niên!

Sau khi từ biệt Hàng Châu, bối ập trường không giống nhau, Trần Phàm tính tình ngay thẳng nhưng ngay thẳng cũng không có nghĩa là chỉ số EQ thấp. Y đến kinh thành tìm được Ninh Nghị chưa chắc đã không chuẩn bị mình bị bán đứng hoặc vây giết.

Dù sao lăn lộn trên giang hồ đã quá nhiều năm. Có những lúc giữa người với người có thể nghĩa khí, rộng lượng với nhau. Nhưng cũng có lúc liên quan đến người nhà, thân thuộc thậm chí mưu nghịch tội lớn mọi người có làm ra chuyện gì mà thương tổn đến nhau cũng là chuyện bình thường.

Làm đệ tử của Phương Thất Phật, hôm nay y không thể rửa sạch tội là khâm phạm của triều đình, lên kinh thành chỉ là hành động bất đắc dĩ. Nếu như y còn có bất luận chủ ý gì thì chắc y cũng không tìm đến Ninh Nghị nữa. Còn nếu như Ninh Nghị đặt bẫy bán đứng y, thì theo lý mà nói đó cũng chẳng phải là chuyện gì lạ.

Tuy nhiên cuối cùng cũng không phát sinh chuyện này, cũng không phụ lòng tín nhiệm của y. Trần Phàm biết là tự cách nghĩ cứu Phương Thất Phật sẽ khó khăn. Sau khi Ninh Nghị nói ra đủ các lý do thể hiện sự bất lực của mình, y cũng chỉ đành phải tiếp nhận. Chỉ có ngoài những thứ đó ra, lúc này Ninh Nghị còn mạo hiểm để y vào nhà gặp mặt con trai hấn, sự tin tưởng này lại là một chuyện khác. Trần Phàm hiểu tầm quan trọng trong đó, ít nhiều y cũng có sự cảm động.

Chỉ là giữa nam nhi với nhau, những chuyện như này chỉ giữ trong lòng không cần biểu hiện ra bên ngoài. Sau giờ Ngọ hai người quay lại phủ. Tiểu Ninh Hi tỉnh lại sau giấc ngủ được chưa lâu sau khi khóc oa oa một hồi được Quyên Nhi dỗ đã nín.

Nhìn thấy người lạ nó tò mò mở to hai mắt nhìn Trần Phàm. Nó cũng không sợ mà giang tay ra ôm, Trần Phàm đầu tiên là bối rối sau đó cũng bế đứa nhỏ. Trong lúc chơi đùa với đứa nhỏ thì Tô Văn Định từ ngoài trở về, tìm Ninh Nghị có việc gấp.

- Nghe nói sáng hôm nay Cao Mộc Ân tìm người trong võ lâm để đối phó với huynh. Trong đó còn có người nói, trên giang hồ huynh có biệt danh Tâm ma, gây thù chuốc oán nhiều. Cho dù bọn chúng có làm gì đó thì cũng không ai biết ...

Tô Văn Định kéo hẳn ra ngoài hành lang nói nhỏ:

- Những người kia có Trần Nguyên Vọng Ngự Quyền Quán, Bành Hiển Ngọc, Phan Kế Nghiêu, Mã Kim Phú ...

Anh ta nói xong chuyện thì dời đi. Trần Phàm từ trong phòng đi ra nhìn Ninh Nghị cười:

- Sao vậy, đắc tội với người nào thế ... ?

Ninh nghị giang tay ra:

- Có một tên địch cũng không dễ đối phó.

- Huynh định làm gì, chi bằng hãy như ta nói, chiều hôm nay ta sẽ giúp huynh đi trừng trị y ...

Trần Phàm rõ ràng là đùa cho vui. Ninh Nghị bĩu môi:

- Xin đấy, để ta tự đi giải quyết.

Hắn dùng lại một chút rồi lại nói:

- Muốn ép ta, ta sẽ đâm chết y, tên khốn khiếp kia ...

Tô Yến Bình và Tô Văn Định kể trước người sau đều đến báo tin đủ để chứng minh tin tức này không phải phát ra ở một nơi. Hiện giờ Tô gia vào kinh chưa được lâu, không có nhiều người quen, trong thời gian ngắn như vậy mà đã đem chuyện này ồn ào ra ngoài, đủ để chứng minh đám Cao Mộc Ân và đám con cháu kia làm chuyện không biết giữ bí mật. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Trần Phàm và Ninh Nghị cảm thấy buồn cười.

Nắng chiều tươi sáng, một lúc sau trên đường ngoài thành Biện Lương, hai người chia tay nhau. Ninh Nghị nhìn Trần Phàm cười ngựa như bay về phía nam, hẳn kẻ thở dài. Nhân lực nghèo nàn sao mà cứu được Phương Thất Phật. Vả lại nhìn từ bất kì phương diện nào nghĩ cách cứu viện cho Phương Thất Phật cũng là điều không thể.

Nhưng đạo lý là đạo lý, sau khi mình từ chối, Trần Phàm cũng không có biểu hiện gì bất ngờ cũng không đi xin giúp, nói rõ trong lòng y đã có sự chuẩn bị. Trong lòng người không có sự hi vọng cũng chẳng khác nào là một hình thức khác của sự tuyệt vọng.

Cũng phải, e rằng không riêng gì Trần Phàm, mà đám người Phương Bách Hoa nghĩ cách Phương Thất Phật hẳn là cũng nghĩ như vậy. Vĩnh Lạc khởi nghĩa làm chấn động Thiên Nam, oanh liệt một hồi đến cuối cùng cũng tan như khói lửa. Lực lượng phản lại đã tới, thiên hạ rộng lớn bọn họ cũng khó có chốn dung thân. Ngoài hi vọng vào Lưu Tây Qua ra, trong lòng những người còn lại đều mờ mịt. Cho dù Lưu Tây Qua có một đường lui thì cuộc sống sau này cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhưng dù thế nào đây cũng là “ổ gà” mà mỗi người phải tự trải qua. Nếu không qua được thì đó là đường cùng rồi.

Hắn quay về thành, đi thẳng đến Tướng phủ. Hiện giờ hắn quản lý phần lớn hàng hóa cho Tướng phủ, trước khi xuôi nam hắn cũng muốn nói với Tần Tự Nguyên một chút.

- Hả? Còn muốn quay về Giang Ninh ư? Vì sao vậy?

Nghe Ninh Nghị nói hành trình xuôi nam của mình, Tần Tự Nguyên liền hỏi.

- Năm ngoái vì chuyện của Lương Sơn mà Tô gia Giang Ninh đã tử thương gần một nửa, sau đó ta lên phía bắc, trước tiên cũng là vì chuyện này. Bây giờ đã trừ được Lương Sơn, các chuyện ở Biện Lương đã ổn hơn một chút cho nên chuẩn bị trở về, tiện thể để tế bái một chút.

- Cũng được, là việc nghĩa nên làm.

Tần Tự Nguyên gật đầu sau đó cười nói:

- Đến đúng lúc lắm, chuyện hôn nhân của Tiểu Bội cũng không còn xa nữa. Ta đang muốn tặng một bộ tranh chữ về, vốn là chuyển về, nhưng nếu Lập Hằng xuôi nam cũng dễ thay ta chuyển giao.

Ông ta nói xong, lấy từ trong ngăn kéo ra một tập tranh đã chuẩn bị sẵn:

- Thực ra nếu sớm biết Lập Hằng sẽ đi, lễ vật sẽ là một bài thơ mà Lập Hằng sán tác, lão phu giúp viết cũng là tốt nhất. Ta, người và nha đầu Tiểu Bội kia có quan hệ thầy trò, như vậy lại tốt hơn.

- Lúc này cũng khó mà viết được từ gì hay!

Ninh Nghị cười lắc đầu:

- Văn Nhân Bất Nhị đã chuẩn bị đi về phương nam rồi?

- Loạn Phương Lạp ở phía nam đã dẹp xong, cậu ta cũng đã được rèn luyện một thời gian ngắn rồi, vốn là định đi phía bắc. Nhưng giờ tình huống phía nam có chuyển biến. Sau khi Phương Lạp chết có rất nhiều người lại nổi dậy một lần nữa muốn chia lợi ích. Đánh một trận đã giết một đám người, bây giờ việc chính là phải trấn an dân chúng, nhưng nhà ở không có, thiếu nước, thiếu lương thực nhiều thương gia bán hàng với giá cao. Huyện Châu không thể bình ổn giá hàng, có những viên quan còn nghĩ triều đình sẽ trực tiếp cứu tế, chào hàng cho tiểu thương bán ... Đủ chuyện lung tung, lộn xộn, không ít người đã nhúng tay vào ...

Ông thở dài, Ninh Nghị có hơi nghi ngờ nói:

- Chuyện này, Mật Trinh ti không nên nhúng tay vào chứ?

- Có một vài khoản mục. Hiện tại đang ở bên kia.

Tần Tự Nguyên lấy một xấp giấy đưa cho Ninh Nghị nói:

- Tin hôm qua đấy. Lúc Phương Lạp tạo phản, có một vài sổ sách đã rơi vào thảm họa chiến tranh, đó là khế ước nhà cửa, cũng có không ít tin nội bộ bí mật, không giữ được. Nhưng sau khi thảm họa chiến tranh ở Hàng Châu kết thúc, có những người đang bí mật điều tra. Ví dụ như nói một vài nhà buôn muốn vùng Tô -Hàng ... Lúc đầu Mật Trinh ti không để ý. Nhưng gần đây đúng là có chuyện lạ như vậy. Nói đến thời gian thật sự là quá khéo ...

- Nếu ở bên ngoài thì khoản này chắc là vô dụng ...

Ninh Nghị đọc tin tình báo, nhíu mày nói, trong lòng thì lại khẽ động.

Tần Tự Nguyên gật đầu:

- Dù là loạn nào thì chúng thông đồng với kẻ địch bán nước, buôn lậu muối, vũ khí cùng giống như phương nam hiện nay. Không đủ nhân chứng, vật chứng, những thứ này bày ra công khai cũng chẳng ích gì. Nhưng nếu như âm thầm cảnh cáo những người này, để chúng an phận một chút thì dân chúng phía nam sẽ được yên lành hơn, có lẽ vẫn có chỗ dùng được.

- Nhưng ... thời gian gấp rút.

Ninh Nghị nhìn Tần Tự Nguyên, ông lại nhìn hắn với ánh mắt thận trọng:

- Sau khi Phương Thất Phật bị bắt, tin tức này dần dần nổi lên, còn đồn đại rằng Vĩnh Lạc triều có bí mật giấu vàng bạc. Qua thời gian có kẻ muốn rút củi đáy nồi, muốn giữ lại mạng của Phương Thất Phật ... Lập Hằng cảm thấy thế nào?

Ninh Nghị suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dù là giả, nhưng tin tức truyền ra ngoài, cũng chứng minh tin tức trên tay người này xác thực đâm vào chân khiến cho không ít người phải đau rồi. Thật hay giả cũng không sao. Về phần Bảo Tàng ...

Hắn có chút thấy cổ quái, lắc đầu.

Mới vừa rồi ánh mắt Tần Tự Nguyên nhìn hắn, hắn đã biết tin Trần Phàm vào thành Văn Nhân Bất Nhị đã báo lên rồi. Ông ta không nói coi như là nể tình. Còn nói trên lập trường Phương Thất Phật sống hay chết không có ý nghĩa gì đối với ông ta.

Vì Phương Lạp tạo phản trước khi ông ta phục chức, ông ta biết công lao sẽ không phải của người đứng đầu. Còn nếu muốn cho tình hình phía nam ổn định một chút, điều trong tin tức nhắc đến mới là quan trọng.

Dù tin này là thật hay giả, cũng không quan tâm là có người cố ý truyền ra ngoài hay không, nhưng có thể khiến cho người khác có động tĩnh, cũng nói rõ những tin tức này có điểm quan trọng. Nếu như Mật Trinh ti nắm giữ được những điểm này, một lần nữa chia lợi ích sau cuộc chiến ở phía nam cùng với một vùng hỗn loạn mới, là có thể có quyền được phát ngôn, nếu như lợi dụng tốt thì cũng có thể làm ột bộ phận bách tính có được những ngày tháng yên ổn. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Ninh Nghị nói có thật hay giả cũng không sao.

Trước khi Trần Phàm rời đi cũng không nói chuyện này, làm cho Ninh Nghị có khuynh hướng suy luận theo hướng đây là sự thật. Nhưng nếu là giả, đã nói lên sau lưng chuyện này có một người tâm tư kín đáo vô cùng hiểu thế cục đang thao túng, cũng bởi vì điều này, mới có thể đủ uy hiếp đâm vào một bộ phận người, tiến tới để cho phần tin tình báo này xuất hiện ở trên mặt bàn của Tần Tự Nguyên.

Lẽ nào trước khi Phương Thất Phật bị bắt lại có khoản đặng sau kia? Ngay cả Phương Bách Hoa, Trần Phàm cũng không nói cho biết, chính là muốn để cho những thế gia thân hào này cuối cùng phải chịu thiệt sao? Trong lòng Ninh Nghị nhớ lại ban đầu trong doanh trại của Phương Lạp người có khả năng làm chuyện này, ngoài Phương Thất Phật ra, những người còn lại đều không có ẩn tượng gì.

Cầm lễ vật tặng cho Chu Bội, một lúc sau Ninh Nghị cáo từ Tần Tự Nguyên. Lúc hắn chuẩn bị rời khỏi Tướng phủ thì gặp Kỷ Khôn, chào hỏi xong, Kỷ Khôn nói:

- Chiều nay, ta có đi thăm hỏi Trần Nguyên Vọng, chuyện của Cao Nha Nội, tạm thời ngươi không cần để ý.

Ninh Nghị chấp tay:

- Tạ ơn Kỷ tiên sinh.

Trong mấy phụ tá ở trong phủ Tướng có Kỷ Khôn hơn bốn mươi tuổi là một trong những người mà Tần Tự Nguyên tin tưởng nhất. Tính cách khá thâm trầm nhưng cũng không cao ngạo. Rất nhiều chuyện trong phủ Tướng là do ông ta xử lý, bao gồm cả chuyện “bắt thiu”. Lúc trước Thành Chu Hải cũng không sợ phải làm những công việc đó, nhưng với sự thuần thực thì Kỷ Khôn chuyên nghiệp hơn. Cũng bởi vì điều đó, trong những phụ tá tại Tướng phủ, người có năng lực đại diện nhất là Nghiêu Tổ Niên, danh tiếng của y lớn nhất, có sức ảnh hưởng mạnh mẽ thì lại là Kỷ Khôn.

Kỷ Khôn ra mặt đến Ngự Quyền Quán. Đám người Trần Nguyên Vọng cũng phải biết nặng nhẹ trong đó. Chẳng qua Cao Mộc Ân muốn gây chuyện chưa đầy nửa ngày. Đám Tô Yến Bình, Tô Văn Định, Kỷ Khôn đã biết hết. Đám ăn chơi trác táng này thực sự không có gì bí mật được.

Chuyện này vẫn chưa xong, sau khi về nhà lần lượt có người đến nhắc nhở hắn bao gồm có Tần Thiệu Du, Vương Sơn Nguyệt, thậm chí sầm tối còn có cả Lý Sư Sư đến. Chỉ có điều lúc biết Ninh Nghị chuẩn bị sáng mai rời khỏi Biện Lương, nàng cho rằng đây là quyết định tránh họa sáng suốt của hắn.

- Có thể ra ngoài thành du ngoạn là được, ta rất hâm mộ.

Trời đã ngả về chiều, trong phòng khách có một cô gái xinh đẹp đang chống cằm tỏ vẻ hâm mộ, trong ánh mắt dường như còn có cả sự cô đơn.

Sáng sớm hôm sau, hắn mang theo đám người Quyền Nhi, Ninh Hi, Chúc Bưu rời khỏi thành. Đồng hành còn có Văn Nhân Bất Nhị, Yến Thanh và một thám tử của Mật Trinh ti. Mọi người đi được hơn hai mươi dặm thì chia nhau một người một đường, Ninh Nghị dẫn mọi đi về hướng huyện Mộc Nguyên. Còn Văn Nhân Bất Nhị với Yến Thanh thì dẫn theo một bộ phận khác xuôi nam đi về Hàng Châu, làm nốt công

việc cuối cùng của sự kiện khởi nghĩa Vĩnh Lạc triều.

520. Q.3 - Chương 522: Đường Thì Minh Nguyệt Tại Tăng Chiêu Thái Vân Quy

Trong cơn mê tỉnh dậy, lúc này trời còn chưa sáng, Tiểu Thiên nằm ngay bên cạnh Tô Đàm Nhi, người Tiểu Thiên đang dựa vào nàng, thân thể mềm mại, ấm áp.

Khi cảm nhận được cảm giác này, nàng lại nhớ lại cảm giác vừa rồi trong mộng, mang tai có chút nóng lên, chính mình chút nữa là đã coi cô ấy là tướng công rồi.

Sau khi thành thân, tuy rằng đến nay Tiểu Thiên cũng đã thu phòng, nhưng thiếp thất theo lý mà nói thì đáng ra không nên cùng với vợ cả ngủ cùng một chỗ hay sao.

Nhưng giờ đang ở nơi khác nên cũng không cần phải để ý quá nhiều như vậy, tình cảm giữa hai bên như tỷ muội, hơn nữa trước đây khi tuổi còn nhỏ, chẳng phải cũng đã từng ngủ cùng nhau trên một chiếc giường đó sao.

Nói chung, trong ba người nha hoàn lúc đầu, tính tình của Quyên Nhi là bình tĩnh nhất, lúc ngủ hơi nghiêng mình, giống như một cô gái cần được bảo vệ, lại sợ người lạ nữa, Hạnh Nhi cũng giống cô chị, tuyệt đối không bao giờ có thói quen ôm người khác khi ngủ, tuy rằng bình thường có hơi đánh đá với mọi người, nhưng khi ngủ cũng rất dịu dàng, cô nằm ngửa mặt, hai tay đặt trên bụng, buổi tối có lúc cũng tỉnh lại vì bị chị em bên cạnh kéo chăn.

Chỉ có Tiểu Thiên phiền toái nhất, tính tình thì cũng vui vẻ, gần gũi với người khác, nên đang ngủ có thể vô tình ôm lấy người bên cạnh, tuổi lại nhỏ nhất, ôm đến mức mà người bên cạnh còn không chịu nổi, nghe nói Quyên Nhi đã bị cô nàng ôm đến sợ phát khóc, buổi sáng mắt sưng tấy lên, oán giận nàng ta, Tiểu Thiên cũng áy náy ra sức xin lỗi. Đó là chuyện giữa tỷ muội bọn họ, nhưng lần đó thì bản thân cũng được chứng kiến.

Nàng cũng không phải để ý lắm đến việc này. Khi trước tuổi còn nhỏ, bên cạnh có mấy cô bé đi cùng, nhưng sau khi học được hai từ “Ngự hạ” từ phụ thân, nên dù nhỏ nàng đã học được nên dùng thái độ gì để đối xử với những người bên cạnh, cảm thấy không nên quá gần gũi, nhưng cũng không đành lòng xa lánh bọn họ. Cuối cùng cũng không thể hạ quyết tâm được. Vậy nên cảm thấy cô gái thân thiện và đáng yêu Tiểu Thiên kia cũng giống như em gái vậy.

Hiện giờ cả hai đều đã trưởng thành, nhưng ôm thế này thì cảm giác cũng không giống trước đây, cảm thấy không có chừng mực, đôi khi còn khiến người ta khó chịu.

Tiểu Thiên thuộc dạng người tầm trung, nhưng sau khi bỏ lớp quần áo bên ngoài ra, thì thân hình có vẻ khá thon thả. Nàng cảm nhận được cô gái bên cạnh mình giống như một thiếu nữ, thân thể mềm mại ấm áp, vòng eo nhỏ gọn, hai chân thon dài.

Thậm chí có lúc còn có trò đùa dai là đưa hai tay vào cái yếm của nàng ấy, sờ sờ bộ ngực nhẵn nhụi và đàn hồi. Tiểu Thiên giật nảy mình. Chep miệng chắc lưỡi phát ra tiếng “đùng mà”. Cảm nhận được những điều này, lại nhớ đến hồi nhỏ, nhớ đến hình ảnh nụ cười luôn mang theo sự ấm áp ở trên môi.

Đã cùng nhau lớn lên trong những năm tháng tuổi còn nhỏ, và lớn đến hình dáng bây giờ. Rồi sau đó lại được gả cho cùng một người đàn ông, trở thành tỷ muội như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng thấy có chút ấm lòng. Nàng tưởng tượng xem nếu trong tình cảnh như này thì Ninh Nghị sẽ đối xử với Tiểu Thiên như thế nào, khi mà Tiểu Thiên ôm chặt người ta như vậy, về mặt chàng sẽ thế nào. Hai người sẽ cùng nhau ngủ ra sao. Rồi nàng lại nhớ đến lúc mình và hắn ngủ cùng nhau, haizz, mình thích nằm gọn dưới bộ ngực của chàng.

Vì thế nàng cũng thử nhẹ nhàng ôm Tiểu Thiên một cái, cảm giác như là khi Ninh Nghị ôm nàng. Khi Tiểu Thiên dựa gần hơn, suy nghĩ của nàng, cũng đang bay đến nơi đó, nơi hơn trăm dặm Biện Lương thành.

Trong đêm như này, chàng sẽ thế nào, sẽ một mình ngủ trong phòng, hay cũng đang ôm Quyên Nhi như thế. Trước khi rời đi, chính mình đã từng nói bóng gió với chàng là có thể nhận Quyên Nhi làm thiếp, không biết chàng có làm như vậy hay không.

Đêm muộn, trước khi lại buồn ngủ, Tô Đàn Nhi ôm Tiểu Thiên, nhẹ nhàng thở dài, nàng thừa nhận, nàng nhớ hẳn, nhớ con. Từ ngày đầu tiên qua đây, nàng đã có suy nghĩ đó rồi.

Lúc sáng sớm, gió sớm thổi đến làm phấn hoa nhẹ nhàng bay lên trời, huyện thành nhỏ mang tên Mộc Nguyên, cũng đã bắt đầu tỉnh giấc.

Huyện thành này không lớn, nó nằm bên cạnh bờ một nhánh sông của kênh đào, giao thông tuy cũng khá thuận lợi, nhưng so với những thành phố ven kênh đào khác, nó còn chưa được khai thác và phát triển nhiều. Trước kia thì chỉ có mấy con đường trong khi thành phố nơi mà có hơn ngàn người, gần đây nhờ có Tô gia đến, họ dựng kho hàng và mở xưởng, nên nó mới náo nhiệt hơn một chút.

Sau khi trời sáng, trong viện tử nằm nằm ở bên này của Huyện Mộc Nguyên bỗng trở nên huyên náo, kể từ cái lúc Tô gia đặt chân đến đình viện này, thì hiện giờ đã bắt đầu ổn định, phần lớn người đến trong số này là phụ nữ. Ngoại trừ Tô Đàn Nhi, Tiểu Thiên, Hạnh Nhi, còn có vài nữ quản sự dưới tay Tô Đàn Nhi, trong số đó người đứng đầu tên Phụng Thu Hoa, ngoài ra còn có mấy đầu bếp nữ, còn mấy người khác là gia quyến của mấy người phòng thu chi, sáng sớm đã lo đi rửa mặt chải đầu, ăn điểm tâm sáng rồi nghe Tô Đàn Nhi thông báo qua về những công việc trong ngày.

Đợi đến lúc hết buổi sáng, những người này lần lượt đi ra ngoài, mặt trời đang lên dần, trong viện tử bỗng trở nên yên ắng. Viện lạc này không lớn, có mấy gian phòng đất gạch, cũng chỉ là bùn đất xây tường thành, không có vật trang điểm gì, ngoài tường viện là mấy con đường lớn, tuy nhiên người đi lại cũng không nhiều, trời mưa thì lầy lội, nước bẩn thì chảy lênh láng trời nắng nếu có chiếc xe ngựa nào chạy qua, thì đường lại bụi tung bụi mù. Chỉ có mỗi lần có phiên họp chợ ba ngày một lần là người đi lại nhiều hơn một chút, dân chúng tám xã trong mười dặm thành lại gánh đồ đến trong thành, có người thì đi qua con đường này, có người thì đi đường khác, có người thì bán hàng hóa ở ngay ven đường, mọi việc diễn trong thời gian nửa ngày, sau rồi tất cả lại tản đi.

Dưới mái hiên có một cái chậu sành để hơi khuất, trong đất bùn mọc lên hai chồi non, chính là mầm non của hạt giống mà hôm mới đến đây Hạnh Nhi đã trồng.

Trong cảnh yên ắng của viện tử, đôi lúc cũng có người ra người vào. Kể làm chủ nhà như Tô Đàn Nhi, thật sự cũng không thường xuyên đi ra ngoài, nếu có việc gì, bình thường vẫn là Hạnh Nhi đi làm, còn Tiểu Thiên sẽ đem các loại tơ hoặc vải dệt mẫu mang đi phân loại ở phòng bên cạnh. Sau khi đầu bếp nữ mua nguyên liệu nấu ăn ấy ngày trở về, sẽ kêu nha hoàn xuống chuẩn bị bữa ăn trưa. Cách một hai buổi sáng, sẽ có người bí mật mang một ít tư liệu đến, Tô Đàn Nhi sẽ xem ở trong phòng, khi Tiểu Đan qua đó thì sẽ được nghe những tin tức về Biện Lương từ miệng nàng.

- Văn Chiêu lâu của Trúc Ký kia cuối cùng cũng đã nổi danh, Lý Sư Sư lên sân khấu Có vẻ như mọi chuyện làm không tồi, có thành có sắc, bài từ mới của tướng công xuất hiện, khiến những người Biện Lương này đều phải giật mình rồi

Có lúc Tô Đàn Nhi vừa xem vừa cười phá lên, có lúc thì lại nhíu mày:

- Đắc tội với vị Cao Nha Nội kia không phải là chuyện gì tốt, vấn đề này tướng công phải nhờ đến sự ra mặt của Tướng phủ bên kia rồi.

Tiểu Thiên ngồi ở bên cạnh, nhìn bộ dạng của Tô Đàn Nhi rồi nhẹ nhàng mấp má miệng:

- Sao tỷ lại vui mừng trước chuyện của Trúc Ký như vậy

- Tuy rằng tên là Trúc Ký, nhưng vị Nhiếp cô nương này không quan tâm đến sự tình trong đó, mặc kệ nó gọi là gì. Sau này dù sao đó cũng là thứ thuộc về Ninh gia chúng ta, năng lực cũng tốt, ta cần gì phải để ý.

Đàn Nhi lắc đầu không lưu tâm, khoe miệng bỗng lộ lên ý cười bình thản:

- Dù sao, sớm hay muộn Nhiếp cô nương cũng vào cửa nhà ta, tính tình cô ấy điềm tĩnh, muốn chung sống hòa thuận với nàng ấy, chắc cũng không khó.

Cửa sổ phòng mở toang, khiến ánh mặt trời và những làn gió ẩm áp có thể thổi từ bên ngoài vào, mơn man trên sợi tóc của Đàn Nhi và nụ cười của nàng. Tuy rằng nàng cũng đã vì một số chuyện mà thấy rối, nhưng thật tâm khi phát hiện ra phu quân của mình còn rối bởi hơn, thì sự oán giận trong nàng đang từ từ tan biến. Hiện giờ tức cũng tức rồi, đi cũng đi rồi. Chỉ còn lại nỗi nhớ của bản thân với người đàn ông trong kinh thành kia. Cũng đến lúc đem khí chất của một chủ mẫu ra dùng rồi Đường nhiên, thân là phụ nữ, cũng không hy vọng người đàn ông của mình phải đem chia cho kẻ khác. Đây là lẽ thường tình của con người, trong lòng này, nói là có sự vui mừng và rộng lượng, nhưng thật ra là không có. Nhưng nếu nói ghen tị, thì cũng không đúng. Nếu muốn khái quát tâm trạng phức tạp này, thì cũng ngầm đến sau khi đã trải qua nụ cười và nỗi đắng cay, cũng chỉ có thể than ra một câu “thật sự là không có cách nào” thôi.

Nếu đứng ở góc độ là một thương nhân, sự tình đến nước này, phương pháp giải quyết cũng không còn nhiều, cũng may tính tình của vị Nhiếp cô nương kia, bản thân nàng cũng không ghét. Trên thực tế, trong mấy năm nay, nàng cũng đã nhìn thấy cảnh chung sống của nhiều cặp vợ chồng, kể cả vị hôn phu này không có chỗ nào đúng, cầm tiền của mình đi thanh lâu làm quen với mấy vị hồng nhan tri kỷ, thì bản thân lại càng có thể ung dung mà giải quyết, chỉ là sau khi chuyện này xảy ra, ở địa vị nàng, sẽ là hơi lạ lẫm.

Từ lúc gần gũi đến lúc động lòng, và đến những chuyện sau này, ngay cả những cho phép về thể xác và tinh thần. Hành động và ý nghĩ của vị phu quân này, cũng hơi quá mức cổ quái, thế cho nên nàng ta không biết làm cách nào để ứng phó. Nhưng bất kể là thế nào, mình cũng đã tức giận, cũng đến lúc nên để mọi chuyện cho vào dĩ vãng.

Cũng vì thế, khoảng thời gian đến Mộc Nguyên, Tiểu Thiên lại cảm thấy, tiểu thư mà không lâu trước đây đã từng khóc, từng làm loạn lên rất nhanh đã có thể lấy lại bình tĩnh, đôi lúc cũng thấy nàng ngồi bên khung cửa sổ mà trầm ngâm suy nghĩ, chắc hẳn là nhớ đến người nhà ở Biện Lương, thỉnh thoảng nói về chuyện Biện Lương, cũng có thể cười rồi trọc ghẹo vài câu, như thể chuyện chia tay với Ninh Nghị chưa bao giờ xảy ra vậy.

Kể cả dựa vào những hiểu biết của Tiểu Thiên về Tô Đàn Nhi, cũng khó mà có thể phân biệt rõ được nàng ấy đã không còn giận dữ nữa, nhưng vẫn đang bị cuốn trong những thứ hỗn độn khác, nhưng bất kể là thế nào, xem ra, nàng không muốn rời xa tướng công của mình, có thể chắc chắn điểm ấy, Tiểu Thiên cũng thấy an tâm nhiều.

Buổi biểu diễn mấy hôm trước tại Vũ Yến Lâu, ồ, bài từ này dường như đã tốt hơn rất nhiều, gây nên chấn động “Mộng hậu lâu đài cao tòa Tửu tỉnh liêm mạc đề thù Khứ niên xuân hận khước lai thì Lạc hoa nhân độc lập Vi vũ yến song phi”.

Ký đắc tiểu tần sơ kiến Lương trọng tâm tự la y Tỳ bà huyền thượng thuyết tương tư Đường thì minh nguyệt tại Tăng chiếu thái vân quy ... Đường thì minh nguyệt tại Tăng chiếu thái vân quy ... Tuy Tô Đàn Nhi không hiểu lắm về lời thơ, nhưng cũng có thể nhìn thấy được những điểm tốt của bài thơ này, trong lòng nàng thầm so sánh ưu khuyết với bài thơ “Giai nhân tương kiến nhất thiên niên” mà năm đó Ninh Nghị dùng để lấy lòng nàng, khiến nàng vô cùng vui mừng, sau đó cảm thấy một ngàn năm là lợi hại hơn. Tiểu Thiên nhìn “Lạc hoa nhân độc lập, vi vũ yến song phi” nói

- Đây là chuyện tỷ tỷ rời khỏi nhà hay sao?

- Đường nhiên không phải, mặt sau có ghi “Ký đắc tiểu tần sơ kiến” Hừ, Tiểu Tần là ai?

Khả thị lạc hoa nhân độc lập Vi vũ yến song phi Tỳ bà huyền thượng thuyết tương tư Đường thì minh nguyệt tại Tăng chiếu thái vân quy ...

giống như nói chuyện tỷ tỷ rời khỏi nhà vậy. Người đơn độc, đôi chim yến giống như muốn nói tỷ tỷ đã đi rồi, chỉ còn tướng công một mình ở nơi đó, ngóng trông tỷ về Tiểu Thiên nghiêm túc nói ...

Tô Đàn Nhi cười rộ lên, sau đó lại không còn nụ cười ấy nữa:

- Cho dù là hần, hần cũng không nên viết cho người khác

- Cũng vì hần viết cho người khác rồi treo ở trong lầu, thế nên mới thuận tay để tên của người khác lên, cũng có thể là khi đó ứng cảnh, haizz, tướng công viết ra, Lý Sư Sư đi biểu diễn, có thể là viết tặng cho Lý cô nương đấy

Tiểu Thiên ngửa đầu, một tay đặt ở cằm tỏ vẻ suy đoán.

- Haizzz, lẽ nào Lý cô nương có tên khác là Tiểu Tần.

- Sư Sư chắc hẳn là nghệ danh

Tô Đàn Nhi nói theo.

- Vốn tên của Lý Sư Sư là Lý Tiểu Tần rồi, Lý Tần, cái tên này, á

Bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, sắc mặt của Tiểu Thiên bỗng tái đi, Tô Đàn Nhi ngăn người, sau đó nhếch nhếch miệng lên, nhưng không nói ra lời nào, Tiểu Thiên chỉ ở đó suy nghĩ một chút:

- Nhưng, cũng có thể là có cô con gái tên là Tiểu Tần, á, muội nhớ ra, khi ở Giang Ninh, Cẩm Tụy Hiên có cô con gái rất nổi tiếng tên mà Triệu Tiểu Tần.

- Á

Ngón tay Tô Đàn Nhi bỗng chỉ lên.

- Ta cũng nhớ ra rồi, Triệu Tiểu Tần. Lúc đó tướng công đã từng gặp nàng ta sao?

- Tuy rằng tướng công rất ít khi qua lại cùng bọn họ, nhưng gặp qua thì chắc chắn là gặp qua, bằng không cũng có một Tiểu Tần khác, ví dụ như nói Biện Lương á

Tiểu Thiên cố gắng suy nghĩ kỹ hơn, Tô Đàn Nhi bỗng cười lên:

- Không được nhắc đến chuyện này nữa Hai người họ dù sao cũng là tỷ muội cùng được gả ột người đàn ông, lúc này lại nói đến chuyện Ninh Nghị có liên quan đến vấn đề này, trong lòng có chút buồn. Nhưng bất kể là chuyện thế nào, bỗng nhiên cũng không khỏi có những suy nghĩ vẩn vơ, tâm trạng cũng bị nó ảnh hưởng, kể cả khi đó có cầm bài thủ từ này lên xem, cũng không thể nghĩ ra thêm được gì.

Lần đầu gặp Tiểu Tần Tâm tư xao động không chịu nổi Sau cảm giác phản cảm hồi đầu. Khoảng thời gian còn lại của cả ngày sau đó, hai người đều không khỏi suy nghĩ tới, nếu ở chỗ nào không có người, Tiểu Thiên nghĩ tới là mặt lại đỏ lên. Mà chỉ cần nhìn thấy tiểu thư nhà mình nàng ấy lại cười lên. Thế cho nên, đến giờ ăn cơm, Nàng ta và Tô Đàn Nhi, Hạnh Nhi, Phụng Thu Hoa mặt luôn hồng lên. Bấm môi cười.

Tô Đàn Nhi đương nhiên hiểu được vì sao cười là vì sao, thấy nàng như vậy, bản thân Đàn Nhi cũng muốn cười, nhưng với thân phận là chủ nhân, thì vẫn có thể nhịn được. Đám người Hạnh Nhi cũng có chút nghi hoặc, đợi đến lúc ăn được nửa bữa cơm, Tiểu Thiên không nhịn được bỏ ra bàn cười, phù phù vài tiếng rồi lại ngẩng đầu lên làm ra bộ nghiêm túc, khi nhìn thấy bộ mặt của mọi người, lại thấy không thể nhịn nổi Tiểu Thiên xưa nay tuy rằng đáng yêu, nhưng ở trước mặt Phụng Thu Hoa và những người tới đó khác, thì cần phải nghiêm túc hơn nữa vì giờ không còn là nha hoàn nữa mà đã thành tiểu thiếp rồi, lúc này nàng đã khiến mọi người nghi hoặc. Tô Đàn Nhi cũng có chút không kìm được, để một tay lên bịt miệng lại, lay kia thì đánh vào mu bàn tay của Tiểu Thiên, sau đó lại véo lên mặt nàng. Cảnh tượng này khiến Hạnh Nhi không hiểu nổi:

- Sao vậy?

Cuối cùng Tiểu Thiên úp mặt lên vai nàng rồi cười một trận lớn.

Tới Mộc Nguyên, ngoại trừ việc bắt ngờ đến, thì cũng không có điểm nào để giải khuây. Lúc xế chiều, sau khi giải quyết xong mọi việc, Tô Đàn Nhi cũng có đi ra chỗ công trường bên cạnh xem xét, hoặc đi xem xét sự tiến triển của tình hình chiêu mộ nữ nhân công.

Cái thị trấn xa xôi hẻo lánh này, không có chỗ nào có thể chơi được, nếu nhắc đến non xanh nước biếc, thì đâu đâu cũng có thể nhìn thấy được, nhưng thật sự khó mà có thể cảm hứng muốn du lịch. Nhưng vẫn có thể nhắc tới ven đường ở chỗ này, các loại cứt cho, cứt trâu cứt gà các loại thì đâu đâu cũng có, quần áo những người đi đường thì cũ kỹ, phòng xá thì thấp bé, thỉnh thoảng nhìn thấy mấy tên vô lại hoặc còn đồ ngồi chồm chồm bên đường, ngồi nhìn theo cô nàng từ thành phố tới - đối với Ninh Nghị mà nói, đây chính là cảnh tượng xã hội nông thôn cũ, chỉ là thích bàn tán chuyện, chứ không phải có ý xấu. Cho dù Tô Đàn Nhi là người của thời đại này, có thể quen với những điều đó, nhưng cũng không chắc là thích nhìn thấy cảnh tượng này, ở mãi đây thì cuộc sống ngày càng trở nên vô vị.

Nhưng ở cái thị trấn bên sông này, lại có thể nhìn thấy khối đất màu xanh ở nên bên tàu cũ xa xa kia, Tô Đàn Nhi đi sẽ qua đó thử xem. Hiện giờ cái sông nhỏ này mà cũng có tàu lui tới à, Tô gia đã mua mấy khu đất gần đây, Tô Đàn Nhi đứng ở đây có thể nhìn thấy nửa phần của thị trấn nhỏ, mà xung quanh lại không có nhiều người đi qua, nàng có thể đứng đây mà tưởng tượng ra thị trấn nhỏ này sau này sẽ trở, nên như thế nào, nhưng phần nhiều thời gian là nàng nghĩ tới Ninh Nghị, tới Giang Ninh rồi lại nghĩ đến Biện Lương, nàng nhớ lúc đào hôn rồi ra cũng đã từng đi qua con sông như thế này, nhớ lại tâm tình thuở đầu, vừa muốn lúc đầu thành thân với hắn, nếu ngay từ đầu mà không trốn hôn, giữa bọn họ sẽ như thế nào.

Về tương lai, quả thật nàng cũng không có quá tin tưởng. Đi ra ở riêng, việc kinh doanh thì từ từ làm, đương nhiên nàng cũng tin tưởng là mình sẽ làm tốt, còn về phần Ninh Nghị, nàng cũng không hiểu được hắn đang làm gì, hắn đã tiêu không ít tiền, bày ra một cục diện lớn, nhưng xem như hiện tại, vẫn chưa thể nhìn ra được thành quả và triển vọng. Nhưng bất kể là thế nào, nàng vẫn nghĩ sẽ ủng hộ hắn.

Chỉ có điều là hai cửa tiệm Trúc Ký khai trương, gặp phải bên Cao Nha Nội làm khó dễ, nếu hắn muốn ứng phó với chuyện này, e rằng phải đợi qua một khoảng thời gian mới được. Tuy rằng hiện giờ bản thân không còn tức giận nữa, nhưng chuyện cho hắn thời gian để suy nghĩ kỹ, thì không thể nào trực tiếp trở về được. Thật là nhớ tiểu Hi. Nếu nó có thể sớm đến đây thì tốt biết mấy. Nàng ở đó một lúc, rồi nghĩ ngợi chuyện này, ánh mắt nhìn xa xăm, mơ hồ nhìn một đội xe ngựa qua cầu, đi vào trong huyện thành nhỏ, sau đó dường như là không có chút động tĩnh gì nữa. Tô Đàn Nhi nghĩ có thể là trong huyện thành có nhà nào đó có người thân giàu có trở về thăm? Nàng cũng không có để ý lắm đến chuyện này, bất giác đứng dậy, đi về.

Tiến vào trong thành, xuyên qua những con phố nhỏ, Đàn Nhi đang để tâm tư của mình vào chuyện tiến độ công trình hôm nay, đi bên cạnh nàng là một vệ sĩ phụ trách an toàn do Ninh Nghị sắp đặt, còn có hai cô gái đi bên cạnh. Khi đi qua cửa của mấy nhà giàu có trong thành, nàng liền làm ra vẻ vô tình liếc mắt, nhưng cũng không thấy có chiếc xe ngựa nào trước cửa, cứ như vậy nàng đi qua khỏi huyện nha cũ nát, cách đó xa xa chính là công trường nhà mình và viện tử chính ở chỗ rẽ góc kia.

Trong đầu nàng bỗng mơ hồ hiện ra một ý nghĩ, nhưng lập tức ép nó xuống: đương nhiên không phải là, thời gian mới qua không lâu, bản thân không cần phải nghĩ đến nó, nhưng thật ra đêm nay đã dặn dò Hạnh Nhi, phải đắp cao cái góc kho lên một chút ... Sau đó Nàng nghe thấy có âm thanh nào đó truyền đến từ phía trước, ở bên đó có người đang nhìn vào viện tử, có cái gì đó khiến trái tim nàng như ngừng đập, nhưng không thể nào. Có thể là lại có một đợt hàng mới được chuyển đến, là đợt hàng đến trước thời hạn thì sao. Trong lòng nàng lại tính toán suy nghĩ một chút, bước chân cũng nhanh hơn.

Ánh nắng cũng đang tắt dần bên bầu trời phía tây, Tô Đàn Nhi bước từng bước ổn định, ánh mắt bình tĩnh nhìn qua góc đường bên đó, dường như truyền đến âm thanh của một đứa nhỏ, nàng nhìn về phía đó, cỗ xe ngựa đúng là đứng ở bên kia đường, rất nhiều người đi xuống khuôn đồ, chuyển vào trong sân. Quả nhiên, là một đợt hàng tới rồi, nàng đi qua hai bước, tay phải không kim nổi nắm chặt lấy quần áo bên trái.

Đi thêm hai bước nữa, bóng người mới hiện ra cách đó không xa. Đó là một hình dáng quen thuộc, ngồi trên một tảng đá lớn trước cửa, trong tay có ôm ai đó. Là nam tử, bóng dáng đứa nhỏ bị che khuất bởi đám người, nhưng trong khoảnh khắc đó, Tô Đàn Nhi thấy đối phương ngẩng đầu lên, hướng nhìn về bên này.

Nàng bước vội vài bước, sau đó, âm thanh của đứa nhỏ truyền đến tai của nàng, sau đó bóng dáng của Ninh Nghị và đứa nhỏ xuất hiện trước mặt nàng, Ninh Hi ở trong lòng phụ thân há miệng, trong miệng còn thối ra bong bóng, Ninh Nghị véo véo mặt con:

- Đó chính là mẫu thân trốn nhà của con đấy.

Tô Đàn Nhi liền chạy tới, ôm lấy con trước mặt Ninh Nghị, hôn hôn con hai cái.

Sau đó lại dán chặt má mình vào má con, cho dù nước bọt của Ninh Hi dính đầy trên mặt nàng cũng mặc kệ.

Nàng âu yếm đứa nhỏ như vậy một lát:

- Sao nhanh như vậy đã tới đây rồi.

Nàng cúi đầu, nói xong câu này mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong ánh mắt có chút nóng nóng, trên mặt hiện ra nụ cười.

- Vợ nhà ta chạy mất, nên đàn ông trong nhà phải lo lắng chứ. Nàng nhìn ta vậy, là có ý gì?

- Ta nghĩ nếu năm đó ta trốn kết hôn thì đã tốt rồi.

- Á

Không ngờ Tô Đàn Nhi này lại đột nhiên nói ra những câu như thế, Ninh Nghị ngẩn người, sau đó giơ tay, ôm hai mẹ con họ vào.

Tô Đàn Nhi cảm thấy trán mình dán vào bộ ngực của hắn, trên mặt nóng lên:

- Đứng, có người nhìn kìa

Bên kia đường, quả nhìn có ít người đang nhìn ngó, vài nhà gần đó còn có người ra xem rất náo nhiệt, cũng có người là đi qua đường, họ chỉ chỉ trỏ trỏ đôi vợ chồng ở thành phố lớn không biết ngại, nhưng Ninh Nghị không hề để tâm:

- Để ý bọn họ làm gì.

Hắn vừa nói, vừa vẫy vẫy tay với mấy người bên đó:

- Nhìn cái gì vậy, về nhà mà ôm vợ mình đi.

Trong đại thành những người có tiền đều khá hống hách, nhưng những lời này của Ninh Nghị khiến tất cả họ mỉm cười, có người thì giơ tay kéo chồng đi, cũng có người thì vẫn đang đứng đó nhìn theo. Ninh Nghị cũng không quan tâm xem bọn họ làm gì nữa.

521. Q.3 - Chương 523: Người Nhà, Bạn Qua Thư Từ

Mặt trời ở chân núi dần chuyển thành màu vàng cam, trên sườn núi, vài cỗ xe ngựa dừng lại ở xa xa, xa chỗ đó còn có mấy người đi theo, Ninh Nghị và Tô Đàn Nhi ngồi xuống giữa đám cây cỏ, nhìn về phía chỗ Tiểu Thiên, Quyên Nhi, Hạnh Nhi đang vui đùa bên Ninh Hi.

- Chàng nghĩ kĩ rồi?

- Có nghĩ kĩ hay không, ta cũng không muốn để nàng ở đây. Nên đã sắp xếp trước, sau khi hai lần đó đi vào biểu diễn, thì đã qua đây.

- Vĩnh Bình thế nào rồi?

- Chắc đã chuẩn bị tốt cho kì thi rồi chứ.

- Thiếp

Vốn không nghĩ là chàng sẽ qua đây sớm như vậy. Bởi vì theo mật báo thì Cao Mộc Ân đang gây phiền toái cho chàng.

- Đó chỉ là chuyện nhỏ, Kỷ tiên sinh tướng phủ đã giúp ta giải quyết xong rồi, còn dư lại đám binh lính nào, nước lên đến đâu ta chặn đến đó, chúng sẽ không gây rối được đâu.

- Tiểu Tàn là ai?

- Hả?

- “Ký đặc tiểu tàn sơ kiến Lương trọng tâm tự la y ... ”

Tô Đàn Nhi đọc lại từng chữ từng chữ một, khuôn mặt Ninh Nghị đầy nghi hoặc, dường như lúc này trong đầu mới xuất hiện ý niệm này.

- Cái đó Tiểu Tần là chỉ người sao?

- Hả?

- Ta còn tưởng rằng chỉ vật gì kia, trong cả bài từ đó, ta thấy hai câu này rất không hợp cảnh

- Tướng công, chàng quá bất chấp đạo lý rồi.

- Thật sự là không có ai tên Tiểu Tần mà

Hai vợ chồng cười một trận vì bài từ này, Tô Đàm Nhi nắm chặt bàn tay của Ninh Nghị, đến cuối cùng không nói tên của Lý Tần ra, nếu không e rằng mặt của Ninh Nghị chắc cũng tái xanh. Chuyện cứ như vậy trôi đi, sau một hồi Ninh Nghị mới nhắc đến chuyện của Giang Ninh.

- Ta dẫn theo vài người đến đây, để họ ở lại Mộc Nguyên một thời gian. Họ có thể giúp nàng làm một số chuyện, coi như là một lần thực nghiệm khi về Giang Ninh, ta sẽ đến bái kiến nhạc phụ, cũng đến lúc rồi, kỳ thật lần này xuôi nam, ta còn có một việc khác Hai ngày trước ở kinh thành, Trần Phàm có tới tìm ta.

- Trần Phàm

Tô Đàm Nhi đương nhiên là nhớ cái tên này, lúc này nghe thấy một lần nữa, trong giây lát, bỗng chau mày lên.

- Anh ta lúc này

- Chuyện của Phương Thất Phật.

Ninh Nghị nhìn về phía xa xa nơi áng mây kia. Thấp giọng nói:

- Gã hy vọng ta có thể giúp gã

Nói xong câu này, hắn nhìn về phía người vợ với vẻ mặt do dự đang ngồi bên cạnh:

- Ta đương nhiên là không giúp được gã cái gì.

Sự lo lắng của Tô Đàm Nhi bỗng bớt dần. Nàng cúi đầu ngẫm nghĩ một chút. Rồi lại nhú lông mày như trước:

- Nhưng ... có thể thoái thác sao? Chàng ... Chàng định thoái thác sao?

- Không phải chuyện có thoái thác hay không. Ta cũng nghĩ đến tình người, nhưng chuyện này, ai mà dính vào là chết ngay. Ta phân tích với Trần Phàm rõ ràng về bối cảnh đằng sau. Nên chắc gã sẽ thông cảm thôi.

- Nhưng ... Tướng công vẫn muốn làm chuyện gì đó, đúng không?

Tô Đàm Nhi dán mắt vào hắn, Ninh Nghị thở dài, giơ tay nắm bờ vai của nàng:

- Ta hy vọng ... coi như là chuyện không thành đi chẳng nữa, bọn họ cũng có thể giữ lại được cái mạng, Trần Phàm, lần này gã còn đích thân đến ... còn cả Lưu Tây Qua nữa. Ta không thể nghĩ đến chuyện đi gặp bọn họ, Phương Bách Hoa bọn họ không chắc đã chào đón ta, ta cũng không muốn có liên quan đến bọn họ ... Xem xem có khả năng gặp được Phương Thất Phật hay không, nếu như có thể làm được điều ấy, ta cũng đã làm tận tình tận nghĩa rồi.

Hắn nhìn về phía xa rồi vỗ ta gọi đứa nhỏ, ngừng lại một chút:

- Cái nhà này có một nửa là của nàng, cho nên ta nghĩ để nàng biết được chuyện này ... Chúng ta hiện tại đã có con rồi, thiếp sẽ không làm chuyện gì linh tinh.

- Thiếp không muốn ... ngăn chàng trả nợ tình cảm, nếu là ta cũng sẽ phải trả ... Nhưng chuyện lớn như vậy, thiếp cảm thấy có chút bận tâm.

Tô Đàm Nhi dựa vào vai Ninh Nghị, miễn cưỡng cười cười, những chuyện như thế này, bao giờ phụ nữ cũng sẽ nghĩ nhiều hơn đàn ông, nhưng sau một lát, nàng cũng lấy lại bình tĩnh:

- Ngoại trừ khuyên lui bọn họ, chúng ta còn có cách nào khác không?

- Bên Giang Nam, có mấy khoản sổ sách, có lẽ có thể làm văn bản, ta không biết rõ về tình hình lắm, nhưng có thể thông báo cho bọn Trần Phàm.

Ninh Nghị đem một vài khoảng mực cùng với lưu ngôn của Phương Lạp về bảo tàng nói cho thê tử, rồi nói:

- Những cái này giờ không thể định nổi tội, nhưng rất nhiều chuyện, cũng có thể dùng đến nó để khởi kiện lên triều đình. Nếu người đứng sau lưng làm là dòng họ Phương Lạp, bọn Trần Phàm muốn tìm được cái này. Cũng có thể có con đường sống.

Tô Đàn Nhi gật gật đầu.

Không lâu sau đó, mặt trời đã xuống dưới chân núi, ánh đêm đã bắt đầu buông xuống. Bên cạnh xe ngựa có đốt mấy cây đuốc, bọn họ rời núi trở về thành. Sự xuất hiện của Ninh Nghị, khiến cái viện tử đã nhỏ nay lại càng khó sắp xếp phòng, Đàn Nhi để mọi người trong viện tử, còn mình và Ninh Nghị thì đi vào trong thành thuê nhà trọ. Cảnh vợ chồng đã lâu mới được đoàn tụ, nên có nhiều chuyện muốn nói, nhiều việc muốn làm, nhưng chuyện này, không tiện để người ngoài biết.

Trong đêm đó, cách thành Mộc Nguyên khoảng mấy trăm dặm ngoài chân núi, cũng sáng lên những ngọn đèn dầu. Nơi này không phải là chỗ quá hoang vu cần cỗi, chân núi kéo dài, giữa các con đồi, là những huyện thành to nhỏ, rồi thôn trang, quan đạo, và cả những con sông chảy qua đó. Không ít thôn trang cũng tương đối giàu.

Thời gian gần đây, do tin tức về dư phi Phương Lạp làm dậy truyền đến, trị an quanh trấn có hơi nghiêm một chút, đối với lực lâm hay nhân sĩ giang hồ lui tới đây đều sẽ thực hiện kiểm tra một cách gắt gao hơn. Nhưng dù sao cũng là ngày bình nên khu vực này vẫn bình yên, dù vậy, tình thế của những khu vực xung quanh cũng không đến mức trở nên căng thẳng như vùng Sơn Đông, đối với những tiểu dân bình thường, có lẽ cũng cảm nhận được có một chút thay đổi gì đó trong nhịp sống.

Tại một khu nhà ở gần ngay khu vực hoang vu hẻo lánh, Trần Phàm phong trần mệt mỏi dưới sự dẫn dắt của đồng bạn vốn từng là nghĩa quân đi qua được mấy chỗ gác ngầm, mới gặp Phương Bách Hoa bởi vì bị thương mà thần sắc mệt mỏi nhưng ánh mắt thì vẫn rất có thần khí. Hai người cũng không nói gì nhiều lắm, chỉ hỏi thăm qua loa vài câu, Phương Bách Hoa nhìn gã, Trần Phàm thì lắc lắc đầu. Người phụ nữ trung niên cũng hồ hững gật đầu, đối với nàng mà nói, kết quả như ngày hôm nay cũng không phải nằm ngoài dự tính.

Còn chuyện có liên quan đến Ninh Nghị, nàng đã nghe qua, lúc trước cũng đã gặp người này, đám người Trần Phàm, Tây Qua từng có chuyện không rõ dây dưa với hắn là một chuyện, nhưng nếu là chuyện của Phương Thất Phật mà đối phương có thể giải quyết, vậy cũng không tránh khỏi coi Ninh Nghị thành thần rồi. Tới giờ phút này, nàng cũng không truy cứu chuyện lúc trước của Ninh Nghị nữa, đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

- ... Ta đi hỏi thăm rồi, chuyện có liên quan đến sư phụ, bối cảnh về những kẻ tham dự có vẻ không đơn giản, người đầu tiên muốn lấy mạng của sư phụ là Vương Phủ, sau đó là các đại gia tộc các nơi ở kinh thành, theo thứ tự là ...

Trần Phàm hạ giọng khi nói về chuyện này. Phương Bách Hoa cũng giơ tay lên gạt đi nói:

- Chuyện này ta biết.

- Vậy còn chuyện trước mắt ...

Trần Phàm thực chất có thể vì chuyện cứu Phương Thất Phật mà mất đi tính mạng nhưng gã không hy vọng sẽ có nhiều người phải chết cùng, nhưng muốn nói ra lời cũng khó, môi mím chặt vào nhau, hốc mắt thì hiện lên một tia màu đỏ. Phương Bách Hoa nhìn gã, lắc lắc đầu.

- Trần Phàm, sư phụ của ngươi ... thật ra không nên để người tham gia chuyện này, người nghĩ như vậy là đúng, lúc này nếu ngươi đem người đi, cũng không có ai trách cứ gì ...

Trần Phàm mở to mắt lên nhìn nàng.

Mặc dù là đệ tử của Phương Thất Phật, nhưng khi trước ở trong quân Phương Lạp, chí ít cũng có tôn ti cao thấp, Trần Phàm vừa không có đảm nhận chức vụ gì quan trọng, nếu tính về quan hệ với Phương Bách

Hoa, thì không thân cận như là Lưu Tây Qua. Bởi vậy ánh mắt của Phương Bách Hoa lúc này cũng đầy vẻ lạnh lùng. Đó chính là đặt tính mạng của mình sang một bên. Không cần kẻ khác phải hiểu cho sự lạnh lùng của mình.

- Người xuống đi. Đi gặp Tây Qua đi, mấy ngày vừa rồi, tính khí nó rất dễ nóng giận khó kiềm chế được, các người là người trẻ tuổi, nên dễ nói chuyện hơn. Những chuyện khác, không cần nói thêm.

Trần Phàm gật gật đầu, sau đó chấp tay rời đi.

Trong khoảng thời gian gần đây, Tây Qua một bên phải đối mặt với kẻ thù giết cha, một bên phải phối hợp với Bá Dao Doanh ở Hàng Châu để thoát thân, nên cũng hiểu được vì sao mà nàng cáu giận. Trần Phàm tìm được nàng khi nàng đang ngồi ngáy ra ở trên một tảng đá lớn gần viện tử trên sườn núi, ngực ôm lấy cây đại đao, thấy Trần Phàm đi tới, ánh mắt có thay đổi, nhưng lập tức lại trở nên lạnh lùng.

- Ta gặp được hần rồi.

Trần Phàm nói.

- Nhưng hần cũng không có cách gì.

Ánh mắt của Tây Qua vẫn giật giật, rồi sau đó lại trở về lạnh lùng. Trần Phàm nói:

- Hần không có cách nào tới gặp muội, nhưng hần hy vọng muội có thể lấy đại cục làm trọng mà rời khỏi nơi này.

Cô thiếu nữ ôm đại đao nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt nhìn lên phía bầu trời nơi có ánh trăng, một lát, mới nói:

- Hần biết dù hần có đến đây cũng không khuyên được ta.

- Hần gửi uội một phong thư.

Trần Phàm lấy từ trong người ra một bức thư, vốn gã còn định đưa cho nàng, nhưng nhìn vẻ mặt của nàng, cuối cùng lại đặt lên tảng đá. Trên thực tế, đối với tình huống lúc này, hai người đều chưa chắc cảm thấy thoải mái, Trần Phàm ôm hy vọng lên kinh tìm Ninh Nghị, sau khi trở về, lại không thể không nói chuyện để Phương Bách Hoa, Tây Qua và những người khác rời đi. Mà khi Trần Phàm lên kinh tìm Ninh Nghị, trong lòng Tây Qua không khỏi có sự hy vọng, lúc này không có cách gì, tất nhiên là trong tâm trí nàng đã có sự chuẩn bị, nhưng trong lòng vẫn buồn và thất vọng.

Đợi đến sau khi Trần Phàm rời khỏi, thiếu nữ ngồi trên tảng đá ở đằng kia, cũng không để ý chút gì đến phong thư đó, nàng ôm lấy đại đao, đặt hai má lên chuôi đao.

Mãi cho đến khi gió núi thổi, phong thư sắp bị thổi đi nơi khác, nàng mới thuận tay bắt được.

Trên sườn núi ánh trăng chiếu xuống trong vắt, nhưng ánh sáng như vậy cũng không thể đọc được thư. Thiếu nữ ngồi đó một lúc, để đại đao ra sau lưng, đi đến một căn phòng nhỏ ở không xa trang viên. Những ngày qua, những người đến cứu Phương Thất Phật cũng không chào đón nàng, nàng cũng không chào đón họ, hôm nay là Phương Bách Hoa dùng lực lượng để bố trí mọi người ở trong trang viên, nàng cũng lười không muốn qua đó, nên đã lựa chọn ở cùng Đỗ Sát và những người khác chung quanh đó.

Nàng đi đến cửa căn phòng nhỏ cũ nát, thuận tay đặt cây đuốc đã cháy được nửa lên, sau đó đốt nó lên, ôm đại đao ngồi xuống một chỗ ở cửa mái hiên, khi lấy bức thư từ trong phong thư ra, trên giấy toàn là chữ, điều đó khiến nàng thấy hơi tức giận.

Từ nhỏ nàng đã học võ, tuy rằng cũng biết chữ, nhưng bản lĩnh để đọc hiểu thì thực sự không đủ. Có lúc xem thư của những kẻ văn nhân nho nhã mà cảm thấy đau đầu, tài năng viết chữ của Ninh Nghị rất cao, viết như vậy chẳng quá ra là phô trương, nàng xem mà không hiểu thì còn ý nghĩa gì nữa. Tuy nhiên, sau khi xem được vài câu, thì sự tức giận đó của nàng như dần tan biến.

- A Qua, nhìn thấy chữ như gặp được người. Từ sau lần gặp đó ở phía nam, thẩm thoát cũng đã được một năm. Không biết rằng những người thân bên cạnh nàng hiện giờ như nào nữa, không biết nàng còn cứng đầu ương ngạnh như ngày trước không nữa. Ta rất muốn tới đó gặp nàng, nhưng tình cảnh không cho phép.

Cách xưng hô đầu thư là cách mà ngày trước nàng rất không thích, nhưng sự không hài lòng đó chỉ là chốc lát, bởi vì kế tiếp những câu sau, đều là những thứ nàng có thể dàng hiểu được, thậm chí khi trước nàng chưa từng xem qua những lời trong cổ văn. Dưới ánh sáng ngọn đuốc, bóng dáng của cô thiếu nữ cô độc ôm đại đao kia thỉnh thoảng lại cử động, sau đó lại mỉm cười, bởi vì qua những dòng chữ trên giấy đó, nàng như được gặp lại người đàn ông mà một năm trước đây đã cùng hắn chia ly, hắn ta ở đó, ôn hòa nói chuyện với nàng, chính là cảm giác đó. Khiến nàng gặp được cảm giác ấm áp mà bao ngày qua chưa từng được thấy, nàng nhìn xuống tờ giấy, cứ thế đọc tiếp

Trong ánh lửa nhẹ nhàng lay động, nội dung thư sau:

- Từ sau lần gặp đó ở phía nam, thâm thoát cũng đã được một năm. Không biết rằng những người thân bên cạnh nàng hiện giờ như nào nữa, không biết nàng còn cứng đầu ương ngạnh như ngày trước không nữa. Sau khi chia ly ta chỉ có thể biết về một vài chuyện của nàng thông qua một vài thông tin của mọi người, nhưng lại không biết được tỉ mỉ từng chuyện, vả lại với vị trí của ta không tiện hỏi nhiều về nàng, sợ sẽ đem lại nhiều phiền phức cho nàng nữa. Đương nhiên, ta biết nàng luôn hiểu rõ được đầu mối là đại cục.

Con đường phía trước kia sẽ không dễ dàng gì, chuyện này chúng ta cũng đều sớm đã nhận thức được, cho nên cho dù con đường ấy có khó đi, ta cũng không thể an ủi được nàng. Từ sau khi ta trở về nhà thì mọi chuyện cũng diễn biến không như ta mong muốn, rồi gặp phải những khó khăn lớn nhỏ khác nhau, nhưng nàng cũng không cần lo lắng, mọi chuyện đã đều có thể giải quyết ổn thỏa, có rất nhiều kẻ thù đã phải chết dưới tay của ta, còn về chuyện ta có thể làm được điều đó, chắc rằng nàng đã nghe qua rồi, dù sao thì chắc rằng nàng cũng sẽ biết, có đúng vậy không? Khi Tây Qua nhìn thấy câu “sẽ không an ủi nàng”, khiến dưới ánh lửa hiện lên hình ảnh một cô gái cau mày co mũi, nàng không cần an ủi hồi nào, nhưng trên thực tế, từ một góc độ nào đó, ý nghĩa câu “ta cũng sẽ không an ủi nàng” cũng giống như chàng trai đang nhẹ nhàng xoa nhẹ trên đầu nàng, cho nàng cảm giác được an ủi, trái tim dường như cũng thấy ấm lên. Khi đọc đến câu tự xưng của hắn ” đúng hay không”, thì nàng liền không nhịn nổi cười phá lên, nụ cười giống như đang cười nhạo đối phương vậy.

- Ta lại còn không biết nữa

Nàng nhẹ nhàng nói.

-Hiện giờ ta vừa mới ổn định được chỗ đứng bên này, ta nghĩ nàng cũng thế. Bạn bè ở bắc thượng cho ta biết tin về nàng, việc hiện giờ nàng phải làm, chính là chuyện mà nhiều năm trước phụ thân nàng đã phải đối mặt. Ta rất muốn tới gặp nàng, nhưng tình cảnh không cho phép. Hiện giờ chắc gã đã nói với nàng về cách nghĩ của ta, ta cũng biết, cho dù nàng nghe xong cũng sẽ không chịu rời khỏi đó. Cho nên ta cũng muốn nói rõ với nàng về ý nghĩa của ta.

Nhát gan như ta, nhưng biết trong cuộc đời con người, có những việc là không thể rút lui, lúc này có lẽ nàng cảm thấy là không thể rút lui được, ta cũng tán thành. A Qua, đạo nghĩa, niềm tin, quyết tâm đều là những điều tốt. Rất nhiều thời điểm, cho dù là phải đối mặt với những nguy hiểm lớn, chúng ta cũng không nên bỏ lại nó, đó mới là nàng mà lúc đầu ta biết. Nhưng ta muốn nhắc nhở nàng, bất cứ lúc nào người đang làm chuyện đó, cũng phải biết xác định sự khác nhau giữa nguy hiểm và cái chết.

Ta rất muốn biết, sự nghiệp của nàng ở phía nam, đã phát triển đến mức thế nào, kể cả là mới bắt đầu, ta cũng rất hy vọng có thể được nhìn thấy diện mạo của nàng hôm nay.

Ta vẫn nhớ rõ thời điểm ban đầu mà ta và nàng cùng nhau nói về chuyện này, khi đó nàng đã cười rất vui, giờ ta muốn thừa nhận là như vậy, lúc ấy trong tâm ta cũng có chút áy náy. Nàng là người thông minh, có lẽ khi chúng ta phân ly nàng đã phát hiện ra điều đó, lòng nhiệt tình của ta đối với chuyện này, thực tế là vẫn chưa đủ. Vì như vậy, nên không phải do bọn họ đang lừa người khác, mà là ta hiểu được sự khó khăn trong đó.

Cái mà nàng muốn đó chính là mỗi người đều có thể độc lập, tự tin, ai cũng phải có năng lực, có cơ hội nắm bắt lấy cơ hội của chính bản thân mình, điều đó có lẽ là có thể tồn tại. Nhưng để đi được đến bước đó, cần sự trả giá khó mà tưởng tượng được của một thế hệ, mấy thế hệ thậm chí là hàng chục thế hệ, ta không ôm quá nhiều hy vọng về điều này, nhưng nàng vẫn chọn làm việc đó, nếu nàng đã là một cô gái thông minh thì chắc hẳn sẽ hiểu được nó khó đến chừng nào.

Đây là việc nàng muốn làm, nhưng xin hiểu cho ta vì ta đã không giúp được gì, kẻ lợi hại như ta cũng phải chọn cách đứng sang một bên. Đã nhiều lần ta tưởng tượng đến sự thất bại của nàng, cũng vì nguyên nhân này nguyên nhân khác, trong thâm tâm ta chỉ còn giữ lại một tia may mắn, có lẽ chỉ là một phần vạn, sau nhiều năm nữa, khi đó nàng đã gỡ bỏ được rất nhiều khó khăn, thì ta có thể nhìn thấy được hạt giống đã nảy mầm, đó cũng chính là khả năng mong manh mà ta muốn thấy nhất.

Cái khả năng đó, cũng không như biến cố mà ngang đang gặp phải, ta muốn nhắc nhở nàng nguy hiểm và cái chết là hai chuyện khác nhau. Nàng rất thông minh, nhưng vẫn còn trẻ quá, có nhuệ khí có hừng khí nhưng cũng có sự tức giận, nàng hãy nhớ đến những chuyện mà phụ thân đã từng trải qua, sẽ thấy tình trạng thảm hại của những kẻ thất bại, nàng sẽ thấy được vì những kẻ thù mà nàng dù có thể nào cũng muốn giết, thì nàng sẽ vượt qua được những mạo hiểm gì, nhưng không thể xông lên mà chịu chết, không nên quá xúc động.

Đối đầu với sự mạo hiểm có thể chết, tranh thủ cơ hội thắng mong manh nhất, đây chính là thái độ khi làm việc. Nhưng lao vào nguy hiểm thì đó chỉ là hành vi của những kẻ nhu nhược.

Ở bên cạnh nàng, có lẽ đã có không ít người như vậy, bao gồm cả vị bằng hữu đến từ bắc thượng, trong lòng e rằng cũng đã có sự chuẩn bị như vậy, thông minh như nàng, có thể thấy được ta vô hình chung đang chỉ trách họ không đủ dũng cảm, con người sống ở trên đời, luôn luôn có thời điểm cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cảm thấy bất lực, có những lúc, họ cảm thấy những người còn sống sẽ phải nhận sự chỉ trích của hàng ngàn người, sẽ bị kẻ khác hay chính bản thân mình khinh miệt, sẽ cảm thấy nếu tiếp tục sống lại càng nhục nhã. Bọn họ tình nguyện chết một cách có ý nghĩa, mười tám năm sau lại là một hảo hán, những người này đã đủ dũng cảm hơn người bình thường, nhưng vẫn chưa đủ.

Một người chín chắn có thể chấp nhận vì sự nghiệp vĩ đại mà mất đi tính mạng.

Một người chín chắn có thể sống vì chuyện lớn dù phải chịu sự nhục nhã. Quan trọng không phải là ý nghĩa của việc sống, mà là đến cuối cùng có thể làm tốt được hay không.

Còn ta, đã nói lời nhảm nhí nhiều như vậy, nhưng ta cũng không biết nàng có hiểu hay không, nhưng cuối cùng ta muốn nói mấy câu này, thật ra không phải vì sự nghiệp vĩ đại gì cả. Trong toàn bộ sự việc, những gì ta nói, thật ra phần nhiều là vì tâm tư của ta, chuyện này cũng không vậy, mà những chuyện sau này nàng muốn làm cũng thế, nàng có thể mạo hiểm, liều mạng, vì chuyện lớn nhất mà tìm cơ hội thắng. Nhưng nàng nhất định sẽ trải qua thất bại, nhưng nếu có thực sự thất bại, cũng hãy sống cho ta.

Đến lúc đó, nàng nhất định phải sống sót đến tìm ta.

Đây mới là chuyện trong thâm tâm ta muốn nói. Ta còn muốn nói rằng:

- Không cần cảm thấy cách nói này khiến đầu của nàng mất bình tĩnh, đây chỉ là sự thật lạnh lùng, tất cả mọi chuyện đại sự, một người thì không bao giờ làm được, nếu ta đã thất bại, ta cũng sẽ đi tìm nàng, thỉnh cầu sự trợ giúp, chúng ta đã từng bá thiên địa, nàng cũng đã là người của ta rồi, nhưng kể cả ta có lừa nàng, chúng ta cũng vẫn là người cùng một chiến tuyến, không có gì thấy bề mặt.

Câu đề tặng là một câu khá kiêu ngạo và tầm thường.

Sau đó còn có lời phụ:

- Vị bằng hữu đó, đừng để gã chết, hãy để người nào đáng sống được sống.

Gió núi thổi đến, cô gái ngồi dưới ánh lửa xem bức thư một lần, rồi lại xem lại lần nữa, sự biểu cảm trên mặt đôi lúc có biến đổi. Nhưng cuối cùng, những bức bối cứ quẩn quanh nàng đã lắng xuống, nàng đọc những chữ viết trên tờ giấy, có đôi khi muốn cười, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh như vậy. Bức thư này cũng giống như thanh đao trong lòng nàng, ngay cả mang theo hơi thở lạnh như băng, nhưng lại khiến nàng cảm thấy an bình, ngọn lửa đang rạo rực cháy trong lòng kia, đã không thể xâm lấn được tâm trí nàng.

Sau khi xem đi xem lại bức thư đó mấy lần, Nàng ngồi một lát, rồi chậm rãi đứng lên, phong cảnh dưới chân núi giờ chỉ hiện ra thế núi nhấp nhô, con đường mem sông được chiếu sáng bởi ánh sáng của một mảnh trăng, nàng quay đầu cười cười, bắt gặp hạ thấp giọng mắng:

- Tên đàn ông đáng chết

Ninh Nghị Trong thư không viết tên họ của hắn, đây là điều khiến nàng cảm thấy nuối tiếc nhất.

Nhưng cuối cùng nàng cũng trở lại căn phòng nhỏ. Bỏ chiếc vỏ bao ra, đem đại đao đặt vào đó, sau đó vác trên vai, đi một đoạn không xa đã tìm được chỗ Đỗ Sát.

Trần Phàm cũng ở đó, gã đang nói chuyện cùng với đám người Phương Thư Thường.

Khi Tây Qua đến, tất cả mọi người nhích lại gần hơn.

- Đỗ thúc, lấy bản đồ ra đây, ta muốn nhìn địa hình xung quanh đây một chút. Hiện giờ chúng ta đã qua Trường Giang, bên này đều là địa bàn của quan phủ, càng tiến về trước càng khó thoát thân. Cho dù có thể cứu Phật soái hay không, hay giết được Thiết Thiên Ưng và Tông Phi Hiểu hay không, trước hết chúng ta đều phải tính đến đường lui.

Nàng nói tới đây thì dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Phải hiểu rõ một chút.

Mấy ngày gần đây, đám người Phương Bách Hoa đi theo đội ngũ áp giải Phương Thất Phật lên kinh về phía bắc, tuy rằng không gặp nguy hiểm quá lớn, nhưng ai cũng biết, tình cảnh cũng không lạc quan gì.

Hai tên tổng bộ đầu Thiết Thiên Ưng và Tông Phi Hiểu này lên kế hoạch rất rõ ràng, tuy rằng vẫn chưa động thủ với đám người Phương Bách Hoa, nhưng càng đi về phía bắc, thì khu vực có thể lực của thể gia ngày càng dày đặc, một khi đối phương ra tay, muốn thoát thân lại càng khó. Bọn họ dùng cách tỏ rõ âm mưu ra cho biết, trước khi vào kinh, cho dù các người đến cứu, nhưng hễ để chậm trễ một ngày, thì các người lại càng khó có đường lui.

Năm đó Phương Thất Phật giao du cũng khá rộng, hiện giờ có thể tụ tập họ lại, họ đều là người vô lâm từng là dòng chính của Phương Lạp hoặc là từng nhận ân tình của Phương Thất Phật. Đối với bọn họ, dù rằng hy vọng xa vời, nhưng vì đạo nghĩa phải cứu Phương Thất Phật, có người tính tình ngay thẳng, còn nói cùng lắm thì “mười tám năm sau lại là một hảo hán”. Phương Bách Hoa hy vọng có thể tìm thấy được cơ hội từ trận thế của đối phương, chúng cần mỗi câu, rồi kéo móc đi, nhưng cũng khiến bản thân bị dẫn vào càn khôn.

Đám người Lưu Tây Qua tất nhiên là nhận thức được rõ chuyện này, nhưng dựa vào giao tình giữa Phương Thất Phật và Bá Đạo Doanh, đối với bọn họ mà nói, chuyện này cũng khiến họ phải đau đầu. Tới lúc này Tây Qua đã tìm lại được chút bình tĩnh, mọi người cũng đã nghĩ được nhiều điều hơn. Trần Phàm đứng đó khoanh hai tay trước ngực, lúc này mới dám bật cười, gã nhìn cô gái với chút cổ quái, ánh mắt của Tây Qua cũng rất sắc bén nhìn lại như một lời đáp lễ.

Hai người không ở đó mà đánh nhau, Đỗ Sát lấy bản đồ ra, mọi người đều cùng nhau nghiên cứu, sau khi có chút ý tưởng, Tây Qua mới để Phương Thư Thường tìm chút giấy và mực. Khi nàng rời khỏi cũng là lúc Trần Phàm tiến gần lại:

- Ta cảm thấy rất ngạc nhiên, trong thư không biết Ninh Nghị đã viết gì.

- Tránh ra! Bằng không đánh nhau bây giờ!

Tây Qua vênh vênh cái cằm lên, nhưng Trần Phàm biết rằng, trong ánh mắt đó có sự quen thuộc và thân thiết mà trước đó gã đã từng gặp, gã dừng bước, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu cười cười. Tây Qua biết gã đang cười nhạo mình, nên rời khỏi với chút bức mình.

Trần Phàm đứng ở đó một lúc, nhìn theo bóng của Tây Qua đi về phía hướng núi đằng kia, gã ngẩng đầu nhìn lên ánh sáng của bầu trời, rồi lại nhìn ánh sáng sáng dưới chân núi, cười thầm nói:

- Ta sẽ xem trộm.

Sau một lát, gã lại hạ thấp giọng trầm trầm nói:

- Ta phải xem trộm mới được.

Trở lại căn phòng nhỏ cũ nát, Tây Qua tìm chỗ nào ngồi xuống, sau đó dựng cái hộp đao lên để làm bàn, sau khi mài xong mực, nàng nhìn ra ngoài cửa:

- Đợi sau khi làm hỏng mọi việc, ta sẽ vừa gào vừa khóc đến tìm chàng giúp.

Sau đó gơ bút lên ngồi nghĩ một hồi.

- A, viết gì bây giờ nhỉ?

Nàng có chút oán niệm với cái tên A Qua mà Ninh Nghị gọi mình, nàng suy nghĩ thật lâu, nếu kêu A Xoa thì có chút đánh giá thấp người ra. Không biết vào lúc nào nàng đã viết lên trên giấy rồi

- A Ngốc

Nàng viết lên tên xưng hô, sau đó lấy phong thư của Ninh Nghị ra nhìn thoáng qua.

- Thấy chữ cũng như gặp người.

Đêm khuya thanh tĩnh, trong lúc cô thiếu nữ đang say sưa với chuyện viết thư của mình. Bỗng có một tiếng sấm lớn, nhìn lên trời thì đã thấy màn trời đã bị che phủ bởi một màn mây đen kịt.

Vài ngày sau, Ninh Nghị nhận được một bức thư khi ở Mộc Nguyên, nhưng không phải là thư của thiếu nữ, mà là bức thư của vị thủ lĩnh Phương Bách Hoa, rằng đội ngũ cuối cùng của Vĩnh Lạc triều rốt cuộc đã rơi vào cục diện chết chóc.

522. Q.3 - Chương 524: Đêm Gặp Ngụy Hiểm

Dưới ánh trăng, là ngọn lửa và ánh đao, cùng với máu tươi.

Rạng sáng ngày mười một tháng hai, giữa một vùng núi của đồi Tứ Bình vang lên tiếng chém giết không ngừng. Ngay lúc này, máu tanh lan tràn, tiếng hô chém giết giữa núi non trùng điệp đã giảm dần, cũng là bởi vì trọng tâm chiến đấu đã chuyển hướng về phía tây nam, mà lúc này đây cũng không phải là trận chiến lớn giữa hai bên đối đầu, một bên thì chém giết để tìm đường chạy, chỉ còn lại chính là một bãi chiến trường hỗn loạn.

Lúc bắt đầu trận chiến, một bên có ưu thế là đến vây kín, còn một bên là bị vây cũng không dễ dàng chém giết mà xông ra, làm cho hai bên giằng co một lúc ở gần đó, rồi sau đó mới nhanh chóng vòng hướng tây nam. Lúc này ở một nơi khác, ngoại trừ quan binh, tuần bổ đang lùng sục thi thể, tù binh ra, những người bị thương gần đó vì chưa kịp trốn thoát bùng lên đả thương người, lập tức bị mấy tên lính bao vây, hoặc là bắt, hoặc là giết chết. Nhưng bởi vì lực lượng quan phủ biên quan cũng không nhiều, không thể bủa vây bắt hết được, cho nên đối với việc lục soát quanh khu rừng có chút dè dặt.

Binh lính, bộ khoái và nha dịch tới đây lần này, đại đa số vẫn là chạy về hướng tây nam rồi.

Tổng bộ đầu Tông Phi Hiểm mang hai thanh cương tiên giản từ trong bóng đêm đi tới, dáng dấp y cao lớn khỏe mạnh, so với người bên cạnh cũng cao hơn một cái đầu. Tuy rằng mặc mũ áo quan viên Hình Bộ, nhưng thật ra bởi do tập luyện võ nghệ nên trên đầu không có tóc. Hai gã tổng bộ đầu ở Hình Bộ, Thiết Thiên Ứng thông minh tháo vát, mà Tông Phi Hiểm xem ra càng lộ vẻ hung bạo đáng sợ, chỉ có điều ở chỗ sâu trong ánh mắt, lại không hề mất đi vẻ hung ác sắc bén, đầy nham hiểm, lúc này trên cương thiết giản dính máu tươi và thịt nát, làm cho y thoạt nhìn cũng có cảm giác áp bách rồi.

- Lục soát xung quanh, đem huynh đệ bị thương khiêng xuống đi! Người đã chết phải tìm được thi thể! Nếu có tên cướp nào chưa kịp chạy thoát, ta muốn bắt hết toàn

bộ một tên cũng không để thoát!

Tiếng nói của gã đàn ông vạm vỡ này dưới bóng đêm truyền ra. Mà dưới các ánh đuốc chập chờn, lại có thủ hạ tuân lệnh y tụ tập thi thể và tù binh lại bên cạnh. Tuy rằng lúc này đây phía quan phủ triển khai vây kín, nhưng bên bị vây đều là cao thủ lực lâm, đại chiến một hồi, nhưng thật ra phía quan phủ chết nhiều hơn, nhưng xét ra đến đây đều là các tinh nhuệ cuối cùng mà Phương Bách Hoa có thể tập trung lại, hy sinh như vậy cũng là hợp lý thôi.

- ... Suất Bi thủ, ít nhất hai mươi năm công lực... Đây là ưng trảo... Hừ. Nam Bá Dao, Tham Thiên Dao Đổ Sát... vẫn là Đổ Sát... Ủ, đây là Uyên Minh Dao...

Đi đến bãi cỏ nơi chất đồng xác chết kia, Tông Phi Hiểu xem xét từng cái xác một, sau đó hỏi người bên cạnh:

- Cần phải chú ý trong đám người đó, có bao nhiêu người bị bắt, bao nhiêu người đã chết?

Nghe y hỏi, tên bộ đầu đi theo bên cạnh y quay đầu lại: - Người bị bắt có Dư Phương Thạch, Trần Điền, Trịnh Nhất Sơn, La Lục Nhĩ... Hiện tại phát hiện đã chết có...

Người đi theo họ là một người xuất sắc trong Hình Bộ, sau khi báo lần lượt các tên, Tông Phi Hiểu liền gật đầu. Cách đó không xa đột nhiên truyền ra một trận tiếng chém giết, tiếp đó binh khí xuất hiện, lại có người đơn độc bị bắt trói chặt. Tông Phi Hiểu nhìn thoáng qua. Lại nghe người bên cạnh nói:

- Mười tám người bên Bá Dao kia, đã bị tách ra rồi. Nữ đao phi kia đã chạy tới mặt đông, đã cho người đuổi theo rồi. Tổng bộ đầu, những người còn lại, có muốn qua phía tây nam tiếp viện một chút hay không?

Các người không cần thiết đuổi theo...

Tông Phi Hiểu hạ giọng nói một câu, còn chưa dứt lời, đột nhiên có một đội người từ mặt đông tiến đến, trong tay còn kéo cái gì đó, được bao lại bằng vải bố. Tông Phi Hiểu neho mắt, khi vật kia đến gần, thì ra là một lưỡi đao khổng lồ bằng thép ròng, làm cho y trong lúc nhất thời có chút nghiến tức:

Đây là...

Bao vải này, rõ ràng là thanh Bá Dao khổng lồ mà Lưu Tây Qua thường dùng.

-Hỏi bầm tổng bộ đầu, chúng ta đuổi theo không lâu thì mất tung tích của cô ta, sau đó ở khu vực gần bờ suối phát hiện cây đao này.

Khó trách.

Sự thấp thỏm trong lòng cũng được hạ xuống, y lắc đầu, thấp giọng nói:

Các người nói đuổi không kịp, hiện tại lại càng đuổi không kịp.

Trong lời nói, không hề thấy vẻ chán nản.

Trước kia Hình Bộ bố trí vây giết Lưu Đại Bưu, Tông Phi Hiểu và Thiết Thiên Ưng đều có tham dự, lúc này đây con gái của Lưu Đại Bưu xuất hiện, quả nhiên cũng muốn tìm hai người bọn họ báo thù. Nhưng bởi vì có điều tra trước khi vây giết Lưu Đại Bưu, đối với cô gái này, bọn họ ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Có thể sử dụng một lưỡi đao khổng lồ như vậy để chiến đấu, trên chiến trường có chút có lợi, nhưng nếu đối thủ quá mạnh mẽ, đơn đả độc đấu cũng không chiếm ưu thế. Để điều khiển món vũ khí này, cần rèn luyện không chỉ có khí lực, còn có khinh công. Trong cuộc chiến này bỗng nhiên ném xuống cái chuôi này gần như trở thành dấu hiệu vũ khí của đối phương, thật có chút ra ngoài dự đoán của Tông Phi Hiểu, nhưng cũng vì vậy, y có thể hiểu được thiếu nữ hạ quyết tâm phải thoát khỏi liên lụy, đừng nói vài tên cao thủ của Hình Bộ bên người, nếu mình và Thiết Thiên Ưng hai người, cũng chưa hẳn nắm chắc có thể đuổi kịp đối phương ở tối nay.

Nếu đuổi không kịp, vậy không cần gượng ép rồi. Y khoát tay áo, người bên cạnh lại hỏi một lần nữa:

Tổng bộ đầu, còn tên trùm thổ phỉ bên kia...

Tông Phi Hiểu nhìn về hướng tây nam trầm mặc một lát, lắc lắc đầu:

Nhiều người đuổi theo như vậy, đã đủ rồi. Hiện giờ thủ hạ của Phương Bách Hoa, công phu cũng không tệ, hiện giờ chúng ta lại đuổi theo, cũng tìm không thấy người.

Y nói như thế, một lát, lại cười một cách khó hiểu:

- Chỉ có điều tưởng đồ mọi người đẩy thêm, bọn Phương Lạp làm việc ác ở Giang Nam, gây thù hằn vô số, có thể chạy thoát được hay không, cũng rất khó nói đấy.

Bóng đêm mờ mịt, phương hướng mà đám người Phương Bách Hoa thoát đi đã không nhìn thấy động tĩnh gì, chỉ có ánh trăng khuất vào trong núi, giống như dâng lên khí trời, trong lời nói của Tông Phi Hiệu, ngập tràn mùi vị gian trá...

Trong ánh sáng của vầng trăng, có đồ vật gì đó phủ phục ở trong rừng, không tiếng động mà chậm rãi đi về phía trước.

Hai bóng dáng ăn mặc theo lối nha dịch từ phía trước tiến lại, đao trong tay phất vào bụi cỏ, vừa lòng sục, vừa nhỏ giọng nói chuyện. Trong lúc đó, trong bóng đêm một thân ảnh vượt qua ánh trăng sáng xanh rực rỡ!

Nhảy một cái, thân ảnh kia và hai gã nha dịch nhanh chóng và không tiếng động xông vào nhau, một tên nha dịch đột nhiên bay ngược về phía sau, cả người đập vào tàng cây, nhưng lại không có chút tiếng động nào. Một gã nha dịch khác xoay nửa người, giơ đao định chém, cánh tay bị cắt một chút, sau đó thân thể bị đẩy nhẹ, tiếp sau đó là đầu người đã bay ngược lại!

Trong bóng đêm, hết thảy những việc này chỉ là những hình ảnh đen và trắng giao nhau, bóng dáng mảnh khảnh kia lúc này lao ra như gió, bóng dáng của một tên nha dịch bị đánh vào tàng cây. Một gã nha dịch khác bên cạnh bởi vì tất cả những chuyện xảy ra kia, đấy, chỉ có điều giống như điện giật chấn động một chút, sau đó là đầu người và thân thể không phối hợp xoay tròn. Ở bên cạnh của gã, bóng dáng kẻ tập kích cũng bởi vì dùng sức như vậy, trong ánh trăng làn váy xoay tròn, xòe ra khép lại.

Người bên cạnh kẻ tập kích, đầu của tên nha dịch xoay chuyển rớt xuống không tiếng động trên cành cây bên kia. Gã bị đánh bay lúc đầu cũng như đồng bunn nhào không tiếng động ngã xuống. Lập tức, bóng dáng mảnh khảnh của kẻ tập kích tiếp tục cúi xuống, hòa vào trong bóng đêm thành một.

Thời gian trôi qua không lâu, ở một đám cây cỏ khác gần đó, bóng dáng của người thiếu nữ tên là Tây Qua không tiếng động đi ra từ trong bụi cỏ, nòng lại đi vào trong bóng đêm, phía trước liền có động tĩnh truyền đến.

Trên hai tay, hai thanh đoản đao phát ra một cách im ắng, áp vào người bên cạnh. Nhưng ngay sau đó, nòng cũng không xuất đao mà là không tiếng động nhanh chóng tiếp tục đi về phía trước. Xuất hiện bên kia là thân ảnh của “Uyên minh đao” Phương Thư Thường, theo sau còn có “Uyên Ương đao” Kỷ Thiển Nhi, “Vũ đao” Tiền Lạc Ninh và ba gã cao thủ khác của Bá Đao Doanh cùng theo đến đây.

Thế nào? Bao nhiêu người tới rồi?

Không nhiều lắm. Quay lại nơi trước đi... Lần này quan phủ ra tay quá đột ngột, chỉ có chúng ta là không sao. Nhóm người của Đỗ đại ca bị đuổi theo không thoát được...

- Bên trong có nội gian, quan phủ mới có thể ra tay chính xác như vậy... Tuy nhiên tạm thời mặc kệ bọn chúng, có cơ hội hay không?

- ... Chỉ sợ rất khó.

Mấy người trong lúc nói chuyện, đều hạ giọng rất nhỏ, đi qua một chỗ che chắn trước mặt, Lưu Tây Qua nhìn về chỗ sáng dưới sườn núi. Bên đó, đó là doanh địa giam giữ tù binh Phương Thất Phật cùng với một nhóm tù binh Vĩnh Lạc.

Ai cũng biết đoàn người của mình sẽ bị đuổi giết, mọi người đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, từng nghĩ tới vài dự án. Mà ý tưởng khi bọn họ đi cứu Phương Thất Phật thì Thiết Thiên Ứng, Tông Phi Hiệu cũng xuất ra hết tinh nhuệ, xem như là một trong những ý tưởng khá đáng tin cậy trong số đó. Tuy nhiên muốn có cơ hội như vậy, thì cũng vẫn phải chờ đối phương thật sự sơ hở như trước.

Đêm nay đánh bất ngờ, quan phủ phòng bị quá tốt, không chừng là trong bọn người Phương Bách Hoa dẫn đầu là có nội gian. Trong cuộc hỗn chiến, bọn người Đỗ Sát và Trịnh Thất Mệnh có lẽ là không tìm được cơ hội, và người của Phương Bách Hoa bị đuổi đến tây nam rồi. Đám người Phương Thư Thường rất cục thì gặp nguy úng biến như kế hoạch ban đầu, nhưng lúc này sau khi xem qua trận thế của doanh địa này, thiếu nữ vẫn là nhú mày.

Nghĩ một lần vây giết này của mình, trên lý luận thì Thiết Thiên Ứng và Tông Phi Hiểu sẽ cần vận dụng nhiều người, ra hết tinh nhuệ sợ rằng cũng không đủ, nhưng lúc này xem ra bọn họ dĩ nhiên không xuất động hết nhân số mà mình dự đoán, có lẽ là nhân thủ từ các châu huyện điều tới. Doanh địa lúc này nhìn chưa có khả năng xuất hiện sơ hở và xâm lấn, ngược lại, đồng thời với lần xuất kích này, bọn họ còn tăng mạnh thủ vệ.

Nhìn một lúc như thế, có người từ phía dưới đi lên, là “Kim Bối Dao” Trịnh Hồi Hoàn đi trước quan sát, gã cúi chào Tây Qua, sau đó nhú mào lắc đầu:

- Có lẽ không có cơ hội, Thiết Thiên Ứng còn trấn thủ ở bên kia...

Lưu Tây Qua trầm mặc một lúc lâu, cau mày suy nghĩ một hồi, mới hít sâu một hơi, lắc ngón tay trên không trung hai cái, lại vẫy vẫy hai cái.

- Vây đi.

Nàng nói như thế, xoay người sang chỗ khác, thần sắc trong ánh mắt phức tạp. Nhưng mọi người cũng biết lúc này mạo hiểm cũng không làm nên chuyện gì, ánh mắt trao đổi lẫn nhau, gật gật đầu.

Không lâu sau đó, bọn họ rốt cục vẫn phải biến mất ở bên này trong bóng đêm.

Bóng đêm vẫn tối đen, một hàng mấy người lặng yên vượt qua dãy núi phía trước, men theo phương hướng đám người Phương Bách Hoa đang chạy trốn đuổi theo. Đuổi theo gần nửa canh giờ, mới bắt đầu có người nói chuyện.

- Bọn họ điều người.

Đây là một kết luận rất bình thường.

-Quanh đây vốn là địa bàn của quan phủ.

-Mặc dù người của quan phủ nhiều, cao thủ vẫn không bằng chúng ta.

-Chạy trốn được đấy, chỉ có điều sau lần này, phòng chừng không có cơ hội rồi.

Đoàn người của cô cô sợ là đã chạy tới kinh thành rồi.

Tây Qua thấp giọng lại âm trầm nói một câu.

Sao lại có thể như thế! Khi không lại chui đầu vô lưới...

- Sợ là không khuyên được.

523. Q.3 - Chương 525: Ba Loại Phương Pháp Luận Tìm Đường Chết

Buổi sáng sớm của tháng hai, trong không khí còn mang theo một chút cảm giác mát mẻ, giữa khoảng đất trống trên sân của một khách điểm, một đám người đang luyện tập, một bên, Ninh Nghị vừa đánh quyền, vừa trò chuyện với Chúc Bư đang múa trường thương bên cạnh. Trên một bậc thang trước mặt, Tiểu Thiên ôm Ninh Hi đang nhích tới nhích lui ngồi ở đằng kia, cười nhìn về phía bên này, thỉnh thoảng thấp giọng nói điều gì đó với đứa bé.

- ... Nói về Giang Ninh, sông Tần Hoài vẫn rất nổi danh đấy, lần này đến đây,

Chúc Bư người muốn đi, ta có thể tìm người dẫn người đi chơi... Còn nữa, nghe nói người cùng Vương gia đi gặp các vị cô nương, ẩn tượng cũng không tệ lắm, ta lại kêu người ra, có phải đã làm hỏng nhân duyên của người hay không?

... Ninh Nghị từ từ múa Thái Cực Quyền, thoát nhìn có vài phần phong thái của một tông sư, về phần bộ dạng của Chúc Bư bên kia múa may trường thương uy vũ như gió, còn có chút sáo rỗng.

-Nam tử hán đại tướng phu, sao có thể vì tư tình nhi nữ mà chậm trễ chính sự, Ninh đại ca, sông Tần Hoài ta rất hiếu kỳ đấy, chẳng qua lần này xuôi nam, có phải cùng có vài cao thủ lợi hại để có thể mở mang kiến thức một chút hay không?

-Trong đầu chỉ có cơ bắp, Chúc Bưu người đừng có luôn miệng nói những lời chỉ có thiếu hiểu biết mới nói... Ở Giang Ninh, nói thật là cao thủ trên phố phường cũng có, nhưng người muốn nói chân chính lợi hại đấy, cao thủ đất Thăng Bình bình thường là ăn cơm của quan gia, nếu muốn xông vào một lần đấy, đều đã bị trận đại loạn kia của Phương Lạp tiến vào rồi. Hơn một năm trước kia nếu người đi Hàng Châu, một vài người tùy tiện đi ra đều có thể đánh cho người không còn biết phương hướng gì nữa, hiện tại nha... Ách.

-Người tập võ, phải nên giao thủ với cao nhân, mới tiến bộ được. Chúc Bưu ta sẽ không biết sợ!

Y dương dương cảm:

-Tuy nhiên Ninh đại ca người lúc trước bị vây hãm ở Hàng Châu đều đã gặp những cao thủ, bọn họ thật sự lợi hại như vậy sao?

-Đương nhiên, Lúc trước Phương Thất Phật dưới trướng của Thánh công Phương Lạp, dạy ra được một đệ tử là Trần Phàm. Ngoài ra còn có tứ đại nguyên soái như là Thạch Bào, Đặng Nguyên Giác, Lê Thiên Nhuận, Ti Hành Phương, vốn trước kia đã từng lẫn lộn trên giang hồ về sau lại còn lẫn lộn trong quân đội, võ nghệ so với Trần Phàm chỉ cao hơn chứ không kém, lại còn có Thượng thư Vương Dẫn, ta chưa từng thấy hấn ra tay, nhưng nghe nói võ nghệ của hắn có thể đẩy lui được Phương Lạp, chủ yếu vẫn là bởi vì làm người thông minh. Thủ đoạn nhiều, còn có cái gì là Tám Phiêu Kỵ, mười hai thần, hai mươi bốn tướng, mặc dù nói trên chiến trường có lẽ hơi khó khăn, nhưng chỉ nói võ nghệ, hắn là cũng có thể một mình đảm đương một phía. Đến hiện tại liên thật là... Xoạt không còn gì cả.

Ninh Nghị thở dài, nhớ lại chuyện ở Hàng Châu trước kia, hơi có chút cảm thán. Đương nhiên cũng là bởi vì đám người kia bại rồi, hiện giờ hắn vẫn sống tốt đấy. Giang Nam Phương Lạp khởi nghĩa trận này, đối với hơn một trăm đầu mục mà Lương Sơn xuất ra, thanh thế thật sự khá lớn, không nói đến đã hết cả tinh anh lực lâm, ít nhất cũng là một nửa lực lâm ở phía nam đều bị kéo vào.

Trong số tám Phiêu Kỵ mười hai thần hai mươi bốn tướng có vài người là bị hấn dùng kế đấy. Nhưng thật sự mà nói, trong số các tiểu đầu mục Lương Sơn, có thể mạnh như đám người này, tìm không ra vài người. Mà trận thế lớn như vậy, ngay tại năm hấn đi đối phó Lương Sơn bình thường đã giống như sóng biển vỗ vào bờ cát, sau đó vỡ thành vô số bọt nước rồi.

- ... Thạch Bào xuất hiện ở Hàng Châu sau khi bại trận bị vây. Lê Thiên Nhuận chết trận ở Thanh Khê, Ti Hành Phương bị Tân Hưng Tông giết chết, Vương Dẫn văn võ song toàn, chẳng qua hắn cùng như Đặng Nguyên Giác, không có năng lực lãnh đạo, sau khi đại chiến, hai người này mất tích, phỏng chừng không chết cùng tàn phế. Thừa kế tiếp là Phương Bách Hoa, tuy rằng nàng là cân quốc anh thư xem như rất giỏi, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, nghe nói huynh trưởng người nhà đều chết hết..., cũng không có lòng dạ nào mà đối chọi rồi... Lần này xuôi nam, cho dù chúng ta thật sự muốn giúp đỡ bọn Văn Nhân Bất Nhị họ, người cũng không thấy được cao thủ gì. Đương nhiên, có lẽ có thể nhìn thấy Phương Thất Phật, nhưng nghe nói hắn đã bị phế rồi...

Ninh Nghị trong lúc nói chuyện, cách đó không xa những người khác đang luyện tập cùng đều đang nghe, những người này đều là hộ vệ hàng đầu của Mật Trinh Ti hoặc là gia đình. Từ khi đi Lương Sơn quay về, Ninh Nghị an bài gần năm mươi danh tướng tại bên người để sử dụng, lần này ở huyện Mộc Nguyên, thì có hơn hai mươi người. Trong số bọn họ có một phần nhỏ là gia vệ của Tô Gia Nguyên, có một chút vì tiền làm việc, còn có những người giang hồ đáng tin cậy, số khác là người của Mật Trinh Ti mà Tần Tự Nguyên cho quyền hấn sử dụng đi ra ngoài như thế này, cũng không thể thiếu để hấn có thể điều động, nhưng ngày bình thường làm thành viên làm việc ở địa phương khác.

Thân phận chỉ là một phụ tá, vì an toàn của người bên cạnh, lại tụ tập hơn năm mươi hộ vệ, thật sự là một sự kiện dễ dẫn đến bị người chỉ trích. Cho dù Tần Tự Nguyên là hữu tướng tôn sư, ngày thường đi ra hộ vệ sáng tối cùng chỉ có hơn mười người. Nhưng tình hình của Ninh Nghị, cùng thật sự là không có cách nào, sau khi có danh là Tâm Ma lan truyền, không chỉ ở kinh thành, trong vòng mấy tháng đều bị người thay nhau mà đến tìm, phần lớn không chỉ là kẻ vô danh muốn nổi danh, có ai mà biết được là có đại cao thủ

bỗng nhiên có đến hay không, giống như Thôn Vân hòa thượng kết oán gây thù hận giờ vẫn còn chưa chết, dù sao cũng phải có sự chuẩn bị.

Bỏ công sức tập hợp những người này lại, chủ yếu vẫn là bởi vì trong tay có tiền là có thể sai khiến, nhưng phía Ninh Nghị cũng không phải tùy tiện an bài. Gia vệ của Tô Gia vốn là có thể tín nhiệm đấy, trong số những người giang hồ, cố gắng lựa chọn người thật thà chất phác, lọc lấy những người tin cậy, về phần người của Mật Trinh Ti đưa tới, tất cả đều đã từng làm chung với Ninh Nghị lúc trước.

Sau khi thu nhận, Ninh Nghị đối đãi với bọn họ rất tốt, phần lớn đối đãi như người nhà, cũng an bài các cao thủ như Yến Thanh, Lư Tuấn Nghĩa, Chúc Bư cùng luyện tập với bọn họ, mặt khác, cứ việc Ninh Nghị ở mọi phương diện đối với bọn họ đều rất tốt, ngày bình thường chân chính phải chú ý quy định chế độ, vẫn là tương đối nghiêm khắc đấy. Thủ đoạn quản lý này vốn là trọng hạng của Ninh Nghị, mà bởi vì phần lớn những người này đều biết những chuyện Ninh Nghị đã làm, thân thiết rất nhiều nhưng không ai dám ở trước mặt hắn có chút xem nhẹ.

Danh Tâm Ma hiện giờ lan truyền trong võ lâm, là đại ma đầu thật sự lợi hại, chuyện ở Hàng Châu mọi người đã nghe nói nhiều, sau chuyện chém giết ở Lương Sơn, không ít người cũng có tham dự trong đó. Ninh Nghị thân thiết có thể làm cho mọi người cảm thấy ấm áp, nhưng bất cứ lúc nào cũng có uy nghiêm trong đó, không người nào đồng ý đối mặt với bộ dáng tức giận thật sự của thư sinh này. Huống chi sau lưng của hắn còn có vị đại cao thủ Lục Hồng Đề kia.

Một mặt là thủ hạ làm việc cho Ninh Nghị, về mặt khác cùng rèn luyện bất cứ lúc nào, lôi kéo, đây là các thành viên của mình mà Ninh Nghị sau này sẽ an bài ở bên cạnh. Nhưng cuối cùng độ trung thành tin được nhiều hay ít, trong chuyện Phương Thất Phật, bọn họ lại không có khả năng xuất ra trợ lực quá lớn, cho dù to gan lớn mật như Chúc Bư, Ninh Nghị cũng không thể bảo gã đi hỗ trợ Phương Thất Phật, đây cũng là lý do Ninh Nghị cự tuyệt Trần Phàm trên tay của hắn cũng không đủ người có thể tham gia vào chuyện này. Đương nhiên, nếu chỉ là nhìn vào trước kia thì không sao cả.

Nếu như nói bọn họ thực sự có khả năng nghe mệnh lệnh của Ninh Nghị đi cứu Phương Thất Phật phản tặc như thế, cũng ít nhất là ba năm năm sau, lúc Ninh Nghị

có thể không chế hoàn toàn mỗi một việc xâm phạm đến ích lợi tập thể này...

Lúc này hắn chỉ nói qua những việc về đất nước, Chúc Bư ở bên cạnh tình cờ hỏi một câu đội hình dưới trướng của Phương Lạp lúc trước, đối với những cao thủ như thế đều đã trở nên suy yếu khiến người ta phải thở dài. Tuy nhiên cái thở dài như thế này của y rất tự nhiên không phải rất thật sao, sau một lát Chúc Bư cũng đã lấy lại tinh thần, trong tay thương thép múa may như rồng, gào thét cuộn cuộn.

Biểu diễn như vậy làm cho tiểu Ninh Hi dưới mái hiên cách đó không xa có chút vui vẻ, thậm chí nhìn Chúc Bư bên này, tay nhỏ bé vỗ vỗ tay. Hiện giờ nó phát âm không nhiều lắm. Trong miệng: “A a... Bá bá...” Mà cười cười kêu gọi lung tung. Ninh Nghị thu Thái Cực Quyền, có chút khó chịu đến ôm nó:

- Vỗ tay có thể, kêu ba ba lung tung thì không thể được, dạy con lâu như vậy, con còn gọi không tròn, tiểu tử thôi...

Hắn ôm lấy Ninh Hi, nhìn thấy phụ thân tiến đến, đứa bé hiện giờ biết nhận ra người quen, vung tay càng vui vẻ hơn rồi, cái miệng nhỏ nhắn chạm vào mặt Ninh Nghị, thoa nước miếng lên:

- Bá bá... Đi!

Làm cho Ninh Nghị lại cười rộ lên.

Bên kia trong số những người đang tự luyện tập, không ít người nhẹ giọng nghị luận thể cục Giang Nam lúc này, cùng có người cười nói với Chúc Bư, hiện giờ danh tiếng Tâm Ma trong lục lâm cũng đã ngang hàng với bọn người Thánh công. Nếu thật sự ra tay, cùng có thể hù được không ít người, Chúc Bư cùng cười phụ họa một phen. Trên thực tế điều này cùng rất sướng khoái, trong Mật Trinh Ti có nhiều người tiếp xúc với người giang hồ, sau khi Lương Sơn bị diệt, tên Tâm Ma này trong lục lâm, đúng là có sức uy hiếp to lớn như vậy.

Cũng có người sẽ đem Tâm Ma xếp vào loại tà phái. Nhưng người của Mật Trinh Ti lại không cần quan tâm, thật ra không ít người còn cố ý nói quá, bối cảnh Tâm Ma chính là cấp cao của triều đình chúng ta,

thậm chí là cấp trên trực tiếp phụ trách chúng ta. Chiến tích tiêu diệt Lương Sơn càng tăng thêm sự tin tưởng của triều đình, một danh xưng này ở trong lòng của lục lâm, dường như là hung tàn hơn hẳn so với vài vị tổng bộ đầu Hình Bộ.

Mọi người trong khi cười nói, sáng sớm tập luyện, kỳ thật đã kết thúc, không lâu sau đó Ninh Nghị ôm đứa nhỏ đi đến hàn huyền vài câu với bọn họ, cười nói:

- Ta võ nghệ thấp kém, danh Tâm Ma này cũng chỉ là giả, nếu có thể, ta cũng không muốn. Mọi người đều biết Ninh mỗ là người thế nào, đám người kia nói xấu ta, thật sự là không nên... Còn có, các người xem, tiểu Hi đáng yêu như thế, làm sao có thể là cái gì tiểu ma đầu, đúng hay không hả tiểu Hi.

Võ nghệ của hắn lúc này kỳ thật đã không coi là thấp kém, đương nhiên cũng không coi là đứng đầu, nhưng thấy Ninh Nghị làm việc rất nhiều người trong lòng lớn đều muốn: Hàng Châu Phương Lạp đều bị xếp đặt một đạo, Lương Sơn đang lúc có ưu thế nhất bị nghịch chuyển, cũng không biết vì sao lại chết mấy chục ngàn người, đại đa số cũng đều là bị người một nhà giết chết đấy, Tống Giang cứ như vậy mà bị đánh vỡ ngực ở trước trận, nếu thật sự nói về đáng sợ, nói ngài là ma đầu thật đúng là không tính nói xấu ngài... Đương nhiên, sinh hoạt bình thường có thể thân thiết như thế, điều này cũng là sức hấp dẫn của hắn rồi.

Những người này võ nghệ nửa năm qua đều là được cao thủ nhất lưu huấn luyện, vốn tưởng là chịu chết, nửa năm sau khi luyện qua đấu pháp, lại ứng phó nhiều lần với việc ám sát, nhiều ít cũng đều được xưng tụng là người giỏi, lúc này cũng đã có phần tự tin. Sau khi nghỉ ngơi một lát, mới được kêu đi ăn điểm tâm, đối với lần xuôi nam đi Giang Ninh này, mọi người kỳ thật đều không có nhiều lo lắng, đơn giản chỉ là đi du lịch, cho dù thực sự có người muốn khiêu khích, tự nhiên cũng có thể dễ dàng đánh đuổi đi rồi.

Mà đại khái cũng cùng thời điểm này, cách bên này mấy trăm dặm, trong doanh địa của đoàn người áp giải Phương Thất Phật về phía Bắc, có vẻ đang có chút ồn ào và hỗn loạn, lúc này ở giữa doanh địa có người chết, có người bị thương, có hơn mười tên tù binh mới bị đề, cũng có người đã trải qua đại chiến cũng bị tập hợp lại, các loại binh khí va vào nhau leng keng.

524. Q.3 - Chương 526: Ba Loại Phương Pháp Luận Tìm Đường Chết (2)

Gió sớm hơi lạnh, trong núi có sương, Tông Phi Hiểu nhìn các tù binh đi về bên kia, cũng quay đầu sang bên này nhìn Phương Thất Phật trong tù xa dường như đang ngủ.

Nhưng y tự nhiên không có ngủ.

Đây là rạng sáng qua đi, tới nhóm tù binh thứ hai. Nhóm đầu tiên vẫn còn là ban đêm, đó là sau khi quan binh vây kín, đầu tiên bắt lấy tù binh, về phần nhóm thứ hai bắt lấy hơn mười người, rất nhiều cao thủ rồi, áp bọn họ chạy tới cũng không phải là quan binh, chỉ có điều ở cửa của doanh địa, song phương làm giao tiếp.

Trong tù xa Phương Thất Phật tóc rối tung, nhưng hắn là vẫn còn là chú ý đến toàn bộ tình huống, nhóm người này bị bắt đến, có nghĩa là những người đó tiến đến cứu y, đã bị giết hơn phân nửa. Nhưng Tông Phi Hiểu lúc này cũng không đến nhắc nhở y chuyện này hay khoe ra, Thiết Thiên Ưng cũng không có, hai người tụ ở một chỗ, cau mày, thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu.

-... Nàng muốn gặp Phương Thất Phật.

-... Người vừa rồi không bắt hết được toàn bộ.

-... Nghe nói cũng không khác gì lắm, chạy trốn không quá mấy chục người. Phương Bách Hoa đã trọng thương... Bọn họ càng không thể xem thường chúng ta hơn, sẽ không bỏ qua người cuối cùng...

-... Không cùng nàng đã từng quen biết. Nếu là đúng mới có ý khác...

Chúng ta phải cẩn thận đề phòng, bọn họ hiện giờ bối cảnh rất khó nói, lật ra mặt ai biết sẽ xảy ra chuyện gì...

Tiếng cuốc kêu phá vỡ đám sương sớm giữa sơn cốc, thanh âm gây vụn quanh đây cẩn thận đi vào trong tù xa, tiếng từ doanh địa, tiếng gió, tiếng của đất trời, trong chiếc xe tù nhỏ nhỏ dường như cũng có thể cảm

giác được. Phương Thất Phật ngồi ở đằng kia. Yên lặng cảm nhận những điều này, cũng lặng yên cảm thụ được tình hình kỳ lạ của đối phương, mãi cho đến không lâu sau đó, Thiết Thiên Ứng và Tông Phi Hiểu tụ tập cao thủ như gặp phải đại địch, vây ở gần bên xe chở tù, y mới biết được, có người muốn đến.

Cũng thế. Đối phương có thể chân chính tách ra bọn người Bách Hoa, là có người lợi hại hơn nhúng tay... Y ở trong xe chở tù này khẽ mở mắt, không lâu sau đó, một chiếc kiệu nhỏ màu xanh từ trong tầm nhìn đi tới, đi không nhanh không chậm, lại như có vẻ yên tĩnh như đất trời hiện giờ.

Có người xốc màn lên.

Trong xe tù, Phương Thất Phật kia hơi hơi nheo lại, dường như tất cả mọi chuyện đều đã đặt ngoài ánh mắt của y, khẽ run lên một cái.

Qua hồi lâu, trong không khí có tiếng thở dài nhiều loạn sương sớm.

Gió buổi sáng thổi qua vách núi, qua áo choàng rộng. Y đứng ở nơi này trên vách núi, nhìn người dân và núi non trùng điệp phía dưới.

“Ma Phật Đà” Lâm Ác Thiện. Làm người trở về sau hơn mười năm yên lặng, lúc này y vẫn có vẻ trầm mặc nghiêm túc như trước, chỉ có điều thân thể béo mập kia của y, cũng có được khí thế tông sư như nước sâu núi cao, y lúc này, đã là Tân giáo chủ

của Ma ni giáo.

Nói chung, thời kỳ đỉnh cao của cơ thể người bình thường, thông thường là ở thời điểm khoảng ba mươi tuổi.

Nhưng đối với một người luyện võ mà nói, khi ba mươi tuổi, thuộc về cuộc sống riêng của họ, hiểu biết chín chắn về cuộc sống, giờ mới bắt đầu dùng ánh mắt nhìn thế giới này sâu sắc hơn, giai đoạn đỉnh cao của nội gia cao thủ, bình thường là khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi, lúc này, bọn họ không gì không làm được.

Mà sau này, ngay cả một cao thủ như Chu Đồng, vẫn không ngừng tự mình đẩy tu vi lên đỉnh cao mới, nhưng thân thể tổ chất vẫn không thể kiểm soát được. Ngay cả Chu Đồng lúc này so với Chu Đồng khi năm mươi tuổi càng thêm đáng sợ, ông mỗi một lần vùng vẫy, cũng đều vì sinh mạng mà vùng ra lực lượng.

Lâm Ác Thiện năm nay bốn mươi bảy tuổi.

Lúc Ma ni giáo còn chưa tan rã, trước khi đám người Phương Lạp còn chưa phát động làm phản, y cũng đã là hộ pháp của Ma ni giáo là một trong những nhân vật cao cấp trên giang hồ. Nhưng đám người Phương Lạp lúc đó thật sự là như mặt trời ban trưa, thiên địa hiệp đồng lực, khi đó Phương Thất Phật, Phương Bách Hoa, võ nghệ đều đã cao cường, bởi vì đám người Phương Lạp giao du rộng lớn, bên cạnh của bọn họ lại tụ tập một số lớn cao thủ khác, bao gồm Đặng Nguyên Giác, Thạch Bảo, Bao Đạo Ất, cũng bao gồm Lưu Đại Bưu đệ nhất nhân trong đao đạo lúc ấy cùng với toàn bộ Bá Đạo trang.

Mặc dù đang ở giữa trận đại loạn, lúc ấy đủ để cùng với Tư Không Nam, Chu Đồng cao thủ tông sư đánh đồng, Lưu Đại Bưu vẫn chưa ra tay, nhưng Bá Đạo trang ở sau lưng Phương Lạp vẫn thể hiện lực uy hiếp thật lớn như cũ.

Dưới tình huống như vậy, võ nghệ của y có cao tới đâu, cũng chỉ có thể ảm đạm rút lui.

Lúc đầu trong thời gian đó, đám người Phương Lạp đề phòng bọn họ góc đầu trở lại, nhưng theo như lời của Tư Không Nam, nếu Phương Lạp có thể một đường thành công, bọn họ vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện. Chẳng sợ trong những năm này Phương Lạp chuyên chú tạo phản, mà y thì chuyên tâm vào võ nghệ, chỉ cần Phương Lạp còn nắm cục diện trong tay, bọn họ đều khó có khả năng lại xuất hiện lần nữa.

Chẳng sợ mười Thiết Tí Bằng Chu Đồng, cũng không thể nào ở trong quân Phương Lạp giết ra được, cao thủ tụ tập dưới tay Phương Lạp kia thật sự là nhiều lắm.

Nhưng ông trời rất cục vắn rất công bình đây, tới thời điểm võ nghệ của y ở đỉnh cao nhất, một ít lực lượng của Ma ni giáo vẫn còn ẩn nấp, rất cục có thể đi ra. Nói vậy ông trời cũng là muốn y làm một việc đây.

Lúc nhìn phong cảnh phía dưới như thế, phía sau có người đi tới, là Vương Nan Đà, gã tháo băng vải bao trên cánh tay, tới sát mép vách núi bên cạnh, đứng một lúc, xoay đầu lại nói chuyện.

- Giáo chủ, kế tiếp sẽ làm cái gì?

Cổ họng của Vương Nan Đà có chút thô, nhưng đây là lần đầu tiên gã hỏi y như vậy, trong giọng nói cũng có vài phần sung sướng. Lâm Ác Thiện nhìn gã một cái.

- Bị thương có sao không?

- Trầy da một chút, không có vấn đề gì.

Wương Nan Đà ngẩng đầu:

-Đương nhiên, ta cũng thuận miệng hỏi. Nếu như người cùng Đại sư tỷ bên kia định bí mật gì rồi, không cần nói cho ta biết.

- Nào có bí mật gì.

Lâm Ác Thiện chấp hai tay sau lưng:

-Bọn Phương Lạp đã đem Ma ni giáo hủy được bảy tám phần, chúng ta đã trao đổi tốt với vài vị đại nhân kia, tàn cục chúng ta sẽ thu lại. Chỉ cần là còn huynh đệ trong giáo chưa chết, cũng không nên chết nữa, Đại sư tỷ cũng tốt, ta và người cũng tốt, dù sao cũng là người trong giáo, không muốn xem kẻ thừa mấy trăm năm này kết thúc như vậy.

Wương Nan Đà nhìn về phía xa, không nói gì, những năm gần đây y cũng không thể nào quản sự, nhưng lúc này nếu hỏi, Lâm Ác Thiện đã là giáo chủ cũng sẽ không thể không nói, hơi dừng một chút:

-Nhưng khoản nợ luôn phải trả đấy, việc cấp bách, tự nhiên vẫn là giết mấy chục người cuối cùng này. Rồi sau đó lại đem giáo chúng ly tán củng cố lại từ đầu, ta muốn làm vài chuyện, khiến cho thanh thế của Ma ni giáo trở lại, đương nhiên, để rõ ràng, hai chữ Ma ni, là không thể dùng.

Gió núi gào thét lên, Vương Nan Đà gật gật đầu, ống tay áo của Lâm Ác Thiện bay phất phới trong gió:

- Đương nhiên, ta muốn khiêu chiến với Chu Đồng.

Y chấp hai tay sau lưng, thân hình như núi, những lời nói này thật đơn giản, Vương Nan Đà quay đầu nhìn y một cái. Hai người đều không nói gì một lúc lâu. Mãi cho đến khi sự trầm mặc qua đi, Lâm Ác Thiện cười cười:

- Chiến thư không bao lâu nữa ta sẽ đưa ra, thân thể của ông ta đã không còn đỉnh cao, ta cũng không để ông ta bị thiệt thòi, trong vòng mười chiêu, định ra thắng bại. Trước đó, người và ta có thể đi thăm hỏi một ít người quen biết cũ, sau khi giải quyết chuyện của Bách Hoa bọn họ, còn có chút việc... Hiện giờ ở phía nam ồn ào huyền ảo chuyện sổ sách, bên kia muốn chúng ta hỗ trợ...

Bên đồi Trì Thu kia có một lữ hảo hán, ta muốn đi gặp lại, Điền Hồ ta cũng có ý muốn gặp một lần... Gần đây trên giang hồ xuất hiện cái gì Tâm Ma kia, khiến cho võ lâm thiệt thòi rất lớn, nếu có chút thời gian rảnh lên phía bắc, ta sẽ xử lý một chút, thì toàn bộ võ lâm, tự nhiên quy thuận... Những thứ này đều là việc nhỏ...

Bên trong gió táp, y đem kế hoạch trong lòng nói một lượt cho Vương Nan Đà, giọng điệu thản nhiên, sau đó một lát, nhìn đất trời trước mặt, thở dài.

- Ma ni giáo nhiều năm như vậy, hiện giờ thiên hạ này đã không thể muốn được rồi, nhưng cũng không thể để mất danh tiếng... Lục lâm vẫn còn muốn đấy...

Ở Ma ni giáo nhiều năm như vậy, thời điểm cường thịnh nhất, y cũng không phải là giáo chủ. Hiện giờ y tới đỉnh cao, toàn bộ cái giá đã tan, y cũng chỉ có thể đem cái giá này thu lại một ít, sinh thời, vậy thì làm lục lâm đệ nhất nhân. Thân thể cao lớn kia ngạo nghễ trong gió nhắm mắt lại, trong tiếng thở dài, nhưng cũng có chút tịch liêu.

Chiếc kiệu nhỏ màu xanh đã khuất dần trong sương sớm, nhưng một chút màu lục này, dường như vẫn còn chiếu vào tâm mắt của y.

Phương Thất Phật ngồi ở trong xe tù, không có bao nhiêu người biết rốt cuộc y suy nghĩ cái gì, nhưng các cao thủ của Hình Bộ vốn đang canh giữ quanh đó rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó là lúc bắt đầu nhỏ

trại, có một xe đao kiếm đang đi qua bên cạnh kêu loảng xoảng, vài bố che ở phía trên rớt xuống, đặt ở giữa đao kiếm kia, bắt mắt nhất đấy, là một lưỡi đao không lồ bằng thép ròng.

Ánh mắt của Phương Thất Phật ở phía trên quét tới, sau đó ngừng lại nhìn xuống.

Thiết Thiên Ưng đi ở bên cạnh cúi người nhặt lên miếng vải bố kia, lưu ý tới ánh mắt của y, cũng nhìn một cái, sau đó hơi hơi cười rộ lên.

- Phật soái, nhìn cái gì đấy?

- Ta đoán là Bá Đạo.

- Đừng suy nghĩ, đao ở trong này, người đương nhiên là đã bị chết.

...

- Thi thể đang ở trên xe bên kia, tuy nhiên người đã chết, thi thể đều bị lột sạch. Đó là nữ tử, Phật soái người xem có chút không tốt.

525. Q.3 - Chương 527: Chém Giết Yêu Nhân Ma Giáo

Sáng sớm gió mùa xuân thổi qua huyện Mộc Nguyên, nhiều đám mây nhẹ phiêu lãng trên bầu trời, cách khá xa có thể thấy ánh nắng mặt trời chiếu xuống thị trấn Hạ Tiểu, tầng mây dọc theo ánh nắng chạy qua thị trấn.

Ăn xong bữa sáng, Ninh Nghị và Đàn Nhi tản bộ bên bờ sông, người đi theo cũng không nhiều, đây được coi là thời gian riêng tư của hai vợ chồng. Khúc mắc ân tình trước đó lúc này xem như đã được cởi bỏ, sau đó hai vợ chồng đều sẽ quay lại Giang Ninh, tề những người nhà đã chết trong sự kiện Lương Sơn. Nhưng trên thực tế, lần ở chung này cũng sẽ không nhiều, thứ nhất bởi vì chuyện tình cảm của Ninh Nghị vẫn còn có chút phiền phức, hai vợ chồng sẽ không đồng hành nam hạ, thứ hai là bởi vì tình huống Phương Thất Phật phía nam, một hai ngày nay chắc chắn có biến hóa, khó có thể đưa ra quyết định nên làm thế nào.

Chẳng qua, chỉ cần giữa vợ chồng hiểu nhau, thì những vấn đề này chung quy không coi là quá phức tạp.

- Chuyện lần này vốn tưởng rằng hai vị tổng bộ đầu đại nhân phải qua một thời gian nữa mới động thủ, ai ngờ lại sớm như vậy, sợ là mấy đại tộc cũng đều đã xuất động không ít người rồi... Thế cục loạn như thế, tướng công định chỉ đứng nhìn thôi sao?

Đi dọc theo bờ sông, Tô Đàn Nhi mở miệng hỏi với đầy vẻ lo lắng. Nàng chấp chưởng gia đình và phụ trách việc buôn vải, tuy là nữ tử, nhưng cũng là người rất quyết đoán, chẳng qua là không mấy giao tiếp xã giao với những người ở tầng lớp cấp cao mà thôi, nhưng lần này đằng sau các sự kiện đều có liên quan đến Thiếu sư vương phủ, bao gồm cả mấy đại tộc Thái, Hàn, Tả, Tề tại kinh thành, nàng tin tưởng Ninh Nghị nhưng đồng thời cũng lo lắng cho hần cũng điều là bình thường.

Ninh Nghị đương nhiên cũng hiểu điều này, trên thực tế, nếu không có chuyện lần này, xác thực bản thân hần nợ nhân tình với Trần Phạm, Lưu Tây Qua, cho dù là liên lụy đến người nhà, với tính cách của Tô Đàn Nhi, sợ rằng sẽ lựa chọn né tránh, tốt nhất là không dính líu gì đến một chút nào.

- Cho nên ta cũng lo lắng chuyện này.

Ninh Nghị gật đầu:

- Trước khi chưa nắm rõ thế cục, ta cũng không xác định được mình nên làm gì, tuy rằng mình có quyền giám sát nhất định đối với Mật trình ti, nhưng lần này dính dáng quá sâu, bọn họ tạm thời còn chưa có triển khai vũ khí có tính sát thương quy mô lớn gì, tùy tiện nhúng tay vào chỉ sợ sẽ khiến nhiều người tức giận...

Lúc này Đàn Nhi đang được Ninh Nghị cầm tay đi dạo về phía trước, bèn nhún mào:

- Quy mô lớn...tính sát thương... vũ khí?

-Á, nói đùa thôi.

Đàn Nhi bặm môi, lườm Ninh Nghị, cười nói:

- Giờ là lúc nào rồi mà tướng công còn cười đùa được, vị Tây Qua cô nương kia, sợ là đang bị người ta đuổi giết đấy...

- Ta cũng không có cách nào...

Về tin tức của Phương Thất Phật phía nam, trên thực tế sáng hôm nay mới truyền tới. Lúc Tần Tự Nguyên phục tướng, chức năng của Mật Trinh ti đang đình trệ lại một lần nữa từ từ khôi phục, nhưng nghiệp vụ của cảnh nội triều Vũ thực tế pha tạp khó phân, thà nói điều khiển nắm giữ hệ thống điều tra về vương quyền, thì nói rằng là phối hợp bắc phạt, là tư binh thủ hạ của hữu tướng phủ thì hợp lý hơn.

Dù sao lúc này trong chính đàn triều Vũ các nhân vật có thực quyền đông đảo, hơn nữa kinh tế phát đạt, mấy đại gia tộc cấu kết cùng với thế lực quan trường vô cùng rắc rối khó gỡ. Hiện nay toàn bộ suy tính của Thánh thượng cũng là làm tiền đề cho bắc phạt, mới vừa rồi Thánh Thượng bắt đầu dùng phái chủ chiến Lý cương, để ông ta tiếp tục làm phụ tướng cho Tần Tự Nguyên hiện đang có danh tiếng và thủ đoạn lợi hại, đồng thời Thánh Thượng còn ngầm đồng ý sự tồn tại của Mật Trinh ti, nếu không như vậy, chỉ riêng trước đây các đại thương hộ làm buôn bán với Liêu quốc và có những lợi ích dây dưa đều đủ khiến cho tướng lệnh không được vượt ra khỏi kinh thành. Dù là đám người Đồng Quán có thể lĩnh binh bắc phạt, phương diện hậu cần cũng nhất định rối tinh rối mù.

Vì nguyên nhân đó, lúc Mật Trinh ti bắt đầu lại một lần nữa hoạt động trở lại, công việc nhiệm vụ càng lúc càng nhiều, cũng không phải là giữ gìn ổn định và hòa bình, mà chính là đả kích nhị tướng tại triều đường, các loại kẻ thù chính trị tại địa phương. Tuy rằng Ninh Nghị tham dự vào các chuyện tại Hàng Châu, Lương Sơn. nhưng trên thực tế đều do Mật Trinh ti là chủ nghiệp.

Lục lâm hào kiệt, đạo tặc phỉ khấu, nhiễu loạn mà bọn chúng gây trên thực tế thậm chí không bằng một vị quan viên âm thầm tại kinh thành phản đối bắc phạt, sự bằng mặt không bằng lòng đối với tướng lệnh đã tạo nên sức ảnh hưởng lớn. Câu nói “Hiệp chi đại giả vi quốc vi dân” (Người có tinh thần nghĩa hiệp là người vì nước vì dân) ở hậu thế tuy rằng nhìn rất hứng thú, nhưng trên thực tế, suy xét đến việc thống lĩnh điều khiển, độ khó của sự huấn luyện, chi phí sử dụng thành phẩm, lục lâm hào kiệt kiêu ngạo bất tuân này trên thực tế căn bản không thể sử dụng tốt bằng nông dân bình thường, Tần Tự Nguyên không coi trọng Chu Đồng, cũng không phải bởi vì tầm mắt ông độc đáo, trên thực tế là đều có đạo lý riêng.

Bởi vậy trong Mật Trinh ti, việc có liên quan đến giám sát lục lâm nhất chiếm tỷ lệ không nhiều lắm, triều đình trên nguyên tắc không quan tâm việc sống chết của những người này. Ngay từ đầu là Kỷ Khôn khi xử lý những tin tức liên quan đến những người đó thì chỉ xem một cách qua loa, lúc Ninh Nghị gia nhập vào, tuy rằng nói là vô dụng, nhưng trên thực tế đại bộ phận đều chuyển giao cho Ninh Nghị. Những thứ mà Ninh Nghị làm này từ trước đến nay vẫn bị đám người Tần Tự Nguyên coi là cổ quái, họ luôn tiếc nuối vì cho rằng hấn làm việc không đàng hoàng, sau đó Ninh Nghị lại chỉ tham dự vào một vài vụ việc vụn vặt ít liên quan đến kế hoạch chung thì lại càng tiếc sâu sắc hơn.

Đương nhiên dù sao cũng là quân tử chi giao, giữa đây đó không có danh phận thầy trò, vài lần nói, Tần Tự Nguyên cũng không nhắc đến nhiều nữa, đối với lục lâm thì ông thể hiện ý tứ “người thích chơi thì cứ chơi”. Từ đó về sau toàn bộ tin tức liên quan đến lục lâm thì đều được chuyển đến chỗ Ninh Nghị.

Chẳng qua lúc này dù sao cũng không phải là hậu thế, tin tức truyền đến vô cùng có hạn, lúc Ninh Nghị tới Mộc Nguyên, rất nhiều tin tức sẽ tới kinh thành trước rồi mới đến Mộc Nguyên. Ninh Nghị cố ý cho người chặn đón ở trên đường, sáng sớm hôm nay thì biết được tin tức Thiết Thiên Ứng, Phi Tông Hiếu đã sớm phát động, suất lĩnh thủ hạ đại phá tàn quân của Phương Bách Hoa. Bên Phương Bách Hoa tử thương thảm trọng, vẫn chưa biểu hiện ra ưu thế tụ tập của vô lâm cao thủ, đã chứng minh bên này ít nhất cũng xuất động lực lượng ngang bằng.

Nhân thủ bên Mật Trinh ti an bài thiếu, tin tức truyền đến cũng chỉ đại khái, Ninh Nghị khó có thể lý giải được toàn bộ tình thế. Chỉ có thể suy đoán, với thế lực dẫn đầu là Vương phủ, hoặc là mấy gia tộc nào đó,

rốt cuộc đã xuất ra một đòn sấm sét. Lúc những người này giao thủ, Mật Trinh ti nói là quyền phụ trách giám sát, nhưng trên thực tế lại không dám nhúng vào.

Lúc sáng sớm xem xong tin tức, hẩn thoảng trầm mặc, sau đó ăn cháo, chơi đùa với con trai, thần sắc vẫn như thường, nhưng Tô Đàn Nhi hiểu rõ trong lòng phu quân đầy tâm sự, lúc này nàng nói, cũng là nỗi sầu lo mà trong lòng hẩn đang lo lắng. Hai người đi dạo bên sông một lúc, Ninh Nghị thật ra cũng không giấu diếm chuyện này:

- Có một số người, ta thật sự mong muốn họ sống tốt, nhưng...gió đến gió đi,mây tụ mây tan, việc gì cũng không thể toại nguyện cho con người được, cũng đều là số mệnh cả, nhưng chắc là không xảy ra chuyện gì, Trần Phàm bọn họ rất lợi hại...

Lúc này nói giản đơn, nhưng trên thực tế ý tứ lại rất nặng nề. Hai người ở bên bờ sông, Đàn Nhi hai tay ôm tay hẩn, không nói gì. Sau một lát, nàng lại lộ ra dáng vẻ tươi cười nhu hòa, thở dài, Ninh Nghị cũng vuốt vuốt mu bàn tay nàng.

Hai người ngồi xuống bên bờ sông, sau đó lại hàn huyên về chuyện khi trở lại Giang Ninh. Lúc quay lại thị trấn, phụ cận viện tử cho thuê, mọi người trong ngoài viện tử đều đang làm việc đầu vào đấy, cách đó không xa là khí thế làm việc của công nhân tại công trường xây dựng nhà kho, quản sự phụ trách việc bên này thỉnh thoảng ra vào cửa viện, đầu bếp đi mua thức ăn cầm hàng hóa đi vào, Tiểu Thiên thì đẩy xe gỗ chở Ninh Hi chơi đùa trong sân. Vài người “đẩy mạnh tiêu thụ” mà theo Ninh Nghị đến đây đã đi ra ngoài phụ trách điều tra tình hình.

Thỉnh thoảng Ninh Nghị có ra công trường xem tình hình, rồi lại trở về tính toán sổ sách với thê tử, hoặc là ngồi dưới mái hiên, thỉnh thoảng đi lại một chút trong sân, ánh nắng chiếu xuống, không khí ấm áp, thoải mái, nhưng trong lòng hẩn lại có vấn đề khó giải quyết. Sau giờ Ngọ ngày xuân càng làm cho người ta cảm thấy nặng nề như mùa hè.

Nhưng qua giờ Mùi không lâu, lại một tin tức mới truyền tới, Ninh Nghị xem xong nhúu mày suy nghĩ rất lâu. Tô Đàn Nhi bưng bánh điểm tâm đi tới, thấy Ninh Nghị đang ở dưới mái hiên nhìn chậu hoa đến ngày ra, trong chậu hoa là cây hoa Hạnh, hôm nay vừa mới nhú ra hai chồi hoa.

- Tướng công, sao vậy?

Đàn Nhi ôm khay điểm tâm nghi hoặc hỏi.

Ninh Nghị quay lại nhìn nàng, sau đó cười, nhưng trong nụ cười đầy vẻ phức tạp.

Hẩn suy nghĩ một lát rồi lấy tờ tin tức ra, nói:

- Không có gì.. .vũ khí tính sát thương đại quy mô.. .hình như có rồi.

-Hả?

Biểu hiện của Tô Đàn Nhi ngạc nhiên, ngón tay vô thức chạm chạm đường trên bánh đưa lên liếm liếm, sau đó đưa bánh cho Ninh Nghị hẩn. Vừa xem thì hàng lông mày chau lại, nhận tin tình báo trên tay

- Ta không thể ngờ lại có tin tức như vậy.

Ninh Nghị cầm bánh điểm tâm:

- Mật Trinh ti ở phương diện này nhân thủ không đủ, nhưng những người được an bài tại nơi phụ cận rõ ràng là đều những kẻ lão luyện, vừa nhận được tin tức là có thể viết ra, lập tức gửi tới đây. Phong Hồ Vương Nam Đà, cái tên này trước đây ta từng nghe nói tới một lần, đồn đại rằng là hẩn đã chết rồi.

- Tướng công dự định làm gì?

- Ta lo lắng nên tham gia thế nào...Tin tức dù sao cũng quá ít.

Ninh Nghị cho bánh vào miệng, khẽ nói. Tin tức buổi chiều gửi tới là bổ sung về tình thế phía nam, lần này là chuyện vây công Phương Bách Hoa đã xuất hiện thêm một nhân vật hư hư thực thực năm xưa là Phong Hồ Vương Nam Đà, mà trong những người tham dự tựa như có xuất hiện không ít lão nhân năm xưa của Ma Ni giáo.

-Nếu như trên tin tức nói là thật... Đản Nhi suy nghĩ một chút.

Việc này thậm chí có thể liên lụy đến người mà trước đây tướng công nói đến.. .Tư Không Nam?

Tin tức tình báo về Lục Lâm không có căn cứ thường thường chiếm đa số, nếu như bây giờ nói loạn Phương Lạp có liên quan đến nội chiến của Ma Ni giáo nhiều năm trước, làm cho người ta thật khó mà tin được, bởi vậy Ninh Nghị cũng lắc đầu.

- Độ chân thật trên tin tức này như thế nào cũng thật khó mà tin được, nhưng nếu như thật sự liên quan đến Ma Ni giáo, cũng không phải là không có khả năng. Hơn mười năm trước, Ma Ni giáo vốn là một giáo lớn trong dân gian, Phương Lạp đánh đuổi Tư Không Nam, tiến hành tẩy trừ toàn bộ, một vài người có quyền thế nắm cơ hội bất kể là chuyện khó khăn gì đều ủng hộ những người này. Với cơ này, Mật Trinh ti thật sự muốn tham gia vào, lý do là có, nhưng cụ thể phải làm thế nào, tới trình độ nào, hiện tại ta cũng đoán đó khó xử.

Đản Nhi cầm tờ giấy, do dự:

- Tới bên kia rồi...là có thể thấy rõ mà.

-...Vậy sớm lên đường đi.

Nàng nói xong câu này, ánh mắt trong suốt, sau đó lại thở dài, hít hít mũi, nhìn hẩn cười hỏi:

- Ăn ngon không?

-Rất ngon.

- Cái này à?

Ninh Nghị giơ bánh điểm tâm trên tay lên:

- Thiếp vừa làm đấy, gói để huynh mang theo ăn trên đường.

Nàng đi tới đặt bánh lên tay Ninh Nghị, sau đó ngả đầu vào vai hẩn:

- Đây chỉ là những việc nhỏ, có manh mối thì về nhà nhé, thiếp ở Giang Ninh chờ chàng.

Ninh Nghị cười cười, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

Lý do là một chuyện, gặp phải chuyện này muốn chen chân vào thì cũng không phải là dễ quyết định, sau khi Đản Nhi đi, Ninh Nghị vẫn còn đứng ở dưới mái hiên một lúc lâu, thở dài, gọi Chúc Bư tới.

Thông báo cho mọi người chuẩn bị vũ khí thật tốt, chuẩn bị khởi hành, chúng ta có việc để làm rồi.. .vô lâm cao thủ mà người luôn nghĩ tới cũng có đấy.

A? Ai?

Hai mắt Chúc Bư sáng lên, Ninh Nghị cười cười đưa tin tức cho y xem.

Phong Hồ Vương Nam Đà nhiều năm trước chính là đại cao thủ, lần này khả năng còn liên lụy đến rất nhiều nhân vật lợi hại, nói chung.. .đi chuẩn bị trước đi.

- Vâng.

Chúc Bư tiếp nhận lệnh, vui vẻ rạo rức đi triệu tập mọi người. Sau đó Ninh Nghị lại đưa một đội ngũ danh sách Mật Trinh ti bảo quản sự gọi người tới.

- Thông tri huyện Xung Bình, bao gồm cả người liên lạc tin tức tới, toàn bộ những nhân thủ có thể sử dụng, sự việc quan trọng, chúng ta phải đi một chuyến.

Người nọ lĩnh mệnh đi, Ninh Nghị ở trong phòng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị các

loại súng kíp, cung nỏ, vôi bột...v.v...Lúc đi ra ngoài đã thấy Tiểu Thiên ôm Ninh Hi đứng ở hành lang bên ngoài cửa nhìn hẩn, Tiểu Hi thì không biết gì cứ giang tay đòi hẩn bế, Tiểu Thiên chớp chớp mắt, muốn nói nhưng lại không tiện mở miệng. Ninh Nghị bế con, lại ôm Tiểu Thiên:

-Không sao đâu, lần này sẽ nhanh thôi, chúng ta gặp lại ở Giang Ninh nhé.

/

Tướng công đừng để mình bị thương. Tiểu Thiên nói khẽ

Ninh Nghị suy nghĩ một chút cười gật đầu.

Buổi chiều, giữa vùng đồi núi phía nam mấy trăm dặm, mưa xuân nhẹ nhàng phủ khắp nơi, rả rích, không lâu sau thì mưa to hơn, cuộc chiến đấu thuộc về những người trong võ lâm còn đang khai hòa ở trong sơn dã, lúc này đã dần dần trầm lắng đi, mưa to làm máu tươi thấm loang ra, thì thể ướt sũng nước, cũng bắt đầu không còn vết tích có thể truy tìm trên đất, khiến cho một vùng sơn dã vốn bị vây trong hoàn cảnh xấu thoáng chốc đã trở nên thư thái hơn.

Trong một am ni cô giữa vùng sơn dã kéo dài, mưa rơi dưới mái hiên thỉnh thoảng sẽ truyền ra tiếng rên rỉ, một bóng người mặc áo tơ đi qua đình viện, lộ ra gương mặt tái nhợt tiêu tụy của Lưu Tây Qua, nàng đưa mắt nhìn Phương Bách Hoa ở trong phòng cũng bởi vì bị thương mà sắc mặt càng thêm tiêu tụy hơn, lắc đầu.

- Chung quanh tạm thời an toàn, không ai đuổi theo...

Phương Bách Hoa gật đầu, Tây Qua mới xoay người đi hướng khác. Lúc này người tụ tập ở nơi này không nhiều lắm, hơn phân nửa đều đã bị thương, nàng đi đến chỗ đám người Phương Thư Thương, thương thế của họ có nặng có nhẹ, trong đó nghiêm trọng nhất là Đỗ Sát. Trong lúc chiến đấu cánh tay của y đã bị trúng độc, để giữ tính mạng, cánh tay trái đã bị Phương Thư Thương chặt đứt. lúc này y chỉ còn một cánh tay phải nằm trên mặt đất, máu từ miệng vết thương của cánh tay trái ngấm thấm ra tẩm vải băng bó, không ai biết y có thể chống đỡ qua được hay không.

Giữa sơn linh cách ni am hơn mười dặm, có một bóng người đi qua rừng cây, Trần Phàm công Uyên ương đao Kỷ Thiên Nhi đi trước, hai người được bao phủ bởi một áo chắn mưa được kết vội vã bằng cỏ, bởi vì thương thế của Kỷ Thiên Nhi không nhẹ, Trần Phàm hầu như cột chặt nàng vào lưng mình, bởi vậy cùng khiến bản thân đi lại khó khăn hơn.

-Người bỏ ta xuống, để ta tự đi.

Hiện tại bỏ tỷ xuống là liên lụy ta đấy, đừng lảm nhảm nữa, đành lại chút khí lực cho mình đi.

Buông ta xuống là người biết ai liên lụy ai ngay!

...Ta cũng không phải là đứa trẻ mười hai tuổi để bị tỷ gạt nữa.

Đừng lảm nhảm nữa.

Tuy rằng lưng còng một người, nhưng Trần Phàm sức lực dẻo dai, đi lại thoăn thoắt, tốc độ xuyên qua sơn linh cực nhanh. Trên thực tế, người học võ thông thường sẽ học y thuật, chỉ ít với những vết thương nội ngoại ai cũng không giấu được ai.

-...Hừ! Ta không tranh cãi với người nữa, nhưng...hiện tại chưa ra khỏi hiểm địa, người có thể cứu được ta thì tốt, nhưng nếu không cứu được ta mà còn kéo liên lụy cả người, ta thành quỷ cũng không cam lòng...

-...Tỷ yên tâm, Trần Phàm ta cũng khinh công thiên hạ vô địch, tỷ.. .cẩn thận. . .

Cẩn thận!

Hai người trong cùng lúc đều mở miệng nói, Trần Phàm đột nhiên xoay nghiêng người, Kỷ Thiên Nhi chém một đao ra đánh vỡ một viên hoàng thạch. Sau một khắc, thân thể Trần Phàm phá tan màn mưa, chạy đi về phía trước khu rừng như mảnh hổ điên cuồng.

Trong rừng cây, một trường thương còn chưa nâng lên thì Trần Phàm đã vọt tới, cánh tay vung lên, một tiếng nổ vang trong màn mưa, bọt nước vấy ra, trường thương của người nọ bị bẻ gãy, người cầm thương bị bắn vào trong bụi cỏ cùng bùn lầy lội phía sau, máu tươi trào ra, một người cầm đao bên cạnh bổ tới, bị quả đấm của Trần Phàm ngăn cản, xông xáo, bay vọt, cuộn cuộn, song đao của Kỷ Thiên Nhi soàn soạt kéo theo máu ở trong không trung, đợi khi Kỷ Thiên Nhi từ trên lưng Trần Phàm lặn xuống, đơn đao trong tay Kỷ Thiên Nhi lướt qua mặt đất xoay tròn tại bụi cỏ bay chém ra, theo sát còn có một viên đá do Trần Phàm bắn ra, một đao một viên đá hầu như là cùng lúc bắn trúng một kẻ địch đang trốn ở ngoài mây trượng.

Đợi khi Trần Phàm đứng vững, trong nửa khắc ngắn ngủi, bốn người mai phục tại đây đều đã lần lượt bị giết chết.

-...Khụ...

Kỷ Thiên Nhi ở phía sau Trần Phàm hít sâu mấy hơi:

- Phản ứng của ngươi hơi chậm.

- Tuy rằng Thiên Nhi tỷ từng dạy ta dùng đao, nhưng hiện tại cảnh giới của mọi người đã không giống nhau, ta muốn nhường tỷ một chút.

Kỷ Thiên Nhi khó nhọc giơ tay trái lên gõ vào đầu Trần Phàm. Trần Phàm nghiêng đầu cười cười, đợi cảm giác hơi thở của người sau lưng mình đã đều đặn hơn, mới tiếp tục bước về phía trước, rút đao mà Kỷ Thiên Nhi chém vào thi thể kia

- Không muốn liên lụy ta, vậy thì cầm đao đi.

-Tỷ vẫn nói, đao không rời thân mà.

Kỷ Thiên Nhi vừa nói xong một câu, cả người đột nhiên dao động, Trần Phàm cảm nhận được có dịch thể nóng dính ở sau lưng mình, đó là một búng máu, nhưng hắn lập tức nhấc hai chân Kỷ Thiên Nhi lên, làm như không phát hiện ra.

Đi.

- Ngươi tốt nhất nhanh lên một chút, đừng chậm chạp như đàn bà vậy.

Hơi híp mắt lại, Trần Phàm bình ổn đi về phía trước, đối với sự thật bị kẻ địch đang vây hãm truy đuổi, hắn làm như không hề quan tâm.

- Qua một đoạn nữa là sẽ hội hợp với Tây Qua rồi, đến lúc đó ta không bị gánh nặng bởi lo lắng cho tỷ nữa, ta sẽ quay lại giết lão Vương Nan Đà kia, lão ta khí lực lớn, có thể xứng đấu với ta, đã nhiều năm ta chưa từng đánh sững tay như thế rồi...Tỷ cho ta chút tinh thần đi, Thiên nhi tỷ, ta cống tỷ, là mong tỷ ở trên cao có thể nhìn thấy người khác, nếu tỷ ngủ rồi, nhờ bị người ta bắn trúng vào đầu, ta sẽ buồn cười chết mất...

- ...Khụ...Tiểu Phàm, ngươi có biết người càng lúc càng lắm mồm hay không...

Mưa mùa hạ làm cho trong doanh địa ẩm ướt, Phương Thất Phật hơi ngẩng đầu lên, nhìn mưa bụi trên bầu trời. Cùng lúc đó, phía nam, trên quan đạo cách nơi này hơn trăm dặm có một tia hy vọng xoay chuyển trời đất vốn do y bày ra lúc này đang từ trên quan đạo bốn ba chạy đến, đó là chín khoái mã của thương nhân, phú gia công tử cầu thành đang bốn ba lao nhanh trong màn mưa, với thân phận này, họ vốn không nên đuổi theo gấp như thế, nhưng bởi lo lắng sự việc, họ cũng chỉ có thể như vậy.

Nếu như là người có trí nhớ đặc biệt tốt, và từng có một thời gian ở trong quân Phương Lạp thì đây chính là có cơ hội có thể nhận ra họ, chín con ngựa trước mặt trên cơ bản là một đội ngũ có thân phận khá đặc biệt ở trong quân Phương Lạp trước đây, mà đội ngũ này trên danh nghĩa là dưới trướng Phương Bách Hoa, tên gọi là Hắc Linh vệ, năm xưa được thành lập nên bởi hơn một trăm tinh nhuệ nhất thuộc Quân pháp đội dưới trướng Phương Bách Hoa, hôm nay có thể tụ tập cũng chỉ có mấy người này. Bởi khi nhận được tin tức, mấy người đang bí mật hoạt động ở phía nam nhanh chóng lên phía bắc, mong muốn có thể đứng lúc vượt qua đám người Phương Bách Hoa, mang đến hy vọng cho các nàng, lúc này mấy người đang ở trong mưa lao băng băng, ai cũng không biết rốt cuộc có thể vượt qua hay không, hay là đã để vượt cơ hội tốt này. Mà ngay lúc đang vòng qua một khúc rẽ lầy lội, xuất hiện vài lữ nhân mặc áo tơi đột nhiên đón đầu ở ngay phía trước.

Trong chín người, công tử phú gia cầm đầu đột ngột kéo cương ngựa, mà cũng ngay trong nháy mắt, lữ nhân mặc áo tơi phía trước chậm rãi tách ra.

Ánh đao chém ra, giống như tuyết thâm nhập vào trong màn mưa to.

Soẹt soẹt vài cái, thân mình tuần mã bắn phụt máu tươi trên không trung từng mảng lớn tựa như đám mây đỏ, công tử phú gia xuất đao tại không trung, giao thủ hai chiêu với người nọ, sau đó đột nhiên bị đánh bay

ra ngoài. Cũng bởi vì tốc độ của tuần mã quá nhanh, người nọ lúc xuất đao vẫn chưa vung chém, mà là một thế Thiệp Sơn Khảo nhìn bề ngoài vô cùng hời hợt nhưng trên thực tế lại cương mãnh vô cùng, đem chém đứt đôi con ngựa và công tử phú gia kia thì bị bắn ra ngoài. Áo tơi bị đánh trúng, từng chiếc lá rụng thẳng như kiếm, sau đó là tiếng thu hồi xôn xao.

Thi thể tuần mã bay ra các nơi, máu tươi thấm với nước mưa, phú gia công tử bị đánh bay ra ngoài trong vũng lầy lội cách ba trượng, khó nhọc đứng lên, hai người đứng hai bên đường đều giương cung bạt kiếm, sau đó, trong mưa to, nghe người trên người khoác áo tơi không chút hỉ nộ quát to:

- An Tích Phúc.

Thân hình công tử phú gia dính nước bùn, lúc đứng thẳng, thân thể lảo đảo vài cái, mất một lát mới gật đầu:

- Vương Dân...Vương thượng thư... Vì sao?

Người bên kia im lặng chốc lát. thở dài:

- Ta cũng không ngờ...nhưng người nên biết, việc đến nước này. không còn quan tâm gì nữa...

Dưới trướng Phương Lạp, Thượng thư Vương Dân vẫn võ song toàn, y tuy rằng xuất thủ không nhiều, nhưng trong mắt của nhiều người lành nghề, y thậm chí còn đáng sợ hơn so với đám người Thạch Bảo, Ti Hành Phương, Lê Thiên Nhuận, Đặng Nguyên Giác. Sau khi Phương Lạp chết, y đã biến mất ngay trước mắt mọi người, nhưng lúc này lần thứ hai y xuất hiện lại chặn ở trên đường, bất luận nội tình trong đó thế nào, cụ thể ý nghĩa thật sự là gì, không ai còn lòng dạ nào quan tâm đến nữa. An Tích Phúc gật đầu, lát sau, lại gật đầu, bật cười:

- Ha ha ha ha ...ha ha ha ha...

Trong mưa to, sắc mặt An Tích Phúc tái nhợt, tiếng cười vô cùng bi thương, sau đó đột nhiên rút kiếm, nhắm về phía Vương Dân.

Mộc Nguyên.

Lúc Ninh Nghị qua tìm Chúc Bư, hơn hai mươi người bên kia đang kiểm tra binh khí, cung nỏ trên tay, thời đại này cung nỏ giống như vật cấm là súng ống thời hậu thế, quân đội bình thường cũng không thể lấy được, nhưng vũ khí trên tay mọi người lại có lực sát thương cực lớn, Ninh Nghị đại khái nói một chút về mục đích nam hạ lần này.

-...Có liên quan đến tình huống, chúng ta còn phải đến Xung Bình thì mới biết được cụ thể, nhưng lúc này có khả năng liên quan đến dư nghiệt Ma ni giáo, là một trận đánh ác liệt, các người đã được rèn luyện một thời gian như vậy rồi, tuy rằng võ nghệ đều được nâng cao, nhưng tất cả mọi người không ai được có sơ suất. Bao gồm cả Chúc Bư nữa, ta biết người sớm đã muốn tìm cao thủ để so chiêu, sẽ có cơ hội...

Nghe hẩn nhắc đến Chúc Bư, tất cả mọi người đều cười. Ninh Nghị lại giơ tay ra hiệu.

- Ta không phải nói đùa gì cả. Ngoài ra, yêu nhân Ma giáo thủ đoạn độc ác, âm hiểm xảo hoạt, kẻ nào cũng đáng giết, một khi xác định lần này là bọn chúng tham dự, ta đây cũng nhắc nhở các người, đối phó những kẻ gian tà tiểu nhân, không cần phải nói đạo nghĩa giang hồ với chúng, chúng ta là quan, chúng là tặc, nhớ rõ cho ta rồi chứ!

Rõ.

Mọi người hiên ngang lẫm liệt, cùng hô lớn.

-Tốt, nhớ kỹ là tốt.

Ninh Nghị chuyển ngữ khí ôn hòa hơn, cầm cung nỏ trên tay, sau đó bỗng nhiên như nhớ ra gì đó:

- Đúng rồi, còn nữa, lần này đi không được đả thảo kinh xà, không được gọi ta là Ninh Nghị nữa.

Hẩn suy nghĩ một chút:

- Bất kể là ai hỏi...ta tên là Thành Chu Hải nhé.

Trái ngược lại với phía nam mưa to ngoài trăm dặm, Mộc Nguyên ánh nắng chan hòa qua kẽ mây chiếu xuống nhân gian. Không lâu sau, dưới bầu trời có mấy xe ngựa rời khỏi thị trấn nhỏ, đi ra gồm hơn hai mươi người, cùng chạy về phía nam....

526. Q.3 - Chương 528: Tro Tàn (1)

Trên khúc cong của con đường giữa cơn mưa lớn, mưa tóe lên lầy lội, khi An Tích Phúc đột nhiên xông về phía Vương Dần, tám kỵ phía sau An Tích Phúc cũng đột ngột thúc ngựa, lao như điên xung phong liều chết về phía người của Vương Dần.

Hắc Linh vệ là Quân pháp đội thủ hạ của Phương Bách Hoa, đồng thời cũng là một bộ phận tinh nhuệ nhất trong quân Vĩnh Lạc. Khi Vĩnh Lạc triều hoàn toàn sụp đổ, tám người này đều đi theo An Tích Phúc để làm việc, bản thân cũng từng trải qua trăm trận chiến, tính cách cứng cỏi mạnh mẽ, thân thủ cực giỏi, đặc biệt là thủ đoạn ấu dả trên chiến trận có hiệu suất cao.

Về phần bản thân An Tích Phúc thì rất được Phương Bách Hoa coi trọng, cũng là người có tính cách kiên nghị quả quyết. Luận võ nghệ, tuy rằng gã không phải là kỳ tài ngút trời sánh bằng Lưu Tây Qua, Trần Phàm, nhưng so với “Giang Nam thập nhị thần” thì cũng không hề kém, trong giới lục lâm giang hồ thì gã cũng là người trẻ tuổi nổi bật, khiêm khuyết duy nhất có lẽ chính là tuổi tác mà thôi.

Tuy nhiên, khi gặp Vương Dần tại chỗ này thì hết thảy đều không có ý nghĩa gì nữa.

Nếu như nói trong lục lâm An Tích Phúc là xuất sắc, thì Vương Dần lại là một trong những người đang trên đỉnh cao nhất rồi. Cũng bởi vì điều này, khi An Tích Phúc liều chết xông lên, y chỉ một tay cầm kiếm, chém ra màn mưa. Song phương chênh lệch quá lớn, trong bóng người xông giết lên, An Tích Phúc vốn còn chạy như điên nhưng ngay lập tức liền bị bức bách nhanh chóng biến thành thủ thế, lúc kiếm thế vừa vung lên tại không trung, người mặc áo tơi mới khê cử động một chút.

Trong mưa to, Vương Dần thuận tay xuất kiếm, tựa như một cảnh quan nghệ thuật vô cùng hoa mỹ, nước mưa bị ép dừng ngay tại không trung trong giây lát, hình thành một đường ánh nước thẳng tắp bắn ra xa hơn vài mét mới dừng lại, mưa lớn như thể được chém ra từng đạo ánh nước hình quạt, làm cho người khác nhìn thấy ánh nước kia đều không kìm nổi phải né tránh, bởi nếu bị hạt nước ngầm ẩn chứa sát khí mạnh mẽ kia bắn trúng lên người chẳng khác nào bị trúng kiếm quang mà chết.

An Tích Phúc xuất ra một kiếm phải dừng lại, lúc ra chiêu thứ hai, thân hình chặt vật lui ra, đập sang bên cạnh mới tránh thoát được một chiêu sắc bén kia. Một gã Hắc Linh vệ mãnh liệt nhào về phía trước, cánh tay Vương Dần khê động, người nọ lập tức bị chém đứt đoạn trong mưa, đao gãy, tay đứt, máu tươi bay đầy trời, xoáy lại trong mưa to rồi đột ngột bị áp chế, Vương Dần tiến tới chỗ An Tích Phúc, lại một kiếm, đánh bay An Tích Phúc.

Năm đó những người tụ nghĩa dưới trướng Thánh Công hiện giờ đã không còn nhiều nữa.

Y vẫn tiếp tục bước đi trong mưa, vừa nói:

- Tuy rằng ngươi thật sự không thuộc nhóm chúng ta, nhưng ta cũng không muốn mình sẽ chính tay giết ngươi. Chỉ có điều vật trên tay ngươi lại có tác dụng với ta, lấy ra đi, ta sẽ không tiếp tục truy cứu nữa.

Tham sống sợ chết, phản chủ cầu vinh. Vương Dần, bọn họ năm đó đã nhìn lầm ngươi rồi.

Việc không thể thành, chỉ có thể buông tay, An Tích Phúc, cách làm của ta không cần phải giải thích với ngươi, ngươi chỉ cần biết hiện tại

-Vương Dần.

Vương Dần còn chưa dứt lời, một thanh âm đã lọt vào tai y. Chữ “Vương” kia dường như còn ở rất xa, nhưng giờ “Dần” thì đã xuất hiện ngay sau đó. Tiếng xuất hiện trước khi đến, đây là tác phong quang minh

lỗi lạc của cao thủ giang hồ, cũng là trong khoảnh khắc Vương Dần xoay người lại, một người như đã tồn tại trước đó từ trong mưa bạo phát mở ra, sát ý mãnh liệt cuộn cuộn đến.

Bóng người kia ở trên đường chạy như điên nhanh chóng tới gần không gây ra chút động tĩnh thiên địa nào, nhanh như tia chớp, Thiên tượng múa dựng lên, trên không trung bọt nước tóe lên như vòi nước, hai bóng người đột ngột lao vào nhau.

Giao thủ phút chốc, nước mưa bị bức mở, ngay sau đó, Vương Dần nhảy vọt ra sau ra khỏi vòng chiến mấy trượng. Khi y đứng lại, áo tơi trên người đã bị phá rách, rơi xuống mặt đất dưới màn mưa, hai tay y đã cầm hai thanh trường kiếm, một thanh đang được nâng lên, một thanh được tay nắm chặt, mà người bên kia vừa giao thủ với y là một người đàn ông khôi ngô, vung múa thiên tượng, rồi đột ngột khựng lại, mũ rộng trên đầu ông ta bị trường kiếm chém vỡ, sau đó cũng được lấy ném xuống, lộ ra đôi mắt không giận tự uy. Đó là một hán tử mặt dài có bộ râu quai nón dưới cằm, nhưng bất luận là tóc hay râu cũng không dài.

- “Bảo quang Như Lai” Đặng Nguyên Giác.

Thiên tượng mơ hồ kêu ong ong trong không khí.

Wương Dần nhìn An Tích Phúc nằm trong đồng lầy lội, khẽ lộ ra nụ cười tán thưởng.

Trời mưa liên miên kéo dài phía bắc Trường Giang ở trong thiên địa liên tục không ngừng. Khi sấm mùa xuân cắt qua không trung, thiếu nữ bên đường nhìn ra sau, đột nhiên trở nên thất thần.

Sao vậy?

Khi đồng bạn hỏi, thiếu nữ quay lại, ngẫm nghĩ một chút.

Ồ, không có gì.

- Phía sau có người đi theo à?

Bởi vì tin tưởng thực lực của thiếu nữ, người đồng hành nhìn nhìn phía sau, nghĩ hẵn nàng đã phát hiện gì đó, tuy nhiên thiếu nữ lại lắc đầu.

Không phải.

Nàng im lặng chốc lát:

- Chỉ là đang nghĩ đến Thiên Nhi tỷ, không biết hiện giờ tỷ ấy thế nào rồi.

Tiểu Phàm sẽ bảo vệ cho tỷ ấy.

Lúc trận chiến tan, tỷ ấy bị thương không nhẹ.

Thiếu nữ nói như vậy, bầu trời lại lóe sáng lên, sau đó là ầm một tiếng.

Ba người ở ven đường là Lưu Tây Qua, Phương Thư Thường và Tiền Lạc Ninh. Họ ra ngoài để tra xét tình hình.

Tàn quân Ma Ni giáo dưới trướng Tư Không Nam tham gia vào sự việc lần này có rất nhiều cao thủ, đuổi theo truy vây nguy hiểm trùng trùng, nhưng bên này cũng khá cảnh giác, bình thường luôn không để cho đối phương tụ tập đại đội nhân mã trước đề mang đến tai họa ngập đầu cho bên này. Nhưng lúc này khu vực bên này khá nhiều người tụ tập, mà phần nhiều là tai mắt của quan phủ, bên mình lại không có bất kỳ con đường tình báo nào, phiền toái đến cũng khá lớn.

Hiện giờ bên họ phần lớn là một đồng người bệnh, tuy rằng dựa vào kinh nghiệm giang hồ có thể ẩn nấp, nhưng thường là trong vòng nửa ngày vẫn phải di chuyển địa điểm. Trong số thủ hạ của Lưu Tây Qua, người có võ nghệ cao nhất vốn là Đỗ Sát và La Bính Nhân, sau khi Đỗ Sát bị mất một cánh tay, thì trách nhiệm hẳn thủ giao cho La Bính Nhân. Trong số những người này, phong cách của Phương Thư Thường tương đối vững vàng hơn, Tiền Lạc Ninh thì thông minh hơn, Lưu Tây Qua dẫn hai người họ đi ra ngoài, cũng là định tiến hành điều tra ngược, hiểu biết tình trạng chung quanh một chút xem rốt cuộc là như nào, nếu thuận lợi, còn có thể an bài một chút, để người bên cạnh mình có thể tranh thủ được chút thời gian.

Đối phương từng bước ép sát thì tuyệt đối không thể thả lỏng được, có thể né tránh mấy ngày, hoặc là có thể xuôi nam vượt qua Trường Giang hay không để đi đến một địa phương an toàn đã là một vấn đề cực kỳ nghiêm túc.

Khi tiếng sấm vang lên, Tây Qua bước đi tiếp, Tiền Lạc Ninh thì ngẩng đầu lên nhìn, rồi lại quay lại sau, còn muốn nói gì đó, nhưng Phương Thư Thường đã kịp phản ứng, vỗ vỗ bả vai Tiền Lạc Ninh, ra hiệu gã không cần nói gì nữa.

Y đi lên trước, nói về tin tức mà Tây Qua vừa mới nhận được:

- Người cảm thấy là hấn sao?

Trước khi đi ra ngoài, họ đã âm thầm đi thám thính vùng phụ cận thì lại đụng phải vài thủ hạ của Tư Không Nam, bèn lặng lẽ theo dõi một chút, phát hiện trong thời gian nửa ngày tình huống dường như có biến hóa. Hôm nay vẫn có không ít người đang điều tra truy tìm họ, nhưng ngoài những người này ra, lại có một nhóm người được phân tán ra ngoài đi vây đuổi khiến cho họ chú ý hơn.

Mấy trăm người lúc trước dù là bị phân tán ra, nhưng người còn lại cũng không nên gây ra động tĩnh như vậy mới đúng. Bọn họ lúc thám thính có nghe mơ hồ như đối phương đang tính toán gì đó, nhưng lại không nghe được nhiều, nên nhất thời không truy tra được gì.

Phương Thư Thường cũng là người ở bên cạnh Tây Qua, trước đây cũng là người tiếp xúc với Ninh Nghị nhiều nhất, lúc tiếng sấm vừa vang lên, y đã mơ hồ đoán được ý nghĩ của Tây Qua. Tuy nhiên, Tây Qua ngầm nghĩ một chút, lắc lắc đầu:

Không giống.

Không nghe rõ ràng lắm là bày mưu tính kế, nghe như là hấn đang đùa giỡn ở đây.

Nhưng ta cảm thấy không giống, hơn nữa thời gian không kịp.

Nếu hấn theo Trần Phàm ngày đêm cấp tốc xuôi nam, chung quy còn có khả năng, nếu hấn đến

Hấn đến thì phải làm thế nào đây?

Thiếu nữ nhún mày:

Ta cũng biết hấn giỏi tính kế, nhưng tình huống hiện tại khác biệt. Hấn tam ca còn nhớ tình huống lúc trước, trong mấy tháng sau khi hấn bị chúng ta bắt được, nếu chúng ta muốn giết hấn, hấn cũng không phải là kẻ ngựa cỏ chờ chết. Võ nghệ hấn không cao, đó cũng là điểm yếu duy nhất, hiện giờ chung quanh đây đều là cao thủ tụ tập ở đây thì hấn nhúng tay vào cũng sẽ không có đường sống, thời gian bày mưu tính kế không đủ, sẽ là tự tìm cái chết.

Nhắc đến các loại âm mưu quỷ kế mà trước đây Ninh Nghị đã làm đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho mọi người. Hấn đã lừa gạt Bá Dao Doanh thậm chí là cả rất nhiều nhân vật cấp cao trong quân hệ Phương Lạp. Nhưng muốn nói về trí tuệ, Tây Qua cũng không hề kém hơn so với bất cứ ai, bằng không đã không được tín nhiệm dẫn dắt mọi người ẩn nấp mai phục trong thời gian mấy tháng qua.

Nếu không hành sự theo hoàn cảnh, năm xưa Ninh Nghị cũng rất có khả năng bị người ta giết chết rồi, tiếp theo đó là cái gì mà truyền kỳ Tâm Ma ba ngày phá Lương Sơn, người khác có thể sợ hãi, nhưng trong mắt Tây Qua thì đó chính là kết quả của việc dựa vào lực lượng của triều đình và mấy tháng bày mưu tính kế.

Hiện giờ tụ tập tại nơi này đều là cao thủ hạng nhất trong lục lâm, với chút công phu này của Ninh Nghị lúc này chạy tới đây ngâm giở trò mưu không hấn đã không thực hiện được, nhưng nếu vận khí không tốt gặp phải cao thủ nào đó như Tư Không Nam, Lâm Ác Thiện, Vương Nan Đà kết quả kia căn bản Tây Qua không dám nghĩ đến. Hơn nữa, trực giác cũng nói cho nàng biết, những chuyện này không liên quan đến Ninh Nghị, nàng cũng không biết là vì điều này nên vui hay là không vui, tóm lại, giọng điệu của nàng hơi đề cao lên.

Phương Thư Thường bấu môi, nhưng Tiền Lạc Ninh đi theo tới vỗ vai Phương Thư Thường, hai người dừng bước, khi quay lại, thấy Tiền Lạc Ninh đang ngời ngời nhìn ra sau.

Mưa rào rào, cỏ xanh trên đường núi rạp xuống, cách đó không xa là rừng cây sâu âm U hắc ám, một lát, Tây Qua cũng hơi hơi nhú mây. Ngay trong nháy mắt này, Tiền Lạc Ninh đột nhiên cúi xuống, rút đao, lao tới như báo đi săn.

Gã nhảy vào lùm cây âm U kia, ngay sau đó là Phương Thư Thường, cây rung lên, tiếp theo là mưa từ tán cây rơi xuống rào rào, trong lúc này không có tiếng binh khí vang lên, chỉ có tiếng xoạt xoạt như tiếng gió to nổi lên cổ vũ, Tây Qua cũng rút đơn đao vọt vào, lúc nhảy vào trong, đao trong tay nàng và quyền nhập vào một, lập tức truyền đến những âm thanh giao thủ rầm rầm.

Có vật gì đó bị nàng đánh trúng vài cái, lập tức trong rừng cây kia có tiếng kêu, ổng tay áo rộng thùng thình đảo qua, ba người Tây Qua, Phương Thư Thường, Tiền Lạc Ninh cùng đồng thời bay ngược ra ngoài.

Tầng bào rộng thùng thình, mặt tròn tròn, mang theo khí thế như vực sâu dần dần xuất hiện ngay trước mắt ba người. Đó là Lâm Ác Thiện, lão mỉm cười, bước bộ thông dong trầm ổn.

Luận thân thủ, hiện giờ ba người Lưu Tây Qua, Phương Thư Thường, Tiền Lạc Ninh đều là những người đứng hàng đầu, hơn nữa đều là nhất mạch Bá Đao, liên kết chặt chẽ, trên giang hồ khó gặp địch thủ, nhưng một trận giao chiến vừa rồi ba đấu một là Lâm Ác Thiện, tuy rằng không ai chiếm tiện nghi gì, nhưng biểu hiện thực lực của đối phương thật sự là kinh người. Quyền pháp trên tay Tây Qua chính là năm xưa Lưu Đại Bưu tỉ mỉ sáng chế ra, kết hợp với Bá Đao, đại khí sung mãn bên trong vô số sát chiêu.

Tuy rằng Tây Qua nhỏ nhắn, nhưng công phu nội lực cũng đủ để phá mở bia đá, mới vừa rồi giao chiến vài hiệp với Lâm Ác Thiện, đối phương da dày thịt thô dường như không bị tổn thương chút nào. Ba người nhìn lão, trong lúc nhất thời không ai nói gì.

Lần trước các người đi quá gấp gáp, gặp con gái của cổ nhân nhưng lại không kịp nói gì, có chút tiếc nuối.

Lâm Ác Thiện nói:

Người là con gái của Lưu Đại Bưu, tên là Tây Qua đúng không? Còn hai vị kia, hẳn là đệ tử thân truyền năm xưa của Lưu Đại Bưu, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên. Ủ, trong này có cả người nhà chồng của người sao?

Tây Qua cầm đao nhìn lão, Tiền Lạc Ninh nói:

Cái gì mà “Ma Phật Đà” Lâm Ác Thiện, người thật là béo nha, không hợp làm chuyện theo dõi này, hay là người xẻo bớt thịt trên người mình xuống đi.

Tây Qua vận tay, giọng nói khàn khàn thô lỗ:

Hơn nữa thân pháp cũng chẳng cao minh chút nào, có tránh cũng không thể tránh khỏi quyền pháp của ta được.

Phương Thư Thường thì nói:

Ngoài ra, mở miệng thì nói nhà chồng người ta, chẳng có giáo dục gì cả.

Ba người châm chọc khiêu khích, nhưng Lâm Ác Thiện vẫn mỉm cười, vẻ như không chút nào để ý:

Ba chữ Lâm Ác Thiện chính là tên lúc còn trẻ sử dụng, hiện giờ không đáng nhắc đến. Một ngày trước, ta đã sai người gửi thiệp khiêu chiến với Chu Đồng rồi, hiện giờ ta sử dụng tên chính của mình là Lâm Tông Ngô. Nay đến đây, tuy rằng không phải có ý tốt gì, chẳng qua là muốn gặp hậu nhân của Lưu Đại Bưu, chào hỏi một câu thôi.

Lão nói tới đây, Phương Thư Thường trề môi dài ra, Tiền Lạc Ninh thì liếc nhìn Phương Thư Thường, hai người cùng phì cười, đẩy vẻ trào phúng. Nhưng Lâm Ác Thiện vẫn còn tiếp tục nói.

- Thiên Nam Bá Đao không hổ là nhất đại tông sư, năm xưa ta không bằng hắn đấy. Mà năm xưa đại tỷ cũng từng nói, nếu muốn soán quyền Lưu Đại Bưu, Phương Lạp, ít nhất ta phải rèn luyện mười năm nữa. Nhân kiệt một đời như thế, là chí hướng của lòng ta, khi Đại sư tỷ năm xưa bảo ta bày kế giết Lưu Đại Bưu, trong lòng ta vẫn có chút tiếc nuối đấy.

Người nói cái gì!?

Nói xong câu đó, bầu không khí đột nhiên thay đổi!

Thiếu nữ cắn chặt răng, nắm chặt chuôi đao, gần từng chữ một, trong mắt tràn ngập tơ máu, bắt đầu đỏ ngầu lên.

Lâm Ác Thiện chấp tay sau lưng, nhìn bên này, khẽ cười cười. Ngoại hiệu năm xưa của lão là “Ma Phật đà”, vừa có mặt “Ma”, vừa có tướng “Phật đà”, hiện giờ trong vẻ tươi cười của gương mặt tròn vo này đầy bình tĩnh, lại mang theo chút nhã nhặn, phối hợp với bầu không khí lạnh băng càng gợi nên một sự quỷ dị không thể diễn tả được.

- Lão mập kia. Người lập lại lần nữa đi!

Tây Qua hơi khom người, đao nhọn trầm xuống, ánh mắt đỏ ngầu và hàm răng run rẩy, khí huyết vận chuyển đã tới cực điểm, thân hình cũng đã tràn ngập khí tức hung bạo đáng sợ, nhìn như một con dã thú đáng sợ sẽ bất kỳ lúc nào nhào đến đối phương, dùng răng nanh xé nát đối phương!

527. Q.3 - Chương 529: Tro Tàn (2)

- Lão mập! Người hãy lập lại lần nữa!

Gió đang thổi, Tây Qua cắn chặt răng, khó có thể kiềm chế được cảm xúc cuộn cuộn đang trào dâng lên trong đầu bởi một câu nói của Lâm Ác Thiện. Mưa rơi, Lâm Ác Thiện mỉm cười nhìn bên này, có vẻ như rất hài lòng đối với tình hình trước mắt mình.

Năm xưa lão là cao thủ đệ nhất giang hồ, thanh danh đang ở trên đỉnh cao thì bị Phương Lạp phản bực làm cho phải lui vào bóng tối, mai danh ẩn tích kéo dài hơn mười năm. Thời gian hơn mười năm có thể làm cho lão ở trong áp lực đã an tĩnh trầm tư lại, võ nghệ tinh tiến, con đường đi lên không giống như bất kỳ người võ lâm nào, hôm nay rốt cuộc có thể xuất hiện tại trước mắt thế nhân, với lão mà nói, cũng có không ít thứ cần phải dần dần phát tiết ra.

Lão nhẹ nhàng vung ống tay áo rộng thùng thình, ngẩng lên nhìn bầu trời:

Người nghe không lầm, chuyện này hôm nay cũng không cần phải che giấu nữa. Năm xưa vây giết Lưu Đại Bưu, biểu hiện bên ngoài thì là Hình Bộ động thủ, nhưng trên thực tế là kết quả mà chúng ta âm thầm vận hành, đây cũng là lần động thủ duy nhất của chúng ta lúc Ma Ni giáo tự tan rã.

Lão cười cười:

Phụ thân người là nhân kiệt đương thời, năm xưa động thủ, có thể thành công hay không chỉ ở ngay trong lúc đó, sau khi may mắn giết được hắn thì bên chúng ta cũng đã phải trả giá không ít. Khi đó Phương Thất Phật còn âm thầm truy tìm tung tích chúng ta, Đại sư tỷ vì lo lắng nếu như xuất hiện chuyện bất ngờ, bên chúng ta có khả năng bị truy tìm ra tung tích, một lưới bị bắt hết, nên nói cần quan sát tình hình một lần nữa, một lần quan sát này đã qua mười năm...Bản tọa không thừa nhận cũng không được, từ lúc trận chiến phản loạn ấy của y kéo dài tới nay, chúng ta đều khó có cơ hội báo thù, ở phương diện này, Phương Lạp cũng là nhân kiệt một đời.

Tây Qua trầm mặc, để mặc đối phương tự nói, lúc này nằng. Phương Thư Thường, Tiền Lạc Ninh đều duy trì trạng thái đề phòng cao độ. Lâm Ác Thiện không bước thêm tới, chỉ đứng ở đó nói chuyện, trong cử chỉ đều lộ vẻ chân thành, thân thể to lớn giống như là hòa nhập vào trong màn mưa, khiến kẻ khác không dám đi tới, song phương cứ giữ tư thế giằng co như vậy.

Lâm Ác Thiện mỉm cười thở dài:

- Minh Châu đầu ám, cảm y dạ hành, đều là những chuyện đáng tiếc của đời người. Hơn mười năm nay, bản tọa bởi vì bất đắc dĩ chỉ có thể lựa chọn ẩn tại một nơi bí mật yên tĩnh để chuyên tâm tu hành, về phương diện khác, trong lòng xác thực tràn ngập áp lực. An tĩnh “bế môn tạo xa” không những có thể làm cho con người ta tĩnh tiến, mà còn làm áp lực giảm đi. Ngoài ra, đây cũng là trải nghiệm có được mà ta phải cảm tạ Phương Lạp cùng phụ thân người năm xưa đã ban tặng....

Phương Thư Thường lạnh lùng bật cười:

- Người có thể nói thẳng, người chính là bởi vì thất bại, nên phải trốn tránh tại một nơi bí mật nguyên rửa kẻ địch, làm một kẻ tiểu nhân biến thái không dám xuất hiện nữa...

Lời nói độc địa này vừa thốt ra, ánh mắt của Lâm Ác Thiên rơi trên người y, khẽ mỉm cười, càng toát lên vẻ nhã nhặn, lát sau, còn gật đầu:

-Nói như thế, thật ra cũng không có gì là sai.

Lão dừng một chút:

)J

Một người một đời khó có thể thoát khỏi nỗi khổ thất tình lục dục, Nho Thích đạo kỳ môn, cầu đạo lý, cầu giải thoát, cầu không chế, tất cả sự vật trên thế gian cũng đều vì thất tình lục dục mà đến. Bản tọa lúc còn trẻ được gọi là “Ma Phật đà”, tất nhiên không phải là tin Phật, bản tọa kính sợ thất tình lục dục này, bởi có thất tình lục dục, con người mới làm việc, bởi thất tình lục dục này không được thỏa mãn, con người mới phải làm thật tốt, thất tình lục dục càng không đạt đến điểm cuối cùng, thì sự việc càng khó đạt như vậy...

...Hơn mười năm nay, trong lòng bản tọa luôn đè nặng các loại chấp niệm, có tham, có sân, có si, có hận...Mấy thứ này cũng làm ta trong hơn mười năm một khắc cũng không ngừng nghỉ, không buông bỏ được. Bản tọa cầu chính là khám phá, tất cả tâm tình trên thế gian này đều có hai hai mặt chính tà, phán đoán hai mặt chính tà này, có khởi nguyên của đạo đức, cũng có khởi nguyên từ bản thân, bản tọa đạt được một mặt tích cực trong đó, rời xa mặt tiêu cực.

Bản tọa từng ham danh tiếng thế gian, tham luyện được người khác kính nể, vì vậy chi bằng chăm chỉ rèn luyện, con người trong lòng có thù hận, vì vậy truy cầu được ngày rửa hận, bởi vậy niệm tới si, không thể buông, vì vậy cũng không thể có đường lui...Hơn mười năm nay, bản tọa từ trong đó đã ngộ ra một con đường.

Ngữ điệu của lão vẫn bình thản như trước, như là giảng thuật mưu trí cho mấy người, nhưng đợi khi nói ra, bầu không khí hai bên đã có chút bất đồng rồi.

Áp lực trong giọng nói lãnh đạm của đối phương đã tụ lên ở mức cao nhất, trên vẻ mặt nhìn như nhã nhặn của Lâm Ác Thiên thỉnh thoảng hiện lên tia biểu cảm hoàn toàn khác biệt, sắc bén, phẫn nộ, thâm trầm, áp lực cùng với ánh mắt thấu triệt dung nhập làm một. Vào giờ khắc này lời nói của lão lại quý dị như “Ma”, ý tứ lại rõ ràng như “Phật”, hoàn toàn tụ trên người lão.

- Bản tọa thừa nhận Phương Lạp là hào kiệt đương thời, đó là bởi vì hấn đích xác làm được chuyện mà bản tọa không làm được. Nhưng nếu chỉ luận võ nghệ song phương, thì năm năm trước, bản tọa đã vượt lên trước Phương Lạp một bậc rồi, đơn đả độc đấu, dưới trướng Phương Lạp không ai có thể là địch thủ của bản tọa.

Tiền Lạc Ninh bật cười:

- Sợ là người quá kiêu ngạo, mọi người đều chết hết rồi, đương nhiên là người kiêu ngạo như thế.

- Các người đi đi.

Lúc Lâm Ác Thiên nói xong, trong ba người, bóng dáng mỏng manh nhất cất tiếng. Lưu Tây Qua vừa rồi vẫn còn cúi đầu, nhưng khí thế trên người vẫn để ở mức cao nhất. Phương Thư Thường và Tiền Lạc Ninh cùng đồng thời rút đao ra đều ngăn người, Lâm Ác Thiên bên kia cũng hơi nghiêng đầu, mồm há hốc:

- Hả?

- Các người đi đi.

Lưu Tây Qua vẫn lạnh lùng nói một câu, sau đó nắm hoành đao, nhắm mắt lại mở ra:

- Thù cha, ta phải đích thân báo. Lão mập, hôm nay không ai cứu được người đâu.

Trong thế cục đối lập, hiển nhiên Lâm Ác Thiên cao hơn Lưu Tây Qua một bậc, nhưng bản thân Lưu Tây Qua lúc này cũng là một trong những cao thủ hàng đầu trên giang hồ. Tuy lúc này nhìn năng như phó trương, nhưng Phương Thư Thường và Tiền Lạc Ninh đều hiểu, năng muốn hai người thoát đi, sau đó quay

lại thông tri cho mọi người rời khỏi. Sau một giây do dự, trông mắt đỏ ngầu của Tây Qua lại mở to, Phương Thư Thường và Tiền Lạc Ninh nhìn nhau, cắn răng, bất chợt bay ngược trở lại. Trong nháy mắt Tây Qua đã quyết định rồi.

Hai bóng người nhanh chóng rời khỏi, hai người còn lại thì giằng co, Lâm Ác Thiện lắc đầu:

- Tội tình gì phải làm vậy...

Lão bước tới, cước bộ không nhanh, rõ ràng là lão không chút khinh thị Lưu Tây Qua. Tây Qua cầm hoành đao đứng bên kia, nhìn chăm chăm vào đối phương.

Thời gian như trôi thật chậm, khoảng cách giữa hai người kéo gần lại, mưa mỗi lúc dày hơn, gió gào thét sắc lạnh, không khí căng thẳng. Cũng ngay vào lúc Lâm Ác Thiện đang chuẩn bị bước vào phạm vi công kích của Lưu Tây Qua, cước bộ của lão đột nhiên thay đổi kỳ lạ, tựa như càng chậm hơn. Bên kia, ánh mắt Tây Qua trầm xuống, đao phong hạ xuống, đôi môi mím chặt, rồi bất chợt lộ ra khí tức uy nghiêm đáng sợ.

Giống như là trong không khí căng thẳng kinh hãi này, tiếng nước mưa tràn ra, sau một khắc Tây Qua lui người bỏ chạy!

-A...

Lâm Ác Thiện kêu lên, sau đó thì cười khanh khách. Lão đã chuẩn bị ứng phó với chiêu số của đối phương, tay áo hơi quét một chút, giọt mưa đánh văng ra chung quanh kêu như tiếng pháo. Nhưng bóng dáng của thiếu nữ lại như mũi tên rời khỏi dây cung, rời xa rất nhanh.

Động tác nhanh như thổi, trong mắt của Tây Qua vẫn còn tơ máu đỏ ngầu của thù hận, nhưng lúc này nàng lựa chọn không gì khác là quay đầu bỏ chạy. Ngay từ đầu, nàng với Phương Thư Thường, Tiền Lạc Ninh nói lời châm chọc đối phương, bình luận về nhược điểm của đối phương, Lâm Ác Thiện tuy rằng lợi hại, nhưng thân hình khổng lồ, thân pháp thiếu linh hoạt, tất nhiên cũng sẽ không nhanh. Dù lo lắng đối phương nói đến nguyên nhân cái chết của phụ thân mình sẽ làm mình nổi giận, nhưng Tây Qua vẫn lựa chọn thể hiện sự phẫn nộ ra ngoài, đợi cho Phương Thư Thường, Tiền Lạc Ninh rời khỏi rồi, nàng mới quay người bỏ chạy, chỉ vì trong ba người, nàng bình thường tu luyện đao lớn, nên khinh công thân pháp lợi hại nhất.

Sự thật về cái chết của phụ thân chắc chắn không phải là giả, trong lòng nàng cũng tràn ngập nỗi giận giữ, rất muốn liều chết báo thù, nhưng lúc này không phải là thời điểm chiến đấu.

Tất cả mọi người đang ở trong hiểm cảnh, nàng không thể ích kỷ mà mạo hiểm.

Với thân hình như kia của Lâm Ác Thiện, nàng cho là đối phương không thể đuổi theo mình, nhưng, tiếng gió phá không khác biệt ngay sau đó đã đến!

Lâm Ác Thiện công kích rồi, hình như là rất phẫn nộ!

Ngay lúc bật cười, Lâm Ác Thiện đã lao đi đuổi theo Tây Qua.

Thân hình to lớn ở trong mưa giống như là tiếng sấm nổ vang, hai bóng người một trước một sau lao nhanh ở trong sườn núi nhỏ, xông về phía rừng cây đối diện. Mà quan sát, khoảng cách của hai người trong tốc độ chạy cực cao kia đã dần dần rút ngắn lại.

Tây Qua ngày thường dựa vào quán tính vung chém đại đao nặng nề nên thân thủ và khinh công đã ở trình độ đứng đầu giang hồ. Trên thực tế với bản lĩnh của nàng trên giang hồ sợ rằng rất khó có đối thủ. Nhưng giờ khắc này, thân hình của Lâm Ác Thiện lại ngược lại, giống như là có gì đó vô cùng kinh người ở trong thân thể to lớn đang âm ỉ bộc phát ra, băng băng đuổi theo. Vào thời khắc chạy vào rừng cây, Tây Qua cảm thụ được tiếng gió phá không cuộn cuộn từ phía sau kéo tới.

Lâm Ác Thiện đuổi theo sau, quyền đánh về phía nàng, trong tiếng cười khê, giữa năm ngón tay như nổi lên sấm sét.

Giờ khắc này, Tây Qua đã hiểu Lâm Ác Thiện nói không sai, lúc này có thể chống đỡ được thân hình khổng lồ này chỉ có thể là người có nội lực kinh khủng kinh người, thân thủ của lão xác thực đã đạt tới cảnh giới tông sư, nàng chưa từng gặp Thiên hạ đệ nhất trong truyền thuyết là Chu Đồng, nhưng Lâm Ác Thiện lúc này đã đủ để sánh với phụ thân năm xưa, thậm chí còn cao hơn.

Lúc nàng đang tính toán với lão, thì chỉ sợ lão cũng đang tính toán với nàng. Nếu có Phương Thư Thường và Tiền Lạc Ninh, dưới tình huống ba đầu một, có lẽ lão chưa chắc đã chiếm thế thượng phong, nhưng nàng vì cho rằng có thể chạy thoát được nên đã để hai vị sư huynh đi trước, trên thực tế, chỉ sợ điều này cũng rơi vào tính toán của lão rồi.

Một thân cây cỡ to bằng miệng bát múa may, Tây Qua quay chung quanh cành lá cây cối né tránh ra chiêu, nhưng chỉ nghe một tiếng nổ vang, nửa thân cây kia bị khua trên không trung.

Thân cây bị khua lên không trung, nước mưa rơi xuống như rèm mưa, thân cây kia là bị cắt đứt từ cái cây kia, tán cây bay lên không trung, cành lá như một chiếc ô bị đứt cán, bay ra ngoài, trong tán cây, thân thể của Tây Qua bị cuốn theo đồng thời bị đánh bay ra ngoài.

Trong tiếng nổ ầm ầm, cây cối bay ra ngoài hai ba trượng, sau đó lăn ra, mà thân thể của Tây Qua cũng từ trong tiếng nổ tại không trung rơi xuống, lăn liên tục mấy vòng ra xa mới gắng chống đỡ được, thân hình nửa quỳ. Nàng vốn đội mũ rộng mặc áo tơ, lúc này mũ rộng đã không còn, tóc và quần áo đều lộn xộn, dính bùn lầy, vô cùng thảm hại. Nước mưa lập tức lại làm trôi đi bùn lầy, lúc ngẩng lên, trong miệng Tây Qua đã trào máu.

Ầm một tiếng, sấm trên bầu trời nổ vang, Tây Qua nghiêng đầu nhìn về hướng có tiếng sấm.

Bên kia, Lâm Ác Thiện từ trong rừng cây đi ra, mang theo sát ý bức tới gần.

Cùng thời khắc đó, tại một góc khác dưới trời mưa, một đội xe nhỏ nhỏ tiến vào Xung Bình, bản thủ hỗn loạn, thị trấn nhò ngập trong nước, vén rèm xe nhìn ra ngoài trời, Ninh Nghị buông vài tin tin tức tình báo trong tay xuống, trán nhăn lại, trong mắt ánh lên tia phiến não và ngơ ngẩn không xác định.

Tiếng sấm vẫn còn vang ở nơi xa...

528. Q.3 - Chương 530: Tro Tàn (3)

Bởi vì mưa to, đường phố trên thị trấn Xung Bình bản lầy lội, đây là huyện thành nhỏ trên nhánh sông Đại Vận Hà lấy ngư nghiệp là nghề chính, khi xe ngựa đi qua đều ngập ở trong nước, khắp nơi đều là vẩy cá và nội tạng, được nước mưa cọ rửa nên mùi hôi thối tanh nồng đã bớt đi nhiều, nhưng vẫn có thể ngửi được đủ để hiểu cuộc sống bình thường ở nơi này là như nào.

Trên đường đi, Ninh Nghị đã hỏi rõ tình hình của Xung Bình. Bên này tuy nói ngư nghiệp là nghề chính, nhưng trên thực tế, ngoại trừ đánh bắt, phân phối ra, trong huyện thành này chủ yếu còn kinh doanh cá muối nữa, mà nguyên liệu gia vị để ướp phần lớn là cá chết. Cá chết không lâu chưa bị hư thối thì mang đi ướp thành cá khô.

,

Thế đạo lúc này tuy rằng không có đủ điều kiện tốt như hậu thế, cá vừa mới chết vẫn được rất nhiều người dùng làm thức ăn, nhưng nếu mở miệng nói cá chết chung quy cũng không dễ nghe, bởi vậy nghề kinh doanh nhỏ bé của huyện thành này vẫn không phát triển. Giống như là tro bụi, sẽ không được mọi người chú ý, bên này thường xuyên bốc lên mùi hôi tanh ngút trời, người có chút thân phận sẽ không nguyện ý qua đây, cũng bởi vậy nơi này trở thành chỗ mà lục lâm nhân sĩ thường lui tới.

Đám người Ninh Nghị đến đây tìm một gã phụ trách Mật trình tì, khi đoàn xe dừng lại bên ngoài một viện tử nhỏ tại một góc của thị trấn, đối phương đang luống cuống thu dọn giỏ cá chết. Thấy đoàn xe dừng ở trong này, gã bèn nhanh chóng ôm mấy con cá chết dưới mặt đất ném vào trong giỏ, sau đó lau lau trán, đi lại bên này.

Liên hệ bằng ám ngữ, hỏi thăm danh tính xong, đám người Ninh Nghị đã xác định Hách Kim Hán này chính là người phụ trách trấn thủ Mật trình tì tại địa phương này. Gã là thành viên nhóm đầu tiên của Mật Trình

tì, từng được phái đi Liêu quốc chấp hành nhiệm vụ mật thám ba năm, sau khi trở về thì được an bài sống tại đây.

Lúc này quan sát người đàn ông trung niên này khoảng chừng trên bốn mươi tuổi, trên người dơ dáy bẩn thỉu, mồ hôi còn toát ra mùi hôi thối của cá chết, nhưng suy cho cùng thì cũng là bình thường, cả ngày lao động nhưng thân hình gã vẫn rắn chắc trầm ổn, trong ánh mắt mang theo khí tức an tĩnh, tuy đám người Ninh Nghị đến làm gã có chút bất ngờ luống cuống, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác tin cậy.

Mật Trinh ti bắt đầu thành lập để đối kháng Liêu quốc, nhóm người này chính là quân chức, đối phương có chức vị là Thập trưởng, thủ hạ có bảy người.

- Tư Nông, Yêu muối, ba đứa con...còn có vài đệ tử của thủ hạ ta, hôm nay đều ra ngoài cả để giao hàng rồi, cũng tra xét một chút tình hình phụ cận... .Ồ, hàn xá đơn sơ, xin đại nhân chịu khó một chút, chịu khó một chút...

Sau khi xác nhận thân phận với nhau, đối phương đón đám người Ninh Nghị vào trong viện tử. Khi đi vào phòng quả nhiên là khá đơn sơ, chung quanh đều treo cá khô, trong phòng không có nhiều ánh sáng, Hách Kim Hán khơi lên ngọn đèn, sau đó nhóm lửa đun nước đãi khách. Đợi khi đám người Ninh Nghị nói “đều là người một nhà” rồi qua giúp, đối phương mới đi ra ngoài, thu lại cá chết vào trong giỏ và quét dọn nước bẩn tại sân, sau đó cầm cái giỏ cá chết đi vào trong phòng đối diện để cất.

tay cầm theo rất nhiều tin tức tình báo.

Gã cũng không chậm trễ nhiều, chỉ thay một bộ y phục đơn giản, khi đi tới, trong

- Thành tiên sinh, đây hẳn là những thứ ngài muốn. Mấy ngày gần đây vài châu huyện phụ cận điều động nha dịch, quan binh, còn có một vài tin tình báo lẻ tẻ nữa. Ta...ta còn chưa chỉnh lý lại hoàn chỉnh, ngài cứ xem trước đi.

Vậy thì tốt quá.

Nghe đối phương nói vậy, Ninh Nghị cười nhận lấy, xem xem:

Hách tiên sinh, có bản đồ không?

Hách Kim Hán gật đầu đi vào một gian phòng sát bên lấy một tấm bản đồ cổ đến.

Lúc này mọi người mới vừa đi vào trong nhà, có người khuân đồ, có người hỗ trợ xách nước, nấu nước. Ninh Nghị cầm một chồng tình báo kia ngồi xuống bên bàn, lại quay đầu hỏi:

Hách tiên sinh, bản đồ này chuẩn bao nhiêu?

- Chuẩn khoảng sáu bảy mươi phần trăm, nếu có chỗ nào không chính xác, chưa đánh dấu lên, tiểu nhân cũng đều nắm rõ.

Vậy thì tốt quá. Ninh Nghị bật cười:

- Xin Hách tiên sinh hãy thảo luận cùng ta, hai ngày này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại đây ngồi nào.

Trên người, trên đầu và trên tay Hách Kim Hán lúc này toàn mùi cá chết và dịch nhờn, tuy rằng không phải là người lễ mễ những gã cũng có chút do dự. Ninh Nghị cười xua tay:

- Không sao đâu, thời gian chúng ta gấp, phải giành giật từng giây.

Hách Kim Hán tuy rằng cũng từng gặp nhiều người, nhưng chưa từng gặp người nào quyết đoán như người trước mặt. Chỉ lát sau, Ninh Nghị đã kéo gã ngồi xuống bên cạnh, đám người Chúc Bư bưng nước ấm tới, gã liền rửa tay và mặt mũi sạch sẽ, người còn lại thì đem ít thùng vào phòng.

Khi Ninh Nghị bắt đầu xem tin tức tình báo, bảy tám người lần này đi theo cũng đã tụ tập lại, mà Chúc Bư thì lĩnh hơn mười người còn lại bắt đầu tiến hành cảnh giới chung quanh.

Chuyện lần này tại Xung Bình lấy Phương Thất Phật làm trung tâm, liên lụy đến ba phái thế lực thế gia là quan phủ, Phương Bách Hoa và dư nghiệt Phương Lạp đột nhiên xuất hiện. Đối với Mật Trinh ti, tình báo phía quan phủ khá là rõ ràng, Tông Phi Hiếu và Thiết Thiên Ứng đã phái ra rất nhiều nha dịch, bộ

đầu, bao vây chặn đánh, họ tuy rằng không phải là chủ lực bắt cao thủ, nhưng có nhiều nơi người bị giết, có nhiều nơi bị cường ép đột phá, những manh mối này tập hợp lại cũng có thể cơ bản đoán ra được tình huống đám người Phương Bách Hoa đã phải chạy trốn sau khi bị đánh tan.

Lần ngày người đi theo Ninh Nghị đến có một số cũng từng là bạn đồng hành theo hắn đi Sơn Đông, trong khoảng thời gian đó cũng đã được rèn luyện kinh nghiệm, cũng đã có năng lực phán đoán khá tốt, bởi vậy bắt đầu tập hợp các tin tình báo lại. Hách Kim Hán là răn địa phương, khi mọi người không cùng thảo luận với gã về việc này, tác phong của gã vốn là nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán cũng trở nên gò bó, tuy nhiên ngữ khí Ninh Nghị ôn hòa, trật tự rõ ràng, gã cũng thấy nhẹ nhõm hơn, bắt đầu kết hợp các tin tình báo, nói ra phán đoán của bản thân, cùng mọi người thảo luận về tình trạng hoàn cảnh xoay quanh công việc.

Một vài tin tức đã được kết nối lại với nhau...

-...Rạng sáng ngày mười một tháng hai, sau khi đánh một trận tại đồi Tứ Bình, nhóm người Phương Bách Hoa cũng đã bị đánh tan rã hơn nửa rồi, sau đó lại xuất hiện một đám cao thủ bao vây chặn đánh, rõ ràng là đã ngầm có kết hợp ẩn ý với nhóm Thiết Thiên Ứng, Tông Phi Hiểu, họ lấy mệnh lệnh từ phủ nha, cộng thêm có một vài đại gia tộc có địa vị, lai lịch cũng tham gia nữa, chúng ta không tra được tình huống cụ thể, nhưng bên phía lực lâm, một vài người trở nên vô cùng khẩn trương, nói người tới vô cùng khó đối phó, không thể trâu chọc vào, nhưng cụ thể như thế nào, cũng chỉ là mơ hồ không rõ ràng, phần lớn là nghe người khác nói vậy mà thôi...

- Lực lâm vàng thau lẫn lộn, mọi người rất quen thuộc lẫn nhau, mấy ngày ngay khắp nơi đều là để lộ phong thanh hỗn loạn, nên một vài tin tức không có độ tin cậy. Nhưng tin tức có thể dồn thối lâu như vậy, ta đoán chừng có một vài lão nhân có địa vị biết đó ai là những lại không dám nói lung tung, cuối cùng mới biến thành hỗn loạn như này. Từ đó đến tận sau này, chúng ta nghe nói có thể là những người trong cuộc nội chiến của Ma Ni giáo năm xưa, thậm chí còn nghe được cái tên Vương Nan Đà mới phát giác được sự việc này cần phải báo cáo cấp trên, ai ngờ Thành tiên sinh đã tới đây nhanh như vậy.

Phong Hồ Vương Nan Đà, cái tên này ta từng nghe rồi. Hơn mười năm trước trong Ma Ni giáo, nhất hệ Tư Không Nam bị thanh trừ, Vương Nan Đà là Hữu Hộ pháp, võ công bình thường thôi, chưa phải là cao thủ hay tông sư gì. Chuyện lần này, nếu chỉ có những người Vương Nan Đà này xuất hiện, thì vấn đề không có gì to tát cả. Nhưng nếu dư bộ của Ma ni giáo mượn xác hoàn hồn, không lâu sau nữa sợ lại một lần nữa trở thành họa Phương Lạp.

Ninh Nghị nói xong. Cười cười, thuận miệng nói:

- Ô, đúng rồi, bên nhóm Phương Bách Hoa là những người nào bị bắt vậy, người chết có những ai, còn bao nhiêu người thoát ra ngoài, Hách tiên sinh có thể nói nghe được không?

Nghe Ninh Nghị nói võ công của Vương Nan Đà cũng chỉ bình thường thôi, ánh mắt Hách Kim Hán đảo đảo, rõ ràng là không tán thành, tuy nhiên suy xét khách khanh của Hữu tướng phủ tại kinh thành đến đây khả năng hiểu biết về võ nghệ có hạn, nên gã cũng không tranh luận, lúc này gật đầu cười, lại lắc đầu:

- Sợ là như này.. .Tình huống bên Phương Bách Hoa cụ thể không tiết lộ gì nhiều lắm, hiện giờ tin tức đều nằm trong tay hai người Tông Phi Hiểu và Thiết Thiên Ứng, tạm thời e là chưa thông báo cho quan phủ địa phương. Tuy nhiên...phỏng chừng cũng không có nhiều người chạy được, nghe nói trong nhóm lực lâm có Tham thiên đạo Đỗ Sát nổi danh cũng bị chém đứt một cánh tay trong trận chiến, khả năng cũng đã chết rồi.

- Hả?

Nụ cười bên khóe miệng của Ninh Nghị không giảm:

-Tham thiên đạo Đỗ Sát bị giết, ta nghe nói đây là hãn phỉ.

Bá Dao trang...sợ là cũng không còn nhiều người nữa rồi.

Vẫn có một vài kẻ đang lẫn trốn đấy, tuy nhiên khả năng khó mà chạy thoát được. Còn nghe nói, có người nhìn thấy trong doanh địa của Phương Thất Phạt mà họ đang giam giữ áp tải có một thanh đại đao bằng thép ròng, cao, rộng, rất giống binh khí của Bá Dao Lưu Đại Bưu như trong lời đồn đại....Giết Lưu Đại Bưu, đám Tông Phi Hiểu kia đã lập được đại công rồi.

- Ha Ha.

Khi Hách Kim Hán nói đến “Bình khí của Lưu Đại Bư”, Ninh Nghị đã bật cười to đầy sung sướng, đợi gã nói xong, lại cười ha ha hai tiếng nữa. Hách vốn ngồi thẳng trên ghế, lúc này khẽ dựa lưng ra sau, sau đó, một tay chống cằm ra vẻ trầm tư, một lát, hách nhìn Hách Kim Hán, miệng ngáp ngừng. Hách Kim Hán cho là hách muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng hách lại không nói gì.

Một lúc lâu sau, Ninh Nghị mới mở miệng:

Chuyện tốt quá, vậy thì tốt rồi...nhưng...Tông Phi Hiểu và Thiết Thiên Ứng giờ đang ở đâu? Doanh địa kia đóng ở đâu? Nếu quả là như thế, chúng ta vẫn nên đến đó chào hỏi họ, chủ yếu là.... chuyện về Ma Ni giáo không thể qua loa được.

Ngay tại một nơi phía tây nam đồi Tứ Bình... Trên bản đồ thì là ở chỗ này...

Lúc Hách Kim Hán nói, thần sắc Ninh Nghị vẫn mỉm cười như thường, vẫn nói:

- Năm xưa Ma Ni giáo phát triển nhanh chóng, cũng là nhờ một vài đại tộc thân hào bao che. Tuy rằng nhất hệ của Tư Không Nam đã bị đuổi ra ngoài, nhưng không có nghĩa là bọn họ không còn là người Ma Ni giáo nữa, nếu lừa gạt một vài người cấp trên, kế tiếp, lại là một sự kiện tương tự rồi...Ồ, nơi này...hơn nữa, đại tộc nuôi dưỡng hào nô, tay đánh đấm thì cũng vậy, đó chính là những kẻ mưu nghịch, có coi quốc pháp ra gì đâu, hơn nữa che chở chúng nhiều năm như thế, cũng chưa từng báo triều đình, quan phủ, mà tẩy trắng thân phận những người này, mục đích của họ là gì! Quả thật là kẻ địch của triều đình, là kẻ địch của dân chúng...

Ninh Nghị nói liên miên cẩn thận, Hách Kim Hán liên tục gật đầu, gã lĩnh hội không là nguyên ý của lời nói này. Hữu tướng phủ muốn thúc đẩy bắc phạt, trong triều cũng có đồng minh và cũng có đối thủ. Lấy Vương phủ là cầm đầu, lần này tham dự cũng có mấy đại gia tộc, tất nhiên là có không ít đối thủ của Hữu tướng, mà những đối thủ này đều dính dáng đến Ma Ni giáo, Hữu tướng có thể nắm tin tức, cho nên hách có thể nhanh chóng phát ra tin tức, một bộ “Thành Chu Hải” này hách là cũng suy xét ở nguyên nhân này. Trong lòng Hách Kim Hán đại khái là nghĩ như vậy:

Những tin tức lần này quả là không tệ, Thừa tướng mới có thể dùng tới.

Gã cũng từng tới Liêu quốc, thúc đẩy quá trình bắc phạt đấy, tuy rằng thân phận không cao, nhưng có thể giúp được một chút, trong lòng gã cũng vô cùng cao hứng.

Một đám người lại phân tích một lát, Ninh Nghị lấy cớ ra khỏi phòng, khi đứng dưới mái hiên thì có chút thất thần, tay ở trong áo đã nắm chặt lại. Chúc Bư đến gần,

Lưu Đại Bư kia...

Ninh Nghị nuốt nước miếng, nhìn y, rất lâu sau mới khó nhọc mở miệng:

Chết phải thấy thi thể.

Chúc Bư gật gật đầu:

Vậy tối nay người qua đó, là muốn động thủ?

Ninh Nghị lắc lắc đầu, không nói gì thêm. Một lát sau, Chúc Bư thấy môi hách giật giật, môi nhếch lên lộ ra răng nanh, không biết đang làm gì, nhưng vẻ biến ảo trên khuôn mặt kia như là nụ cười ung dung, lại như là vẻ dữ tợn, thần sắc thay đổi liên tục dưới mái hiên nhiều lần, cuối cùng mới tan biến, cười ôn hòa.

Hách cứ cười như thế, quay người đi vào trong phòng. Lát sau, trong phòng vọng ra những tiếng cười vui vẻ...

Trong mưa to, hai bóng người vẫn không ngừng đuổi theo nhau.

Người ở dưới màn mưa đã không có cảm giác gì nữa, máu như sôi trào, thân thể như đang đốt cháy, chân cuồn chạy như điên trong mưa, cũng không còn cảm giác đau đớn, chỉ không ngừng bức thân thể lên mức cảnh báo cao nhất, những âm thanh ong ong đập vào bên tai.

Khi lao xuống sườn núi, trận công kích phía sau cũng đã đến, nàng xoay người đối hai chiêu với đối phương, máu tươi trong miệng lại học ra, sau đó cả người lẫn xuống sườn núi.

Trời đất quay cuồng, khi nàng nỗ lực đứng lên, cả người đảo loạn choạng, một con sông ở ngay phía sau lưng.

Âm thanh xé gió đánh úp tới, nàng dùng hai tay để đỡ cả người bay lên không trung bắn ra phía sau.

Thân thể nhỏ xinh cuộn vài vòng trên không trung, rơi vào trong dòng nước chảy xiết.

Thân hình khổng lồ kia đuổi tới bên bờ sông, cầm lên một viên đá tròn ném mạnh ra ngoài, ầm một tiếng, viên đá gào thét đập ra mặt nước, thiếu nữ cảm thấy trên vai đau đớn, thân thể càng trôi về nơi nước xoáy sâu, máu tươi đã nhuộm thắm nơi đó...

Không được ngủ! Lão mập kia sẽ đuổi tiếp đây! Nàng cố gắng duy trì sự tỉnh táo, cắn chặt răng, nhưng thân thể quả thật là vô cùng mệt mỏi rồi.

Trên bờ sông, thân hình cao lớn kia lao vào trong nước, dưới cơn mưa lớn bọt nước bắn tung lên cao, nhìn giống như một con gấu lớn xông vào trong nước, bơi đến gần con mồi....

Cùng thời khắc đó, tại một nơi khác trong khu rừng dưới trời mưa, cũng có một nhạc đệm nho nhỏ đang phát sinh.

Đó là một bao vây bọt nổ bung trên không trung trong một trận chiến đấu...

529. Q.3 - Chương 531: Tro Tàn (4)

Trong cơn mưa lớn, nước sông chảy xiết cuộn trào mãnh liệt về khúc cong ở phía trước, những con sóng nổi lên. Thân thể to lớn như một con gấu lao xuống nước bơi oàm oạp sục sạo. Chỉ một lát sau, thân ảnh kia lại nhảy lên bờ.

Người tên Lâm Ác Thiện kia dọc theo bờ sông chạy mấy bước về phía trước, nhìn dòng nước sông. Lão vừa chạy vừa không ngừng nhặt tảng đá ném vào giữa con sông, làm cho mặt nước dâng cột sóng lên cao ngất. Không biết bao nhiêu lần như vậy, lão mới dừng không ném nữa, lại chạy thêm mấy bước, tốc độ cũng giảm dần.

“Ha ha”, lão có chút giễu cợt mà cười rộ lên. Nhưng bên trong dòng nước kia, thiếu nữ ngã xuống đã không còn thấy tung tích.

Cao thủ so chiêu, cho dù chỉ là một chút sơ hở cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Trận chiến này giữa hai người, tuy rằng Lâm Ác Thiện đã đánh cho Tây Qua không còn sức đánh trả. Nhưng chỉ nói về tu vi, những người trẻ tuổi như Tây Qua, Trần Phàm đã chạm tới cánh cửa khiến họ lột xác lên một tầm cao mới. Khả năng bơi của Lâm Ác Thiện rất bình thường, chỉ không biết về mặt này khả năng của Tây Qua đến đâu. Nếu như kỹ năng bơi của Tây Qua thuần thục, cho dù đang trọng thương ngâm mình dưới nước, đột nhiên vọt lên cho lão mấy đao cũng không phải là chuyện không thể.

Lão vừa mới tái xuất giang hồ, lúc này lại chiếm hết thượng phong, trước khi đối mặt Chu Đồng, chuyện gì cũng đều cần chắc chắn. Hơn nữa nếu thực sự đối phương có khả năng bơi cực kỳ tốt, do bị thương nặng, sẽ không duy trì tình trạng ở trong nước này được quá lâu. Dưới cơn mưa to tầm tã, bóng dáng lão men theo dọc con sông đi lên đằng trước, ánh mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào cảnh vật hai bên bờ sông.

Thời gian đã là chiều muộn, những dãy núi trong màn mưa đều khoác lên một vẻ u ám. Con sông này không rộng lắm, đối diện với nó là một mảnh rừng xanh ngất, rậm rạp sát đất. Trong khi con sông đang rút gào cuộn cuộn chảy, bóng dáng của thân ảnh cao lớn kia in lên khoảng không giữa trời và đất, mang theo một mảnh sát khí lạnh lẽo.

Thiếu nữ ngâm mình trong nước, tay nắm chặt đoản đao, cố gắng duy trì một tia tỉnh táo cuối cùng. Nhưng trong nước sông, mạch nước ngầm cuộn cuộn, thân thể của nàng lặng lẽ chạm đến bùn cát ở đáy sông, trong nháy mắt, thân thể đã trôi dạt đến một nơi không biết là đâu.

.....

Ánh sáng u ám, nước sông đục ngầu nhưng tốc độ chảy quả thật kinh người, bùn đất và rong rêu quần lấy thân mình. Khi đột nhiên đến một khúc quanh, nàng lấy hết toàn bộ ý thức sống sót cố gắng điều chỉnh thân thể, mở to hai mắt.

Ngay trước mắt, những hòn đá ngầm dưới đáy sông nhô lên, mạnh mẽ đánh thẳng về phía đỉnh đầu!

Bóng đen phóng đại.

Đến chạng vạng tối thì mưa bắt đầu ngớt, nhưng sắc trời thì đã tối từ lâu. Mưa gió thấm vào những dãy núi, những gò đồi, điểm lên những tia sáng.

Trên vùng núi xung quanh ngọn đồi tên là Tứ Bình, doanh địa đã ngập trong một mảnh lầy lội. Lúc Tông Phi Hiểu đi vào trong doanh địa là vào bữa cơm chiều, ngọn lửa miễn cưỡng cháy trong gian nhà lều ẩm ướt, mấy đội nha dịch đang ở bên ngoài sửa sang lại mương máng, các hộ vệ ca ngày và ca đêm đang khoác áo tơi, tiến hành thay ca, nhìn thấy y đến, việc chấp hành quy củ càng thêm nghiêm khắc.

Hình bộ làm việc, triệu tập các bộ khoái nha dịch khắp nơi. Việc vận chuyển tài nguyên vẫn phải dựa vào nha phủ các địa phương. Từ đầu năm nay, quan phủ làm việc gì cũng khiến nhân dân phải kiêng dè. Nhưng chuyện lần này lại khác hẳn với những lần trước.

Hảo hán Lục Lâm, nói thẳng ra là tam giáo cửu lưu, đám người dưới tay Phương Bách Hoa đều là tinh anh trong tinh anh. Nếu thành lập doanh địa trong thôn trang, thị trấn, nếu đã không cách nào di tản hết toàn bộ dân cư không có phận sự xung quanh đi, sẽ có sơ hở có thể bị lợi dụng. Vì kế hoạch tạm thời, Tông Phi Hiểu và Thiết Thiên ưng vẫn là lựa chọn dựa theo phương thức hành quân mà lập doanh trại độc lập, cố gắng nắm vững từng thủ hạ của mình, tránh việc bị người ngoài trà trộn vào.

Hình bộ lớn như vậy, quản lý hình sự của cả nước, tổng cộng có bảy vị tổng bổ đầu, ai nấy đều là nhân tài. Thiết Thiên Ưng khôn khéo giỏi giang, quản lý nội bộ. Tông Phi Hiểu tuy trông có vẻ khôi ngô cao lớn, bộ dạng hung bạo nóng nảy, trên thực tế cũng là hạng người tâm tư kín đáo. Y mấy hôm nay đều dẫn bọn bộ khoái ở bên ngoài bày ra thiên la địa võng, thỉnh thoảng lại có mấy tên thổ phỉ đơn lẻ bị lôi ra, tập trung vào đám tù binh.

Tuy nói muốn đối phó với đám cao thủ như Phương Bách Hoa vẫn phải cần sử dụng đến đám người Lâm Ác Thiện, nhưng đây cũng là do Tông Phi Hiểu bày bố ra, từng bước từng bước dồn ép không gian tháo chạy của đối phương một cách có hiệu quả.

Doanh địa này đã xuất hiện ở đồi Tứ Bình mấy ngày rồi, trong mấy ngày này liên tiếp bắt được mấy tên thổ phỉ tán loạn, cũng có những người là cao thủ Lục Lâm nổi danh khi trước. Nhưng đối với người của Hình Bộ mà nói, chỉ bắt được những người này, vẫn là không đủ.

Lần này áp giải Phương Thất Phật lên phía bắc, đối với hai người Thiết, Tông bề ngoài mệnh lệnh chỉ là áp tải Phương Thất Phật về kinh thành chịu thẩm tra, nhưng hai người lại cho rằng nếu chỉ có việc này thì ai cũng đều có thể làm được. Đánh bại Phương Lạp là công lao của Đồng Quán, đánh bại Phương Thất Phật chính là Tân Hưng Tông, quân đội ôm đồm những công lao này vốn là cũng có điểm không đúng. Nhưng đối với hai người mà nói, có thể nắm được cơ hội xuất đầu lộ diện, đương nhiên phải bắt được Phương Bách Hoa, quét sạch cả đám dư nghiệt Vĩnh Lạc.

Tổng bộ đầu Hình bộ, nói ra thì quyền lực rất lớn, nhưng trên thực tế, bọn họ chính là một bước đệm từ địa phương đến trung ương. Những người này thường thường do tầng thấp nhất đứng lên, rất thành thực sự vụ cụ thể. Bọn họ cơ trí thâm sâu, vả lại võ nghệ cao cường, nhưng ở trong triều đình, loại người này chung quy chỉ có thể làm những quan lại tàn ác, mà không được chính thức xếp vào những chức quan to. Nói một cách khác, bọn họ là “người có tay nghề” mà không phải “quan viên trong cơ cấu”, là “Bình Vương” mà không phải là “Tướng quân”.

Khoảng cách giữa hai loại người này rất lớn, rất nhiều người có thể chỉ yên phận với vị trí trong tổng bộ cả đời. Nhưng nếu như có thể vượt qua ngưỡng này, tiến vào Trung ương Hình bộ, cho dù có phải hoàn toàn thay đổi, sau này công thành trí sĩ, cũng có thể có một danh tiếng tốt hơn.

Việc bán tài văn nghệ võ cho bậc đế vương là chuyện thường, nhưng sự khác biệt giữa văn và võ lại lớn đến vậy. Đương nhiên, lẽ đời như vậy, đối với bọn họ mà nói cũng chẳng có gì sai trái. Cái thân phận tổng bộ này tuy không lớn, nhưng đối với những quan viên triều đình trung ương mà nói, với người thường mà nói thì cũng đã to bằng trời rồi.

Một đường đi thẳng vào trong một cái lều mới dựng lên ở vòng bên trong doanh địa, Thiết Thiên Ứng đang ngồi bên bàn, vừa ăn cơm vừa uống rượu. Chỗ ở tuy rất tẻ nhưng đồ ăn thức uống vẫn rất phong phú, Tông Phi Hiểu ăn khá nhiều nhưng không uống rượu, cầm bát cơm dở, ào ào ăn hết cả bát rồi mới buông bát nói chuyện.

- Hôm nay chỉ bắt được ba tên, chúng ta mất bảy huynh đệ, bị thương mười ba. Trong số chúng có chín tên không chịu buông tay chịu trói đều chết cả rồi.

Thiết Thiên Ứng uống một ngụm rượu, cười lạnh:

-Đã có thể trốn đến bây giờ, đến kinh thành cũng chẳng có gì tốt đẹp gì. Trong lòng chúng rất rõ ràng, tự nhiên không bằng lòng bỏ tay chịu trói.

Bên phía thị trấn Dư hình như đã phát hiện được tung tích của đám người Phương Bách Hoa, có người đã giao thủ với người của Bá Đạo. Chúng hắn đã thay đổi địa bàn. Tuy nhiên tối nay ta định đến đó xem một chút.

- Đã thông báo cho họ Lâm bên đấy chưa?

Lâm Tông Ngô tính tình cổ quái, chúng ta nói với họ, nhưng họ thì nửa điểm cũng không đồng ý tiết lộ, thật sự khiến người ta khó chịu

Tông Phi Hiểu lắc đầu hừ một tiếng:

Nhưng những điều cần nói cũng đã nói cả với họ rồi.

Thiết Thiên ứng cười cười:

Bọn họ lợi dụng chúng ta, chúng ta cũng lợi dụng bọn họ. Những người này thần thần bí bí cũng là chuyện thường. Trước tiên cứ để kệ bọn họ, đợi sau khi tìm được Phương Bách Hoa rồi nói

Hai người đều không phải dân kẻ ngốc, câu này y cũng là thuận miệng nói ra, cũng không phải muốn giải thích chuyện gì với Tông Phi Hiểu, y hơi dừng một chút, lại thấp giọng nói:

Ma Phật đà Lâm Ác Thiện... Năm đó rất lợi hại

-Tên mập kia

Tông Phi Hiểu ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Tu vi quả thật không thể khinh thường. Y nói muốn khiêu chiến Chu Đồng. Chỉ sợ không phải nói ngoa.

-Ha!

Thiết Thiên Ứng cười nhạt:

- Vậy hãy chờ xem, cái danh Thiên hạ đệ nhất cao thủ của Ngự Quyền quán đâu phải tự nhiên mà có.

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm mấy câu, Tông Phi Hiểu đã ăn hết hai bát cơm lớn, sau đó lại từ từ nhai nuốt, vừa ăn chút thức ăn lại nhớ ra một chuyện, thuận miệng nói:

- Mấy ngày nay, người của Mật Trinh ti luôn đến các quan phủ xung quanh dò la tin tức về chuyện này.

Thiết Thiên Ứng mở hé mắt, sau một lát mới khôi phục thần sắc nói:

Chuyện này đã âm ỉ đến vậy, bên kia có chút động tĩnh, cũng là khó tránh khỏi.

- Danh không chính ngôn bất thuận, đám người này ở đây thì có thể gây sức ép gì chứ?

Gặp tình huống phi thường thì phải kịp thời ứng phó.

Thiết Thiên Ưng cười:

Chỉ nhìn thái độ của bề trên, liền biết Thánh Thượng cũng không yên tâm về bọn họ, bọn họ bây giờ chỉ có tư cách đứng một bên quan sát, đợi đến khi chiến sự phía bắc dừng lại, huynh xem đám người này sẽ có kết cục ra sao. Khi trước Thái tướng còn chưa có quyền lực đến vậy, trên triều đình làm sao có thể để cả một phái lớn mạnh đến vậy.

Tông Phi Hiểu gật gù đầu, lại hạ giọng nói:

Cách đây không lâu, lúc Lưu Khánh Hoà cùng ta lên tán gẫu, nói về Mật Trinh ti này, nói không chừng là vì chống lại Thái tướng là mà lập ra. Trong triều đình, Lý tướng chỉ là dựa vào thanh danh cương trực đối phó với Thái tướng, dù sao người thật sự lợi hại vẫn là vị Tàn tướng gia kia. Năm đó nếu y không từng bị giáng chức, thì hiện sợ sợ đã thật sự đã có địa vị sánh ngang với Thái tướng rồi.

Những chuyện như thế này, ta và huynh đâu thể hiểu hết được.

Thiết Thiên Ưng cũng thấp giọng nói:

Nhưng nếu nói ra, trong những vụ án mà trước kia ta và huynh cùng làm, ngấm lại những vụ liên quan đến Thái tướng đã lên đến bao nhiêu vụ. Bề lũ Thái tướng đại gia thế lớn, năm đó buôn bán với người Liêu, bọn họ có bao nhiêu người tham dự vào. Nếu có người có thể đối kháng với Thái tướng, lần bắc phạt này cũng sẽ không xảy ra.

Thái tướng cũng rất muốn đẩy mạnh bắc phạt đây.

Đám người Thái tướng, Đồng Xu Mật có ai không muốn thúc đẩy bắc phạt, bọn họ muốn lưu danh hậu thế.

Thiết Thiên Ưng nói:

Nhưng đám người đứng sau bọn chúng thì chưa hẳn, nếu không có Tàn tướng đột nhiên xuất hiện, các chí sĩ lâu năm không hề vương bận giáng một đòn đả kích thật mạnh vào đám người này, thì còn có ai chịu ở đây nhượng bộ, rút khỏi việc buôn bán với nước Liêu. Thái tướng cũng là ăn may thấy đám người Tàn tướng kiêu ngạo. Tàn tướng lợi hại như vậy, y mới thuận nước đẩy thuyền, nói với người trong nhà, thánh thượng quyết tâm bắc phạt, Tàn tướng lại không coi ai ra gì, không thể chọc vào.

Y nói xong, lại thở dài:

Tuy nhiên trong thời kì phi thường, người có thể dùng thủ đoạn mạnh mẽ ác liệt đến vậy, huynh đã thấy qua mấy người có thể sống đến già rồi? Chỉ sợ phe phái của Tàn tướng, so với phe phái của Lý tướng càng bị người ta căm hận.

Tông Phi Hiểu cùng lắc đầu, bọn họ lúc này nói chuyện quốc gia đại sự, thật ra cũng là không hài lòng với sự tham gia của Mật Trinh ti. Trước kia trong chuyện này, bọn họ có quyền uy, nhận sự quản lý của thượng cấp Hình bộ không nói, một tiểu nha môn mới thành lập mới vài năm, quy mô không đáng gì mà dám đứng một bên chăm chăm quan sát như vậy thì ai có thể thoải mái được chứ.

- Nhưng lần này Mật Trinh ti tra xét có vẻ vụn vặt. Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Tông Phi Hiểu nói

Thiết Thiên Ưng nhíu mày:

- Vụn vặt ?

- Điều động rất nhiều thứ ở huyện nha gần đây, thoạt nhìn đều là lông gà vỏ tỏi, không muốn gây sự chú ý của chúng ta. Các bộ khoái bị điều động, rồi xuất hiện người bị thương, những chuyện này đều có. Có người còn nói, bọn họ còn đến y quán ở gần đây thăm bệnh sắp xếp mọi việc chu toàn như vậy, ắt hẳn là một kẻ lão làng.

Chuyện lần này chúng ta làm cũng tính là quang minh chính đại Thiết Thiên Ưng trầm ngâm một lúc rồi nói:

Bọn họ muốn tra xét để làm gì?

Tư Không Nam, Lâm Tông Ngô, Vương Nan Đà

Tông Phi Hiểu hạ giọng nói.

Thiết Thiên Ứng ánh mắt mơ hồ, trầm tư một lát rồi nhìn về phía Tông Phi Hiểu:

Bọn họ chọc được sao?

Từ năm trước sau chuyện ở Lương Sơn, Mật Trinh ti lại càng thêm chú ý đến Lục Lâm. Bọn họ trước kia không có người, lại mang khí phách thư sinh, vốn cũng không quan đến chuyện này, nhưng bây giờ có người rồi. Người tên là Tâm Ma Ninh Nghị kia.

Thiết Thiên Ứng mỉm cười một tiếng, lại không có bình luận gì.

- Đừng quá coi thường y, sau sự việc Lương Sơn, cái danh Tâm Ma đã truyền khắp Lục Lâm ở phía bắc, Lưu Khánh Hoà bên kia biết đến, còn có năm sáu nhóm người đi kinh thành, đều muốn ám sát hắn để thành danh. Tất cả đã đều như đá chìm đáy biển rồi.

Bên trong bảy đại tổng bộ của Hình bộ, Lưu Khánh Hoà chính là bổ đầu phụ trách Kinh kỳ (kinh đô và vùng lân cận), lời nói ra đương nhiên có trọng lượng, Thiết Thiên Ứng lại lắc đầu:

- Có thể lực của Hữu tướng, thường đi đến kinh thành, tự nhiên sẽ nhận kết cục như vậy, thật ra cũng chẳng mấy đáng sợ đến sức mạnh của Ninh Nghị, ta thấy sự việc Lương Sơn, người này tuy rằng hung ác, lắm mưu nhiều kế, nhưng khi làm việc vẫn theo phong cách thao túng người khác của kẻ thư sinh, chỉ sợ cũng là một mưu sĩ xuất thân từ tướng phủ mà thôi. Hiện giờ ở đây có rất nhiều thế lực nhúng tay vào, thế cục đã đủ loạn. Hắn ta nếu là khí phách thư sinh, không biết trời cao đất rộng mà nhúng tay vào Hắc, không biết sẽ có kết cục gì.

Thiết Thiên Ứng nói đến đây, tuy trong lời nói đối với Tâm Ma mặc dù có vài phần không cho là đúng, nhưng thực tế lại vẫn hiểu chuyện không thể coi thường đối phương. Y đã làm việc ở công môn được nhiều năm, biết rõ nhất chính là sự tàn nhẫn của nho sinh.

Lục Lâm đã trải qua không biết bao nhiêu ngày tháng gió tanh mưa máu, không biết bao nhiêu lần vẫn giữ vững đạo nghĩa. Còn những tên nho sinh thật sự, luôn miệng nói đạo đức, trên thực tế không thủ đoạn tội tệ nào là không dùng đến. Đặc biệt là bọn họ đọc sách nhiều, biết nhiều chuyện, một khi đã không kiêng nể gì hành sự, thủ đoạn nhiều vô kể, muốn phòng cũng khó mà phòng được. Sự việc Lương Sơn chính là bằng chứng, mấy vạn người bị một loạt mưu kế thắng tay đàn áp. Tuy chuyện đó do Mật Trinh ti phụ trách, Hình bộ cũng không nhúng tay vào nhiều, nhưng đám người Thiết Thiên Ứng lại ngẫu nhiên biết được một chút, cũng biết rõ lợi hại trong đó. Rất nhiều người sống sót sau chuyện này trong lòng vẫn luôn ngập tràn sợ hãi, sau đó Lục Lâm chấn động, cái tên Tâm Ma được biết đến, không phải giống như những người của Lục Lâm gây dựng tên tuổi, đối phương hoàn toàn lấy tính mệnh người khác để đổi lấy tên tuổi.

Hình bộ tuy thuộc về triều đình, nhưng cũng không có ai dám lấy tính mạng của hàng vạn con người ra sắp đặt cục diện. Có thể thao túng sinh mệnh của nhiều người như vậy, nếu không phải quân đội trên chiến trường thì chỉ có đám nho sinh làm ra được.

Ở khu vực gần đồi Tứ Bình hiện tại có đến hai vị tổng bộ của Hình bộ, đây là một lực lượng mà bất cứ thế lực Lục Lâm nào cũng phải chấn động. Nhưng Tư Không Nam chính là thánh nữ trước của Ma giáo, dưới trướng cao thủ vô số, võ nghệ cao cường đến đâu khó có thể đánh giá, sau lưng còn có cái bóng của một đại gia tộc ai cũng không dám động vào. Mà phe phái của Phương Bách Hoa hiện giờ tuy lâm vào khốn cảnh nhưng cũng đủ sức chấn động tàn dư của lần phản loạn ở Thiên Nam này. Lực lượng lúc trước có thể lay động cả triều đình, cho dù lâm vào đường cùng cũng không thể khinh thường được.

Trong thế cục như vậy, nếu như kẻ lòng dạ cổ quái khó lường như Tâm Ma chen chân vào, đối với bọn họ mà nói là rất khó đoán được kết quả. Tuy rằng bè phái Mật Trinh ti hiện giờ chỉ có quyền quan sát mà không có quyền chỉ huy, nhưng ai biết trong lòng bọn họ đang mưu tính điều gì. Nho học lắt léo khó lường, giật một sợi dây cũng đủ chấn động cả khu rừng, họ thật sự muốn làm việc gì cũng khó mà đoán được.

Chủ yếu là y rất ghét cái cảm giác lúc nào cũng bị người khác nhìn chăm chăm, giương cung mà không bắn, nhất là khi đối phương lại là người như Tâm Ma.

Sau một hồi bàn luận, Tông Phi Hiểu ăn cơm xong rồi đi nghỉ một lát, liền muốn đi ra ngoài điều tra chuyện của Phương Bách Hoa thì đột nhiên có người đến báo cáo:

- Có người xưng là người của Mật Trinh ti cầm văn điệp (giấy giới thiệu thời xưa) của phủ Hữu tướng quân, ở bên ngoài xin cầu kiến.

Thiết Thiên Ứng và Tông Phi Hiểu nhìn nhau, nhíu chặt mày lại, chung một ý nghĩ:

- Vấn đề thật sao?

Bọn họ đều nghĩ Mật Trinh ti sẽ âm thầm giám sát mọi chuyện, không nghĩ đến đối phương sẽ bỗng nhiên đến tận nhà cầu kiến.

Mật Trinh ti ở địa phương cũng không có quyền lực cưỡng chế, Thiết Thiên Ứng và Tông Phi Hiểu dĩ nhiên có thể không cho đối phương tiến vào, nhưng thà đắc tội quân tử chứ đắc tội với tiểu nhân, với cách hành sự của Mật Trinh ti dưới sự điều khiển của Tâm Ma, nếu thật sự cự tuyệt cũng không được. Tông Phi Hiểu cầm lấy tấm văn điệp kia, hỏi:

- Người đến là ai?

Sau khi xem kĩ càng mới đưa cho Thiết Thiên Ứng:

- Huynh đi xử lý đi, ta phải ra ngoài.

Nhìn vào tên thì y là một vị khách đến từ tướng phủ, tên là Thành Chu Hải. Bọn họ vừa rồi bàn luận về Ninh Nghị, hạ nhân lại đột nhiên đến báo, đều không khỏi nghĩ thầm người đến là Tâm Ma kia? Lúc này nhìn thấy không phải, cũng không có chuyện lớn gì phải đối phó, thật ra lại cảm thấy kỳ lạ. Cho dù Ninh Nghị có thật sự đến, bọn họ cũng không đến mức cảm thấy quá nghiêm trọng.

Tông Phi Hiểu lập tức đi ra, Thiết Thiên Ứng sai thủ hạ chuẩn bị một chút trong lều trưởng, truyền cho người kia vào.

530. Q.3 - Chương 532: Tro Tàn (5)

Mưa phùn vẫn đang rơi lất phất, trong doanh địa lốm đốm những ánh lửa. Mặc dù trên sườn núi có không ít người, nhưng thủ vệ, lính gác đều rất có quy củ, ai làm việc này, không có chút ồn ào huyền ảo, cho thấy quy củ trị doanh của Thiết Thiên Ứng cực kì nghiêm khắc.

Trong nhà lều ánh đèn lay động, khi vị thư sinh trẻ tuổi tên là Thành Chu Hải kia đến, Thiết Thiên Ứng bày ra dáng vẻ đang xử lý công vụ. Đối với người của Mật Trinh ti, Thiết Thiên Ứng không đến mức không thèm nhìn, nhưng cũng không mấy coi trọng, tự bản thân thấy bày ra tư thái này là đủ rồi. Về phần những gì đối phương nói, bản thân có thể nghe nhưng không cần làm theo tốt nhất là đối phương nói xong có thể hài lòng, tự mình rời khỏi, bên ấy cũng không phạt lòng.

Nhìn kĩ liền thấy người kia tuy tuổi tác không lớn lắm nhưng khí độ trầm ổn.

Trường bào mặc trên mình bị ướt non nửa, có vẻ khi đến có chút vội vã, dường như phải đến đây giải quyết chính sự. Thiết Thiên Ứng thật ra khá thưởng thức những người có khí chất như vậy, nhưng lại chán ghét đối phương đến chỗ mình “xử lý” mấy việc gì đó. Bên ngoài tự nhiên dùng thái độ ôn hòa chào hỏi, nhưng không nghĩ đến thanh niên kia trong thời gian chưa nói nổi mấy câu đã khiến y có chút thất vọng.

Sau mấy câu chào hỏi có tính hình thức, thật ra cũng rất đơn giản, bởi vì thanh niên kia tuy rằng duy trì lễ nghĩa nhưng trong mấy câu nói không đến mức quá nhanh, ý tức lại thẳng thắn đi vào vấn đề.

Hình bộ làm việc, áp giải Phương phi về kinh, theo lý mà nói, Mật Trinh ti không nên tham gia vào.

Người thanh niên kia chấp tay cười, tỏ ý xin lỗi:

Nhưng lần này trên đường Thành mỗ xuôi nam, có nghe nói một chuyện. Ồ, không thể không đến đây có vài lời muốn nói với Thiết đại nhân.

Thiết Thiên Ứng thần sắc thản nhiên:

- Vậy sao? Không biết là chuyện gì.

Thành Chu Hải cúi đầu dẫn đo một lát mới mở miệng:

- Lần này Thiết đại nhân và Tông đại nhân truy bắt Phương Bách Hoà, vốn là không có vấn đề gì, thậm chí Thành mỗ không khỏi không vỗ tay tán thưởng cách bày bố trong đó. Chỉ là trong chuyện này xuất hiện mấy nhân vật có thân phận đặc thù, Mật Trinh ti đã tra xét, trong đó có mấy cái tên nếu không đưa lên phía bắc, e là sẽ khiến cho Tần tướng và Ninh tiên sinh phiền lòng. Vì vậy mà Thành mỗ mới đêm hôm đến đây, muốn biết thái độ của Hình bộ trong chuyện này.

Thiết Thiên Ứng mặt nhăn mày nhíu:

- Lại không biết những người thân phận có vấn đề này, cụ thể là những ai?

- Sự tình vẫn chưa được định đoạt. Thành mỗ cũng chưa muốn nói ra những người thân phận có vấn đề này

- Vậy Thiết mỗ lại không biết rõ rồi.

Ánh sáng trong phòng khá mờ mịt. trong lúc hai người nói chuyện với nhau, ngoại trừ ngay từ đầu chào hỏi tương đối nhanh thì lúc này đây có vẻ chậm rãi. Người thanh niên cười đến chất phác, lại dẫn đo một hồi.

- Việc này Mật Trinh ti cũng không muốn trực tiếp tham gia vào. Thật ra Thiết bộ đầu làm việc nhiều năm như vậy, trong lòng nên hiểu rõ mới phải, Thành mỗ đến đây, là mang theo thành ý.

Kính xin Thành tiên sinh chỉ rõ.

Thành Chu Hải liếc nhìn y một cái, lời nói bắt đầu nhanh hơn, sắc mặt nghiêm lại:

Hai năm trước, phủ loạn Phương thị chấn động Thiên Nam, nguyên nhân kết quả ra sao, hẳn là Thiết bộ đầu cũng là người tương đối nắm rõ. Thứ cho Thành mỗ nói thẳng, Ma Ni giáo ở Giang Nam phát triển nhanh chóng, tuy nói luôn chỉ biết ở tầng đáy xã hội mê hoặc một lượng lớn ngu dân vô tri. Nhưng thật sự khiến cho điều này mở rộng lan tràn nhanh chóng, vẫn là do được rất nhiều phú hộ Giang Nam ủng hộ, như Đường gia ở Giang Nam giúp Ma Ni giáo khởi sự mà tiêu tan hết cả gia nghiệp, trong quá trình mưu nghịch từng xuất hiện một lực lượng to lớn là Bá Đạo Lưu gia, ngoài ra còn có Trần, Lã, Phương, Hà Tuy nói đánh tan Phương phủ là chư tướng Binh bộ, cho nên sau này việc thanh tra chuyện này vẫn là do Binh bộ xử lý. Thiết mục đầu hẳn là rất rõ, trong chuyện này đã giết chết bao nhiêu người đúng không?

Thiết Thiên Ứng mỉm cười nhìn hắn, nhưng không nói gì. Nổi tức giận trong lòng bắt đầu tích tụ lại, thanh niên kia tuy rằng xem ra trầm ổn, thật ra tâm tính vẫn khá cao ngạo tự đại. Trên thực tế nội dung hắn nói ra không có vấn đề gì, nhưng nếu gộp nhặt lại thì gần như trong mỗi câu nói của y đều có thái độ của kẻ đứng trên cao nhìn xuống.

“Không thể không đến đây có vài lời muốn nói” liên tiếp cổ làm ra vẻ huyền bí, nói chuyện chỉ nói lấp lửng. Mặc dù trên quan trường luôn phải chú ý, nhưng mọi người không quen biết, lời nói ra như vậy, trong lòng cũng đã ngầm hiểu, trên tám mươi phần trăm là đang thăm dò đối phương. Lời của Thành Chu Hải nói ra vào lúc này, không quá cứng rắn, người bình thường rất dễ bị lừa. Thiết Thiên Ứng tung hoành nhiều năm, sao có thể bị loại thủ đoạn này đánh lừa.

Y không nói lời nào, thanh niên kia cũng nhìn y, vừa cười vừa nói:

- Mật Trinh ti, Hình bộ đều làm việc vì triều đình, nhưng mỗi nơi đều có chức trách riêng, Thiết bộ đầu người hẳn là hiểu rõ. Hiện giờ Bắc phạt mới chính là đại sự, là việc hàng trăm năm mới có một lần, hiện giờ phủ tướng quân đang đảm nhận các công tác chung và hậu cần, hậu phương không thể loạn được. Lúc trước vì đối với đám quân Phương phủ đang trong lúc hưng thịnh, Mật Trinh ti phải tốn rất nhiều công sức vào đó, Phương Thất Phạt như thế nào, Phương Bách Hoa như thế nào, hiện giờ đối với Mật Trinh ti của ta mà nói đều là chuyện nhỏ, nhưng Ma Ni giáo thì không thể động đến.

Thành Chu Hải vừa nói xong, lại đã đứng ở bên cạnh bàn, ngón tay chỉ mặt bàn, đôi mắt nhìn chăm chăm, trong nháy mắt khi đôi đồng tử hơi co rút lại, nói ra từng chữ một:

- Tư Không Nam, không thể tiếp tục động đến.

Sắc mặt Thiết Thiên Ứng trầm xuống, chậm rãi từ bên kia đứng lên, lúc này y đã hiểu, đối phương quả thật đã tra ra được chuyện gì đó. Một lát sau, khóe miệng y lạnh lùng nhếch lên, tạo thành một đường cong:

Thiết mỗ... Không hiểu lắm ý tứ của Thành tiên sinh rốt cuộc ra sao, lại cũng không biết Tư Không Nam là ai, lần này toàn bộ hành động vây bắt Phương Bách Hoa, không chỉ có người của Hình bộ tham gia vào, nhưng những người tham gia vào đó có thân phận cụ thể ra sao, Thành tiên sinh có từng...

Ta không cần biết là ai!

Ngọn lửa rung lên, Thành Chu Hải đập mạnh xuống mặt bàn.

Thiết Thiên Ứng ánh mắt hơi híp lại, thanh niên kia mới lui về phía sau một bước, khoát khoát tay:

- Ta tự nhiên biết đó là ai! Nhưng trong chuyện này, là ai cũng không được, những đại phú hào năm đó ủng hộ Ma Ni giáo để rồi liên lụy đến cả gia đình còn ít hay sao? Đến nay những người phải mất đầu còn ít hay sao? Bọn họ có bao nhiêu quyết tâm khăng khăng làm phản, tự nhiên sẽ bị Ma Ni giáo mê hoặc. Những gia tộc kia chẳng lẽ không phải bị mê hoặc sao? Nếu là Ma Ni giáo mượn xác hoàn hồn, ai gánh chịu nổi trách nhiệm này đây!

Người gánh chịu trách nhiệm này đương nhiên không phải ta Trong lòng Thiết Thiên Ứng cười nhạt, mà thanh niên đứng bên kia lại chấp tay.

- Thành mỗ nhất thời xúc động mà phẫn nộ, có chút mạo phạm Thiết đại nhân, kính xin Thiết đại nhân lượng thứ. Như lời Thành mỗ nói, Mật Trinh ti đang phụ trách khu vực này, chuyện lần này muốn lớn liền lớn, muốn nhỏ liền nhỏ, Thành mỗ không thể không đến trước gặp mặt Thiết đại nhân

Thiết Thiên Ứng cười rộ lên:

Vẫn là do Thiết mỗ không hiểu rõ ý của Thành tiên sinh, có một cổ chuyện, sợ rằng Thành tiên sinh đã hiểu lầm.

Đúng cũng tốt mà sai cũng chẳng sao, Thành mỗ cũng hy vọng bản thân hiểu lầm, điều cần nói thì cũng nói hết rồi.

Trên mặt Thành Chu Hải đã khôi phục vẻ bình tĩnh, lại chấp tay:

Đương nhiên, bất kể là đúng hay sai đều được, hiện nay cũng không liên quan nhiều đến Hình bộ, chỉ có điều hy vọng Thiết đại nhân về sau có phát hiện được manh mối gì, xin hãy vì sinh linh trong thiên hạ và suy tính, hết lòng cân nhắc lợi hại trong đó.

Hắn dừng một chút:

Về phần Mật Trinh ti, nhân lực có thể dùng ở đây cũng không nhiều lắm, nhưng nếu có phát hiện tin tức gì hữu dụng, tự nhiên sẽ liên hệ với Thiết tiên sinh bên này. Nói thực ra, chúng ta... Hiện giờ hy vọng chuyện này có thể mau chóng giải quyết, không muốn mọi chuyện càng trở nên phức tạp.

Thiết Thiên Ứng gật đầu cười, y hiện nay đã rất không hài lòng với người thanh niên chạy đến chỉ điểm này, nhưng trên quan trường, không để cho đối phương nửa điểm chắc chắn, mới chính là cách thức biểu thị rõ nhất sự không hài lòng.

Vì thế một lúc sau đối phương mới mở miệng:

Thành mỗ từng xem qua ghi chép trong tướng phủ, Phương Thất Phật người này tuy là loạn phỉ, cũng không hổ là hùng kiệt đương thời, y vẫn luôn bị nhốt bên này chỉ sợ sẽ không ổn lắm, vẫn hi vọng Thiết bộ đầu có thể nhanh chóng phái người đưa y lên phía bắc là tốt nhất. Mật khác, không biết Thành mỗ có thể nhìn qua người này hay không, không biết y có bộ dạng ra sao, cũng là không kìm được lòng hiếu kỳ. Thiết bộ đầu nếu quả thật có thể đáp ứng, tại hạ chỉ cần đứng từ phía xa nhìn y một cái là được.

Thiết Thiên Ứng liền rất ôn hòa cự tuyệt y:

- Hình bộ có quy củ của Hình bộ, Phương Thất Phạt kẻ này dù sao chính là một trong các trùm thổ phỉ, việc này không thể bố trí được, xin Thành tiên sinh lượng thứ.

Đám người khí phách thư sinh này, bình thường chỉ quan tâm chỉ vẽ giang sơn, cũng rất tò mò đối với một số danh nhân, Dù sao nếu thực sự nhìn thấy một lần, sau này cũng có chuyện hay để khoe khoang. Sau khi Thiết Thiên Ứng cự tuyệt, trên mặt đối phương lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng vẫn lập tức áp chế sự khó chịu trong lòng xuống, nói sang chuyện khác.

- Lần này Thiết bộ đầu vây bắt bè lũ Phương Bách Hoa, thật sự là thành tích rất lớn. Nhưng dù sao bên trong bè phái Phương phỉ cũng có nội tình, chết mà không hề biết, có vài tên thổ phỉ cực kỳ hung ác. Thành mỗ cũng từng nghe qua, có cái gì mà Hà thị Song Hùng dùng chùy đồng, hiện giờ vẫn chưa chết.

- Nhưng theo tin tức chiều nay ta nhận được, có một nhóm người, sợ là đã đến thị trấn Dư Mật khác, việc lùng bắt ở thôn Kỳ chỉ sợ đã để lọt lưới.

- Đám người Bá Dao doanh cũng là vấn đề nan giải, những kẻ như Tham Thiên Dao, Đỗ Sát võ nghệ đã đạt đến tuyệt đỉnh, còn nữ nhân Lưu Tây Qua kia Nghe nói đao của nàng hiện giờ đang để ở chỗ các người, nhưng bản thân nàng vẫn chưa chết, vẫn rất khó đối phó.

- Ngoài ra còn có Đường như muốn biểu hiện thành ý lớn nhất có thể, thanh niên kia sau đó lại nói thêm mấy thông tin vô cùng quý giá. Đương nhiên trong những lời nói này, do tin tức tình báo mà Mật Trinh tỉ thu thập được có hạn, không ít tin tức Thiết Thiên Ứng cũng chẳng buồn nghe, thỉnh thoảng thuận miệng cho có lệ, phần lớn vẫn là vụn vặt.

- Thị trấn Dư e là đã sạch bóng rồi. Đây là sơ hở của chúng ta

- Tham Thiên Dao, Đỗ Sát quả thật là lợi hại

- Đao của Lưu Tây Qua ở đây, cô ta đương nhiên là chết rồi.

Người đối diện cười nhìn sang:

- Thiết bộ đầu đừng nói đùa nữa, cô ta tuy không có đao nhưng người thì đã chạy mất rồi.

Thiết Thiên Ứng cười, không phản bác cũng không xác nhận, những chuyện như vậy đối với bản thân mình không quan trọng, cũng không cần nói nhiều. Đối phương nhìn chằm chằm vào y một hồi, lại khoát tay:

- Mặc kệ vậy.

Sau đó còn nói về mấy chuyện khác rồi mới chấp tay cáo từ.

Dưới ánh lửa lay động, những tiếng bước chân nhanh chóng nện xuống, xuyên qua doanh địa. Chúc Bư bị bùn đất bắn tung tóe làm ướt vạt trường bào, từ phía sau đi tới.

Theo sắp xếp của Ninh Nghị, hôm nay người cùng hắn đến đây chỉ có một mình Chúc Bư. Buổi chiều sau khi làm rõ tin tức này, Ninh Nghị vội vàng đến đây, thời gian đi vào cũng không quá lâu, hiện tại đã vội vàng đi ra, mãi đến khi ra khỏi cổng doanh địa mới dừng bước, thở dài. Chúc Bư từ phía sau đi đến, nhíu mày hỏi:

Người tên là Tây Qua kia

Nàng vẫn chưa chết.

Ninh Nghị miễn cưỡng che ô đứng ở đó, thở dài một hơi:

Ngoài ra, kẻ đứng sau lưng chính là Tư Không Nam

Chúc Bư gật gù đầu, nhất thời lại có chút không rõ, vì sao đối phương đã bình an mà hắn vẫn giữ thái độ này.

Ninh Nghị giương ô lên, đứng trong bóng đêm bên ngoài doanh địa, cúi đầu suy nghĩ một hồi, khi nhìn về phía xa lại có vẻ ngưng trọng.

Với thế cục trước mắt, đây không còn nghi ngờ gì nữa, chính là thế cục sinh tử, xác thực Tây Qua không vì mất đao mà bị giết, nhưng cũng không thể chứng minh nàng vẫn còn sống. Hắn từ nhỏ đã có tính thích

đánh cuộc, sau đó dần dần lại bồi dưỡng kiến thức, dần dần cũng nắm chắc được chiều hướng phát triển của rất nhiều tình hình xấu, đối với mọi chuyện đều có sẵn sách lược, ít nhiều cũng biết được nội tình. Nhưng trong tình thế trước mắt, hẳn trước tiên cũng chỉ có thể thở dài một hơi.

Việc nắm chắc đương nhiên là không thể, vận may cũng không biết nên tìm ở đâu, đến cả hi vọng hẳn cũng chỉ mong hai người Tây Qua cùng Trần Phàm có thể còn sống sót đương nhiên là còn dẫn theo cả đám người Bá Dao nữa. Đó chỉ là một chuyện, mà hiện tại hẳn căn bản là tình thế trước mắt hẳn không thể nhìn thấu. Đang nghĩ như vậy, khi Chúc Bưu định đi lấy xe ngựa, lại đột nhiên có người cười tuấn mã đến, là một tên thuộc hạ của Mật Trinh ti, hiển nhiên là có tin tình báo quan trọng đến tìm hắn.

Theo tin tức mới tra được, trong đám dư nghiệt của Phương phi, mấy tên trông coi sổ sách đều đang lên phía bắc, hiện giờ đã tiến vào phạm vi hai trăm dặm gần đây. Hình bộ và người từ một bên khác đang ở toàn lực lùng bắt, đã xuất hiện tử thương. Xem ra những người này đến là muốn cứu đám người Phương Bách Hoa

Ninh Nghị ngẫm nghĩ một chút, gật đầu:

Trở về.

Ở một nơi khác, trong những căn nhà lều, Thiết Thiên Ứng chấp tay sau lưng, đã đi qua đi lại được một lúc rồi. Một lúc sau, có thuộc hạ tiến vào.

-Đi liên lạc với kinh thành, tra cứu về một người.

Y cau mày:

Khách thần của Hữu Tướng phủ Thành Chu Hải, ta muốn biết y là người thế nào.

531. Q.3 - Chương 533: Tro Tàn (6)

Mũi dao xé rách đêm mưa.

Khi hoa máu bắn ra tung tóe, dưới mái hiên trong mưa xuất hiện bóng người mờ mờ ảo ảo lao ra ngoài con phố dài, thanh đao trong tay vung lên xoẹt xoẹt xoẹt chém tứ tung, đâm thẳng vào phía sau lưng và ngực của mấy kẻ phía trước, còn con phố cách đó không xa, cũng đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

Đi

Đây là một tiểu trấn được bài trí một cách bản thủ, những kẻ trong đám hỗn loạn đã giằng co một hồi, tuy nhiên bên nào nắm được lợi thế cũng không có rõ lắm. Trong tiểu trấn này phần lớn là phòng thấp ngổ sào, khi hơn mười tên quan binh sai dịch phát hiện ra hai kẻ khả nghi, mà hai người kia cũng phát hiện ra họ, rồi sau đó là một màn rượt đuổi truy trốn nhau.

Lúc này những quan binh bộ khoái được điều đến đề truy bắt đều là những người giỏi, nhưng hai kẻ chạy trốn đến đây, lại càng là tướng lĩnh tinh nhuệ trong quân của Phương Lạp, trong cuộc đuổi trốn tại con đường tắt này, đã có mấy tên quan binh bị giết. Khi mấy tên bộ khoái đứng đầu đường trong lúc vô tình gặp phải hai tên tội phạm này thì lập tức đã giao thủ với nhau, một số ít dân cư bên cạnh mới bị làm kinh động, trong khoảng thời gian ngắn mà hiện trường đã trở nên hỗn loạn.

Khi có thêm bốn tên bộ khoái khác đuổi đến nơi, một gã tội phạm mới từ trong bóng tối giết ra, sát thương mấy người.

Đi thôi.

Bên này kẻ dùng đao hô to lao như điên, nhưng phía trước đột nhiên có người từ trên lầu bên đường nhảy xuống, đập vỡ cửa lều cũ nát bên đường, múa đao lao về phía kẻ kia, xa hơn một chút, một thanh cầu liêm thương trên có khóa xích khua chém phá màn mưa. Đầu bên kia vẫn đang chém giết đấy, lại là một người

đàn ông dùng chùy đồng vẫn đang tiếp tục chém giết, y đã đánh ngã hai kẻ khác, vai y cũng đã bị trúng một đao.

Tuy hai người này đều là cao thủ, nhưng cuộc chiến kéo dài như vậy, hết kẻ này rồi kẻ khác tới, tránh sao được sự mệt mỏi, thân thủ cũng giảm bớt đi phần nào. Không bao lâu cánh tay cầm đao của người đàn ông kia cũng bị chém trúng. Hai người bị vậy công đã ép về cùng một hướng.

Trên đường phố hỗn loạn, sự báo hiệu của mấy tên bộ khoái cũng đã thu hút sự chú ý của mấy nhân viên đóng giữ trấn, một bộ phận nha dịch chạy tới, mấy người cầm lấy một chiếc lưới đánh cá lao thẳng về phía đó. Người đàn ông cầm đao kia đột nhiên phấn khởi, giết lui đối phương, nhưng hai người cũng đã bị dồn tới chân tường, mấy tên có khả năng một chút cũng đều bị đánh lui lại vài bước, cánh tay cầm vũ khí đều run run lên vì bị một lực quá lớn tác động vào. Phạm âm ngâm dài, một thanh thiên trượng nện xuống mặt đất, bên trong màn mưa, đối phương thân hình khô ngô, uy phong lẫm liệt.

- Kẻ nào

- Đặng.. Đặng Nguyên Giác

- Bảo Quang ác tặc

-Y không chết.

Có liên quan đến việc Phương Lạp tạo phản, giải quyết tốt hậu quả lần này thật sự là một việc vô cùng quan trọng, cho nên phần lớn số bộ khoái bị điều động đều quan tâm đến tài liệu về những phỉ nhân này. Trước đó mọi người đều tưởng rằng Bảo Quang Như Lai Đặng Nguyên Giác này đã chết trong cuộc chiến, cũng có bộ khoái không quan tâm đến chuyện này, nhưng vẫn có người đã nhận được ra ông ta. Lúc này số bộ khoái và quan binh trên con phố là khoảng hai mươi người, nhưng đối mặt với trùm phỉ nhân khét tiếng này, không khỏi cảm thấy sợ hãi, nơm nớp lo sợ.

Đi!

Mưa trút xuống con đường, Đặng Nguyên Giác trầm giọng khê quát hai người kia. Y cầm thiên trượng, thân hình cao lớn lao về phía trước hai bước, đám bộ khoái liền nắm lấy binh khí, theo bản năng lui về sau. Hai người phía sau khi nghe được lời nói của Đặng Nguyên Giác, lập tức xoay người chạy vào trong con hẻm, nhìn thấy mấy bóng người đã chờ sẵn ở đó, họ còn cười ngửa, đúng là An Tích Phúc của Hắc Linh Vực:

Nhanh lên!

Người bên này nhanh chóng thoát đi, bên kia con phố, Đặng Nguyên Giác đột nhiên trầm giọng quát lớn một tiếng, sau đó xoay người lao vào trong con hẻm. Đám bộ khoái tỏ vẻ chần chừ, sau đó cắn răng đuổi theo hướng ngoài thị trấn.

Tầm nhìn bị thu hẹp do trời mưa như trút nước, hiện giờ vẫn đang là buổi chiều. Khi Lâm Ác Thiện đuổi theo Lưu Tây Qua lao vào trong con sông, chân núi bên kia đang diễn ra một trận quyết đấu kinh người. Vào lúc Trần Phàm gặp đúng phải Vương Nan Đà đang dẫn bảy tám người đang đi ở chân núi, lập tức người đuổi giết kẻ chạy trốn, lúc này hai người đã dừng lại, đối công lẫn nhau, máu tươi cũng trộn lẫn vào trong màn mưa, hai người đánh nhau trong khoảng chừng nửa nén hương.

Mấy người thủ hạ của Vương Nan Đà cầm binh khí trong tay, nhưng lòng vẫn thấp thỏm lo lắng canh chừng chung quanh.

Hai người đang giao chiến đều là những kẻ có sức mạnh vô cùng lớn, Vương Nan Đà thành danh đã được mười mấy năm, hiện giờ vẫn là cao thủ hạng nhất, thân thủ không kém gì so với Lâm Ác Thiện. Còn Trần Phàm nhờ đi theo Phương Thất Phật, tinh thông 18 môn vũ khí, quyền cước cũng vô cùng phi thường, quyền chưởng chỉ trảo thì thuộc hàng uyên thâm, gã đã từng dùng trảo phá trảo, đã trực tiếp chiến thắng danh gia song thủ đã có kinh nghiệm luyện võ hàng mấy chục năm, chỉ có thể nói, thiên tài luôn có những điểm mà người thường không thể đạt tới được.

Lúc này cuộc chiến giữa hai người đã đánh tới hồi đỉnh điểm như bão như tố vậy. Sự va chạm giữa nắm tay nghe rầm rầm y như những tiếng trống da trâu đang nổi lên, Vương Nan Đà cũng thật không dễ gì khi gặp

được đối thủ này, y không muốn ý đông hiệp yếu, nên đã sớm dặn bọn thủ hạ xung quanh là không được phép tiến lên, Trần Phàm cũng vì thế mới đồng ý bỏ du đấu với kẻ này, chọn cách đánh nhau cứng đối cứng.

Bằng quyền, pháo chùy, chỉ trảo, cầm nã, thậm chí là va chạm thân thể, trong lúc hai người giao đấu, những cây cỏ xung quanh cũng không còn, vô số nước bùn bắn ra, thậm chí mặt đất xung quanh cũng rung chuyển. Bọt nước bắn lên trên mặt những người đứng xem, nhưng lại khiến cho những người này cũng mơ hồ cảm thấy đau nhức.

Trên thực tế, Vương Nan Đà đã ra lệnh để những kẻ xung quanh không được nhúng tay vào, những kẻ đi theo cũng thở phào nhẹ nhõm. Võ thuật của hai người này đúng là vượt xa nhiều người, nếu bọn chúng phải tiến vào vây công, Vương Nan Đà có lẽ sẽ có nhiều cơ hội thắng, nhưng Trần Phàm này cũng đâu có vừa, nếu gã đã liều mạng, mấy kẻ kia chưa chắc đã may mắn thoát khỏi.

Chính vì vậy, bọn họ cũng chỉ dám duy trì trạng thái vây công, đứng bao vây bên cạnh đó. Bọn họ tất nhiên là không thể sánh nổi với Vương Nan Đà và Trần Phàm, nhưng dù sao cũng là những người có võ nghệ ở một mức độ nhất định, nên được đứng nhìn một trận đấu như vậy, đúng là được mở rộng tầm mắt. Chỉ có điều sức mạnh của hai bên đúng là làm người ta kinh hãi, giao thủ điên cuồng, cộng thêm là có chưởng pháp sâu xa, khi hai người ra tay đều có ma lực điên cuồng trong người.

Lúc này trong hai người, Vương Nan Đà có không chút mệt mỏi, còn Trần Phàm do trước đó phải che chở Kỷ Thiên Nhi chạy trốn, nên trên người vẫn đầy vết thương cũ. Cuộc đấu giữa gã và Vương Nan Đà, kì thật gã đã không chiếm được ưu thế, nhưng gã vẫn không chịu thua. Người thanh niên hai mươi tuổi dồn hết sức lực, thực khiến người ta kinh người, cho dù là nửa người đã nhuốm máu, nhưng mỗi một quyền của gã, đều nhanh như chớp, trong lúc đánh nhau, chân vẫn có thể liên hoàn, Vương Nan Đà và gã đã quyết đấu khá lâu, tuy rằng y chiếm được ưu thế, nhưng cánh tay, quần áo cũng đã bị đánh rách, trên hai vai và cánh tay cũng toàn những vết máu đỏ, cũng có những vết là máu của Trần Phàm, cũng có những vết là do mạch máu bên trong đã bị đánh vỡ, nên máu mới chảy ra.

Bị thương như vậy đối với một võ sĩ mà nói thì không phải là vấn đề gì to tát, Vương Nan Đà đầu tóc rối bù, phát ra vẻ hung ác, cười lớn. Sau khi liên tiếp giao thủ hơn mười quyền, y chụp mạnh vào hai cánh tay của Trần Phàm, cánh tay của Trần Phàm tuy rằng khuỷu xuống, nhưng gã cũng đủ tỉnh táo để nắm lại cánh tay đối phương, bên dưới đá ra một cước, bấp chần của hai người va chạm một hồi, Vương Nan Đà dùng đầu đụng tới, Trần Phàm tránh đi, khuỷu tay đập lại. Vương Nan Đà đưa vai ra đánh gã, gã lại kéo lấy Vương Nan Đà. Rồi đột nhiên đụng phải hòn đá to bên cạnh, sau đó quăng y ngã xuống, Vương Nan Đà sau khi tránh được lại hung tợn tấn công như mưa rền gió dữ, ép Trần Phàm phải nhanh chóng lui về sau.

Những đòn công thủ như vậy đã xảy ra liên tiếp mấy lần, người chung quanh nhìn xem kinh hãi không ngừng, sau đó, Trần Phàm bình tĩnh đánh một vòng pháo chùy cương mãnh trầm ổn, Vương Nan Đà quát lên điên cuồng “A” một tiếng đỡ đòn, Trần Phàm nhào mạnh đến, khuỷu tay vung đập, hai đầu gối đập mạnh, Vương Nan Đà phản kích lại, một vòng quyền cước của Trần Phàm đề đối phương xuống, vẫn một tiếng quát lớn như cũ, nửa người trên của Vương Nan Đà trúng vô số quyền, sao cùng bị một cước đá vào ngực, thân thể bay ra xa mấy trượng.

Những người xung quanh đều ngẩn ra, cũng là vì hai người này đánh nhau quá quyết liệt, trong khoảnh khắc đó, bọn họ thậm chí còn không hiểu được Trần Phàm đã làm cái gì. Vậy mà khi Vương Nan Đà bị đánh bay, một âm thanh rì rì đã đưa cho bọn họ một đáp án bất ngờ, chỉ có điều đến lúc này, cũng không đề bọn họ đã nghĩ quá nhiều, Trần Phàm gần như là xoay người trước tiên, hai mắt đỏ như máu lao về phía một trong số những kẻ đó!

- Ti Tiểu nhân

- Thạch, Thạch hồi.

Vương Nan Đà hét to trong sự đau khổ vì khó mà tin vào điều này, những người bên này đã không kịp phản ứng gì nữa, kẻ đứng mũi chịu sào mới chỉ tiến được một chút thì Trần Phàm đã lao đến trước mặt, chỉ sau đó một chút, ánh đao và ánh máu đã phóng lên không trung!

Đám người chung quanh hò hét lao đầu về phía trước, âm thanh đinh đinh đang đang vang lên chốc lát, ánh

đao như rồng, một kẻ trong số đó đã chém vào lưng Trần Phàm. Vậy mà khi trên mặt của Vương Nan Đà còn đang dính vết vôi bột và vết máu, khi y vẫn cố trừng mắt lao tới, Trần Phàm đã liên tiếp làm ba kẻ bị thương, thậm chí còn có một kẻ chết không toàn thân, trốn thật ra rồi.

Tiểu nhân, hèn hạ đồ vô sỉ.

Thanh âm khốn khổ của Vương Nan Đà truyền đi trong mưa.

Vượt qua một đỉnh núi nọ, sắc mặt của Trần Phàm xanh mét, gã đi đến cái lò gạch cách đó không xa để trú mưa. Trên người gã có nhiều vết thương rất nặng, khiến thể lực bị tiêu hao nhiều, nhưng đây cũng không phải là vấn đề mà gã quan tâm, nhờ hết đám cỏ ở ngoài lò gạch đi, bên trong chính là Kỷ Thiển Nhi với bộ dạng cực kì không tốt. Nàng nằm ở đằng kia, sắc mặt xanh mét, đôi môi thâm tím, thân thể đang run lên bần bật.

Người luyện võ hơn phân nửa là lương y, lúc này trên người Trần Phàm thật ra chỉ là bị ngoại thương, Kỷ Thiển Nhi lại bị nội thương nghiêm trọng. Gã nhìn nàng một cái, rồi ngồi xuống, mang ra hai túi đồ, trong đó là thuốc mà gã vừa mạo hiểm đi lấy về, trong lúc gấp gáp, những loại thuốc này chưa chắc đã có hiệu quả gì, chính gã cũng biết rõ ràng như thế. Một cái bao khác thì là đựng ít thuốc mà vừa rồi gã thuận tay lấy được trên người của Vương Nan Đà.

Trong cuộc truy trốn như vậy, người luyện võ phân nửa sẽ mang theo thuốc trị thương bên mình, vừa rồi gã vừa đánh cược một lần, chuyện đánh nhau vừa rồi cũng từ chủ ý này mà ra. Lúc này chỉ cần tìm một lượt trong túi, quả nhiên là tìm thấy được vài cái bình sứ, gã đặt ở chóp mũi để ngửi, sau khi phân biệt xong thì đứng dậy, lao ra màn mưa. Không lâu sau đó, đợi sau khi Trần Phàm trở về, trong tay đã có thêm một con chó lớn.

Gã dùng hai tay đánh con chó này trọng thương, rồi dụ cho nó ăn thuốc bột, sau đó đặt lọ thuốc sang một bên, ngồi trở lại nhìn tình hình của Kỷ Thiển Nhi.

Hết thấy tình huống thật ra Trần Phàm đều biết rõ. Gã vươn tay ra, thực tình có chút không dám đặt tay lên tay hay trên người của Thiển Nhi. Nhưng rốt cuộc vẫn phải làm vậy để kiểm tra cho nàng, xong xuôi mới ngồi xếp bằng bên cạnh, hơi có chút đau đớn nhắm hai mắt lại.

Lúc này người luyện võ luyện tập nội công, kỳ thật chỉ là phương pháp vận chuyển khí huyết. Đối với những người luyện võ công tới mức này như Trần Phàm, Kỷ Thiển Nhi, tiềm năng của và sức sống của bản thân hơn người ngoài rất nhiều. Một chút ngoại thương, dựa vào bản thân họ cũng có thể khỏi hẳn. Giống Trần Phàm, chỉ cần bộ phận nào bị kẻ khác chém một đao, cơ thể lập tức sẽ có rút lại, thậm chí chảy máu cũng rất ít. Tỷ như Lục Hồng Đề từng đẩy Cung quá huyết cho Ninh Nghị, thật ra cũng chỉ là lực tác động bên ngoài để Ninh Nghị có thể phát huy được nội lực bên trong. Nhưng hiện giờ biện pháp này lại không thể dùng với Kỷ Thiển Nhi. Nếu không thể ở một nơi yên tĩnh để trị liệu, chỉ sợ kết cục sẽ là lành ít dữ nhiều.

Chỉ tiếc, nơi yên tĩnh chính là cái mà hiện giờ bọn họ khó mà kiếm được nhất, thiếu thốn nhất.

Mấy ngày gần đây liên tiếp chạy trốn, chiến đấu không ngừng. Mặc dù thân thể của Trần Phàm cũng bị ép đến mức sắp sụp đổ đến nơi. Tuy nhiên, dù sao gã chỉ mới hơn hai mươi tuổi,

mấy năm nay lại tham gia nhiều cuộc chiến, trải qua nhiều lần sinh tử, nên sức chịu đựng cũng đã hơn nhiều. Lúc này bóng dáng người trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng ngay ngắn ở góc tối của lò gạch, gã nhắm hai mắt lại, yên tĩnh để có thể đạt được cảm giác yên tĩnh như bình thường.

Bố cục của Tông Phi Hiểu, Thiết Thiên Ưng đã làm cho đại bộ phận bị tách ra, sự xuất hiện của đám người Tư Không Nam, Lâm Ác Thiện, Vương Nan Đà, thêm vào đó là bóng ma ẩn hiện phía sau lưng gã mấy ngày trước Ninh Nghị đã từng nói, lần này sức mạnh mà đối phương muốn sử dụng là vô hạn. Sự phản kháng của bên này mạnh thì lực lượng chúng sử dụng càng lớn. Lúc đầu khi nghe thấy chuyện này, trong lòng gã cũng đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng khi sự việc thật sự đến thì lại có một tâm lý khác. Kỷ Thiển Nhi có lẽ cũng đã coi cái chết không quan trọng rồi, sự phụ cũng đã khó mà cứu. Không riêng gì Vĩnh Lạc triều, mà mấy người bọn họ, e rằng cũng đã cùng đường bí lối

Ninh Nghị cách nhìn của hắn đối với cục diện quả là chính xác, lúc này kể cả hắn ở đây, chỉ e cũng khó mà cứu vãn được cục diện này

Gã ngồi ngay ngắn ở bên trong bóng tối. Một tay thì vốn vẫn đặt trên cổ tay của Kỷ Thiên Nhi, gã nắm chặt lấy đôi tay lạnh như băng của nàng. Qua một hồi, Kỷ Thiên Nhi cũng dần dần tỉnh, mở to mắt nhìn gã hồi lâu, rồi nói nhẹ một câu:

Tiểu Phàm à.

Ừ.

Cũng vào lúc này, con chó đang kêu ăng ăng do bị đánh nằm trên mặt đất bỗng lớn tiếng kêu lên. Trần Phàm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người con chó đó co quắp lại, được một lát, trong miệng không ngừng rỉ bọt máu. Cái lò gạch cũng vì thế mà trở nên huyền ảo, Kỷ Thiên Nhi cũng nhìn qua bên đó, Trần Phàm giờ tay trái lên, đánh cho nó một chưởng chết tươi.

Thiên Nhi tỷ, chó nói chuyện.

Trần Phàm thấp giọng nói, gã nhìn về phía túi thuốc mình vừa mang về, một lát, thở dài, bỏ vào trong ngực sau đó đứng lên đi tìm đại phu.

Nếu như nói trước đó chắc gã cũng đã có chút gì nhụt chí, nhưng sau khi Kỷ Thiên Nhi mở to mắt, gã cũng kiên định hẳn lên, trong lời nói cũng có đủ sức mạnh để an ủi người khác.

Tuy nhiên, những chuyện này đối với Kỷ thiên Nhi mà nói, có lẽ vẫn là chưa đủ. Nàng trầm mặc một lát, Trần Phàm cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy, rồi sau đó buộc vào trên lưng.

Ta không quan tâm có thể sống được không, tuy nhiên Tiểu Phàm, ta không muốn chịu nhục.

Thân ảnh của Trần Phàm ổn định lại:

Ta biết rằng đến lúc cần thiết ta có thể giết tỷ.

Giữa “ta sẽ” với “giết tỷ” Trần Phàm có ngưng lại một chút, gần như nghe không hiểu. Kỷ Thiên Nhi thì không nói gì thêm, nhẹ nhàng tựa đầu vào lưng của gã.

Không lâu, bóng dáng người khoác áo tơ đi ra ngoài màn mưa, trong ánh trời tối sầm, gã đi về phía đám người tụ tập đông nhất.

Không còn lối thoát.

Thời gian muện một chút, Lâm Ác Thiện trở về nơi mà đám người Tư Không Nam đang ở, từ xa đã nghe thấy tiếng Vương Nan Đà chửi ầm lên, lão đi đến thì nhìn thấy bộ dạng Vương Nan Đà bị vùi làm bống, đến lúc biết nguyên nhân thì có hơi kinh ngạc, nhưng cùng lúc đó lại không kìm được bật cười ha hả.

Trời càng tối, Ninh Nghị tiến vào doanh địa ở gần đồi Tứ Bình, không lâu sau đó lại nhanh chóng đi ra.

Tối hôm đó, Tông Phi Hiểu dẫn theo người đi tuần Dư trấn, đám người Phương Bách Hoa đã sớm rời khỏi, chỉ có hai người Phương Thư Thường với Tiền Lạc Ninh không có tin tức gì của Tây Qua nên ở lại bên này, hai bên đã xảy ra một trận chém giết, hai người Phương - Tiền bị thương bỏ chạy.

Sự kiện có liên quan đến Phương Thất Phật lần này, liên lụy đến rất nhiều người, trong mấy ngày đầu, nhiều người có lẽ không thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của chuyện này. Chỉ có điều Hình bộ và đám người Tư Không Nam, nhiều ít vẫn nắm được hướng đi của toàn bộ đại cục.

Về phần Ninh Nghị, ít nhất trong một hai ngày mới đến, tin tức hẳn biết được cũng không nhiều lắm, chỉ vắn vắn có tin mấy người đã chết đều dần dần được xác định danh tính, rồi sau An Tích Phúc mang theo sổ sách tình báo lên phía bắc, có lẽ cái này là có giá trị nhất. Còn lại, chỉ là những thông tin vụn vặt không đáng để quan tâm, tỷ như một vài tên tiểu lâu la bỗng nhiên nổi danh, truyền hịch thiên hạ, khiêu chiến Chu Đồng vân vân, nếu những chuyện này mà xem xét từ một góc độ nghiêm túc, thì quá là khiến người ta bất lực.

Chuyện ta muốn biết là tình hình tỉ mỉ của đồi Tứ Bình, còn mấy cái loại chuyện đường phố kiểu bát quái võ lâm này gác qua một bên. Ai đã phân loại mấy chuyện này vậy, thế Lâm Tông Ngô là ai sau này mà gặp lão thì đánh cho một trận được không! Mau lên, phần tiếp theo

Tâm tình nôn nóng, tin tức tinh báo tập hợp chậm trễ, bởi vì người không đủ và quan điểm cũng bất đồng, tư liệu thu thập tạm thời của Mật Trinh ti là vô cùng lạc hậu so với tình thế phát triển. Trên thực tế, tuy rằng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với những chuyện thế này, nhưng trong lòng Ninh Nghị đã mơ hồ có những dự cảm, sự biến hóa phát triển của tình thế sẽ không duy trì quá dài.

Mà ngoài chuyện Mật Trinh ti nhúng tay vào ra, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai ngày, tình thế phát triển của toàn bộ sự việc cũng đã kéo căng đến cực điểm. Vốn dĩ cùng với sự tan tác của đám người Phương Bách Hoa thì cục diện biến hóa đã nghiêng về một phía, còn An Tích Phúc với đám người Đặng Nguyên Giác đã giết đến tạm thời đã thu hút ánh mắt của đám người Tông Phi Hiểu, Tư Không Nam, đều là tro tàn cuối cùng của Vĩnh Lạc triệu phát ra hào quang cuối cùng, ý đồ quấy động bố cục làm cho đám người Phương Bách Hoa đã rơi vào thế bí có thể thoát thân. Lấy toàn bộ đại cục mà nói, đó cũng là cực hạn rồi, hoặc là cũng có hy vọng xa vời, nhưng chỉ cần một bước sai sẽ hủy hoại tất cả.

Bên trong cục diện như vậy, không riêng gì Thiết Thiên Ứng, sau khi người của Mật Trinh ti tới, đám người Lâm Ác Thiện cũng đổ dồn ánh mắt về đây, chỉ là sau khi biết được về nhân số và danh tính người dẫn đầu, thì không còn chú ý nhiều nữa.

Nghe nói Ninh Nghị kia sau sự kiện Lương Sơn, kẻ thù lan tràn thiên hạ, tất sẽ không dè dặt, người đến nếu chỉ có hai mươi người, còn được coi là giữ quy củ, tạm thời mặc kệ bọn chúng, đợi sau khi chuyện kết thúc thì tính sổ sau.

Không lâu sau đó toàn bộ cục diện bước vào điểm chuyển ngoặt, Tư Không Nam, Thiết Thiên Ứng đang nắm lấy cơ hội này, bắt đầu kết thúc mọi chuyện, đám người Phương Bách Hoa thì tranh thủ hy vọng cuối cùng, đây đó, đều đang đặt xuống một quân cờ.

532. Q.3 - Chương 534: Tro Tàn (kết)

Từ buổi tối ngày mười sáu tháng hai này bắt đầu, toàn bộ khu vực xung quanh đồi Tứ Bình đều không hện mà cũng bắt đầu xảy ra.

Lúc trước đám người Phàn Trọng từng nói, đối với việc đuổi bắt đám người Phương Bách Hoa, trong hai ba ngày sẽ có kết quả. Nhưng trên thực tế, thời gian hai ba ngày này là để chỉ thời gian đám người Phương Bách Hoa không có bất cứ động tĩnh gì, bị người ta truy bắt bức đến tuyệt lộ, không còn chỗ nào để rời đi. Nhưng hiển nhiên chỉ cần là người biết suy nghĩ một chút, sẽ chẳng có ai thật sự chờ đến khi rơi vào đường cùng mới đi phản kháng.

Cùng với thời gian qua đi, bất kể là Thiết Thiên Ứng, Tông Phi Hiểu hay là Tư Không Nam, Lâm Ác Thiện, đều một bên dốc toàn lực tìm kiếm tung tích của đám người Phương Bách Hoa, một mặt khác lại càng ngày càng đề cao lòng cảnh giác, đợi ứng phó với lần tấn công cuối cùng của đối phương.

Mà trong buổi tối hôm đó, đám người Đặng Nguyên Giác, An Tích Phúc suất lĩnh mấy chục tàn binh, đột nhiên dừng việc đi về phía đông nam, đã chằm ngồi cho tất cả.

Trong mấy ngày sự việc bùng nổ đến nay, Đặng Nguyên Giác và An Tích Phúc trên thực tế là một lực lượng thu hút sự chú ý khắp nơi. Trong hai ngày bọn họ xuất hiện, ở nơi hoàn toàn vẫn chưa nắm bắt được phương hướng hành động của bọn họ này, trước tiên đến phóng hỏa, cứu không ít phi tặc đơn lẻ khắp nơi đang bị áp giải lên phía bắc, đây rõ ràng là âm mưu không thể bỏ qua.

Trong sự việc lần này, những kẻ cầm đầu thoát nhìn là khiến người ta nghĩ ngay đến bè phái của Phương Bách Hoa muốn cứu Phương Thất Phạt. Nhưng trên thực tế, đám người này chẳng quan là có liên quan đến thể diện của kinh thành, tiền đồ thăng quan tiến chức của Thiết Thiên Ứng và Tông Phi Hiểu, cũng như tượng trưng cho sự diệt vong của triều đại Vĩnh Lạc. Nói một cách tương đối, những sổ sách mà An Tích Phúc mang theo này có hạn hệ trực tiếp đến lợi ích mà mấy gia tộc có thể nhận được bất cứ gia tộc nào cũng muốn đoạt lấy cuốn sổ này, đầu tiên có thể đảm bảo bản thân không bị kẻ khác đâm thọt sau lưng;

còn chuyện có đem đao đi không chế kẻ khác để đạt lấy lợi ích hay không, chẳng qua còn phải xem tâm tình ra sao đã.

Thiết Thiên Ứng cũng tốt, Tông Phi Hiểu cũng được mà Tư Không Nam cũng vậy, xem ra đều có thủ hạ của riêng mình, trên thực tế còn có ít nhiều một vài đại gia tộc chống lưng. An Tích Phúc lúc này tỏ ra muốn đi lên phía bắc, đó rõ ràng là thái độ không muốn sống nữa, nhưng mạng y cũng đâu phải chuyện nhỏ, giả sử trước khi chết nộp ra sổ sách, y thậm chí không cần suy xét việc nộp cho ai, cuối vẫn có thể dẫn đến một hồi đại loạn.

Thậm chí nếu thanh thế quá ồn ào, sổ sách kia đều chắc gì đã là thật. Các gia tộc tự mình chen vào đều sẽ nảy sinh va chạm, những va chạm này thậm chí có thể hao tổn đến mấy trăm vạn lượng bạc, quan hệ đến tính mạng của mấy trăm ngàn người.

Bởi vì hiểu được điểm này, lần này người đại diện của các thế lực tham dự vào đều hoặc công khai hoặc âm thầm bày tỏ thái độ không quan tâm đến bên kia. Đám người Thiết Thiên Ứng, Tông Phi Hiểu, Phần Trọng ngoài mặt đều tập trung lực lượng vào chuyện vây bắt đám người Phương Bách Hoa Bên kia cho dù có chết, cho dù việc sổ sách chỉ là tung tin đồn nhảm, cũng không cần quan tâm đến Trên thực tế, chẳng vụng tới ngày hôm ấy, sau khi biết được tin tức đám người Đặng Nguyên Giác đột nhiên không đi về phía nam nữa, cục diện xung quanh đồi Tứ Bình đều toàn bộ bung bét hết cả.

Đám người Đặng Nguyên Giác đột nhiên tiến về phía đông nam, hẳn là sáng nay mới bắt đầu. Vào buổi chiều, một đội bồ đầu đi truy xét tình hình bất ngờ gặp phải bọn họ, vị trí xung đột ở vào nơi cách tây nam hơn mười dặm. Sau khi chạm mặt, lấy điểm chạm mặt làm trung tâm, trong vòng bán kính hai trăm dặm xung quanh, đều bởi vì tin tức này truyền đi mà bắt đầu rung chuyển.

Mục đích cuối cùng của đám người Đặng Nguyên Giác quả nhiên không phải là lên phía bắc! Tất cả hành động lúc trước của y đều là muốn thu hút truy binh đi về phía bắc, mục đích thật sự vẫn là muốn hội hợp với Phương Bách Hoa, phá vây ở núi Đại Biệt!

Trong khoảnh khắc, trong vùng phụ cận châu huyện bất kể là bồ khoái hay các nhân sĩ Lục Lâm tản mạn, tàn dư của Ma Ni giáo do Tư Không Nam lãnh đạo, đều như nhận được một mệnh lệnh thống nhất, từ khi đêm xuống đều đồng loạt tràn ra, cùng lúc muốn chặn đường đi về phía nam của Đặng Nguyên Giác và An Tích Phúc, mặt khác đã bắt đầu thông báo đến các nơi xung quanh núi Đại Biệt.

Lần đầu tiên đám người Phương Bách Hoa và đám bồ khoái, truy binh chạm mặt là khi màn đêm buông xuống không lâu. Vào lúc ấy, trên lí thuyết mà nói tin tức đám người Đặng Nguyên Giác đi tây nam vẫn chưa truyền đến bên này, song phương đều rất ăn ý chọn thời điểm này, quyết một lần được ăn cả, ngã về không.

Gió từ trên núi gào thét thổi đến, doanh địa trên đồi Tứ Bình ánh lửa sáng tỏ, từng cặp từng cặp bồ khoái, quân sĩ nhanh chóng ra ra vào vào, thông báo cho quan trấn giữ nơi đây là Thiết Thiên Ứng các thông tin vừa mới xảy ra ở các địa điểm. Đối với việc hai bên hành động bất đồng, phía hình bộ ngay từ ban đầu đã chuẩn bị các loại phương án có thể.

Hiện giờ các bồ khoái bên ngoài cứ từ hơn mười đến hai mươi người một đội, thủ lĩnh của bọn họ thường là các bồ đầu có nhiều kinh nghiệm ở các địa khu, chỉ cần nhận được tin tức, mọi người đều có thể lập tức phản ứng lại. Khi thông tin đầu tiên truyền đến đồi Tứ Bình, trong cục diện tầm nhìn xung quanh vẫn chưa đạt đến mức đủ thì tất cả các huyện thành đều đã bắt đầu hành động. Mà mệnh lệnh mới vừa truyền ra từ đồi Tứ Bình, thúc đẩy bồ cục thay đổi một cách nhanh chóng, triển khai hoạt động.

Thiết Thiên Ứng đối với tất cả những chuyện này, trong lòng đã nhiều lần tính toán, muốn đối phó với chuyện này quả thật rất đơn giản, như cưỡi ngựa đi trên đường quen vậy.

- Phái người thông báo cho người phía bắc, trừ hai đội của Trần Chí Thanh và Dư Nhai, tất cả những người còn lại tự động truy đuổi về phía nam, thông báo cho huyện lệnh Văn Thủy phối hợp, chặt đứt đường lui của đám người Đặng Nguyên Giác, chúng cũng đừng mơ và có thể chạy về phía bắc

- Báo, xung quanh núi Tĩnh phát hiện dấu vết dấu vết của nhân sĩ Lục Lâm, trong đó có Nghiêm Ngũ ở Cổng Nam, Giang Nguyên ở Hà Đông, trong đó còn có cả tên đạo tặc Lý Long bị phát lệnh truy nã ở Thượng Phong

- Tạm thời không cần để ý đến chúng, truyền lệnh Diệp Phong đi về phía nam, tra xét nghiêm ngặt tất cả những người qua lại Kiều đình, tránh cho đám người Phương Bách Hoa đục nước béo cò từ đó chạy thoát. Mặt khác, nghiêm lệnh Diệp Phong, nếu như gặp phải tắc thì không được ham chiến, chỉ cần gắt gao kìm giữ đối phương, nếu khuyên hàng được là tốt nhất

- Báo, giờ Dậu hai khắc, xung quanh vịnh Tiểu Lâu ở sông Vãn Thủy, đám người Phụng Thiên Xuyên và Phương Bách Hoa nẩy ra một cuộc huyết chiến, sau khi giết chết tại chỗ ba tên phi tặc, đối phương liền chạy về phía đông.

- Bọn chúng là muốn gây sức ép đêm nay... Giờ Dậu Thiết Thiên Ứng xem bản đồ: - Truyền lệnh cho hai đội Lâm Đông Lâu, Tăng Hề Hậu. Nơi bọn họ phòng thủ đều vô cùng quan trọng, nếu gặp phải đám người Phương Bách Hoa, không ngại đánh một trận, nếu đám người Phương Bách Hoa tháo chạy thì không được đuổi theo, tử thủ tại chỗ, tránh trúng kế diệu hổ li sơn

- Ở Thuyền Sơn phát hiện đạo tặc Thôn Vân Hòa Thượng...

- Đám người Lâm Tông Ngô trước mắt ven theo sông Vãn Thủy đuổi về phía nam

Tin tức của từng nhóm từng nhóm người tập trung lại, hầu hết mọi chuyện đều đã nằm trong dự đoán của Thiết Thiên Ứng. Trong chuyện này, bao gồm các nhóm cao thủ Lục Lâm bỗng nhiên xuất hiện trên thực tế từ hai ngày trước, bọn họ đã từng tổ chức một “Đại hội anh hùng” ở thị trấn Dư bọn họ có mặt tại đây là do treo thưởng, nên mới tụ tập đông như vậy. Giải thưởng mà triều đình đề ra cho đám người Phương Bách Hoa không hề thấp; có người là muốn nổi danh trên vạn người, cũng có người từ lâu đã có cừu hận với đám người Phương Bách Hoa, Đặng Nguyên Giác, bây giờ mới xông lại đánh kẻ đường cùng.

Trong chuyện này tự nhiên cũng có người của một số thế lực các đại gia tộc khắp nam bắc âm thầm phái đến, bọn họ chà trộn trong đó, mục đích quan trọng nhất vẫn là xử lý đám người Phương Bách Hoa, rồi điều tra tung tích của các sổ sách thất lạc.

Toàn bộ thế cục hiện giờ giống như đang đánh một ván cờ, tuy rằng rất nhiều tin tức khác nhau được quy tụ lại, nhưng đại cục cũng đã tương đối định hình, tin tức khiến y phải ngạc nhiên cơ bản là không có. Cho dù không lâu trước Điền Lực đã đến đây báo cáo chuyện Thành Chu Hải của Mật Trinh ti trên thực tế chính là một trong những cao thủ siêu đẳng đó chẳng qua càng chứng tỏ Mật Trinh ti coi trọng chuyện này. Nhưng hai chục người trong thế cục này thì cũng chẳng có được bao nhiêu tác dụng.

Quả thật xem ra, trên bàn cờ này, người quyết định đại thế là lực lượng từ ba phía Bản thân mình một phía đại diện cho Hình bộ, Tư Không Nam một phía đại diện cho tàn quân Ma Ni giáo, cùng với đám người Phương Bách Hoa, Đặng Nguyên Giác đang phải trốn chạy. Mặc dù nếu nói đến những người khác, thế tạo thành thế lực thứ tư, nhưng bởi vì quá tản mạn thì cũng không thể liên kết được thành một khối thống nhất.

Sau khi nhận định được như vậy, một mặt là một thế cục không thể thúc đẩy, điều chỉnh được, một mặt khác y lại không ngừng tự hỏi xem, biết đâu có khả năng nào mà y chưa từng tính đến. Trước khi mọi chuyện ngã ngũ, vẫn luôn tồn tại một khả năng là đám người Phương Bách Hoa trốn vào sâu trong núi, thế cục trước mắt vẫn có khả năng đảo ngược, Luôn duy trì một tia bất an mơ hồ trong lòng cũng là một thói quen của y.

Người xung quanh ra ra vào vào, khi một tin tức mới truyền đến, liền có một nhận định mới được bổ sung thêm vào hệ thống suy luận, một mệnh lệnh mới lại đơn giản được truyền ra ngoài. Lúc này sắc trời đã tối, thuộc hạ ra ra vào vào trong lầu trưởng đều không ít. Khi y phát ra mệnh lệnh yêu cầu huyện lệnh phụ cận tập trung tất cả trai tráng dũng mãnh, bảo vệ, để phòng vùng phụ cận, lại có một tin tức tình báo được đưa đến.

- Báo, có tin tức từ kinh thành truyền đến.

- Những người được triệu tập phải canh giữ liên tục đến sáng mai mới được giải tán, nhớ là không được tùy tiện triệu tập người trong thôn, mỗi một người đều phải có ít nhất một người quen biết, mỗi một người đều phải biết coi sự dẫn dắt của sai nha như được bậc cha bậc chú dẫn dắt, để tránh cho đám phi tặc chà trộn vào. Lúc này có rất nhiều người đến báo tin, nhưng người báo tin từ kinh thành ít nhiều cũng khiến Thiết

Thiên Ưng coi trọng, chỉ là sau khi tiếp nhận qua những thứ này, lòng cảnh giác mới tạm thời buông lỏng:
- Dư Tam, người người có chuyện gì, mau nói.

Người đến từ kinh thành rất nhanh đưa đến một món đồ, chính là tư liệu của Thành Chu Hải trong phủ tướng quân, nhưng trong tình huống này, dù đã xác định thân phận của đối phương nên cũng không còn quá cần thiết nữa. Y vừa mở ra, vừa nghe các thủ hạ xung quanh báo cáo, trong đầu vẫn không ngừng tổng hợp tin tức, ánh mắt đột ngột nheo lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chue-te-o-re>